

TẶC HỘI HẬU Á 9

MẠC OANH

Tâm Vũ Nguyệt Lâu

Tiên Hôn Hậu Ái

Tác giả: Mạc Oanh

Thể loại: hiện đại, sủng, ấm áp

Nhân vật chính: Cố An Nhiên, Tô Dịch Thừa, Mạc Phi, Chu
Hàn...

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 166 chương + phiên ngoại đang viết ^.^

Dịch: QT và Google ca ca

Bản convert: Tiểu Tuyền

Edit: Violetin_08, Aquarius8713

Beta: Tiểu Tuyền

Tiên Hôn Hậu Ái. 1

Chương 01: Cực Phẩm Nam Nhân. 10

Chương 02: Cha mẹ Cố gia. 15

Chương 03: Cưỡng Hôn. 18

Chương 04: Kẻ xấu cáo trang trước. 21

Chương 05: Anh ta trở lại rồi 25

Chương 06: Mac Phi 28

Chương 07: Anh có kết hôn với tôi không? 32

Chương 08: Lấy giấy kết hôn. 34

Chương 09: Phu nữ đã có chồng. 38

Chương 10: Nu hôn bất ngờ. 41

Chương 11: Du Nhiên Cư.. 44

Chương 12: Người đàn ông này là con rể (1). 46

Chương 13: Người đàn ông này là con rể (2). 49

Chương 14: Bà xã của con, con dâu của mẹ. 52

Chương 15: Lâm Lê kỳ nhân. 55

Chương 16: Cô là Tô phu nhân. 58

Chương 17: Tô Dịch Kiều. 62

Chương 18: Sư cố.. 65

Chương 19: Mì rươi sốt cà chua. 69

Chương 20: Anh ấy nghiêm túc. 72

Chương 21: Ý loạn tình mê. 75

Chương 22: Cùng ngủ. 78

Chương 23: Lần đầu gặp mẹ chồng. 81

Chương 24: Kê cân người giàu có.. 85

Chương 25: Bí chất vẫn. 88

Chương 26: Lai gặp nhau. 92

Chương 27: Thực phẩm chức năng. 95

Chương 28: Bầy chim lạc. 98

Chương 29: Quan phu nhân. 101

Chương 30: Vì sao bị thương? 104

Chương 31: Chẳng qua chỉ ôm em.. 107

Chương 32: Anh ta kiên quyết. 110

Chương 33: Xa la như anh ta. 112

Chương 34: Lâm Lê tức giận. 116

Chương 35: Quà cưới 119

Chương 36: Nỗi y gối cảm.. 123

Chương 37: Đêm, rất mê người 126

Chương 38: Sáng sớm.. 129

Chương 39: Tiểu Hiểu. 131

Chương 40: Chuẩn bị gấp cha mẹ chồng. 135

Chương 41: Đại viên quân khu. 138

Chương 42: Gấp cha mẹ chồng. 141

Chương 43: Một bài thơ nhỏ.. 145

Chương 44: Dấu hôn trên cổ (1). 148

Chương 45: Dấu hôn trên cổ (2). 151

Chương 46: Anh ta muốn thế nào? 155

Chương 47: Một loại thích nhàn nhat. 158

Chương 48: Kết quả điều tra. 161

Chương 49: Bữa cơm xã giao.. 164

Chương 50: Trên bàn rượu. 167

Chương 51: Điểm mấu chốt. 170

Chương 52: Sẽ không ai đứng yên chờ anh. 175

Chương 53: Đêm nay. 178

Chương 54: Bữa sáng. 180

Chương 55: Thi trấn Lac Hà 1. 183

Chương 56: Thi trấn Lac Hà 2. 186

Chương 57: Đi bộ sau khi ăn. 189

Chương 58: Cuộc điện thoại xa la. 192

Chương 59: Cuộc điện thoại lúc nửa đêm... 196

Chương 60: Sư khiêu khích khó hiểu. 199

Chương 61: Tiệc rượu 1. 202

Chương 62: Tiệc rượu 2. 205

Chương 63: Tiệc rượu 3. 208

Chương 64: Người đàn bà nổi tiếng đanh đá. 211

Chương 65: Vợ của tôi 214

Chương 66: Ra mắt vì cô.. 217

Chương 67: Chuyến tàu đêm... 220

Chương 68: Tín nhiệm anh. 223

Chương 69: Mỹ nhân kia. 227

Chương 70: Bệnh da dày (1). 249

Chương 71: Chú heo đánh rơi hanh phúc. 261

Chương 72: Thủ thi bên gối 274

Chương 73: Lăng Nhiễm sau khi say. 286

Chương 74: Sáu năm trước. 299

Chương 75: Nhớ lại năm ấy. 313

Chương 76: Không mở miệng được. 326

Chương 77: Vợ chồng nấu cơm.. 337

Chương 78: Trình Tường, anh thật không phải người 347

Chương 79: Sau khi say rượu. 362

Chương 80: Lâm Lê, mì thật ngu ngốc. 372

Chương 81: Câu hành đông nhanh quá rồi 380

Chương 82: Người đàn ông kia. 390

Chương 83: Tức giận. 401

Chương 84: Kỳ La. 410

Chương 85: Chúng ta yêu nhau đi 423

Chương 86: Từng bước yêu đương. 432

Chương 87: Nhớ em, khó ngủ. 444

Chương 88: Hôn lễ không có cô dâu, chú rể. 453

Chương 89: Tiếp theo (1). 467

Chương 90: Tôi sẽ không yêu anh nữa (1). 476

Chương 91: Quyết định của Lâm Lê. 485

Chương 92: Buồn bức. 493

Chương 93: Cuộc điện thoại biệt ly. 504

Chương 94: Em ở phía trên. 513

Chương 95: Vết máu trước ngực. 521

Chương 96: Don nhà, phòng mới 529

Chương 97: Em chưa nói không sinh. 538

Chương 98: Chưa đủ cõ gắng. 549

Chương 99: Hiệp nghị vơ chồng. 559

Chương 100: Con hứa! 568

Chương 101: Là anh không tốt. 577

Chương 102: Lăng Nhiễm khiêu khích. 586

Chương 103: Một tuần nghỉ một lần. 595

Chương 104: Bà xã, anh sai rồi 603

Chương 105: Mướn rượu giờ trò.. 611

Chương 106: Bất trắc thi nhau tới 620

Chương 107: Chiếc nhẫn. 629

Chương 108: Mưu tính. 638

Chương 109: Anh sẽ nuôi em cả đời 646

Chương 110: Từ chức. 655

Chương 111: Lâm Lê trở lại 663

Chương 112: Ngã. 671

Chương 113: Con. 680

Chương 114: Cảnh cáo.. 688

Chương 115: Vẽ nhà. 696

Chương 116: Ai trộm bản vẽ?. 704

Chương 117: Hội nghị 712

Chương 118 Em yêu anh (*). 721

Chương 119: Vợ con ấm áp như lò sưởi ở đầu giường.. 729

Chương 120: Không để ý. 738

Chương 121: Người yêu cũ tìm đến cửa.. 747

Chương 122: Còn yêu anh hơn so với em nghĩ.. 756

Chương 123: Đã lâu không gặp.. 764

Chương 124: Cầu xin. 769

Chương 125: Nhân hối lô.. 783

Chương 126: Cô là ban gái của tôi 787

Chương 127: Một hối sơ bóng sơ gió.. 795

Chương 128.1: Gả cho anh thật tốt. 804

Chương 129: Cái tát. 812

Chương 130: Khách không mời mà đến. 822

Chương 131: Mẹ chồng mạnh mẽ. 831

Chương 132: Sư Cố Giải Tỏa Mắt Băng. 839

Chương 133: Gặp lại Nghiêm Lực. 849

Chương 134: Phản ứng khi mang thai 853

Chương 135: Bữa tối dưới ánh nến. 862

Chương 136: Cha của tôi vĩnh viễn chỉ có Cố Hằng Văn. 871

Chương 137: Con gái 880

Chương 138: Tình yêu của Lâm Tiểu Phân (1). 888

Chương 139: Tình yêu của Lâm Tiểu Phân (2). 896

Chương 140: Mang thai đôi 905

Chương 141: Tờ báo.. 920

Chương 142: Dắt tay đi dạo phố.. 928

Chương 143: To lên rồi 938

Chương 144: Môt Màn. 946

Chương 145: Chụp ảnh. 951

Chương 146: Chờ Đêm... 961

Chương 147: Ảnh chụp.. 970

Chương 148: Lý do.. 978

Chương 149: Gia pháp.. 987

Chương 150: Ban trai của Dịch Kiều.. 992

Chương 151: Cuộc điện thoại từ cảnh sát. 996

Chương 152: Lăng Nhiễm bị cưỡng hiếp.. 1000

Chương 153: Làm nũng. 1010

Chương 154: Lửa giận của Diệp Tử Ôn. 1015

Chương 155: Tới Chơi 1021

Chương 156: Bệnh Tình. 1028

Chương 157: Vô tình qăp qđ. 1035

Chương 158: Quên Được. 1041

Chương 159: Lăng Nhiễm điện cuồng. 1049

Chương 160: Mũi dao kia giơ lên cao.. 1054

Chương 161: Tai qua nan khỏi 1058

Chương 162: Cam đoan. 1063

Chương 163: Đến Thăm.. 1068

Chương 164: Long Phương Thai 1072

Chương 165: Tâm sư.. 1077

Chương 166: Hanh Phúc (Đai kết cục). 1081

Văn Án

Nàng là cô gái lớn tuổi còn dư lại, thân phận thường thường.

Hắn là người trẻ tuổi quyến quý, lại là nhân vật số một của Giang Thành trong tương lai.

Nàng từng có qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng cuối cùng tình yêu cũng không chiến thắng được thực tế, nên hắn ảm nhiên xoay người.

Hắn cũng đã yêu qua một lần, nhưng gặp phải sự phản bội của bạn gái cùng bạn thân, hôn sự vì vậy mà kéo dài.

*

Nàng cùng hắn từng có vài lần duyên phận, một cuộc hiểu lầm dở hơi, nàng nghĩ hắn là đối tượng tương thân của nàng, không hỏi han gì nhiều, đã trực tiếp mở miệng nói: "Muốn cùng tôi đi đăng ký kết hôn không?"

Hắn nhận biết được cô gái này, đồng thời không có chán ghét, nhưng cũng chưa tới nỗi thích, sau khi hết kinh ngạc liền hờ hững đầu: "Xế chiều nay tôi rảnh rồi!" Cũng không có nói cho nàng biết thật ra thì nàng đã nhận sai đối tượng.

Trong căn phòng mới, nàng đem hiệp nghị vợ chồng đưa cho hắn, lãnh tĩnh nói: đây là ước pháp tam chương.

Thật ra thì không có đến ba chương, vì nội dung chỉ có một cái: Sinh hoạt vợ chồng, một tuần một lần!

Hắn bất động thanh sắc nhíu mày, khóe miệng nhếch lên, cầm

bút thê như chè tre ký tên của mình như rồng bay phượng múa.

Bởi vì ... có hiệp nghị cho nên.

"Lão bà, khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi." Một tên con trai nhắc nhở.

Cô gái nhìn mắt hắn, rồi gật đầu, tắt đèn ở đầu giường.

Trong bóng tối, một đôi bàn tay mò vào bên trong quần áo của nàng, xoa nhẹ làn da mịn màng của nàng, sau đó một đêm kiêu diễm.

Ngày thứ hai

"Lão bà, khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi." Một tên con trai nhắc nhở.

Cô gái nhìn mắt hắn, rồi gật đầu, tắt đèn ở đầu giường, nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Trong bóng tối, bàn tay kia lần mò lên người nàng, thăm dò vào bên trong quần áo của nàng, xoa da thịt bóng loáng kia, sau đó, chợt bị bắt được.

"Ngươi làm gì?" Nữ nhân lạnh lùng nói.

"Thực hiện hiệp nghị vợ chồng!" Nam nhân thản nhiên nói, sau đó tung mình đem nữ nhân đè xuống, lại là một đêm kiêu diễm.

Buổi sáng hôm sau, nữ nhân cố nén đau xót bên hông từ trong thư phòng đem hiệp nghị ra đọc, bỗng dương mắt hạnh trợn tròn, că giận nói: "Tô Dịch thừa, ngươi gian thần!"

Trên hiệp nghị rõ ràng viết: Sinh hoạt vợ chồng, một tuần nghỉ một lần!

Tiên hôn hậu ái, ấm áp sủng nịnh ^_^

Chương 01: Cực Phẩm Nam Nhân

Tháng tư là một tháng rất được ưa thích, vì nó không quá lạnh, cũng không quá nóng. Hôm nay khí trời lại rất tốt, ánh nắng rất

tươi sáng, nhưng tâm tình của Cố An Nhiên thì không được tốt, bản thiết kế mới trình lên ngày hôm qua đến buổi sáng hôm nay thì bị trả về, nguyên nhân thì không có, vì vị Tổng giám tích chữ như vàng kia chỉ nói một chữ, "đổi!" Nhưng đến tột cùng là phải đổi chỗ nào, làm sao đổi, thì lại không nói gì.

Cố An Nhiên có chút nhục chí để cầm lấy điện thoại di động, cô đem hai tay ấn lấy huyệt Thái Dương rồi dựa vào lưng ghế dựa ở phía sau.

Vào lúc này điện thoại ở trên bàn vang lên, cầm lấy điện thoại di động, nhìn hàng chữ hiện lên trên màn ảnh, chân mày cô càng nhíu chặt, cú điện thoại này cô thật không muốn nghe, nhưng không nghe cũng phải nghe.

Hít sâu một hơi, lúc này Cố An Nhiên mới ấn nút nghe trên điện thoại di động, rồi nói "Mẹ."

"Buổi tối ở phòng cà phê trên lầu một của tiệm cơm Đại Thành, bàn số hai, Lâm An Kiệt, nam, 31 tuổi, tốt nghiệp đại học khoa chính quy, là nhân viên công vụ, có nhà có xe, người cao 1m73, không có ham mê xấu, không hút thuốc lá, không uống rượu. Buổi tối bảy giờ, con đi qua đó gặp mặt cậu ta, cùng nhau ăn một bữa cơm đi." Lâm Tiểu Phân nói một hơi xong, giọng điệu rất nhanh, cơ hồ là không ngừng lại.

"Mẹ!" Cố An Nhiên kêu lớn ở âm cuối, cô thật sắp bị mẹ đánh bại, một tuần có bảy ngày, mỗi ngày là một cuộc gặp mặt, cơ hồ là không có gián đoạn, cô thật sự không biết mẹ cô rốt cuộc từ đâu mà tìm được nhiều hàng 'như vậy!

"An Nhiên!" Lâm Tiểu Phân thở dài, không ai hiểu con bằng mẹ, bà biết mình phải làm căng với cô một chút, "Con năm nay 28 tuổi rồi, không phải là 18 tuổi, con gái có được mấy năm thanh xuân đâu, hiện tại còn có thể được lựa chọn, nếu như sang năm, đoán chừng là người khác chọn con, mẹ cũng sắp sáu mươi rồi, mà ta còn phải chờ con kết hôn sinh con để thừa dịp mình còn không hồ đồ, có thời gian giúp con giữ cháu, con mà còn kéo dài nữa, ta sẽ thật sự ôm không nổi cháu, hơn nữa. . . ."

Cố An Nhiên vô lực mà nghe, những lời này của mẹ nhắm mắt lại cô cũng có thể đọc lờ lờ, mỗi ngày đều nói mấy lần với cô, thật sự là không muốn nhớ cũng rất khó. Cắt đứt luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại của mẹ..., "Mẹ, bảy giờ phải không, con sẽ đến đúng giờ."

"Ừ, sau khi tan sở đi vào nhà vệ sinh cố gắng trang điểm lại, vì đối tượng của lần này của con là bác Trương giới thiệu, điều kiện nhân phẩm cũng không tệ, thích hợp hơn hai người lần trước a!" Lâm Tiểu Phân vẫn không quên dặn dò con gái.

"Được được, con biết rồi, mẹ, con còn có bản vẽ chưa có vẽ xong, con cúp máy trước đây, buổi tối con sẽ qua đó đúng giờ, yên tâm đi." Nói xong liền vội vàng cúp điện thoại. Thở dài một hơi, để hô hấp bình thường lại, điện thoại đang nắm trong tay vẫn còn nóng thì lại vang lên lần nữa, Cố An Nhiên rất không có tiền đồ giật mình sợ hãi hồn, nhìn số điện thoại gọi tới, liền đón lên, giọng nói rất không vui: "Mi đừng nói cho ta biết mi gọi điện thoại tới đây cũng vì muốn ta đi xem mắt nhé!"

"An Nhiên, chúc mừng ta đi, ta sẽ kết hôn!" bên kia điện thoại An Nhiên bạn thân kiêm bạn học chung đại học với cô, Lâm Lệ lớn tiếng tuyên bố.

Cố An Nhiên sững sốt, nhưng ngay sau đó thì kịp phản ứng, chẽ nhạo nói: "Trình Tường nhà của mi rõt cuộc cũng chịu cưới mi xuất giá rồi à!" Trình Tường là bạn học chung đại học của hai người, ban đầu lúc Lâm Lệ mới vừa vào cửa trường đã tự say mê người ta, sau đó mất sức của chín trâu hai hổ mới kéo được tên kia vào tay, tính thời gian, hai người cứ dây dưa từ khi đó đến bây giờ đã 10 năm.

"Ừ, ngày mai đi chọn áo cưới, tháng sau sẽ cử hành hôn lễ, mi nhớ ngày năm tháng sau phải có thời gian xin nghỉ, vì ngày đó mi phải làm phụ dâu của ta đó."

"Gấp như vậy!" Tính toán thời gian, cũng còn không tới một tháng.

"Cái kia. Ta có thai, trong nhà Trình Tường mê tín, nên tháng sau đúng lúc là nông lịch tháng tư, nếu tháng tư không kết

hôn thì phải đợi đến nồng lịch tháng tám, ta bây giờ làm sao có thể đợi được a, đến lúc đó bụng đã lớn lên rồi."

"Mi có!" An Nhiên bỗng dựng tăng cao âm lượng.

"Ai nha, mi nhỏ tiếng một chút." Lâm Lệ giận dỗi trách cứ, hiện tại cô là phụ nữ có thai đó, không chịu nổi hù dọa đâu.

An Nhiên có chút cảm khái nói: "Làm sao chỉ chớp mắt là mi đã muốn làm mẹ rồi."

"Đúng vậy a, ta cũng muốn làm mẹ rồi, mi còn không biết nắm chặt cơ hội nữa, khoan nói đến chuyện kết hôn, mi còn không kiểm người để nói yêu thương đi." Lâm Lệ nói,

Thật ra thì về cái vấn đề này, nhỏ này đã nói với mình không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng mình thì sao, một chữ cũng nghe không lọt nữa, vẫn cứ sống độc thân một mình, từ khi tốt nghiệp đại học đến bây giờ, cũng đã cô độc suốt bao nhiêu năm rồi."Không phải là mi còn nhớ cái tên đàn ông phụ lòng đó chứ?"

Trong lòng An Nhiên bỗng đau nhói, rầu rĩ khó chịu, nên nói gấp: "Ta, ta còn có bản vẽ phải vẽ, trước, trước hết cứ như vậy đi." vừa nói vừa vội vàng cúp điện thoại.

Gương mặt của người đàn ông đó vẫn còn rõ ràng ở trong đầu cô, ngày đó sự áy náy cùng xin lỗi ở trong mắt của hắn vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt cô suốt mấy năm nay, làm cho cô muôn hận hắn nhưng không được.

Có chút phiền muộn trong lòng, nên liền cầm qua sơ đồ phác thảo cùng bút máy, liền ở trên bản thiết kế sửa đổi một chút, cô phải dùng tới cách này để trấn an sự lo lắng trong lòng.

Buổi tối 6 giờ 55 phút, An Nhiên đem chiếc xe Chery của mình dừng ở trước cửa nhà hàng, đây là chiếc xe mà năm ngoái cô dùng tiền thưởng của công ty để mua. Thực ra thì cô đố với xe cộ rất là ngu ngốc, hết thảy những đồ vật máy móc đối với cô mà nói là một vấn đề khó khăn lớn, cho nên đến nay cô vẫn có thói quen dùng tay để phác họa những bản vẽ, rất ít khi dùng đến Computer, hơn nữa bởi vì quan tâm công việc, cho nên mỗi ngày trừ ngồi ở phòng làm việc vẽ bản thiết kế, thì cô chỉ đi ra ngoài công trường xem xét,

cho nên đối với cô mà nói có chiếc xe sẽ thuận tiện không ít cho công việc của mình. Nhưng vì thế mà ban đầu khi học để thi lấy bằng láy xe, cô đã tốn không biết bao nhiêu tinh lực.

Dừng xe trước, rồi lấy từ trong túi trang điểm ra cái gương, cẩn thận kiểm tra dung nhan của mình, mặc dù cô có chút chán ghét những buổi tương thân không dứt như vậy, sau đó còn phải hướng về phía một người đàn ông hoàn toàn xa lạ vừa nói cười vừa ăn cơm, nhưng chán ghét thì chán ghét, mỗi lần cô đều ôm tấm lòng chân thành để đi gặp gỡ.

Vào nhà hàng xong, phục vụ nhà hàng liền mang cô tới chỗ ngồi đã hẹn trước, đối phương đã đến trước, tóc búi cua, mang mắt kính, ánh mắt không lớn không nhỏ, lỗ mũi không cao không thấp, nói anh tuấn thì không anh tuấn, hắn thấy An Nhiên đi tới, liền đứng lên, hơi thân sỉ chìa tay ra, "Cố tiểu thư ư, tôi là Lâm An Kiệt."

"Cố An Nhiên." An Nhiên gật đầu, bắt tay xong liền thu lại ngồi xuống ở đối diện của hắn.

Lâm An Kiệt đưa thực đơn qua, nhưng nên gọi là thực đơn đồ uống thì chính xác hơn, bên trong là cà phê cùng trà sữa, dĩ nhiên còn có rượu pha nữa. An Nhiên gọi một tách Macchiato caramel, cô thích ngọt, nhưng cũng thích mùi vị của cà phê, cho nên Macchiato caramel đã thành lựa chọn tốt nhất và duy nhất của cô.

Lâm An Kiệt thì gọi một ly Cappuccino, sau đó đã đem thực đơn trả lại cho phục vụ bàn.

An Nhiên há miệng định gọi thêm, thật ra thì cô vẫn chưa có ăn cơm tối, nên cô muốn gọi thêm một ít thức ăn, nhưng nhìn bộ dạng anh ta hình như không định gọi, nên cô cũng phải đóng miệng lại, vì không thể không biết xấu hổ mà gọi một mình.

"Cố tiểu thư làm ngành nghề gì?" Cà phê vừa đưa lên, Lâm An Kiệt mở miệng hỏi trước tiên.

"Kiến trúc sư, bây giờ đang đi làm ở một công ty kiến trúc." An Nhiên tự nhiên hào phóng nói, sau đó bưng cà phê lên, nhấp một hớp.

Lâm An Kiệt gật đầu, nói: "Phụ nữ làm kiến trúc rất ít, có thấy

quá mệt hay không?"

An Nhiên cười cười, "Không có biện pháp, máu kiến trúc ăn vào người quá mạnh rồi, rất khó đổi nghề." Vừa nói vừa nhấp thêm một hớp cà phê, buổi trưa bởi vì kế hoạch thay đổi, cho nên cô căn bản là chưa kịp đi ăn cơm, từ sáng cho đến bây giờ không ăn gì, nên cô thật sự rất đói bụng.

Lâm An Kiệt gật đầu, nhìn An Nhiên biểu hiện có chút hài lòng, bất quá tuổi hình như hơi lớn một chút, nhưng lấy điều kiện của nàng, không nên đến tuổi này mà còn phải dựa vào tương thân mới đúng, "Cố tiểu thư điều kiện rất tốt, sao lại để kéo dài tới cái tuổi này mà còn chưa có kết hôn vậy, là mắt nhìn quá cao hay sao?"

"Không có, bình thường do công việc bận quá, cho nên vẫn không có thời gian nghỉ đến, vì vậy chỉ thoảng một cái đã đến tuổi này." An Nhiên đáp.

Lâm An Kiệt cười cười, gật đầu nhấp một hớp cà phê, nói: "Thật ra thì yêu cầu của tôi đối với vợ của mình cũng không cao, chỉ cần có công việc ổn định, có thể quan xuyến trong nhà là tốt rồi, bất quá sau khi cưới xong phải ở chung với cha mẹ của tôi, vì dù sao bọn họ nuôi tôi đến lớn cũng không dễ dàng gì, hơn nữa bây giờ họ già rồi, cũng đến lúc chúng ta phải chiều cõi cho họ. Sau khi đám cưới tôi cảm thấy được tiền lương của chúng ta tốt nhất là có thể thống nhất đưa cho mẹ của chúng ta giữ, như vậy sẽ có lợi cho trù tính an bài chung, thật ra thì chúng ta cũng không có chỗ sử dụng đến tiền nhiều, ăn ở đều từ nhà, khi nào chúng ta cần dùng đến tiền thì có thể đến chỗ của mẹ lấy, cô thấy sao?" (TT: cái tên này, đúng là cực phẩm mà 0_o)

An Nhiên cười khẽ, cũng không có lên tiếng. Chưa nói đến chuyện sau khi cưới sẽ như thế nào, trong lúc này hai người mới lần đầu tiên gặp mặt, đã vội vã thảo luận những thứ này, có cần khoa trương như vậy sao?

"Mặt khác mẹ của tôi đi đứng không tốt lắm, cho nên sau này việc nhà trong nhà có thể phải nhờ cậy vào cô, thật ra thì cũng không có cái gì khó, chỉ là nấu cơm quét nhà giặt quần áo, nên sẽ

không mệt chết người. Lúc ta rãnh rồi cũng sẽ giúp đỡ chút ít." Lâm An Kiệt tiếp tục nói, anh ta không có phát hiện An Nhiên khác thường."Thật ra thì cha mẹ tôi bọn họ."

"Xin lỗi." An Nhiên cắt đứt sự thao thao bất tuyệt của anh ta, chỉ chỉ vào cái tách rỗng ở trước mặt mình, nói: "Có thể châm thêm một tách không?"

Lâm An Kiệt nhìn nàng một cái, gật đầu, rồi nhấn chuông gọi phục vụ. Người bán hàng tới rất nhanh, mang nụ cười xuất hiện ở bên cạnh bọn họ , hỏi: "Có giúp gì cho ngài."

"Có thể châm thêm một tách không?" Lâm An Kiệt chỉ chỉ cái tách của An Nhiên nói.

"Xin lỗi tiên sinh, cà phê ở chỗ chúng ta không có châm thêm." Người bán hàng cười rất chuyên nghiệp.

Lâm An Kiệt nhíu nhíu mày, một lúc lâu, mới đổi với người bán hàng kia hỏi: "Có cái gì uống thêm mà không trả tiền?"

"Ách." Người bán hàng sững sốt một cái, sau đó kịp phản ứng, vẫn tận lực duy trì nụ cười, nói: "Nước sôi là miễn phí ."

Nghe vậy, Lâm An Kiệt đổi với người phục vụ nói: "Vậy thì cho chúng ta thêm một tách nước sôi đi."

An Nhiên cảm thấy khóe miệng của người bán hàng kia đã co quắp rồi, thật ra thì nàng cũng cảm thấy có chút choáng, cho xin lần này quả thật đã gấp phải cực phẩm nam nhân rồi!

Hai người ngồi thêm một lát, cho đến khi An Nhiên đem chén nước sôi kia uống xong, Lâm An Kiệt còn không có nói tới yêu cầu của mình đổi với người vợ tương lai. An Nhiên lấy cớ muốn vào nhà vệ sinh, để đi vào trong toilet gọi điện thoại cầu cứu Lâm Lệ, gọi xong thì trở lại chỗ ngồi, không đến một phút đồng hồ, Lâm Lệ điện thoại lại, An Nhiên liền trực tiếp lấy cớ nói là công ty việc gấp, phải chạy trở về. Lâm An Kiệt gật đầu, gọi người bán hàng ra tính tiền.

Nếu như biết kế tiếp chuyện, An Nhiên tuyệt đối sẽ không ở lại để chờ hắn trả tiền xong mới rời đi, cô cho là anh ta hẹp hòi cũng chỉ là một bữa cơm thôi, nhưng mà cô không nghĩ tới hắn thế nhưng từ trong bao tiền lấy ra cái vé cà phê miễn phí đưa cho người bán

hàng, cuối cùng bọn họ bữa cơm tương thân này chỉ tồn tại năm tệ cho phí phục vụ, sau đó dưới ánh mắt khinh bỉ của nhân viên phục vụ, bọn họ rời khỏi nhà hàng

Nhưng An Nhiên lại không biết là ở vị trí sau lưng cô, có hai người đàn ông tận mắt thấy cả quá trình tương thân của cô, một tên có bộ dáng đào hoa vừa thấy An Nhiên rời đi liền há miệng ôm bụng cười không dứt, hướng về phía trước người đàn ông ở đối diện hắn đang cúi đầu xem văn kiện nói: "Ha ha, Dịch Thừa, ta có chút đồng tình vị tiểu thư kia."

Người nọ ngược mắt lên nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên, nhưng không có nói chuyện, sau đó vẫn tiếp tục xem văn kiện trong tay. Thật ra thì người đàn bà kia hắn đã gặp rồi, ngày hôm qua ở trong một quán cà phê khác, hình như cô ấy cũng đúng lúc đang tương thân.

Chương 02: Cha mẹ Cố gia

Về đến nhà An Nhiên có phần mệt mỏi, cái bụng vốn vừa rồi bị đói đến kêu vang, bây giờ đã không còn thèm ăn nữa rồi, coi như hôm nay được mở mang kiến thức, cô vẫn cho rằng cái gọi là cực phẩm nam nhân chỉ được bịa đặt ở trong tiểu thuyết, thì ra tất cả đều có thực trong cuộc sống!

Vừa vào cửa, Lâm Tiểu Phân đang ngồi xem tivi trong phòng khách, trên bàn trà bày đầy những sổ sách bà vừa mới xem.

An Nhiên cúi đầu cứng nhắc gọi mẹ, da đầu cô có chút tê dại, gần đây mỗi đêm đều như vậy, chắc sẽ lại bị giáo dục một phen nữa thôi.

Cố gia là một gia đình rất bình thường, mẹ Cố – Lâm Tiểu Phân được nhận vào làm ở một xí nghiệp quốc doanh, nên thường ngày cũng không quá bận rộn. Lúc còn trẻ Lâm Tiểu Phân là một mỹ

nhân phong tư trác tuyệt, hiện giờ tuy đã đứng tuổi nhưng bao dưỡng rất tốt, rõ ràng đã sáu mươi tuổi rồi nhưng nhìn qua cũng không có vẻ già mà gương mặt còn ẩn chứa sự thanh nhã, trầm tĩnh trải qua năm tháng. Mà cha Cố – Cố Hằng Văn là giáo sư cao trung dạy ngữ văn, có hơn ba mươi năm tuổi nghề, là giáo sư tinh đặc biệt phân vẹt, đã dạy dỗ ra rất nhiều người có tiếng tăm, bình thường cũng được phụ huynh và học sinh kính yêu.

Thấy An Nhiên về, Lâm Tiểu Phân tắt tivi, gật đầu với An Nhiên: "Tới đây, mẹ có chuyện hỏi con."

An Nhiên miễn cưỡng đi về phía bà, đặt túi xách trên bàn trà, ngồi xuống cạnh bà, xoay đi ngoảnh lại cũng không nhìn thấy cha đâu, liền mở miệng hỏi: "Cha đâu, ngủ rồi à?"

"Ở phòng sách soạn bài." Lâm Tiểu Phân đưa mắt nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười.

An Nhiên cảm thấy tối nay mẹ có thâm ý khác, trong lòng có chút bất an, nuốt mấy ngụm nước bọt, nói: "Mẹ, mẹ muốn hỏi gì thì trực tiếp hỏi đi!"

"Thế nào, thằng bé đó con hài lòng không?" Lâm Tiểu Phân cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp hỏi.

"Người không tệ, nhưng con và anh ta ...chắc là không thích hợp được." An Nhiên hết sức cố gắng nói chuyện uyển chuyển, cô cũng không phải là một người thích nói xấu sau lưng người khác.

Nghe thế, vẻ mặt Lâm Tiểu Phân đột nhiên trầm xuống, nói: "Cái gì là thích hợp hay không thích hợp, người bình thường là thích hợp rồi, Nhiên Nhiên, thật ra thì chúng ta nhìn người quan trọng nhất là nhìn nhân phẩm người ta, tiền tài hay diện mạo cũng không quan trọng, người tốt mới là quan trọng nhất, đạo lý này con phải suy nghĩ thật kĩ."

"Không phải, mẹ, con, con với anh ta có thể thật sự không thích hợp, giữa chúng con không có chuyện để nói, hơn nữa anh ta, anh ta cũng chắc gì đã vừa ý con đâu." An Nhiên giải thích.

"Nói linh tinh, bác Trương vừa gọi điện cho mẹ, nói đối phương cảm thấy rất thích hợp, các con trò chuyện rất suôn sẻ, nó thấy

con cũng tốt, bảo mẹ dò hỏi thái độ của con.” Lâm Tiểu Phân trách mắng.

An Nhiên mở to ánh mắt, trong lòng cảm thán hiệu suất làm việc của nhân viên công chức bây giờ đều cao như thế ư, mới có từng đó thời gian mà tốc độ chỉ còn kém người gọi điện trực tiếp hỏi tin tức thôi.

“Mẹ, con và anh ta thực sự không thích hợp, anh ta muốn con đưa toàn bộ tiền lương cho mẹ anh ta, hơn nữa buổi xem mắt hôm nay anh ta chỉ tốn có năm tệ, ngay cả cà phê cũng là dùng vé cà phê miễn phí, con không thể kết hôn với một người con trai không có chủ kiến và keo kiệt như thế.”

Lâm Tiểu Phân sững sốt một cái, nhưng mà ngay sau đó bà liền phản ứng lại, nói: “Con trai biết nghe lời cha mẹ là hiếu thảo, hẹp hòi keo kiệt là biết chi tiêu tiết kiệm, chẳng lẽ con muốn tìm một người vừa không biết hiếu thảo cha mẹ, ra ngoài còn tiêu tiền như nước sao?”

“Mẹ!” An Nhiên có chút nỗi cátu, giọng nói tăng lên âm lượng không ít so với lúc trước, cô đứng lên, nói: “Con ở nhà chướng mắt mẹ thế sao, mẹ muốn nhanh chóng gả con đi đến thế!”

“Mẹ thấy con cắn bản là không quên được người kia.” Lâm Tiểu Phân cũng đứng lên, có phần tức giận rồi, sắc mặt lạnh lùng rất khó coi.

An Nhiên giống như bị chọc vào nỗi đau, sững sờ một chút. Hầm răng cắn chặt vào môi, run lên một cái.

“Con nói xem làm sao mà con lại chưa chết lòng như vậy chứ, mẹ nuôi con lớn thế này, con lại để một thằng con trai hành hạ mình thành như vậy, lại còn định vì nó suốt đời không lấy chồng phải không, vậy con thật làm mẹ và cha con quá thất vọng rồi! An Nhiên, con không thể chỉ sống vì mình, con cũng phải nghĩ đến mẹ và cha con nữa, con người ta không thể sống vì quá khứ, quan trọng hơn là nhìn về phía trước!” Lâm Tiểu Phân vừa mắng, lồng ngực vừa kịch liệt pháp phòng vì tức giận.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, thật ra thì Lâm Tiểu

Phân cũng đau lòng con gái, bà chứng kiến toàn bộ con đường tình yêu của con gái khi xưa, con gái luôn là miếng thịt trong lòng bà, cô đau thương bao nhiêu thì bà cũng đau lòng thay cô bấy nhiêu, nhưng là người không thể sống trong quá khứ, quan trọng hơn là còn tương lai sau này, việc hôn nhân của cô vẫn kéo dài từ sau việc đó đến tận tuổi này, thực sự là không kéo dài được nữa, nuôi con khôn lớn không cha mẹ nào là không muốn điều tốt đẹp nhất cho con.

"Tôi rồi, hai mẹ con còn tranh cãi cái gì." Cửa thư phòng mở ra, Cố Hằng Văn đi ra từ trong thư phòng, đầu tóc hơi bạc, đeo kính có tác phong học giả.

Lâm Tiểu Phân tức giận ngồi trở lại ở ghế sô pha, bộ ngực vẫn pháp phòng vì còn tức.

Cố Hằng Văn liếc nhìn vợ và con gái, vừa rồi ở trong thư phòng ông cũng nghe được ít nhiều chuyện cãi vã, nhắc chân đi đến chỗ An Nhiên, vỗ vỗ bả vai con gái, nói: "Nhiên Nhiên, mẹ con cũng muốn tốt cho con, có lẽ cách làm có hơi vội vàng nhưng con phải hiểu đó là tấm lòng của bà."

An Nhiên cảm thấy mắt nóng lên, cố gắng chịu đựng để mình không rơi nước mắt, có chút nghẹn ngào nói câu xin lỗi với Lâm Tiểu Phân, sau đó túm lấy cái túi trên bàn trà chạy về phòng mình, "phanh —!" một tiếng, đóng lại cửa.

Cố Hằng Văn liếc nhìn cửa phòng nặng nề đóng lại, lắc đầu thăm than, ông quay đầu nhìn Lâm Tiểu Phân đang ngồi trên ghế sô pha, rồi ngồi xuống cạnh bà, đưa tay ra kéo bả vai bà để bà tựa vào vai mình, thở dài nói: "Đừng tức giận, trong lòng Nhiên Nhiên cũng đau khổ lắm."

Lâm Tiểu Phân dựa vào ngực chồng, không nhịn được mà rơi nước mắt, "Ông nói xem, sao tôi lại sinh một đứa con gái ngốc nghếch như vậy chứ, vẫn không hết hy vọng, thật ngu ngốc muốn chết, một chút cũng không chịu tĩnh mộng, thật tức chết tôi mà!"

Cố Hằng Văn cười khẽ, vỗ bả vai nàng, nói: "Nhiên Nhiên giống bà, cố chấp giống bà."

Lâm Tiểu Phân rời khỏi ngực chồng, nhìn chồng, nói: "Tôi sợ nó không may mắn như tôi, không gặp được một người đàn ông như ông."

Cố Hằng Văn cười khẽ, một lần nữa ôm vợ vào trong ngực, nói nhỏ bên tai nàng: "Không đâu, Nhiên Nhiên sẽ gặp được."

Trong phòng, An Nhiên dựa vào cửa ngồi xuống, đầu tựa vào đầu gối, cả người co lại khóc thút thít. Trái tim thật đau đớn, mẹ nói không sai, dù đã qua sáu năm, cô vẫn không quên được người con trai kia, người từng cho cô một tình yêu trong sáng tốt đẹp, tuy nhiên cũng tàn nhẫn làm tổn thương cô.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, lúc An Nhiên cảm thấy mình gần như đã chảy ra toàn bộ nước mắt chịu đựng mấy năm nay thì An Nhiên quật cường lau mặt đi, mẹ nói không sai, cô không thể sống lưu luyến quá khứ đã qua, cô còn có cha mẹ, cô phải nhìn về phía trước.

Chương 03: Cưỡng Hôn

Sáng ngày hôm sau, An Nhiên từ trong phòng đi ra thì Lâm Tiểu Phân đã làm xong bữa sáng, thấy cô đi ra ngoài, liếc mắt một cái bà nói: "Đến đây ăn sáng đi." Giọng nói vẫn giống trước kia, không khác thường tí nào, giống như chuyện tối qua chưa từng xảy ra.

An Nhiên mấp máy môi đi tới phòng ăn, kéo cái ghế ra ngồi xuống đối diện với Lâm Tiểu Phân, Lâm Tiểu Phân múc cho cô bát cháo.

An Nhiên cúi đầu húp cháo, vẻ mặt nhìn không ra tâm tình.

Mặc dù Cố gia không phải là thư hương môn đệ gì, nhưng Cố cha đã định ra "tiêu chuẩn cứng ngắc" – ăn không nói, ngủ không ngáy!

An xong miếng cháo cuối cùng, An Nhiên để bát xuống, ngẩng

đầu lén nhìn Lâm Tiểu Phân, nói: "Mẹ, mẹ gọi điện cho bác Trương đi, con đồng ý hẹn hò với Lâm An Kiệt."

Lâm Tiểu Phân sững sốt, Cố Hắng Văn ngồi cạnh cũng ngừng ăn, hai người trao đổi ánh mắt, đồng loạt nhìn An Nhiên, Lâm Tiểu Phân mở miệng, nói: "Nhiên Nhiên, mẹ không muốn ép con, nếu thằng bé kia chướng mắt, chúng ta sẽ tìm mối khác là được, tối hôm qua là mẹ vội vàng quá."

"Không phải, con nghĩ rồi, mẹ nói không sai, người ta phải nhìn về phía trước, không thể sống trong quá khứ, tuổi con cũng không còn nhỏ rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn thôi, mà Lâm An Kiệt đúng là đối tượng không tệ, cho nên con muốn thử một lần." An Nhiên bình tĩnh nói.

Lâm Tiểu Phân không nói gì, ánh mắt nhìn cô, rõ ràng có sự lo lắng, mặc dù bà muốn An Nhiên yêu đương, kết hôn, nhưng chung quy cũng không muốn để cô làm qua loa đại khái.

Im lặng một lúc, khi bầu không khí trở nên có phần lúng túng thì Cố Hắng Văn mở miệng nói: "Con yêu đương với ai, cha mẹ không phản đối, tự con hiểu trong lòng là được."

An Nhiên gật đầu: "Con biết rồi, buổi sáng con có cuộc họp, con đi làm trước đã." Nói xong, liền đứng dậy về phòng lấy túi sách, ra cửa đi làm.

Trong nhà, Lâm Tiểu Phân nhìn cửa nhà một lần nữa mở ra rồi đóng lại, đặt đôi đũa trong tay xuống bát, có chút vô lực thở dài. Bàn tay được một đôi tay khác ôm lấy, ngẩng đầu nhìn thấy chồng mình đang nhìn bà dịu dàng, khéo mắt mang theo nụ cười, nói: "Yên tâm đi, Nhiên Nhiên biết mình đang làm gì mà."

Gần đây An Nhiên bận rộn nhiều việc, dự án Bích Hồ Viên lần lượt bị trả về, nàng lần lượt sửa đổi nhưng vẫn không đạt tới yêu cầu của tổng giám đốc. Liên tục mấy ngày, mỗi ngày nàng đều chạy qua chạy lại giữa công trường và công ty, tất cả buổi tối đều ở lại trong phòng làm việc quá mười giờ mới được về nhà. Nhưng mà cũng may chiều hôm nay, tổng giám đốc đã mở miệng vàng, rốt cục cũng thông qua bản vẽ, đồng nghĩa với việc rốt cục hôm nay

nàng có thể tan tăm đúng giờ.

Sau buổi xem mắt lần trước, cô vẫn không có thời gian gặp lại Lâm An Kiệt, nhưng có trao đổi tin nhắn, Lâm An Kiệt coi như là người tương đối biết chăm sóc người khác, quan hệ thăm hỏi bình thường và đúng lúc khiến An Nhiên cảm thấy ở chung với anh ta thực ra cũng không khó khăn cho lắm.

Hôm nay An Nhiên hẹn Lâm An Kiệt ăn cơm tối, cô thực sự quyết định muốn thử tiếp nhận một cuộc tình mới, một cuộc tình lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết.

An Nhiên là một người nghiêm túc, khi đã quyết định làm gì thì cô sẽ nghiêm túc ra sức một trăm phần trăm đi làm, như là hôm nay vậy, cô không lái xe mà trực tiếp thuê xe, cô đã chuẩn bị để Lâm An Kiệt đưa cô về nhà.

Nơi dùng cơm là một quán cơm tây cỡ trung, vì trên đường bị kẹt xe nên khi An Nhiên đến thì Lâm An Kiệt đã đến, anh ta đang nhíu mày ngồi xem thực đơn.

"Xin lỗi, tôi đến muộn." An Nhiên áy náy mở miệng, không giải thích lý do, đã muộn là đã muộn, cô sẽ không tìm cách lấp cớ biện giải cho sai lầm.

Để thực đơn xuống, Lâm An Kiệt cười cười, nói với An Nhiên: "Không sao, tôi cũng vừa mới tới."

"Gọi thức ăn chưa?" An Nhiên để túi xuống, thuận miệng hỏi.

"Cô gọi đi." Lâm An Kiệt đưa thực đơn cho An Nhiên.

An Nhiên không nghĩ nhiều, cầm tờ thực đơn trực tiếp gọi nhân viên phục vụ, cô và đồng nghiệp cũng thường tới nhà hàng này, thịt bò bít tết ở đây không tệ, salat cũng rất ngon, chủ yếu chính là giá tiền hợp lý, chi phí không quá đắt so với bình thường.

"Anh có kiêng ăn cái gì không?" Gọi trước vài món, An Nhiên đặc biệt hỏi anh ta có kiêng ăn cái gì không. Lâm An Kiệt lắc đầu, nói tùy cô, cô gọi là được rồi.

Nghe thế An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp gọi gan ngỗng dầm tương, thịt bò bít tết, canh nấm và salat xà lách, đồ ngọt thì có một chút bánh kem, vì nghĩ đến việc anh ta phải lái

xe nên cũng không gọi rượu đỏ mà gọi cà phê.

Bữa cơm này hai người ăn tương đối vui vẻ, mỗi người đều nói về công việc của riêng mình, những sở thích bình thường, nói không nhiều lắm nhưng ít ra cũng không chán ngắt.

Đến thời điểm tính tiền, Lâm An Kiệt đột nhiên cảm thấy đau bụng, không thoải mái nên đi phòng vệ sinh, An Nhiên biết rõ là anh ta trốn tránh trả tiền, thực ra thì tối nay đến đây, cô cũng vốn không nghĩ để anh ta mời, cho dù là trong nhà hàng anh ta trả tiền thì ra ngoài cô nhất định sẽ trả tiền lại cho anh ta. Tuy nhiên hành động của anh ta hiện giờ rõ ràng làm người ta chán ghét rồi.

An Nhiên trực tiếp đi thanh toán, ngồi ở chỗ cũ đợi khoảng mười phút đồng hồ vẫn không thấy Lâm An Kiệt ra ngoài, cuối cùng đành lấy điện thoại gọi, Lâm An Kiệt không nhận, nhưng mà không đến một phút sau liền đi ra khỏi phòng vệ sinh, trở lại chỗ ngồi, nói với An Nhiên: "Thật ngại quá, chờ lâu rồi sao."

An Nhiên lắc đầu, hỏi: "Dạ dày không thoải mái ư, có cần đi bệnh viện không?"

Lâm An Kiệt vội vàng giải thích: "Không cần không cần, lúc vừa vào phòng vệ sinh, có cuộc gọi của lãnh đạo gọi tới cho nên nói chuyện một lát."

An Nhiên gật đầu, lấy túi, nói với anh ta: "Vậy chúng ta đi thôi."

"Được, tôi đi tính tiền trước." Lâm An Kiệt gật đầu, định đi đến quầy phục vụ.

"Không cần, hóa đơn tôi đã thanh toán rồi." An Nhiên gọi lại hắn.

"Ách." Lâm An Kiệt làm ra vẻ sững sờ, sau đó nói: "Sao có thể để con gái trả tiền, bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô." Vừa vừa nói vừa định mở ví lấy tiền cho cô.

"Lần sau đi, lần sau đến anh mời tôi, có đi có lại mà." An Nhiên cười, nói như vậy.

Lâm An Kiệt cũng không cưỡng, gật đầu lia lịa nói được.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Lâm An Kiệt đề nghị cùng đi dạo một chút, thật ra thì anh ta không nói ra miệng là vì bên này đỗ xe

bị thu phí, anh ta dừng xe ở một con phố phía trước cách chỗ này khoảng mười phút đi bộ.

An Nhiên gật đầu, buổi tối ăn hơi nhiều, cô có thể xem như là vận động một chút sau khi ăn xong cũng thích hợp.

Hai người đi song song với nhau, không nói chuyện, bầu không khí trở nên không tự nhiên. An Nhiên vốn là người tương đối bị động trong chuyện tình cảm, việc tự tìm kiếm đề tài nói chuyện vốn không phải là điểm mạnh của cô, trong lúc An Nhiên đang khổ não xem phải nói chuyện gì thì hai người đã đi vào một con phố hơi tối tăm, tay đột nhiên bị nắm lấy, sức lực có phần mạnh mẽ.

"Ách..." An Nhiên sững sờ ngẩng đầu, có phần không kịp phản ứng. Chỉ thấy Lâm An Kiệt nhìn cô chăm chăm, sắc mặt có chút kì lạ.

"Lâm, Lâm ... Lâm An Kiệt?" An Nhiên mở miệng gọi anh ta, đưa tay muốn tránh thoát khỏi tay anh ta.

Lâm An Kiệt nhìn cô không nói tiếng nào, nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên ôm An Nhiên, định tiến lên hôn cô.

An Nhiên sợ, dùng sức muốn đẩy anh ta ra nhưng bất đắc dĩ không so được với sức lực của anh ta, đành tránh né, cái hôn của Lâm An Kiệt cuối cùng vẫn rơi trên gương mặt An Nhiên, cảm giác tiếp xúc với đôi môi kia chỉ khiến cho An Nhiên cảm thấy buồn nôn.

"Thả, thả tôi ra." An Nhiên gấp rút đến muỗi khóc, tay không ngừng đập vào Lâm An Kiệt, thật ra thì đi giày cao gót, An Nhiên cũng cao gần bằng Lâm An Kiệt, chăng qua là sức lực con gái không bằng con trai, cô không tránh thoát được anh ta.

"Thả cô ấy ra." Đột nhiên một tiếng nói của đàn ông trong trèo lạnh lùng truyền đến từ phía sau, ở con đường trong bóng tối này thì có phần đột ngột.

Thanh âm lạnh lùng đều khiến An Nhiên và Lâm An Kiệt sững sốt.

Dưới ngọn đèn lờ mờ, An Nhiên chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng chỗ cách bọn họ vài mét, ánh đèn quá tối tăm mà sau lưng anh ta lại sáng sửa, An Nhiên cũng không thấy rõ hình dáng của anh ta. Nhưng mà đây không phải là điểm quan trọng, An Nhiên nhanh chóng ý thức được hoàn cảnh của mình, liền mạnh mẽ đẩy Lâm An Kiệt ra, đứng cách xa anh ta vài mét.

"Ai đó, tôi và bạn gái thân mật thì liên quan gì đến anh." Lâm An Kiệt xoay người, đi đến chỗ người đàn ông kia, giọng nói rất hung hăng, hiển nhiên là rất khó chịu với người quấy rầy chuyện tốt của anh ta.

"Tôi không phải bạn gái anh ta." Ở một bên An Nhiên vội vàng mở miệng giải thích, làm rõ quan hệ của cô và Lâm An Kiệt. Vốn tính hẹn hò với anh ta một chút, nhưng bây giờ thật sự không cần thiết nữa.

Người đàn ông trong bóng tối nhìn về phía Lâm An Kiệt, mở miệng nói: "Anh nghe thấy chứ?" Vừa nói, vừa lấy điện thoại di động, đưa tay lên làm ra vẻ muốn nhấn phím báo cảnh sát.

"Chờ một chút." Lâm An Kiệt cho là anh ta muốn báo cảnh sát, vội vàng mở miệng gọi lại, anh ta là nhân viên công vụ, nửa năm sau chuẩn bị được thăng chức phó phòng, không thể chọc vào chuyện phạm pháp như vậy. Sau đó quay đầu nhìn An Nhiên một cái, khẽ nguyễn rửa rồi nhanh chân bỏ đi.

Đợi khi Lâm An Kiệt đi, người đàn ông kia từng bước đi đến chỗ An Nhiên.

Đến gần, An Nhiên mới nhìn thấy rõ gương mặt cực kỳ anh tuấn của anh ta, lông mày đen nhánh, ánh mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, môi rất mỏng, là một mỹ nam hiếm gặp.

"Cô không sao chứ?" Người đàn ông mở miệng, thanh âm không lạnh lùng như vừa rồi, lời hỏi thăm nhẹ nhàng, rất dễ nghe.

An Nhiên ngẩn người, một lúc sau mới phản ứng kịp, vội lắc đầu, nói: "Không sao, không có việc gì, vừa rồi, vừa rồi cảm ơn

anh!"

Người đàn ông cười dịu dàng, lắc đầu, xoay người muốn đi, rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại xoay người lại, hỏi: "Cần tôi đưa cô về không?"

An Nhiên có phần vẫn ở trạng thái ngẩn người, nghe anh ta hỏi, liền vội vàng lắc đầu từ chối, nói: "Không, không cần, tự tôi có thể đi về." Chuyện ngoài ý muốn vừa rồi khiến cô có chút sợ, nhưng cô còn không nhu nhược đến mức không thể tự về nhà, hơn nữa cô và anh ta vốn không quen biết, làm sao lại không biết xấu hổ mà làm phiền người ta.

Người đàn ông thu vào trong mắt những bối rối của cô, khóc miệng nhếch lên, mỉm cười nói: "Người đàn ông kia không thích hợp với cô." Nói xong, cũng không đợi An Nhiên phản ứng gì thì đã xoay người rời khỏi cái hẻm nhỏ u ám này.

An Nhiên sững sốt đứng tại chỗ một lúc lâu, từ đầu đến cuối cũng không hiểu ý tứ câu nói cuối cùng của người đàn ông kia, rốt cục cô lắc đầu không suy nghĩ nhiều nữa, đi ra khỏi ngõ hẻm, trực tiếp đón xe về nhà.

Lâm An Kiệt có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm, xem mắt dùng vé cà phê miễn phí, thanh toán tiền ăn cơm thì anh ta trốn đi vệ sinh, ngay cả người xấu cáo trạng trước, anh ta cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Khi An Nhiên về đến nhà thì Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt rất khó chịu, thì ra trước khi An Nhiên về thì Lâm An Kiệt kia đã là kẻ xấu tố cáo với dì Trương – đồng nghiệp của Lâm Tiểu Phân, cắn nhăn nói bà giới thiệu loại con gái gì cho anh ta, hẹn ăn cơm thì đi nhà hàng đắt tiền nhất, chọn món ăn đắt tiền nhất, cơm nước xong thì cả cái nắm tay cũng không được, còn định báo cảnh sát nói anh ta vô lễ, anh ta tức giận nên mắng cả dì Trương.

Dì Trương vốn muốn làm người mai mối chuyện tốt, hiện tại ngược lại, làm chuyện tốt không thành, còn bị chửi loạn một trận, liên lụy đến danh dự của mình. Càng nghĩ càng thấy tức giận, cho

nên liên gọi điện thoại đến văn hỏi Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn, bọn họ vừa cúp điện thoại thì An Nhiên về nhà.

An Nhiên nhìn sắc mặt cha mẹ rõ ràng bất thường, hỏi ra mới biết Lâm An Kiệt kia còn trơ tráo đến mức này, mệt cô còn định hẹn hò với anh ta, bây giờ nhìn lại thật sự là nên sớm cắt đứt mới đúng.

"Nhiên Nhiên, rốt cục là chuyện gì xảy ra a, mẹ và cha con cũng không tin con là người không có đạo lý như vậy." Lâm Tiểu Phân nói, con gái bà thế nào bà biết rõ, nhưng dì Trương cũng không phải là người nói bậy, thọc gậy bánh xe, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó.

"haiz, người đàn ông kia muốn cưỡng hiếp con, may mà có người đi ngang qua ngăn lại, nhưng con không nói gì, thậm chí tiền ăn cơm tối cũng là con trả." An Nhiên ngẩng đầu nhìn mẹ, tiếp tục nói: "Mẹ, mẹ gọi điện cho dì Trương để con nói với dì."

"Sao lại có chuyện đó!" Nghe con gái nói suýt nữa là bị người kia làm nhục, Lâm Tiểu Phân nghĩ đến liền tức giận, "Nhiên Nhiên, bây giờ mẹ liên gọi điện cho dì Trương, muốn giới thiệu người như thế cho ai chứ, bà ấy nghĩ giới thiệu cho con gái mẹ là không được." Vừa nói vừa lấy điện thoại muốn gọi điện cho dì Trương.

"Việc này không liên quan đến dì Trương, bà ấy cũng chỉ là có lòng tốt nhưng trở thành chuyện xấu thô, bà phải rõ ràng mọi chuyện, Nhiên Nhiên nhà chúng ta cũng không phải như bà ấy nói, mà là đạo đức thăng kia có vấn đề." Cố Hằng ở Văn ở bên cạnh nói.

An Nhiên nhìn cha mẹ một chút, nhưng không nói gì, xoay người vào phòng. Nằm trên giường, An Nhiên có chút buồn bực nhớ tới tình cảnh buổi tối, nghĩ lại vẫn thấy sợ, nếu người đàn ông kia không xuất hiện thì không biết cô sẽ thế nào. Cô không biết sau này có thể gặp phải tình huống như vậy nữa không, trước kia chưa bao giờ biết đi xem mắt, ăn bữa cơm cũng sẽ nguy hiểm như thế, thế nhưng lại xảy ra ở tuổi này, hình như không có con đường nào khác ngoài con đường này, chỉ trách mình ngu ngốc, một vết sẹo lại đau những sáu năm.

Nghĩ đến lại thấy lòng khó chịu, bây giờ cô rất muốn tìm một

người nói chuyện tán gẫu một chút.

An Nhiên gọi điện thoại cho Lâm Lệ, rất nhanh có người nghe máy, chỉ nghe đâu dây bên kia, Lâm Lệ đột nhiên phát ra một câu tiếng hàn kém cỏi: "Yeoboseyo" Âm cuối kéo thật dài ra, âm điệu kia có phần vui tươi, ở cái tuổi này, tâm tình cô hình như vĩnh viễn đều tốt như vậy, An Nhiên có chút ghen tỵ, nhưng nhiều hơn là hâm mộ.

"Nói tiếng chim gì đấy." An Nhiên tức giận nói.

"Hắc hắc, gần đây ta đang học Hàn ngữ, ta và Trình Tường bàn bạc rồi, tuần trăng mật sẽ đi Hàn Quốc, Hàn Quốc nhiều mỹ nhân, haha." Lâm Lệ vui vẻ nói.

"Đi đi, cẩn thận Trình Tường của mi bị mỹ nữ cướp đi, sau đó quên mất người phụ nữ lớn tuổi có chồng như mi." An Nhiên nói xấu.

"Đi chứ, ai gia rất tin tưởng tiểu Tường tử nhà ta, trong lòng tiểu Tường tử nhà ta chỉ có một mình ta." Vừa nói, vừa quay qua nói với người phía sau: "Đúng không, tiểu Tường tử."

An Nhiên mơ hồ nghe được Trình Tường trả lời, rồi sau đó thấy Lâm Lệ đắc ý nói: "thế nào, nghe thấy chứ."

"Nghe được, nghe được, mi chính là ai gia lão phật gia, Trình Tường nhà mi chính là tiểu Lý tử bên cạnh," An Nhiên chọc ngoáy cười nói.

"Đi chết đi, đừng có mà nguyễn rủa người khác như thế." Lâm Lệ cười mắng: "Nói đi, tìm chị đây có chuyện gì."

An Nhiên thở dài, kể sơ lược lại buổi xem mắt tối nay.

Nghe xong, Lâm Lệ ở bên kia bùng nổ nói: "ta kháo! Thật là cực phẩm a, sao lại có người trơ tráo như thế, có ảnh không, để chị đây cúng bái một chút."

"Nói mi a, sao có thể không giữ mồm giữ miệng như thế, chú ý dưỡng thai nữa, đừng làm hư con gái của ta." Bị Lâm Lệ ầm ĩ một chút, tâm tình An Nhiên thư thái hơn rất nhiều, ít nhất không còn buồn bức khó chịu nữa.

"Đi chết đi, làm sao mi biết là con gái, ta muốn sinh con trai."

Lâm Lệ cười mắng.

Hai người cứ trêu đùa như vậy, đột nhiên Lâm Lệ nghiêm túc nói: "Ôi chao, nói cho mi biết, trên tay ta có hàng, có muốn không?"

"Cái gì hàng?" An Nhiên nghe không rõ, như lọt vào trong sương mù.

"Đàn ông a, đồng nghiệp của Trình Tường, ta gặp rồi, hơn chúng ta hai tuổi, dung mạo hạng nhất, bằng cấp hạng nhất, nghề nghiệp hạng nhất, dù thế nào cũng tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, thế nào, nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài, ta đồng ý thay mi?" Lâm Lệ nói.

"Đừng, ta sợ cực phẩm rồi, mi hãy tìm người bình thường chút cho ta đi."

"Đi đi, sao có thể so sánh cực phẩm này với 'cực phẩm' kia được a, nói thật, điều kiện vô cùng tốt, gặp hay không gặp. Nếu không phải ta đã có tiểu Tường tử nhà ta rồi, ta nhất định sẽ theo đuổi anh ta. Lâm Lệ có chút mê gái nói.

An Nhiên toát mồ hôi: "Dường như tiểu Tường tử nhà mi cũng là do mi mặt dày mày dạn theo đuổi đi!" Người này thật là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời a!

"Hắc hắc, điều quan trọng nhất không phải là bắt đầu thế nào mà là có kết quả, mặc dù lúc đầu là ta theo đuổi người ta rất cực khổ nhưng nhiều năm như vậy rồi, ai dám nói chúng ta không hạnh phúc." Lâm Lệ rất tự hào nói.

An Nhiên nghe xong, trong lòng suy nghĩ, đúng a! Không cần quan tâm đã dùng biện pháp gì, bây giờ giữ được bên người mới là quan trọng nhất, ai nói là sai đây.

Thấy cô không nói gì, Lâm Lệ nói: "An tử, mi không trả lời ta coi như là mi đồng ý nhé, ngày mai ta bảo Tiểu Tường tử nhà ta liên lạc, có tin gì sẽ gọi cho mi."

Xem đi, vốn tốt không bằng mạnh mẽ. Không lấy được người muốn lấy, thì là ai cũng có khác gì nhau đâu.

Chương 05: Anh ta trở lại rồi

Lâm Lệ là một người thuộc trường phái hành động, nói giới thiệu là lập tức sắp xếp thời gian gặp mặt cho hai người, thời gian ấn định vào buổi trưa ngày thứ sáu, cũng chính là ngày mai.

Thật ra thì An Nhiên muốn khước từ, nhưng lại không chịu nổi sự dài dòng cộng với 'uy hiếp' của Lâm Lệ nên đành đồng ý. Thực ra thì gần đây cô rất bận bịu, vừa mới xong dự án 'Bích Hồ Viên', vốn tưởng là có thời gian nghỉ ngơi, không ngờ lúc này công ty phá lệ tiếp nhận một thực tập sinh, nói là tốt nghiệp trường danh tiếng, từng đạt được giải thưởng gì đó, Tổng giám đốc mở miệng vàng sắp xếp, hiện tại do An Nhiên trực tiếp dẫn dắt.

Người thực tập sinh này tên là Lăng Lâm, vóc người đẹp, chỉ là tiếng nói chuyện làm người khác nổi da gà. Nàng vừa đến, các đồng nghiệp nam trong công ty đều phấn khởi, lén lút gọi chị gái, không ngừng ân cần, nhưng mà các nữ đồng nghiệp thì buồn bực, ngầm nhở giọng nghị luận chua ngoa, ngoài mặt cũng cố ý cô lập cô ta.

Buổi trưa hôm nay, chờ sau khi An Nhiên hết bận rộn rồi, liền nhanh chóng tiến thẳng đến nhà ăn công ty, bên trong chỉ còn lác đác mấy người, đương nhiên đồ ăn cũng đều đã lạnh tanh rồi, cô tùy tiện chọn vài món, bưng khay tìm chỗ ngồi xuống, buổi chiều còn phải đi khảo sát tiến trình thi công ngoài công trường, thật ra cô cũng không có nhiều thời gian ăn cơm, chẳng qua là buổi sáng vội đi làm còn chưa ăn sáng, bây giờ thực sự là rất đói.

An Nhiên ăn rất nhanh, thức ăn hơi khô, thiếu chút nữa bị nghẹn, may mà có bát canh, vội vàng nhấp một hớp, khó khăn nuốt xuống, ăn cơm tập thể ở nhà ăn công ty là như thế, cơm khô, cơm nhão, món mặn, món ngọt, chỉ có canh là giống hệt nhau, đó là cho một ít tảo tía vào nước sôi, không cần cho muối, mì chính, hoàn toàn ngọt nhẽo, không có mùi vị gì cả.

An Nhiên lắc đầu, tiếp tục ăn thức ăn đã lạnh.

Đột nhiên có một người cầm hộp cơm ngồi xuống cạnh cô, cô biết hộp cơm kia chính là từ 'Du Nhiên cư' nổi tiếng của thành bắc, giá tiền không rẻ. An Nhiên ngẩng đầu, thấy Lăng Lâm ngồi trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô, ngọt ngào gọi: "chị Cố."

An Nhiên gật đầu, hỏi: "Sao bây giờ em mới ăn a, không phải đã sớm xong việc rồi sao?"

"Vừa rồi nhiều người quá, em không thích ầm ĩ, nên đợi đến bây giờ mới đến." Lăng Lâm cười nói, tay mở hộp cơm ra, bên trong là thức ăn tinh tế, gạo Thái Lan nấu lên rất thơm cùng với mùi thơm đồ ăn thật hấp dẫn, dĩ nhiên là đối lập hẳn so với cơm của An Nhiên.

An Nhiên gật đầu, nhìn món ăn của cô ta một chút, rồi lại nhìn đồ ăn của mình, càng nhìn càng không muốn ăn. Nhưng mà cô cũng có chút tức giận, một thực tập sinh như cô ta sao lại có thể có một bữa trưa sang trọng như vậy, nên mở miệng hỏi: "Nhà hàng này rất xa a, mua về không bằng ăn luôn ở đó rồi về thì tiết kiệm thời gian hơn."

"Ba em sợ em không quen ăn thức ăn trong công ty nên cho tài xế nhà em trực tiếp đưa tới." Lăng Lâm cười, gấp một miếng sườn xào chua ngọt, làm bộ muốn gấp cho An Nhiên, nói: "chị Cố cũng nếm thử đi, mùi vị thức ăn nhà hàng này không tệ."

An Nhiên vội khoát tay từ chối, nói: "không cần, chị no rồi."

Nghe thế, Lăng Lâm ngượng ngùng đặt lại vào trong chén, như muốn tìm đề tài, lại hỏi: "chị Cố nếu muốn đổi khẩu vị thì ngày mai em sẽ bảo tài xế nhà em mang cho chị thêm một suất, nói thật, em thật không quen thức ăn trong nhà ăn."

An Nhiên cười khan, cô không nghĩ tới cũng không có phúc hưởng thụ a, một bữa trưa mà mất nửa ngày lương, qua một tháng, hơn nửa tiền lương đều ném vào việc ăn uống, vậy cô còn đi làm làm gì, trực tiếp về nhà để Lâm Tiểu Phân nuôi thì tốt hơn.

An Nhiên nhìn đồng hồ một chút, định mở miệng nói tạm biệt thì điện thoại reo, lại là Lâm Lê, chắc là dặn cô đừng quên buổi xem mắt ngày mai.

Gật đầu với Lăng Lâm, rồi cầm điện thoại đứng lên rời đi, nhấn nút nghe, vừa đi vừa nói chuyện: “uy, đại tiểu thư của ta, mi lại làm sao nữa.”

“An tử, ta vừa ...” bên kia điện thoại, Lâm Lệ không nói chuyện điên điên khùng khùng như xưa mà ấp a ấp úng ngoài ý muốn.

“Ù?” An Nhiên đáp hỏi, sao cô lại cảm thấy hôm nay Lâm Lệ hơi là lạ, hỏi: “mi vừa làm sao?”

“Ta vừa ...” Lâm Lệ ấp a ấp úng như là đang cân nhắc, cuối cùng như là hạ quyết tâm, nhanh chóng nói: “Ta vừa mới trông thấy Mạc Phi rồi!”

Tốc độ nói nhanh chóng đến mức suýt nữa An Nhiên không nghe ra cô đang nói cái gì, nhưng là tốc độ đó cuối cùng vẫn không đủ nhanh, An Nhiên nghe được, hiểu được, cô nói cô đã trông thấy Mạc Phi rồi!

An Nhiên im lặng, không đáp lời gì mà chỉ im lặng, chính cô cũng không để ý tới sức tay nắm điện thoại di động đã vô ý tăng lên.

“An tử?” Bên kia điện thoại Lâm Lệ không nghe thấy An Nhiên đáp lại, không khỏi sốt ruột mà kêu lên. Cô hối hận, có lẽ cô căn bản không nên nói cho cô ấy biết.

“Ù, ta vẫn nghe.” An Nhiên trả lời, giọng nói bình tĩnh đến bất ngờ, chẳng qua Lâm Lệ không biết, giờ phút này cô nắm điện thoại di động mạnh đến thế nào.

“An tử ... mi không sao chứ?” Lâm Lệ vẫn có chút lo lắng, cô thật hối hận, trong lòng hận đến tự mắng mình mấy trăm, mấy ngàn lần, biết rõ người đàn ông kia làm tổn thương cô ấy sâu sắc như thế nào, chỉ trách mồm miệng mình, chuyện gì cũng không giấu được.

“Ha ha, ta có thể có chuyện gì?” An Nhiên cười khan, chính cô cũng cảm thấy nụ cười kia giả tạo như thế nào, nhưng còn muốn cậy mạnh nói tiếp: “thế nào, mi nói chuyện với anh ta ư, nhiều năm như vậy rồi, anh ta có thay đổi gì không a.”

“Ta mới không nói chuyện với người tham mưu vinh, thấy lợi quên nghĩa như thế, quả thật là làm nhục chính mình.” Lâm Lệ tức

giận nói.

An Nhiên cười gượng, không nói gì. Thật ra thì Lâm Lệ nói cho cô biết cũng tốt, đúng là trái đất tròn, hồi đó anh ta tốt nghiệp liền đi Mỹ, cho nên sáu năm qua chưa từng gặp lại, nhưng mà bây giờ ở cùng một thành phố, nếu anh ta đã trở lại, còn gặp được Lâm Lệ, thì đoán chắc cũng có thể đúng phái mình, thay vì đến lúc đó mình không biết làm sao, hiện tại biết rồi, cứ coi như là đã có chuẩn bị.

"An tử, buổi tối chúng ta đi quán bar chứ, ta và mi uống rượu, không say không về!" Lâm Lệ nói năng hùng hồn, thật ra là không yên tâm cô, sợ cô suy nghĩ lung tung.

An Nhiên cười, không phải là cười gượng, lần này là vui vẻ, cảm giác có một người bạn quan tâm như vậy thật là tốt. Tâm tình cũng buông lỏng hơn chút, nói: "ta thực sự không sao, còn nói không say không về, cũng không nghĩ tình cảnh của mình hiện tại, mi không thương tiếc bản thân thì ta cũng mặc kệ, nhưng mi đừng làm hại oan con gái ta, nếu không ta sẽ lo lắng, ngày mai ta còn phải đi gặp con rùa vàng kia nữa, ta thực sự muốn thành công đó."

"Ai, mi không có chuyện gì thật chứ, đừng có nói miệng đó." Đầu dây bên kia, Lâm Lệ thầm nói.

An Nhiên đi đến cuối hành lang, nhìn ra bầu trời bao la ngoài kia, thở dài nói: "Lâm Lệ, trước đây ta không buông tay được là ta ngu ngốc, nhưng bây giờ đã sáu năm rồi, cũng đủ rồi, ta sẽ không để mình ngu ngốc như vậy nữa, không phải vì mình, thì cũng vì cha mẹ mà học thông minh hơn một chút."

Bên kia đầu dây Lâm Lệ im lặng một lát, một lúc lâu sau mới mở miệng, ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "mi nha, nên sớm học thông minh tí đi."

Chương 06: Mạc Phi

An Nhiên biết Mạc Phi trở lại thì bọn họ sớm muộn cũng sẽ gặp nhau, nhưng cô không ngờ lần gặp mặt này lại đến sớm như thế, đột nhiên như thế. Dù buổi trưa khi nói chuyện với Lâm Lê, cô đảm bảo mình không sao, mình đã buông tay, gặp mặt lần nữa cũng có thể ung dung mà đổi mặt với người đàn ông kia, nhưng cuối cùng cô vẫn có phần rối loạn, nhìn người đàn ông đứng trước mặt, cô có phần rối bời không biết làm sao.

An Nhiên nhìn Mạc Phi đứng trước mắt, mặt anh ta không thay đổi bao nhiêu, vẫn đẹp trai anh tuấn như cũ nhưng khí chất thì thay đổi rất nhiều, người thanh niên tuổi trẻ rực rỡ như ánh mặt trời, giờ này đã thêm phần trưởng thành, chững chạc, còn có thêm sự thâm thúy nơi đáy mắt mà cô không thấy rõ.

Trong lòng An Nhiên biết rõ mình phải làm như không quen biết, sau đó mặt lạnh thờ ơ đi qua, không thèm nhìn anh ta một cái. Nhưng hai chân lại không chịu sự ra lệnh của bộ não mà như ghim chặt xuống đất, muốn dịch chuyển nhưng không nhúc nhích được, mắt nhìn chăm chăm vào anh ta, tự hooke muốn nhìn rõ toàn bộ thay đổi trên người anh ta trong sáu năm qua.

Mạc Phi nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, hai tay nắm thật chặt như là đè nén cái gì. Cô thay đổi, anh không nói được là thay đổi ở đâu, dù sao cũng không giống trước đây, An Nhiên hôm nay không còn là An Nhiên thường tựa vào lồng ngực anh cười vui vẻ trước kia.

Giang Thành cũng không lớn, nếu là sáu năm trước muốn tìm một người thì khó như lên trời, nhưng bây giờ anh chỉ cần nói một câu, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, không lâu sau đã có đáp án.

Mạc Phi bước từng bước lên, sau đó dừng lại trước ở mắt cô, mở miệng: "An Nhiên!" Anh đã thăm gọi trong lòng cái tên này sáu năm, nhưng không có cơ hội gọi ra miệng.

An Nhiên lấy lại tinh thần, có phần bối rối. Cuối cùng cô không có cách nào ung dung đổi mặt được, nên xoay người, chuẩn bị rời đi.

"An Nhiên." Thấy cô muốn đi, Mạc Phi bước lên một bước, bắt lấy tay cô, hỏi: "Em... vẫn khỏe chứ?"

An Nhiên có chút đau đớn nhắm mắt lại, khóc miếng từ từ cong lên thành nụ cười, quay đầu nhìn anh, cười lạnh hỏi: "Có khỏe hay không, còn liên quan gì đến anh sao?"

Mạc Phi mím chặt môi, nhìn cô, hỏi lâu mới lên tiếng: "Thật xin lỗi..." Câu xin lỗi này, anh đã nói chậm sáu năm, cũng nợ sáu năm!

An Nhiên đau lòng, tan nát giống như khi nhìn bóng lưng xoay người quyết tuyệt của anh hồi đó.

Ngửa đầu ép về dòng nước mắt đang muốn chảy xuống, cô không kiên cường, nhưng cô không cho phép mình yếu đuối trước mặt anh, bởi vì anh đã không còn là người đàn ông mà cô có thể dựa vào nữa rồi, bởi vì anh đang nắm tay một người con gái khác, người có thể trao cho anh tất cả những gì anh muốn.

Mở mắt lần nữa, ánh mắt An Nhiên đã trở nên lãnh đạm, gật đầu, nói: "Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh." Sau đó nhìn tay mình bị nắm kia, lạnh lùng mở miệng: "Mạc tiên sinh bây giờ có thể buông tay ra chứ? Tôi không muốn bị người khác hiểu lầm!"

Mạc Phi hậm hực buông tay, nhìn cô, hỏi: "Những năm qua, em có khỏe không?"

An Nhiên quay đầu, mắt nóng lên, tầm mắt dường như trở nên mơ hồ, giờ phút này, nàng không khỏi muốn khóc. Những tủi thân và khó chịu trong lòng sáu năm nay đổi lấy một câu "những năm qua, em có khỏe không?" tức cười, thật quá tức cười.

Ra sức ép dòng nước mắt kia về, quay người lại, gật đầu, nói với anh ta: "Rất khỏe!" Lòng kiêu ngạo và tự ái của cô không cho phép cô yếu thế.

Mạc Phi gật đầu, không nói nữa, chỉ nhìn cô như vậy. Không buông tay được, cho dù hiện tại anh có vợ, anh vẫn không buông tay được Cố An Nhiên, cô gái mà anh luôn nhớ nhung sáu năm nay, cô gái mà anh từng hứa hẹn cho cô tất cả điều tốt đẹp nhất trên đời. Cho nên lần này trở về, dù biết không thể nào, anh vẫn muốn gặp cô, xem cô có sống tốt không.

Hai người nhìn nhau như vậy, cũng không biết đã bao lâu, An Nhiên nở nụ cười xoay người trước, tuy nhiên, một giây sau, nước mắt từ hốc mắt theo gương mặt lăn xuống...

Mạc Phi nhìn bóng lưng của cô, nhìn cô biến mất ở góc đường, anh chỉ có thể đứng tại chỗ, chỉ có thể nhìn, anh muốn tiến lên ôm cô lại biết mình đã mất đi quyền lợi đó rồi.

An Nhiên cũng không biết mình làm thế nào về nhà, cả người mơ mơ màng màng, chỉ nhớ khi về nhà, Lâm Tiểu Phân đang làm bữa tối, nói với cô câu gì đó, cô không đáp lại, đi thẳng vào phòng, khóa trái cửa, sau đó Cố Hằng Văn về, gõ cửa gọi cô, cô cũng chỉ hờ hững đáp mình không sao, cũng không mở cửa.

Ngày hôm sau đi ra lại giống ngày thường, như là chưa xảy ra chuyện gì, chẳng qua là Lâm Tiểu Phân vẫn lưu ý thấy đôi mắt dùng kem và phấn che đi vết sưng đỏ kia, nhưng cũng không hỏi nhiều, thật ra ngày hôm qua, bà đã gọi điện cho Lâm Lệ rồi, sau khi im lặng thật lâu, Lâm Lệ chỉ nói một câu, Mạc Phi trở lại.

Vừa ra đến cửa, An Nhiên nhắc mẹ rằng đặt chỗ vào sáu rưỡi tối, cô tan việc xong sẽ trực tiếp đến đó. Lâm Tiểu Phân vẫn có chút lo lắng cho cô, nói: "Nhiên Nhiên, không thì chúng ta về nhà ăn cơm đi, con muốn ăn gì, mẹ sẽ làm cho con ăn."

An Nhiên cười, ôm mẹ nói: "Hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ, muốn làm cũng phải là do con và cha làm, sao có thể để mẹ tự tay nấu được, đối với cả mẹ và cha đều không được, cho nên bây giờ chỉ có thể đi ăn ngoài."

"Mẹ không đòi hỏi gì, chỉ cần một nhà chúng ta ở chung một chỗ vui vẻ là tốt rồi." Lâm Tiểu Phân nhìn cô, đưa tay vén sợi tóc rũ xuống trán nàng lên.

"Mẹ, một năm chỉ có một lần." An Nhiên hôn lên trán mẹ, nói câu sinh nhật vui vẻ bên tai bà, rồi mới cầm túi xoay người ra cửa.

Lâm Tiểu Phân nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa, ngầm thở dài.

Hôm nay An Nhiên có chút bận rộn, buổi sáng đi hai công trường, còn phải trích ra thời gian đi mua quà cho mẹ, quan trọng nhất là, buổi xem mắt buổi trưa với 'cực phẩm' mà Lâm Lệ hẹn cho

cô.

Buổi xem mắt hẹn vào giờ ăn cơm trưa thật ra không có gì là lạ nhưng hẹn vào buổi trưa ngày làm việc dường như có phần kỳ quái.

Thật ra lúc đầu Lâm Lệ và An Nhiên định thời gian là vào buổi tối thứ tư nhưng ngày đó An Nhiên phải làm thêm giờ để thiết kế một dự án, thật sự là không dứt ra được, nguyên là muốn chuyển sang thứ năm, không may, cái cực phẩm ở trong miệng Lâm Lệ kia đã sớm có hẹn vào thứ năm, cũng đành phải thôi, như vậy chỉ còn buổi tối thứ sáu, cũng không còn cách nào khác. Nhưng mà nơi này là Trung Quốc, mà Trung Quốc có câu ngạn ngữ – việc tốt thường gian nan, câu ngạn ngữ này thực sự ứng nghiệm, thứ sáu tuần này là sinh nhật Lâm Tiểu Phân, một tuần trước An Nhiên đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi, chuẩn bị một nhà cùng ra ngoài ăn cơm, coi như là ăn mừng. Giăng co qua lại như thế, hai người bọn họ xem mắt thì không nói làm gì, Lâm Lệ vất vả đến buồn bức, trực tiếp ấn định thời gian vào buổi trưa, tránh việc càng kéo dài càng có việc.

Vốn là Lâm Lệ và Trình Tường dự định đến cùng, nhưng đột nhiên Lâm Lệ hơi đau bụng, hai người vội vàng đến bệnh viện, mang thai, nên ai cũng không dám khinh thường.

An Nhiên đặc biệt đến trước nửa giờ, tưởng rằng mình đến sớm, không ngờ lúc đó người đàn ông kia đã đến, nhìn từ xa An Nhiên chỉ nhìn thấy một bóng lưng, cầm điện thoại đang nói gì đó.

An Nhiên vuốt quần áo, hít sâu một hơi, cô đã nghĩ kỹ, thứ tình cảm này rất tổn thương người rồi, thật ra thì bọn họ đến tuổi này, lại xem mắt cũng không phải là để tìm kiếm tình yêu nữa, mà là muốn tìm một người bầu bạn, mục đích rất là rõ ràng.

Nghĩ thông suốt, lúc này An Nhiên mới đi qua chỗ hẹn ước, sau đó trực tiếp ngồi xuống trước mặt người đàn ông, rồi ngẩng đầu, định mở miệng, nhưng không khỏi sững sốt, cô nhớ, người đàn ông này không phải là người lên tiếng 'cứu' cô ở ngõ hẻm đêm đó sao?

Chương 07: Anh có kết hôn với tôi không?

Tô Dịch Thừa đang đợi thư ký Trịnh thì bà già trong nhà gọi điện thoại tới, bảo anh về nhà ăn cơm tối, anh biết nhất định không chỉ đơn giản là ăn cơm như vậy, đoán chắc là lại muốn nhắc lại chuyện xưa, chuyện xưa đó đơn giản chính là bắt anh đi xem mắt gì đó. Đang suy nghĩ làm sao để tạm thời dùn đẩy lại thì đột nhiên một người ngồi xuống trước mặt, anh nghĩ là thư ký Trịnh đến, giương mắt lên nhìn mới biết là một người phụ nữ, trực giác cảm thấy người phụ nữ này quen mặt, ngẩn người nhớ ra thật sự đã gặp người phụ nữ này, hơn nữa gặp không chỉ một lần!

"A Thừa, con có nghe mẹ nói không a!" bên kia điện thoại, mẹ Tô lâu không nghe thấy con trai đáp lại, có phần không vui hỏi.

Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần, nói vào điện thoại di động: "Mẹ, ở đây con đang có chút việc, tối nay gọi điện cho mẹ."

"Đừng có mà lấy cớ qua loa tắc trách với mẹ, trước tiên nói rõ ràng đã, buổi tối có về hay không." Mánh khốé này của con trai trước kia đã chơi nhiều rồi, theo bản năng mẹ Tô không tin tưởng lời anh nói. "Ông và Cha con dù không nói ra miệng nhưng trong lòng vẫn nhớ con, con a, chuyển ra ngoài là chuyển đi luôn, một tháng cũng phải trở về một lần chứ, suốt ngày nói công việc bận rộn, một trợ lý thị trưởng thì bận rộn gì chứ, mẹ thấy ông Trương vẫn rất nhàn rỗi, thường tìm cha và ông con đánh cờ, nói chuyện phiếm, chẳng lẽ một thư ký thị ủy như ông ấy còn không bận hơn con? Mẹ thấy là con toàn kiếm cớ không về nhà."

Tô Dịch Thừa thật sự có phần thua mẹ, cười cười xin lỗi với An Nhiên, sau đó hướng về điện thoại thỏa hiệp nói: "Được, được rồi, con biết rồi, buổi tối con có về, như vậy đi!"

"Không được sai đâu đấy" Lúc này mẹ Tô mới hài lòng, sau đó dặn dò mấy câu, rồi cúp điện thoại.

Tô Dịch Thừa cúp điện thoại, định mở miệng hỏi An Nhiên tìm anh có việc gì, không ngờ lại bị An Nhiên đoạt trước.

"Cố An Nhiên, Mộ tiên sinh phải không, tôi là Lâm Lệ, không, là đồng nghiệp của anh, Trình Tường giới thiệu tới, xin chào." Vừa nói An Nhiên vừa vươn tay ra. Thật ra thì về người đàn ông trước mắt này, lúc đầu Lâm Lệ chỉ nói với cô là anh ta đẹp trai thôi, mà không nói gì khác, cho nên hiện tại cô chỉ biết anh ta tên là Mộ Phong, là đồng nghiệp của Trình Tường, đi làm ở công ty chứng khoán, ngoài ra không biết gì cả.

Tô Dịch Thừa sững sờ vươn tay ra bắt tay nàng, nhưng mà anh nghe những gì cô vừa nói như lọt vào sương mù, cái gì Cố An Nhiên? Cái gì Mộ tiên sinh? Cái gì Lâm Lệ? Cái gì Trình Tường? Cái gì và cái gì a!

"Cố tiểu thư, thật ra thì tôi—" Vừa định mở miệng, điện thoại lại vang lên lần nữa, Tô Dịch Thừa cười cười xin lỗi An Nhiên, nghe điện thoại, là thư ký Trịnh gọi điện thoại đến nói là bây giờ đang là giờ tan tầm, xe còn cách bốn phố nữa, ước chừng phải nửa giờ nữa mới đến, sợ anh chờ lâu nên gọi điện nói một tiếng.

Đặt điện thoại xuống, vừa định mở miệng, chuông lại vang lên, là Lý thị ủy gọi tới, thông báo rằng hội nghị xây dựng phát triển kinh tế thành phố kia bị hoãn lại sang sáng thứ hai rồi.

Đợi đến khi anh đặt điện thoại xuống lần nữa, không đợi anh mở miệng, đối diện An Nhiên cười nói: "Anh có vẻ thật bề bộn công việc." Từ khi cô đến đây, hầu như anh không ngừng nghe điện thoại.

Tô Dịch Thừa cười cười, anh cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này.

"Tôi nói sơ lược tình hình của tôi trước nhé." An Nhiên doan trang nhìn anh mở miệng nói: "Hiện tại tôi hai mươi tám tuổi, có một công việc khá ổn định, kinh tế độc lập, trong nhà còn có cả cha mẹ, cha là giáo sư cao trung, mẹ là kế toán cho một xí nghiệp quốc doanh, tôi là con một, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, cũng không có bệnh di truyền gì."

Tô Dịch Thừa nghe đến đây xem như đã hiểu rõ, lời dạo đầu như vậy, thì ra là cô tới đây xem mắt, tựa lưng vào ghế ngồi, khéo

miệng từ từ cong lên thành nụ cười như ẩn như hiện, trước đây anh gặp người con gái này ba lần, tính lần này là lần thứ tư, cũng là lần thứ ba anh thấy cô đi xem mắt, trong đó một lần duy nhất không phải mà là cô cùng đối tượng xem mắt kia tiến thêm một bước hẹn hò, nhưng mà kết quả có vẻ như không tốt đẹp. Tuy nhiên lần này có chút bi ai là dường như cô nhận nhầm đối tượng rồi. Bưng tách cà phê trên bàn lên, uống một ngụm, tiếp tục nghe cô nói.

Thấy anh không nói, An Nhiên tiếp tục: "Thật ra thì đến cái tuổi này rồi, những nam nữ trưởng thành như chúng ta đi xem mắt với mục đích rất rõ ràng, đơn giản là muốn tìm một người bầu bạn sống chung với mình, về phần tình yêu, hình như chúng ta đã qua cái tuổi yêu điên cuồng rồi. Cho nên, nếu thích hợp, anh có muốn kết hôn với tôi không?" Cô có phần mệt mỏi, đã không muốn đợi thêm nữa, nếu hôn nhân là cái đích cuối cùng, như vậy trực tiếp đi đến kết cục là được, quá trình kia, cô không cần.

"Khu, khu...khu khu khu..." Tô Dịch Thừa ho sặc lên vì câu nói của cô, khuôn mặt đỏ lên nhìn cô, trong mắt là vẻ không thể tin được.

An Nhiên rút khăn giấy đưa cho anh, hỏi: "anh...không sao chứ?"

Tô Dịch thừa nhận lấp lắc đầu, nhìn cô: "Cô, cô vừa mới nói gì?" Vì sặc nên tiếng nói trở nên có chút kỳ lạ.

An Nhiên nhìn vào mắt anh, nói: "Vì tôi có kinh tế độc lập, cho nên tôi không cần dựa vào anh mà sống, giặt quần áo, nấu cơm, một ít việc nhà này tôi cũng có thể đảm nhiệm, tôi không cần hôn lễ gì lớn cả, thậm chí không cần mở tiệc mời khách, nếu có thể, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn luôn."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đầu tiên chân mày nhíu chặt lại, rồi từ từ giãn ra, cười khẽ lắc đầu, nói: "Ngày mai tôi không rảnh."

An Nhiên ngẩn người, nhưng nhanh chóng hiểu ý, gật đầu: "Tôi hiểu rồi." nói xong liền đứng dậy chuẩn bị đi. Nghĩ lại cũng đúng, mới gặp mặt lần đầu mà đã nói chuyện kết hôn với người ta, ai mà

đồng ý chứ.

"Cố tiểu thư." Thấy cô muốn đi, Tô Dịch Thừa cũng đứng lên gọi lại, hỏi: "Chúng ta mới gặp mặt lần đầu tiên, căn bản chưa hiểu gì về nhau, cô không cảm thấy cuộc hôn nhân như vậy quá qua loa sao?"

An Nhiên quay đầu lại, nói: "như thế nào mới tính là hiểu đây? Có một số người cố ý giấu điểm, cho dù là mấy năm, thậm chí là cả đời cũng không chắc chắn hiểu rõ được bản chất của người đó, hiểu rõ tính tình anh ta, cho nên không cần để ý thời gian dài ngắn. Với lại nhìn thấu một số việc lại cảm thấy nó lộ ra vẻ xấu xí, đôi khi mơ hồ nhìn mới có cảm giác tốt đẹp mông lung."

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, Tô Dịch Thừa nhìn cô, như là đang suy tư cái gì, An Nhiên thấy anh vẫn không nói gì, xoay người, nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên thanh âm có chút từ tính từ phía sau truyền đến: "Chiều nay tôi rảnh."

Bước chân bỗng dừng lại, An Nhiên sững sờ quay đầu, đối diện với cặp mắt cười mà không cười kia, thấy anh mở miệng nói: "Bây giờ có thể cùng tôi ăn một bữa cơm chứ?"

Sau một lát sững sốt, An Nhiên mới kịp phản ứng lại, xoay người, một lần nữa trở lại chỗ ngồi.

Chương 08: Lấy giấy kết hôn

An Nhiên ăn bữa cơm này có chút kỳ lạ, anh ta hình như bận nhiều công việc, một bữa cơm mà anh ta chẳng động đũa mấy, thời gian còn lại hầu như để nghe điện thoại, những cuộc điện thoại này chẳng liên quan đến chứng khoán hay tài chính, toàn là những thứ cô nghe không hiểu lăm. Nhưng mà trong đó cũng có một cuộc mà cô nghe hiểu rõ, chắc hẳn là gọi cho thư ký của anh, nói không cần

đến đón anh mà đến nhà anh cầm sổ hộ khẩu, sau đó đi thẳng đến cục dân chính chờ anh.

Sau khi ăn cơm xong, đầu tiên hai người đến nhà An Nhiên, An Nhiên để anh ta chờ dưới lầu, còn mình thì chạy lên nhà lấy sổ hộ khẩu xuống, thật ra lúc An Nhiên cầm sổ hộ khẩu chạy xuống, thì chính bản thân mình cũng cảm thấy sững sờ, cứ thế này là đi kết hôn rồi sao? Chính mình nghĩ cũng thấy khó tin.

Thật ra tối qua cô đã suy nghĩ rất nhiều chuyện từ khi ở cùng một chỗ với Mạc Phi, rồi chuyện sáu năm qua. Trước kia không buông xuống được là vì từ đầu đến cuối cô vẫn lưu luyến đoạn tình cảm này, không quên được người đàn ông kia, trong tiềm thức, thậm chí còn mong anh ta trở về tìm cô, rồi đúng là ngày hôm qua đã gặp lại Mạc Phi, tất cả mọi chuyện cô đã nghĩ kỹ rồi, anh ta vẫn là Mạc Phi của sáu năm trước, những gì anh ta muốn cô chắc chắn không cho được, cho nên kết cục sáu năm sau và sáu năm trước đều giống nhau, bọn họ chắc chắn không thể đi đến kết cục tốt.

Hiện tại cô hai tám tuổi rồi, bây giờ đối với cô mà nói hôn nhân là vô cùng cấp bách, không chỉ cha mẹ không yên lòng mà cả Lâm Lệ cũng lo lắng thay cô, trong thời gian này, cô đã xem mắt đủ loại người, cao thấp gầy béo đều đủ, gặp nữa cũng không đảm bảo được là sẽ không gặp đến một Lâm An Kiệt thứ hai. Cô không biết người đàn ông tên Mộ Phong này tốt cùng là người như thế nào, nhưng trực giác mách bảo, cô cảm thấy anh ta không giống người xấu, hơn nữa so với những người trước kia, cô có ấn tượng tốt với anh ta.

Đến khi bọn họ đến cửa cục dân chính thì thư ký Trịnh đã đến, Tô Dịch Thừa để cô đợi ở đây, còn mình đi đến chỗ thư ký Trịnh nói gì đó, thậm chí An Nhiên cảm thấy người nọ trợn mắt nhìn cô, trong mắt là vẻ khiếp sợ, không thể tin được.

Trong cục dân chính cũng không có nhiều người, hai người đến điền vào bảng kê khai, An Nhiên nhận thấy anh ta là người lịch thiệp, ít nhất hiểu được thế nào là chăm sóc con gái, tất cả chuyện phô tô copy vụn vặt đều do một tay anh ta làm, cô không cần làm

quá nhiều, đến khi hai người nhận được giấy chứng nhận đỏ hồng đi ra ngoài, đã là chuyện của nửa tiếng sau rồi.

Đứng ở cửa An Nhiên cầm giấy chứng nhận kết hôn kia, hơi có phần choáng váng, thì ra kết hôn lại đơn giản như vậy!

Mở giấy chứng nhận ra, nhìn tấm ảnh phía trên vẫn còn hơi ấm, trong ảnh hai người cười cũng không ngọt ngào, thậm chí ở giữa còn có khoảng cách, An Nhiên cười khẽ, trong chớp mắt cô khép lại giấy chứng nhận thì chợt thấy cái tên phía trên kia, bỗng dừng mắt hạnh trọn tròn, phía trên kia rõ ràng viết Tô Dịch Thừa!

An Nhiên quay đầu nhìn, chỉ vào tên trên giấy chứng nhận kết hôn, vặn hỏi: "sao anh lại tên là Tô Dịch Thừa?"

Tô Dịch Thừa cười, cười trước phản ứng chậm chạp của cô bé này, ánh có chút vô lại nói : "Từ nhỏ cha mẹ tôi đã đặt tên tôi như vậy, cho nên tên tôi là như vậy chứ sao."

"Anh ...anh không phải tên là Mộ Phong sao? Rõ ràng Lâm Lệ nói với tôi anh tên là Mộ Phong a!" An Nhiên nói, cô không nhớ sai, ngay cả trên đường đến, Lâm Lệ còn gọi điện nhắc nhở cô đến, rõ ràng gọi là Mộ Phong, sao lúc này lại thay đổi cả họ tên đây!

Đang lúc An Nhiên có chút ngổn ngang thì Lâm Lệ gọi điện đến, vừa nhận điện thoại, không đợi An Nhiên mở miệng, Lâm Lệ đã oanh tạc: "Cố An Nhiên, mi chết ở đâu rồi, vừa nãy gọi điện, không phải mi nói đang trên đường đến ư, mi đã đi đến đâu bên kia Thái Bình Dương rồi hay sao, lâu như vậy còn chưa đến cho ta, Mộ Phong nhà ta đã chờ mi ở đây hai giờ đồng hồ rồi..."

An Nhiên có phần lộn xộn, cầm điện thoại di động sững sờ nhìn người đứng trước mặt cười như không cười, Tô Dịch Thừa, một câu cũng không nói nên lời, sau đó cô nghe thấy tiếng Trình Tường truyền đến từ đầu điện thoại bên kia: "Bà xã, em đừng kích động, còn đang mang thai đó, bác sĩ vừa nói em không được xúc động quá, để anh nói chuyện với An Nhiên."

"An Nhiên, em đang ở đâu, có phải xảy ra chuyện gì không, Mộ Phong nói anh ta vẫn không thấy em đến." Đầu điện thoại bên kia, Trình Tường hỏi.

"Em ... em đi rồi, cũng, cũng gặp được người..." An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa, sững sờ ngây ngốc nói. Bây giờ là chuyện gì, cái gì và cái gì a!

"Ách, em gặp, nhưng vừa rồi Mộ Phong gọi tới nói không có a, cậu ấy vẫn đang chờ nhưng không thấy em tới a, không phải là em đến nhầm chỗ chứ!" Trình Tường suy đoán hỏi.

"Em, em đúng là đến 'cà phê Tả Ngạn' trên đường Quế Lâm." An Nhiên nói chi tiết.

"Trời!" Nghe vậy, Trình Tường không khỏi kêu lên, rồi nói: "Thế nào lại là đường Quế Lâm, phải là 'cà phê Tả Ngạn' trên đường Quế Châu mới đúng a!"

"Cố An Nhiên, sao mi lại ngu ngốc như vậy a, rõ ràng ta nói rõ là 'cà phê Tả Ngạn' trên đường Quế Châu, mi chạy đến đường Quế Lâm làm cái gì a!" bên kia đường như điện thoại lại bị Lâm Lệ đoạt lại, chỉ nghe thấy cô giận giữ nói: "bây giờ mi nhanh đến 'cà phê Tả Ngạn' trên đường Quế Châu đi, không biết đường thì gọi xe đến, Mộ Phong còn đang ở đó, vẫn đang ở đó chờ mi!"

"Lâm Lệ." An Nhiên nhẹ giọng gọi: "không kịp nữa rồi."

"Cái gì mà không kịp nữa, bây giờ mi đi là kịp được, ta nói cho mi biết, Mộ Phong thực sự không tệ, nếu mi bỏ lỡ, mi sẽ phải hối hận!" Hiện tại Lâm Lệ rất tức giận, cô thực sự là bị Cố An Nhiên làm tức điên rồi!

An Nhiên nhìn người đàn ông đứng trước mặt một chút, lại nhìn tờ chứng nhận trong tay, nói: "Lâm Lệ, ta...ta lấy giấy chứng nhận rồi."

"giấy chứng nhận gì, lấy cái chứng nhận gì, ta còn lấy ta đây." Lâm Lệ đã tức giận đến hổ đồ.

An Nhiên thở dài, nhắm mắt lại, nói: "lát nữa ta gọi cho mi." Nói xong lập tức cúp điện thoại, thật chí tắt máy luôn, cô hiểu rất rõ tính tình Lâm Lệ, cúp máy thế này mà không tắt nguồn, cô nhất định là sẽ lại gọi tới, nhưng mà hiển nhiên bây giờ không thể nói rõ với cô ấy được, ngay cả chính cô còn lộn xộn vô cùng.

Nhin Tô Dịch Thừa trước mắt, An Nhiên quát hỏi: "anh không

phải Mộ Phong, sao lại muốn lừa tôi!” Trong mắt chứa sự phẫn nộ do bị lừa gạt.

“Tôi không có ý lừa gạt cô.” Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng cong khóe miệng, thậm chí anh thấy mình có phần thích bộ dạng cô tức giận như vậy, ánh mắt trừng to, rất đáng yêu.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, không hiểu sao đến bây giờ anh ta vẫn còn bịa đặt được, anh ta còn nói không lừa gạt cô sao, đừng nói là anh ta còn có biệt hiệu hay nhũ danh gọi là Mộ Phong nha.

Tô Dịch Thừa nhún vai, nói: “thứ nhất, tôi chưa bao giờ nói mình họ Mộ, mấy lần tôi muốn giải thích nhưng cô không cho tôi cơ hội mở miệng. Thứ hai, là cô một mạch ngồi vào chỗ của tôi, thậm chí còn chưa có sự đồng ý của tôi. Thứ ba, về việc kết hôn, cũng là một mình cô nói ra, tôi không hề uy hiếp hay đe dọa dỗm gì cô cả.”

“Tôi ...” An Nhiên cứng họng, nhất thời không tìm được lời phản bác, đúng là như anh nói, chính xác là không có, bây giờ nhớ lại, đúng là do cô nhớ nhầm chỗ, sau đó cho rằng anh ta là người Lâm Lệ giới thiệu cho cô. Nhưng mà, anh ta đâm lao theo lao, rõ ràng là tiếp tay cho cô tiếp tục làm sai a! Nhìn giấy chứng nhận mình nắm chặt trong tay, đột nhiên An Nhiên nghĩ đến vẫn đề, người đàn ông này rõ ràng biết cô nhầm người, vì sao lại vẫn đồng ý kết hôn với cô? Ngẩng đầu, nhìn anh, hỏi: “Sao anh lại đồng ý đi đăng ký kết hôn với tôi!”

Tô Dịch Thừa cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vậy lúc đó cô hi vọng tôi từ chối sao?”

“Người bình thường cũng không mấy ai đồng ý đi!” An Nhiên nói thầm.

“Ha ha.” Tô Dịch Thừa sang sảng cười ra tiếng, mở giấy chứng nhận kết hôn trong tay ra một chút, nói: “Tôi cũng cần một người vợ, tôi thấy cô, rất thích hợp.”

Chương 09: Phụ nữ đã có chồng

An Nhiên cảm thấy bản thân mình thật bất hạnh, xem mắt nhầm người nói ra đã đủ để người cười chết rồi, mà cô lại trực tiếp cho ra kết quả lấy người ta làm chồng nữa!

Đứng ở cửa cục dân chính, An Nhiên cúi đầu nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Vậy hiện tại chúng ta vào trong ly hôn đi." Trước đây xem tivi, đọc báo chí nói gì mà cưới nhanh, ly nhanh, còn cảm thấy không thể tin được, không hiểu được, không ngờ mình cũng có một ngày như thế, còn chưa cầm giấy chứng nhận này về nhà mà đã muốn đổi lại quyển khác rồi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, hỏi: "Cô nhất định phải lấy Mộ Phong kia sao?"

An Nhiên sững sốt, vô thức lắc đầu, sao cô nhất định phải lấy Mộ Phong!

"Vậy cô từng gặp anh ta, nhận biết sao?" Tô Dịch Thừa lại hỏi.

An Nhiên cau mày, lại lắc đầu lần nữa, sao cô có thể đã gặp Mộ Phong, nếu đã gặp, cô sẽ không nhận nhầm anh ta thành Mộ Phong, gây ra chuyện buồn cười lớn như thế.

"Như vậy nói cách khác, hôm nay, dù đối tượng xem mắt không phải là Mộ Phong, nếu cô cảm thấy thích hợp, cô cũng sẽ đưa ra đề nghị kết hôn, cũng không phải là cô muốn đi đăng ký kết hôn với người đàn ông tên Mộ Phong kia phải không?" Tô Dịch Thừa cười, lại hỏi.

An Nhiên ngẩn người, cuối cùng gật đầu.

"Vậy sao lại không được, hôm nay cô và tôi xem mắt, rồi cô cảm thấy tôi thích hợp, như vậy chúng ta sao lại không thể kết hôn?" Tô Dịch Thừa dứt khoát đưa ra kết luận hỏi ngược lại.

An Nhiên có phần bị luẩn quẩn, nhìn anh nửa ngày cũng nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới hiểu, quả thật là không có gì khác nhau cả, có gì không thể.

Tô Dịch Thừa nhìn bộ dạng cô sững sờ còn chưa phản ứng kịp, chỉ cảm thấy buồn cười, quay đầu nhìn thấy thư ký Trịnh xuống xe, giơ đồng hồ đeo tay lên ý nhắc anh đã đến giờ rồi, cúi đầu nhìn lại thời gian, quả thật vậy, xế chiều anh còn có cuộc hội nghị, phải về thị ủy một chuyến. Quay đầu nói với An Nhiên: "Đưa điện thoại cho tôi."

"Ách..." An Nhiên sững sốt, mặc dù không biết anh ta cần lấy điện thoại di động của mình làm gì nhưng vẫn lấy điện thoại trong túi ra đưa cho anh.

Tô Dịch Thừa cầm lấy, ấn phím mở điện thoại, nhanh chóng nhấn mấy nút, sau đó điện thoại trong tay anh vang lên khúc piano du dương, tinh tế. Rồi trả lại điện thoại cho An Nhiên, nói: "Tôi đã lưu số của tôi vào rồi, bây giờ tôi có việc phải đi trước, buổi tối mấy giờ cô tan ca?"

"Năm giờ rưỡi." An Nhiên vô thức trả lời.

"Tốt, buổi tối tôi đón cô, chờ điện thoại của tôi." Tô Dịch Thừa gật đầu, nói xong liền quay đầu đi đến chỗ thư ký Trịnh.

Mãi đến khi Tô Dịch Thừa lén xe rời đi, chiếc xe chạy càng xa, cuối cùng chỉ còn lại một dấu chấm nhỏ, An Nhiên mới kịp phản ứng, thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn giấy chứng nhận kết hôn bị mình nắm trong tay, lại mở điện thoại di động nhìn họ tên anh ta, lúc này mới muộn màng ý thức được mình thật sự kết hôn, mà chỉ biết chồng mình tên là Tô Dịch Thừa, thậm chí không biết tuổi tác, công việc của anh ta!

Nhưng mà cô cũng chưa kịp nghĩ nhiều thì điện thoại như truy hồn đoạt mệnh của Lâm Lệ vang lên, An Nhiên nhìn cái điện thoại đang không ngừng ầm ĩ kia, hít sâu một hơi, tránh không được rồi, chuyện này cũng không giấu giếm được, cầm điện thoại di động, nhấn nút trả lời, quả nhiên, trong nháy mắt tiếp điện thoại, bên kia truyền đến tiếng quát tháo của Lâm Lệ đang nổi giận: "Cố An Nhiên, mi muốn chết phải không, cúp điện thoại, lại còn tắt máy, sao mi không tắt cả đời đi, đừng mở nữa a, tắt năm, mười phút đồng hồ tính gì là anh hùng!"

“Ta không muốn làm anh hùng...” An Nhiên cố gắng để điện thoại cách xa lỗ tai một chút, tiếc rằng Lâm Lệ kia, trời sinh lớn tiếng, dù cách xa vẫn nghe rõ cô ấy gầm thét.

“Anh hùng, hừ, ta thấy mi khỏi phải nghĩ đến rồi, cả đời mi đoán chắc chỉ sống vô dụng.” Lâm Lệ không chỉ lớn tiếng, mà thính giác cũng tốt kinh người, dù An Nhiên nghĩ tiếng mình không to, nhưng dù cách điện thoại, vẫn lọt vào tai Lâm Lệ.

An Nhiên xấu hổ, nhưng biết là Lâm Lệ mới chỉ đang mở đầu thôi, nên cũng chỉ có thể cố gắng cười lên, thuận theo lời cô ấy nói: “dạ dạ dạ, ngài nói cái gì thì là cái đó.”

“Hừ.” Lâm Lệ hừ lạnh, nhưng mà thấy An Nhiên nhận sai rồi, lửa giận rõ ràng cũng giảm bớt rất nhiều, nhớ đến câu nói trước khi cúp điện thoại, hỏi; “mi vừa mới nói chứng nhận, cái gì chứng nhận a? chứng nhận bản vẽ hay là chứng nhận tốt nghiệp a!”

An Nhiên nhìn giấy chứng nhận kết hôn có phần chói mắt trong tay, nuốt nuốt nước miếng, nói: “không phải chứng nhận bản vẽ, cũng không phải chứng nhận tốt nghiệp, Lâm Lệ, ta ...ta vừa kết hôn, vừa mới lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.”

Bên kia điện thoại đột nhiên im bặt, im lặng khiến lòng An Nhiên có chút sợ hãi. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng đang phát điên của Lâm Lệ bây giờ.

“Cố An Nhiên, bây giờ mi đang ở đâu!” Bất thình lình, bên kia điện thoại truyền đến âm thanh giận dữ, suýt chút nữa làm thủng màng nhĩ An Nhiên, rồi sau đó cô nghe thấy tiếng Trình Tường, nhìn như đang trấn an Lâm Lệ, bảo cô ấy kiêng kè đứa con trong bụng, tiếp đó dập điện thoại chỉ để lại tiếng tút tút tút. Cô cũng không lo lắng cho Lâm Lệ, vì cô biết Trình Tường sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.

An Nhiên thở dài, cất điện thoại vào trong túi, sau đó lại nhìn giấy chứng nhận kết hôn trên tay, ngắn ngắt một lúc, sau đó mới bỏ vào túi. Trở lại công ty đã gần ba giờ rồi, mới ngồi trong phòng làm việc không lâu, tổng giám đốc trực tiếp gọi điện tới bảo cô vào phòng, đến khi cô đi ra từ phòng tổng giám đốc, trên tay ôm một chồng tài liệu, hơn nửa là tiếng Nhật, nói là gần đây chuẩn bị xây

dựng một hệ thống cao ốc khổng lồ, lần này là đấu thầu công khai, đương nhiên công ty cũng muốn giành được dự án này.

Cả buổi chiều, An Nhiên ngồi nghiên cứu, xem xét phong cách thiết kế các công trình cao ốc chính phủ từ trước đến giờ, nhưng bởi vì trong lòng buồn bực nên không xem được nội dung gì vào đâu cả.

Nhắm mắt ngửa đầu tựa vào lớp da thật trên ghế xoay, hai tay khẽ vuốt hai bên thái dương, đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, híp mắt chưa mở ra, liền với tay tìm tóm được điện thoại, nhấn nút nghe, có chút uể oải nói: "Alo..." thanh âm kèm theo vẻ mệt.

"Tan việc chưa?" Giọng nói bên kia điện thoại vừa xa lạ lại có chút quen thuộc, An Nhiên đột nhiên mở mắt, cầm điện thoại đặt trước mắt nhìn một chút, —Tô Dịch Thừa, khẽ sững sờ một giây mới phản ứng lại, hơi thận trọng có chút mất tự nhiên hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Buổi tối cùng anh về nhà được chứ, anh dẫn em đến gặp cha mẹ." bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa nói.

"Ách, hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, cả nhà chúng tôi đã đặt một chỗ tốt ở bên ngoài ăn cơm rồi." An Nhiên đáp, thực ra thì nghe anh nói cùng anh về nhà gặp cha mẹ, cô vẫn có chút không thích ứng được thân phận của mình bây giờ, chủ yếu là chuyển biến quá nhanh, buổi sáng vẫn còn độc thân, hơn nữa còn là thặng nữ, chớp mắt một cái bây giờ đã tiến vào hàng ngũ phụ nữ có chồng rồi.

"Nga, như vậy a." Tô Dịch Thừa nói, âm cuối kéo dài một chút.

An Nhiên gật đầu, đột nhiên nhớ tới cách điện thoại, nên vội vàng "ừ". Lại nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: "cái kia, cái kia ngày mai anh có thời gian rảnh không, tôi, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút?"

"Ngay mai anh phải đi công tác, buổi tối chúng ta nói chuyện đi, hiện tại anh đang nghĩ đến một chuyện, như vậy đi, tan việc chờ anh ở cửa công ty, anh đi đón em." Nói xong, không đợi An Nhiên

mở miệng, liền cúp điện thoại.

An Nhiên sững sờ nhìn, không khỏi nghi ngờ nghĩ, đón cô, anh ta biết công ty cô ở đâu sao?

Chương 10: Nụ hôn bất ngờ

Mặc dù không biết Tô Dịch Thừa có biết chỗ để đến đón mình không, nhưng tan việc An Nhiên vẫn đặc biệt chạy đến cửa công ty nhìn xem, đương nhiên không thấy cái xe nào lạ, cũng không thấy anh ta. Xoay người chuẩn bị vào nhà xe công ty để lái xe về, mới bước được hai ba bước, cuối cùng vẫn thở dài lấy di động ra gọi cho anh.

Điện thoại được bắt máy rất nhanh, thậm chí An Nhiên còn chưa mở miệng, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng anh, nói: "Đứng ở cửa, anh lập tức tới ngay."

"Anh, anh biết tôi đi làm ở đâu sao?" An Nhiên không khỏi hoài nghi hỏi.

Bên kia Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói gì, cứ yên lặng mười giây, lại nghe anh nói: "Anh đến rồi, An Nhiên, em ra chưa? Anh không thấy em."

"Ách." An Nhiên sững sốt, sau đó xoay người chạy đến cửa lớn công ty, quả nhiên thấy anh ta đang xuống xe, cầm điện thoại di động, nhìn cô cười.

An Nhiên cúp điện thoại, sững sờ đi đến chỗ anh, chăm chú nhìn thẳng anh một lúc lâu, mới bật thốt lên hỏi: "Làm sao anh biết tôi làm ở đây!"

Tô Dịch Thừa cười cười, đưa tay vén mĩy sợi tóc lộn xộn trên trán cô, nói: "Em là bà xã của anh, đương nhiên anh phải biết em đã làm ở đâu rồi."

"Nhưng là tôi không nói a!" Đây mới là trọng điểm, cô chưa nói gì, thậm chí nhà mình ở đâu, nghề nghiệp là gì cũng không nói, rõ cuộc anh ta làm sao mà biết được?

"Anh tự nhiên có cách." Tô Dịch Thừa cười nhẹ, thật ra với vị trí của anh bây giờ muốn điều tra một người cũng không khó, anh đưa tên của cô cho thư ký Trịnh, bảo cậu ta điều tra hồ sơ của cô thông

qua bộ quản lý nhân sự, cho nên anh muốn biết cô làm việc ở đâu
căn bản không thành vấn đề.

Tô Dịch Thừa đưa tay cầm túi sách của cô, nói với An Nhiên: “Đi
thôi, buổi tối em đặt chỗ ở đâu, bây giờ anh đi đến đó, thuận tiện
ăn một chút.”

Động tác của anh rất tự nhiên, giọng nói cũng rất đương nhiên,
An Nhiên nhất thời không phản ứng kịp, sững sờ một chút mới kịp
phản ứng, vội vàng đoạt lại túi sách trong tay anh, mặt cũng hơi
đỏ ửng, nói: “ách, cái kia, cái kia tôi tự lái xe đến đây.”

Tô Dịch Thừa thu hết vào mắt sự thẹn thùng và không được tự
nhiên của cô, ngược lại nụ cười trên mặt càng đậm, nói: “Không
sao, ngày mai cuối tuần em không cần đi làm, nếu có chuyện gì có
thể lái xe của anh, sau đó thứ hai anh đưa em đi làm.”

“Ách...” An Nhiên nghe anh nói thì sững sờ, có chút không phản
ứng kịp, ngày mai, ngày kia, thứ hai, ý của anh là từ nay về sau,
mỗi ngày họ cũng sống cùng một chỗ sao? có phải là quá nhanh
không! Cô còn chưa nói chuyện với anh ta về vấn đề sống chung
của hai người, dù sao cuộc hôn nhân này có chút đặc thù, “cái kia,
tôi, tôi cảm thấy chúng ta hẳn nên nói chuyện rõ ràng một chút.”

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nở nụ cười nhìn cô, hỏi: “Nói chuyện
gì?”

“Nói chuyện sau này chúng ta sống chung như thế nào.” An
Nhiên nói.

Tô Dịch Thừa cười cười, nhìn đồng hồ trên tay một chút, hỏi
ngược lại: “buổi tối em đặt chỗ ở đâu, mấy giờ?”

“Du Nhiên Cư, sáu giờ rưỡi, sao vậy?” Theo bản năng, An Nhiên
trả lời.

Tô Dịch Thừa chỉ chỉ vào đồng hồ đeo tay, nói: “Hiện tại là năm
giờ bốn lăm, từ đây đến Du Nhiên Cư đại khái mất khoảng hơn hai
mươi phút đi đường, hơn nữa bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, khó
đảm bảo không bị tắc đường, cho nên em cảm thấy chúng ta còn
thời gian để thảo luận phương thức sống chung sao?”

“Ách.” An Nhiên sững sờ, nhìn điện thoại di động một chút,

đúng như anh nói, quả thực cô không còn nhiều thời gian, ngẩng đầu định hỏi anh ta lúc nào có thời gian, bọn họ hẹn nhau nói chuyện rõ ràng một chút, lại thấy anh ta mở cửa xe, nhìn cô mỉm cười: "lên xe đi."

Nụ cười của anh thân thiết và có chút mị hoặc lòng người, làm người ta có cảm giác thoái mái như được tắm gió xuân.

Thấy cô chậm chạp không động đậy, Tô Dịch Thừa khẽ nhíu mày, hỏi: "Sao thế?"

"Anh ...cũng muốn đi cùng?" An Nhiên hỏi, cô không biết cha mẹ biết cô kết hôn nhanh chóng như thế sẽ kinh ngạc thế nào, thật ra thì cô muốn trong hai ba ngày này thăm dò ý của cha mẹ trước rồi sau một thời gian ngắn nữa mới sắp xếp cho bọn họ gặp mặt.

"Có vấn đề?" Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi ngược lại.

An Nhiên há miệng, thật ra cô muốn nói không cho anh ta đi, dù sao đây là một cuộc gặp gia đình, một người ngoài như anh ta xuất hiện cũng không thích hợp, nhưng mà lời đến miệng lại nghẹn lại, An Nhiên nhớ tới tờ giấy chứng nhận kết hôn, từ 'người ngoài' này so với tờ giấy kia hình như không hề thích hợp, mà trong trường hợp này, với thân phận của anh ta bây giờ đúng là nên tham dự.

"Ú?" Tô Dịch Thừa quan tâm nhìn cô.

An Nhiên đột nhiên nhớ ra lúc cùng anh ta xem mắt buổi trưa nay, nghe thấy anh ta nói tối nay phải về nhà gì đó, vội vàng hỏi: "Anh, không phải buổi trưa anh gọi điện thoại nói buổi tối phải về nhà đấy sao? Cho nên, buổi tối anh hẳn là không có thời gian rồi."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười nói: "Anh biết phân chia nặng nhẹ, về nhà ngày nào cũng được, hôm nay là sinh nhật của mẹ vợ, tất nhiên anh phải đến rồi. Được rồi, lên xe đi, chậm trễ nữa có lẽ thật sự không kịp rồi." Vừa nói vừa trực tiếp đẩy An Nhiên lên xe, đóng cửa xe lại, sau đó mới vòng qua đầu xe lên một bên khác.

Liếc nhìn An Nhiên, cô hình như vẫn ở trạng thái lơ lửng, sững sờ nhìn anh ngay cả dây an toàn cũng chưa thắt. Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, khom người giúp cô thắt dây an toàn.

Khi anh tới gần, An Nhiên mới phục hồi tinh thần lại, thân mật

nurse cô còn chưa thích ứng được, hơi ngượng ngùng muốn đẩy anh ra, vội nói: "tôi tôi tôi, tôi tự mình làm, tự mình là được rồi."

"Đừng động đây." Thanh âm trầm thấp của Tô Dịch Thừa vang lên bên tai An Nhiên.

Hai người kề sát gần nhau, Tô Dịch Thừa có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt tự nhiên, không có bất kỳ nước hoa nào trên người cô, anh còn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ đỏ ửng vì xấu hổ, nhưng mà anh thấy bộ dạng thận thùng của cô lúc này càng vô cùng đáng yêu, cũng đặc biệt mê người.

An Nhiên thực sự cũng không dám động đậy, ngồi nghiêm chỉnh, nín thở nhìn anh, chỉ mong anh nhanh chóng thắt xong rồi xoay người sang chỗ khác.

Bộ dáng cô thận trọng không dám nhúc nhích đã chọc cười Tô Dịch Thừa, nhưng mà cô như vậy lại hình như hấp dẫn anh hơn, sự tự chủ rất tốt của anh lúc này lại hoàn toàn tan rã, nghiêng người lên trước, đôi môi thoáng cái chuẩn xác phủ lên môi cô, môi cô rất mềm mại, hôn lên còn mang theo vị ngọt, anh không biết trước đây cô có ăn đường hay không, nhưng mà anh thích mùi vị như vậy.

Nụ hôn này không kéo dài quá lâu, khi Tô Dịch Thừa buông cô ra thì An Nhiên vẫn còn u mê vì cái hôn vừa rồi, ánh mắt trọn to, vẻ mặt sững sờ như khúc gỗ.

Nhin bộ dáng ngây ngốc của cô, Tô Dịch Thừa không khỏi bật cười, khẽ lắc đầu, xoay người dứt khoát khởi động xe rời đi.

Chương 11: Du Nhiên Cư

May mắn đoạn đường này không bị tắc đường gì đó, một mạch chạy đến 'Du Nhiên Cư' lúc mới sáu giờ mười phút.

Tô Dịch Thừa đưa xe vào chỗ dừng xe, chiếc xe vừa dừng lại

ổn định, thì bên ghế phụ An Nhiên đã tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, động tác liền mạch, gọn gàng.

Tô Dịch Thừa sững sốt, nhìn cô thận trọng đứng cạnh cửa xe, ánh mắt nhìn xung quanh. Không khỏi lắc đầu bật cười, anh biết cô vẫn đang ngượng ngùng vì cái hôn vừa rồi, dọc đường mặt vẫn đỏ rực.

An Nhiên thực sự bị cái hôn kia dọa đến, anh thân thiết giúp cô thắt dây an toàn như thế đã đủ làm cô giật mình và ngoài ý muốn, cũng đủ làm cô không được tự nhiên rồi, cô hoàn toàn không ngờ anh còn hôn cô, nụ hôn mà chỉ có người yêu mới có thể có, cô kinh ngạc, không kịp phản ứng. Đến khi cô thực sự phản ứng được thì xe đã lên đường, cô có chút tức giận quay đầu lại vặn hỏi anh tại sao lại hôn cô như vậy, mà anh quay đầu liếc nhìn cô một cách vô tội, hỏi ngược lại: "Chồng hôn vợ, không phải là chuyện chính đáng sao?"

Những lời này làm cô không nói ra lời, đúng vậy a, bọn họ là vợ chồng, dù hôn hay có hành động thân mật cũng là bình thường!

Đến khi Tô Dịch Thừa xuống xe, hai người mới đi vào 'Du Nhiên Cư', An Nhiên nhìn xung quanh, nhưng không nhìn anh, Tô Dịch Thừa cười không nói, tâm tình khá vui vẻ.

An Nhiên đặt chỗ ở tầng hai, trước đây cô đã xem qua, gian phòng có bố cục rất tốt, có cửa sổ, dưới cửa sổ là mô hình vườn hoa mini của Du Nhiên Cư, từ đây có thể nhìn toàn cảnh các loại hoa trong vườn hoa, khi mở cửa sổ ra thậm chí có thể ngửi thấy mùi hoa trong vườn hoa phía dưới.

An Nhiên và Tô Dịch Thừa được nhân viên phục vụ dẫn lên tầng, ở chỗ rẽ cầu thang, còn chưa tới gian phòng, đã thấy mấy người đứng vây ở cửa như là muốn nói gì.

"Gian phòng này rất tốt, dù hơi nhỏ một chút nhưng điều kiện không tệ, thế này đi, bỏ gian phòng vừa rồi, đổi lại cái này đi." Ở cửa An Nhiên chỉ nghe thấy một thanh âm nói như thế.

Không đợi An Nhiên đi vào, một người nịnh hót phụ họa lên tiếng: "Đồng cục trưởng thích gian phòng này thì tôi sẽ lập tức đổi

lại cho ngài, các cô đi báo cho phòng bếp, các món ăn của Đồng cục trưởng sẽ đổi đến gian phòng này."

"Dạ, quản lý." Người phục vụ trong phòng lên tiếng nhận lệnh.

An Nhiên cau mày, vừa định vào thì thấy một nữ phục vụ ra ngoài, "Cô chờ một chút." An Nhiên gọi lại, không cho cô ấy đi, sau đó xoay người vào gian phòng, thấy một người đàn ông khoảng sáu mươi đưa lưng về phía cửa sổ, Trương quản lý của 'Du Nhiên Cư' cười làm lành đứng bên cạnh.

Trong phòng có một ít đôi nam nữ khác, ngoài ra còn một người phụ nữ khá phúc hậu ngồi vị trí chủ trì. Mọi người thấy An Nhiên đi vào đều không khỏi sững sốt, có phần không biết cô muốn làm gì.

An Nhiên nhìn bọn họ, xoay người nói với Trương quản lý đứng đó: "Quản lý, gian phòng này tôi đã đặt từ trước rồi."

Trương quản lý kia sững sốt, liếc nhìn An Nhiên, lại quay đầu nhìn người phục vụ phía sau An Nhiên một chút, ánh mắt như là đang hỏi An Nhiên nói thật hay không.

Người phục vụ kia có phần khó xử gật đầu, đáp lại: "Đúng vậy quản lý, Cố tiểu thư đã đặt gian phòng này từ tuần trước, một bàn sáu giờ rưỡi tối nay."

Trương quản lý hiểu rõ gật đầu, xoay người mỉm cười nói với An Nhiên: "Thật ngại quá Cố tiểu thư, đây là sơ xuất của chúng tôi, tôi nghĩ là gian phòng này không được đặt trước cho nên vừa mới đồng ý cho Đồng cục trưởng, cô xem thế này được không, tôi lập tức sắp xếp một phòng khác cho Cố tiểu thư, chúng tôi sẽ giảm giá toàn bộ các món ăn tối nay."

An Nhiên lắc đầu, nói: "Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, bà thích hoa, tôi đặt phòng này cũng vì từ cửa sổ ở đây có thể nhìn thấy vườn hoa, cho nên tôi không muốn đổi phòng."

"Vậy..." Trương quản lý hơi khó xử, theo lý thuyết vị Cố tiểu thư này có lý do không đổi phòng, dù sao người ta cũng đặt trước một tuần lễ, nhưng đây là Đồng cục trưởng của cục xây dựng thành phố, bình thường có giao tình tốt với bà chủ, ông cũng không thể làm mất lòng được a!

"Vị tiểu thư này, như vậy đi, chúng ta cũng đừng làm khó Trương quản lý, tôi bao hết chi phí tối nay của các cô, cô tặng gian phòng này cho chúng tôi, cô thấy thế nào?" Người đàn ông đứng bên cạnh nói.

An Nhiên quay đầu, nhìn người đàn ông kia nói: "xin lỗi, đây không phải là vấn đề tiền, nếu là bình thường thì tôi tặng cho các ông cũng không sao, nhưng hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, là con cái, tôi không cho bà được cái gì nhiều, cho nên trong dịp đặc biệt này mong bà được hưởng thụ một bữa cơm vui vẻ trong điều kiện thoải mái nhất, cho nên tôi không thể nhượng lại phòng này cho các vị được."

"Cô, cái cô này sao lại nước đổ lá khoai thế hả, bữa cơm hôm nay cũng là đón gió tẩy trần cho chị tôi, chị ấy thích hoa, mẹ tôi cũng thích hoa, cô nhượng lại một chút có sao đâu, chúng tôi đã nói sẽ bao hết chi phí của các cô hôm nay, cô còn muốn thế nào." Một cô gái đứng bên cạnh khinh thường nói, thậm chí không đợi An Nhiên mở miệng, trực tiếp nói với Trương quản lý: "Trương quản lý, chúng tôi nhất định lấy gian phòng này rồi, còn cô ta muốn thế nào thì tự ông lo liệu đi, hơn nữa mấy món ăn mà chúng tôi vừa gọi, mười phút nữa các ông mang lên đi."

"Cô, sao cô lại ngang ngược, không nói lý lẽ như vậy." An Nhiên có chút tức giận, bọn họ như thế rõ ràng là ý thế ức hiếp người khác.

Cô gái kia nhìn An Nhiên, vô vị nói: "Tôi cứ như thế đấy, cô muốn thế nào."

"Cô..." An Nhiên có phần tức giận, nhắc chân muốn tiến lên nói lý với cô ta, đột nhiên tay bị Tô Dịch Thừa nắm lại từ phía sau, quay đầu khó hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười, lắc đầu với cô, nhẹ giọng nói: "Để anh."

"Tiểu Mẫn." Người đàn ông đứng bên cửa sổ quay đầu, hơi nghiêm túc gọi con gái.

"Cha..." Cô gái tên tiểu Mẫn bị gọi, hô lên làm nũng, tiến vào vòng tay của ông ta nũng nịu nói: "cha, con không muốn đổi,

không khí gian phòng này rất thơm, con thích chỗ này."

"Con a." Đồng cục trưởng kia có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ tay cô gái, xoay người định nói với An Nhiên cái gì, nhưng nhìn thấy Tô Dịch Thừa đứng bên cạnh cô thì sững sốt, không kịp phản ứng.

Chương 12: Người đàn ông này là con rể (1)

Tất nhiên Tô Dịch Thừa cũng nhìn thấy ông ta, nên nét mặt thủy chung vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, tao nhã ôn hòa gọi: "Đồng cục trưởng, thật trùng hợp."

"Tô...Tô trợ lý!" Đồng cục trưởng nhìn anh hơi bất ngờ.

"Người nhà Đồng cục trưởng cũng đến đây ăn cơm a." Tô Dịch Thừa nói, nhìn quanh phòng một chút, lại cười nói: "Gian phòng này quả thực rất tốt, khó trách Đồng cục trưởng cũng hài lòng." Vừa nói, vừa xoay người nói với Trương quản lý đứng một bên: "Ông hẳn là nên phản ánh lại với giám đốc, để cô ấy thay đổi bố cục, chuẩn bị nhiều gian phòng có điều kiện như thế này, có lẽ việc làm ăn sẽ tốt hơn chút ít."

"Ách." Trương quản lý ngẩn người, vội vàng gật đầu: "dạ dạ dạ, tôi nhất định sẽ nói lại với giám đốc."

"Không cần, tôi sẽ nói với nó." Tô Dịch Thừa nói thảng.

"Ách, vị tiên sinh này biết Tô tổng chỗ chúng tôi?" Trương quản lý có phần bất ngờ.

"Ừ, rất quen." Tô Dịch cười cười gật đầu, thật ra thì Du Nhiên Cư là của em gái Tô Dịch Kiều, con bé này thường ngày chỉ thích ăn ăn uống uống, cũng đặc biệt xem trọng lĩnh vực này, trước kia mỗi lần sắp xếp công việc thì không lần nào làm quá ba tháng là ầm ĩ muốn từ chức, nói là thích tự do, ghét bị trói buộc, cho nên ông già giúp đỡ tài chính, liền mở ra Du Nhiên Cư này, không ngờ việc kinh doanh cũng không tệ lắm.

Đồng Văn Hải cười cười nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "ách, thật là khiến Tô trợ lý chê cười rồi, con gái tôi ngang ngược từ nhỏ, bị chúng tôi nuông chiều hư hỏng rồi, gian phòng này vốn là của Cố tiểu thư đặt trước, đương nhiên chúng tôi không có lý do gì chiếm đoạt được." Vừa nói, vừa xoay người nói với Trương quản lý đứng bên cạnh: "Trương quản lý, chúng tôi vẫn là dùng gian phòng vừa rồi đi, không cần thay đổi, còn có, chi phí gian phòng này tôi nay cũng tính vào của tôi."

"Vâng, được được tốt, tôi đi sắp xếp." Trương quản lý vội vàng gật đầu, vừa nói định ra lệnh xuống dưới.

"Không cần, cả nhà Đồng cục trưởng đều thích gian phòng này vậy thì đừng hủy bỏ, chúng tôi đổi lại gian phòng là được." Tô Dịch Thừa nói, quay đầu liếc nhìn An Nhiên, cười cười trấn an.

"Mọi chuyện đều có thứ tự trước sau, đạo lý này chúng tôi hiểu được, vừa rồi không biết nên mới nghĩ là phòng này không có người, tiểu Mẫn bị chúng tôi làm hư rồi, Tô trợ lý đừng trách móc." Đồng phu nhân vẫn ngồi ở vị trí chủ trì lúc này cũng đứng lên nói, mắt mày cười cười, vừa nhìn đã biết là một người khôn khéo.

"Đúng vậy a." Đồng Văn Hải phụ họa, nhìn An Nhiên đứng bên cạnh anh, hỏi: "Tô trợ lý và Cố tiểu thư là..."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa quay đầu, đưa tay cầm lấy tay An Nhiên, nói: "Bà xã tôi, Cố An Nhiên."

"Hả, Tô trợ lý đã kết hôn?" Đồng Văn Hải có chút bất ngờ, ông chưa từng nghe nói Tô lão gia gần đây có chuyện vui a, hơn nữa cũng không nhận được thiệp mừng gì a.

"Vâng, vừa mới kết hôn." Tô Dịch Thừa cười cười, giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói: "Đồng cục trưởng ngồi lại đây đi, chúng tôi đổi lại gian phòng."

"Không, không cần, sao lại có chuyện để Tô trợ lý phải nhường cho tôi." Đồng Văn Hải từ chối nói, ông nào dám để anh nhường mình, chưa nói đến địa vị của anh cao hơn mình, chính là thế lực của Tô gia, cũng phải để ý đến thể diện của anh.

"Không sao." Tô Dịch Thừa cười cười, xoay người nói với Trương

quản lý: "Trương quản lý, ông đưa vợ tôi đến Hoa Ngữ Hiên trước được chứ."

"Ách, Hoa Ngữ Hiên là Tô tổng chúng tôi...." Giữ lại cho người nhà không cho khách ngoài.

Tô Dịch Thừa cũng không đợi ông nói xong, liền ngắt lời: "Tôi sẽ nói với Tô tổng của ông." xong liếc nhìn An Nhiên, cười nói: "em đi với Trương quản lý trước đi, sau đó gọi điện thoại xem cha mẹ đến chưa."

"Nhưng mà..." An Nhiên còn muốn nói gì, lại bị Tô Dịch Thừa ôm lấy đi ra ngoài, rì tai cô nói: "Nghe lời, khung cảnh ở 'Hoa Ngữ Hiên' cũng không tệ, mẹ sẽ thích."

An Nhiên nhìn mắt anh, cuối cùng chỉ có thể sững sờ gật đầu, theo người phục vụ đi 'Hoa Ngữ Hiên'.

'Hoa Ngữ Hiên' ở tầng một cạnh vườn hoa của 'Du Nhiên Cư', không gian căn phòng lớn vô cùng, nhưng mà trang trí rất ấm áp, một câu đối ở hai bên cánh cửa sổ sát đất thủy tinh, không cần đi ra ngoài vẫn có thể thấy phong cảnh ngoài cửa sổ, bên cạnh cửa sổ sát đất có một cửa nhỏ cũng làm bằng thủy tinh trong suốt, mở cửa ra ngoài là một con đường nhỏ rải đá cuội, phía trên là giàn hoa Tử Đằng, xung quanh là các loại hoa rất đẹp, hương hoa xông vào mũi, tràn ngập trong không khí, đèn trong vườn hoa sáng lên, nhìn cảnh vật lúc này lại có một ý vị khác.

An Nhiên vừa vào gian phòng này liền thích luôn, quả thật khác biệt so với gian phòng vừa rồi, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Khi An Nhiên gọi điện cho mẹ thì vợ chồng Lâm Tiểu Phân đã đến cửa, An Nhiên trực tiếp ra ngoài đón họ, vào gian phòng, Lâm Tiểu Phân cũng ưa thích, nói là nhắm hai mắt cũng có thể ngửi thấy hương hoa.

Lúc Tô Dịch Thừa tiến vào, An Nhiên đang đi dạo cùng Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn trong vườn hoa, ba người vừa nói vừa cười, hình ảnh kia đặc biệt ấm áp tốt đẹp. Tô Dịch Thừa đứng cạnh cửa nhìn một lúc lâu mới gọi: "An Nhiên."

Lúc này ba người mới chú ý tới Tô Dịch Thừa đang đứng ngoài cửa, An Nhiên sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhăn lại, có chút ảo não sao mình lại quên mất anh, càng buồn bực hơn là làm sao giới thiệu thân phận của anh cho cha mẹ.

So với An Nhiên, giờ phút này cha mẹ Cố gia hiểu kỳ chính là về thân phận của người đàn ông này, tò mò quan hệ của anh và An Nhiên.

"An Nhiên, anh ta là?" Cố Hằng Văn mở miệng trước, nhìn con gái một chút, lại nhìn người đàn ông trước mắt một chút.

"Anh...anh ấy là...." An Nhiên còn đang vướng mắc làm thế nào để giới thiệu mà không dọa cha mẹ sợ hãi.

"An Nhiên, trước tiên để cha mẹ vào đi, món ăn đã đem lên rồi." Tô Dịch Thừa cười nói, gọi cha mẹ cực kỳ tự nhiên, như là đã gọi cả trăm ngàn lần rồi, không có chút nào đột ngột, không tự nhiên.

Anh không đột ngột cũng không mất tự nhiên rồi, nhưng câu này thực sự khiến Cố Hằng Văn và Lâm Tiểu Phân giật mình, sững sờ nhìn anh không nói ra lời.

An Nhiên thấy không khí có phần bất thường, liếc mắt Tô Dịch Thừa sau đó nói với cha mẹ: "Cha mẹ, chúng ta vào đi."

Cố Hằng Văn suy cho cùng vẫn là một phần tử trí thức, liếc nhìn con gái, không nói gì, đi thẳng vào phòng.

Thấy thế Lâm Tiểu Phân cũng vội vàng theo sau.

Chương 13: Người đàn ông này là con rể (2)

An Nhiên mơ hồ có dự cảm xấu, đi đến bên cạnh Tô Dịch Thừa, tức giận trăng mắt nhìn anh, cô vốn muốn tự mình uyển chuyển giải thích một chút, không ngờ anh ta cứ thẳng thừng gọi cha mẹ như thế.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, kéo bả vai cô, nói nhỏ giọng bên tai cô:

"yên tâm, không có chuyện gì."

Hai người ngồi xuống trước mặt Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn, An Nhiên có chút không được tự nhiên, cười gượng muôn giải thích, lại bị Tô Dịch Thừa ở bên cạnh cắt ngang: "Để anh giải thích với cha mẹ đi."

Đứng dậy cúi người rót trà cho hai vị trưởng bối: "Đây là trà Long Tinh thanh lọc, rất tinh khiết, ba mẹ nếm thử xem."

Cố Hằng Văn không nhìn trà, mà nhìn chăm chăm anh không mở miệng.

Tô Dịch Thừa cười cười, mở miệng nói: "Con tên là Tô Dịch Thừa, chiêu hôm nay còn và An Nhiên đã đi đăng ký kết hôn, cũng đã lấy giấy chứng nhận rồi."

"Này, này, An Nhiên đây rõ cuộc là có chuyện gì xảy ra, kết hôn, sao trước giờ cũng không nghe con nói đến!" Lâm Tiểu Phân hỏi con gái, giọng nói có chút nóng nảy, đứa bé này kết hôn sao lại không nói qua với bà, rõ ràng hôm qua còn...

"Mẹ, con ... thật ra thì..." An Nhiên muốn giải thích, lại nhất thời không biết giải thích từ đâu.

"An Nhiên, hai người đã quen biết bao lâu?" Cố Hằng Văn hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

An Nhiên há miệng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Chúng con, buổi trưa mới gặp."

"An Nhiên, con!" Lâm Tiểu Phân trùng lớn mắt, bà quả thực không thể tin được An Nhiên lại đi kết hôn với một người đàn ông mới quen biết, đã lấy giấy chứng nhận luôn!

"Các người nghĩ kết hôn là trò đùa ư, lại qua loa như thế!" Cố Hằng Văn có chút tức giận, giọng điệu nặng nề rất nhiều.

"Cha, mẹ, chúng con không phải là coi hôn nhân làm trò đùa, mặc dù thời gian quen biết không dài, có lẽ cũng chưa hiểu biết tính cách đối phương, nhưng mà, chúng con đều rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân này, muốn cố gắng, quyết tâm trải qua cuộc hôn nhân này thật tốt. Con có lẽ không thể cam đoan sau này có thể cho An Nhiên được mọi thứ, nhưng con sẽ cố gắng hết sức mang lại

hạnh phúc cho An Nhiên, có lẽ sau này chúng con sẽ không có nhiều tiền, nhưng con tin rằng ba mươi, bốn mươi năm sau, con và An Nhiên sẽ giống cha mẹ, nắm tay cùng vui, cùng cười." Tô Dịch Thừa vừa nói, vừa nắm tay An Nhiên, nhìn cô, cười cười đầy tình ý.

An Nhiên sững sờ nhìn anh, những lời anh vừa mới nói..., sao lại nghe giống như là hai người bọn họ không phải cưới đột xuất mà như là nhất kiến chung tình vậy!

Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn nhìn nhau, cũng không nói chuyện.

Đúng lúc này, tiếng gỗ cửa vang lên, Trương quản lý tự mình mở cửa, đến gấp, hỏi: "Tô tiên sinh, đem món ăn được chứ?"

Tô Dịch Thừa nhìn Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn, không mở miệng.

"Tô tiên sinh?" Trương quản lý không nhận được câu trả lời, đi không được mà không đi cũng không được.

Tô Dịch Thừa làm như không nghe thấy, thậm chí cũng không quay đầu, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn, nắm chặt tay An Nhiên.

Một lúc lâu, khi Trương quản lý đang lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải, Cố Hằng Văn vẫn ngồi nghiêm túc rốt cục mở miệng nói với Trương quản lý: "mang thức ăn lên đi."

Nghe vậy, Trương quản lý vội vàng gật đầu, rồi xoay người đi ra ngoài.

Món ăn được dọn lên vô cùng nhanh chóng, mỗi món ăn được chế biến vô cùng tinh tế, mùi vị cũng tương đối hấp dẫn. Bị mấy câu nói của Tô Dịch Thừa thuyết phục, thái độ của Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn đối với Tô Dịch Thừa rõ ràng thay đổi, mặc dù không quá nhiệt tình, nhưng ôn hòa hơn không ít so với vừa rồi, tuy ý hỏi thăm mấy câu, mà Tô Dịch Thừa có hỏi có đáp, rót trà, cũng không quên gấp thức ăn, như thế, khóc miệng Cố Hằng Văn cũng hơi hơi giương lên nụ cười, mà Lâm Tiểu Phân thay đổi càng rõ rệt, được Tô Dịch Thừa mở miệng gọi mẹ thoáng cái liền ứng,

miệng thì vui mừng, gật đầu lia lịa khen ngon, hơn nữa biết được những món ăn này là do anh vừa mới bảo phòng bếp đặc biệt chế biến, lại càng thân thiết khen anh, biết cách lấy lòng người.

Đang nói chuyện thì điện thoại Tô Dịch Thừa vang lên, là điện thoại từ nhà, Tô Dịch Thừa cười cười xin lỗi cha mẹ Cố gia, xoay người ra ngoài.

Đợi Tô Dịch Thừa ra ngoài, Lâm Tiểu Phân thu lại nụ cười, nhìn An Nhiên nói: "các con làm thế nào quen biết a, mới một ngày mà con dám lấy chồng kết hôn, mặc dù mẹ muôn gả con đi nhưng cũng không thể qua loa như vậy a!"

An Nhiên kể lại tỉ mỉ, nhẫn mạnh chuyện Lâm An Kiệt nổi lên thú tính suýt chút nữa khinh bạc cô mà Tô Dịch Thừa kịp thời giúp đỡ lần đó, lại kể sơ sơ chuyện xem mắt ngày hôm nay, sau đó hùa theo lời nói của Tô Dịch Thừa vừa rồi, hơi hơi tranh thủ sự đồng tình.

Nghe vậy, Cố cha Cố Hằng Văn mở miệng, không nói nhiều, chỉ hỏi An Nhiên một câu: "không hối hận chứ?"

An Nhiên sững sốt, một lúc lâu mới nặng nề gật đầu, nói: "không hối hận."

Cố Hằng Văn gật đầu, nói: "con là người trưởng thành, đây là lựa chọn của con, chọn như thế nào thì như thế đi, dù cho có sai lầm, đó cũng là trải nghiệm của người trưởng thành."

Tô Dịch Thừa đi tiếp cuộc điện thoại này khá lâu, hơn mười phút sau mới trở vào, mấy người ngồi ăn một lát, đợi ăn xong điềm tĩnh, đoàn người mới đứng dậy chuẩn bị ra về, An Nhiên nói muốn đi tinh tiên trước, lại bị Tô Dịch Thừa ngăn lại, nói mình đã thanh toán rồi.

Vợ chồng Cố gia đều nhìn thấy hết thảy, khéo miệng hơi hời mỉm cười.

Khi đoàn người đi ra cửa lớn Du Nhiên Cư, đúng lúc gặp một nhà Đồng Văn Hải vừa tranh giành gian phòng với An Nhiên cũng từ bên trong đi ra ngoài, Đồng Văn Hải nhanh nhẹy nhìn thấy Tô Dịch Thừa đi đằng trước, thấp giọng nói với vợ câu gì đó, sau đó vội vàng bước nhanh lên trước, gọi: "Tô trợ lý."

Nghe vậy Tô Dịch Thừa dừng bước, ngoảnh lại nhìn ông ta, chào hỏi khách sáo mà có phần hời hợt: "Đồng cục trưởng."

"Tô trợ lý cũng dùng cơm xong rồi? Hai vị này —" Đồng Văn Hải nhìn Cố Hằng Văn và Lâm Tiểu Phân đứng bên cạnh, vừa định nói gì, nhưng khi nhìn rõ Lâm Tiểu Phân, sắc mặt hoàn toàn biến đổi, thậm chí không ngừng lui ra phía sau vài bước, ngón tay chỉ vào bà, run rẩy nói: "Tiểu Phân!..."

Lâm Tiểu Phân cũng nhận ra ông ta, sau khi kinh ngạc qua đi, vội vàng quay mặt đi không nhìn ông ta. Cố Hằng Văn bên cạnh như là nhận thấy điều gì, liếc nhìn Đồng Văn Hải, quay đầu nói với Tô Dịch Thừa: "Dịch Thừa, con còn có việc bận bịu, mẹ con không thoải mái lắm, cha và An Nhiên đưa bà về trước."

An Nhiên liếc nhìn Đồng Văn Hải, nhưng không hỏi nhiều, tiến lên dùn Lâm Tiểu Phân.

"Thật ngại quá, Đồng cục trưởng, mẹ vợ tôi có chút không khỏe, tôi đi trước đã." Tô Dịch Thừa nói rõ với Đồng Văn Hải, xoay người bước nhanh đến mở cửa cho Cố Hằng Văn và Lâm Tiểu Phân lên xe. Trước khi lên xe, An Nhiên lại nhìn Đồng Văn Hải một cái, ông vẫn đứng đó với vẻ mặt bất ngờ cùng khiếp sợ, rồi mới lên xe.

Chương 14: Bà xã của con, con dâu của mẹ

An Nhiên đọc địa chỉ cho Tô Dịch Thừa, trên đường đi, không khí thật yên tĩnh đến có chút quỷ dị, Lâm Tiểu Phân nhắm hai mắt dựa vào bả vai Cố Hằng Văn, môi mím chặt, nhìn kỹ, còn hơi run rẩy như là đang đè nén nỗi lòng. Cố Hằng Văn ở một bên, trên mặt không lộ ra tâm tình, nắm chặt tay vợ, không nói gì.

Xe đi được nửa đường, cuối cùng An Nhiên không nhịn được, hỏi: "Mẹ ... mẹ quen biết người vừa rồi sao?" Thật ra không cần nhận được câu trả lời, An Nhiên cũng biết được đáp án khẳng định,

vì phản ứng của họ đã xác nhận điểm này.

Lâm Tiểu Phân vốn đang nhắm mắt phút chốc mở ra, một lúc lâu sau lại nhắm lại, giọng nói có phần vô lực: "Không quen."

Thấy thế, An Nhiên cũng không hỏi nhiều nữa, quay đầu nhìn cảnh vật vút qua ngoài cửa xe, suy nghĩ miên man.

Đến Cố gia, Cố Hằng Văn đỡ Lâm Tiểu Phân xuống, Tô Dịch Thừa vốn định lên nhà, thì mẹ anh gọi điện thoại tới, vốn nói là tối nay về mà đến bây giờ chưa về, núi lửa của bà cũng nhanh bộc phát rồi.

An Nhiên nhìn mắt anh, nói: "Nếu anh có việc thì đi trước đi, không cần lên đâu."

Tô Dịch Thừa nhìn điện thoại di động một chút, gật đầu, trước khi đi không quên nói: "Có chuyện gì thì gọi điện cho anh."

An Nhiên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Trong lòng còn đang lo lắng, cô chưa thấy mẹ như thế bao giờ.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, tiến lên ôm cô, nói: "Lên đi, ngày mai anh gọi điện cho em."

An Nhiên sững sờ nhìn anh một chút, gật đầu, xoay người đi lên.

Khi An Nhiên lên đến nhà thì Lâm Tiểu Phân đã ngủ, An Nhiên nhẹ nhàng đi vào, thấy Cố Hằng Văn đang đắp chăn cẩn thận cho bà.

"Cha." An Nhiên nhẹ giọng gọi.

Cố Hằng Văn xoay người, đưa tay tạo động tác đứng lên tiếng, sau đó xoay người kéo An Nhiên ra ngoài.

Trong phòng khách, An Nhiên nhìn cha, hỏi: "Cha, mẹ biết người đàn ông kia phải không?"

Cố Hằng Văn nhìn cô một cái, mở miệng nói: "An Nhiên, có một số việc cha mẹ không muốn nói cho con vì những sự việc kia chứa quá nhiều đau khổ và không vui, cha mẹ không muốn con sống không vui, con hiểu không?"

"Cha..." An Nhiên nhìn ông.

"Sau này đừng hỏi những vấn đề này nữa, đặc biệt là trước

mặt mẹ con, có một số tổn thương mà thời gian cũng không thể chữa lành, con còn hỏi bà lần nữa, chỉ là đang nhắc nhở bà ấy vết thương hồi đó nặng nề như thế nào, sâu đậm như thế nào." Cố Hằng Văn vỗ vỗ tay cô, nói như vậy.

An Nhiên gật đầu, không hỏi nhiều nữa. Một đêm này, An Nhiên không sao ngủ được, cô biết cha cô ngồi một mình trong phòng khách cả một đêm, cô không rõ mẹ và người đàn ông kia từng có ân oán gì, nhưng những điều đó không quan trọng, quá khứ đã qua rồi, cô sẽ không lại hỏi nhiều nữa, cô chờ cho mẹ quên lãng toàn bộ tổn thương và đau đớn này.

Khi trở lại đại viện quân khu, Tân Vân đặc biệt ngồi ở phòng khách chờ anh, trên mặt vô cùng khó coi. Tô Dịch Thừa sờ sờ cái mũi, từ ngoài đi vào, gọi: "Mẹ còn chưa ngủ ư."

Tân Vân nhìn cũng không nhìn anh, giọng nói lạnh lùng cứng rắn: "Còn biết có người mẹ này sao, mẹ còn tưởng con đã quên ai là người sinh ra mình rồi đấy."

Tô Dịch Thừa cười, không tiếp lời bà, biết bây giờ bà đang nổi nóng, nếu còn đổ thêm dầu vào lửa nữa thì đúng là đường cùng, cởi áo khoác ngồi xuống đối diện bà, cầm tờ tạp chí quân sự trên bàn lật xem, cũng không nói chuyện.

Thấy anh không nói gì, Tân Vân ngược lại có chút đứng ngồi không yên, nghiêng người sang rút tờ tạp chí trong tay anh, còn một ít cơn giận còn sót lại, chưa bình ổn, nói: "Mẹ đang nói chuyện với con đấy, con thế này là thái độ gì."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa ngồi thẳng người, nhìn chăm chút vào mắt bà.

Tân Vân sững sốt, tưởng là anh muốn nói gì, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy anh nói từ nào, không nhịn được hỏi: "con làm cái gì vậy?"

"Khu." Tiếng Tô Dịch Thừa ho nhẹ, thái độ có chút nghiêm túc nói: "chân thành lắng nghe mẹ dạy dỗ."

Tân Vân vừa bức mình vừa buồn cười vỗ vào người con trai: "thôi đi, không đứng đắn gì cả, con muốn nghe mẹ nói là được, lại

còn lắng nghe dạy dỗ nữa."

Tô Dịch Thừa cười cười, ôm bả vai mẹ, nói: "tối nay con thật muốn trở về cùng ăn cơm với mẹ, nhưng vừa rồi tạm thời có chuyện, thật là không dứt ra được."

"Con đừng lấy có việc ra lừa mẹ, một tháng không về lấy một lần, mỗi lần đều không phải nói có việc không đi được." Tân Vân tức giận nói.

Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, không nói chuyện, nghĩ kĩ, quả thật như thế!

"Không nói được gì sao." Tân Vân nhìn anh, cười lạnh nói.

Tô Dịch Thừa đuổi lý, vội vàng rời đê tài, hỏi: "cha và ông đâu rồi a, đều ngủ rồi sao?"

"Ông con đã ngủ, cha con ở trong thư phòng, vốn là vui mừng chờ con trở lại cùng ăn cơm, nào ngờ con gọi một cú điện thoại nói không về, làm cho cả buổi tối ông con không cười nổi." Tân Vân oán giận nói.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa đứng dậy, "con đi thăm ông và cha một chút." Vừa nói vừa định đi tới thư phòng.

"Này, đợi đã." Thấy anh muốn đi, Tân Vân vội vàng kéo anh lại, nói: "ngồi xuống đã, mẹ còn có chuyện nói với con."

"Chuyện gì a?" Tô Dịch Thừa hỏi, trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

"Hôm qua, phu nhân của Lý tham mưu trưởng quân khu đặc biệt đến nhà đó, bảo là muốn giới thiệu đối tượng cho con, một cô bé là nghiên cứu sinh, vô cùng xinh đẹp, tài giỏi, con xem lúc nào sắp xếp thời gian, con đi gặp mặt, ăn một bữa cơm gì đó với con gái nhà người ta." Tân Vân vội vàng nói.

Tô Dịch Thừa thở dài, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, khi bà vòng vo, bà nhất định muốn giới thiệu đối tượng cho anh, nhiều lần như thế, anh thực sự là có phần sợ về nhà.

"Như thế nào a, nếu không, ngày mai mẹ thay con hẹn thời gian với cô bé?" Tân Vân chủ động nói.

"Đừng mẹ." Tô Dịch Thừa thật sự sợ mẹ anh rồi, vội lắc đầu nói:

"Hôn nhân của con mẹ không cần sốt ruột nữa, cũng đừng giới thiệu cô gái nào nữa, ngày mai con phải đi S thị một chuyến đến ngày kia mới về, như thế này đi, ngày kia hoặc là thứ hai, con dẫn người đến gặp mẹ." Trực tiếp đưa An Nhiên đến gặp bà, để bà đỡ tốn thời gian đi quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của anh.

"Người? người nào?" Trong chốc lát Tân Vân có chút không kịp phản ứng.

"Bà xã của con, con dâu của mẹ." Tô Dịch Thừa cười cười thầm bí, xoay người đi đến thư phòng, để lại Tân Vân sững sờ ngồi đó nhất thời chưa kịp phản ứng.

Chương 15: Lâm Lệ kỳ nhân

Buổi sáng thứ bảy, Lâm Tiểu Phân dậy sớm như mọi ngày, hai cha con vẫn bận rộn làm bữa sáng trong phòng bếp, có điều khác dĩ vãng là hôm nay phòng bếp náo nhiệt lạ kỳ, Cố Hằng Văn và An Nhiên dậy thật sớm, giúp việc cho Lâm Tiểu Phân.

Bữa sáng không phong phú, nhưng rất bổ dưỡng, Lâm Tiểu Phân hầm cháo trắng, Cố Hằng Văn ra ngoài mua bánh bao, An Nhiên cũng chăm chỉ chiên trứng mặc dù hình dạng nhìn không tốt lắm.

Trên bàn ăn, ba người ăn ý là không nhắc lại chuyện xảy ra khi trở về ngày hôm qua, nhưng mà hiển nhiên Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn không có quên chuyện tự nhiên có thêm một người con rể.

"Nhiên Nhiên, hôm qua quên hỏi rồi, Dịch Thừa nó làm nghề gì a?" Lâm Tiểu Phân hỏi, bà cảm thấy thật hài lòng với Tô Dịch Thừa.

"Ách." An Nhiên sưng sốt, có phần không trả lời được, đừng nói đến công việc của anh, chính là trong nhà anh có những ai, cô cũng không biết rõ lắm.

"Con không hỏi nó?" Nhìn vẻ mặt cô kỳ lạ, Lâm Tiểu Phân suy đoán hỏi.

"Không, không phải, anh, anh ấy làm trợ lý cho một công ty nước ngoài khá lớn, còn tên công ty thì con nhất thời không nhớ rõ." An Nhiên vội vàng giải thích, cô nhớ được Đồng cục trưởng kia thấy anh còn rất khách kí, còn gọi anh là Tô trợ lý gì đó, đoán là công ty kia hẳn là tương đối lớn, chức vị có thể không thấp.

Cố Hằng Văn gật đầu: "công việc gì, chức vị gì cũng không sao cả, chủ yếu là nhân phẩm tốt."

An Nhiên cười gật đầu, cúi đầu chuyên tâm húp cháo.

"Nếu đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi, thì các con tính toán khi nào làm đám cưới?" Lâm Tiểu Phân lại hỏi.

An Nhiên quả thực là sững sốt, đám cưới, cô cũng không nghĩ tới, hơn nữa hôm qua khi cô 'cầu hôn' Tô Dịch Thừa cũng nói không làm đám cưới. "Mẹ, chúng con không định làm đám cưới."

"Không làm!" Lâm Tiểu Phân nhíu mày, quay đầu liếc nhìn chồng.

Cố Hằng Văn đặt đũa xuống, cầm khăn giấy lau miệng, nhìn An Nhiên hỏi: "An Nhiên, con thành thật nói cho cha mẹ, đồng ý kết hôn với Tô Dịch Thừa có phải là do trong lòng con còn chưa quên được Mạc Phi không, chúng ta đã hỏi Lâm Lệ rồi, nó nói Mạc Phi đã trở lại."

An Nhiên sững sốt, trong lòng vẫn có một tia đau thương xet qua, ánh mắt trốn tránh: "không có, con và Mạc Phi đã không còn gì từ sáu năm trước." Nói xong né tránh, cúi đầu múc một thìa cháo lớn.

Phản ứng của cô rất rõ ràng, liếc mắt một cái đã bị người ta nhìn ra.

Cố Hằng Văn nhẹ nhàng thở dài, nói: "đường này là của con, chọn như thế nào, đi như thế nào chỉ có mình con có thể quyết định, ta và mẹ con chẳng qua chỉ hy vọng sau này con không hối hận."

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn cha, gật đầu.

Ăn điểm tâm xong An Nhiên trở về phòng, cân nhắc hồi lâu rồi gọi điện thoại cho Lâm Lệ, An Nhiên cảm thấy thái độ nhận lỗi là vô cùng quan trọng.

Điện thoại vang lên thật lâu mới được nhận máy, không giống dĩ vãng, lần này giọng Lâm Lệ có chút lạnh, có chút âm u.

"Hắc hắc, bé con, buổi trưa chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi." An Nhiên không sợ hãi, cười nói nịnh nọt.

"Không rảnh." Lâm Lệ lạnh lùng cự tuyệt, cô còn chưa nguôi giận.

"Cùng đi nha, ta biết đường chỗ công viên mới mở một tiệm cơm tây, nghe nói thịt bò bít tết ở đó đặc biệt ngon." An Nhiên dụ dỗ cô.

Lâm Lệ nổi tiếng thích ăn, khẩu vị tốt, nhưng mà ăn cứ ăn mà cũng không thấy béo lên. Nhớ hồi đó các cô ở trong kí túc xá trong trường đại học, một ngày đi ăn cơm muộn, thức ăn ở căn tin đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn cơm, hai người nhớ đến còn một ít nước sốt ăn vặt trong kí túc xá, bàn bạc rồi xới cơm dự định ăn với món nước sốt kia. Các cô ở tầng năm kí túc xá, cách căn tin không xa, hai người mỗi người xách một túi cơm đang chuẩn bị lên tầng, Lâm Lệ liếc nhìn từng bậc cầu thang mà kêu đói bụng phải biết, An Nhiên nhìn vào mắt cô, nói dù sao cũng đang xách cơm, mỉm cười vừa đi vừa ăn đi. Dọc đường đi, vừa đến tầng năm, nghe thấy Lâm Lệ gọi gọi phía sau, nói phải đi lấy cơm, An Nhiên khó hiểu nhìn hai tay trắng không của cô, hỏi: cơm của mì đâu?. Lâm Lệ nhìn cô kỳ lạ, ăn nha. Nói xong, xoay người vội vàng chạy xuống, trong miệng còn nói thầm không biết trong căn tin còn cơm hay không.

Bên kia điện thoại, Lâm Lệ im lặng nửa ngày, cuối cùng lạnh lùng nói: "buổi trưa tới đây đón ai gia, nếu không ai gia không đi."

An Nhiên cười, nếu cô không nghe lầm, hình như cô nghe được tiếng nuốt nước miếng của Lâm Lệ, nhưng mà dĩ nhiên cô thức thời không nói ra, vội vàng đáp: "được, lão phật gia."

Buổi trưa lúc An Nhiên đến nhà Lâm Lệ thì Trình Tường ra mở cửa, Trình Tường là một người trắng trẻo, anh tuấn, nhã nhặn, đặc biệt đeo cặp kính lại càng có dáng vẻ thư sinh, trước đây Lâm Lệ bị

mê hoặc choáng váng đầu óc chính là bởi vẻ thư sinh này, còn háo sắc truy đuổi người ta rất lâu, cuối cùng vào một đêm trăng thanh gió mát, thành công bắt được.

“Đến rồi.” Trình Tường cười ôn hòa với An Nhiên.

“Đúng thế a, lão phật gia nhà anh đâu?” An Nhiên hỏi, cô, Trình Tường và Lâm Lệ cũng là bạn học, tốt nghiệp lâu như vậy cũng chỉ còn liên lạc với hai người bạn họ.

“Đang thay quần áo.” Trình Tường để cô ngồi trong phòng khách, mình vào phòng bếp rót chén nước. Vừa rót nước vừa nói: “thật ra thì có thể không cần ra ngoài ăn cơm, hai người muốn ăn gì anh làm cho.”

“Được.” Cô từng ném thử tay nghề của Trình Tường, tuyệt đối không kém những đầu bếp nhà hàng kia.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, ta sẽ không cho mì có cơ hội nô dịch tiểu Tường tử nhà ta.” Lâm Lệ thay quần áo từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Trình Tường bưng nước cho An Nhiên, đưa tay chặn ngang đón lấy, ngừa đầu uống một ngụm lớn, trả lại cái chén cho Trình Tường, liếc nhìn An Nhiên nói: “sau này người này đến nhà, không cần phục vụ trà nước.” Lâm Lệ cũng là một mỹ nhân, chỉ cần không nói câu nào thì tuyệt đối phù hợp là mỹ nữ truyền thống Trung Quốc, mắt to, da trắng nõn, vóc người cao gầy, khí chất an nhàn bẩm sinh, nếu không nói lời nào thì tuyệt đối là tiểu thư khuê các, nhưng mà vừa mở miệng, dù chỉ một câu, thì khí chất tiểu thư khuê các liền biến mất, giống như nữ thổ phi một phượng.

Trình Tường có chút bất đắc dĩ, cười cười với An Nhiên, còn An Nhiên cong cong khóe miệng hiểu rõ.

“Đi thôi, còn ngồi làm gì, thật đúng là tự mình làm khách a!” Lâm Lệ tức giận nói với An Nhiên.

An Nhiên vội vàng đứng dậy, “dạ dạ dạ, lão phật gia, tiểu nhân đi mở cửa cho ngài.” Vừa nói vừa bước lên phía trước mở cửa.

Lâm Lệ hài lòng gật đầu: “thế còn được.” Xoay người về phía Trình Tường tươi cười dịu dàng, nói: “ông xã, em đi ra ngoài nha.” Nói xong liền tiến lên trước hôn lên gương mặt Trình Tường. Chỉ có

ở trước mặt Trình Tường mới biểu hiện thái độ của một cô gái nhỏ, suýt chút nữa khiến An Nhiên buồn nôn chết. Nhưng mà dưới ánh mắt uy hiếp của Lâm Lệ một lần lại một lần, An Nhiên từ từ có thói quen. Cho nên hiện tại đã qua mười năm bị đầu độc, khi lại chứng kiến những cảnh này, An Nhiên đã có thể bình tĩnh như không thấy gì hết rồi.

Chương 16: Cô là Tô phu nhân

Xuống tầng dưới nhưng không thấy xe An Nhiên, không khỏi quay đầu nhìn cô: "Xe của mi đâu rồi, bị đâm hay là bị trộm rồi?"

An Nhiên đảo cặp mắt trắng dã, sớm không còn mong đợi có thể nghe được lời nói hay ho nào từ trong miệng cô, "xe để ở công ty, không lái về, chúng ta thuê xe đi, thuê xe cho tiện."

Lâm Lệ gật đầu, chớp mắt một cái, bất thình lình nói: "a, không thì như vậy đi, mi đi khởi động xe Trình Tường, sau đó trực tiếp đưa ta đi."

Khóe miệng An Nhiên co rúm, té ra là biến cô thành tài xế rồi! nhưng mà hôm nay là đền tội, là xin lỗi, cô mới không ngốc đến mức cãi lại lão phật gia này, thái độ cô phải nghiêm chỉnh, cười nói tiếp: "lão phật gia, ngài xem, xe là vợ bé của tiểu Tường tử nhà ngài, ta là một người bất cẩn, đến lúc đó mà khiến chị em ngài va chạm ít nhiều thì không thích hợp a."

Lâm Lệ nhìn cô một chút suy nghĩ, một lúc lâu mới gật đầu: "câu này có lý, đúng là có chút không cẩn thận."

An Nhiên tức giận vỗ cô, cười mắng: "cho mi một chút thể diện là mi được nước lấn tới, không chút khách khí nào."

"ê ê ê, chú ý thái độ của mi." Lâm Lệ nghiêm túc nói. Nhìn vẻ mặt kia khiến An Nhiên bật cười, thấy cô cười, Lâm Lệ cũng không nghe cười được, cuối cùng hai người cười vang lên ở lề đường cái.

Đón một chiếc xe, An Nhiên báo địa chỉ, nhưng xe đi được nửa đường lão phật gia lại lên tiếng muốn đi ăn cá hoa vàng hấp ở Du Nhiên Cư, xét thấy hôm nay là tối nhận lỗi rồi, lại xét thấy cảm xúc của phụ nữ có thai thay đổi bất chợt, không ổn định là chuyện thường, nên An Nhiên không chút do dự bảo tài xế thay đổi đường đi, ngược trở lại Du Nhiên Cư.

Lúc đi vào An Nhiên không có yêu cầu gian phòng mà chỉ tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, nhân viên phục vụ tươi cười cầm thực đơn đưa cho cô, An Nhiên để Lâm Lệ gọi, Lâm Lệ liếc nhìn thực đơn, khóc miệng khẽ vểnh lên, ánh mắt thoáng lộ ra ý xấu.

An Nhiên bưng ly nước lên uống, trong lòng có dự cảm thật không tốt, thậm chí đã bắt đầu tưởng niệm cái ví tiền không mấy đầy ắp của mình. Trong lúc An Nhiên đang âm thầm đau buồn cho cái ví tiền sắp mất đi, thì ánh sáng bên cạnh thoáng tối sầm lại, một bóng người đi tới cạnh An Nhiên, không đợi An Nhiên ngẩng đầu đã thấy người nọ nói: "Tô phu nhân đến dùng cơm à."

"Phốc!" An Nhiên chợt bị sặc nước, "khụ khụ...khụ khụ..." Nước uống còn chưa đến khoang miệng mà trực tiếp xộc lên mũi, An Nhiên sặc đến mặt đỏ rực lên, không ngừng ho khan.

"An tử?" Lâm Lệ sợ hết hồn, vội vàng cầm khăn giấy đưa cho cô, lại lập tức đứng dậy vòng qua cái bàn đến ngồi cạnh, vỗ nhẹ lưng cô, vừa nói: "mì không sao chứ! Sao lại uống nước cũng sặc được!"

"Khụ khụ khụ ..." Một phần nước kia vào xoang mũi, một phần còn tắc ở cổ họng, An Nhiên cực kì khó chịu.

"Tô phu nhân, cô, cô không sao chứ!" Trương quản lý đứng một bên có chút áy náy nhìn An Nhiên, vừa rồi ông đang ở đại sảnh phân công công việc cho nhân viên, thấy các cô từ ngoài đi vào, hôm qua Tô tiên sinh trực tiếp muốn đến Hoa Ngữ hiên, ông gọi điện hỏi ý kiến Tô tổng, nghe thấy Tô tổng nói vị Tô tiên sinh kia là anh trai cô, bảo bọn họ tiếp đãi chu đáo. Cho nên hôm nay An Nhiên tới nữa, ông đã muốn lên tiếng chào hỏi, lại không ngờ mình quá mức hấp tấp khiến cô sặc rồi.

Nghe tiếng Tô phu nhân kia, An Nhiên ho càng kịch liệt.

Thấy thế, Lâm Lệ quay đầu trừng mắt nhìn Trương quản lý, tức giận nói: "ông có phải là nhận lầm người rồi hay không, Tô phu nhân cái gì, Tô phu nhân ở đâu ra."

"Ách." Trương quản lý nhà hàng sững sờ, ông có phần không hiểu rồi, chỉ vào An Nhiên sững sờ nói: "cô ấy không phải là Tô phu nhân sao?"

"cô ấy là ..." Lâm Lệ định nói gì, đột nhiên nghĩ ra cái gì, chợt quay đầu hỏi An Nhiên: "người đàn ông mà mi kết hôn cùng mang họ Tô?"

An Nhiên thật vất vả mới thuận khí, ngừng ho, nhưng mà mặt vẫn đỏ rực như cũ, nhìn Lâm Lệ gật đầu.

"Tô phu nhân, cô, cô không sao chứ, vẫn khỏe chứ?" Trương quản lý quan tâm hỏi.

An Nhiên gật đầu, khoát tay với ông, có chút khó khăn nói: "không sao, không có chuyện gì."

Trương quản lý lúc này mới gật đầu, trước khi đi vẫn không quên nói: "vậy Tô phu nhân có yêu cầu gì thì trực tiếp tìm tôi."

Đợi Trương quản lý đi, rốt cục An Nhiên rất nhanh ngừng ho, lúc này Lâm Lệ mới xoay người trở về chỗ ngồi của mình, cầm thực đơn, nhìn An Nhiên như có điều suy nghĩ, nhưng cũng không nói chuyện.

An Nhiên bị nhìn có chút sợ hãi: "mi, mi muốn nói gì thì cứ nói, muốn hỏi gì thì trực tiếp hỏi, đừng nhìn ta như vậy, là lạ."

Thật lâu sau, Lâm Lệ mới nói: "An tử, chồng mi là ai a, xem ra hắn là người có tiền có thể nha!"

An Nhiên lắc đầu: "ta không biết." Cô quả thực không biết, tối hôm qua vốn định nói chuyện với anh một chút, sau lại vì chuyện của mẹ cũng chưa nói được gì, nghe anh nói hôm nay phải đi công tác, ước chừng là ngày mai mới nói chuyện được.

Lâm Lệ thảng thừng gác lại thực đơn, ngồi nghiêm trang, dặn dò: "ta nói thật chỉ có mi mới vừa gặp mặt liền chạy theo người đi đăng ký kết hôn, mi như vậy thật đúng là không có trách nhiệm với

bản thân rồi."

"Thật ra thì không giống nhau sao? Mục đích của xem mắt là vì kết hôn, hai người nhìn thích hợp thì kết hôn, ta sợ là tiếp tục như thế, không chừng một ngày nào đó lại nhảy ra một Lâm An Kiệt nữa." An Nhiên nói.

"Nhưng mi như vậy cũng quá qua loa đi, ít nhất hai người cũng phải hiểu rõ nhau trước, nhanh hơn nữa thì hẹn hò một tháng cũng được, coi như mà một tuần cũng có thể a, mi thì giỏi rồi, không đến một ngày, mới chỉ một hai tiếng đồng hồ đã lấy giấy chứng nhận rồi, mi lại không sợ gặp phải phần tử ngoài vòng pháp luật có ý đồ bất chính a!" Lâm Lệ có chút tức giận, không giận gì khác, chỉ bức bối cô quá mức không tôn trọng mình.

An Nhiên chẳng qua là cười, không phản bác, thật ra bây giờ ngẫm lại đúng là quá xúc động rồi.

Lâm Lệ tức giận nhìn cô, bưng chén nước trên bàn lên miệng uống, thở dài, nhìn lại An Nhiên, trong mắt nhiều phần đau lòng và tự trách: "An tử, có phải vì chuyện về Mạc Phi hôm đó ta nói cho nên mi mới..."

"Không phải." An Nhiên phủ nhận, cũng bưng nước lên uống. "hôm đó, ta gặp anh ta rồi, anh ta tối tìm ta."

"Dựa vào, anh ta còn có mặt mũi đến tìm mi!" Lâm Lệ hơi kích động.

"Ngày hôm đó, sau khi nói chuyện với anh ta, ta hiểu được một đạo lý." An Nhiên nói: "cho dù sáu năm trước, anh ta không bỏ đi, cho dù ta có thể níu giữ lại anh ta nhưng không thể níu giữ anh ta được cả đời, lý tưởng anh ta quá lớn, những gì anh ta muốn khi đó ta không cho được, hiện tại sau sáu năm ta cũng vẫn không cho nổi."

"Hừ, loại đàn ông này chỉ khiến người ta khinh thường, ham mê hư vinh." Lâm Lệ oán giận nói, cô chứng kiến cả quãng đường của An Nhiên đến bây giờ, đoạn đường này có bao nhiêu uất ức và khó chịu, cô đều thấy cả, cô cảm thấy không đáng giá thay cho An Nhiên.

An Nhiên mỉm cười yếu ớt, đẩy thực đơn đến trước mặt Lâm Lệ, “gọi thức ăn đi, không phải là muốn trấn lột ta một trận sao, hay là đột nhiên nghĩ thông suốt biết thương hại tiểu nhân, chuẩn bị hồi phủ?”

“Mi tưởng tượng tốt đẹp quá đấy, buổi sáng ta còn chưa ăn gì đâu, định buổi trưa trấn lột mi một bữa.” Lâm Lệ hung hăng nói, cầm tờ

Chương 17: Tô Dịch Kiêu

Trái tim Lâm Lệ đen và thâm hiểm, tuyệt đối là thâm hiểm!

Nhin một bàn la liệt món ăn, An Nhiên không ngừng oán thầm trong lòng.

Nhin cô liên tục gấp thức ăn vào bát, An Nhiên vân vê cái ví, có chút phẫn hận hỏi: “mi ăn xong chưa?”

Lâm Lệ nhìn mắt cô, tiếp tục chiến đấu hăng hái với thức ăn ngon, tâm tình rất tốt nói: “bây giờ ta không giống trước, hiện tại là một người ăn hai người tiêu hóa, ăn nhiều hơn cũng không sợ.” Nói rồi gấp miếng cá thơm ngon vào bát An Nhiên, không khách khí nói: “mi cũng ăn một chút đi, cá hoa vàng hấp ở đây là ngon nhất Giang Thành đó.”

An Nhiên nhìn thịt cá trong bát, trái tim nhỏ từng giọt máu, cô tan nát ưu thương, ví của cô cũng tan nát ưu thương, thẻ tín dụng của cô cũng vô cùng tan nát ưu thương!

Tục ngữ nói đau thương hóa thành thèm ăn, nghĩ đến tiền bạc bỗng rời cô mà đi, An Nhiên bất thình lình giác ngộ, cầm đũa chuẩn bị tiến công bàn thức ăn ngon.

Lúc cô đang chuẩn bị ăn thì điện thoại trong túi vang lên, nhạc chuông là một khúc nhạc của một nhạc khí không biết tên, mang theo nhàn nhạt thương cảm.

An Nhiên lấy điện thoại di động ra, là Tô Dịch Thừa gọi tới, An Nhiên nhìn Lâm Lệ một cái, chậm chạp không nhận máy. Thật ra thì cô không biết nên nói với anh cái gì, mặc dù là vợ chồng nhưng cũng không quen thuộc.

"Ai vậy, sao không nghe máy?" Lâm Lệ nhìn cô kỳ quái, dường như như nhìn ra điều gì, suy đoán: "Tô tiên sinh?"

An Nhiên gật đầu, cuối cùng nhấn nút nghe: "Alô."

"Bây giờ đang bận biu công việc sao? Anh quấy rầy em?" Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa ôn hòa hỏi, thanh âm đặc biệt dễ nghe.

"Không, không có, đang ăn cơm rồi." An Nhiên trả lời đúng sự thật, muốn nói gì, rồi lại không biết nên nói cái gì.

"Nha." Tô Dịch Thừa hiểu rõ đáp, thoảng lộ ra mệt mỏi, lại nói: "Từ sáng hôm nay đến giờ anh còn chưa ăn đây." Giọng nói như đang tìm kiếm sự đồng tình của người khác, mang theo vài phần mùi vị đáng thương.

"ách, làm sao còn chưa ăn, đi công tác bận thế sao?" An Nhiên quan tâm đúng lúc.

"Ừ, bận rộn." Tô Dịch Thừa thấp giọng đáp.

An Nhiên không biết nên nói cái gì, cô là một người bị động, tìm đề tài nói chuyện chưa bao giờ là điểm mạnh của cô, hai người cứ cầm điện thoại im lặng như vậy, đến lúc An Nhiên muốn mở miệng cúp điện thoại, đột nhiên Trương quản lý dẫn theo một người đi tới bên này.

An Nhiên sững sờ nhìn, suýt nữa quên mất mình vẫn còn đang nói chuyện điện thoại.

Người đẹp kia dưới sự hướng dẫn của Trương quản lý đi tới trước mặt An Nhiên, cẩn thận, tỉ mỉ đánh giá An Nhiên, khéo miệng mơ hồ mang theo nụ cười. Trực giác An Nhiên mách bảo khuôn mặt tươi cười này hình như đã gặp ở đâu rồi, nhất thời lại không nghĩ ra là ở đâu.

"Tôi phu nhân, vị này là Tôi tổng của Du Nhiên Cư chúng tôi." Trương quản lý giới thiệu.

Người đẹp kia nhìn cô, gật đầu, trong miệng có nhiều ý vị nói ba

chữ 'Tô phu nhân' kia, sau đó nhìn An Nhiên, nụ cười trên mặt càng rõ ràng.

An Nhiên nhìn người đẹp trước mắt, rất đẹp, rất cao, da trắng nõn, sóng tóc lọn to không biểu lộ sự già dặn mà ngược lại mang vài phần hoạt bát và dễ thương.

"An Nhiên, An Nhiên?" bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa gọi.

An Nhiên vội vàng lấy lại tinh thần nói: "ách, đây, tôi đây."

"Em đang ở bên ngoài?" Tô Dịch Thừa hỏi, vừa rồi anh nghe thấy tiếng Trương quản lý.

"Ừ, Tôi và Lâm Lệ đi ăn cơm ở Du Nhiên Cư." An Nhiên nói chi tiết.

"Ừ, tốt, em đưa điện thoại cho Dịch Kiều."

"Dịch Kiều? Dịch Kiều cái gì?" An Nhiên khó hiểu, cái gì Dịch Kiều, rõ ràng vừa rồi cô nói là cùng ăn cơm với Lâm Lệ a!

"Chị đâu, anh ấy là nói em đấy, em là Dịch Kiều." Người đẹp bên cạnh cười duyên nói.

An Nhiên sững sờ, tiếp đó Lâm Lệ ở phía đối diện cũng sững sờ, có chút không kịp phản ứng tình huống này.

"Đưa cho nó đi, để anh nói với nó mấy câu." Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa nói như vậy.

An Nhiên nhìn Tô Dịch Kiều đứng bên cạnh, không nói gì, sững sờ gật đầu, Tô Dịch Thừa cách một cái điện thoại, căn bản không nhìn thấy cô gật đầu, đưa điện thoại di động cho Tô Dịch Kiều.

Tô Dịch Kiều không khách khí nhận lấy, cầm di động nói: "anh, anh đây là có thiên lý nhẫn hay là thính tai a, hoặc là anh có ngón tay thần kỳ của Quan Âm Bồ Tát, Trương quản lý vừa mới dẫn em đến cạnh bàn chị đâu mà anh đã biết."

Dưới gầm bàn, Lâm Lệ dùng chân đá đá An Nhiên, nhìn cô, ánh mắt tựa như đang hỏi tột cùng là chuyện gì đang xảy ra.

An Nhiên nhíu nhíu mày, lắc đầu, hiện tại chính cô cũng đang hồ đồ, không rõ ràng.

Cũng không biết bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa nói cái gì, chỉ nghe thấy tiếng Tô Dịch Kiều cười duyên: "yên tâm đi, không làm

chị dâu sợ, em cũng vừa mới đến, nghe Trương quản lý nói người khách hôm qua ở Hoa Ngữ Hiên hôm nay đã đến, cho nên em liền tới đây xem một chút, nhưng mà anh, tốc độ của anh cũng rất nhanh đi, hôm qua em về, mẹ vẫn còn lải nhải chuyện hôn sự của anh, hôm nay em liền có chị dâu rồi."

An Nhiên ngồi bên cạnh nghe thấy, khuôn mặt nhỏ nhăn đǒ lên, cô cũng không nghĩ nhanh như vậy, hôm qua cô cũng là độc thân quý giá, hôm nay đã nhảy vào hàng ngũ phụ nữ có chồng, cùng sóng vai với Lâm Lệ rồi.

"Được được rồi, chị ấy là chị dâu em, em ở đâu sẽ thế nào với chị ấy, trông coi bảo bối của anh cho." Tô Dịch Kiều vừa nói, quay đầu nhìn về phía An Nhiên, cười nháy nháy mắt với cô.

An Nhiên cười cười có chút lúng túng, có chút không biết làm sao.

"Được, tự anh nói với mẹ là được rồi, em mới không lầm lời." nói xong gật đầu một cái, sau đó cười duyên trả lại di động cho An Nhiên, "anh em muốn nói nhỏ với chị dâu đây."

An Nhiên da mỏng, liền đỏ bừng, nhận lấy điện thoại di động từ trên tay cô: "Alo."

"Dịch Kiều dọa đến em sao?" bên kia điện thoại, tiếng Tô Dịch Thừa vẫn ôn hòa như cũ.

An Nhiên liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Dịch Kiều, lắc đầu, "không, không có."

"Nó là em gái anh, cũng là bà chủ Du Nhiên Cư, nghe nói em đang ở đó, cho nên tò mò đến gấp, chứ không có ác ý gì." Tô Dịch Thừa giải thích.

"Ừ, tôi biết." Những câu Tô Dịch Kiều vừa nói, cô nghe thấy.

"Buổi tối anh về, nếu về sớm anh sẽ gọi cho em, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút." Tô Dịch Thừa nói.

"Ừ, được." An Nhiên gật đầu, bọn họ nên có một cuộc nói chuyện rõ ràng.

Cúp điện thoại, quay đầu thấy Tô Dịch Kiều vẫn chưa đi mà mỉm cười nhìn An Nhiên hỏi: "chị dâu, anh ý nói nhỏ gì với chị vậy?"

"Ách, không, không có gì." Trong lòng An Nhiên toát mồ hôi, đâu ra là nói nhỏ cái gì a!

"Quên đi, lời ngon tiếng ngọt của hai người các chị cũng không cần nói cho em biết." Tô Dịch Kiều khách sáo nói ra, khoe miệng cười mập mờ.

"Thật, thật không có!" An Nhiên giải thích, hận không thể thề độc đảm bảo.

Tô Dịch Kiều cười duyên, cũng không nhiều lời, quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ, gật đầu với cô, lại nhìn thức ăn trên bàn, nói: "chị đâu, phòng bếp chúng em hôm nay mới sáng tạo món ăn mới, em sẽ bảo bọn họ mang lên cho các chị nếm thử." Nói xong xoay người đi về hướng phòng bếp.

Chương 18: Sư cô

Lâm lệ không trấn lột được An Nhiên, mặc dù được ăn một bữa hải sản nhưng vì hai người các cô ai cũng không biết Du Nhiên Cư lại là nhà hàng của em gái Tô Dịch Thừa, cho nên bữa ăn này Tô Dịch Kiều trực tiếp vung bút miễn thanh toán, lại hào phóng nói với nhân viên Du Nhiên Cư, lần sau An Nhiên tới nữa cũng miễn toàn bộ hóa đơn. An Nhiên ngượng ngùng từ chối, Tô Dịch Kiều cười to, chỉ nói đạo lý người trong nhà đến ăn cơm, lại còn dùng tiền. An Nhiên miễn cưỡng cười, nghĩ thầm nhất định lần sau không thể đến đây rồi.

Cơm nước xong vốn định đi dạo phố với Lâm Lệ, nhưng tiếc rằng thức ăn ở Du Nhiên Cư quá ngon, khiến Lâm Lệ ăn quá no, cuối cùng trực tiếp gọi điện thoại cho Trình Tường để anh lái xe tới đón người.

Đợi hai người ngồi lên xe Trình Tường, vừa mới đóng cửa xe, Lâm Lệ lôi kéo tay An Nhiên nói lời thăm thía: "An tử, mì kẽ cận

người giàu có rồi!"

An Nhiên nhìn vào mắt cô, ngừa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài lẩm bẩm: "ta cũng có cảm giác như vậy..." Theo cô thấy mọi mặt của Tô Dịch Thừa đều không tệ, không ngờ điều kiện của anh tốt như vậy, vừa rồi Tô Dịch Kiều nói Tô Dịch Thừa có phần trong Du Nhiên Cư, ban đầu khi bắt đầu gây dựng vốn, anh cũng có công sức trong đó. An Nhiên không hỏi nhiều nữa, cô không biết tại sao anh lại đồng ý kết hôn với cô, có lẽ như anh nói, anh cũng cần một người vợ mà cô đúng lúc thích hợp thôi.

Trình Tường đưa An Nhiên về nhà trước, sau đó mới quay xe vòng về nhà mình. Khi An Nhiên về đến nhà chỉ có một mình Lâm Tiểu Phân đang ngồi trên ghế sô pha, Cố Hắng Văn dạy cao trung, lại sắp đến kỳ thi tốt nghiệp cao trung nên dù là thứ bảy, cũng phải lên lớp.

An Nhiên để túi trên tủ, gọi mẹ, mà Lâm Tiểu Phân không phản ứng gì, gọi tiếp câu nữa, Lâm Tiểu Phân vẫn không phản ứng, An Nhiên nhẹ nhàng nhíu mày, đi đến chỗ bà, chỉ thấy Lâm Tiểu Phân lặng yên ngồi đó, trong tay cầm một tấm ảnh, hai mắt nhìn về phía trước vô thần.

"Mẹ?" An Nhiên gọi lần nữa, lúc này Lâm Tiểu Phân nghe thấy được, giật mình hoàn hồn, thấy An Nhiên có chút mất tự nhiên, tay vội vàng vòng ra phía sau như sợ cô nhìn thấy cái gì.

"Nhiên, Nhiên Nhiên, con, con đã về rồi!" Lâm Tiểu Phân nhìn cô nói, như đang che giấu.

"Vâng." An Nhiên gật đầu, nhìn mẹ có phần không yên, lo lắng hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Không, không sao, mẹ thì có thể sao chứ, ha ha." Lâm Tiểu Phân cười, dùng nụ cười để che giấu tâm tình của mình, như là sợ An Nhiên hỏi đến, vội vàng đứng lên, nói: "Nhiên Nhiên, còn chưa ăn đi, mẹ đi làm cơm."

An Nhiên nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã sắp đến hai giờ, kéo tay mẹ, nói: "mẹ, con ăn rồi, buổi sáng lúc con ra ngoài, con đã nói với mẹ là buổi trưa con đi ăn cơm với Lâm Lệ, mẹ quên sao?"

Lâm Tiểu Phân sững sốt, nhưng ngay sau đó bật cười, lắc đầu nói: "đúng vậy a, lúc ra khỏi cửa con đã nói là đi ăn cơm với Lâm Lệ, con xem mẹ, mẹ nhiều tuổi rồi, thật sự là vô tích sự rồi."

An Nhiên ôm lấy mẹ, nói: "mới không có, mẹ vẫn giống hai mươi năm trước, vẫn xinh đẹp, trẻ trung như thế, không hề già hơn chút nào."

Lâm Tiểu Phân vỗ vỗ con gái, cười nói: "con a, chỉ biết trêu chọc mẹ."

An Nhiên cười cười, ôm mẹ một lúc lâu, sau đó mới buông bà ra, nói: "mẹ, con đi nấu cơm cho mẹ."

Lâm Tiểu Phân gật đầu, nhìn con gái vào phòng bếp, cúi đầu nhìn lại tấm ảnh trong tay, đó là một bức ảnh cũ, trong đó có một người thanh niên mặc áo sơ mi trắng, đeo kính, tác phong nhanh nhẹn.

Khi Lâm Tiểu Phân ăn cơm, có điện thoại từ bên công trường tới nói là có tình huống ngoài ý muốn, có người ở công trường bị khói bê tông đè xuống, bị thương, hiện tại đã được đưa tới bệnh viện rồi.

An Nhiên vội vàng cầm túi ra ngoài, hoảng hốt sõi loạn, đến nhà xe mới nhớ ra xe vẫn để ở công ty, căn bản không lái xe về, vội vàng nhanh chóng chạy đến bên đường bắt xe đi thẳng đến công trường. Địa điểm xảy ra chuyện không may, chỉ thấy tổng giám đốc Hoàng Đức Hưng đã đến, đó là một người đàn ông trung niên, đầu hói, bụng phệ. Thật ra thì Hoàng Đức Hưng có thể coi như là thầy giáo của An Nhiên, hồi xưa khi An Nhiên mới tốt nghiệp ra ngoài thực tế cùng ông ta, hơn nữa trong sáu năm này, ông cũng cung dạy An Nhiên rất nhiều.

An Nhiên đội mũ bảo hộ đi tới chỗ tổng giám đốc: "Tổng giám."

Hoàng Đức Hưng quay đầu nhìn cô, sau đó xoay người: "nghe họ nói khói bê tông đột nhiên rơi từ trên xuống, lúc đó người kia vừa vặn ở phía này."

An Nhiên ngửa đầu nhìn lên, thấy trên cao cách mười mét chỗ ban công trước cửa sổ có một khoảng trống lớn, nhìn dưới chân, đá

vụn tán loạn, trên mặt đất còn nhìn thấy vết máu đỏ lòm.

"Người đó như thế nào?" An Nhiên hỏi. Trên mặt đất có nhiều máu chảy như vậy, nhìn cũng khiến người ta sợ hãi.

Hoàng Đức Trung lắc đầu, thở dài nói: "không tốt, bệnh viện vừa gọi điện thoại, chưa cấp cứu xong, mới vào phòng giải phẫu trước."

An Nhiên ngẩn ra, trong ngực có một loại cảm giác đau đớn khó tả.

"Là bản thiết kế có vấn đề?" An Nhiên hỏi, bản thiết kế khu vực vườn hoa này là do một tay cô thiết kế, từng bản, từng khâu cô đều tính toán tỉ mỉ, theo lý mà nói hẳn phải không có vấn đề gì mới đúng.

"Nguyên nhân sự cố chúng ta đang điều tra." Hoàng Đức Hưng nói, xoay người, "đi thôi, trước khi nguyên nhân sự cố được điều tra rõ ràng thì phải tạm dừng toàn bộ thi công." Nói xong, không nhìn lại An Nhiên, quay đầu đi thẳng.

Một mình An Nhiên ở lại công trường một hồi lâu, cuối cùng khi mặt trời ngả về phía tây, chân trời từ từ chìm vào bóng tối, An Nhiên mới xoay người rời khỏi công trường.

Đi một mình trên đường, không có mục đích, không có phương hướng, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng vừa nhìn, tầng cao bị đổ nát, đá vỡ vụn trên đất cùng với vết máu loang lổ.

Một mình An Nhiên đứng trên đường quốc lộ, cô chưa bao giờ nghĩ tới bản thiết kế mình vẽ sẽ làm người bị thương.

Điện thoại di động trong túi điện cuồng vang lên, An Nhiên không để ý đến, còn đối phương dường như rất kiên nhẫn, gọi một lần lại một lần, khi di động vang lên lần thứ ba, rốt cuộc An Nhiên cầm lấy nhấn nút nghe.

"Ở đâu?" Đầu bên kia điện thoại vẫn là thanh âm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, chẳng qua lần này giọng nói có chút nóng nảy.

"Bên ngoài." An Nhiên chậm rãi trả lời.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Dịch Thừa nhạy cảm hỏi.

An Nhiên không nói gì, sững sờ nhìn về phía trước, ánh đèn lấp

lánh, Giang thành vào ban đêm càng mỹ lệ hơn so với ban ngày.

Thấy cô không đáp, Tô Dịch Thừa lại nói: "nói cho anh biết địa chỉ, bây giờ em đang ở đâu."

An Nhiên nhìn đường phố một chút, cuối cùng nói cho anh địa chỉ.

Tô Dịch Thừa lái xe tới đây đã là chuyện của nửa tiếng sau rồi, lúc này anh trông có chút nhếch nhác, đầu tóc vốn chỉnh tề lúc này có phần lộn xộn, sắc mặt cũng lộ ra chút mệt mỏi, chỉ có cặp mắt kia vẫn thâm thúy hữu thần như cũ.

"An Nhiên?" Tô Dịch Thừa nhẹ giọng gọi.

An Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn anh, đứng lên, đáp: "ừ, anh đến rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, kéo cô lên xe, quan tâm tự tay thắt dây an toàn cho cô.

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô thần, không có tiêu cự.

"Có chuyện gì xảy ra?" Tô Dịch Thừa có phần lo lắng hỏi, thấy cô có cái gì không đúng.

Im lặng một lúc lâu, đang lúc Tô Dịch Thừa cho là cô không muốn mở miệng, cô nói: "xế chiều nay ở công trường, một khối bê tông trên sân thượng tầng ba đột nhiên rơi xuống, đè chết người rồi."

"Là bản thiết kế có vấn đề?" Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên lắc đầu, nói: "không biết."

Tô Dịch Thừa không hỏi nhiều nữa, trực tiếp khởi động xe đi, anh chưa nói đi đâu, An Nhiên cũng không hỏi.

Chương 19: Mì rươi sốt cà chua

Xe chậm rãi tiến vào một tiểu khu sa hoa, cuối cùng dừng lại ở

bãi đỗ xe tiểu khu, Tô Dịch Thừa tắt máy xuống xe, vòng qua đầu xe mở cửa cho cô.

Lúc này An Nhiên mới trở lại bình thường, nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "đây là đâu?"

Tô Dịch Thừa cười cười, lấy cặp công văn ở chỗ ghế ngồi phía sau, sau đó nắm tay cô đi về phía cửa.

"Là muốn đi đâu?" Không nhận được lời đáp, An Nhiên lại hỏi.

Tô Dịch Thừa cười cười, quay đầu nói với cô: "nhà chúng ta."

Trong lúc An Nhiên còn có chút chưa kịp phản ứng, Tô Dịch Thừa dắt tay cô lên thang tầng 10, mở cửa đi vào, toàn bộ căn nhà có màu sắc trang nhã, gian phòng lấy đèn trăng làm màu chủ đạo rất nam tính. Nhưng lại không có sự lôi thôi của một người đàn ông sống độc thân, cả căn nhà sạch sẽ lạ thường, thậm chí trong không gian còn có hương bạc hà nhàn nhạt.

Tô Dịch Thừa để An Nhiên ngồi xuống ghế sofa, còn mình đi vào phòng bếp rót một cốc nước hoa quả cho cô, sau đó xoay người đi vào phòng tắm, hôm nay đi khảo sát, phần lớn thời gian đều là chạy đến từng công trường, cả người bụi bặm.

Sau mười lăm phút suy nghĩ, An Nhiên mới hoàn toàn phản ứng được, có chút ảo não sao mình đã bị anh dẫn đến đây, ngồi ở ghế sofa, thậm chí có thể nghe thấy tiếng anh xả nước tắm trong phòng tắm, đột nhiên cả người có chút đứng ngồi không yên.

Tô Dịch Thừa đi ra từ trong phòng tắm, đã đổi lại bộ đồ ở nhà tiện lợi, áo T-shirt rộng thùng thình và quần đùi rộng rãi, cộng thêm buông nửa tóc, cả người nhìn trẻ hơn không dưới mươi tuổi, y hệt như là sinh viên đại học.

Tô Dịch Thừa thong dong mở tủ lạnh trong phòng bếp, lấy một cái bánh bao, sau đó rót cho mình một cốc nước hoa quả, hành trình ngày hôm nay được sắp xếp vô cùng bận rộn, thậm chí chẳng bố trí chỗ ăn cơm trưa cho cán bộ, cứ đi hết chỗ này đến chỗ kia kiểm tra, sáng sớm đi gấp nên cũng không lo liệu bữa sáng, buổi tối chỉ một lòng nghỉ đến trả về sớm nên trên đường đi cũng không cho thư ký Trịnh dừng lại, hiện tại thật là có chút đói bụng.

Ngồi xuống đối diện An Nhiên, trực tiếp xé bánh bao ăn vừa uống nước hoa quả.

An Nhiên nhìn anh, không đừng được quan tâm hỏi: "anh còn chưa ăn?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, vừa cắn bánh bao vừa nói: "ừ, hành trình hôm nay rất gấp gáp."

Đột nhiên An Nhiên đưa tay ra lấy cái bánh bao trong tay anh, thật ra thì lúc làm xong động tác này An Nhiên lại hối hận rồi, nhưng mà vẫn kiên quyết nói: "đừng ăn, bụng đói ăn những thứ lạnh như băng này hại dạ dày."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, cười hỏi: "vậy nên ăn cái gì?"

"Ăn đồ nóng gì đó." An Nhiên nói, gương mặt bắt giác nóng lên, phiếm hồng.

Tô Dịch Thừa bật cười nhìn cô, chỉ nói: "anh không ở nhà một ngày."

An Nhiên trầm mặc một lát, hỏi: "trong nhà có mì không?" Tô Dịch Thừa gật đầu, nói: "có."

"Vậy tôi đi nấu chút mì cho anh?" An Nhiên nhìn anh, giọng điệu hỏi ý kiến anh.

"Được." Tô Dịch Thừa sảng khoái đồng ý, trên mặt vô cùng vui vẻ.

An Nhiên nhìn anh, hơi nghiêm mặt, đi về phía phòng bếp. Đến nhà bếp nhìn những nồi niêu, bát đũa, bồn rửa kia mới ý thức được đây không phải nhà cô, cô cũng không biết mì ở đâu, có chút bất đắc dĩ quay đầu, lại nhìn thấy anh đã vào phòng bếp không biết từ khi nào, đang ngồi trước bàn ăn, chống tay, mỉm cười nhìn cô.

"Cái kia, mì ở đâu?" An Nhiên có phần xấu hổ hỏi.

"Trên tủ bát, bên trái." Tô Dịch Thừa hào phóng nói, trên mặt vẫn cười, tâm tình rất vui vẻ.

An Nhiên gật đầu, lấy mì từ trong tủ bát ra, cho nước vào nồi, đợi đun nóng, trong lúc này, An Nhiên lại xoay người mở tủ lạnh ra, chỉ thấy trong tủ lạnh to như thế mà chỉ có mấy quả cà chua và trứng gà, ngoài ra chỉ còn lon bia và đồ uống.

An Nhiên lấy cà chua và trứng gà, rửa sạch cà chua cắt lát, sau đó đập trứng gà, rồi bật bếp, cho vào nồi xào lên.

Tô Dịch Thừa mỉm cười nhìn tất cả động tác của cô, nhìn bộ dạng cô thật sự chuyên tâm, trong lòng có một loại cảm giác không thể diễn tả thành lời, cảm giác này thậm chí có chút ít xa lạ.

Lúc này, điện thoại để trên bàn trà vang lên, là điện thoại của An Nhiên, Tô Dịch Thừa đứng dậy đi lấy điện thoại di động, trên màn hình điện thoại hiện chữ nhà, hắn là điện thoại từ nhà cô.

"Là ai a?" An Nhiên gấp mì vào trong bát, sau đó rưới đều cà chua đã xào xong lên trên mặt, xoay người hỏi.

"Hắn là điện thoại từ nhà." Tô Dịch Thừa nói, đưa điện thoại cho cô.

An Nhiên gật đầu, không nghe ngay, nói: "mì xong rồi, anh tự bưng đi." Nói xong mới cầm điện thoại đi ra phòng khách.

"Alo, mẹ." An Nhiên nhấn nút nghe, bây giờ mới nhớ tới chiều nay vội vàng đi ra ngoài mà không nói gì với mẹ, có lẽ bà ở nhà thấy muộn thế này mà cô chưa về nên lo lắng rồi.

"An Nhiên, có phải xảy ra chuyện gì không, sao muộn thế này còn chưa về?" Bên kia điện thoại, Lâm Tiểu Phân hơi lo lắng hỏi.

"Không có gì, là chuyện công việc, con đợi xong thì về." An Nhiên không nói chuyện công trường xảy ra sự cố, cô không muốn vì cô mà mẹ lo lắng.

"Ừ, vậy con về sớm một chút." Lâm Tiểu Phân không nghi ngờ gì, dặn dò mấy câu rồi cúp điện thoại.

Quay đầu lại, thấy Tô Dịch Thừa đã ngồi vào bàn ăn ăn rồi, nghe thấy cô nói chuyện điện thoại xong, xoay người, vừa vặn đối diện với ánh mắt của cô, cười nói: "mùi vị rất ngon."

An Nhiên hối xấu hổ cười cười, thật ra thì cô biết tay nghề của cô cũng lăm chi chỉ được coi là bình thường, không ăn ngon nhưng cũng không khiến người ta khó nuốt. Vì bình thường toàn ăn cơm nhà, lúc về mẹ đã làm thức ăn thơm ngào ngạt rồi, cô cũng không có nhiều cơ hội tự mình nấu, cho nên tài nấu nướng chỉ coi là tạm được.

"Anh cứ ăn từ từ, tôi về trước." An Nhiên nói với anh, nói xong, cầm lấy túi trên ghế sô pha chuẩn bị ra về.

"Chờ một chút, An Nhiên." Tô Dịch Thừa gọi cô lại, chỉ chỉ bát cơm trước mặt mình, nói: "có thể chờ anh ăn mì xong không? Ít nhất cũng để anh đưa em về."

"Không, không cần phiền phức như vậy, tôi có thể tự mình đi về." An Nhiên vội vàng cự tuyệt, tóm lại là hai người có chút xa lạ, cô cố gắng hết sức không để mình làm phiền anh, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, "bây giờ mới hơn tám giờ, không phải quá muộn, tự tôi về nhà là được rồi."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa để bát đũa xuống, đứng dậy, đi về phía cô.

An Nhiên khó hiểu, không rõ anh định làm gì.

"Em nói là về nhà?" Tô Dịch Thừa nhìn cô, bình tĩnh hỏi.

An Nhiên sững sờ gật đầu, là về nhà không sai a!

Tô Dịch Thừa cau mày, đưa tay về phía cô, nói: "đưa di động cho anh."

An Nhiên khó hiểu nhưng vẫn lấy di động trong túi đưa cho anh: "sao vậy?"

Tô Dịch Thừa không nói gì, chẳng qua chỉ cười cười, cầm điện thoại di động mở lịch sử cuộc gọi sau đó trực tiếp nhấn số vừa gọi đến.

Điện thoại được nhận vô cùng nhanh chóng, không đến hai tiếng đã được nghe: "uy?"

"Mẹ, con là Dịch Thừa." Tô Dịch Thừa nói với điện thoại, nhìn An Nhiên, trên mặt hàm chứa nụ cười.

Chương 20: An ấy nghiêm túc

An Nhiên có chút không hiểu rõ ý nghĩa cái nhìn của anh, không rõ anh gọi về nhà là muốn làm gì?

"Ách." Bên kia, Lâm Tiểu Phân vẫn có chút không quen với người con rể đột nhiên xuất hiện này, sững sốt một lúc lâu mới kịp phản ứng, vội hỏi: "là Dịch Thừa hả, con đi công tác về rồi?"

"Vâng, đã về rồi, thật ra thì con gọi điện đến là muốn nói một tiếng với mẹ, bây giờ An Nhiên đang ở cùng con, buổi tối có lẽ không về, sáng sớm mai con đưa cô ấy về." Tô Dịch Thừa nói.

"Ách." Lời của Tô Dịch Thừa khiến Lâm Tiểu Phân không khỏi ngẩn người, nhưng mà lúc này nhanh chóng kịp phản ứng, dù sao con gái cũng đã kết hôn, cười nói: "ha ha, được được được, mẹ biết rồi, các con đều là người trẻ tuổi thôi. An Nhiên cũng thật là, ở cùng con thì có gì mà phải giấu giếm chứ. Các con vốn chính là vợ chồng, phải sinh hoạt một chỗ, nhưng mà các con kết hôn cũng vội vàng, mẹ suy nghĩ có phần không chu đáo, như vậy đi, ngày mai, ngày mai mẹ lập tức giúp An Nhiên thu dọn đồ đạc, để nó dọn đến nhà con đi, đều đã kết hôn rồi, làm gì còn chuyện còn ở nhà mẹ đẻ, nếu truyền ra ngoài lại khiến người ta chê cười."

"Ha ha, dạ dạ dạ, mẹ nói rất đúng, ngày mai tan tầm, con đến chuyển đồ của An Nhiên đến đây, có điều là làm mẹ vất vả rồi." Tô Dịch Thừa nói như vậy.

"Nói cái gì vậy, tôi mai tan việc các con cứ đến đây, sau đó cả nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, đúng rồi, các con đã thưa chuyện với thông gia bên kia chưa, nếu không lúc nào các con sắp xếp thời gian để hai gia đình cùng ăn cơm." Mặc dù không tổ chức hôn lễ nhưng hai gia đình phải gặp mặt, ăn một bữa cơm với nhau, nếu không đính ước thông gia thì sau này mà gặp trên đường cũng không nhận ra nhau.

"Mẹ nghĩ rất đúng, hai ngày nữa con sẽ bố trí." Tô Dịch Thừa

đồng ý, bật cười nhìn An Nhiên đang trừng lớn hai mắt ở trước mắt, không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu cô.

"Ú, vậy ấn định thời gian rồi báo cho chúng ta biết là được." Lâm Tiểu Phân nói, sau đó nói mấy chuyện không quan trọng, rồi mới cúp máy.

Tô Dịch Thừa ngắt điện thoại rồi mới trả di động cho An Nhiên, chỉ thấy An Nhiên sững sờ ngây ngốc nhìn chăm chăm anh, cũng không đưa tay ra nhận, cười nói: "còn u mê nữa?"

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần: "anh anh anh..." Chỉ tay vào anh, không nói ra lời.

Tô Dịch Thừa cười cười, hỏi: "anh làm sao?"

"Anh anh anh...làm sao anh có thể gọi điện thoại cho mẹ tôi!" Nghẹn một lúc lâu cuối cùng An Nhiên chỉ thốt ra được một câu như vậy.

"Em nói xem?" Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại, khéo miệng cong lên mang theo tia giảo hoạt.

"Là tôi đang hỏi anh, sao anh có thể gọi điện cho mẹ tôi nói những cái kia!" An Nhiên thật có phần tức giận, cái gì ở lại, cái gì chuyển đến, đến bây giờ cô đã nói gì a!

Tô Dịch Thừa cười cười, cũng không nói gì, xoay người trở lại bàn ăn một lần nữa, cầm lấy bát đũa ăn mì, mặc dù hơi nguội và mềm nhưng mùi vị vẫn không tồi, thậm chí Tô Dịch Thừa còn cảm thấy đây là bát mì ngon nhất từ trước đến nay của anh, mặc dù bản thân nó không ngon lắm.

"Tô Dịch Thừa!" An Nhiên đi đến bên cạnh anh, nhìn anh, cô thật có chút bối rối, mặt đã đỏ rực lên rồi.

Chỉ bằng mấy hớp, Tô Dịch Thừa đã ăn xong hết bát mì, thậm chí cả nước cũng uống hết nhẵn, đứng dậy cho bát vào trong bồn rửa, thậm chí xả nước, rửa sạch sẽ. Sau đó mới xoay người nhìn An Nhiên, chăm chú hỏi: "Đây là đâu?"

"Nhà anh." An Nhiên đáp, vẻ mặt vẫn lạnh lùng tỏ rõ sự tức giận của mình lúc này.

"Anh là gì của em?" Tô Dịch Thừa lại hỏi.

"Anh là ... tôi" An Nhiên ngừng lại, hai chữ ông xã kia cô không nói nên lời.

"Anh là gì của em?" Tô Dịch Thừa truy hỏi, vẻ vẫn nghiêm túc như thế.

An Nhiên nhìn anh hồi lâu, cuối cùng không nói ra được, có chút tức giận xoay người sang chỗ khác, không nhìn anh.

Tô Dịch Thừa thở dài, đưa tay ra giữ cô. An Nhiên hơi khó chịu giãy dụa, lại bị anh giữ chặt. Tô Dịch Thừa kéo cô đến ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, xoay người cô lại để hai người đối mặt nhau. Mở miệng nói: "An Nhiên, hiểu rõ mối quan hệ của chúng ta bây giờ chứ?"

An Nhiên gật đầu, lại không nhìn anh, tầm mắt rơi vào bàn trà bên cạnh.

"Chúng ta là vợ chồng, từ giờ phút chúng ta lấy giấy chứng nhận kết hôn kia, nơi này là nhà của anh cũng là nhà của em, mẹ của em không chỉ là mẹ của em mà cũng là mẹ của anh, anh cũng phải gọi bà là mẹ, chẳng lẽ không phải sao?"

An Nhiên gật đầu, những điều này cô đều biết, chỉ là chưa thích ứng được mà thôi.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa khẽ gọi cô, đưa tay lên nhấp cằm cô nhưng không dùng sức, chỉ nói: "ngẩng đầu nhìn anh."

An Nhiên có chút không được tự nhiên với động tác như thế này, nhưng mà vẫn ngẩng đầu, giương mắt nhìn anh. Ánh mắt anh rất thâm thúy, bên trong như là có nhiều thứ mà cô nhìn cũng không hiểu rõ.

Tô Dịch Thừa nhìn ánh mắt của cô, nói quả quyết: "đối với cuộc hôn nhân này, anh rất nghiêm túc!"

An Nhiên nhìn anh, hình như có phần bị mê hoặc.

Thậm chí không biết bản thân mình trả lời như thế nào, chẳng qua là khi An Nhiên phản ứng được thì môi của anh đã nhẹ nhàng, trấn trộc hôn lên môi cô, An Nhiên sững sờ, không biết làm sao mà chỉ trừng to mắt nhìn khuôn mặt phóng đại mấy lần trước mắt mình. Anh nhắm hai mắt, lông mi thật dài, thậm chí có thể cọ xát vào da

thịt cô.

Vào thời điểm An Nhiên hơi ngẩn người sững sờ, Tô Dịch Thừa mở mắt ra, nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô thì vừa bức mình vừa buồn cười, xẫu xa há mồm cắn nhẹ môi cô, dùng lực vừa đủ, không rách nhưng cũng rất đau.

An Nhiên bị đau đớn, lấy lại tinh thần, ánh mắt lóe ra sự e thẹn, đưa tay muốn đẩy anh ra, hiển nhiên cô vẫn không thích ứng được với sự thân mật như vậy.

Tô Dịch Thừa giơ tay lên giữ lại cô, môi kề sát vào môi của cô, thanh âm hơi khàn khàn mờ ám, khẽ nói: “đừng cử động, nhắm mắt lại.”

“Tôi ... ngô ngô...” An Nhiên mở miệng định từ chối, tuy nhiên vừa vặn tạo cơ hội cho anh công thành chiếm đất, vừa há mồm, cái lưỡi kia liền chui vào, không chút khách khí cướp đoạt tất cả của cô.

Tô Dịch Thừa hôn môi cô, lưỡi dài dây dưa, làm cho cô bắt đầu hưng khởi, môi cô rất mềm mại và ngọt ngào giống như mùi vị anh hôn ngày hôm qua, khiến anh không khỏi bị mê muội, nghĩ tham luyến nhiều hơn.

Hôn môi có chút xa lạ đối với An Nhiên, hồi trước dù hẹn hò với Mạc Phi ba năm nhưng khi đó bọn họ đều ngây thơ, cái gì cũng không hiểu, cũng lầm cũng chỉ là dắt tay nhau đi dạo phố, còn tính là hôn cũng chỉ là thơm nhẹ một cách hời hợt trên khuôn mặt, chỉ như thế hai người cũng đã xấu hổ cả buổi.

An Nhiên không biết kỹ thuật hôn của Tô Dịch Thừa có tốt hay không, nhưng thực sự cô bị anh hôn đến đâu óc có phần choáng váng rồi, lý trí gì đó cũng dần dần rời khỏi đầu cô, cánh tay vốn muốn phản kháng giãy dụa cũng dần mất đi sức lực, chậm rãi buông lỏng xuống.

Chương 21: Ý loạn tình mê

Tô Dịch Thừa buông việc giữ cô ra, hai tay theo bản năng thân thể nhẹ nhàng ôm cô, sau đó theo sống lưng đi xuống, từ từ tìm tòi vào trong vạt áo cô, tay chạm vào da thịt cô, cảm giác mịn màng kia khiến anh than nhẹ, anh nghĩ nếu anh có đủ lý trí mà nói thì hiện tại anh nên dừng lại, anh biết nhất định cô còn chưa chuẩn bị xong.

Nhưng mà Tô Dịch Thừa hiển nhiên còn thiếu lý trí, anh lưu luyến ở da thịt của cô, không muốn buông tay, thậm chí phía dưới nhanh chóng nổi lên phản ứng. Anh không phải là một người ham dục, thậm chí tự nhận là tự chủ rất tốt. Ở vị trí này, anh đã gặp rất nhiều hạng người, gần như từng quen biết tất cả, như là tính đặc thù của xã giao, mặc dù không thích nhưng vẫn phải đi không ít, chưa từng cự tuyệt.

An Nhiên chỉ cảm thấy một hồi choáng váng, sau đó bên tay như có gió thổi qua, nhưng cô nhớ rõ đang ở trong phòng sao lại có gió?

Ý thức được điều này, An Nhiên bất thình lình mở mắt ra, thì ra không biết từ lúc nào, cô đã bị ôm lên trên giường, lúc này Tô Dịch Thừa đang chăm chú và dịu dàng nhìn cô, chẳng qua là ánh mắt của anh hơi kỳ lạ, như là có ngọn lửa đang bùng cháy, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, sau đó vào lúc An Nhiên còn chưa lấy lại tinh thần đột nhiên cúi đầu phủ lên môi cô, lần này còn nhiệt tình hơn vừa rồi, anh hôn rất vội vàng, không dịu dàng như trước, giống như muốn cấp tốc tìm tòi, tay cũng nhanh chóng tìm tòi vào áo lót của cô, đặt lên gò núi của cô, cảm giác khác thường này An Nhiên chưa từng trải qua, đột nhiên ngẩng ra, cả người giật mình một cái, cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra mà mạnh mẽ đẩy ra Tô Dịch Thừa. Dưới chân mặt thăng bằng, Tô Dịch Thừa thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

An Nhiên cuống quýt ngồi dậy, hơi hoảng sợ nắm chặt quần áo mình, đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm anh, hít thở, cũng không biết là vì hồi hộp hay sợ hãi mà mạnh mẽ thở dốc.

Một cú ngã đau này khiến Tô Dịch Thừa thanh tịnh, tia tình dục

trong mắt từ từ tan đi, lý trí một lần nữa trở về, ngay cả chính mình cũng thấy có chút khó tin, bật cười lắc đầu, đã nhiều năm qua chưa từng xúc động như vậy rồi.

An Nhiên nhìn anh, trong lòng có chút áy náy nhưng không hối hận. Áy náy là vì dù sao anh cũng là chồng cô, hoan ái cũng là bình thường, nhưng mà tình huống của bọn họ có chút đặc biệt, thoảng chốc cô còn chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lý.

"Thật xin lỗi." Để lại câu xin lỗi, An Nhiên đứng dậy chuẩn bị bỏ đi. Vừa rồi suýt nữa thì nổ súng, nếu còn không đi thì quá lúng túng rồi.

Tô Dịch Thừa đứng dậy, kéo lấy tay cô vào lúc cô đi qua anh, nắm thật chặt, hỏi: "đi đâu?"

"Tôi... tôi đi về trước." An Nhiên không quay đầu lại, có chút lúng túng nói. Hôm nay vốn định tìm anh nói chuyện về cuộc sống sau này một chút, mà không nghĩ tới mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài, trong nháy mắt ôm lấy An Nhiên từ phía sau, An Nhiên đột nhiên cứng đờ, vùng vẫy muốn trốn khỏi cái ôm của anh.

"Đừng động." Tô Dịch Thừa ôm cô chặt hơn, thật thể hai người kề sát nhau, thậm chí An Nhiên có thể cảm giác được phần hông cứng rắn kia, làm cô sợ đến nỗi thoảng chốc dừng lại tất cả các động tác, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Tô dịch Thừa sít sao ôm cô, để đầu vào bả vai cô, chịu đựng có phần đau đớn, kề sát vào tai cô, nói: "Dọa đến em rồi?"

An Nhiên không dám thở mạnh, không nói gì, lắc đầu, lại gật đầu, cô thực sự bị dọa, bây giờ, cô hoàn toàn không biết làm sao rồi.

Tô Dịch Thừa buồn cười, ôm cô như vậy một lúc lâu, mới nói bên tai cô: "thật xin lỗi, đã dọa em rồi."

An Nhiên cũng không nói gì, thân thể vẫn hơi cứng ngắc để mặc anh ôm.

Tô Dịch Thừa thở dài, thả cô ra, vỗ vào thân thể cứng ngắc của

cô, nhìn cô, gọi: "An Nhiên?"

Lúc này An Nhiên như mới lấy lại tinh thần, tránh khỏi ánh mắt anh, vội nói: "tôi, tôi vẫn là về trước." nói xong đã muối đi.

"Ở lại." Tô Dịch Thừa cũng không buông tay.

"Tôi..." An Nhiên nhìn anh, trong lòng hơi luống cuống, hốc mắt phiếm hồng: "Tô Dịch Thừa, tôi, tôi, tôi còn chưa chuẩn bị tốt."

Đáy lòng Tô Dịch Thừa không khỏi cười khổ, xem ra đạo đức tu dưỡng lâu như vậy đã tan biến trong khoảnh khắc, sợ là trong lòng cô từ nay về sau, anh chính là một kẻ siêu cấp háo sắc rồi.

"Anh biết." Tô Dịch Thừa cố gắng thay đổi hình tượng của bản thân trong lòng cô.

"Thế, vậy anh còn" An Nhiên thật sự có phần luống cuống rồi, đỏ mắt nhìn anh, nguyên tưởng là anh là chính nhân quân tử, không ngờ, thì ra là quạ đen giữa ban ngày, đàn ông không có ai không háo sắc!

Tô Dịch Thừa bật cười, ôm cô vào ngực, dù cô giãy giụa cũng không buông, nói bên tai cô: "Ở lại, anh đảm bảo sẽ không như vậy với em nữa. Thật sự!"

"Không cần, tôi muốn về nhà." An Nhiên nói, thanh âm nghẹn ngào.

"Nơi này chính là nhà em." Tô Dịch Thừa nói.

"Tôi —" An Nhiên cứng họng, rồi nhanh chóng mở miệng: "Vậy, tôi muốn về nhà mẹ đẻ!"

"Không được, cha mẹ vợ sẽ lo lắng, anh vừa nói em không về tối nay rồi, bây giờ đột nhiên em lại trở về, sợ là hai ông bà sẽ phải lo lắng." Tô Dịch Thừa nói rất hợp tình hợp lý.

An Nhiên không nói gì, chẳng qua chỉ đỏ mắt nhìn chằm chằm anh.

Tô Dịch Thừa có chút mệt mỏi, thở dài, nói: "An Nhiên, ở lại được không, anh vừa ngồi trên xe 6 tiếng đồng hồ trở về, thật sự là có phần kiệt sức, không còn sức lực đưa em đi về."

An Nhiên nhìn anh, nhìn ra trạng thái mệt mỏi của anh, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, khẽ nói: "tôi tự mình đi về..."

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ nhìn cô.

Hai người cứ đứng im lặng một hồi lâu như vậy, An Nhiên thua trận trước, hỏi: "anh có phòng khác không?"

"Có thư phòng." Tô Dịch Thừa nói.

"Vậy tôi, tôi đi—" An Nhiên muốn nói gì, lại bị Tô Dịch Thừa ngắt lời.

"Anh đi thư phòng, nếu em mệt rồi thì đi tắm rửa một chút rồi nghỉ ngơi đi, quần áo trong tủ quần áo, nhưng mà anh không có đồ ngủ của con gái, chỉ có thể làm ủy khuất em mặc áo phông hoặc áo sơ mi của anh." Tô Dịch Thừa nói.

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng mới gật đầu.

Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không nói gì nữa, xoay người đi thẳng ra khỏi căn phòng.

Chương 22: Cùng ngủ

An Nhiên nhìn bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa, trái tim đang nảy lên liên hồi, cuối cùng cũng thả lỏng.

Xoay người nhìn lại gian phòng này, vách tường trắng như tuyết không dùng giấy dán tường hay đồ trang trí gì khác, giường rộng một thước tám chỉ dùng một ga trải giường màu xám tro, tất cả các ngăn tủ góc cạnh rõ ràng, trên ban công căn phòng đặt một bàn trà nhỏ cùng với ghế dựa bằng mây, cả căn phòng mang đậm hơi thở lãnh đạm của phái nam.

An Nhiên mở tủ quần áo màu trắng đen kia ra, một loạt âu phục và áo sơ mi cùng màu được treo chỉnh tề, An Nhiên tìm được một áo phông mặc ở nhà, màu sắc vẫn đơn điệu nhảm chán như thế. Tiện tay cầm một cái áo phông màu đen so ở trước ngực, xác thực là không quá cỡ một người, thật có thể nhìn ra vóc dáng Tô Dịch Thừa rất tốt, không béo không gầy, chẳng qua là anh rất cao, một mét tám, rõ ràng cao hơn nửa cái đầu so với An Nhiên với một mét

sáu bảy.

An Nhiên tìm tiếp, hầu như tất cả áo phông đều cùng một cỡ, chọn nữa cũng không có cái nào thích hợp, cuối cùng chỉ có thể lấy một cái, coi như tạm được.

Phòng tắm không rộng lắm, không có bồn tắm, chỉ có một gian tắm rửa nhỏ, ngoài buồng tắm rửa là Lavabo được thu gọn vô cùng sạch sẽ, trên Lavabo chỉ bày cốc cùng bàn chải đánh răng và một lọ sữa rửa mặt cho nam giới, không nhìn thấy đồ dùng nữ giới.

An Nhiên chỉ tắm rửa qua loa, thay cái áo phông của Tô Dịch Thừa, cái áo phông kia rộng rãi đến nỗi có thể để cô mặc làm váy, mà còn thoải mái hơn so với tưởng tượng của cô.

Thật ra thì hôm nay An Nhiên hơi mệt, hầu như không ngủ cả đêm hôm qua, chiều nay bên công trường lại xảy ra chuyện như vậy, mệt mỏi và vô lực làm cô hơi buồn ngủ, mặc dù thời gian cũng không tính là muộn.

Vén chăn, nằm dài trên giường, trong chăn hình như còn thoang thoảng hương vị bạc hà vô cùng tươi mát, dễ chịu. Cô nhắm mắt lại, không lâu sau An Nhiên liền ngủ thiếp đi.

Trong thư phòng, Tô Dịch Thừa còn đang xử lý công văn, một chồng văn kiện chi chít chữ, xem thôi cũng có chút nhức đầu, nhưng mà từ lúc ban đầu bước từng bước đến bây giờ, anh đã sớm luyện được bản lĩnh đọc nhanh như gió.

Điện thoại trên bàn vang lên, là điện thoại từ trong đại viện quân khu, chưa nghe anh cũng biết người gọi là bà già trong nhà.

"Alo, mẹ." Tô Dịch Thừa cầm di động lên nghe, người có chút mệt mỏi tựa vào ghế, tay vuốt mi tâm.

"Dịch Thừa a, buổi tối mẹ nghe Dịch Kiều nói chị dâu gì đó, con thật sự có đối tượng rồi?" Bên kia điện thoại Tân Vân trực tiếp hỏi thẳng. Hôm qua bà còn tưởng rằng anh nói đùa, dù sao từ sau sự kiện kia anh cũng không nói chuyện yêu đương gì nữa, thậm chí cũng ít tiếp xúc với phái nữ, lại càng kéo dài hôn sự, bà dùng mọi cách giới thiệu đối tượng cho anh nhưng chính anh không tiếp nhận làm bà sốt ruột muốn chết.

Tô Dịch Thừa thầm than, sớm không nén kỳ vọng gì con bé Dịch Kiều kia có thể giữ kín chuyện này, quả nhiên buổi trưa còn thề son sắt đầm bảo, bây giờ mới nửa ngày đã bán đứng anh rồi, nhưng may mà chuyện của An Nhiên anh cũng không định giấu giếm.

"Vâng, có đối tượng rồi, cho nên sau này mẹ không cần phải hao tổn tinh thần vì hôn sự của con rồi." Tô Dịch Thừa nói.

Tân Vân vừa nghe liền vui vẻ, lại vội hỏi: "ai u, thật đúng a! là con gái nhà ai a? mấy tuổi? làm gì? Xinh đẹp không?"

"Mẹ." Tô Dịch Thừa bật cười, hơi bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ nói: "Chẳng qua là con gái nhà bình thường, là một cô gái tốt."

"Nhà bình thường thì bình thường, cũng không sao cả, chủ yếu là gia thế trong sạch, nhân phẩm tốt." Tân Vân dặn dò.

"Vâng, con biết." Tô Dịch Thừa gật đầu.

"A Thừa, con đã về chưa a, nếu không, nếu không bây giờ đưa cô gái kia về thẳng nhà cho mẹ xem một chút." Tân Vân thực sự có chút không chờ được rồi, nghĩ đến nhà người khác ở trong viện, lúc con trai ba mươi hai tuổi đã có cháu để đưa đi học, mà nhà bà thì, dù bà nhọc lòng nhiều năm như vậy cũng không thấy bóng dáng nào.

"Mẹ!" Tô Dịch Thừa thật sự không có cách với mẹ, nói gió thì nhất định phải có mưa, "Mẹ, mẹ xem bây giờ là lúc nào rồi, con mệt mỏi cả ngày hôm nay, cũng vừa về, vả lại, hiện tại An Nhiên mệt mỏi, đã ngủ rồi, ngày mai đi, ngày mai con đưa An Nhiên về nhà." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh lại nói: "ách, tối mai con còn có hoạt động, như vậy đi, ngày kia, ngày kia con nhất định sẽ đưa cô ấy về gặp cha mẹ và ông, lần này mẹ yên tâm con —"

"Từ từ, đợi đã." Không đợi Tô Dịch Thừa nói xong, Tân Vân hình như đã nghe ra có cái gì không đúng, vội vàng ngắt lời anh, hỏi: "Con nói nó mệt mỏi? Ngủ rồi?"

Tô Dịch Thừa nghe vậy, tức khắc biết bà muốn hỏi cái gì, nhưng mà anh thật sự là dở khóc dở cười, sao anh lại không biết từ bao giờ mà mẹ anh lại trở nên tân tiến như vậy, tư tưởng còn nhanh hơn thanh niên nhiều, cười khổ, hỏi: "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi?"

"Ai nha, mẹ không nghĩ gì, là con tự nói a." Tân Vân cười to giải thích, lại hỏi: "Con trai, con nói bây giờ cô gái kia đang ở trong nhà con?"

"Dạ, nhưng mà không phải như mẹ nghĩ." Mặc dù suýt chút nữa là đúng nhưng cuối cùng lại không thành.

"Được được được, mẹ biết, mẹ không nghĩ nhiều." Tân Vân cười ha ha nói, tâm tình rất tốt, "Được rồi được rồi, không còn sớm nữa, mẹ cũng muốn đi ngủ, con cũng nghỉ sớm một chút đi, đừng làm mình mệt quá."

Khóe miệng Tô Dịch Thừa có chút co quắp, nhất là cái câu đừng làm mình mệt của mẹ, ai, anh đang muốn đây!

Ngắt điện thoại xong, đã không còn tâm tư xem văn kiện, nghĩ tới mấy câu mập mờ của mẹ vừa rồi, lại nhớ tới sự mềm mại khi ôm cô vào trong ngực, một luồng khí nóng từ dưới bụng dâng lên, "đáng chết!" Tô Dịch Thừa khẽ nguyền rủa, bỏ giấy tờ trong tay ra, đi thẳng ra phòng tắm bên ngoài, bây giờ, anh như đang rơi vào đống lửa vậy.

Tắm xong, một lần nữa trở lại phòng ngủ, đẩy cửa đi vào, thấy An Nhiên nằm nghiêng một bên, ngủ yên tĩnh, hô hấp đều đặn. Tô Dịch Thừa vén chăn ở phía khác của giường, khẽ nâng đầu cô lên, đưa tay qua cổ cô, để cô gối đầu lên mình, sau đó một cánh tay khác vòng đến thắt lưng cô, kéo cô vào trong ngực mình.

An Nhiên hình như thực sự mệt mỏi, ngủ rất say, cho dù Tô Dịch Thừa làm một loạt động tác này cũng không làm cô tỉnh.

Trong bóng tối khóe miệng Tô Dịch Thừa khẽ cong lên, cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó ngửi mùi hương tóc cô, nhắm mắt cùng cô ngủ.

Một đêm này An Nhiên ngủ vô cùng yên ổn, không mơ cũng không tỉnh lại. Có điều người đang ngủ say bị đánh thức là một chuyện rất kinh khủng.

Tiếng chuông cửa vang vọng ầm ĩ, thậm chí còn xen lẫn tiếng gỗ cửa "thùng thùng...", An Nhiên thoắt cái chồm dậy. Mắt cũng chưa mở ra, vén chăn, chuẩn bị xuống giường.

Phía sau có một lực đạo kéo cô, kề sát tai cô nói: "Em ngủ tiếp đi, anh ra mở cửa."

Nghe vậy, tất cả mơ màng do vừa ngủ dậy lập tức tiêu tan, cô chợt mở mắt ra, nhìn người đàn ông cười như không cười trước mắt kia, không khỏi trợn trừng mắt, hoảng sợ hỏi: "Tô Dịch Thừa, sao anh lại ở đây!"

Chương 23: Lần đầu gặp mẹ chồng

"Tô Dịch Thừa, sao anh lại ở đây!"

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, tất cả ý thức đều trở về, tất cả ký ức tối hôm qua đều như mới, mặt ửng đỏ, kéo chăn nǎm trước ngực, cô nhớ rõ là tối hôm qua anh bảo anh ngủ ở thư phòng, làm sao bây giờ lại ở đây!

"Đây là phòng của anh, anh không ở đây thì ở đâu?" Tô Dịch Thừa có chút vô tội hỏi ngược lại.

"Anh ... rõ ràng anh nói anh đi thư phòng!" An Nhiên phân trần, nếu không phải anh chủ động nói đi thư phòng, cô sẽ không an tâm ngủ ở đây như vậy.

Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không phủ nhận nói: "Ừ, đúng là anh nói muốn đi thư phòng."

"Vậy, vậy sao nửa đêm anh lại trở lại." An Nhiên oán hận nhìn anh, vốn tưởng anh là chính nhân quân tử, sao lại có thủ đoạn tiểu nhân như vậy!

"Anh đi thư phòng là vì phải xử lý chút ít công việc, cũng không nói là muốn ngủ ở thư phòng." Tô Dịch Thừa nói đúng sự thật, anh tự nhận là không nói dối nửa câu.

"Anh..." An Nhiên bực bội, sững sờ nhìn chăm chăm anh không nói ra được nửa chữ.

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu, vén chăn bên kia lên, xuống giường, nói: "Em thay quần áo trước đi, anh đi mở cửa." Nói xong liền mở

cửa đi thẳng ra ngoài.

An Nhiên ảo não trợn mắt nhìn cửa phòng một lúc lâu, rồi mới vội vàng lấy quần áo ngày hôm qua của mình đi thay.

Tô Dịch Thừa vừa mới mở cửa ra, thì thấy Tân Vân cười mị mị đi vào, rồi quan sát con trai từ trên xuống dưới một phen, sau đó rướn cổ lên nhìn vào phòng ngủ một chút giống như đang tìm cái gì.

"Mẹ, sáng sớm tới đây để tìm cái gì?" Tô Dịch Thừa khoanh hai tay trước ngực, buồn cười nhìn mẹ, anh biết mẹ nóng lòng nhưng không nghĩ tới bà sốt ruột đến mức này, sáng sớm đã tới nhà anh, bây giờ mới 7 giờ, phải biết rằng lái xe từ đại viện quân khu đến đây ít nhất phải mất một tiếng, bà dậy thật sớm a!

Tân Vân cười cười quay đầu lại, đến bên cạnh con trai, nhỏ giọng hỏi: "A Thừa, mẹ có phải đến sớm không a?"

"Mẹ nói xem có phải không? Hôm nay mẹ theo cha con luyện tập a, dậy sớm như thế." Tô Dịch Thừa hỏi.

"Thôi đi, hôm nay mẹ còn dậy sớm hơn cha con." Tân Vân có chút đắc ý nói, rồi quay đầu lại nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt kia, hỏi: "Cô gái kia còn chưa dậy?"

Tô Dịch Thừa nhìn mẹ một cái, lắc đầu cười có chút bất đắc dĩ, đi về phía phòng bếp, nhưng không trả lời vẫn để của bà mà hỏi: "Uống nước hoa quả hay nước lọc?"

"Uống nước hoa quả cái gì, mẹ mua bữa ăn sáng ở cổng tiểu khu của các con, bây giờ sữa đậu nành và bánh bao vừa mới ra lò, con đi gọi người ta ra ngoài ăn điểm tâm, nếu không sẽ nguội." Nói xong, Tân Vân trực tiếp vào phòng bếp, lấy bát ra đựng.

"Mẹ, mẹ như vậy sẽ hù dọa người ta." Thế này cũng quá đột ngột rồi, cô bé kia còn chưa chuẩn bị chút nào.

Tân Vân tức giận lườm con trai một cái, nói: "Làm sao mà hù dọa, mẹ con cũng không phải là bà mẹ chồng hung ác gì, không thể không gặp."

Đang nói chuyện, thì cửa phòng đột nhiên mở ra, An Nhiên đã thay đổi quần áo từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Tân Vân đứng trong phòng bếp, thoảng chốc khuôn mặt đỏ bừng, ngại ngùng gật

đầu với bà.

Thấy cô đi ra, Tân Vân cũng rất vui mừng, lấy bữa sáng trong tay nhét thẳng vào tay Tô Dịch Thừa, vội vàng từ phòng bếp đi ra ngoài, cười cười nhìn An Nhiên, bà bước lên, một tay cầm tay An Nhiên, chăm chú quan sát từ trên xuống dưới, trong miệng không nhịn được nói: "Thật xinh đẹp, dáng dấp này thật là thanh tú."

An Nhiên có chút không rõ tình huống, chẳng qua là đỏ mặt, vội vàng nhìn về phía Tô Dịch Thừa.

Như là cảm nhận được tia cầu cứu của An Nhiên, Tô Dịch Thừa đi về phía này, nắm tay An Nhiên từ trong tay mẹ, nói: "Mẹ, chúng ta ra phòng khách ngồi đi."

Tân Vân nhìn bọn họ nắm tay, miệng cười đến mức không thể khép lại rồi, lập tức gật đầu nói được.

"A Thừa, giới thiệu cho mẹ một chút, cô gái này là ai a." Ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Tân Vân không ngừng nhìn chăm chú vào An Nhiên, nói với Tô Dịch Thừa.

"An Nhiên, đây là mẹ, mẹ, đây là An Nhiên." Tô Dịch Thừa giới thiệu đơn giản.

An Nhiên đỏ mặt, cười cười với Tân Vân, gọi nhỏ: "Mẹ." Vẫn hơi bất ngờ lại lần đầu ra mắt mẹ chồng như thế này, nói thật, cô cũng chưa chuẩn bị xong.

Lần này đến lượt Tân Vân sững sốt một chút, đã đến mức gọi mẹ như thế này thật hù dọa bà rồi. Sững sờ quay đầu nhìn con trai một chút: "A Thừa?"

Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, ho nhẹ, nói: "Mẹ, cuối tuần vừa rồi con và An Nhiên đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn."

Nghe vậy Tân Vân lại sững sốt, một lúc lâu cũng không kịp phản ứng, rồi nhìn An Nhiên một chút, lại quay đầu nhìn con trai một chút, có phần không dám tin hỏi: "thật?"

"Thật." Tô Dịch Thừa nghiêm túc gật đầu, nghĩ có nên cầm giấy kết hôn ra cho mẹ xem một chút không, để bà tin anh không hề lừa gạt bà.

Trầm mặc một lúc lâu, Tân Vân mới oán hận mở miệng: "Thằng

bé này cũng thật là, chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không nói một tiếng với cả nhà, đến lúc này mẹ làm sao thông báo với bạn bè thân thích a!"

Tô Dịch Thừa cười, không nhanh không chậm nói: "Vậy hiện tại mẹ thông báo đi, thông báo cho từng người từng người là được."

"Thật là, nhiều chuyện cần phải chuẩn bị cho chuyện kết hôn lắm, cũng không chịu nói sớm cho mẹ một chút." Tân Vân tức giận nhìn con trai một cái, nói xong, liền đứng dậy, "Không được, mẹ phải nhanh chóng trở về thông báo chuyện này cho cha con biết, đoán rằng ông ấy cũng phải giật mình." Vừa nói vừa quay đầu nhìn An Nhiên, trên mặt cười vui tươi hơn hở, giọng nói cũng dịu dàng đi rất nhiều: "An Nhiên a, buổi tối cùng Dịch Thừa về nhà ăn cơm nhé?"

"Ách." An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa một chút, không nói gì mà chỉ cười khan.

"Con đồng ý với cha mẹ vợ rồi, tối nay con và An Nhiên qua đó ăn cơm." Tô Dịch Thừa nói đúng sự thật.

"Nga, như vậy a." Tân Vân gật đầu, lại nói: "Vậy ngày mai, ngày mai hai con đến đây, con gọi con bé Dịch Kiều kia về, mọi người họp mặt." Nói xong, như nghĩ đến cái gì, liền dặn dò Tô Dịch Thừa: "Con sắp xếp thời gian, hẹn bên thông gia đi ăn một bữa cơm, đến lúc đó hai nhà chúng ta sẽ cùng bàn bạc chuyện hôn lễ của các con."

"Vâng, con biết rồi." Tô Dịch Thừa gật đầu đồng ý.

Hai người tiễn Tân Vân ra ngoài, đợi bà vào trong thang máy hai người mới xoay người trở về nhà.

An Nhiên nhìn anh, trên mặt còn hơi đỏ ửng, rút tay từ trong tay anh ra, làm không khí có phần lúng túng.

Về mặt Tô Dịch Thừa thong dong, tự nhiên, cười khẽ nhìn cô, nói: "Ăn điểm tâm đi, mẹ vừa mang đến, ăn xong anh đưa em về thay quần áo."

An Nhiên gật đầu, không có ý kiến, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, liền nhìn anh, cân nhắc mở miệng: "cái kia..."

"Ừ?" Tô Dịch Thừa ngoảnh đầu, dò xét nhìn cô.

"Cái kia, hôn lễ...hôn lễ có thể không tổ chức không?" An Nhiên nhìn anh nói.

Thật ra từ nhỏ cô cũng có giấc mơ công chúa, tưởng tượng ngày nào đó bạch mã vương tử thuộc về cô sẽ cầm bó hoa tươi tới cưới cô, sáu năm trước bạch mã hoàng tử là Mạc Phi, khi yêu anh ta, cô đã từng mong đợi ngày anh cầm bó hoa tươi đến cưới cô, nhưng cuối cùng không đợi được lúc đó, sau ba năm yêu thương bọn họ đi mỗi người một ngả. Hôn nhân của cô và Tô Dịch Thừa thật ra chỉ có thể coi là một thỏa hiệp, thực tế, cô đến tuổi không thể không cưới, anh cũng đến tuổi cưới vợ sinh con, nói thật ra cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là cuộc hợp tác đôi bên cùng có lợi, cô cũng được, anh cũng thế. Hôn lễ phải thiêng liêng, hôn lễ mà không có tình yêu, cô sợ đến lúc đó cô không nói được ba chữ trái lương tâm kia.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, chăm chú hỏi: "Tại sao không muốn tổ chức hôn lễ?"

"Tôi, tôi sợ phiền phức." An Nhiên quay đầu, tránh ánh mắt của anh.

Im lặng hồi lâu, Tô Dịch Thừa cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu, nói: "Được."

Chương 24: Kê cremen người giàu có

Ăn sáng xong, Tô Dịch Thừa trực tiếp lái xe đưa An Nhiên về nhà, hai người cùng nhau về, và Cố Hằng Văn ra mở cửa, nhìn thấy hai người, khóe mắt tràn đầy ý cười, vội vàng nghiêng người để bọn họ đi vào, Lâm Tiểu Phân đang chuẩn bị bữa sáng, nấu cháo và hấp bánh bao trong phòng bếp, thấy họ về, vội vàng ló đầu ra bảo họ chờ một lát, mấy phút nữa bánh bao mới chín.

An Nhiên nói đã ăn ở chỗ Tô Dịch Thừa rồi, để mẹ không cần

gấp rút, sau đó xoay người vào phòng mình, đi thay quần áo, buổi sáng hôm nay dự tính phải tổ chức hội nghị về sự cố trên công trường ngày hôm qua, cô cũng muốn nhanh chóng biết nguyên nhân.

Đến khi An Nhiên trở ra, đã thấy Tô Dịch Thừa và cha mẹ Cố gia đang ngồi quanh bàn ăn vừa cười vừa ăn cháo, cắn bánh bao, thấy cô đi ra ngoài, anh ngoảnh người cười nói với cô: "An Nhiên, đến đây ăn thêm chút nữa, mẹ làm bánh bao ngon hơn nhiều so với bánh bao vừa mua."

"Đúng vậy a, An Nhiên, đến đây cùng ăn một chút." Lâm Tiểu Phân cũng nói.

An Nhiên nhìn đồng hồ, lắc đầu, nói: "Không được, mọi người ăn đi, con phải đi công ty luôn." Nói xong liền cầm túi trên ghế sofa chuẩn bị ra ngoài.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa cũng để bát đũa trong tay xuống, đứng dậy cười nói với cha mẹ Cố gia: "Con đưa An Nhiên đi trước, nếu không mẹ cứ để lại bánh bao cho con đi, buổi tối con đến ăn nữa."

Nghe những lời này khiến Lâm Tiểu Phân vui mừng, vội nói: "Nếu Dịch Thừa thích ăn, sau này ngày nào mẹ cũng làm cho con." Trong lòng bà cảm thấy người con rể này không tệ, đối xử tốt với An Nhiên, lại biết nói chuyện, càng nhìn càng thích.

Hai ông bà tiễn bọn họ rời đi, nhìn bọn họ vào thang máy mới đóng cửa lại.

"Tôi thấy Tô Dịch Thừa này thật không tệ." Lâm Tiểu Phân nhín chõng nói.

Cố Hằng Văn ôm bả vai vợ đi vào trong, ông không nói gì, nhưng khéo miệng nở nụ cười, hiển nhiên là đồng ý câu nói của vợ.

Ngoi trong xe, lần này An Nhiên nghiêm túc đánh giá chiếc xe này, thật ra thì cũng chẳng đánh giá cái gì, An Nhiên thẳng tắp nhìn chằm chằm vào ký hiệu trên tay lái, hơi há hốc mồm, không phải là lần đầu tiên ngồi nhưng là lần đầu tiên cô nhìn chằm chút dấu hiệu trên đó, cô cũng không biết nhiều hằng xe, trừ những

hãng xe nổi tiếng như BMW và Audi, cô còn biết Porsche và Bingley mà lúc này cô mới ý thức được, chính mình đang ngồi trên Porsche!

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, thấy cô ngây ngốc nhìn chăm chăm tay lái, có chút khó hiểu hỏi: "sao thế?"

"Lâm Lệ nói không sai." An Nhiên chậm rãi mở miệng.

Tô Dịch Thừa cười, hỏi: "Cô ấy nói gì?" Lại nghe cô nhắc đến cái tên này, anh bắt đầu có chút hiểu kỳ người này là người như thế nào!

"Nó nói tôi kề cận người giàu có rồi." An Nhiên nói thật, nghĩ thăm, Lâm Lệ thật sự là nhất ngữ thành chân. (một câu nói trở thành sự thật)

Tô Dịch Thừa không khỏi ngẩn người, ngay sau đó cười nói: "Em là nói xe của anh sao?"

An Nhiên nhìn anh, không đáp chỉ hỏi ngược lại: "Tại sao anh đồng ý kết hôn với tôi?" Với điều kiện của anh, hắn chỉ cần anh muốn, nhất định là muốn bao nhiêu đàn bà là có bấy nhiêu mới đúng! Nhưng lại đồng ý kết hôn với cô như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi rồi, bây giờ nghĩ lại chính mình cũng thấy có chút khó tin.

"Vậy em thì sao lại quyết định kết hôn với anh?" Tô Dịch Thừa cũng không đáp mà hỏi ngược lại cô.

An Nhiên suy tư, nhìn anh hồi lâu, nói: "thích hợp!" Ban đầu chỉ cảm thấy điều kiện của anh không tệ, tìm anh làm chồng thích hợp cực kỳ, chỉ là không ngờ cô nhận sai người, bày ra cuộc hiểu lầm dở hơi.

"Anh giống em." Tô Dịch Thừa cười, đánh tay lái, xe vững vàng dừng lại trước cổng công ty An Nhiên.

Ngoài trên xe, An Nhiên nhìn chăm chú vào mắt anh hồi lâu, cuối cùng nói câu cảm ơn rồi xuống xe.

Tô Dịch Thừa vốn cũng định xuống xe, đúng lúc này thì điện thoại để trong túi áo vang lên, là điện thoại của thư ký Trịnh, đoán là anh từ S thị đã trở về, có việc muốn báo cáo với anh.

An Nhiên xuống xe, liếc nhìn Tô Dịch Thừa trên xe, rồi gật đầu,

xoay người đi vào tòa nhà.

Xách cặp giấy tờ đứng chờ trước thang máy, trong đầu nghĩ đến cái câu trước khi xuống xe kia 'anh giống em."

"Hắc, An Nhiên."

Bất bình lình có người vỗ vỗ bả vai, cô đột nhiên hoàn hồn, thấy Tiểu Hiểu cùng phòng làm việc đã đứng sau lưng cô không biết từ khi nào.

"Nghĩ gì thế, gọi chị hồi lâu cũng không phản ứng gì." Tiểu Hiểu hỏi, vừa nói vừa không ngừng đưa tay ra vén vén lọn tóc lòa xòa. Rõ ràng là kém cô hai tuổi, nhưng thấy thế nào cũng có ý vị phụ nữ hơn cô.

"Không có gì." An Nhiên cười cười, lắc đầu. Đừng nói Tiểu Hiểu nhỏ tuổi hơn cô, tính đúng ra Tiểu Hiểu và cô gia nhập công ty cùng lúc, cô ấy vốn không phải là kiến trúc sư chuyên ngành, nhưng từ khi còn chưa tốt nghiệp đại học, đã bắt đầu đến làm việc lặt vặt ở công ty, rồi từng bước một tiến lên địa vị kiến trúc sư ngày hôm nay, cô ấy đã phải trả giá nhiều hơn người khác, ít nhất theo An Nhiên biết, trừ tổng giám đốc ra, thì cô ấy vĩnh viễn là người đi làm muộn nhất.

Tiểu Hiểu quay đầu nhìn bên ngoài một chút, chỉ thấy một cỗ xe Porche đẹp mắt đang quay đầu xe, sau đó dứt khoát rời đi. Xoay người lại mập mờ chớp mắt với An Nhiên vài cái, hỏi: "Vừa rồi có ông chủ lớn đưa chị đến đây hả?"

An Nhiên ngẩn người, sau đó mới phản ứng được cô ấy đang nói đến Tô Dịch Thừa, nghĩ đến lúc xuống xe bị cô ấy nhìn thấy. Nên mặt đỏ hồng, liếc nhìn phía cửa, phủ nhận: "Cô nói linh tinh gì đó a!"

"Đinh—"

Lúc này thang máy mở ra, hai người sóng vai đi vào, bởi vì để kịp quét thẻ, nên có nhiều người ở trong thang máy.

Tiểu Hiểu chưa từ bỏ ý định, tiếp đến bên tai An Nhiên hỏi: "Ôi chao, bạn trai hả, hắn có gia đình chưa?"

"Không phải như cô nghĩ." An Nhiên tức giận nhìn cô, cô cho

rằng chuyện kết hôn là chuyện hai người, bạn bè thân thích mình biết là được rồi, cô không định chuẩn bị hôn lễ nên không muốn rêu rao cho những người không có giao tình gì.

Không hỏi ra kết quả gì, Tiểu Hiểu có phần không vui, vô vị, bĩu môi, nói: "Hẹp hòi như vậy làm gì, sợ em đoạt của chị hả!"

An Nhiên cũng không giải thích nhiều, im lặng chờ thang máy lên.

Cùng Tiểu Hiểu vào công ty, An Nhiên rõ ràng có cảm giác không khí có chút không bình thường, hỏi mấy sinh viên làm công ở tiền sảnh mới biết người nhà của người hôm qua bị đè chết đến công ty ầm ĩ, có mấy người đàn ông thô lỗ hiện tại đang chờ trong phòng họp, nói muốn công ty cho một lời giải thích.

Trái tim An Nhiên chùng xuống, cầm túi đi vào trong công ty. Lúc mới vào, đột nhiên một người đàn ông từ trong phòng họp lao ra, chỉ vào An Nhiên kêu to: "Chính là cô ta, chính là người đàn bà này, đốc công nói cô ta chính là kiến trúc sư của tòa nhà, chính là cô ta thiết kế tòa nhà không đúng tiêu chuẩn mới đè chết người!" Vừa nói vừa xông về phía An Nhiên, sau đó, hai người đàn ông cao lớn trong phòng họp kia nghe thấy thế cũng chạy ra, nổi giận dùng dùng chạy về phía An Nhiên, các nam đồng nghiệp có mặt thấy tình huống không ổn vội bước lên ngăn cản bọn họ.

"Các anh có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, có gì từ từ nói, nguyên nhân sự việc còn chưa được điều tra rõ ràng, còn chưa biết trách nhiệm của ai, chưa chắc là bản thiết kế của kiến trúc sư Cố có vấn đề." Một nam đồng nghiệp giải thích với bọn họ.

"Không phải cô ta! Không phải trách nhiệm của cô ta thì cũng là của công ty các người, hiện tại anh em chúng tôi đã chết, trong nhà còn có già có trẻ, hôm nay dù như thế nào, các người cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng."

Những người tới đây đòi giải thích cuối cùng đều do Hoàng Đức Hưng ra mặt dàn xếp nói trong một tuần nhất định sẽ cho họ một câu trả lời hợp lý, họ mới miễn cưỡng gật đầu rời đi.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Hoàng Đức Hưng gọi tổng phụ trách công trường Hậu Chính Văn và An Nhiên vào phòng làm việc.

Trong phòng, An Nhiên và chủ quản thi công công trình Hậu Chính Văn ngồi trước bàn làm việc của của Hoàng Đức Hưng, bàn thiết kế kiến trúc được mở ra ở trên bàn, Hoàng Đức Hưng với vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên ghế xoay lớn màu đen, giọng nói không lộ ra tâm tình: "Về sự việc ngoài ý muốn trên công trường lần này, người đã ầm ĩ đến công ty rồi, tôi muốn nghe ý kiến của các bạn."

Hậu đốc công nhìn An Nhiên một cái, lại quay đầu nhìn Hoàng Đức Hưng nói: "Việc thi công của tôi hoàn toàn dựa theo bản thiết kế, nếu không tin, công ty có thể cử người điều tra." Ý của ông quá rõ ràng rồi, đang tuyên bố chính bản vẽ có vấn đề, ông chỉ là thi công theo đồ án mà thôi, trách nhiệm không liên quan đến ông ta.

Hoàng Đức Hưng nhìn ông ta, rồi quay đầu nhìn An Nhiên, hỏi: "An Nhiên, nhận định của cô thì sao? là vấn đề của bản thiết kế?"

An Nhiên hơi đau nhức huyệt thái dương, chỉ nói: "Nhận định của tôi là phải đưa ra lời giải thích thỏa đáng cho gia đình của người chết."

"Giải thích?" Hậu đốc công ngồi bên cạnh liếc nhìn cô, cười lạnh nói: "Trước khi giải thích thì phải làm rõ trách nhiệm, nếu không giải thích ở đâu ra."

An Nhiên hít sâu một hơi, cô không muốn ầm ĩ gì với ông ta, cũng không muốn trốn tránh trách nhiệm, nhưng ông ta cứ nhất định gây sự như vậy, thái độ một mực cho rằng bản vẽ của cô có vấn đề thật khiến người ta chán ghét, cô quay đầu nhìn Hậu Chính Văn, nói: "Nếu là trách nhiệm của tôi, tôi nhất định sẽ không trốn tránh, nên giải thích, nên xin lỗi, nên bồi thường, một mình tôi sẽ gánh chịu, sẽ không làm liên lụy đến công ty." Rồi chỉ vào bản thiết kế: "Nhưng tôi nói rõ cho ông biết, bản thiết kế phần ban công này, tất cả cường độ lực chịu đựng tôi đã tính toán rất tỉ mỉ, điểm này tôi

tin là bằng kinh nghiệm thi công hai năm của mình, ông còn biết rõ hơn tôi là bản thiết kế này có vấn đề gì hay không!"

Hậu Chính Văn không nhìn cô, vẫn một mực phủ nhận: "Tôi không biết, tôi chỉ thi công theo bản thiết kế của cô, về phần có vấn đề gì hay không, tôi không hiểu." Bây giờ đã xảy ra vấn đề, nếu không phải vấn đề từ bản thiết kế thì chính là vấn đề khi ông tiến hành thi công, trách nhiệm nặng như vậy, làm sao ông chịu gánh!

An Nhiên không nhìn ông ta, quay đầu nói với Hoàng Đức Hưng: "Tổng giám, tôi đề nghị tiến hành điều tra chuyên trách sự cố lần này, nếu kết quả thực sự là bản thiết kế của tôi có vấn đề, như vậy cá nhân tôi sẽ gánh chịu trách nhiệm sự cố này, tuyệt đối không để liên lụy đến công ty cùng những người khác." Nói xong, cô đứng dậy xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Từ phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng đi ra ngoài, An Nhiên có chút buồn bực đi thẳng đến phòng vệ sinh, mở van nước trên bồn rửa mặt, tát nước lên mặt, cố gắng làm mình tinh táo lại.

Trong phòng vệ sinh hình như đã sớm có người đang ở đó, cô nghe thấy tiếng xả nước, sau đó tiếng Tiểu Hiểu vang lên ở phía sau An Nhiên: "Buồn phiền vì sự cố lần này?" Cùng với tiếng nói, cô đưa ra một chiếc khăn giấy.

An Nhiên ngẩng đầu, khóa van nước, nhận lấy khăn giấy lau nước đọng trên mặt mình, nhưng cũng không nói gì.

Điều Hiểu cầm son môi hé miệng về phía gương, vừa nói: "tôi nói, lần này cô cũng thật xui xẻo, ở công ty chúng ta Hậu đốc công nổi tiếng là người gặp chuyện không may liền trốn tránh trách nhiệm, đây là lần đầu tiên các người hợp tác sao?" Nói xong, cô cất son môi vào túi, rồi quay lại gương gẩy mấy sợi tóc lộn xộn, lộ ra dáng vẻ quyến rũ.

An Nhiên không nói gì, ném thẳng khăn giấy vào sọt rác, xoay người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Điều Hiểu nhìn thân ảnh cô biến mất sau cánh cửa, khóc miếng không khỏi cười lạnh, hừ lạnh có chút khinh thường: "Ra vẻ thanh

cao."

An Nhiên vè thẳng phòng làm việc, ở chỗ ngồi nhìn chăm chăm vào một đống giấy tờ trên bàn, nhưng không nhúc nhích.

Gõ gõ gõ...

An Nhiên không phản ứng, vẫn ngồi không nhúc nhích.

Gõ gõ gõ

Tiếng gõ cửa kia lại vang lên lần nữa, có quy luật tiết tấu đều đặn.

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía cửa cất giọng nói: "Vào đi."

Theo trực giác An Nhiên cho là Lăng Lâm, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Hoàng Đức Hưng.

Nên có phần mất tự nhiên, cô đứng lên: "Tổng giám?"

Hoàng Đức Hưng giơ tay lên ý bảo cô ngồi xuống, còn mình thì ngồi ở đối diện cô, mở miệng: "Hậu Chính Văn là người so đo một chút, cô đừng để bụng."

An Nhiên lắc đầu, không nói gì.

"Về sự cố lần này, nhất định công ty sẽ điều tra rõ ràng nguyên nhân và trách nhiệm cụ thể, đến lúc đó sẽ có giải thích với gia đình người bị hại và cả với cô." Hoàng Đức Hưng tiếp tục nói.

An Nhiên sững sốt, nhìn chăm chú vào ông, hỏi: "Ý của tổng giám là ngài tin tưởng bản thiết kế của tôi không có vấn đề?"

"Tôi đã xem bản thiết kế của cô, các tính toán, tỷ lệ đều chính xác, nhưng kết quả và nhận định trách nhiệm về sự cố thì phải điều tra xong mới biết được, tôi tìm cô chủ yếu là mong cô đừng vì sự việc này mà chậm trễ công việc, đừng để sự việc này ảnh hưởng đến công việc khác của cô." Hoàng Đức Hưng nhìn cô nói.

An Nhiên gật đầu, hiểu ông ám chỉ đến chuyện đấu thầu tòa nhà chính phủ, "Tôi biết, tôi sẽ không để mình bị ảnh hưởng, cuối tuần này tôi sẽ giao bản thiết kế cho ngài."

Hoàng Đức Hưng hài lòng gật đầu, lại nói: "Ừ, nhưng mà đối với bản thiết kế lần này công ty có ý định hướng đến một cuộc cạnh tranh lành mạnh, tất cả mấy nhà thiết kế trẻ tuổi các cô đều tham

gia, mỗi người sẽ nộp một bản vẽ về dự án này, điều đó không chỉ giúp bản vẽ của công ty có sức cạnh tranh khi đấu thầu vừa có thể huy động sự tích cực của mọi người trong công ty, cô thấy thế nào?"

"Có cạnh tranh là chuyện tốt, tôi không có ý kiến gì." Khôn sống mõng chết (khôn ngoan thì sống, dại dột đần độn thì chết), An Nhiên hiểu được đạo lý này, cho nên cô không có ý kiến gì với chuyện cạnh tranh, có so sánh mới biết hay dở.

"Ừ." Hoàng Đức Hưng vừa lòng gật đầu, đứng dậy chuẩn bị dời đi, "Vậy cô tiếp tục làm việc đi, công ty sẽ điều tra về sự cố, cô cứ làm tốt việc của mình là quan trọng nhất."

An Nhiên gật đầu đồng ý, "tôi biết rồi." Cô đứng dậy đưa ông ra ngoài.

Lúc này Tô Dịch Thừa gọi điện đến nói, nói nửa tiếng trước khi tan tầm sẽ tới đón cô cùng về, buổi tối bọn họ phải về nhà An Nhiên cùng ăn cơm, thuận tiện chuyển đồ của An Nhiên đến căn hộ của Tô Dịch Thừa.

"Không cần, tự tôi lái xe về, xe đã để ở bãi đỗ xe nhiều ngày rồi." An Nhiên từ chối nói, thật ra ban đầu khi chọn lấy giấy chứng nhận kết hôn, chẳng qua là muốn tìm người thích hợp cùng hoàn thành nhiệm vụ kết hôn này, cô cho rằng giữa bọn họ chẳng qua chỉ nhiều hơn một tờ giấy, còn lại cũng không có nhiều ảnh hưởng, cô vẫn sống cuộc sống cũ của cô, thế nhưng cô cũng không tránh trách nhiệm và nghĩa vụ cần thiết, nhưng mà cô thật không muốn làm phiền người khác, dù người đó là chồng cô.

"Ngày mai rồi lấy, ngày mai anh không rảnh tới đón em." Bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa nói như thế.

"Tôi thực sự không..."

"An Nhiên, em chờ một chút." An Nhiên còn đang muốn nói gì nhưng bị Tô Dịch Thừa ngắt lời. Cô nghe thấy anh nói với người bên cạnh gì đó nhưng không nghe rõ nội dung cụ thể.

Đợi khoảng hai phút như thế, mới nghe thấy Tô Dịch Thừa nói: "Bây giờ anh còn có việc, tan tầm em đứng chờ anh ở cửa công ty,

anh đến đón em, cứ như thế.” Nói xong liền cúp điện thoại, cǎn bǎn không đợi An Nhiên mở miệng trả lời.

An Nhiên nhìn điện thoại đang phát sáng, có phần đàm chịu lắc đầu, người chồng này hình như khác xa so với tưởng tượng của cô, hơn nữa mọi chuyện hình như hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của cô, cô không biết cuộc hôn nhân này thực sự đúng hay sai?

Mặc dù không muốn để Tô Dịch Thừa đến đón thế này, nhưng vẫn nhớ cuộc điện thoại trước đó, nên sau khi tan việc An Nhiên vẫn đến cửa công ty đúng giờ, không nhìn thấy chiếc xe rất phong cách kia, An Nhiên ngửa đầu nghĩ buổi tối cô có nên thẳng thắn nói chuyện với anh một chút không.

Đang suy nghĩ thì một chiếc xe BMW màu đen dừng lại ven đường, một người đàn ông tuấn tú từ trên xe bước xuống, nhìn cô, thốt ra: “An Nhiên.”

An Nhiên đột nhiên hoản hồn, nhìn Mạc Phi đứng trước mặt mình, sững sốt và có chút không kịp phản ứng.

Chương 26: Lại gặp nhau

Mạc Phi đứng đối diện với cô, nhìn gương mặt mà hai nghìn đêm đều xuất hiện trong mỗi giấc mơ của anh trong sáu năm qua, tâm tình của anh cũng không bình tĩnh như vẻ mặt anh lúc này, anh kích động, muốn điên cuồng chạy đến, ôm thật chặt cô, nhưng mà anh không dám bởi vì anh không thể.

An Nhiên lấy tinh thần lại, liếc nhìn chỗ khác cũng không nhìn anh ta, giờ phút này, cô ngược lại muốn Tô Dịch Thừa nhanh chóng xuất hiện, thế nhưng trái với mong đợi, Tô Dịch Thừa đến muộn.

“An Nhiên.” Mạc Phi bình tĩnh đứng trước mặt cô, gọi tên cô, cái tên anh nhớ thương sáu năm qua. Một lần nữa đứng trước mặt cô, thậm chí anh thấy ân hận về quyết định hồi đó, có lẽ khi đó, anh nên ở lại.

"Trùng hợp vậy." An Nhiên cố gắng khiến mình cư xử tự nhiên, nhưng mà cánh tay nắm chặt đã tiết lộ cảm xúc căng thẳng của cô lúc này.

Mạc Phi nhìn cô, bình tĩnh nói: "Không phải, là anh tới tìm em."

"Tìm tôi?" An Nhiên chỉ cảm thấy buồn cười, "Tìm tôi làm gì?" Giữa bọn họ còn có cái gì để nói sao?

"An Nhiên, anh —"

Mạc Phi vừa định nói, lại bị Tiểu Hiểu đến phía sau An Nhiên ngắt lời, "An Nhiên!"

An Nhiên quay đầu, nhìn Tiểu Hiểu đi giày cao gót 7 phân đột ngột bước tới đây, ánh mắt đánh giá Mạc Phi đứng bên cạnh, rồi đến gần An Nhiên, cười hỏi: "An Nhiên, người đẹp trai này là bạn chị sao?"

"Chỉ là bạn học." An Nhiên đáp, không có bất cứ tình cảm nào.

"Xin chào, em là đồng nghiệp của An Nhiên, Tiểu Hiểu." Tiểu Hiểu trực tiếp chìa tay về phía Mạc Phi.

Mạc Phi cũng không nhìn Tiểu Hiểu cái nào, chẳng qua chỉ nhìn chăm chăm An Nhiên, vẻ mặt kia có phần đau đớn vì câu nói của cô.

An Nhiên tránh ánh mắt của anh ta, giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi nhìn xung quanh, nắm chặt điện thoại di động trong tay, cân nhắc xem có nên gọi điện cho Tô Dịch Thừa hay không, nếu anh có việc không đến thì cô liền trực tiếp lái xe về.

Vẻ mặt thờ ơ và coi nhẹ của Mạc Phi khiến Tiểu Hiểu nhìn cánh tay đưa ra của cô phần không nén được giận, cô tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ, đi ra ngoài có nhiều đàn ông lôi kéo làm quen, chưa bao giờ bị đối xử như vậy, điều này làm cô cực kỳ tức giận.

Tuy rằng lửa lan tràn trong lòng song vì hoàn cảnh gia đình, sớm đã va chạm xã hội nhiều, Tiểu Hiểu sớm học được cách quan sát sắc mặt người khác, giấu giếm tâm tình như thế nào, cho nên dù trong lòng có bất mãn với Mạc Phi hơn nữa, cô trước sau vẫn cười, sau đó nhắc nhở anh: "Một quý ông sẽ không để một quý bà đưa tay lâu như vậy, còn không tiếp nhận a."

Lúc này Mạc Phi mới lấy lại tinh thần, trên mặt cũng không nở nụ cười, chỉ đụng tay vào cô cho có lệ, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng chưa rời khỏi An Nhiên.

Tiểu Hiểu hơi giật mình sững sốt cùng lúng túng, trong mắt dần có tia lạnh lùng, rồi mới từ từ thu tay về.

An Nhiên biết Mạc Phi nhìn mình chăm chăm, cái cảm giác bị người nhìn chăm chắp này khiến cô thấy có chút không thoải mái, nhìn đồng hồ một chút, đã 17h 42p rồi, Tô Dịch Thừa còn chưa đến, không đợi nữa cô hít sâu một hơi, xoay người chuẩn bị đi về bãi đỗ xe.

Đúng lúc An Nhiên xoay người, một chiếc xe màu đen thường dân từ từ chạy đến phía này, cửa xe chỗ ghế lái mở ra, một người đàn ông tao nhã bước xuống, nhìn An Nhiên chuẩn bị muốn xoay người định đi, cất giọng gọi: "An Nhiên!"

An Nhiên quay lại, thấy Tô Dịch Thừa đặt tay trên cửa xe mỉm cười với cô, thấy cô ngoảnh lại, thì đóng cửa xe, chuẩn bị đi đến đây.

An Nhiên thấy anh muốn đến, nên vội vàng xách túi bước xuống bậc thang, chạy tới chỗ anh, chạy thật vội, không hiểu sao cô không muốn Tô Dịch Thừa và Mạc Phi chạm mặt chính thức, hỏi lý do, thì chính cô cũng không thể nói ra, dù thế nào thì cũng không muốn, rất không muốn!

Mạc Phi nhìn An Nhiên chạy về phía người đàn ông kia, hai tay bên sườn nắm chặt, khi trở về anh biết cô còn chưa kết hôn, nói thật ra, có khoảnh khắc, anh từng vì thế mà mừng thầm, anh nghĩ đến tuổi này cô còn chưa kết hôn là vì cô còn chưa quên mình, trong lòng cô, cũng giống anh đều chưa từ bỏ đi tình cảm năm đó.

Nhưng giờ phút này, khi cô chạy đi về phía người đàn ông khác trước mặt anh, mà người đàn ông kia thoát nhín xuất sắc như thế. Anh đột nhiên không tự tin vào dự đoán lúc trước.

An Nhiên đi rất vội, kỳ thật cô muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của Mạc Phi, mặc dù nói đã muốn buông tay nhưng trong một chốc cô không có cách nào đổi mặt anh ta như đổi mặt người

bình thường. bởi vì đi vội lại không nhìn dưới chân, đột nhiên, dưới chân hụt một cái, làm thân thể An Nhiên súy chút nữa ngã xuống, cũng may Tô Dịch Thừa tinh mắt, bước nhanh về phía trước một tay đỡ lấy An Nhiên, nửa ôm cô vào lòng.

"Không sao chứ?" Tô Dịch Thừa quan tâm hỏi.

An Nhiên lắc đầu, chui ra khỏi lồng ngực anh, nhìn chân một chút, không bị trật khớp, nhưng mà trong lòng vẫn hơi sợ hãi.

"Lần sau đừng đi vội như vậy, từ từ đến, nếu không thì đứng tại chỗ chờ anh, anh sẽ đi tới." Tô Dịch Thừa nhìn cô nói, trong lòng chỉ thấy cô bé này có chỗ nào giống như đã 28 tuổi, hoàn toàn không có sự chững chạc và trưởng thành của cái tuổi này.

Nghe vậy, An Nhiên sững sờ nhìn anh, cuối cùng gật đầu.

Tô Dịch Thừa gật đầu, ngẩng đầu nhìn Mạc Phi và Tiểu Hiểu đứng ở cửa lớn công ty, hỏi An Nhiên: "Đồng nghiệp của em sao? có cần đi qua chào hỏi không?"

An Nhiên cũng không quay đầu, rồi trực tiếp lắc đầu, vội nói: "Không cần!" Giọng nói vừa nhanh vừa gấp, từ chối rất rõ ràng dứt khoát.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, ánh mắt có phần khó hiểu.

Ý thức được tâm tình mình quá đáng, An Nhiên không tự chủ sờ sờ tóc, giải thích: "ách, vừa rồi, vừa rồi mẹ gọi điện tới thúc giục, hỏi bao giờ chúng ta về, chúng ta, chúng ta cứ về trước thôi."

"Ừ, được." Tô Dịch Thừa đáp, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, gật đầu với Mạc Phi và Tiểu Hiểu. Rồi mới xoay người vươn tay về phía An Nhiên.

An Nhiên ngẩn người, cuối cùng có phần ngại ngùng đưa tay vào lòng bàn tay anh.

Tô Dịch Thừa hài lòng cong cong khép miệng, nắm tay cô nói: "đi thôi."

Hai tay Mạc Phi nắm thật chặt, móng tay đâm vào da thịt nhưng không cảm giác được đau đớn, ánh mắt gắt gao nhìn tay An Nhiên bị người đàn ông kia nắm lấy, sau đó nhìn người đàn ông kia săn sóc mở cửa xe cho cô lên xe rồi đóng cửa xe, còn anh ta thì

một lần nữa vòng qua đầu xe lên một bên khác, sau đó khởi động xe rời đi, cuối cùng chỉ còn lại làn khói bụi bay giữa không trung.

Tiểu Hiểu nhìn xe của hai người An Nhiên biến mất giữa dòng xe cộ, lại quay đầu nhìn người đàn ông đặc biệt xuất sắc bên cạnh này, khóc miệng nửa cong lên, hỏi: "Anh không chỉ là bạn học cũ chứ." Nhìn vẻ mặt anh là biết không phải một người bạn học cũ đơn giản. Nhưng mà gần đây, Cố An Nhiên này sao lại gặp may như vậy, rõ ràng cô ta thiết kế tòa nhà xảy ra sự cố, nhưng hai ngày nay còn được xe sang trọng đưa đi, tan việc còn có mấy người đàn ông tuấn tú, xuất sắc đến đây đón cô ta về, thật là cái số chó má gì vậy.

Mạc Phi nhìn cô ta, nhưng không nói gì, xoay người đi thẳng đến chiếc xe màu đen rời đi.

Tiểu Hiểu thấy anh ta muốn đi, cũng vội vàng đuổi theo, khi anh đưa tay mở cửa xe, thì từ bên sườn anh chui vào, ngăn cách anh với chiếc xe, trừng mắt quyến rũ với anh, nói: "Em đi đường Tân Hoa, chờ em một đoạn đường được không?"

Mạc Phi nhìn cô lạnh lùng, lẩn lộn nhiều năm như vậy, hạng người gì đều đã gặp rồi, bây giờ anh ta chỉ cần liếc mắt một cái là biết người phụ nữ này muốn làm gì.

Mạc Phi trả lời không chứa ngữ khí gì: "Không tiện đường." Nói xong liền kéo cô ta ra khỏi cửa xe, sau đó khởi động xe rời đi.

Tiểu Hiểu đứng ở ven đường, giận đến mặt đỏ bừng lên, trong miệng chửi rủa: "hừ, thứ gì vậy."

Chương 27: Thực phẩm chức năng

Tô Dịch Thừa mở một khúc dương cầm nhẹ nhàng, cái đĩa nhạc này là Dịch Kiều đưa cho anh, bởi vì thỉnh thoảng Du Nhiên Cư sẽ thay đổi âm nhạc một lần, nhiều đĩa nhạc như vậy thỉnh thoảng Dịch Kiều sẽ cầm về cho anh mấy cái. Thật ra lúc bình thường anh ít

khi nghe nhạc, nhưng hôm nay thấy cảm xúc của người nào đó không tốt, cho nên muốn mở một chút âm nhạc để giải tỏa. Mà người nào đó trong mắt Tô Dịch Thừa không phải ai khác, chính là người vừa lên xe liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, An Nhiên.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa chuyên tâm lái xe, khẽ gọi.

An Nhiên quay đầu lại, nhìn anh, chờ lời nói kế tiếp của anh.

Tô Dịch Thừa không nói ngay lập tức mà dừng xe trước một cửa hàng thực phẩm chức năng, rồi tắt máy, sau đó quay đầu nói với An Nhiên: "Chúng ta xuống mua ít đồ đi."

"Muốn mua cái gì?" An Nhiên mờ mịt.

Tô Dịch Thừa không đáp, mà trực tiếp mở cửa xuống xe, sau đó đi vòng qua bên kia mở cửa ra, mỉm cười vươn tay với cô.

Khuôn mặt An Nhiên khẽ hồng, nghĩ lại từ lúc biết anh đến giờ, dù không lâu, nhưng cũng đã ngồi xe này nhiều lần, mỗi lần hầu như đều là anh mở cửa, phong độ quý ông thật là phát huy đến cực hạn, khiến cô có phần ngượng ngùng.

Mặc dù ngượng nhưng An Nhiên vẫn đỏ mặt đặt tay vào tay anh. Ngẩng đầu nhìn cửa hàng trước mắt, quay đầu hỏi anh: "Anh muốn mua thực phẩm dinh dưỡng sao?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, cười nói: "Tôi nay coi như là anh chính thức đến nhà em thăm hỏi, làm sao có thể đến tay không được."

"Ách, thật ra thì cha mẹ tôi không để ý những điều này." Bọn họ để ý nhất chính là hạnh phúc của cô, điều này cô biết rõ.

"Ừ, anh biết cha mẹ không phải loại người như vậy, nhưng có những lễ nghi phải hoàn thành, anh muốn lưu lại ấn tượng tốt nhất với họ." Tô Dịch Thừa nắm tay cô cùng bước vào, vừa đi vừa nói: "Thật ra thì mua những thứ này ngoài xuất phát từ lề phép, anh còn muốn hai ông bà khỏe mạnh, có lẽ trước kia họ chỉ là cha mẹ em, nhưng bây giờ, họ cũng là cha mẹ anh, cho nên anh cũng muốn quan tâm đến sức khỏe của họ."

An Nhiên có chút xúc động, quay đầu nhìn một bên má của anh, sự chu đáo của người đàn ông này khiến cô cảm thấy thua kém, cô đột nhiên thấy vui mừng vì sự dở hơi ngày đó, đột nhiên cô

thấy may mắn vì người mình lấy là anh, không phải Lâm An Kiệt lúc trước, cũng không phải Mộ Phong vô duyên kia. Cô không biết cuộc hôn nhân của cô và anh sau này sẽ như thế nào, cũng không biết anh sẽ đối xử với mình ra làm sao, nhưng mà cô vui mừng vì anh có thể tôn kính và suy nghĩ đến cha mẹ cô như thế.

Nhận thấy được ánh mắt của cô, Tô Dịch Thừa dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, cười hỏi: "Sao thế, trên mặt anh có gì sao?"

An Nhiên lắc đầu, mỉm cười quay đầu, cũng không có nhìn anh, chỉ khẽ nói: "Mẹ tôi có lượng đường trong máu cao, còn cha tôi bị cao huyết áp."

Tô Dịch Thừa cười: "Anh biết mua cái gì rồi." sau đó nắm tay cô đến kệ hàng trong cửa hàng, lấy mấy hộp hấp thu đường trong máu và thực phẩm chăm sóc người bị cao huyết áp, mỗi loại hai phần, ngoài ra, còn đến giá hàng lấy mấy hộp kẹo cho người bị tiểu đường, rồi mới đem những thứ này đến quầy thu ngân.

An Nhiên nhìn hộp lớn hộp nhỏ trong tay anh, vội nói: "Anh mua nhiều như vậy làm gì, một phần là đủ rồi, còn có cái này, cái này tôi xem quảng cáo trên TV nói là kẹo cho người bị tiểu đường, cha mẹ tôi không bị bệnh tiểu đường, không cần ăn cái này."

"Ừ, anh biết, cái này là mua cho ông." Tô Dịch Thừa cười trả lời.

"Ông..." An Nhiên phản ứng chậm nửa nhịp, một lúc lâu mới nhận ra ông trong miệng anh chính là ông của anh. Cô hơi đỏ mặt, đưa tay ra cầm lấy hộp đó trong tay anh, nói: "Vậy, vậy để em trả tiền." Anh muốn tận hiểu thì cô cũng muốn, theo lẽ nghĩa thì vật này phải do cô mua.

Tô Dịch Thừa cười, tùy ý cô xách, cũng không nói gì.

Đến quầy thu ngân, nhân viên thu tiền hỏi có muốn tính chung không, không đợi An Nhiên trả lời, Tô Dịch Thừa đã cầm lại thực phẩm chức năng trong tay cô, đưa thẻ của mình ra, gật đầu nói: "Tính chung."

Để những túi lớn túi nhỏ vào chỗ ngồi phía sau, trở lại ghế lái, Tô Dịch Thừa chuẩn bị khởi động xe đi, thì An Nhiên cầm túi, cúi đầu lấy ví tiền ra, sau đó đưa mấy tờ tiền giá trị lớn màu đỏ ra

trước mặt anh, nhìn thẳng vào anh, nhưng không nói gì.

Tô Dịch Thừa buôn cười nhíu màu, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đã nói rồi cái đó do tôi mua." Cô chỉ vào thực phẩm chức năng cho cha mẹ và ông mà anh vừa mua.

Tô Dịch Thừa nhìn bộ dáng bướng bỉnh của cô, nụ cười trên khéo miệng càng lớn, anh chìa tay ra nhưng không nhận tiền có giá trị lớn trong tay cô, mà là nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, kéo xuống đặt lên đùi mình, nhìn cô hỏi: "An Nhiên, em luôn tính toán rõ ràng với người khác thế sao?"

An Nhiên có chút không hiểu rõ, chau nhẹ chân mày, nhìn anh.

Tô Dịch Thừa cười, cúi đầu ngắm nghía bàn tay nhỏ bé của cô, một lúc lâu mới ngẩng đầu hỏi: "An Nhiên, em nói xem bây giờ chúng ta có quan hệ gì?"

An Nhiên hơi đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng mà lây này cũng không lảng tránh vấn đề này, rũ mắt xuống không nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Vợ chồng."

"Đúng, cho nên em là bà xã của anh, anh là chồng em, như vậy giữa chúng ta cần phân biệt rõ ràng như vậy sao?" Tô Dịch Thừa lại hỏi.

"Nhưng mà tôi, tôi cũng muốn hiểu kính cha mẹ và ông, nếu không, nếu không tôi chẳng làm được cái gì a." An Nhiên nói, giọng nói và vẻ mặt có chút ngượng ngùng không được tự nhiên. Cô là người biết ơn nghĩa, anh đã đối xử với cha mẹ cô như thế, dĩ nhiên cô cũng sẽ đối xử với thân nhân của anh như người nhà mình.

"Hiểu kính cũng không phải để ý đồ do ai mua, ai trả tiền, chủ yếu là tấm lòng, có lòng là tốt rồi, đồ vật không có tình cảm, con người mới có tình cảm, em có tấm lòng này thì tất nhiên cha mẹ và ông sẽ cảm nhận được."

"Vậy, vậy anh..." An Nhiên còn muốn nói gì, lại bị anh ngắt lời.

"Chúng ta là vợ chồng, anh là chồng em, trả chi phí gia đình là chuyện hiển nhiên, thật ra không nên phân biệt anh và em, không đúng sao?"

An Nhiên nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng vẫn không có lời nào

để nói anh, anh chiếm hết mọi lý lẽ, cô còn gì hơn để nói đây, hơ nữa cô cũng tự nhận là người miệng lưỡi vụng về, đúng là không nói lại anh, cuối cùng đành phải đem mấy tờ tiền nhét lại vào trong ví. Nhưng trong lòng vẫn có phần không phục, chẳng qua không phục cũng chỉ có thể ở bên cạnh lầm bẩm: “căn bản là chủ nghĩa đàn ông.”

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cất giọng cười to, nhưng cũng không phản bác lại thêm gì, lái thẳng xe hướng về Cố gia.

Chương 28: Bầy chim lạc

Khi An Nhiên và Tô Dịch Thừa đến, thì Lâm Tiểu Phân và Cố Hắng Văn còn đang bận rộn trong bếp, thấy họ về, Lâm Tiểu Phân đuổi Cố Hắng Văn ra ngoài ngồi cùng Tô Dịch Thừa, mà An Nhiên thì xung phong vào bếp nhận trợ thủ cho mẹ, tất nhiên là nhân tiện hai mẹ con tâm sự riêng.

Nhin một chút Cố Hắng Văn và Dịch Thừa đang ngồi trên ghế sô pha bên ngoài nói chuyện gì đó, Lâm Tiểu Phân đóng cửa phòng bếp, lôi kéo con gái nhỏ giọng hỏi: “An Nhiên, nói đổi xử với con tốt chứ?” Là người mẹ, điều lo lắng nhất không phải là gả con gái như thế nào mà là quan tâm xem con rể đổi xử với con gái như thế nào, chỉ có đổi tốt với cô thì mới coi như gả cho đúng người, nếu không cho dù điều kiện gia đình tốt hơn nữa mà chồng không thương mình thì làm gì có hạnh phúc đây.

An Nhiên gật đầu: “Anh ấy đổi xử với con rất tốt.” Lời này cũng không phải là an ủi mẹ, ngắn ngủi vài ngày sống chung, Tô Dịch Thừa đối với cô thật không còn gì để nói.

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi.” Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân vui mừng gật đầu, năm đó nhìn con gái vì Mạc Phi mà đau khổ, bà sợ cô dẫm vào vết xe đổ của mình, nhưng mà Cố Hắng Văn nói không sai, bà có thể gặp được người đàn ông như Cố Hắng Văn, dĩ nhiên An Nhiên

cũng có thể gặp được một người đàn ông biết quý trọng cô.

"Mẹ, trong nồi của mẹ là canh gì a, thơm quá!" An Nhiên muốn đưa tay mở nắp xem một chút, lại bị một tay Lâm Tiểu Phân giữ lại.

"Còn chưa chín, không được mở. Củ mài hầm gà ác mà con thích ăn nhất." Vừa nói, vừa đẩy cô sang một bên, "Con đi ra ngoài đi, trong này nhiều dầu mỡ, con cũng không giúp được cái gì, đi ra ngoài với Dịch Thừa đi."

An Nhiên thè thè lưỡi, nói: "Để cho anh ấy và cha nói chuyện đi, chủ đề của đàn ông, đàn bà không tham gia." Thật ra chủ yếu là cô cũng không biết ra ngoài nói chuyện gì với anh, mặc dù nói họ là vợ chồng, nhưng cuối cùng cũng không quá quen thuộc.

"Vậy con vào phòng con xem đi, mẹ đã thu dọn xong đồ của con rồi, con xem còn sót cái gì không." Lâm Tiểu Phân mở nắp nồi canh nhìn một chút, thấy màu canh chắc chỉ còn mười phút nữa.

An Nhiên ôm lấy mẹ từ phía sau, có chút làm nũng để cắm trên bả vai của mẹ, bùi môi nói bên tai bà: "mẹ, con không muốn dọn."

Lâm Tiểu Phân tức giận, vỗ nhẹ tay cô, cười mắng: "bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn như trẻ con, con đã kết hôn rồi còn không dọn thì lúc nào dọn a!"

"Con không muốn dọn, không thì mẹ cho con ở nhà suốt đời đi." An Nhiên đùa giỡn nói.

"Thôi thôi thôi, ở nhà 28 năm còn chưa đủ hả."

"Chưa đủ, muốn ở cả đời."

"Con không đủ còn mẹ thấy con đã chán lắm rồi, ước gì con nhanh chóng gả ra ngoài." Lâm Tiểu Phân cười nói: "đừng làm nũng nữa, mau kiểm tra xem còn quên cái gì, để còn ăn cơm."

An Nhiên gật đầu, từ phòng bếp đi ra ngoài.

Tô Dịch Thừa trò chuyện với Cố Hằng Văn ngoài phòng khách, khi Cố Hằng Văn biết Tô Dịch Thừa cũng luyện viết thư pháp, liền kéo anh đến thằng thư phòng rồi, nói muốn xem chữ anh.

Thấy không từ chối được, Tô Dịch Thừa cũng không từ chối nữa, đề bút viết lên trang giấy Tuyên Thành chữ 'Nhiên', cầm bút vô cùng khỏe khoắn, thích hợp.

"Dịch Thừa, con luyện chữ đã bao lâu?" Cố Hằng Văn nhìn chữ trên bàn kia, không nhịn được liên tục gật đầu, chữ viết của Tô Dịch Thừa đích thực vô cùng đẹp, dù ông đã luyện chữ hơn ba mươi năm, cũng không dám nói mình viết đẹp hơn anh.

"Khiến cha chê cười rồi, từ tiểu học con bắt đầu luyện chữ, nhiều năm rồi mà chẳng tiến bộ." Tô Dịch Thừa khiêm tốn nói.

"Không không không, chữ con viết rất đẹp, mạnh mẽ lại có hồn, mỗi nét bút đều vô cùng thích hợp." Cố Hằng Văn tán thưởng. Trong lòng lại càng vừa ý với người con rể này.

Lâm Tiểu Phân đẩy cửa vào, nhìn hai người họ, nói: "ra ngoài ăn cơm thôi, cơm nước xong lại nghiên cứu chữ."

"Đúng đúng đúng, ra ngoài ăn cơm, ra ngoài ăn cơm." Cố Hằng Văn cười nói.

Ba người từ thư phòng đi ra ngoài, dường như An Nhiên vẫn còn ở trong phòng, Lâm Tiểu Phân cất giọng gọi An Nhiên: "An Nhiên, đi ra ăn cơm đã."

Đến khi ba người ngồi xuống cũng không thấy An Nhiên ra ngoài.

"Con bé này ở trong phòng làm cái gì, đến lúc ăn cơm cũng không biết đi ra." Nói xong, Lâm Tiểu Phân định đứng lên đi gọi An Nhiên, lại bị Tô Dịch Thừa ngăn cản.

"Mẹ, để con đi."

Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn trao đổi ánh mắt, mỉm cười gật đầu, "được, con đi đi, phòng An Nhiên là phòng đầu tiên bên trái."

Tô Dịch Thừa gật đầu, đứng dậy đi đến phòng An Nhiên. Gõ cửa, không thấy trong phòng có động tĩnh gì, anh liền đẩy cửa đi thẳng vào, nhìn thấy An Nhiên đang bất động ngây ngốc ngồi ở đầu giường, trong tay cầm một quyển sách, cô không có xem nhưng lại xuất thần, thậm chí không có phát giác được Tô Dịch Thừa đi vào.

Tô Dịch Thừa đi đến trước mặt cô, lấy quyển sách trong tay cô ra, là tập 'Bầy chim lạc' của Tagore.

Đến khi quyển sách trên tay bị lấy đi, An Nhiên mới phục hồi

tinh thần, nhìn Tô Dịch Thừa đang đứng trước mắt, nhưng hoàn toàn không biết anh vào từ lúc nào.

Tô Dịch Thừa lật xem tập thơ, nói: "Tập thơ này anh đã từng học hồi học cao trung, bao nhiêu năm rồi cũng chưa động vào, đoán là đã ném vào thư phòng của lão đầu tử đi."

An Nhiên đứng lên, lấy quyển thơ từ trong tay anh, không tiếp lời anh, hỏi ngược lại: "Sao anh lại đi vào."

Tô Dịch Thừa cười cười, quay đầu quan sát phòng An Nhiên, căn phòng được bố trí vô cùng đơn giản và trang nhã, vách tường màu trắng thuần, phôi hợp với tủ quần áo đồng màu, ga giường màu hồng nhạt, không có bàn trang điểm như con gái bình thường, gần ban công có một bàn đọc sách không lớn. Phía trên bày biện một số bộ sách chuyên ngành kiến trúc, cùng giấy vẽ và thước to. Trên tủ đầu giường đặt một cái đèn bàn nhỏ, ngoài ra còn có một khung ảnh nhỏ, trong ảnh là An Nhiên tóc dài xõa ngang vai, mặc đồng phục học sinh, trên khuôn mặt nở nụ cười ngọt ngào rất đẹp.

Tô Dịch Thừa khom lưng cầm lấy tấm ảnh kia, nhìn An Nhiên trong tấm ảnh, nói: "Em hẳn nên cười nhiều hơn, em cười rất đẹp."

Da mặt An Nhiên ửng đỏ, đoạt lại tấm ảnh từ trong tay anh, từ nhỏ da mặt cô rất mỏng, không chịu được lời khen ngợi cũng không chịu được lời cười nhạo.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, lấy quyển sách và tấm ảnh trong tay cô để lên tủ đầu giường bên cạnh, kéo tay cô đi ra ngoài, mở miệng nói: "Cơm chín rồi, mẹ bảo anh vào gọi em ra ăn cơm."

Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn nhìn bọn họ nắm tay nhau ra ngoài, gương mặt An Nhiên còn đỏ rực, thì hai người nhìn nhau cười mờ ám.

Chương 29: Quan phu nhân

Từ Cố gia đi về nhà Tô Dịch Thừa thì đã gần 21h, ông bà Cố lo

lắng họ quay về còn mất phải nhiều thời gian thu xếp túi lớn túi nhỏ, nên cũng không giữ bọn họ ở lại lâu, mà trực tiếp bảo bọn họ mau về, ngoài ra khi tiễn họ ra cửa còn đặc biệt dặn dò Tô Dịch Thừa nhanh chóng sắp xếp thời gian để hai bên thông gia gặp mặt. Tô Dịch Thừa gật đầu lia lịa đồng ý, rồi mới xách theo quần áo và đồ dùng của An Nhiên lên xe.

Ngồi lên xe, lúc này An Nhiên mới phát hiện xe của Tô Dịch Thừa tối nay khác biệt với xe buổi sáng, buổi sáng rõ ràng là Porche, bây giờ lại thành xe thường dân.

“Ách, anh đổi xe?” Vừa rồi cô cẩn thận là không chú ý, bây giờ nhìn đến nhãn hiệu kia đã thay đổi, cách kết cấu trong xe cũng khác biệt.

Tô Dịch Thừa cười cười, khởi động xe ổn định lên đường, rồi giải thích: “Không có, buổi sáng nghe em nói vậy cũng thấy xe kia quá lộ liễu rồi, ảnh hưởng không tốt, xe này đơn giản hơn, bình thường đều do thư ký Trịnh đi.”

“Ách, anh không phải là trợ lý ư, công ty của các anh sao lại có xe dành cho thư ký nữa, công ty gì a, rất lớn sao?” Nhắc đến, lúc này An Nhiên mới nhớ cô chưa từng hỏi nghề nghiệp của anh, công việc là gì, công ty gì, tất cả đều không biết.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cười thầm bí: “Anh à, anh làm ở đơn vị rất lớn.”

“500 tập đoàn lớn nhất toàn cầu?” An Nhiên phản ứng theo trực giác, sau đó trong đầu nhanh chóng tìm kiếm các công ty thuộc 500 tập đoàn lớn nhất toàn cầu ở Giang Thành mà cô biết.

“Ha ha...” Tô Dịch Thừa cười to, sau đó nói: “Anh chưa nói với em ư, anh làm việc ở chính phủ.”

“Ách, chính phủ? Trong chính phủ có trợ lý đặc biệt sao?” An Nhiên không kịp phản ứng chút nào, bình thường cô không quan tâm nhiều chuyện, cũng không hiểu rõ cách phân chia cấp bậc nhân viên công vụ, thậm chí phòng ban nào là cấp bậc gì, cô cũng không rõ lắm.

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói gì, thoảng nhìn thì thấy tâm

tình anh đặc biệt tốt, dọc đường luôn mỉm cười lái xe về gara dưới nhà, sau đó mở cửa xuống xe, lấy những hòm đồ của An Nhiên ở cốp xe ra, An Nhiên thì xách theo mấy hộp thực phẩm chức năng đã mua trên đường để tặng cho bố mẹ chồng và ông nội khi về ăn cơm ngày mai.

Tô Dịch Thừa xách đồ đi qua bên cạnh An Nhiên, cười tiễn lên nói bên tai cô: "Là trợ lý thị trưởng."

Bất ngờ nghe thấy, An Nhiên bất động tại chỗ, sững sờ nhìn anh, có chút không kịp phản ứng, trợ lý thị trưởng, anh vừa nói là trợ lý thị trưởng!

Tô Dịch Thừa đi đến cầu thang, thấy An Nhiên vẫn còn ngây ngốc đứng đó, không khỏi buồn cười lắc đầu, anh xoay người quay lại, đến bên người cô, cầm cái tay rảnh rỗi của cô dắt đi, lúc này hai người mới rời khỏi tầm hầm, đi vào thang máy.

Đến khi Tô Dịch Thừa cầm chìa khóa mở cửa đi vào nhà, An Nhiên vẫn nhìn anh bằng vẻ không thể tin được, đột nhiên Tô Dịch Thừa có cảm giác thất bại, chẳng lẽ hình tượng của anh và trợ lý thị trưởng trong lòng cô khác nhau vậy sao?

Trong lúc Tô Dịch Thừa cân nhắc xem có nên giải thích gì đó thêm hay không thì An Nhiên đột ngột mở miệng, hỏi: "anh làm quan?"

Khóe miệng Tô Dịch Thừa có phần không tự nhiên co rúm lại, chỉ nói: "Có thể hiểu như vậy."

An Nhiên cảm thấy thật thần kỳ, cô vậy mà ù ù cạc cạc biến thành Quan phu nhân!

Tô Dịch Thừa thấy cô như vậy, nghĩ cô còn phải ngây ngốc một lúc, buổi tối anh ăn hơi nhiều, bây giờ thấy hơi khát nước, nên liền xoay người vào bếp rót cho bản thân một cốc nước lọc, một cốc nước hoa quả cho An Nhiên rồi đặt trên bàn ăn, cất giọng gọi: "An Nhiên, đến đây uống nước hoa quả."

An Nhiên sững sờ đi đến, ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh, nhận lấy cốc nước hoa quả anh đưa cho trong tình trạng không có linh hồn.

Tô Dịch Thừa có chút xấu hổ, cô có cần thiết phải tỏ vẻ không thể tin được điều này như thế không, uống một hớp nước xong, anh định mở miệng giải thích thêm gì đó, thì cô đột nhiên nói một câu làm anh sặc đến không nói ra lời.

"Thì ra không phải là kề cận người giàu có mà là kề cận quan lớn rồi." An Nhiên thì thăm, rồi sau đó bất thình lình như nghĩ đến cái gì đó, cô nhìn chăm chăm anh, lại hỏi: "Cái xe sang trọng sáng nay của anh là người khác hối lộ cho anh?"

"khụ khụ khụ..." hớp nước kia sặc thẳng vào cổ họng của anh, khiến anh khó chịu không ngừng ho.

Lúc này linh hồn An Nhiên mới trở lại, vội vàng lấy khăn giấy đưa cho anh: "Anh, anh không sao chứ?"

Tô Dịch Thừa ho một lúc lâu cuối cùng mới dừng lại, nhưng khuôn mặt đặc biệt tuẫn tú kia cũng bị sặc đỏ lên.

An Nhiên nhìn anh ngừng lại, lúc này mới có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi, tôi hỏi quá trực tiếp." Thật ra thì cô nghĩ, người nào làm quan mà không tham nhũng thì cũng là được hối lộ, leo lên cao như vậy, chẳng qua là muốn vơ vét nhiều tiền, nếu không dựa vào tiền lương hàng tháng của nhân viên công vụ, họ lấy đâu ra khu nhà cấp cao, mua đâu được xe thể thao.

Tô Dịch Thừa nhìn nét mặt của cô là có thể đoán được suy nghĩ trong lòng cô lúc này, thật có cảm giác thất bại, anh vẫn thấy hình tượng của mình là chính trực, lại không nghĩ đến lọt vào mắt cô lại thành một tội phạm tham nhũng lớn như vậy, nếu lời này truyền tới đại viện quân khu, không chừng ông cụ nhà anh sẽ cách chức anh.

Nước cũng không uống, Tô Dịch Thừa trực tiếp vòng qua bàn ăn, lấy ly nước hoa quả trong tay cô để sang một bên, kéo tay cô: "Anh cho em xem thứ này." Vì vừa mới bị sặc nên thanh âm của anh lúc này không ấm nhuận như bình thường mà có thêm chút khàn khàn.

"Cái gì?" An Nhiên có chút không rõ tình hình, nhưng vẫn tùy ý để anh kéo vào thư phòng.

Tô Dịch Thừa đi tới phía sau bàn công tác trong thư phòng, mở

máy tính ra, sau đó mở một phần mềm giao dịch cổ phiếu, nhập số tài khoản và mật mã, sau đó kéo An Nhiên lên trước, nói: "Anh không hề tham ô, xe buổi sáng là tiền kiếm được từ cổ phiếu, không phải là người khác hối lộ, hơn nữa, trước đây khi Dịch Kiều mở 'Du Nhiên Cư' có tìm anh vay tiền, tuy là về sau có làm ăn khởi sắc hơn nói muốn chia cổ phần cho anh những nghĩ đến vị trí của anh, hiện tại số cổ phần của anh cũng do nó tiếp quản, chẳng qua là hàng năm 'Du Nhiên Cư' chia lợi nhuận nó đều đưa ít tiền cho anh."

An Nhiên nhìn cổ phiếu và sổ dư tài chính của tài khoản trên màn hình, có chút không kịp phản ứng, ban đầu Lâm Lê chỉ nói đúng một nửa, bây giờ nghĩ lại, cô không chỉ tiếp cận người có món tiền lớn mà còn gần một vị quan lớn giàu có, nếu cô nhớ không nhầm thì trợ lý thị trưởng sẽ là vị thị trưởng kế nhiệm, cho nên, cho nên anh, Tô Dịch Thừa không chỉ có tiền, lại còn có quyền!

"An Nhiên, em vẫn chưa tin?" thấy cô không phản ứng gì, Tô Dịch Thừa nghĩ là cô vẫn chưa tin.

An Nhiên lắc đầu, không phải cô không tin, chỉ là không rõ: "Điều kiện của anh tốt như vậy, tại sao, tại sao lại đồng ý kết hôn với tôi?"

Tô Dịch Thừa nghiêm túc nhìn vào mắt cô, chỉ nói: "Em thích hợp."

Chương 30: Vì sao bị thương?

Thích hợp, đúng vậy, bọn họ đều cảm thấy lẫn nhau thích hợp cho nên mới nhanh chóng quyết định kết hôn.

An Nhiên không hỏi thêm nhiều nữa, thật ra thì tình hình hiện tại của bọn họ đã tốt hơn nhiều so với nguyện vọng ban đầu của cô, chỉ có điều ngoài ý muốn là thân phận của anh, xem ra cô vô tình trèo cao rồi, cũng may mẹ anh thoát nhìn cũng không phải là

người chỉ nhìn vào cảnh, cô thấy thật may mắn!

An Nhiên còn muốn mở miệng nói chuyện nghiêm túc với anh về cuộc sống sau này của hai người một chút, thì không may lúc này điện thoại của anh vang lên, là trưởng ban nào đó nói chuyện gì mà phê duyệt giấy tờ gì đó.

An Nhiên từ thư phòng đi ra ngoài, trở lại phòng khách mở hành lý ra bắt đầu sắp xếp. Mở ra tủ quần áo sát sàn không tính là tokia, thấy quần áo của anh được sắp xếp chỉnh tề. An Nhiên nhìn các bộ âu phục và áo sơ mi trắng kia, trong lòng chỉ cảm thấy khó tin, từ nay về sau, trong tủ quần áo sẽ không chỉ có quần áo của cô, mà một nửa là thuộc về người đàn ông sẽ chung sống với cô sau này, không phải chỉ có bộ đồ công sở và váy áo sắc sỡ, mà còn có âu phục và áo sơ mi trắng có chút đơn điệu trầm lắng, cảm giác này thật kỳ diệu. Dương nhiên thay đổi này thật nhanh chóng nhưng cô tự nói với mình phải cố gắng thích ứng.

An Nhiên đẩy quần áo của anh sang bên cạnh, sau đó treo mấy bộ công sở và áo váy mình thường mặc đi làm ở bên cạnh, đồ lót của cô thì để vào một ngăn tủ nhỏ là vừa vặn, cuối cùng thì để giấy đặt vào trong tủ giày.

Đến khi sắp xếp xong tất cả, An Nhiên nhìn trên mặt đất còn một túi sách tham khảo và bản vẽ của cô, nhìn quanh căn phòng, có chút ảo não, có lẽ cô nên tìm Tô Dịch Thừa nói chuyện một chút, xem có thể đặt một bàn làm việc cho cô trong thư phòng không, như vậy có thể thuận tiện cho cô thiết kế vẽ sau. Nghĩ thế, An Nhiên mở cửa phòng, đi thẳng đến thư phòng, đẩy cửa đi vào, thì thấy anh đầu kẹp điện thoại, tay thì nhanh chóng tìm kiếm giấy tờ, miệng nói gì đó. Thấy thế An Nhiên biết điều đi ra ngoài, nghĩ đến thân phận và địa vị của anh, bận bịu là điều tất nhiên.

Quay trở lại căn phòng, An Nhiên nhìn quanh căn phòng này, chăm chú nhìn chiếc giường đôi một hồi lâu, sau đó khẽ thở dài, xoay người lấy ra bộ đồ ngủ từ trong tủ quần áo đi vào phòng tắm.

Vì sợ Tô Dịch Thừa về phòng, An Nhiên cũng không dám tắm lâu, cọ rửa qua loa rồi thay quần áo đi ra ngoài.

Nhưng mà trên đời luôn có những chuyện ngẫu nhiên như vậy, cô càng không muốn gặp thì lại càng không tránh khỏi, An Nhiên vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm thì Tô Dịch Thừa mở cửa phòng đi vào. Bốn mắt nhìn nhau, hai người không tránh khỏi sững người.

Thực ra thì đồ ngủ của An Nhiên rất bảo thủ, không lộ đùi và ngực, nói là lộ chỉ có lộ chút bả vai, chung quy coi như là bộ đồ ngủ rất truyền thống.

An Nhiên lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn thoảng chốc đó bừng, bước làm thành hai bước trực tiếp vén chăn trên giường, quấn mình kín như bưng, đầu giấu vào trong chăn, ấp úng nói: "Tôi ngủ trước." Sau đó liền nằm đó không nhúc nhích.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới lấy lại tinh thần, anh bất ngờ vì chính mình vừa mới thắt thầm trong chốc lát, thật ra thì đồ ngủ của cô không hề gợi cảm, anh thắt thầm chỉ vì vẻ trắng mịn sáng sửa của cô sau khi tắm rửa, khoảnh khắc kia trái tim anh đúng là rung động rồi.

Nhin lại bộ dạng cô quấn chặt mình, Tô Dịch Thừa không khỏi bật cười, nói cô hai mươi tám nhưng thỉnh thoảng lại hành động như đứa trẻ vừa mới mười bảy, chưa thoát khỏi vẻ ngây thơ, đáng yêu, dễ thương.

Nhin đồng hồ, đã gần 11h, vừa mới bị phó cục trưởng cục xây dựng làm phiền gần một tiếng, sau đó phải sửa sang lại tư liệu cần dùng cho hội nghị ngày mai, không ngờ thời gian đã trôi qua nhanh như vậy. Tháo đồng hồ đeo tay để trên tủ đầu giường, sau đó xoay người mở tủ quần áo, chuẩn bị lấy đồ ngủ đi vào tắm, trong nháy mắt mở tủ ra anh lại sững người, quay đầu liếc nhìn An Nhiên ở trên giường, khoe miệng cong lên đẽ.

An Nhiên rất muốn ngủ, bởi vì chỉ cần ngủ thiếp đi thì cũng không cần khó xử rồi, trằn trọc suy nghĩ giúp cô ngủ, nhưng càng muốn ngủ cô lại càng tỉnh táo, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, thật ra thì tiếng không lớn nhưng cô nghe rất rõ.

Đột nhiên tiếng nước chảy dừng lại, dường như Tô Dịch Thừa

đã tắm xong rồi, An Nhiên chợt nghiêng người đưa lưng về phía phòng tắm, nhưng vì động tác quá mạnh, không cẩn thận tay đập mạnh vào góc tủ đầu giường, đau đến cắn răng, đưa tay vào trong chăn nǎm chặt lại, cũng không dám kêu ra tiếng.

Khi Tô Dịch Thừa trở ra anh đã đổi lại áo ngủ, đứng ở cửa phòng tắm nhìn An Nhiên cong lưng trên giường, thậm chí vì cô 'hồi hộp' mà chấn hoi run rẩy.

Tô Dịch Thừa cảm thấy không biết làm sao, anh là người đàn ông bình thường, có yêu cầu sinh lý cũng là bình thường, nhưng anh tự xem mình là quân tử, nếu cô phản đối, thì anh nhất định sẽ không ép buộc.

Vén chăn lên giường, Tô Dịch Thừa tắt đèn đầu giường, trong bóng tối, anh dịch người vào gần An Nhiên, thậm chí tay còn chưa động vào cô, cũng đã cảm thấy thấy thân thể cô cứng đờ, cả người căng thẳng.

Tô Dịch Thừa đưa tay ôm cô từ phía sau, rõ ràng anh cảm giác được thân thể cô căng thẳng như khôi sắt vậy, vô cùng cứng ngắc. Khẽ thở dài, Tô Dịch thừa có phần bất đắc dĩ nói bên tai cô: "An Nhiên, em còn hướng sang bên kia nữa sẽ ngã xuống đấy."

An Nhiên không nói gì, nhắm chặt mắt, thậm chí cũng không dám hít thở mạnh, mu bàn tay đau dữ dội, cô đoán là đã bị sưng lên, nhưng bây giờ cũng không quan tâm có sưng hay không, cô chỉ muốn Tô Dịch Thừa nghĩ là cô đã ngủ, như vậy, tối nay có thể tránh thoát. Mặc dù cô biết rõ ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến nhưng mà thật sự cô còn chưa chuẩn bị xong, ít nhất, ít nhất cũng phải qua mấy ngày nữa, để cô có thể xây dựng đầy đủ tư tưởng.

Thấy cô không nói gì, Tô Dịch Thừa lại hỏi: "Anh thật sự đáng sợ thế sao?" Tay anh đặt lên tay cô, nhưng vừa đụng vào, chợt nghe thấy cô hô lên, như là làm đau cô.

Tô Dịch Thừa cau mày, đột nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường, tay nǎm tay cô, còn chưa dùng sức. "á..." đã nghe thấy cô bị đau kêu lên.

Lần này là chắc chắn, Tô Dịch Thừa buông cô ra, ngồi dậy bật

đèn trong phòng lên, nhìn cô bé đang cong người đưa lưng về phía anh, thì nhíu chặt chân mày. Lạnh lùng nói: "An Nhiên xoay người lại."

An Nhiên không động đậy, tiếp tục giả vờ nắm cứng đơ giả chết.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa cũng không mở miệng lần nữa, trực tiếp đưa tay kéo cô lại, dưới ánh mắt hoảng sợ không yên của An Nhiên, thò tay vào trong chăn, kéo tay cô ra, nhìn mu bàn tay sưng đỏ thành một khối lớn, chân mày càng nhíu chặt lại, mặt lạnh hỏi: "Vì sao bị thương?"

Chương 31: Chẳng qua chỉ ôm em

"Vì sao bị thương?" Tô Dịch Thừa nghiêm mặt hỏi, vẻ mặt kia không có vẻ ôn nhuận bình thường mà có nhiều phần nghiêm nghị hơn, thấy thế An Nhiên không khỏi có phần sợ hãi.

An Nhiên chợt rút tay lại, cố gắng ngồi dậy, nhìn anh, ngượng ngùng đáp: "Không, không cẩn thận va đập." Cô mới không dám nói cho anh biết, thật ra là vì sợ anh đến đây làm gì cô cho nên mới giả bộ ngủ, mà trong quá trình giả vờ ngủ này, rất bi kịch là tay đập vào góc tủ để lại khối sưng đỏ và máu ứ đọng này.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, một lúc lâu cũng không nói gì, An Nhiên bị nhìn có chút đứng ngồi không yên, định mở miệng nói gì thì anh xoay người một cái, vén chăn lên xuống giường. Để lại An Nhiên một mình sững sờ ngồi đó, trong chốc lát không hiểu tình hình như thế nào.

Đến khi Tô Dịch Thừa quay về, trên tay có thêm một lọ thuốc mỡ, vẫn vẻ mặt không có gì thừa thãi như trước, một mạch kéo cái ghế trong phòng đến đầu giường, ngồi xuống, đưa tay kéo tay cô đến, sau đó nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên khối sưng tấy trên tay cô.

Có lẽ không khống chế được sức lực, dù động tác của Tô Dịch Thừa rất nhẹ nhàng, nhưng khi đụng vào An Nhiên vẫn bị đau, tay bị anh nắm vô ý thức khẽ run lên, "a—!" bộc ra tiếng xong, liền cắn chặt răng.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, hỏi: "Đụng đau?"

An Nhiên mím môi, cực lực lắc đầu, gương mặt khẽ đỏ lên.

Tô Dịch Thừa thu hồi ánh mắt, lại bóp thêm một chút thuốc mỡ lên đầu ngón tay, lần này động tác của anh càng nhẹ hơn, vẻ mặt càng chăm chú.

Nhin vẻ mặt nghiêm túc của anh, bỗng An Nhiên thấy hình ảnh có chút lẩn lộn, hình ảnh lúc này và hình ảnh trong trí nhớ đột nhiên chồng chéo lên nhau, cô còn nhớ rõ sáu năm trước cũng

từng có một người thiếu niên chu đáo thoa thuốc cho cô như vậy, nhưng mà cô không cứng rắn cắn răng chịu đựng nói không đau như hiện tại, mà làm nũng, khóc lóc kể lể mình đau như thế nào, thảm như thế nào với người thiếu niên đó, rồi đổi lại ánh mắt đau lòng yêu thương của người đó, sau đó trong lòng cô sẽ chê cười anh ngu ngốc, dễ mắc lừa như vậy.

Tô Dịch Thừa bôi xong thuốc mỡ, sau đó đậy nắp lại, để sang một bên, quay đầu lại thấy An Nhiên đang cúi đầu ngây ngô nhìn tay mình, ánh mắt mờ mịt, như là đang suy nghĩ cái gì.

"An Nhiên?" Tô Dịch Thừa khẽ gọi, chỉ thấy cô vẫn duy trì tư thế đó, như là không nghe được.

"An Nhiên?" Tô Dịch Thừa nhìn cô gọi lần nữa, lần này An Nhiên nghe thấy, cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn anh, trong hốc mắt còn hàm chứa nước mắt do vừa nhớ lại quá khứ.

"Sao vậy?" Tô Dịch Thừa bị nét mặt của cô dọa sợ, rõ ràng anh thấy động tác của anh đã rất nhẹ rồi, chẳng lẽ lại làm cô đau rồi?

An Nhiên lấy lại tinh thần, giơ tay lên lau nước mắt, lắc đầu: "Không có gì, cảm ơn."

Tô Dịch Thừa nhìn ra là cô có tâm sự, đoán là nghĩ đến điều gì không nên nghĩ đến, nhưng cô không nói anh sẽ không hỏi, có những vết thương mà phải đợi thời gian chậm rãi làm lành, đạo lý này anh hiểu rõ.

Ngồi xuống, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới mở miệng: "An Nhiên, chúng ta nói chuyện một chút."

An Nhiên nhìn anh, hỏi: "Nói chuyện gì?"

"An Nhiên, anh muốn nói cho em rõ, anh cũng là một người đàn ông bình thường, có dục vọng cũng là bình thường, điều này em hiểu chứ?" Tô Dịch Thừa nhìn vào mắt cô nói.

Mặt An Nhiên bỗng đỏ rực, tất nhiên cô hiểu dục vọng kia có nghĩa là gì, cô cũng biết đây là nghĩa vụ vợ chồng mà cô nên ra sức hoàn thành, anh có yêu cầu cũng không quá đáng. Lúc này nếu anh đã nói ra rồi, như vậy sẽ không có chuyện cô còn tiếp tục từ chối, nhưng mà... Nhưng mà cô thật, thật sự chưa chuẩn bị xong!

Nghĩ thế, thân thể An Nhiên bất giác nghiêng đi.

Tô Dịch Thừa nhìn gương mặt cô hồng như quả cà chua, thật là vừa bực mình vừa buồn cười, hình tượng của anh thật xấu xa thế sao, mà làm cô hoang mang và sợ sệt như vậy.

Bất đắc dĩ khẽ thở dài, đột nhiên anh thấy không biết nên tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa, rõ ràng là nói chuyện là công việc anh chạm trán nhiều nhất, nhưng lúc này anh có phần không biết làm sao để mở miệng. Có lẽ anh thật nên đi tìm người cha là ủy viên chính ủy của anh để ông truyền thụ mấy kỹ xảo nói chuyện.

Cuối cùng anh nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu, "Quên đi, không sao cả." Đứng dậy cất cái ghế vào chỗ cũ, sau đó vòng sang bên kia giường vén chăn, lên giường. An Nhiên sững sờ nhìn một loạt động tác của anh, trong lòng thấy có chút áy náy, muốn mở miệng nói gì đó, rồi lại không biết nói như thế nào, cuối cùng cô thầm hạ quyết tâm, lần sau, nếu lần sau anh có đòi hỏi, dù bản thân mình chuẩn bị chưa xong thì cô cũng sẽ không từ chối, né tránh nữa.

"Ngủ đi." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nói, sau đó tắt đèn nằm xuống. An Nhiên gật đầu, cũng nghiêng người nằm xuống.

Trong bóng tối, hai người nằm hai bên giường, ở giữa chừa ra một khoảng trống lớn.

An Nhiên nằm gốc chăn ở mép giường, mở to mắt, không ngủ được. Ngủ cùng người xa lạ, cô vẫn hồi hộp. Dương nhiên trừ hôm qua ra, vì lúc đó cô ngủ say rồi nên không biết rõ.

Nghe thấy tiếng hít thở của người đàn ông bên kia giường dần dần ổn định. Lòng bất an của An Nhiên cũng dần yên tâm lại, cô buồn ngủ, ánh mắt cũng từ từ khép lại, hô hấp cũng từ từ nhẹ nhàng.

Vào thời điểm An Nhiên suýt chút nữa là ngủ, đột nhiên Tô Dịch Thừa ở bên cạnh xoay người một cái, nhẹ tay khoác ngang lên hông cô, một tay khác vắt qua cổ cô để cô gối đầu lên cánh tay của anh.

Vì một loạt động tác này của anh, mà theo bản năng thân thể An Nhiên cứng đờ, ý niệm buồn ngủ cũng dần tiêu tan, cả người

giật mình một cái, không dám nhúc nhích, nhắm mắt lại, khi đang chuẩn bị 'xả thân vì nghĩa' thì nghe bên tai là hơi thở ấm áp của anh, sau đó tiếng nói ôn nhuận vang lên bên tai cô.

"An Nhiên, nếu em không muốn anh sẽ không ép buộc, anh chẳng qua chỉ muốn ôm em ngủ, yên tâm đi."

Trong bóng tối, An Nhiên mở mắt ra, sững sờ, vì lời nói của anh mà không khỏi cảm động, trong lòng càng có cảm giác áy náy, một lúc lâu sau mới ấp úng mở miệng: "Thật xin lỗi, tôi còn chưa chuẩn bị xong."

Tô Dịch Thừa gật đầu, ôm chặt người cô hơn nữa, "Anh biết, anh biết, không vội, anh không ép em, chờ em chuẩn bị xong thì nói cho anh là được rồi, không sao cả."

"Vâng..." An Nhiên ấp úng đáp lại, thân thể trong lòng anh cũng từ từ thả lỏng.

Tô Dịch Thừa ôm cô, chỉ thấp giọng nói: "Ngủ đi."

Ý niệm buồn ngủ vây lấy, không bao lâu sau, An Nhiên ngủ ngon lành trong lòng anh.

Chương 32: Anh ta kiên quyết

Hôm sau khi An Nhiên tỉnh lại, Tô Dịch Thừa đã rời đi, nửa giường bên cạnh trống rỗng.

An Nhiên nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn cái gối khác, khuôn mặt khẽ phiếm hồng, cô nghĩ là cô sẽ không có quen, không có thói quen bị một người đàn ông xa lạ ôm ngủ, nhưng xem ra, hiện tại sự việc hình như không hoàn toàn như vậy, cô cũng không chán ghét cái ôm của anh, thậm chí có cảm giác an toàn, tĩnh lặng chưa từng có.

Đến khi An Nhiên làm vệ sinh xong, thay quần áo đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng đã ngửi thấy một làn hương thức ăn thơm nức.

Quay đầu nhìn về phía phòng bếp, thì thấy Tô Dịch Thừa mặc tạp dề đưa lưng về phía cô đang chiên cái gì đó, lò nướng bên cạnh đang có hai miếng sandwich đã nướng xong. An Nhiên sững sờ nhìn một cái, rồi không tự giác mà đi đến phòng bếp, nhìn thấy trên bàn ăn đã bày hai phần trứng ốp lết, bộ dáng đã chín năm phần, lòng đỏ lòng trắng phân biệt rõ ràng.

Vào lúc An Nhiên thất thần, thì Tô Dịch Thừa nhấc nồi xoay người, gặp ánh mắt của An Nhiên, anh khẽ cười: "Đây rồi à, vừa vặn ăn sáng." Nói xong, anh đặt nồi giờ chiên lên mâm.

"Anh..." An Nhiên nhìn anh, mở miệng định nói gì đó lại không biết nói gì.

"Muốn uống sữa tươi hay nước hoa quả?" Tô Dịch Thừa hỏi, rồi xoay người đi mở tủ lạnh lấy đồ uống, vừa nói: "Hay là uống sữa tươi đi, buổi sáng uống sữa tươi rất tốt." Anh xoay người nhìn lại An Nhiên, chỉ thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào mình, liền khó hiểu hỏi: "sao vậy?"

An Nhiên lắc đầu, vòng qua tường bếp, sau đó ngồi xuống trước bàn ăn.

Tô Dịch Thừa đưa sữa tươi đã hâm nóng cho cô, còn rót cho mình ly nước hoa quả, ngồi xuống ở đối diện cô, đưa bữa ăn sáng cho cô xong, nói: "Nếm thử xem có hợp khẩu vị không."

Nghe thế, An Nhiên gật đầu, miệng cắn miếng trứng ốp lết, cười cười với anh, "ăn ngon."

Tô Dịch Thừa mỉm cười, cắn miếng bánh sandwich, uống ly nước hoa quả. "Ăn xong anh đưa em đi làm, hôm nay anh phải đi công tác ở huyện Quế Châu, chắc buổi tối không về được, buổi tối tự em lái xe về không có vấn đề gì chứ."

An Nhiên nhìn anh, tức giận thì thầm: "Tôi cũng không phải trẻ con." Năm nay cô đã 28 tuổi rồi, đã ra xã hội độc lập dưới sáu năm, toàn là về nhà một mình a!

Tô Dịch Thừa liếc nhìn cô một cái, rồi cười cười, lấy ra một cái chìa khóa từ trong ví tiền đặt trên bàn ăn, "Đây là chìa khóa nhà, hôm qua anh đã làm thêm một cái nhưng quên đưa cho em."

An Nhiên gật đầu, bỏ cái chìa khóa vào trong túi áo.

Ăn sáng xong Tô Dịch Thừa khăng khăng đưa An Nhiên đi làm, An Nhiên từ chối không được, đành để anh đưa đi, nhưng cách công ty một ngã rẽ thì bảo anh dừng lại, cô không muốn lại bị người cùng công ty bắt gặp, nếu mỗi người đều nghĩ như Tiểu Hiểu thì cô thật không có cách nào sống nổi.

Chẳng qua là An Nhiên không ngờ Mạc Phi lại chờ ở cửa công ty, đứng trước cửa, gương mặt tuấn tú, vóc người có tỷ lệ hoàn mỹ, tựa như là chiếc xe sang trọng bắt mắt, thường thu hút ánh mắt của không ít cô gái trẻ của công ty An Nhiên cùng những công ty khác.

An Nhiên vẫn biết Mạc Phi là người đàn ông đẹp trai hơn người, điều này từ khi mới vào đại học cô đã biết rõ, nếu không thì anh sẽ không chiếm lấy danh hiệu gương mặt điển trai nhất trường Đại Liên trong bốn năm liền, mà Trình Tường nhà Lâm Lệ chỉ có thể đứng thứ hai. An Nhiên thừa nhận từng có thời gian ngắn cô bị gương mặt tuấn tú này mê hoặc, nhìn thế nào cũng không chán ghét, nhìn thế nào cũng đẹp đẽ. Nhưng mà chính gương mặt này từng mang đến cho cô tổn thương sâu sắc nhất.

An Nhiên hít sâu, cứ gấp hết lần này đến lần khác, khiến lòng cô từ kích động ban đầu, đến ngày hôm qua giả vờ bình tĩnh, đến giờ phút này lại đổi xử với anh như không có gì, cô tin mình sẽ rời bỏ tình yêu bốn năm, cùng với sáu năm chưa quên được, từ từ quên lãng những vướng mắt suốt mười năm với người đàn ông này.

Chia tay gấp lại vẫn làm bạn bè, lời này rất khó áp dụng vào trường hợp của An Nhiên, cô không có cách nào đối xử với Mạc Phi như đối với Lâm Lệ, cũng không thể coi anh như đồng nghiệp trong công ty, cuối cùng lựa chọn duy nhất chính là làm người xa lạ.

Hít sâu một hơi, cô đi về phía trước, mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt không hề dừng lại trên người anh, dù chỉ 0.01 giây. Nếu đã không có cách nào trở thành người thân thiết nhất, cũng không muốn trở thành người đáng hận nhất, có lẽ, chỉ có thân phận người xa lạ mới thích hợp cho nam nữ đã chia tay.

Mạc Phi nhìn cô từ từ đi qua trước mặt mình, ánh mắt kia không hề nhìn anh lấy một cái, trái tim anh giống như là thủy tinh rơi xuống nát vụn.

"An Nhiên." Đúng là vẫn không chịu được, khi cô đi qua anh đưa tay ra nắm tay cô thật chặt.

An Nhiên không xoay người, không nhìn anh một cái, chỉ nói: "Làm phiền anh buông tay." Là ngữ điệu của người xa lạ, không hề pha trộn cảm xúc gì.

"An Nhiên, chúng ta nói chuyện một chút, anh có lời muốn nói với em." Mạc Phi nắm tay cô chặt hơn nữa, anh không dám buông tay, dù biết mình đã không có tư cách nắm tay cô, nhưng anh biết, nếu lúc này anh buông tay, anh thật sự không giành được cô nữa, người đàn ông xuất sắc ngày hôm qua khiến anh có phần sợ hãi.

An Nhiên nhắm mắt lại, cô thật sự không có ý định khiến tình huống quá ồn ào, khó xử. Hít một hơi thật sâu, xoay người, cố gắng khiến mình thật bình tĩnh nhìn anh ta, rồi nói: "Nếu anh thật có gì cần nói vậy thì chúng ta nói rõ ràng ở đây, nhưng mà, trước tiên buông tay tôi ra."

Mạc Phi không buông tay, nhìn cô thật sâu, nói: "Chúng ta đổi chỗ nói đi." Anh có lời nói với cô, nhưng mà tất nhiên sẽ không ở đây, nhiều người đi lại không phải là địa điểm thích hợp.

"Xin lỗi, đến giờ tôi phải đi làm rồi." Mặt không có biểu tình gì, An Nhiên nói xong liền muốn rút tay ra, nhưng bị anh nắm chặt, làm thế nào cũng không rút ra được. An Nhiên có chút bức bối, tức giận nhìn chằm chằm anh, lớn tiếng hỏi: "Đến tột cùng là anh muốn làm cái gì!"

"Anh chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với em một chút." Mạc Phi nhìn cô chằm chằm, nhưng cũng không buông tay.

"Chị Cố?" Phía sau, Lăng Lâm mặc một bộ đồ công sở thời trang Channel màu hồng cùng một túi xách đồng màu, nhìn An Nhiên và Mạc Phi, cười cười có phần mờ ám: "Chị Cố, bạn trai chị hả, rất đẹp trai." Nói xong, cản bản không đợi An Nhiên trả lời đúng hay không, liều nghiêng đầu chào hỏi Mạc Phi: "Xin chào, em tên là Lăng Lâm,

là thực tập sinh của chị Cố."

Mạc Phi chỉ cười cười với cô ta, nhưng không giải thích nhiều cũng không muốn giải thích. Tay vẫn nắm chặt An Nhiên, hôm nay, anh phải nói rõ với cô, nếu không, anh sợ anh thực không còn cơ hội.

"Lăng Lâm, cô giúp tôi xin tổng giám đốc cho nghỉ một tiếng." An Nhiên nói với Lăng Lâm xong, rồi quay đầu nói với Mạc Phi: "Quán cà phê đối diện, tôi chỉ có một tiếng."

Chương 33: Xa lì như anh ta

Lúc này trong quán cà phê hầu như không có ai, người đến mua rồi gói mang đi tương đối nhiều nhưng ngồi uống chỉ có An Nhiên và Mạc Phi.

An Nhiên ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ, quay đầu nhìn người đi đường, có người đi thong thả, có người bước như bay, vẻ mặt mỗi người mỗi khác.

"Xin hỏi, hai vị dùng gì a?" Nữ nhân viên phục vụ cầm thực đơn đến đây, còn mang theo hai ly nước lọc.

Mạc Phi gật đầu, gọi cà phê đen, anh gọi cho An Nhiên trà sữa hoàng gia.

Nhân viên viết danh sách đang chuẩn bị cầm thực đơn lui xuống thì An Nhiên gọi cô lại: "Chờ một chút."

Người nhân viên đeo huy hiệu tưới cười, mặc áo sơ mi trắng quần tạp dề màu đen, bộ ngực thật to, quay lại, nở nụ cười, hỏi: "Xin hỏi còn cần gì sao?"

"Đổi trà sữa hoàng gia thành cà phê sữa." An Nhiên nói.

"Được." Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười gật đầu, lặp lại danh sách một lần nữa, "một ly cà phê đen và một ly cà phê sữa phải không?"

An Nhiên gật đầu xác nhận cô ấy không nói sai.

"Lập tức đưa lên cho các vị." Nhân viên phục vụ mỉm cười rời đi.

An Nhiên một lần nữa quay đầu nhìn ra bên ngoài, không nhìn anh.

"Trước kia em thích uống nhất trà sữa hoàng gia, còn nói cà phê đắng, cho bao nhiêu đường và sữa đều không che lấp được vị đắng." Mạc Phi nhìn cô, chậm rãi nói.

An Nhiên quay đầu, nhìn anh, chỉ nói: "Không một ai, hay không có chuyện gì là vĩnh viễn đứng yên một chỗ, ví dụ như là công việc, qua thời gian cũng sẽ thay đổi, ví dụ như là khẩu vị, thời gian lâu dài cũng sẽ thay đổi, trước kia thích, e rằng hiện tại không thích nữa, lại ví dụ như tình cảm, qua thời gian rồi sẽ phai nhạt."

Mạc Phi cảm thấy trái tim mình đau nhói, đau đến mức khiến anh không thể hô hấp! Tất nhiên anh hiểu hàm ý trong lời nói của cô, chẳng qua là không muốn tin tưởng. Anh nhìn vào mắt của cô, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "Có một số việc, vĩnh viễn không thay đổi, trước đây như thế, hiện tại cũng vậy!"

An Nhiên né tránh tầm mắt anh, cúi đầu bưng cái ly trên bàn lên khẽ nhấp một chút, dù còn yêu thì sao, cuối cùng cũng không thể thay thế được thực tế, đạo lý này, cô đã dùng sáu năm để hiểu nó, hiện tại cô đã học được rồi, cho dù không thể ngay lập tức nhưng sẽ quên lăng từng chút từng chút một.

Người nhân viên phục vụ mang theo nụ cười chuẩn mực mang cà phê lên, sau đó mang theo nụ cười lui xuống.

Mạc Phi nhấp một hớp cà phê, vị đắng kia giống như tâm tình của anh lúc này, anh biết lựa chọn hồi đó của anh đã làm cô tổn thương, nhưng cô có biết anh đã vượt qua sáu năm này như thế nào không, mỗi đêm, anh đều nhớ nhung cô.

Trầm mặc như vậy khiến An Nhiên có chút đứng ngồi không yên, nhìn đồng hồ một chút, có phần không kiên nhẫn nói: "Có gì thì nói mau, tôi còn phải về đi làm."

Mạc Phi nhìn chăm chăm cô, đột nhiên đưa tay cầm lấy tay cô, nắm thật chặt.

"Anh, anh buông tay." Dùng sức muối rút tay về lại bị anh nắm chặt, An Nhiên có chút phát cáu: "Mạc Phi, anh bỏ tay ra!"

Mạc Phi không nghe lời cô thả tay, mà ngược lại nắm chặt thêm chút ít, hơi nghiêng người, nói: "An Nhiên, cho anh nửa năm, cho anh thêm thời gian nửa năm nữa!"

"Anh buông tay." An Nhiên giãy dụa.

"An Nhiên, anh yêu em, cả đời này anh chỉ yêu em, thật sự! Chỉ cần nửa năm nữa, nửa năm nữa là được rồi, một lần nữa chúng ta sẽ quay lại với nhau được không." Mạc Phi nắm tay cô nói, thật ra thì theo kế hoạch, anh không định nói sớm với cô như vậy, chặng qua là người đàn ông ngày hôm qua khiến anh hơi sợ, anh sợ nếu không nói, thật không kịp rồi.

An Nhiên sững sờ nhìn anh, chỉ nói: "Anh có ý gì?" Cái gì nửa năm, cái gì quay lại, chẳng lẽ anh ta đã quên anh ta còn có vợ sao?

"Em không cần quan tâm, anh tin em còn yêu anh, cho nên, đợi anh thêm nửa năm nữa, nửa năm sau, chúng ta lại quay lại với nhau giống như sáu năm trước."

"Một lần nữa quay lại?" An Nhiên cười lạnh, chỉ thấy người đàn ông trước mắt này có chút xa lạ: "Thân phận gì? Anh đã quên trong nhà anh còn có một người vợ sao? Đến lúc đó, anh muốn tôi làm tình nhân à?"

"Không phải." Mạc Phi phủ nhận, sao anh có thể để cô làm tình nhân của anh được, người con gái này là người duy nhất anh yêu, sao anh có thể cam lòng để cô tủi thân chịu thân phận không dám gặp người.

"Không phải, vậy anh tính ly hôn với Đồng Tiểu Tiệp? Mà tôi lại trở thành người thứ ba giữa hai người?" An Nhiên nhìn anh ta lạnh lùng, giọng nói rét lạnh không có nhiệt độ.

"An Nhiên, đừng tự nói bản thân kinh khủng như vậy, em cũng biết, em chưa bao giờ là người thứ ba cả!" Hồi đó, bọn họ yêu nhau trước, muốn nói kẻ thứ ba, cũng là người khác, chưa bao giờ là cô.

"A." An Nhiên cười khẩy, "là anh khiến tôi nghĩ đến chính mình

núi vậy."

"An Nhiên, anh và cô ta có thỏa thuận, nửa năm nữa sẽ hết hạn, đến lúc đó, anh sẽ ly hôn với cô ta." Mạc Phi nói.

An Nhiên mắt lạnh nhìn người đàn ông trước mặt, trước kia ở cùng nhau cô cảm thấy mọi mặt đều tốt, nhưng sáu năm không gặp, gặp lại chỉ cảm thấy xa lạ, đâu còn bóng dáng của năm đó, dùng sức rút tay từ trong tay anh ra: "Mạc Phi, anh thật ích kỷ, tại sao anh muốn tôi chờ anh?"

"An Nhiên, em còn yêu anh, đúng không? Những năm gần đây, em cũng thể quên được quá khứ của chúng ta, đúng không?" Anh đã điều tra, sáu năm, cô chưa yêu đương lần nào, cô chỉ tập trung tất cả vào công việc, anh biết, trong lòng cô chưa từng quên được anh.

Dù là như thế, chẳng lẽ những thứ này để cho anh ta có tư cách làm tổn thương cô sao? Nếu thế, cô cảm thấy đau xót cho chính tình yêu của mình.

Thấy cô không nói, Mạc Phi cho là cô đang tự hỏi bản thân, một lần nữa nắm chặt tay cô, giọng nói dịu lại, dụ dỗ cô: "An Nhiên, đợi anh thêm nửa năm, nửa năm nữa, được không?"

An Nhiên nhắm mắt lại, khóc miệng cười trào phúng, lại mở mắt ra lần nữa, trong mắt có thêm vài phần dứt khoát, phần nộ hất tay anh ta ra: "Tôi sẽ không chờ anh, từ thời điểm anh nói cho tôi biết anh muốn kết hôn với Đồng Tiểu Tiệp sáu năm trước, chúng ta đã không có khả năng nữa rồi, tôi mặc kệ giữa các người có thỏa thuận gì, cũng không quan tâm nửa năm sau các người có ly hôn hay không, chuyện đó không liên quan gì đến tôi." Nói xong, cô đứng dậy, lấy túi xách trên ghế, nói: "Ngoài ra sau này đừng tới tìm tôi nữa, tôi đã kết hôn rồi, anh như thế này sẽ gây rắc rối cho tôi, tôi không muốn chồng tôi hiểu lầm cái gì." Nói xong, cô xoay người chuẩn bị bỏ đi.

"Em kết hôn?" Mạc Phi vọt lên chắn trước mặt cô, khó tin nhìn cô, thám tử tư cung cấp thông tin cho anh nói rõ cô chưa lập gia đình, thậm chí hẹn hò cũng không.

"Đúng." An Nhiên gật đầu.

Mạc Phi lắc đầu, "Anh không tin." Cô lừa anh, anh khăng định.

"Tùy anh." Có tin hay không là ý nghĩ chủ quan của mỗi người, cô không thể chi phối ý nghĩ của người khác. Đi qua cạnh anh, một giây sau tay bị anh bắt lấy.

"Là người đàn ông ngày hôm qua?" Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

"Đúng." An Nhiên trả lời, gọn gàng dứt khoát, không hề phân vân chần chờ chút nào.

Mạc Phi không nói gì, chẳng qua chỉ nắm chặt tay cô.

An Nhiên có phần đau nhức, cô hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Mạc Phi, đừng làm tôi hận anh."

Mạc Phi nghe cô nói thì suy sụp, có chút đau đớn, nhắm mắt lại, cuối cùng anh thả tay cô ra.

Thu tay về, An Nhiên không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài cửa.

Chương 34: Lâm Lệ tức giận

Trước khi tan tầm Lâm Lệ gọi điện thoại bảo An Nhiên ăn cơm tối với cô, giọng điệu có vẻ không tốt.

An Nhiên vốn định từ chối, vì gần đây cô đã đồng ý với Hoàng Đức Hưng về bản thiết kế phòng khách của tòa nhà chính phủ kia, hiện tại cô mới bắt đầu phác thảo còn chưa xong, phải tranh thủ mấy đêm nữa. Nhưng mà còn chưa nói ra khỏi miệng, 'lão phật gia' Lâm Lệ bên kia đã nói, không cho từ chối. Cuối cùng lời từ chối của An Nhiên chỉ có thể để lại trong lòng.

Sau khi Lâm Lệ tốt nghiệp đại học liền đi làm nhân viên bán hàng ở một công ty bất động sản, bình thường đều vô dục vô cầu, hơn nữa thu nhập của Trình Tường rất ổn, nên Lâm Lệ cũng không quá

chú trọng công việc, nên đó là lý do, dù đã làm ở công ty này sáu năm, các đồng nghiệp cùng thời với cô thì đã làm quản lý, giám đốc, chỉ có cô vẫn là một nhân viên bán nhà nhỏ, công việc bình thường chỉ đạt chỉ tiêu hàng tháng.

Lúc tan việc An Nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Lệ nói là cô ấy đã đợi ở dưới cổng công ty, bảo cô nhanh chóng đi xuống, An Nhiên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đoán có thể cô ấy và Trình Tường cãi nhau, nhưng mà theo cô thấy từ giọng điệu của Lâm Lệ bây giờ, thì sự việc còn nghiêm trọng hơn cô tưởng, nghĩ thế, An Nhiên vội vàng thu dọn, cầm túi xách liền đi ra ngoài, ngay cả cửa phòng làm việc cũng quên đóng.

An Nhiên lái xe từ nhà để xe đi ra đã thấy Lâm Lệ đứng ở cổng công ty, sắc mặt rất kém, cạnh chân còn có một cái thùng.

An Nhiên hạ cửa xe gọi cô ấy một tiếng, thấy Lâm Lệ ôm lấp cái thùng đi về phía cô, kéo cửa sau xe ra, trực tiếp ném thùng giấy vào, sau đó tức giận vòng qua đầu xe mở cửa lên xe. Mặt không thay đổi nói: "Lái xe."

An nhiên thấy sắc mặt cô không bình thường, thì không hỏi nhiều, liền khởi động xe lên đường.

Xe lên đường một lúc lâu, An Nhiên mới mở miệng hỏi Lâm Lệ: "Lão phật gia, chúng ta đi đâu?"

"Du Nhiên Cư." Lâm Lệ oán giận nói.

"Khụ..." An Nhiên sặc nước miếng của mình, quay đầu nhìn Lâm Lệ nói: "Hay là, hay là đổi chỗ khác đi, đi nhiều rồi ăn cũng chán."

Lâm Lệ ngoanh mặt lại, trợn mắt nhìn cô, nói: "Đổi cái gì mà đổi, đổi chỗ có thể ăn cơm không mất tiền sao?"

An Nhiên toát mồ hôi, thì ra là cô muốn ăn cơm chùa a!

Khi tới Du Nhiên Cư, An Nhiên liền tìm nơi xó xỉnh để ngồi, Lâm Lệ hình như rất bực bội, lấy thực đơn mỗi món gọi một lần, khiến nhân viên phục vụ đứng một bên há hốc mồm, hỏi An Nhiên có phải còn người đến nữa không, có cần đổi lên gian phòng trên tầng không.

An Nhiên hơi lúng túng lắc đầu, đoạt lại tờ thực đơn trong tay

Lâm Lệ, liền trả lại cho người phục vụ, vội nói cứ như vậy đã, rồi bảo nhanh đem thức ăn lên.

Người phục vụ gật đầu lia lịa, lấy lại thực đơn, thuận tiện đưa nước lọc lên.

An Nhiên nhìn vẻ mặt khó coi của Lâm Lệ, cố gắng thoải mái hỏi: "Làm sao thế, tên nô tài kia trêu chọc lão phật gia của chúng ta không vui rồi?"

"Hừ, có mấy người thật không biết xấu hổ, anh ta nghĩ anh ta là thứ gì, anh ta nghĩ là ta muốn làm việc dưới quyền anh ta a, cũng không nhìn lại chính bản thân mình, cái đồ tham mộ hư vinh bám váy đàn bà, nói ra không sợ mất mặt." Lâm Lệ oán hận nói.

An Nhiên nghe như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu gì: "Chuyện gì a, nói cho ta một chút."

Lâm Lệ quay đầu, nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên may mà hồi đó mi không ở cùng chỗ với anh ta, tên đó cẩn bản không phải là thứ gì tốt!"

"Mi đang nói đến Mạc Phi?" An Nhiên thử hỏi.

"Không phải anh ta thì còn ai." Lâm Lệ càng nghĩ càng giận, cô cẩn bản không biết ông chủ mới của công ty chính là Mạc Phi, hơn nữa vừa đến, liền tung tin nói cô lười làm, không đủ tích cực trong công việc, công ty không tuyển dụng nữa.

"Rốt cục có chuyện gì xảy ra?" An Nhiên có chút mơ hồ, không rõ vì sao Mạc Phi liên quan đến Lâm Lệ, hơn nữa lại liên quan đến công việc.

Lâm Lệ uống một hớp nước rồi nói, thì ra là trước đó không lâu, công ty Lâm Lệ bị một công ty kiến trúc lớn của Mỹ mua lại, mà hôm nay là ngày ông chủ mới đến tiếp nhận, Lâm Lệ không ngờ người đó là Mạc Phi. Vừa trông thấy anh ta cô liền mắng anh ta là kẻ già nhân giả nghĩa, không may bị những người qua lại nghe thấy, Lâm Lệ là người trắng đen rõ ràng, tốt là tốt, không tốt là không tốt, nhìn thấy anh ta, cũng không chút khách khí lườm nguýt, không yếu thế chút nào.

Ngay tại chỗ thì Mạc Phi cũng không tức giận, nhìn cô một cái

rồi quay đầu đi lên. Lâm Lệ quay về chỗ ngồi bắt đầu đánh đơn xin từ chức, nhưng có người tốc độ nhanh hơn, Mạc Phi vừa lên chưa đầy 10 phút đồng hồ, người ở bộ phận nhân sự liền gọi cho Lâm Lệ, báo rằng bộ phận nhân sự thúc dục, Lâm Lệ đành bỏ lại cái đơn từ chức mới đánh được một nửa, rồi đi bộ phận nhân sự. Không ngờ vừa vào bộ phận nhân sự, quản lý bộ phận nhân sự liền ném giấy sa thải vào mặt cô, nói cô lười biếng, không tích cực liền sa thải cô.

Lâm Lệ không nói gì, trực tiếp cầm giấy đến ầm ĩ phòng tổng giám đốc, đẩy cửa vào mắng Mạc Phi một trận, sau đó ném giấy vứt lên bàn anh ta, không nghĩ đến anh ta còn tuyệt tình hơn, gọi thẳng bảo vệ kéo cô ra ngoài, cuối cùng còn giao cho bảo vệ giám sát cô thu dọn đồ đạc, xác nhận cô không lấy gì của công ty mới để cô rời đi.

Lâm Lệ chưa bao giờ bị đối xử như thế, cơn giận trong lòng kia vẫn dâng lên hừng hực, cuối cùng gọi điện cho An Nhiên, sau đó đón xe đến trước cổng công ty cô.

"Kẻ giả nhân giả nghĩa, chính là kẻ bỉ ổi, có mặt mà không đáng làm người, không phải thứ gì tốt." Lâm Lệ tức giận nói, tay thì hoạt động không ngừng, cầm đũa gấp một miếng sườn xào chua ngọt to, nhét vào miệng nhưng vẫn không quên nói với An Nhiên: "May mắn, may mắn năm đó các ngươi không ở cùng nhau."

An Nhiên nhìn cô không phản bác, cũng không có vạch trần năm đó Lâm Lệ khen ngợi với cả phòng kí túc xá là Mạc Phi và Trình Tường là hai cực phẩm của T Đại, đẹp trai nhất, thành tích hạng nhất, tướng mạo hạng nhất, nhân phẩm hạng nhất. Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ không tin Mạc Phi là người tuyệt tình như thế, nhưng qua buổi sáng hôm nay, cô hiểu được một đạo lý, qua thời gian, cái gì cũng thay đổi, nhất là người, trước kia quen thuộc như vậy nhưng gặp lại cũng chỉ là người xa lạ.

Lâm Lệ uống một hớp nước, nuốt thức ăn trong miệng xuống, sau đó lại vươn đũa gấp miếng tôm rim, vừa nói: "Ta thấy a, hiện tại ông xã của mi bây giờ không tệ, ít nhất mạnh hơn anh ta rất nhiều."

An Nhiên sững sốt, nhìn cô nghi hoặc: "mì đã gặp Tô Dịch Thừa?" Cô không nhớ đã giới thiệu cho bọn họ gặp nhau lúc nào a!

"Tô Dịch Thừa? Ai là Tô Dịch Thừa?" Chiếc đũa gấp rau dừng lại, Lâm Lệ rơi vào trạng thái ngây dại.

An Nhiên đảo mắt trăng dã, có một loại cảm giác vô lực.

Thấy cô như thế, Lâm Lệ nhanh chóng phản ứng lại, "nga, chồng mì a, ta chưa từng gặp a, mì đã giới thiệu cho chúng ta gặp mặt sao?"

An Nhiên toát mồ hôi, bưng nước lên uống một ngụm lớn, mới hỏi: "Gặp cũng chưa gặp, vậy sao mì biết là anh ta có tốt hay không."

Lâm Lệ nhìn một bàn đầy thức ăn này, sững sờ nói: "Ăn uống thả cửa nhiều như thế này mà không phải trả tiền, còn không tốt!"

An Nhiên hết chối nói rồi, nhìn một bàn đầy đồ ăn kia, cô không nói ra được nửa lời.

Chương 35: Quà cưới

Lâm Lệ thực sự ăn rất khỏe, sau khi mang thai lại càng ăn được nhiều hơn, một bàn đồ ăn kia, An Nhiên không động đũa nhiều lăm, cơ hồ toàn bộ đều do Lâm Lệ giải quyết.

Trước khi về, An Nhiên lấy cớ đi vệ sinh, lặng lẽ cầm hóa đơn đến thẳng quầy thanh toán, mặc dù Tô Dịch Kiều đã nói, từ nay về sau sẽ miễn hóa đơn, nhưng mà cô dù sao vẫn cảm thấy không hay lầm.

Khi trở về Lâm Lệ đang gọi điện cho Trình Tường, dáng vẻ e thẹn, khiến An Nhiên không thể liên hệ với một Lâm Lệ có tính cách tùy tiện mạnh mẽ kia, và một cô gái cười duyên động lòng người đang đứng trước mặt.

Thấy An Nhiên quay về, Lâm Lệ nói thêm mấy câu với Trình

Tường sau đó mới cúp điện thoại. Nói với An Nhiên: "tiểu An tử, tối hôm nay tiểu Tường tử nhà chúng ta có tiệc xã giao, cho nên tối nay mì phải hầu hạ lão phật gia ta ăn uống vui chơi."

"Vậy ăn đã ăn, uống đã uống, tiếp theo lão phật gia muốn đi đâu?" An Nhiên phụ họa lời của cô.

Cặp mắt to đen láy chuyển động một vòng, nói: "đi siêu thị đi, ăn no phải tiêu hóa, Trình Tường nhà ta nói khi về sẽ mang cho ta sôi gà bọc lá sen đấy."

An Nhiên đảo cặp mắt trăng dã, cả giận nói với cô ấy: "mì nha điều độ một chút, coi chừng bội thực con gái của ta."

"Đi chết đi, dạ dày con ta cũng mạnh mẽ giống ta." Lâm Lệ đắc ý nhìn cô.

An Nhiên không tức giận cười cười, hai người cùng đi ra khỏi Du Nhiên Cư.

Trên xe, An Nhiên mở một khúc dương cầm nhẹ nhàng, Lâm Lệ mở nửa cửa sổ xe để gió đêm thổi vào trong xe.

"Đúng rồi, mì và Tô, Tô Dịch Thừa đăng ký kết hôn rồi, vậy tính lúc nào làm đám cưới a?" trên xe, Lâm Lệ đột nhiên nghĩ đến điều này liền thuận miệng hỏi.

"Chúng ta không định làm đám cưới." An Nhiên nhàn nhạt trả lời, ánh mắt chuyên tâm nhìn phía trước.

"Tại sao? Anh ta không muốn làm?" Lâm Lệ nhìn cô khó hiểu, cô thấy, dù cho đám cưới chỉ là hình thức thức, nhưng cũng rất quan trọng.

Không có đám cưới, hôn nhân sẽ không có lời chúc phúc, cứ như là lén lút lút lút, mất mặt lắm.

An Nhiên lắc đầu: "Không phải, là ta không muốn làm, rất phiền phức."

"An tử, đây là chuyện cả đời của con gái lại còn sợ phiền phức, ít nhất cũng phải cho bản thân một ngày mặc áo cưới xinh đẹp, nhận lời chúc phúc của mọi người, có cha nắm tay đặt vào tay người đàn ông yêu dấu." Lâm Lệ nói.

An Nhiên nhìn cô, gượng cười nói: "Lâm Lệ, ta không giống mì,

ta và Tô Dịch Thừa không phải là mi và Trình Tường."

"An Nhiên, mi quá vô trách nhiệm với mình rồi." Lâm Lệ nhìn cô chăm chăm nói, vẻ mặt thực sự nghiêm túc.

An Nhiên nhìn cô, cười cười: "Nếu có một ngày ta và Tô Dịch Thừa cũng được như mi và Trình Tường hiện tại, ta nhất định sẽ bắt anh ấy bỏ xung lỗ cưới này." Nhưng mà sẽ một ngày như thế sao? Ai cũng không biết.

Lâm Lệ im lặng một lúc lâu, thì xe đi đến siêu thị, trước khi xuống xe, cô mới lên tiếng: "An tử, sắp xếp thời gian để ta và Tô Dịch Thừa nhà mi gặp mặt đi." An Nhiên là bạn tốt nhất của cô, cô phải xem Tô Dịch Thừa rõ cuộc là người đàn ông như thế nào, nếu không tốt, cô chắc chắn sẽ không để anh ta bắt nạt An Nhiên.

An Nhiên đỡ xe ở bãi đỗ ven đường xong, quay đầu nhìn Lâm Lệ cười cười, gật đầu nói: "Được."

Lâm Lệ cũng cười, vừa mở cửa xuống xe vừa nói: "An tử, đi cùng lão phật gia, lão phật gia đi xem có gì thích hợp làm quà tân hôn cho mi."

"Hmm, vậy phải cảm ơn lão phật gia trước rồi, ngài tốn kém quá." An Nhiên cười nói.

"Không sao, đến khi ta và Trình Tường kết hôn, mi cũng tặng ta là được, không cần gì nhiều, chỉ cần giá trị trên dưới 5, 6 con số là được." Lâm Lệ không chút nào khách khí nói.

"Đi chết đi, đánh cướp đấy à."

An Nhiên vốn định không mua cái gì, nhưng mà sáng ngày kia có lẽ phải đi gặp cha mẹ Tô Dịch Thừa nên liền kéo Lâm Lệ đi mua hai cái khăn lụa, một cái khín chăn, một cái toát ra sự hoạt bát.

Lâm Lệ nhìn hai cái túi An Nhiên xách theo, không ngừng gật đầu: "Ừ, quan hệ mẹ chồng nàng dâu là quan hệ khó khăn nhất, phải xử lý cẩn thận. Hôm nào ta cũng phải mua cho mẹ chồng ta gì đó, lấy lòng bà a."

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu liếc nhìn bụng cô, cười nói: "ta thấy mi không cần mua gì cả, cứ nuôi tốt là được. Đúng lúc không phải làm việc, mi cứ an tâm ở nhà chuẩn bị lấy chồng và dưỡng thai

thôi."

Vừa nói hai người vừa đi vào một gian đồ ngủ, An Nhiên nghĩ đến mấy cái áo ngực của mình có chút biến dạng rồi, liền đi đến mấy quầy bên kia chọn áo ngực, Lâm Lệ thì ở tại quầy này quấn hỏi người bán hàng cái gì đó.

An Nhiên chọn mấy cái mình thường mặc có kiểu dáng đơn giản, cũng không mặc thử, cầm lấy đi thẳng đến quầy tính tiền, đi qua thì thấy trên quầy hàng bày hai túi đồ, Lâm Lệ hình như đã mua xong, thấy cô đến, lấy đồ ngủ ở một trong hai túi đó để ở trước người khoa tay múa chân: "thế nào, đẹp không?"

Kiểu dáng cũng không cởi mở, một cái dây đeo băng lụa tơ tằm bình thường, nhưng phần hoa trước ngực lại được làm tinh tế xinh đẹp.

An Nhiên gật đầu, nói: "rất đẹp."

Lâm Lệ hài lòng gật đầu, bỏ đồ ngủ vào túi, cầm cái túi kia đưa cho cô, nói: "Ta nhìn liền thích, này, quà mua cho mi."

An Nhiên đưa tay nhận lấy, liếc vào túi, cũng hoa hồng như thế, cô cầm túi buồn cười nhìn Lâm Lệ, nói: "Lâm Lệ, mi thật là keo kiệt, mua cho ta có một bộ đồ ngủ, còn muốn ta sau này mua cho mi 5, 6 con số nữa."

"Ha ha, hôm nay mi gần người giàu có rồi, đâu có thể tính toán chi lí với dân chúng nhỏ bé chúng ta, hơn nữa, đừng thấy nó là đồ ngủ nho nhỏ, không chừng có thể gây ra bước ngoặt kinh người đó." Vừa nói vừa quay sang nhìn cô gái đứng quầy bên cạnh hỏi: "cô nói đúng không?"

"Đúng." Chỉ thấy cô gái kia cười cười vẻ mặt mờ ám liếc An Nhiên, gật đầu.

An Nhiên cũng không suy nghĩ nhiều, liền để người bán hàng tính tiền cái áo ngực sau đó mới cầm túi đi ra ngoài.

Hai người đi quanh trong siêu thị, Lâm Lệ mua cho Trình Tường nhà cô một cái áo sơ mi, thấy thời gian đã kha khá, hai người mới về nhà.

Để đồ vào ghế sau, An Nhiên lái xe đưa lão phật gia Lâm Lệ trở

về.

Trên đường về, An Nhiên nhìn Lâm Lệ ngồi bên cạnh tràn đầy thỏa mãn thích thú nhìn đồ ngủ, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Sắc mặt đỏ bừng, có phần xấu hổ mở miệng: "Lâm, Lâm Lệ."

"Ừ?" Lâm Lệ lên tiếng trả lời, nhưng cũng không quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào áo ngủ tinh sảo trong tay, cô thích hoa ở ngực rất tinh sảo xinh đẹp.

An Nhiên mở miệng hỏi lâu nhưng mãi không có hỏi ra khỏi mồm.

Mãi không thấy có câu trả lời, Lâm Lệ có chút không kiên nhẫn rồi, ngẩng đầu hỏi: "Có chuyện gì a?"

An Nhiên nhìn cô, cuối cùng đỏ mặt hỏi ra miệng: "cái kia, lần đầu tiên đau lầm hả?" Cô không có kinh nghiệm, nhưng nghe nói là rất đau, cô không biết, nên muốn hỏi Lâm Lệ một chút, dù sao cô ấy cũng là người từng trải, kinh nghiệm phong phú.

"Cái gì lần đầu tiên? Cái gì rất đau?" Lâm Lệ phản ứng luôn chậm hơn nửa nhịp, nhưng mà chậm nửa nhịp như vậy khiến An Nhiên muốn phát điên.

"Chính là, chính là cái kia a, mi, lần đầu tiên của mi và Trình Tường có đau không?" Khuôn mặt nóng bừng như bị thiêu đốt, An Nhiên cảm thấy ngượng muộn chết, hận không đào được cái hố chôn mình luôn.

Lâm Lệ sững sốt hồi lâu, đột nhiên nóng nảy hô lên: "kháo, hai người còn chưa làm sao!"

An Nhiên chỉ thấy mặt mình còn nóng hơn nước sôi rồi, có lẽ, cô căn bản không nên hỏi Lâm Lệ vấn đề này.

"Lần đầu tiên tất nhiên là rất đau rồi, lúc ấy ta và Trình Tường đều là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, ta đau đến suýt ngất đi." Lâm Lệ nhớ lại, đó đúng là 'chiến trường đẫm máu', là kinh nghiệm đầy máu và nước mắt!

An Nhiên nghe thế có phần sợ hãi, hỏi: "Vậy, vậy có phải đàn ông có kinh nghiệm sẽ không đau như vậy a?" Tô Dịch Thừa năm nay 32 tuổi, dù không biết trước đây có bao nhiêu người phụ nữ,

nhung bắng điều kiện của anh, cũng có thể là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình đi.

Lâm Lệ tức giận liếc trăng cô, nói: "Ta làm sao biết được, ta lại chưa thử."

Chương 36: Nôi y gợi cảm

Tiết trời đã bắt đầu nóng lên, xuân đang dần lui đi, mùa hè đang lặng lẽ đến.

Đưa Lâm Lệ về rồi trở lại nhà Tô Dịch Thừa đã hơn 10 giờ, trong phòng khách đen kịt một mảnh. Cô giơ tay bật đèn, xách đồ trong tay để vào phòng ngủ.

Đi mua sắm một tối với Lâm Lệ, bây giờ An Nhiên cảm thấy thân thể dinh dính khó chịu, nên cũng không quan tâm đến chiến lợi phẩm mua lúc tối, liền mở tủ quần áo lấy đồ ngủ đi thăng vào phòng tắm.

Cũng tại giây phút An Nhiên bước vào phòng tắm, cửa phòng được mở ra, Tô Dịch Thừa cầm theo tập công văn đi vào, sắc mặt hơi hốc hác, đầu tóc có chút lộn xộn, quần áo có phần nhăn nhúm.

"Về, về rồi." An Nhiên sững sờ nhìn anh, rõ ràng cô nhớ anh bảo hôm nay có thể không về.

Tô Dịch Thừa gật đầu, để cắp công văn ở trên một ngăn tủ, "Công việc tiến hành tương đối thuận lợi." Nhìn cô vẫn mặc trang phục công sở, hỏi: "vừa về?"

An Nhiên gật đầu, nói đúng sự thật: "Buổi tối đi ăn cơm với Lâm Lệ, thuận tiện đi mua sắm." Nhìn anh cầm áo khoác cởi xuống, An Nhiên nhanh nhẹn từ phòng tắm đi ra, "Muốn tắm à? Vậy anh tắm trước đi"

Tô Dịch Thừa cười cười với cô, lấy đồ ngủ từ trong tủ quần áo ra, nói: "Không cần, em đi vào tắm đi, anh đi ra phòng tắm bên

ngoài." Nói xong thì cầm quần áo đi ra ngoài.

An Nhiên nhìn chăm chăm cửa phòng đến ngẩn người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, xoay người vào phòng tắm.

Đến khi Tô Dịch Thừa tắm rửa xong, trở lại phòng ngủ, An Nhiên còn chưa đi ra ngoài, nhìn hai túi giấy bày trên giường, vì tö mò, anh tiện tay lấy một cái nhìn vào, sắc mặt phiếm hồng, lập tức để cái túi lại chỗ cũ, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Tô Dịch Thừa không ngờ tới đồ trong túi kia là áo ngực, cầm trên tay có cảm giác lạ lùng.

"A!" Đột nhiên tiếng kêu sợ hãi của An Nhiên truyền ra từ trong phòng tắm.

Tô Dịch Thừa xoay người, chạy về hướng phòng tắm, đứng gõ trước cửa, hỏi: "An Nhiên, có chuyện gì vậy?"

"Ách ... không có, không có chuyện gì." Trong phòng tắm truyền đến tiếng của An Nhiên, nghe kỹ đúng là không có chuyện gì.

Nhưng mà tiếng thét chói tai vừa rồi cũng là xác thực, Tô Dịch Thừa có chút lo lắng: "An Nhiên, mở cửa ra."

"Chờ, chờ một chút, tôi, tôi còn chưa xong." Trong phòng tắm, An Nhiên trùm khăn tắm trừng mắt nhìn bộ đồ ngủ đã ướt một mảng lớn kia, cô cảm thấy vô lực. Vừa rồi, không biết lúc nào mà không cẩn thận va vào cái giá treo đồ ngủ, lúc tắm xong chuẩn bị mặc đồ mới thấy đồ ngủ đã rơi xuống đất ướt sũng.

Áo ngủ này không thể mặc rồi, nhưng mà đêm nay làm thế nào bây giờ, đột nhiên cô nhớ đến quà cưới mà Lâm Lê mua ở siêu thị vừa rồi, giờ phút này An Nhiên thật sự vô cùng bái phục sự sáng suốt của Lâm Lê, bộ đồ ngủ kia hơi gợi cảm hơn bộ trên tay mình nhưng cũng coi như là bảo thủ, nhưng mà bây giờ bộ đồ đó ở bên ngoài, làm sao lấy để mặc là cả một vấn đề.

"An Nhiên?" Thanh âm của Tô Dịch Thừa một lần nữa truyền vào từ ngoài cửa.

"Cái kia, cái kia." Tay cầm chặt khăn tắm trên người, An Nhiên có phần do dự mở miệng: "Tôi, Tô Dịch Thừa, anh, anh có thể đưa cho tôi bộ đồ ngủ trên giường không, tôi, bộ đồ ngủ của tôi rơi vào

nước rồi."

"Được." Nghe thấy đúng là cô không sao, lúc này Tô Dịch Thừa mới yên tâm, xoay người đi lấy bộ đồ ngủ đặt trên giường kia, trực tiếp bỏ qua cái túi chứa áo ngực, để ý đến cái khác, đưa tay vào trong lấy quần áo ra, sau đó một hộp đồ rơi từ trong đống quần áo, rơi xuống chân anh.

Khom lưng nhặt lên cái hộp, nhìn rõ chữ viết trên cái hộp, ánh mắt đột nhiên trợn to, trên hộp rõ ràng viết 'Bao Cao Su'! Quay đầu nhìn cửa phòng tắm đóng kín kia, Tô Dịch Thừa có phần mất bình tĩnh.

Trải bộ đồ ngủ kia ra, không nhìn còn tốt, vừa nhìn, Tô Dịch Thừa chỉ cảm thấy cả người mình như bị lửa đốt, một luồng khí nóng xông thẳng lên chỗ nào đó của cơ thể, hô hấp bắt đầu dồn dập, trong đầu không kiềm chế được mà tưởng tượng đến dáng điệu An Nhiên mặc đồ ngủ này đi ra, thân thể lại càng nóng thêm hơn nữa.

An Nhiên nắm chặt khăn tắm tựa vào cạnh cửa phòng tắm, nhưng mãi không thấy bên ngoài có động tĩnh gì, trực giác cho là anh không tìm được, thốt ra: "Tô, Tô Dịch Thừa? Không, không có tìm được sao?" Theo lý thuyết thì sẽ không, túi để trên giường, rất nổi bật mới phải.

"Khụ ..." Ngoài cửa, Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần, ho một cái, cầm chặt đồ ngủ, bước đi về phía phòng tắm: "Tìm, tìm được rồi."

"Vậy, vậy làm phiền anh đưa cho tôi một chút." An Nhiên một tay nắm chặt khăn tắm, một tay nhẹ nhàng hé mở cửa phòng tắm, vươn tay ra lấy.

Tô Dịch Thừa đưa bộ đồ ngủ voan mỏng vào tay cô, nhưng không buông tay lập tức mà cực kỳ rối rắm hỏi: "Em khẳng định muốn mặc cái này?" Nói từng câu từng chữ thật chậm.

An Nhiên cầm lấy áo ngủ sững sốt, nhìn vẻ mặt anh có gì đó là lạ, lại thêm không hiểu rõ ý của anh, đành phải có phần lúng túng nói: "tôi, tôi, tôi vừa rồi làm rơi đồ vào nước, ướt hết cả rồi."

Tô Dịch Thừa nhìn ánh mắt vô tội của cô, sau khi tắm xong,

khuôn mặt cô trắng mịn, tươi mát như quả mật đào vừa hái xuống, lúc này đang dụ dỗ anh. Cảm thấy nơi nào đó căng thẳng đau dữ dội, tay buông bộ đồ ra, rồi đột nhiên xoay người sang chỗ khác.

An Nhiên không nghĩ nhiều, lấy đồ ngủ xong thì rụt tay lại, đóng chặt cửa phòng tắm. Khi An Nhiên vui mừng cầm quần áo chuẩn bị đi mặc vào thì vừa mở ra, bỗng đứng bị sợ đến hóa đá, cái cái cái này và cái cô thấy Lâm Lệ khoa tay múa chân, ngoại trừ màu sắc giống nhau, còn kiểu dáng thì làm gì có nửa điểm tương đồng, cái dây đeo tinh xảo, phía dưới là voan mỏng mềm mại, trong suốt và rộng rãi, quần ngủ kèm theo kia căn bản không thể gọi là quần, chỉ là một sợi dây nhỏ xuyên qua hai mảnh vải mỏng, che kín được rất ít chỗ.

Giờ phút này cô mới hiểu ra ý nghĩa câu nói vừa rồi của Tô Dịch Thừa! Mặt cô đỏ rực, cực kỳ nóng bỏng.

Trời! lúc này An Nhiên hận không đào được một cái động dưới đất để chôn vùi bản thân mình chết cho rồi, cô thật sự không còn mặt mũi gặp người rồi!

Trong phòng tắm, An Nhiên trực tiếp hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Lâm Lệ, bản thân cô không biết đã làm gì có lỗi với cô ấy, thế mà cô ấy lại chỉnh cô như thế này, mệt tối nay cô còn để cô ấy ăn uống thả phanh, còn đưa cô ấy về nhà, cái này, thật sự là muốn hại chết cô mà!

Nhin bộ nội y gợi cảm trên tay, lại nhìn bộ đồ ngủ đã hoàn toàn ướt sũng nằm trên mặt đất, An Nhiên cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Chương 37: Đêm, rất mê người

Sau khi bộ đồ ngủ đặc biệt được đưa vào, qua 10 phút đồng hồ, cửa phòng tắm vẫn chưa hề được mở ra.

Tô Dịch Thừa đứng ở ngoài cửa phòng tắm, dục hỏa cũng không biến mất mà ngược lại càng mạnh mẽ hơn rồi, trong đầu không ngừng hiện ra dáng vẻ An Nhiên sau khi mặc bộ đồ ngủ thiếu vải kia, vẻ thanh lệ kèm theo tia quyền rũ chọc người. Nghĩ vậy, ham muốn trong cơ thể lại càng mãnh liệt.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa gọi, thanh âm cực kỳ khàn khàn. Lúc này đây anh có một xúc động muôn đẩy thẳng cửa vào, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

Lại qua không biết bao lâu, "kết..." cửa phòng tắm rốt cuộc được mở ra, An Nhiên cuồn chặt cái khăn tắm không lớn lầm kia, đi từ phòng tắm ra ngoài, khăn tắm trùm được đường cong là lướt của cô nhưng lại để lộ đôi chân thon dài.

Nhin thấy Tô Dịch Thừa đứng ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng dựng đỏ lên, giống như là quả táo chín đỏ mọng, mà tất cả rất là dễ thương trong mắt Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa nhìn cô chằm chằm, không hề chớp mắt, dường như nhìn thấy một vật báu nào đó vậy, nếu như nháy mắt một cái có thể vuột mất cái gì.

An Nhiên bị nhìn như vậy rất là xấu hổ, tránh ánh mắt của anh, đồng thời trong lòng cực lực hỏi thăm trên dưới tổ tông nhà Lâm Lệ mấy lần.

"Thật ra thì, tôi... cái áo ngủ này không phải của tôi —" Tay nắm chặt cái khăn tắm.

"An Nhiên."

An Nhiên thử muốn giải thích cái gì lại bị anh ngắt lời, sau đó im lặng, ngẩng đầu, sững sờ nhìn anh.

Tô Dịch Thừa nhìn cô chằm chằm, sau đó đi về phía cô, chầm chừ nhìn cô hồi lâu, rồi đưa tay ôm thật chặt cô vào lòng, nhẹ giọng hỏi bên tai cô: "An Nhiên, em chuẩn bị xong chưa?"

Vì dục vọng hành hạ mà thanh âm của anh trở nên đặc biệt ám ách nhưng giàu từ tính, thậm chí nghe vào lúc này lại có loại cảm giác mị hoặc, mê người, khiến An Nhiên hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, chỉ ngây ngốc đứng đó tùy anh ôm.

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, thân thể mềm mại không xương lúc này được anh ôm chặt, dường như từ giây phút cô bước ra từ phòng tắm, lý trí của anh đã hoàn toàn biến mất, hô hấp ngắn rồi nặng, cuối cùng cực kỳ dồn dập.

An Nhiên bị nhiệt độ trên người anh hù dọa, cả người bị anh ôm gắt gao, giữa thân thể hai người không hề có kẽ hở.

"An Nhiên..." Thanh âm trầm thấp vô cùng ám ách của anh lại vang lên bên tai cô.

Cô có phần sợ sệt, dường như biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng muốn đẩy anh ra, lại căn bản không có sức lực từ chối, chống cự lại.

Tô Dịch Thừa hôn lỗ tai cô, để lại một dấu đỏ nhợt nhạt trên gáy trắng ngắn của cô, đó là ấn ký anh dành cho cô.

Thật ra thì trước đó An Nhiên đã chuẩn bị tốt, ngày này sớm muộn gì cũng đến, tối nay coi như là ý trời, cô không thể nói nổi lời từ chối rồi, mặc dù còn hơi hồi hộp, hơi lo lắng, nhưng giờ phút này An Nhiên cũng chậm chạp học tiếp nhận.

Nghĩ thế An Nhiên nhắm mắt lại, quên đi lo lắng và sợ hãi trong lòng mình, giao bản thân mình cho anh, anh là chồng cô, là người kề vai sát cánh với cô trong tương lai. Tay từ từ đưa lên cổ anh, chậm rãi học đáp lại nụ hôn của anh.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, đó như là một lời khích lệ, Tô Dịch Thừa ôm cô càng chặt hơn, động tác hôn càng thêm đê mê cuồng.

Mặc dù An Nhiên không theo kịp anh, nhưng cũng có gắng khiến mình phối hợp với anh.

Trong lúc vặn vẹo, khăn tắm để trùm không biết bị kéo xuống như thế nào, bộ nội y khêu gợi kia mặc trên người An Nhiên như ẩn như hiện, da thịt trắng ngắn hồng hào lộ ra càng khiến An Nhiên mềm mại, gợi cảm mê người.

Tô Dịch Thừa si mê nhìn, ánh mắt không rời khỏi cô. Cô còn đẹp hơn so với tưởng tượng của anh, quần áo này mặc trên người cô giống như là muốn câu người trầm lâm!

Cảm giác lạnh lẽo khiến An Nhiên phục hồi tinh thần lại, mở mắt ra, thấy hai mắt Tô Dịch Thừa ẩn chứa dục vọng mãnh liệt, nhìn chăm chú vào cô, cô đột nhiên cúi đầu, mới phát hiện khăn tắm đã sớm rơi xuống chân, lúc này trên người cô đang mặc cái mà Lâm Lệ gọi là 'quà cưới'.

Vội vàng đưa tay che ngực mình, e thẹn trừng to mắt có chút mắt tự nhiên nhìn anh, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nóng rực, bị anh nhìn chăm chú cô rất không tự nhiên, cuối cùng có chút thẹn quá hóa thành giận mà nũng nịu nói: "Sắc lang, đừng nhìn nữa!"

Tô Dịch Thừa hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời mắng mỏ tức giận của cô, anh hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cảnh đẹp trước mắt, đàn ông quả nhiên là động vật có nửa người dễ dàng bị kích thích.

An Nhiên che phía trên lại không che được phía dưới, cuối cùng dứt khoát nghiêm khắc che lại ánh mắt của Tô Dịch Thừa, gắt giọng: "Không, không cho nhìn."

Bị cô bịt mắt, khóc miệng Tô Dịch Thừa từ từ cong lên thành nụ cười, trong đầu anh cũng có thể tưởng tượng ra dáng điệu cô mặc bộ quần áo kia, cô lấy tay bịt mắt làm sao có thể che được.

Đưa tay dùng sức ôm cô vào lòng một lần nữa, thân hình đầy đà mềm mại kề sát vào lồng ngực anh, môi anh cọ sát vào vành tai cô, hơi thở ấm áp kia phả vào lỗ tai cô.

An Nhiên không nhịn được mà run rẩy, trái tim cũng thình thịch đập dồn dập.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa nhẹ giọng gọi, thanh âm trầm trầm ám ách vang lên bên tai cô: "Em đang định cám dỗ anh sao?" Giọng nói kia còn mang theo mùi vị khiêu khích.

An Nhiên mãnh liệt lắc đầu, ra sức muốn giải thích: "tôi, tôi không có, đồ ngủ là Lâm Lệ mua, tôi căn bản là không —"

Sau đó, cô cũng không nói được gì nữa.

Đôi môi khát khao của Tô Dịch Thừa như phát cuồng mà đặt lên môi đờ mọng của cô, khẽ thở gấp, cái lưỡi nóng bỏng霸道 xâm nhập vào trong miệng cô, trượt qua hàm răng lại cuốn lấy cái lưỡi

của cô, An Nhiên than nhẹ thở gấp, tay nắm chặt đõ ngủ.

"Tô ... Tô Dịch Thừa." Cô ưm nhẹ, còn êm tai hơn nhiều so với anh tưởng tượng.

Tô Dịch Thừa ôm cô, hai người cùng ngã vào giường lớn phía sau.

Nhiệt độ trong phòng từng chút từng chút tăng lên, trong không khí có nhiệt độ nóng cháy người. Sau đó tiếng đàn bà thở gấp, đàn ông gầm nhẹ từ từ vang lên trong màn đêm.

Trong phòng là một cảnh xuân kiều diễm, ngoài cửa sổ, đêm, rất mê người.

Chương 38: Sáng sớm

Trời hửng sáng, ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, gió sớm theo khe cửa sổ chưa đóng kĩ len lỏi vào bên trong, làm chiếc rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng lay động.

An Nhiên chậm rãi tỉnh lại, vẻ mặt có chút mờ mịt, nhìn người đàn ông đang ôm mình ngủ say bên cạnh, rồi sau đó mặt đỏ lên ngượng ngùng, mọi thứ xảy ra đêm qua như một giấc mộng chân thực mà mất tự nhiên. Sự thật chứng minh đàn ông có kinh nghiệm có thể làm giảm bớt đau đớn trong đêm đầu tiên của phụ nữ, tối qua vào khoảnh khắc anh tiến vào dù có xé rách, nhưng không đau đớn đến ngất đi như Lâm Lệ nói.

An Nhiên nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh không hề chớp mắt, ánh mắt rất suông sã và lớn mật, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh chăm chú như vậy. Anh nhìn rất đẹp trai, lông mày thô dày, sống mũi cao thẳng, thậm chí lúc này An Nhiên mới phát hiện thì ra lông mi của anh rất dài như của một cô gái vậy, đen đậm dài mảnh, nhưng có điểm khác biệt là lông mi anh dài nhưng không bị cong lên, cho nên không khiến người khác có cảm giác nữ tính.

An Nhiên nhìn một lát, bất chợt có chút đùa dai, đưa tay ra nhẹ nhàng đụng vào hàng mi nhỏ dài kia, chỉ thấy mí mắt Tô Dịch Thừa khẽ động, nhưng không tỉnh lại ngay lập tức, An Nhiên thấy đùa rất vui liền đưa tay đụng đụng, cứ lặp đi lặp lại như thế, như là không biết chán, thế nên cô không phát hiện ra khóe miệng người nào đó đã cong lên thành một độ cung rất đẹp.

Vì sợ anh tỉnh lại, An Nhiên lè lưỡi không dám táy máy nữa. Trải qua buổi tối hôm qua, An Nhiên da mặt mỏng, sợ anh tỉnh lại, hai người bốn mắt nhìn nhau thì sẽ lúng túng cái kia... Nên nhẹ nhàng muốn rời khỏi cái ôm của anh.

Nhé nâng cái tay đang để trên thắt lưng cô ra, động tác dịu dàng hết sức có thể, đang chống tay muôn ngõi dậy, nhưng mà giây tiếp theo người đàn ông ở phía sau nhẹ nhàng kéo một cái, lại ôm cô vào ngực, cầm đặt trên trán cô, "Đi đâu."

Cái ôm của Tô Dịch Thừa và bề ngoài của anh có phần không tương xứng, khác với bề ngoài nhã nhặn, ôn hòa, cái ôm của anh có tham vọng chiếm giữ rất mạnh, một tay ôm cô, một tay đặt ở thắt lưng phía trên mông cô, bàn tay to ma sát cái mông vểnh ra của cô, chân tay lại càng ép vào cô như là muốn đem cô hòa tan vào trong thân thể vậy.

Sự gắn bó da thịt thân mật thế này khiến mặt An Nhiên thoáng chốc đỏ bừng, "Trời, trời đã sáng." An Nhiên cố nói.

"Ừ." Tô Dịch Thừa nhẹ giọng đáp, bàn tay từng chút từng chút vỗ nhẹ sống lưng nhẫn mịn của cô: "Còn sớm, ngủ thêm một lát."

An Nhiên làm sao còn ngủ được, xấu hổ, e then, ngay cả chính mình cũng không rõ tâm tình mình lúc này là thế nào. Ngửa đầu nhìn chỉ thấy anh vẫn nhắm hai mắt, đoán chừng anh căn bản là chỉ có ba phần tỉnh: "Em, em đi làm bữa sáng."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa chợt mở mắt ra, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của cô, mặt An Nhiên bỗng chốc đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn anh, tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua còn hiện rõ mồn một trước mắt, những cảnh xấu hổ kia khiến cô cảm thấy lúng túng.

Khóe miệng Tô Dịch Thừa nở nụ cười, anh thấy bộ dáng mặt đỏ

bừng của cô hết sức đáng yêu, cúi đầu hôn lên trán cô, cười hỏi: “Đói bụng?”

Thật ra thì làm gì có khẩu vị mà quan tâm là có đói hay không, An Nhiên chẳng qua chỉ thầm nghĩ nhanh chóng đứng lên, rời khỏi căn phòng này, rời khỏi người đàn ông này. Vội vàng gật đầu, nói: “Ừ, để em dậy, thật đói bụng.”

“Ừ.” Tô Dịch Thừa thuận miệng đáp lại, bàn tay đỡ thắt lưng cô, kéo cô gần hơn vào ngực mình, không để sót một kẽ hở nào. Sau đó thanh âm ám ách vang lên bên tai cô, anh nói: “Ừ, anh cũng đói bụng.”

Thân thể An Nhiên bỗng dựng cẳng thẳng, cứng ngắc không dám nhúc nhích, rõ ràng cô cảm nhận được cái cứng rắn đặt giữa hai chân mình là cái gì, theo bản năng trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu. Trên miệng, nở nụ cười miễn cưỡng, “Em em em, em dậy nấu cho anh.”

Tô Dịch Thừa cười cong cong lông mày, nơi đó có sự mê hoặc khi vừa tỉnh lại, nhìn chăm chú vào An Nhiên, dưới chăn, cơ thể nghiêng nghiêng về phía cô, thân thể được anh ôm rõ ràng cảm giác được sự hưng phấn sáng sớm của anh. Xấu xa cong môi, anh cười nói: “Không cần, đã có sẵn rồi.”

“Ách....ở, ở đâu.” An Nhiên giả vờ hồ đồ, cười khan, thân thể không ngừng lùi ra phía sau.

Tô Dịch Thừa cười, tay giam giữ cô không có buông lỏng, chỉ cười nói: “em!”

An Nhiên có chút hoang mang, vội vàng nói: “Tô Tô Tô Dịch Thừa, đã sáng rồi, chúng ta ô—”

An Nhiên không có cơ hội mở miệng nữa, Tô Dịch thừa xoay người đè lên cô, bắt đầu hưởng thụ ‘bữa sáng’ xinh đẹp.

Vào thời điểm An Nhiên tỉnh lại lần nữa thì bên ngoài trời đã sáng choang, hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng tươi sáng chiếu vào làm căn phòng sáng trưng, Tô Dịch Thừa đã không ở bên cạnh từ lâu. An Nhiên nửa chống người muốn dậy, lúc này mới phát hiện cả người đau nhức như là bị cái gì đó đè lên, toàn thân không có

sức lực. Dưới đáy lòng lại cực lực mắng chửi Lâm Lệ một lần, nhưng mà lần này Tô Dịch Thừa cũng không thoát khỏi liên quan.

Đưa tay lấy cái điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường, 9h 50p. Nhìn một cái, rồi mệt mỏi đặt di động xuống, nhắm hai mắt lại, nằm đợi cơ thể trở lại bình thường, nhưng sau khi vừa nhắm mắt lại một giây, An Nhiên bất thình lình mở to mắt ra, cũng không quan tâm đến thân thể đau nhức mà ngồi bật dậy, một lần nữa lấy điện thoại ra xem, "9h 50 rồi!" Trời, buổi sáng cô còn có cuộc họp đấy.

Cô thật không có thời gian quan tâm cái gì khác nữa, vội vàng xuống giường, gấp chăn, mở tủ lấy quần áo rồi vọt vào phòng tắm, vội vả tẩy rửa rồi đeo trang sức trang nhã, khi cuống cuồng chuẩn bị đi làm đột nhiên liếc thấy dấu hôn trên cổ mình, cô rất sững sốt, sau đó xoát một cái đỏ bừng mặt lên, cô lấy khăn che khuyết điểm bôi mạnh lên cổ, trong lòng thầm mắng chửi Tô Dịch Thừa.

Nhưng bôi phấn mãi cũng không che hết được dấu hôn còn sót lại sau khi hoan ái, cuối cùng An Nhiên đành phải lấy cái khăn lụa vốn định mua làm quà cho Tô Dịch Kiều quấn quanh cổ, cũng may hiện tại thời tiết khá lạnh, nên buộc khăn lụa cũng không quá đột ngột.

Chỉnh trang mình xong, An Nhiên cầm túi xách vội vã đi thẳng ra cửa, thế nên không nhìn thấy bánh mỳ sandwich và tờ giấy nhắn lại trên bàn ăn trong phòng bếp.

Chương 39: Tiếu Hiểu

Khi An Nhiên vội vàng chạy đến công ty thì hội nghị thường kỳ đã kết thúc, Tiếu Hiểu đi đâu ra khỏi phòng họp, thấy An Nhiên thì sững sờ sau đó cười hỏi: "An Nhiên, không phải chị đã xin nghỉ rồi sao?"

"Ách." An Nhiên sững sốt, có chút không kịp phản ứng, xin

nghỉ! Cô gọi điện xin nghỉ lúc nào?

Vào lúc An Nhiên vẫn ngớ người thì Lăng Lâm ôm tài liệu cung đi ra khỏi phòng họp, bên cạnh còn có hai tốp trong phòng thiết kế, đang nói gì đó, vừa thấy An Nhiên cô liền bước lên quan tâm hỏi: "chị Cố, chị vẫn khỏe chứ?"

An Nhiên được hỏi lại càng chẳng hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu tình hình gì nhìn bọn họ.

Cuối cùng Hoàng Đức Hưng đi ra thấy An Nhiên bị mọi người vây quanh, mở miệng nói: "Đều không cần làm việc sao?"

Mọi người nghe vậy, tất cả đều tản ra.

An Nhiên nhìn Hoàng Đức Hưng có phần xấu hổ, vừa định mở miệng, lại bị ông đoạt trước.

"An Nhiên, cô đến tới phòng làm việc của tôi." Hoàng Đức Hưng nhìn cô, sau đó xoay người đi về phía phòng làm việc của mình.

An Nhiên đi theo phía sau ông đến phòng tổng giám đốc, Hoàng Đức Hưng để tài liệu trong tay lên trên bàn, còn mình ngồi vào cái ghế xoay bằng da rộng rãi, ra hiệu cho An Nhiên để cô ngồi xuống đối diện mình.

Hoàng Đức Hưng bưng chén trà đặt bên cạnh khẽ nhấp một cái nói: "An Nhiên, có phải gần đây cô phiền lòng về công việc không?"

"Ách, không có." An Nhiên phủ nhận, nói: "Buổi sáng, buổi sáng là tôi có chút việc đột xuất, cho nên mới đến muộn, thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý." An Nhiên nói xin lỗi vì mình đến muộn, nhưng còn về phần nguyên nhân bị muộn, cô không mặt mũi nào để nói ra.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, "Nguyên nhân sự cố lần trước chúng tôi đang điều tra, mấy ngày nữa là có kết quả, thật ra thì tôi nghĩ bản thiết kế của cô rất hợp lý, nhưng mà trước khi có kết quả điều tra, tôi cũng không tiện nói gì, điều này, hi vọng cô cũng hiểu."

An Nhiên gật đầu, nói: "Tôi biết." Thật ra thì cô có thể hiểu chỗ khó xử của ông, tất nhiên, cô vẫn luôn chờ báo cáo kết quả của sự cố, nếu thật sự là bản thiết kế của cô có vấn đề thì cô sẽ chấp nhận mọi hậu quả.

"Ừ." Hoàng Đức Hưng lên tiếng, lại hỏi tiếp: "Về bản thiết kế tòa

nàng chính phủ cô vẽ thế nào rồi? Có vấn đề gì, có thể trực tiếp đi hỏi tôi, tính ra, tôi cũng như là một nửa thầy giáo của cô."

"Cám ơn Tổng giám." An Nhiên cười nói cảm ơn, "Bản vẽ qua mấy ngày nữa là có thể xong."

"Ừ, cô vẫn là người tôi xem trọng, rất có tài trong phương diện thiết kế. Hi vọng lần này cũng sẽ không làm tôi thất vọng."

An Nhiên gượng cười gật đầu, cô có cảm giác, cảm thấy Hoàng Đức Hưng hôm nay thoát nhìn có chút kỳ lạ, ông hầu như không khen ngợi ai bao giờ, cô đi theo bên cạnh ông hơn sáu năm, cho tới bây giờ đều thấy chuyện bản thảo thiết kế bị trả lại, thế mà hôm nay lần đầu tiên khen cô, cảm giác thật khó thích ứng.

"Tổng giám còn có việc ư, không có chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài trước." An Nhiên hỏi dò, hai ngày này cô thật sự phải nhanh chóng hoàn thành bản thiết kế tòa nhà chính phủ kia, đến bây giờ mới chỉ phác thảo sơ sơ bản vẽ, có lẽ mấy ngày nay phải tăng ca rồi.

"Ừ." Hoàng Đức Hưng gật đầu.

An Nhiên đứng lên đi ra cửa, khi tay đặt lên cái chốt cửa, chuẩn bị đi ra ngoài, thì đột nhiên bị Hoàng Đức Hưng gọi lại.

"Đợi đã, An Nhiên."

An Nhiên quay người lại, khó hiểu nhìn ông, hỏi: "Tổng giám, còn có chuyện gì sao?"

Hoàng Đức Hưng đột nhiên nhớ tới cú điện thoại buổi sáng kia, ông nhớ mã số kia là của lãnh đạo thị ủy, nên không khỏi hỏi: "Cô quen biết người của thị ủy?"

"Ách." An Nhiên sững sờ, theo bản năng lắc đầu, "Không quen biết." Cái đầu nhỏ của cô hoàn toàn quên mất người hại cô muộn giờ sáng nay, cũng xem nhẹ chuyện mình thật ra đã kết hôn, còn gả cho một vị quan lớn chức vị không thấp, là một quan phu nhân danh phù kỳ thực (*danh phù kỳ thực: danh nghĩa đúng như thực tế).

Nghe vậy Hoàng Đức Hưng nhỏ giọng nói thầm: "Thế sao.

Chẳng lẽ tôi lầm rồi?"

"Sao? Tổng giám, ngài nói cái gì." Tiếng ông quá nhỏ, An Nhiên cũng chưa nghe rõ.

"a, không có gì, cô đi ra ngoài đi." Hoàng Đức Hưng kịp phản ứng lại, cười cười với An Nhiên. Có lẽ ông nhầm thật rồi.

An Nhiên không hỏi nhiều, xoay người đi ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Khi An Nhiên trở lại phòng làm việc của mình, hai tay Tiểu Hiểu ôm trước ngực, trên mặt cười rạng rỡ vào tường.

An Nhiên nhìn cô ta, "Có việc?" Lấy chìa khóa mở cửa đi vào.

Tiểu Hiểu đi vào theo cô, đóng cửa lại, trêu chọc gây chuyện, gãi móng tay, ngồi xuống trước bàn làm việc của An Nhiên, nói: "Khăn lụa của chị hôm nay không tệ, em nhớ chị chưa bao giờ đeo, hôm nay thế nào lại đeo vậy?"

An Nhiên sững sờ, mặt hơi đỏ ửng măt tự nhiên, đặt túi xách trong tay lên một bên của bàn làm việc, tránh ánh mắt của cô, rồi đưa tay mở máy tính ra, tránh né đề tài của cô, hỏi ngược lại: "Tìm tôi có việc gì?"

Tiểu hiếu cũng không còn níu lấy chuyện khăn lụa không tha, chủ đề kia vốn chỉ để mở màn, quan trọng hơn là lời nói tiếp theo, thật ra thì cô biết An Nhiên không phải là một người thích vòng vo, vậy nên cô cũng thẳng thắn, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Hỏi chị chuyện này, người chờ chị ở cổng hôm trước, người đàn ông lái xe đến đầu tiên là ai?"

Động tác cầm giấy tờ của An Nhiên ngừng lại một chút, khẽ nhíu nhíu mày, nhìn cô, "Cô hỏi cái này làm gì?"

Tiểu Hiểu vuốt vuốt tóc quấn, cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Em có hứng thú với anh ta, định ra tay."

Nghe vậy, chân mày An Nhiên nhíu chặt hơn chút ít, chỉ nói: "muộn rồi, anh ta đã có vợ."

"Có vợ thì thế nào, bây giờ ly hôn rất phổ biến." Tiểu Hiểu phớt lờ nói.

An Nhiên nhìn cô, mặc dù nghe mấy lời đồn đại về cô ta từ đồng

nghiệp, tất nhiên là biết không ít lời phê bình tác phong của cô ta, nhưng thân là đồng nghiệp, nỗ lực của cô ta cô cũng nhìn thấy, chung quy, cô cảm thấy những lời phê bình bên ngoài kia không quá công bằng với cô ta, nhưng mà bây giờ cô lại đột nhiên thấy không biết sự kiên định của mình lúc trước có phải sai lầm rồi hay không.

Thấy cô không nói gì, Tiểu Hiểu cười lại nói: "Thế nào? Chị cũng có ý với người ta? Có điều xem ra anh ta cũng có ý với chị thật."

An Nhiên rời mắt đi chỗ khác, không nhìn cô ta, "Chuyện này tôi không giúp được cô, cô tìm người khác đi."

Cô không giúp, Tiểu Hiểu cũng không tức giận, lại hỏi: "An Nhiên, anh ta là bạn trai cũ của chị sao? Không phải mấy năm nay chị không nói chuyện yêu đương là vì anh ta đãy chứ?"

"Cô nói bậy bạ gì vậy." An Nhiên bị hỏi có phần buồn bức, nhìn cô ta nói: "Tiểu Hiểu, tôi nói vậy cô còn chưa bỏ cuộc sao, Mạc Phi sẽ không động lòng với cô, càng sẽ không ly hôn vì cô." Anh ta hồi đó có thể vì lợi ích, vì tiền mà lựa chọn chia tay với mình, thì làm sao lại vì một người đàn bà mà buông tha tất cả những gì mà anh ta tha thiết có được, thật ra anh ta là người đàn ông ích kỷ, điều anh ta yêu nhất từ đầu đến cuối chính là anh bản thân anh ta.

"Làm sao chị biết sẽ không." Tiểu Hiểu nhìn cô, "Em nhìn ra anh ta có hứng thú với chị, mà em, cũng tự nhận là không hề kém chị, em tự tin là sớm muộn gì anh ta cũng sẽ động lòng với em."

An Nhiên bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng không nói gì.

Tiểu Hiểu vẫn cười, đứng dậy, "Đúng rồi, người đàn ông đi cùng chị ngày đó không tệ, nhưng mà điều kiện hình như hơi bình thường." Nói xong, thì cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Chương 40: Chuẩn bị gấp cha mẹ chồng

Gần đến giờ ăn cơm trưa An Nhiên mới chạy đến nhà ăn công ty, tùy ý lấy thức ăn ngồi xuống ăn nhồm nhồm.

Tối hôm qua đi cùng Lâm Lệ cũng chưa ăn được mấy miếng, buổi tối lại bị Tô Dịch Thừa quấn một đêm, lại thêm 'vận động lúc sáng sớm' khiến cho cô ngủ quên, dừng nói là ăn sáng, nghĩ cũng không dám nghĩ đến, hiện tại cô thực sự là đói đến muôn ngất đi, mới vừa rồi lo ở trong phòng làm việc tập trung vẽ xong chi tiết bản vẽ kia, nếu mà nghĩ đến đã đói như thế này, thì làm gì còn tâm tư mà vẽ tiếp.

Người thật sự đói bụng rồi thì ăn cái gì cũng ngon, thức ăn ở nhà ăn vốn nhạt nhẽo, khó có thể nuốt trôi, nhưng hôm nay An Nhiên đến muộn lại ăn cực kỳ ngon.

Đúng lúc đó Tô Dịch Thừa gọi điện thoại đến, An Nhiên ăn lấp ăn để, cũng không nhìn điện thoại đã nghe: "Alo, ai vậy?"

"Sao lại không ở nhà, anh vừa gọi về nhà mà không ai nghe máy." Bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa khẽ cười hỏi.

"Ách." An Nhiên sững sốt, liếc nhìn tên hiện trên màn hình điện thoại di động mới xác nhận là anh, nhớ tối hôm qua và sáng nay, mặt An Nhiên bất giác hồng rực lên, nói chuyện cũng bắt đầu không lưu loát, "em em em, hôm nay em phải đi làm a, lại, lại không phải là cuối tuần."

"Em không thấy tờ giấy anh nhắn lại sao?" Tô Dịch Thừa hỏi.

"Tờ giấy?" An Nhiên nghi hoặc, không biết anh nói đến cái tờ giấy gì?? Tờ giấy ở đâu ra?

Đầu bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng thở dài, trong lòng hiểu rõ cô cẩn bản không nhìn thấy tờ giấy mình để lại trên bàn ăn, lại hỏi: "Buổi sáng thức dậy không ăn sáng?"

Dùng chiếc đũa dồn cơm vào giữa đĩa cơm, An Nhiên khẽ nói: "em, em tỉnh lại đã 10h rồi, làm gì còn thời gian ăn sáng." Sắc mặt trở nên đỏ ửng, giọng nói có chút oán trách.

"Ha ha." Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại cười to, tâm tình rất tốt.

An Nhiên bị cười đến mức thẹn quá thành giận, thầm nghĩ

nhanh chóng cúp điện thoại, nên không được tự nhiên nói: "anh, anh có chuyện gì không? Không có, không có chuyện gì thì em phải ăn cơm rồi."

Tô Dịch Thừa cười, nhớ tới tối hôm qua và sáng nay, đúng là mình yêu cầu quá độ rồi, thậm chí không lo lắng đến việc cô là lần đầu, nghĩ như thế, trong lòng thật áy náy, liền nghiêm túc nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, là anh không tốt, lần sau anh sẽ chú ý, sẽ không làm em mệt."

"Em, em phải ăn cơm." An Nhiên xấu hổ túng quẫn, nói xong liền muốn cúp điện thoại.

"Ha ha, chờ chút." Trước khi cô cúp máy, Tô Dịch Thừa gọi cô lại, nói: "Tan việc chờ anh ở cổng công ty, buổi tối chúng ta về đại viện, cha mẹ và ông nội đều muốn gặp em."

"Em, em tự mình đi là được, hôm nay em có lái xe đến đây." An Nhiên từ chối, trải qua chuyện tối hôm qua và sáng nay, cô căn bản không biết phải đối mặt với anh như thế nào, nghĩ lại đã cảm thấy xấu hổ.

"Em biết ở đâu sao?" Tô Dịch Thừa buồn cười hỏi.

"Ách." An Nhiên sững sốt, lúc này cô mới nghĩ tới Tô Dịch Thừa cũng không ở cùng cha mẹ, nàng hoàn toàn không biết Tô gia ở đâu!

"Nghe lời, buổi tối tan việc chờ anh ở cổng công ty, bên chỗ anh còn có chút việc, cúp máy trước." Nói xong, cũng không chờ An Nhiên trả lời, quay đầu lại hình như nói với người bên cạnh cái gì, sau đó liền cúp điện thoại.

"Tô trợ lý, sổ giấy tờ này cần chữ ký của anh." Thư ký Trịnh trình tập giấy tờ lên.

Tô Dịch Thừa cất điện thoại di động vào túi, lấy tập giấy tờ trong tay thư ký Trịnh lật xem, kế hoạch xây dựng tòa nhà chính phủ, trước khi thị ủy thông qua, thì hạng mục này do anh tạm thời quản lý.

"Tô trợ lý vừa rồi là nói chuyện điện thoại với bà xã a." Thư ký Trịnh tò mò hỏi.

Mấy ngày trước, khi Tô Dịch Thừa nói cho anh biết chuyện kết hôn, anh đúng là sợ hết hồn, quá bất ngờ, anh ở bên cạnh Tô Dịch Thừa cũng gần hai năm rồi, thậm chí hoàn toàn không thấy Tô Dịch Thừa để ý người phụ nữ nào, thậm chí hẹn gặp qua điện thoại cũng rất ít, ngày đó đột nhiên nói kết hôn, thật sự là dọa anh nhảy dựng lên. Anh đã gặp người phụ nữ kia, không tính là cực kỳ xinh đẹp, nhưng thanh tú có thừa, hơn nữa rất có khí chất.

Tô Dịch Thừa nhìn anh một cái, gật đầu đáp: "Ừ."

"Vậy trợ lý chuẩn bị lúc nào tổ chức hôn lễ, để tôi báo cho mọi người chuẩn bị phong bì trước." Thư ký Trịnh cười nói.

Tô Dịch Thừa cầm bút ký tên mình như rồng bay phượng múa ở trên tập giấy tờ, sau đó trả lại giấy tờ cho thư ký Trịnh, nói: "Tạm thời chúng tôi không có ý định tổ chức đám cưới."

"Ách." Thư ký Trịnh nhìn anh có chút khó hiểu, bằng bối cảnh gia đình và thân phận của anh, sao có thể không tổ chức hôn lễ này?

Tô Dịch Thừa nhìn giấy tờ trên bàn, hỏi: "Hội nghị thị ủy lúc chiều là mấy giờ."

"Hai giờ rưỡi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, hội nghị lần này, đoán chừng là bàn luận về việc thành lập và phát triển ban khoa học công nghệ thành phố. Nhìn lịch trình một chút, Dịch Thừa đứng dậy, vừa rồi Vệ thị trưởng gọi điện cho anh, bảo anh sang đó, anh đoán là về hội nghị chiều nay.

Bởi vì tối nay là lần đầu tiên đến ra mắt người lớn Tô gia, An Nhiên không khỏi có chút căng thẳng. Lúc đi rửa tay sau khi ăn cơm trưa, thấy cái khăn lụa trên cổ, cô hơi sững sốt, lúc này mới nhớ ra cái này vốn định mua cho Tô Dịch Kiều. Nghĩ như vậy, An Nhiên vội vội vàng dùng thời gian nghỉ trưa đi siêu thị, cũng vào buổi trưa Lâm Lệ gọi điện thoại đến, muốn hỏi số điện thoại của một bạn học đại học hồi trước, bảo hôm nay trên QQ gặp chủ nhiệm lớp cũ, nói đã tốt nghiệp lâu rồi mà không tổ chức họp lớp, năm nay muốn tổ chức một cái.

Lâm Lệ không gọi điện thoại còn tạm ổn, vừa gọi đến, An Nhiên liền nhớ đến đồ ngủ gợi cảm tối hôm qua, hận không thể giết cô luôn.

"Lâm Lệ, mì nha, lại hại ta như vậy, ta chưa làm chuyện gì có lỗi với mì, thích ăn ngon ta cung cấp cho mì, còn lái xe đưa mì về đến nhà, mì lại báo đáp ta như vậy sao?" An Nhiên nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Lâm Lệ đầu tiên là sững sờ, vô tội nói: "Ta chỉ hỏi số điện thoại Trương Thiến Thiến một chút mà thôi, làm sao lại hại mì a?"

An Nhiên nắm điện thoại di động, nhìn những người xung quanh siêu thị một chút, giảm âm lượng xuống nói: "Mì nói xem tối hôm qua mì đưa vật gì cho ta?"

Bên kia điện thoại Lâm Lệ sững sờ, rồi có chút hưng phấn nói: "Tối hôm qua mì mặc rồi? Như thế nào, Tô tiên sinh nhà mì hóa thân thành người sói sao?"

"Mì, mì nhỏ giọng một chút." Lâm Lệ quả thực là sư tử rống, suýt nữa làm thủng màng nhĩ của An Nhiên, lại sợ người khác nghe thấy, nên An Nhiên vội vàng chạy đi lánh vào một phòng vệ sinh trong siêu thị, "Ta thật muốn làm thịt mì, mì không biết là tối hôm qua ta lúng túng đến chừng nào không, ta căn bản không biết mì mua loại đồ này, đồ ngủ của ta rơi vào nước, thế mà ta còn gọi anh ấy lấy cho, mì cũng không biết ta muốn đào hố chôn mình thế nào đâu, chuyện tiếp theo thì có thể tưởng tượng rồi."

"Ha ha, An tử mì phải cảm ơn ta a, ta đã tạo cơ hội cho quan hệ vợ chồng hai người nhanh chóng tiến một bước lớn như vậy a." Lâm Lệ ở bên kia điện thoại đắc ý nói.

"Đi chết đi, không tán dóc nữa, ta phải đi mua quà gấp mặt, lần tới ta sẽ trừng trị mì." An Nhiên tức giận nói.

"Ách, không phải hôm qua mì đã mua rồi sao?" Lâm Lệ nhớ tối hôm qua An Nhiên mua hai cái khăn lụa, nói là tặng cho mẹ chồng và em gái chồng làm quà ra mắt.

An Nhiên oán hận nói, "Còn không phải vì mì."

"Ha ha, xem ra tối hôm qua rất cuồng dã nha." Lâm Lệ ở bên kia

cười to ra.

"Mi cứ chờ đó cho ta, xem ta thu thập mi." An Nhiên xấu hổ đỏ bừng mặt, nói một câu với điện thoại, rồi sau đó liền cúp điện thoại. Xoay người muốn rời đi, nhưng đúng lúc va phải người đằng sau.

"A, thật xin lỗi." An Nhiên theo bản năng nói xin lỗi.

Chương 41: Đại viên quân khu

An Nhiên vội nói xin lỗi xong. Ngẩng đầu thấy là đối phuơng là một mỹ nữ tóc dài phiêu dật, da dẻ trắng ngần mang theo hơi thở cổ điển.

Mỹ nhân vị và phải mỉm cười, lắc đầu với An Nhiên, rồi lướt qua An Nhiên trực tiếp đi vào phòng rửa tay.

An Nhiên cũng không để ý nhiều, rời đi phòng rửa tay, bay thẳng đến quầy kinh doanh ngày hôm qua.

Khi Tô Dịch Thừa tới đón An Nhiên thì An Nhiên còn đang căng thẳng vì bữa cơm tối nay, sự căng thẳng và thấp thỏm này đã khiến An Nhiên quên đi sự lúng túng sau khi hai người trải qua chuyện tối hôm qua.

Hai người về nhà trước lấy thực phẩm bảo vệ sức khoẻ và khăn lụa mà An Nhiên mua hôm qua. Trong phòng tắm, An Nhiên trang điểm đơn giản cho mình, rồi sau đó ở gương soi một lúc lâu.

Tô Dịch Thừa ngồi trong phòng khách đợi một hồi mà không thấy cô đi ra ngoài, liền mở cửa đi vào, thấy cô đang ngắn ngơ nhìn về phía gương, chân mày nhíu chặt.

"Sao vậy?" Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên xoay người, nhìn Tô Dịch Thừa, miệng lầm bầm, "Anh nói em có nên thay đổi lại bộ quần áo không? Còn có, đầu tóc nhìn qua có phải rất lộn xộn không?" Sớm biết thế thì trưa nay nên đi làm đầu, nhưng mà đi siêu thị đã ngốn toàn bộ thời gian nghỉ trưa của cô rồi, còn phải đi làm nữa, nên không có đủ thời gian.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, liền bước lên nắm tay cô, cúi đầu đặt môi mình lên môi cô, trần truồng, vào lúc cô không chú ý, cái lưỡi liền thăm dò đi vào, quấn lấy cái lưỡi của cô cùng nhau nhảy múa, An Nhiên nhất thời phản ứng không kịp, đợi đến khi kịp phản ứng, vừa muốn đưa tay đẩy anh thì trước đó Tô Dịch Thừa đã buông cô ra.

An Nhiên che miệng xấu hổ đỏ bừng mặt, không dám nhìn anh,

cô thẹn thùng lại khiến Tô Dịch Thừa cười một tiếng, nắm tay cô, không nói thêm gì nữa, trực tiếp dẫn cô ra cửa.

Trên xe, An Nhiên vẫn còn có chút căng thẳng, nhưng bởi vì chuyện vừa rồi nên vẫn không dám nhìn Tô Dịch Thừa nhiều, chỉ đành phải nắm chặt tay, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Nhưng chiếc xe đã chạy hơn nửa giờ, cũng không có ý định dừng lại, An Nhiên không khỏi quay đầu hỏi: "Cha mẹ anh ở rất xa sao?"

Cha mẹ anh! Tô Dịch Thừa nhường mi, quay đầu nhìn cô một cái, hỏi: "Vừa nói cái gì?"

"Lâu như vậy còn chưa đến, cha mẹ anh ở rất xa sao?" An Nhiên không nghi ngờ gì, hỏi lại.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, hỏi: "Chỉ là cha mẹ của anh sao?"

An Nhiên đỏ bừng mặt, lè lè lưỡi, có chút không tự nhiên nói: "Em, em tạm thời còn chưa thích ứng."

Tô Dịch Thừa gật đầu, không có trách tội cô, nhắc nhở: "Nhưng mà về đến nhà, nhớ đừng gọi sai đấy."

"Ừ." An Nhiên liên tục gật đầu, đây là nghĩa vụ mà cô phải ra sức hoàn thành, cô sẽ đóng vai thật tốt.

Tô Dịch Thừa quay đầu cười nhìn cô một cái, nhưng ngay sau đó thì quay mặt lại vừa nhìn chăm chú tình hình giao thông phía trước, vừa nói: "Ông nội hồi xưa là tư lệnh quân khu, nhưng mà bây giờ đã nghỉ hưu rồi, cha là chính ủy quân khu, cho nên bây giờ tất cả họ đều ở đại viện quân khu, cách khu vực thành thị khá xa, còn khoảng 20 phút nữa mới đến, nếu mệt thì ngồi nghỉ, đến nơi anh gọi em."

Lời của anh khiến An Nhiên nhất thời khó có thể tiêu hóa, sững sờ nhìn anh thật lâu, mới lẩm bẩm: "em chưa bao giờ biết nhà anh lại hiển hách như thế." Cô hoàn toàn không ngờ tới chồng của mình thế mà là con cháu mấy đời của nhà quan, có quyền có thể được trọng vọng hiện nay.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của cô, trêu đùa nó: "Ban đầu em còn chưa hỏi rõ ràng liền gả cho anh, hiện tại

hối hận cũng không kịp rồi."

An Nhiên nhìn anh, không tiếp lời của anh, chỉ hỏi ngược lại: "Tô Dịch Thừa, nhà anh không coi quan môn đăng hộ đối sao?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, tâm trạng lo lắng trong lòng cô đều viết rõ trên mặt, anh dừng xe lại ven đường, nhìn cô chăm chú, hỏi: "An Nhiên, em đang lo lắng cái gì?"

An Nhiên sững sờ nhìn anh, nhưng không nói chuyện. Mặc dù cô xuất thân bình dân, nhưng cũng biết một chút rằng những gia tộc giàu sang quyền thế chú trọng nhất là môn đăng hộ đối. Nếu xét về tính môn đăng hộ đối, thì cô một trăm phần trăm không xứng với Tô Dịch Thừa, nếu như Tô gia chú trọng điều này, vậy cô nên làm thế nào? Lý hôn sao? An Nhiên không biết, chẳng qua là trong lòng không khỏi có chút hối hận, hối hận ban đầu kết hôn quá mức qua loa.

"Mẹ anh là người trọng môn đăng hộ đối sao?" Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên sững sốt, nhưng ngay sau đó lắc đầu, lúc này mới nhớ tới hôm trước cô gặp mặt Tân Vân, nhìn vẻ thân thiện của bà, bộ dạng hoàn toàn không ngần ngại cô có thân phận gì, gia thế ra sao, nên không phải là người xem trọng môn đăng hộ đối.

"Vậy còn có cái gì phải lo lắng?" Tô Dịch Thừa không khỏi cảm thấy buồn cười, cô bé này hình như không có suy nghĩ đến chuyện kia. Thật ra thì, nếu là trước kia, có lẽ mẹ sẽ còn xem trọng môn đăng hộ đối gì đó, nhưng bây giờ, bà chỉ sợ mình không đợi được chén trà của con dâu, miễn là gia đình đối phương trong sạch, thì bà vui mừng còn không kịp nữa là.

"Thật không để ý?" An Nhiên vẫn có chút không yên lòng hỏi, thật ra thì chính cô cũng không hề gì, chẳng qua là đến lúc cha mẹ hai nhà gặp nhau, nàng không muốn cha mẹ mình bị người ta xem thường bởi vì cái nguyên nhân này.

Tô Dịch Thừa sủng nịch sờ sờ đầu cô, xoay người khởi động xe tiếp tục lên đường. Có thật hay không thì phải để cô tự mình chứng kiến, ông nội và cha mẹ anh cũng không phải là người nông cạn

nhiều lần cũng quen thuộc dần, nên miễn việc kiểm tra và ghi tên.

Xe chậm rãi tiến vào một cánh cổng cao lớn, trang trọng, lính gác cổng đeo súng thẳng tắp, nhìn thẳng về phía trước, bọn họ nhận ra xe của Tô Dịch Thừa, mỗi tháng cũng sẽ trở lại mấy lần,

An Nhiên có chút hồi hộp nắm chặt góc áo, nhìn các tòa mái nhà trùng trùng điệp điệp như rừng cây xanh, còn có cánh lính gác cổng đứng thẳng tắp trước cánh cổng đỏ thắm của mỗi hộ, trong lòng An Nhiên không tự chủ có cảm giác lo lắng, giống như là khi còn nhỏ làm sai điều gì liền bị thầy cô gọi ra ngoài phạt đứng.

Tô Dịch Thừa dừng lại trước nhà có cánh cổng bằng gỗ lim, lính gác cổng vui cười tiến lên mở cửa, nhìn thấy Tô Dịch Thừa liền cởi mở gọi: "Anh A Thừa." Thầy An Nhiên xuống bên kia xe, khuôn mặt càng tươi cười cao giọng gọi: "Chị dâu."

"Tiểu Trương." Tô Dịch Thừa cười gật đầu coi như là chào hỏi với cậu ta.

Ánh mắt anh lính gác cổng tiểu Trương cứ nhìn chằm chằm vào An Nhiên, nghĩ thầm, bà xã của anh a Thừa thật là xinh đẹp, trong quân khu bộ đội này thiếu nhất là phụ nữ, cậu ta ở trong đại viện làm lính gác cổng còn đỡ, ít nhất còn thấy phái nữ, nhớ tới những chiến hữu ở lại trong bộ đội đó mới là khổ, mấy năm cũng không thấy được một người phụ nữ nào. Nhưng mà trong đại viện nay quay đi quay lại cũng chỉ có mấy người, hơn nữa đều là phu nhân các thủ trưởng, ai cũng lớn tuổi, trừ chị Dịch Kiều thường xuyên trở về, nhưng nhìn nhiều cũng chai mắt rồi, hôm nay chị dâu khác với chị Dịch Kiều, lịch sự, nhã nhặn, thuần khiết, thật là xinh đẹp.

An Nhiên sững sốt, bị gọi khiến cho không được tự nhiên, nhìn anh lính gác cổng cười khan, không biết nên nói gì.

Tô Dịch Thừa nhìn ra sự lúng túng của An Nhiên, vừa định mở miệng nói gì, thì người con chưa nhìn thấy, đã nghe thanh âm của Tân Vân từ bên trong truyền ra.

"Là a Thừa và An Nhiên đã về sao."

Chương 42: Gặp cha mẹ chồng

"Là a Thừa và An Nhiên đã về sao."

Tân Vân cười từ đi từ trong viện đi ra, ánh mắt bà thảng thompson nhìn chăm chăm vào An Nhiên, rồi không ngừng gật đầu, càng nhìn càng thích.

An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa một cái, sau đó xoay người lại hơi hơi ngại ngùng gọi Tân Vân: "Mẹ."

Một tiếng gọi mẹ này của An Nhiên khiến Tân Vân như mở cờ trong bụng, bà trông mong con dâu nhiều năm như vậy, hôm nay rõ cuộc đã chờ được rồi. Trên mặt liền nở nụ cười toe toét, gật đầu nói: "Ngoan, thật ngoan."

An Nhiên hơi ngượng ngùng, từ sau khi tốt nghiệp tiểu học đến giờ hình như cha mẹ và thầy cô cũng không dùng cái từ "ngoan" này nữa, hiện tại được khen ngợi như vậy trong lòng cô có cảm giác không diễn tả được, lúng túng lại không biết làm cái gì nói gì, chỉ đành phải cười khan.

Tân Vân vui mừng nắm tay cô, giúp cô vén lọn tóc lò xòà trên trán, đau lòng hỏi: "Ngồi xe lâu như vậy, mệt không?"

"Không, không mệt." An Nhiên vội lắc đầu, vẻ mặt rất thật tình.

Tân Vân nhìn ở trong mắt, trong lòng nghĩ cô bé này thật thà chất phác, rất đúng ý bà, mặc dù con trai kết hôn có chút vội vàng, nhưng mà không có chọn sai người.

Tô Dịch Thừa lấy thực phẩm chức năng và quà ra mắt mà An Nhiên đã chuẩn bị ra, nhìn An Nhiên và mẹ đứng trước mặt, trên mặt anh lộ ra ý cười.

"Mẹ, có phải anh con và chị dâu đã về không." Tô Dịch Kiều chải tóc đuôi ngựa, da mặt trắng mịn chỉ điểm thêm chút trang sức thanh nhã, một ít đồ trang sức trang nhã điểm tô cho khuôn mặt noãn nà kia, tinh thần phấn chấn trẻ trung, cô đi từ cánh cửa gỗ

màu đỏ ra, trên người mặc một áo phông và quần bò giản dị, hoàn toàn không nhìn ra vẻ mỹ miều và chín chắn ngày đó. Nhìn thấy An Nhiên và mẹ đứng ở cửa, cười nói, "Mẹ, sao mẹ cứ để chị dâu đứng ở cửa thế, mau đi vào a."

"Đúng đúng đúng." Lúc này Tân Vân mới kịp phản ứng, "Nhìn mẹ xem, đều vui mừng đến hồi đó rồi, nào, An Nhiên, mau cùng mẹ đi vào, cha con và ông nội đều đang chờ đấy." Vừa nói vừa lôi kéo An Nhiên đi vào trong viện.

Tô Dịch Thừa xách đồ theo ở phía sau, khi đi qua cửa, bị Tô Dịch Kiều đứng ở cạnh cửa vỗ một phát vào bả vai, ánh mắt nhìn An Nhiên và mẫu thân đi phía trước, vừa tiến tới nói bên tai Tô Dịch Thừa: "Anh, ánh mắt không tê nha."

Tô Dịch Thừa buồn cười vỗ cô: "không biết lớn nhỏ."

Tô Dịch Kiều tinh nghịch lè lưỡi với anh, chạy nhanh lên trước, đi cùng mẹ và An Nhiên.

Trong viện có nét cổ kính của Bắc Kinh, ở giữa là vườn hoa nho nhỏ, trồng đủ hoa cỏ các loại, An Nhiên không nghiên cứu mấy cái này, cũng không nhận ra được loại hoa, xung quanh vườn hoa có mấy gian phòng, phòng sách, phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ.

Đối diện vườn hoa chính là phòng khách, giờ phút này Tô Văn Thanh và Tô Hán Niên đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, thấy Tô Dịch Thừa và An Nhiên đi vào, thì mỉm cười nhìn bọn họ.

An Nhiên có chút không được tự nhiên, cô không có kinh nghiệm trong chuyện này, vì vậy lúc này lại càng không biết nên làm những gì, An Nhiên có phần bất lực ngoảnh lại nhìn Tô Dịch Thừa, ánh mắt kia, giống như là cầu cứu.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, tiến lên nắm chặt tay cô.

Tay được anh nắm khiến sự bối rối trong lòng An Nhiên thoáng chốc bình tĩnh lại, cô nắm thật chặt tay anh.

Tô Dịch Thừa nhìn cô một cái đầy nhu tình, rồi xoay người nhìn đám người Tô Hán Niên và Tô Văn Thanh, mở miệng nói: "ông nội,

cha, đây là vợ con, Cố An Nhiên.” Lại quay đầu nói với An Nhiên, “An Nhiên, chào mọi người.”

An Nhiên vội vàng gật đầu, nghiêm túc chào từng người từng người: “ông, cha, mẹ, Dịch Kiều, chào, chào mọi người.” Vì cảng thẳng mà bàn tay nắm tay Tô Dịch Thừa càng chặt hơn nữa.

Tô Dịch Thừa nhìn cô cười cười, dùng ngón tay cái xoa xoa tay cô, tựa như đang nói cho cô biết tất cả còn có anh, không cần lo lắng.

Ông nội Tô, Tô Hán Niên nhìn An Nhiên cười gật đầu, chẳng qua là vẻ mặt hơi có chút kỳ lạ. Xuất thân quân nhân, tác phong bình thường quen với vẻ cứng rắn, thoảng chốc cái nhu hòa đi nên có chút mất tự nhiên.

Tô Hán Niên mặc dù đã bảy mươi mấy tuổi rồi, nhưng mà thân là quân nhân, dù hiện tại đã nghỉ hưu, nhưng vẫn khăng khăng đi cùng mọi người ra luyện tập quân sự vào buổi sáng như cũ, cho nên cả người nhìn qua vẫn hoạt bát, phấn chấn.

Tô Văn Thanh đứng ở bên cạnh đeo kính nho nhã, gật đầu cười nhạt với An Nhiên. Tô Dịch Thừa lớn lên giống Tô Văn Thanh, ôn nhuận nho nhã giống ông.

Tô Dịch Thừa đưa đồ trên tay cho An Nhiên, ý bảo cô đưa cho mọi người.

An Nhiên mới kịp phản ứng, vội vàng nhận lấy, dựa theo những gì Tô Dịch Thừa nói trước đây, tăng thuốc hạ đường trong máu cho ông nội: “Lượng đường trong máu của cha con cũng hơi cao, uống cái này thấy tốt, ngài cũng uống thử một chút, nếu có hiệu quả thì lần sau con mang thêm cho ngài hai hộp.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt nghiêm túc của Tô Hán Niên hơi nở nụ cười phục hậu, nghĩ thầm đứa cháu dâu này ông rất ưng ý, ánh mắt thẳng bé a Thừa này thật tinh tường, ít nhất mạnh mẽ hơn so với mấy người mẹ nó nói lúc trước.

Đưa tay móc ra tiễn lì xì đã chuẩn bị xong từ sớm, đưa cho An Nhiên, “Ngoan, sau này sống tốt cùng a Thừa.”

An Nhiên sững sốt, hơi không hiểu rõ tình hình, quay đầu nhìn

Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa cười cười, gật đầu với cô, "Ông nội cho, em cứ nhận đi."

"Cám ơn ông nội." An Nhiên lúc này mới đưa hai tay đón lấy.

Cất xong tiền lì xì của ông nội Tô, sau đó An Nhiên đưa thuốc hạ huyết áp cho cha Tô, nói: "Cha, con nghe Dịch Thừa nói huyết áp cha hơi cao, con hỏi cái này có hiệu quả hạ huyết áp, ngài thử dùng xem."

"An Nhiên thật là có lòng." Tô Văn Thanh cười ôn hòa gật đầu, nhận lấy thực phẩm chức năng trong tay cô, sau đó đưa tiền lì xì mà mình đã chuẩn bị cho An Nhiên, "Sau này mọi người chính là người một nhà, đừng xa lạ."

An Nhiên gật đầu nhận lấy, nói: "vâng, cám ơn cha."

Sau đó lại lấy khăn lụa mua ngày hôm qua và buổi trưa nay chia ra đưa cho Tân Vân và Tô Dịch Kiều, "Con cũng không biết mua chút gì, hỏi tất cả bạn bè thì mọi người nói đeo khăn lụa thời tiết này rất đẹp, cho nên đã mua cho mẹ và Dịch Kiều mỗi người một cái, cũng không biết hai người có thích không."

"Ha ha, thích thích, chắc chắn là thích, ai nha, ta đã nói con dâu tốt mà, lúc này đúng như ta nghĩ, không giống Dịch Kiều nhà ta, không làm ta tức chết là tốt rồi." Tân Vân hớn hở nắm tay An Nhiên nói, người con dâu này bà càng nhìn càng thích.

"Mẹ, mẹ đây là rõ ràng có con dâu không cần con gái nha, con sau này không về là được." Tô Dịch Kiều ra vẻ giận dỗi nói.

Tân Vân tức giận cười mắng, "Con a lần sau chưa tìm được đối tượng cho ta trước thì đúng là đừng trở lại, trở lại ta nhìn lại thấy phiền lòng."

"Ai nha, cha, cha thấy mẹ con lại nữa rồi, mỗi ngày đều muốn đuổi con đi rồi." Tô Dịch Kiều làm nũng ôm cánh tay Tô Văn Thanh, lại quay đầu nhìn Tô Hán Niên nói: "ông nội, người phải phân xử cho con, người ta muốn phụng bồi theo ông nhiều hơn nha, nào có người mẹ nào lại đuổi con như vậy a."

"Quỷ nha đâu." Tô Hán Niên sủng nịch vỗ trán cháu gái. Trên

khuôn mặt nghiêm túc cũng hàm chứa nụ cười không thường xuyên, chỉ có đứa cháu gái quý báu này mới có thể chọc ông vui vẻ như thế.

Tô Văn Thanh nhìn con gái một cái, lại quay đầu nói với Tân Vân: "Được rồi, mọi người đã đến đông đủ, ăn cơm đi."

Chương 43: Một bài thơ nhỏ

Bữa cơm tối này cũng không nghiêm túc như An Nhiên nghĩ, hình như mọi người đều nhìn thấu sự căng thẳng của cô, nên cả một bữa cơm miệng Tô Dịch Kiều không hề dừng lại, bầu không khí được điều hòa vô cùng thoải mái. Tân Vân gấp thức ăn cho cô không ngừng, chỉ sợ cô ăn không đủ no lại không dám ăn. Tô Văn Thanh và Tô Hán Niên cũng chỉ từng người hỏi thăm hoàn cảnh gia đình An Nhiên, biết được cha An Nhiên, Cố Hằng Văn là giáo viên cao trung, còn đam mê thư pháp, thì Tô Văn Thanh liền mong mỏi hôm nào cùng ông thảo luận những tâm đắc trong nghiên cứu thư pháp. Tô Hán Niên vốn là quân nhân nghiêm túc, nhưng mà hôm nay đặc biệt cười nhiều hơn, sợ mình nghiêm túc quá làm cháu dâu sợ hãi.

Tối hôm đó, cả nhà vui vẻ uống chút rượu, tửu lượng An Nhiên không tốt nhưng cũng cùng uống một chút. Sau đó dưới sự kiên trì của Tân Vân, đêm đó Tô Dịch Thừa và An Nhiên phải ở tại trong đại viện.

Ăn xong cơm tối Tô Dịch Thừa được ông nội Tô gọi đi đánh cờ tướng, mà cha Tô thì theo thói quen vào thư phòng luyện bút pháp, còn Tân Vân thì cùng cô giúp việc bận rộn trong phòng bếp, Tô Dịch Kiều vốn dẫn theo An Nhiên tham quan đại viện này một lần, lại không ngờ giữa chừng thì 'Du Nhiên Cư' gọi điện đến, nói là có người gây chuyện, cô phải chạy đến xử lý một chút. Cho nên chỉ

còn lại một mình An Nhiên đứng trong phòng Tô Dịch Thừa.

Gian phòng của Tô Dịch Thừa được bài trí đơn giản, gần như cùng thiết kế với khu nhà trong thành thị, chỉ khác là phòng trong đại viện này nhiều giá sách, một cái giá sách trúc cũ kỹ cũng không lớn, mỗi tầng đều đầy sách, anh đọc rất nhiều loại sách, từ tri thức tác phẩm đến danh ngôn, tiểu sử danh nhân, từ tác phẩm cổ văn thường thức đến tiểu thuyết thịnh hành bán chạy ở nước ngoài, từ tạp san quân sự khô khan, cứng ngắt, đến những tạp chí thời thượng trào lưu hiện hành, gần như thu thập được nội dung mọi phương diện.

An Nhiên tiện tay cầm một tập thơ liếc nhìn, là bài Một đêm ở Firenze* của Từ Chí Ma, liếc nhìn qua loa, sao đó cô đưa tay vốn muốn để thơ lại chỗ cũ, không ngờ có một tờ giấy từ trong trang sách rơi xuống. An Nhiên khom lưng nhặt lên, là một đoạn thơ ngắn viết tay 'Bài thơ nhỏ' của Biện Chi Lâm. (Firenze*: địa danh gọi theo tiếng Ý, tiếng Anh là Florence)

"Em đứng trên cầu ngắm cảnh

Người ngắm cảnh trên cầu lại ngắm em

Ánh trăng điểm tô cửa sổ phòng em

Giấc mộng ai kia lại được em tô điểm."

Nét chữ rất xinh đẹp, tinh tế nhỏ nhắn, hẳn là chữ con gái.

"An Nhiên."

An Nhiên đang xem, thì cửa được đẩy ra, Tân Vân cười híp mắt đi vào.

Cô bỏ vật trong tay xuống, mỉm cười gọi bà: "Mẹ." An Nhiên nhìn bà, giờ phút này thật ra thì trong lòng cô vẫn còn căng thẳng, nhưng mà đã tốt hơn nhiều so với lúc vừa tới.

"Đến đây, hai mẹ con chúng ta ngồi xuống trò chuyện." Tân Vân kéo An Nhiên để cô ngồi với mình ở trên giường của Tô Dịch Thừa.

Vỗ nhẹ tay An Nhiên, Tân Vân hỏi: "Nói cho mẹ một chút, con và a Thừa nhà chúng ta quen biết như thế nào?"

"Ách." An Nhiên sững sốt, có chút khó có thể mở miệng, cô

cũng không thể nói là cô xem mắt nhầm, sau đó hai người cứ mơ hồ hổn hển như vậy mà đi cục dân chính được.

Nhin điệu bộ của cô, Tân Vân cho là cô thẹn thùng, xấu hổ không muốn mở miệng, chỉ cười nói: "Vẫn còn xấu hổ a."

An Nhiên đỏ mặt, chẳng qua là cười.

Tân Vân cũng không ép cô, vốn cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, dù sao hôm nay coi như là lần đầu tiên gặp con dâu, bà cũng không thể hù họa người ta được. Cười, bà lấy ra một hộp gấm tinh sảo từ trong túi, đưa cho An Nhiên, "Cầm lấy, mở ra xem một chút."

An Nhiên sững sờ nhận lấy, cô nghe lời bà mở hộp gấm ra, bên trong có một chiếc vòng ngọc phi thủy xinh xắn, màu sắc, ánh sáng rất xinh đẹp, có thể nhìn ra là loại hảo hạng.

"Mẹ, đây là?" An Nhiên nghi hoặc nhìn bà, không hiểu rõ ý của bà.

Tân Vân cười, đưa tay lấy chiếc vòng ngọc kia ra, sau đó đeo lên cho An Nhiên, vừa nói: "Cái vòng ngọc này khi xưa mẹ chồng ta cũng chính là bà nội của a Thừa cho ta, sau khi ta vào cửa, hiện giờ rốt cuộc a Thừa cũng kết hôn, vòng tay này a cũng nên truyền cho con rồi." Nhìn cánh tay nhỏ bé trắng ngần của cô khi đeo chiếc vòng phi thủy này lên thật là đẹp mắt.

Nghe vậy, An Nhiên muốn tháo chiếc vòng ngọc ra: "Mẹ, cái này quá quý giá rồi, con, con không thể nhận." Vòng tay được truyền từng đời từng đời như thế, giống như là bảo vật gia truyền, làm sao cô tiếp nhận được!

"Đeo." Tân Vân nghiêm mặt, thật tình nói: "Làm sao không thể nhận, đây chính là cho con dâu Tô gia, chẳng lẽ con không phải con dâu của Tô gia chúng ta sao?"

"Con..." An Nhiên cứng họng, bây giờ cô là con dâu Tô gia không sai, nhưng là sau này thì sao, cô không dám xác định, dù sao hôn nhân của cô và Tô Dịch Thừa cũng không phải là kết quả của tình yêu bình thường.

Bộ dạng không nói ra lời của An Nhiên chọc cười Tân Vân rồi, bà

lôi kéo tay cô khẽ cười nói: "Các con ở trong khu vực thành thị, cuộc sống sau này của a Thừa cần con chăm sóc, dĩ nhiên nếu a Thừa khiến con tủi thân, con có thể trực tiếp tới tìm ta, mẹ làm chủ cho con."

An Nhiên nghe, liền cười nhạt gật đầu.

Hai mẹ chồng con đâu lại nói thêm một số chuyện khác, nhưng mà toàn là Tân Vân nói, An Nhiên chỉ cười nhạt gật đầu nghe, vì 'lấy lòng' con dâu mới, Tân Vân nói rất nhiều chuyện khi còn bé của Tô Dịch Thừa, nghe thấy được khiến An Nhiên cảm thấy bất ngờ, cô hoàn toàn không nghĩ tới Tô Dịch Thừa ôn nhuận nho nhã bấy giờ cũng có tuổi thơ nghịch ngợm như vậy, cũng sẽ leo cây trèo tường, cũng sẽ chọc giận cha đến mức bị phạt đứng quân tư. (tư thế quân nhân)

Vào thời điểm hai người đang vừa nói vừa cười, cửa phòng được mở ra, Tô Dịch Thừa nhìn bà xã và mẹ mình, cười nói: "Nói cái gì đó, ngoài cửa cũng nghe thấy tiếng."

"Chuyện riêng tư của mẹ chồng con dâu, không nói cho con." Tân Vân buồn cười đứng lên chuẩn bị rời đi, nói: "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, các con sáng sớm mai còn phải đi làm, buổi tối tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút." Nói xong, bà xoay người đi ra ngoài.

Tô Dịch Thừa đóng cửa phòng lại, quay đầu thấy An Nhiên tay trái nắm tay phải, có chút mắt tự nhiên bất an đứng ở đó.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

An Nhiên nhìn anh, vội lắc đầu, chỉ nói: "em, em đi tắm." Thật ra thì đến bây giờ khi chỉ còn hai người bọn họ, An Nhiên mới nhớ tới tất cả chuyện tối qua, lúng túng xấu hổ từng chút dâng lên, thậm chí căng thẳng đến không biết đối mặt với anh như thế nào.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười như có như không, chỉ thấy người vốn đang chạy tới cửa phòng tắm đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn anh, nói, "còn, vậy thì anh đi tắm trước đi."

Tô Dịch Thừa nhướng mày, hỏi cô: "tại sao?"

Tránh ánh mắt anh, An Nhiên chỉ nói: "em, hôm nay em không định tắm." Nói xong thì đi đến cái giường cũng không tính là lớn. Cô mới không muốn nói là vì không có quần áo ngủ mà không tắm, hiện giờ cô sợ nhất chính là hai chữ 'đồ ngủ' này.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của cô. Anh xoay người lấy cái áo sơ mi trắng từ trong tủ quần áo trong phòng ra, mỗi tháng cũng về ngủ mấy đêm cho nên trong phòng còn giữ mấy bộ đồ anh thường tắm rửa.

Xoay người đưa áo sơ mi trắng cho An Nhiên, nói, "Đi đi."

An Nhiên sững sờ nhìn anh một chút, rồi lại nhìn cái áo sơ mi trong tay anh, một lúc lâu mới hơi đỏ mặt nhận lấy, sau đó cũng không quay đầu lại bước nhanh vào phòng tắm.

Chương 44: Dấu hôn trên cổ (1)

Khi An Nhiên tắm xong mặc áo sơ mi trắng của anh đi ra thì Tô Dịch Thừa đang đứng trước giá sách đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm, anh quay đầu, thấy An Nhiên mặc áo sơ mi trắng của anh, hai chân thon dài thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn sau khi tắm rửa. Tô Dịch Thừa thoảng cái không khỏi có chút ngây dại, anh từng nghe nói khi con gái mặc áo sơ mi trắng nam giới là xinh đẹp nhất, thì ra là không phải là giả, hết thảy đều là thật.

An Nhiên bị nhìn đến có chút ý xấu hổ, không dám nhìn anh, chỉ nói câu, "Em xong rồi, anh đi tắm đi." Sau đó nhanh như chớp vọt lên trên giường, kéo chăn bọc mình kín mít, chỉ chừa một đôi mắt to.

Tô Dịch Thừa bị cử động của cô khiến cho vừa bức mình vừa buồn cười, cô đang phản động sao.

Thấy anh nhìn mình chăm chăm, An Nhiên có chút căng thẳng

nuốt một ngụm nước bọt, nói, "em, em mệt mỏi, trước, ngủ trước, ngủ ngon." Nói xong liền lấy chăn bít kín đầu rồi.

Tô Dịch Thừa buồn cười lắc đầu, sau đó xoay người lấy đôn ngủ từ trong tủ quần áo, sau đó đi thẳng vào phòng tắm.

An Nhiên che đầu trốn trong chăn đệm cừu, một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...

Khi đếm đến ba trăm hai mươi lăm con cừu, thì cửa phòng tắm được mở ra, Tô Dịch Thừa bước từ bên trong ra ngoài, mà lúc này An Nhiên vẫn không có ngủ, hơn nữa còn không buồn ngủ chút nào, mắt mở thật to.

Tô Dịch Thừa nhìn một đống trên giường, có chút buồn cười lại có chút ít bất đắc dĩ. Bọn họ là vợ chồng, trải qua tối hôm qua, bọn họ còn cần thiết phải như thế sao?

Vén chăn ngồi lên giường, thấy người bên cạnh nằm không nhúc nhích, Tô Dịch Thừa buồn cười lắc đầu, tắt đèn đầu giường, nằm xuống cạnh người cô.

Trong bóng tối, dưới chăn, Tô Dịch Thừa quen đường đưa tay nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực.

An Nhiên cả người cứng ngắc, nhắm mắt thật chặt, ra vẻ bộ dáng đã ngủ rồi.

Tô Dịch Thừa nén cười, ôm cô xong, chẳng qua là tư thế nằm ngay đơ của cô không khỏi mệt mỏi khiến anh nhìn cũng thấy mệt người, cho nên trong đầu hiện lên trò đùa dai, đưa tay có ý xấu chạy trên người cô, anh thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng vì tay anh mà thân thể cô không khỏi cứng đờ.

Thấy cô vẫn không tính mở mắt nói mình còn tỉnh, cánh tay làm chuyện xấu của Tô Dịch Thừa kia lại từng điểm từng điểm tìm tòi xuống, vốn chỉ nghĩ muốn đùa dai, trêu chọc, nhưng mà khi tay anh tìm tòi trên da thịt trắng mịn như tơ của cô thì thân thể anh cũng dần dần nổi lên phản ứng, nhớ tới tối hôm qua, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

An Nhiên nhắm mắt thật chặt, thân thể không ngừng run rẩy, nàng cũng nhớ tới tất cả việc hôm qua, nhớ tới nhiệt độ được anh

ôm trong ngực, nên cảm thấy cả người nóng lên như lửa đốt.

"An Nhiên..." Phía sau thanh âm Tô Dịch Thừa đã có chút ám ách, chưa thỏa mãn đưa tay thăm dò, hôn nhẹ nhàng vào gáy cô, sau đó nhẹ giọng hỏi vào lỗ tai của cô: "Em là đang quyến rũ anh sao?"

"Không có." An Nhiên lắc đầu theo bản năng, quyến rũ anh, làm sao có thể! Giờ phút này cô hoàn toàn đã quên mất, mình lúc này hẳn đang ngủ rồi.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, nhẹ nhàng ngậm lấy lỗ tai của cô, tay vẫn thăm dò như cũ, "không phải em đã ngủ sao?"

"Ách." An Nhiên sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng là mình mắc bẫy của anh, chỉ ngượng ngùng nói: "em, em vốn đã ngủ rồi, nhưng mà, nhưng mà bị, bị anh làm tỉnh rồi."

Tô Dịch Thừa buồn cười, chỉ cảm thấy người trong ngực thật là đáng yêu, đột nhiên chợt xoay mình một cái, đặt cô ở dưới, cặp mắt phát sáng không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cô, khéo miệng cười mỉ hoặc lòng người, hỏi: "Nếu tình, vậy có muốn cùng nhau vận động một chút không?"

Chưa ăn thịt heo cũng biết heo chạy a, huống chi tối hôm qua bọn họ đã ăn xong 'thịt heo' rồi, tất nhiên An Nhiên biết cái mà anh gọi là vận động là chỉ cái gì.

Trong bụng cả kinh, vội lắc đầu nói: "em em em có chút mệt mỏi."

Tô Dịch Thừa nhìn cô cười, cúi đầu tiến tới bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Vậy thì em đừng động, anh động là tốt rồi."

"Em —— ngô ——"

Tô Dịch Thừa cũng không cho cô cơ hội mở miệng lại, vào lúc cô há mồm nhanh chóng lấp kín miệng cô, dùng phương pháp nguyên thủy nhất.

Người đang ngủ say bị thức tỉnh là loại kinh nghiệm đáng sợ nhất, đại viện quân khu mỗi ngày đều tham gia thể dục buổi sáng, tiếng chuông vang lên lúc năm giờ sáng, khắp ngõ ngách đều có thể nghe rõ. An Nhiên chỉ cảm thấy mình vừa mới nhắm mắt, tiếng

chuông lần này vang lên phảng phất như trở lại thời thơ ấu, tiếng chuông trong trường học cũng như thế, vô cùng đinh tai nhức óc, đặc biệt làm cho người ta hoặt bát, tỉnh táo.

Cô không biết tối hôm qua mấy giờ cô mới ngủ, chỉ biết mình đã mệt đến không nhúc nhích được, tùy ý Tô Dịch Thừa ôm lấy đi vào phòng tắm rửa sạch, hoàn toàn không có sức phản kháng, nhắm hai mắt mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không cần đếm số, cũng không cần đếm cùu.

Bị kia tiếng chuông đánh thức, An Nhiên mơ hồ mạnh mẽ muốn ngồi dậy, ánh mắt thầm chí cũng chưa mở thật, liền hỏi: "Sao, làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Dịch Thừa đưa tay ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: "Không có chuyện gì, tiếp tục ngủ đi, vẫn còn sớm."

An Nhiên thật sự là mệt mỏi, cứ như thế mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Tô Dịch Thừa nhìn đôi mắt ngái ngủ của cô, cúi đầu nhẹ nhàng khẽ hôn lên trán cô. Sau đó xoay người vén chăn xuống giường, lấy bộ đồ thể thao từ trong tủ quần áo đi thay, rồi sau đó xoay người trực tiếp ra khỏi cửa phòng.

An Nhiên tỉnh lại lần nữa đã là 7 giờ, ngoài phòng từng tiếng khẩu lệnh đều đặn truyền vào, nhìn lại bên kia giường sớm đã không có độ ấm, cô chỉ nhớ loáng thoáng anh nói với cô thời gian còn sớm, ngoài ra không có ấn tượng cái gì khác, mở mắt nhìn đèn trần nhà, lúc này mới nhớ nơi này không phải là nhà trong thành thị của Tô Dịch Thừa.

Với lấy cái điện thoại đầu giường xem giờ, đúng 7 giờ, buổi sáng cô còn phải đi công trường, từ đây đến thành phố đại khái mất một tiếng, như vậy, trừ thời gian rửa mặt, thay quần áo, cô cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Nghĩ như thế, An Nhiên vội vàng rời giường, chuẩn bị tức tốc tắm rửa. Vừa mới nhích người, thì toàn thân đau nhức như vừa bị vắt kiệt, đã nhắc nhở cô sự điên cuồng của đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng lên.

"Thôi Tô Dịch Thừa." Mắng có chút giận rồi, cuối cùng lê thân thể cực kỳ đau nhức vào trong thay quần áo.

Khi từ trong phòng đi ra phòng khách, cô giúp việc đang bày biện bát đũa lên bàn, Tân Vân đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp. Thấy thế An Nhiên bước lên hỗ trợ, bưng thức ăn đã được chuẩn bị từ trong phòng bếp ra bên ngoài.

Tân Vân tưởng là cô giúp việc nên bảo cô bê cả nồi cháo tráng ra nữa, An Nhiên thưa, tiến lên muốn bưng cháo, thì Tân Vân cũng là nghe ra thanh âm không đúng, quay đầu thì thấy An Nhiên đang đứng liên tưới cười nhẹ nhàng.

"An Nhiên, làm sao dậy sớm như thế." Tân Vân kéo tay cô nói: "A, có phải là không quen ở trong đại viện không, việc tập thể dục bên ngoài ầm ĩ đến con à."

An Nhiên lắc đầu, "Không có, buổi sáng còn phải đi làm, cho nên con phải dậy sớm một chút."

Tân Vân gật đầu, ánh mắt đột nhiên liếc thấy vết đỏ nhàn nhạt trên cổ cô, rồi nhìn cô cười mập mờ.

Chương 45: Dấu hôn trên cổ (2)

Cũng là đến hôm nay An Nhiên mới biết được thì ra là Tô Dịch Thừa có thói quen dậy sớm luyện tập, thói quen này hoàn toàn do tiếp nhận sự giáo dục quân sự hóa từ nhỏ, vì sinh ra trong một gia đình quân nhân như vậy, nên từ khi còn bé, Tô Dịch Thừa đã theo ông nội và cha cùng đi thể dục buổi sáng, làm huấn luyện, thế cho nên qua nhiều năm như vậy, sớm đã không cần cha bắt buộc như ban đầu mà đã dưỡng thành thói quen, vẫn một mực giữ gìn đến bây giờ.

An cơm sáng xong, bởi vì hôm nay là ngày làm việc, Tô Dịch Thừa chở An Nhiên về thành phố.

Trên xe, An Nhiên cứ có cảm giác, cảm thấy buổi sáng, lúc ăn cơm vừa rồi, ánh mắt mọi người nhìn cô có chút kỳ lạ, buồn cười rồi lại không cười lên tiếng.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn người ngồi bên tay lái phụ đang cau mày suy tư gì đó, rồi lại nhìn ấn ký được mình lưu lại khi hoan ái tối hôm qua trên cái cổ trắng như tuyết của cô, nụ cười trên khóm miệng càng đậm.

Dường như cảm nhận thấy được ánh mắt của anh, An Nhiên xoay người, nhìn nụ cười trên khóm miệng anh, không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Anh cười cái gì?" Vừa nói vừa đưa tay sờ sờ mặt mình, cũng không có dính thứ gì a.

Tô Dịch Thừa chẳng qua là cười, quay đầu nhìn chăm chú tình hình giao thông phía trước, chỉ nói: "Buồn ngủ thì ngủ tiếp chút đi, đến nơi anh gọi em."

Nghe vậy, An Nhiên quả thật còn có chút buồn ngủ, tối hôm qua bị anh dày vò một đêm quả thật không ngủ được bao lâu. Lại nghĩ còn thêm gần một tiếng đường đi nữa, cho dù thức mà không nói tiếng nào thì hai người cũng quá lúng túng là lạ, chi bằng ngủ đi thì không cần lo lắng lúng túng hay không lúng túng nữa.

Nghĩ như vậy, An Nhiên dựa vào lưng ghế, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Xe từ từ dừng lại trước cổng công ty An Nhiên, nhìn người đang chợp mắt bên cạnh, trong lòng anh có loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Xem đồng hồ đeo tay một chút, 8 giờ 50 anh biết nếu không đánh thức cô, cô sẽ đến muộn. Nhìn bộ dạng ngủ say của cô, Tô Dịch Thừa đột nhiên có chút hối hận, có lẽ là anh yêu cầu quá độ, liền hai đêm, quản thật là làm cô mệt mỏi quá rồi. Nhưng nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực mà bắt anh không loạn tâm chí thì hình như hơi hà khắc rồi. Anh không cho mình là quân tử, có thể ngồi mà vẫn không loạn, nhưng tin chắc năng lực tự hạn chế của bản thân, ít nhất sẽ không bị dục vọng khống chế, nhưng mà mỗi lần ôm lấy cô, cái loại khát vọng trong cơ thể kia lại bức thiết như thế, phảng

phất như thời thiếu niên ngày xưa, tràn đầy nhiệt tình, ngang ngược.

Nghĩ đến đây, Tô Dịch Thừa không khỏi bật cười lên tiếng.

Tiếng cười của anh làm An Nhiên đang ngủ say thức tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn cảnh kiến trúc quen thuộc bên ngoài, thanh nhã ngáp một cái, hỏi: "đến rồi a?"

Tô Dịch Thừa cười gật đầu, nhìn vẻ mơ màng màng vừa mới tỉnh ngủ của cô thật dễ thương.

An Nhiên lắc lắc đầu, xoa xoa đôi mắt còn hơi mệt mỏi: "em đã trước." Nói xong, đưa tay mở cửa chuẩn bị xuống xe.

"An Nhiên."

Khi tay cô cầm cái nắm cửa chuẩn bị mở cửa xuống xe, phía sau Tô Dịch Thừa đột nhiên lên tiếng gọi lại, đợi An Nhiên có chút khó hiểu ngoảnh đầu lại, vừa mới xoay người, thấy anh nghiêng người đến đây, đặt môi chính xác lên môi cô, một nụ hôn nóng bỏng làm người ta hít thở không thông theo đến, tốc độ cực nhanh, nụ hôn nóng bỏng không được báo trước khiến cho An Nhiên không có cơ hội chuẩn bị.

Cũng không biết qua bao lâu, vào lúc An Nhiên bị hôn đến có chút khó thở thì Tô Dịch Thừa rốt cục thả cô ra, ôm lấy cô nhẹ nhàng vuốt theo sống lưng cô.

An Nhiên ở trong ngực anh thở hổn hển, nhưng cũng vô cùng tham lam hưởng thụ sự bình yên và an tâm khi ở trong lòng anh.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa ôm cô, một tay ôm cô, một tay xoa xoa nàng cái cổ trắng như tuyết kia.

"Ừ." An Nhiên lên tiếng, cổ bị anh xoa xoa thậm chí có chút ngứa, không nhịn được cười ra tiếng, "Ha ha, thật là nhột."

Tô Dịch Thừa cũng cười, nhưng không buông cô ra ngay mà nói: "cái khăn lụa hôm qua đâu?"

"Ách, ở trong túi xách." An Nhiên sững sốt, mặc dù không biết anh hỏi cái này để làm gì, nhưng mà vẫn trả lời theo sự thực.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, lấy cái túi ở một bên kia, mở túi, lấy cái khăn lụa ngày hôm qua từ bên trong ra, sau đó đặt ở trên đùi

gấp gấp, lại nghiêng người quấn quanh cái cổ tuyết trắng của cô, thắt lại thành hình cái nơ con bướm không tính là đẹp, sau đó nhìn một lúc lâu, gật đầu, thấp giọng nói: “như vậy sẽ không nhìn thấy nữa rồi.”

An Nhiên sững sốt, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng lại ý tứ trong câu nói của anh, không khỏi trợn tròn mắt, “anh anh anh là nói trên cổ em có dấu hôn?”

Tô Dịch Thừa nhìn cô, không nói chuyện, chẳng qua chỉ cười.

“Trời ơi, sao anh không nói sớm a.” An Nhiên mặt đỏ rực, giờ này cô mới hiểu được ánh mắt mập mờ sáng nay của mẹ chồng, sợ là tất cả đều nhìn thấy, nghĩ tới đây, cô không khỏi có chút oán giận anh nói: “Đều tại anh, để mọi người nhìn thấy rồi.”

“Không sao, đều là người một nhà, bọn họ sẽ không cười em.” Tô Dịch Thừa cười nói.

“Đã cười.” An Nhiên tức giận nói thầm, từ kính trang điểm từ trong túi xách ra, đưa tay muốn cởi khăn lụa ra xem thế nào.

Tô Dịch Thừa kéo tay cô, giơ tay lên xem đồng hồ, nói: “đừng nhìn nữa, 8h 58 phút rồi, lên đi, nếu không sẽ đến muộn.”

“A.” An Nhiên thét chói tai, “sao anh không nói sớm.” Nói xong, vội vàng cầm túi mở cửa chạy lên.

Trên xe, Tô Dịch Thừa nhìn bóng lưng của cô một lúc lâu không khỏi buồn cười lắc đầu, anh hình như đã trở nên xấu xa, lại thích ngắm bộ dạng phát điên của cô.

Ngay lúc Tô Dịch Thừa đang khởi động xe chuẩn bị rời đi, điện thoại đặt ở trong túi áo vang lên, là Diệp Tử Ôn gọi điện thoại đến, tên kia tuẫn trước bay đi Châu Âu nghỉ ngơi, hiện tại gọi điện đến, xem ra đã trở lại.

“Alô.”

“A Thừa, buổi tối đến nhà cậu uống rượu đi.” Bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn vừa mở đầu đã nói.

“Không được.” Tô Dịch Thừa quyết đoán cự tuyệt, hiện tại khác với quá khứ, buổi tối An Nhiên sẽ ở nhà.

“Ách.” Bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn sững sốt, có chút phản

ứng không kịp, bởi vì thân phận của cậu ta, cũng không tiện đi quán ăn đêm hoặc quầy rượu, cho nên đi nhà cậu ta uống rượu cũng là chuyện rất bình thường, "Tại sao?"

"Không tiện." Tô Dịch Thừa nói lời ít mà ý nhiều.

"Có biến?" Diệp Tử Ôn nghe được chút manh mối từ trong lời của anh.

"Ừ." Tô Dịch Thừa đáp, cũng không phủ nhận.

"Ha ha, thật hay giả, mang ra cho các anh em xem." Diệp Tử Ôn cười lớn nói, kể từ sau chuyện của Lăng Nhiễm, những năm gần đây chưa từng nghe cậu ta nói chuyện tình cảm, nếu không phải đã biết cậu ta từ nhỏ, dường như cùng lớn lên với nhau, thì anh cũng không khỏi hoài nghi giới tính của cậu ta bị thay đổi vì chịu đả kích từ sự việc đó.

"Hôm nào đi, mình phải hỏi cô ấy trước." Tô Dịch Thừa cười nói.

"A Thừa, cậu càng như vậy mình càng tò mò đó là người phụ nữ như thế nào." Khơi ra hứng thú của người khác thật là một chuyện vô đạo đức.

"Ha hả." Tô Dịch Thừa chẳng qua là cười, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: "Đúng rồi, Tử Ôn, căn hộ của mình ở Cảnh Viên kia, hôm nào cậu giúp mình sửa sang lại đi, càng nhanh càng tốt." Hiện tại căn hộ này quá nhỏ rồi, với tính chất công việc của An Nhiên thì cần giúp cô chuẩn bị một phòng làm việc riêng mới được.

"A Thừa, mình đi châu Âu thật chỉ có nửa tháng sao?" Diệp Tử Ôn không khỏi hoài nghi mình có phải rời đi quá lâu rồi không, làm sao có một số việc lại thay đổi nhanh như vậy!

"Ha hả, được rồi, hôm nào rồi nói sau, hiện tại mình phải chạy đến thị ủy, buổi sáng còn có hội nghị." Nói xong, Tô Dịch Thừa cúp điện thoại, khởi động xe chuẩn bị rời đi.

"Cốc cốc."

Cửa sổ xe đột nhiên bị người gõ vang, anh quay đầu, thấy một người đàn ông trung niên béo mập đang đứng ở bên ngoài. Nếu như anh nhớ không lầm thì người đàn ông này là tổng giám đốc thiết kế của 'Kiến trúc Chân Thành', cấp trên trực tiếp của An

Chương 46: Anh ta muốn thế nào?

Tô Dịch Thừa mở cửa xuống xe, mỉm cười với Hoàng Đức Hưng.
"Hoàng tổng giám."

"A, thật sự là Tô trợ lý a, tôi còn tưởng rằng tôi nhận lầm rồi." Hoàng Đức Hưng cũng cười, vừa rồi đến đây còn cảm thấy chiếc xe này có chút quen thuộc, lúc đi qua không khỏi nhìn kỹ hơn một chút, thấy người ngồi trong xe quen quen, không ngờ thật sự là Tô Dịch Thừa. Mà càng làm cho ông bất ngờ chính là ông và Tô Dịch Thừa trước đó chỉ gặp mặt một lần ở một hội nghị đất đai, không nghĩ tới cậu ta lại vẫn nhớ được tên của ông, bất ngờ, thật sự là bất ngờ.

"Tô trợ lý tới đây có việc?" Hoàng Đức Hưng cười hỏi.

"Nga, không có, đi qua mà thôi." Tô Dịch Thừa nói, trên mặt ửng dụng thoải mái.

"Cái kia Tô trợ lý, tôi nghe nói gần đây thị ủy định xây mới khu khoa học công nghệ thành phố, vậy...đã có đối tượng hợp tác chưa?" Hoàng Đức Hưng dò hỏi, kiên thiết ban khoa học kỹ thuật thành phố chính là hạng mục lớn, nếu có thể giành được, thì mấy năm tới cũng không cần làm hạng mục nào khác rồi.

Tô Dịch Thừa nhướng mi, biết ông ta muốn hỏi cái gì, tình huống như thế này anh đã gặp nhiều, phương pháp ứng đối đã rèn luyện quen, có những chuyện không nên nói anh tự nhiên sẽ không nói: "trước mắt tôi còn chưa nhận được thông báo nào, cho nên tôi không rõ chuyện Hoàng tổng giám vừa nói lầm, ngài nghe nói từ đâu vậy?"

"Ách, không có, tin đồn, tin đồn." Hoàng Đức Hưng cười khan.

Tô Dịch Thừa cũng không có ý trò chuyện nhiều, giơ tay lên

nhìn đồng hồ một chút, nói: "buổi sáng thị ủy còn có hội nghị, tôi đi trước đây"

"Nga, ngài đi đường cẩn thận, đi đường cẩn thận, không biết hôm nào có cơ hội mời Tô trợ lý đi ăn bữa cơm hay không?" Hoàng Đức Hưng thử hỏi.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, chỉ cười ngồi vào xe, không nói có thể, cũng không nói không thể, thật sự làm cho người ta nhìn không ra là thái độ gì.

Hoàng Đức Hưng nhìn anh khởi động xe rời đi, suy nghĩ nhưng không hiểu rõ ý nghĩa nụ cười vừa rồi của anh.

"Tổng giám." Không biết Tiểu Hiểu đã đứng sau từ khi nào, vẫn một thân bộ đồ công sở đắt tiền, phác họa thân thể là lướt kích tình của cô ta, đường cong trưởng thành cùng với bộ mặt được trang điểm hoàn mỹ, tản ra sức hấp dẫn khó cưỡng lại.

"Tổng giám, người vừa rồi là ai vậy a?" Tiểu Hiểu hỏi, người đàn ông kia hình như là người tới đón An Nhiên hôm trước, chẳng qua không hiểu vì sao lão Hoàng Đức Hưng lại có vẻ mặt nịnh hót anh ta.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô một cái, sắc mặt hơi trầm xuống, không trả lời vấn đề của cô, chỉ lạnh lùng nói: "Việc điều tra sự cố lần trước đã có kết quả."

"Nga, phải không, là thiết kế của An Nhiên có vấn đề hay là việc thi công của Hậu Chính Văn kém chất lượng?" Tiểu Hiểu nhìn có chút hả hê, cô nhìn cả hai đều không vừa mắt, bất luận là lỗi của bên nào, kết quả cũng đều làm cô vui sướng.

"Đều không phải, kết quả có lẽ sẽ khiến cô thất vọng." Hoàng Đức Hưng cười lạnh nói.

"Ách, có ý gì?" Tiểu hiếu không hiểu.

"Xi măng của công trình lần này là do cậu cô chịu trách nhiệm cung ứng đi, lần này bê tông trên ban công sụp xuống không phải do thiết kế không đủ cũng không phải do thi công sai sót, mà hoàn toàn do xi măng không đạt tiêu chuẩn, vậy mới khiến cho bê tông sụp xuống gây ra sự cố này, cho nên tôi nghĩ cô tốt nhất là nên

báo cho cậu cô chuẩn bị tinh thần, công ty nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý, nhưng mà vô cùng may mắn là tiến độ thi công công trình lần này không nhanh, nếu không đến lúc đó, nạn nhân của công trình xây dựng cẩu thả như thế sẽ không chỉ có một người bất hạnh như vậy rồi." Nói xong, Hoàng Đức Hưng cũng không thèm nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô ta, xoay người đi về phía tòa nhà công ty.

Giờ phút này Tiểu Hiểu cũng chẳng quan tâm gì khác, vội vàng lấy di động từ trong túi ra gọi điện cho cậu mình, vốn là muốn mở đường cho ông ta kiếm chút tiền, đâu nghĩ đến ông ta lại gây tai họa lớn như thế cho cô, thật là tức chết cô.

Trong phòng làm việc, An Nhiên nhìn bản thiết kế mà Lăng Lâm vừa đưa đến, đột nhiên thấy đau đầu. Đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi, cô thật không khỏi hoài nghi cái cô Lăng Lâm này thật sự là người tốt nghiệp trường danh tiếng, giành được nhiều giải thưởng lớn trong nước sao? Tại sao bản thảo thiết kế của cô ta lại trẻ con như thế, thậm chí ngay cả tỷ lệ đơn giản nhất cũng tính sai.

Lắc đầu bất đắc dĩ, ném bản vẽ lên bàn, đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng.

"Cốc cốc cốc . . ."

"Vào đi." tiếng nói từ bên trong vọng ra.

An Nhiên đẩy cửa vào, mở miệng nói: "tổng giám, chuyện của Lăng Lâm, với năng lực của tôi, tôi không thể dẫn dắt được, xin ngài đổi lại nhà thiết kế cho cô ấy học tập đi." Nói xong mới chú ý đến trong phòng làm việc, trừ Hoàng Đức Hưng còn có một người đàn ông khác, hai người dường như đang thảo luận cái gì đó. Mà khi An Nhiên nhìn rõ người đàn ông ngồi ở trên ghế sô pha, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dung tái đi, tay không tự giác nắm chặt, cô không ngờ tới người đàn ông kia dĩ nhiên là Mạc Phi.

"An Nhiên, cô đến vừa đúng lúc, vị này là Mạc tổng của Thành Khai, chúng ta vừa rồi có nhắc đến cô, thì ra cô và Mạc tổng là bạn học a!" Hoàng Đức Hưng nhìn An Nhiên cười nói.

An Nhiên nhìn Mạc Phi, cô không rõ vì sao anh ta lại đến đây, cô nghĩ là qua việc lần trước, bọn họ sẽ không gặp lại nữa.

Mạc Phi đứng dậy, mỉm cười với An Nhiên, vươn tay, thật giống như hai người đã lâu không gặp, cười nói: "An Nhiên, lâu rồi không gặp."

An Nhiên kinh ngạc nhìn anh ta, nhưng cũng không có vươn tay ra bắt tay với anh ta, cô không rõ tột đến cùng anh ta muốn làm cái gì, cũng không muốn biết, bởi vì dù anh ta muốn làm cái gì, tất cả đều không liên quan đến cô.

Ánh mắt lướt qua anh ta trực tiếp nhìn về Hoàng Đức Hưng phía sau, nói: "Tổng giám có khách ở đây, tôi liền không quấy rầy nữa." Nói xong, thì xoay người muốn đi ra ngoài.

"An Nhiên, đợi chút, tôi và Mạc tổng đang bàn chuyện hợp tác một hạng mục, cô cũng ở lại nghe đi." Hoàng Đức Hưng mở miệng nói.

An Nhiên lấy cớ nói, "Không được, tôi còn phải đi công trường một chuyến, Ngụy công gọi điện thoại nói không rõ nhiêu chỗ trên bản thiết kế, tôi phải đi xem một chút." Nói xong cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng tổng giám phòng.

Mạc Phi nhìn chăm chăm thân ảnh biến mất sau cánh cửa, hai tay nắm thật chặt, An Nhiên, lần này anh sẽ không buông tay nữa!

Hoàng Đức Hưng dường như nhìn ra chút manh mối gì đó, liền thử hỏi: "Mạc tổng và kiến trúc sư Cố của chúng tôi có quan hệ không đơn giản?"

Mạc Phi quay đầu, cười với Hoàng Đức Hưng, nhưng không trả lời.

Thấy anh không có ý nói nhiều, Hoàng Đức Hưng dù sao cũng là lão hồ ly, đã lăn lộn nhiều năm đến vị trí bây giờ, tất nhiên là biết nhìn sắc mặt người khác, nếu anh ta không muốn nhiều lời thì ông cũng không hỏi nhiều, chuyển đề tài, nói: "về chuyện đầu tư xây dựng ban khoa học kỹ thuật thành phố, tin tức của Mạc tổng có tin được không, theo tôi biết hình như chưa có thông báo xuống, đến tột cùng là có chính xác hay không đây."

Mạc Phi cười, lười biếng nói: "Hoàng tổng dường như đã quên bối vợ tôi là cục trưởng cục xây dựng sao."

Hoàng Đức Hưng sững sốt, nhưng ngay sau đó cười nói: "về chuyện hợp tác, tôi sẽ báo cáo cho hội đồng quản trị, tôi nghĩ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ."

Chương 47: Một loại thích nhàn nhạt

Chiếc bút trong tay trượt mạnh một cái, nét vẽ vượt ra khỏi phạm vi quy định của bản vẽ, thậm chí vì lực cầm bút quá lớn mà đầu bút khiến bản vẽ bị rách một vết dài.

An Nhiên thở dài một tiếng, cầm chiếc bút trong tay để lên trên bàn, ngồi trên ghế xoay ngửa đầu, nhắm mắt lại, những hình ảnh không thể khống chế được cứ nhảy ra trước mắt, có vui vẻ, có nước mắt. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên hẹn hò, anh ta và cô sóng vai đi ven hồ nhỏ trong sân trường, anh ta cười nói với cô kế hoạch tương lai sau này, cười nói anh ta nhất định phải mở một công ty kiến trúc, xây nhiều nhà cao tầng, nói về lý tưởng, hoài bão của bọn họ, càng nói hai người càng đi gần nhau, cũng không biết là tay người nào chạm phải tay đối phương trước, mặt trời chiếu ngả về tây, cuối cùng tay của anh ta nắm được cô, sau đó mười ngón tay hai người đan xen nhau, cũng là dưới ánh nắng chiếu hôm đó, trong cái bóng phản chiếu của cái hồ nhỏ, anh ta hôn lên môi cô, khi đó cả hai đều ngây thơ đơn thuần, chỉ có môi kẽ môi mà mặt đã đỏ rực lên như quả táo chín, tim thì đập đến 180 nhịp.

Không muốn bị ký ức dẫn dắt, An Nhiên chợt mở mắt ra, vò bản vẽ trên bàn thành một cục, dùng sức ném vào trong sọt rác. Mà trong sọt rác đã có bảy, tám viên giấy, đây chính là kết quả phẩn đấu cả chiều nay của An Nhiên.

Cửa thư phòng được mở ra, Tô Dịch Thừa mặc tây trang chỉnh

tẽ cầm cắp công văn từ bên ngoài đi vào. Thấy thế, An Nhiên vội vàng đứng lên, “anh, anh đã về rồi, muốn dùng thư phòng ư, em, em lập tức đi ra ngoài.” Nói xong, cô đứng dậy thu dọn bản vẽ chuẩn bị đi ra ngoài.

“An Nhiên.” Tô Dịch Thừa gọi cô lại, lắc đầu, nói: “anh không cần dùng thư phòng, đã làm xong việc ở phòng làm việc rồi, em dùng thì cứ dùng, chúng ta là vợ chồng, em là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, không thể lúc nào cũng khách khí như vậy.”

An Nhiên dừng lại, nhìn anh nói không ra lời, chẳng qua cô còn chưa quen.

Tô Dịch Thừa cười cười với cô, để cắp công văn xuống, nới lỏng cà vạt trên cổ: “Anh đi tắm đã.” Nói xong, anh rời đi thư phòng.

An Nhiên lại ngồi xuống, một lần nữa trải bản vẽ ra bàn sách rộng rãi, cầm thước và bút vẽ chăm chú kẻ vẽ. Nhưng mà đâu óc luân không kiềm chế được mà nhớ lại cảnh trong phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng chiều nay, cô không biết tột cùng Mạc Phi muốn làm gì, trước kia chưa bao giờ cảm thấy anh ta là người không buông tay được như vậy, hồi đó anh ta có thể xoay người không quay đầu lại, thoải mái mà buông tay tình cảm bốn năm, như thế đến hôm nay cần gì phải dây dưa không ngừng như thế. Anh ta là quá để ý vì cô khinh thường anh ta sao, chẳng lẽ cô không có ai ngoài anh ta nên ngu ngốc đến mức vui mừng vì anh ta đã quay đầu lại rồi làm lại từ đầu với anh ta sao? Chẳng lẽ anh ta không hiểu trên đời này tình cảm đã đánh mất thì giống như thời gian đã trôi qua, không bao giờ có thể quay ngược lại được nữa.

Thở dài một tiếng, An Nhiên để cây bút trong tay xuống, tối nay sợ là không thể hoàn thành được bản vẽ này rồi, suy nghĩ không dứt, không thể tĩnh tâm mà vẽ được, để bút vẽ xuống, cuộn bản vẽ lại, cho cả vào trong tập tài liệu.

Đem đồ đã thu dọn xong vào phòng ngủ, đúng lúc gặp Tô Dịch Thừa tắm rửa xong chỉ cuốn một cái khăn tắm đi từ trong phòng tắm đi ra, bốn mắt nhìn nhau, An Nhiên thoáng chốc đỏ mặt lên, mặc dù đã có những hành động thân mật rồi nhưng khi nhìn anh

trần truồng An Nhiên vẫn có chút xấu hổ, ánh mắt né tránh, để đồ đã thu gọn xuống, cô cảm thấy hai người ở trong một phòng như vậy có chút lúng túng, ngẩng đầu, ánh mắt không dám dừng trên người anh, hỏi: "Ăn tối chưa? có muốn em đi làm chút mì cho anh không?"

Tô Dịch Thừa nhìn ra cô không tự nhiên, thật ra thì buổi tối anh ăn rồi, cùng ăn với mấy cán bộ cơ sở, nhưng mà nhớ lại bộ dạng món mì ngày đó cô làm cho anh, thật là nhớ nhung, liền gật đầu nói: "được, cứ làm món mì rưới sốt cà chua lần trước đi"

An Nhiên gật đầu, đi ra phòng bếp. Thật ra thì cô không có ý kiến gì cả, trừ mì rưới sốt cà chua, cô không biết làm món gì khác, dĩ nhiên, món này cô làm cũng không ngon cho lắm.

Khi Tô Dịch Thừa mặc đồ xong đi ra ngoài thì An Nhiên vẫn đang bận rộn trong phòng bếp. Tựa vào bàn ăn nhìn cô bận bịu vì mình, trong lòng ánh có loại cảm giác bình yên không nói nên lời.

Nhin An Nhiên bận rộn xào nấu, nhớ lại trước kia cũng từng có một người con gái làm tất cả vì anh. Anh từng cho là người con gái kia là người nắm tay anh đến hết cuộc đời, nhưng không ngờ lại có kết cục như thế. Anh từng cho là cả đời này anh sẽ không kết hôn, nhưng không biết xúc động thế nào lại lựa chọn kết hôn chớp nhoáng như vậy. Hồi đó anh từng cầm chiếc nhẫn đã chuẩn bị để đeo lên cho người đó, không ngờ lại đổi lại sự phản bội đau đớn nhất. Từ đó anh bắt đầu từ chối tình yêu, thậm chí từ chối tình bạn, chứ đừng nói đến hôn nhân.

Gặp được An Nhiên, anh mới biết thì ra hôn nhân có thể rất đơn giản, không cần yêu nhau, thích hợp mới là quan trọng nhất, thậm chí không cần đám cưới, cũng không cần nhẫn cưới.

Nghĩ đến đó, Tô Dịch Thừa thậm chí không biết mình vào phòng bếp như thế nào, như thế nào mà ôm cô từ sau lưng, cầm đặt lên bả vai cô, hô hấp ấm áp phả vào vành tai cô, anh thậm chí có thể cảm giác được thân thể trong lòng bị anh ôm trở nên có chút cứng ngắc. Nhìn mặt cô từ từ nóng lên, anh không khỏi có chút buồn cười, da mặt người phụ nữ này không khỏi quá mỏng rồi, không

chịu được một chút trêu chọc, bây giờ nghĩ lại, thậm chí khó có thể tin được chính cô là người mở miệng yêu cầu kết hôn ngay lần đầu tiên gặp mặt. Anh cảm thấy có phần hiếu kỳ, lúc đó cô lẩy đâu ra dũng cảm đó.

"Mì, mì rất nhanh là xong, anh, anh ra ngồi bên kia đi, lập tức, lập tức thì ăn được." Bị anh ôm từ phía sau, An Nhiên nói lắp bắp, trong lòng thật không bảnlãnh, nên cũng hồi hộp muốn chết.

"Ư." Tô Dịch Thừa lên tiếng trả lời, nhưng không có buông cô ra, cái mũi ngửi da thịt của cô, trên người cô có mùi thơm mát dễ chịu sau khi tắm xong giống của anh.

Động tác của An Nhiên có chút cứng ngắc, đưa tay tắt bếp, sau đó lẩy bát trút mì trong nồi ra.

"Nha!" Cái bát mì kia suýt nữa thì rơi từ trên tay cô xuống, anh.. cái tay của anh để ở đâu thế!

"Tô, Tô Dịch Thừa!" An Nhiên gọi anh, nhắc nhở anh, tay của anh nên có chừng mực một chút.

Tô Dịch Thừa không nói lời nào, ôm lấy cô, tay bắt đầu thầm dò, giờ phút này anh đâu quản được cái bát mì này nữa, anh đã tìm được bữa ăn khuya tốt hơn nhiều, mà còn khẳng định là món ăn ngon. Không chỉ một lần, An Nhiên từng hỏi anh tại sao lại đồng ý lời cầu hôn hoang đường kia của cô, thật ra thì cũng không chỉ một lần anh tự hỏi mình, mỗi lần đáp án của anh và của cô đều giống nhau, thích hợp, thật ra thì đúng là thích hợp. Nhưng mà người thích hợp làm vợ chồng đâu chỉ có một mình cô?

Anh nghĩ có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã thích, một loại thích nhàn nhạt, không tính là yêu thích.

Đêm nay bát mì rưới sốt cà chua của An Nhiên cuối cùng đến nửa đêm mới vào bụng của người khác, mà khi đó An Nhiên đã sớm mệt mỏi đến mức cả người vô lực, ngủ mê man trên giường rồi.

Chương 48: Kết quả điều tra

Trong phòng hội nghị của 'Chân Thành kiến trúc', Hoàng Đức Hưng ngồi ở chủ vị, An Nhiên và Tiểu Hiểu chia ra ngồi ở hai bên trái phải của ông, những người khác trong công ty ngồi bên cạnh An Nhiên và Tiểu Hiểu.

Hoàng Đức Hưng bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm, nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến hội nghị đặc biệt này để thông báo hai việc."

An Nhiên cầm lấy bút vẽ linh tinh trên giấy, cô không biết mục đích của Hoàng Đức Hưng khi mở hội nghị hôm nay, nhưng cô đoán hắn là về sự cố trên công trường lần trước. Cô không biết kết quả như thế nào, nhưng mà nhìn vẻ mặt đặc ý của Hậu Chính Văn ngồi đối diện, đoán rằng không liên quan đến ông ta.

"Về nguyên nhân hiện trường thi công 'Bích Hồ Viên' xảy ra sự cố đổ sụp, công ty đã điều tra rõ ràng." Hoàng Đức Hưng nói, lúc nói, liếc mắt An Nhiên cùng Hậu Chính Văn, cuối cùng nhìn về phía Tiểu Hiểu bên tay trái mình.

"Tôi thi công theo đúng như bản vẽ của kiến trúc sư Cố, nếu thật sự có vấn đề thì không phải là vấn đề của tôi." Hậu Chính Văn nhìn An Nhiên lạnh lanh nói, giọng nói có chút khiêu khích.

An Nhiên nhìn ông ta một cái, không nói lời nào, cầm bút vẽ lòng vòng. Nếu thật là trách nhiệm của cô, cô cũng không có gì để nói.

Hoàng Đức Hưng nhìn Hậu Chính Văn, mở miệng nói: "Bản thiết kế của An Nhiên không có vấn đề, công ty đã mời chuyên gia nghiên cứu cặn kẽ bản thiết kế, bản thiết kế đó được tính toán hợp lý, sẽ không tạo thành sự cố."

Hậu Chính Văn bốc chốc mở to mắt, "tôi dựa theo bản thiết kế, nếu bản thiết kế không sai, vậy việc thi công của tôi cũng tuyệt đối không thành vấn đề."

"Lão Hầu, ông không thể nghe người ta nói xong sao, ông căng

thẳng, kích động cái gì, tôi còn chưa nói là thi công của ông có vấn đề." Hoàng Đức Hưng nhìn ông ta, trêu ghẹo nói.

Hậu Chính Văn sờ sờ lỗ mũi, nhở giọng nói thầm, "không phải trách nhiệm của tôi là được."

Hoàng Đức Hưng liếc nhìn Tiểu Hiểu một lần nữa, sau đó mở miệng nói: "nguyên nhân chuyện lần này không phải ở thiết kế, cũng không ở thi công, nguyên nhân chủ yếu là vì một phần xi măng không đạt tiêu chuẩn tạo thành khối bê tông chất lượng kém, theo tiêu chuẩn xây dựng hiện hành thì cường độ chịu nén của bê tông phải là 32.5, trong thực tế đo đạc được thì cường độ chịu nén của bê tông ở đây chỉ đạt 4.8 và 4.3 Mpa, kém tiêu chuẩn quy định tới 6.8 và 7.6 lần, như vậy, bê tông đã mất giá trị sử dụng. Đây là nguyên nhân chủ yếu của tai nạn lần này."

An Nhiên ngẩng đầu, có phần bất ngờ vì kết quả như thế, xi măng không đạt tiêu chuẩn hay không, có liên quan rất lớn đến việc xây dựng nhà cửa có kiên cố hay không, có sụp xuống hay không, có biến thành công trình xây dựng cẩu thả hay không, vấn đề này quan hệ đến tính mạng của hơn trăm nghìn hộ gia đình.

Bên dưới, mọi người cũng rối rít nghị luận, kiến trúc sư sợ nhất tình huống như vậy, thiết kế không hợp lý, thi công không chính xác thì có thể sửa đổi, nhưng nếu rút lõi chi phí nguyên liệu, làm giảm chất lượng nhà ở, liên quan đến mạng người, bây giờ ngẫm lại thì may mắn là sự việc được phát hiện sớm, nếu muộn, mọi việc đã xong xuôi thì sợ rằng không chỉ có cái ban công sụp xuống, không chỉ một người bị thương vong.

Hoàng Đức Hưng khoát tay để mọi người im lặng, nói: "được rồi, về vấn đề chất lượng xi măng, công ty sẽ phối hợp với bên cung ứng để giải quyết, chuyện này chúng tôi đã thông báo cho mọi người, vì thế mọi người làm việc với nhau đừng vì chuyện này mà không thoải mái."

"Chuyện này đã rõ là tốt rồi, tôi không có ý kiến." Hậu Chính Văn nói thầm một tiếng.

"Nếu như là nguyên vật liệu có vấn đề, bản thiết kế dù tốt hơn

nữa thì thi công cũng uổng phí, cá nhân tôi cho rằng về sự cố lần này, công ty chúng ta cần kiện bên cung ứng ra tòa để có sự trừng trị của pháp luật, suy cho cùng chính chúng ta là bên xây dựng, cung cấp nhà cửa cho người ta ở, chúng ta không thể đảm đương được chuyện mạo hiểm như vậy." An Nhiên khách quan nói.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, liếc nhìn Tiểu Hiểu, nói: "chuyện này công ty sẽ xử lý, tuyệt đối sẽ không nhượng."

An Nhiên gật đầu, quay lại đúng lúc đối diện với ánh mắt của Tiểu Hiểu, thấy cô ta cười như không cười nhìn mình, trong mắt còn có sự âm ngoan. An Nhiên nhíu mày, lại ngẩng đầu nhìn cô ta, đã thấy cô ta nhìn sang chỗ khác, cười hỏi chuyện khác với Hoàng Đức Hưng.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, nói: "Mặt khác về việc đấu thầu tòa nhà thị chính mấy ngày nữa sẽ phải bắt đầu, công ty chúng ta còn chưa xác định bản thiết kế, thứ ba tới, tôi muốn tổ chức một cuộc bình xét công khai trong công ty, mấy nhà thiết kế nộp thiết kế lên trên, sau đó mọi người sẽ bỏ phiếu công khai, ai giành được nhiều phiếu thì dùng bản thiết kế của người đó. Tất nhiên mấy người thực tập sinh nếu có hứng thú cũng có thể tham gia, đây cũng coi như một cơ hội rèn luyện."

Nghĩ đến bản thiết kế An Nhiên cũng có chút nhức đầu, mấy ngày nay thật bận rộn mà cũng không biết đang bận cái gì, bản vẽ tòa nhà thị chính đến bây giờ mới hoàn thành được bản phác thảo, còn chưa có chi tiết gì. Vốn muốn tranh thủ mấy buổi tối đẩy nhanh tốc độ, nhưng mà mỗi đêm Tô Dịch Thừa đều quấn lấy quýt lấy cỏ, giằng co đến nửa đêm, nhiều khi sáng sớm cũng không cho cô xuống giường, cô thật không rõ anh lấy đâu ra nhiều thể lực như vậy.

Nghĩ tới những thứ này, An Nhiên không khỏi vừa xấu hổ vừa bức bối, mặt cũng không tự giác nóng lên.

"An Nhiên?" Hoàng Đức Hưng hơi cau mày, thấp giọng gọi.

Lúc này An Nhiên mới kịp phản ứng, sững sờ nhìn ông, lại nhìn mọi người, căn bản không nghe vừa rồi mọi người thảo luận cái gì.

"Đang suy nghĩ gì vậy, mặt đỏ rần lên, tổng giám gọi chị mấy tiếng cũng không phản ứng gì." Tiểu Hiểu ngồi đối diện lành lạnh hỏi.

An Nhiên bất giác sờ sờ gương mặt hơi hoi nóng lên, gật đầu xin lỗi Hoàng Đức Hưng: "Thật xin lỗi, mới vừa đã thất thần."

Hoàng Đức Hưng nhìn cô, nói: "buổi tối Đồng cục trưởng cục xây dựng có một bữa tiệc, tan việc đứng vội về, đến lúc đó đi cùng Tiểu Hiểu đến bữa tiệc."

An Nhiên vội vàng gật đầu, "Được, tôi biết rồi." Những cuộc xã giao như vậy rất phổ biến, mặc dù cô không thích thú cho lắm, nhưng cũng không có cách nào từ chối.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, sau đó thu lại tài liệu trên bàn, đứng dậy, nói: "Được rồi, cuộc họp hôm nay dừng lại ở đây, mọi người quay về với công việc đi."

An Nhiên khẽ thở dài, nửa người dựa vào ghế ngồi cũng chưa đứng dậy, mí mắt có chút mệt mỏi, thân thể đau nhức, cô cảm thấy cô phải nói chuyện rõ ràng với Tô Dịch Thừa về cuộc sống vợ chồng sau này một chút, nếu không, thế nào cô cũng bị anh vắt kiệt sức.

"Chúc mừng chị a, thật là may mắn."

Lúc An Nhiên đang nghĩ nói chuyện với Tô Dịch Thừa thế nào, thì một giọng nói lành lạnh truyền đến từ trên đỉnh đầu, ngữ điệu rất lạnh lùng, không hề vui vẻ gì. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiểu Hiểu cười như không cười nhìn cô, trong mắt không hề có ý cười.

"Có ý gì." An Nhiên cau mày, không rõ ý nghĩa những lời này của cô ta, chúc mừng, ở đâu ra việc mừng?

Tiểu Hiểu nhìn cô cười quỷ dị, nhưng không nói chuyện, xoay người ra khỏi phòng họp.

Chương 49: Bữa cơm xã giao

Trong phòng làm việc, An Nhiên đang chuyên tâm thiết kế tòa thị chính, qua buổi trưa, tuy là vẫn là bản phác thảo nhưng đã có thể nhìn ra được diện mạo sơ bộ.

An Nhiên cầm bút quan sát cẩn thận, vừa cầm cái tẩy, tẩy bức vẽ một chút, lại lấy thước đo đì đo lại một lần nữa, qua một hồi lâu mới hài lòng gật đầu. Đang định vẽ mục khác thì có tiếng gõ cửa vang lên, ngẩng đầu, cô thấy Tiểu Hiểu trang điểm hoàn mỹ, mái tóc xoăn lọn to cùng với bộ quần áo trên người kia hình như khác lúc sáng, đôi khi An Nhiên thật không hiểu, cùng làm một nơi, cùng chức vị, làm cùng việc, lẽ ra cô ta làm gì có nhiều thời gian đến chô mình, hơn nữa lại còn phải thay đổi trang phục và túi xách. Cô ta sống rất sang nhưng cô cũng cảm thấy mệt mỏi thay cô ta.

"Xong chưa, tổng giám bảo em đến báo cho chị, gần đến giờ rồi." Tiểu Hiểu đứng ở cửa nói, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn không ra là cười hay là không cười.

An Nhiên nhìn thời gian trên màn hình máy tính một chút, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời tối sầm, bây giờ mới cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh.

Gật đầu với Tiểu Hiểu, thu dọn đồ trên bàn, nói với cô ta: "được rồi, đến ngay, tổng giám nói ở đâu thế, tôi tự lái xe đến."

Tiểu Hiểu liếc nhìn cô, cười hỏi: "chị không có ý định đi phòng vệ sinh trang điểm lại sao?"

Lúc này, An Nhiên mới kịp phản ứng, từ buổi trưa đến giờ vẫn vùi đầu vào thiết kế, mà cô luôn vẽ quên trời đất, mái tóc vốn được buộc gọn gàng giờ phút này lại nhếch nhác, rối bù, nhìn đồng hồ, đem bản vẽ đã sửa được một nửa nhét vào một bên, cầm túi xách vội vàng đi vào phòng vệ sinh, đi qua Tiểu Hiểu, không quên nói: "nói luôn cho tôi địa chỉ, tự tôi lái xe đến."

Tiểu Hiểu nhướng nhướng mày, nói: "Du Nhiên Cư."

An Nhiên ngừng lại, trong lòng không khỏi kêu khổ, tại sao lại là 'Du Nhiên Cư' Giang Thành lớn thế này, chẳng lẽ không thể tìm một chỗ khác có thể ăn cơm sao?

Nhin cô hơi nhíu chân mày, Tiểu Hiểu có chút khinh thường hỏi:

"làm sao, chị không thích chỗ đó?"

"Không có." An Nhiên cười nhạt lắc đầu, chỉ cầu nguyện đừng gặp Tô Dịch Kiều là được.

Tiểu Hiểu cũng không nói nhiều, chẳng qua là nhìn cô nhíu mày.

An Nhiên tránh ánh mắt của cô, chỉ nói: "không cần chờ tôi, tôi tự lái xe đến." Nói xong liền đi phòng vệ sinh.

Tiểu hiểu nhìn thân ảnh của cô biến mất ở chỗ rẽ vào phòng vệ sinh, sau đó quay đầu nhìn bản vẽ cô đặt trên bàn làm việc, chân mày khẽ nhướng lên, ánh mắt tỏa sáng.

An Nhiên đi phòng vệ sinh, chải tóc qua loa, sau đó trang điểm nhàn nhạt, khi quay ra phòng làm việc Tiểu Hiểu đã rời đi, thu dọn bàn làm việc đang dở dang, sau đó cầm cặp tài liệu và điện thoại trên bàn, liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong lúc đi về phía bãi đỗ xe dưới hầm công ty, ánh mắt An Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay, cảm giác, cảm giác có gì đó không thích hợp, lại không biết không thích hợp ở chỗ nào. Đến khi ngồi vào trong xe, An Nhiên mới nghĩ ra hôm nay hình như Tô Dịch Thừa chưa gọi điện cho cô, cũng không nói sẽ đến đón cô, sau đó cô khởi động xe chuẩn bị rời đi, mới nhớ ra sáng nay khi đưa đồ ăn sáng cho cô, Tô Dịch Thừa đã nói hôm nay phải đi trụ sở thị sát, buổi tối có khả năng về muộn, không có thời gian đón cô, bảo cô tự lái xe về.

Xe khởi động khẽ rung, An Nhiên nhìn chăm chăm điện thoại di động một lúc lâu có chút thất thần, sau đó điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, là Tiểu Hiểu gọi điện thoại tới, sau khi kinh sợ An Nhiên vội vàng mở máy, chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy bên kia điện thoại, Tiểu Hiểu hỏi: "An Nhiên, chị đến chưa vậy, em và tổng giám đang trên đường đi, đợi ở tầng 2 phòng 208, Đồng cục trưởng sắp đến, đừng đến muộn."

"Ừ, tôi biết rồi." An Nhiên lên tiếng, sau đó cúp điện thoại. Sau đó nhìn điện thoại di động không khỏi lắc đầu, âm thầm cười khổ, mới bao lâu thế mà cô đã có quen với việc có người đàn ông kia gọi điện hằng ngày, thậm chí quan tâm đưa đón.

Thói quen, thật sự là đáng sợ.

Khi An Nhiên lái xe đến nơi, đúng lúc gặp Trương quản lý ở đại sảnh, vì trước đó Tô Dịch Kiều đã dặn dò, Trương quản lý thấy An Nhiên, thái độ phải gọi là cực kỳ nồng nhiệt, khuôn mặt tươi cười chào hỏi cô, hỏi đã đặt chỗ chưa, có bạn đến không, v.v.. khiến An Nhiên suýt nữa thì không chịu nổi, vội nói là còn có công việc, đến cùng lãnh đạo công ty đến ăn bữa cơm xã giao, không tiện nhiều lời, liền vội vàng lên tầng. Gõ cửa đi vào, đã thấy Tiểu Hiểu và Hoàng Đức Hưng ngồi sát một bên, mái tóc xoăn của Tiểu Hiểu có phần lộn xộn, sắc mặt cũng hơi hồng hào, khép môi hơi bị nhè màu son. Mà Hoàng Đức Hưng ở một bên vẫn ngồi nghiêm chỉnh, xem xét mở máy điện thoại, thấy An Nhiên đi vào, cũng chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không nói nhiều. Mà Tiểu Hiểu đột nhiên đứng dậy nói bụng có chút không thoải mái, sau đó cầm túi xách trực tiếp đi phòng vệ sinh.

An Nhiên cảm giác hình như có chuyện mập mờ không bình thường, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của người khác, cô không có tư cách nói nhiều, chỉ cúi đầu nhìn khăn trải bàn được chẽ tinh xảo kia.

Buổi tối Hoàng Đức Hưng mời vị Đồng cục trưởng kia và Tiểu Hiểu đến trước, chẳng qua điều khiến An Nhiên ngoài ý muốn chính là vị Đồng cục trưởng cũng không phải là ai khác, mà là người đã gặp mặt ở đây lần trước, dường như còn có quen biết mẹ mình.

Đồng Văn Hải cũng nhận ra An Nhiên, sở dĩ ông có ấn tượng với An Nhiên đầu tiên vì cô là bà xã của Tô Dịch Thừa, thứ hai cô là con gái Lâm Tiểu Phân, bắt kể là gì thì một trong hai thân phận này, cô cũng khiến ông không cách nào xem nhẹ.

“Cô...” Đồng Văn Hải vừa định mở miệng nói gì, lại bị Hoàng Đức Hưng ở phía sau đứng lên ngắt lời.

“Đồng cục trưởng, đã lâu không gặp, phong độ vẫn nhanh nhẹ như cũ.” Hoàng Đức Hưng cười với Đồng Văn Hải.

Đồng Văn Hải lấy lại tinh thần, liếc nhìn Hoàng Đức Hưng, cười nói: “Hoàng tổng giám nói đùa.”

"Đâu có đâu có, là Đồng cục trưởng quá khiêm tốn rồi." Hoàng Đức Hưng nói xong, liền xoay người nói với An Nhiên: "An Nhiên, vì này là Đồng cục trưởng cục xây dựng mới nhậm chức, cô phải cố gắng kính Đồng cục trưởng mấy chén."

An Nhiên cười cười, gật đầu với Đồng cục trưởng, gọi: "xin chào Đồng cục trưởng."

Đồng Văn Hải gật đầu, nhìn ánh mắt cô hơi phức tạp.

Sau đó cửa phía sau lại bị đẩy ra, Tiểu Hiểu đang cười nói cùng người khác tiến vào, mà đến khi An Nhiên nhìn rõ người tiến vào cùng Tiểu Hiểu kia, mắt bỗng trợn trừng, vẻ mặt rất là bất ngờ và khiếp sợ.

Chương 50: Trên bàn rượu

Người cùng tiến vào và cười nói với Tiểu Hiểu không phải ai khác, chính là Mạc Phi.

Mạc Phi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trắng bệch của An Nhiên, khóc miệng nở nụ cười như có như không. Lần này anh sẽ không buông tay, dù phải ép buộc cô, anh cũng muốn trói cô lại bên mình.

Những người bên cạnh nhìn ra giữa An Nhiên và Mạc Phi không bình thường, Tiểu Hiểu cười cười, ra vẻ kinh ngạc hỏi: "An Nhiên, chị và Mạc tổng quen biết sao?"

An Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Hiểu một cái, không nói gì.

Đồng Văn Hải nhìn An Nhiên một chút, rồi lại nhìn Mạc Phi một chút, hỏi: "Mạc Phi, các người quen nhau?"

Thu hồi ánh mắt, Mạc Phi quay đầu nhìn bố vợ mình cười cười, nói: "Cha, con và An Nhiên là bạn học, đã nhiều năm không gặp, không ngờ gặp ở đây."

"Nga, như vậy a." Đồng Văn Hải hiểu rõ gật đầu.

Hoàng Đức Hưng đứng một bên thu hết thảy vào mắt, chân mày khẽ nhướng lên, chỉ cười không nói.

Mạc Phi lại xoay người, vươn tay với An Nhiên, cười nói: "An Nhiên, đã lâu không gặp."

An Nhiên hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định tâm trạng của mình, khóc miệng cong lên nhưng không có ý cười, đưa tay ra bắt tay với anh ta, có phần mất tự nhiên nói: "đã lâu không gặp."

Mạc Phi nắm tay cô, tại góc độ mọi người không nhìn thấy, ngón cái cọ xát mu bàn tay cô.

An Nhiên giống như bị kinh sợ, giật mạnh tay về, ánh mắt đột nhiên tròn tròn nhìn anh ta, cảm thấy người đàn ông trước mắt này thật xa lạ, đâu còn bóng dáng sáu năm trước.

Động tác An Nhiên quá lớn, khiến cho Đồng Văn Hải đứng một bên có chút khó hiểu: "Sao vậy?"

Mạc Phi thu tay lại, như có như không cười nhìn An Nhiên, nói: "Con cũng không rõ lắm, có thể là An Nhiên ghét bỏ cái bắt tay của con."

Đồng Văn Hải nhìn về phía An Nhiên, ánh mắt kia như là dò hỏi có giống như lời Mạc Phi nói không.

"Không thể nào, An Nhiên, Mạc tổng là người đàn ông tuấn tú đấy, nếu em được bắt tay với anh ấy, thì vui mừng còn không kịp nữa đấy." Tiếu Hiểu đứng ở một bên lạnh lanh nói.

Dưới tình huống như vậy, An Nhiên tự nhiên khó mà nói được gì, chỉ có thể cười khan, sau đó nói: "Không có, không có, Mạc tổng, tay Mạc tổng có điện, không, không cẩn thận bị giật."

"Ha ha, đó là sức hút của Mạc tổng, chỉ có điều hai người Tiếu Hiểu và An Nhiên cũng không có cơ hội rồi, Mạc tổng vốn là người có vợ, con gái của Đồng cục trưởng chính là bà xã của Mạc tổng, tình cảm vợ chồng hai người rất thắm thiết, mấy năm trước Đồng tiểu thư đi Mỹ học chuyên sâu, Mạc tổng vẫn luôn đi cùng, gần đây mới từ Mỹ trở về." Hoàng Đức Hưng trêu gheo nói.

Chỉ là bọn họ không hề phát hiện, sắc mặt Mạc Phi rõ ràng thay đổi so với vừa rồi, mặc dù cười thì nụ cười kia hơi có chút cứng

ngắc, điểm này cũng không tránh được ánh mắt của An Nhiên, người ở cùng anh ta bốn năm trước.

An Nhiên né tránh, không nhìn anh ta, nói: "chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, vừa ăn vừa nói, tôi đã gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên."

"Đúng đúng đúng, mọi người ngồi xuống nói, sao vẫn còn đứng đây." Hoàng Đức Hưng phụ họa nói.

Nghe vậy, mọi người rít ngồi xuống, An Nhiên mở cửa đi ra ngoài gọi nhân viên phục vụ, thuận tiện lấy hơi, không khí bên trong quá áp lực.

Ở bên ngoài điều chỉnh tốt tâm tình của mình, An Nhiên mới đi vào với gương mặt tươi cười, cỗ gắng hết mức không để ánh mắt mình dừng lại trên mặt Mạc Phi.

Qua ba lượt rượu, bữa cơm hôm nay coi như chính thức tiến vào trọng tâm, Hoàng Đức Hưng cười nịnh nhìn Đồng Văn Hải, hỏi: "tôi nghe nói thành phố chuẩn bị lên kế hoạch xây dựng ban khoa học công nghệ thành phố, không biết chuyện này là thật hay giả đây?"

Đồng Văn Hải liếc nhìn Mạc Phi, sau đó quay đầu nhìn Hoàng Đức Hưng một chút, nói: "Vẫn kiện cụ thể còn chưa đưa xuống, tất cả còn chưa được xác định, cũng khó nói trước cái gì a." Vừa nói, vừa với đũa gấp miếng măng, bỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt.

"Ha ha, đại khái, có đề nghị được nêu ra vậy thì cũng không còn xa nữa, đến lúc đó mong Đồng cục trưởng đặc biệt để ý hơn." Hoàng Đức Hưng cười lại kính Đồng Văn Hải chén rượu.

Đồng Văn Hải một tay ngăn lại chén rượu đưa tới, không tiếp lời ông ta, từ chối nói: "gần đây huyết áp máu hơi cao, bác sĩ đặc biệt cẩn dặn, cố gắng hết mức đừng đụng đến rượu."

Hoàng Đức Hưng sững sốt, chén rượu trong tay lúc này là bỏ xuống cũng không được, kính cũng không xong, liếc mắt về phía Mạc Phi vẫn khoanh tay ngồi nhìn, như là đang hỏi anh ta nên làm cái gì.

Mạc Phi nhìn ông ta, cười cười bưng chén rượu lên, nói: "bố vợ

tôi gần đây thật sự không thể uống rượu, Hoàng tổng giám nếu không ngại, chén rượu này tôi thay mặt bố vợ uống, không biết có được không?" Nói như vậy, đơn giản chính là mở cho Hoàng Đức Hưng một lối thoát.

Hoàng Đức Hưng tất nhiên là người thông minh, làm việc tùy theo hoàn cảnh, sau khi lăn lộn trong ngành này gần 30 năm, những thứ như sát ngôn quan sắc* tự nhiên đã luyện được lô hỏa thuần thanh **, nên bưng chén rượu cung với Mạc Phi, nói: "cực kỳ vui lòng, cực kỳ vui lòng." (sát ngôn quan sắc*: xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người khác; lô hỏa thuần thanh**: rèn luyện tốt, thuần thực)

Ngồi ở bên trên, tâm tư An Nhiên hoàn toàn không có ở đây, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc rời đi, cô không biết Mạc Phi đến tột cùng muốn làm gì, nhưng mà những trường hợp như thế này, sau này cô sẽ hết sức tránh đi.

Trong lúc An Nhiên đang suy nghĩ làm thế nào để nhanh chóng rời đi, đột nhiên có người gấp miếng cá vào bát cô, sững sờ ngẩng đầu, thấy Đồng Văn Hải cười với cô, nói: "cá hồi ở đây rất ngon, nếm thử xem."

Hành động này của Đồng Văn Hải khiến mọi người đều sững sốt, An Nhiên sững sờ nhìn ông ta, thoảng chốc không biết nên phản ứng thế nào.

Mà Tiểu Hiểu ở bên cạnh nhìn thấy, trong mắt có chút khó hiểu, cả Hoàng Đức Hưng cũng nhíu mày, cười nhạt không nói, Mạc Phi lại hơi hơi nhíu mày đối với hành động này của bố vợ mình, tay nắm chén rượu bất giác siết chặt.

"Nếm thử xem?" Thấy cô bất động, Đồng Văn Hải vừa cười vừa nhắc lại với cô.

"Ách, cảm ơn Đồng cục." An Nhiên có chút thụ sủng nhược kinh gật đầu, gấp miếng cá bỏ vào trong miệng. (thụ sủng nhược kinh: được quan tâm vừa mừng lại vừa lo)

Đồng Văn Hải gật đầu, sau đó quay đầu lại nói cười với mọi người, giống như cảnh tượng vừa rồi không hề xảy ra.

Mạc Phi nhìn cái miệng nhỏ của An Nhiên ăn món ăn, chân mày cau chặt hơn chút nữa.

Sau khi cơm nước no nê, nhóm người trò chuyện thêm chút nữa, rồi mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Khi ra ngoài Đồng Văn Hải cố ý đi chậm cùng đi song song với An Nhiên, nói: "Lần trước thật ngại quá, tôi tưởng là căn phòng đó chưa ai đặt nên mới bảo bọn họ đổi lại căn phòng, không biết là cô đã đặt trước rồi."

An Nhiên cười cười lắc đầu, nói không sao cả.

Đồng Văn Hải nhìn sờn mặt cô, gần như trùng hợp với khuôn mặt trong trí nhớ kia, cô gái kia ở trong lòng ông gần ba mươi năm, ông không ngờ vẫn gặp lại được. Há mõm, cuối cùng không kìm lòng được, hỏi: "cô, mẹ cô gần đây như thế nào, vẫn khỏe chứ?"

An Nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn, hỏi: "Đồng cục trưởng quen với mẹ tôi?"

Đồng Văn Hải cười khan gật đầu, "ha ha, nhiều năm rồi không gặp."

An Nhiên gật đầu, nói: "mẹ tôi rất khỏe, mọi thứ đều tốt đẹp."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Đồng Văn Hải không ngừng gật đầu, nghe An Nhiên nói, ông liền yên tâm rồi

Chương 51: Điểm mấu chốt

Mọi người đều uống rượu, tất nhiên là không thể tự lái xe, nên liền đứng ở cửa Du Nhiên Cư trực tiếp gọi taxi.

Hoàng Đức Hưng khách sáo để Đồng Văn Hải và Mạc Phi đi trước, Đồng Văn Hải ngồi lên xe, khi tài xế chuẩn bị lái xe đi, thì đột nhiên hạ cửa kính xe xuống, nói với An Nhiên: "An Nhiên, cô ở đâu, nếu thuận đường thì đi cùng đi."

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng và Tiểu Hiểu đứng bên cạnh An

Nhiên đều sững sốt, quay đầu nhìn An Nhiên.

An Nhiên vừa kịp phản ứng, đã vội khoát tay, "Không, không cần, tôi tự đón xe về là được rồi."

"Cùng đi đi, một cô gái tự đi về không tiện lắm." Đồng Văn Hải khăng khăn nói.

"Tôi..." An Nhiên vừa định nói gì, thì lúc này điện thoại trong túi vang lên, là điện thoại của Tô Dịch Thừa, An Nhiên cười cười xin lỗi với mọi người, nhấn nút nghe.

"Vẫn ở ngoài sao?" Thanh âm Tô Dịch Thừa có chút mỏi mệt.

An Nhiên gật đầu, hỏi: "Ừ, anh về rồi?"

"Ừ, vừa về, thấy em không ở nhà."

"Em, hôm nay công ty em có bữa cơm xã giao."

"Xong chưa? Có uống rượu không? có cần anh đến đón em không?" Tô Dịch Thừa hỏi.

"Ừ, uống một chút, sợ là không lái xe được." An Nhiên cười yếu ớt.

"Ở đâu, anh đến đón em." Tô Dịch Thừa hỏi, thậm chí An Nhiên có thể nghe thấy tiếng anh cầm chìa khóa, như là sắp ra cửa.

"Không cần, em tự đón xe về." An Nhiên vội nói, vì không muốn làm phiền anh.

"Địa chỉ." Tô Dịch Thừa hỏi, giọng nói có khí thế không cho từ chối.

"Hả, em đang ở Du Nhiên Cư." An Nhiên trả lời theo quán tính.

Bên kia điện thoại vừa nghe vậy thì không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

An Nhiên cúp điện thoại xong, quay đầu thấy xe Đồng Văn Hải còn chưa đi, vội nói: "Đồng cục trưởng thật sự không cần làm phiền ngài, tôi, bạn tôi sẽ đến đây đón tôi."

Lúc này Đồng Văn Hải mới gật đầu, quay đầu bảo tài xế lái xe rời đi.

"Đồng cục trưởng này không phải là có ý với chị chứ?" Tiểu Hiểu lành lạnh mở miệng, giọng nói hàm chứa chanh chua và cay nghiệt.

"Nói cái gì đó." An Nhiên có chút không vui nhìn cô ta một cái, cô

thật không thích nghe những lời này, thật ra thì cô thấy được Đồng Văn Hải đặc biệt quan tâm đến cô, chẳng qua là vì mẹ cô, tuy cô không biết giữa ông ta và mẹ cô từng có chuyện gì, nhưng trực giác cho cô biết, giữa bọn họ nhất định không đơn giản.

Lúc này điện thoại của Hoàng Đức Hưng cũng vang lên, là bà xã của ông gọi tới, giục ông về sớm một chút.

Cúp điện thoại, nói khách sáo với An Nhiên và Tiểu Hiểu: "các cô ai cùng đường với tôi, có muốn đi cùng không."

"Bạn tôi tới đây đón tôi." An Nhiên lắc đầu nói.

"Tôi ngồi xe An Nhiên đi, tôi cùng đường với chị ấy." Tiểu Hiểu cũng nói.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, không nói gì nữa, liền lên taxi rời đi.

Nhin Hoàng Đức Hưng rời đi, Tiểu Hiểu mở miệng hỏi: "Người tới đón chị là người đẹp trai hôm đó?"

"Ừ." An Nhiên cười yếu ớt gật đầu, thật ra thì cô cũng không muốn làm phiền Tô Dịch Thừa, nhưng mà anh đã nói đến đón, cô không phải không cảm động, trong lòng có chút ấm áp len lỏi, cái cảm giác được người ta xem trọng thật là tốt.

Tiểu Hiểu đang đưa mái tóc xoăn, giọng điệu có chút chanh chua nói: "Gần đây hoa đào của chị rất thịnh a, trước kia không phải bận bịu xem mắt sao, đã chọn được rồi sao?"

An Nhiên nhíu mày, có chút không thích ngữ điệu của cô ta, cô không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn cầu vồng trên bầu trời.

Thấy cô không nói, Tiểu Hiểu cũng cảm thấy mất mặt, liền hòa hoãn cười nói: "Đi vào chờ đi, đúng rồi, chị không ngại em ngồi xe chị chứ, nếu để ý, em sẽ tự bắt xe đi cũng được."

"Không sao, dù sao cũng thuận đường." An Nhiên nhàn nhạt nói, sau đó xoay người vào đại sảnh, ngồi xuống một cái ghế gần cửa sổ, như thế này, thì khi Tô Dịch Thừa vừa đến là cô có thể nhìn thấy anh.

Tiểu Hiểu đặt mông ngồi đối diện An Nhiên, bộ dạng lười biếng, có một phen phong tình khác. Nhấp một hớp trà mà nhân viên phục vụ đưa lên, nhàn nhạt nói: "Không phải chị không nhìn ra Đồng cục

trưởng kia có ý với chị chứ."

Nghe vậy, An Nhiên có chút tức giận, quay đầu nhìn thẳng cô ta, nói: "Tiểu Hiểu, tôi không thích cách cô nói chuyện như vậy. Mỗi người đều có điểm mấu chốt của mình, cô đừng có chạm vào điểm mấu chốt của tôi, cô nói cái gì tôi cũng không quan tâm, nhưng có những điều không thể nói lung tung, tôi không nói gì cô không có nghĩa là tôi không tức giận."

Tiểu hiểu sững sờ, cười nói: "Tính toán như vậy làm gì, em chỉ là tốt bụng nhắc nhở chị thôi, có nghe hay không là tùy chị."

"Cám ơn, cô đa nghi rồi, chuyện không phức tạp như cô nghĩ đâu." An Nhiên lạnh lùng nói.

Tiểu Hiểu không hề gì nhún vai, "chỉ mong thế." Sau đó lại nghĩ tới cái gì, cười nói: "Nhưng mà Mạc Phi kia quả thật có ý với chị đi, tôi nhìn thấy anh ta sờ tay của chị rồi."

An Nhiên đỏ mặt lên, liếc cô ta: "Không biết cô đang nói cái gì."

"Phải không?" Tiểu Hiểu nhìn cô cười, chỉ là An Nhiên không phát hiện ra nụ cười kia bao hàm ghen tỵ cùng với khinh thường.

An Nhiên nhìn ra bên ngoài, bóng đêm chập chờn, ánh đèn neon chiếu sáng đường phố, ban đêm Giang Thành còn náo nhiệt hơn ban ngày.

Tiểu Hiểu cũng quay đầu nhìn ra phía ngoài, tay kéo má, khéo miệng nửa cong lên, thần thái rất mị người.

Khi Tô Dịch Thừa vừa xuống taxi, đúng lúc nhìn thấy An Nhiên ngồi gần cửa sổ, như đang có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn về hướng anh, lại như không nhìn thấy được anh.

Tô Dịch Thừa cười nhạt lắc đầu, đi bộ vào Du Nhiên Cư.

Tô Dịch Thừa vừa xuống xe, Tiểu Hiểu cũng nhìn thấy anh, anh ta đúng là người đàn ông xuất sắc, tướng mạo và phong độ đều hơn người, khó mà không thu hút được sự chú ý của mọi người, điều đáng tiếc duy nhất chính là điều kiện phần cứng không khả quan, nếu không có thể xem như là đối tượng để theo đuổi không tệ.

Tô Dịch Thừa đi về phía này, bây giờ mới chú ý tới Tiểu Hiểu

ngôi đồi diện An Nhiên, anh có chút ấn tượng với cô gái này, hôm đó gặp ở cửa công ty An Nhiên, là đồng nghiệp của An Nhiên. Mỉm cười gật đầu với cô ta, cũng không làm mất phong độ lễ phép.

Tiểu Hiểu hơi nhíu mày, vén tóc ưu nhã đứng lên, đôi mắt đẹp nhìn theo anh có chút câu hồn, vươn tay, cười nói: "Tiểu Hiểu."

"Tô Dịch Thừa." Tô Dịch Thừa lễ độ đưa tay khẽ vào cô, rồi rất nhanh thu tay lại. Sau đó không hề nhìn cô thêm cái nào, quay đầu nhìn người con gái vẫn ngẩn người kia, buồn cười lắc đầu.

Tiểu Hiểu trừng to mắt nhìn người đàn ông dời mắt khỏi mình, vẻ mặt khó tin, từ trước đến giờ cô luôn ngạo mạn về khuôn mặt xinh đẹp của mình, chưa có người đàn ông nào có thể thực sự không hề đếm xỉa đến như vậy trừ Mạc Phi, anh ta là một người khác!

"Cố An Nhiên, em còn chờ người ra đấy sao?" Tô Dịch Thừa buồn cười nói.

Nghe vậy, An Nhiên chợt lấy lại tinh thần, thấy không biết từ khi nào Tô Dịch Thừa đã đứng phía sau cô, lúc này đang cười nhìn cô.

Cô đứng lên, "anh đến rồi!" Thấy anh, lúc này An Nhiên có cảm giác mừng rỡ khó nói lên lời.

Tô Dịch Thừa gạt sợi tóc trên trán cô, cười nói: "đúng vậy a, đến đón vợ anh về nhà."

An Nhiên e thẹn cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mặc dù còn có chút không quen, không được tự nhiên, nhưng trong lòng vì câu vợ anh mà cảm thấy đặc biệt ngọt ngào, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ.

Tô Dịch Thừa cầm lấy cái túi của cô, nói: "Đưa chìa khóa xe cho anh, anh đi lấy xe, tới cửa chờ anh."

An Nhiên gật đầu, đưa chìa khóa xe cho anh.

Nhin thân ảnh cao ngất của Tô Dịch Thừa đi ra ngoài trước, Tiểu Hiểu quay đầu lại nhìn vẻ mặt hạnh phúc của An Nhiên, trong lòng không khỏi càng ghen ghét hơn chút ít, trên mặt không hề có ý cười hỏi: "Hai người sống chung rồi?"

An Nhiên nhìn cô ta, hai gò má ửng đỏ, gật đầu, cũng không nói nhiều. Kết hôn, thì tự nhiên phải sống chung. Cô cũng không muốn giải thích gì thêm với cô ta, cô ta nghĩ như thế nào cô cũng không quan tâm.

"Rất tốc độ đấy." Tiếu Hiểu nói, giọng nói hàm chứa khinh thường và châm chọc.

An Nhiên nhìn cô ta, không tiếp lời, nói thảng: "Đi thôi, chúng tôi đưa cô về trước."

"Không cần, tôi tự bắt xe về." Tiếu Hiểu khước từ, nói xong, liền cầm túi xách rồi xoay người bước đi.

An Nhiên nhìn bóng lưng của cô ta, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra cô ta tức giận cái gì, chỉ cảm thấy có chút khó hiểu.

Chương 52: Sẽ không ai đứng yên chờ anh

Ra khỏi 'Du Nhiên Cư', An Nhiên đứng ở cửa chờ Tô Dịch Thừa, nhìn Tiểu Hiểu đưa tay đón xe ở đằng trước, sau đó một chiếc xe taxi đột nhiên dừng lại, cô thấy Mạc Phi mở cửa xuống xe, anh ta làm như là không nhìn thấy Tiểu Hiểu, đi thẳng về hướng An Nhiên.

An Nhiên còn đang sững sờ chưa kịp phản ứng, thì trên tay đột nhiên bị người ta kéo một cái, Mạc Phi kéo tay cô không mở miệng mà lôi kéo cô về đi về phía xe taxi.

Đi vài bước An Nhiên mới mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, giãy dụa khỏi tay anh ta, "Mạc Phi, anh làm gì vậy, anh bỏ tay ra!" Không phải anh ta đã đi rồi ư, bây giờ còn quay lại làm gì?

Mạc Phi không nói lời nào, khuôn mặt không vui, rõ ràng là đang tức giận. Sức nắm tay cô không hề giảm bớt chút nào, mà ngược lại càng mạnh hơn.

"Mạc Phi, anh buông tay, anh có nghe thấy không đó!" An Nhiên kêu to, cô thật sự là tức giận, hiện tại anh ta làm thế này là có ý gì, tại sao phải động tay động chân với cô, bọn họ chẳng có quan hệ gì cả, không phải sao!

Tiếng la hét của An Nhiên thu hút sự chú ý của những người đi đường, mọi người muốn xem náo nhiệt liền đi về phía này, ngay cả nhân viên Du Nhiên Cư cũng tò mò chen lấn mà nhìn. Tiểu Hiểu đứng bên cạnh, khóc miếng hàm chứa ý cười, ánh mắt lộ rõ sự đố kỵ, không hề có ý tiến lên giúp đỡ.

An Nhiên dừng lại không đi, muốn giãy tay khỏi tay anh ta: "Anh buông ra, anh đây là có ý gì a?"

Mạc Phi nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhắm mắt lại một cái rồi mở ra, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Đi theo anh, anh có chuyện muốn nói với em."

"Tôi không có gì nói với anh, buông tay." An Nhiên từ chối, vẻ mặt quyết tuyệt.

Mạc Phi nhìn cô, không nói lời nào, lôi kéo cô xoay người muốn đi. Mà Mạc Phi vừa quay đầu, đúng lúc đối diện với Tô Dịch Thừa đứng trước mặt, không biết là anh đến từ lúc nào.

Nhin anh ta cầm chặt lấy tay An Nhiên, chân mày Tô Dịch Thừa hơi nhíu lại, có chút không vui nói: "Vị tiên sinh này, vui lòng thả vợ tôi ra."

Mạc Phi sững sốt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt này, anh nhớ được anh ta chính là người đàn ông đến đón An Nhiên khi tan việc lần trước.

"Dịch, Dịch Thừa." Nhìn thấy anh, An Nhiên cuối cùng cũng yên lòng, nhưng mà tủi thân thoáng chốc ập tới, sống mũi cay cay, khói mắt bắt đầu có chút nóng hổi, nước mắt lưu chuyển trong hốc mắt.

Tô Dịch Thừa cười cười với cô, sau đó đi về phía cô, bắt được tay Mạc Phi, dùng lực khiến anh ta đau mà buông An Nhiên ra, sau đó kéo An Nhiên, ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ vào cô, nói bên tai cô: "Không sao rồi."

Mạc Phi nhìn chỗ bị anh niết qua một chút, sưng thành một vùng, người đàn ông này không hề ôn hòa nho nhã như bề ngoài, vừa trải nghiệm một chút, anh biết, nếu đánh nhau, anh nhất định không phải là đối thủ của anh ta. Nhưng mà nhìn anh ta ôm An Nhiên như thế, anh không cam tâm, hồi trước An Nhiên đã từng vùi đầu vào trong ngực anh như vậy, thậm chí tươi cười với anh, nắm tay nhau cùng nói chuyện lý tưởng. Năm đó, anh mắc nợ cô, nhưng anh chỉ là muốn thành công, chỉ muốn về sau có thể cho cô cuộc sống tốt đẹp hơn, mà không phải cùng ra sức chạy khắp nơi cùng anh, anh thật sự không hề muốn làm cô tủi thân. Cho nên sau khi về nước, nhìn kết quả điều tra về cô, biết sáu năm nay bên cạnh cô không hề xuất hiện người đàn ông khác, trái tim anh kích động biết bao nhiêu, anh biết cô đang đợi mình.

Thế nhưng, chỉ trong mấy ngày nay, người đàn ông này xuất hiện bên cạnh cô, tự xưng là chồng cô, sáu năm, hai nghìn một trăm ngày đêm, anh không cam lòng thua chỉ trong mấy ngày qua!

"Anh buông cô ấy ra!" Mạc Phi hung hăng nhìn Tô Dịch Thừa, hai tay bên sườn nắm thật chặt.

Tô Dịch Thừa giương mắt nhìn anh ta, nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua, liền cúi đầu nhìn An Nhiên trong lòng, ôm cô, nói nhẹ bên tai cô: "Được rồi, anh lấy xe đến rồi, chúng ta về nhà."

An Nhiên ở trong ngực anh gật đầu, cô cảm ơn anh xuất hiện kịp thời như thế, cũng cảm ơn lúc này anh không hỏi gì cả.

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị Mạc Phi chặn lại, quay đầu, thấy mắt anh ta đỏ ngầu, cực kỳ dữ tợn.

"Tôi yêu cầu anh buông cô ấy ra." Mạc Phi hung hăng nhìn Tô Dịch Thừa, dằn chật từng câu từng chữ.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, vừa định mở miệng, thì An Nhiên trong ngực đột nhiên ngẩng đầu thật mạnh, nhìn Mạc Phi, hít một hơi thật sâu, nói: "Mạc Phi, tại sao anh muốn anh ấy phải buông tay, anh ấy là chồng của tôi, anh là thế nào của tôi, nói trắng ra, hiện tại chúng ta cũng chỉ là bạn học, thậm chí không tính là bạn bè, muốn làm rõ ra chút nữa, anh cũng chẳng qua chỉ là bạn trai cũ của tôi, hơn nữa đã là sáu năm trước! Năm đó anh không hề quan tâm tôi mà xoay người bỏ đi, bây giờ anh còn lảng nhảng nữa là ý gì? Anh nghĩ rằng đối với một người đã phản bội lại tình yêu, tôi còn đứng yên ngu ngốc chờ anh quay lại ư, anh vừa ích kỷ, vừa muốn tôi tiếp tục chờ anh sao, tôi nói cho anh biết, Mạc Phi, không có gì là mãi dừng lại một chỗ bất động, thời gian không để cho tôi ngu ngốc như vậy? Anh quay lại sẽ thấy Giang Thành này trong sáu năm qua đã thay đổi như thế nào, sáu năm này thành phố đã phát triển thế nào, vật đã như vậy, thì tình cảm con người cũng chẳng khác gì, cho nên từ giây phút anh lựa chọn chia tay xoay người bỏ, thì chúng ta đã không còn cơ hội nữa rồi."

An Nhiên nói xong một hơi, không hề dừng lại, Tô Dịch Thừa vẫn ôm cô, thậm chí có thể cảm giác được cô vì tức giận mà hơi run lên. Anh biết lúc này mình nói gì cũng đều không cần thiết, nên càng ôm cô chặt hơn nữa, để cô tựa vào mình, để cho cô sự dựa

dẫm.

Mạc Phi sững sờ nhìn cô, cô nói rất đúng, một câu anh cũng không phản bác được. Nhưng bảo anh cứ buông tay như vậy, anh lại không cam lòng, tại sao anh có thể cam tâm, anh yêu cô, từ đầu đến cuối chỉ yêu duy nhất một mình cô!

An Nhiên không nhìn nữa, xoay người nói với Tô Dịch Thừa: "Chúng ta, chúng ta về nhà đi."

Tô Dịch Thừa cười nhạt gật đầu với cô, ôm cô xoay người.

"An Nhiên, đừng đi..." Trong nháy mắt An Nhiên xoay người, Mạc Phi kéo tay cô.

Tô Dịch Thừa quay đầu, lạnh giọng nói: "Mạc tiên sinh, xin tự trọng." Nói xong, liền đưa tay kéo An Nhiên đi thẳng đến xe đã dừng ở bên cạnh.

Mạc Phi nhìn người đàn ông kia ôm cô ngồi vào trong xe, nhìn xe của bọn họ rời đi, biến mất trong dòng xe cộ giữa bóng đêm mờ mịt.

Sau khi An Nhiên và Tô Dịch Thừa rời đi, người xung quanh vây xem cũng dần dần tản đi, Mạc Phi xoay người có chút thất hồn lạc phách, đúng lúc chống lại ánh mắt của Tiểu Hiểu đứng bên cạnh nở nụ cười như có như không. Không hề dừng ánh mắt lại lâu, bước chân nhanh về phía xe taxi bên kia, liền bảo lái xe rời đi.

Tiểu hiểu nắm di động, khóe miệng nửa cong lên nhìn xe taxi mà Mạc Phi ngồi biến mất ở góc đường, sau đó nhìn hình ảnh vừa chụp trong điện thoại di động, nụ cười trên khóe miệng càng đậm thêm chút ít.

Chương 53: Đêm nay

Đọc đường đi An Nhiên chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dại ra, không có tiêu cự.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, không nói gì, đưa một tay ra, kéo tay cô nắm thật chặt. Chuyện tối hôm nay khiến anh có chút bất ngờ, nhưng cũng cho anh biết rõ một việc, về hôn nhân, không phải là bên cạnh cô không có người thích hợp, chỉ là cô có người trong lòng sáu năm rồi, cuối cùng khi cô hoàn toàn tuyệt vọng không đợi nữa, thì đúng lúc gặp gỡ anh.

Anh nghĩ nếu hôm đó không phải cô đến nhầm địa chỉ, đổi thành người đàn ông khác, có lẽ hiện tại cô đã là vợ của người khác rồi. Nghĩ thế, Tô Dịch Thừa cảm thấy buồn bức bối ở trong lòng, có loại cảm giác khó chịu khó nói nên lời. Lực đạo nắm tay cô cũng mạnh hơn rất nhiều, ngay cả bản thân cũng không cảm giác được.

An Nhiên buồn bức, bị đau kêu lên, quay đầu, nhìn anh.

Ý thức được mình làm đau cô, Tô Dịch Thừa kinh ngạc vì sự thất thố của mình, đồng thời cũng cười cười xin lỗi cô, bàn tay xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, khéo miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, nói: "Mệt không, mệt mỏi thì dựa lưng ngủ một chút, đến nơi, anh gọi em."

An Nhiên nhìn anh, một lúc lâu mới gật đầu, tựa lưng vào ghế chậm rãi nhắm mắt lại.

Tô Dịch Thừa điều chỉnh tốt vị trí của cô, để cô nằm thoải mái hơn chút ít.

Xe chạy rất êm, An Nhiên nửa nằm trên ghế, trên người đắp cái áo khoác của Tô Dịch Thừa, hô hấp rất bình ổn.

Xe chậm rãi đi vào tầng hầm khu cư xá, sau đó Tô Dịch Thừa tắt máy nhìn An Nhiên đang dựa vào ghế nhắm mắt bên cạnh, anh biết cô thật sự thì không hề ngủ, mặc dù hô hấp bình ổn, nhưng hàng lông mi run rẩy kia đã bán đứng sự ngụy trang của cô.

Tô Dịch Thừa im lặng nhìn cô một lát, cuối cùng không đánh thức cô, mở cửa xuống xe, lại vòng qua đầu xe mở cửa ôm cô ra khỏi xe, sau đó ôm cô vào thang máy, ôm cô mở cửa vào nhà, cuối cùng ôm cô vào phòng ngủ, rồi thả cô lên trên giường.

Cả quá trình, An Nhiên vẫn giả vờ ngủ, mà Tô Dịch Thừa cũng không vạch trần, chỉ coi như cô đã ngủ say thật sự. Ngồi ở mép

giường nhìn những sợi tóc tán loạn trên trán cô, đưa tay vén lên, lộ ra đôi mi thanh tú, xinh xắn của cô, anh nhẹ nhàng xoa xoa, vuốt lên nếp nhăn đang nhíu chặt của cô rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Khi Tô Dịch Thừa mang khăn ấm đi ra vẫn thấy An Nhiên nhắm mắt nằm trên giường như thế, chỉ là khói mắt có giọt lệ trào ra. Anh ngây ngốc nhìn dòng nước mắt kia, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Mà thật lâu sau này khi lại nhìn thấy cô rơi nước mắt lần nữa, Tô Dịch Thừa mới hiểu được loại cảm giác này gọi là đau lòng.

Vẫn không đánh thức cô, mở khăn mặt, thay cô lau đi nước mắt, lau đi bụi băm và mồi mệt trên khuôn mặt cô, sau đó lại vào phòng tắm, đổi lấy cái khăn lông đi ra, cầm tay cô, lau từng ngón tay sạch sẽ.

Lông mày An Nhiên run rẩy, thậm chí cả tay cũng không động đậy, Tô Dịch Thừa giương mắt nhìn cô, một lúc lâu, vẫn không thấy cô mở mắt. Cũng không nói gì, kéo một cái tay khác của cô, cũng dùng cách đó chà lau sạch sẽ cho cô.

Lúc Tô Dịch Thừa đứng dậy chuẩn bị cất khăn lông vào phòng tắm thì Tô Dịch Kiều gọi điện thoại đến. Quay đầu nhìn cô một cái, Tô Dịch Thừa cầm điện thoại ra khỏi phòng ngủ.

Khi anh vừa ra ngoài thì An Nhiên đồng thời mở mắt ra, nhìn bóng lưng của anh đi ra khỏi cửa, thuận tay khép cửa, nhưng vì không đủ mạnh, nên cửa phòng cũng không đóng hẳn.

Cô có thể nghe thấy tiếng anh nói chuyện điện thoại, có thể đoán ra người gọi tới là Tô Dịch Kiều, căn cứ vào lời anh đáp, có thể đoán được mục đích gọi điện thoại của Tô Dịch Kiều, chắc là nghe nói về trò cười trước cửa Du Nhiên Cư lúc tối.

An Nhiên không biết Tô Dịch Thừa trả lời như thế nào, vì anh cố ý giảm bớt thanh âm xuống, cầm điện thoại di động bước xa dần.

An Nhiên nằm ở trên giường, mở mắt nhìn trần nhà, tối nay Mạc Phi thật xa lạ, hoàn toàn không hề giống sáu năm trước.

Trước kia anh nhã nhặn cùng tỏa sáng ấm áp, mỗi lần gặp mặt luôn tươi cười, chưa bao giờ có sắc mặt mất khống chế, thậm chí

khi xoay người rời đi khi đó cũng nở nụ cười, mặc dù nụ cười đó chất chứa sự áy náy. Nhưng hôm nay cô thấy anh ta không hề rực rỡ như sáu năm trước mà nhiều hơn là sự đáng sợ, loại vẻ mặt âm ngoan đó cô chưa hề nhìn thấy.

Thời gian thật sự là lưỡi dao lóc ra từng mảng từng mảng sự việc khi xưa, khi gặp lại, nó đã hoàn toàn thay đổi, không còn có dấu vết của ngày xưa.

Điều khiến cô bất ngờ là Tô Dịch Thừa lại không hỏi gì cả, cô không đoán được tâm tư của người đàn ông này, nhưng cũng rất cảm ơn anh không hỏi, buổi tối hôm nay quá lộn xộn rồi, dù có hỏi, cô cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, nói như thế nào nữa.

Có những vết sẹo, không phải là đã khá hơn là có thể không đau.

Nghe được tiếng bước chân của anh, An Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, xoay người, để thân thể đưa lưng về phía cửa phòng.

Tô Dịch Thừa nhìn cô đưa lưng về phía mình, lắng lặng nhìn một chút, cuối cùng không nói gì, lấy đố ngủ từ trong tủ quần áo ra, sau đó đi thẳng vào phòng tắm.

Khi Tô Dịch Thừa tắm rửa xong, bước ra từ phòng tắm, An Nhiên vẫn duy trì tư thế vừa rồi, bộ dáng chưa hề động tí nào.

Lau qua đầu, để khăn lông vào một bên, Tô Dịch Thừa vén chăn nằm xuống cạnh cô, tắt đèn, trong màn đêm, y theo ngày thường anh đưa tay kéo cô vào trong lòng, để lưng cô dán vào lồng ngực anh, cảm mình nhẹ nhàng đặt lên trên tóc cô. Tay vòng lên thắt lưng cô, ôm trọn bụng cô, sau đó đan xen mười ngón tay.

Anh nghe thấy hô hấp của cô hơi rối loạn, thân thể có chút cứng ngắc, mắt tự nhiên. Trong bóng tối, dưới lớp chăn to tắm thư thái, Tô Dịch ôm thân thể của cô vào lòng, để cô càng dán chặt vào mình. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu cô: "ngủ đi...!"

Trong bóng tối đưa lưng về phía anh, An Nhiên lắng lẽ mở mắt, nắm tay anh thật chặt, sau đó một lần nữa từ từ nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, khi chỉ còn ánh trăng mờ nhạt chiếu vào,

trong căn phòng vang lên tiếng hô hấp nhẹ nhàng, thong dong mà đều đặn. Tô Dịch Thừa ôm An Nhiên, khóc miệng cuối cùng cũng chậm rãi cong lên, lần này anh xác định là cô thật sự đã ngủ, không phải là nhầm hai mắt giả vờ.

Sau đó, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, Tô Dịch Thừa cũng chậm rãi nhắm mắt lại, cùng cô ngủ thiếp đi, hô hấp đan xen hô hấp của cô, trong màn đêm có loại nhịp nhàng đầy ý vị.

Chương 54: Bữa sáng

Trong mơ màng như là thiếu đi cái ôm ấm áp quen thuộc, thanh âm sôt soạt cũng không lớn nhưng lại quấy nhiễu được giấc ngủ của An Nhiên. Mơ mơ hồ hở cô mở mắt ra, trong phòng vẫn còn rất tối tăm, chỉ có một vài tia nắng sớm xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, nhưng không hề sáng gạt.

Chậm rãi xoay đầu, thấy giữa trời mờ sáng, Tô Dịch Thừa đã xuống giường, đứng trước tủ quần áo thay bộ đồ thể thao, rồi quay đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt lim dim buồn ngủ của An Nhiên, anh sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười nhạt: "Làm em tỉnh?"

An Nhiên cũng không đáp, nhìn anh, sự buồn ngủ trong mắt dần dần nhạt đi, ánh mắt từ từ sáng tỏ, hình dáng anh càng trở nên rõ rệt, không phải là anh trong bộ âu phục giày da, mà anh mặc bộ thể thao rộng rãi dưới ánh sáng mặt trời càng trở nên nồng động hơn, như trẻ đi mấy tuổi, phảng phất như là sinh viên mới ra trường.

Thấy cô không nói, Tô Dịch Thừa đi về phía cô, nửa ngồi trước giường, đưa tay kiểm tra cái trán của cô, xác nhận là không có bị sốt gì đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt cô, tay từ trán chuyển sang vỗ về mặt cô, cười nhạt hỏi: "Sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

An Nhiên bình tĩnh nhìn anh, lắc đầu. Tay chậm rãi đặt lên bàn tay anh, con người thật kỳ quái, thói quen cũng thật đáng sợ, bây giờ mới có bao lâu đâu, cô đã quen nhớ kỹ độ ấm của anh, nhớ kỹ cảm giác bàn tay anh xoa xoa khuôn mặt mình, nhớ được tất cả những gì người đàn ông này cho mình.

Tô Dịch Thừa cười cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó nói: "Ngủ tiếp chút đi, còn sớm."

"Anh, muốn đi đâu?" An Nhiên ấp úng hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào anh.

Tô Dịch Thừa cười khẽ rồi đứng lên, nói: "Anh đi chạy bộ sáng sớm, em ngủ tiếp đi." Trước kia ở đại viện mỗi ngày sẽ cùng ông nội đi tập thể dục, hình thành nên thói quen này, mấy năm nay dù không còn ở đại viện nữa, thói quen thể dục buổi sáng đã thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh.

An Nhiên gật đầu, nhìn anh xoay người đi ra ngoài. Nằm lại trên giường, không có cái ôm của anh, không có ấm áp của anh, muốn ngủ tiếp hình như cũng trở nên khó khăn.

Mở mắt nằm trên giường nửa giờ, ngoài cửa sổ trời càng ngày càng sáng, gian phòng vốn lờ mờ từ từ sáng sủa lên. An Nhiên trở mình xuống giường, hôm qua không tắm rửa mà trực tiếp đi ngủ, mặc dù Tô Dịch Thừa cầm khăn nóng lau qua giúp cô, nhưng bây giờ cả người cảm thấy có chút không thoải mái. Lấy bộ quần áo từ trong tủ quần áo trực tiếp vào phòng tắm.

Đến lúc An Nhiên tắm rửa xong, đi ra cũng mới 6h rưỡi, nhưng mà sắc trời đã sáng choang, cô kéo rèm mở cửa sổ ra, tiện thể mở luôn cửa ban công, đứng trên ban công, để gió sớm phất vào gương mặt, đúng là cảm giác đáng hưởng thụ, lại còn có thể thanh lọc mọi thứ, khiến người ta có thể quên hết mọi phiền não.

An Nhiên không biết có phải có người từng nói như thế hay không, cũng không biết có phải thật hay không, nhưng mà lúc này nhắm mắt đứng yên ở đây, trong lòng cô rất thanh tịnh, loại cảm giác thanh khiết này thật tốt, thật dễ chịu.

Lúc Tô Dịch Thừa quay lại thấy An Nhiên đang bận bịu ở trong

bếp, cầm cái giá trong tay, đang quấy đảo cái gì trong nồi, bên cạnh có hai lát bánh mì đặt trên lò nướng, trên bàn ăn bày một cái đĩa nhỏ chứa vài lát đã nướng xong, có chỗ hơi bị cháy xém.

Từ phía sau lưng nhìn cô bận rộn, hình như cô không cẩn thận bị bỏng tay, nên khẽ kêu lên, vội vàng nắm lỗ tai mình. Thấy vậy, thậm chí Tô Dịch Thừa nhìn có chút ngây dại, im hơi lặng tiếng tiến tựa vào cửa phòng bếp, khóe miệng nửa cong lên.

Rốt cuộc An Nhiên đã đem chân giò hun khói chiên vàng óng ra khỏi nồi, cho vào cái đĩa đã chuẩn bị sẵn trên bàn, phối hợp với trứng rán, lúc này An Nhiên mới hài lòng gật đầu. Xoay người muôn bụng bữa ăn sáng đã xong mang đến bàn ăn, trong nháy mắt xoay người này đúng lúc đổi diện với gương mặt cười như không cười của anh, cô sững sốt, hỏi, "anh, anh đi vào lúc nào?" Anh đi không có tiếng bước chân sao? Tại sao cô không nghe thấy tí gì thế!

Tô Dịch Thừa cười, đi về phía cô, liếc nhìn bữa ăn sáng trong tay cô, trên mặt lộ ra một nụ cười thật tươi, nói: "Nhìn đã thấy ngon rồi." Sau đó cũng không sợ nóng, đưa tay ra cầm miếng giò chiên cho vào miệng mình, vừa ăn vừa nói: "ăn ngon."

An Nhiên sững sờ nhìn hành động hơi trẻ con của anh, hồi lâu mới phản ứng lại, lẩm bẩm: "anh....chưa rửa tay."

Tô Dịch Thừa sững sốt, trong lòng cảm thấy buồn cười, cô bé này, thật sự chẳng biết lồng mạn gì cả. Nghĩ đến đó, anh cúi đầu dùng đôi môi vẫn còn dính dầu mỡ dán lên miệng cô, cái lưỡi khéo léo cạy mở hàm răng của cô, cùng nhảy múa với cô.

An Nhiên sững sờ tùy ý anh hôn lấy, từ miệng anh, cô nếm được vị dăm bông nhàn nhạt, chớp mũi có thể ngửi được mùi vị mõi hôi lưu lại sau khi vận động, tồn tại rất chân thật.

Một lúc lâu sau Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, nhìn khuôn mặt tươi tắn của cô vì hôn mà đỏ bừng lên, nụ cười trên mặt anh càng đậm hơn chút ít, lại cúi đầu nhẹ chụt lên môi cô vài cái, nói: "anh đi tắm đã." Sau đó xoay người vào phòng ngủ.

An Nhiên bụng cái đĩa đứng ngây ngốc ở đó, một lúc lâu chưa

lấy lại tinh thần, đến khi phục hồi tinh thần lại, Tô Dịch Thừa đã sớm vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm. Nhìn đĩa thức ăn trong tay một chút, rồi hồi tưởng lại cảnh tượng hôn vừa rồi, khuôn mặt An Nhiên không biết thế nào lại đỏ ửng lên, khóc miệng không nhịn được cong lên thành nụ cười tersed.

Khi Tô Dịch Thừa tắm xong quay ra thì An Nhiên đã bày xong bữa sáng ra bàn ăn, đang rót sữa tươi.

Tô Dịch Thừa tiến lên ngồi xuống cái ghế cao, nhìn một đĩa thức ăn trước mắt, trứng rán, ba miếng chân giò hun khói, hai lát bánh mì và một cốc sữa tươi. Mắt thấy trong đĩa của cô chỉ có trứng rán và bánh mì, chỉ thiếu chân giò hun khói, chân mày hơi nhíu lại, hỏi: "em cho anh toàn bộ chân giò hun khói sao?"

"em, em giảm cân nha." An Nhiên nói, cúi đầu cắn lát bánh mì, nhấp một hớp sữa tươi.

Lông mày vốn đang cau lại, lại càng nhíu chặt, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc: "em đã gầy rồi." Nói xong, mò lấy toàn bộ ba miếng chân giò hun khói từ trong đĩa của mình, gấp sang cho vào đĩa của An Nhiên.

An Nhiên nhìn chăm chăm chân giò hun khói trong đĩa, lại nhìn anh, trong lòng thầm mắng, 'đồ ngốc, anh thích ăn mới gấp hết cho anh nha! '

Thấy cô bất động, Tô Dịch Thừa cắn một miếng bánh mì, thúc giục: "ăn nhanh lên, ăn xong, anh dẫn em đi chỗ này."

"Đi, đi đâu?" An Nhiên hỏi, đột nhiên nghĩ đến, "á, em còn phải đi làm chứ."

Tô Dịch Thừa buồn cười vỗ đầu cô, cười nói: "đồ ngốc, hôm nay là thứ bảy, đi đâu mà đi."

Ăn sáng xong, An Nhiên đổi lại bộ quần áo thoải mái để đi ra ngoài với Tô Dịch Thừa, hôm nay Tô Dịch Thừa cũng thay bộ âu phục thường ngày bằng một áo gió, quần ka-ki nhàn nhã, đầu tóc tùy ý chải qua, nhìn đến có chút ý vị của nam diễn viên Hàn Quốc.

Ra cửa, An Nhiên sững sờ nhìn anh, đứng bất động một lúc, không có lên tiếng.

Thấy cô như thế, Tô Dịch Thừa hỏi: "Sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?"

An Nhiên lắc đầu, cuối cùng nghẹn ra một câu, "thì ra chồng em rất anh tuấn." Vẻ mặt kia mười phần thật tình, không có nửa điểm là trêu chọc.

Tô Dịch Thừa bị vẻ mặt và giọng nói nghiêm túc này của cô chọc cười, cúi đầu lại hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của cô, một lúc lâu sau, khi An Nhiên cho là mình sắp tắt thở đến nỗi anh mới buông cô ra, ôm lấy cô, tay vòng ra sau lưng cô vuốt ve, miệng tiến lên bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Anh luôn biết vợ anh cũng rất đẹp."

An Nhiên bị đoạn đối thoại tình tứ này chọc cho đỏ bừng cả gương mặt lên, trong lòng có loại ngọt ngào không nói nên lời.

Hôm nay thời tiết không tệ, có ánh mặt trời, lại không nắng gắt, có làn gió nhẹ lờn vờn lên mặt, rất thoải mái.

Tô Dịch Thừa cũng không lái xe, mà nắm tay An Nhiên đi tới, An Nhiên để tùy ý anh nắm, nhưng cũng không biết anh muốn dẫn cô đi đâu, vì thế quay đầu hỏi anh: "chúng ta định đi đâu?"

Tô Dịch Thừa cười, không nói chuyện. Nhà bọn họ ở trung tâm thành phố, cách bến xe không xa. Đến khi Tô Dịch Thừa nắm tay cô đi vào bến xe khách, An Nhiên mới ý thức được hôm nay bọn họ sẽ đi xa.

"Đi rất xa sao?" Nhìn đôi ngũ không tính là dài lắm đứng ở phía trước, An Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, "không xa." Đợi một người phía trước rời đi, sau đó liền tiến lên nửa khom người hướng về phía cửa bán vé nói: "hai vé đi Lạc Hà."

Lạc Hà là một thị trấn nhỏ trực thuộc Giang Thành, ở đó nắng

chiều rất đẹp vì vậy được gọi là thị trấn Lạc Hà.

Ngành hải sản ở thị trấn Lạc Hà rất phát đạt, vì vị trí địa lý gần với bờ biển, mỗi ngày mặt trời lên, nước biển chậm rãi dâng lên, sau đó lại từ từ rút xuống, lúc hoàng hôn bầu trời bao la bao giờ cũng đỏ rực thành mảng lớn, xen lẫn với sắc vàng chói lọi, rất đẹp, trước đây từng có một nhà nhiếp ảnh tự do yêu thích dùng máy ảnh chụp được ráng chiều mỹ lệ của Lạc Hà, nghe nói bức ảnh đó đã giành được giải trong cuộc thi toàn quốc, do đó nó liên vây dậy sự phát triển của ngành du lịch không mấy hưng thịnh nơi đây, trong nước có nhiều người đi xa hàng trăm cây số chỉ để chiêm ngưỡng cảnh tượng vắng thái dương đỏ rực chậm rãi lặn xuống trên mặt biển ở đây.

Thật ra thì đường xá cũng không xa, xe đi mất khoảng 2 giờ. An Nhiên và Tô Dịch Thừa ngồi ở sau cùng, vì tối hôm qua ngủ cũng không được tốt lắm, sáng nay lại dậy sớm, vừa lên xe, An Nhiên đã buồn ngủ rồi, cuối cùng ngồi nửa dựa đầu vào Tô Dịch Thừa nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa chỉ cười khẽ nhìn cô lắc đầu, sau đó điều chỉnh tốt vị trí cho cô, để cô ngủ được thoải mái hơn.

Trong mơ mơ màng màng An Nhiên nghe thấy bên cạnh có người đè thấp thanh âm nói gì đó, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thấy Tô Dịch Thừa đang cầm điện thoại di động nhỏ giọng nói cái gì, nghe nội dung, hắn là chuyện công việc.

Thấy cô tỉnh lại, anh cười cười với cô, sau đó lại nói mấy câu với thư ký Trịnh bên kia điện thoại, rồi mới mới cúp điện thoại.

"Đánh thức em?" Tô Dịch Thừa đưa tay vén mày sợi tóc trên trán cho cô.

"Anh có việc sao?" Cô nghe được anh vừa mới nói giấy tờ chi phí đất đai gì đó với thư ký Trịnh, cũng biết rõ tính chất công việc của anh cẩn bản không có chuyện nghỉ ngơi cuối tuần gì đó.

"Không có." Tô Dịch Thừa lắc đầu quả quyết, sau đó nhìn ngoài cửa sổ một chút, nói: "Có muốn ngủ tiếp một chút không, phải nửa tiếng nữa mới đến."

An Nhiên lắc đầu, nhìn anh hơi có chút áy náy, cô biết vì chuyện tối qua nên anh mới đặc biệt tranh thủ chút thời gian đi cùng cô. Nghĩ đến đây, cô cúi đầu nói: "thật ra thì anh không cần bỏ thời gian ra ngoài với em." Nói xong, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn anh, nở nụ cười, nói: "em không sao."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "anh biết, nhưng mà hôm nay là anh muốn ra ngoài, cho nên lôi kéo em cùng đi, từ lâu thư ký Trịnh đã giới thiệu bình minh và hoàng hôn ở đây rất đẹp, hồi trước cậu ta và bạn gái tới đây chụp ảnh, nhìn rất đẹp, anh đã muốn đi nhưng lại không có thời gian hoặc là không có ai cùng đi, hôm nay hiếm khi anh có thời gian, em lại không phải làm gì có thể đi cùng anh, thật tốt."

An Nhiên nhìn anh, vẻ mặt đương nhiên và không việc gì kia khiến cô không nhịn được cười ra tiếng, nhưng mà lại không yên tâm, xác nhận hỏi, "công việc, thật không cần gấp gáp?"

"Anh không phải là người sắt, tất nhiên cũng cần nghỉ ngơi." Tô Dịch Thừa nói một cách đương nhiên.

Đến thị trấn Lạc Hà lúc mười giờ, hai người đều là lần đầu tiên tới, nên không quen thuộc với nơi này. An Nhiên nói muốn đi dạo trên bờ biển một chút, nhưng vì cũng không quen nên hai người bỏ ra năm đồng gọi cái xe xích lô ngồi lên, An Nhiên muốn nhìn phong tục hai bên đường, nhưng qua một chốc ngoặt người đánh xe dừng lại, chỉ vào một bãi cát vàng trải dài nói đến rồi. Mà chẳng đường này chẳng qua chỉ có một phút đồng hồ, chỉ có rẽ vào góc đường là đến.

Hai người ngồi trên xe còn chưa kịp phản ứng, mà người đánh xích lô cho là bọn họ không có ý định đưa tiền, nên cố ý xé bỏ hai cái khuya áo, lộ ra bắp thịt ngăm ngăm đen, hù dọa bọn họ: "Là các người không trả giá trước, tôi cũng không nói là không được mặc cả, đến rồi thì mau trả tiền xuống xe, tôi còn phải làm ăn nữa chứ."

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta không nhịn được cười ra tiếng, vội vàng giơ tay lên ý bảo anh ta không cần kích động, mở ví ra lấy

năm đồng đưa cho anh ta nói: "Người anh em này, cảm ơn nhiều." Sau đó tự mình xuống xe trước, lại nắm tay đỡ An Nhiên xuống, hai người đi về phía bờ cát vàng kia.

An Nhiên nhìn anh, khóc miệng tươi cười, không nhịn được trêu ghẹo nói: "Thế nào, lần đầu tiên bị người khác lừa lọc giá cao, cảm thấy rất vui vẻ?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, nắm tay cô thật chặt, cười trả lời: "Năm đồng khiến anh hiểu một điều, sau này dù đi đâu thì tuyệt đối không hỏi đường người lái xe."

An Nhiên buồn cười nhìn anh, sau đó xoay người, chạy về phía bãi biển rộng lớn kia. Đã rất nhiều năm kể từ lần cuối cùng đi biển, đó là khi đi cùng bạn bè thời đại học, sau này đi làm, ngày qua ngày luôn bận bịu công việc, hình như đã rất lâu cô không đến biển chơi đùa rồi.

An Nhiên chạy về phía bãi biển mênh mông kia, hai tay đặt lên khóc miệng, hướng về phía mặt biển héo to lên: "A! Biển rộng!" Sau đó xoay người, tươi cười vui vẻ, vẫy tay với Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa nhìn người phía trước đưa lưng về phía ánh sáng, tóc buộc đuôi gà xinh đẹp tung bay trong gió biển, trên mặt nở nụ cười thật tươi, hình ảnh đẹp như vậy, nhìn, có chút rung động.

Chương 56: Thị trấn Lạc Hà 2

Mặc dù không phải là ngày nghỉ lễ, nhưng cũng đang là ngày nghỉ cuối tuần, bờ biển dài như thế cũng không thiếu khách du lịch, đương nhiên đa số là thanh niên, còn lại là các đội ngũ cán bộ thành phố nhân dịp cuối tuần đến đây xả hơi sau tuần làm việc căng thẳng và áp lực.

Hai người cũng không hề chơi đùa đênh cuồng, chỉ đi bộ dọc theo bờ biển, có chăng là đón lấy sóng xô, cảm nhận dòng cát trôi

dẫn theo dòng nước đại dương. Hôm nay thủy triều cũng không lớn, gợn sóng không cao, đối với người tìm kiếm kích thích mà nói thì có lẽ chơi đùa không khoái chí lắm, nhưng mà đối với Tô Dịch Thừa và An Nhiên thì gió và thủy triều như thế này là vừa vặn, rất khoan khoái.

Buổi trưa hai người ăn hải sản ở vùng lân cận, đều là hải sản tươi ngon, tài nấu bếp của chủ quán rất ngon, mỗi món ăn được chế biến cực tinh tế, có lẽ cũng do hải sản tươi nữa.

Ăn xong bữa trưa, hai người cùng một nhóm người ngồi thuyền nhỏ ra khơi, thật ra thì thuyền chạy không nhanh, cũng không có cái gì đẹp mắt, chỉ là ngồi ở đó, cảm nhận gió biển, cảm nhận mùi vị biển khơi.

Hai người ngồi song song, không nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng nhìn nhau khẽ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Khi chiếc thuyền quay trở về, đột nhiên một nữ sinh cùng thuyền đi về phía bọn họ, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Dịch Thừa, trên mặt thận thùng, hít sâu, giống như lấy hết can đảm, mới lên tiếng: "cái kia, tôi có thể, có thể chụp với anh một bức không?"

An Nhiên và Tô Dịch Thừa đều sững sốt, hai người nghi hoặc nhìn nhau, sau đó đồng thời khó hiểu, quay đầu nhìn về phía nữ sinh kia.

Thấy thế, nữ sinh kia vội vàng giải thích: "cái kia hai người đừng hiểu lầm, thật ra thì, thật ra thì em chỉ là cảm thấy anh đặc biệt giống một minh tinh Hàn Quốc, cho nên, cho nên mới muốn chụp một tấm ảnh với anh, không có, không có ý gì khác."

Phía sau một nữ sinh khác cũng bước lên trước, hùa theo nói: "đúng vậy, đúng vậy, sờn mặt của anh thật giống Jang Dong Gun mà chúng em cực kỳ hâm mộ, cho nên muốn chụp ảnh với anh." Nói xong, liền quay đầu nhìn An Nhiên hỏi: "chị gái này sẽ không ngại chứ?"

An Nhiên bị hỏi sững sốt, càng bị tiếng 'chị gái' kia khiến cho vô cùng lúng túng, phụ nữ thực sự đều để ý tuổi tác, nhất là đối với người con gái trẻ tuổi hơn mình thì lại càng để ý. Quay đầu nhìn Tô

Dịch Thừa, thấy người này thế mà lại nở nụ cười, không hề để ý gì chuyện chụp ảnh, ngược lại càng hưởng thụ hơn, thấy thế, trong lòng An Nhiên không khỏi có cảm giác không thoải mái, tức giận trợn mắt nhìn anh, dường như oán giận anh quá đà hoa.

Thấy An Nhiên không nói không rằng, nữ sinh đứng một bên lại hỏi: "Chị sẽ không hẹp hòi như thế chứ? Thật ra thì cũng không có cái gì nha, chẳng qua là chụp ảnh mà thôi."

An Nhiên quay đầu, nhìn cô bé đó, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, lắc đầu, khẳng định nói: "dĩ nhiên không ngại, chụp ảnh mà thôi nha, vả lại, anh trai chị lại có khuôn mặt của minh tinh được hoan nghênh như thế, chị phải cảm thấy vui vẻ mới đúng."

"Anh ấy không phải bạn trai chị?"

"Anh ấy không phải bạn trai chị?"

Hai nữ sinh đứng bên cạnh đồng thanh nói.

Thật ra thì trước khi lên thuyền các cô đã chú ý đến người đàn ông này rồi, vì anh thật sự quá xuất sắc, không chỉ bề ngoài, còn có khí chất bên trong thật nổi bật, khác hẳn người khác, liếc mắt là có thể nhận ra trong nhóm người đó. Nhìn bọn họ lên thuyền, cũng không nghĩ nhiều mà cũng lên thuyền ngồi, thật ra thì đôi nam nữ trước mắt này rất xứng đôi, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, hơn nữa các cô cũng chú ý đến từ đầu đến cuối người đàn ông này luôn nắm tay người con gái, mặc dù hai người không có động tác gì quá mức thân mật nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được bọn họ là một đôi tình nhân.

Chỉ là cô gái này vừa mới nói gì, là anh trai? Bọn họ không phải là người yêu, là anh em?

"Hai người, là anh em?" Mặc dù là người trong cuộc đã tự nói, nhưng mà người nữ sinh vẫn còn có chút khó tin. Bây giờ anh em có tình cảm tốt đến mức dắt tay nhau cùng đi dạo sao?

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, thấy chân mày anh nhăn lại có chút không vui, ánh mắt nhìn cô dường như có phần không vừa lòng và trách móc. Thấy anh như thế, các tế bào xấu xa trong lòng An Nhiên đều bị kích hoạt rồi, xấu xa cười cợt

với anh, quay đầu lại vẻ mặt rất thành thật nói với hai nữ sinh kia: “đúng vậy a, anh ấy là anh trai của chị, chị có bạn trai rồi, hơn nữa bạn trai chị còn đẹp trai hơn anh ấy rất nhiều.” Nói xong, trong đầu đột nhiên nghĩ đến cái gì, ra vẻ kinh ngạc nói: “đúng rồi đúng rồi, bạn trai chị cũng giống một diễn viên Hàn Quốc nổi tiếng, Song Seung Hun, có biết Song Seung Hun không? Tất cả mọi người đều nói anh giống Song Seung Hun đấy.”

“Thật?”

“Thật?”

Lại là một hơi đồng thanh, An Nhiên nghĩ thầm, hai sinh viên này đoán chừng đều là sinh viên đại học, thật là ngây thơ dễ thương, cứ như thế là bị cô lừa dối, vậy mà cũng tin.

Cố nén cười, vẻ mặt An Nhiên thành thật dứt khoát gật đầu, “đương nhiên là thật.”

Hai nữ sinh nhìn cô, trong mắt có các loại hâm mộ và ghen tỵ.

“Thật hâm mộ chị, em cũng rất thích Song Seung Hun đấy.”

“huahu, người ta cũng thế.”

An Nhiên nhìn bộ dạng buồn chán của hai người, thật sự là có chút không nhịn được buồn cười, vừa định cười ra tiếng, thì Tô Dịch Thừa ở bên cạnh đột nhiên một dùng sức, kéo cô vào lòng, sau đó thậm chí không để cho An Nhiên có cơ hội phản ứng, cúi đầu chuẩn xác hôn lên hai cánh môi đỏ mọng kia, như là mang theo mùi vị trùng phatty, cái hôn này của Tô Dịch Thừa khác với sự dịu dàng che chở ngày trước mà hôm nay chứa đựng chút cuồng dã, hơi thô bạo.

Gặm cắn trùng phatty đôi môi mềm mại của cô, Tô Dịch Thừa kề sát môi của cô hỏi: “Anh lúc nào thành anh trai em rồi? hử?”

Lúc này An Nhiên mới biết được cái gì gọi là tự làm tự chịu, hết đường chối cãi, có miệng khó trả lời, cô đưa tay đẩy anh, nhưng cắn bản so không được sức lực của anh. Vừa định mở miệng giải thích, từ chối lại đúng lúc tạo cơ hội cho anh thâm nhập vào, nuốt trọn toàn bộ kháng nghị và bất mãn của cô.

An Nhiên cảm thấy đã qua nửa thế kỷ, đến khi cô bị hôn đến

không thở được, rốt cục Tô Dịch Thừa mới buông cô ra. Ôm cả người cô, bộ ngực cũng đang cực kỳ phồng nhưng vẫn không quên đe dọa bên tai cô: "Lần sau, lần sau còn dám nói bậy bạ nữa không?"

Đừng nói lần sau, hiện tại cô đã hối hận muốn chết, đâu cũng không dám ngẩng lên, vùi trong ngực anh lắc đầu kịch liệt, thật sự là mất hết cả thể diện, may mà đây không phải ở Giang Thành, không gặp người quen, nếu không thật sự là đào mười cái lỗ cũng không đủ cô chui.

Mà hai nữ sinh đứng bên cạnh đó lúc này nhìn đã hoàn toàn ngây ngốc, trừ một mắt nhìn chăm chăm không nói nổi câu nào.

Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên trong lòng mình, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, anh ngẩng đầu liếc nhìn hai nữ sinh đứng bên cạnh, mỉm cười gật đầu với hai cô.

"Xin lỗi, bà xã của tôi thích nói đùa, hi vọng các cô đừng để ý. Về chuyện chụp ảnh, tôi thấy vẫn là quên đi, bà xã tôi là một thùng dấm chua, tôi không muốn về nhà phải ngủ ghế sô pha."

Trong lòng Tô Dịch Thừa, An Nhiên nhỏ giọng lầm bẩm: "em mới không ghen."

Chương 57: Đì bộ sau khi ăn

Cuối cùng An Nhiên và Tô Dịch Thừa cũng ở lại thị trấn Lạc Hà ngắm ráng chiều, một là vì An Nhiên thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, xấu hổ khi có hành động như vậy trước mặt những người cùng thuyền khác, trong lúc thuyền cập bến thì điện thoại trong túi vang lên, là Lâm Tiểu Phân gọi điện thoại tới, nói hôm nay là cuối tuần bảo An Nhiên và Tô Dịch Thừa cùng nhau về nhà ăn tối. Thật ra thì bà sợ An Nhiên không biết nấu cơm, một người đàn ông như Tô Dịch Thừa chắc là cũng không xuống bếp, nên không yên lòng với

hai người 'ngoài nghề', nghĩ rằng mấy ngày nay chắc là bản thân không được ăn ngon.

Đó là vì sao, vốn định ở 'Lạc Hà trấn' ngắm xong hoàng hôn rồi mới bắt chuyến xe cuối cùng quay về, thì hai người lại vội vàng rời khỏi bãi biển xinh đẹp, sau đó ngồi hai tiếng đồng hồ trở lại Giang Thành.

Hai người cũng không có quay lại nhà ở, gần một tuần không gặp cha mẹ, tất nhiên là An Nhiên rất nhớ, nhưng mà mấy ngày nay rất bận bịu nhiều việc, muốn về nhưng không có sức lực.

Vì coi trọng lễ nghĩa, trong sự kiên quyết của Tô Dịch Thừa, đồng thời dưới sự kiên quyết phản đối của An Nhiên, cuối cùng hai người mang theo chút ít hoa quả trở về Cố gia.

Khi An Nhiên và Tô Dịch Thừa đến, Lâm Tiểu Phân đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, mà Cố Hằng Văn vì hôm nay không có tiệc, đang ở trong thư phòng cầm bút lông hăng hái luyện chữ.

Thấy bọn họ quay về, Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn thật sự vui vẻ, bốn người ngồi hàn huyên một lúc lâu, thật ra thì cũng là mấy chuyện vặt vãnh, đơn giản như việc nhà linh tinh, dĩ nhiên hôm nay Lâm Tiểu Phân gọi bọn họ về ngoài việc muốn làm cho bọn họ một bữa cơm ngon, mục đích khác chính là, dù hai người nói tạm thời chưa có ý định làm đám cưới, nhưng hai bên cha mẹ nhất thiết phải gặp mặt một lần.

Tô Dịch Thừa gật đầu, nói thời gian tùy theo chương trình dạy của Cố Hằng Văn mà sắp xếp, còn địa điểm thì không cần lo lắng.

Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn cũng là người lễ nghĩa, nói đã mời thầy bói xem cho, ngày 28 tháng 3 âm lịch cũng chính là thứ sáu tuần sau không tệ, thích hợp lấy vợ già chồng, mặc dù không chuẩn bị đám cưới, nhưng hai nhà gặp mặt cũng cần cẩn thận, nói để Tô Dịch Thừa về hỏi người nhà, nếu có thể, thì ấn định vào thứ sáu, nếu không được thì mọi người lại chọn lại.

Cuối cùng nhìn đồng hồ, Lâm Tiểu Phân đứng lên trước, nói gần đến giờ nấu cơm rồi, An Nhiên giơ tay xung phong muốn giúp đỡ, Lâm Tiểu Phân cân nhắc một chút, xác định cô không đến nổi cản

trở gi, mới để cô cùng vào phòng bếp. Mà Tô Dịch Thừa trò chuyện với Cố Hằng Văn ở phòng khách, cha vợ, con rể trò chuyện dường như không hề nhạt nhẽo, hai người hàn huyên đủ chuyện thời sự, đến chính trị, Cố Hằng Văn dùng kinh nghiệm dạy học nhiều năm của mình để bình luận thời cuộc hiện nay, chỉ ra từng cái lợi, cái hại một cách khách quan, thậm chí có vài quan điểm cũng là mở mang với công việc của Tô Dịch Thừa, đây là gặt hái ngoài dự liệu của anh trước khi đến đây.

Hai mẹ con An Nhiên và Lâm Tiểu Phân chuẩn bị bữa tối ở trong bếp, Lâm Tiểu Phân làm đầu bếp, An Nhiên chịu trách nhiệm trợ thủ.

Ngồi ở trên chiếc ghế đầu nhỏ, An Nhiên nhặt từng cây rau cải, bỏ hết từng cọng vàng úa, lát sâu ra, cho vào trong rổ.

Lâm Tiểu Phân đứng ở trước bồn nước xử lý cá hoa vàng, một dao khoét từ bong bóng cá, sau đó cạo hết nội tạng ra ngoài, rồi dùng nước lã rửa sạch, cuối cùng dùng con dao nhỏ cắt hai đường trên mình con cá, xát miếng gừng và cọng hành, lấy chút rượu gạo ủ, rồi đặt cá vào giữa để ướp, trong không khí tràn đầy mùi rượu thật mê người.

"Cậu ta đối tốt với con chú?" Là người mẹ lúc nào cũng thay con cái lo lắng không yên. Dù trong lòng đại khái biết đáp án, nhưng vẫn muốn chính miệng cô nói ra để có sức thuyết phục hơn.

"Mẹ, Tô Dịch Thừa đối với con rất tốt, thật sự, mẹ yên tâm đi." Thật ra thì Tô Dịch Thừa đối tốt với cô thật sự khỏi phải nói, mọi mặt đều chăm sóc cho cô, chỉ trừ một phương diện nào đó dường như yêu cầu hơi vô độ.

Lâm Tiểu Phân cộng thêm một điểm cho anh, lại hỏi, "Vậy thì tốt, mẹ thấy a Thừa này là người không tồi, đúng rồi, con đã gặp cha mẹ nó chưa, người như thế nào, có đối xử tốt với con không?"

"Dạ, đã gặp." An Nhiên kể chi tiết buổi gặp gỡ ngày hôm đó, một nhà Tô gia đối xử với cô quả thật không tệ, bằng gia đình bọn họ là gia đình cán bộ giàu có, nhưng qua thái độ của họ đối với cô thì không hề nhìn ra vẻ tự cao tự đại chút nào, mà thật tình coi cô

núi người trong nhà. Cô không khỏi cảm thán mình thật may mắn.

"Theo như con vừa nói, Tô gia được coi như gia đình nhà quan, Dịch Thừa cũng là cán bộ cao cấp, vậy mà họ không để ý dòng dõi môn đệ sao?" Bà vẫn tưởng An Nhiên chẳng qua chỉ gả cho người bình thường, lại không ngờ là gả cho người giàu sang quyền thế như vậy, điều này không khỏi khiến bà có chút bận tâm, gia đình như thế thì phép tắc gì đó tất nhiên cũng nhiều, nếu sau này An Nhiên không thích ứng được thì phải làm sao bây giờ!

"Mẹ." An Nhiên đứng dậy, đến bên cạnh mẹ, tất nhiên cô biết mẹ cô đang lo lắng cái gì: "Từng người của Tô gia đều rất tốt, về chuyện dòng dõi gì đó, cũng thực sự không cần để ý, hôm gặp mặt, con cũng nói qua với mẹ và cha trước, họ cũng không phải là người thích nịnh hót, cao cao tại thượng đâu."

"Thật?" Lâm Tiểu Phân vẫn có chút khó tin, bởi vì đã từng trải qua rồi nên bà càng hiểu về điều gọi là gia đình giàu sang quyền thế, cái gì là cán bộ cao cấp, lúc nào cũng tỏ thái độ mình là cao cao tại thượng.

"Thật, một trăm phần trăm, đến lúc gặp họ mẹ sẽ thấy, mẹ chồng con thật sự không phải là loại người mà mẹ nghĩ." An Nhiên tiện đà nói.

Thấy cô nói như thế, Lâm Tiểu Phân mới gật đầu coi như là tin tưởng lời cô nói.

Hai người ra khỏi Cố gia đã gần 9 giờ tối, buổi tối ăn rất no, sau đó lại ăn thêm chút ít hoa quả hai người mang đến, bụng thật sự là no không chịu được. Lúc đến hai người không lái xe, bây giờ vì no quá nên cũng không gọi xe, nắm tay nhau từ từ đi về phía nhà ở.

Bầu trời tối nay không coi là đẹp, không có ánh trăng, thậm chí không có ngôi sao nào, chỉ có mấy dải mây đen bồng bềnh, toàn bộ bầu trời càng lộ ra vẻ mênh mông cùng trống trải.

Tám, chín giờ tối là cuộc sống về đêm ở Giang Thành bắt đầu, hàng đèn đường lấp lánh soi sáng không ít người đi đường, nhưng mà phần lớn là thanh niên, trong đó những người nắm tay nhau như An Nhiên và Tô Dịch Thừa chiếm đa số.

Tay được bàn tay của anh nắm, cũng không khó chịu hoặc là không được tự nhiên, tất cả đều rất ăn ý, dường như vốn dĩ nên thế này. Thật ra thì tính đúng ra, bọn họ quen biết nhau không lâu, từ khi kết hôn đến giờ, thậm chí còn chưa được nửa tháng, có nhiều chuyện xảy ra vô cùng nhanh chóng, nhưng lại không hề có cảm giác đột ngột.

An Nhiên tùy ý để anh nắm lấy tay, ánh mắt nhìn về phía trước, khép miệng mơ hồ cong lên thành nụ cười. Cô nghĩ mình thật là may mắn khi có được cuộc hôn nhân này.

Chương 58: Cuộc điện thoại xa lạ

Có người cùng thì đi bộ thực ra cũng là chuyện hạnh phúc, thời gian nhảm chán vô vị trôi qua cũng rất nhanh. Thật ra thì bọn họ đi cũng không nhanh, chặng đường này vốn chỉ cần nửa tiếng đi bộ nhưng họ đi đến năm mươi phút đồng hồ. Nhưng mà, vì là hai người nên cảm thấy thời gian không dài hơn là mấy.

Tô Dịch Thừa mở cửa đi vào, An Nhiên vặn khóa cửa, về đến nhà mới cảm thấy mệt thực sự, tháo giày, thả túi xách trong tay lên ghế sofa trong phòng khách, sau đó muốn ngồi vào ghế sofa thì từ phía sau bị người khác bước lên, loáng một cái, bị người bế lên không trung.

"A!"

Sau đó An Nhiên mới hét lên tiếng, theo bản năng đưa tay ôm cổ Tô Dịch Thừa, sững sờ nhìn anh: "anh, anh làm gì thế?"

Tô Dịch Thừa cười tà, miệng tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói: "anh cảm thấy anh hẳn nên làm chút chuyện, để em nhớ được anh là chồng em, mà không phải là anh trai em."

Trong lòng An Nhiên có dự cảm xấu, liền đem tay ngăn cách giữa hai người, cười khan, "em em em vẫn biết anh là chồng của

em, rất tuấn tú rất xuất sắc."

Tô Dịch Thừa nhìn cô lắc đầu, nói rất chân thành: "Em cảm thấy Song Seung Hun đẹp trai hơn."

"Không, không có, thật ra thì em cảm thấy Jang Dong Gun còn có sức hấp dẫn hơn!" An Nhiên quyết đoán lập tức chứng tỏ lập trường của mình.

Tô Dịch Thừa cười cười, "Phải không, anh còn tưởng rằng trong lòng em, anh sẽ có sức hấp dẫn hơn bọn họ chứ."

An Nhiên có cảm giác lúc này anh cười rất kỳ lạ, hàm chứa nhiều ý xấu, cô kéo môi có chút cứng ngắc, hỏi: "vậy em, em hiện tại sửa lại được không?"

Tô Dịch Thừa tà mị cười một tiếng với cô, cúi đầu ngậm môi của cô, nói: "không còn kịp rồi."

Một đêm này An Nhiên bị giằng co thật lâu, cuối cùng năm lần bảy lượt đàm bảo với người con trai nào đó là trong lòng cô, anh ta có sức hấp dẫn tuyệt đối cao hơn, thậm chí vượt qua tất cả những người đàn ông khác trừ anh ta, lúc này anh ta mới hài lòng buông tha cho cô, để cho cô nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Khi An Nhiên tỉnh lại đã tại giữa trưa ngày hôm sau, người bên cạnh sớm đã không thấy, trên giường đã không còn độ ẩm của anh, mỗi lúc thế này, An Nhiên luôn thấy tức tối, cô cảm thấy không công bằng, tại sao thể lực của đàn ông và đàn bà lại chênh nhau nhiều như vậy, một đêm chiến đấu hăng hái, sáng sớm vẫn có thể không cần ngủ nướng, có đủ tinh thần thức dậy đúng giờ, rõ ràng người vận động nhiều hơn là bọn họ a!

An Nhiên mở mắt nằm ở trên giường hơn năm phút đồng hồ, mãi đến khi bụng lên tiếng kháng nghị, mới giật mình thì ra đã qua mười hai giờ trưa rồi. Cô mới nhớ lại chỉ vẽ ra bản phác thảo công trình, nên có chút bất đắc dĩ cam chịu chống tay ngồi dậy, nhưng vừa động một cái, toàn thân như bị chặt đứt, đau đớn khiến cô lại ngã xuống. An Nhiên nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng không hung hăng mắng Tô Dịch Thừa không chỉ một lần.

Mạnh mẽ kéo cái thân đau nhức đi vào phòng tắm để tắm rửa,

rồi thay quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng điện thoại trong phòng khách vang lên, An Nhiên tiện tay tiếp nhận: "Alo, ai vậy?"

Bên kia đầu dây điện thoại không đáp, nhưng mà có thể xác định là có người, vì An Nhiên nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương, dường như có chút dồn dập, tâm tình có chút bất ổn.

Thấy đối phương không trả lời, An Nhiên lại hỏi lại: "Alo, nói chuyện nha?"

Nghe thấy người bên kia điện thoại hít sâu một hơi thật dài, rồi sau đó tiếng nói dịu dàng của một người phụ nữ truyền đến, "Tôi tìm Dịch Thừa, xin hỏi anh ấy có ở đó không?"

"Tô Dịch Thừa đi làm rồi, nếu không chị —" An Nhiên định mở miệng đọc số điện thoại di động của Tô Dịch Thừa cho cô ta, nhưng đột nhiên nhớ tới thân phận của anh, nghĩ đến có lẽ không tiện, vì thế vội vàng đổi giọng, nói: "Chị tìm anh ấy có chuyện gì không? Nếu tiện, tôi có thể chuyển lời giúp chị."

Bên kia điện thoại im lặng một lát, một tiếng cười khẽ vang lên, sau đó nhàn nhạt nói: "Tôi họ Lăng, làm phiền chị chuyển lời cho anh ấy, nói, tôi đã trở về."

Nghe vậy, An Nhiên hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó gật đầu, xong rồi mới phát hiện lúc này mình đang nói chuyện điện thoại, đối phương không thể nhìn thấy, lại vội nói: "Được, còn có chuyện gì cần chuyện lời nữa không?"

Bên kia điện thoại lại im lặng thêm một lát, sau đó mới lên tiếng: "cái khác a, nói thêm, tôi muốn gặp anh ấy."

An Nhiên nghe những lời này xong cứ cảm thấy kỳ lạ, trong lòng có cảm giác gì đó không nói nên lời. Nhưng vẫn gật đầu đáp lại cô ta, nói: "Được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, An Nhiên ngây ngốc ngồi trên giường, cô không biết người phụ nữ vừa rồi là ai, nhưng mà nghe khẩu khí nói chuyện của cô ta, hình như có quan hệ không đơn giản với Tô Dịch Thừa, là bạn gái cũ sao?

Mới nghĩ đến như vậy, thì điện thoại trong túi xách để ở phòng

khách vang lên, An Nhiên vội vàng chạy đến lấy điện thoại di động ra, là Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới, nên tiện tay nhấn nút nghe.

"Đã dậy?" Bên kia điện thoại, thanh âm của Tô Dịch Thừa thoảng thoảng có ý cười hỏi.

An Nhiên bị hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, chưa hỏi còn tốt, hỏi xong lại thấy có chút tức giận: "Còn không phải là anh làm hại." Cô chỉ đùa vui vô hại mà thôi, anh thế mà lại..., hơn nữa, mỗi ngày anh đều tập thể dục buổi sáng nên khó trách quá hiệu quả rồi, thể thực tốt kinh người, có lẽ lúc nào đó cô cũng phải cùng chạy với anh, đến khi có thể theo kịp sức khỏe anh thì tốt, chí ít cũng không để mình mệt mỏi gần chết.

Bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa cười nhẹ, nhưng cũng không quên mục đích gọi điện của mình lần này, quan tâm hỏi: "ăn cơm chưa? Anh làm bánh mì ở trong tủ lạnh, nhớ hâm nóng lên ăn."

"Dạ." Nghe vậy, An Nhiên xoay người đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra quả thật thấy một phần bánh mì đơn giản ở bên trong, trong lòng có loại cảm giác ấm áp và ngọt ngào không nói nên lời.

"Vừa nãy đang nói chuyện điện thoại sao?" vừa rồi anh gọi điện thoại về nhà, không ngờ điện thoại báo bận.

"Đúng rồi, vừa rồi có một người phụ nữ gọi điện đến nhà, bảo em chuyển lời giúp chị ấy mấy câu." Nói đến đây, An Nhiên nhớ tới cuộc điện thoại vừa nhận.

"Phụ nữ? Nói cái gì?" Nếu là bạn bè, thường gọi di động cho anh, ít khi gọi đến nhà, nếu không phải bạn bè, thì người xa lạ sao lại biết số điện thoại trong nhà anh?

"Chị ấy nói là họ Lăng, bảo em nhắn cho anh, nói chị ấy đã quay lại, ngoài ra, chị ấy muốn gặp anh một lần." An Nhiên truyền đạt lại ý của cô ta lại cho Tô Dịch Thừa, nhiệm vụ chuyển lời này coi như là hoàn thành trọn vẹn.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa đột nhiên không nói gì nữa, thật lâu cũng không đáp lại.

"Tô Dịch Thừa?" An Nhiên thử gọi: "anh vẫn đang nghe chứ?" Phản ứng của anh khiến An Nhiên dường như nhận ra được cái gì,

hoặc là nói đúng như cô nghĩ, người phụ nữ họ Lăng này có ảnh hưởng đặc biệt với anh.

"Ừ." Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa nói: "Anh biết rồi. Gọi điện thoại cho em là muốn nói với em, buổi tối anh có thể có tiệc, phỏng chừng là không về sớm được, buổi tối nhớ tự mình chuẩn bị đồ ăn, đừng chờ anh."

An Nhiên tiếp thu gật đầu, "em biết rồi." Trong lòng lại vì sự im lặng của anh vừa rồi mà không khỏi có phần nghi ngờ. "Không có chuyện gì nữa, em cúp điện thoại đây."

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa gọi lại cô.

"Dạ?"

"Cô ta là một người bạn cũ của anh, nhưng có vài lý do mà đã lâu chúng ta không liên hệ rồi." Tô Dịch Thừa mở miệng nói, coi như là giải thích.

An Nhiên sững sốt, tiếp thu nói: "Anh nói với em những cái này làm gì..." Cúi đầu nhìn đôi dép dưới chân mình đang đi, là do Tô Dịch Thừa mua vào hôm sau khi cô chuyển đến đây, màu hồng, phía trên còn có cái đầu mèo Kitty, đáng yêu như của nữ sinh.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cười nhẹ, "Anh sợ em suy nghĩ lung tung."

"Em, em mới không thèm làm chuyện vô vị như thế." An Nhiên nhất định không thừa nhận trong lòng mình vừa mới oán thầm, nhưng mà bị anh nói như thế có cảm giác bí mật trong lòng bị nhòm ngó, vội vàng nói: "em, em muốn đi ăn bánh mì rồi, ăn xong còn phải về nữa, em cúp máy đây." Nói xong, cũng không đợi Tô Dịch Thừa mở miệng nói gì, vội vàng cúp điện thoại.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa không tiếng động cười khẽ, nhưng mà nhớ tới mấy câu nói mà An Nhiên vừa truyền đạt kia, một thân ảnh từ từ hiện lên trước mắt, khẽ nhíu mày, anh không cảm thấy anh và cô ta còn cần thiết phải gặp mặt.

Chương 59: Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

Khi Tô Dịch Thừa trở về thì đã gần mười hai giờ đêm, buổi tối đi ăn cơm cùng mấy người bên thị ủy và doanh nghiệp Giang Thành, bọn họ đều là khách hàng thường xuyên trên bàn rượu, nên ăn cơm uống rượu, trò truyện về vô số chủ đề, nào là kinh tế, chính trị gì đó, thậm chí có lúc còn đề cập đến phụ nữ. Cứ như thế, thời gian trôi qua rất nhanh, đến khi rượu chè xong cũng đã đến nửa đêm.

Mang theo mùi rượu mở cửa đi vào, sau cánh cửa khép lại là ánh đèn mờ mờ, Tô Dịch Thừa ngẩn người, nhưng ngay sau đó khóe miệng từ từ kéo lên, trước kia khi trở về chỉ đổi mặt với căn phòng tối tăm tịnh mich, bây giờ trở về thì biết phía sau cánh cửa, có một chiếc đèn nhỏ, trong nhà có một người đang chờ mình, cảm giác thật tốt đẹp.

Để cắp công văn xuống ghế sofa ở phòng khách, đi thẳng vào mở cửa phòng ngủ, trong phòng tối đen như mực, cũng không thấy người phụ nữ đáng lẽ phải ngủ trên giường kia, anh có chút nghi hoặc nhíu mày, đi ra khỏi phòng.

Nhin thấy ánh sáng từ bên trong thư phòng qua khe cửa chưa được đóng chặt chiết xạ ra bên ngoài, khẽ cong cong khóe miệng, đi về phía thư phòng, đẩy cửa bước vào, anh thấy người nào đó đang nằm sấp lên trên bàn, đang ngủ ngốc nghếch, gối mặt lên bản vẽ, trong tay còn cầm cái bút máy.

Tô Dịch Thừa cười khẽ lắc đầu, cẩn thận chậm rãi rút cái bút trong tay cô ra, để sang một bên, sau đó nhẹ nhàng đẩy cái ghế xoay, khom lưng ôm lấy cô, anh làm thế mà An Nhiên cũng không tỉnh lại, chắc hẳn là rất mệt mỏi, cô ưm một cái, rồi lại tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh yên tâm ngủ tiếp.

Ôm cô về phòng ngủ, sau khi để cô nằm ngủ ở trên giường, Tô Dịch Thừa mới lại quay lại thư phòng, thu dọn tài liệu và bản vẽ trên bàn sách, nhìn bản vẽ cô đã hoàn thành gần một nửa, khiến anh không nhịn được nhìn thêm vài lần, thiết kế đúng là đặc biệt,

tòa nhà kia, trong sự trang nghiêm cũng không thiếu sự tân tiến. Anh cũng không biết thiết kế này tốt hay không tốt, dù sao anh không có chuyên môn đối với ngành kiến trúc.

Sau khi thu dọn xong tất cả cho cô, Tô Dịch Thừa mới trở về phòng lấy đồ ngủ, vào phòng tắm.

Tắm xong đi ra ngoài, thấy người trên giường mơ màng màng mở mắt ra, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, nhìn thật lâu mới nhận ra anh, ngáp nói: "Anh đã về rồi."

"a." Mơ mơ màng màng gật đầu, đứng dậy xuống giường.

"Em đi đâu?" Nhìn bộ dáng của cô, Tô Dịch Thừa buồn cười hỏi.

"Tắm." Vừa nói vừa đi đến tủ quần áo, tiện tay lấy ra một bộ đồ ngủ, nhìn cũng không nhìn anh, chuẩn bị đi về phía phòng tắm.

Cô không thấy rõ, nhưng Tô Dịch Thừa đứng bên cạnh lại nhìn thấy rõ ràng rồi, nhìn bộ quần áo trong tay cô, anh không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: "An Nhiên, em, em dự định mặc cái này?"

An Nhiên bị hỏi thấy khó hiểu, sững sốt một lúc lâu, mới cúi đầu nhìn áo ngủ trong tay, vừa nhìn, buồn ngủ thoảng chốc biến sạch, hai gò má đỏ bừng, trời, sao cô lại lấy bộ đồ ngủ mà lúc trước Lâm Lệ tặng cho, nhanh chóng ném bộ quần áo phỏng tay kia vào tủ quần áo, lại vội vã lấy bộ đồ ngủ bảo thủ của mình, cô cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng tắm, thầm nhắc nhở mình, ngày mai thức dậy, nhất định phải ném cái thứ tai họa đó vào thùng rác.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn hành động hơi trẻ con của cô, lắc đầu xoay người lên giường, tiện tay mở quyển tạp chí trên tủ đầu giường ra xem.

Lúc này điện thoại bên cạnh vang lên, Tô Dịch Thừa liếc nhìn số gọi tới, là dãy số xa lạ, chân mày cau lại, không biết đã muộn thế này ai còn gọi điện đến, nhưng mà vẫn đưa tay nhấc lên, "Alo, ai vậy?"

Bên kia điện thoại im lặng, một lúc lâu cũng không nói gì.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nói đi."

Lần này bên kia điện thoại vẫn không có người lên tiếng, nhưng

không im lặng như vừa rồi, lần này, truyền đến tiếng khóc nức nở, là tiếng khóc của một người phụ nữ.

Tô Dịch Thừa nhớ được cái thanh âm này, từng có một khoảng thời gian dài, chủ nhân của thanh âm này và anh gắn bó với nhau như hình với bóng. Nhưng mà những điều này là đã quá khứ, không liên qua gì đến hiện tại nữa.

Tô Dịch Thừa không nói gì nữa, đưa tay muốn cúp điện thoại, cũng trong nháy mắt trước khi cúp máy, như là biết anh muốn ngắt máy, người bên kia lên tiếng: "Dịch Thừa, đừng cúp, là em."

"Có chuyện gì sao." Tô Dịch Thừa mặt không chút thay đổi hỏi, giọng nói không hề có độ ấm và tình cảm gì.

"Dịch Thừa, em, em đã trở về." Lăng Nhiễm thê lương nói.

"Ừ." Tô Dịch Thừa đáp lại qua loa, không hề tỏ thái độ gì với việc cô ta trở về, bởi vì đối với anh, cô ta không hề qua trọng nữa.

"Dịch Thừa, chúng ta, chúng ta gặp mặt được không?" Lăng Nhiễm nói, giọng nói mang theo tia cầu xin.

"Không cần thiết." Tô Dịch Thừa từ chối, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, biết An Nhiên hắn là đã tắm xong, anh cũng không muốn vì cuộc điện thoại này mà khiến cô có hiểu lầm không cần thiết, nên dứt khoát nói: "thật xin lỗi, đã quá khuya rồi, tôi không muốn cô gọi điện đến làm vợ tôi hiểu lầm cái gì, cứ thế đi, tạm biệt." Nói xong cẩn bản không đợi cô ta trả lời, liền quyết đoán cúp điện thoại.

An Nhiên vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, nhìn người vẫn ngồi trên giường chưa ngủ, hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Tô Dịch Thừa cười cười với cô, nói: "Chờ em."

An Nhiên sắc mặt ửng đỏ, không biết là vì vừa tắm xong hay vì lời này của anh, quay đầu tránh ánh mắt anh, lau tóc qua quýt, rồi lên phía bên kia giường, quay lưng lại, không nhìn đến anh, nhắm hai mắt, chỉ hi vọng mình ngủ nhanh lên một chút.

Tô Dịch Thừa cười cười, tắt đèn nằm xuống sau lưng cô, từ phía sau ôm lấy cô, mươi ngón tay đan xen nhau. Trước kia quen nằm một người, cứ nghĩ là sẽ không quen ngủ cùng người khác, nhưng

cảm giác ôm ấp thật quá tốt đẹp, bây giờ mỗi đêm mà không ôm cô thì lại không quen rồi.

"Em, ngày mai em có cuộc họp thường kỳ, không, không thể đến muộn." Đưa lưng về phía anh, An Nhiên vội vã nói.

Tô Dịch Thừa vùi đầu ở hõm vai cô, buồn cười, cô sợ anh nhiều như thế sao, chẳng qua anh chỉ muốn ôm cô mà thôi.

"Em, em mệt mỏi, đi ngủ trước." Thấy anh chỉ cười không đáp, An Nhiên vội vàng tò rõ lập trường của mình, cô rất sợ người đàn ông này, phải nghĩ biện pháp để điều chỉnh lại việc sinh hoạt vợ chồng này mới được, nếu không sớm muộn gì cô cũng bị anh dày vò chết.

Cười một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới nói nhỏ: "Ngủ đi, anh ôm em."

Nghe vậy, An Nhiên mới yên tâm, từ từ nhắm mắt, ở trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa nhìn ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, trong đêm tối cả gian phòng an tĩnh chỉ còn tiếng hô hấp của cô, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, sau đó nhắm mắt lại, cứ như thế ngủ say trong tiếng hô hấp của cô.

Chương 60: Sư khiêu khích khó hiểu

Thứ hai, An Nhiên đang ở trong phòng làm việc gấp rút để hoàn thành bản thiết kế tòa thị chính, điện thoại đặt trên bàn vang lên ngoài dự tính, khiến An Nhiên đang chuyên chú vẽ đột ngột giật mình, lẩy tay vỗ vỗ ngực một lát mới bình tĩnh lại.

Nhắc điện thoại di động lên, là một dãy số xa lạ, cô do dự, nhưng vẫn nhấn nút nghe.

"Alo?" An Nhiên dùng đầu và bả vai kẹp điện thoại, trên tay tiếp tục vẽ lên bản thiết kế. Thứ tư phải nộp bản vẽ, mà bây giờ đã là

thứ hai rồi, bản thiết kế này mới hoàn thành một phần ba, hai ngày nay cô thật phải gấp rút đẩy nhanh tốc độ mới được.

"Là Cố tiểu thư sao?" Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói phụ nữ dễ nghe, dịu dàng, nghe rất thoải mái.

An Nhiên dừng bút vẽ, để thước vẽ sang một bên, lại cầm lấy di động, nhìn lại dãy số, xác định mình không nhận ra dãy số này rồi mới nói: "Cô là?"

Người bên kia cười khẽ, "ha ha, cô có thể không nhận ra tôi, nhưng tôi biết cô, Cố tiểu thư vui lòng đi uống ly cà phê với tôi chứ?"

Lời của cô ta khiến An Nhiên nghe mà nhíu mày lại, cô cũng không có thói quen đi uống cà phê, nói chuyện phiếm với một người xa lạ, "Thật ngại quá, tôi không có thói quen uống cà phê với người xa lạ." Hai người không quen biết ngồi cùng nhau uống cà phê, đây là kiểu gì.

"Cố tiểu thư có lẽ không nhận ra tôi, nhưng mà tôi nghĩ Cố tiểu thư chắc chắn biết chồng tôi" Người bên kia nói như vậy.

An Nhiên vừa nghe lại nhíu mày, lời của cô ta thật sự khiến cô càng nghe càng mơ hồ: "Tôi không hiểu ý của chị."

"Mạc Phi." Người bên kia nhẹ nói ra hai chữ, rồi sau đó cười duyên nói: "Mạc Phi là chồng tôi, tôi là Đồng Tiểu tiệp."

Tay cầm điện thoại của An Nhiên cứng đờ, cô hoàn toàn không ngờ lại là Đồng Tiểu Tiệp, thật ra thì cô biết cô ta từ khi mới vào đại học, cô ta rất xinh đẹp, là hoa khôi của trường, học mỹ thuật tạo hình, nên trên người có khí chất nghệ thuật đặc biệt, rất đẹp, lúc đi học thích mặc đồ trắng, toàn thân khí chất như tiên nhân, như không nhiễm bụi trần. Vì xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lại có tiếng là con cháu nhà quan nên từ khi vào đại học, cô ta đã là đối tượng mà nhiều người theo đuổi, chưa từng đứt đoạn, nhưng mà trong bốn năm đại học, chưa từng nghe nói gì về chuyện tình cảm của cô ta, những người thanh niên theo đuổi cô ta đều đẹp trai hoặc là con nhà giàu, tất cả đều bị cô ta từ chối, nghe nói bốn năm đại học chưa từng qua lại với nam sinh nào.

Thật ra An Nhiên cũng chỉ nghe nói về nhân vật phong vân này, nhưng cũng không tiếp xúc qua, sở dĩ biết cô ta, hơn nữa còn ấn tượng sâu sắc hoàn toàn là vì vào trước lễ tốt nghiệp, trường đại học đột nhiên truyền ra tin tức Đồng Tiểu Tiệp và một nam sinh ngành kiến trúc có quan hệ gần gũi, thậm chí có người nhìn thấy hai người bắt tay nhau ra khỏi cổng trường, vừa nói vừa cười. Khoảng thời gian đó An Nhiên bận bịu thực tập, nên không để ý đến những tin đồn không quan trọng này, cũng vì là thực tập mà ít gặp mặt Mạc Phi. Nhưng khi tin đồn truyền đến tai cô, rồi mọi người xác nhận nam chính trong lời đồn chính là Mạc Phi của ngành kiến trúc, là lúc bọn họ đã hình thành quan hệ bạn trai bạn gái. Khi An Nhiên tìm Mạc Phi chất vấn, Mạc Phi cũng không nói gì, chỉ cúi đầu nói xin lỗi An Nhiên.

Khi đó An Nhiên chỉ cảm thấy khó có thể tin, càng cảm thấy buồn cười, hai người yêu nhau bốn năm rồi, trước khi tốt nghiệp anh tặng cô món quà là sự chia tay, hơn nữa lại là sự kết thúc chớp nhoáng, người từng ôm cô nói ước mơ, chỉ là phù ân, không thực tế. Cô hỏi anh nguyên nhân, anh chẳng qua chỉ cười khổ, một chữ cũng không chịu nói thêm, cuối cùng hai người ngồi ở quán cà phê gần trường học suốt cả buổi chiều, nhưng không nói câu nào, sau cùng An Nhiên gượng cười xoay người, trong nháy mắt xoay người đó, nước mắt không khống chế được rơi xuống, chẳng đường một tiếng đồng hồ từ trường về nhà, nước mắt cǎn bǎn không ngừng rơi, về nhà mẹ cô lo lắng hỏi chuyện gì, rõ ràng trong lòng túi thân muôn chẽ nhưng một chữ cũng không nói, chỉ khóa chặt bản thân trong phòng mặc kệ cha mẹ gọi gì cũng không mở cửa.

Cuối cùng một ngày trước lễ tốt nghiệp, cô nghe bạn học nói Mạc Phi ra nước ngoài rồi, đi cùng Đồng Tiểu Tiệp sang Pháp, ngoài tin tức kia còn có một bức thư mà Mạc Phi để lại, bên trong là toàn bộ chuyện hai người trong mấy năm qua được viết ra vô cùng tỉ mỉ, thậm chí còn cặn kẽ hơn nhiều so với An Nhiên nhớ được. Ngoại trừ từng cái từng cái kỷ niệm của hai người, còn có hoài bão của Mạc Phi, anh ta muốn thành công, khát vọng thành công, mà xã

hội này lại là xã hội vì lợi ích, năng lực vĩnh viễn xếp sau quyền lực, anh ta nói anh ta không yêu Đồng Tiểu Tiệp, nhưng lại không thể không tiếp nhận cô ta, vì anh ta khát vọng thành công, mà thế lực sau lưng Đồng Tiểu Tiệp lại là lực lượng anh ta vẫn khao khát có được, vì thế, anh ta chỉ có thể lựa chọn phản bội lại tình yêu của bọn họ. Tất cả cũng chỉ là bất đắc dĩ, hiện thực rất tàn khốc.

"Cố tiểu thư? Cô có đang nghe không?" Không nhận được lời đáp lại, Đồng Tiểu Tiệp ở bên kia điện thoại thử gọi.

Lúc này An Nhiên mới dứt khỏi ký ức, phục hồi tinh thần lại, tay nắm di động thật chặt, nói: "Vẫn nghe."

"Vậy Cố tiểu thư có đồng ý ra ngoài gặp mặt tôi một lần không?" Đồng Tiểu Tiệp hỏi, thanh âm vẫn dễ nghe như cũ.

An Nhiên nhắm lại mắt, quyết đoán từ chối: "Tôi thấy không cần thiết, tôi quả thật biết Mạc Phi, nhưng mà chỉ vì chúng tôi là bạn học, không có gì khác."

"Ha ha." Đồng Tiểu Tiệp cười khẽ, "có người gửi cho tôi một bức ảnh rất thú vị, sau đó có kèm theo số điện thoại của cô."

"Ảnh? ảnh gì?" An Nhiên khó hiểu, ở đâu ra ảnh? Là trò đùa dai của ai?

"Như vậy đi, Cố tiểu thư tôi thấy chúng ta cứ ra ngoài gặp mặt đi, bất kể bây giờ cô có thái độ gì với Mạc Phi, tôi có mấy lời muốn nói cho cô nghe. Tất nhiên, trước hết tôi muốn nói xin lỗi với cô, năm đó vì liên quan đến tôi mà cô và Mạc Phi vô duyên vô cớ chia tay, tôi rất xin lỗi."

"Không cần thiết, thật sự có gì cần nói, bây giờ Đồng tiểu thư nói rõ ràng trong điện thoại đi." An Nhiên từ chối, cô cự tuyệt, cô không muốn có liên hệ gì với Mạc Phi nữa, cô có cuộc sống của cô.

"Cố tiểu thư đang sợ sao?" người bên kia cười khẽ, nói: "Tôi sẽ không ăn thịt cô, Cố tiểu thư có gì phải lo lắng, chỉ là uống ly cà phê mà thôi."

"Tôi không hề quen uống cà phê hay nói chuyện phiếm với người không quen biết." An Nhiên nói thẳng, không rào trước đón sau.

"Ha hả." Đồng Tiểu Tiệp cười khẽ, nói: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì, gọi Cố tiểu thư ra ngoài chỉ là muốn nói một tiếng với Cố tiểu thư, tôi sẽ không buông Mạc Phi."

An Nhiên cũng không có hứng thú việc cô ta muốn nói gì, thái độ của cô vô cùng rõ ràng: "Hôn nhân của các người, không cần xác nhận với tôi."

"A, tôi chỉ muốn Cố tiểu thư nhớ kỹ những gì tôi nói hôm nay." Đồng Tiểu Tiệp trả lời, giọng nói rõ ràng lạnh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

"Tôi đây cũng xin Đồng tiểu thư quản chặt người đàn ông của chính mình, tôi cũng không muốn bị quấy rầy." Giọng nói của An Nhiên cũng có xu hướng cao lên, bây giờ là thế nào đây, lại thành ra cô phá hoại tình cảm vợ chồng của bọn họ vậy.

Đồng Tiểu Tiệp lạnh lùng nói: "Cám ơn Cố tiểu thư nhắc nhở, tôi sẽ làm." Nói xong, liền cúp điện thoại.

An Nhiên có chút tức giận ném điện thoại di động lên trên bàn ném, đây là cái gì a!

Chương 61: Tiệc rượu 1

Trong lúc An Nhiên còn đang tức giận vì cuộc điện thoại vừa xong, cửa phòng làm việc lại bị đẩy ra, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiểu Hiểu đứng ở cửa, khóe miệng vênh lên nhìn cô.

"Có việc?" giọng nói An Nhiên hơi có chút lạnh lùng. Không biết từ lúc nào, cô có cảm giác, dường như Tiểu Hiểu luôn cố ý nhắm vào cô, nói chuyện thì luôn châm chọc.

"Nga, không có gì." Tiểu Hiểu nhún vai không hề gì, từ ngoài đi vào, kéo cái ghế ra ngồi xuống trước mặt An Nhiên, nói: "Chỉ là muốn hỏi cuối tuần vừa rồi vui vẻ chứ?"

An Nhiên nhìn cô ta, cúi đầu tiếp tục cầm lấy bút và thước đo

vẽ, trên miệng thản nhiên nói: "Rất tốt."

Tiểu Hiểu cũng không giận thái độ lãnh đạm của cô, ngồi ở đó nhìn móng tay vừa đi cắt sửa tối qua của mình, liếc nhìn bản vẽ của cô, thuận miệng nói: "bản thiết kế còn chưa vẽ xong."

"Ừ." An Nhiên đáp lại qua quýt, nhưng không hề ngẩng đầu.

An Nhiên không biết cô ta muốn làm gì, nhưng mà từ sau khi cô ta nói muốn ra tay với Mạc Phi, trực giác của cô luôn muốn tránh cô ta, trước kia không phải là chưa từng nghe qua tai tiếng của cô ta, tác phong làm việc của cô ta mọi người đều rõ ràng, đều là đồng nghiệp, nỗ lực của cô ta, cô cũng chứng kiến nên vẫn thấy những lời đồn đãi kia không công bằng đối với cô ta, nhưng từ sau lần đó, cô đột nhiên có nhớ tới một thành ngữ, không có lửa làm sao có khói, ruồi nhặng không đậu trên quả trứng không nứt vỏ, nếu cô ta không có gì, người khác sẽ không nói cô ta cái gì.

Thật ra thì trong công ty vẫn đồn đại cô ta và Hoàng Đức Hưng có quan hệ không bình thường, mà nhiều tác phẩm khá của cô ta cũng xuất phát từ tay của Hoàng Đức Hưng. Trước kia cô không nghĩ tới tính xác thực của những lời đồn này, nhưng mà ngày đó khi cô đi vào Du Nhiên Cư, cô cảm giác được rõ không khí có chút không bình thường, dù bọn họ đã che giấu rất tốt, thế nhưng khi Tiểu Hiểu bỏ đi phòng vệ sinh, khoe miệng Hoàng Đức Hưng có dính son môi màu đỏ của Tiểu Hiểu, nó đã nói rõ cho cô biết hai người bọn họ ở trong phòng làm cái gì trước khi cô đến.

Tiểu Hiểu có phần buồn chán ngồi ở trước mặt An Nhiên, nhìn cô nghiêm túc vẽ bản vẽ kia, khoe miệng cong lên.

Lại ngồi một lúc lâu, Tiểu Hiểu rốt cục đứng lên, xoay người đi ra ngoài, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại quay đầu, cười nói với An Nhiên: "a, đúng rồi, suýt nữa em quên mất, vừa rồi tổng giám bảo tôi nhắc chí, tối nay có tiệc rượu, ở Giang Thành đại túi điểm, các nhà thiết kế của công ty phải tham dự."

An Nhiên nhìn cô ta, gật đầu, "Được, tôi biết rồi."

Tiểu Hiểu hiểu rõ gật đầu, đưa tay mở cửa phòng làm việc chuẩn bị đi ra ngoài, lại trong nháy mắt mở cửa, không quay đầu lại

nói: "An Nhiên, cuộc tranh tài thiết kế bản thảo tòa thị chính lần này nhất định tôi sẽ không thua, đúng rồi, nói cho chị biết, công ty có ý định căn cứ vào cuộc tranh tài bản thảo lần này để xác định cái ghế trưởng nhóm thiết kế, cho nên, nói cách khác, tôi đã vững chắc xác định vị trí trưởng nhóm thiết kế của 'Chân Thành kiến trúc' rồi." Nói xong, liền mở cửa trực tiếp đi ra ngoài, để lại cho An Nhiên một bóng dáng phong tình vạn chủng đong đưa.

An Nhiên nhìn cánh cửa phòng làm việc từ từ khép lại kia một lúc lâu, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, một lần nữa cầm lấy bút và công cụ vẽ của mình để tiếp tục bản thiết kế chưa hoàn thành.

Trước khi tan sở, An Nhiên gọi điện cho Tô Dịch Thừa, nói buổi tối mình có tiệc rượu, chắc là về muộn. Việc về muộn gọi điện báo trước là sáng nay Tô Dịch Thừa yêu cầu cô, anh nói, anh không muốn think thoảng khi về nhà chào đón anh là một cảnh tịnh mịch, cho nên dù về muộn thì ít nhất gọi một cú điện thoại cho anh, để anh còn có chuẩn bị.

Cô không thấy anh là loại đàn ông làm nũng này, nhưng qua nét mặt buổi sáng của anh, cô có thể thấy rõ sự oán trách và tủi thân. Cho nên cô lập tức không chút do dự gật đầu đồng ý. Nếu làm thêm giờ hoặc về muộn thì trước khi tan tầm sẽ gọi điện thông báo cho anh.

Đúng lúc, buổi tối Tô Dịch Thừa cũng có xã giao, chỉ dặn dò cô uống ít rượu, dường như chỗ anh rất bận nên không nói thêm gì nữa rồi cúp điện thoại.

'Giang Thành đại túu điểm' là nhà hàng lớn nhất thành phố Giang Thành, ở trên bờ sông Lam, từ trên nhà hàng nhìn ra xa có thể thấy được cảnh đêm Giang Thành, cùng một nửa Thanh Thành cách khá xa Giang Thành. Cách 'Giang Thành đại túu điểm' không xa là 'quảng trường Giang Tân' tối đến thì thật náo nhiệt, có người mở nhạc khiêu vũ, còn có người mang con trẻ đến đây chơi đùa, còn có nhiều đôi tình nhân ăn xong cơm tối thì cùng dắt tay nhau tản bộ, sau đó đi dọc theo đập nước đang xây dựng bên bờ sông, hát dân ca, nói lời yêu thương.

Hai tòa thành phố cách nhau một con sông, vì bờ rộng con sông quá lớn, mà Giang Thành và Thanh Thành đều ở khu vực duyên hải đông nam, mùa hè đã quen với bão, khi có bão ập tới, mặt sông dâng lên từng đợt sóng khổng lồ, điều này khiến cho việc thi công cầu gấp khó khăn, cho nên cây cầu nối liền hai thành phố vẫn mãi chưa có quy hoạch khởi công xây dựng. Mà bây giờ, vì không có cây cầu nối thông này nên giao thông giữa hai thành phố chỉ có thể dựa vào tàu thủy trên sông, vào ban đêm, đèn màu của đoàn tàu thủy tập trung lại lấp lánh ánh hồng, nhìn từ xa có một ý vị khác, trông thật đẹp mắt.

An Nhiên nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, khoe miệng khẽ nở nụ cười, đột nhiên, một giọng nói nam tính vang lên, cô quay đầu lại, là một đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế của công ty.

"An Nhiên, tổng giám tìm cô đấy, nhanh sang đó một chút." Nam đồng nghiệp kia vội nói.

Tiệc rượu tối nay là do hiệp hội bất động sản Giang Thành tổ chức, trừ người trong giới, còn có nhiều nhân vật nổi tiếng và cán bộ thị ủy của Giang Thành, cho nên Hoàng Đức Hưng đặc biệt coi trọng.

An Nhiên gật đầu với anh ta, "Được, tôi biết rồi." Nhìn lại cảnh đêm ngoài cửa sổ một lần nữa, rồi mới xoay người đi về phía hội trường tiệc rượu.

Thật ra thì cô không thích những trường hợp này, giao tiếp luôn luôn là điểm thiếu sót của cô, nếu để cho cô chọn, cô thà rằng ở phòng làm việc làm thêm giờ thiết kế cả một đêm. Thực ra đây cũng không phải là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này, nhưng mà có đi nhiều hơn nữa, cô cũng không thích ứng được. Bởi vì ở những nơi như thế này, những người tham dự đều là những nhân vật nổi tiếng có máu mặt trong giới kinh doanh, hoặc là những người gọi là quan chức nhà nước. Nói chuyện với những người này rất tốn đầu óc, có nhiều lúc, những vị bụng phệ kiêu căng gọi là nhân vật nổi tiếng kia, ánh mắt của những người gọi là quan lớn cũng trở nên sỗ sàng không thèm che giấu. Cho nên An Nhiên

vẫn không quen được những trường hợp như thế này. Nhưng mà công việc, cô vẫn phải đi thích ứng với nó, chứ không có chuyện nó thích ứng với cô, cho nên dù không thích, cô vẫn phải đến.

An Nhiên đẩy cửa đi vào, giờ phút này trong đại sảnh đang mở điệu Waltz, giai điệu tuyệt vời kia lôi kéo cả hội trường tham gia vào khiêu vũ. Từng đôi nam nữ nhảy múa giữa hội trường.

An Nhiên không có tâm trạng thưởng thức, nhìn xung quanh tìm kiếm đồng nghiệp công ty, rồi tìm được Hoàng Đức Hưng lúc này đang nói cười ở gần cạnh sàn nhảy bên phải hội trường, mà Tiểu Hiểu thì đứng cạnh, trong bộ lễ phục toàn thân màu đen, thấp ngực hở lưng.

Chương 62: Tiệc rượu 2

An Nhiên đi về hướng bọn họ, cách khoảng mười bước, thì Hoàng Đức Hưng phát hiện ra cô, ánh mắt nhìn cô có chút không vui, An Nhiên biết, ông ta đang không vừa lòng vì cô tự tiện rời khỏi.

An Nhiên ung dung đi về phía ông ta, đến gần mới phát hiện, người đứng đưa lưng về phía cô là Đồng Văn Hải, khẽ nhíu mày, gần đây cô dường như đặc biệt chạm chán người Đồng gia.

Nhin cô đến gần, Hoàng Đức Hưng sửa lại ánh mắt không vui vừa rồi, cười nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, tới đây, vừa rồi Đồng cục trưởng đang nhắc đến cô, hỏi sao cô còn chưa đến đây."

Nói xong, Đồng Văn Hải và Tiểu Hiểu đang đưa lưng về phía cô cũng xoay người lại, Tiểu Hiểu vẫn có vẻ mặt cười như không cười, mà Đồng Văn Hải thấy cô dì thì ường như có chút vui mừng, cười nói: "Vừa rồi tôi còn tưởng rằng cô không đến đấy, không nhìn thấy đâu cả."

An Nhiên cười cười, lấy cớ nói: "Vừa mới đi phòng vệ sinh một chuyến."

Đang nói chuyện thì có người đến tìm Đồng Văn Hải, thửa dịp Đồng Văn Hải nói chuyện với người nọ, Hoàng Đức Hưng lẩy một ly rượu đưa cho An Nhiên, sau đó mượn cùi chỉ này, nói nhỏ bên người cô: "Đồng cục trưởng dường như có ấn tượng tốt với cô, tối nay cô chú ý đi cùng đi."

Nghe vậy, An Nhiên cau mày, vừa định nói gì đó, thì thấy Đồng Văn Hải đã nói xong với người nọ, xoay người lại, cười nhìn bọn họ, hỏi: "lần này 'Chân Thành' có ý định đấu thầu tòa thị chính sao?"

"Dĩ nhiên, mấy ngày qua An Nhiên và Tiểu Hiểu đều đang chuẩn bị bản thiết kế, cũng đã chuẩn bị giá đấu thầu rồi, đến lúc đó xin Đồng cục trưởng lưu ý nhiều hơn." Hoàng Đức Hưng cười nói.

Dong Văn Hải cũng không tỏ thái độ gì, chẳng qua là cười cười

giơ tay lên khẽ nhấp hớp rượu.

"Cha."

Mấy người đang đứng, Hoàng Đức Hưng đang nháy mắt với An Nhiên nói gì đó, thì đột nhiên một giọng nữ dịu dàng vang lên từ phía sau, thanh âm kia An Nhiên nghe thấy, thậm chí có loại cảm giác quen thuộc đến khó hiểu.

Mọi người quay đầu lại, thấy Mạc Phi đang đi về phía này, mà anh ta còn dắt thêm một người phụ nữ, nhẹ nhàng cười nói, rất xinh xắn. Không diễm lệ, kiều mỹ bằng Tiểu Hiểu, vẻ đẹp của cô nhàn nhạt, thanh khiết không son phấn làm nổi bật khuôn mặt với ngũ quan xinh xắn, bộ lễ phục màu trắng giản dị tôn lên vóc người mỹ lệ, lại thêm khí chất phiêu diêu của cô, nên có cảm giác không nhiễm bụi trần.

An Nhiên kinh ngạc nhìn cô, tất nhiên là cô nhận ra cô ta, Đồng Tiểu Tiệp, người hồi trước được xưng tụng là hoa khôi đẹp nhất T Đại.

Đồng Tiểu Tiệp khoác tay Mạc Phi đến đây, ánh mắt chỉ là nhẹ nhàng đảo qua mọi người, rồi dừng lại trên người An Nhiên, nụ cười má lúm đồng tiền vẫn không thay đổi, ngay cả nét mặt cũng không biến hóa chút nào, cô ta lạnh nhạt hơn nhiều so với vẻ mặt ngạc nhiên của An Nhiên.

Cũng không dừng mắt lại trên người An Nhiên quá nhiều, liền thu hồi tầm mắt lại nhìn Đồng Văn Hải, "Cha, con vừa hỏi Mạc Phi xem cha có đến không, vừa mới nói chuyện đã nhìn thấy cha cười nói ở đây."

"Tiểu Tiệp, các con đã đến a." Đồng Văn Hải cười cười nhìn con gái, sau đó quay đầu giới thiệu cho cô: "Vị này là Hoàng tổng giám của Chân Thành, vị này là kiến trúc sư Tiểu, vị này là kiến trúc sư Cố. Cha nghe Mạc Phi nói gần đây đang bàn tính hợp tác với Chân Thành, nghĩ đến sau này mọi người chắc chắn sẽ có nhiều dịp tiếp xúc, làm quen trước cũng tốt."

Đồng Tiểu Tiệp mỉm cười gật đầu với bọn họ, vẻ mặt cũng không thân thiện là mấy, chỉ mang theo khoảng cách vô hình. Sau

đó quay đầu nhìn Mạc Phi, nói: "Mấy ngày qua về muộn là bận rộn chuyện hợp tác đi." Nói xong, đưa tay chỉnh lại cà vạt hơi lệch ra cho anh ta, nói: "Ai, anh nói xem anh vừa mới trở về, lại bận công việc vẫn giống như đang ở Mỹ a. Không sợ làm thân thể kiệt sức sao." Nói xong, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại.

Mạc Phi hơi có chút mắt tự nhiên cười cười, kéo tay cô xuống, ánh mắt lại nhìn thẳng vào An Nhiên.

Đồng Tiểu Tiệp nhìn theo ánh mắt anh ta, đúng lúc chống lại ánh mắt An Nhiên, khéo mắt khẽ động, nhìn An Nhiên cười nói: "vì này là An Nhiên học tỷ sao, đã lâu không gặp, học tỷ thay đổi khiến em suýt không nhận ra rồi."

Học tỷ. A, xưng hô thế này thật kỳ lạ, rõ ràng các cô là cùng khóa a, từ lúc nào cô biến thành học tỷ của cô ta rồi.

An Nhiên chỉ cười, không nói gì. Chính xác thì cũng không biết phải nói gì, có lẽ hồi trước ở trường học có gặp qua, nhưng ngay cả gật đầu với nhau cũng không có, bây giờ cô ta đột nhiên nói một câu như thế, cô thật không biết tiếp lời thế nào.

Tiểu Hiểu nhìn va chạm giữa các cô, khéo miệng mỉm cười có thâm ý khác, cô chắc chắn Đồng Tiểu Tiệp đã nhận được bức ảnh mà hồi trước mình gửi đến, nhìn cô ta lúc này, cô thấy, Đồng Tiểu Tiệp này cũng không phải là người lương thiện gì, bằng sự hiểu biết của cô về An Nhiên, e rằng không phải là đối thủ của Đồng Tiểu Tiệp. Nghĩ thế, nụ cười trên khéo miệng càng sâu hơn.

Vì Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp đến khiến bầu không khí trở nên bất thường, Hoàng Đức Hưng đang muốn nói gì để điều hòa không khí thì Đồng Tiểu Tiệp đã cướp trước một bước.

Đồng Tiểu Tiệp quay đầu nhìn Mạc Phi nói: "Em muốn đi phòng vệ sinh."

Mạc Phi gật đầu, "đi đi."

Đồng Tiểu Tiệp mỉm cười quay đầu, nhưng đi ngay lập tức mà cười nói với An Nhiên: "Học tỷ đi cùng em chứ, em vừa quay về, trước đó cũng không đến đây, An Nhiên học tỷ có thể dẫn đường giúp không?"

An Nhiên sững sốt, qua cuộc điện thoại buổi chiều, cô biết tuyệt đối không chỉ đơn giản là đi cùng cô ta đến phòng vệ sinh như vậy, vừa định mở miệng từ chối, thì Tiểu Hiểu đứng bên cạnh nói: "An Nhiên đi cùng Đồng tiểu thư đi, chị vừa mới đi phòng vệ sinh, biết đường mà."

Nghe vậy, Đồng Tiểu Tiệp quay đầu nhìn Tiểu Hiểu có thâm ý, khóc miệng khẽ nhếch lên.

"Đúng vậy a, An Nhiên, cô đi cùng Đồng tiểu thư đi." Hoàng Đức Hưng đứng một bên không rõ tình hình nên mở miệng nói.

Không biết là sợ Đồng Tiểu Tiệp sẽ làm khó An Nhiên, hay là sợ An Nhiên sẽ nói gì với Đồng Tiểu Tiệp, mà Mạc Phi đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng, "Anh dẫn em đi."

Đồng Tiểu Tiệp nhỏ giọng cười ra tiếng, quay đầu nhìn chồng một cái, cười nói: "Chúng em đi phòng vệ sinh nữ, một người đàn ông như anh đi làm gì, lại nói, em và học tỷ nhiều năm không gặp, tất nhiên là có nhiều chuyện muốn tâm sự rồi."

Cô ta đã nói như vậy, An Nhiên cũng không thể từ chối nữa, đành bất đắc dĩ gật đầu, nói: "Đi thôi, phòng vệ sinh ở bên này." Nói xong, liền đi trước đi ra cửa hội trường.

Chương 63: Tiệc rượu 3

Ra khỏi hội trường, Đồng Tiểu Tiệp đuổi kịp bước chân của An Nhiên, "Học tỷ đi nhanh như vậy làm gì."

An Nhiên nhìn cô ta, nói: "Tôi nghĩ là Đồng tiểu thư rất gấp."

Đồng Tiểu Tiệp cười cười, đi song song với cô, "Quả thật gấp, nhưng mà chưa đến mức vội vã như vậy, chúng ta cứ đi từ từ, hôm nay tôi đi giày hơi cao, không đi nhanh được, vừa vặn chúng ta có thể trò chuyện."

"Tôi không cảm thấy giữa tôi và Đồng tiểu thư có gì để nói." An

Nhiên nói thằng. Cô không phải là một người biết quanh co, hay có kỹ xảo nói chuyện.

Đồng Tiểu Tiệp cười, "Học tỷ có thể trực tiếp gọi Tiểu Tiệp là được rồi, không cần khách khí như vậy."

An Nhiên dừng bước, quay đầu nhìn cô, nói: "Tôi nghĩ hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt."

Vẻ mặt Đồng Tiểu Tiệp vẫn cười, "là lần đầu tiên gặp mặt chính thức, nhưng mà tôi nghĩ chúng ta hẳn đã quen thuộc đối phương, ít nhất tôi quen thuộc cô, An Nhiên, từ sáu năm trước đã quen thuộc."

An Nhiên nhìn cô, một lúc lâu không nói lời nào. Cô không rõ người phụ nữ này muốn làm gì, cô tự nhận là buổi chiều đã nói rất rõ rồi.

"Đồng tiểu thư có lời gì, chúng ta nói một lần cho rõ ràng." Một lúc lâu sau, An Nhiên nhìn cô ta bình tĩnh nói. Có một số việc cô không muốn khơi ra, nhưng nếu không sớm thì muộn gì cũng có kết quả thế này, như vậy cứ để nó kết thúc luôn một lần đi, có một số vết thương nhìn qua thì đã lành lặn rồi nhưng cũng không có nghĩa, khi lại chạm tới thì hoàn toàn không đau đớn nữa.

"Cố tiểu thư cô không muốn biết nguyên nhân thực sự năm đó Mạc Phi bỏ đi sao?" Đồng Tiểu Tiệp sửa lại xưng hô, nhìn nét mặt của cô cũng cực kỳ nghiêm túc, mặc dù khuôn mặt vẫn chứa nụ cười nhưng trong mắt đã không còn nụ cười.

"Không muốn." Biết thì thế nào, chung quy cũng không thể thay đổi được quá khứ, và lại bất kể đã trải qua quá khứ đau đớn đến mức nào nhưng con người cuối cùng vẫn phải vượt qua mà sống tiếp, mà cuộc sống bây giờ của cô rất tốt, cần gì phải truy hỏi quá khứ, truy hỏi một lịch sử khiến mình từng đau khổ không thể tả!

Nghe vậy, Đồng Tiểu Tiệp sững sốt, hiển nhiên là đáp án của An Nhiên có chút ngoài dự kiến của cô ta, nhưng ngay sau đó cười khẽ, nói: "Nếu như tôi nói cho cô biết từ đầu đến cuối Mạc Phi đều chỉ yêu mình cô, cưới tôi, chẳng qua chỉ vì bất đắc dĩ?"

An Nhiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn cô ta, "Lời này của cô có ý

gi?" Cái gì là bất đắc dĩ, có năm đó ai bắt buộc anh ta sao?

Nhin nét mặt của cô, khóe miệng Đồng Tiểu Tiệp cong lên thành nụ cười khinh thường, như đã sớm đoán được phản ứng của cô, chỉ lạnh lùng nói: "cô còn yêu anh ta?"

An Nhiên nhíu mày, "Lời vừa rồi của cô là có ý gì?"

"Ha hả." Đồng Tiểu Tiệp cười nhẹ, "không có gì." Giương mắt nhìn thấy Mạc Phi đang từ cửa hội trường chạy vội đến, hạ mắt lạnh lẽo, nụ cười trên khóe miệng chưa hề biến mất, khi giương mắt nhìn An Nhiên, giọng nói dịu dàng đi vài phần, nói: "Học tỷ không phải nói muốn dẫn tôi đi phòng vệ sinh ư, có thể đi được chưa?"

An Nhiên nhìn cô, một lúc lâu không nói lời nào, cuối cùng xoay người đi về phía phòng vệ sinh.

Ngoài cửa phòng vệ sinh, An Nhiên quay đầu nói với cô ta: "Cô đi vào đi." Nói xong, liền xoay người muốn rời đi.

Trong nháy mắt An Nhiên đi sát qua Đồng Tiểu Tiệp, thì nghe thấy Đồng Tiểu Tiệp nói: "Sáu năm trước tôi có thể khiến anh ta rời bỏ cô, tất nhiên sáu năm sau cũng có thể khiến anh ta không quay lại với cô, tôi giữ được anh ta sáu năm, thì sẽ giữ được anh ta sáu mươi năm." Nói xong, liền đi vào trong phòng vệ sinh.

An Nhiên sững sờ quay đầu nhìn cánh cửa phòng vệ sinh mở ra rồi đóng lại, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần.

Khi một lần nữa trở lại hội trường, thì ở cửa hội trường cô thấy Mạc Phi đứng đó, sắc mặt anh ta có chút hoảng loạn. Anh ta cũng thấy cô, muốn đi lên, rồi lại nghĩ đến cái gì, mà do dự không tiến.

An Nhiên nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt này, đã từng, cô và người đàn ông này từng có những ngày hạnh phúc nhất. Nhưng cuối cùng chỉ có thể giống như hiện tại, nhìn nhau không nói gì. Cô không biết lý do năm đó anh ta rời đi là gì cái gì, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được kết quả hiện nay, có lẽ như bọn họ nói, năm đó anh ta rời đi có lý do khó nói, có lẽ như họ nói, anh ta trước sau vẫn chỉ yêu mình, nhưng nếu tất cả đều là sự thật thế nào, nhìn lại hiện tai, anh ta có vợ, cô có chồng, chỉ có thể cảm thán, duyên phận của bọn họ quá ngắn ngủi.

Thu hồi ánh mắt, An Nhiên nhìn thẳng về phía trước, bước thẳng vào đại sảnh hội trường.

Mặc Phi nắm chặt tay, muốn bước lên, nhưng khéo mắt lại liếc thấy Đồng Tiểu Tiệp đang đi đến, hai tay nắm chặt kia lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, lặp đi lặp lại như thế nhiều lần, cuối cùng anh ta không tiến lên bước nào, quay đầu, mỉm cười nhìn người phụ nữ đang đi về hướng anh ta.

An Nhiên đi vào thì thấy Tiểu Hiểu đang cùng Hoàng Đức Hưng nói chuyện gì đó với người khác, không thấy Đồng Văn Hải. Như thế An Nhiên hơi yên tâm lại, cô cũng cảm giác được Đồng Văn Hải đối xử đặc biệt với mình, cô cũng biết chẳng qua là vì ông ta quen biết với mẹ cô, mặc dù cô không biết giữa bọn họ trước kia từng có chuyện gì, nhưng là nhớ lại thái độ của mẹ cô khi gặp ông ta tối hôm đó, cô nghĩ, nếu không cần thiết, sau này vẫn nên tránh ông ta một chút.

An Nhiên đi về phía Tiểu Hiểu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, thế cho nên không để ý một người đi sượt qua bên cạnh.

"Ai nha." Một giọng phụ nữ sợ hãi kêu lên.

Người kia đi qua hơi vội vàng, mà An Nhiên cũng không chú ý, bả vai đụng vào ly rượu đỏ trên tay người kia, sau đó chén rượu sóng sánh, nghiêng nghả một cái rồi bắn ra ngoài rất nhiều, quần áo của người nọ và An Nhiên ít nhiều điều bị dính, An Nhiên bị nhiều hơn, người nọ ít hơn.

An Nhiên ngẩng đầu, thấy người phụ nữ trước mắt khoảng bốn mươi tuổi, hơi hơi phúc hậu, giờ phút này bộ lễ phục màu trắng thấm một vết rượu lớn, An Nhiên nói xin lỗi trước: "Thật xin lỗi, tôi không thấy được bà đến đây." Quả thật cô không nhìn thấy, mà bà ta xuất hiện cũng quá đột ngột, cô hoàn toàn không đề phòng trước.

Người nọ cúi đầu liếc nhìn bộ lễ phục màu trắng bị bắn tung tóe rượu đỏ, sắc mặt chợt trầm xuống, ngẩng đầu lại mắng An Nhiên, "Cô làm sao vậy hả, không có mắt à, một người lù lù như tôi mà không nhìn thấy, cô mù sao?"

An Nhiên bị bà ta phát giận đến không hiểu ra sao, và chạm này nên là trách nhiệm của hai người, cô đến đây, bà ta cũng đến đây, mình không nhìn thấy là sai, chẳng lẽ bà ta không nhìn thấy thì không phải là sai sao?

"Cô lườm cái gì mà lườm, cô bảo tôi phải làm sao bây giờ, tại cô mà quần áo của tôi nhuộm toàn rượu đỏ rồi, cô nói phải thế nào đây!" Giọng nói người nọ có chút hùng hổ. Tiếng quát mắng của bà ta thu hút rất nhiều người xung quanh vây lại xem. Trong đó có người nhận ra người phụ nữ kia, bước lên nói: "ai nha, Trương phu nhân, xảy ra chuyện gì a!"

Vị phu nhân kia muốn nổi giận, hôm nay một nửa nhân vật nổi tiếng ở Giang Thành đều tụ tập ở đây, bây giờ lại biến thành như vậy, làm thế nào a! Nghĩ đến đó, liền hung hăng trợn mắt nhìn An Nhiên một cái, nói: "Không biết con bé này từ đâu chạy đến, đi không có mắt, đụng lung tung."

Âm nhạc của hội trường không át được chuyện cãi vã bên này, cách đó không xa Tiểu Hiểu và Hoàng Đức Hưng cũng nghe thấy tiếng cãi nhau ở đây, quay đầu thấy An Nhiên đứng trong đám người, phần ngực bộ lǚ phục màu cam nhạt bị ướt một mảng lớn, trông có chút chật vật.

Chương 64: Người đàn bà nổi tiếng đanh đá

"Cô là ở công ty nào, không có tố chất gì cả, đi đường cũng lảo đảo, cô có biết bộ lǚ phục của tôi bao nhiêu tiền không, cô có đền được không hả?" Vị phu nhân bị va vào kia hùng hổ nói.

Thì ra vị mà An Nhiên không cẩn thận va vào này là phu nhân của tổng giám đốc công ty bất động sản nào đó.

Người này vốn xuất thân nông dân, hồi xưa từng mở trại gà ở nông thôn, sau đó vì nhà nước kiến thiết phát triển, nơi vốn là đất

làng biến thành bến xe, nông thôn biến thành trung tâm thành phố, mà chồng vị Trương phu nhân này cũng là người có đầu óc kinh tế, thừa dịp trào lưu xây dựng kinh tế, quyết đoán đóng cửa chuồng gà, dùng toàn bộ tiền kiếm được từ mấy năm nuôi gà đi mua mấy mảnh đất xung quanh bến xe, rồi mấy năm sau lại thừa dịp bất động sản phát triển điên cuồng, giá mấy mảnh đất trống quanh bến xe lên như vũ bão, mà bọn họ lại lợi dụng khi giá nhà lên cao nhất lập tức bán tháo ra, giá cả gấp mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần đã giúp bọn họ phát lên nhanh chóng, rồi dùng số tiền kinh xù đó mở ra công ty bất động sản có kích thước không nhỏ như hiện tại.

Cho dù giàu lên, được thăng cấp trở thành nhân vật nổi tiếng số một hai ở Giang Thành, thường xuất hiện tại các dạ tiệc, tiệc rượu, nhưng mà cốt cách bên trong vẫn không sửa đổi được, vẫn giữ nguyên tính tình phụ nữ nông thôn lỗ mãng, bộp chộp và không nói lý lẽ, vì vậy mà nổi tiếng là người đàn bà đanh đá của Giang Thành.

"Cô nói đi a, hiện tại phải làm sao đây, quần áo của tôi bị cô biến thành như vậy, cô bảo tôi làm sao còn tham gia tiệc rượu hả?" Người đàn bà đanh đá hung ác nhìn chằm chằm An Nhiên, giọng nói hùng hổ.

An Nhiên nhắm lại mắt, thật là có chút ít tức giận. Nhưng vẫn lý trí cố gắng làm mình bình tĩnh lại, hít thở sâu, nhìn bà ta nói: "Vị phu nhân này, chuyện tối này coi như là tôi không đúng, như thế này đi, chi phí giặt bộ lễ phục này tôi sẽ bỏ ra, bà thấy thế nào."

"Cái gì gọi là coi như là cô không đúng, vốn chính là cô đụng vào, chẳng lẽ tôi tự mình đụng hay sao, còn có, chi phí giặt đồ, hừ, cô cho là đang đuổi tên ăn mày sao? Ta mà lại thiếu mấy đồng tiền này?"

An Nhiên hít sâu một cái, nói: "Vị phu nhân này, vậy bà muốn thế nào?"

"Bộ lễ phục của ta là chuyển từ Paris đến, phải một trăm nghìn đôla Mỹ, như vậy đi, cô đền cho ta tiền bộ lễ phục này, sau đó nói

xin lỗi, chuyện này, chúng ta coi như là kết thúc." Người đàn bà đanh đá kia nói với vẻ mặt đương nhiên.

"Bà!" An Nhiên trừng lớn mắt, một trăm nghìn đô-la, bà ta cướp tiền sao? Thật là quá bức mình, vốn là sai lầm của đôi bên, bà ta định đổ hết trách nhiệm lên đầu cô sao, nói xin lỗi còn chưa tính, còn dùng công phu sư tử ngoạm, một trăm nghìn đô-la, sao bà ta không đi ăn cướp đi?

An Nhiên tức giận, nhưng vốn không phải là người thất lễ, ra ngoài mắng chửi người, tức giận rồi cũng chỉ nhả ra một câu: "bà, bà thật không nói lý lẽ!"

"Ta không nói lý, bây giờ là cô đụng vào ta!" Khí thế của vị phu nhân kia cao hơn An Nhiên vài phần.

Tiểu Hiểu liếc nhìn người bị An Nhiên đụng vào, trong lòng không khỏi cảm thấy bi ai thay cô, nhưng hơn hết là mừng thầm. Cô không thích An Nhiên, từ khi mới vào công ty đến bây giờ, cô vẫn ghét người phụ nữ này, không, không phải nói là ghét, hắn là ghen tỵ, cô thừa nhận cô ghen tỵ với người phụ nữ này, ghen tỵ trời cao ban cho cô ta mọi thứ tốt đẹp, gia đình, hòa thuận với cha mẹ, thậm chí có được năng khiếu thiết kế, những thứ mà cô vẫn mong muốn có được, thế nhưng, cô không có gì cả.

An Nhiên thật là có chút bức bối, nói chuyện cũng liên không khách khí nữa, "Là ai và phải ai, trong lòng mọi người biết rất rõ, nhiều người như thế này, đi đi lại lại, dù tôi có cẩn thận nữa cũng chưa chắc đã không có chuyện gì. Vừa rồi nói xin lỗi là lẽ phép, không muốn làm ầm lên, cũng không có nghĩa là lỗi của tôi, nếu truy cứu đến cùng thì đó là từ hai phía, mỗi người chịu một nửa trách nhiệm, ai cũng không tránh được."

"Ý của cô là lỗi của tôi phải không?" Vị phu nhân kia trừng to mắt nhìn An Nhiên, vẻ mặt kia dường như có thể ăn thịt người.

"Tôi nói, mỗi người một nửa, hai người đều có trách nhiệm." An Nhiên cũng không phải dễ dàng bị dọa sợ, đứng có vượt qua giới hạn của cô, cô cũng không phải là loại người để người khác tùy tiện bắt nạt, nếu mình không sai, cô phải tranh luận đến cùng.

"Cô..." Người đàn bà đanh đá tức giận, chỉ tay vào An Nhiên vừa định nói chuyện, thì lúc này Hoàng Đức Hưng tiến lên, nhìn bộ dạng chật vật của An Nhiên, chân mày không khỏi nhíu chặt lại. "An Nhiên, xảy ra chuyện gì vậy?"

Không đợi An Nhiên mở miệng, người đàn bà đanh đá kia nhận ra Hoàng Đức Hưng, tiến lên truy hỏi: "Hoàng tổng giám, đây là người của công ty ông?" Giọng nói rất hung hăng.

Hoàng Đức Hưng quay đầu, tất nhiên cũng nhận ra bà ta, cười nói: "Trương phu nhân, xảy ra chuyện gì? An Nhiên là nhà thiết kế của công ty chúng tôi, có gì không đúng xin bỏ qua cho."

"Bỏ quá, a, không dám nhận!" Người đàn bà đanh đá kia cười lạnh, nhìn An Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Theo như cô ta nói, là tôi phải nêu xin lỗi cô ta, gần như là xin cô ta bỏ qua cho đấy!"

Hoàng Đức Hưng trừng mắt với An Nhiên, cười nói: "Trương phu nhân nghiêm trọng hóa rồi, An Nhiên còn trẻ, chưa có nhiều hiểu biết xã hội, bà đừng chấp cô ấy."

"Hiểu biết, thế mà cô ta lại mở rộng hiểu biết cho tôi đây, tôi chưa từng thấy ai đã va phải người mà còn hung dữ như thế!" Người đàn bà đanh đá kia được lý không buông tha người nói, "hôm nay Hoàng tổng giám tự mình xử lý đi, phải cho tôi một lời giải thích mới được."

Nghe vậy, ngực An Nhiên pháp phồng kịch liệt, rõ ràng là bị chuyện này làm tức giận không nhẹ, liếc nhìn nơi khác, không nhìn bà ta, không khéo lại đối diện với ánh mắt của Mạc Phi trong đám người, bốn mắt nhìn nhau, An Nhiên nhìn ra được sự lo lắng và quan tâm trong mắt anh ta. Quay mặt đi, thu hồi ánh mắt.

"Vậy Trương phu nhân muốn xử lý như thế nào, bà xem, tôi sẽ để An Nhiên bồi thường cho bà một khoản thì thế nào." Hoàng Đức Hưng nói. Hôm nay ở đây tập trung toàn nhân vật nổi tiếng trong thương giới và chính trị, chuyện làm ầm lên sẽ khiến người ta chê cười, trong lòng thầm mắng An Nhiên chọc ai không chọc, thế mà lại chọc phải người đàn bà nổi tiếng đanh đá này!

"Võn chưởng có gì, tôi cũng không phải là loại người thích so đo,

cô ta sai rồi thì nói câu xin lỗi là xong, nhưng cô ta ngược lại, thích nói xuyên xỏ, không có câu nào dễ nghe, theo ý cô ta, tôi còn phải nhận lỗi với cô ta mới phải." Người đàn bà đanh đá kia mặt không đổi sắc nói: "Đã như vậy, cũng đừng nói tôi quá so đo, bộ lễ phục này là tôi mua từ Paris, hiện tại biến thành như vậy cô ta nhất định phải bồi thường, ngoài ra, cô ta phải nói xin lỗi tôi trước mặt mọi người!"

Nghe vậy, đám người vây quanh quanh sát ào ào rỉ tai, thật ra thì tất cả mọi chuyện vừa rồi mọi người đều chứng kiến, ai sai, ai đúng, ai hung hăng tất cả đều rõ nhưng mà cuối cùng chỉ đến xem chuyện vui, bọn họ sẽ không vì một nhà thiết kế vô danh mà lăng nhăng với một người đàn bà đanh đá, cho nên xem thì xem cũng không tỏ ý kiến gì.

"Như vậy đi Trương phu nhân, An Nhiên là nhân viên của công ty chúng tôi, hôm nay cũng là tôi đưa đến, cho nên để tôi bồi thường bộ lễ phục này cũng được, hay để An Nhiên bồi thường bộ lễ phục này cũng thế, chúng ta cứ quên chuyện này đi, bà thấy thế nào?" Hoàng Đức Hưng thương lượng.

Chương 65: Vợ của tôi

Người đàn bà đanh đá kia không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào An Nhiên, không nói được, cũng không nói không được.

Thấy bà ta như thế, Hoàng Đức Hưng cũng tự nhiên biết là bà ta ngầm chấp nhận rồi, vội vàng quay đầu, nẩy mắt cho An Nhiên: "An Nhiên!"

An Nhiên nhìn ông ta, lại liếc nhìn người đàn bà đanh đá hung hăng kia, trong lòng tất nhiên là tủi thân, cô tự nhận không phải hoàn toàn là lỗi của cô, nên không có lý do gì phải để mình phải bị oan ức. Nghĩ thế, cô nhìn thẳng vào mắt bà ta, nói: "Tôi sẽ không

xin lỗi bà, tôi cũng không thấy tôi làm sai hay nói sai điều gì."

"Ha, ông nghe đi, đây là thái độ của cô ta, tốt, rất tốt." Người đàn bà đánh đá kia thẹn quá hóa giận, tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: "Hoàng tổng giám, đừng nói tôi không nể mặt mũi ông, là cô ta cẩn bản không giữ thể diện cho ông."

"An Nhiên!" Hoàng Đức Hưng quay đầu, giận dữ nhìn An Nhiên, trong lòng không ngừng trách móc cô không biết chừng mực.

An Nhiên tránh tầm mắt của ông ta, quay đầu đi, không thèm nhìn ông ta.

Trong đám người Mạc Phi có chút không nhìn được nữa, anh ta không nỡ để An Nhiên oan ức như thế, liền nhích chân muốn tiến lên, lại bị Đồng Tiểu Tiệp ở bên cạnh kéo tay lại, lắc đầu với anh ta.

Chân mày Mạc Phi nhíu chặt lại, lo lắng nhìn An Nhiên, rồi quay đầu nhỏ giọng nói với Đồng Tiểu Tiệp: "Tiểu Tiệp, em bỏ ra."

Đồng Tiểu Tiệp nhìn anh ta, nhưng không nói chuyện, buông tay anh ta ra, đồng thời lách mình vào trong đám người, đi về phía An Nhiên và người đàn bà đánh đá kia.

"Dì Trương." Khuôn mặt mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu.

Đám người đang nhao nhao quay đầu lại, nhìn thấy cô ta thì lộ ra các loại sắc mặt, An Nhiên nghi hoặc nhìn cô ta, không rõ cô ta muốn làm gì. Mà Hoàng Đức Hưng thì mừng rỡ, vì ông ta biết con trai Trương gia cưới con gái thứ hai của Đồng gia là Đồng Tiểu Mẫn, tính ra bọn họ coi như là thân thích, mặt khác An Nhiên và Đồng Tiểu Tiệp lại là bạn học đại học, vừa vặn có quan hệ với nhau, có tầng quan hệ này, nếu Đồng Tiểu Tiệp làm người hòa giải giữa bọn họ, vậy thì người đàn bà đánh đá họ Trương kia sẽ nể mặt. Lại nhìn người đàn bà đánh đá kia, trên mặt có chút mất tự nhiên, cúi đầu liếc nhìn bản thân chật vật, lại giương mắt nhìn An Nhiên, ánh mắt kia như muốn ăn thịt người, theo bà thấy, Đồng Tiểu Tiệp đã chứng kiến bản thân mình thảm hại như thế này, coi như là mất hết sạch thể diện.

"Dì Trương, An Nhiên là học tỷ của cháu, ngài là bề trên rộng lòng coi như là nể mặt mũi cháu, đừng làm căng với chị ta, được

không?" Đồng Tiểu Tiệp thân mật kéo tay bà ta, lấp lòng nói.

Người đàn bà đanh đá Trương gia nhìn Đồng Tiểu Tiệp một cái, thật ra thì chuyện đến mức này, không thể có chuyện bảo bà ta nhượng bộ, nếu trước đó Đồng Tiểu Tiệp đã ra mặt cầu tình, thì nể mặt mũi Đồng gia, bà cũng không so đo rồi, nhưng sau khi Hoàng Đức Hưng liên tục làm lành, mà con bé kia vẫn không chịu khuất phục bồi thường cho bà ta, ngang ngạnh cãi lại là mình không sai, nếu bây giờ cứ thế này mà bỏ qua thì chẳng phải là tự hạ thấp thân phận của mình sao, bà ta đường đường là một phu nhân giám đốc công ty lớn, chẳng lẽ còn không trường tri được một kiến trúc sư nho nhỏ, nói ra thật mất mặt, chuyện này bà không mặc kệ được.

Hắng giọng một cái, liếc nhìn Đồng Tiểu Tiệp bên cạnh, người đàn bà đanh đá Trương gia mở miệng nói: "Tiểu Tiệp, không phải là dì không nể thể diện của cháu, là học tỷ của cháu khinh người quá đáng, vừa rồi cháu cũng thấy đấy, lời hữu ích thì cô ta không nghe theo, cho nên hôm nay cô ta phải có lời giải thích với ta, nếu không, dì cháu quả là không còn mặt mũi nào nữa."

"Vậy..." Đồng Tiểu Tiệp có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn Mạc Phi, chân mày khẽ nhíu lại, như là muốn nói, cô đã cố gắng rồi nhưng thật không có cách nào cả.

Hiện trường yên lặng hoàn toàn, ngay cả âm nhạc cho bữa tiệc cũng ngừng lại từ lúc nào, người vây quanh xem ngày càng nhiều, một số không biết tình hình đang cúi đầu hỏi người khác đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì.

"Hoàng tổng giám, ông nói phải làm sao bây giờ?" Người đàn bà đanh đá họ Trương quay đầu nhìn Hoàng Đức Hưng, bây giờ cái gì xin lỗi, bồi thường gì đó đều quên đi, hôm nay bà muốn tạo áp lực để Hoàng Đức Hưng đuổi việc con bé không biết trời cao đất rộng này, để cô ta biết, ở tiệc rượu như thế này, không phải ai cũng đắc tội được.

Vẻ mặt Hoàng Đức Hưng bất đắc dĩ nhìn An Nhiên, trong lòng suy nghĩ, con bé này cái gì cũng tốt, tài năng thiết kế trời cho, nhưng đối nhân xử thế vẫn kém Tiểu Hiểu, đột nhiên ông hối hận

đã đưa cô đến đây, nếu không phải thấy Đồng Văn Hải và Mạc Phi có ý với cô, thật sự ông không có ý định để cô dự tiệc rồi.

Lúc này đã sớm ổn định lại tâm trạng của mình, An Nhiên lạnh nhạt nói: "Trương phu nhân không cần làm khó tổng giám chúng tôi, chuyện này là chuyện giữa tôi và bà, nếu thật sự đòi làm cho ra lẽ, tôi thấy chúng ta cứ trực tiếp đến cục cảnh sát đi, tránh ánh hưởng tới những người tham dự tiệc rượu."

An Nhiên vừa nói ra, người đàn bà đanh đá họ Trương tức giận, mặt đỏ ngầu, giận dữ gầm lên: "Được! Chúng ta đi cục cảnh sát!"

"Chuyện gì xảy ra, ầm ĩ cái gì vậy?"

Phía sau, một thanh âm mang chút tang thương vang lên. Mọi người tới tấp quay đầu lại, thấy rõ người mới đến, chủ động tránh ra.

Lúc này không chỉ một người mà là năm người đàn ông cùng nhau đến đây, có bốn người đàn ông tuổi tác xấp xỉ, ước chừng khoảng năm, sáu chục tuổi, tóc mai hơi hơi bạc trắng, mang theo tang thương năm tháng.

Bốn người đàn ông theo thứ tự là Đồng Văn Hải, chủ tịch hiệp hội bất động sản Tiêu Ứng Thiên, một người đàn ông hơi béo bụng chính là chồng người đàn bà đanh đá Trương Viễn Sơn, mà người dẫn đầu bốn người cũng chính là người vừa mở miệng nói, mặt mày hòa ái, tác phong nho nhã, thị trưởng Giang Thành, Lăng Xuyên Giang!

Cùng đến với bốn người này còn có một người đàn ông trẻ tuổi có diện mạo xuất sắc, toàn thân mặc âu phục màu thâm lam, đầu tóc chải chuốt tỉ mỉ, ánh mắt thâm thúy mê người.

Mà người đàn ông này không phải ai khác, chính là Tô Dịch Thừa!

Trương Viễn Sơn liếc nhìn bà xã đứng ở giữa, chân mày nhíu chặt, thấp giọng mắng một câu, rồi kéo bà lại nhỏ giọng hỏi có chuyện gì xảy ra.

Lúc này An Nhiên cũng sững sờ nhìn Tô Dịch Thừa, cái miệng nhỏ nhắn há hốc vì quá bất ngờ, anh nói anh sẽ có tiệc rượu,

nhung cô không nghĩ anh cũng đến đây!

Tất nhiên Tô Dịch Thừa cũng nhìn thấy cô, nhìn bộ lỗ phục màu cam nhạt đen thành một vết lớn ở trước ngực, chân mày anh khẽ chau lại, nhưng không nói gì, vượt qua đám người đi về phía cô, cởi áo khoác trên người xuống khoác lên người cô, rồi nhẹ tay vén sợi tóc trên trán cô, hỏi: "Sao lại biến thành thế này?"

An Nhiên bị sự xuất hiện đột ngột của anh hù dọa, một lúc lâu còn chưa phục hồi, chỉ sững sờ nhìn anh, hỏi: "Anh, sao anh lại ở đây?"

Tô Dịch Thừa dịu dàng cười với cô, nói: "Anh chưa hề nói cho em biết là tối nay cũng đến đây sao?"

Nhin anh, An Nhiên đần độn lắc đầu, anh quả thật không nói gì.

Tô Dịch Thừa cười cười, nói: "Vậy lần sau nhớ hỏi anh."

"Dịch Thừa." Thanh âm có chút tang thương của thị trưởng Giang Thành, Lăng Xuyên Giang một lần nữa vang lên từ phía sau, nhìn An Nhiên, có chút nghi hoặc hỏi: "Vị này là?"

Tô Dịch Thừa quay đầu, cười nhạt nói: "Vợ của tôi, Cố An Nhiên."

Chương 66: Ra mặt vì cô

Tô Dịch Thừa vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều sững sốt, cả hội trường thoáng chốc không có tiếng động, im lặng đến khó tin.

Mạc Phi mở to mắt nhìn Tô Dịch Thừa, rất bất ngờ vì anh ta lại ở đây, hơn nữa còn đến cùng đám người Lăng thị trưởng, thân phận của anh ta là gì?

Tiêu Hiểu cũng sững sốt, vẻ mặt không tin tưởng nhìn hai người Tô Dịch Thừa và An Nhiên, lúc này sợ là không nghĩ khác Mạc Phi là mấy, cô không dám nói là quen biết hết tất cả công ty bất động sản

của Giang Thành, nhưng những người có máu mặt cô tự nhận là đều nhận biết được, chỉ có Tô Dịch Thừa là cô thật sự không có ấn tượng gì! Nếu như anh ta không phải là người trong ngành, chỉ sợ là người trong thị ủy, nhìn những người cùng đến, thân phận đích thi là không thấp a! Thế mà cô hoàn toàn không ngờ được anh ta có lai lịch lớn như vậy!

Lúc này Hoàng Đức Hưng đứng bên cạnh mới chợt hiểu ra, nhớ đến buổi sáng hôm đó gặp phải Tô Dịch Thừa ở trước cổng công ty, bây giờ nghẽn lại sao lại trùng hợp như vậy, xem chừng là đưa An Nhiên đi làm. Còn có, cuộc điện thoại xin nghỉ cho An Nhiên ngày đó cũng là anh ta gọi, ông đã nghĩ sao mà thấy dãy số kia quen thế, rõ ràng là dãy số từ thị ủy, thì ra là mình đoán không sai!

Đồng Tiểu Tiệp đứng cạnh người đàn bà họ Trương thì khẽ nhíu mày, nhìn hai người trước mắt, người đàn ông này cô có chút ấn tượng, hồi trước đã nhìn thấy bức ảnh chụp anh ta và cha cô, chẳng qua là không ngờ anh ta và An Nhiên ở cùng nhau, hơn nữa đã kết hôn!

Dù sao đã quen chứng kiến những cảnh như thế này, mặc dù khó tin nhưng Lăng Xuyên Giang vẫn là người phục hồi tinh thần đầu tiên, hỏi: "Cậu, cậu kết hôn khi nào? Tại sao tôi không nghe thấy cậu nói gì, lần trước đến chỗ lão Tô, cũng không nghe thấy mẹ cậu nói gì a!"

Tô Dịch Thừa dắt tay An Nhiên đi về phía Lăng Xuyên Giang, chỉ cười nhạt nói: "Chúng tôi kết hôn kết tương đối gấp gáp, tôi và An Nhiên đều sợ phiền phức, cho nên chỉ đi đăng ký, tạm thời chưa định tổ chức đám cưới." Rồi quay đầu nói với An Nhiên: "An Nhiên, chào Lăng thị trưởng."

Mặc dù còn ở trạng thái sững sờ có chút ngây ngốc, nhưng An Nhiên vẫn gật đầu, cười cười với Lăng Xuyên Giang, khẽ nói: "chào Lăng thị trưởng."

Lăng Xuyên Giang gật đầu, nhìn cô, rồi lại nhìn Tô Dịch Thừa một chút, trong lòng có chút cảm khái, nếu hồi đó không có sự kiện kia, biết đâu, biết đâu Dịch Thừa sớm đã là con rể của ông rồi,

nhung sự đời khó lường, ai mà biết được cuối cùng lại như thế này, tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người a!

"Tô trợ lý kết hôn quá im hơi lặng tiếng rồi, một chén rượu cũng không cho, quá không có lòng rồi, cũng quá hẹp hòi." Tiêu Ứng Thiên cười trêu ghẹo, xoa dịu bầu không khí có chút căng thẳng và lúng túng.

"Ha ha, Tiêu tổng nói đùa." Tô Dịch Thừa cười, sau đó quay đầu, nhìn An Nhiên một chút, rồi lại quay đầu nhìn người đàn bà đanh đá và Trương Viễn Sơn lúc này đang há hốc mồm, hỏi: "Xin hỏi Trương phu nhân, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? An Nhiên có chỗ nào làm phật lòng Trương phu nhân mà phải ầm ĩ đến cục cảnh sát thế?"

"Đúng vậy a, vừa rồi xảy ra chuyện gì, có phải là có hiểu lầm gì không?" Tiêu Ứng Thiên cũng hỏi, tiệc rượu đêm nay là do ông tổ chức, ông được coi như là chủ nhà, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, tất nhiên là ông phải đứng ra.

Người đàn bà đanh đá họ Trương gượng cười, suy nghĩ còn chưa kịp phản ứng lại với câu 'vợ tôi' của Tô Dịch Thừa vừa nói, lúc này càng không nói nổi lời nào rồi.

Bà đã gặp Tô Dịch Thừa mấy lần, cũng hiểu rõ bối cảnh sau lưng của cậu ta, chưa nói đến thế lực của Tô gia ở Giang Thành, chỉ bản thân Tô Dịch Thừa thôi, sau vài năm nữa Lăng Xuyên Giang nghỉ hưu sẽ đến lượt cậu ta lên thay, đây là quan chức đứng đầu Giang Thành mấy năm sau, là người mà bà không đặc tội được, vốn tưởng rằng con bé trước mắt chỉ là một nhà thiết kế nhỏ bé vô danh của một công ty, ai ngờ được lại động đến sếp lớn như thế a!

Nghĩ lại những lời nói vừa rồi, thật sự là hối hận xanh ruột rồi, hận không thể vả cho mình mấy cái tát, ít lời một đi chút.

Trương Viễn Sơn trợn mắt nhìn bà xã của mình một cái, bà xã nổi danh hung hăn, bình thường thì thôi đi, nhưng hôm nay cũng không xem là ở chỗ nào, gặp một người không tên không tuổi gì cũng được, thế mà lại chọc vào người không nên dây vào, vừa rồi nghe thấy Lăng thị trưởng có ý chuyển giao chuyện xây dựng ban

khoa học kỹ thuật lại cho Tô Dịch Thừa chịu trách nhiệm, ông còn đang muốn tạo quan hệ tốt với Tô Dịch Thừa, sau này mở cửa xây dựng gì thì cũng có thể tham dự vào một chân, không ngờ mới ngoảnh đi ngoảnh lại, cái bà già hung hăng này ngược lại, trực tiếp làm phật lòng người ta.

Giờ phút này ông cũng chẳng quan tâm gì khác, bước lên phía trước cười làm lành nói: "Chắc là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, Tô trợ lý đừng để tâm."

Tô Dịch Thừa nhìn ông ta, sau đó quay đầu nhìn người đàn bà họ Trương, nói: "Vậy thì có cái gì hiểu lầm xin Trương phu nhân nói rõ ràng xem, tránh để trong lòng không thoải mái, nếu thật sự là lỗi của An Nhiên, tôi hẳn là nên thay mặt cô ấy xin lỗi, nhận tội mới đúng."

Người đàn bà đanh đá họ Trương kia cười gượng, thật sự là còn khó coi hơn so với khóc, nhận tội, bà nào dám để cậu ta nói xin lỗi, nhận tội a!

Thấy bà ta thật lâu không nói lời nào, Tô Dịch Thừa gọi, "Trương phu nhân?" Ánh mắt kinh sợ nhìn bà như là khẳng định bà nói ra thế nào là thế ấy.

Người đàn bà đanh đá họ Trương cười khan, liếc nhìn chồng, lại nhận được cái trừng mắt hung hăng, hậm hực quay đầu, thật ra thì bà chẳng qua chỉ lẩn thiện sợ ác, cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu mà thôi, vì có tiền nên thường ngày đùa giỡn khéo nơi, nhưng có tiền nữa cũng không bù được quyền a, cho nên biết rõ một người có quyền hơn bà, bà liền sợ rồi. Cho nên, lúc này chỉ có thể kiên trì, duy trì khuôn mặt vui vẻ, cười làm lành với Tô Dịch Thừa, nói: "Thật ra thì, thật ra là tôi không tốt, vừa rồi không cẩn thận va vào Tô phu nhân, không cẩn thận làm bẩn lề phục của Tô phu nhân, thật ra thì —"

Không đợi người đàn bà đanh đá họ Trương nói xong, Trương Viễn Sơn vội vàng tiếp lời, quay đầu nhìn An Nhiên nói: "Thật ngại quá, trong bữa tiệc rượu có chút va chạm cũng khó tránh khỏi, nếu Tô phu nhân không ngại, đi thay bộ lề phục này một chút, chúng

tôi sẽ phụ trách mang đi giặt sạch."

Tô Dịch Thừa cũng không nói chuyện, trên mặt vẫn nở nụ cười, quay đầu nhìn An Nhiên một chút, ý là chuyện này hoàn toàn nghe theo ý cô, cô muốn thế nào thì liền làm như thế.

An Nhiên vốn không phải người đúng lý không bỏ qua cho người khác, thật ra thì chỉ là một việc nhỏ, vừa rồi cô chỉ không muốn để bà ta khinh người quá đáng. Nhưng mà sự việc đã đến mức này, nếu mình còn tính toán thì không khác gì bà ta cả, và lại tối nay tụ tập nhiều người có máu mặt, dù không vì bản thân, cô cũng phải nghĩ cho Tô Dịch Thừa, đứng bên cạnh anh, thì lòng dạ phải bao dung và nhìn xa, không thể hẹp hòi, đấy là cho anh thể diện, nghĩ vậy, cô lắc đầu với Trương Viễn Sơn, nói: "Không cần, như Trương tổng nói, tiệc rượu nhiều người, va va chạm chạm tất nhiên là không thể tránh, vừa rồi Trương phu nhân đi vội, tôi cũng không để ý, mới va vào nhau, không thể nói ai đúng ai sai, chỉ là hiểu lầm mà thôi."

"Đúng đúng đúng, hiểu lầm, một sự hiểu lầm mà thôi, Tô phu nhân không so đo là tốt rồi." Trương Viễn Sơn vội vàng phụ họa nói, vội vàng thuận theo lối thoát mà An Nhiên khơi ra.

Tô Dịch Thừa không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu liếc nhìn An Nhiên, cẩn thận khép lại âu phục trên người cô, sau đó quay đầu nói với Lăng thị trưởng và Tiêu hội trưởng: "Bác Lăng, Tiêu hội trưởng, An Nhiên hiện tại như thế, cháu muốn đưa cô ấy về trước thay quần áo, nếu không có việc gì nữa thì chúng cháu đi trước."

Lăng thị trưởng và Tiêu hội trưởng đều gật đầu, không hề phản đối.

An Nhiên cũng gật đầu với bọn họ, cười cười xin lỗi.

Dắt tay An Nhiên, Tô Dịch Thừa lại quay đầu nói với Hoàng Đức Hưng đứng bên cạnh: "Hoàng tổng giám, tôi đưa An Nhiên về rồi, không có gì vẫn đề chứ?"

"Không có, không có, không thành vấn đề." Hoàng Đức Hưng vội vàng nói.

Tô Dịch Thừa cười cười, ánh mắt khẽ đảo qua, đúng lúc chống

lại cái nhìn của Mạc Phi đang đứng trong đám người, im lặng nhìn anh ta một lát, nhưng không nói gì. Sau đó thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn An Nhiên, khéo miệng khẽ cười, nắm tay An Nhiên đi thẳng về phía cửa hội trường.

An Nhiên để mặc Tô Dịch Thừa nắm tay ra khỏi hội trường, phớt lờ ánh mắt khác thường của mọi người ở phía sau, cũng không quan tâm đến tiếng bàn luận xôn xao. Đi qua Tiểu Hiểu và Mạc Phi, cô chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của hai người, nhưng không có ngừng lại, mà đi thẳng lướt qua bọn họ, để tùy Tô Dịch Thừa dẫn cô đi.

Có một loại ảo giác, lúc này cô như là công chúa trong truyện cổ tích mà Tô Dịch Thừa chính là chàng hoàng tử của cô, vào thời điểm cô chật vật kinh khủng nhất liên xuất hiện, sau đó nắm tay cô rời đi như thế. Loại cảm giác này, thật sự có chút kỳ diệu đến khó tin.

Chương 67: Chuyến tàu đêm

Màn đêm đêm nay không tính là đẹp, không có nhiều sao, chỉ có ánh trăng khuyết rọi sáng bầu trời đêm. Đêm nay có gió nhẹ, từ từ thổi qua, không lạnh, ngược lại còn rất khoan khoái.

An Nhiên dừng lại trước cửa quán rượu, nhìn chăm chăm Tô Dịch Thừa, cũng không nói chuyện, khéo miệng lại cong lên thành nụ cười rạng rỡ.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, thấy cô không đi, nhướng mi hỏi: "Sao thế?"

An Nhiên chỉ cười không nói, sau đó vào lúc Tô Dịch Thừa nhíu mày khó hiểu, đột nhiên tiến lên, ôm cổ anh, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Sau khi thoảng kinh ngạc, Tô Dịch Thừa nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, chuyện hôn môi luôn là sở trường của anh. Một tay

ôm thắt lưng cô, một tay đặt ở gáy cô, sau đó làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Đến khi Tô Dịch Thừa thả cô ra, An Nhiên sờm đã thở hổng hộc dựa vào lồng ngực anh, mà anh cũng không khá hơn chút nào, vì nụ hôn vừa rồi mà bộ ngực cũng kịch liệt phồng.

Hai người ôm nhau một lát, đợi đến lúc hai người bình ổn lại hô hấp, Tô Dịch Thừa mới nói bên tai cô, "Chúng ta trở về?"

An Nhiên dựa lồng ngực anh, nghe nhịp tim anh từ từ ổn định lại, vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này.

"Ô ____"

Cách đó không xa, tiếng còi tàu inh ỏi, một chiếc đèn nê ông lập lòe trong bóng đêm, con tàu ngang chậm rãi chạy về phía giữa sông.

An Nhiên từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, nhìn con tàu đêm cách đó không xa, rồi lại quay đầu nhìn người đàn ông trước mắt, cười nói: "Chúng ta đi tàu thủy đi."

Tô Dịch Thừa sững sốt, nhưng ngay sau đó nở nụ cười, gật đầu, nói: "được."

Hai người ngồi trên lan can của con tàu, thật ra thì nhắc đến cô cũng rất nhếch nhác, trước giờ tan tầm còn đặc biệt làm tóc, lúc này đã bị gió trên sông thổi tán loạn. Trên người phủ áo khoác của Tô Dịch Thừa, mà bên trong bộ lễ phục bị một vết đen lớn vì rượu đỏ, đoán là giặt không sạch rồi. Lại nhìn Tô Dịch Thừa bên cạnh, gió sông cũng thổi loạn bộ tóc được cắt tỉa chỉnh tề của anh, khiến anh tùy ý mà ngông nghênh, cà vạt hơi nới rộng, cùng tay áo sơ mi bị vén lên, cả người không còn vẻ nghiêm túc thường ngày, mà nhiều hơn là nam tính và tục khí.

Tàu thủy vào ban đêm cũng không có nhiều người, cả con tàu chỉ lác đác vài người đếm trên đầu ngón tay. Con tàu chạy đến giữa sông, quay đầu nhìn lại đèn đường hai bên sông, có cảm giác không nói ra lời, cảm giác mà ở trên cầu lớn không thể nào cảm nhận được.

"Nghe nói chính phủ chuẩn bị xây dựng cầu Thanh Giang ư." An

Nhiên nói, sau này sợ là càng ngày càng ít cơ hội ngồi tàu thủy như thế này.

"Ừ, có ý định này." Tô Dịch Thừa gật đầu, xây cầu là tất yếu, không chỉ có thể xúc tiến giao thông giữa hai thành phố, ngoài ra còn có thể thúc đẩy kinh tế hai đô thị này.

An Nhiên gật đầu, nhìn mặt sông lăn tăn gợn sóng khi tàu thủy đi qua, lại quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, thân thể chậm rãi thả lỏng, gối đầu lên bờ vai anh, mà anh rất tự nhiên đưa tay ôm thân thể cô, tất cả đều tự nhiên như là đã làm thế cả trăm lần.

Gió nhẹ nhàng thổi vào khuôn mặt, An Nhiên có thể nghe thấy tiếng nước chảy dưới thuyền, mí mắt hơi trầm xuống, tối nay dường như trôi qua thật dài đằng đẵng, rõ ràng thời gian còn rất sớm, nhưng lại như là thật lâu, mà cô thấy rất mệt. Hiện tại chỉ muốn có thể ngủ một giấc thật ngon.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hai mắt An Nhiên nặng nề khép lại, tựa vào lồng ngực Tô Dịch Thừa, cô ngủ rất an tâm, khóc miếng còn hàm chứa nụ cười.

Tô Dịch Thừa cúi đầu liếc nhìn người trong lòng, khóc miệng giương lên thành một vòng cung đẹp mắt, khẽ lắc đầu, giúp cô điều chỉnh vị trí thoải mái, để cô ngủ an tâm hơn.

An Nhiên không biết mình ngủ thế nào, cũng không biết Tô Dịch Thừa ôm cô về nhà thế nào, đến khi cô tỉnh lại đã là nửa đêm, cô nằm trong phòng ngủ, đèn ngủ vẫn sáng, mà Tô Dịch Thừa không hề có trong phòng.

Mơ mơ màng màng ngồi dậy, vẫn còn rất buồn ngủ, lấy tay dụi dụi mắt, thanh nhã ngáp một cái, xoay mình xuống giường, trên người vẫn là bộ lễ phục buổi tối, vết rượu trước ngực đã hoàn toàn khô kiệt rồi, màu đen ăn sâu vào trong chất vải, sợ là không thể giặt sạch được, đột nhiên An Nhiên có hơi tiếc, bộ lễ phục này cô không thường xuyên mặc, hồi đó quyết mua cũng chỉ vì những buổi xã giao như tối nay, cô tốn không ít tiền, hiện tại hỏng rồi, không thể không đau lòng.

Ngủi ngủi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người, liền mở tủ quần

áo, lẩy đồ ngủ đi vào phòng tắm, khi ra khỏi phòng tắm, Tô Dịch Thừa vẫn chưa về phòng, nghĩ rằng có thể anh vẫn đang còn bận rộn trong thư phòng, An Nhiên dùng khăn lông lau tóc đi ra bên ngoài, phòng khách sáng đèn, nhưng không có ai, trên bàn trà đặt một cái chén, bên trong còn có hơn nửa là nước.

Xoay người đi về phía thư phòng, đẩy cửa đi vào cũng là một phòng tối đen, không có một bóng người. Điều này khiến An Nhiên nghi hoặc, đôi mi thanh tú cũng khẽ nhíu chặt. Đã muộn thế này, Tô Dịch Thừa còn đi đâu?

Mang theo nghi ngờ ra khỏi thư phòng, đang chuẩn bị vào phòng ngủ lẩy di động gọi cho anh, thì lúc này khóa cửa vẫn đóng chuyển động, sau đó Tô Dịch Thừa mở cửa đi vào, thấy An Nhiên đã dậy đầu tiên là sưng sốt, sau đó mỉm cười, "Sao dậy rồi?"

An Nhiên nhìn anh, vẫn là cái áo sơ mi tham dự tiệc rượu, cà vạt nổi rộng, cổ áo mở ra, tay áo vẫn vén lên như khi ở trên tàu thủy.

An Nhiên cười cười, hỏi: "vừa đi ra ngoài?"

Tô Dịch Thừa có chút mỏi mệt kéo cà vạt trên cổ xuống, tùy tiện ném xuống ghế sofa, vừa cởi nút áo sơ mi, nói: "Vừa rồi đi về gặp người quen ở cổng tiểu khu, ngồi nói chuyện một lát, vừa mới đưa anh ta xuống."

An Nhiên cũng không để ý, bước lên nhặt cái cà vạt trên ghế sofa, tiện thể tiếp nhận cái áo sơ mi anh vừa cởi xuống, nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh, có chút đau lòng, nói: "Nhanh đi tắm đi, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi làm."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, bình tĩnh nhìn một lúc lâu, mỉm cười gật đầu, xoay người vào phòng ngủ.

An Nhiên nhìn bóng lưng của anh biến mất sau cánh cửa, khóc miệng cong lên thành nụ cười, dường như cô nhận thấy lòng mình đang thay đổi, như là thật thích anh. Ý nghĩ này khiến cô có chút buồn cười, thật quá nhanh, từ khi bọn họ quen biết đến giờ mới được nửa tháng a!

An Nhiên ngồi trên ghế sofa, hồi tưởng lại những gì xảy ra từ

khi quen anh đến giờ, như là thích anh quá dễ dàng, anh quá xuất sắc, đối xử với cô quá dịu dàng và quan tâm, thích người đàn ông như anh, là quá dễ dàng không phải sao?

Cười nhạt thu lại cà vạt và cái áo trong tay, chuẩn bị cho vào máy giặt. Nhìn chén trà trên bàn, cô đưa tay thu dọn theo bản năng, đứng dậy đi về phía phòng bếp, đến chỗ bồn rửa bát để đổ nước thừa đi, vào lúc chuẩn bị đổ cái chén đột nhiên sững sốt.

An Nhiên sững sờ nhìn màu đỏ son môi dính trên miệng chén, cô dừng lại động tác.

Người vừa gặp ở tiểu khu là một phụ nữ sao? Muộn thế này còn có phụ nữ đến gặp Tô Dịch Thừa sao?

Trong đầu suy nghĩ không chịu khống chế, trong lòng có loại tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Chương 68: Tín nhiệm anh

Chậm chạp rửa sạch cái chén trong tay, lấy quần áo trở về phòng.

Tô Dịch Thừa tắm rửa xong lúc từ trong phòng tắm đi ra, thì nhìn thấy An Nhiên ngồi ngây ngốc ở trên giường ngắn người, chân mày khẽ nhíu chặt, chắc là đang nghĩ gì đó.

Cầm khăn lông lau đầu, Tô Dịch Thừa thử khẽ gọi, "An Nhiên?"

Hình như An Nhiên không có nghe thấy, cầm quần áo trong tay, nhưng vẻ mặt trầm tư cái gì.

Như là nhận thấy điều gì bất thường, để khăn lông trong tay xuống, Tô Dịch Thừa đi về phía cô, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay để lên bả vai, vùi đầu vào hõm vai cô, hít sâu mùi sữa tắm thơm ngát còn thoang thoảng sau khi tắm xong của cô.

Vì động tác mạnh mẽ của anh mà An Nhiên ngắn ra, lấy lại tinh thần, không biết anh đã ngồi cạnh cô từ lúc nào, hơi thở ấm áp phả vào hõm vai cô, thật là ấm, khiến cô cảm thấy có chút ngứa ngáy, vặn người nhăn nhó: nhăn nhó, "ha ha, thật là ngứa."

Tô Dịch Thừa há mồm nhẹ nhàng cắn lấp lỗ tai tinh xảo kia, thanh âm bắt đầu có chút ám ách hỏi: "Vừa rồi đang nghĩ gì, gọi em mà không thấy phản ứng."

An Nhiên bị cắn đến tê dại, đưa tay nửa đẩy anh ra, nói: "Không, không nghĩ cái gì."

Vừa rồi cô đang nghĩ đến cái chén kia, đang nghĩ có nên mở miệng hỏi anh người vừa đến là ai hay không, tại sao đến, thế nhưng nghĩ kỹ, cô lại bỏ qua. Cô cho rằng nền tảng của vợ chồng là sự tín nhiệm. Năm nay anh đã ba mươi hai tuổi, lại là nhân vật quyền quý trẻ tuổi của Giang Thành, với điều kiện của anh, cô gái yêu thích chắc chắn không ít. Anh từng này tuổi, thân phận như vậy, quá khứ của anh không thể nào chỉ là trang giấy trắng, trên đó nhất định tràn đầy sắc thái. Không nói đến anh, chính mình

chẳng phải đã từng có một Mạc Phi đấy sao.

Lần trước ở cửa Du Nhiên Cư, anh đưa cô trở về, nhưng cuối cùng không hỏi gì cả, thật ra thì anh có tư cách yêu cầu cô cho anh một lời giải thích không đúng sao, không hỏi chẳng qua là vì anh tín nhiệm cô, chẳng qua là vì anh tôn trọng quá khứ của cô. Kỳ thật cô đã cảm ơn anh không hỏi, vì những ký ức đó chẳng tốt đẹp gì để mà nhớ lại, cô rất biết ơn rằng anh chỉ ôm lấy cô mà không hỏi gì cả. Anh có thể làm được như thế, thì sao cô không thể đây?

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, xoay người cô lại, chăm chú nhìn đôi mắt to chớp nháy của cô, sau đó hôn xuống, kề sát môi cô, hỏi: "Trong tiệc rượu tối nay có chuyện gì xảy ra?"

An Nhiên đáp lại nụ hôn của anh, thanh âm mơ hồ mang theo chút tinh khiết sau khi tắm xong trả lời vấn đề của anh: "không, không có gì, lầm, hiểu lầm mà thôi." Thật ra thì đáng nhẽ không có việc gì, là cái bà Trương phu nhân kia khinh người quá đáng, ngang ngược, không nói đạo lý, mới để chuyện bé xé ra to. Nhưng mà tối nay coi như là để cô thấy được cái gì gọi là sức mạnh của 'quyền lực', một người cậy mạnh bắt nạt người khác cũng chỉ có thể cúi đầu trước quyền lực.

Nghĩ đến đó, An Nhiên lui ra khỏi lòng anh, đưa tay chạm vào khuôn mặt anh, hơi thở gấp, nghiêm túc nói: "Hôm nay em mới biết được thì ra anh làm quan lớn!" Hôm nay nếu không phải anh xuất hiện, có khả năng là cô và người đàn bà đanh đá kia phải ầm ĩ đến tận cục cảnh sát.

Tô Dịch Thừa bật cười, khẽ cắn chót mũi cô, cười nói, "Cho nên bây giờ mới biết giá trị của mình rất cao sao?"

Mắt An Nhiên chuyển động vòng vo lẩm bẩm, hai tay ôm cổ anh, dí dỏm hỏi: "Vậy sau này có thể 'đi ngang' sao?"

Tô Dịch Thừa sững sốt, nghe ra ý cô, buồn cười hỏi: "em là con cua sao?"

An Nhiên cười lắc đầu, "Chồng em là con cua, cho nên em cũng muốn 'đi ngang'!"

Tô Dịch Thừa cười kỳ lạ, ánh mắt nhìn cô có chút âm hiểm đến

dọa người.

"Anh anh anh nghĩ gì vậy?" An Nhiên nhìn vào mắt anh, thân thể giãy ra khỏi lòng anh, từng chút từng chút lùi ra phía sau, như là có dự cảm cái gì đó đang xảy ra, hơn nữa tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Anh mắt thâm thúy của Tô Dịch Thừa nhìn chằm chằm vào cô, giống như một con báo săn ưu nhã đang nhìn chằm chằm vào con mồi của mình, khoe miệng thấp thoáng nụ cười lì lợm, nghiêng người tiến đến gần cô, thanh âm trầm thấp vang lên: "Tôi nay để cho anh thử đi ngang trên người em xem trước đi." Giọng nói kia, mang theo mùi hoắc.

Theo bản năng muốn tránh ra, cô không muốn ngày mai thức dậy cả người bị ép đến đau nhức, bởi vì cô biết, ở phương diện này, người đàn ông này có đòi hỏi quá vô độ rồi!

An Nhiên xoay người muốn chạy trốn, nhưng mà người đã hóa thân thành nửa sói hoang kia làm sao cho phép con mồi chạy trốn ngay trước mắt mình, đưa tay nắm lấy chân trần của cô, sau đó bỗ nhào vào đặt cô dưới thân mình, nhìn cô, lộ ra nụ cười quý quái. Vào thời điểm cô chuẩn bị bật ra tiếng kháng nghị thì đã bị nuốt hết tiếng kháng nghị và bất mãn của cô vào trong miệng.

Sau đó toàn bộ căn phòng nhiệt độ lên cao, rồi tiếng đàm bà núc nở, tiếng đàm ông thở dốc tràn ngập gian phòng. Ngoài cửa sổ, mặt trăng cũng phải ngượng ngùng vì đôi nam nữ trong phòng mà trốn tránh sau làn mây.

Ngày hôm sau tỉnh lại, như thường lệ người bên cạnh sớm đã không có trong phòng, ngay cả giường chiếu cũng lạnh ngắt không có độ ấm.

An Nhiên lê thân thể đau nhức ngồi dậy, trên người đau nhức như bị người trần trọc chèn ép khiến cô không nhìn được mà hung hăng mắng Tô Dịch Thừa cả ngàn lần mới hoi hả giận.

Rửa mặt qua loa, thay quần áo ra ngoài, thì thấy Tô Dịch Thừa đang nướng bánh mì trứng, nghe thấy cô ra ngoài, anh xoay người, dịu dàng cười cười, nói "Ngồi xuống trước, bữa ăn sáng

xong luôn bây giờ đây."

Nghe vậy An Nhiên ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn anh mặc đồ ở nhà đeo tạp dề đang vì mình mà bận rộn trong phòng bếp, trong lòng một chút oán giận và bất mãn cũng thoảng chốc tan thành mây khói.

Đặt bữa sáng ở trước mặt cô xong xuôi, thấy cô như có điều suy nghĩ, hỏi: "Sao thế, đang suy nghĩ gì?"

An Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn anh, nói: "anh nói xem có phải là em không xứng chức* rồi không?" (xứng chức: xứng đáng với bốn phận)

Đột nhiên lại cảm thấy có chút áy náy, đối với cuộc hôn nhân này, đối với bốn phận làm vợ, dường như cô có chút không xứng chức rồi, trừ lần làm mì rưới cà chua sốt và bữa sáng hồi đó, hình như cô chưa chính thức vào bếp vì anh, mặc dù tài nấu nướng của cô cũng coi là tạm được, nhưng đúng ra cô thật không mấy xứng đáng với trách nhiệm của một người vợ.

Hơn nữa gần như tất cả những gì cô nói trước khi cưới đều không làm được, cô nói với anh, trong cuộc hôn nhân này cô sẽ độc lập, cuộc sống độc lập, kinh tế độc lập, nhưng trong khoảng thời gian này, dường như chỉ làm phiền anh nhiều hơn, sớm tối đưa đón về, thậm chí một chút thực phẩm chức năng tặng cha mẹ cũng là anh lo liệu.

Cuộc hôn nhân này thật khác với tưởng tượng của cô, cô cho là bọn họ sẽ không dính dáng gì đến nhau, thậm chí ít trao đổi, nhưng tình hình lúc này cùng suy nghĩ trước kia hoàn toàn khác biệt, thậm chí còn giống như đôi vợ chồng mới cưới, hàng đêm cùng nhau triển miên, mặc dù không giống như trong tưởng tượng nhưng không thể phủ nhận, cô thích cuộc hôn nhân như vậy.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "ví dụ như?"

"Dường như em không nấu ăn cho anh." An Nhiên nói, vẻ mặt thật tình.

Tô Dịch Thừa cười, lại hỏi: "còn gì nữa không? Mỗi cái này?"

"Hình như em làm phiền anh, mỗi ngày anh đều phải đưa đón."

An Nhiên nói như thế.

Tô Dịch Thừa gật đầu có chút khó dò: "còn gì nữa không?"

"Ách, sau này mỗi ngày về nhà chuyện đầu tiên em làm sẽ là nấu cơm, sau đó quét dọn nhà cửa, đồ anh tắm rửa thay ra để ở kia, để em giặt." Hình như trừ những việc này ra, cô không có kinh nghiệm gì, không biết phụ nữ có chồng nên làm những gì, mẹ cô hay làm những cái này, vậy hẳn là những việc này rồi!

Tô Dịch Thừa gật đầu cười khẽ, hỏi: "Vậy em chuẩn bị làm sao bây giờ?"

An Nhiên suy tư một lát, nhìn anh hỏi: "hôm nay có bận không, buổi tối có xã giao không?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, nói, "Không có." Các cuộc kiểm tra cuối tháng đã ổn thỏa, tiếp theo là các hội nghị trong thị ủy, nhiều cái chỉ là thủ tục.

"Vậy, vậy buổi tối anh về sớm một chút, buổi tối em vào bếp, chúng ta ăn ở nhà?" Nói đến cũng thật xấu hổ, kết hôn với anh lâu như vậy, trừ bữa ăn sáng, bọn họ căn bản không mấy khi bật bếp trong nhà, hoặc là anh có tiệc hoặc là cô có xã giao.

"Được." Tô Dịch Thừa thằng thắn đồng ý. Sau đó chỉ chỉ đồ ăn sáng trên bàn ăn, mặt khác đưa cho cô sữa tươi, lại giơ tay nhìn đồng hồ một chút, bình tĩnh nói: "Bây giờ là 8h10, nếu như em không ăn thì anh có thể đi làm muộn."

An Nhiên nhìn đồng hồ, khẽ kêu lên, vội vàng đẩy cái ghế ra, bữa sáng cũng chưa ăn đi về phòng ngủ, lấy túi xách đi làm, phải biết rằng, bọn họ lái xe đến công ty mất gần nửa tiếng đồng hồ, buổi sáng lại là giờ cao điểm, nếu bị kẹt xe giữa đường thì thật là gay go rồi.

Tô Dịch Thừa nhìn bộ dạng vội vàng hấp tấp của cô, lắc đầu bật cười, uống vài hớp sữa giải quyết bữa sáng của mình, sau đó đứng dậy cho bát đĩa vào trong bồn rửa, lại lấy ra cái túi từ trong tủ, cho bữa ăn sáng của cô vào túi, rồi mở tủ lạnh lấy một hộp sữa, như vậy, đợi cô ra ngoài, để cô mang theo ăn ở trên xe.

Chương 69: Mỹ nhân kia

Khi Tô Dịch Thừa đưa An Nhiên đến 'Chân Thành kiến trúc' là tám giờ năm mươi lăm phút, lén tăng quét thẻ xong là vừa đúng chín giờ.

Để túi xách vào trong tủ của bàn làm việc. Vừa mở máy tính ra thì điện thoại đặt trên bàn vang lên, là Lâm Lệ gọi tới.

An Nhiên đưa tay nhận lấy, vừa sửa sang lại tài liệu vừa nói: "Lão phật gia, sáng sớm điện thoại tới, có dặn dò gì."

Khác với sự tùy tiện bình thường, hôm nay Lâm Lệ có chút trầm tĩnh, một lúc sau mới mở miệng: "An Tử."

"Ừ?" Dường như nghe ra có cái gì không thích hợp, An Nhiên hỏi lại "Sao thế, xảy ra chuyện gì?"

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở dài của Lâm Lệ, sau đó hỏi, "hồi đó khi mi ... biết Mạc Phi phản bội, có tâm tình gì a!" Thanh âm trống rỗng, không có chút linh khí nào.

An Nhiên sững sốt, trong lòng loáng thoáng có dự cảm xấu, khẽ cau mày, hỏi dò: "Lâm Lệ, giữa mi và Trình Tường có vấn đề gì rồi?"

Trầm mặc, yên lặng chỉ còn lại tiếng hít thở. An Nhiên nắm chặt điện thoại, kịch liệt chau mày.

Rất lâu, lâu đến mức An Nhiên cho là cô đã không còn nghe điện thoại nữa, Lâm Lệ cuối cùng mở miệng: "Ta đọc được một tin nhắn trong di động của hắn, rất mập mờ, rất thân mật."

An Nhiên sững sốt, cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Trình Tường phản bội, hoặc là nói cô hoàn toàn không tin Trình Tường thế mà lại có thể phản bội!

"Có phải mi hiểu nhầm gì không? Trình Tường, Trình Tường hắn không phải là người như vậy!" Bọn họ quen biết gần mười năm rồi, tính tình Trình Tường cũng giống như bề ngoài của anh vậy, dịu

dàng vô hại, anh đối xử rất tốt và bao dung với Lâm Lệ cô đều thấy được, nói thật, cô thật sự khó có thể tin Trình Tường sẽ phản bội, huống chi bây giờ bọn họ đã có con, mấy ngày nữa là chuẩn bị kết hôn. "mì đã hỏi anh ta chưa? Anh ta thừa nhận?"

"Không có. Anh ấy đi công tác rồi, điện thoại để quên ở nhà." Vì không mang điện thoại di động, cho nên cô mới đọc được tin nhắn như vậy. Cô cũng không tin Trình Tường là người như vậy, nhưng trên tin nhắn đúng là nói thế, thực sự không có cách nào chối cãi.

An Nhiên im lặng, một lúc lâu mới mở miệng, "Lâm Lệ, ta cảm thấy mì vẫn nên chờ anh ta trở về rồi hỏi rõ, sợ là có gì hiểu lầm ở đây, mì và Trình Tường đã quen nhau mười năm, mì còn không rõ anh ta là người như thế nào sao? anh ta đối xử với mì như vậy, mì cũng có thể cảm giác được, mì thật sự tin là anh ta sẽ phản bội mì, phản bội tình cảm mười năm của hai người?"

Lại là im lặng, hồi lâu An Nhiên mới nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến thanh âm, như là đang gượng cười, nói: "ừ, mì đi làm đi, ta không sao rồi." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

An Nhiên cầm điện thoại di động, nhìn màn hình đen kịt, trong lòng có chút không yên tâm, vừa định gọi lại, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu, thấy Hoàng Đức Hùng mỉm cười đứng ở cửa.

An Nhiên chỉ đành phải đặt điện thoại xuống, đứng lên, hỏi: "Tổng giám, ngài tìm tôi có việc?"

Hoàng Đức Hùng giơ tay lên ý bảo cô ngồi xuống, tự mình kéo cái ghế ra ngồi xuống trước mặt cô, cười nói, "Buổi sáng Tô trợ lý đưa cô đến sao?"

Bị ông hỏi như thế, An Nhiên có chút mất tự nhiên, gật đầu, một lần nữa hỏi: "tổng giám tìm tôi có chuyện gì?"

"Ha ha, không có gì." Hoàng Đức Hùng cười cười, đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, hơi nghiêm túc nói: "nhưng mà cô cũng quá không phải rồi, chuyện kết hôn lớn như vậy mà cũng không thông báo cho mọi người một tiếng."

An Nhiên xấu hổ, lúc đầu tốc độ của mình và Tô Dịch Thừa đăng

ký kết hôn quả thực là nhanh đến giật mình, sao còn kịp thông báo! Hơn nữa sau này cũng không tổ chức đám cưới, mở tiệc chiêu đãi khách khứa, như vậy đúng là không có gì phải nói rồi.

Hơi có chút xấu hổ, gượng cười nói: "Ha ha, chúng tôi, chúng tôi đều sợ phiền phức."

Hoàng Đức Hưng gật đầu, trên mặt cười ôn hòa, như có chút ít bùi ngùi nói: "An Nhiên a, cô đến công ty hơn sáu năm rồi, tính ra, tôi cũng coi như là nửa bậc thầy của cô đi."

An Nhiên nhìn ông, gật đầu, đâu chỉ là một nửa, từ sau khi tốt nghiệp đại học, hồi đó ngay cả vẽ cũng không qua cửa, bây giờ có thể độc lập thiết kế một tòa nhà cao tầng, nói thật ra, tất cả là do ông chỉ bảo, mặc dù đôi khi ông rất nghiêm khắc, nói chuyện cũng không hợp tình hợp lý, nhưng nghiêm sư mới có cao đồ a(**)! Về điểm này, cô vẫn luôn biết ơn. (nghiêm sư mới có cao đồ: thầy nghiêm mới có trò giỏi)

Thầy cô gật đầu, Hoàng Đức Hưng vội vàng cười nói tiếp: "nếu coi như là nửa thầy dạy, vậy chuyện cô kết hôn, làm thầy như ta dù sao vẫn nên tỏ vẻ, như vậy đi, tối nay ở 'Khải Long' tôi mời cô và Tô trợ lý ăn một bữa cơm? Coi như là chúc hai người tân hôn vui vẻ." Thật ra thì đây mới mục đích ông ta tới đây hôm nay, Tô Dịch Thừa là ai, đó là người đứng đầu Giang Thành trong vài năm nữa! mặt khác theo tin tức hiện tại, anh ta có thể đảm nhiệm dự án ban khoa học kỹ thuật, trước đây ông vẫn luôn phiền não làm thế nào để nói quan hệ với anh ta, thế này vừa khéo, thật không ngờ anh ta thế mà lại là chồng An Nhiên, như vậy, đúng lúc cho ông ta cái lý do hợp lý, tạo quan hệ tốt với anh ta, nói không chừng khi khởi công ban khoa học kỹ thuật thành phố có thể chen một chân vào.

An Nhiên trầm mặc một lát, mặc dù cô cũng không thông minh, nhưng mà cô nhìn ra được cái gì gọi là ý nghĩa của bữa cơm. Ở đây sáu năm, bữa cơm thương chính (thương nhân + chính trị gia), cô đã thấy nhiều. Người Trung Quốc dường như rất thích bàn bạc công chuyện trên bàn cơm, mà ăn là không thể thiếu được rượu, mà rượu lại dễ dàng khiến người ta làm sai, nói sai gì đó.

Thấy cô mãi không nói, Hoàng Đức Hưng khẽ gọi nhắc nhở: "An Nhiên?"

An Nhiên lấy lại tinh thần, hơi hơi ngượng ngùng cười xin lỗi: "Thật ngại quá, tổng giám, Dịch Thừa, hôm nay Dịch Thừa có việc, tôi đoán là không ăn được bữa cơm này rồi, nhưng mà cũng cảm ơn lời chúc phúc của tổng giám dành cho chúng tôi, cảm ơn!" Mặc dù cô cũng không biết Tô Dịch Thừa đã đi bao nhiêu bữa cơm như vậy, nhưng khi chưa hề trưng cầu ý kiến của anh, cô sẽ không đồng ý với người ngoài cái gì, suy cho cùng thân phận của anh quá đặc thù! Bữa tiệc có đi hay không, vẫn hoàn toàn không có trưng cầu qua ý kiến của hắn.

Hoàng Đức Hưng chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: "Thế à, vậy ngày mai đi?"

"Thời gian này anh ấy rất bận." An Nhiên mặt không đổi sắc nói.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô, một lúc lâu, đột nhiên cười, nói: "An Nhiên, có phải cô bận tâm điều gì không a!"

"Tổng giám nói đùa, tôi có thể có cái gì bận tâm, chẳng qua là gần đây Dịch Thừa thật sự rất bận, tôi nào cũng gần nửa đêm mới về." An Nhiên áy náy nói: "Nếu không như vậy đi, khi nào anh ấy có thời gian, vợ chồng chúng tôi sẽ mời tổng giám một bữa, coi như là cảm ơn ngài bồi dưỡng và chăm sóc tôi nhiều năm qua."

Thấy cô nói như thế, Hoàng Đức Hưng cũng không nói thêm gì nữa, nhìn cô, cười cười gật đầu, "Được, đúng rồi, bản thiết kế kia thế nào rồi, ngày mai là phải tranh tài rồi."

An Nhiên gật đầu, trả lời: "Hôm nay sửa chữa nữa là gần xong rồi."

"Ừ, vẽ xong thì để tôi xem một chút, nếu có vấn đề thì cứ trực tiếp nói hỏi tôi." Hoàng Đức Hưng vừa nói vừa đứng dậy, "Tốt lắm, không có việc gì, cô hãy giải quyết tốt công việc đi."

An Nhiên gật đầu, tiến ông ra khỏi phòng làm việc. Mà đang đưa mắt nhìn ông đi khỏi, trong nháy mắt định đóng cửa thì vừa lúc đối diện với Tiểu Hiểu đang dựa vào cửa phòng làm việc của mình,

thấy cô ta hung hăng trợn mắt nhìn cô, sau đó xoay người, "âm —!" một tiếng đóng sập cửa. An Nhiên chẳng hiểu ra sao cả, cũng không hiểu đã đắc tội với cô ta ở đâu, cả ngày thấy cô ta như muốn ăn thịt cô vậy.

Nhưng mà người khác nghĩ thế nào cô không quản được, chỉ coi như là không khí, tự nhiên sẽ không chấp gì không khí, tức giận với khoảng không thật vô vị, nên cô xoay người, một lần nữa trở lại bàn làm việc.

Sau khi trò chuyện với Hoàng Đức Hưng, đến khi An Nhiên lấy điện thoại gọi thì Lâm Lệ đã tắt điện thoại. Nhìn mày, trực tiếp gọi vào số nhà Lâm Lệ, bên kia truyền đến thanh âm lãnh đạm cứng ngắt nói điện thoại tạm thời không liên lạc được. An Nhiên biết, sợ là Lâm Lệ đã rút dây điện thoại ra rồi, trong lòng càng lo lắng hơn.

Thật vất vả mới nhịn đến buổi trưa, vốn là muốn đến chỗ Lâm Lệ, vì cuối cùng vẫn không yên lòng được, Lâm Lệ bình thường là người tùy tiện làm như không có gì, thật ra nếu có gì xảy ra thì trong lòng rất yếu đuối, hồi đó cô và Trình Tường mới xác định quan hệ không lâu thì Trình Tường đột nhiên biến mất một tuần, không hề có dấu hiệu báo trước, cũng không liên lạc được với nhà anh, gần một tuần lễ, Lâm Lệ hoàn toàn không nhận được tin tức của anh, mà cũng là một tuần này, Lâm Lệ lo lắng mà gầy mất mười ký, cả người buồn bực không vui.

Mắt thấy đã đến giờ nghỉ trưa, công trường gọi tới nói là bản thiết kế có vấn đề bảo cô lập tức đến xem. Nếu bản thiết kế không ổn thì sẽ ảnh hưởng đến tiến độ thi công, nên không chần chờ, đành vội vàng thu dọn, cầm túi đi ra ngoài, thậm chí lúc đi cũng không đóng cửa.

Mặt trời đã lên rất cao, rõ ràng chưa đến mùa hạ nhưng nắng rất gắt. Khi rời khỏi công trường đã gần một giờ, trên người toàn là bụi bặm, lúc này dường trong cổ họng cũng có bụi, có chút ngứa ngáy khó chịu.

Vì buổi sáng Tô Dịch Thừa đưa đi, nên hôm nay An Nhiên không lái xe, mà công trường lại ở ngoại ô, xe cộ qua lại đã ít, taxi còn ít

hơn

Đi một đoạn đường dài mới bắt được một xe taxi, về đến công ty đã gần hai giờ, cô cực kỳ đói bụng, đến quán cà phê đối diện công ty mua tách cà phê và bánh mì, đóng gói mang về công ty.

‘Đinh! ’

Khi thang máy mở ra, An Nhiên vừa định đi vào, thì thấy Lăng Lâm khoác tay người khác cười nói đi ra. Vừa nhìn thấy An Nhiên, vội kêu lên: “Chị Cố, vừa từ công trường trở về a!”

“Ư, bên kia có chút phiền toái, muộn chút thời gian.” An Nhiên nói xong, vừa lúc đối diện với ánh mắt của người phụ nữ đứng cạnh Lăng Lâm, người nọ rất đẹp, nhìn kỹ, còn giống Lăng Lâm một chút.

Người nọ mỉm cười gật đầu với An Nhiên, vì lẽ phép, An Nhiên cũng mỉm cười đáp lại.

“Chị, em giới thiệu cho chị, đây là nhà thiết kế của công ty chúng em, cũng là thầy dạy của em bây giờ, Cố An Nhiên.” Lăng Lâm đứng giữa hai người làm công tác giới thiệu: “chị Cố, đây là chị em, Lăng Nhiễm, mới từ Mĩ về, trưa nay đến thăm em.”

An Nhiên mỉm cười vươn tay với cô: “xin chào.”

Mỹ nhân nhìn cô, khéo môi nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, đụng tay với An Nhiên, “xin chào”. Ánh mắt nhìn An Nhiên như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, không khí có sự kỳ dị nói không nên lời.

An Nhiên thu tay lại, nói với Lăng Lâm: “Được rồi, hai người trò chuyện đi, tôi đi trước.” Nói xong trực tiếp xách túi, cùng với cà phê và bánh mì đi vào thang máy.

Lăng Nhiễm nhìn chầm chằm vào bóng lưng của cô, cho đến khi cửa thang máy khép lại, cô cũng chưa thu hồi ánh mắt.

“Chị.” Nhìn chị mình nhìn chầm chằm vào thang máy, Lăng Lâm thử hỏi: “chị, chị làm sao thế, chị biết chị Cố?”

Lúc này Lăng Nhiễm mới thu lại tầm mắt, cười cười với em gái: “không có gì, chúng ta đi thôi.”

Lăng Lâm hờ nhognhìn chị mình một chút, không nói gì nữa, xoay người khoác tay cô ra ngoài.

An Nhiên trở lại phòng làm việc, vừa định cầm chìa khóa mở cửa, nhưng còn không đẩy, cửa liền mở ra, lúc này mới nhớ tới buổi trưa lúc mình đi đã quên đóng cửa, cô cũng không nghĩ nhiều, đi vào, để túi xuống, khi vừa định giải quyết 'bữa trưa muộn màng', nên theo thói quen mở bản vẽ trên bàn ra, chuẩn bị nhìn xem có chỗ nào cần sửa, nhưng vừa mở ra, bỗng dừng trọn tròn mắt, tách cà phê trong tay trong nháy mắt rơi xuống, chất lỏng màu vàng từ trong chén chảy ra đen cả một vũng lớn.

An Nhiên đứng mạnh lên, nhìn bàn thiết kế bị hủy hoại trên bàn làm việc, mặt mũi cô trắng bệch. Đẩy cái ghế ra, bước nhanh khỏi phòng làm việc, đứng ở cửa, lớn tiếng nói: "Trưa nay, ai đi vào phòng làm việc của tôi!"

Mọi người trong đại sảnh bị tiếng hô của An Nhiên khiến cho ngừng hết mọi việc trong tay, sững sờ nhìn cô, có chút không rõ chuyện tình thế nào.

Cô bé trực ban nhìn khuôn mặt xanh mét của An Nhiên, không khỏi hỏi: "chị Cố, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

An Nhiên vào trong đại sảnh, ánh mắt quét một lượt từng người, lại lạnh lùng nói: "Trưa nay, người nào đi vào phòng làm việc của tôi!" Lần này cô thật sự tức giận, giận đến muốn nổ tung rồi, công sức thiết kế gần nửa tháng, chỉ trong thời gian một buổi trưa, vừa đi một lát đã bị người ta xé hơn một nửa, ngay cả hình dạng cũng không nhìn ra nữa.

Mọi người lắc đầu, như là bị khí thế của An Nhiên dọa đến rồi, ai cũng không nói lời nào. Mọi người không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thái độ của An Nhiên, sợ là chuyện nghiêm trọng rồi.

An Nhiên lạnh mặt nói: "Không ai nói tức không ai thừa nhận có đúng không, được, tôi đi phòng giám sát." Nói xong, xoay người mới muốn đi, lại đúng lúc đối diện với Tiểu Hiểu đi từ ngoài vào.

Tiểu Hiểu liếc nhìn mọi người, lại nhìn cô, khéo miệng cười lên, hỏi: "Làm gì vậy? động tĩnh lớn như vậy, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng chị. Làm sao, bây giờ thân phận khác rồi, giọng nói cũng lớn hơn?"

An Nhiên nhìn cô ta, nhìn chăm chăm, một lúc lâu, nói từng câu từng chữ: "Trưa này cô đi vào phòng làm việc của tôi." Giọng điệu không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

Tiểu Hiểu nhìn cô, lướt qua đầu cô, thò ơ nói: "tôi vào phòng làm việc của chị làm gì."

"Bản thiết kế của tôi, là cô xé ." Vẫn là một câu khẳng định.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Hiểu nhầm vào cô khắp nơi, nếu nói là cô ta xé bản thiết kế của cô, cũng không phải không có khả năng.

Nghe vậy, mọi người trong đại sảnh xôn xao, ào ào nhỏ giọng nghị luận, tất cả mọi người đều biết rõ An Nhiên nói đến bản thiết kế gì, ngày mai sẽ bình xét bản thảo, mà hôm nay bản vẽ của An Nhiên bị xé rách, mà người có lợi nhất chính là đối thủ số một của cô, Tiểu Hiểu.

"An Nhiên, cái gì cũng có thể ăn lung tung, nhưng nói thì không thể tùy tiện, đừng tưởng rằng bây giờ sau lưng chị có người ủng hộ thì có thể tùy ý vu khống tôi." Tiểu Hiểu cũng đanh mặt lại, giọng nói cứng rắn.

"Có phải vu khống cô hay không, trong lòng cô biết rõ." An Nhiên nhìn cô ta, vì tức giận mà hai tay hai bên sườn nắm thật chặt.

"Tôi chưa từng làm, tôi không thẹn với lương tâm, dù cô có đến phòng giám sát điều tra, tôi cũng không sợ." Tiểu Hiểu bình tĩnh nói, khóc miệng nửa cong lên.

"Điều tra, tôi nhất định sẽ điều tra, điều này thì cô yên tâm đi, chuyện này, công ty phải cho tôi một lời giải thích." An Nhiên chắc chắn nói, "Mặt khác tôi muốn khuyên cô, làm thiết kế xây dựng là dựa vào đầu óc, không phải là dựa vào cô mặc trang phục, ăn bữa cơm hay tiếp rượu là có thể thành công, nếu có nhiều thời gian đi dinh hót lấy lòng người khác, thậm chí để tiện đến mức có thể bán rẻ thân thể mình thì không bằng đọc nhiều sách, xem các tác phẩm thiết kế khác, tôi nghĩ hẳn là hữu ích hơi cho cô." Khinh thường nhìn cô ta, nói xong, xoay người liền muốn rời đi.

Tiểu Hiểu một tay cản lại cô, sắc mặt vừa xanh vừa đỏ, sợ là bị chọc tới nỗi đau, hung hăng nhìn chằm chằm An Nhiên, nghiến răng nghiến lợi nói: "lời vừa rồi của chị là có ý gì."

An Nhiên nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "Ý tứ ở trên mặt chữ, cô thông minh như vậy, chẳng lẽ nghe không hiểu sao?"

"Cố An Nhiên!" Tiểu Hiểu tức giận nóng nảy, giơ tay lên chuẩn bị tát vào mặt An Nhiên.

Đang lúc mọi người sợ hãi hít hà thì An Nhiên giơ tay lên chặn lại cánh tay cô giữa không trung, sau đó hất mạnh ra.

Tiểu Hiểu mất thăng bằng, lùi lại vài bước, rồi dựa vào tường đứng vững lại.

"Tính tình tôi tốt, nhưng không có nghĩa tôi sẽ một mực chịu đựng cô, tôi không nợ cô cái gì, sau này đừng lén lút sử dụng những thủ đoạn đó sau lưng tôi, không có nghĩa lý gì cả." Nói xong, An Nhiên không hề nhìn cô ta nữa, xoay người trở về phòng làm việc.

Tiểu Hiểu không cam lòng muốn xông lên trước, lại bị Hoàng Đức Hưng gọi lại, "Tiểu Hiểu!"

Tiểu Hiểu quay đầu, vẻ mặt vô tội, oan ức nhìn Hoàng Đức Hưng, tố cáo: "Tổng giám, Cố An Nhiên vu cáo tôi!"

Hoàng Đức Hưng nhíu nhíu mày, nhìn cô ta, mặt lạnh nói: "Cô đến phòng làm việc của tôi."

Tiểu Hiểu bị gọi vào phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng. Vừa vào liền đóng cửa, trực tiếp kéo cái ghế ra ngồi xuống trước mặt Hoàng Đức Hưng.

"Cô thật không biết suy nghĩ, cô đi chọc vào Cố An Nhiên làm gì? Cô không biết thân phận hiện tại của cô ta sao! Nếu còn chọc cho cô ta nóng nảy, thì cô cuốn xéo đi cho tôi." Hoàng Đức Hưng không chút khách khí mắng.

Tiểu Hiểu nhìn ông ta, khóe miệng nhếch lên, hai tay đặt trên đùi nắm thật chặt.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô, rồi bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, lửa giận cũng trôi đi theo nước trà, nhìn bộ dạng oan ức

của cô, cho nên giọng nói dịu lại: "Cô cũng không phải không biết thân phận lúc này của cô ta khác rồi, chúng ta còn phải dựa vào cô ta mà tạo quan hệ với Tô Dịch Thừa, nếu cô chọc cô ta nóng lên, vậy Tô Dịch Thừa có thể bỏ qua cho cô sao?"

Tiểu Hiểu nghiêng đầu sang một bên, không nhìn ông ta. Vẽ mặt vẫn ngang ngạnh, hai tay nắm chặt.

Hoàng Đức Hưng tới gần cô ta, lạnh lùng nói: "Cô đừng cho là động vào máy theo dõi thì sẽ không ai biết buổi trưa cô vào phòng làm việc của Cố An Nhiên, về chuyện bản vẽ kia, cũng là cô sai, là cô đuổi lý trước."

Tiểu Hiểu bỗng dựng quay đầu lại, trừng to mắt nhìn ông ta, dường như đang hỏi là làm sao ông ta biết được! Trưa này thừa dịp tất cả mọi người đều ra ngoài ăn cơm, một mình cô lén vào phòng làm việc của Cố An Nhiên, trước đó, cô đã cẩn ý đi tắt máy giám thị của công ty.

Hoàng Đức Hưng nhìn thấu tâm tư của cô, chỉ nhàn nhạt nói, "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

Bị ông ta biết, cô cũng không giấu diếm nữa, nhìn ông ta, cười lạnh nói: "Hừ, nếu tôi không xé bản thiết kế của cô ta, tôi sợ là bản thiết kế của tôi ngày mai chỉ là trang trí mà thôi, sợ rằng tổng giám đã sớm quyết định nội bộ rồi."

Hoàng Đức Hưng đứng lên, vây phía sau cô, đôi tay to béo khoát lên bả vai cô, cúi người xuống, nói bên tai cô: "Cho dù cô có xé bản vẽ của cô ta, nếu tôi muốn điều động nội bộ cho cô ta, thì cô vẫn không có cơ hội."

Tiểu Hiểu chợt quay đầu nhìn ông ta, trong đôi mắt đẹp không giấu được cơn giận.

Hoàng Đức Hưng cong cong môi, vỗ vỗ bả vai cô, sau đó giơ tay lên, lưu luyến trên mái tóc xoăn của cô ta, ngoài miệng thản nhiên nói: "Muốn trách, thì trách cô không có vận may như cô ta."

"Tôi không cam lòng, trước đây ông đã đồng ý với tôi, lần này sẽ để tôi thắng, sao lại thay đổi." Tiểu Hiểu gầm nhẹ với ông ta.

Hoàng Đức Hưng buông mái tóc mềm mại của cô ta ra, lại xoay

người ngồi trở lại cái ghế xoay màu đen kia, lấy tấm thẻ vàng từ trong ngăn kéo ra, ném lên bàn làm việc, nói: "Đây là thẻ hội viên của hội mà cô rất thích, trong thẻ tôi đã nạp đủ tiền, cô cầm lấy xong có thể đi rồi."

"Hoàng Đức Hưng, ông có ý gì, dùng tiền đuổi tôi?" Tiểu Hiểu tức giận nhìn tấm thẻ vàng trước mặt mình kia.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô ta, nhàn nhạt, không mang chút tình cảm nói: "Hồi đó cô theo tôi, không phải là vì tiền sao?"

Tiểu Hiểu cắn chặt môi, phần hận trừng mắt nhìn ông ta, không nói ra được một câu.

Hoàng Đức Hưng cũng không nhìn cô ta nữa, bưng cốc trà lên miệng uống, sau đó mở tập văn kiện ra nhìn chăm chú, hoàn toàn coi Tiểu Hiểu trước mắt như không khí.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Tiểu Hiểu cười lạnh, sau đó cũng không nói chuyện, trực tiếp cầm lấy thẻ vàng ở trên bàn ông ta, xoay người ra khỏi phòng làm việc, khi ra ngoài "ầm —!" cửa đóng sầm lại.

Hoàng Đức Hưng không bị ảnh hưởng chút nào, vẻ mặt vẫn đứng đằng nhìn giấy tờ trong tay.

Trong phòng làm việc, An Nhiên nhìn bản thiết kế bị hủy hoại kia một lúc lâu, trong lòng càng nghĩ càng không thoải mái, sau đó cầm túi rời khỏi phòng làm việc, khi đi ra ngoài đúng lúc gặp Tiểu Hiểu đi ra từ phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng, hai người nhìn nhau, ánh mắt Tiểu Hiểu cơ hồ muốn ăn thịt cô vậy, nhưng An Nhiên không đếm xỉa đến, đi thẳng ra cửa công ty. Nghe thấy Tiểu Hiểu đóng cửa "ầm —!" một tiếng ở phía sau.

Ra khỏi công ty, An Nhiên gọi cho Lâm Lệ, điện thoại vẫn ở trạng thái tắt như cũ, nhớ tới những lời trong điện thoại của Lâm Lệ lúc sáng, cô vẫn luôn lo lắng, nên đón xe đến thẳng chỗ Lâm Lệ.

Đứng trước cửa nhấn chuông một lúc lâu, Lâm Lệ mới mơ màng màng đi ra mở cửa, nhìn thấy cô, thì vẻ mặt kinh ngạc.

"Sao mi lại đến?" Nhìn đồng hồ trên tay một chút, "Bây giờ là giờ làm việc mà, công ty đóng cửa rồi?"

An Nhiên thưởng cho cô một cái liếc mắt, lướt qua người cô đi vào nhà, ném túi xách lên ghế sô pha, trợn mắt nhìn cô: "mì tắt điện thoại!"

Lúc này Lâm Lệ mới nhớ ra, cười cười nói: "Đã quên bật, đã quên bật."

An Nhiên nhìn cô, thở dài, lôi kéo cô ngồi xuống ghế sô pha, nói: "đừng nghĩ nhiều, chờ Trình Tường trở lại, mì hỏi rõ ràng, đừng đoán mò, không chắc có chuyện gì hay không."

Lâm Lệ nhìn cô, gắng nhịn cười, sau đó một tay ôm lấy cô, nói: "An tử, chúng ta nhất định phải làm bạn tốt cả đời."

An Nhiên bị nàng ôm lấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn là chủ động ôm lại cô, cười gật đầu, "nhất định."

Lâm Lệ thả cô ra, sau đó nhìn cô kỳ dị: "An tử, nếu như ta nói là ta nhầm lần, mì có mắng ta không a?"

An Nhiên hơi sững sốt một lát, sau đó cong cong môi, thanh âm phát ra từ trong kẽ răng, "Sẽ không, nhưng mà, ta sẽ bóp cổ mì."

Lâm Lệ cong cong khóm miệng, dưới ánh mắt hung ác của cô, cuối cùng kẽ lại sáng nay gọi cho cô xong, sau đó tắt máy, chuẩn bị chịu đựng quãng thời gian sa sút.

Thì ra là sáng nay, khi Lâm Lệ đang chìm đắm trong ký ức thăng trầm với Trình Tường thì điện thoại trong nhà vang lên, chỉ có điều cô thờ ơ, thật lâu sau, điện thoại nhà ngừng kêu gào, vài giây sau thì điện thoại di động lại vang lên, là một số máy lạ, Lâm Lệ châm chạp nghe, đưa điện thoại di động lên tai, là Trình Tường gọi đến. Trong điện thoại, Trình Tường vội vàng hỏi sao cô lại tắt điện thoại, sao lại không nghe máy, giọng nói tràn đầy quan tâm lo lắng, Lâm Lệ nghe xong, trong lòng lại càng đau xót, cuối cùng không nhịn được liền đem chuyện tin nhắn nói với anh ta, bên kia, Trình Tường thoáng sửng sốt, hầu như không hề suy nghĩ mà giải thích, thì ra là tối hôm trước khi đi công tác, công ty liên hoan, có đồng nghiệp mượn di động của anh ta để gửi tin nhắn cho bạn gái, thật ra lúc về sợ cô suy nghĩ nhiều, anh ta đã xóa tin nhắn rồi, thế nhưng không biết thế nào mà người con gái kia lại trả lời tin nhắn cho anh, nói

xong, bảo Lâm Lệ đợi một lát, sau đó cúp máy. Không bao lâu sau thì gọi lại, lần này là giọng một người đàn ông xa lạ, gọi Lâm Lệ là chị dâu, sau đó giải thích rằng sáng nay mình tắt di động, bạn gái không tìm được anh ta, rồi tưởng rằng số hôm qua là số của anh ta, thế là liền gửi đến, cuối cùng vô rất áy náy, xin cô thứ lỗi. Sau đó, Trình Tường lại nghe điện thoại, nửa cười hỏi có phải là cô ghen không, có phải suy nghĩ nhiều quá rồi. Lâm Lệ cầm di động vừa khóc vừa cười, một câu cũng không nói nên lời, cuối cùng Trình Tường khẽ thở dài, hỏi: "Lâm Lệ, anh không đáng để em tin tưởng thế sao?" Nghe vậy, Lâm Lệ vội lắc đầu, dù biết anh ta không nhìn thấy, nhưng vẫn rất chân thành giơ tay lên thề nói sau này không bao giờ suy nghĩ lung tung, nghi ngờ anh nữa. Cuối cùng Trình Tường chẳng qua là thấp giọng mắng cô ngu ngốc, sau đó quan tâm hỏi cô đã ăn cơm chưa, đứa bé có ngoan không.

Nghe xong, An Nhiên tức giận trợn mắt nhìn cô, "Ta đã nói rồi, không có chuyện gì mi lại suy nghĩ nhiều a."

Lâm Lệ cười, gật đầu, vội vàng thừa nhận sai lầm, nói: "Ta sai rồi, ta sai rồi, ai u, người ta nói phụ nữ có thai dễ dàng suy nghĩ lung tung, thì ra là thật a."

An Nhiên nằm trên ghế sofa, biết cô không sao chăng qua là sợ bóng sợ gió một trận, rốt cuộc cũng yên tâm, nhắm mắt lại, nói: "Trình Tường là người đàn ông tốt như vậy, mi đã theo anh ta mười năm, còn không biết tính cách của anh ta sao. Lần này ta cảm thấy chăng đáng thay cho Trình Tường, nếu là ta, ta sẽ chiến tranh lạnh với mi mấy ngày, xem sau này mi còn dám không."

Lâm Lệ tự biết đuổi lý, nghịch ngợm thè lưỡi, lại sợ An Nhiên tiếp tục trách mắng, vội vàng chuyển đề tài: "Buổi chiều mi không phải đi làm sao, hay là đặc biệt đến gặp ta?"

An Nhiên quay đầu nhìn cô, thở dài, sau đó kể sơ sơ chuyện xảy ra buổi trưa nay.

"Dựa vào, người phụ nữ này quá bỉ ổi rồi, sao có thể làm như vậy!" Lâm Lệ rất kích động nói: "Lần đầu tiên gặp cô ta, ta đã cảm thấy cô ta không phải là thứ gì tốt, kiểu trang phục ý, cô ta là đi

làm sao, bộ dạng là muốn đến bán thân thì có, ăn mặc y như hồ ly, toàn thân lồng lơ.”

An Nhiên thở dài: “Ta cũng không hiểu ta làm phật lòng cô ta lúc nào, lại không hề nợ cô ta cái gì, gặp ta nói chuyện luôn châm chọc, không hiểu ra sao cả.”

“Có một số người cứ kỳ quái như vậy đấy, mi không thể đòi hỏi mọi người đều là người bình thường, tục ngữ có câu, rừng lớn loài chim nào cũng có, mi còn không cho mấy kẻ ác sống với a.” Lâm Lệ châm chọc nói.

An Nhiên cong cong môi, nhưng trên mặt không có ý cười.

“Chuyện này mi không thể quên đi như thế được, nếu không cô ta chắc chắn sẽ được đắng chân lân đắng đầu, nhất định phải điều tra đến cùng, để công ty cho mi một lời giải thích.” Lâm Lệ nói tiếp, bộ dáng còn kích động hơn An Nhiên nhiều.

Điều tra, nói thì dễ, bằng quan hệ của cô ta và Hoàng Đức Hưng, sợ là Hoàng Đức Hưng sẽ bao che, lấp liếm cho cô ta.

“Người như thế nhất định phải dạy dỗ một chút, để cô ta biết mình không phải là người dễ bị bắt nạt, xem sau này cô ta còn dám động thủ trên đầu thái tuế (xúc phạm người có quyền thế) không.” Lâm Lệ nói xong, quay đầu nhìn bộ dạng thờ ơ của An Nhiên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Cố An Nhiên, mi đừng lại mềm lòng, nhân từ với đối phương là tàn nhẫn với chính mình, cô ta chính là thấy mi như thế này, nên mới cười đâu cười cố mi đấy.”

An Nhiên nhìn cô, cười khổ, “Làm sao điều tra, ta lại không có chứng cứ, cũng không có người nhìn thấy cô ta vào phòng làm việc của ta xé bản thiết kế, cho dù biết nhất định là cô ta thì có thể làm gì.”

Lâm Lệ trợn mắt, một lúc lâu mới lên tiếng: “Công khai không được thì bí mật, nếu không, mi cho ta số điện thoại của cô ta, ta gọi điện cảnh cáo cô ta, để cô ta biết bên mình không phải không có người.”

“Phốc —” An Nhiên nhìn Lâm Lệ, có chút dở khóc dở cười, hỏi: “sao ta không biết khi nào thì mi gia nhập xã hội đen rồi, còn gọi

điện cảnh cáo đe dọa nữa."

Lâm Lệ đắc ý nhìn cô, nói: "Mi khoan hăng nói, chị gái ta còn có chút khí thế đàn chị, không chứng thật sự có thể dọa nạt được cô ta."

An Nhiên xin miễn cho kẻ bất tài nói: "Mi cứ dưỡng thai cho tốt, cái đầu nhỏ đừng nghĩ ngợi lung tung là tốt rồi, ngoài ra, rảnh rồi thì xem sách và chương trình trợ giúp dưỡng thai, ít xem phim thần tượng gì đó đi, không có ích lợi gì cả, coi chừng đâu độc con gái nuôi tương lai của ta."

"Là con trai, Cố An Nhiên, mi muốn ta nói bao nhiêu lần, trong bụng ta nhất định là con trai." Lâm Lệ lại nhấn mạnh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

An Nhiên có chút vô lực cười cười, nhưng mà xét thấy phụ nữ có thai không nên tức giận, chỉ có thể phụ họa cô nói: "rồi rồi rồi, mi nói sao thì là vậy, được chưa."

Lâm Lệ đắc ý giơ giơ lên đầu, nói: "đi thôi, để ăn mừng ta sơ bóng sơ gió một trận, hôn nhân vẫn mỹ mãn như cũ, thuận tiện an ủi mi bị kẻ hèn hạ trong công ty hăm hại, chúng ta ra ngoài ăn một bữa lớn đi."

An Nhiên nhìn cô thảng thắn lắc đầu, bây giờ cô làm sao có khẩu vị ăn uống, ngay cả buổi trưa chưa ăn, bây giờ cũng không thấy đói bụng, thật là tức quá mà no rồi.

"Haiz, đừng tiêu cực như thế, ăn có thể làm người ta phẫn khởi lên, nếu không coi như là mi đi cùng ta đi, Trình Tường không có nhà, buổi tối ta cũng không biết ăn cái gì cho ngon."

Buổi tối, An Nhiên chợt nhớ ra sáng nay mình đã đồng ý tối nay sẽ ở nhà nấu ăn, còn đặc biệt dặn Tô Dịch Thừa tan việc về sớm, giờ đồng hồ lên nhìn, đã hơn bốn giờ, bây giờ đi siêu thị mua thức ăn về, cũng không còn bao nhiêu thời gian, lại quay đầu hỏi Lâm Lệ: "Trong nhà mi có sách dạy nấu ăn gì không?"

Lâm Lệ sững sốt, gật đầu, "Trước đây Trình Tường từng mua." Cô tham ăn, Trình Tường lại cưng chiều cô, hồi đó vì để thỏa mãn cái dạ dày vô địch của cô, còn đặc biệt đến cửa hàng sách mua

sách dạy nấu ăn cơ bản về học.

"Cho ta một quyển, đơn giản thôi, đừng quá khó." An Nhiên nói.

"Hả, mi lấy làm gì?" Lâm Lệ hứng thú.

"Cũng không thể để người ta ăn mãi món mì rưới sốt cà chua ta làm a, mi cho rằng ai cũng như Trình Tường đối xử với mi như vậy a, có phúc mà không biết hưởng lại suy nghĩ lung tung."

Lâm Lệ thè lè lưỡi, vào thư phòng lấy sách dạy nấu ăn ra, đưa cho cô, có chút mập mờ nháy mắt với An Nhiên, nói: "xem ra tình cảm hai người không tệ lắm, lại sẵn lòng rửa tay nấu cơm cho anh ta nữa."

An Nhiên nhìn cô, nhận lấy sách dạy nấu ăn, khéo miệng mơ hồ lộ ra nụ cười. Sau đó lấy cái túi xách trên ghế sofa, bỏ sách dạy nấu ăn vào trong túi, đứng dậy nói: "tối nay mi ăn chút gì đi, tối nay ta còn có việc, không đi cùng mi được."

"Hừm, nếu là về nhà bồi dưỡng tình cảm, vậy ta sẽ không làm chậm trễ nữa." Lâm Lệ nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói tiếp: "nói, An tử, hai người cũng chuẩn bị sinh một đứa đi, người ta nói phụ nữ càng nhiều tuổi thì sinh con càng nguy hiểm, hơn nữa, nếu bây giờ mi mang thai thật, sinh một đứa con gái, sau này chúng ta có thể kết thông gia, thân càng thân, lại giảm thiểu vất vả mẹ chồng nàng dâu gì đó, thật tốt."

An Nhiên hơi đỏ mặt, tức giận nói: "ta mới chẳng cần thân càng thân, mi tuyệt đối không phải là mẹ chồng tốt, ăn ngon lại lười làm." Nói xong, trong sự kháng nghị của Lâm Lệ, cười cười đi về.

Đón xe đi đến siêu thị lân cận, ở trên xe, nhân tiện mở xem sách nấu ăn, chuẩn bị làm vài món.

Cuối cùng xác định mấy món ăn nhìn cũng không phức tạp lắm, sau đó ghi nhớ để chuẩn bị nguyên liệu, vừa xuống xe, liền đi về khu rau quả của siêu thị.

Đẩy xe mua hàng, bỏ từng nguyên liệu vào trong xe, khi đưa tay lấy mấy quả cà tím dài thì đột nhiên một cái tay khác cũng nhắm vào quả cà tím đó, hai người đồng thời cầm hai đầu quả cà tím, hơi sững sờ, cùng lúc ngẩng đầu lên, An Nhiên nhìn người

trước mặt, thoảng cái ngây ngẩn cả người.

Người nọ nhìn An Nhiên cũng không khỏi ngẩn người, nhưng liền nở nụ cười, dịu dàng nói: "cô Cố, chúng ta lại gặp mặt."

An Nhiên phục hồi tinh thần, cười cười với người nọ: "thật là trùng hợp, cô Lăng cũng ở gần đây sao?" Người trước mặt không phải ai khác, chính là người vừa gặp trước thang máy của công ty chiều nay, Lăng Nhiễm.

Cái đầu nhỏ của An Nhiên nhanh chóng suy nghĩ, nàng xem qua tư liệu của Lăng Lâm, nhớ được Lăng Lâm không hề ở vùng này mới đúng.

"Đúng vậy a." Lăng Nhiễm gật đầu, như là nhìn ra ngờ vực của An Nhiên, nói: "một mình tôi chuyển tới đây, không ở cùng gia đình."

"Nha." An Nhiên cười gật đầu, đưa quả cà tím vừa rồi cho cô, khách sáo hỏi: "mua thức ăn chuẩn bị bữa ăn tối sao?"

Lăng Nhiễm cười gật đầu, trêu đùa nói: "ừ, ở một mình, không động tay, sợ là phải chịu đói."

"Ha hả." An Nhiên cười cười, lại chọn từ trên giá, một quả cà tím cũng khá được bỏ vào mua xe hàng."ở một mình là như thế."

Lăng Nhiễm cũng cười, hai người đẩy xe đi song song.

"Lăng Lâm tuổi còn nhỏ, làm việc nếu có chỗ nào không đúng, mong cô Cố thông cảm cho." Lăng Nhiễm dịu dàng nói.

An Nhiên cũng chỉ cười cười khách sáo, "Lăng Lâm rất thông minh." Cũng không nói gì nhiều, nhưng mà cô thấy Lăng Nhiễm này, càng nhìn càng thấy quen mắt, như là đã gặp ở đâu rồi, lại bỗng chốc nghĩ không ra.

Hai người xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi siêu thị, vốn dĩ An Nhiên định chào tạm biệt cô ta ở cửa siêu thị, không ngờ hỏi ra mới biết thì ra cô ta ở cùng tiểu khu với mình, lại cùng một tòa nhà, mà cô ta ở tầng 18, còn cô và Tô Dịch Thừa ở tầng 10.

Hai người bắt tay nhau đi về tiểu khu, trên đường đi, An Nhiên cười có chút cảm khái nói: "thật là trùng hợp, không ngờ chúng ta ở gần như vậy."

"Ha hả, có lẽ là tôi và cô Cố có duyên đi." Lăng Nhiễm quay đầu nhìn An Nhiên, nói: "cô có nhớ là thật ra chúng ta đã gặp nhau rồi không."

An Nhiên sững sốt, "thật đã gặp mặt sao?" Cô không nhớ rõ, nhưng mà có cảm giác, thấy mặt cô ta rất quen, như đã gặp ở đâu đó.

"Là ở trước cửa phòng vệ sinh của một trung tâm thương mại, tôi đi vào, cô đi ra, chúng ta không cản thận va vào nhau." Lăng Nhiễm dịu dàng cười.

Cô ta vừa nói như thế, An Nhiên mới nhớ ra đó là buổi trưa hôm đi đại viện gặp cha mẹ chồng, cô đi trung tâm thương mại mua khăn lụa, đúng là có va phải một mỹ nhân cổ điển, "thì ra là cô, Giang Thành thật nhỏ a!" Như thế cũng có thể gặp gỡ, thật sự đúng là có duyên.

"Đúng vậy a, thật rất nhỏ." Lăng Nhiễm nhìn cô, nụ cười có thâm ý khác.

Hai người cùng đi vào tòa nhà, trong khi đang đợi thang máy, điện thoại của An Nhiên vang lên, là Tô Dịch Thừa gọi đến.

"Tan việc chưa, có muốn anh đi đón em không?" Giọng nói của Tô Dịch Thừa nhã nhặn, nghe rất thoải mái.

An Nhiên nhàn nhạt cười: "Không cần, hôm nay em về sớm, bây giờ đã về đến cửa rồi."

"Vậy có nghĩa là anh về nhà là đã có cơm ăn rồi?" Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cúi đầu cười.

"Hả, vậy anh cứ từ từ hăng về, em là lính mới, chắc là động tác không nhanh được."

"Vậy anh phải lái về nhanh một chút, có khi còn giúp đỡ em được." Tô Dịch Thừa thoải mái nói.

"Anh cứ lái từ từ, trên đường chú ý an toàn, lúc về sẽ có cơ hội cho anh giúp đỡ." An Nhiên cẩn dặn, lái xe, phải chú ý nhất là an toàn giao thông.

"Chờ anh." Nói xong, Tô Dịch Thừa liền cúp điện thoại.

An Nhiên cầm lấy điện thoại, khóc miếng treo nụ cười mà chính

bản thân mình không nhận ra.

"Là bạn trai?" Lăng Nhiễm ở bên cạnh hỏi.

An Nhiên gật đầu, nói: "Chỗng tôi."

Lăng Nhiễm hiểu rõ gật đầu, cười, cũng không nói nhiều.

Hai người cùng nhau vào thang máy, khi thang máy từ từ đi lên, Lăng Nhiễm đột nhiên quay đầu nói với An Nhiên: "An Nhiên, sau này tôi có thể gọi cô là An Nhiên chứ?"

An Nhiên ngẩn người, tuy là vẫn thấy có chút kỳ lạ nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nói: "đương nhiên có thể."

"Vậy sau này cô cũng gọi tôi là Lăng Nhiễm đi, mọi người ở cùng một tòa nhà, có chuyện gì có thể tới tìm tôi." Lăng Nhiễm khẽ cười nói.

"Ừ, được." An Nhiên gật đầu.

'Đinh —'

Lúc này thang máy đến nơi, An Nhiên cười cười với cô ta rồi đi ra ngoài, An Nhiên không phát hiện phía sau cô, nụ cười của Lăng Nhiễm tắt ngãm trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại.

Khi Tô Dịch Thừa về nhà, thấy phòng bếp có phần lộn xộn, rau dưa, trứng gà được đánh ra, thịt tươi sống, đủ loại nguyên liệu nấu ăn được bày trên bàn. Trên bàn ăn đặt một quyển sách dạy nấu ăn, nước tràn ra khỏi bồn rửa nhưng rau còn chưa rửa chút nào.

An Nhiên đứng ở giữa phòng bếp, trong tay cầm con dao thái, mắt nhìn chăm chăm vào con cá diếc trên cái thớt gỗ, miệng mở rộng, còn thỉnh thoảng muốn nhảy ra.

Tô Dịch Thừa nhìn khung cảnh này không khỏi cảm thấy buồn cười, tận đáy lòng có loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Nhỏ giọng gọi: "An Nhiên."

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, quay đầu đối diện với nụ cười như có như không kia, hơi sững sốt, không biết anh đi vào từ lúc nào. "anh, anh đã về rồi."

"Cần giúp đỡ không?" Nhìn tình hình phòng bếp không mấy hi vọng kia, Tô Dịch Thừa chủ động hỏi.

An Nhiên cười cười có chút ngượng ngùng, gật đầu, tình hình

vượt khỏi dự tính của cô, hình như có chút không khống chế được.

Tô Dịch Thừa cười để cắp công văn vào trên bàn trà ngoài phòng khách, cởi áo khoác để trên ghế sofa, một tay kéo cà vạt, một tay khác vừa cởi cái cúc tay áo sơ mi, vừa đi về phía phòng bếp. Nhìn sách nấu ăn đặt trên bàn ăn, có chút bất đắc dĩ cười.

An Nhiên bị anh cười đến có chút xấu hổ: "em, trước đây em chưa từng nấu ăn."

Tô Dịch Thừa cười, cũng không nói gì, đi về phía cô, từng bước từng bước đến gần.

An Nhiên không biết anh muốn làm gì, từng bước từng bước lui về phía sau, cuối cùng cô bị dồn đến góc tủ lạnh, phía sau là tủ lạnh, trước mặt là anh, An Nhiên lui không thể lui, dừng lại nuốt một ngụm nước bọt, nói: "anh anh anh muốn làm gì, không thì anh đi ra ngoài đi, em, một mình em hẳn là có thể làm xong. Mặc dù chậm một chút, nhưng mà anh có thể vào thư phòng xem giấy tờ trước hoặc là có thể xem ti vi trong phòng khách, em, em sẽ cố gắng nhanh hết mức có thể." An Nhiên nói, thanh âm có chút run rẩy, ngay cả nói cũng không mạch lạc.

Tô Dịch Thừa không nói lời nào, chẳng qua là mỉm cười đến gần cô hơn một chút.

Vào lúc An Nhiên tưởng là sẽ xảy ra chuyện gì đó, sau khi 'chống cự' không có hiệu quả liền nhắm mắt lại chuẩn bị chấp nhận 'thực tế', An Nhiên nắm chặt tay một lúc lâu, nụ hôn trong dự đoán không hề rơi xuống, ngược lại nghe được tiếng cười của Tô Dịch Thừa. Bên hông có người đưa tay vòng ra sau lưng cởi cái gì, sau đó lại tháo cái gì xuống từ trên cổ cô.

An Nhiên chợt mở mắt ra, thấy Tô Dịch Thừa nhìn cô cố nén cười, bộ dáng kia rất 'nội thương', mà trong tay của anh, đang cầm cái tạp dề vừa mới được đeo trên người cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên đỏ ửng, giật mình chợt hiểu là mình bị đùa bỡn, có chút thẹn quá giận, đưa tay đẩy anh ra, lại bị anh đè lại, cả người Tô Dịch Thừa lấn tới, kề sát vào người cô,

khóe môi nhếch lên, cố ý hỏi: "vừa rồi mong đợi cái gì? Mong đợi nụ hôn của anh sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên càng hồng hơn, trong lòng thầm mắng anh giảo hoạt, ngoài miệng lại đánh chết cũng không thừa nhận, mạnh miệng nói: "mới, mới không có, anh nghĩ nhiều rồi."

Tô Dịch Thừa càng cười nhiều hơn, đưa tay ôm thắt lưng cô, để hai người kề sát hơn chút nữa, giảo hoạt cười nói: "anh nghĩ nhiều ư, mới vừa không phải là em đang đợi anh hôn em sao?"

An Nhiên tức giận quay đầu, "không phải." Gương mặt lại đỏ rực như quả hồng chín.

Tô Dịch Thừa khẽ cười, nhìn bộ dạng cô bướng bỉnh lại ngượng ngùng như thế, cảm thấy đáng yêu.

An Nhiên bị anh ôm lấy như thế rất là mắt tự nhiên, quay đầu vừa định mở miệng bảo anh thả ra, nhưng vừa quay đầu, mặt anh cúi xuống, môi bị anh ngậm lấy, tất cả kháng nghị và bất mãn đều bị anh nuốt vào trong, tay anh vỗ về sau lưng cô, môi thỏa thích mút môi cô, hôn rất vội vàng, cũng rất nóng bỏng, không dịu dàng như bình thường. An Nhiên bị hôn đến có chút động tình, tay chậm rãi đưa lên, vòng quanh cổ anh.

"Ting tong —!"

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, quấy nhiễu một đôi đang ôm hôn nóng bỏng.

An Nhiên chợt lấy lại tinh thần, đưa tay đẩy Tô Dịch Thừa ra, đỏ mặt như máu, oán trách nhìn anh một cái, rồi xoay lưng chỉnh sửa lại quần áo trên người vừa bị Tô Dịch Thừa làm hỗn loạn.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, tâm tình vị nụ hôn vừa rồi mà trở nên rất vui vẻ.

"Ting tong! —"

Người bên ngoài hiển nhiên không biết sự kịch liệt vừa rồi ở bên trong, nên tiếng chuông cửa thanh thúy liên tục vang lên.

An Nhiên bị anh cười đến càng bức bối hơn, tức giận lườm anh một cái, oán trách nói: "còn không nhanh đi mở cửa."

Tô Dịch Thừa vui vẻ gật đầu, cứ cầm tạp dề như vậy đi về phía cửa, cũng không để ý đến cái áo sơ mi có chút nhăn nhúm do nụ hôn kịch liệt vừa rồi, anh đưa tay mở cửa ra. Mà sau giây phút nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì nụ cười trên mặt liền tắt ngấm, lạnh lùng nhìn người đó, lạnh lùng trong nháy mắt thay thế cho vui mừng.

Ngoài cửa, Lăng Nhiễm mặc đồ mặc ở nhà, tóc dài xõa vai, vẻ mặt mỉm cười, nhìn Tô Dịch Thừa, ánh mắt không hề chớp.

An Nhiên ở trong phòng bếp sửa sang lại quần áo của mình, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt vẫn còn nóng, lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, vốn là sợ có người đi vào, nhìn cô thế này sẽ khiến cô lúng túng không biết làm sao, nhưng mà mãi một lúc lâu cũng không thấy gì, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, cất giọng hướng về phía cửa: "Dịch Thừa, là ai a?" ,

Nghe vậy, lúc này Tô Dịch Thừa mới lấy lại tinh thần, nhìn Lăng Nhiễm ngoài cửa, cất giọng nói với An Nhiên ở bên trong: "à, tìm nhầm người." Nói xong, liền đưa tay muốn đóng cửa lại.

Mà khi Tô Dịch Thừa đang đưa tay đóng cửa, trong khoảnh khắc cánh cửa kia khép lại, Lăng Nhiễm ở ngoài cửa đưa một tay chặn lại.

Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt, anh không rõ người phụ nữ này muốn làm gì, nhưng không muốn khiến An Nhiên phải nghĩ phức tạp, nên Tô Dịch Thừa cũng không định để cho cô ta đi vào, vừa định mở miệng đuổi người.

Thì dường như Lăng Nhiễm đã tìm sẵn được động cơ, cô ta nhanh hơn anh một bước, đi vào trong, hô lên: "An Nhiên, cô ở đâu?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa bỗng dựng đứng lớn mắt, giật mình sững sờ nhìn chăm chăm cô ta.

Như là cảm giác được tầm mắt của anh, Lăng Nhiễm ngoảnh đầu lại, nhìn Tô Dịch Thừa, khóe miệng cong lên thành nụ cười như có như không, giống như đang khiêu khích.

Bên trong An Nhiên nghe vậy đi ra từ trong phòng bếp ra, thấy

Lăng Nhiễm và Tô Dịch Thừa đứng ở trước cửa nhìn nhau. An Nhiên có chút bất ngờ, lúc này cô ta tìm đến cửa là vì chuyện gì, các cô không tính là bạn bè, nhưng tiến đến bước này khiến An Nhiên thấy không khỏi quá nhanh rồi.

"Lăng Nhiễm?" An Nhiên lau lau tay đi về phía cô ta.

Lăng Nhiễm quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, sau đó lại quay đầu nhìn An Nhiên một chút, cười cười đi về phía An Nhiên, trêu ghẹo nói: "ha ha, vừa rồi chồng cô còn coi tôi là người xấu tôi đấy."

An Nhiên cười cười xin lỗi với cô ta, sau đó quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, giới thiệu bọn họ với nhau: "Dịch Thừa, đây là chị gái một đồng nghiệp của em, Lăng Nhiễm. Lăng Nhiễm, đây là chồng tôi, Tô Dịch Thừa."

Lăng Nhiễm quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "hôm nay tôi và An Nhiên vừa gặp nhau ở công ty của họ, không ngờ lại gặp lại ở tiểu khu, càng không ngờ là chúng ta cùng ở một tòa nhà, Giang Thành thật nhỏ a." Nói xong, vươn tay ra với Tô Dịch Thừa, nói: "mọi người sau này đều là hàng xóm, xin chiều cõi nhiều hơn."

Tô Dịch Thừa bình tĩnh nhìn cô ta một lúc lâu, cuối cùng chẳng qua gật đầu với cô ta, đưa tay chạm nhẹ vào tay cô ta, không nói gì, trực tiếp đi đến bên cạnh An Nhiên. Đưa tay ra ôm thắt lưng An Nhiên.

Động tác bất thình lình này của Tô Dịch Thừa khiến An Nhiên có chút không thích ứng được, mặt hơi hồng lên, liếc nhìn Tô Dịch Thừa, lại cười cười với Lăng Nhiễm, hỏi: "Lăng Nhiễm, cô tìm tôi có việc?"

Lăng Nhiễm cười cười, có chút dí dỏm lè lưỡi với cô, "vừa rồi chuẩn bị làm cơm tối rồi, mới nhớ ra trong nhà không có xì dầu, lại không muốn đến siêu thị ở tầng dưới, cho nên đã nghĩ đến mượn cô một chút."

An Nhiên gật đầu hiểu rõ, "cô đợi chút, tôi đi lấy cho cô." Nói xong, thì xoay người vào phòng bếp.

Trước cửa chỗ phòng khách, Lăng Nhiễm và Tô Dịch Thừa đứng đối mặt nhau. Tô Dịch Thừa khẽ cau mày, vẻ mặt rất không vui,

dùng mức âm thanh chỉ đủ cô ta và anh nghe thấy, thấp giọng hỏi: "Cô lảng nhăng muốn làm gì, tôi nghĩ là tôi qua tôi đã nói rất rõ ràng."

Lăng Nhiễm cười, quay đầu nhìn anh, dùng cường độ âm thanh như thế nói: "Nếu như em nói tất cả chỉ là trùng hợp, anh tin chứ?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta, vẻ mặt kia hiển nhiên là không tin lời cô ta.

Lăng Nhiễm cười, nói: "Được rồi, em chỉ là muốn cho chúng ta một cơ hội."

"Không thể nào!" Tô Dịch Thừa quả quyết từ chối, "Lăng Nhiễm, đừng khiến cho chúng ta, ngay cả bạn bè cũng không làm được."

Lăng Nhiễm ngẩn ra, nhìn chăm chăm anh, vừa định mở miệng, thì thấy phía sau anh, An Nhiên cầm chai xì dầu đến đây, trên mặt lại nở nụ cười, như là trước khi An Nhiên đi, không có gì thay đổi.

"Này, cho cô." An Nhiên đưa cái chai xì dầu trong tay cho cô ta.

Lăng Nhiễm đưa tay nhận lấy, có chút áy náy cười cười với cô, nói: "cho tôi cả chai thì nhà cô làm sao bây giờ?"

"Không sao, chúng tôi vẫn còn, cô cứ cầm mà dùng đi." An Nhiên nói.

Lăng Nhiễm gật đầu, nói cám ơn, sau đó trước khi đi lại cười cười với Tô Dịch Thừa, gật đầu, rồi xoay người rời đi.

An Nhiên đưa cô ta ra ngoài, sau đó đóng cửa xoay người lại thấy Tô Dịch Thừa sững sờ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trên tay không biết lúc nào đã có một điếu thuốc lá, sau đó từ từ móc ra một cái bật lửa từ trong túi áo, "tách——!" một tiếng châm lên ngọn lửa trong tay lòe lòe sáng, khói trắng từ từ bao phủ xung quanh anh.

An Nhiên đi về phía anh, hỏi: "sao thế?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, cười cười với cô, nói: "đột nhiên lại thèm thuốc lá." Nói xong, lại ra sức hút vào.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, trong lòng ưu tư một lúc mới lên tiếng: "Em đi rửa rau đã." Sau đó xoay người đi về phía phòng bếp.

Cô biết anh đang nói dối, anh không nghiện thuốc lá, một người

bình thường không dính chút mùi khói thuốc nào trên người làm sao có thể nghiện thuốc lá. Cô không biết anh và Lăng Nhiễm có quan hệ gì, nhưng mà cô nghĩ bọn họ nhất định có quen biết, dù bọn họ giả vờ như không nhận ra nhau.

Tô Dịch Thừa nhìn đi vào phòng bếp, sau đó bận rộn trên bàn nấu ăn. Lại ra sức hút điếu thuốc, để cho ni-cô-tin làm tê liệt thần kinh mình, thật ra thì anh ghét hút thuốc lá, thật chí ghét có mùi khói trên người mình, nhưng lúc này anh lại đặc biệt khao khát khoái cảm mà thuốc lá mang đến, giống như là người trên sa mạc khô kiệt, không có một giọt nước, cả người khát đến đôi môi cũng nứt ra rồi, mà lúc này, trong biển cát, anh ta lại tìm được một bình nước của những người đi trước để lại, dù không nhiều nước, nhưng dù chỉ còn một giọt thì anh ta cũng khát khao có được.

“Keng ——!”

Trong phòng bếp tiếng cây dao rơi xuống đất vang lên, sau đó thấy An Nhiên thổi ra một hơi lớn: “xuy!” Bịt tay đứng đó, chân mày nhíu chặt lại.

Nghe tiếng, “đáng chết!” Tiếng Tô Dịch Thừa khẽ nguyền rủa, vội vàng dập một nửa điếu thuốc trong tay vào trong cái gạt tàn thuốc lá trên bàn trà, đứng dậy đi vào trong phòng bếp.

Vội vàng kéo cái tay của An Nhiên, thấy ngón trỏ của An Nhiên bị dao khứa vào một vết thật dài, lúc này máu tươi ào ào chảy ra, nhìn mà thấy giật mình.

“Sao lại không cẩn thận như vậy.” Giữa chân mày tràn đầy lo lắng, trong giọng nói thì có trách cứ, vội vàng lôi kéo cô đi ra ngoài phòng khách, mở cái tủ dưới tivi lấy ra một cái hộp cứu thương, sau đó dùng cồn i-ốt khử trùng vết thương, cái kẹp không cẩn thận chạm vào làm đau An Nhiên, nghe thấy cô mạnh mẽ hít vào một hơi, Tô Dịch Thừa liếc mắt nhìn cô, “chạm vào đau?”

An Nhiên môi mím thật chặt, chịu đựng đau đớn, lắc đầu, không nói lời nào.

Tô Dịch Thừa tiếp tục dùng miếng bông y tế chấm chấm cồn i-ốt khử trùng cho cô, chẳng qua là lúc này, động tác nhẹ nhàng hơn

rất nhiều.

Tô Dịch Thừa băng bó vết thương rất chuyên nghiệp, trừ trùng, bôi thuốc, quấn băng gạc, mỗi bước đều rất chính xác, ngay cả vòng băng cuối cùng cũng quấn rất đẹp, giống như y tá băng bó chuyên nghiệp trong bệnh viện vậy.

An Nhiên nhìn anh băng bó vết thương giúp mình, cuối cùng thắt miếng vải thành một cái nơ xinh đẹp, không nhịn được hỏi: "hồi trước thường băng bó giúp người khác sao?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cất cồn i-ốt gì đó vào trong hộp cứu thương, vừa nói: "mẹ anh trước kia là y tá quân y, trước kia, khi cha diễn tập cũng hay bị thương, vết thương là do mẹ xử lý, khi đó anh cầm hòm thuốc đứng bên cạnh, nhìn nhiều, cũng sẽ làm được."

An Nhiên hiểu rõ gật đầu, sau đó đứng dậy, chuẩn bị lại vào phòng bếp.

"Em đi đâu?" Tô Dịch Thừa gọi cô lại.

An Nhiên quay đầu, vô tội nói, "ách, chuẩn bị bữa tối."

Tô Dịch Thừa thở dài, cô còn dám nói, anh nói có chút nghiêm túc: "em chuẩn bị cắt thịt mình để nấu bữa tối cho anh ăn sao?"

An Nhiên đỏ mặt, giải thích: "vừa rồi, vừa rồi là không cẩn thận."

Tô Dịch Thừa có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tiến lên kéo cô ngồi lại trên ghế sô pha trong phòng khác, nghiêm túc nói: "ngồi yên ở đây, đợi đến khi ăn cơm anh gọi em."

"Em —" An Nhiên đứng dậy, muốn nói gì, lại bị Tô Dịch Thừa nặng nề đè xuống, nghiêm mặt, nói: "ngồi." Nói xong, cầm lấy cái tạp dề quấn quanh người mình, sau đó xoay người đi vào trong bếp.

An Nhiên nhìn anh đưa lưng về phía cô, bận biu trong bếp, anh và Lăng Nghiêm có quan hệ như thế nào? Lăng Nghiêm!

Đợi đã, cô như là nghĩ ra cái gì, đột nhiên cô nhớ ra buổi trưa mấy hôm trước, nhận được một cú điện thoại, trong điện thoại giọng cô gái đó cũng mềm mại dịu dàng như thế, cô ta còn bảo cô nhắn lại một câu cho Tô Dịch Thừa, cô còn nhớ rõ câu kia, 'tôi họ

Lăng, làm phiên cô chuyển lời tới anh ấy, nói, tôi đã trở về.' Ngoài ra cô ta còn nói, cô ta muốn gặp anh.

Vậy Lăng Nhiễm chính là cô gái họ Lăng gọi điện đến mấy ngày hôm trước sao?

An Nhiên ngồi ở trên ghế sofa, suy nghĩ bay rất xa.

Khi An Nhiên còn đang phỏng đoán, đột nhiên nghe thấy có người gọi: "An Nhiên? An Nhiên?"

Đến khi phục hồi lại tinh thần, Tô Dịch Thừa đã một lần nữa đi ra khỏi phòng bếp đi, làm xong bữa tối, đang gọi cô vào ăn cơm.

"Vừa rồi đang suy nghĩ gì? Gọi vài tiếng cũng không thấy phản ứng." Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên không biết nên nói như thế nào, chẳng qua là cười cười với anh, lắc đầu nói, "không có gì, đang suy nghĩ chuyện công việc."

"Công việc có vấn đề gì sao?" Tô Dịch Thừa thuận miệng hỏi, vào bếp xó hai bát cơm từ trong nồi cơm điện đặt lên bàn ăn.

An Nhiên lắc đầu, cũng không nói cho anh biết chuyện xảy trong công ty lúc chiều."Em tự mình giải quyết." Sau đó ngồi xuống bàn ăn, thấy trên bàn bày đủ loại thức ăn, cà tím om, cá diếc kho, rau muống xào, trứng gà chưng thịt, cùng với hai bát cơm. Nhìn rất bình thường, nhưng rất muốn ăn.

An Nhiên nhìn anh có chút kỳ lạ, có phần không dám tin, "những món này những món này đều là do anh làm?" An Nhiên không ngờ anh có thể nấu ăn, mặc dù còn chưa nếm mùi vị thế nào, nhưng nhìn qua hắn là rất ngon, mùi vị không phải không hấp dẫn.

Tô Dịch Thừa đưa chiếc đũa trong tay cho cô, sau đó xoay người đổ canh sườn hầm ngô ra bát, dùng muỗng múc cho An Nhiên một bát, rồi đưa đến, nói: "ăn canh trước đi."

An Nhiên sững sờ gật đầu, bưng bát canh lên, múc từng thìa canh cho vào cái miệng nhỏ nhắn. hạt ngô rất ngọt, cộng thêm cốt xương, lại càng tạo cho nước canh có hương vị đặc biệt, nhàn nhạt mà không ngấy.

"Ừ, ăn rất ngon, tài nấu nướng của anh rất tốt!" An Nhiên cũng không keo kiệt khích lệ .

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt cười, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nụ cười trên khóe miệng bỗng dừng cứng đờ, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói, "ăn đi." Sau đó cũng không nhìn cô, cúi đầu ăn cơm.

An Nhiên nhận thấy được thái độ thay đổi của anh, nhìn anh, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu im lặng ăn cơm.

Chương 70: Bệnh da dày (1)

Sáng ngày hôm sau Tô Dịch Thừa vẫn kiên quyết muốn đưa cô đi làm, khi hai người đến bến đỗ xe thì đúng lúc gặp Lăng Nhiễm đi ra từ một thang máy khác.

Lăng Nhiễm nhìn thấy bọn họ, trên mặt liền tươi cười đi về phía bọn họ, An Nhiên liếc nhìn Tô Dịch Thừa đứng ở bên cạnh, thấy anh đang nhíu chặt chân mày có chút không vui. Không hề nhìn Lăng Nhiễm nhiều, xoay người đi thẳng đến chỗ để xe bên kia.

Trong khoảnh khắc Tô Dịch Thừa xoay người đi, An Nhiên nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng Lăng Nhiễm rõ ràng phai nhạt xuống, nhưng mà cũng chỉ trong tích tắc, rồi nhanh chóng cong lên thành nụ cười, nhìn An Nhiên khách sáo hỏi: "Bây giờ đang muốn đi làm sao?"

An Nhiên mỉm cười, nhàn nhạt gật đầu, "ừ, cô Lăng cũng thế sao."

"Đúng vậy a, tôi mới mở cửa hàng nước hoa ở bên con đường dành cho người đi bộ, rảnh rồi thì cô có thể đến ngồi một chút." Nói xong, liền lấy danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho An Nhiên.

An Nhiên mỉm cười nhận lấy, rồi quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa đang chờ ở trong xe, cười cười xin lỗi Lăng Nhiễm, nói: "Thật ngại quá, tôi phải đi làm rồi, khi nào rảnh, chúng ta trò chuyện sau."

Lăng Nhiễm cười gật đầu, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa trong xe, trong mắt chứa đựng ưu tư nói không nên lời.

An Nhiên mở cửa, vừa ngồi vào vị trí lái phụ, còn chưa thắt dây an toàn thì Tô Dịch Thừa ở bên cạnh lập tức đạp mạnh chân ga, xe lao vút đi, cũng may An Nhiên phản ứng nhanh, đưa tay bắt được tay nắm cửa xe, mới không bị đụng đầu.

Nới lồng chân ga một chút, Tô Dịch Thừa có chút ân hận nhìn cô, muốn nói gì đó, nhưng trong chốc lát lại không biết nên nói gì.

Đúng lúc này thì điện thoại Tô Dịch Thừa reo vang, là số từ trong đại viện, không cần đoán, cũng biết là Tân Vân gọi đến.

Tô Dịch Thừa đeo tai nghe không dây, vừa tập trung lái xe, vừa nói: "Alo."

"A Thừa a, đã quyết định ngày mai sẽ gặp mặt cùng với bên thông gia chưa?" Tân Vân hỏi, mặc dù An Nhiên đã là con dâu của Tô gia, nhưng đến tận bây giờ hai bên cha mẹ cũng chưa từng gặp mặt.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới nhớ ra, tối mai hai bên gia đình sẽ gặp mặt ăn một bữa cơm, liền nói: "Vâng, là ngày mai."

"Mẹ đã bảo là ngày mai, cha con cứ bảo là hôm nay, mẹ thấy ông ấy đúng là già rồi." Bên kia điện thoại, Tân Vân khẽ cười nói, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, giọng nói thoảng chốc nghiêm túc hắn, nói: "A Thừa, Lăng Nhiễm trở về rồi, mấy hôm trước Lăng Nhiễm đã đến nhà."

Tô Dịch Thừa sững sốt, anh không ngờ tới Lăng Nhiễm lại đã đến chỗ cha mẹ, anh không rõ đến tột cùng cô ta muốn làm gì.

"A Thừa, con còn nghe không đấy?" Lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, Tân Vân không khỏi hỏi.

Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần, nhàn nhạt đáp, "Vẫn nghe."

"Nó đã đi tìm con?"

"Dạ." Tô Dịch Thừa vẫn nhàn nhạt đáp lại, quay đầu nhìn An Nhiên ở bên cạnh, thấy cô đang quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Ở bên kia Tân Vân im lặng một lúc lâu, rồi thử hỏi: "An Nhiên, An Nhiên cũng biết?"

"Con không rõ lắm." Anh không biết An Nhiên có biết không, anh không hỏi, và cô cũng không hỏi.

Bên kia Tần Vân khẽ thở dài, cuối cùng nói: "Có một số việc chính con nói cho nó biết còn tốt hơn nhiều so với việc để nó phải mở miệng hỏi con."

Ngắt điện thoại xong, anh quay đầu liếc nhìn An Nhiên, cô vẫn ở tư thế vừa rồi, một tay dựa vào cửa sổ xe, ánh mắt nhìn ra ngoài, vô cùng chăm chú, dường như không hề để ý vẹt mắt cảnh vật nào.

"Vừa rồi mẹ gọi điện đến hỏi chuyện ăn cơm tối mai, em đã nói chuyện với cha mẹ chưa?" Tô Dịch Thừa nhàn nhạt hỏi.

An Nhiên lẩy lẩy tinh thần, gật đầu, "Nói rồi, hai ngày trước em đã báo cho cha mẹ."

Tô Dịch Thừa gật đầu, chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, mà An Nhiên lại quay đầu nhìn ra ngoài tiếp.

Đến khi xe từ từ dừng lại ở trước cửa 'Chân Thành kiến trúc', khi An Nhiên mở cửa chuẩn bị xuống xe, thì đột nhiên nghe thấy Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng, "Anh và Lăng Nhiễm từng quen biết."

An Nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm anh, một lúc lâu mới hỏi: "Là người bạn hồi trước anh nói?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, thản nhiên nói: "chúng ta đã lâu không liên lạc rồi, cô ta mới từ nước ngoài về."

Im lặng một lát, An Nhiên gật đầu, cười cười với anh, nói: "Em biết rồi." Nói xong, liền mở cửa xuống xe. Nụ cười trên khóe miệng như ẩn như hiện, mặc dù không biết chính xác quan hệ giữa anh và Lăng Nhiễm, nhưng anh đã thắc thắc với cô, về điều này cô thật vui mừng, ít nhất anh không hề lừa dối như cô đã lo lắng.

Tô Dịch Thừa nhìn cô đi vào tòa nhà, rồi biến mất trong tầm mắt. Sau đó không khởi động xe ngay lập tức mà cầm điện thoại di động, bấm một dãy số, sau đó nhấn nút gọi.

Điện thoại vang lên hồi lâu mới có người nhận: "Alo, ai vậy... a~!" Nghe thấy bên kia điện thoại, Diệp Tử Ôn có chút mệt mỏi lên

tiếng, sau đó ngáp liên tục.

"Là mình." Tô Dịch Thừa lén tiếng, đợi cậu ta tỉnh táo.

Không bao lâu sau, Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại rõ ràng tinh hơn một chút, thanh âm không còn lười biếng như vừa rồi, nói: "Tô trợ lý, cậu có biết là sáng sớm đánh thức mộng đẹp của người khác là rất vô đạo đức không hả!"

"Không biết." Tô Dịch Thừa chẳng qua là nhàn nhạt nói, "căn nhà kia sửa sang thế nào rồi?"

"Còn chưa xong, ước tính phải hơn một tháng nữa."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "Một tuần lễ được không?"

Hình như Diệp Tử Ôn đang uống nước, nghe thấy câu hỏi thì "phốc —" một tiếng, ở bên kia điện thoại cậu ta thoảng cái kịch liệt ho lên, một lúc lâu mới ngừng lại, hướng về phía điện thoại di động quát, "Tô Dịch Thừa, đầu cậu bị con lừa đá hả, không phải cậu đã quên đó là cẩn hộ hai trăm mét vuông đấy chứ, một tuần lễ làm sao có thể xong!"

"Không phải đã cho cậu một tuần rồi sao." Tô Dịch Thừa nói, giọng điệu rất hời hợt. Thật ra thì anh vốn không nóng vội, nhưng mà Lăng Nhiễm đã tìm đến tận cửa rồi, anh không muốn An Nhiên vì thế mà cảm thấy bối rối, tăng thêm những phiền não không cần thiết.

"Nhanh nhất cũng phải hai mươi ngày."

"Mình cho cậu thêm 10 ngày." Tô Dịch Thừa thỏa hiệp nói.

Nhận thấy được quái lạ, Diệp Tử Ôn hỏi: "Cậu vội như thế làm gì?" Căn nhà hiện nay đã ở nhiều năm rồi, coi như có thêm một người, thì cũng không đến mức chen chúc, huống chi, người này lại là phụ nữ, chia nửa giường là được, không cần chia phòng.

Tô Dịch Thừa im lặng một lát, cuối cùng nói: "Hiện tại Lăng Nhiễm ở cùng một tòa nhà với mình."

Thoảng một cái, bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn im lặng, anh có quen biết Lăng Nhiễm, thật ra thì bốn người bọn anh, Tô Dịch Thừa, Chu Hàn và Lăng Nhiễm từ nhỏ lớn lên với nhau, anh và Tô Dịch Thừa cùng ở trong đại viện quân khu, mà Lăng Nhiễm và Chu

Hàn là đại viện cơ quan, đại viện cơ quan và đại viện quân khu chỉ cách nhau hai con đường, khi đó trẻ con luôn ầm ĩ với nhau, chia ra hai phái đại viện quân khu và đại viện cơ quan, ai cũng không xâm lấn ai, một hôm trên đường đi học về, Tô Dịch Thừa lái xe đạp không cẩn thận đâm vào một tiểu nữ sinh ở phía trước, mà vừa đúng lúc Chu Hàn đi ngang qua nhìn bé con bên đại viện cơ quan mình bị bắt nạt, không nói không rääng liền tiến lên đánh đấm, coi như là không đánh nhau thì không quen biết, cũng từ đó trở đi, Tô Dịch Thừa và Chu Hàn trở thành bạn tốt, sau đó quan hệ của trẻ con hai đại viện dần trở nên hòa bình rồi, mà tiểu nữ sinh năm ấy bị Tô Dịch Thừa bắt cẩn đâm vào không phải ai khác, chính là Lăng Nhiễm.

Về sau đám con trai bọn họ cùng nhau chơi đùa, leo núi, đá cầu các loại, mà cũng từ đó Lăng Nhiễm trở thành cái đuôi nhỏ của Tô Dịch Thừa, chỉ cần Tô Dịch Thừa ở đâu, cô bé sẽ xuất hiện ở đó. Sau này, tự nhiên hai người cũng qua lại với nhau, qua mấy năm yêu đương, thậm chí người lớn hai bên đã nhận định hai đứa là con dâu và con rể của mình, vào một ngày, khi Tô Dịch Thừa lôi kéo anh chạy vào các cửa hàng trang sức ở Giang Thành để mua một chiếc nhẫn cầu hôn Lăng Nhiễm thì sự kiện kia xảy ra, cuối cùng chiếc nhẫn bị Tô Dịch Thừa tức giận ném vào sông Thanh Giang, mà Lăng gia thì không tiếc cắt đứt quan hệ với Lăng Nhiễm, sau cùng Lăng Nhiễm được Chu Hàn đưa ra nước ngoài. Còn Tô Dịch Thừa mấy năm nay cũng không bàn tính gì chuyện tình cảm, bên cạnh cũng không xuất hiện người phụ nữ nào khác.

Qua một lúc lâu Diệp Tử Ôn mới lên tiếng: "Mình sẽ gắng sức."

"Cám ơn." Tô Dịch Thừa nói cám ơn xong, sau đó liền ngắt máy. Lại quay đầu liếc nhìn tòa nhà công ty 'Chân Thành kiến trúc', rồi quay người lại khởi động xe rời đi.

An Nhiên vừa đến phòng làm việc, đặt túi xách xuống, thì cửa phòng làm việc đã bị gõ vang, Hoàng Đức Hưng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô.

An Nhiên đứng lên, "Tổng giám, tìm tôi có việc?"

Hoàng Đức Hưng cười giơ tay lên ý bảo cô ngồi xuống, tự mình kéo cái ghế ra ngồi xuống trước mặt cô.

"Chuyện ngày hôm qua tôi đã nghe nói, về chuyện ai có hành vi xấu xa xé rách bản thiết kế của cô như vậy, thì công ty nhất định sẽ điều tra đến cùng để cho cô một lời giải thích, điều này cô yên tâm đi." Hoàng Đức Hưng nói như thế.

"Có đúng vậy không." An Nhiên nhìn ông ta, chẳng qua là nhàn nhạt đáp, cô biết ông ta đang tạm ứng phó với cô, có tiến hành điều tra, nhưng kết quả thế nào lại là chuyện khác. "tôi đây sẽ chờ tin tức từ công ty."

Hoàng Đức Hưng hài lòng gật đầu, lại nói, "thẬt ra thì mọi người đều biết rõ thực lực của cô, lần này sở dĩ công ty tiến hành cuộc so tài bản thảo chỉ muốn để cho một số người không cam lòng, chịu thua một cách tâm phục khẩu phục mà thôi, nhưng lại không ngờ có người lòng dạ hẹp hòi, gây ra chuyện như thế."

An Nhiên chẳng qua là nhìn ông ta, không cười cũng không tiếp lời ông ta.

"Chiều hôm nay tôi sẽ hủy bỏ cuộc so tài bản thảo lần này, còn về phần bản thiết kế tòa thị chính, sợ là cô thiết kế không kịp rồi, như vậy trước tiên chỉ có thể dùng bản của Tiểu Hiểu thử xem sao." Hoàng Đức Hưng vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của An Nhiên.

An Nhiên cong cong khóe miệng, nhưng lại không có ý cười, nói: "Tất cả đều nghe theo sắp xếp của công ty, tôi không có ý kiến gì." Đối với sự thiên vị của ông ta dành cho Tiểu Hiểu, đã nằm trong dự kiến của cô, nên cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng gật đầu, hiển nhiên là vừa lòng với câu trả lời của cô. Sau đó đứng lên, ra đến cửa vẫn không quên nói: "Lúc nào thì mời Tô trợ lý cùng ăn một bữa cơm."

An Nhiên chẳng qua là cười nhạt gật đầu, "Sẽ có cơ hội."

Ăn trưa xong, khi đi phòng vệ sinh thì gặp Tiểu Hiểu cầm hộp phấn hướng về phía gương trang điểm lại. Thấy cô đi vào, khéo mắt nhìn cô một cái, rồi thu lại, tay cầm phấn vỗ vỗ lên mặt mình.

An Nhiên chỉ coi cô ta như không khí, lướt qua cô ta, trực tiếp đi

vào trong sau đó xả nước, khi đi ra thì Tiểu Hiểu vẫn còn ở đó, lúc này đang cầm son môi bôi lên miệng mình, màu hồng tươi khiến người ta nhìn có chút chói mắt, cùng với khuôn mặt đánh phấn trắng toát, cộng thêm bộ công sở toàn thân màu đen, thời trang như vậy khiến An Nhiên không thể không liên tưởng đến máu tanh, phim kinh dị, cách trang điểm như vậy, An Nhiên thật không dám khen.

Ánh mắt không dừng lại trên mặt cô ta lâu, cô đến lavabo để rửa tay, trực tiếp kéo giấy lau xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Lúc chiều Lâm Tiểu Phân cũng gọi điện thoại đến, xác nhận bữa cơm tối ngày mai, đối với việc gấp mặt hai bên cha mẹ, Lâm Tiểu Phân vẫn lộ vẻ có chút hồi hộp, ở trong điện thoại không ngừng hỏi người của Tô gia như thế nào, còn nói có phải chuẩn bị quà gấp mặt gì đó hay không, An Nhiên trấn an bà, nói mọi người ở Tô gia rất tốt, bình dị, gần gũi, không hề có điều bộ làm cao chót nào.

Nghe con gái nói vậy, Lâm Tiểu Phân coi như là yên tâm, nhưng mà vẫn không quên hỏi gần đây cô và Tô Dịch Thừa sống thế nào, Tô Dịch Thừa đối xử với cô có tốt không, cũng dặn dò cô, sau này mỗi tuần cùng Tô Dịch Thừa về nhà một chuyến.

An Nhiên đồng ý, sau đó nói mấy chuyện cuộc sống và nghề nghiệp với mẹ, tất nhiên, chỉ nói mặt tốt. Sau đó nói cho mẹ cô, tối mai cô và Tô Dịch Thừa sẽ đi đến đón bọn họ, đến lúc đó cứ ở nhà đợi là được rồi.

Ngắt điện thoại, ngồi ở bàn làm việc ngây ngốc một lúc, vào lúc cô đang trong trạng thái lạc vào cõi thần tiên thì Lăng Lâm cầm bản thiết kế đi vào, là bài tập cô giao trước đó, An Nhiên còn chưa xem xong, thì điện thoại trên người Lăng Lâm vang lên, là Lăng Nhiễm gọi điện đến, nói muốn cùng cô ăn cơm tối, Lăng Lâm vui vẻ đồng ý, sau đó không biết bên kia điện thoại Lăng Nhiễm lại nói những gì, chỉ thấy Lăng Lâm nhìn An Nhiên, rồi hỏi: "chị Cố, tối nay cùng đi ăn cơm đi, chị em nói muốn cảm ơn sự quan tâm của chị trong thời gian vừa qua."

Nghe vậy, An Nhiên nhíu mày, khi ngẩng đầu lên thì khẽ cười với

Lăng Lâm, từ chối: "không cần, buổi tối tôi đã có hẹn rồi, lần sau đi."

Lăng Lâm không nghĩ nhiều trực tiếp truyền đạt lại lời của An Nhiên, sau đó hai chị em lại trò chuyện gì đó, rồi mới cúp máy.

An Nhiên trả lại bản thiết kế cho cô ta, bảo cô ta vẽ lại, nói không cần ý tưởng mới, chỉ cần hợp lý, ngoài ra, lấy hai quyển sách từ trong ngăn kéo đưa cho cô ta, bảo khi vẽ có thời gian rảnh rồi thì xem.

Lăng Lâm lè lưỡi hơi đỏ mặt đi ra ngoài, mà An Nhiên thì có chút vô lực mỏi mệt ngồi tựa vào ghế xoay.

Cô không biết giữa Lăng Nhiễm này và Tô Dịch Thừa có quan hệ như thế nào, Lăng Nhiễm mượn cơ hội tiếp cận cô, ít nhiều thì cũng có liên quan đến Tô Dịch Thừa, nhưng mà xét từ thái độ của Tô Dịch Thừa tối qua và sáng nay, cô nghĩ cô vẫn nên tránh xa Lăng Nhiễm này một chút.

Trước khi tan tầm mấy phút thì Tô Dịch Thừa gọi điện đến, bảo hôm nay đi điều tra cơ quan, buổi tối chắc là có tiệc, không thể đến đón cô được, bảo cô tự đi về. An Nhiên gật đầu nói được, dặn anh về sớm một chút.

Buổi tối An Nhiên tùy tiện nấu cho mình bát mỳ, ăn xong liền đến thư phòng, dựa vào trí nhớ về bản thiết kế bị xé kia, rồi cầm bút vẽ ra.

Cũng không biết qua bao lâu, An Nhiên chăm chú vẽ rất cục vẽ ra được bản thiết kế sơ thảo, theo bản năng cô đưa tay ra cầm cái tách ở bên cạnh, vì miệng hơi khát, nên muốn nhấp chút trà, nhưng lúc này cô mới phát hiện đây không phải là phòng làm việc của mình mà là thư phòng trong căn nhà.

Đứng dậy ra khỏi thư phòng, chuẩn bị vào bếp rót cho mình chén nước.

"Phanh ——!"

Trong phòng khách có tiếng đồ vật gì đó rơi xuống, cô xoay người đi đến phòng khách, mới thấy Tô Dịch Thừa đã trở về từ lúc nào, lúc này chân mày đang nhíu chặt, một tay ôm bụng, một tay

muốn lấy cái lọ thuốc trên bàn trà, trán hơi toát mồ hôi lạnh, cả người nhìn rất đau đớn.

Thấy thế, An Nhiên bước lên phía trước hỏi "Tô Dịch Thừa, anh làm sao vậy?" bước lên mới thấy trên mặt sàn phòng khách đầy miếng thủy tinh, nước trong ly cũng chảy đầy đất. Có lẽ vừa rồi anh không cẩn thận làm đổ.

"Tô Dịch Thừa, anh, anh làm sao vậy?" Sắc mặt tái nhợt của anh đã dọa An Nhiên sợ hãi, một lần nữa đỡ lấy anh, giúp anh cầm lấy lọ thuốc trên bàn trà, cô mở ra, nhưng bên trong trống không, không có viên thuốc nào.

Nhin sắc mặt anh tái nhợt, vì cố chịu đựng đau đớn, An Nhiên sợ hãi, thanh âm cũng bắt đầu run lên, "Hết, hết rồi, làm sao bây giờ, còn thuốc dự phòng không? Nói cho em biết ở đâu, em đi lấy cho anh."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, "không, không có." Anh lại ôm chặt bụng, cả người co lại vì đau đớn.

"Vậy, vậy làm sao bây giờ!" An Nhiên nôn nóng, hoang mang, nhìn anh đau đớn như thế, cô thật không biết làm sao.

Tô Dịch Thừa chịu đựng đau nhìn cô quỳnh lên, bộ dạng như muốn khóc, liền vội kéo tay cô, cố sức nói: "Đừng căng thẳng, không có chuyện gì, là bệnh cũ, không đáng lo, em đi thay quần áo, sau đó lấy thẻ khám bệnh và bệnh án của anh trong ngăn kéo tủ đầu giường mang theo, sau đó đưa anh đến bệnh viện."

An Nhiên vội vàng gật đầu, rồi làm như anh nói, đi thay quần áo, sau đó mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy cái hộp thẻ khám bệnh và bệnh án, rồi cầm chìa khóa đỡ anh ra cửa.

Bởi vì đau đớn, nên cả người Tô Dịch Thừa gần như đều tựa vào An Nhiên, An Nhiên có chút cố hết sức đỡ anh ngồi vào xe, sau đó thì đi vòng sang bên kia lên xe, Tô Dịch Thừa cau mày nhắm mắt tựa vào bên ghế phụ, An Nhiên nhìn bộ dáng đau đớn của anh, không khỏi đau lòng, điều chỉnh lại vị trí, để anh dựa vào cho tốt, sau đó khởi động xe, nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Trên đường An Nhiên không tiếc vượt đèn đỏ nhiều lần, cũng

may đã khá muộn, trên đường cũng không có nhiều xe, nên không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Tô Dịch Thừa được đưa vào phòng cấp cứu, sau khi tiêm thuốc, sắc mặt Tô Dịch Thừa mới dịu lại một chút, tuy vẫn nhíu chặt chân mày nhưng sắc mặt đã không trắng bệch đáng sợ như vừa rồi.

Vào lúc Tô Dịch Thừa đang truyền nước, thì An Nhiên không yên lòng hỏi bác sĩ trực ban, họ nói là bệnh loét dạ dày tái phát, có lẽ là do rượu hoặc thức ăn cay kích thích, chưa quá nghiêm trọng, tuy không cần phẫu thuật nhưng cũng phải ở lại mấy ngày để theo dõi.

Nghe bác sĩ nói xong, An Nhiên mới yên tâm lại, liếc nhìn người đàn ông đang ngủ thiếp đi trên giường bệnh, nhưng chân mày vẫn khẽ nhíu lại, sau đó cầm giấy tờ và tờ khai đi làm thủ tục nhập viện cho anh.

Khi trở về, thì Tô Dịch Thừa mơ mơ màng màng tỉnh lại, liếc nhìn An Nhiên ngồi bên cạnh, sau đó lại mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Bởi vì chuyện xảy ra đột xuất, đồ dùng thiết yếu gì cũng chưa mua, cô biết gần cổng bệnh viện có siêu thị, cho nên nhân lúc anh ngủ, định đi siêu thị mua bàn chải đánh răng, khăn mặt và chậu rửa mặt. Trước khi ra khỏi bệnh viện, An Nhiên còn đặc biệt vòng đến hỏi bác sĩ, bác sĩ nói trong khoảng thời gian này phải chăm sóc dạ dày, sau này cũng phải cẩn thận những món đồ nóng.

Bởi vì sợ nửa đêm anh tỉnh lại mà đói bụng, nên trước khi quay về An Nhiên nhân tiện đi mua bát cháo loãng, như vậy, nếu anh tỉnh lại lúc nửa đêm cũng có thể ăn được.

Nửa đêm Tô Dịch Thừa tỉnh lại thật, nhưng mà vì khát quá, nằm ở trên giường mơ hồ nhìn ra nơi này không phải ở nhà mà là trong bệnh viện, anh khát khô cả miệng, quay đầu định ngồi dậy, lại thấy An Nhiên ngủ gục ở cạnh giường, một tay còn đặt ở trên đùi anh, sợ đánh thức cô, Thư Dịch Thừa cũng không ngồi dậy, quay đầu nhìn thấy trên tủ đầu giường có nửa cốc nước, đưa tay muỗn lấy.

Dù đã rất cẩn thận, động tác cũng rất nhẹ nhàng, nhưng mà vẫn đánh thức An Nhiên đang ngủ không sâu, thấy anh tỉnh lại, An

Nhiên hỏi, "Anh tỉnh rồi, cả người có chỗ nào khó chịu không? Bụng còn đau không? Có đói bụng không, có muốn ăn chút gì không?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khéo miệng cong thành một vòng cung lớn, chắc là cô bị mình dọa sợ rồi, muốn mở miệng nói gì đó an ủi cô, nói cho cô biết mình không sao, nhưng vừa mở miệng, thanh âm bị cản lại ở cổ họng: "Không, không sao, đừng lo lắng!" Thanh âm kia cực kỳ khàn khàn, vừa nói xong, cổ họng khô khốc, đau đớn dữ dội.

Thấy thế, An Nhiên vội vàng rót cho anh cốc nước, đỡ anh ngồi dậy, cho anh uống nước.

Gần như Tô Dịch Thừa uống một mạch hết nửa cốc nước thì cổ họng như bị thiêu đốt kia mới dễ chịu được một chút.

An Nhiên để cái cốc lên trên tủ đầu giường, lại hỏi anh: "Có đói bụng không? Em vừa mua cháo, có muốn ăn cho nóng người không?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, lúc này anh không có khẩu vị ăn uống gì cả, nằm trên giường mơ mơ màng màng rồi nhắm mắt mê man ngủ đi.

Hôm sau từ trong mê man tỉnh lại, loáng thoảng nghe thấy An Nhiên cầm lấy điện thoại cho Hoàng Đức Hưng xin nghỉ.

Đến khi hoàn toàn tỉnh táo, thì cô đã cúp điện thoại quay trở lại, thấy anh tỉnh, liền hỏi anh có đói không, cô đi mua cho anh ít cháo.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, một lúc lâu mới gật đầu đồng ý, đúng là anh thấy đói rồi, tối qua uống nhiều rượu, gần như chẳng ăn gì, uống đỏ, vàng, trắng lẩn lộn, trên đường về thì thấy bụng cực kỳ khó chịu, anh biết là bệnh loét dạ dày tái phát, nhưng vẫn kiên quyết để tài xế lái xe về nhà, cứ nghĩ là uống vài viên sẽ không sao, lại không ngờ ông trời không giúp anh, thế mà lọ thuốc lại trống không, có lẽ lần trước đã uống hết sạch, gần đây cũng không phải đi xă giao nhiều lắm, nên bệnh cũ đã lâu không tái phát, thuốc trong nhà hết cũng quên mất.

Khi An Nhiên đi mua cháo, Tô Dịch Thừa gọi điện cho thư ký

Trịnh, nói hôm nay mình không đến phòng làm việc được rồi, có công văn gì khẩn cấp thì trực tiếp đưa đến bệnh viện.

Thư ký Trịnh bị tiếng nói khàn khàn của anh dọa đến, vội hỏi anh làm sao, Tô Dịch Thừa nói sơ lại tình hình cho anh ta, nhưng không đợi anh nói xong, thư ký Trịnh đã hỏi địa chỉ tới đây.

An Nhiên xách chảo trăng đi lên, phải ăn sáng bằng đồ ăn dễ tiêu, nên cô thay anh sắp xếp.

Cô y tá đến đo nhiệt độ, không sốt cao, nhưng mà hôm nay vẫn tiếp tục truyền nước, dặn rằng trong khoảng thời gian này phải chú ý ăn uống, nhớ là không được đựng vào rượu và thức ăn cay, An Nhiên ghi nhớ từng cái một.

Tô Dịch Kiều gọi điện khi thư ký Trịnh đến, lúc đó Tô Dịch Thừa và thư ký Trịnh đang nói chuyện công việc, điện thoại di động để bên cạnh, khi điện thoại vang lên Tô Dịch Thừa chỉ nhìn một cái, sau đó đưa cho An Nhiên, bảo cô nhận điện.

An Nhiên nghi hoặc nhận lấy, nhìn màn hình mới biết là Tô Dịch Kiều, đã gặp mặt hai lần, tính cách cô ấy cũng hòa đồng, nên An Nhiên cũng không lo lắng gì, trực tiếp nhấn nút nghe.

Thật ra thì Tô Dịch Kiều gọi tới là hỏi chuyện hai nhà gặp mặt ăn cơm tối nay, muốn hỏi trước Cố Hằng Văn và Lâm Tiểu Phân có ăn kiêng gì không, nếu có thì cô trực tiếp bảo đầu bếp tránh ra món đó, dù sao là người lớn hai nhà gặp mặt, phải chú trọng chu toàn một chút.

Tô Dịch Kiều nói một tràng, làm An Nhiên vẫn không có cơ hội nói chen vào, đợi cô nói xong rồi, nhưng mãi không nghe thấy Tô Dịch Thừa trả lời, nên không khỏi gọi: "anh, anh có nghe không đấy, phải trả lời chứ!"

Lúc này An Nhiên mới có cơ hội mở miệng, nói: "A, Dịch Kiều, chị là An Nhiên, anh của em hiện tại có việc, không tiện nghe điện thoại."

Bên kia dường như Tô Dịch Kiều có chút bất ngờ, nhưng mà chỉ là vài giây, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, niềm nở gọi: "Chị đâu à, bây giờ chị ở với anh sao, không có đi làm sao?"

An Nhiên mới kịp phản ứng, Tô Dịch Thừa vào bệnh viện thế này, mặc dù không có vấn đề lớn, nhưng dù sao cũng phải ở lại bệnh viện mấy ngày để quan sát, như vậy không thể đến bữa cơm tối nay, vội vàng nói với Tô Dịch Kiều: "Dịch Kiều, không thì cứ hủy bỏ bữa cơm tối nay trước đã."

"Ách, tại sao?" Tô Dịch Kiều khó hiểu, sáng nay mẹ cô còn đặc biệt gọi cô bố trí đầu bếp tốt nhất cho tối nay, dự định dành ra căn phòng tốt nhất, không hề nói đến hủy bỏ a!

"Anh trai em bị loét dạ dày, bác sĩ bảo phải ở lại bệnh viện mấy ngày quan sát, cho nên, bữa tối lùi lại mấy hôm nữa đi." An Nhiên nói chi tiết.

"Hả! Sao có thể như vậy, anh ấy không sao chứ, phải cấp cứu sao? Có phải là anh ấy lại uống mấy loại rượu hỗn hợp không? Anh ấy mà uống rượu pha dễ phát bệnh lắm." Tô Dịch Kiều nghĩ thầm, dạ dày của anh trước đây đã sớm hỏng, có một lần đặc biệt nghiêm trọng, uống đến dạ dày bị xuất huyết, nôn cả ra máu, dọa mẹ cô suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

"Tôi qua xã giao, chắc là uống nhiều quá." An Nhiên nói.

"Chị đâu, hai người đang ở bệnh viện nào, em qua đó một chút."

An Nhiên đọc tên và địa chỉ bệnh viện rồi mới cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại lại gọi cho Lâm Tiểu Phân, nói sơ lại tình hình lần nữa, sau đó nói hủy bỏ bữa tối nay, đổi lại hẹn lần sau.

"Dịch Thừa không sao chứ?" Lâm Tiểu Phân quan tâm hỏi, lại vừa trách cứ An Nhiên: "Con nói con a, sao con không chăm sóc tốt nó một chút, hai người mới kết hôn mấy ngày a, con đã đưa người ta đến bệnh viện rồi!"

An Nhiên xấu hổ, nhỏ giọng nói, "Anh ấy đi xã giao uống nhiều quá."

"Công việc quan trọng cũng đâu bằng sức khỏe." Lâm Tiểu Phân trách cứ, hỏi: "Bây giờ đang ở đâu, mẹ qua đó một chút."

Ngắt điện thoại, Tô Dịch Thừa và thư ký Trịnh cũng đã nói xong, thư ký Trịnh nhìn cô mỉm cười gật đầu, sau đó lại quay đầu

nói với Tô Dịch Thừa: "Tôi về thị ủy trước, sẽ bàn giao những gì mà anh dặn."

Tô Dịch Thừa gật đầu, không có ý kiến gì thêm.

Thấy anh ta đi về, An Nhiên đứng dậy đưa anh ta ra ngoài, khi trở về Tô Dịch Thừa thì đang ngồi trên giường bệnh, mặc dù sắc mặt tiêu tụy, nhưng không hề làm ảnh hưởng đến sức quyến rũ và anh tuấn của anh, mắt vền vẹn cả buổi sáng cho việc kiểm tra phòng, chuyền nước, đưa thuốc, mỗi lần là các y tá khác nhau, kể cả không có việc gì, cũng luôn có y tá đi qua giờ đi giờ lại bệnh án ở đầu giường, sau đó dặn dò mấy ngày này anh phải cố gắng ăn nhạt một chút.

Đợi y tá kiểm tra phòng kia đi ra ngoài, Tô Dịch Thừa mới vã vãy tay với An Nhiên, bảo cô đến đây, nói: "Tối qua, em vất vả rồi."

An Nhiên lắc đầu, khóe môi nhếch lên cười nhạt, hỏi: "Có khát nước không? Có muốn em rót cho anh cốc nước không."

Vừa rồi nói chuyện một lúc lâu với thư ký Trịnh, cổ họng giờ phút này đúng là khô cháy, khó chịu, nên anh gật đầu, không từ chối.

Nhận lấy nước mà An Nhiên đưa tới, anh thuận miệng hỏi: "Vừa rồi Dịch Kiều gọi tới nói gì vậy."

"Vốn là muốn bàn bạc với anh chuyện bữa cơm tối nay, nhưng mà với tình trạng của anh bây giờ, em bảo cô ấy hủy bỏ rồi." An Nhiên nói.

Tô Dịch Thừa nhìn chai nước đang chuyền vào tay, cười cười có chút bất đắc dĩ.

Im lặng một lát, An Nhiên hỏi: "Tôi qua sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Cô không dám chắc việc anh say rượu tối qua có liên quan đến Lăng Nhiễm không.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khóe miệng mỉm cười nhợt nhạt, nói: "Ngày hôm qua đi cùng với mấy người bên cục kế hoạch, không từ chối được, nên uống nhiều hơn mấy chén."

"Dạ dày không tốt, sau này cố gắng uống ít thôi." Khẽ cau mày,

An Nhiên nói.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, đưa tay kéo tay cô qua, "Hôm qua, hù dọa em rồi?" Bàn tay anh xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, anh biết hôm qua nhất định là cô bị dọa sợ rồi, gấp đến độ muốn khóc.

An Nhiên nhìn anh, liếc một cái, nhưng không nói lời nào, tay bị anh nắm hơi nóng, dinh dinh mồ hôi, nhưng mà cô cũng không rút tay lại, vì sợ động đến việc chuyền nước của anh.

Thật ra, hôm qua cô thật sự bị anh hù dọa, nhưng mà đổi lại là bất cứ ai thì cũng sẽ bị dọa đến nhảy lên a, vừa ra đến phòng khách thì nhìn thấy anh ôm bụng với vẻ mặt tái nhợt, một câu cũng không nói rõ được, may mà hiện tại không có vấn đề gì rồi.

"Thật xin lỗi."

An Nhiên quay đầu, thấy Tô Dịch Thừa chăm chú nhìn cô, trên mặt rất áy náy, tay vẫn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó áy náy mở miệng: "Tôi qua để em lo lắng rồi."

Nhin anh như thế, thoảng chốc An Nhiên không biết nói gì, chỉ sững sờ nhìn anh, một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Sau này, đừng uống rượu nữa."

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, chân mày cong lên, trên mặt mơ hồ nổi lên má lúm đồng tiền, gật đầu, "Được, nghe vợ anh."

An Nhiên bị câu gọi vợ của anh khiến cho thận thùng, mặt ửng đỏ, rút tay lại, khẽ lầm bầm rồi đi vào phòng vệ sinh.

Thật ra thì An Nhiên đâu có muốn đi phòng vệ sinh, nhưng mà sợ xấu hổ nên muốn trốn ra ngoài. Khi đi ra hành lang được một chút, định quay về, thì lại thực sự muốn đi vệ sinh. Nghĩ thế cô lại quay đầu, đi về phía cuối hành lang. Tại chỗ rẽ vào nhà vệ sinh, cô thấy một người đàn ông đứng cạnh cửa nhà vệ sinh nữ, chắc là đang chờ vợ hoặc bạn gái. Không để ý lắm, cô đi lướt qua anh ta để vào trong, nhưng vừa lúc ngoảnh mặt lại nhìn người đàn ông kia một cái, mà cũng chính cái liếc mắt này lại khiến An Nhiên bất ngờ dừng chân, sững sờ nhìn người đàn ông đứng đó, có chút giật mình, khó có thể tin!

Chương 71: Chú heo đánh rơi hạnh phúc

Người đàn ông kia khi nhìn thấy An Nhiên, cũng giật mình như vậy, nhưng sự kinh hoảng nhiều hơn. Mà người đàn ông đó không phải là người khác, chính là người vốn được cho là đang đi công tác, Trình Tường.

An Nhiên nhìn chăm chăm Trình Tường, chân mày nhíu chặt, vừa muốn mở miệng hỏi tại sao anh ta lại ở đây, thì lúc này một người con gái đi ra từ trong phòng vệ sinh, tóc dài tự nhiên, ngũ quan tinh sảo, chẳng qua là giờ phút này, sắc mặt cô ta có phần trắng bệch, nhìn thoáng qua thấy có chút mảnh mai.

Cô gái đi lướt qua An Nhiên, đưa tay cho Trình Tường, khẽ cười với anh ta, nói: "Đi thôi."

Trình Tường nhìn cô ta, khóc miệng khẽ cong lên, gật đầu, đến đỡ cô ta rời đi, rồi ngoanh lại liếc nhìn An Nhiên, ánh mắt kia có chút phức tạp, An Nhiên nhìn không hiểu.

Bình tĩnh nhìn Trình Tường dùi người con gái kia rời đi, cuối cùng thì biến mất trong tầm mắt cô, An Nhiên sững sốt một lúc lâu mới phục hồi lại thần trí, vội vàng lấy di động từ trong túi ra, cô không có suy nghĩ nhiều nên lập tức gọi điện cho Lâm Lê.

Nhưng mà khi bên kia đầu dây truyền đến tiếng nói của Lâm Lê, bỗng chốc An Nhiên không biết nói gì, cô và Lâm Lê đã quen biết mười năm, hai người kẻ ở giường trên người ở giường dưới trong kí túc xác, quan hệ còn thân hơn cả chị em ruột, cô hiểu rõ tính cách Lâm Lê, mặc dù nhìn qua cô ấy luôn vui tươi, hồn nhiên, nhưng khi dính dáng đến chuyện tình cảm, cô có thể rất yếu đuối, thật ra thì cô ấy không mạnh mẽ cương và dũng cảm như bề ngoài.

"Alo, An tử, tìm ta đi ăn cơm sao?" Thanh âm của Lâm Lê rất vui vẻ, có thể nghe ra lúc này tâm trạng của cô rất tốt.

An Nhiên im lặng một lát, hỏi: "Trình Tường có ở nhà không?"

"Không có a, không phải là mi không biết nha, phải hai, ba ngày nữa mới về." Lâm Lệ nói: "Sao thế? Mi tìm anh ấy có việc gì sao?"

Lòng An Nhiên bỗng lạnh lẽo, Trình Tường lừa gạt Lâm Lệ, như vậy tin nhắn mà Lâm Lệ nhìn thấy trước đó cũng là thật? Nhưng mà Trình Tường sao có thể là người như vậy!

"Ê, An tử?" Bên kia Lâm Lệ chờ mãi không thấy lời đáp, "mi còn ở đó không a?"

An Nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "nghe, ta vẫn đang nghe."

"Mi làm sao vậy? Tìm Trình Tường chuyện gì?" Lâm Lệ nghe ra hôm nay An Nhiên hơi là lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

"Không có chuyện gì, ta có đồng nghiệp muốn làm đầu tư, hỏi ta có quen ai làm trong lĩnh vực chứng khoán không." An Nhiên lấy cớ nói, chuyện này có lẽ từ từ rồi mới nói cho cô ấy biết, ít nhất chờ đến khi biết rõ ràng, không chừng trong chuyện này có gì hiểu lầm, hơn nữa, bây giờ Lâm Lệ đang mang thai, tâm trạng không được quá kích động.

Lâm Lệ tin là thật, không cần suy nghĩ nói, mà nói thảng: "à, thế à, vậy khi nào Trình Tường quay về ta sẽ bảo anh ấy liên lạc với mi."

An Nhiên gật đầu, đáp: "được." Hai người lại trò chuyện chút nữa, nhưng trước khi cúp máy vẫn không nhịn được hỏi: "Lâm Lệ, Trình Tường có gọi điện thoại cho mi không?"

"Có a, ba lần sáng trưa tối, rất đúng giờ." Lâm Lệ nói, trong giọng nói lộ ra hạnh phúc và đắc ý.

"a, Vậy à." An Nhiên cúi đầu đáp, rồi ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy Trình Tường từ bên kia hành lang đang đi về phía cô.

"An tử, hôm nay mi là lạ, xảy ra chuyện gì sao?" Mặc dù Lâm Lệ là người tùy tiện vô tâm, nhưng không hề ngu ngốc, hôm nay An Nhiên khiến cô cảm thấy là lạ, mặc dù không rõ được là lạ ở chỗ nào, nhưng cô cảm giác có gì đó không đúng.

An Nhiên cười cười, để khiến giọng nói mình được tự nhiên, chỉ nói: "ha ha, mi nghĩ nhiều rồi, không nói nữa, chỗ ta còn có việc, ta

gọi cho mi sau.” Nói xong, không đợi Lâm Lệ mở miệng, liền cúp điện thoại.

Lại ngẩng đầu lần nữa thì Trình Tường đã đứng trước mặt cô, anh nhìn cô, trong mắt như là có áy náy, có xin lỗi.

Hai người im lặng một lát, An Nhiên nhìn chằm chằm anh ta, ánh mắt cực kỳ bức người, giọng nói chưa từng lạnh như băng đến vậy, “anh quay lại là định giải thích với tôi sao? Hay là sợ tôi gọi cho Lâm Lệ?”

Trình Tường nhìn cô, thầm khẽ thở dài, nói thảng: “chuyện không phải là như em nghĩ.”

“Tôi không đoán, là tôi nhìn thấy tận mắt.” An Nhiên lạnh lùng nói.

“Cho nên em gọi điện cho Lâm Lệ rồi?” Trình Tường hỏi, khuôn mặt tuấn tú không giấu được vẻ bối rối lúc này.

“Đúng, nhưng mà tôi chưa nói cho cô ấy biết tôi gặp anh ở đây.” An Nhiên thảng thắn nói, “trước khi biết rõ mọi chuyện, tôi không định để Lâm Lệ biết, cho nên tôi muốn nghe anh giải thích, tại sao lại lừa dối Lâm Lệ rằng anh đi công tác?”

Trình Tường rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn An Nhiên, nói: “cám ơn.” An cũng biết tính cách của Lâm Lệ, huống chi bây giờ cô còn mang thai.

“Tôi không nói cho cô ấy, không phải là muốn câu cảm ơn này của anh.” An Nhiên nói như thế, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào.

“Anh biết.” Trình Tường gật đầu, nói: “cô gái vừa rồi là bạn anh, quen nhau từ nhỏ, nhưng bọn anh không có loại quan hệ kia.”

“A, thanh mai trúc mã, hai người vô tư.” An Nhiên cười lạnh.

“Thật không phải là như em nghĩ!”

“Vậy tại sao anh phải lừa gạt Lâm Lệ rằng anh đi công tác? Còn bịa ra một lời nói dối nực cười như vậy để lừa cô ấy!” An Nhiên nghiêm nghị chất vấn.

“Anh không muốn cô ấy suy nghĩ nhiều, hiện tại cô ấy đang mang thai, dễ suy nghĩ lung tung.” Liếc nhìn An Nhiên một cái, Trình

Tường xoay người tựa vào vách tường bên cạnh, khẽ thở dài, nói: "Cô ấy là bạn anh, bọn anh đã quen biết từ nhỏ, trước đó cô ấy xảy ra chút chuyện, bên cạnh không còn bạn bè người thân nào, bây giờ đang bị bệnh, cho nên anh mới đến chăm sóc cô ấy. Đây là sự thật, anh không hề lừa em. Không nói cho Lâm Lệ biết chỉ là vì không muốn cô ấy suy nghĩ lung tung, có khi lừa dối cũng không phải là lời nói dối ác ý."

"Anh có thể thuê y tá." Anh ta không phải là người không trả nổi số tiền này, suy cho cùng cô nam quả nữ như thế, bị người khác nhìn thấy, sẽ khó tránh khỏi họ suy nghĩ nhiều.

"Cô ấy không để cho bất kỳ ai đến gần mình." Trình Tường nói.

"Cho nên anh là đặc biệt?" An Nhiên hỏi ngược lại.

"Anh chỉ coi cô ấy là em gái, cô ấy cũng chỉ coi anh như anh trai, trừ lần này ra, sẽ không có lần sau nữa!" Trình Tường giải thích.

An Nhiên không nói gì, bình tĩnh nhìn anh ta một lúc lâu, đột nhiên điện thoại cầm trong tay vang lên, là Lâm Tiểu Phân gọi điện thoại đến, đưa tay lên nhận, mới biết thì ra là Lâm Tiểu Phân đã đến bệnh viện, nhưng mà không biết phòng bệnh, hiện tại bà đang ở tầng dưới bệnh viện, bảo An Nhiên đi xuống đón bà.

Ngắt điện thoại, cô lại ngẩng đầu nhìn Trình Tường, nghiêm mặt nói: "Lâm Lệ là bạn em, em không muốn thấy cô ấy bị tổn thương. Anh cũng là bạn em, mọi người chúng ta đã quen biết nhau mười năm, em biết rõ anh đối xử với Lâm Lệ như thế nào, cho nên lần này em tin những gì anh vừa nói là thật."

Trình Tường thở phào nhẹ nhõm, "cám ơn."

An Nhiên gật đầu, nói tiếp, "nhưng mà, dù sao trai gái khác biệt, có lẽ anh nên tìm bạn bè hoặc người quen đến chăm sóc cô gái kia, hôm nay là em gặp được thì ngày mai có thể là người khác, em không muốn đến lúc đó những lời này sẽ truyền đến tai Lâm Lệ, khiến cô ấy hiểu lầm cái gì, em biết rõ cô ấy yêu anh nhiều như thế nào, ý lại vào anh thế nào, đừng thấy cô ấy tùy tiện như vậy, thực ra cô ấy không hề kiên cường."

Trình Tường gật đầu, "Anh biết."

An Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, rồi không nói gì nữa, xoay người lại liền đi về hướng thang máy bên kia.

Khi xuống đến tầng dưới, Lâm Tiểu Phân đã ở đó, nhìn thấy An Nhiên, bà vội hỏi: "Rốt cục là chuyện gì xảy ra a, đang yên đang lành sao lại phải vào bệnh viện?"

"Là loét dạ dày, hôm qua khi có xã giao, uống hơi nhiều rượu." An Nhiên đáp, đưa tay cầm hoa quả trong tay mẹ cô, sau đó nhấn thang máy.

Đến khi hai mẹ con trở lại phòng bệnh, còn chưa đẩy cửa đi vào, đã nghe thấy tiếng trách mắng từ bên trong truyền ra, giọng nói có phần kích động.

Lâm Tiểu Phân khó hiểu quay đầu liếc nhìn An Nhiên, An Nhiên cũng nghi hoặc lắc đầu, cô cũng không rõ lắm tình hình hiện tại, nhưng mà nghe thanh âm kia, hẳn là Tân Vân.

Đẩy cửa đi vào, thì thấy Tân Vân đứng trước giường bệnh, trợn mắt nhìn con trai, trách cứ anh không thương tiếc bản thân, mà Tô Dịch Kiều thì đứng bên cạnh, che miệng cười trộm, rõ ràng là có ý cười trên nỗi đau của người khác. Quay đầu nhìn thấy An Nhiên đi vào, liền tươi cười gọi to: "Chị dâu."

"Mẹ, Dịch Kiều, hai người đến rồi." An Nhiên mỉm cười gật đầu với hai người.

Nghe vậy, hai người khác trong phòng cũng đồng thời nhìn về phía An Nhiên, Tân Vân nhìn thấy An Nhiên, trên mặt liền nở nụ cười hài lòng, Tô Dịch Thừa nhìn thấy Lâm Tiểu Phân đứng sau An Nhiên trước tiên, liền gọi: "Mẹ." Định chống thân thể muốn xuống giường.

Thấy thế, Lâm Tiểu Phân vội vàng ngăn cản nói: "ai nha, con cứ nằm nghỉ, đừng ngồi dậy."

Lúc này Tân Vân mới chú ý đến Lâm Tiểu Phân ở phía sau An Nhiên, nhìn An Nhiên một chút, lại nhìn Lâm Tiểu Phân một cái, rồi bước lên trước, cười nói: "Đây là bà thông gia sao."

Lâm Tiểu Phân cũng cười, nhìn Tân Vân rồi gọi, "bà thông gia."

"An Nhiên lớn lên giống bà thông gia, khó trách lại xinh đẹp như

vậy." Tân Vân cười nói.

Lâm Tiểu Phân cười, đánh giá Tân Vân, đúng như An Nhiên nói, là người hiền hoà, cũng không có kiêu căng ngạo mạn gì đó.

"Không ngờ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt lại như thế này a, đều do a Thừa cả." Tân Vân vừa nói, vừa quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn con trai một cái, "Biết rõ dạ dày mình không tốt còn uống nhiều như vậy, quả thực là muốn chết, lớn thế này rồi mà chẳng để người khác đỡ lo lắng gì cả."

"An Nhiên nhà chúng tôi cũng không tốt, từ nhỏ ở nhà bị tôi và cha nó nuông chiều rồi, không biết chăm sóc người khác chút nào." Lâm Tiểu Phân vừa nói vừa liếc An Nhiên một cái, bây giờ vừa mới kết hôn đã đưa người ta đến bệnh viện chăm sóc, may mà Tô gia là nhà đứng đắn, nếu đổi là nhà người khác không đứng đắn thì không chừng sẽ bị nói ra nói vào cái gì đó đây.

"Ôi, điều này sao có thể trách An Nhiên được, dạ dày a Thừa vẫn không tốt, đi xã giao thì ít nhiều phải biết khắc chẽ bản thân một chút, bây giờ bị như thế này là do nó tự làm tự chịu." Tân Vân cũng không hề thiên vị con trai mình chút nào.

Tuy là đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng cũng không xa lạ gì, ngồi cùng nhau có rất nhiều chuyện để nói. Thật ra thì cũng không có gì nhiều, ngồi một chỗ khen lấn nhau, Lâm Tiểu Phân nói Tô Dịch Thừa tốt, hiểu chuyện lại đứng đắn, Tân Vân thì khen An Nhiên nhu thuận lại nghe lời.

An Nhiên cười nhìn hai người, quay đầu đúng lúc đối diện với ánh mắt của Tô Dịch Thừa, hai người liền nhìn nhau cười.

Thật ra thì cũng không ngồi lâu, sau khi biết Tô Dịch Thừa chỉ tái phát bệnh cũ, nghỉ ngơi mấy ngày là không có gì đáng lo, mấy người họ liền đứng dậy đi về. An Nhiên đưa mọi người ra ngoài cửa, Tô Dịch Kiều xung phong nhận đưa hai người mẹ về nhà, Lâm Tiểu Phân thì bảo cô ở lại phòng bệnh chăm sóc Tô Dịch Thừa cho tốt, sau đó lại dặn dò An Nhiên đợi sau khi Tô Dịch Thừa xuất viện thì làm chút thức ăn nhẹ, chăm chút cho dạ dày của anh.

Sau khi tiễn hai mẹ, cô xoay người về phòng bệnh thì Tô Dịch

Thùa đang nằm dựa lên, thấy cô đi vào, anh ngoắc ngoắc tay với cô, ý bảo cô đến đó.

"Sao thế?" Mặc dù An Nhiên nghi hoặc, nhưng vẫn đi về chỗ anh.

Tô Dịch Thùa xê dịch thân thể, rồi vỗ vỗ khoảng giường trống bên cạnh mình, nói: "Đi lên ngủ một lát." Anh nhìn ra cô rất mệt mỏi, từ tối qua đến giờ đúng là làm cô kiệt sức.

An Nhiên đỏ bừng mặt, lắc đầu, "em, em không buồn ngủ."

"Đi lên." Tô Dịch Thùa kiên trì.

"Em thật sự không buồn ngủ." An Nhiên nói thầm, nhưng cũng nghe lời bước lên, nhưng chỉ đứng ở bên cạnh giường, không hề ngồi xuống.

Tô Dịch Thùa đưa tay ra kéo cô, dùng sức một cái khiến cô ngã ngồi trên giường.

"A ——" An Nhiên đột nhiên giật mình hô lên, giãy ra khỏi tay anh, lại nghĩ, bây giờ là ở bệnh viện, đây là phòng bệnh, mà anh lại là bệnh nhân, lúc này cô mà nằm trên giường ngủ thì còn ra cái thể thống gì, lát nữa y tá đến truyền nước mà nhìn thấy, thì cô không còn mặt mũi gặp ai rồi!

Tô Dịch Thùa nhanh tay trực tiếp vòng qua thắt lưng cô, nói bên tai cô: "Đừng lộn xộn, sẽ đụng đến kim tiêm" Giọng nói kia nhẹ nhàng ôn nhu, còn hàm chứa một chút tếu thân và không tự nhiên.

Nghe vậy, thoảng cái An Nhiên không dám động chút nào nữa, cô thực sự sợ đụng đến cái kim tiêm trên tay anh, nhưng mà bị ôm thế này cũng không phải chuyện hay a, cái cửa phòng kia, bất cứ lúc nào y tá cũng sẽ đi vào, nhìn thấy thế này, còn không cười chết a!

"Anh, anh thả em ra có được không, em thật không buồn ngủ, anh có muốn ăn táo không, em đi gọt cho anh?" An Nhiên chưa từ bỏ ý định nói.

Nghe vậy, Tô Dịch Thùa không những không thả tay, mà còn ôm chặt cô hơn nữa, nghe thấy anh nói bên tai cô: "Nằm ngủ cùng anh một lát, không ôm em, tối qua ngủ không ngon." Thanh âm kia

nhiều nhẹ nhàng ôn nhu, trong giọng nói lại khó nén tủi thân và không tự nhiên.

Cái này thì An Nhiên quả thật không nói nên lời nữa, sững sờ cùng anh nằm xuống, sau đó quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt kia, lông mi nhỏ bé rất dày, nhìn rất đẹp.

Tô Dịch Thừa nhìn bộ dạng ngây ngốc sững sờ của cô, vì một câu nói của anh mà từ bỏ ý muốn kiên quyết mà còn có phần cảm động, khom người hôn lên trán cô, nhìn cô từ từ nhắm hai mắt, lông mi run rẩy, khóe miệng nở nụ cười rạng rỡ. Nhưng mà anh cũng không bỏ qua quầng thâm dưới mắt cô, đưa tay đỡ dưới cổ cô, để cô gối lên cánh tay mình, sau đó nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi." Nói xong mình cũng nhắm mắt lại.

An Nhiên nhắm hai mắt nằm một lúc lâu, thì nghe được bên cạnh truyền đến tiếng hô hấp nhẹ nhàng của anh, cô mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đang bình thản ngủ kia, khóe miệng bất giác hơi nhếch lên, khẽ động nhẹ, dè dặt vén chăn lên, sau đó hết sức nhẹ nhàng chuẩn bị xuống giường, nhưng trong một giây này lại bị một người nào đó ôm lấy thắt lưng, cả người lại được đưa vào một cái ôm ấm áp.

An Nhiên chợt xoay người lại nhìn anh, thấy Tô Dịch Thừa vẫn nhắm hai mắt, ngay cả vẻ mặt cũng giống vừa rồi, An Nhiên không khỏi hoài nghi vừa rồi anh thật sự tỉnh sao?

Trẻ con đưa tay quơ quơ trước mắt anh, không có phản ứng, ngay cả lông mi cũng không động.

Lại nằm trên giường thêm năm phút đồng hồ nữa, xác định đúng là Tô Dịch Thừa ngủ rồi, vừa rồi chẳng qua là cử động vô ý thức trong mơ của anh, nên một lần nữa An Nhiên lại dè dặt đưa tay ra, vén chăn lên, rón rén xuống giường, nhưng cũng vào trước thời điểm đó, thân thể lại rơi vào một cái ôm ấm áp, lần này còn chặt hơn trước, thân thể hai người kề sát vào nhau, bộ ngực đầy đà của cô kề sát vào lồng ngực cứng rắn của anh, một cương một nhu, cảm giác thật kỳ diệu.

"Anh, anh đã tỉnh?" Nhìn Tô Dịch Thừa, An Nhiên có phần không

xác định được nhỏ giọng hỏi.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn An Nhiên, sau đó lại nhắm lại, nhàn nhạt trả lời: "Cùng anh ngủ một lát."

Lần này An Nhiên hoàn toàn chán chường rồi, trừng mắt to nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng bỏ ý định muốn rời đi. Sau đó, cơn buồn ngủ ập tới, tối qua vì sợ nửa đêm anh tỉnh lại khát nước hay gì đó, nên cô không ngủ, chỉ nhắm mắt tựa vào mép giường một chút. Bây giờ đúng là có chút mệt mỏi, mí mắt nặng dần. Sau đó từ từ, từ từ nhắm mắt lại, không lâu sau thì truyền đến tiếng hô hấp nhẹ nhàng.

Sau khi An Nhiên tiến vào mông đẹp, Tô Dịch Thừa ở bên cạnh chậm rãi mở mắt ra, nhìn vẻ mặt đang ngủ ngon lành của cô, khéo anh miệng khẽ cong lên, sau đó điều chỉnh tư thế thoải mái cho cô, rồi mới nhắm mắt lại, trong tiếng hô hấp của cô, anh chậm rãi ngủ thiếp đi.

Vào thời điểm An Nhiên tỉnh lại, bên cạnh giường đã trống không, giơ tay lên nhìn đồng hồ, thì ra đã bảy giờ tối rồi, vậy là cô ngủ đến hơn năm tiếng đồng hồ. Cuồng quít ngồi dậy, nhìn toàn bộ gian phòng cũng không thấy bóng dáng Tô Dịch Thừa. An Nhiên khẽ cau mày xuống giường, không biết anh đi đâu rồi, trong phòng vệ sinh cũng không có. Cô nghi hoặc đi ra ngoài cửa, nhưng đến cửa, cô nghe được tiếng Tô Dịch Thừa, còn có giọng một người đàn ông khác, không phải là thư ký Trịnh, vì nghe thấy có phần xa lạ, cô nghĩ hắn là bạn anh.

"Căn nhà bên kia sửa sang thế nào rồi?" Ngồi trên ghế nhựa cạnh cửa phòng bệnh, Tô Dịch Thừa mở miệng hỏi.

"Nhanh nhất cũng phải thứ sáu tuần sau." Diệp Tử Ôn nói, cũng nhìn lại anh, đưa tay cho anh một nắm đấm, oán hận nói: "Tiểu tử cậu nợ mình một bữa, toàn bộ kỳ nghỉ của mình dành cho cậu rồi, còn phải giám sát tiến trình cho cậu nữa, cậu nói có phải kiếp trước mình nợ cậu gì không, thế mà lại làm anh em với cậu!"

Tô Dịch Thừa cười, gật đầu, "Không thành vấn đề."

Diệp Tử Ôn cũng cười, thật ra thì anh cũng chỉ nói thế thôi, hai

người cùng lớn lên trong đại viện, từ nhỏ có thể nói là có quan hệ mật thiết, tình cảm này còn thân hơn tình anh em.

Sau khi cười xong Diệp Tử Ôn nhìn anh ta, thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: "Lăng Nhiễm còn có ảnh hưởng lớn đến cậu thế sao?"

Tô Dịch Thừa quay đầu, nhìn anh ta, rồi bình tĩnh thu lại ánh mắt, sau đó bình tĩnh trả lời: "Không có."

"Không có thì sao cậu lại biến bản thân mình trở nên như thế này?" Diệp Tử Ôn cười lạnh, hoàn toàn không tin lời của anh, nói: "Cậu nói xem trước đây sao cậu lại bị bệnh dạ dày này? Đã bao nhiêu năm chưa từng tái phát, bây giờ cô ta vừa trở về, cậu lại phát bệnh, đỏ, vàng, trắng lẩn lộn, cậu tưởng dạ dày cậu là tường đồng vách sắt hả?"

"Cậu nghĩ nhiều rồi." Tô Dịch Thừa hời hợt nói: "Hôm qua cùng mấy người bên cục kế hoạch uống nhiều quá, cậu cũng không phải không biết tiểu tử Dương Chính Đạo kia ngang ngược thế nào, nếu không uống, mình có thể về sao. Những bữa tiệc xã giao thế này cậu cũng không phải không biết, uống rượu tất nhiên khó tránh được."

"Bây giờ coi như là cậu đang giải thích sao? Thế mà mình lại nhớ cậu không có thói quen giải thích với người khác." Diệp Tử Ôn lạnh lùng nói, rõ là không tin lời nói dối của anh.

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta, không lên tiếng nữa.

Hai người im lặng, một lúc lâu sau Diệp Tử Ôn mới chậm rãi mở miệng: "Có muốn mình đi tìm Lăng Nhiễm nói chuyện một chút không."

"Không cần." Tô Dịch Thừa từ chối. Thật ra thì nói hay không nói cũng không quan trọng, những gì nên nói tối hôm đó anh đã nói hết, sau này đối với anh, cô ta chỉ là một người quen biết mà thôi, không có gì khác.

Diệp Tử Ôn khẽ thở dài, lại không tiếp tục đề tài này nữa. Hai người lại ngồi một lát, đột nhiên Diệp Tử Ôn như là nghĩ đến điều gì, hỏi: "này, trong phòng dấu cái gì vậy, tại sao không cho mình đi

vào, nào có ai đến thăm bệnh mà ngay cả phòng bệnh cũng không được vào?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, quay đầu liếc nhìn cánh cửa phòng bệnh khép hờ, từ ánh đèn trong đó có thể nhìn thấy cái bóng của người nào đó, khéo miệng anh cong lên thành nụ cười, sau đó lại quay đầu, nói với Diệp Tử Ôn: "Cậu cần đi về rồi."

Diệp Tử Ôn khó hiểu nhìn anh một cái, con người là thế, anh càng không cho anh ta biết thì lòng hiếu kỳ của anh ta lại càng tăng, lúc này Diệp Tử Ôn chính là người như thế, "Hôm nay mình phải xem xem cậu giấu ai bên trong." Nói xong định xoay người đi vào trong phòng bệnh, trong giây phút tay sắp đẩy được cửa phòng ra thì bị Tô Dịch Thừa bắt được.

Tô Dịch Thừa cười cười nhìn anh ta, giọng nói không nhanh không chậm thờ ơ nói: "Dịch Kiều vẫn liên tục tìm mình hỏi số của cậu, có lẽ mình nên suy nghĩ cho nó số thôi, suy cho cùng thì nó cũng là em gái mình, mình và nó thân hơn."

Đột nhiên Diệp Tử Ôn cảm thấy lạnh cả sống lưng, vội vàng thu lại cánh tay còn chưa động đến cánh cửa kia, ho nhẹ, nói: "Bỗng nhiên mình nhớ ra lúc trước có một khách hàng muốn tăng thêm thiết kế trên ban công, vậy, mình về trước đây." Nói xong, thì xoay người sửa sang lại quần áo chuẩn bị rời đi.

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nói, nói: "Ừ, mình gần đây cũng tương đối bận rộn, có thể không có thời gian gặp Dịch Kiều."

Diệp Tử Ôn gật đầu, trong miệng nói thăm cái gì, sau đó nói, "Đi đây."

Khi Tô Dịch Thừa đẩy cửa phòng bệnh đi vào, An Nhiên đang ngồi trên ghế sô pha, trên tay cầm tạp chí, lật xem, nhưng lại không thấy mình cầm ngược tạp chí.

Tô Dịch Thừa nhìn thấy, nhưng không vạch trần, chẳng qua là cười càng vui vẻ hơn, nhưng vẫn nghiêm trang hỏi: "Đã dậy?"

An Nhiên gật đầu qua quýt, "Vâng." Ánh mắt lại không dám nhìn anh, cô cũng không dám xác định anh có biết cô vừa nghe lén ở cửa không. Thật ra thì cô không cõi ý, cửa phòng vốn không đóng

kỹ, mà bọn họ nói chuyện cũng không tính là 'nhỏ', và lại khi đó cô định ra cửa tìm anh, cho nên dưới nhiều cơ duyên, cô nghe được bọn họ nói chuyện.

"Đói bụng không?" Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên chợt đứng dậy, nói: "anh đói bụng không, em đi mua cơm." Trong lòng không khỏi hối hận, chính mình vừa rồi ngủ như chết, ngủ một cái liền ngủ đến mấy tiếng đồng hồ, bây giờ đã hơn bảy giờ, sao có thể không đói. Nghĩ đến đó liền lấy áo khoác, chuẩn bị ra cửa.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa gọi cô lại, lắc đầu có chút bất đắc dĩ, chỉ chỉ vào hộp đựng thức ăn để trên tủ, nói: "Vừa rồi Tử Ôn đến, anh bảo cậu ấy mang đến rồi."

An Nhiên xấu hổ, một lần nữa để lại túi xách và áo khoác, nhỏ giọng hỏi: "Chính là người vừa nói chuyện với anh bên ngoài sao?" Nói xong mới giật mình là không đánh mà đã khai ra rồi.

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không truy cứu hoặc là tức giận cô nghe lén, tự dọn cơm lên trên cái bàn nhỏ. Quay đầu lại nói với An Nhiên: "Nhanh đến đây, sắp nguội rồi."

An Nhiên lén tiếng đi đến, ngồi xuống cạnh anh, cơm chay, dễ tiêu là chính, gấp rau vào miệng ăn, mùi vị rất ngon.

Tô Dịch Thừa bưng bát đưa ăn, tư thế ăn của anh rất đẹp, ăn nhanh nhưng rất nhã nhặn không hề tục tằn, vô văn hóa.

Không khí hơi có chút an tĩnh, An Nhiên khuấy khuấy thức ăn trong bát, tìm đề tài hỏi: "người kia, người bạn của anh và Dịch Kiều bất hòa sao?" Vừa rồi nghe thấy muốn cho Dịch Kiều số của anh ta, thì dường như giọng nói anh ta cũng thay đổi.

"Dịch Kiều thích cậu ta." Tô Dịch Thừa cười khẽ, nhớ tới chuyện giữa Diệp Tử Ôn và Dịch Kiều anh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, Dịch Kiều vẫn thích Tử Ôn, từ nhỏ đã bám đít cậu ta, nhưng thái độ của Tử Ôn không rõ ràng, không nói thích hay không thích, nhưng vẫn luôn tránh cô.

"Anh ta không thích Dịch Kiều?" An Nhiên có chút ngạc nhiên, mặc dù cô và Dịch Kiều gặp nhau không nhiều lắm, nhưng mà cô

vẫn luôn có cảm tình tốt với Tô Dịch Kiều, vừa hào phóng vừa đáng yêu, cô gái như thế sao lại có người không thích.

Tô Dịch Thừa cười cười, gấp miếng thịt vào bát An Nhiên, nói: "Sau này em sẽ biết."

An Nhiên nhìn anh có phần không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, cúi đầu ăn đồ ăn anh vừa gấp cho.

Tô Dịch Thừa ở trong bệnh viện hai đêm, cuối cùng sau khi xác nhận các chỉ số đều bình thường, bác sĩ rốt cuộc cũng thả người. Trong thời gian này có người biết Tô Dịch Thừa nằm viện, không ít người gọi tới muốn đến thăm, nhưng đều bị Tô Dịch Thừa từ chối, nói bệnh nhẹ không cần khuêch đại.

Bởi vì nguyên nhân sức khỏe, công việc của Tô Dịch Thừa tạm thời bị kéo dài, khi xuất viện đã là cuối tuần, mà An Nhiên thì vì bản thiết kế bị hỏng nên rút lui khỏi dự án tòa thị chính, nên buổi đấu thầu trong hai ngày này cũng không liên quan đến cô.

Hiếm khi cuối tuần hai người đều rảnh rỗi, trong ngày Tô Dịch Thừa xuất viện, Tân Vân gọi điện tới, bảo cuối tuần này hai người họ về đại viện, mà mình đã chuẩn bị thuốc điều dưỡng cho Tô Dịch Thừa điều dưỡng thân thể.

Hai người nghĩ lại cũng đúng là không có việc gì nên sảng khoái đồng ý, chỉ quay về nhà lấy hai bộ quần áo tắm rửa, lại xách túi lên đường về đại viện.

An Nhiên không biết là có người cố tình đợi bọn họ, hay là thật sự trùng hợp như vậy.

Khi thang máy mở ra, Lăng Nhiễm vừa vặn đứng ở trong, một thân váy áo liền màu kem, tóc dài xõa vai, khuôn mặt tươi cười, cả người nhìn như có chút tiên khí.

An Nhiên không khỏi ngẩn người, cô có chút hoài nghi Lăng Nhiễm này có phải thường xuyên thăm dò nhất cử nhất động của bọn họ hay không, nếu không sao có thể lần nào cũng gặp gỡ trùng hợp như thế.

Khác với sự kinh ngạc của An Nhiên, Tô Dịch Thừa tỏ vẻ bình thản hơn nhiều, gật đầu với cô ta, nắm tay An Nhiên đi vào thang

máy.

Trong thang máy, Lăng Nhiễm mở miệng trước, "Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau."

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào măt con số không ngừng xuống thấp. Để tránh cho bầu không khí quá lúng túng, An Nhiên hơi hơi mỉm cười, gật đầu với cô ta: "Đúng vậy a, thật là trùng hợp."

Lăng Nhiễm liếc mắt thấy cái túi hành lý nhỏ trên tay Tô Dịch Thừa, tò mò hỏi: "hai người phải đi xa nhà?"

An Nhiên vừa định trả lời, Tô Dịch Thừa nói trước: "ừ, cuối tuần đi ra ngoài với An Nhiên."

"Vậy à." Giọng nói Lăng Nhiễm thoảng cái trầm xuống, cả người thoát nhìn không hề có sức sống như vừa rồi.

"Đinh —!"

Giữa sự im lặng, thang máy xuống đến tầng hầm, Tô Dịch Thừa nắm tay An Nhiên đi về phía chiếc xe, Lăng Nhiễm theo đuôi bọn họ đi ra ngoài.

Như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, ở phía sau bọn họ hô lên: "Hai người muốn đi đâu, cũng lâu rồi tôi chưa ra ngoài đi dạo, nếu không thì cùng nhau đi, không ngại đưa tôi đi cùng chứ."

An Nhiên sững sờ, theo bản năng quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa một chút, thấy Tô Dịch Thừa xoay người lại, nét mặt không có biểu tình, nói: "Chúng tôi ngại, cô Lăng vẫn là nên tìm người khác đi."

An Nhiên thấy nụ cười của Lăng Nhiễm cứng đờ, cả người ngạc đứng ở đó, ánh mắt nhìn chăm chắm vào Tô Dịch Thừa, trên mặt, rất là đau thương.

Tô Dịch Thừa không hề liếc nhìn cô ta thêm nữa, xoay người nắm tay An Nhiên đi thẳng đến cái xe đồ bên kia, bỏ hành lý trong tay vào ghế sau, sau đó mở cửa tay lái phụ cho An Nhiên lên xe, lại vòng qua đầu xe lên ghế lái bên kia, rồi khởi động xe, từ từ rời khỏi tầng hầm. Cả quá trình, cũng chưa từng quay đầu lại nhìn Lăng Nhiễm một cái.

Xe chậm rãi đi về hướng đại viện quân khu, bên trong xe có

chút an tĩnh. Tốc độ lái xe của Tô Dịch Thừa không tính là nhanh, nhưng mà rất ổn định

Một lúc lâu, An Nhiên mở miệng nói: "Không thì để em lái đi, anh vừa mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi tốt một chút đi." Đại viện quân khu cách thành thị gần một giờ lái xe, lái xe lâu, cũng rất mệt người.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô cười cười, nói: "Anh yếu ớt như thế sao." Vừa nói một tay lái xe, một tay nắm tay An Nhiên, hỏi: "Buồn chán ư, có muốn nghe nhạc không?"

An Nhiên lắc đầu, cũng không giãy ra khỏi tay anh, thói quen là một thứ rất kỳ diệu, mới bao lâu mà cô đã rất quen được anh nắm tay như vậy, quen nhiệt độ trong lòng bàn tay anh. Ngoảnh đầu lại cười cười với anh, nói: "Chúng ta mở chương trình phát thanh đi."

Tô Dịch Thừa từ chối cho ý kiến gật đầu: "Được."

Thò tay mở chương trình phát thanh, là kênh giao thông thành phố, người chủ trì như là đang cập nhật tình hình giao thông mới nhất, cứng ngắc mà nhạt nhẽo. Điều chỉnh tần số, là chương trình giải trí, người chủ trì hài hước kể lại những chuyện thật ra rất bình thường giản dị, gần gũi với đời thực, nhưng cũng khiến người cười không ngớt. Nghe những chuyện nhỏ nhặt mà thật ra ai cũng đã trải qua khiến tâm tình người ta trở nên vui vẻ hơn.

Sau chương trình giải trí là chương trình âm nhạc, phát những bài thịnh hành nhất hiện nay, An Nhiên nghe mấy ca khúc, cảm thấy không có gì đặc biệt, vẫn là nên quay về với những bài hát cũ lại có ý nghĩa hơn nhiều.

Người chủ trì là một nữ sinh, nghe giọng nói không đoán ra tuổi, nhưng mà giọng nói kia khiến người ta có phần phát ngấy, mở đầu chương trình là mục thông điệp và ca khúc, thông điệp đầu tiên là của một bà mẹ dành cho con gái yêu của mình, hôm nay là sinh nhật của bé, bà hi vọng hằng ngày bé đều khỏe mạnh, hạnh phúc. Người chủ trì phát ca khúc 'Baby' của Trương Huyền, giai điệu rất tinh tế, giọng của Trương Huyền rất dễ nghe, trầm thấp vang vọng bên trong xe.

Thông điệp tiếp theo là từ một người dùng di động đề tên là 'cô

đơn', cô nói rất yêu bạn trai cũ, trước đây vì hiểu lầm mà chia tay, bây giờ gặp lại, bạn trai cũ của cô đã có người yêu mà gần đây cô mới phát hiện cô và bạn trai cũ lại ở chung một tòa nhà, mỗi ngày nhìn thấy bọn họ nắm tay cười rất hạnh phúc, cô cảm thấy rất khổ sở, cô không thể nào chúc phúc cho bọn họ được, cô cảm thấy hạnh phúc đó vốn là thuộc về cô, chẳng qua cô chỉ bất cẩn đánh mất hạnh phúc mà thôi.

Vào lúc người chủ trì bày tỏ cảm xúc của bản thân đối với thông điệp này và an ủi người con gái kí tên 'cô đơn' kia, theo bản năng An Nhiên quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, thấy vẻ mặt anh vẫn như vừa rồi, không thay đổi chút nào, chuyên chú nhìn đường đi phía trước, tay vẫn nắm tay cô, sức lực không nhẹ không nặng.

Người chủ trì vì cô gái kia phát lên ca khúc 'chú heo con đánh rơi hạnh phúc' với giọng hát đa cảm của Khương Ngọc Dương, cả giai điệu không hề vui vẻ, mà trầm thấp, buồn bã.

Tự đánh mất hạnh phúc của mình

Ai có thể thấu hiểu nỗi đau xé lòng này

Nếu như tình yêu còn có đường quay lại

Em sẽ không để anh tiếp tục khóc vì em

Hôm nay còn lại mình em không nhận được lời tha thứ

Chú heo con đánh rơi hạnh phúc (*)

.....

Kết thúc bài hát, xe cũng chậm rãi tiến vào đại viện quân khu, An Nhiên đưa tay tắt chương trình phát thanh, nhìn về phía những lính gác cổng đứng trước những cánh cửa đại viện, sau đó nhìn Tô Dịch Thừa từ từ dừng xe trước cửa đại viện Tô gia. Anh quay đầu mỉm cười nhìn An Nhiên, nói: "xuống xe đi."

An Nhiên gật đầu, nhưng trước khi xuống xe cô không nhịn được nén hỏi: "Hồi đó hai người làm sao mà đánh mất tình yêu?"

(*) Mọi người có thể nghe bài hát ở [đây](#)

Chương 72: Thủ thi bên gối

Tô Dịch Thừa sững sờ nhìn cô, một lúc lâu cũng không nói gì

An Nhiên đột nhiên có cảm giác mình nhiều lời rồi, anh chưa từng hỏi về chuyện giữa cô và Mạc Phi, thì cô có tư cách gì chất vấn anh?

Có chút tự giễu mà cong cong khoe miệng, cười nói, "Em thuận miệng hỏi chút thôi, đừng để ý." Nói xong, cô đưa tay mở cửa, xuống xe.

Lính gác cổng tiểu Trương chào đón từ ngoài cửa, nhìn An Nhiên cười cười hăng giọng gọi: "chào chị đâu."

An Nhiên bị gọi thì bậc cười, cũng trả lời như thế: "chào tiểu Trương."

Tiểu Trương ngại ngùng gãi gãi đầu, miệng há to, đơn thuần còn có chút dễ thương.

Tô Dịch Thừa xuống xe, xách theo túi hành lý nhỏ, cười với tiểu Trương hỏi: "tiểu Trương, cha tôi về chưa?"

"Báo cáo, thủ trưởng còn chưa về, nghe nói mấy ngày nữa có diễn tập quân sự, cho nên gần đây thủ trưởng hay về muộn." Tiểu Trương nghiêm trang nói, hai tay đặt ở hai bên sườn, thân thể đứng thẳng.

Tô Dịch Thừa gật đầu, đến nắm tay An Nhiên, "Đi vào thôi."

An Nhiên cười một tiếng đáp lễ, rồi gật đầu, để mặc anh nắm, hai người đi vào trong nhà.

Lúc vào đến nơi, Tân Vân và cô giúp việc đang bận rộn trong phòng bếp làm bữa trưa, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nên vẫn mặc tạp dề đi ra, nhìn thấy An Nhiên và Tô Dịch Thừa, thì trên mặt tràn đầy nụ cười, "An Nhiên đã về rồi, ngồi xuống một lát, chờ ăn cơm là được rồi." Nói xong lại vội vàng trở về bếp, đẩy nhanh tốc độ nấu nướng.

Tô Dịch Thừa nhìn mẹ mình biến mất ở phòng bếp, lại quay đầu liếc nhìn An Nhiên, một lúc lâu, mới lên tiếng: "Em nói xem vừa rồi

mẹ có nhìn thấy anh không?"

An Nhiên khó hiểu nhìn anh: "Có ý gì?" Anh là người lớn như thế, lại đứng cùng chỗ với cô, mẹ chồng đã thấy cô, sao có thể không nhìn thấy anh?

"Trước đây khi anh về, bà ấy sẽ a Thừa a, a Thừa a, em vừa nghe rồi đấy, bà ấy nói An Nhiên đã về rồi!" Tô Dịch Thừa nói, vẻ mặt cực kỳ trẻ con, như là uất ức, như là oán trách.

"Phốc —!" An Nhiên không nhịn được, bật cười ra tiếng, nghiêng đầu buồn cười nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "Tôi lãnh đạo, anh đang ghen tị sao?"

Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, nói, "Chỉ là có cảm giác bị lạnh nhạt."

An Nhiên lại càng cười thích thú hơn, chưa bao giờ cô cảm thấy anh ngoài vẻ chững chạc, nghiêm túc ra còn có một mặt đáng yêu như thế. Nhưng bất thình lình, miệng bỗng nóng lên, nên cô cũng không cười nổi nữa, bởi vì Tô Dịch Thừa đã tự mình che lại bằng nụ hôn, nuốt hết tiếng cười và sự xấu hổ của mình.

An Nhiên trợn to mắt, bị chiêu này của anh khiến cho chân tay luống cuống, sau khi kịp phản ứng thì vội vàng túm lấy vai anh cho khỏi ngã, thật là điên rồ, anh cũng không để ý xem đây là ở đâu, mẹ chồng đang ở trong bếp, đi ra là nhìn thấy, nếu để bà thấy mình và anh như vậy, vậy thì cô sao còn mặt mũi gặp ai a!

"Đừng đừng, Tôi... Tôi Dịch Thừa, anh... anh thả, đừng, thả em đừng đừng đừng..." Bị hôn đến không biết trời đất là gì, An Nhiên một câu cũng không nói hoàn chỉnh được.

Nhưng mà Tô Dịch Thừa hoàn toàn không có ý muốn thả ra, một tay ôm thắt lưng cô, để cô dán sát vào mình, một tay khác giữ chặt gáy cô, sau đó làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Giãy ra không được, ngược lại An Nhiên bị hôn đến choáng váng đầu óc, vì nụ hôn của anh mà từ từ động tình, đã quên mình đang ở nơi nào, tay chậm rãi vòng lên cổ anh, nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

"A, phu nhân, ngài còn đứng ở cửa làm gì, không phải nói muốn đợi thức ăn ra ngoài sao?" Cô giúp việc bưng món ăn đang chuẩn

bị đi ra ngoài bày lên bàn, nhưng nhìn thấy Tân Vân lén lút đứng sau cánh cửa, thò đầu ra ngoài nhìn cái gì đó, trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó, trên mặt cười cực kỳ vui mừng.

"Ai nha." Tân Vân giật mình, quay đầu, có chút trách cứ nói: "cô nói to thế làm gì."

Lại quay đầu muốn nhìn nụ hôn nóng bỏng bên ngoài thì thấy con trai đang cười như không cười nhìn về bên này, mà cô con dâu của bà đang núp vào ngực con trai, cánh tay nhỏ bé không ngừng vỗ vào con trai.

Thấy thế, Tân Vân tỏ rõ thái độ, vội nói: "Hai con cứ tiếp tục tiếp tục, cơm còn chưa xong, còn chưa xong, ngoài ra mẹ cũng không nhìn thấy cái gì, thật sự là không nhìn thấy." Nói xong vội vàng đóng cửa phòng bếp.

Nhin người trong ngực xấu hổ đến không ngẩng lên được, tâm tình Tô Dịch Thừa rất tốt, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Được rồi, mẹ vào rồi, chúng ta tiếp tục?"

An Nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu, vội vàng tách ra, lại còn muốn tiếp tục, vậy thì thật phải đào một cái hố chôn mình mới được, hung hăng trợn mắt nhìn anh, cô vội vàng chạy về phòng của Tô Dịch Thừa, phải tranh thủ trước khi ăn cơm, sửa sang lại quần áo và tóc tai bị Tô Dịch Thừa làm lộn xộn.

Khi ra khỏi phòng, Tân Vân và cô giúp việc đã bày biện xong bát đũa, thức ăn lên bàn, thấy An Nhiên đi ra ngoài, hai người không hẹn mà cùng cười cười mập mờ với cô.

An Nhiên đỏ bừng mặt, cúi đầu gọi một tiếng mẹ, sau đó ngồi xuống cạnh Tô Dịch Thừa. Tô Hán Niên và Tô Văn Thanh bận chuẩn bị diễn tập nên không về ăn trưa.

Trên bàn cơm, Tân Vân vẫn như lần trước, nhiệt tình gấp thức ăn cho cô, nói cô gầy quá, phải ăn nhiều hơn một chút, vừa nói, vừa trách mắng Tô Dịch Thừa, nói lấy vợ là để yêu thương, thế nào mà lại bị anh nuôi đến chả thấy tí thịt nào.

Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, nhìn An Nhiên, sau đó lại quay đầu nhìn một bàn thức ăn, cũng gấp một miếng thịt thật to thả vào

trong bát của An Nhiên: "Ăn nhiều thịt một chút."

An Nhiên nhìn một bát quá nửa là thịt, quả thực là khóc không ra nước mắt, cô gầy và vì cô không ăn được nhiều, bây giờ nhiều như vậy, cô làm sao ăn hết a!

Ăn cơm xong Tân Vân liền lôi kéo An Nhiên nói chuyện phiếm, mẹ chồng con đâu cũng có nhiều chuyện để nói nói cười cười. Nhưng mà không được bao lâu, An Nhiên cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, bởi vì Tân Vân hỏi cô tính lúc nào sinh con, còn chưa đợi An Nhiên trả lời, thì lại tự mình vừa cười vừa nói, nhìn hai người tình cảm như thế này, chắc là không bao lâu nữa mình sẽ được bế cháu, sau đó lại nhìn An Nhiên một chút, rồi lại nhìn bụng An Nhiên, lẩm bẩm cái gì đó thật lâu, đầu tiên An Nhiên không có nghe ra, còn ngây ngốc hỏi lại, sau đó Tân Vân cười cười mập mờ với cô, nói, nói không chừng bây giờ trong bụng con đã có cháu của mẹ rồi.

An Nhiên ngạc nhiên rồi, đến một câu nói cũng không nói nên lời, mặt lại càng đỏ rực như quả táo chín, phải gọi là cực kỳ xinh đẹp.

Cuối cùng Tô Dịch Thừa từ trong phòng đi ra ngoài, nói muốn đưa An Nhiên đi quanh đại viện một chút, mới giải cứu An Nhiên khỏi nước sôi lửa bỏng.

Thấy con trai muôn dẫn An Nhiên ra ngoài, tất nhiên là Tân Vân không có ý kiến gì, gật đầu hăng hái, căn dặn Tô Dịch Thừa đưa An Nhiên đi tham quan một chút.

Trên đường ra khỏi nhà, mặt An Nhiên vẫn chưa hết đỏ ửng, thấy thế khuôn mặt Tô Dịch Thừa càng tươi tắn, tâm tình thật là tốt.

An Nhiên hờn dỗi liếc anh một cái, hất tay anh ra, tự mình bước nhanh đi trước, trong lòng hối hận, sớm biết như vậy sẽ không quay về.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, tiến lên nắm tay cô, nói: "Đi thôi, anh dẫn em đến phía sau núi xem một chút."

Hai người nắm tay nhau đi dọc theo con đường đất, hai bên đường rất rộng, là đất thô nhưỡng màu vàng, rất nhiều bùn cát,

trên mặt đường có dấu vết lăn qua, hẳn là máy móc hoặc xe to lớn đi qua.

Thật ra thì phong cảnh hai bên đường rất đẹp, cánh đồng lúa mèn mông bát ngát, ngẩng đầu thấy màu xanh da trời hiem thấy trong thành phố, môi trường ở đây rất trong lành, bầu không khí vô cùng sạch sẽ.

Thật ra thì ngọn núi phía sau trong lời nói của Tô Dịch Thừa cũng không tính là cao, 200m so với mặt nước biển, con đường được xây dựng đi vòng lên núi, nông dân địa phương làm nghề nông ở lưng chừng núi, mà đi lên nữa để nhìn xuống, xa xa có thể nhìn thấy bộ đội đang huấn luyện, có thể nghe thấy láng máng tiếng hiệu lệnh của họ, rất vang, cứ nghe như vậy cũng có phần chấn động.

"Sao hồi đó anh không tham gia quân ngũ?" An Nhiên xoay người hỏi Tô Dịch Thừa ở bên cạnh, hai đời Tô gia đều nhập ngũ, coi như là gia đình quân nhân điển hình, như vậy theo lý mà nói con cháu trong gia đình lớn lên làm lính là bình thường, mà anh lại bỏ quân theo chính, bỏ võ theo văn.

Tô Dịch Thừa sững sốt, vì vấn đề này mà khẽ cau mày, một lúc lâu mới quay đầu nhìn An Nhiên nói: "Anh thích thách thức, ở lâu trong một hoàn cảnh sẽ sinh ra trung hòa với hoàn cảnh này, cuộc sống quân sự hóa từ nhỏ đã khiến anh chẳng khác gì người lính, làm lính mười mấy năm, anh muốn thay đổi môi trường mới, một môi trường khác hoàn toàn."

"Anh rất thành công rồi, bây giờ là lãnh đạo, có bao nhiêu người muốn nịnh bợ anh đi." An Nhiên trêu đùa nói.

Tô Dịch Thừa xoay người, đổi mặt với cô, buồn cười nhìn cô, nói: "Vậy em muốn nịnh bợ anh sao?"

"Anh cần em nịnh bợ sao?" An Nhiên mỉm cười hỏi ngược lại.

Tô Dịch Thừa từ chối cho ý kiến gật đầu, "Dĩ nhiên."

An Nhiên cũng gật đầu hiểu rõ, rồi lại nghiêm túc một lúc lâu, ra vẻ buồn rầu nói: "Em hình như không có gì phải nịnh bợ anh, vậy phải làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, "ai nha, cái này quả thật có chút không dễ xử lý."

An Nhiên bị điệu bộ của anh chọc cười, sau đó ra vẻ chính trực nói: "Anh là đầy tớ của nhân dân, sao lại không biết xấu hổ muốn dân chúng nịnh bợ anh, Tô tiên sinh, vì dân phục vụ mới là sứ mệnh của anh a!" Khẽ bĩu môi, vẻ mặt thật nghiêm túc.

Tô Dịch Thừa gật đầu, nói: "Có lý." Sau đó nhìn cô một chút, lại nói: "Anh nghĩ anh biết phải làm sao rồi."

An Nhiên tò mò, theo bản năng hỏi ngược lại: "cái—" chữ gì còn chưa ra khỏi miệng, miệng cô đã bị người che lại, sau đó không nói nổi ra chữ nào nữa, nụ hôn nóng bỏng giống như buổi trưa, Tô Dịch Thừa nhắm hai mắt mút lấy cô, tay từ từ xoa cái eo nhỏ của cô.

An Nhiên có phần tức giận, nhưng không tránh khỏi nụ hôn nóng bỏng của anh, dưới sự khiêu khích của anh, đầu lưỡi nhảy múa theo anh.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tô Dịch Thừa thoả mãn, mới thả cô ra, bộ ngực pháp phồng, hô hấp có chút dồn dập và rối loạn, ôm lấy An Nhiên để hai người yên tĩnh lại.

Một lúc lâu, rốt cục An Nhiên ở trong lòng anh điêu chỉnh xong hô hấp của mình, sau đó có chút oán giận đập đập Tô Dịch Thừa, nói: "Anh làm gì thế lại tập kích bất ngờ như vậy." May mà ở đây không có người nào, nếu không, có người nhìn thấy, cô thật sự là mất mặt.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, mặc kệ cô vỗ mình, không đau cũng không ngứa, sau đó nở nụ cười thấp giọng nói bên tai cô: "Vừa rồi em vừa bĩu môi như là muốn mời anh hôn em, cho nên vì thế theo nguyện vọng của nhân dân, người đầy tớ như anh, đương nhiên là phải hoàn thành trách nhiệm của mình."

"Em đâu có!" An Nhiên kháng nghị, mắt hạnh trừng mắt nhìn anh, nhưng chính mình không hề phát giác, giờ phút này cái miệng nhỏ nhắn nhỏ nhắn kia bất giác cong lên.

Tô Dịch Thừa phì cười, nhìn cô chăm chú hỏi, "Em lại đang mời

anh sao?"

An Nhiên theo bản năng vội vàng che miệng lại, hờn dỗi trốn mắt nhìn anh, đỏ mặt quay lưng đi.

Khi bọn họ quay về đại viện đã là nhá nhem tối, mặt trời lặn xuống phía sau núi, ráng chiếu còn sót lại chiếu sáng đỏ cả chân trời. Tiếng kèn lệnh từ đàng xa truyền đến, khẩu lệnh chiến sĩ cũng đặc biệt vang dội.

Lính gác cổng tiểu Trương nhìn thấy bọn họ, vẫn cao giọng gọi anh trai, chị dâu, nụ cười thật thà chất phác làm rung động người khác.

Nhưng mà nhìn chiếc xe dừng trước cửa đại viện khiến Tô Dịch Thừa hơi ngẩn người, chân mày thoảng cái nhíu chặt.

An Nhiên phát giác anh khác thường, liền quay đầu nhìn chiếc xe kia một chút, là một chiếc xe Audi, cô không hiểu xe lắm, nhìn không hiểu là loại này có vấn đề gì, hỏi: "Sao thế, xe có cái gì bất thường sao?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, quay đầu hỏi tiểu Trương: "Lăng thị trưởng đến à?" Xe không có gì bất thường, nhưng mà biển số xe kia là của thị ủy, mà xe này là xe của Lăng thị trưởng.

"Vâng, đang nói chuyện với phu nhân ở trong nhà." Tiểu Trương trả lời.

Tô Dịch Thừa gật đầu một cái, rồi quay đầu nói với An Nhiên: "Vào đi thôi."

An Nhiên không nói gì nhiều, chỉ gật đầu, đi theo anh vào viện.

Khi vào trong thì Lăng thị trưởng và Tân Vân đang ngồi nói chuyện ở phòng khách, chén trà đặt trên bàn con, còn bốc hơi nóng hầm hập. Hai người ở trong phòng khách thấy bọn họ về rồi, trên mặt liền mỉm cười.

Tô Dịch Thừa cười nhạt đáp lại, đi thẳng vào phòng khách, nói: "bác Lăng đến tìm cha cháu đánh cờ à."

Lăng Xuyên Giang cười gật đầu, "Đúng vậy a, vốn muốn tìm đấu một trận, không ngờ gần đây ông ấy lại bận rộn diễn tập." Nhìn về phía An Nhiên đứng cạnh Tô Dịch Thừa, trong mắt ông có loại

cảm xúc và nỗi u sầu không nói nên lời.

An Nhiên cười, gật đầu với ông, lễ phép chào: "bác Lăng."

Lăng Xuyên Giang gật đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi Tô Dịch Thừa: "Đúng rồi, sức khỏe khá hơn chút nào không, không có gì đáng ngại chứ."

Tô Dịch Thừa đi đến ngồi xuống đối diện ông, cười gật đầu: "Không sao, cũng là bệnh cũ, không cần lo lắng."

"Tiểu tử cậu phải biết chăm sóc sức khỏe tốt cho ta, cậu là phụ tá đắc lực của ta, hai ngày này không có cậu, ta đúng là không có cách nào thích ứng được, xem ra thật sự là già rồi, già rồi." Lăng Xuyên Giang có chút cảm khái nói.

"Chúng ta cũng nên già rồi, bận bịu đã vài chục năm, con cái lớn thế này rồi, sao có thể không già chứ." Tân Vân lên tiếng, rồi sau đó đứng dậy, cười nói với An Nhiên: "An Nhiên, đến phòng bếp giúp mẹ chuẩn bị cơm tối, nhân tiện hai mẹ con ta tâm sự một chút, đừng để cánh đàn ông này nghe được."

An Nhiên gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Dạ."

Trong phòng khách chỉ còn lại Tô Dịch Thừa và Lăng Xuyên Giang, hai người yên lặng một lát, Lăng Xuyên Giang mở miệng trước: "Dịch Thừa, cháu đánh với bác một ván đi, chúng ta đã lâu chưa đấu rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "Dạ." Đứng dậy vào thư phòng bưng bàn cờ tướng ra, bày cờ.

Lăng Xuyên Giang điều khiển quân đỏ đi trước, Tô Dịch Thừa đi sau, lúc đầu rất bình thường, lực lượng hai bên ngang nhau, không nhìn ra ai tốt hơn.

Điều xe ra, qua sông sang lãnh thổ đối phương, dồn ép con mã đen, Lăng Xuyên Giang có chút cảm thán nói: "Nếu không có chuyện hồi đó, cháu nói xem, có phải cháu đã sớm là con rể bác rồi không?"

Tô Dịch Thừa nhìn ông, rồi đẩy pháo lên, nhàn nhạt đáp lại: "Sự đời khó đoán."

"Đúng vậy a, sự đời khó đoán a!" Lăng Xuyên Giang gật đầu

đồng ý, hồi đó ông cũng không ngờ rằng lại có ngày hủy bỏ quan hệ với con gái. Mấy năm không gặp, hiện tại dù biết nó trở lại, cũng chưa hề gặp lại.

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ chuyên chú chơi đánh cờ cờ.

"Nó ... đi tìm cháu sao." Lăng Xuyên Giang hỏi.

Tô Dịch Thừa không ngẩng đầu, anh biết người ông hỏi là Lăng Nhiễm, nên nhàn nhạt gật đầu, "Vâng, đã gặp."

"Dịch Thừa, cháu còn chút tình cảm nào với nó không?" Lăng Xuyên Giang không nhịn được mà hỏi, những năm gần đây bên cạnh cậu ta không hề xuất hiện người nào khác, ông vẫn cho là cậu ta vẫn còn vương vấn tình cảm với Lăng Nhiễm, thậm chí còn vọng tưởng cậu ta có thể là con rể ông, mặc dù có muộn mấy năm. Nhưng mà ông thật không ngờ đột nhiên cậu ta lại kết hôn, mà không hề báo trước.

Tô Dịch Thừa nhìn ông một cái, rồi kéo xe sang, chiếu xuống, sau đó nhàn nhạt mở miệng, "chiếu tướng."

Lăng Xuyên Giang sững sốt, lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn bàn cờ, hơi ngẩn người, vừa rồi ông hoàn toàn không hề để tâm vào ván cờ, không bao lâu mà tướng bên mình đã bị bắt.

Vào thời điểm Lăng Xuyên Giang hơi ngẩn người, Tô Dịch Thừa chỉ nhàn nhạt nói: "Hiện tại cháu chỉ coi cô ấy như con gái bác."

Lăng Xuyên Giang ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt bình tĩnh lãnh đạm kia, bỗng chốc không biết nên nói gì. Đúng vậy a, sau khi trải qua chuyện khắc nghiệt như vậy, cậu ta sao có thể còn chút tình cảm gì với nó được nữa đây.

Lăng Xuyên Giang cười khổ lắc đầu, nói: "thôi, thôi, là bác suy nghĩ nhiều rồi."

Tô Dịch Thừa không tiếp lời ông, vẫn là vẻ mặt vừa rồi, nói: "Bác Lăng ở lại ăn cơm tối đi, vừa vặn đến tối đấu mấy ván với cha cháu."

Lăng Xuyên Giang mệt mỏi lắc đầu, tự giễu rồi trêu ghẹo nói: "Không được, không được, còn ở lại nữa sẽ bị cha con hai người giết không còn mảnh giáp mắt, bác thấy bác vẫn là nê nhanh

khi còn một con tật thôii, không thì sẽ chết rất nhục nhã.” Hôm nay chặng qua là đến hỏi thăm tình hình một chút, đánh cờ chỉ là cái cớ, bây giờ cái gì cần hỏi cũng đã hỏi, cũng nên về rồi.

Tô Dịch Thừa cười: “bác Lăng nói đùa, vừa rồi là cháu may mắn thôi.”

Lăng Xuyên Giang đứng lên, trước khi đi còn vỗ vỗ bả vai Tô Dịch Thừa, nói: “Hai ngày này phải chăm sóc sức khỏe cho tốt, cố gắng sớm trở lại cương vị công tác, tuần tới hội nghị thị ủy tiến hành bỏ phiếu về xây dựng ban khoa học công nghệ rồi, đến lúc đó chuẩn bị lên phát biểu cho tốt.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, rồi đưa ông ra ngoài.

Xong cơm tối, Tô Văn Thanh và Tô Hán Niên mới từ đơn vị trở về, An Nhiên nói chuyện với hai người một lát mới trở về phòng, mà Tô Dịch Thừa thì bị gọi vào thư phòng.

An Nhiên ngồi trước bàn đọc sách trong phòng, tiện tay cầm quyển sách liếc nhìn, để giết thời gian.

Lúc này Lâm Lệ gọi điện thoại đến, nói Trình Tường đã về, cô nói với anh chuyện của đồng nghiệp An Nhiên rồi, Trình Tường nói không thành vấn đề, cứ bảo đồng nghiệp của An Nhiên trực tiếp liên lạc với anh, anh sẽ hỗ trợ xem có cái gì vừa ít mạo hiểm vừa thích hợp bỏ vốn đầu tư.

Tìm Trình Tường tham khảo chuyện đầu tư vốn chỉ là lấy cớ, lúc này An Nhiên cũng chỉ có thể trả lời qua loa, “Được, đến lúc đó ta sẽ cho cô ấy số điện thoại của Trình Tường, để cô ấy trực tiếp liên lạc với Trình Tường.”

Lâm Lệ thẳng thắn đáp ứng, tiếp theo hai người lại nói mấy chuyện linh tinh, sau đó An Nhiên nghe thấy tiếng Trình Tường gọi Lâm Lệ ở bên kia điện thoại.

“Ai nha, không thèm nghe mi nói nữa, tiểu Tường tử gọi ta.” Lâm Lệ nói xong liền muốn cúp điện thoại.

“Chờ chút Lâm Lệ!” Trước khi cô cúp điện thoại, An Nhiên bỗng gọi.

Lâm Lệ sững sốt, hỏi: “Sao thế? Còn có chuyện gì?”

"Hả, không, không có gì." An Nhiên do dự, không biết tại sao, trong lòng có cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

"Hử?" Lâm Lệ ngỡ vực.

"Mi, mi và Trình Tường vẫn tốt chứ?" An Nhiên thử hỏi.

"Hử? Có cái gì không nên tốt sao?" Lâm Lệ bị hỏi như bị lột vào trong sương mù, nghe không hiểu.

An Nhiên cảm thấy mình hỏi thừa rồi, bọn họ quen biết hơn mươi năm, không thể không tin vào nhân phẩm của Trình Tường, hắn là mình đa nghi: "Không, không có gì, còn không phải là thấy lúc trước vì chuyện tin nhắn mà mi có khúc mắc a, cho nên hỏi bừa một chút."

"Ai u, là hiểu lầm chứ sao. Huống chi lần này Trình Tường quay về, còn mua cho ta một cái vòng tay thạch anh rất đẹp, hôm nào ta cho mi xem." Lâm Lệ có chút phẫn khích nói, trong thanh âm không giấu được sự vui sướng.

An Nhiên cười khẽ, yên lòng, nói: "Mi chỉ biết bắt nạt ta, cả ngày khoe khoang Trình Tường nhà mi thương mi nhiều thế nào."

"Tô tiên sinh nhà mi không thương mi sao?" Lâm Lệ hỏi ngược lại, sau đó ra vẻ nói: "Thế này đi, hôm nào hẹn Tô tiên sinh nhà mi đi ra ngoài, chị đây thay mi dạy bảo anh ta, để anh ta biết, sau lưng mi cũng có người, đừng hòng bắt nạt người của ta."

"Ha ha." An Nhiên phì cười ra tiếng, nói lia lịa: "được được được, hôm nào để mi dạy dỗ anh ta, cho anh ta biết ta còn có hậu thuẫn rất hùng hậu, xem anh ta còn dám bắt nạt người không."

"Ừ, nhất định phải thế."

Hai người lại tán dóc thêm một lát, rồi mới cúp cúp điện thoại.

Tắt điện thoại di động, An Nhiên bật cười lắc đầu, một lần nữa cầm lấy tập văn xuôi liếc nhìn. Đột nhiên, có người ôm lấy cô từ phía sau, An Nhiên giật mình kêu lên, "A! —"

Người nọ cười nhẹ, hô hấp phả vào tai cô.

An Nhiên quay đầu, thấy Tô Dịch Thừa đúng lúc đang cười nhìn cô, không khỏi hờn dỗi lườm anh, "làm em sợ chết khiếp, anh đi không có tiếng bước chân sao?" Anh tiến vào từ lúc nào, sao cô

không nghe thấy chút tiếng động nào.

"Sao, em đang nói xấu anh sao?" Tô Dịch Thừa ôm cô buồn cười hỏi.

"Em không có." An Nhiên phủ nhận, cô không phải loại người lầm mồm, cũng không có thói quen nói xấu sau lưng người khác.

"Phải không?" Tô Dịch Thừa nhướng mi, hỏi ngược lại: "anh bắt nạt em khi nào? đối xử không tốt với em sao?"

An Nhiên sững sờ chợt hiểu là vừa rồi anh nghe thấy mình nói chuyện điện thoại với Lâm Lệ, sau đó cái đầu nhỏ vận động, đánh đòn phủ đầu nói: "anh nghe lén người ta nói chuyện điện thoại!"

"Em cũng không khóa cửa, huống chi đây cũng là phòng của anh, coi như là khu vực công cộng của hai chúng ta, là em nói chuyện điện thoại ở nơi công cộng." Hơn nữa còn nói vô cùng to, anh không muốn nghe cũng rất khó, như thế sao có thể coi là nghe lén.

"Em..." An Nhiên cứng họng, quả thật như thế, "nhưng, em chỉ nói đùa với Lâm Lệ a, anh không cần coi là thật."

Tô Dịch Thừa cau mày, "Có đúng không, nhưng mà nghe giọng điệu của bạn em cũng không phải là nói đùa a, cô ấy nói lần sau gặp anh sẽ thay em dạy dỗ anh là sao?"

An Nhiên hơi hời lùi ra phía sau, cô có dự cảm xấu, đặc biệt là khi hai người ở gần nhau như vậy, nhất là trong phòng không có ai khác, chỉ có hai người họ, vào thời điểm đêm tối như thế này!

Tô Dịch Thừa tự nhiên là nhìn ra ý đồ của cô, thản nhiên nhích lên phía trước, ôm cô càng chặt. Sắc mặt vẫn là biểu cảm hơi giận như thế, nhìn thẳng vào cô.

An Nhiên vô thức tránh ánh mắt anh, có chút chột dạ nói, "em, em muốn muốn đi tắm rửa." Vừa nói, vừa giãy dụa muốn tránh thoát khỏi cái ôm của Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa không thả ra, bình tĩnh nhìn cô, bởi vì An Nhiên giãy dụa, nên chân tay hai người cọ xát, cô mềm mại anh cứng rắn, đối lập rõ với nhau. Trong lòng có luồng khí nóng nhanh chóng dâng lên, dục vọng cũng theo đó đến. Nụ cười như có như

không trên khóe miệng kia bỗng chốc trở nên cứng đờ, mắt tự nhiên, mà đôi mắt thâm thúy lúc này đã nhiễm ngọn lửa cực nóng, nhiệt độ này có thể đốt cháy cô.

Sinh lý biến đổi rõ ràng, tất nhiên An Nhiên cảm giác được, dự cảm vừa rồi lại càng nỗi lên mãnh liệt, cô biết, nếu bây giờ mình không đi, đoán chừng sẽ chết rất thảm!

"Bỏ, bỏ em ra, em thật muốn đi tắm." An Nhiên có chút nịnh nọt nói.

Tô Dịch Thừa nhìn chằm chằm cô, tay dùng lực mạnh hơn, một lúc lâu mới phun ra hai chữ, nói: "Không bỏ!"

An Nhiên bất an nuốt một ngụm nước bọt, thân thể không ngừng lùi ra sau: "anh, anh, anh, anh muốn làm cái gì?"

"Em không biết anh muốn làm cái gì sao?" Thanh âm đã có chút ám ách, nhưng giọng nói khàn khàn ở trong không gian mập mờ càng đặc biệt mê hoặc lòng người. Dứt lời, Tô Dịch Thừa kéo cô lại, vì ôm nhau mà thân thể hai người kề sát vào nhau, sinh lý càng biến đổi rõ ràng.

An Nhiên càng đỏ mặt hơn, thân thể vặn vẹo không yên, giả vờ ngu ngốc nói: "không, không biết." Tất nhiên là cô biết anh muốn làm gì, nhưng mà làm sao cô nói ra khỏi miệng được.

Tô Dịch Thừa tà mị cười nhẹ, bất chợt dùng sức bế cô lên.

"Nha! ——" An Nhiên thốt lên, tay vội vàng quàng lên cổ anh: "anh, anh làm gì!" Đột nhiên quá, dọa cô giật cả mình.

"Làm a!" Tô Dịch Thừa mặt không đỏ tim không đập nói, sau đó liền ôm cô đè lên trên giường, sau đó tự mình họa chữ 'làm'.

Ngoài cửa Tân Vân nẫu bánh trôi làm bữa ăn đêm, lúc này vừa bưng đến cửa, tay vừa giơ lên không trung, đã nghe thấy thanh âm mập mờ từ bên trong truyền ra, liền vội vàng thu tay lại, nở nụ cười thật to, lập tức bưng bát bánh trôi về.

Trong phòng khách Tô Văn Thanh ngồi ở trên sô pha, trong tay còn cầm bản đồ quân sự chuẩn bị cho đợt diễn tập lần này, trước mặt có một bát bánh trôi được đặt trên chiếc bàn trà, còn đang bốc hơi nghi ngút.

Thấy Tân Vân bưng bánh trôi đi vào rồi lại bưng ra, đầy đầy mắt kính, nói: "Bạn trẻ không thích ăn hả?" Thật ra thì ông cũng không thích lăm, món này quá ngọt, nhưng điều này ông không dám nói, trong nhà này bà xã thích ăn đồ ngọt hay gì đó, là cảm thấy toàn bộ thế giới đều giống như bà.

Tân Vân cười cười ngồi xuống cạnh chồng, nụ cười trên miệng kia cũng biến thành đóa hoa rồi, để cái khay kia lên bàn trà, tự mình bưng bát bánh trôi lên, vừa ăn vừa nói: "Chúng nó đang rất bận, không quan tâm đến ăn uống, trong bếp còn nữa, lúc nào hết bận bảo a Thừa hâm nóng lên ăn."

"Hử?" Tô Văn Thanh nghi hoặc, "Không phải là chúng nó được nghỉ sao? Còn mang công việc về?" Nói xong, liền để bản đồ xuống bên cạnh, dạy dỗ Tân Vân "Bà cũng thật là, không bảo nó, công việc tuy là quan trọng, nhưng nếu mà suy sụp rồi, thì còn làm việc gì nữa!"

Tân Vân tức giận liếc trăng chồng mình một cái, "chúng nó bận việc ở đâu ra, bận biju cái khác."

Tô Văn Thanh sững sờ không kịp phản ứng, chân mày nhíu chặt hơn, khuôn mặt tràn ngập nghi hoặc: , "cái gì khác?"

Tân Vân thật có phần cảm thấy thất bại vì ông chồng không hiểu phong tình này, vừa buồn cười vừa tức giận khẽ rửa một câu, "đầu gỗ!" Sau đó ghé sát vào ông nói: "không lâu nữa, chúng ta sẽ có cháu trai bế."

Tô Văn Thanh sững sốt, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, tất nhiên là hiểu ý của bà, trọng điểm không phải ở đây mà là ở câu 'cháu trai kia': "Thật?" Những quân nhân ở cùng trong đại viện với ông, đến tuổi ông, thì không phải là con đàn cháu đống thì cũng giống như lão Từ ở tiền viện, suốt ngày khoe khoang cháu gái mình đáng yêu như thế nào, có thể hát có thể múa, cả ngày quần quýt gọi ông nội, hừ, ông ta căn bản là cố ý khoe khoang trước mặt ông, mà đứa bé kia nhìn rất nhanh nhẹn, lại xinh xắn, người nhìn người thích, nhưng mà a Thừa lại chậm chạp không kết hôn, chứ đừng nói đến bế cháu, bây giờ thì tốt rồi, vợ cũng cưới rồi, vậy thì

không lâu nữa ông cũng được bế cháu rồi, đến lúc đó ông cũng ôm cháu đến nhà lão Từ, xem xem là cháu gái ông ta nhanh nhẹn hay là cháu trai ông thông minh.

"Đương nhiên là thật." Bà thấy rõ, hơn nữa An Nhiên bà càng nhìn càng thích: "hơn nữa, chúng nó vừa mới kết hôn, cưới trước nha, hiển nhiên là mặn nồng hơn."

"Có lý có lý." Tô Văn Thanh gật đầu phổi hợp, trên mặt cũng nở nụ cười thật to.

"Này, bát này cho ông." Tân Vân nói xong, lấy một bát bánh trôi trên kay đẩy sang chỗ ông.

Tô Văn Thanh sững sốt, khóc miệng co giật, gương cười nói: "bát kia, tôi còn chưa ăn, buổi tối ăn nhiều không tốt lắm."

Tân Vân nhìn ông, nói: "Thế thì nhanh ăn đi a, các ông ở trong quân ngũ không phải kị nhất là phí phạm lương thực sao." Nói xong, bưng bát bánh trôi còn lưng nửa đi về phía phòng ăn.

Mà Tô Văn Thanh nhìn hai bát bánh trôi kia, đứng sững hồi lâu, mới thở dài, cam chịu bưng lên ăn.

An Nhiên mê man cảm thấy có người ôm lấy cô, nhưng mà cô thật sự không còn chút sức lực phản kháng nào nữa, mê man cũng không mở được mắt. Chỉ cảm thấy có người ôm cô vào trong lồng ngực ấm áp, sau đó được thả vào trong nước ấm, cả người nhức mỏi thoảng cái được thả lỏng rất nhiều, ý thức cũng dần tỉnh táo, nhưng mà vẫn không tài nào mở mắt ra được, trên người không có chút hơi sức nào. Cô có thể cảm giác được, thân thể được tắm rửa, động tác rất dịu dàng.

Cô cũng không biết tắm bao lâu, chỉ cảm thấy lại lơ lửng một lần nữa, khi được thả ra đã nằm trên giường, có người mặc quần áo cho mình. Để cô nằm xuống, cô cảm thấy vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ thiếp đi, ý thức dần tan biến, trong lúc cô đang mê man dường như nghe thấy có người nói bên tai cô.

"Anh đã một lần đánh mất tình yêu, lần này, anh không muốn một lần nữa đánh mất hạnh phúc của bản thân..."

Chương 73: Lăng Nhiễm sau khi say

Tối qua cô thật sự là kiệt sức, thế mà lại không nghe thấy hiệu lệnh rời giường, khi tỉnh lại đã là hơn chín giờ sáng, bên cạnh đã sớm không thấy thân ảnh Tô Dịch Thừa.

Có chút chật vật khi rửa mặt thay lại quần áo, khi đi ra ngoài chỉ thấy có cô giúp việc đang quét dọn trong sân.

Cô giúp việc kia thấy An Nhiên dậy, vội nói: "Thiếu phu nhân đã dậy rồi, phu nhân vừa mới ra ngoài."

An Nhiên gật đầu, cười cười với bà.

Cô giúp việc bỏ cái chổi trong tay xuống, đi về phía cô, nói: "thiếu phu nhân đói bụng chưa, hôm nay phu nhân nấu cháo từ sáng sớm, bây giờ bếp lò vẫn còn nóng, tôi đi hâm nóng lên cho cô ăn." Nói xong liền rửa tay vội vàng đi vào phòng bếp.

An Nhiên đi theo, vốn muốn giúp gì đó, nhưng lại bị bà đuổi ra ngoài, nói là trong bếp nhiều dầu khói.

Buồn chán ngồi trước bàn ăn, trong lòng nói thầm, Tô Dịch Thừa đi đâu, trong ngoài nhà cũng không thấy bóng dáng.

Cô giúp việc bưng cháo ra, vừa nói: "Thiếu phu nhân, đây là cháo tổ yến mà phu nhân dậy sớm nấu, cẩn thận nóng."

An Nhiên nhận lấy, cười cười với bà, "Cô, cô cứ gọi cháu là An Nhiên đi." Động tí lại gọi thiếu phu nhân thiếu phu nhân, thật không quen.

Cô giúp việc cười cười, gật đầu, thúc dục: "Tranh thủ còn nóng thì nhanh ăn đi, phu nhân nói cô phải bồi bổ tốt vào, gầy quá."

An Nhiên xấu hổ, nàng không béo, nhưng thật cũng không quá gầy, cô cầm lấy cái thìa, múc từng miếng vào cái miệng nhỏ nhắn, cháo rất ngọt và đặc, dính đánh nữa, mà từ trước đến giờ cô luôn thích ngọt, cháo thế này rất tốt với dạ dày.

Đến khi An Nhiên ăn xong bữa sáng, cũng không thấy Tô Dịch Thừa hay Tân Vân quay về, nên ở trong vườn tưới hoa với cô giúp

việc, sau đó nói chuyện với cô một chút rồi ra ngoài. Đi quanh đại viện, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng huấn luyện truyền đến, mấy đứa trẻ con cán bộ cuối tuần nghỉ học, lúc này đang túm năm tụm ba lại chạy qua An Nhiên, nhìn như thế, giống như là đang chơi bắt giặc, vui đì là vui.

Đọc theo dãy nhà đi đến là một trung tâm giải trí, ngoài trời có nhiều thiết bị công cộng để vui chơi, như cầu bập bênh, đu quay, xà đơn gì đó, có mấy người phụ nữ đang trò chuyện, nhìn là biết, hẳn là cô trông trẻ hoặc giúp việc của nhà cán bộ nào đó. Mấy đứa trẻ hưng phấn chơi đùa, nói cười hoan hô, tâm tình rất tốt.

An Nhiên không có việc gì, nhưng cũng không biết đi đâu, cô hoàn toàn bỡ ngỡ với nơi này, thậm chí có phần sợ sệt, vì nhà nào cũng có lính gác cổng, hơn nữa sắc mặt rất nghiêm túc, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Mấy đứa trẻ con chạy nhốn nháo chơi, An Nhiên nhìn chằm chằm vào một cây hòe to lớn trong một viện, có chút say mê, không để ý có một đứa bé chơi đùa chạy về phía cô, khi An Nhiên cảm giác được thì đã không kịp né tránh, hai người va vào nhau, đứa bé kia dùng lực rất mạnh, nên ngã ngồi xuống đất, mà An Nhiên cũng mất thăng bằng, ngã về phía sau.

"A!" vô thức sợ hãi kêu lên, hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Thét chói tai xong đồng thời An Nhiên cam chịu nhắm mắt lại, chuẩn bị đợi cái đau đớn kế tiếp.

Đột nhiên, phía sau cảm thấy ấm áp, cơn đau vốn nén có cũng không thấy đến, An Nhiên ngã thằng vào một cái ôm ấm áp, có người ôm lấy cô từ phía sau, tránh cho cô khỏi cảnh ngã nhào.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Thanh âm ôn hoà hiền hậu vang lên bên tai An Nhiên, lúc này An Nhiên mới mạnh mẽ kịp phản ứng, vội vàng rời khỏi lòng người nọ, quay đầu, vội nói "không, không có chuyện gì, vừa rồi thật sự là cảm ơn anh." Bây giờ mới nhìn thấy rõ, người đàn ông này có lông mày đen rậm, mặt chữ quốc, mặc âu phục, trang phục tinh tế, đầu tóc chải chuốt tỉ mỉ, không nói là đẹp trai nhưng rất có hương

vị nam tính.

Người đàn ông cười cười với cô, ánh mắt không dừng lại trên mặt cô, mà xoay người kéo đứa bé ngã ngồi trên mặt đất kia lên, nghiêm mặt dạy dỗ: “sao lại vội vàng hối hả tấp như thế, va vào người ta rồi còn không nhanh xin lỗi.”

Thằng bé xoa xoa cái mông ngã đau, kiên cường không rời nước mắt, nhỏ giọng nói với An Nhiên: “thật xin lỗi!”

An Nhiên mềm cười lắc đầu, liếc mắt thấy cái tay xước da còn đang chảy máu, vội nói: “cháu chảy máu, có đau không, cô dẫn cháu đi băng bó được không.”

Thằng bé lắc đầu, sợ hãi nhìn người đàn ông bên cạnh An Nhiên.

Chỉ thấy người đàn ông bên cạnh cười cười xin lỗi An Nhiên, nói: “xin lỗi, trẻ con nghịch ngợm quá rồi.”

Lúc này An Nhiên mới kịp phản ứng, thì ra người đàn ông này là phụ huynh của thằng bé, nên vội cười nói: “không sao, trẻ con trời sinh thích chơi đùa, là bẩm sinh a, anh vẫn là nên đưa đứa bé đi băng lại đi, tránh nhiễm trùng.”

Người đàn ông gật đầu, xoay người nhìn thằng bé một cái, khẽ nhíu mày, một lúc lâu sau vươn tay với nó. Đứa bé kia hình như có phần sợ anh ta, không dám nhìn vào anh ta, nhưng vẫn sợ hãi đưa tay đến.

Vào lúc người đàn ông nắm tay con trai chuẩn bị từ biệt An Nhiên thì phía sau vang lên tiếng Tô Dịch Thừa.

“An Nhiên.”

Quay đầu, thấy Tô Dịch Thừa đứng cách cô mấy bước, đầu tóc bị gió thổi toán loạn, cả người mặc quần áo rộn thoái mái.

“Dịch Thừa.” An Nhiên cười cười với anh, xoay người đi về phía anh.

Tô Dịch Thừa nhìn cô một chút, lại chú ý đến người đàn ông đứng bên cạnh, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nụ cười trên khóm miệng cứng đờ.

Người đàn ông cũng nhìn sang, đối diện với ánh mắt của Tô Dịch

Thừa, cũng hơi sững sờ, thoảng cái vẻ mặt cũng trở nên lạ lùng.

An Nhiên chú ý tới biến đổi của hai người, dò hỏi Tô Dịch Thừa: "Hai người quen nhau sao?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới hồi phục lại thần trí, quay đầu, nói với An Nhiên: "đi thôi, thư ký Trịnh gọi điện đến, chiều nay anh có việc phải đi, chúng ta phải về trước dự tính."

An Nhiên gật đầu, quay đầu liếc nhìn người đàn ông đứng đó, khẽ gật đầu, rồi xoay người để Tô Dịch Thừa nắm tay rời đi.

Người đàn ông kia nhìn thân ảnh chậm rãi đi xa, một lúc lâu mới cúi đầu nói với đứa bé nắm tay mình: "Đi thôi."

Dọc đường đi, không khí có chút lúng túng, Tô Dịch Thừa liên tục im lặng, An Nhiên lại không biết nên nói cái gì, chỉ tùy ý để anh nắm tay. Từ phản ứng của anh với người đàn ông vừa rồi, hai người hắn là quen biết, nhưng xem ra, dường như là quan hệ không tốt lắm.

Khi trở lại đại viện Tô gia, Tân Vân đã về, đang ở cùng với cô giúp việc trong sân chuẩn bị thịt gà, để buổi trưa nấu cháo gà cho An Nhiên bồi bổ cơ thể. Nhưng gà còn chưa làm thịt xong đã nghe thấy hai người bảo phải về rồi, tâm tình bà lập tức chán nản đi, nhưng cũng không làm thế nào được, chỉ căn dặn hai người rãnh rồi thì về nhiều một chút, nói ngày mai hầm con gà này mang cho hai người.

Trên đường đi Tô Dịch Thừa chuyên chú lái xe, sắc mặt căng thẳng, không hề ôn hòa như trước, mà là bộ dạng đứng đắn gần, nhìn có chút đáng sợ.

"Công việc rất gấp sao?" Bầu không khí lúng túng có chút kỳ lạ, An Nhiên cố gắng tìm đề tài phá tan yên lặng.

Tô Dịch Thừa dường như không nghe thấy, ánh mắt nhìn thẳng chuyên chú lái xe.

"Dịch Thừa?" An Nhiên thử gọi.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới bừng tỉnh, sững sờ quay đầu, hỏi, "hả, em vừa nói gì?"

An Nhiên nhìn anh chăm chăm, cuối cùng lắc đầu, nói: "không

thì đổi lại, để em lái xe, nhìn anh không tập trung lắm."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, cười cười với cô: "không sao, vừa rồi đang suy nghĩ chút chuyện, nên không chú ý nghe."

An Nhiên khẽ thở dài, nói: "Anh và người đàn ông vừa rồi quen biết phải không."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, gật đầu, cũng không phủ nhận, "cậu ta ở đại viện cơ quan, cách không xa, gặp vài lần."

"Ừ" An Nhiên gật đầu, không hỏi nữa, cô vẫn cảm thấy, nếu anh sẵn lòng nói với cô thì sẽ nói với cô, nếu không thì tự hỏi, tự thảo luận cũng rất mất mặt. Cô liền thay đổi đề tài, hỏi: "buổi chiều có họp gấp sao?"

"Hai giờ, nhưng mà trước khi đến phải chuẩn bị một chút." Tô Dịch Thừa thành thật nói.

"Như thế thì đi ăn cơm đi, bác sĩ nói anh phải ăn cơm ba bữa đều đặn." Hai ngày này phải ăn uống đúng giờ một chút, nếu đòi mà xảy ra vấn đề gì, thì cái được không bù lại nỗi cái mất.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, rồi gật đầu, khéo miệng cong lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Từ đại viện trở về căn nhà trong thành phố đã gần mươi một giờ, vì biết anh gấp gáp, nên nhân dịp anh đi thay quần áo, An Nhiên vội vàng tranh thủ cho mì vào bát, đun nước sôi, đập quả trứng vào.

Tô Dịch Thừa rửa mặt thay quần áo xong xuôi đi ra, An Nhiên đang đập trứng, khuấy đều ra rồi đổ lên trên mì, thấy anh đi ra ngoài, vội nói: "Đến ăn mì đi." Nói xong, bưng bát mì để lên trên bàn ăn.

Tô Dịch Thừa gật đầu, đi đến ngồi xuống chiếc ghế nhỏ. Uống một hớp, thật ra thì mùi vị chỉ có thể xem là bình thường, nhưng mà tràn đầy tâm lòng, khiến anh thấy bát mì này đặc biệt ngon miệng. Gật đầu khen ngợi: "Mùi vị rất ngon."

An Nhiên cười yếu ớt, ngồi xuống đối diện anh, tay nâng má, nhìn anh ăn, cái gì cũng không làm.

Tô Dịch Thừa ăn rất nhanh, nhưng là dáng ăn rất tao nhã,

không hề văng chút nước canh nào ra ngoài, một giọt cũng không.

Đang ăn, đột nhiên gấp một miếng trứng đưa tới cho An Nhiên, ý bảo cô há mồm.

An Nhiên lắc đầu, "Anh ăn đi." Động tác thân mật như thế khiến cô không được tự nhiên, khuôn mặt ửng đỏ.

Tô Dịch Thừa cũng không thu hồi chiếc đũa, đang kẹp miếng trứng khăng khăng muốn cô ăn.

Thật là có chút thất bại, không lay chuyển được anh, An Nhiên đành phải há mồm ăn miếng trứng kia, da mặt mỏng đỏ bừng lên.

Tô Dịch Thừa hài lòng cười cười, sau đó lại gấp một miếng như thế đưa tới cho cô.

An Nhiên nhíu mày, nhưng vẫn bất đắc dĩ há mồm ăn, đến khi Tô Dịch Thừa gấp miếng thứ ba thì An Nhiên giả vờ tức giận, nghiêm túc nói: "Tô Dịch Thừa, đây là anh ghét bỏ đồ ăn em làm quá khó ăn, cho nên không ăn sao?"

Tô Dịch Thừa ngẩn người, dường như là không ngờ cô lại nói như thế, nên lắc đầu, cúi đầu ăn một miếng mì trứng lớn còn lại, thậm chí cả nước mì nóng cũng ăn hết vào bụng, sau đó để bát đũa xuống, chăm chú nhìn An Nhiên nói: "Mì vợ anh làm là ngon nhất, sau này có bao nhiêu anh ăn bấy nhiêu."

An Nhiên bị vẻ mặt nghiêm túc của anh chọc cười, không để ý đến anh, thu dọn bát đũa cho vào bồn rửa bát.

Nhin lại đồng hồ trên tay, đúng là không còn dư nhiều thời gian nữa, Tô Dịch Thừa cầm cặp công văn, nói một tiếng với An Nhiên, rồi liền đi ra cửa.

Dự án 'Bích Hồ Viên' đang thi công xây dựng, nếu suôn sẻ thì tháng sau sẽ bước vào giai đoạn hai, mà dự án tòa thị chính cô đã rút lui, lúc này cô coi như là thành thạo, nên có chút buồn chán.

Trở lại thư phòng một lần nữa lấy ra bản thảo thiết kế đã hoàn thành được một phần tư ra, cô thích mỗi khi mở ra thì ý tưởng thiết kế sẽ xông lên đầu, cho dù dự án này thì thất bại ít nhất cô cũng có thể tự ăn với chính mình.

Linh cảm thật ra cực kỳ khó đoán, có thể gấp mà không thể

cầu, hồi đó suy nghĩ rất lâu, phác họa ra nhiều lầm, tham khảo nhiều lầm, mất gần nửa tháng thời gian cũng ra được sơ sơ, bây giờ có lẽ là trong lòng không có gánh nặng nên chiều nay, An Nhiên vẽ ra vô cùng thuận lợi, hầu như không hề đứt đoạn, một buổi chiều mà bản thảo đã xong hơn nửa, thậm chí còn đẹp hơn, hài lòng hơn bản thiết kế trước đây.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, ting tong ting tong, An Nhiên để bút vẽ xuống, hơi nghi hoặc đi về phía cửa.

Cô không biết là ai tìm đến, nhưng mà hắn là tìm Tô Dịch Thừa, vì đây là nhà Tô Dịch Thừa, mà gần đây cô mới chuyển vào, thậm chí chưa hề nói với người khác là mình ở đây.

Từ lỗ chống trộm nhìn ra, thấy Lăng Nhiễm đứng bên ngoài, thân thể xiêu vẹo, cả người không đứng vững. An Nhiên đưa tay chuẩn bị mở cửa ra, cũng tại thời điểm tay cầm vào chốt cửa cô thoáng chốc do dự, trực giác mách bảo cô nên tránh xa Lăng Nhiễm một chút, thật ra thì cô ta đối xử với người khác không hề đơn thuần, cô ta chưa lần nào thẳng thắn nói chuyện với cô về mọi chuyện giữa cô ta và Tô Dịch Thừa.

Chuông cửa vẫn kêu ting tong không ngừng như quyết tâm anh không mở thì không ngừng lại. An Nhiên do dự, cuối cùng vẫn đưa tay ra mở cửa.

Vừa mở cửa, An Nhiên ngửi được mùi rượu nồng nặc hun người, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Dường như Lăng Nhiễm có phần say, cả người mắt lờ đờ.

"Cô Lăng?" An Nhiên khẽ gọi cô ta.

Lăng Nhiễm đứng xiêu vẹo, nhìn cô, mí mắt dường như nặng trĩu, trong nháy mắt cả người lảo đảo, lắc lư, như là bất cứ lúc nào cũng có thể ngã nhào xuống.

Thật sự chính là cô ta bất cẩn ngã nhào rồi, An Nhiên không thể làm gì khác hơn là đưa tay dùi cô ta: "Vào trong trước đi."

Lăng Nhiễm dựa cả vào người An Nhiên, vừa khóc vừa cười ôm An Nhiên nói: "An Nhiên, tôi thật khó chịu, thật sự khó chịu."

Mặc dù cô ta không nặng, thoát nhìn cũng rất gầy, nhưng cả

một người trưởng thành đổ lên người An Nhiên, thật sự An Nhiên có phần không chịu nổi, huống chi, cô ta còn không yên tĩnh, say đến độ lung la lung lay.

"Hô ——" thật vất vả đỡ cô ta ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, An Nhiên thở dài, xoay người chuẩn bị rót cho cô ta cốc nước, không ngờ, vừa mới xoay người muộn đi, thì tay lại bị cô ta kéo chặt lại.

"Cô buông tay ra, tôi đi rót nước cho cô, cô bây giờ thế này, uống nước sẽ thoải mái một chút." An Nhiên nói.

Lăng Nhiễm lắc đầu, nắm chặt tay An Nhiên không thả ra, vẻ mặt uất ức nhìn cô, nói: "An Nhiên, tôi khó chịu, thật khó chịu."

"Cô khó chịu là vì cô uống rượu say, cô buông ra, tôi đi làm cho cô chút trà giải rượu, uống cho dễ chịu." An Nhiên thật có cảm giác thất bại, theo lý thuyết, cô và cô ta mới gặp mặt hai lần, căn bản không tính là bạn bè, nhưng bây giờ cô ta uống rượu say lại chạy đến đây tìm cô, đây là có chuyện gì! An Nhiên trong lòng cân nhắc, có lẽ, cô nên gọi cho Lăng Lâm, để cô ta đến đón người.

Lăng Nhiễm lắc đầu, dùng ngón tay chỉ vào ngực mình, nói, "tôi không say, là ở đây khó chịu, rất khó chịu!"

An Nhiên nhìn cô, không biết nên nói gì, thì tay bị cô ta kéo, đã không được, đành phải ngồi xuống cạnh cô ta.

"Tôi thật sự yêu anh ấy, thật thật yêu anh ấy, dù rời xa bảy năm, nhưng mà từng giờ từng phút tôi đều nhớ đến anh ấy, nhớ đến quãng thời gian mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua. Tôi thật sự hối hận, thật hối hận sao năm đó lại uống rượu, tôi biết rõ là mình không uống được, nếu không sẽ không có chuyện như thế." Nói xong, Lăng Nhiễm có chút bi thương khóc lên.

An Nhiên không nói gì, bởi vì cô biết anh ấy trong miệng cô ta là chỉ Tô Dịch Thừa, cô ta là bạn gái cũ của Tô Dịch Thừa, mà mình là vợ hiện nay của Tô Dịch Thừa, bạn gái cũ tìm đến vợ hiện thời khóc lóc kể lể yêu chồng mình như thế nào, hối hận năm đó đã chia tay ra sao, đối với tình huống thế này, cô hoàn toàn không biết làm thế nào, vì không hề có kinh nghiệm.

Đang khóc, đột nhiên Lăng Nhiễm ngẩng đầu, nhìn quanh cả căn nhà, sau đó bất thình lình cười ngốc nghếch, nói: "cô biết không, tất cả mọi thứ trong phòng này đều không hề thay đổi, vẫn được trang trí như hồi đó."

An Nhiên nhíu mày, nhìn cách bài trí xung quanh căn nhà.

Lăng Nhiễm chợt đứng lên, thân thể lung la lung lay, chân không đứng vững, lảo đảo đi về phía bàn ăn, nhẹ tay vuốt mặt đá cẩm thạch, rồi cái ghế màu đỏ, sau đó cười ngốc nghếch, lẩm bẩm nói: "hồi đó, tôi ngồi trên cái ghế này, sau đó a Thừa sẽ bưng thức ăn đã xong xuôi dọn lên, tài nấu nướng của anh ấy lúc đầu không tốt, nhưng vì tôi, vì tôi kén ăn, anh ấy lén lút học nấu ăn rất lâu, cuối cùng, thậm chí còn nấu ngon hơn đầu bếp bên ngoài."

An Nhiên không nói gì, chỉ nhìn cô ta chăm chăm, tài nấu ăn của Tô Dịch Thừa quả thật rất tốt, lúc trước anh đã làm một lần, nên Lăng Nhiễm không hề khoa trương, quả thật là còn ngon hơn đầu bếp ở nhà hàng bên ngoài, chẳng qua là cô không ngờ, tài nấu ăn của anh là do hồi đó anh học vì cô ta.

Lảo đảo, Lăng Nhiễm lại đi về phía thư phòng, đẩy cửa bước vào, nhìn cách bài biện vẫn quen thuộc như thế, liền tay che miệng, có phần mơ hồ nói: "còn, vẫn còn giống như trước kia, không thay đổi, thật không thay đổi!"

An Nhiên nhìn cô ta, hai tay ở hai bên người bất giác nắm chặt, trong lòng không hiểu sao có sự khó chịu không rõ lý do, chỉ cảm thấy trong ngực cực kỳ buồn bực.

Lăng Nhiễm liêu xiêu muốn đi vào phòng ngủ, trong lòng An Nhiên thắt lại, bước nhanh lên trước, cầm tay cô ta đang đặt trên cánh cửa, lạnh lùng nói: "Lăng tiểu thư, cô uống say rồi, tôi đưa lên." Phòng ngủ đó là phòng của cô và Tô Dịch Thừa, cùng ôm nhau ngủ, cùng nhau dây dưa triền miên, cô không muốn nghe thấy bất kỳ lời đánh giá nào từ trong miệng người khác, càng không muốn biết trước kia như thế nào.

Mượn rượu Lăng Nhiễm dùng sức hất tay cô ra, lại lảo đảo xoay người về phòng khách, nhìn ghế sô pha màu xám bạc kia, lại cười

ngây ngốc, rồi xoay người, nhìn An Nhiên, nói: "Trước kia a Thừa đặc biệt thích ôm tôi ngồi trên ghế sofa xem tivi, anh ấy thích xem thời sự, chính trị, nhưng mà tôi thích xem phim truyền hình, anh ấy cảm thấy buồn bức và nhảm chán, nhưng lần nào cũng cùng tôi xem hết, khi tôi khóc sẽ lấy khăn giấy cho tôi, khi tôi cười cũng cười cùng tôi, sau đó cưng chiều xoa xoa mũi tôi, hôn nhẹ lên trán tôi, khoảng thời gian đó, là cuộc sống hạnh phúc nhất của tôi." Nói xong, lại bi thương khóc òa lên, sau đó xoay người đi đến trước mặt An Nhiên, nắm quần áo của cô, khóc nói: "cô trả a Thừa lại cho tôi, trả lại cho tôi có được không? Tôi rất yêu anh ấy, không thể không có anh ấy!"

An Nhiên chỉ cau mày, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, hít sâu vào một hơi, nhắm mắt lại, nói: "Lăng tiểu thư, tôi không hiểu cô đang nói cái gì, cô say rồi, để tôi đưa cô lên!"

Lăng Nhiễm đột nhiên đẩy cô ra, có chút kích động nói, "anh ấy không yêu cô, a Thừa căn bản là không yêu cô. Tôi ra đi bảy năm, bên cạnh anh ấy chưa từng xuất hiện người con gái nào, cô cho là vì sao, anh ấy đang đợi tôi, đang đợi tôi quay về!"

"Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn là cưới tôi, mà bây giờ tôi mới là Tô phu nhân, là vợ của Tô Dịch Thừa!" An Nhiên nhìn chăm chăm cô ta nói, hai tay nắm chặt.

Lăng Nhiễm nhìn cô, nhìn chăm chăm, sau đó đột nhiên ngồi co quắp xuống đất, cả người như quả bóng hết hơi, không hề có sức sống. Ánh mắt nhìn nơi nào đó, hai mắt hoàn toàn không có tiêu cự, nói, như là đang lầm bẩm: "tôi để anh ấy chờ quá lâu, lâu đến mức trái tim đã nguội lạnh, tôi sai rồi, tôi nên quay về sớm một chút, tôi nên về sớm một chút..."

Trong lòng An Nhiên khó chịu, bởi vì lời cô ta vừa nói, làm cô nhớ tới sự xúc động khi kết hôn hồi đó, bây giờ hồi tưởng lại cái câu thích hợp của anh khi đó, trái tim đột nhiên đau dữ dội.

"Ha ha, ha ha..." Đang ngồi dưới đất, bất thình lình Lăng Nhiễm lại cười ra tiếng, nhìn An Nhiên, ngữ điệu vừa chua ngoa vừa cay

nghiệt nói: "Cô cho là vì sao a Thừa lại cưới cô?"

An Nhiên nhìn cô ta, đôi môi nhếch lên, móng tay được mài dũa vì dùng sức quá mà đâm sâu vào lòng bàn tay, âm ỉ thấy đau!

"Đó là bởi vì tên của cô, An Nhiên! Lăng Nhiễm, không phải là Nhiên mà là Nhiễm, cô chẳng qua chỉ là thế thân của tôi! Là thế thân của tôi!" Lăng Nhiễm thét chói tai, sau đó lớn tiếng cười lên, điên điên khùng khùng la hét, "ha ha ha, cô là thế thân của tôi, người a Thừa yêu là tôi, yêu tôi."

Lăng Nhiễm... An Nhiên...

Nhiên giống như Nhiễm?

An Nhiên chỉ cảm thấy hoảng hốt, cả người choáng váng. Là thế này sao? Lý do anh cưới cô hồi đó là vì tên của cô, vì tên cô cùng âm với tên bạn gái cũ của anh? Đúng vậy a, tại sao điều kiện tốt như thế, vì lẽ gì mà băn khoăn không tìm được người người phụ nữ thích hợp để kết hôn!

Hít sâu một cái, đau đớn nhắm mắt, rồi lại mở ra, đáy mắt lạnh như băng, ngữ điệu căng thẳng: "Lăng tiểu thư, mời đi ra ngoài." Cô không muốn ở chung một không gian với cô ta, cô cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn.

"Ta không muốn." Lăng Nhiễm dường như uống rượu say rồi, giọng nói đặc tính trẻ con, sau đó lại ngây ngốc gãi gãi tóc đi về trên ghế sô pha, trong miệng lẩm lái, "tôi muốn ở đây chờ a Thừa quay về, chờ anh ấy về, giống như trước sẽ ôm tôi, hôn nhẹ tôi..." Nói xong thì đi về phía ghế sô pha trong phòng khách, sau đó cầm lấy cái gối dựa đến ôm vào lòng, nhắm mắt lại, lẩm bẩm, rồi không bao lâu sau truyền đến tiếng hô hấp nhàn nhạt, hiển nhiên đã ngủ thiếp đi.

An Nhiên sững sờ đứng đó, cả người như là đột nhiên bị rút hết hơi sức.

Buổi tối, Tô Dịch Thừa vuốt vuốt chân mày có phần đau nhức, hội nghị mở từ trưa đến chiều, nhìn chăm chăm vào màn hình kia nhiều ánh mắt nhức nhối. Lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa, cả căn nhà đen ngòm, anh khẽ chau mày lại, An Nhiên không có ở nhà

sao?

Đưa tay bật đèn lên, “tách —” một tiếng, ánh sáng chiếu sáng cả gian phòng, một tay kéo cái cà vạt trên cổ, đang nghĩ có nên gọi điện thoại cho An Nhiên không, thì đột nhiên nhìn thấy An Nhiên đang ngồi xổm ở góc tường, thấy cô trơ ra nhìn mình, trên mặt dường như còn có dấu vết của nước mắt.

Không biết xảy ra chuyện gì, anh để cặp công văn xuống tủ bên cạnh, bước nhanh về phía cô, nửa ngồi trước mặt cô, nghi hoặc hỏi: “sao thế? Sao không bật đèn?”

An Nhiên trơ ra lắc đầu, không nói gì.

“Ừ...” Lăng Nhiễm ở trên ghế sofa bị chói mắt vì ánh đèn, giờ tay lên che lại, rù rì chậm rãi tỉnh lại.

Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa chợt quay đầu, lúc này mới chú ý tới trong phòng này thế mà lại còn có người thứ ba, mà người nọ chính là Lăng Nhiễm!

Lăng Nhiễm uể oải ngồi dậy, như là đã quên mọi chuyện trước đó, đưa tay lên vuốt vuốt cái đầu đau nhức vì say rượu, hai mắt mờ mịt nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, cuối cùng đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Tô Dịch Thừa.

“A Thừa?” Lăng Nhiễm thử gọi, cô nhớ vừa rồi cô mua rất nhiều rượu về nhà, sau đó ở nhà uống rượu, sao a Thừa lại ở đây? “anh, sao anh lại ở đây?”

“Câu này phải là tôi hỏi cô chứ.” Tô Dịch Thừa lạnh lùng nói, ánh mắt tức giận nhìn cô ta.

Lăng Nhiễm sững sốt, nhưng liếc thấy An Nhiên ngồi xổm phía sau anh, lại quay đầu nhìn cách bài trí bốn phía xung quanh, mới ngộ ra đây không phải là nhà mình, mà cô hoàn toàn không có ấn tượng gì sao mình lại ở đây! “tôi, sao tôi lại ở chỗ này? Rõ ràng vừa rồi tôi uống rượu ở nhà a!”

Hít sâu một hơi, Tô Dịch Thừa lạnh lùng nói: “Lăng Nhiễm, những gì nên nói tôi vẫn cho là đêm hôm đó tôi đã nói rõ ràng với cô, chuyện của chúng ta đã là quá khứ, bây giờ chúng ta đều có cuộc sống riêng của mình, hơn nữa tôi rất thỏa mãn với cuộc sống

hiện tại, cũng không hi vọng cô tới quấy rầy tôi hoặc người nhà của tôi."

"Tôi, tôi không có..." Lăng Nhiễm nhìn anh, trong mắt có uất ức.

"Mời đi ra ngoài đi." Tô Dịch Thừa lạnh lùng nói, không hề nể tình chút nào. Nói xong cũng không nhìn tới cô ta, đỡ An Nhiên từ mặt đất lên.

"A Thừa. . . ." Phía sau, Lăng Nhiễm khẽ gọi anh, nước mắt chảy xuống theo gương mặt, trong lòng đau thắt lại, uất ức lẩm bẩm, "đừng đối xử với em như vậy, đừng đối xử với em như vậy được không..." Giọng nói hàm chứa khẩn cầu và mong mỏi xa vời.

Tô Dịch Thừa thở ơi, nửa ôm An Nhiên đi về phía phòng ngủ, không quay đầu nhìn cô ta lần nào.

Tô Dịch Thừa dùi An Nhiên ngồi xuống giường, nhìn nước mắt còn chưa khô trên mặt cô, trong lòng có cảm giác không đành lòng, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ nói: "đồ ngốc." Anh không biết Lăng Nhiễm nói gì với cô, nhưng mà nhìn bộ dạng cô thế này, sợ là lại suy nghĩ lung tung. Cô quá hòa nhã, tính cách ôn hòa quá, dù bị bắt nạt cũng không nói nặng lời, anh thích cá tính và dáng vẻ dịu dàng của cô như vậy, thế nhưng lại lo lắng cô bị bắt nạt, anh chưa bao giờ biết mình lại là một người mâu thuẫn như thế.

Than nhẹ rồi lắc đầu, anh không biết tính cách cô như vậy là tốt hay xấu, nhưng nhìn cô thế này, trong lòng anh có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Cúi đầu khẽ hôn xuống trán cô, sau đó xoay người vào phòng tắm, vắt hết nước khăn ấm rồi cẩn thận lau đi vết nước mắt trên mặt cô, vừa nói: "đừng nhớ những gì cô ta nói."

An Nhiên để mặc anh lau đi bộ dáng nhếch nhác trên mặt cô, chỉ nhìn anh chăm chăm, nhìn lông mày của anh, nhìn người đàn ông cũng là người chồng mà mình vẫn quen biết chưa đến một tháng.

Một lúc lâu, khi anh xoay người chuẩn bị vào phòng tắm thì đột nhiên đưa tay ra bắt tay được tay anh, mở miệng hỏi: "hồi đó tại sao đồng ý kết hôn với em?"

Cô muốn biết đáp án, cô không để ý hôn nhân của bọn họ

không phải kết quả của tình yêu, không để ý chỉ vì mình thích hợp mới trở thành vợ anh, nhưng cái cô để ý chính là trong tình huống mình không biết mà trở thành thể thân của người khác, thành bóng dáng của người khác.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khẽ cau mày, lại là vấn đề này, anh cho là anh đã giải thích rõ ràng rồi, hôm nay Lăng Nhiễm lại nói gì với cô?

An Nhiên nhìn anh chăm chăm, cố chấp muốn biết câu trả lời từ chính miệng anh.

"Nếu anh nói lý do của anh giống em, em tin tưởng chứ?" Tô Dịch Thừa đặt câu hỏi, anh không muốn dõi lòng nói yêu, đó là không thực tế, hai người vốn không quen biết, sao có tình yêu, cho dù sống chung trong khoảng thời gian này, rõ ràng anh thích cô, và cũng thấy may mắn là hồi đó mình đồng ý kết hôn với cô, nhưng nếu thật sự truy cứu nguyên nhân kết hôn ban đầu thì thật sự không phải là tình yêu.

An Nhiên im lặng, rất lâu, vẫn không nhịn được hỏi: "không phải, không phải bởi vì coi em là thể thân của Lăng Nhiễm chứ?" Chỉ cần anh nói, cô sẽ tin tưởng. Nín thở, chờ câu trả lời của anh.

"Tất nhiên không phải!" Tô Dịch Thừa quả quyết và nghiêm túc nói. Cô và Lăng Nhiễm đâu có nửa điểm nào giống nhau, sao anh có thể coi cô là thể thân của Lăng Nhiễm được! Huống chi, anh đã sớm không có tình cảm với Lăng Nhiễm, không có yêu, thậm chí căm giác hận cũng không còn, hoàn toàn chỉ là một người không liên quan, như là xa lạ.

"Ha ha." An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cười khẽ một tiếng, thấp giọng chậm rãi nói, "vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Nhin phản ứng của cô, Tô Dịch Thừa đoán được đại khái, than nhẹ xoay người, một lần nữa ngồi xuống cạnh cô. Dưa tay kéo tay cô, khẽ thở dài, nhìn cô chăm chú, sau đó vén sợi tóc trên trán cô lên, rồi nhàn nhạt mở miệng: "Còn gì muốn hỏi anh không?"

An Nhiên cũng bình tĩnh nhìn lại anh, thật ra thì chỉ cần biết rằng mình không phải là thể thân của người khác là được, những thứ khác, cô không yêu cầu quá đáng, dù sao hôn nhân của bọn

họ cũng không hẳn là tình yêu, chính cô trước đây còn đợi Mạc Phi sáu năm vô ích, thì sao có thể yêu cầu trước khi gặp cô, tinh cảm của anh chỉ là trang giấy trắng, vậy thì quá không thực tế rồi.

Nghĩ lắc đầu nói không có, nhưng vừa đến miệng lại hoàn toàn thay đổi: "trước đây cô ta cũng ở trong này."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, không hề phủ nhận mà gật đầu, nhưng ngay sau đó lại cười lên, trong lòng không khỏi vui sướng, cô hỏi thế ít nhất chứng minh cô để ý, cũng không phải thờ ơ, phát hiện này khiến anh đột nhiên có chút mừng thầm.

Thấy anh gật đầu, An Nhiên rũ mắt xuống, "ừ." Nhẹ nhàng lên tiếng, cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa. Trong lòng lại đột nhiên cảm thấy ngồi ở trên giường này rất không tự nhiên, nghĩ đến hồi đó bọn họ từng triền miên trên giường này, trong lòng càng buồn bực.

Như là nhìn ra tâm tư của cô, khéo miệng Tô Dịch Thừa khẽ cong lên, kéo thân thể của cô: "An Nhiên, nhìn anh." Để cô đối diện với mình.

An Nhiên sững sờ nhìn anh, không biết anh muốn làm gì.

"Đã đổi, tất cả mọi thứ trong phòng này, đã thay đổi lại tất cả hồi mấy năm trước, không có dấu vết người khác." Tô Dịch Thừa bình tĩnh nói. Thật ra thì không dọn đi là vì đã thành thói quen ở đây rồi, khi đó cũng không thay đổi gì cách bài trí trong phòng, nhưng ở lâu, những thiết bị lúc đầu cũng bắt đầu cũ kỹ, cho nên sau này anh để Diệp Tử Ôn cải tạo lại hoàn toàn, bố cục thì không thay đổi, nhưng vật dụng trong nhà gì đó đã đổi mới toàn bộ.

An Nhiên gật đầu, nhàn nhạt cười với anh, chẳng qua là nụ cười hoàn toàn không đến đáy mắt.

Tô Dịch Thừa không nói thêm gì nữa, thật ra thì không thể nói ra trong lòng có tâm tư gì, vì sự để ý của cô mà trong lòng có cảm giác hưng vui là lạ.

Nhưng mà nhìn chân mày cau lại và nụ cười không mang ý cười của cô, lại có phần không nỡ, không muốn cô không vui như thế, khẽ thở dài, đưa tay nâng cằm cô lên, nói: "tan tầm ngày mai anh

đến đón em, đến lúc đó, chúng ta cùng đi đến một chỗ.”

An Nhiên sững sờ nhìn anh, hỏi: “đi đâu?”

Tô Dịch Thừa cười nhạt, nói, “bí mật, đến lúc đó sẽ biết.”

Khi Tô Dịch Thừa từ trong phòng đi ra, Lăng Nhiễm vẫn còn ngồi trong phòng khách, đôi mắt đẹp hàm chứa nước mắt, như là lê hoa đái vũ, khiến người ta thương tiếc. Nhưng mà Tô Dịch Thừa không thấy như thế nữa

Thấy Tô Dịch Thừa đi ra ngoài, Lăng Nhiễm vội vàng từ ghế sofa bật dậy, nhìn anh, nhẹ gọi: “a Thừa...”

Chân mày khẽ nhíu chặt, trên mặt Tô Dịch Thừa không hề có chút thương tiếc và đau lòng nào, chẳng qua chỉ bình tĩnh lạnh nhạt hỏi: “sao còn chưa đi.”

“A Thừa...” Lăng Nhiễm gọi anh, biết bao thâm tình, giống như bảy năm trước, giọng nói kia không thể thay đổi.

Tô Dịch Thừa bình tĩnh nhìn cô ta, mặc dù cô ta không thay đổi, vẫn xinh đẹp phong tình như trước, thế nhưng chung quy đã qua bảy năm, dù cô ta vẫn là cô năm đó, anh cũng không phải là Tô Dịch Thừa năm đó nữa.

“Em, vừa rồi em uống nhiều quá, em cũng không biết sao mình đến đây, không biết bản thân đã nói gì với An Nhiên, em, em không cố ý ...” Lăng Nhiễm vừa nói vừa rơi nước mắt, vẻ mặt kia muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu.

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta, lướt qua cô rồi rút tờ khăn giấy trong hộp khăn giấy trên bàn trà đưa cho cô ta, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “không quan trọng, cô về đi.”

Lăng Nhiễm áy náy nhìn anh, nước mắt càng rơi nhiều hơn, nói: “có phải An Nhiên hiểu lầm gì không, em đi giải thích cho cô ấy, đừng vì em mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.”

“Không cần, tôi sẽ giải thích rõ với cô ấy, cô về đi, không tiễn.” Tô Dịch Thừa không hề khách khí mà từ chối, nói xong xoay người liền muốn rời đi, khi định bước đi thì bỗng xoay người lại, như nghĩ đến cái gì, nói: “đúng rồi, sau này uống ít đi, tôi không muốn xảy ra chuyện thế này nữa.” Nói xong, cũng không quay đầu lại đi vào

phòng ngủ.

Trong phòng khách, Lăng Nhiễm đứng sững, nhìn chằm chằm anh bỏ đi, trên gương mặt lộ ra sự ủ xiù, hai tay bên hông nắm thật chặt.

Chương 74: Sáu năm trước

Sáng hôm sau, Tô Dịch Thừa lái xe đưa An Nhiên đi làm. An Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài, không có nói chuyện, không khí có chút ngột ngạt.

Xe chậm rãi dừng lại trước tòa nhà 'Chân Thành kiến trúc', rồi tắt máy, An Nhiên cởi dây an toàn ra, sau đó ngoảnh đầu nói cảm ơn Tô Dịch Thừa rồi cầm túi muôn mở cửa xuống xe.

"An Nhiên." Trước khi cô mở cửa ra, Tô Dịch Thừa nắm tay cô.

An Nhiên quay đầu, nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Sao vậy?"

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ cười, nghiêng đầu, khẽ hôn lên trán cô, sau đó mới thả cô ra, khéo miệng nở nụ cười nhàn nhạt, anh giúp cô sửa sang lại nếp cổ áo, rồi mới nhẹ giọng nói: "Đi làm đi, buổi tối nhớ chờ anh?"

An Nhiên gật đầu, chỗ được anh hôn lên đã đỏ ửng, nhìn anh, cô không khỏi cắn dặn: "Anh lái xe cẩn thận một chút."

Tô Dịch Thừa cười, gật đầu đáp ứng: "Được."

Còn có chút ngượng ngùng và xấu hổ, An Nhiên không dám nhìn anh, vội vàng xoay người xuống xe, sau đó bước nhanh về phía tòa nhà công ty, nửa đường vẫn không quên quay đầu lại nhìn, thấy anh vẫn còn đang nhìn cô, vẫy tay với anh, sau đó không quay đầu lại, đi vào trong.

Trên xe, Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, cho đến khi thân ảnh cô biến mất ở phía sau cánh cửa, rồi mới khởi động xe rời đi.

Lúc An Nhiên đến phòng làm việc, thì cảm thấy bầu không khí

hôm nay có chút bất thường, trong văn phòng dường như đang thảo luận cái gì, thấy cô đến, thì lại vội vàng giả vờ thoái mái tản ra.

An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ thẳng đường đi về phòng làm việc của mình.

Bữa trưa hình như ăn nhiều canh, cho nên buổi chiều phải đi phòng vệ sinh mấy lần.

Sau khi An Nhiên tiến vào không đến một phút đồng hồ, thì hai nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc cũng vào. Bọn họ tới trang điểm lại, không, chính xác hơn là tới buôn dưa lê.

"Cô nhìn thấy khoe mắt Tiểu Hiểu chưa, bị cào một vết rất to." Một người nói.

Người còn lại đáp, "Có ai mà không nhìn thấy a, cô ta tưởng là đeo kính râm thì có thể che kín hả, đây rõ ràng là giấu đầu hở đuôi, chuyện cô ta và Hoàng Đức Hưng cả công ty này có ai không biết a, lần này là bị cô ta cho là mang kính râm thì có thể che kín a, cái này rõ ràng chính là giấu đầu lòi đuôi, chuyện lén lút của cô ta cùng Hoàng Đức Hưng người ở cả công ty ai mà không biết a, lần này chỉ sợ là bị vợ cả bắt được, chẳng qua chỉ cào rách khoe mắt cô ta là vẫn còn may chán, cô nói xem trong tay cô ta thu được vài dự án, hơn nữa hằng ngày đều ăn mặc lẳng lơ."

"Này, người ta chỉ có thể dựa vào khuôn mặt và bản lĩnh trên giường mới có thể hành động trong văn phòng này, cô ghen tị hả, cô ghen thì cô cũng đi sắm vài món ít vải ý, rồi ngày nào cũng lảng lơ như thế, khi tổng giám đốc đến thì cô liếc mắt đưa tình với ông ta, không chừng cô cũng khỏi phải vẽ, trực tiếp được làm mỹ nhân thiết kế sư của công ty chúng ta."

"Đi chết đi, tôi thà cả đời vẽ thiết kế cũng không muốn đi phục vụ ông già đáng tuổi làm cha tôi."

Bên ngoài, hai người lại cười đùa một lát, rồi rửa tay, đang chuẩn bị đi ra, thì trong thoáng chốc bỗng dựng kinh sợ, thấy Tiểu Hiểu đeo kính râm, che hơn nửa khuôn mặt, một mái tóc xoăn vẫn phong tình như thế, bộ đồ công sở bó sát người kia càng tôn lên

vóc người đáng kiêu ngạo của cô ta.

"Tiếu, kiến trúc sư Tiếu." Hai người vừa rồi còn nói nói cười cười thoảng cái chóng váng, hai cô không biết Tiểu Hiểu đi vào lúc nào, nghe thấy bao nhiêu.

Tiểu hiểu tiến vào, khuôn mặt bị che một nửa nên nhìn không ra biểu cảm của cô ta.

Hai người vốn đang cười nói bỗng chốc trầm xuống, nhìn Tiểu Hiểu cười gượng, nhường bước cho cô ta, có chút lấp bấp nói: "Tôi, chúng tôi ra ngoài trước."

Tiểu Hiểu đứng trước bồn rửa tay, đưa tay bỏ kính râm ra, trên khói mắt bị xước một vết vừa dài vừa nhỏ đỏ lòm, xung quanh xanh đen sưng tấy. Mặt không có biểu cảm đưa tay lấy hộp phấn trong túi xách, mở lấy phấn xoa xoa, trang điểm lại cho mình, đặc biệt là ở khói mắt.

Hai người kia thấy thế, hậm hực xoay người muốn đi, lại nghe thấy Tiểu Hiểu nhàn nhạt mở miệng, "Ngày mai đều không cần đến nữa." Giọng nói không nhanh không chậm, không mặn không ngọt.

Nghe vậy, hai người bất ngờ đứng lại, xoay người, vẻ mặt như đưa đám nói: "chị, chị Tiểu, chúng tôi sai rồi, chúng tôi không cố ý, không hề có ác ý, chị, chị đừng để trong lòng."

Tiểu Hiểu thờ ơ nhìn mình trong kính, thành thạo trang điểm lại, cố gắng hết sức che đi vết sưng đỏ trên mặt mình. Không hề nhìn hai người phía sau tí nào.

Thấy cô ta thờ ơ, không hề phản ứng chút nào, cũng không biết cô ta có thái độ gì, mặc dù không thích cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là người của Hoàng Đức Hưng, nếu thật sự muốn các cô nghỉ việc, cũng không phải không thể.

Vết sưng đỏ ở khói mắt kia quá lớn, phấn lót căn bản là không che được đến một nửa, ngược lại nhiều phấn quá khiến khói mắt dày lên nhìn càng chướng mắt, nắm chặt hộp phấn, nhớ tới hình ảnh hôm qua mình bị mụ la sát của Hoàng Đức Hưng bắt được, còn nhớ tới dáng vẻ Hoàng Đức Hưng đứng một bên nhìn cô bị đánh nhưng thờ ơ, trong lòng lại càng giận dữ, càng nghĩ càng khó chịu,

quay đầu, căm tức nhìn các cô, quát: "Vẫn còn đứng đây làm gì, còn không mau cút cho tôi!"

Hai người đều giật mình, giờ phút này khéo mắt Tiểu Hiểu sưng đỏ lộ ra ngoài, vẻ mặt dữ tợn, cả người nhìn thật kinh khủng.

"Nhìn cái gì, cút ra ngoài cho tôi."

Một trong hai người không chịu tỏ ra yếu thế, trả lời cô ta: "cô, cô có tư cách gì yêu cầu chúng tôi đi, hơn nữa, những gì chúng tôi vừa nói đều là sự thật, nếu cô thấy sợ thì đừng làm a, dám làm lại không cho người ta nói, làm bộ thanh cao."

"Cô nói cái gì?" Tiểu Hiểu tiến lên, căm tức nhìn cô ta, như là có thể ăn thịt người, cực kỳ khủng bố, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ: "Cô có gan thì lặp lại lần nữa!"

Người nọ nuốt một ngụm nước bọt, thân thể không ngừng lui về phía sau, người còn lại đứng cạnh, nhìn biểu hiện cũng có chút sợ hãi, định mở miệng nói gì đó làm dịu bầu không khí: "chị, chị Tiểu —" Nhưng mà chỉ một ánh mắt của Tiểu Hiểu phóng tới, hù dọa cô một câu cũng không nói ra được.

"Ào ào ào —"

Trong thời điểm giằng co căng thẳng, ở phía khác An Nhiên xả nước từ trong WC đi ra, quay đầu thản nhiên liếc nhìn các cô một cái, rồi xoay người đi về phía bồn rửa tay.

Tiểu Hiểu bỗng dựng xoay người đối diện với An Nhiên, căm tức nhìn cô, hỏi: "Sao chị lại ở đây!"

An Nhiên liếc cô ta từ trong gương, vẫn mở vòi nước, bắt đầu rửa tay, vừa nói: "Đi vệ sinh a."

"Chị đều nghe thấy hết!" Hai tay ở hai bên sờn nắm chặt, cô hoàn toàn không ngờ chị ta đang ở trong phòng vệ sinh, mình chật vật như thế nào đều bị chị ta nghe thấy!

Không nhìn cô ta, An Nhiên nhàn nhạt trả lời: "Tôi không có điếc." Hơn nữa các cô gầm to như thế, cô muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được a!

Bộ ngực Tiểu Hiểu cực kỳ pháp phồng, nhìn cô cười lạnh nói: "Bây giờ chị rất đắc ý đúng không, chị đang cười trộm tôi, cười trộm

tôi cũng có một ngày như thế này đúng không? Thấy tôi bị cười nhạo chị rất vui sướng đúng không?"

An Nhiên tắt nước, kéo tờ giấy lau nước đọng trên tay, quay đầu lại ung dung nhìn cô ta, nhàn nhạt mở miệng: "Cô luôn thích áp đặt ý nghĩ của mình lên người khác, tôi không hề nghĩ như vậy, nhưng mà cô nhất định cho là như thế, tôi cũng chịu, vì ý kiến là của chính cô, tôi không thay đổi được."

"Hừ, nói hay thật, chị đừng cho là tôi không biết, chị đang mong chờ chuyện cười của tôi." Tiểu Hiểu cay nghiệt nói.

An Nhiên cười lạnh, "Đừng cho mọi người đều nghĩ giống cô, không phải ai cũng hẹp hòi như vậy."

"Chị! ——" Tiểu Hiểu tức giận, bộ ngực kịch liệt phồng.

An Nhiên không nói nữa, chỉ lướt qua cô ta chuẩn bị rời đi.

"Chị cho là chị tốt đẹp lắm sao, chẳng qua là chị đủ may mắn tiếp cận Tô Dịch Thừa, nếu không, chị chẳng là cái quái gì cả!" Tiểu Hiểu phẫn hận nói.

An Nhiên mỉm cười, gật đầu, không hề phủ nhận lời của cô ta: "Tôi quả thực rất may mắn."

"Hừ, loại như anh ta tôi đã thấy nhiều rồi, sợ là người ta chỉ chơi đùa một chút, đến lúc chán, không chừng sẽ một phát đá bay chị." Tiểu Hiểu cay nghiệt nói, trong mắt tràn đầy ghen tỵ và tức giận.

An Nhiên cười yếu ớt, không để ý tới cô ta, đi thẳng ra ngoài phòng vệ sinh, khi đi ngang qua chỗ hai người kia, thì nói với bọn họ: "Bản vẽ tuần trước giao cho các cô đã xong chưa?"

"Hả..." Hai người sững sốt, bản vẽ nào, họ nhìn nhau, đều không biết An Nhiên đang nói gì.

An Nhiên nhíu mày, nháy mắt với các cô, ra vẻ nghiêm nghị nói: "Bản thiết kế cũng chưa vẽ, còn ở đây tán dóc? Còn không mau vẽ đi!"

Lúc này hai người mới phục hồi tinh thần, vội vàng gật đầu, nói: "Chúng ta đi về, đi về." Nói xong, vội vàng xoay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Tiểu Hiểu phẫn hận nhìn các cô rời đi, cuối cùng, cầm hộp phẩn đập xuống mặt đất.

Ngoài phòng vệ sinh, hai người nói huyên thuyên vừa rồi cảm ơn An Nhiên, nếu cô không xuất hiện thì sợ là thật sự phải ầm ĩ với Tiểu Hiểu, mà dù sao Tiểu Hiểu cũng là người của Hoàng Đức Hưng, nếu thật sự muốn sa thải các cô, cũng không phải chỉ là nói mồm.

An Nhiên nhàn nhạt gật đầu, chỉ cảnh cáo các cô: "Sau này đừng nói nhiều như vậy. Các cô nói xấu sau lưng người khác như vậy, đổi lại là ai nghe được cũng tức giận."

Hai người gật đầu lia lịa, nào còn dám nữa, bị dọa gần chết rồi.

An Nhiên không nói gì nữa, đi thẳng về phòng làm việc.

Gần giờ tan tầm, Hoàng Đức Hưng gọi cô vào phòng làm việc, sau đó đưa một đống tài liệu cho cô, nói là công ty sắp cạnh tranh một dự án của nước ngoài, một tháng nữa sẽ bốc thầu rồi, thời gian hơi cấp bách, vì trừ bản thiết kế, công ty còn phải làm ra mẫu nhà, đến lúc đó sẽ có chuyên gia đến kiểm tra, bình xét.

"Cái này, hạng mục này thật sự do tôi phụ trách?" An Nhiên có chút thụ sủng nhược kinh.

Hoàng Đức Hưng nhíu mày, hỏi ngược lại: "Sao vậy, không tự tin"

"Không, tôi, tôi chỉ là có chút bất ngờ." Dù sao hạng mục này quá lớn, liên quan đến sự mở rộng ra nước ngoài của công ty sau này.

"Tôi tin tưởng cô, cô có năng lực linh ngộ với thiết kế. Tất nhiên, vẫn là câu kia, có vấn đề gì có thể tìm tôi, khi không chắc ý kiến nào, cũng có thể tìm tôi hỏi ý kiến." Hoàng Đức Hưng cười nói.

An Nhiên gật đầu, ôm đống tài liệu trên bàn kia, cam đoan: "Tôi sẽ cố gắng hết sức, sẽ không để ông thất vọng!"

"Tốt, tôi chờ bản thiết kế của cô."

"Vâng." An Nhiên hớn hở gật đầu, sau đó ôm chồng tài liệu ông giao cho ra khỏi phòng làm việc.

Hạng mục lần này là một trang viên thể thao khổng lồ, bên

trong phân ra khu thể thao và khu giải trí, chiếm diện tích lớn nhất, cũng bỏ vốn đầu tư lớn nhất chính là 'tập đoàn Jason' của Anh, tập đoàn tài chính quý tộc Anh, hạng mục lần này của bọn họ nhận được sự chú ý cao độ của truyền thông các quốc gia. Cho nên nếu 'Chân Thành kiến trúc' có thể giành được hạng mục này, như vậy dù là trong hay ngoài nước, chắc chắn sẽ thành công rất lớn.

Trong lúc An Nhiên nóng lòng muốn thử, hưng phấn lấy tài liệu mà Hoàng Đức Hưng giao cho ra xem thì điện thoại từ Tô Dịch Thừa vang lên. Tô Dịch Thừa đã đứng ở dưới tầng, không thấy An Nhiên nên gọi lên hỏi cô xem đã hết bận chưa.

Lúc này An Nhiên mới nhớ tới chuyện hôm qua Tô Dịch Thừa bảo hôm nay muốn dẫn mình đến một chỗ bí mật, thu dọn xong xuôi đồ đạc, cất tài liệu vào cặp công văn của mình, rồi đi xuống.

Khi xuống dưới, xe của Tô Dịch Thừa đã dừng trước cổng công ty, thấy cô đi ra, anh xuống xe mở cửa xe, nhìn cô, khéo miệng nhếch lên ý cười.

An Nhiên chạy chậm đi đến, nhìn anh áy náy, nói: "Chờ lâu rồi sao? ngại quá, vừa rồi xem tài liệu quên mất."

Tô Dịch Thừa cười cười, đưa tay vuốt lại mái tóc có chút rối bời vì chạy, sau đó mở cửa xe, nói: "Lên xe đi."

An Nhiên gật đầu, khẽ cười với anh, rồi nghiêng người ngồi vào trong xe.

Tô than sĩ đóng cửa xe cho cô rồi mới vòng qua đầu xe lên bên kia xe.

Đợi anh cũng ngồi vào trong xe, An Nhiên không nén được tò mò hỏi: "Chúng ta định đi đâu?" Hôm qua anh nói muốn dẫn cô đến một chỗ, nhưng thần thầm bí bí, không nói cho cô biết.

Tô Dịch Thừa khởi động xe, quay đầu nhìn cô cười cười, "Đi ăn cơm trước."

Xe chậm rãi dừng lại trước một nhà hàng chuyên món ăn Trung Quốc, có rất nhiều loại xe sang trọng tụ tập khiến người ta nhìn hoa mắt cả mắt.

An Nhiên ngẩng đầu, 'Di Nhiên Viên' nhà hàng này cô từng nghe

nói, vừa khai trương hai tháng trước, nghe nói ngày khai trương có mời đại minh tinh trong nước tới cắt băng, nên đã lôi cuốn rất nhiều người, thậm chí có người không ngại đường xa vạn dặm, không sợ vất vả gian nan từ các vùng khác chạy đến, chỉ vì muốn nhìn thấy thần tượng của mình một lần. Nhờ ảnh hưởng của minh tinh kia, danh tiếng nhà hàng này cũng nhanh chóng được truyền ra ngoài. Hơn nữa ngày khai trương đó, ông chủ của 'Di Nhiên Viên' lại không tiếc thiệt thòi vốn để miễn phí một ngày hoạt động, cộng thêm tay nghề xuất sắc của đầu bếp kia, những người ăn xong khen không dứt miệng, sau đó một phần lại trở thành khách hàng trung thành của nhà hàng, cho dù chi phí ở đây không hề rẻ. Đồng thời giới thiệu bạn bè thân thích với mình đến nhà hàng kiểu Trung Quốc mới mở này.

"Đi thôi, anh nghe nói món ăn Chiết Giang ở nhà hàng này không tệ." Tô Dịch Thừa nói, dắt tay cô đi vào trong nhà hàng.

"Anh đã từng tới đây ăn sao?" An Nhiên thuận miệng hỏi.

Tô Dịch Thừa cười khẽ lắc đầu, nói: "Chưa, con bé Dịch Kiều kia nói cho anh biết."

"Dịch Kiều! Chính nó cũng mở nhà hàng a, sao lại tới chỗ người khác ăn?"

"Ha ha. Anh chưa nói cho em biết là nhà hàng này cũng là của con bé Dịch Kiều sao?" Tô Dịch Thừa buồn cười nói.

An Nhiên trợn to mắt, lắc đầu, cô hoàn toàn không ngờ tới Dịch Kiều thế mà lại là bà hoàng của ngành ẩm thực Giang Thành, rõ ràng nhìn qua thì như một đứa trẻ, lại không ngờ có thể mở một nhà hàng lớn như thế!

Hai người đi vào, nhưng không muốn ăn ở phòng riêng, mà trực tiếp ngồi xuống một chỗ trong đại sảnh, Tô Dịch Thừa gọi vài món, như là trùng hợp, An Nhiên phát hiện khẩu vị của anh và cô không khác là mấy, những gì anh thích ăn vừa vặn đều là những món cô thích.

"Thì ra anh cũng thích ăn mấy món ăn này a!" An Nhiên có chút mừng rỡ nói.

"Đúng vậy a." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt đáp lại, khóc miệng trước sau vẫn hàm chứa nụ cười đẹp mắt.

Đi vào mới phát hiện, hình thức quản lý ở đây và 'Du Nhiên Cư' rất giống nhau, khác cái là trang thiết bị và cách bố trí ở đây, không hề xa hoa phung phí, tất cả ở đây đều biểu hiện ra sự mộc mạc và giản dị, như tên nhà hàng, yên tĩnh khiến người ta cảm thấy thư thái.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, hơn nữa mùi vị thật sự không tệ, không hề thua 'Du Nhiên Cư'.

"Hôm nay là anh muốn dẫn em đến đây ăn cơm sao?" Gắp món ăn vào miệng, An Nhiên hỏi.

Tô Dịch Thừa cười, nhấc tay nhanh chóng gắp miếng thịt cho cô, nói: "Không phải, ăn xong anh sẽ đưa em đến."

"Rốt cuộc là chỗ nào a?" An Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi.

Tô Dịch Thừa lại cười không nói, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong lòng An Nhiên nhỏ giọng mắng hép hòi, rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, mà đúng lúc này, thì phía sau có một giọng nói mềm mại ngọt ngào vang lên.

"Tô trợ lý, An Nhiên học tỷ!" Trong giọng nói dường như có chút bất ngờ, có chút vui mừng.

Tô Dịch Thừa ngẩng đầu, rồi nhàn nhạt gật đầu, trên mặt đang mỉm cười, chẳng qua là nụ cười kia, loáng thoáng hàm chứa cảm giác xa cách, không thiện.

Nghe vậy An Nhiên cũng quay đầu, thấy Đồng Tiểu Tiệp cả người vận bộ váy công sở màu trắng, trên mặt mỉm cười nhìn bọn họ.

"Học tỷ và Tô trợ lý cũng đến đây dùng cơm a!" Đồng Tiểu Tiệp cười đi về phía bọn họ, nói: "Món ăn ở đây quả thật không tệ, điều kiện cũng rất tốt."

An Nhiên nhàn nhạt nhìn cô ta, rồi quay đầu, không tiếp lời cô ta.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên, gật đầu mỉm cười với Đồng Tiểu Tiệp, hỏi: "Đồng tiểu thư đến một mình sao? Có muốn cùng

nhanh ăn không?"

"Không phải, tôi theo chồng tôi đến đây." Đồng Tiểu Tiệp nhẹ trả lời, nói xong thì xoay người nhìn An Nhiên một chút, thấy An Nhiên thờ ơ bình tĩnh đang ăn cơm.

"À, phải không." Tô Dịch Thừa gật đầu hiểu rõ, rồi cũng không nói nhiều, chỉ thu hồi ánh mắt, dịu dàng nhìn An Nhiên, lại gấp miếng thịt vào bát An Nhiên, nói: "Ăn thịt nữa đi, em gầy quá."

Đồng Tiểu Tiệp nhìn bọn họ, khóe miệng cười như có như không, nói, "Tôi trợ lý và học tỷ có muốn cùng chúng tôi dùng cơm không, chúng tôi đã đặt phòng riêng ở bên trong, Trương tổng của 'Viễn Sơn kiến trúc' đã ở đó. Tôi nghĩ bọn họ trông thấy Tôi trợ lý nhất định rất vui vẻ."

"Không được, chờ lát nữa tôi và An Nhiên còn có việc, lần sau chúng ta gặp lại." Tô Dịch Thừa từ chối.

Đồng Tiểu Tiệp gật đầu, có chút tiếc nuối nói, "Vậy chỉ có thể chờ lần tới rồi."

"Ừ, lần sau gặp lại đi." Tô Dịch Thừa phổi hợp gật đầu.

Đồng Tiểu Tiệp nói với An Nhiên: "Học tỷ, tôi đi trước, chị và Tôi trợ lý từ từ dùng." Cũng không thèm để ý An Nhiên có trả lời hay không, nói xong, liền xoay người đi vào trong gian phòng.

Không khí từ sau khi Đồng Tiểu Tiệp đến trở nên hơi kỳ lạ, An Nhiên im lặng ăn cơm, còn Tô Dịch Thừa thì khẽ cau mày nhìn cô.

Không lâu sau, khi Tô Dịch Thừa chuẩn bị nói gì đó, thì thấy Trương Viễn Sơn ở phía sau An Nhiên cười cười đi về phía này, phía sau ông ta, còn có Mạc Phi.

"Tôi trợ lý Tôi trợ lý, trùng hợp như thế a, các vị cũng đến đây dùng cơm!" Người vẫn chưa đến gần, tiếng của Trương Viễn Sơn đã truyền tới.

Tô Dịch Thừa ngẩng đầu nhìn ông ta, nét mặt lộ ra nụ cười mỉm mĩc, dịch chuyển cái ghế đứng dậy, đi về phía ông ta. Thấy thế, An Nhiên cũng để bát đũa xuống, đứng dậy, quay đầu, đúng lúc đối diện với Mạc Phi ở phía sau Trương Viễn Sơn.

Trương Viễn Sơn nhìn thấy vợ chồng Tô Dịch Thừa thì thật vui

vé, sau chuyện ở tiệc rượu lần trước ông ta vẫn luôn muốn tìm thời gian mời Tô Dịch Thừa cùng ăn một bữa cơm, coi như là xin lỗi, nhưng gọi điện mấy lần, tất cả đều bị thư ký của anh cản lại, ngay cả mặt cũng không nhìn thấy. Lần này thật ngờ, hôm nay hẹn vợ chồng Mạc Phi đến đây nói chuyện hợp tác phát triển công ty sau này, thế mà lại gặp gỡ Tô Dịch Thừa, lại thêm Mạc Phi và Đồng Tiệp Tiệp đều là bạn học của Cố An Nhiên, bà xã của Tô Dịch Thừa, coi như là Tô Dịch Thừa không nể mặt mũi cho ông ta, cũng sẽ cho đám Mạc Phi thể diện, thật sự là tuyệt vời tuyệt vời!

Trương Viễn Sơn nhiệt tình vươn hai tay bắt tay Tô Dịch Thừa, liên tục cảm thán nói: "Tô trợ lý cũng ở đây, thật sự là quá trùng hợp, mấy ngày hôm trước vẫn muốn hẹn cậu cùng ăn bữa cơm, nhưng cậu bận quá rồi, vẫn chưa cho tôi cơ hội nào."

Tô Dịch Thừa mặt không đổi sắc bắt tay với ông ta, trên mặt vẫn hiền hậu cười cười như cũ, gật đầu, nhàn nhạt mở miệng: "Nhờ Trương tổng cất nhắc rồi, thời gian này vẫn bận bịu chuyện nghiên cứu máy móc, đúng là có chút bận rộn."

"Vậy kính mời không bằng ngẫu ngô, hôm nay có thể gặp gỡ ở đây, xem ra là chúng ta có duyên ăn bữa cơm này, không thì mời Tô trợ lý hạ mình di chuyển đến gian phòng của chúng tôi đi?"

Trương Viễn Sơn mời mọc.

Tô Dịch Thừa cười nhạt nói, "Trương tổng quá khách sáo." Nói xong quay đầu nhìn về phía An Nhiên, thấy cô cũng đang lảng lặng nhìn mình. Khóe miệng khẽ giơ lên, tâm tình thoảng cái vui vẻ rất nhiều.

Trương Viễn Sơn này coi như là lão hồ ly, từ người không có gì cả sau một đêm đột ngột phất lên, sau đó ở trên thương trường vật lộn nhiều năm như vậy, bản lĩnh quan sát sắc mặt người khác nhất định có. Thấy thế, như là hiểu rõ cái gì, đã xoay người nói với An Nhiên: "Tôi phu nhân, chuyện trong tiệc rượu lần trước thật sự là ngại quá, hôm nay có thể cho tôi vinh hạnh mượn cơ hội này mời Tô phu nhân cũng nhau dùng bữa cơm, coi như là nhận lỗi vì chuyện lần trước."

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa một chút, thấy anh chỉ mỉm cười nhìn cô, không định mở miệng. An Nhiên cho là anh khó mở miệng từ chối, để cho mình từ chối nhã nhặn. Nghĩ đến đó, liền quay đầu nhìn Trương Viễn Sơn nhàn nhạt mở miệng: "Trương tổng nói đùa, chuyện lần trước không phải đã nói xong rồi sao, chỉ là hiểu lầm, Trương tổng cần phải nghĩ nhiều như vậy."

"Ha ha, là Tô phu nhân độ lượng, cho dù không vì chuyện lần trước, hôm nay vừa vặn Mạc Phi và Tiểu Tiệp đều có mặt, ba người trước đây đều là bạn học, mà đám Tiểu Tiệp mới từ nước ngoài về, mọi người đã nhiều năm không gặp, hôm nay coi như là ôn chuyện đi." Trương Viễn Sơn nói, quay đầu nhìn về phía Mạc Phi đứng bên cạnh, nói: "Cậu nói có phải không, Mạc Phi."

Lúc này Mạc Phi mới hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, sững sờ gật đầu, khóc miệng hàm chứa nụ cười cay đắng, gật đầu hùa theo, nhìn chăm chăm An Nhiên nói: "Đúng vậy a, lâu rồi không gặp, quả thật có rất nhiều điều muốn nói, An Nhiên cũng đến ngồi đi, cá quế hoa ở đây không tệ, anh nhớ trước kia em thích nhất là cá quế hoa hấp."

Sắc mặt An Nhiên cứng đờ, nụ cười trong nháy mắt đông cứng trên mặt. Tránh tầm mắt của anh ta, không nhìn tới anh ta.

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa đã nhận ra sự khác thường và thay đổi của cô, đưa tay nắm tay cô, thâm tình cười với cô, sau đó quay đầu nhìn Mạc Phi, bình tĩnh thong dong mở miệng: "Hiếm khi Mạc tổng còn nhớ rõ An Nhiên thích ăn gì, nhưng mà thói quen là chuyện rất lạ lùng, có vài người trước kia vô cùng thích món này, thậm chí là yêu, thế nhưng qua thời gian dài, khẩu vị lại thay đổi, nhất là món ăn mà anh đã loại bỏ sáu năm, còn có thể nhớ được hương vị hồi đó sao?"

Mạc Phi cứng đờ, thân thể rõ là hoảng hốt, nhìn Tô Dịch Thừa, cứng ngắt nói: "Có lẽ là vì sáu năm không ăn rồi, sợ là càng nhớ nhung mùi vị ngày trước đi."

Trương Viễn Sơn ở một bên nghe như lọt vào sương mù, như thế nào chỉ một lát đã nói đến phương diện đồ ăn?

Nụ cười trên gương mặt Tô Dịch Thừa vẫn chưa đổi, vẫn vân đạm phong khinh như cũ nói: "Có lẽ lúc mới đầu thì sẽ nhớ nhung, dù sao lúc đầu thích như thế, giống như là người nghiện kiêng rượu, khó khăn nhất là thời điểm ban đầu, nhưng qua thời gian rồi, lại là thời gian sáu năm dài như vậy, cũng sẽ không muốn ăn nữa, đã chứng minh rằng cô ấy đã thành công loại bỏ món ăn này khỏi đồ ăn yêu thích của mình."

"Làm sao anh biết cô ấy không muốn ăn món kia, biết đâu cô ấy ngày đêm mong nhớ, chưa từng quên mất!" Thoáng cái cảm xúc của Mạc Phi bắt đầu trở nên kích động.

"Có lẽ đúng như Mạc tổng nói, quả thực là có tình cảm nồng nàn với món ăn kia, cũng nhớ mãi không quên rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không đi ăn, đơn giản là vì một nguyên nhân, chính là hồi đó món ăn này làm tổn thương cô ấy quá nặng, vết thương đó khiến cô ấy sợ hãi." Tô Dịch Thừa nói.

Nghe vậy, Mạc Phi sững sờ quay đầu nhìn về phía An Nhiên đứng bên cạnh anh ta, không kìm lòng được tự hỏi: "Là thế sao?"

Trương Viễn Sơn dường như nghe ra cái gì, chẳng qua là màn này rất quái lạ, đành trêu ghẹo hỏi: "Hồi đó Tô phu nhân bị hóc xương cá quẽ hoa sao?" (TT: haha bác này vui nhỉ)

An Nhiên cười khan, không biết trả lời như thế nào, vô thức quay đầu nhìn về phía Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa vẫn hiền hậu cười như thế, rất tự nhiên đưa tay vòng lên eo An Nhiên, cười cười nói đùa với Trương Viễn Sơn: "Đúng vậy a, hồi đó hóc cái xương cá to như thế, từ đấy liền có phần sợ hãi cá quẽ hoa rồi."

"Ha ha, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy." Trương Viễn Sơn hiểu rõ gật đầu."Vậy Tô phu nhân về sau sợ là không dám động vào cá sao."

"Nói vậy cũng không phải." Tô Dịch Thừa lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Mạc Phi, cười nhạt nói: "Không có gì không thể bị thay thế, không ăn cá quẽ hoa còn có loại cá khác, hóc xương chẳng qua là vì xương cá quẽ hoa rất nhọn, thật sự ám ảnh cá quẽ hoa, nhưng

loại cá khác thì không sao, dù sao không thể vì một con cá quế hoa mà không ăn các loại cá ngon khác, Mạc tổng nói đúng không."

Mạc Phi cứng lại, một chữ cũng không nói ra được, hai tay hai bên sườn nắm chặt thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng không cảm thấy giác đau đớn.

Bầu không khí trở nên lúng túng, tất nhiên là Trương Viễn Sơn nhìn ra chút manh mối, vội vàng cười nói: "Vậy hôm nay tôi không gọi cá quế hoa nữa, Tô trợ lý và Tô phu nhân chuyển chỗ đi, tối nay tôi phải uống vài chén với Tô trợ lý."

Nói đến uống rượu, An Nhiên vô thức nói: "Anh ấy không thể uống rượu!"

Trương Viễn Sơn sững sốt, hỏi ngược lại: "Tại sao?" Ông ta từng nghe nói tửu lượng Tô Dịch Thừa không tệ, vừa rồi còn nghĩ có nên mở chai Mao Đài hảo hạng cho đúng sở thích của anh không?

An Nhiên nói xong mới cảm thấy mình đột ngột rồi, có chút hối hận mở miệng quá nhanh, cô không biết làm phu nhân một vị quan chức nên như thế nào, chỉ nhìn trên Tivi sau đó mỉm cười thôi, nếu thật thế này thì hình như cô nhiều lời rồi. Hơi ảo não nhìn Tô Dịch Thừa một chút, thấy anh đang cười nhìn cô.

Không thấy bọn họ trả lời, lại không thấy Tô Dịch Thừa phản bác, Trương Viễn Sơn trêu ghẹo nói: "ha ha, xem ra Tô trợ lý rất thương bà xã nha." Ngụ ý nói là Tô Dịch Thừa sợ bà xã, An Nhiên nói không đồng ý thì sẽ khôn, ông ta chẳng qua là không ngờ một người đàn ông mạnh mẽ cứng rắn như Tô Dịch Thừa thế mà sợ vợ!

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười, nói: "Bà xã vốn cưới là để yêu thương chứ sao."

Trương Viễn Sơn gật đầu lia lịa, "ha ha, đúng đúng đúng, Tô trợ lý nói rất đúng, bà xã cưới là để yêu thương." Nói xong, lại nói với An Nhiên: "Tô phu nhân cho mượn Tô trợ lý một tối đi, uống rượu chỉ là gò vui, chúng tôi sẽ không uống nhiều lắm."

An Nhiên lắc đầu, dứt khoát từ chối: "Ngại quá Trương tổng, gần đây dạ dày Dịch Thừa không tốt lắm, bác sĩ căn dặn phải tránh động vào rượu." Trải qua chuyện mấy hôm trước, cô đúng là sợ hãi,

ngày thường không ở bên cạnh mình thì thôi, hôm nay mình ở đây, lại biết rõ tình trạng dạ dày của anh, tất nhiên là không thể để anh uống rượu.

"Hả, sức khỏe của Tô trợ lý không thoải mái ư, không đáng ngại chứ?" Trương Viễn Sơn quan tâm hỏi.

"Ha ha, là An Nhiên quá căng thẳng rồi, chỉ là bệnh cũ, không đáng ngại." Tô Dịch Thừa thoải mái nói, khéo mắt liếc về Mạc Phi phía đối diện, khéo miệng cười như không cười.

Mạc Phi không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chăm, rồi nhìn An Nhiên, nắm đấm càng chặt hơn.

"Vậy hôm nay chúng ta không uống rượu, ngồi xuống một chút, khoan hãy nói, món ăn ở đây thật sự rất ngon." Trương Viễn Sơn lại nói, hôm nay, bất kể thế nào, phải kéo Tô Dịch Thừa cùng ăn cơm, nếu không sau này muốn hẹn anh ta ra ngoài ăn cơm rất khó khăn. Quay đầu nhìn An Nhiên nói: "Vừa rồi Tiểu Tiệp còn nhắc đến Tô phu nhân, Tô phu nhân và Tiểu Tiệp cùng Mạc Phi đã là bạn học nhiều năm như vậy, tối nay cùng nhau trò chuyện một chút đi."

An Nhiên có chút khó xử nhìn Tô Dịch Thừa, cô không muốn ở lại, hơn nữa cũng không muốn dính dáng gì đến Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp.

Đương nhiên là Tô Dịch Thừa hiểu được thông điệp trong lòng cô, khẽ gật đầu với cô, sau đó quay sang nói với Trương Viễn Sơn: "Trương tổng quá khách sáo, nhưng mà tối nay quả thực không thể được, tôi và An Nhiên còn có việc, bữa cơm này xem ra chỉ có thể khất lân."

"Ách, vậy—" Trương Viễn Sơn còn muốn nói gì, nhưng liền bị Tô Dịch Thừa ngắt lời.

"Như vậy đi, bữa tối nay của Trương tổng tính cho tôi, lần sau, lần sau rảnh rồi, chúng ta gọi cả Tiểu hội trưởng cùng ngồi hàn huyên một chút." Tô Dịch Thừa cười nói.

Thấy anh nói như thế, Trương Viễn Sơn cũng không nói được gì nữa rồi, "Nếu tối nay Tô trợ lý và Tô phu nhân còn có việc, vậy chúng tôi cũng không nên cố gượng ép, dù sao việc chính quan

trọng hơn, nhưng mà về hóa đơn này, Tô trợ lý khách sáo rồi, phải là bữa cơm của các vị tính vào của tôi, sao có thể tính cho Tô trợ lý."

"Ha ha, Trương tổng cũng đừng tranh giành với tôi, hôm nay ở đây tôi cũng coi như chủ nhân tận tình, chủ nhà hàng này là em gái tôi, cho nên, Trương tổng không cần khách sáo với tôi rồi." Tô Dịch Thừa nói như thế.

"Hả." Trương Viễn Sơn sững sốt, hoàn toàn không ngờ tới chuyện này. Như vậy ông cũng không nên khăng khăng từ chối nữa, chỉ cười khan nói: "đã như thế, vậy phải cảm tạ Tô trợ lý tốn kém rồi."

Tô Dịch Thừa cười ôn hòa: "Em gái mình, tất nhiên là chiều khách một chút."

Trương Viễn Sơn cười gật đầu, không hề có ý muốn đi.

Tô Dịch Thừa nhìn ông ta một cái, sau đó quay đầu dịu dàng hỏi An Nhiên, "ăn no chưa?"

An Nhiên gật đầu, "No rồi." Thật ra thì vừa rồi ăn cũng kha khá, chỉ không ngờ sẽ gặp Đồng Tiểu Tiệp ở đây, càng không nghĩ cô ta gọi Trương Viễn Sơn và Mạc Phi ra ngoài.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa xoay người nói với Trương Viễn Sơn và Mạc Phi: "Vậy Trương tổng và Mạc tổng cứ tiếp tục đi, tôi và An Nhiên còn có chút việc, nên đi trước."

"Được được, ngài bận rộn, ngài bận rộn." Trương Viễn Sơn vội vàng cười đáp, mà Mạc Phi đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào An Nhiên, vẻ mặt như là đang chịu đựng cái gì.

Tô Dịch Thừa cười nhạt gật đầu, cầm lấy cái túi xách của An Nhiên, sau đó nắm tay cô đi về phía quầy bên kia.

Nhin bọn họ tính tiền ra khỏi nhà hàng, Trương Viễn Sơn xoay người lại, chuẩn bị về gian phòng của mình, nói với Mạc Phi: "Đi thôi."

Mạc Phi bình tĩnh nhìn cánh cửa nhà ăn kia, tất nhiên anh nghe ra ám chỉ trong lời nói của Tô Dịch Thừa vừa rồi, nhưng không cam tâm, mà dù không cam tâm thì hiện tại anh cũng không làm được gì.

Võn tướng Tô Dịch Thừa chỉ là một viên chức nhỏ nhoi của công ty nào đó, dù có phong độ đi chăng nữa cũng chỉ là người làm công, có thể cho An Nhiên cuộc sống bình yên nhưng không cho cô được cuộc sống tốt nhất, đây là kết luận khi anh thấy anh ta lái chiếc xe kia.

Thậm chí anh còn nghĩ, dù hiện tại anh ta và An Nhiên có ở cùng một chỗ, nhưng qua nửa năm nữa, chỉ cần hơn nửa năm nữa, đến lúc đó anh chắc chắn sẽ liều lĩnh kéo cô lại bên mình, thế nhưng anh không ngờ Tô Dịch Thừa lại là trợ lý thị trưởng Giang Thành, lại càng không ngờ phía sau anh ta còn có một gia tộc Tô thị hùng mạnh! Thân phận như vậy, anh không thể chắc thắng.

Thấy anh bất động, Trương Viễn Sơn lại gọi: "Mạc Phi?"

Mạc Phi phục hồi tinh thần lại, gật đầu với ông ta, nói: "Tôi đã phòng vệ sinh." Nói xong liền đi thẳng về hướng phòng vệ sinh, lúc này anh ta cần tự mình 'yên tĩnh', nếu không, anh ta thật không biết nên đổi mặt với Đồng Tiểu Tiệp trong phòng như thế nào!

Chương 75: Nhớ lại năm ấy

Tô Dịch Thừa nắm An Nhiên đi ra ngoài, nhìn đồng hồ một chút, nói: "đi thôi, dẫn em đến chỗ này."

An Nhiên còn hơi hoảng hốt, nghe vậy, gật đầu chậm nửa nhịp: "được."

Cuối cùng xe chậm rãi dừng lại trước một chung cư cao cấp. An Nhiên có chút ngơ ngác quay đầu nhìn anh: "Sao lại đưa em đến đây?"

Tô Dịch Thừa cười nhạt không nói, xuống xe, rồi mở cửa xe cho cô, còn phong độ vươn tay, cười nói: "Đi thôi, anh dẫn em đi lên xem một chút."

Mặc dù nghi hoặc khó hiểu, nhưng An Nhiên vẫn để mặc anh

năm tay đi vào tòa nhà. Thật ra thì An Nhiên đã biết về chung cư này, dù sao việc làm của mình cũng liên quan đến ngành này.

Hồi đó khi chung cư này còn chưa bắt đầu giao dịch cũng đã bán ra hơn một nửa, khi bắt đầu giao dịch thì chỉ trong hai, ba ngày đã bán hết sạch, khi đó kỷ lục này đã nhanh chóng làm bùng nổ ngành này. Khi đó cô vừa đến thực tập ở 'Chân Thành' không lâu, cô còn nhớ rõ khi ấy công ty còn vì thế mà đặc biệt tổ chức một hội nghị động viên, thậm chí còn phân tích triệt để nguyên nhân thành công của bọn họ.

Khi vào thang máy, An Nhiên vẫn không nhịn được hỏi: "Định đến gặp người nào sao?"

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu, "Không phải."

An Nhiên càng nghi hoặc, không phải là đến gặp người, vậy thì đến làm gì? Ngắm cảnh ngắm trăng?

Nhin bộ dáng cô nghi hoặc khó hiểu, Tô Dịch Thừa không tiếng động mà bật cười, đưa tay nhấn thang máy, giống căn nhà bên kia, ở đây, anh cũng chọn tầng mười, độ cao không cao không thấp, không phải lo lắng khi bị cắt điện hoặc thang máy bị trục trặc, vì độ cao này không tính là quá cao.

"Định —!" Thang máy dừng lại ở tầng mười.

An Nhiên vẫn nghi ngờ, khó hiểu, nhưng vẫn để tùy ý anh nắm tay, sau đó nhìn anh lấy cái chìa khóa từ trong túi ra, rồi đưa chìa khóa cho cô, chép miệng, ý bảo cô dùng chìa khóa mở cửa.

An Nhiên khó hiểu nhận lấy cái chìa khóa, vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa không ngừng ngoảnh lại nhìn anh, cô có phần không rõ tình hình bây giờ là thế nào.

An Nhiên xoay cái chìa khóa, cửa nhà lên tiếng mở ra, đẩy ra cái cửa còn chưa có khóa, cô thấy bên trong có chút ngổn ngang, như là còn đang lắp đặt, giấy báo rơi rớt trên mặt đất.

An Nhiên sững sờ ngoảnh lại: "Nơi này là ...?"

Tô Dịch Thừa đẩy cửa ra, rồi đẩy cô đi vào, gian nhà đã lắp đặt đại khái, không có màu sắc lạnh như băng của căn nhà bên kia. Đi từ cửa vào, trừ giá dép màu trắng thuần ra, thì cách trang trí màu

sắc bên này còn trang nhã hơn bên kia, màu sắc ở đây ấm cúng hơn rất nhiều. Giấy dán tường màu vàng nhạt, bức tường phía trên chỗ treo chiếc vẽ một đóa hoa hồng thật lớn, màu xanh biếc của lá cây tôn lên màu hồng của, hình ảnh như vậy trông thật đẹp mắt.

Phòng bếp bắt chước phong cách căn nhà bên kia, kiểu nửa mở, bàn ăn vẫn thế, chẳng qua bếp bên này lớn hơn rất nhiều, bên trong trừ kệ bát, còn có nhiều tủ thủy tinh trong suốt cỡ lớn, đoán là tủ để rượu. Bàn ăn ở đây cũng dài hơn nhiều, trước bàn ăn đặt ba cái ghế đệm màu đỏ, phía trên có treo một chiếc đèn trần thủy tinh hình tròn, phong cách này có bảy phần giống quán bar.

Trong phòng khách lớn như thế cũng chưa đặt ghế sofa và vật dụng trong nhà, khiến cả căn phòng có chút trống trải.

"Ở đây ... là nhà của anh?" An Nhiên có chút khó tin hỏi, theo cô biết, giá nhà ở đây khi bắt đầu giao dịch không hề thấp, thậm chí còn rất cao, không phải người bình thường có thể gánh vác được.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhéo cái mũi của cô, sửa lại: "Không phải là nhà của anh, nơi đây sau này là nhà của chúng ta, không chỉ là của anh, cũng là của em! Mấy ngày nữa chờ nơi này sửa sang xong, chúng ta sẽ chuyển sang đây."

An Nhiên mất một khoảng thời gian dài mới tiêu hóa được những gì anh vừa nói. Thật là có chút không thật, ở đây tuy không tính là biệt thự, nhưng tuyệt đối là khu nhà cao cấp.

Thật vất vả mới tiêu hóa xong toàn bộ nội dung, vẫn đề khắc lại nảy ra: "Vì, vì sao đột nhiên muốn dọn đi?" Trước đây chưa từng nghe anh nói gì, hơn nữa căn nhà bên kia cũng rất tốt, dù còn kém ở đây, nhưng tất cả điều kiện cũng được xem như là hạng nhất. Hay là, anh đột nhiên muốn chuyển đi, là vì Lăng Nhiễm?

Nghĩ trong lòng, không biết thế nào đã bất giác hỏi ra lời: "vì Lăng Nhiễm sao?" Thanh âm nho nhỏ, có chút buồn bực, có chút không vui.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa gọi cô, xoay thân thể của cô lại, đưa tay nâng cằm cô lên để cô nhìn mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, hỏi: "Nói cho anh biết, em muốn biết cái gì?"

An Nhiên nhìn chằm chằm đôi mắt thâm thúy kia, một hồi lâu, mới hỏi: "Hai người, hồi đó vì sao hai người chia tay?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, tại sao chia tay? Mạch suy nghĩ thoáng chốc quay lại mùa hè của bảy năm trước.

Mùa hè ở Giang Thành rất nóng bức, ánh mặt trời gay gắt, nắng nóng liên tục, không hề có chút gió nào, như là thiêu cháy con người.

Tô Dịch Thừa lái chiếc xe mà huyện ủy phân cho anh chậm rãi đi về thành phố Giang Thành. Sau khi tốt nghiệp đại học anh liền được phân bổ về cục quy hoạch xây dựng Lâm huyện, Tô Dịch Thừa mất thời gian ba năm từ một nhân viên công vụ bình thường trở thành phó cục trưởng cục quy hoạch, ba năm này là anh dùng chính năng lực của mình từng bước đi lên, tất nhiên anh thăng chức thuận lợi như thế cũng không thể không liên quan đến trong nhà, dù sao nhiều cán bộ trong huyện là đồng đội cũ, bạn bè cũ của ông nội và cha anh, bọn họ không trợ giúp nhiều cho công việc của anh, nhưng trong con đường này cũng chưa hề quấy nhiễu, cho nên còn đường làm quan của anh coi như là thuận buồm xuôi gió.

Lâm huyện là một huyện trực thuộc Giang Thành, cách thành phố Giang Thành hơn một trăm cây số, nhanh cũng phải gần nửa ngày lái xe.

Gần đây vẫn luôn bận rộn chuyện điều phối cơ sở, đã gần hai tuần lễ chưa trở về Giang Thành rồi, hôm nay công việc trên tay rốt cục đã xong một phần, mai là cuối tuần, Tô Dịch Thừa thu dọn đồ đạc lái xe trở về.

Trên đường về còn gọi điện cho Diệp Tử Ôn, dường như có chuyện muốn mời anh ta làm cố vấn một chút.

Điện thoại kết nối được, vừa vang lên ba tiếng liền được Diệp Tử Ôn nhận điện, không đợi Tô Dịch Thừa mở miệng, ở bên kia Diệp Tử Ôn có chút uể oải, thở ơ hỏi: "Tô phó cục trưởng, có gì muốn làm a, gần đây mình không hề vi phạm điều khoản kiến trúc gì để cậu đến kiểm tra, cưỡng chế phá bỏ nha."

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, "Cậu cũng đừng lấy mình tiêu khiển,

chiều có rảnh không, đi cùng mình đến chỗ này, mình muốn xin ý kiến của cậu."

"Chỗ nào?" Có rảnh hay không là chuyện quan trọng, đi đến chỗ nào mới là chuyện quan trọng.

Tô Dịch Thừa không định giấu điểm, thẳng thắn nói: "Mình chuẩn bị cầu hôn Lăng Nhiễm, chiều nay cậu đi cùng giúp mình chọn nhẫn đính, cho chút ý kiến."

"Kết hôn!" Diệp Tử Ôn bị lời nói của anh dọa đến: "Cậu mới hai mươi lăm tuổi thôi, hiện tại kết hôn có phải là sớm quá không?"

"Thế sao?" Tô Dịch Thừa không cho là đúng: "Dù sao sau này cũng ở chung một chỗ, cũng không định chia tay, kết hôn hay không kết hôn có gì khác nhau." Hai ngày trước mẹ anh đột nhiên gọi điện thoại đến nói với anh, bác Lăng và bà đã đề cập đến chuyện cưới xin của bọn họ. Bọn họ đều cảm thấy, Lăng Nhiễm là con gái, mà một cô gái hai mươi lăm tuổi, thấy thế nào cũng không còn trẻ nữa.

Thật ra thì đối với chuyện cưới xin, anh thế nào cũng không sao cả, vì biết sau này mình sẽ sống cùng ai suốt đời, thì kết hôn sớm hay muộn cũng chỉ là hình thức, chỉ là vấn đề thời gian. Lăng gia đã nói như vậy, thì cứ hoàn thành chuyện kết hôn sớm một chút cũng không sao. Kỳ thật trước đó, tính ra, hình như nửa tháng rồi anh chưa gặp Lăng Nhiễm, gần đây anh vẫn liên tục bận rộn chuyện giấy tờ và 'ý kiến', mà Lăng Nhiễm thì đang chuẩn bị mở cửa hàng thời trang, hai người đều b빠 bộn nhiều việc.

"Thật sự nghĩ kỹ chưa?" Diệp Tử Ôn xác nhận lại lần nữa, anh cảm thấy hôn nhân là chuyện của người đàn ông sau ba mươi tuổi, hai mươi mấy tuổi đã nói đều chuyện hôn nhân, thật sự là quá sớm, quá sớm!

Không để ý tới lời của anh ta, Tô Dịch Thừa nói thẳng: "Mình còn khoảng một tiếng nữa thì đến công ty cậu, cậu lên mạng tra giúp mình xem có kiểu nhẫn kim cương nào đẹp không." Nói xong, không đợi anh trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cầm điện thoại di động bấm số của Lăng Nhiễm, liền gọi đến,

điện thoại nhanh chóng được kết nối, nhưng thật lâu cũng không có ai nhấc máy, vẫn tút tút liên tục rồi truyền đến giọng nói lạnh lẽo, báo rằng điện thoại di động tạm thời không có người nhấc máy, nghe xong Tô Dịch Thừa mới cúp điện thoại, anh không nghĩ nhiều, chỉ cho là cô bận rộn. Bản thân thì định là đi cùng Diệp Tử Ôn mua chiếc nhẫn rồi đến thẳng cửa hàng còn chưa sửa sang xong của cô.

Dưới dự tham mưu kém chất lượng của Diệp Tử Ôn, cuối cùng Tô Dịch Thừa nghe theo đề nghị của nhân viên cửa hàng trang sức, chọn một chiếc kiểu cổ điển, nhưng nhìn rất phong cách. Cất nhẫn vào trong túi áo khoác, dưới sự chỉ thị của cổ vân kém cỏi Diệp Tử Ôn, sau cùng Tô Dịch Thừa còn bị xúi bẩy đến cửa hàng bán hoa, mua một bó hoa hồng đỏ thăm, tốn không ít tiền để nhân viên cửa hàng bó lại thành bó xinh xắn, rồi cầm đi định cầu hôn Lăng Nhiễm trong cửa hàng của cô.

Vì đó là đường dành riêng cho người đi bộ, cho nên phải dừng xe ngoài góc đường, vì vậy cuối cùng Tô Dịch Thừa cầm trên tay bó hoa hồng to, chịu đựng ánh mắt khác nhau của mọi người đi thẳng về cửa hàng của Lăng Nhiễm. Mà Diệp Tử Ôn đã sớm cười đến đau cả bụng, cắn bản là không đếm xỉa tới ánh mắt sắc bén đủ để giết người kia của anh. Trong lòng Tô Dịch Thừa thật sự là hối hận trăm lần, sao anh có thể tin tưởng lời của tên tiểu tử này, cầm một bó hoa hồng lớn như vậy, cậu ta cắn bản là muốn để anh bị người ta chê cười.

Đường đi cũng không tính là ngắn, Tô Dịch Thừa tăng nhanh bước chân, cuối cùng chỉ mất chưa đầy năm phút đồng hồ. Nhìn từ bên ngoài tủ kính, ở trong trống không, giấy báo, hộp sơn rải đầy trên mặt đất. Tô Dịch Thừa vừa định gõ cửa, nhưng tay vừa đụng vào cánh cửa, cửa liền mở ra.

Diệp Tử Ôn định đẩy cửa đi vào, lại bị Tô Dịch Thừa dùng tay ngăn lại.

“Sao thế?” Diệp Tử Ôn khó hiểu nhìn anh.

Tô Dịch Thừa đưa tay sờ sờ lỗ mũi, vẻ mặt hơi mất tự nhiên nói:

"cậu, cậu về trước đi." Nghĩ đến cảnh để cậu ta nhìn mình cầu hôn Lăng Nhiễm, nghĩ thôi cũng đã thấy có phần ngại ngùng.

Diệp Tử Ôn ngẩn người, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng, buồn cười đẩy tay anh ra, nói: "cậu định qua cầu rút ván sao?"

"Cây cầu của cậu hình như cũng chẳng có tác dụng gì, nhẫn là người bán hàng hỗ trợ chọn cho." Tô Dịch Thừa nói.

Khóe miệng Diệp Tử Ôn co rúm lại, sau đó chỉ vào hoa trên tay anh, chắc chắn nói, "Cậu cho là Lăng Nhiễm sẽ quan tâm chiếc nhẫn của cậu ư, mình nghĩ cô ấy nhất định thích hoa hơn chiếc nhẫn này, không tin, cậu cứ thử xem."

Tô Dịch Thừa thở dài cho cậu ta một ánh mắt vô vị, rồi đẩy cửa đi vào. Dường như người không ở tầng dưới, nhưng mà cửa mở, thì hắn là ở gần đây, có lẽ là vừa mới ra ngoài.

Tô Dịch Thừa lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, điện thoại vừa mới thông, thì tiếng chuông điện thoại của Lăng Nhiễm cũng đồng thời vang lên, là một khúc piano tinh tế, bản mà cô hay nghe nhất.

Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa tìm được di động của cô ở sau một túi nhựa, anh hơi nhăn mày, di động ở đây, người đi đâu?

Vừa mới nghĩ, thì nghe thấy Diệp Tử Ôn nói: "Có phải ở tầng trên không a?"

Đẩy cửa ra, bên trong có một cầu thang chật hẹp, không gian vừa phải, nôi lên trên tầng. Quay đầu nhìn về Diệp Tử Ôn nói: "Cậu chờ mình ở đây."

Diệp Tử Ôn không sao cả nhún vai một cái, không nói nhiều.

Trước khi đi lên, anh đặc biệt sửa sang lại quần áo của mình, một tay cầm bó hoa hồng kia, một tay cầm chiếc nhẫn kim cương mua trước đó. Anh không nói rõ được tâm tình của mình lúc này, căng thẳng là khó tránh khỏi.

Anh không phải là một người biết lăng mạn, cũng không dễ nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng hôm nay anh muốn nói với cô, gả cho anh đi, để bọn họ nắm tay nhau đi đến cuối đời, cùng nhau đồng cam cộng khổ, có lẽ anh không cho cô được cuộc sống tốt nhất,

nhiều anh sẽ cố gắng để cô sống tốt hơn!

Trong lúc Tô Dịch Thừa còn đang chuẩn bị lời cầu hôn, thì từ cửa tầng hai truyền đến âm thanh mơ hồ. Chẳng qua là thanh âm kia ...

"Uhm ... um ... a!" Thanh âm kia, có tiếng đàn bà khẽ thở, kèm theo tiếng đàn ông gầm nhẹ!

Tô Dịch Thừa nắm chặt bó hoa hồng, lời nói vốn đang chuẩn bị thoáng cái tan biến, thanh âm kia anh nhận ra, buổi sáng anh và Lăng Nhiễm vẫn còn nói chuyện điện thoại! Bước lên bậc thang trên cùng, cửa phòng dường như vì vội vàng mà chưa kịp đóng lại, lúc này khép hờ, lộ ra cảnh xuân kiêu diễm.

Trong phòng, thậm chí không có giường, trên mặt đất, đôi nam nữ lõa lồ dây dưa, trên người có các loại bụi bặm trên mặt đất nhưng bọn họ đều không quan tâm, vì lúc này bọn họ đang đắm chìm trong vui sướng lớn lao kia, thậm chí ngay cả cửa phòng bị đẩy ra, có người đến cũng không biết, cũng không hề chú ý.

Bó hoa vốn được cầm trên tay lúc này bị bóp chặt, tâm tình vốn có chút kích động lúc này đổi mặt với sự phản bội này thì lại trở nên nực cười.

"A Thừa, cậu và Lăng Nhiễm mau xuống đây, đừng tưởng lén cầu hôn ở trên tầng, mình đã mang theo camera, chuẩn bị chụp lại khoảnh khắc lịch sử này cho hai người!" Ở phía dưới, Diệp Tử Ôn cười đùa đi lên, nhìn anh sững sờ cầm hoa hồng đứng ở cửa, không khỏi hỏi: "Lăng Nhiễm không có ở đây sao?"

Tô Dịch Thừa không quay đầu lại, cũng không nói, nhìn chằm chằm hai người bên trong phòng, mà hai người trong phòng đang chiến đấu ác liệt vì lời nói của Diệp Tử Ôn vừa rồi mà lập tức dừng lại động tác, hai người cùng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Tô Dịch Thừa đứng ở cửa, sắc mặt Lăng Nhiễm tái xanh, rõ ràng là người vì sợ mà run rẩy: "a, a Thừa! ..."

Đối lập với sự kinh hoàng và sợ hãi của Lăng Nhiễm, Chu Hàn ở bên cạnh thì tỏ vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều, ung dung rút khỏi người cô ta, túm lấy cái quần vừa cởi ra khi hoan ái, bình tĩnh mặc vào,

sau đó túm lấy cái cáo sơ mi trắng của mình trùm lên người Lăng Nhiễm.

Tô Dịch Thừa cười lạnh nhìn bọn họ, một người là người phụ nữ mà hôm nay anh chuẩn bị cầu hôn, một người là anh em cùng nhau lớn lên với anh, mà hôm nay, họ dùng phương thức như thế này, để cùng phản bội anh!

Nhin lại bó hoa hồng tươi đẹp trong tay, anh cảm thấy nực cười tột cùng, lắc đầu tự giễu, thả bó hoa ra, bó hoa kia không tiếng động rơi xuống, vì trọng lực rơi xuống sàn nhà lạnh như băng.

Cuối cùng Tô Dịch Thừa nhìn bọn họ một cái, rồi không chút lưu luyến, xoay người rời đi.

An Nhiên sững sờ nghe anh kể lại toàn bộ chuyện năm đó, cô hoàn toàn không ngờ chuyện của bọn họ lại có kết cục như vậy. Dường như anh còn bi thảm hơn mình, bạn gái và bạn tốt cùng phản bội, đồng thời mất đi tình yêu và tình bạn!

Nghĩ tới đó, An Nhiên có chút đau lòng anh, đưa tay xoa xoa gương mặt của anh, cô đã từng trải nghiệm chuyện như thế, khó chịu và đau lòng cô đều hiểu rõ.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, đưa tay đặt lên tay cô, dịu dàng nhìn cô, lắc đầu, "Đều đã qua."

An Nhiên gật đầu, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "Hồi đó là Lăng Nhiễm phản bội trước, hiện giờ tại sao cô ta muốn quay lại?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, "Anh không biết, nhưng dù là cô ta muốn làm gì, cũng không liên quan đến anh. Cô ta bây giờ chỉ là một người quen biết, không hơn."

An Nhiên gật đầu, khóc miếng hàm chứa nụ cười.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, nhìn cô dịu dàng và thâm tình, rồi nhàn nhạt mở miệng, "Còn có gì muốn biết, thì hỏi đi, đừng giấu ở trong lòng, biết không? Hử?"

An Nhiên quay đầu nhìn căn nhà đã sửa sang hơn phân nửa, rồi nhìn anh chăm chú hỏi: "Chỗ này mua từ lúc nào, vì em nên mới sốt ruột dọn đến sao?"

Anh cười nhẹ, một lần nữa ôm cô, dẫn cô đi thăm cả căn nhà,

vừa nói: "Tòa nhà này là của công ty Tử Ôn, khi còn chưa mở phiên giao dịch, cậu ta đã giữ lại cho anh một căn, trước đây anh vẫn chưa dọn đến là vì quen ở bên kia rồi, hơn nữa có một mình, thì ở nhà bên kia là vừa, bên này thì rộng quá."

Quả thật rất rộng, vốn là bốn buồng hai phòng, đã bị đổi thành ba buồng một phòng khách, thư phòng nguyên bản được mở rộng ra gấp đôi, phòng ăn thông với phòng khách, nhìn phòng khách rộng hơn rất nhiều, còn phòng ngủ thì lớn gấp hai lần so với ở căn nhà bên kia, hướng nam còn có thể đi ra sân thượng, ngoài ra trừ phòng ngủ chính còn có thêm phòng cho khách và phòng cho trẻ con.

"Sau khi kết hôn anh vốn đã tính chuyển đến, chuyện sửa sang là anh bảo Diệp Tử Ôn bố trí sau khi chúng ta kết hôn, chẳng qua vì Lăng Nhiễm cho nên đẩy nhanh tiến độ, anh không muốn em bị quấy nhiễu gì." Tô Dịch Thừa nói như thế.

Đẩy cửa thư phòng ra, nhìn thấy bên trong có hai cái bàn làm việc bằng gỗ lim giống hệt nhau, được chia ra đặt ở hai bên, phía sau cũng đặt hai tủ sách lớn. An Nhiên sững sờ quay đầu lại, Tô Dịch Thừa đã nắm tay cô đi vào, nói: "Sau này em không cần chịu cực mà vẽ bản thiết kế trên bàn trà trong phòng khách nữa, anh đã đặc biệt bảo cậu ta mở rộng thư phòng ra một chút, như vậy, dù hai người chúng ta cùng dùng cũng đủ."

An Nhiên nhìn anh, hốc mũi có chút cay cay, anh quan tâm như thế khiến cô không muốn cảm động cũng khó khăn. Cô tưởng rằng kết hôn chỉ là cùng chung sống dưới một mái nhà mà thôi, còn những cái khác không thay đổi, thái độ của cô đối với cuộc hôn nhân này chẳng qua là tìm người hợp tác, nếu trước khi kết hôn anh yêu cầu ký hợp đồng, cô cũng có thể đồng ý vô điều kiện. Vì cô vốn không hề có kỳ vọng gì vào cuộc hôn nhân này nên cô chưa từng chờ mong hạnh phúc và cảm động, nhưng hiện tại nó khiến cho cô có ảo tưởng rằng hôn nhân của bọn họ thực sự là kết quả tình yêu của hai người.

Hốc mắt đột nhiên nóng lên, quay mặt đi không nhìn đến anh,

đưa tay lướt trên mặt gỗ lim của bàn làm việc, nước mắt lăn theo gò má, khóc miệng cong lên rạng rỡ.

Tô Dịch Thừa đưa tay xoay người cô lại, nhìn dòng nước mắt trên gương mặt của cô, chân mày nhíu lại, anh đưa cô đến đây không phải là muốn nhìn cô khóc, nên đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô “Sao lại khóc? Không thích sao?”

An Nhiên vội lắc đầu, đâu phải cô không thích, cô thích muốn chết, vì vui mừng quá, nên không nhịn được phải hỏi: “Tại sao, tại sao lại đối xử tốt với em như vậy?” Thanh âm kia còn hàm chứa nồng đậm giọng mũi.

Tô Dịch Thừa bị bộ dáng của cô chọc cười, nên cười phá lên, đưa tay vuốt vuốt đầu cô, nói: “Em là vợ anh, không đối xử tốt với em thì tốt với ai?”

An Nhiên cười khúc khích, nhìn anh, khóc mắt còn mọng nước.

Tô Dịch Thừa đưa tay lau đi nước mắt của cô, đưa cô đến đây nói rõ ràng mọi chuyện chỉ không muốn cô vì những chuyện nhảm chán kia mà khổ sở nữa, không muốn thấy cô ngày ngây ngốc tủi thân ngồi ở góc nhà, cô là vợ của anh, dù bọn họ kết hôn xuất phát từ nguyên nhân gì đi chăng nữa, hay có quá hoang đường, có quá qua loa hơn nữa, đều không quan trọng, quan trọng là từ nay về sau, cô là vợ anh, là người làm bạn với anh trong suốt quãng đời còn lại, cho dù hiện tại cô cũng không yêu anh tha thiết, cho dù trong lòng cô còn cất giữ nỗi lưu luyến, nhớ nhung một người khác. Nhưng anh tin cô cũng giống mình, rốt cuộc đều là người hướng về hôn nhân. Như thế, sau cùng bọn họ sẽ yêu nhau sau khi cưới thôi.

Nhin anh, như là hạ quyết tâm rất lớn, An Nhiên mở miệng hỏi: “Anh có muốn biết chuyện giữa em và Mạc Phi không?”

Tô Dịch Thừa nhìn cô, trong lòng vui mừng về chuyện này, rốt cuộc cô đã chủ động đề cập với anh, nhưng nhìn nét mặt của cô, anh biết, thật ra thì vết thương kia còn chưa hoàn toàn lành lại, thật ra thì cảm giác như thế anh đã từng cảm nhận sâu sắc, có một việc đã qua lâu rồi, lâu đến mức chính mình đã dần quên lãng, lâu đến mức chính mình cũng cảm thấy đã không sao, có thể buông

xuống, nhưng khi nhắc lại, đổi mặt lại, những vết thương đó vẫn âm ỉ đau đớn, nói cách khác vẫn còn chưa buông xuống được, cảm giác bị phản bội và khổ sở quá sâu sắc, nhiều năm sau khi nghỉ đến cũng nhìn thấy rõ mồn một, thấy mà đau lòng.

Đem tay xoa gương mặt của cô, nhìn cô nhẹ nhàng hỏi: "Em sẵn lòng nói cho anh biết không?"

An Nhiên quả quyết gật đầu, "Anh muốn biết, em liền nói." Anh có thể thằng thắn tất cả với cô, coi như là trao đổi công bằng, cô cũng có thể nói cho anh biết toàn bộ những gì anh muốn biết.

Tô Dịch Thừa cười, nhìn cô một lúc lâu, rồi mới lắc đầu, nói: "Anh cảm thấy hiện tại anh có một chuyện càng muốn làm hơn, so với nghe những chuyện cũ vô vị kia hàng trăm lần."

An Nhiên nghi hoặc: "Chuyện gì?"

Tô Dịch Thừa cười không lên tiếng, trực tiếp dùng hành động nói cho cô biết, anh tiến tới, nâng mặt cô lên, in xuống nụ hôn nóng bỏng.

Hai người chà xát dây dưa, Tô Dịch Thừa dán lên môi cô nói, "Có một số chuyện không vui, không muốn nói thì không cần gắng gượng nói cho anh biết, sau này nhớ kỹ hãy chia sẻ với anh những chuyện em thấy hạnh phúc, vì anh cũng sẽ làm như vậy."

An Nhiên từ từ nhắm hai mắt, đáp lại nụ hôn của anh, gật đầu, trong lòng không tiếng động nói câu, cảm ơn!

Hai người ngồi trong phòng một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới nắm tay cô rời đi, lúc đi, An Nhiên không ngừng ngoảnh đầu lại, cô thích cảm giác ở đây.

"Lần trước ở bệnh viện chuyện nói với Diệp tiên sinh chính là chuyện ở đây sao?" Cô nhớ bọn họ từng nói cái gì sửa sang nhà cửa, bây giờ nghĩ lại, chắc là chuyện này rồi.

"Ừ, lần này thật sự là dồn ép cậu ta rồi." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt cười, khi khởi động xe chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn An Nhiên nói, "Lúc nào anh sắp xếp để hai người gặp mặt nhé, cậu ta là người bạn tốt nhất của anh."

An Nhiên gật đầu, cũng nhớ đến chuyện Lâm Lệ muốn gặp anh

lúc trước, thuận miệng nói: "Vậy lúc nào đó anh cũng đến gặp bạn bè tốt nhất của em đi."

Tô Dịch Thùa gật đầu, "Được."

Trên đường trở về tâm trạng của An Nhiên dường như rất tốt, lúc này so với buồn rầu khi sang, tưởng chừng như hai người khác nhau, cô nhàn nhạt nở nụ cười, má lúm đồng tiền thấp thoáng hiện ra, trông rất đẹp mắt.

Bên trong xe mở nhạc nhẹ, An Nhiên khẽ lắc lư theo nhịp điệu, một chốc thì nhìn Tô Dịch Thùa, một chốc lại quay đầu nhìn ra phía ngoài xe.

Tô Dịch Thùa chuyên chú lái xe, quay đầu khẽ liếc sang cô, một tay giữ tay lái, tay kia duỗi ra, nắm chặt lấy tay cô.

An Nhiên quay đầu nhìn anh, trở tay nắm lại anh, nụ cười trên miệng càng rõ ràng hơn, thậm chí đáy mắt còn tràn đầy hương vị hạnh phúc.

Không khí dường như rất ấm áp, âm nhạc nhẹ nhàng, hai người nắm tay nhau.

Không khí vô cùng ấm áp và mập mờ, An Nhiên vui vẻ mà có chút ngượng ngùng, đỏ ửng mặt, quay đầu, nhanh chóng nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Giang Thành về đêm là một thành phố rất đẹp, ánh đèn đường lấp lánh, xe chạy trên đường không tính là nhiều, vì thời gian chưa tới, cũng không tính là ít.

Bởi vì đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại.

Vì sợ mất tự nhiên và e thẹn, An Nhiên tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, kế bên có một chiếc màu đen dừng lại bên cạnh An Nhiên, cửa sổ xe được hạ xuống khiến người ta chứng kiến rõ ràng toàn bộ những gì diễn ra bên trong.

Nhin người đàn ông trên ghế lái, cùng người phụ nữ trên ghế phụ đang tựa vào người anh ta, nụ cười trên khéo miệng An Nhiên dần dần vụt tắt, cuối cùng trong đôi mắt to chỉ còn lại kinh ngạc và khó tin! Bởi vì người đàn ông kia không phải ai khác, chính là Trình Tường!

Đèn đỏ chuyển xanh, Trình Tường dường như không hề để ý, anh ta hành động sớm hơn dòng xe bên cạnh, thấy anh ta dịu dàng nhìn người trong lòng rồi khởi động xe đi.

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa cũng nhìn thấy cảnh đó, từ từ lái xe đi, hỏi: "Sao thế? Em biết người vừa rồi?"

An Nhiên không nói chuyện, nhìn chiếc xe dần dần đi xa, thu lại tầm mắt. Trình Tường nói dối cô, anh ta không chỉ nói dối Lâm Lệ mà còn nói dối cô, nghĩ thế cô liền vội vàng lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm số cho Lâm Lệ, sau đó nhấn nút gọi.

Điện thoại tút tút cả buổi, khi An Nhiên chuẩn bị ngắt máy rồi gọi lại, thì Lâm Lệ nhận điện thoại.

"Alo ~" hình như trong cả giọng nói cũng chứa đựng sự mỉm cười.

"Lâm Lệ, Trình Tường có ở đó không?" An Nhiên trực tiếp hỏi.

"Hả ô ~" Ngáp một cái thật dài, lơ đãng nói: "Mi tìm Trình Tường nhà ta làm gì?" Trong giọng nói vẫn tràn đầy buồn ngủ.

"Anh ta ở đó?" An Nhiên dò hỏi.

"Không có a, trước khi tan tầm anh ấy gọi cho ta, nói tối nay có xã giao, tối muộn mới về." Lâm Lệ nói thật.

Trong lòng An Nhiên lạnh lẽo, một lúc lâu cũng không nói gì.

"Mi tìm anh ấy có việc gì a, có muốn khi anh ấy về ta hỏi cho mi không?" Lâm Lệ nói.

Một lúc lâu, An Nhiên mới nói, "Không có gì, không cần, mi ngủ đi." Nói xong liền muốn cúp điện thoại.

Trước khi An Nhiên cúp máy, Lâm Lệ gọi cô lại: "An tử."

"Ừ?"

"Có phải xảy ra chuyện gì đúng không?" Bên kia điện thoại, giọng nói của Lâm Lệ có chút lo lắng hỏi.

An Nhiên im lặng, trong lòng có chút khó chịu, vì Lâm Lệ cũng vì Trình Tường.

Không thấy trả lời, bên kia Lâm Lệ có chút lo lắng gọi: "An tử?"

An Nhiên lấy lại tinh thần, cố gắng khiến giọng nói của mình thoải mái nhất, vừa cười vừa nói: "Không có gì, vừa rồi ta nhìn

thấy một thân ảnh rất giống với Trình Tường nhà mì, bên cạnh còn có một cô tóc vàng, cho nên gọi điện thoại đến hỏi mì xem có phải anh ta lén ăn thịt rồi không."

An Nhiên thử thăm dò xem, thăm dò mức độ phản ứng của Lâm Lệ, cô không rõ nếu mình thẳng thắn nói với cô ấy, rằng Trình Tường ngoại tình, cô có thể chịu đựng được không, dù sao bây giờ cô ấy còn đang mang thai!

Ở bên kia thoảng cái im lặng, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng động nào.

"Lâm Lệ?" An Nhiên thử gọi.

"Ha ha ha ha."

Đột nhiên, bên kia điện thoại truyền đến tiếng Lâm Lệ cười sang sảng, nói: "An tử, An tử mì hoa mắt rồi, tối nay Trình Tường có tiệc rượu, hiện tại anh ấy hẳn là ở trong 'quán rượu Giang Thành' chứ, lúc trước còn gọi cho ta, và lại, Trình Tường không thích mấy cô tóc vàng, anh ấy chuộng cái tự nhiên, thích tóc dài đen nhánh tự nhiên, mì thấy ta đã từng nhuộm hay cắt ngắn lần nào chưa, không phải ta không muốn mà là anh ấy không cho, biết chưa."

An Nhiên kéo môi lên, cố gắng khiến mình tự nhiên nói: "ừ, bây giờ nghĩ lại hẳn là ta nhìn nhầm rồi, khoảng cách cũng quá xa, hẳn là nhầm rồi, ngẫm lại hình như người nọ thật không giống Trình Tường nhà mì, hình như thấp hơn một ít, cũng béo hơn một tí."

"Anh mắt mì sao thế hả, tiểu Tường tử nhà ta anh tuấn như thế, mì có thể nhận nhầm hả!" Lâm Lệ ở bên kia điện thoại kêu lên.

Trên mặt An Nhiên không hề có ý cười, nhưng giọng nói đã thoải mái hơn: "đó là chồng mì, ta nhận biết rõ ràng để làm gì."

"Mì thì nhìn Tô tiên sinh nhà mì hả?" Lâm Lệ nói đến, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, tò mò hỏi: "Nói đi An tử, Tô tiên sinh nhà mì đẹp trai không?"

An Nhiên bị câu hỏi không đầu không đuôi này của cô khiến cho sững sờ, theo bản năng cô quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, sau đó đáp: "Đẹp trai!"

"Ô ô u, thật không biết xấu hổ." Lâm Lệ mỉa mai cô, vừa nói vừa

cười to.

An Nhiên lảng lặng cong môi lên, cũng không nói chuyện. Có lẽ, về chuyện Trình Tường, cô cần xác nhận lại lần nữa, ít nhất phải có được đáp án chính xác một trăm phần trăm, cô mới cân nhắc xem có nói với Lâm Lệ hay không, dù sao cô hiểu tình hình bây giờ có chút đặc thù.

"Lâm Lệ, ta còn có chút việc, cúp máy trước, mi tiếp tục ngủ đi." An Nhiên nói như thế.

"Ừ, được." Lâm Lệ đồng ý, cúp điện thoại còn không quên nói: "Đúng rồi, An tử, hôm nào kéo Tô tiên sinh nhà mì tới cho ta xem người giàu có là thế nào."

An Nhiên cười gật đầu, "Được."

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà tắt ngấm, tâm tình thoảng cái đi xuống, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng có chút phức tạp khó chịu.

Tô Dịch Thừa nhìn cô một cái, nhàn nhạt mở miệng, hỏi: "Người đàn ông vừa rồi chính là bạn trai của Lâm Lệ?" Thật ra thì không cần cô trả lời, đáp án đã rõ ràng.

An Nhiên xoay người nhìn anh, cuối cùng có chút cười nhạo gật đầu. Bực bội mở miệng, "Ba người chúng em là bạn bè, Lâm Lệ và anh ta từ đại học quen đến bây giờ, gần mười năm tình cảm, còn không đến mười ngày nữa bọn họ sẽ tổ chức hôn lễ rồi, trong bụng của Lâm Lệ còn đang mang thai đứa con của anh ta." Nói xong, hốc mắt có chút cay cay.

Tô Dịch Thừa không nói gì, chuyên chú lái xe, một tay rời khỏi tay lái, duỗi ra cầm tay cô.

"Thật ra thì, thật ra thì mấy ngày hôm trước ở trong bệnh viện em đã gặp anh ta, thấy Trình Tường ở cùng người người phụ nữ kia." Nói xong, đột nhiên An Nhiên tự giễu cười ra tiếng, "ha ha, em thật ngốc, ngu ngốc tin tưởng lời giải thích của anh ta, thực sự tin bọn họ không có gì, thật là ngốc quá, một người đàn ông có thể lừa vợ mình sau đó lén lút đến bệnh viện một mình chăm sóc cho một người đàn bà khác, thậm chí đỡ cô ta đi nhà vệ sinh, như vậy, làm

sao chỉ có thể là bạn bè bình thường. Thế mà em lại tin tưởng lời bịa đặt của anh ta..."

Tô Dịch Thừa không nói lời nào, trên thực tế cũng không biết nên nói cái gì, anh hoàn toàn không có kinh nghiệm về phuơng diện này.

Xe chậm rãi đi vào tầng hầm khu nhà ở, sau khi cười xong, An Nhiên vẫn duy trì tư thế vừa rồi, tay đỡ mặt, nhìn ra phía ngoài.

Tắt động cơ, cũng không vội xuống xe, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, khẽ thở dài, nói: "An Nhiên, chúng ta không có siêu năng lực, không thể biết trước tương lai, có một số việc nếu như nhất định phải xảy ra, chúng ta không có cách nào ngăn cản được, cho dù chúng ta rất muốn, nhưng đành bất lực."

Nghe vậy, An Nhiên sững sờ quay đầu, nhìn chằm chằm anh.

Đưa tay vén sợi tóc trên trán cô, Tô Dịch Thừa nói tiếp: "Cho dù lần trước em nhìn ra anh ta đang nói dối, nhìn ra anh ta lừa gạt, em cũng không thể thay đổi được sự thực anh ta ngoại tình, không phải sao?"

An Nhiên rũ mắt xuống, Tô Dịch Thừa nói không sai. Đúng vậy a, cho dù lần trước ở bệnh viện cô biết Trình Tường ngoại tình thì sao, cô nghĩ cô sẽ như vừa rồi, không dám nói gì với Lâm Lệ, vì nghĩ đến tình cảm của cô ấy với Trình Tường, nghĩ đến tình trạng sức khỏe của cô ấy bây giờ.

Đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, để cô ngẩng đầu nhìn mình, nhìn vào mắt cô, nói: "Đây không phải là lỗi của em, đừng tự trách mình."

"Em ... Lâm Lệ, Lâm Lệ là bạn tốt nhất của em." Trong lòng An Nhiên vẫn thấy khó chịu, vì Lâm Lệ, vì biết rõ tình cảm của cô ấy với Trình Tường, nếu để cô biết Trình Tường ngoại tình, cô ấy làm sao có thể chịu đựng được! Cô đau lòng cho Lâm Lệ.

Tô Dịch Thừa không nói thêm gì nữa, đưa tay ôm cô vào lòng, trong ngực, vỗ vỗ lưng cô.

Chương 76: Không mở miệng được

Không tập trung nhìn tài liệu trong tay, đó là tư liệu về khu nghỉ dưỡng của nước ngoài mà ngày đó Hoàng Đức Hưng đưa cho cô. Nhìn cả buổi sáng, nhưng thực chất là không có vào đầu một chút nội dung nào. Trong đầu luôn hiện ra cảnh trên xe mà mình đã chứng kiến tối qua!

Cáu kỉnh ném tài liệu trong tay lên trên bàn, cầm cái điện thoại gọi cho Lâm lệ.

Một lúc lâu Lâm Lệ mới tiếp điện thoại, chỗ cô hơi ầm ĩ, xung quanh hình như là có nhiều người, đang nhao nhao nói, khiến cô ấy nói chuyện suýt nữa không nghe rõ lắm.

"Mi ở đâu thế, sao lại ầm ĩ như vậy?" An Nhiên cầm lấy điện thoại di động, hơi cất cao giọng lên hỏi.

"Ta ở bệnh viện, An Tử, chỗ này hơi ồn, không nói chuyện được, chờ lát nữa ta gọi cho mi." Lâm Lệ cầm lấy điện thoại di động nói.

Bệnh viện! Nghe được từ bệnh viện, thoảng cái, theo bản năng, An Nhiên liền nghĩ đến chuyện không tốt, đang ngồi yên cô cũng có chút căng thẳng, lo lắng hỏi: "Mi đến bệnh viện làm gì? Ở bệnh viện nào, ta đến tìm mi."

"Không cần, ta chỉ đến khám thai thôi, không có gì ghê gớm, mi yên tâm đi." Lâm Lệ ung dung nói.

"Trình Tường ở cạnh mi ư, có đi cùng mi không?" An Nhiên hỏi.

"Hôm nay anh ấy có một khách hàng lớn muốn đến thảo luận chuyện đầu ư, không rảnh đi cùng ta." Lâm Lệ nói.

Trong lòng An Nhiên lạnh, nói: "Ở bệnh viện nào, ta đi tìm mi."

"Ai nha, không cần mà, khám thai mà thôi, cũng không phải là sinh con, mi không cần đi cùng ta, một mình cũng được, mi yên tâm đi, đâu phải lần đầu tiên đến, ta biết phải làm thế nào mà." Lâm Lệ không muốn làm phiền cô, vì biết cô còn đang đi làm, sao lại không biết xấu hổ mà để cô xin nghỉ vì mình.

"Bảo mi nói địa chỉ, thì cứ nói là được, còn nói lảm nhảm làm gì." An Nhiên tức giận nói: "Hơn nữa, ta là mẹ nuôi của đứa bé trong bụng mì, đến khám thai thì làm sao, không phải nên thế sao."

Lâm Lệ không lay chuyển được sự kiên quyết của cô, đành báo địa chỉ bệnh viện cho cô.

An Nhiên thu dọn đồ đạc xong liền cầm túi ra ngoài, vì tính chất nghề nghiệp, bình thường làm việc thỉnh thoảng lại phải ra công trường, cho nên thời gian làm việc tương đối đần hồi, do đó đi ra ngoài cũng không cần xin phép, rất tiện lợi.

Khi An Nhiên đến bệnh viện Mẹ Và Bé của Giang Thành, Lâm Lệ vẫn đang ngồi cầm sổ hiệu chờ trên ghế nhựa ở hành lang, bên cạnh còn có vài đôi vợ chồng trẻ, nhìn giống Lâm Lệ, nhìn không ra là mấy tháng, còn có người bụng đã lộ rõ, tròn trịa, giống quả cầu đầy khí, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, nhìn mà sợ.

Nhưng mà dường như trừ Lâm Lệ ra, những người khác đều có chồng đi cùng, không thì có mẹ đẻ hoặc mẹ chồng ở bên cạnh, không ai là chỉ có một mình. Nhìn cảnh này, trong lòng An Nhiên lại càng cảm thấy chẳng đáng thay cho Lâm Lệ, càng thêm thương cô hơn.

Thấy An Nhiên vội vàng đến đây, Lâm Lệ hơi có chút không đồng ý nhíu mày: "Đã nói không cần tới, mi còn tới đây." Một mình cô cũng có thể, cô không phải là người thích bị chiều chuộng như vậy, lại nói, hiện tại cái thai mới hơn hai tháng thôi, bụng chưa to, đi lại cũng dễ dàng, không có cái gì phải lo lắng.

An Nhiên không để ý chỉ ngồi xuống cạnh cô, nói: "Đứa con trong bụng mì cũng là con ta, ta tới cùng mi khám thai có gì không thể."

Lâm Lệ có chút bị cô đánh bại, lời của cô rất nặng mùi, người không biết còn tưởng cô cùng An Nhiên có quan hệ gì đó. Vừa định mở miệng nói gì thì cửa phòng khám mở ra, một đôi vợ chồng trẻ với bụng to tướng đi ra, sau đó cô y tá mặc áo blue trắng đi ra hô lên: "số hai mươi chín, số hai mươi chín đi vào!"

Lâm Lệ còn chậm chạp chưa kịp phản ứng, theo bản năng còn

ngoảnh lại tìm kiếm số hai mươi chín mà y tá gọi, thật lâu không có người đứng ra.

Thấy mãi không có người đi ra, cô y tá lại cất giọng hô: "Số hai mươi chín, số hai mươi chín Lâm Lệ, Lâm Lệ có đến không?"

Lúc này Lâm Lệ mới phát hiện trên tờ đăng ký trong tay mình rõ ràng viết con số hai mươi chín!

"Số hai mươi chín! Số hai mươi chín!" cô y tá kia lại gọi: "Lâm Lệ chưa đến sao? Không đến thì tiếp tục số ba.." Còn chưa dứt lời, Lâm Lệ chợt đứng lên, vội vàng nói: "Tôi đây tôi đây, hai mươi chín, tôi là số hai mươi chín, Lâm Lệ." Nói xong, vội đưa bản đăng ký của mình cho cô y tá.

Cô y tá nhìn cô khó hiểu, nhận lấy bản đăng ký trong tay cô một chút, mới nhàn nhạt nói: "Vào đi."

Lâm Lệ vội vàng gật đầu, cầm lấy túi xách đi theo cô ấy vào, An Nhiên cũng theo phía sau cô cùng vào.

Bác sĩ là một phụ nữ năm mươi mấy tuổi, kéo cái màn màu trắng ra, để Lâm Lệ nằm lên giường, đưa tay vuốt bụng cô. Vừa hỏi bình thường Lâm Lệ có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không.

Lâm Lệ thực thà nói, sau đó thấy bác sĩ kia quay đầu nháy mắt với cô y tá kia để cô ấy lấy một dụng cụ nho nhỏ đặt lên trên bụng Lâm Lệ, sau đó cầm nó: "thịch thịch thịch thịch ..." Phát ra tiếng vang, là đo tim thai, vừa rồi là tiếng tim đập của thai nhi.

Vì cái thai còn chưa đầy ba tháng, bác sĩ sẽ không đề nghị làm siêu âm, cho nên sau khi làm xong các đợt kiểm tra thông thường, cũng hỏi thăm những điều cần chú ý, thì hai người mới rời khỏi phòng khám.

Hai người ra khỏi bệnh viện, An Nhiên nhìn chăm chăm vào bụng Lâm Lệ, sinh mệnh thật là kỳ diệu, không đến mấy tháng nữa, cái bụng còn bỗng phẳng này sẽ từ từ lồi lên, bên trong có một tiểu thiên sứ đáng yêu, đó là một sinh mệnh hoàn toàn mới, là kết tinh và sự kéo dài của tình yêu hai người.

"Hắc, sao lại nhìn chăm chăm vào bụng ta a, mi có nhìn cũng không thấu được a!" Lâm Lệ tức giận nói, nhẹ tay che chở bụng,

trêu ghẹo nói, "Nếu muốn như thế, thì tự mình sinh một đứa, bây giờ mi chẳng phải đang ở trong tuần trăng mật đấy sao, chẳng phải là đang tình nồng mật ý với Tô đại gia của mi sao."

An Nhiên cũng không để ý tới cô, đưa tay sờ sờ lên bụng cô, thật kỳ diệu, không có cảm giác gì, nhưng lại rõ ràng nghe thấy tiếng nhịp tim mạnh mẽ, thích thích thích, như là đang bồn chồn.

"Này này! Cố An Nhiên, mi rất ấu trĩ nha." Lâm Lệ có chút không chịu được kêu lên.

An Nhiên cười nhạt, chỉ vào quán cà phê gần bệnh viện nói: "Đi, chúng ta vào ngồi một lát đi, dù sao cũng không có việc gì."

Lâm Lệ nhìn cô, gật đầu, không hề phản đối.

Điều kiện quán cà phê này cũng không tệ lắm, thanh tĩnh mịch, âm nhạc phát qua loa trầm thấp, vang khắp quán. Bây giờ là giờ hành chính, lúc này trong quán cà phê cũng không có nhiều người, chỉ có lác đác vài người ngồi.

Hai người tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, nhân viên phục vụ quan tâm đưa nước và thực đơn lên, An Nhiên nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó gọi cho Lâm Lệ cốc sữa tươi nóng, mà mình thì gọi cà phê đen.

Người bán hàng mỉm cười ân cần lấy lại thực đơn, rồi rời đi, Lâm Lệ khó hiểu nhìn chăm chăm vào An Nhiên, thật lâu cũng không nói gì.

An Nhiên bị nhìn chòng chọc thì sờn cả da gà, bưng cốc nước nhân viên phục vụ vừa đưa lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói: "Mi nhìn ta như vậy làm gì?"

"Mi ghét nhất là đắng, cà phê cũng chỉ uống capuchino, hôm nay mi lại uống cà phê đen!"

Vừa rồi cô đã cảm thấy kỳ lạ, biết An Nhiên đã mười năm, từ khi mới vào đại học, bọn họ đã cùng ở một phòng, tình cảm giường trên giường dưới, hai người hiểu rõ mọi mặt của nhau, thích cái gì, phong cách ăn mặc thế nào, thậm chí mật mã tài khoản ngân hàng của nhau cũng biết rõ, nên tất nhiên là biết An Nhiên sợ đắng, trước kia thậm chí vì cà phê có vị đắng mà vẫn từ chối, còn sợ hơn

so với uống thuốc, người như vậy, hôm nay lại gọi cà phê đen không đường, có vấn đề, rất có vấn đề!

"Nói, gần đây có phải mi xảy ra chuyện gì hay không? Cãi nhau với Tô đại gia nhà mi?" Lâm Lệ suy đoán nói, mấy ngày qua, cô cảm thấy An Nhiên là lạ, mặc dù không nói được là lạ chỗ nào, nhưng trực giác cho cô biết, hắn là có chuyện gì đó.

An Nhiên chột dạ liếc mắt, trêu ghẹo nói: "Ta đâu có chuyện gì a, chúng ta không cãi nhau, Tô Dịch Thừa đối xử với ta rất tốt, ta chỉ thấy là cuộc sống gần đây quá ngọt ngào, cần cà phê đắng tới điều hòa, không để sự suôn sẻ khiến con người ta mệt mỏi."

"Phốc —!" Lâm Lệ suýt nữa thì sặc nước, tức giận trăng mặt, mắng cô: "mi đây là chán sống ngon lành mà thích tự ngược sao!"

An Nhiên liếc mắt nhìn bộ dáng chật vật kia của cô, buồn cười rút khăn giấy đưa cho cô. Sau đó trong đầu bất giác lại nghĩ đến một màn tối qua, nhìn Lâm Lệ, mà trong lòng không khỏi có chút khó chịu. Đang mang thai mà Trình Tường lại ở bên ngoài ... phản bội, nghĩ thôi đã thấy chua xót rồi.

Lâm Lệ nhận lấy khăn giấy lau xong, sau đó nhìn cô, tò mò hỏi, "Thế nào, cuộc sống với Tô đại gia rất美妙 mãn sao."

An Nhiên nhìn cô, có chút ngượng ngùng, cong cong khoe miệng, quả thật Tô Dịch Thừa đối xử với cô không tệ, điều này không thể phủ nhận.

Nhin bộ dạng ngượng ngùng của cô, Lâm Lệ lại càng cảm thấy gian tình bắn ra bốn phía, gen bà tám từ trong xương cốt thoáng cái bộc phát, không thể sửa được, mập mờ nhìn An Nhiên, cười nói: "hắc, phương diện kia với Tô đại gia nhà mi có hài hòa không?"

An Nhiên không nghĩ gì nhiều, thoáng cái chưa kịp phản ứng, hỏi ngược lại: "Phương diện nào a?" Dứt lời, liền bưng cái chén lên uống nước.

"Còn phương diện nào nữa, phương diện trên giường ý, anh ta có thể làm thỏa mãn mi không? Hoặc là, mi có thể thỏa mãn anh ta không" Lâm Lệ cười đùa nói trăng ra.

"Phốc —" Ngụm nước của An Nhiên phun toàn bộ lên trên

bàn, Lâm Lệ tinh mắt, tránh né được rất nhanh nếu không đã bị bắn trúng.

"Ai, An tử, có cần phải làm quá lên thế không!" Lâm Lệ vừa vội vàng lấy khăn giấy lau bàn, vừa kêu lên. Cũng may mấy bàn xung quanh bọn họ không có người khách nào, nếu không sẽ khiến người ta cười chết.

An Nhiên lấy khăn giấy ra lau, tức giận trăng mắt nhìn Lâm Lệ, nói: "Ta làm quá, mì hỏi vấn đề này có phải quá mức hay không a!" Ở nơi đông người hỏi cái vấn đề này, cô thế mới gọi là làm quá!

Lau mặt bàn xong, Lâm Lệ ngồi nghiêm chỉnh nói: "cô bé Cố An Nhiên, vấn đề của ta rất bình thường, là mì quá OUT rồi, phụ nữ có chồng ra ngoài nói chuyện phiếm, mười cái thì có mười một đề tài không tách rời khỏi vấn đề đàn ông, mười một đề tài này thì lại có mười hai cái không tách khỏi vấn đề hài hòa, mì đừng nên kinh ngạc như thế! Ta là đang dạy mì từ nay về sau có thể nói chuyện phiếm với những phụ nữ đã kết hôn về thứ này."

"Trước kia sao không thấy mì nói đã hiểu những chuyện này a, phụ nữ có chồng!" An Nhiên phản bác.

"Cắt, trước kia không phải là thấy mì cô đơn không đành kích thích mì nha, hơn nữa, nếu nói những chuyện này với nữ thanh niên chưa lập gia đình thì gọi là độc hại, ta là thuộc đội ngũ thanh niên tốt, không làm những chuyện vô đạo đức như thế." Lâm Lệ đương nhiên nói.

"Có quỷ mới tin mì! Ở đâu ra phụ nữ có chồng, ta thấy mì chính là 'hủ nữ'!" An Nhiên tức giận nói.

Lâm Lệ lè lưỡi, vẻ mặt xinh đẹp dễ thương.

An Nhiên bị bộ dạng của cô chọc cười, nhưng trong lòng thầm suy nghĩ, nếu như bọn họ có thể mãi như bây giờ thật tốt, vĩnh viễn không biết Trình Tường phản bội, vĩnh viễn vô lo vô nghĩ vui vẻ cười đùa như thế này.

Nhân viên phục vụ bưng khay lên, đặt cà phê và sữa tươi trước mặt bọn họ, sau đó mỉm cười nói: "mời hai từ từ dùng." Sau đó lui ra.

An Nhiên từng chút từng chút khuấy cà phê, chất lỏng đen sẫm chuyển động từng vòng từng vòng theo quy luật, sau đó tạo thành một cái xoáy nhỏ trong ly.

Lâm Lệ bưng cốc lên nhấp một hớp sữa tươi nóng, thật ra cô không thích sản phẩm từ sữa như vậy, sữa tươi quá ngọt rồi, cô thích cà phê hơn, có thể kích thích thần kinh. Ch ng qua l  hiện tại, v i b o b i trong bụng, cô phải chịu đựng.

Bưng cà phê lên, kh c nh p, vị đ ng ch t kia khiến An Nhiên cau m y, thật l  đ ng, c n đ ng h n thuốc b c, c  không r o v i sao c  người thích vị đ ng như vậy, c n không b ng trực tiếp uống thuốc b c cho xong, cà phê chỉ c nh c nh cà phê, thuốc b c c n có thể điều trị th n th , l i c n r  h n cà phê, v n c  d i đ u ng.

Lâm Lệ nh n hai hàng l ng m y c u c y g y d nh vào m t ch o, đ e c i c c trong tay xuống, n i: "mi l  người thích ngọt như mạng, học người nào m  uống cà phê đ n a!"

An Nhiên đ e cà phê xuống, đ e cho vị đ ng trong miệng từ từ nh t đ i, nh n c  chỉ cười nhẹ.

Bộ dáng của c  khi n Lâm Lệ cách ch t lo l ng, nghiêm nghị hỏi: "An tử, th n h t n i với ta, c  phải l  d i x y ra chuyện g i hay không?"

An Nhiên nh n ch m ch m c  cuối cùng l c đầu, "không c ."

"V y mi —" Lâm L t tất nhiên không tin, c n muốn hỏi c  g i đ i lại đ t n i bị c  cắt đ t.

"Mi v  Trình Tường thế nào, sao hôm n y anh ta không đ i c ng mi kh m thai, đ e m t người t i đ y, qu  vào trách nhiệm đ i!" An Nhiên n i.

"Anh ấy mới không phải vào trách nhiệm, Tường tử nh  ta l  người đ n ông tốt c u th  kỷ mới, không đ n l  v i anh ấy ki m ti n mua sữa b t cho ta vừa em b , v i cuộc sống tốt đẹp c u chúng ta sau này." Lâm L t chính l  như vậy, không mu n đ e người khác hiểu l m Trình Tường ch t n o, với v ng giải thích: "h om n y l  v i c  việc, c  m t kh c h ng l n mu n b n b c chuyện đầu tư với anh ấy, trước đ i v n l  hẹn ngày mai, thành n ng ngày mai người nào

phải ra nước ngoài một chuyến, cho nên chỉ có thể đẩy thời gian lên."

An Nhiên nhàn nhạt gật đầu, lại hỏi: "mấy ngày nữa là làm đám cưới rồi, chuẩn bị thế nào rồi? Hiện tại mi đang mang thai, sức khỏe có thể chịu được không?"

"Không sao, chuyện hôn lễ là do Trình gia xử lý, không cần chúng ta quan tâm, mi biết không, bây giờ mẹ Trình Tường gọi điện thoại nói với ta câu thường xuyên nhất chính là ăn ngon, ngủ kỹ, không phải quan tâm cái gì khác, hiện tại con chính là bà hoàng trong nhà chúng ta, chăm sóc mình là nhiệm vụ lớn nhất của con lúc này!" Lâm Lệ vừa nói, cười ha hả.

"Ừ rất tốt." An Nhiên nhàn nhạt trả lời.

"Ừ, bây giờ đúng là rất tốt, mi không biết trước đây khi Trình Tường đưa ta về nhà gặp cha mẹ, mẹ anh còn có chút không vui, cảm thấy ta ở ngoại tỉnh, không có hộ khẩu ở Giang Thành, vì thế Trình Tường và bà ầm ĩ một trận, nói tư tưởng của bà lạc hậu cổ hủ, làm mẹ anh ấy tức giận trợn mắt." Lâm Lệ cười nói, "mi không ngờ đâu, Trình Tường là người ôn hòa như vậy, từ nhỏ lại là đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng lần đó vì ta, đã đại nghịch bất đạo, cãi nhau với mẹ mình, để bày tỏ thái độ kiên quyết của mình, thậm chí mấy tuần cũng không trở về, cuối cùng mẹ anh ấy đành chịu thua, không nhiều lời chuyện ta và anh ấy nữa, thậm chí không phản đối nửa câu. Thật ra thì bây giờ nhớ lại, cũng vì lần đó anh ấy bảo vệ ta như vậy cho nên nhiều năm qua ta luôn một lòng cùng anh ấy, cho dù trước đó ta vẫn không xác định được chúng ta có thể kết hôn hay không, có thể ở cùng nhau suốt đời hay không."

An Nhiên kinh ngạc, nhìn cô, có chút bất ngờ hỏi: "Tại sao không xác định, tình cảm của hai người không phải vẫn luôn tốt đẹp đấy sao?" Thậm chí cô chưa từng nghe nói bọn họ từng cãi nhau, mười năm qua, một lần cũng chưa từng có! Thế mà cô còn có thái độ không xác định với đoạn tình cảm này!

Lâm Lệ cười, thật ra thì có một việc mà cô không nói với ai thậm chí với cả An Nhiên, cô biết thật ra trong lòng Trình Tường vẫn có

bóng dáng người khác, đôi khi anh vuốt tóc cô rồi si ngốc nhìn thật lâu, không nói câu nào. Năm đó khi anh biến mất một tuần, cô từng cho anh sẽ không quay về, nhưng cuối cùng anh vẫn trở lại, trở lại bên cô, thật ra cô vẫn luôn sợ hãi, sợ hãi một ngày anh đột nhiên biến mất, không tìm thấy nữa, những năm gần đây mặc dù bọn họ rất hạnh phúc, nhưng mà hạnh phúc như vậy cô vẫn cảm thấy như là trộm được vậy, trái tim cô luôn âm ỉ lo lắng, lo lắng trong lòng anh còn cất giấu một thân ảnh như vậy, lo lắng nếu một ngày, thân ảnh kia xuất hiện, anh có thể lại giống như năm đó, không nói một câu, âm thầm biến mất không. Cho nên nhiều năm qua, anh không nhắc đến kết hôn, cô cũng không mở miệng ép anh, cho dù cha mẹ và họ hàng liên tục gọi điện đến thúc dục, đều là một mình cô gánh lấy, chưa từng nhiều lời trước mặt anh. Nhưng mà bây giờ tất cả đều không còn quan trọng, cô sẽ không cần lại phải sợ hãi anh sẽ biến mất, vì bọn họ đã có con, hơn nữa bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn, cô biết Trình Tường vẫn là một người đàn ông có ý thức trách nhiệm nặng nề, anh không thể nào bỏ mặc gia đình mình, bỏ mặc con mình.

Nhé tay đặt lên phần bụng còn hơi bồng phẳng, khoe miệng Lâm Lệ khẽ nhếch lên, nói: "Tất cả đều không quan trọng nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn, có thể gả cho anh ấy, vẫn là chuyện mà ta muốn làm." Người ta đều nói hôn nhân là một phần của tình yêu, nhưng mà chính cô muốn được chôn trong ngôi mộ này, còn vui vẻ chịu đựng!

An Nhiên nhìn cô, có chút vọng động muốn nói cho cô biết toàn bộ chuyện tối qua và những gì nhìn thấy trong bệnh viện, nhưng khi nhìn vẻ mặt hạnh phúc và thỏa mãn kia, cô không đành lòng nói ra khỏi miệng, dường như Lâm Lệ còn yêu Trình Tường hơn cô tưởng nhiều.

Ra vẻ thoái mái, tức giận hỏi: "Mi thích Trình Tường như vậy sao, đi theo anh ta mười năm, hiện tại mang thai rồi, ngay cả khi đi khám thai anh ta cũng không đi cùng mi, người đàn ông như vậy, sớm muộn gì cũng không tốt."

"Hắc, hôm nay mi sao thế, có ý kiến với tiểu Tường tử nhà ta nha, tiểu Tường tử nhà ta đâu có đặc tội mi, mà bị mi đỗi đãi như vậy!" Lâm Lệ cười giỡn nói.

An Nhiên nhìn cô, thử nói: "Mi không sợ, trong lúc mi mang thai anh ta sẽ ngoại tình sao..., trên tivi, tiểu thuyết đều nói, đàn ông thường dễ dàng ngoại tình lúc vợ mình mang thai."

Lâm Lệ tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: "Mi cũng biết anh ấy mười năm rồi, mi cảm thấy anh ấy là loại người mà sẽ ăn vụng khi ta mang thai sao?"

An Nhiên cứng họng, nhìn cô mà không nói nên lời, nếu là trước kia, dù chính Lâm Lệ nói rằng Trình Tường ngoại tình rồi, cô cũng sẽ kiên quyết không tin đây là sự thật, nhưng bây giờ, chính cô hai lần nhìn thấy như vậy, không muốn tin cũng rất khó.

Thấy cô không nói, Lâm Lệ lại nói: "Hôm nay mi làm sao vậy, đa đa nghi nghi, không phải thực sự mi và Tô đại gia nhà mi xảy ra chuyện gì đi."

"Không có, chẳng qua là tức giận Trình Tường không đi cùng mi tới khám thai, rõ ràng về điểm này là phạm vào tội chết, cũng không ngẫm lại, bây giờ mi đang mang cái thai này là của ai cơ chứ, lúc này mà anh ta không ở cạnh mi là anh ta không đúng." An Nhiên lẩy cờ nói.

"Cái này gọi là già mồm át lẽ phải, đã nói đây là tình huống đặc biệt nha, hơn nữa, hiện tại không phải ta bụng lớn, đi lại không tiện, là mi quá lo lắng rồi." Lâm Lệ không cảm kích nói, sau đó bưng cốc sữa tươi lên lại nhấp một hớp, ai u, cô thật sự không thích vị sữa này, cảm thấy nó có mùi, nhưng không uống không được a, bác sĩ nói phải uống nhiều sữa, như vậy mới tốt cho sản phụ và đứa bé, nếu không thích cô phải từ từ học thích mới được.

An Nhiên nhìn bộ dạng uống sữa như uống thuốc của cô, tất nhiên cô biết Lâm Lệ không thích sản phẩm từ sữa, nhưng bây giờ dù không thích, cô cũng phải cố gắng ép bản thân mình tiếp nhận.

Thấy thế, An Nhiên lại nghĩ tới cảnh Trình Tường ôm người đàn bà ở trong xe ngày hôm qua, trong lòng càng khó chịu, nhưng mà

lại không dám nói với cô, chỉ nhìn cô chăm chăm, rồi giả vờ thoái mái nói: "Lâm Lệ, nhìn mi thật không có tiền đồ, nếu ngày nào đó, Trình Tường nhà mi không cần mi nữa, mi làm sao đây, chắc không phải là đòi sống đòi chết chứ."

Lâm Lệ cười khẽ, vẻ mặt không thèm để ý nói: "đúng vậy a đúng vậy a, ta chính là không có tiền đồ như vậy, nếu Trình Tường nhà ta thật không quan tâm ta nữa, ta thật có thể sẽ đòi sống đòi chết."

Nụ cười trên mặt An Nhiên cứng đờ, thoảng chốc không biết nên nói gì.

Lâm Lệ không chú ý tới sự thay đổi của An Nhiên, đột nhiên cô cảm thấy đói bụng, nói: "ai nha ai u, bé con nói nó đã đói bụng rồi muốn ăn cơm chiểu, còn muốn mẹ nuôi đãi khách."

An Nhiên kịp phản ứng, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, nhưng vẫn cố tình xấu xa nói: "Ta mới không muốn đãi khách, mẹ con các mi đây là bắt tay lừa đảo."

"A, An tử, mi đã gần đại gia rồi, bị ta bắt chết một chút có sao đâu, nhanh lên một chút, nhanh lên chút, ta muốn một phần bánh ga tô ở đây, còn có bánh sừng bò, lại thêm một suất bánh pancake Việt Quất." Lâm Lệ không nhìn cô, trực tiếp gọi món

An Nhiên buồn cười lắc đầu, nhẫn chuông gọi phục vụ, ngoài những món vừa gọi, cô còn thêm sushi rong biển.

Hai người ăn cơm chiểu trong quán cà phê, vừa định đứng dậy rời đi, thì điện thoại của Lâm Lệ vang lên, là Trình Tường gọi tới, hỏi kết quả khám thai, hỏi cô có còn đang ở bệnh viện không, có muốn anh đến đón cô không.

Lâm Lệ khoe khoang tự đắc và An Nhiên nhíu mày, nói với Trình Tường hiện tại đang ở cạnh An Nhiên trong quán cà phê gần bệnh viện để ăn cơm chiểu, còn cố ý nói anh không cần đến đón cô, nhưng thật ra cô muốn anh đến đón cô, vì cô muốn khoe khoang trước mặt An Nhiên xem bọn họ ngọt ngào và ân ái như thế nào.

Ở bên kia điện thoại Trình Tường ôn hòa cười khẽ, sau đó không nói gì khác đồng ý, bảo các cô đợi trong quán cà phê, khoảng mười

lăm phút nữa sẽ đến.

Cúp điện thoại, Lâm Lệ đắc ý nhìn An Nhiên, nói: "Xem đi xem đi, tiểu Tường tử nhà ta chính là như vậy, không lúc nào không nhớ đến ta, vừa mới bận việc xong đã muộn đến đón ta, người đàn ông như thế ta làm sao có thể không lấy làm chồng a." Khi đang nói chuyện, trên khuôn mặt kia tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn, khiến người khác không đành lòng nói cho cô biết sự thật tàn khốc không phải như cô nghĩ.

An Nhiên cong cong môi, nhưng không có ý cười, cũng không nói gì.

Hai người lại ngồi đợi trong quán cà phê thêm mười bốn phút đồng hồ, mà Trinh Tường quả thật đúng ở phút thứ mười lăm thì lái xe tới, xe dừng trước cửa quán cà phê, anh mở cửa xuống xe, sau đó đứng ngoài cửa, nhàn nhạt dịu dàng cười khẽ vẫy tay với bọn họ.

Lâm Lệ vui vẻ vẫy tay đáp lại anh ta, sau đó lấy đồ đạc của mình, ngoảnh lại thúc giục An Nhiên nhanh lên.

An Nhiên thu dọn đồ đạc xong đi theo cô ra ngoài, Trinh Tường nhìn cô cười khẽ, "An Nhiên hôm nay không có việc gì sao?"

"Có a, nhưng mà thấy một mình Lâm Lệ đi khám thai nên không yên tâm, có bận đi nữa cũng không quan trọng bằng cô ấy." An Nhiên lành lạnh nói, giọng nói lãnh lanh đậm đạm.

Trinh Tường sững sốt, tất nhiên nghe được ra hàm ý trong lời nói của cô, cười cười với cô, quay đầu nhìn Lâm Lệ, đưa tay nhẹ nhàng sửa sang đầu tóc giúp cô, hỏi: "Xin lỗi, là anh không đúng, bác sĩ nói thế nào? Đứa bé mọi thứ vẫn bình thường chứ?"

"Ừ, mọi thứ bình thường." Lâm Lệ cười đáp.

"Ví dụ là đứa bé thực sự xảy ra vấn đề gì, anh không ở bên cô ấy, bây giờ mới hỏi, có phải quá chậm không." An Nhiên nói.

Trinh Tường sững sốt, quay đầu nhìn cô, trong chốc lát không nói được câu nào.

Lâm Lệ tức giận trăng mắt nhìn An Nhiên, cười nói: "Hôm nay dù cả của An Nhiên đến rồi, đừng chấp với nó, chúng ta phải hiểu

được sự bức bối của nó.” Sau đó đưa tay khoác tay Trình Tường, làm nũng nói: “Đi thôi ông xã, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Trình Tường cười nhạt gật đầu, trước khi đi còn gật đầu với An Nhiên, sau đó mới xoay người rời đi.

“An tử, mi tự về đi thôi, chúng ta đi trước.” Ngồi vào trong xe, Lâm Lệ ló đầu ra hé lén với cô.

An Nhiên chỉ gật đầu, khéo miệng khẽ cong lên, nhưng không có chút ý cười.

Nhin chiếc xe màu đen của Trình Tường biến mất ở góc đường, An Nhiên mới thu hồi ánh mắt. Sau khi kết hôn chiếc xe Chery 8 của cô dường như không có bao nhiêu cơ hội được khởi động, buổi sáng đều là Tô Dịch Thừa đưa cô đi, tan tầm nếu anh có thời gian thì sẽ đến đón cô.

Không đón xe ngay lập tức, An Nhiên đi dọc theo đường phố không có mục đích, về chuyện Trình Tường phản bội cô không nói nên lời với Lâm Lệ được, sợ cô ấy đau lòng, có một số việc biết rất rõ nên nói, nhưng thủy chung cũng không mở miệng được.

“Ai...” Thở thật dài, rồi đứng ở đầu đường nhìn luồng người và xe cộ đi lại trên đường phố, An Nhiên không nói được lúc này mình có tâm tình gì.

Cũng không biết đã đi bao lâu, hay đi đến chỗ nào, khi giơ tay lên nhìn đồng hồ đã gần năm giờ chiều rồi, sợ Tô Dịch Thừa tan việc sẽ đến công ty đón cô, cho nên gọi cho anh nói chiều nay không cần đến công ty đón cô, nói mình đang ở bên ngoài, để mình tự bắt xe về.

Tô Dịch Thừa im lặng một lúc, chỉ dặn dò tự cô đi về cẩn thận, cũng nói tối nay mình không có xã giao, tan việc sẽ về.

Thật ra thì An Nhiên biết anh đang lo lắng cho mình, lo lắng cô sẽ tự rút vào sừng trâu của mình mà không vui. Thật ra thì có một người như vậy quan tâm mình, làm cho mình vui vẻ thì thấy rất hạnh phúc, cô thấy rất may mắn vì bên cạnh mình có một người như vậy.

Tìm bến xe buýt lân cận, nghiên cứu tuyến đường một lúc lâu,

mới xác định nên lên chiếc xe nào về nhà. Đứng chờ, cũng không biết là đứng đâu trên đường đón xe hay là làm gì, đợi hơn 10 phút đồng hồ cũng không thấy chiếc xe phải đợi đâu, xung quanh thì ngày càng nhiều người, may là gần đây có nhiều người tan tầm.

Đối diện bến xe buýt là một chuỗi tiệm cà phê, điều kiện cũng coi như là được, ở mỗi khu vực của Giang Thành đều có chi nhánh, ở gần trường học khi xưa của cô cũng có, bốn người cô, Lâm Lê, Trình Tường và Mạc Phi thường xuyên ôn tập trong đó, có đôi khi từ trưa đến tối, ở đó không chỉ có cà phê mà còn có các loại món ăn, cho nên đói cũng không thiếu cái ăn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, khi hồi tưởng lại đã là chuyện của nhiều năm trước, đã nhiều năm thế rồi, mọi người cũng không còn như khi đó, thật là kỳ diệu, thời gian thay đổi, con người cũng thay đổi, dường như không còn tìm được sự ngây thơ và trẻ con thưở nào nữa.

Trên con phố có một bóng hình quen thuộc lướt qua, An Nhiên hơi sững sốt, vừa định mở miệng cất giọng gọi thì thấy phía sau người đó có một thân ảnh khác cũng nhanh chóng đuổi theo, hai người lôi kéo như là đang tranh chấp cái gì.

An Nhiên nhìn xung quanh, quay đầu quan sát hai bên xe cộ một chút, sau đó cẩn thận tránh ra đi về phía con đường đó.

"Ông đừng đi theo tôi, tôi không có chuyện gì nói với ông!" Lâm Tiểu Phân lạnh lùng nói.

"Tiểu Phân, bà hãy nghe tôi nói, năm đó tôi ——" người nọ còn muốn nói điều gì, nhưng liền bị bà ngắt lời.

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe, khi ông quay đầu rời đi, sao không nghĩ như hôm nay, hiện tại quay lại thì được tích sự gì!" Lâm Tiểu Phân chỉ vào ông ta, tâm tình có chút kích động.

Người nọ giải thích, "Tôi có quay lại, tôi có trở về trong thôn, tôi ——"

"Mẹ." Phía sau bọn họ, An Nhiên lên tiếng gọi.

Chương 77: Vợ chồng nấu cơm

An Nhiên hơi bất ngờ khi gặp mẹ mình ở đây, còn bất ngờ hơn là người đàn ông đuổi theo quấy rầy mẹ mình cô cũng biết, chính là Đồng Văn Hải.

Sững sờ nhìn hai người đang cãi nhau trước mắt, cô nghe không hiểu nội dung hai người cãi nhau, nhưng nhìn thực tế trước mắt thấy họ có phần kích động.

"Mẹ." Cô ngắt lời hai người, rồi đi về phía bọn họ.

Đồng Văn Hải và Lâm Tiểu Phân đồng thời quay đầu, khi nhìn thấy An Nhiên đang đi về hướng bọn họ, cũng đồng thời sững sốt. Dường như Lâm Tiểu Phân có chút luống cuống, bà không ngờ lại gặp An Nhiên ở đây, hơn nữa bên cạnh mình còn có Đồng Văn hải.

Đồng Văn hải cũng sững sờ, thật ra thì hôm nay gặp phải ông ta Lâm Tiểu Phân chỉ do ngoài ý muốn, vì hôm nay không có chuyện gì, cho nên trước giờ tan tầm ông đã lái xe về, lại không ngờ nhìn thấy Lâm Tiểu Phân trên đường đi. Tất cả chuyện năm đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, cho dù đã qua ba mươi năm, nhưng năm tháng chỉ lưu lại vài nếp nhăn trên mặt bà, bà thoảng thoảng vẫn là cô gái hay cười trong sáng với ông năm đó.

Ông ta xuống xe gọi bà, nhưng mà bà thấy ông giống như thấy quỷ, không quay đầu lại mà xoay người chạy đi. Chuyện năm đó là ông không đúng, năm đó sau khi đi, ông vẫn quay về tìm bà, thế nhưng bà không còn ở đó, ngay cả người thân cũng không biết tin tức của bà, ông đã cho là cả đời này sẽ không có dịp gặp lại bà, nhưng mà lần nọ lại gặp được ở Du Nhiên Cư, ông thật không ngờ rằng, bà lại là mẹ vợ của Tô Dịch Thừa, con gái và chồng bà đứng cạnh bà, dường như bà sống rất hạnh phúc. Lần đó gặp nhau, ông cũng không phải không nghĩ đến đi tìm bà, thực ra về chuyện năm đó ông vẫn thiếu bà một lời xin lỗi. Nhưng sau này ngẫm lại, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ đều có gia đình của riêng mình, nói lại những chuyện này thì có ý nghĩa gì, nghĩ thế,

nên liền cắt đứt ý nghĩ đi tìm bà.

Chẳng qua hôm nay, bọn họ lại gặp nhau trên đường, có lẽ là duyên phận trời định, định trước nhất định ông phải xin lỗi bà, đây là câu nói ông nợ bà ba mươi năm. Chỉ là ông mới gọi bà, thì bà lại như là gặp ma quỷ vậy, bước đi rất nhanh, cẩn bản là không đợi ông mở miệng, tâm tình rất kích động muốn ông rời đi.

"An. An Nhiên."

Lâm Tiểu Phân sững sờ nhìn An Nhiên đang đi về phía họ, vẻ mặt có chút bối rối và luống cuống, quay đầu nhìn Đồng Văn Hải đứng cạnh còn đang túm tay bà, bà hất mạnh ra.

An Nhiên đứng trước mặt bọn họ, nhìn mẹ cô một chút rồi nhìn Đồng Văn Hải, gọi: "Đồng cục trưởng."

Đồng Văn Hải cười cười với cô, gật đầu, chào: "Tô phu nhân."

An Nhiên cong cong môi, cười, nói: "Đồng cục trưởng cứ gọi tôi An Nhiên là được rồi."

Đồng Văn Hải gật đầu, cũng không có ý kiến.

An Nhiên quay đầu, nhìn mẹ cô một chút, lại nhìn Đồng Văn Hải một chút, có chút nghi hoặc, nhíu mày: "Mẹ, mẹ và Đồng cục trưởng đây là?"

"Không, không có gì, mẹ, mẹ không biết ông ta." Lâm Tiểu Phân có chút bối rối nói.

Đồng Văn Hải than nhẹ, nhìn bà, rồi nói: "Tiểu Phân, tôi chỉ là muốn nói câu xin lỗi bà, sao bà phải tự làm khổ mình như vậy, năm đó —" không đợi ông ta nói xong, Lâm Tiểu Phân mắng mỏ ngắt lời ông ta.

"Ông im mồm." Lâm Tiểu Phân mắng, cắn chặt đôi môi hơi run rẩy vì kích động.

Như thế, Đồng Văn Hải chỉ có thể im lặng, nhìn bà, vẻ mặt mang theo áy náy.

An Nhiên bước lên đỡ mẹ, hơi lo lắng gọi: "Mẹ."

Lâm Tiểu Phân giống như là đang sợ cái gì, kéo An Nhiên xoay người muốn đi, nói: "Đi, đi thôi, cha con sắp tan tầm rồi, mẹ, mẹ phải về nhanh nấu cơm."

Tuy An Nhiên nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì nhiều, quay đầu nhìn Đồng Văn Hải một chút, liền tùy ý để Lâm Tiểu Phân kéo đi.

Dường như Lâm Tiểu Phân có chút bất an và sợ sệt, cánh tay kéo tay An Nhiên không ngừng run rẩy, rồi không ngừng quay đầu nhìn phía sau như là sợ Đồng Văn Hải đuổi kịp.

Thấy bà như thế, An Nhiên không khỏi có chút lo lắng: "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Lâm Tiểu Phân quay người lại, vội lắc đầu, nói, "Không, không có gì, mẹ, mẹ vội về nấu cơm cho cha con thôi." Lại nhanh chân hơn, bà cố gắn nặn ra nụ cười, nhưng mà nụ cười kia quá giả tạo, hoàn toàn không giấu được sự lúng túng và bất an của bà lúc này.

Tất nhiên An Nhiên biết bà đang lấp cớ, thật ra thì nhà họ bình thường ăn cơm tối tương đối muộn, thường thường phải sau 7 giờ, thậm chí thỉnh thoảng còn 8 giờ mới ăn. Nay giờ mới chưa đến 5 giờ, vội về nấu cơm tối chẳng qua là tùy tiện viện cớ.

Như là thật sự Đồng Văn Hải đuổi theo phía sau, Lâm Tiểu Phân trực tiếp đón taxi ngồi lên.

Đóng cửa xe, khi xe rời đi, Lâm Tiểu Phân còn quay đầu nhìn phía sau một chút, xác nhận Đồng Văn Hải vẫn đứng ở chỗ cũ không đuổi theo, mới thở thật dài.

Trong xe, An Nhiên nhìn mẹ, nhịn không được hỏi: "Mẹ, có phải giữa mẹ và Đồng cục trưởng có..."

Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân liếc mắt nhìn cô, tâm tình vẫn có chút kích động, ác liệt nói: "Mẹ không biết ông ta! Sau này con cũng không cần nhắc tới người này trước mặt mẹ!"

"Nhưng mà thấy hai người vừa —" An Nhiên còn muốn nói điều gì, lại bị bà ngắt lời.

"Mẹ nói không biết, ai biết ông ta đột nhiên bị thần kinh cái gì cứ đi theo mẹ." Lâm Tiểu Phân lớn tiếng nói.

Thấy thế, An Nhiên biết điều ngại miệng lại, không hề nói thêm nửa câu nào. Cô biết giữa mẹ và Đồng Văn Hải nhất định là quen biết, còn sao lại đến mức như hôm nay, mẹ cô không muốn nói, thì

cô cũng không hỏi.

Không khí bên trong xe có chút lúng túng, anh tài xế ở phía trước chỉ nghiêm túc lái xe, trong lòng tò mò nhưng cũng không dám mở miệng hỏi nhiều, chỉ thỉnh thoảng nhìn tình hình phía sau qua gương chiếu hậu.

Lâm Tiểu Phân với vẻ mặt nghiêm trọng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh vật trôi qua dọc đường, không định nói chuyện nữa.

An Nhiên có chút lo lắng cho bà, nhưng lại không biết an ủi thế nào, chỉ khẽ thở dài, đưa tay kéo tay mẹ cô, đặt lên đùi mình.

Thân thể Lâm Tiểu Phân cứng đờ, nhưng cũng không quay đầu lại, mặt hướng phía ngoài, trong mũi có chút cay cay.

Cuối cùng xe chậm rãi dừng lại trước khu nhà của Cố gia, An Nhiên thanh toán tiền xe rồi kéo mẹ cô lên tầng.

Cảm xúc của Lâm Tiểu Phân đã ổn định, không còn kích động như vừa rồi. Hai người cùng nhau vào thang máy, khi thang máy đến tầng của Cố gia, Lâm Tiểu Phân nhàn nhạt mở miệng, nói: "Sau này, con cách xa Đồng Văn Hải một chút, biết không."

An Nhiên muốn hỏi tại sao, nhưng qua chuyện vừa rồi, thì lại nhịn xuống, không hỏi gì, chỉ gật đầu nói vâng.

Lúc về đến nhà, Cố Hằng Văn vẫn chưa về, Lâm Tiểu Phân bảo An Nhiên ở lại ăn cơm, sau đó lại bảo cô gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, bảo anh cũng đến ăn cơm tối. Lại nói, kể từ lần đi thị trấn Lạc Hà về, cô và Tô Dịch Thừa ăn cơm ở đây đến bây giờ, bảo dài không dài bảo ngắn không ngắn, nhưng vì nhiều chuyện mà cũng chưa đến ăn cơm cùng hai ông bà lần nào.

An Nhiên gật đầu đồng ý, lấy điện thoại di động lên ban công gọi cho Tô Dịch Thừa, sau khi điện thoại vang lên tiếng chuông thứ ba thì Tô Dịch Thừa nhận máy, An Nhiên nói cho anh biết bây giờ mình đang ở nhà cha mẹ bên này, ngoài ra bảo anh đến đây cùng ăn cơm. Dường như Tô Dịch Thừa đang đi trên đường, nghe cô nói thế, liền chưa nói gì khác, lập tức đồng ý, đồng thời nói trong mười phút đồng hồ nữa mình sẽ đến.

Sau khi mói chuyện điện thoại xong lại từ sân thượng trở lại

phòng khách, Lâm Tiểu Phân đã không có ở đó, để điện thoại di động xuống, An Nhiên xoay người vào phòng bếp, thấy Lâm Tiểu Phân đang sững sờ rửa rau, nét mặt hoảng hốt, suy nghĩ dường như bay rất xa, ngay cả nước trong chậu rửa rau sắp tràn ra rồi, cũng không phát hiện, An Nhiên bước lên tắt nước. Đổ một ít nước đi, để nước trong chậu không đầy tràn ra.

Nhận lấy rau trong tay bà, nói: "Mẹ, để con làm đi"

Lúc này Lâm Tiểu Phân mới kịp phản ứng, có chút lúng túng nói, "Con, con ra ngoài đi, trong bếp nhiều dầu khói, mẹ không sao, một chút là tốt rồi."

"Không sao, mẹ, con giúp mẹ, với lại, con phải học nấu ăn một chút, nếu không Tô Dịch Thừa sẽ ghét bỏ vì con chỉ biết làm mì." An Nhiên cười trêu ghẹo nói.

Lâm Tiểu Phân không có khăng khăng nữa, nói: "Gọi điện thoại cho a Thừa chưa, cơ quan nó mấy giờ tan tầm, có cần chúng ta đợi nó không?"

An Nhiên cũng chưa thưa với bọn họ nghề nghiệp của Tô Dịch Thừa, cho nên cha mẹ, thậm chí là Lâm Lệ vẫn cho rằng Tô Dịch Thừa là nhân viên làm công cho cô ty đa quốc gia nào đó, chứ không ngờ rằng anh là trợ lý thị trưởng, người thanh niên quyền quý nhất Giang Thành.

An Nhiên gật đầu, nói: "Dạ, nói với anh ấy rồi, bây giờ anh ấy đang trên đường đến, hiện chắc đang láy xe, chút nữa là đến."

"Thế à, vậy mẹ phải nhanh lên mới được." Nói xong, Lâm Tiểu Phân vội vàng lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, những thứ này là bà mua từ sáng, vốn định mấy ngày nữa không cần mua, dẫu sao bà phải đi làm, Cố Hằng Văn cũng đi làm, mỗi ngày mua thức ăn thì quá phiền phức, nhưng cũng may là mua phần của vài ngày, hôm nay An Nhiên và Tô Dịch Thừa về ăn cơm cũng không đến nỗi không có thức ăn.

Lấy cá ra lúc chuẩn bị mổ, liền hỏi: "Đúng rồi, dạ dày a Thừa khá hơn chút nào không, con có bảo nó uống ít rượu không, bệnh dạ dày cần chăm sóc lâu dài, nếu không sẽ rất rắc rối."

"Dạ, mấy ngày nay tốt hơn nhiều, gần đây chúng con ăn cũng nhạt hơn, hai ngày nay anh ấy cũng không có xã giao gì, cho nên không có dịp uống rượu." An Nhiên nhàn nhạt trả lời, động tác cũng không ngừng, nhặt những lá rau úa vàng, rồi rửa sạch cẩn thận. Hỏi "Lúc nào cha về ạ, buổi tối có lớp sao?"

"Không có, mẹ nhìn thời khoá biểu của ông ấy rồi, buổi tối không có tự học, hẳn là sắp về rồi, đúng lúc kịp ăn cơm." Lâm Tiểu Phân lưu loát xử lý con cá trên tay, cao vẩy, sau đó mổ một đường ở bụng cá, lấy nội tạng ra, tránh cái trứng cá to đùng kia ra.

Khi Lâm Tiểu Phân xử lý xong con cá kia, chuẩn bị rửa nồi thì chuông cửa vang lên.

"Chắc là Tô Dịch Thừa đã đến, con đi mở cửa." An Nhiên lau lau tay ra khỏi bếp.

Mở cửa ra, đứng ngoài cửa quả nhiên là Tô Dịch Thừa, trên mặt mỉm cười, dường như anh luôn hiền hậu như vậy.

An Nhiên nghiêng người để cho anh đi vào, nhận lấy cặp công văn trong tay anh, hỏi: "Sao hôm nay về sớm như vậy."

"Chiều hôm nay vừa vặn đi ra ngoài làm việc, mọi chuyện thuận lợi, cho nên về sớm, đúng lúc ở trên con đường này." Tô Dịch Thừa giải thích.

An Nhiên gật đầu, thật ra thì cô cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút.

Tô Dịch Thừa nhìn một vòng, không thấy Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn, mở miệng hỏi: "Cha mẹ đâu?"

"Cha còn chưa về, mẹ ở trong bếp làm ——" An Nhiên còn chưa nói hết, nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

"A! —"

Hai người chẳng quan tâm gì khác, vội vàng chạy vào bếp, thấy chiếc chảo trên bếp vang lên tiếng tách tách, Lâm Tiểu Phân đứng bên cạnh, tay đang che mặt, xem ra, hẳn là vừa bị mở bắn vào mặt.

An Nhiên muốn bước lên trước, lại bị Tô Dịch Thừa ngăn lại, còn mình thì bước nhanh lên trước tắt cái bếp ga, rồi đỡ Lâm Tiểu Phân

đi ra ngoài.

An Nhiên lo lắng có chút nóng nảy, nói, "Mẹ, sao mẹ lại không cẩn thận như vậy a!"

"Không sao, không sao, không chú ý, bị mồ bắn vào một chút thôi." Lâm Tiểu Phân vẫn lấy tay che nửa mặt nói.

Tô Dịch Thừa gỡ tay bà ra, chỗ bị mồ bắn vào đúng ở dưới mắt, nếu bắn thêm chút nữa sợ là vào mắt đi, chỗ bị bỗng tuy là không rộng nhưng vì mồ quá nóng, lúc này đã đỏ lên thành bọng nước, anh quay đầu nhìn An Nhiên hỏi: "An Nhiên, trong nhà có cao trị bỗng không?"

"Có có." An Nhiên vội vàng lấy thuốc bỗng trong tủ dưới tivi trong phòng khách đưa cho anh, Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng bóp một chút bôi lên vết đỏ kia.

Lâm Tiểu Phân có chút lúng túng nói: "Nhìn mẹ này, người già nên vô dụng thế đấy, làm thức ăn còn ầm ĩ thành trò cười như thế."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, đứng dậy, cởi áo khoác xuống, nói với Lâm Tiểu Phân nói: "Mẹ sẽ không để ý nếu con làm cơm tối nay chứ, con từng làm qua rồi, nếu không luyện tập một chút, sợ là sẽ quên mất những gì học được trước kia."

"Con biết nấu ăn?" Lâm Tiểu Phân có phần bất ngờ, suy cho cùng thời nay đàn ông biết nấu ăn thực sự không nhiều, đừng nói đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng không mấy ai biết làm, ví dụ như là An Nhiên.

"Làm không ngon, đến lúc đó mẹ cũng ăn tạm." Tô Dịch Thừa khiêm tốn nói.

"Ngày nay con trai có thể nấu ăn là hiếm có." Lâm Tiểu Phân nói thật nhỏ, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, hỏi: "Này bình thường ở nhà không phải tất cả bữa cơm đều là do con làm chứ?" Vừa nói vừa nhìn An Nhiên một cái.

"Không ạ, phần lớn là An Nhiên nấu cho con ăn." Tô Dịch Thừa cười cười cũng nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên xấu hổ, cô làm nhiều nhất trừ mì và mì, còn nữa cũng chỉ có canh mì, ngay cả bữa sáng, cũng chỉ làm một hai lần, còn lại

đều là do anh làm cho cô ăn sau khi tập thể dục về.

Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân ngờ vực nhìn con gái một chút, bà không nhớ rõ ngoài nấu cơm An Nhiên còn làm được món gì. Nhưng mà trong lòng cũng thấy vui mừng cho An Nhiên, Tô Dịch Thừa thật sự không tệ, mặc dù hôn nhân của bọn họ có chút vội vàng, nhưng xem ra không có người đàn ông nào thích hợp làm chồng An Nhiên hơn Tô Dịch Thừa, dịu dàng lại biết săn sóc.

Năm đó vì Mạc Phi bỏ đi, bà đã hơn một lần nghi ngờ số phận của hai mẹ con bọn họ quá mức tương tự, đều bị người đàn ông mình từng yêu phản bội, buồn cười hơn là lý do phản bội cũng giống nhau, không phải không yêu, mà là bọn họ muôn với cao, bọn họ đều có hoài bão, có khát vọng thành công, nhưng bọn họ thiếu cơ hội, trong một xã hội cần bám váy đàn bà, bọn họ (Lâm Tiểu Phân + An Nhiên) không giúp gì được họ (Đồng Văn Hải + Mạc Phi), thậm chí trở thành chướng ngại cho thành công của họ, song người phụ nữ khác có thể, có thể giúp họ một tay, có thể cho họ thành công mà họ muốn, chỉ là thành công đó phải trả giá bằng tình yêu và hôn nhân.

Nhưng may mắn trời cao cũng đối đãi với bọn họ không tệ, bên cạnh bà có Cố Hằng Văn, mà bên cạnh An Nhiên có Tô Dịch Thừa. Hai người đều là những người đàn ông dịu dàng và săn sóc, để cho hai người bọn họ dựa vào, yêu thương bọn họ suốt đời.

Tô Dịch Thừa vén ống tay áo sơ mi lên, chuẩn bị trổ tài, trước khi vào bếp lại đột nhiên ló đầu ra nói với An Nhiên: "An Nhiên, em đến đây giúp anh."

An Nhiên vội vàng gật đầu, nói với Lâm Tiểu Phân: "Mẹ, mẹ cứ ngồi ở đây cho tốt, tài nấu nướng của a Thừa không tệ đâu."

Lâm Tiểu Phân gật đầu, cởi tạp dề trên người xuống đưa cho cô: "Đi đi."

An Nhiên cầm lấy tạp dề đi vào, thấy Tô Dịch Thừa mặc áo sơ mi trắng đang rửa nồi, vội nói: "Anh đeo tạp dề đã, nếu không mờ mà bắn vào quần áo thì giặt cũng không sạch đâu."

Nghe vậy Tô Dịch Thừa xoay người lại, mỉm cười nhìn cô, dang

hai tay ra, nói: "Vậy em đeo vào cho anh."

An Nhiên nhìn hai cái tay ướt nhẹp còn dính xà phòng của anh, không nghĩ nhiều đi lên giờ cao tạp dề khoác vào cổ anh. An Nhiên vẫn không cảm thấy mình quá thấp, quả thật cô không thấp, nữ cao một mét sáu bảy hắn là chiều cao lý tưởng, không quá cao, cũng không quá thấp, có thể đi giày cao gót năm phân, cũng có thể đi giày đế bằng.

Bởi vì ở trong phòng, cho nên lúc mới vào sẽ thay giầy, hiện tại đang đi dép bệt. Tô Dịch Thừa cao một mét tám mươi lăm, cách nhau gần hai tấc, lúc này anh đứng thẳng tắp, trên mặt mỉm cười nhìn cô đang hơi nhón mũi chân đeo tạp dề cho anh. Chỉ là cô đơn giản không hề phát hiện người khác có ý xấu, khi cô kiêng mũi chân anh cũng hơi nhón lên, cho nên cô không làm sao đeo lên được.

Hai tay chống eo, An Nhiên nhìn chằm chằm vào anh, nói: "Anh không thể cúi người xuống ư, Tô tiên sinh!" Người thì cao như vậy, còn đứng thẳng như thế, không biết có phải cố ý không, đứng gần anh, hơi thở ấp áp kia luôn vô ý cố tình phả vào tai cô, ngứa, anh thế này là muốn thế nào a, đeo tạp dề cũng phiền phức như thế!

"Nha." Nghe vậy, Tô Dịch Thừa ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hơi thấp đầu, hạ người xuống, để cô đeo cái dây tạp dề lên cổ anh. Thân thể hơi hơi vòng vòng, để phối hợp với anh, An Nhiên cũng vòng vòng theo. Nhưng hoàn toàn không chú ý vị trí của mình chính là ở giữa anh và cái bồn rửa.

Tô Dịch Thừa ngửa đầu ngược lên, hai tay vòng qua hai bên sườn cô đặt lên thành cái bồn rửa, vừa vặn vây cô trong phạm vi của mình, khóe miệng nửa cong lên.

An Nhiên khó hiểu nhìn anh, vừa định xoay người đi ra phía sau anh để buộc tạp dề cho anh, thì mới phát hiện mình sớm đã bị vây giữa anh và cái bồn rửa, hai bên thì bị cản bởi cánh tay anh.

Hai người kề nhau rất gần, không khí cũng bắt đầu trở nên mập mờ, giống như là đột nhiên nóng ran lên, An Nhiên bắt giác cảm thấy nóng lên, gương mặt ửng hồng.

An Nhiên khẽ đẩy anh ra, "Anh tránh ra trước, để em ra ngoài,

nếu không em làm sao buộc dây lưng cho anh."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, thản nhiên nói: "Sao lại không buộc được, cứ thế mà buộc a!"

Hiển nhiên, người nào đó bắt đầu đùa giỡn kiểu Tô vô lại.

"Nhưng mà em không nhìn thấy a!" Nhìn anh, An Nhiên tức giận nghĩ, như vậy có khác gì anh đeo, chung quy cũng không nhìn thấy phía sau, lần mò mà buộc là được nha.

"Không sao, cứ thế mà buộc vào." Tô Dịch Thừa rõ là muốn vô lại tới cùng, sau đó còn không ngừng thúc giục cô: "Nhanh lên một chút, như thế này cha sắp về, cha về rồi, chúng ta nấu cơm không kịp."

An Nhiên không lay chuyển được anh, đành phải đưa tay vòng ra sau lưng anh, sau đó cô cảm giác được khoảng cách của hai người họ ngày càng gần, anh lại đặt cằm lên vai cô, hơi thở dịu dàng chọc ngứa phả vào tai cô, ấm áp, khiến cô không nhịn được muốn đưa tay lên gãi.

Lúc này An Nhiên mới thấy được, nhỏ giọng nói bên tai anh: "Gian thần, quá giỏi về tính kế rồi!"

Tô Dịch Thừa cười, tâm tình rất tốt, nghiêng đầu ghé vào bên tai cô nói: "Cám ơn phu nhân khen ngợi." Vừa nói, vừa thổi một hơi vào tai cô.

An Nhiên thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, đưa tay lần mò sau lưng anh, vừa tức giận nói: "Tô trợ lý, anh xác định vừa rồi là em đang khen anh sao?"

"Mắng anh cũng không sao, anh coi như em đang khen anh là được rồi." Tô Dịch Thừa có chút vô lại nói.

An Nhiên có chút bị đánh bại, "Tô tiên sinh, lòng tự trọng của anh thật là mạnh mẽ!"

Tô Dịch Thừa cười đùa, nói: "Cám ơn Tô phu nhân ca ngợi."

An Nhiên buồn cười nhìn anh, rốt cục đã buộc dây lưng cho anh xong xuôi, bỏ anh ra, nói: "Xong rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, nhìn cô, sau đó vô cùng nghiêm túc nói, "Coi như làm phần thưởng, anh chuẩn bị hôn em một cái."

"Phốc —" An Nhiên cười ra tiếng, nghiêng đầu nhìn anh, nói: "Tôi trợ lý, em đây có thể từ chối không cần phần thưởng này chứ, coi như hôm nay em làm một việc thiện, vì dân phục vụ là được."

Tô Dịch Thừa thật đúng như là suy tư một lát, sau đó nhìn cô hơi áy náy lắc đầu, nói: "Tổ chức đã nói rồi, có phần thưởng mới có thể tích cực hơn, cho nên không thể từ chối, chỉ có thể tiếp nhận."

An Nhiên còn muốn phản bác, vừa mở miệng, thì gương mặt tuấn tú của anh đã hạ xuống, sau đó nụ hôn nóng bỏng theo đó mà đến, vội vã, nhưng không mất tính dịu dàng.

"Lạch cách." Cửa phòng bếp đột nhiên bị người ta mở ra.

Lâm Tiểu Phân đẩy cửa đi vào, "a Thừa a trong tủ lạnh có —" Chỉ là muốn nói với anh trong tủ lạnh có đậu phụ, có thể làm canh cá đậu phụ, nhưng mà dường như bà vào không đúng lúc a!

An Nhiên vội vươn tay đẩy Tô Dịch Thừa ra, cúi đầu nhìn bếp ga, mặt còn đỏ hơn so với cà chua đặt trên bàn rất nhiều. Cô thật sự là khóc không ra nước mắt, ở đại viện, ở nhà, vậy mà đều bị bắt gặp, gào khóc, cô thật sự muốn đào một cái hố ra chôn mình, thật là mất mặt.

So với An Nhiên, thần sắc Tô Dịch Thừa tự nhiên hơn nhiều, mỉm cười nhìn Lâm Tiểu Phân, hỏi: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

Lúc này Lâm Tiểu Phân mới kịp phản ứng, ngược lại bà cười ngại ngùng, vội nói: "Không có gì, không có gì, các con từ từ làm, muốn ăn gì làm cái đó, không phải vội, không phải vội." Nói xong thì xoay người vội vàng ra khỏi phòng bếp, trước khi đi vẫn không quên giúp bọn họ kéo cửa lại, trong lòng lại càng nhắc nhở mình, thế này khi lão Cố về, nhất thiết không để ông đến phòng bếp.

Mãi đến Lâm Tiểu Phân ra ngoài, An Nhiên vẫn đỏ mặt cúi đầu rửa đồ ăn trên tay, ở trong lòng mắng Tô Dịch Thừa từ trên xuống dưới mấy trăm lần.

Tô Dịch Thừa nhìn cô ngượng ngùng như thế, không nhịn được cười hỏi: "Tôi phu nhân, em đang xấu hổ sao?"

Trong lòng An Nhiên mắng anh mấy trăm lần, sau đó sắc bén trừng anh một cái.

Sau khi nhận được ánh mắt sắc bén, Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, rất biết điều thu lại nụ cười, nghiêm trang nói: "Anh nấu cơm."

An Nhiên trợn mắt nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng vẫn im lặng nhường lại vị trí cho anh, mình thì như người vợ nhỏ đứng một bên, chờ anh ra lệnh, chuẩn bị rót nước cho anh, rót tương cho anh, gì gì đó.

Khi Cố Halendar Văn về thấy một mình vợ mình ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, một chốc cau mày, một chốc lại cười khẽ. Hỏi: "Hôm nay làm sao thế?" Khi thay giày nhìn thấy trên giá giày có hai đôi giày, lại hỏi: "An Nhiên và a Thừa đến?"

Lúc này Lâm Tiểu Phân mới lấy lại tinh thần, đứng dậy nhận lấy túi xách trong tay ông, cười gật đầu, "ừ, vè, bây giờ đang nấu cơm."

"Bọn họ nấu cơm! An Nhiên không hề học nấu ăn a!" Cố Halendar Văn kinh ngạc nói.

"Là a Thừa làm, An Nhiên giúp sức." Lâm Tiểu Phân cười nói.

"A Thừa còn có thể nấu ăn!" Điều này ngay cả Cố Halendar Văn cũng cảm thấy rất bất ngờ. Nói xong, liếc thấy vết bỏng dưới mắt bà, thì nhíu mày, bước lên, hỏi: "đây là làm sao?"

"Vừa rồi trong nồi có nước, chưa lau khô đã cho mỡ vào, không cẩn thận bị bắn ra, không sao, đã bôi thuốc bỏng rồi." Lâm Tiểu Phân giải thích.

"Sao lại không cẩn thận như vậy." Cố Halendar Văn có chút trách cứ nói, thật ra thì trong lòng chỉ là thương bà mà thôi."bôi thuốc rồi?"

Lâm Tiểu Phân cười cười, gật đầu, kiếp này gặp được Cố Halendar Văn, là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời bà. Năm đó, vào lúc bà một thân một mình, là người đàn ông này chiều chuộng bà, cho bà một gia đình. Mặc dù không phải giàu sang phú quý, không quá ăn ngon mặc đẹp, nhưng hạnh phúc bình thường này bà vẫn luôn khát vọng, mà ông cho bà tất cả những điều đó, bao nhiêu năm nay bà sống rất hạnh phúc, bà không thể không thừa nhận, thật ra bà rất may mắn.

"Sao thế?" Chung quy là người cùng chung chǎn gõi gần ba mươi năm, bà có gì khác thường cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của ông, nhìn bà, Cố Hằng Văn cảm thấy tối nay bà hơi là lạ.

"Không có gì, chẳng qua là đột nhiên có chút xúc động." Lâm Tiểu Phân thuận miệng nói, tất nhiên bà sẽ không nói cho ông biết chuyện vừa rồi gặp phải Đồng Văn Hải ở trên đường, bà không muốn ông lại lo lắng vì bà.

Cố Hằng Văn không hỏi nữa, nhìn cánh cửa phòng bếp đang đóng chặt, quay đầu hỏi vợ: "em thật không định vào giúp đỡ?"

Lâm Tiểu Phân cười: "không cần." Nhớ tới một màn mình vừa nhìn thấy, nhìn chồng, cười nói: "An Nhiên cũng may mắn như tôi, gặp được một người tốt như Tô Dịch Thừa như tôi gặp được ông."

Cố Hằng Văn nhìn vợ một chút, khéo miệng cười nhẹ.

Chương 78: Trình Tường, anh thật không phải người

Từ Cố gia về đến nhà đã gần mười giờ, đêm hôm nay không phải rất đẹp, mây đen trùng trùng điệp điệp bao phủ bầu trời, không có ánh trăng, cũng không có ngôi sao nào.

Trên xe, Tô Dịch Thừa thắt chặt dây an toàn, chuẩn bị khởi động xe rời đi, anh quay đầu lại thấy An Nhiên còn cầm dây an toàn ngồi chờ người ra đó.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, trực tiếp khom người đưa tay giúp cô thắt dây an toàn, lúc này An Nhiên mới phản ứng lại, quay đầu nhìn anh hơi áy náy.

Tô Dịch Thừa khởi động xe rời đi, rẽ đuôi xe một cái thật đẹp, rồi quay xe ổn định lên đường.

Lúc này xe cộ trên đường cũng không nhiều, xe đi vững vàng, suôn sẻ. An Nhiên như là có tâm sự, sững người ngồi đờ ra trên ghế.

Tô Dịch Thừa tưởng là cô đang buồn phiền vì chuyện của Lâm Lệ, nên đưa tay ra mở nhạc nhẹ, sau đó duỗi tay cầm tay cô, khi cô nhìn sang, thì mỉm cười nhìn cô, nói: "Có một số việc thế nào cũng tháo gỡ được, đừng lo nghĩ nhiều."

An Nhiên nhìn anh, cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng thở dài, cánh tay nhỏ bé xoa xoa bàn tay của anh, nhẹ nhàng nói: "Có anh ở đây, thật tốt!"

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mỉm cười lại, sau đó quay đầu, chăm chú nhìn đường phía trước.

Xe chậm rãi đi vào tầng hầm khu nhà ở, khi Tô Dịch Thừa tắt máy, chuẩn bị xuống xe, bất thình lình An Nhiên mở miệng nói, "Anh có thể giúp em điều tra tư liệu của Đồng Văn Hải kia một chút được không?"

"Đồng Văn Hải?" Tô Dịch Thừa nhíu mày, "Cần tư liệu của ông ta làm gì?"

An Nhiên thở dài, kể lại sơ lược chuyện chiêu nay cho anh.

Tô Dịch Thừa im lặng, nhíu chặt mày không nói gì.

"Em không biết mẹ và ông ta có quan hệ gì, nhưng mà em thấy, mẹ rất sợ ông ta, lúc chiêu, mẹ nắm chặt tay em, cả người run rẩy."

An Nhiên nói.

"Thật ra ở 'Du Nhiên Cư' lần đó, khi Đồng Văn Hải nhìn thấy mẹ, vẻ mặt hai người đều có chút kỳ lạ." Tô Dịch Thừa hồi tưởng lại nói.

An Nhiên gật đầu, "Đúng vậy a, em còn nhớ đêm hôm đó về nhà, cả người mẹ thay đổi, không nói chuyện, ngủ sớm, mà cha bảo em đừng hỏi gì cả, chính mình thì ngồi cả đêm trong phòng khách. Em không biết họ có quan hệ gì, em chỉ thấy lo lắng cho bà, lại không biết tình hình, không làm được gì, dù muốn an ủi, cũng không biết mở miệng thế nào."

"Yên tâm đi, không sao đâu." Tô Dịch Thừa sờ sờ đầu cô, an ủi nói: "Anh sẽ bảo thư ký Trịnh điều tra, hẳn là có thể tra được một chút tình hình và tư liệu của ông ta."

An Nhiên gật đầu, "Vâng."

Tô Dịch Thừa than nhẹ một tiếng, đưa thay xoa xoa chân mày đang nhíu chặt của cô, nói: "Đừng cau mày, cau mày sẽ không đẹp."

An Nhiên gật đầu, cố gắng cong môi để cho mình cười cười, gần đây nhiều chuyện quá, hết chuyện này đến chuyện khác, có chút vượt khỏi sức chịu đựng của cô.

Tô Dịch Thừa biết cô cố gắng rồi, nên nhoài người hôn lên trán cô: "Đi thôi, chúng ta lên nhà."

An Nhiên thuận theo gật đầu, mở cửa xuống xe.

Ngồi trong phòng làm việc, An Nhiên mở tài liệu mà Hoàng Đức Hưng đưa cho ngày đó ra nhìn chăm chú, hôm nay định hạ bút vẽ phác thảo một chút, thế nhưng chưa từng tiếp xúc với loại dự án này, cho nên mấy lần cũng không biết bắt đầu vẽ như thế nào.

Thật ra thì không thể phủ nhận rằng có một nguyên nhân khác là cô còn vướng bận chuyện Lâm Lệ, cô không biết có nên nói chuyện đó cho cô ấy không, kỳ thật nói hay không đều làm tổn

thương cô ấy. Cô ấy yêu Trình Tường đã mười năm, bây giờ còn đang mang thai đứa con của anh ta, chỉ còn mấy ngày nữa là hôn lễ, nếu nói cho cô ấy lúc này, làm sao cô ấy có thể chịu đựng được, hậu quả như thế cô không dám tưởng tượng.

Nhưng mà nếu không nói cho cô ấy, thực sự là Trình Tường phản bội, cho dù bây giờ giấu diếm được đấy, nhưng giấy cuối cùng cũng không gói được lửa, một khi Lâm Lệ biết rõ chân tướng, thì cũng không tránh khỏi tổn thương.

Nói hay không, kết quả không khác gì nhau, mà điều cô không muốn thấy nhất chính là Lâm Lệ bị tổn thương!

Ngồi trên cái ghế xoay, đột nhiên An Nhiên cảm thấy hơi mệt, cảm giác mệt mỏi ập đến, đầu cô bắt đầu âm ỉ đau, không phải ảnh hưởng sinh lý, cô biết rõ, là ảnh hưởng của suy nghĩ, áp lực tinh thần.

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên, là đường dây nội bộ công ty, trên đó báo là điện thoại từ Hoàng Đức Hưng, đưa tay nhấc điện thoại lên, bên kia bảo cô chuẩn bị một chút, lát nữa đi theo ông ta đến 'Húc Đông kiến trúc', quý tôi đây, 'Chân Thành' và 'Húc Đông' sắp sửa hợp tác một hạng mục nội thành.

An Nhiên gật đầu đáp ứng, thúc ép mình tạm thời dừng suy nghĩ chuyện của Lâm Lệ, có lẽ trước khi quyết định, cô nên đi tìm Trình Tường một lần.

'Húc Đông kiến trúc' là người anh cả của ngành kiến trúc Giang Thành, chủ tịch Tiêu Ứng Thiên là hội trưởng hiệp hội bất động sản, mà thật ra thì hiện tại 'Húc Đông' có thể giữ được địa vị dẫn đầu trong giới kiến trúc Giang Thành nghe nói đều là nhờ vào thiết kế trưởng, cũng là tổng thiết kế kiêm tổng giám đốc của công ty bọn họ – Eric.

Eric rất bận rộn, người trong ngành chỉ biết anh ta là người Trung Quốc, người nhà ở Giang Thành có bối cảnh và thế lực, nhưng không ai biết thân phận chính xác của anh ta, nhân vật này được cho là vừa truyền kỳ vừa thần bí của ngành kiến trúc Giang Thành. Bởi vì tác phẩm của anh ta rất hài hòa và có phong cách,

từng được An Nhiên coi là thần tượng, vô cùng thưởng thức.

An Nhiên chuẩn bị xong giấy tờ mà Hoàng Đức Hưng cẩn dặn, đến phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng, vừa mới giơ tay lên định gõ cửa, thì cửa được mở ra từ bên trong, thấy Tiểu Hiểu tức giận đứng đó, nhìn An Nhiên, ánh mắt sắc bén có thể xuyên thủng người khác.

Nghiến răng nghiến lợi, nói một cách âm ngoan: "Xem như chị lợi hại!" Nói xong, xô vào An Nhiên rồi giận dữ đi khỏi.

An Nhiên không có hơi đâu mà tính toán với cô ta, cô biết đó là vì lần này Hoàng Đức Hưng đi ra ngoài nói chuyện hợp tác với 'Húc Đông' không gọi cô ta đi cùng. Trước đây những trường hợp thế này thường thường người đi cùng Hoàng Đức Hưng là Tiểu Hiểu, lần này đổi thành người khác, chắc chắn trong lòng ít nhiều không thoải mái.

Cô không thông minh, nhưng cũng biết lần này Hoàng Đức Hưng gọi cô cùng đi, chẳng qua là do sự thay đổi thân phận của cô, muốn mượn thân phận bà xã của Tô Dịch Thừa đến để đổi lấy điều kiện hợp tác với Tiêu Ứng Thiên.

Xã hội này chính là như vậy, anh không có bối cảnh, không có thế lực, người khác chỉ coi anh là ngọn cỏ, không ai dành cho anh thêm một cái liếc mắt nào. Đạo lý này mười năm trước cô đã hiểu được.

An Nhiên liếc nhìn Tiểu Hiểu, rồi xoay người đi vào, gọi: "Tổng giám."

Hoàng Đức Hưng từ sau bàn làm việc đứng dậy, tươi cười đầy mặt nhìn cô: "An Nhiên a, đã chuẩn bị đồ cần mang theo chưa?" Vừa nói, vừa cầm cặp công văn đã chuẩn bị xong đi qua.

"Vâng. Đều ổn rồi." An Nhiên gật đầu đáp.

Hoàng Đức Hưng gật đầu, lấy áo khoác trên ghế sofa, gật đầu với An Nhiên, nói: "tốt, vậy chúng ta đi thôi."

An Nhiên và vài đồng nghiệp khác trong công ty cùng đi với Hoàng Đức Hưng đến 'Húc Đông kiến trúc', thật ra thì hội nghị hôm nay cô chỉ ngồi cho đủ, bọn họ giảng giải quan niệm và ý nghĩa

thiết kế, hợp đồng gì gì đó, cô cũng không hiểu lầm, mà công ty có bộ phận chuyên trách bàn bạc với đối tác, cũng không cần cô phải lo nghĩ, thật ra mà nói, trong hội nghị này cô chỉ là vật trang trí, đảm nhiệm nhiệm vụ thành viên.

Cuộc hội nghị này diễn ra trong hơn hai giờ đồng hồ, khi kết thúc là gần năm giờ, Tiêu Ứng Thiên đột nhiên đề nghị đến một nhà hàng Pháp mới mở gần công ty ăn một bữa cơm.

Hoàng Đức Hưng tươi cười đầy mặt, gật đầu nói, hội nghị hôm nay, mặc dù đưa ra một đáp án chính xác, nhưng theo thái độ của 'Húc Đông', dường như còn tốt hơn so với mình mong muốn, căn cứ theo tình hình trước mắt, chuyện hợp tác coi như đã thành công một nửa.

Khi cả đám người đứng chờ thang máy, Tiêu Ứng Thiên đứng cạnh An Nhiên, thân thiết hỏi: "Nghe nói hôm trước Tô trợ lý nhập viện rồi, hiện tại sức khỏe khá hơn nhiều chưa?"

An Nhiên mỉm cười nhàn nhạt, trả lời: "Vâng, là bệnh cũ, nhất thời không để ý, uống nhiều rượu khiến bệnh dạ dày tái phát, cũng không nghiêm trọng lắm, khiến Tiêu tổng bận tâm rồi."

Tiêu Ứng Thiên gật đầu, nói: "Không sao là tốt rồi."

"Đinh ——" thang máy mở ra, thấy một người đàn ông cực kỳ xuất sắc từ bên trong đi ra ngoài, gương mặt tuấn tú, khoác trên người bộ áo phục hưu nhàn, tóc tai hơi hỗn độn, nhưng chính sự hỗn độn này lại khiến cả người anh có phần tùy ý ngông nghênh.

Nhin mọi người khẽ ngẩn người, nhưng ngay sau đó tươi cười, nói: "Nhiều người như vậy a, thật náo nhiệt."

Tiêu Ứng Thiên thấy thế, gương mặt nghiêm túc của ông có chút ý cười, nói với anh ta: "Tử Ôn, chúng tôi chuẩn bị đi ăn cơm, cậu cùng đi chứ."

Người đàn ông đó từ chối lắc đầu, nói: "Tôi chỉ lên đây lấy chút tài liệu, ăn cơm gì đó vẫn là thôi đi." Nói xong thì định đi về phòng làm việc của mình.

Tiêu Ứng Thiên còn muốn nói điều gì, nhưng không chờ ông ta mở miệng, người đàn ông vốn chuẩn bị rời đi đột nhiên dừng lại

trước mặt An Nhiên, chăm chú nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Vị tiểu thư này, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó?"

An Nhiên nhíu mày, đối với phương thức bắt chuyện nữ sinh cũ rích của anh ta chỉ cảm thấy không có sáng kiến gì, khóe miệng khẽ nở nụ cười, nhưng trên mặt không có ý cười nói: "Vị tiên sinh này, tôi nghĩ anh nhận lầm người rồi, tôi không nhận ra anh."

Nụ cười trên mặt người đàn ông đó càng lớn hơn nữa, vươn tay với cô nói: "Eric, xin chỉ bảo nhiều hơn."

An Nhiên sững sốt, hoàn toàn không ngờ tới người đàn ông trước mắt này lại là Eric thần bí kia, còn ngạc nhiên hơn là anh ta lại còn trẻ như vậy.

Sững sờ bắt tay với anh ta, và chạm hình thức, rồi nói: "Cố An Nhiên."

Người đàn ông nhìn cô có chút mập mờ, đột nhiên xoay người nói với Tiêu Ứng Thiên: "Cái kia đột nhiên tôi nhớ ra, thì ra cái văn kiện kia cũng không cần gấp lắm, vừa vặn bụng cũng hơi đói, tôi đi cùng mọi người luôn."

Đoàn người cùng nhau xuống tầng, ra khỏi tòa nhà 'Húc Đông kiến trúc', nhà hàng Pháp kia cách nơi này cũng không xa, không cần lái xe, trực tiếp đi bộ đến đó.

Tiêu Ứng Thiên và Hoàng Đức Hưng đi tuốt ở đằng trước, lúc này đang trò chuyện rất vui vẻ. Mà Eric đi song song với An Nhiên, lọt trong đám người phía sau.

Nhin An Nhiên tay xách máy tính và túi công văn, Eric niềm nở nói: "Sao có thể để cho thực nữ xách nhiều thứ như vậy." Nói xong vươn tay muốn nhận lấy đồ trong tay An Nhiên, trên mặt mỉm cười nói tiếp: "Là một quý ông, nên công hiến chút sức lực cho quý bà là điều cơ bản nhất."

An Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, cô chưa bao giờ thích một người đàn ông dẻo miệng như vậy, rõ ràng là không quen biết gì anh ta, lại làm ra vẻ có giao thiệp sâu sắc, thấy thế nào cũng cảm thấy quá giả tạo. Lạnh lùng nói: "Không cần, cảm ơn."

Rất ít khi bị từ chối thẳng thừng như vậy, Eric thoảng cái sững sốt một lúc lâu, mới phản ứng lại: "Cố tiểu thư đang sợ tôi có ý đồ bất lương sao?"

An Nhiên không quay đầu, nhìn thẳng phía trước, mặt không chút thay đổi nói: "Tôi đã kết hôn rồi, anh còn có ý đồ gì với tôi sao?" Người đàn ông này thế mà lại thật sự là Eric, người được xưng tụng là thiên tài thiết kế kia, từng được cô nghiên cứu và học tập tác phẩm của anh ta, thậm chí từng thưởng thức anh ta, nhưng người đàn ông trước mắt kém xa trong tưởng tượng, ngoài khuôn mặt đẹp ra, thật không nhìn ra nội hàm đặc biệt gì.

Có người vốn là bị coi thường như thế, anh càng bị bài trừ ra thì anh càng muốn chinh phục. Giống như Eric lúc này.

Chỉ coi lời của cô là cái cớ tránh né anh, cười lớn, khêu khích nói: "Ha ha, từ trước đến giờ tôi luôn thích những thứ có tính khêu chiến."

An Nhiên bỗng dừng bước, quay đầu nhìn anh ta, lạnh lùng nói: "Thật ngại quá Eric tiên sinh, nếu như anh muốn đi chinh phục một người phụ nữ để chứng minh sức quyến rũ của mình thì xin mời anh đi tìm người khác, tôi không phải là đối tượng tốt để anh săn làm người yêu."

Eric nhìn cô, nụ cười trên khóe miệng càng rộng hơn, người con gái này còn thú vị hơn anh nghĩ.

Thật ra thì anh không phải là bắt chuyện mà thôi, người con gái này anh ta đã gặp rồi, trong một quán cà phê, lúc ấy hình như cô đang xem mắt, hơn nữa còn gặp phải một đối tượng được cho là cực phẩm, khi đó anh ngồi ở bàn sau cô, có thể nghe thấy rõ ràng cả quá trình. Lúc cô rời đi, anh còn đặc biệt thò đầu ra nhìn cô, thế nên mới nhớ kỹ khuôn mặt cô, vì sự việc đó quá buồn cười, sau này có thể làm trò giải trí cho anh, cho nên, ăn tượng với người con gái này càng sâu hơn, vì thế, khi vừa gặp cô thoảng cái anh liền nhận ra được.

Hai tay ôm ngực, Eric nhìn cô, bình tĩnh nói: "Cố tiểu thư đây là đang lạt mềm buộc chặt sao, nếu thế, tôi nói thẳng cho cô biết, cô

đã thành công khơi dậy lòng hiếu kỳ của tôi rồi."

"Eric tiên sinh luôn luôn tự cho là đúng thế sao?" An Nhiên thật bị người đàn ông tự cao tự đại trước mắt này đánh bại, anh ta có phần tự thấy bản thân mình vượt trội quá, cô có điểm nào biểu hiện ra rằng cô đang lạt mềm buộc chặt để gây sự chú ý của anh ta rồi!

Eric cười, nói, "Không phải tự cho là đúng, đây là tự tin." Vẻ mặt kia cười có chút vô si.

An Nhiên mặc kệ anh ta, cũng không muốn lãng phí nước miếng của mình tranh luận chuyện vô vị này với anh ta. Không để ý đến anh ta, xoay người đuổi kịp đội ngũ phía trước.

Eric còn muốn nói gì, thì thấy cô đã sải bước đi rồi, để một mình anh ở tại chỗ, còn đang khoa tay múa chân gì đó, nhìn thật buồn cười. Sững sờ nhìn cái bóng dáng kia, Eric nghẹn cười, lắc đầu.

Đoàn người đi đến nhà hàng vừa mới mở kia, vì nhiều người nên đặt luôn một phòng riêng.

Thật ra thì cái gọi là ăn cơm chǎng qua là gọi rượu lên bàn cơm, thực hành văn hóa rượu, đều là người từng lăn lộn trên thương trường, đủ loại người đến người đi xã giao.

Trên bàn cơm Tiêu Ứng Thiên ngồi ở chủ vị, Hoàng Đức Hưng ngồi ở bên trái ông ta, An Nhiên ngồi cạnh Hoàng Đức Hưng, Eric vốn nên ngồi bên phải Tiêu Ứng Thiên, nhưng lại đổi chỗ, nhất định phải ngồi cạnh An Nhiên, mọi người chỉ cười mờ ám, cũng không nói thêm gì.

Mặc dù không thích, nhưng An Nhiên cũng không nói gì, vẫn duy trì nụ cười ngồi ở chỗ đó.

Trên bàn rượu, nhân viên phục vụ đưa hai loại rượu, đỏ, trắng, rót cho mỗi người một chút. Sau khi mọi người nâng chén, Hoàng Đức Hưng và Tiêu Ứng Thiên trò chuyện về triển vọng hợp tác cùng phát triển của hai công ty sau này. Thực ra thì cũng chỉ là những lời khách sáo bề ngoài, nhưng trên bàn rượu không nói những điều này thì còn có thể nói gì.

An Nhiên có phần chán ngán nhìn sơn hào hải vị trên bàn,

không hề có hứng thú. Quá mờ khiến người ta không muốn ăn, nên tùy ý gắp miếng rau để ăn.

Eric ngồi cạnh An Nhiên, nâng ly rượu, cười nói với An Nhiên: "Cố tiểu thư, chúng ta uống một ly đi."

Trước mặt mọi người, tất nhiên An Nhiên không tiện từ chối, nâng chén rượu lên, cụm ly với anh ta, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Để cái ly rượu xuống, Eric nói chuyện với cô câu được câu không: "Cố tiểu thư thường thích ăn món gì, có thích đi du lịch không?"

An Nhiên để đưa xuống, nhìn anh ta, cười như không cười nói: "Tôi thích ăn gì hay có thích đi du lịch không có liên quan gì đến chuyện hợp tác của hai công ty chúng ta sao?"

"Dĩ nhiên, tôi càng hiểu cô thì tôi sẽ càng cảm thấy hứng thú với lần hợp tác này, đến lúc đó không chừng tôi sẽ sớm có linh cảm." Eric nói với vẻ đương nhiên.

"Thì ra linh cảm thiết kế của Eric tiên sinh là bắt nguồn từ phụ nữ a." An Nhiên cười lạnh nói, giọng nói kia không khỏi hàm chứa ý trào phúng.

"Cũng không phải không thể a." Eric không sao cả cười cười.

An Nhiên chỉ nhìn anh ta, xoay người, cười cười xin lỗi mọi người, nói: "Xin lỗi, tôi đã phòng vệ sinh." Nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài.

Trên bàn rượu, Tiêu Ứng Thiên nhìn về phía Eric, nói: "Tử Ôn, đã bao lâu cậu chưa gặp a Thừa rồi?"

Eric cũng chính là Diệp Tử Ôn hơi sững sờ, nói: "Mấy ngày trước khi cậu ta nằm viện tôi có ghé qua, sao thế?"

Tiêu Ứng Thiên cười nhạt gật đầu, chỉ nói: "Như thế này, đừng làm khó dễ An Nhiên nhà người ta."

Diệp Tử Ôn khó hiểu, cau mày lại: "Có ý gì?"

Tiêu Ứng Thiên nhìn anh ta có thâm ý khác, nói: "Cô ta có bối cảnh, không phải là người cậu có thể chọc vào." Nói xong, liền không nhìn anh ta nữa, quay đầu kêu gọi đám người Hoàng Đức

Hưng động đưa dùng bữa.

Diệp Tử Ôn mù mịt cau mày, trong lòng thầm nhắc lại câu nói của Tiêu Ứng Thiên, có bối cảnh, cái gì bối cảnh?

Ra khỏi phòng ăn riêng, An Nhiên thở dài, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tô Dịch Thừa, buổi sáng lúc cùng đi ra khỏi cửa, Tô Dịch Thừa nói buổi tối có một bữa tiệc, có thể muộn mới về. Lại nhìn tinh hình trước mắt, bên này cũng có khả năng không kết thúc sớm, vậy vẫn nên gọi điện trước cho anh một tiếng thôi.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, chỗ Tô Dịch Thừa hơi ầm ĩ, cũng là ở trên bàn rượu, cô nghe thấy có tiếng người mời rượu.

"Về đến nhà rồi sao?" ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa hỏi.

"Còn không có, tối nay em cũng có xã giao, có thể cũng tối muộn mới về." An Nhiên y theo sự thực nói.

"Vậy có cần anh đến đón em không?"

"Không cần, em cũng không phải trẻ con, đâu cần anh đưa đón mỗi ngày." An Nhiên từ chối.

Tô Dịch Thừa cười khẽ nói: "Ha ha, anh vẫn luôn coi đây là phúc lợi của anh."

Trong lòng An Nhiên ấm áp, lời ngon tiếng ngọt của anh lúc nào cũng rất dịu dàng, không hề trăng trộn, nhưng lại làm ấm lòng người.

"Được rồi, em phải vào đây, anh cố gắng uống ít rượu thôi, dạ dày anh không tốt." An Nhiên dặn dò nói.

Tô Dịch Thừa ở bên kia cười khẽ, "Nghe bà xã. Tôi nay nếu là muộn quá, em gọi cho anh, anh đến đón em."

"Dạ, được." An Nhiên đồng ý, cúp máy, liếc nhìn phòng ăn phía sau, cuối cùng vẫn quyết định đi phòng vệ sinh đã.

Khi đi từ phòng vệ sinh ra, đến chỗ rẽ vừa vặn gặp Eric đang đứng cạnh tường. Đầu tiên là sững sốt, sau đó cau mày: "Sao anh lại ở đây?"

Diệp Tử Ôn cười, nói: "Tôi ra xem, đi ra ngoài lâu như thế, còn tưởng cô ở bên trong xảy ra chuyện gì?"

An Nhiên nhìn anh ta, lãnh đạm nói: "Thật sự cảm ơn đã quan

tâm." Nói xong, liền lướt qua anh ta rời đi.

Diệp Tử Ôn đuổi theo, "Không cần khách khí." Đuổi theo cô, sóng vai cùng đi với cô, nói: "Thật ra thì tôi thực sự đã từng gặp cô."

An Nhiên cũng không quay đầu lại, nói: "Tôi đã nói rồi, anh đừng có dùng phương thức bắt chuyện với nữ sinh cũ rich đó."

Diệp Tử Ôn vuốt vuốt tay, đồng ý ý kiến của cô: "Là rất cũ, nhưng đúng là sự thật." Đúng là anh chưa từng dùng phương pháp cũ rich như vậy để bắt chuyện với phụ nữ, cô là người đầu tiên.

An Nhiên không để ý đến anh ta nữa, chỉ coi anh ta là anh chàng dân chơi đang chơi đùa săn tìm người đẹp, chỉ đáng tiếc, anh ta tìm nhầm đối tượng rồi.

"Này, tôi nói thật đấy, cô không tin hả!" Diệp Tử Ôn thật có chút bị người phụ nữ này đánh bại, nhìn anh tùy tiện như thế sao? Vì sao cô không tin anh đang nói thật. "Khoảng hơn một tháng trước, cô đang đi xem mắt trong quán cà phê, gặp —"

An Nhiên ở đằng trước đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm phía trước, vẻ mặt thoáng cái trở nên khó coi.

"Cô làm sao vậy?" Diệp Tử Ôn khó hiểu nhìn cô, sau đó nhìn theo tầm mắt của cô, thấy trong đại sảnh nhà hàng, gần vị trí cửa sổ có một đôi nam nữ đang ngồi, người phụ nữ cười duyên đang nói gì đó với người đàn ông, người đàn ông cười dịu dàng với cô ta, rồi gật đầu.

Diệp Tử Ôn quay đầu, nhìn An Nhiên một chút, hỏi: "Cô quen?"

Tay An Nhiên nắm chặt thành nắm đấm, lửa giận trong lòng thoáng cái bốc cháy lên, hai người ngồi đó không phải ai khác, chính là Trình Tường và người phụ nữ mà cô gặp ở bệnh viện hôm đó.

Hít sâu một hơi, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Lệ.

Điện thoại vang lên một lúc lâu mới được bắt máy, giọng nói Lâm Lệ vẫn trong sáng như thế: "Alô, An tử, mi có chuyện gì nói nhanh lên, ta còn đang nấu mì đây."

An Nhiên nhìn chằm chằm về phía Trình Tường, thấy anh ta

đang dịu dàng gấp thức ăn cho người phụ nữ kia, cầm lấy điện thoại nói: "Sao lại nấu mì một mình, Trình Tường đâu?"

"Tôi nay anh ấy hẹn khách hàng ra bàn công việc, ta đói bụng rồi, nhưng không muốn ra ngoài, cho nên nấu tạm cho mình bát mì." Lâm Lệ nói, "Mi có chuyện gì a?"

Không đợi An Nhiên mở miệng, điện thoại bên kia lại truyền tới giọng nói Lâm Lệ: "Ai nha ai nha, không được không được, nước tràn ra rồi, không nói chuyện với mi nữa, chờ lát nữa ta gọi lại." Nói xong liền cúp điện thoại.

An Nhiên cúp máy, khóc miệng cười lạnh, bước về phía bọn họ.

Diệp Tử Ôn sững sờ nhìn cô, nét mặt của cô có chút khủng bố, lo lắng xảy ra chuyện gì, liền đi theo cô. Vừa nói: "Này, nhìn sắc mặt của cô không tốt lắm."

An Nhiên không để ý đến anh ta, nhìn chằm chằm vào Trình Tường, bước lên, đến trước mặt bọn họ, hơi che đi ánh sáng của bọn họ.

Lúc này hai người đang cười nói kia mới chú ý đến bên cạnh có người đến, quay đầu nhìn sang, Trình Tường thoáng cái ngẩn cả người, "An... An Nhiên!"

Người phụ nữ ngồi đối diện Trình Tường cười hỏi: "Anh Tường, bạn của anh sao?"

Cái câu anh Tường kia gọi rất êm tai, nhưng vào tai An Nhiên lại là thanh âm chóï tai nhất. Khóc miệng lạnh lùng, đưa tay nhấc một ly rượu đỏ có chân dài lên, sau đó hất mạnh vào Trình Tường.

Môi trường xung quanh bỗng chốc im bặt, Trình Tường ngồi không nhúc nhích, chất lỏng màu đỏ đậm chảy xuống dọc theo mặt anh ta, nhỏ xuống áo sơ mi trắng phau, đỏ đậm một vùng lớn, ngay cả cái áo khoác màu trắng bạc kia cũng không tránh khỏi vẩn rủi.

Tay cầm ly rượu của An Nhiên còn không ngừng run rẩy, bộ ngực khẽ phập phồng. Diệp Tử Ôn đứng cạnh cô nhìn thấy cũng hoàn toàn choáng váng, có chút không kịp phản ứng, anh ta hoàn toàn không ngờ được cô thế mà lại đi lên, không nói câu nào liền

hất rượu lên người khác. Nhìn cô dịu dàng yếu ớt như vậy, không hề nhìn ra cũng có mặt mạnh mẽ thế a!

Người đầu tiên phản ứng lại chính là người phụ nữ ngồi đối diện Trình Tường: "Này, cô đây là làm cái gì hả, sao có thể tùy tiện hất rượu lên người khác như vậy, có được dạy dỗ hay không a!" Nói xong thì rút khăn giấy ra lau chùi vết rượu trên mặt Trình Tường.

Hôm nay cô ta thả tóc xõa vai, không có vẻ tái nhợt bệnh tật như hôm đó ở bệnh viện, hôm nay thần sắc của cô ta rất tốt, không hề giống người bị bệnh vừa mới khỏi, hai mắt sáng long lanh, nhìn cả người sáng sủa động lòng người.

Nói thật, người phụ nữ này được coi là xinh đẹp, nhưng nếu so với Lâm Lệ, thì thật không bằng, không bằng!

Trình Tường đưa tay cầm lấy khăn giấy mà người phụ nữ kia đưa cho, đẩy cô ra, lắc đầu cười khổ, đứng lên, nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhìn chăm chăm vào anh ta, một tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay được chăm chút cẩn thận vào lòng bàn tay, mà lúc này cô không cảm giác được đau đớn, một tay kia nắm chặt ly rượu có chân dài, chặt đến nỗi có thể bóp nát ly thủy tinh.

Trình Tường nhìn cô, thật lâu không nói lời nào, bởi vì căn bản không biết mở miệng thế nào.

An Nhiên lạnh lùng cười, nói: "Không giải thích sao, lần này không nói với tôi vị này là em gái anh hay là bạn thanh mai trúc mã nữa sao?"

Trình Tường đau đớn nhắm lại mắt, "Anh không biết nên nói như thế nào." Có một số việc căn bản không có cách nào giải thích, dù biết rõ là sai, nhưng vẫn là không khống chế được khát vọng trong lòng, nên vẫn đi làm.

"Không biết nói như thế nào, a." Chưa bao giờ An Nhiên cảm thấy hận một người như bây giờ, dù hồi đó Mạc Phi vì cái tiền đồ trong miệng anh ta bỏ cô đi, cô cũng chưa từng hận qua. "Trình Tường, anh còn là người sao? Sao tôi cảm thấy anh còn không bằng súc sinh!"

"Này, cô này nói chuyện kiểu gì vậy, có giáo dục không hả, vừa

rồi chẳng hỏi han gì đã hất rượu lên người ta, bây giờ xin lỗi cũng không, lại còn mắng chửi người nữa!" Người phụ nữ kia còn kích động hơn Trình Tường nói.

"Tiêu Tiêu!" Trình Tường ngăn cản cô ta.

An Nhiên không nhìn người phụ nữ kia cái nào, nhìn chằm chằm vào Trình Tường: "Rốt cục anh có biết Lâm Lệ còn đang mang thai đứa con của anh hay không, hai người, còn không đến mười ngày nữa hai người sẽ kết hôn, mà bây giờ anh đang làm cái gì?" An Nhiên chất vấn, "Cô ấy mang thai, anh không rảnh đi cùng cô ấy đến khám thai, lấy cớ lừa gạt cô ấy, thực tế là đi bệnh viện chăm sóc người phụ nữ khác, thậm chí còn đưa cô ta đến tận nhà vệ sinh, anh nói bận làm thêm giờ, buổi tối có xã giao tối muộn mới về, nhưng lại lái xe đưa người phụ nữ khác đi hóng gió, đến hôm nay anh cũng nói mình làm thêm giờ, nhưng nói xem anh đang làm gì ở đây, anh đang cùng ăn cơm tối với người phụ nữ khác, vứt bỏ cô ấy ở nhà một mình!"

"Anh có biết Lâm Lệ yêu anh nhiều thế nào hay không, một cái tin nhắn là có thể khiến cô ấy thất hồn lạc phách. Anh có biết không, hôm đó khi đi khám thai, chỉ có mình cô ấy là cô đơn chờ gọi tên, xung quanh cô ấy mọi người đều có chồng đi cùng! Anh có biết không, bây giờ anh ở đây tươi cười ăn tối với người phụ nữ này, Lâm Lệ chỉ có thể ở nhà tự nấu bát mì cho mình!"

Trình Tường một câu nói đều không nói ra được, nhìn cô, hai tay nắm chặt.

"Sao anh có thể như vậy, tình cảm mười năm của hai người, làm sao anh có thể đối xử với Lâm Lệ như vậy, anh biết rõ cô ấy yêu anh, biết rõ cô ấy mang thai đứa con của anh, biết rõ hai người sẽ nhanh chóng cử hành hôn lễ! Thế mà bây giờ anh lại ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác!" An Nhiên có chút kích động, cả người vì tức giận mà không ngừng run rẩy.

Trình Tường nhếch môi lên, hồi lâu mới mở miệng nói: "Không phải là như em nghĩ, anh sẽ nói rõ với Lâm Lệ."

"Nói rõ, a." An Nhiên cười lạnh: "Nói anh nhất thời xúc động, nói

anh sai rồi, nói với Lâm Lệ sau này sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa sao?"

"Cô đủ rồi, anh Tường sẽ không kết hôn với Lâm Lệ kia, mấy hôm nữa anh ấy sẽ về Mỹ với tôi rồi." Người phụ nữ tên Tiêu Tiêu kia xong lên nói.

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu nhìn Trình Tường, "Cô ta nói là sự thật?"

Trình Tường không nói gì, miệng mím càng chắc hơn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

An Nhiên tức giận, bộ ngực pháp phồng kịch liệt, nhìn anh một lúc lâu, sau đó chợt giơ tay lên, "bốp —!"

Một cái tát thật mạnh vào mặt Trình Tường, mạnh đến nỗi khiến tay An Nhiên cũng thẩy tê dại rồi, còn nửa khuôn mặt Trình Tường bỗng chốc nổi lên dấu vết lòng bàn tay đỏ lòm, nhìn rất dọa người.

Xung quanh thoảng cái yên tĩnh lại, dường như cả tiếng hô hấp cũng im lặng.

"Trình Tường, anh thật không phải là người!" Nhìn anh ta, An Nhiên gằn từng chữ, xoay người sải bước rời đi.

Một lúc lâu Diệp Tử Ôn mới kịp phản ứng lại, nhìn Trình Tường một chút, lại nhìn người phụ nữ tên Tiêu Tiêu một chút, lắc đầu, anh xoay người đuổi theo An Nhiên.

An Nhiên không hề quay về phòng riêng mà trực tiếp ra khỏi nhà hàng, bắt taxi rời đi.

Diệp Tử Ôn vừa vặn đuổi kịp, mở cửa bên kia lên xe taxi, đặt mông ngồi cạnh An Nhiên, quay đầu nhìn cô cười cười.

An Nhiên nhìn anh ta, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói: "Mời xuống xe."

Diệp Tử Ôn nhìn cô, nói: "Thật muốn tôi xuống sao?"

An Nhiên không nói lời nào, vẻ mặt kia chính là câu trả lời tốt nhất.

"Nếu thật sự tôi xuống xe rồi, cô xác định là lát nữa có tiền trả tiền xe sao?" Diệp Tử Ôn buồn cười hỏi ngược lại.

Lúc này An Nhiên mới để ý, vừa rồi mình đi ra ngoài không cầm

theo túi xách, túi xách và máy tính hiện giờ đang ở trong phòng riêng trong nhà hàng, mà trên người mình thì không hề có một đồng.

"Còn muốn tôi xuống xe sao?" Diệp Tử Ôn khiêu khích hỏi.

An Nhiên không để ý tới anh ta, trực tiếp báo địa chỉ cho tài xế, bảo anh ta lái xe đi.

Địa chỉ mà cô báo chính là địa chỉ của Lâm Lệ, thay vì chờ chính miệng Trình Tường nói cho cô ấy biết mình phản bội, vậy không bằng do cô đi nói cho Lâm Lệ tất cả. Đau đài không bằng đau ngắn, nói hay không cũng đều tổn thương, để cô nói cho Lâm Lệ, ít nhất cô ấy còn giữ được chút danh dự cuối cùng để đối mặt với tất cả.

Xe vừa dừng lại, An Nhiên lập tức mở cửa xe, xuống xe.

"Này, cô chờ một chút." Diệp Tử Ôn ở phía sau gọi, vừa vội vàng móc tờ tiền màu hồng có giá trị lớn từ trong túi ra đưa cho người tài xế, không lấy tiền lẻ, vội vàng đuổi theo An Nhiên.

Khi Lâm Lệ mở cửa nhìn thấy An Nhiên đứng ngoài cửa, có phần bất ngờ: "Sao mi đến đây?" Lại nhìn người đàn ông đứng cạnh cô một chút, đột nhiên nhíu mày, có chút mập mờ nháy mắt với An Nhiên: "Vị này là Tô đại gia nhà mi?"

Diệp Tử Ôn nhíu mày, Tô đại gia? Đây là người gì?

An Nhiên không để ý đến vấn đề của cô ấy, cũng không để ý đến Diệp Tử Ôn đứng bên cạnh. Nhìn chăm chăm vào Lâm Lệ, sắc mặt nghiêm túc nói: "Lâm Lệ, ta có chuyện nói với mi."

Lâm Lệ để bọn họ đi vào: "Vào trước đi đã, chuyện gì a? Vội vã chạy tới như thế."

Nghiêng người đi vào, An Nhiên có chút khó chịu cắn cắn môi, một phát túm bả vai Lâm Lệ, nhìn cô, nghiêm túc nói: "Lâm Lệ, những lời ta nói có thể khiến mi rất khó chịu, cũng có thể rất khó tin, nhưng mà đồng ý với ta, nhất định mi phải mạnh mẽ."

Lâm Lệ khó hiểu nhìn cô, hoàn toàn không hiểu tình hình: "Mi, mi muốn nói gì a, An Nhiên?"

"Ta ... vừa rồi ta gặp phải Trình Tường ở nhà hàng." An Nhiên nhìn chăm chăm cô nói.

Lâm Lệ sững sốt, một lúc lâu kип phản ứng, gượng cười nói, "Đó đó có gì lạ a, ta không phải đã nói tối nay anh ấy hẹn khách hàng ăn cơm sao."

"Tuần trước, ta gặp anh ta ở bệnh viện, anh ta không phải là đi công tác, công tác chẳng qua là cái cớ lừa mi thôi, thực tế là anh ta đi bệnh viện chăm sóc người phụ nữ kia." An Nhiên biết nói những điều này là có chút tàn khốc với Lâm Lệ, nhưng sự thật là như thế, sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, bây giờ không nói, sau này cô ấy biết được, thì cô ấy càng bị tổn thương hơn nữa. "Buổi tối mấy hôm trước, ta còn thấy anh ta ngồi trên xe với người phụ nữ kia, hai người rất thân mật."

Lâm Lệ nhìn chăm chắm cô, nụ cười trên khuôn mặt tùng chút tùng chút cứng đờ. Có một số việc không phải không phát hiện, chẳng qua là không muốn thừa nhận, cô rất nhát gan, không hề mạnh mẽ chút nào, không làm thế nào dũng cảm đổi mặt với những chuyện mà cô loáng thoảng biết đến.

An Nhiên nhìn cô, có chút lo lắng gọi: "Lâm Lệ..."

Lâm Lệ từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn An Nhiên, kéo kéo khóe miệng, nói: "Có lẽ, có lẽ bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè." Cô còn đang kiểm cớ cho anh ta, vì cô biết rõ, một khi mình thừa nhận, như vậy cuộc tình này đã đến hồi kết rồi, nhưng mà cuộc tình này đã lấy đi quá nhiều tinh lực của cô, cô thật sự không muốn buông tay.

An Nhiên nhìn cô ấy, chớp mũi cay cay, nước mắt không tự chủ dâng lên hốc mắt, cô thương cô ấy ngốc nghếch: "Nói như thế chính mi còn không lừa được chính mình, mi cảm thấy có thể lừa người khác sao"

Lâm Lệ không nói lời nào, nghiêng đầu qua một bên, cắn chặt môi, bướng bỉnh không cho nước mắt trên hốc mắt chảy xuống.

Nhin cô ấy, An Nhiên có chút gian nan nói: "Vừa rồi trong nhà hàng, người phụ nữ kia nói Trình Tường ... sẽ cùng về Mỹ với cô ta."

Nghe vậy, Lâm Lệ chợt quay đầu, nhìn An Nhiên, vẻ mặt không tin lắc đầu, nói: "Không thể nào! Không thể nào ! Anh ấy sẽ không

làm như vậy, anh ấy còn kết hôn với ta, chúng ta còn có đứa bé!"

An Nhiên quay mặt đi, không muốn nhìn cô, vì sợ nhìn thấy nước mắt trong mắt cô.

Lúc này cửa bị đẩy mạnh ra, Trình Tường thở hổn hển đứng ở cửa, trên người vẫn là áo khoác màu trắng bạc và áo sơ mi trắng bị hắt rượu đỏ, chẳng qua là giờ phút này rượu đỏ trên áo kia đã khô két vào, mà trên mặt của anh ta còn in rõ dấu vết năm ngón tay mà vừa rồi An Nhiên đã tát lên trong cơn kích động.

Lâm Lệ sững sờ nhìn Trình Tường ngoài cửa, nhìn chằm chằm, không hề chớp mắt.

Trình Tường bình tĩnh nhìn lại Lâm Lệ, đi thẳng về phía cô, đứng lại trước mặt cô, quay đầu nhìn An Nhiên, nói: "Em có thể đi trước không, anh muốn một mình nói chuyện với Lâm Lệ một chút."

"Có lời gì thì nói trước mặt mọi người." An Nhiên nhìn thẳng vào anh ta, thái độ không hề nhượng bộ: "Tôi sẽ không —"

Cô chưa nói hết, Lâm Lệ đứng cạnh đã ngắt lời, nhìn Trình Tường, nhàn nhạt mở miệng, "An Nhiên, mi về trước đi."

"Lâm Lệ!" An Nhiên nhìn cô, có chút lo lắng.

Tâm mắt rời khỏi Trình Tường, quay đầu nhìn An Nhiên, khóc miếng nhẹ nhàng cười lên, nói: "Mi về trước đi, ta không sao."

An Nhiên nhìn cô, không nói lời nào, không gật đầu cũng không lắc đầu. Cuối cùng để Diệp Tử Ôn lôi kéo rời khỏi đó.

Khi từ nhà Lâm Lệ ra ngoài, sắc trời đã tối đen ngòm, thỉnh thoảng có gió mát thổi qua, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Diệp Tử Ôn ở bên cạnh hỏi: "Này, không định về sao, đồ của cô còn ở nhà hàng đấy."

An Nhiên nhìn anh ta, lại quay đầu nhìn tòa nhà phía sau, thở dài, cuối cùng gật đầu.

Hai người đón xe, An Nhiên ngồi vào trong xe liền quay đầu nhìn ra ngoài, không nói một lời.

Diệp Tử Ôn nhìn cô một chút, tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhạt mở miệng, "Tôi hiểu rõ tâm trạng của cô bây giờ, tôi cũng

từng trải qua chuyện như vậy, năm đó tôi đã chứng kiến tận mắt sự phản bội của người khác, càng trùng hợp hơn là ba người kia đều là bạn tốt của tôi."

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu nhìn anh ta.

Diệp Tử Ôn bối rối, nói: "Cảm giác này rất tồi tệ."

An Nhiên cười khổ, "Là vô cùng tồi tệ."

Chương 79: Sau khi say rượu

Khi hai người trở lại nhà hàng, đám người Tiêu Ứng Thiên còn đang uống, Hoàng Đức Hưng và Tiêu Ứng Thiên dường như trò chuyện rất vui vẻ, đến nỗi không ai chú ý tới An Nhiên và Diệp Tử Ôn ra ngoài lâu lắm rồi.

An Nhiên ngồi lại trong gian phòng một lát, nhưng trong bầu không khí đó, cô thấy hơi buồn phiền, cuối cùng thì xin lỗi mọi người, nói muốn về trước. Nhờ có thân phận là bà xã của Tô Dịch Thừa, nên Tiêu Ứng Thiên và Hoàng Đức Hưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu bảo cô đi đường cẩn thận.

Diệp Tử Ôn nhìn cô có thâm ý khác sau đó nâng chén mời rượu Hoàng Đức Hưng một chén.

An Nhiên bắt xe đi thẳng về nhà, Tô Dịch Thừa vẫn chưa về, cô gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, nói mình đã về, bảo anh không cần lo lắng. Không bật đèn, sau đó có chút vô lực ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại, mấy lần nhấn số của Lâm Lệ, nhưng cuối cùng không có gọi. Cô muốn biết kết quả cuộc nói chuyện giữa cô ấy và Trình Tường, muốn nói cho cô ấy dù cô ấy quyết định thế nào thì cô cũng sẽ ủng hộ cô ấy, tiếp sức cho cô ấy. Nhưng cũng biết, chuyện này phải do cô ấy tự mình đối mặt, tiếp nhận, điều mà người khác có thể làm được chút ít, đó là cho cô ấy thời gian.

Bỗng nhiên thèm rượu, tiện tay tháo cái dây buộc tóc, để tóc

xõa xuống bả vai, cởi cái áo khoác công sở nặng nề đã mặc cả ngày, đứng dậy đi vào bếp tìm rượu, đến ở đây mấy ngày, chỉ làm mấy bữa sáng và vài bữa mì, cho nên cô cũng không thông quen thuộc phòng bếp này lắm, cô không biết rượu ở đâu, thậm chí cũng không rõ là trong nhà có rượu không, nhưng cô thực sự muốn uống, khi cô lục từng ngăn từng ngăn thì rốt cuộc đã tìm được rượu trong một ngăn chặn bát.

Có rượu ngoại, có rượu đỏ, còn có rượu nho, rượu ngoại quá mạnh, mặc dù có vài lần đi quán bar, đôi khi cũng có xã giao, nhưng mà An Nhiên vẫn không quen uống rượu, rượu đỏ rất phổ biến ở trong các tiệc rượu, tất nhiên, uống thì có uống, nhưng không thông thạo lắm. Hoàn toàn uống không ra được loại rượu gì.

Tiện tay cầm một chai rượu đỏ, không nhìn năm cũng không nhìn nhãn hiệu, lấy một cái chén từ tủ khử trùng trong bếp, mở nắp chai rượu đỏ, rót vào hơn nửa chén, không có giải rượu, liền ngửa đầu một hơi uống cạn, sau đó, lại cầm chai rượu đỏ, rót cho mình thêm một chén nữa.

Tô Dịch Thừa dừng xe trong tầng hầm xong xuôi, mới mở cửa xuống xe, lúc này điện thoại trong túi vang lên, là Diệp Tử Ôn gọi tới.

"A Thừa, cậu nhất định không biết hôm nay mình gặp được ai đâu." Bên kia điện thoại, giọng nói Diệp Tử Ôn có chút kích động.

Tô Dịch Thừa xoa xoa lông mày đau nhức, nói: "Mình không có thời gian đoán đố với cậu, lái xe cả ngày, tối nay còn có bữa tiệc, vừa mới xong thôi." Vừa nói vừa cầm cặp công văn xuống xe, đi thẳng đến cửa.

"Ú, nói ra cậu cũng khó mà tin được, có một số việc như đã định sẵn." Diệp Tử Ôn nói.

"Mình không nhớ là cậu bắt đầu tin vào số mệnh gì đó từ khi nào rồi." Tô Dịch Thừa trực tiếp vạch trần anh ta, nói: "Gặp ai rồi, lại có tâm tình tốt như vậy."

"Còn nhớ cô gái mà chúng ta gặp trong một quán cà phê hơn một tháng trước không?" Diệp Tử Ôn hỏi.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "Cô gái nào?"

"Chính là người xem mắt với đứa cực phẩm ý, cũng làm về kiến trúc giống mình, hôm nay gặp được cô ta ở công ty, té ra cô ta ở 'Chân Thành kiến trúc', hôm nay đi cùng Hoàng Đức Hưng tới công ty bọn mình họp, bàn bạc xong xuôi đi bọn mình mời bọn họ đi ăn cơm, vừa vặn lúc đó đi lấy ít tài liệu, nên cũng bị gọi đi cùng, thật đúng là, mình rất ấn tượng với cô ta, nhìn một cái liền nhận ra luôn." Diệp Tử Ôn vừa nói, tâm tình có chút hưng phấn.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa vô thức nhíu mày, tất nhiên anh nhớ được người phụ nữ trong miệng Diệp Tử Ôn, bởi vì người phụ nữ kia chính là bà xã của anh, nhưng nghe những lời này từ trong miệng người khác, sao lại có chút khó chịu như vậy."Ừ, sau đó thì sao?"

"Mình phát hiện cô ta cũng rất thú vị, cậu cũng biết đó, ít có ai ngăn cản được sức hấp dẫn của mình đâu, thế mà cô ta dường như không có chút hứng thú nào với mình, mình đoán đây là cô ta chơi trò lạt mềm buộc chặt." Diệp Tử Ôn suy đoán nói.

Chân mày càng nhíu chặt hơn rồi, giọng nói trong nháy mắt trở nên lãnh đạm: "Cô ấy không phải loại người như vậy."

Có điều là người nào đó dường như còn chìm đắm trong sự tự luyến bản thân, cũng không để tâm anh nói gì, tự tiếp tục: "Mình quyết định, ngày mai bắt đầu tiến công, mặc kệ là cô ta lạt mềm buộc chặt hay là gì, dù sao cô ta đã thành công khơi gợi hứng thú của mình rồi, uhm, đã lâu rồi không có ai, không có người phụ nữ nào có thể khiến mình kích động như thế." (TT: anh sắp tiêu đến nơi thì có, Amen)

Diệp Tử Ôn hoàn toàn không biết Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại, lúc này ánh mắt trở nên đáng sợ như thế nào, còn nói nóng lòng muốn thử, rất là kích động nữa.

Tô Dịch Thừa cười lạnh, gần như là nghiến răng nghiến lợi nhả ra hai chữ: "Phải không."

Đáng tiếc người nào đó không nghe ra được, tâm tình vẫn còn đang phấn khởi kích động, tiếp tục nói: "Đoán là trong khoảng thời gian này cô ấy sẽ buồn bực một chút vì chuyện bạn bè, mặc dù có

chút hèn hạ, nhưng mà có lẽ đây là thời cơ tốt nhất cho mình, ha ha."

Tô Dịch Thừa cười lạnh, "Quả thật hèn hạ."

"Úhm, được rồi, không tán gẫu với cậu nữa, lúc nào ra ngoài uống một chén, lâu rồi chúng ta không tụ tập rồi." Bên kia điện thoại mồm Diệp nào đó, hoàn toàn không biết mình đã đắc tội với người khác rồi, còn nhiệt tình mời mọc.

"Gần đây mình bắt đầu kiêng rượu rồi, sau này đừng tìm mình uống rượu." Tô Dịch Thừa lạnh lùng nói.

"Tại sao?" Đàn ông không uống rượu, vậy còn hẹn ra ngoài làm gì? Đi dạo phố, ăn cơm, xem phim? Đó là chuyện của đàn bà! Nhưng mà bọn họ là đàn ông thực thụ, đàn ông chân chính nha!

"Chỉ thị của bà xã." Tô Dịch Thừa nói rất tự nhiên, khoe miệng hàm chứa ý cười.

So với Tô Dịch Thừa, Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại rất là sảng sỡt thật sảng sỡt, hồi lâu mới chậm rãi nói: "a Thừa, từ khi nào thì cậu biến thành nô lệ của vợ rồi!" Còn chỉ thị của bà xã!

Tô Dịch Thừa cười, nói: "Mình về đến nơi rồi, cúp đây." Không đợi anh ta mở miệng, trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tô Dịch Thừa không lên ngay mà cầm điện thoại gọi cho Tô Dịch Kiều.

"Alo, anh, có việc?" Chỗ Tô Dịch Kiều có chút ầm ĩ, có thể nghe được ra hắn là còn đang ở nhà hàng.

Tô Dịch Thừa cười khẽ nói: "Hồi trước không phải em vẫn luôn muốn lấy số của Tử Ôn sao?"

"Anh bắng lòng nói cho em biết?" Tô Dịch Kiều có chút hoài nghi, dù sao trước đây cô mất bao nhiêu công sức, cũng không cạy từ miệng anh ra được nửa con số, đôi khi cô còn cho là mình không phải là em ruột của anh, Diệp Tử Ôn kia mới là anh em ruột với anh.

"Em là em gái anh nha, tất nhiên là anh thân với em hơn rồi." Tô Dịch Thừa vân đạm phong khinh nói, nụ cười trên mặt càng lớn hơn, trong mắt lóe ra tia tính toán.

"Cũng không phải là ngày đầu tiên em là em gái anh, anh trai,

nói thật đi, có điều kiện gì.” Trực giác Tô Dịch Kiều mách bảo, anh tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ bỗng lòng nói cho cô biết, cô là em gái ruột của anh, sớm biết anh có tiếng là lầm mưu nhiều kế.

“Có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tô Dịch kiều ngờ vực hỏi.

“Sau này mỗi ngày gọi cho Diệp Tử Ôn mười cuộc.” Tô Dịch Thừa nói thẳng.

“Hả...” Tô Dịch Kiều ngẩn người, một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Anh trai, em có thể biết Diệp Tử Ôn đã đắt tội với anh từ lúc nào, ở chỗ nào không?”

Tô Dịch Thừa cười lạnh, “Vừa rồi, trước cứ thế đi, chờ một chút, anh nhẫn số của cậu ta cho em.”

Nói xong, liền cúp điện thoại, sau đó sao chép số của Diệp Tử Ôn, soạn tin nhắn, gửi cho Tô Dịch Kiều. Làm xong xuôi, Tô Dịch Thừa mới xoay người vào thang máy, nhẫn tầng mười.

Mới mở cửa đi vào, đã ngửi được mùi rượu trong nhà, đèn trong nhà không bật, chỉ có ánh trăng lười biếng từ bên ngoài chiếu vào.

“An Nhiên?” Tô Dịch Thừa thử khẽ gọi, nhưng không nhận được lời đáp lại.

Đưa tay nhẫn công tắc bên tường, thoảng cái đèn sáng lên: “hư hư...” Nghe thấy có người lẩm bẩm, anh quay đầu nhìn, thấy An Nhiên ngồi bệt trên sàn nhà, nửa thân thể gục trên chiếc bàn trà, một tay cầm chai rượu đỏ, một tay cầm chén, miệng còn rên khe khẽ, vì đột nhiên sáng lên mà vô thức nhíu mày, như là đang kháng nghị cái gì.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thả cặp công văn trong tay xuống ghế sô pha, đột nhiên nhớ anh tới lời Diệp Tử Ôn vừa nói, rằng gần đây cô buồn bực chuyện bạn bè, nếu đoán không lầm, thì hẳn là chuyện vị hôn phu của Lâm Lệ ngoại tình.

Cô quá nặng tình nghĩa, cho nên mấy ngày nay, chuyện này vẫn luôn đeo bám, quấy nhiễu cô, cô cần trút ra, may mắn chẳng

qua cô chỉ ở nhà uống rượu trút hết ra, nếu không anh thật sợ là lúc đó sẽ không tìm được cô, bởi vì thời gian tiếp xúc với nhau thực sự là quá ngắn rồi, mấy ngày này chỉ có thể hiểu được ít ỏi chút thói quen sinh hoạt của cô, thích ăn rau xanh, thích ăn cá, chuộng đồ ngọt, sợ nắng, uống cà phê chỉ uống capuchino, nếu uống trà chỉ uống 'trà sữa Hoàng Gia', khi làm việc để một hộp bánh bí đỏ và một ly capuchino nóng ở bên cạnh, ghét ăn thịt mỡ nhất, nhưng mà nếu có người cố ý gấp cho cô, dù không thích, cô vẫn ép mình nuốt xuống, tất nhiên sẽ không nhai, chỉ một ngụm nuốt luôn.

Cởi áo khoác trên người xuống, khom lưng lấy chai rượu trong tay cô ra, bật cười lắc đầu, cô thế mà cũng uống hết một chai Lafite, cô coi rượu này là nước uống sao?

Vỗ nhẹ nhẹ mặt cô, gọi: "An Nhiên?"

An Nhiên khẽ cau mày, cái miệng nhỏ còn lâu bầu cái gì đó, gương mặt vì rượu mà lúc này đỏ ửng lên, vỗ vỗ, nhìn thật đẹp mắt.

Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó túm lấy thắt lưng cô.

Đột nhiên bị lơ lửng giữa không trung khiến cho An Nhiên đang say rượu có chút choáng váng, chau mày kịch liệt, nhìn sắc mặt rất khó chịu.

Nhin cô như thế, Tô Dịch Thừa nhỏ giọng nói bên tai cô: "An Nhiên, muốn nôn sao?" Nói xong liền ôm cô về phía phòng vệ sinh.

Đang mù mịt, An Nhiên mở mắt ra, dạ dày khó chịu như sóng biển, một luồng khí nóng cuồn cuộn từ dạ dày xộc lên, thoáng cái đã đến cổ họng, theo bản năng cô đưa tay che lại miệng mình, một tay khác túm bả vai Tô Dịch Thừa ý bảo anh thả mình xuống.

Nhìn người trong lòng một chút, biết cô thật sự sẽ nhanh chóng nôn ra, nên bước chân nhanh hơn đi về phía phòng vệ sinh.

Mắt thấy sắp đến phòng vệ sinh rồi, dạ dày lại cuồn cuộn, sau đó ào ào nôn ra, trong chốc lát, trước ngực hai người đều bị ướt một vùng lớn, không thể chật vật hơn nữa, hai người đều bị mùi rượu bao trùm.

Điều may mắn duy nhất là tối nay An Nhiên không ăn gì, nôn ra toàn rượu là rượu, đây là điều duy nhất đáng ăn mừng.

Vừa nôn xong, An Nhiên tỉnh rượu hơn nửa, sững sờ nhìn Tô Dịch Thừa, bỗng chốc không phản ứng kịp.

Tô Dịch Thừa cúi đầu nhìn bàn thân một chút, lại nhìn An Nhiên, có chút bất đắc dĩ bật cười.

Lúc này An Nhiên mới kịp phản ứng, cô nhìn anh, vẻ mặt sắp khóc rồi, vội nói "Xin, xin lỗi, em..."

"Đồ ngốc." Tô Dịch Thừa sủng nịch dùng trán đụng vào trán cô: "Sao phải nói xin lỗi, em không cõi ý, dù sao anh vừa về, cũng chưa tắm rửa."

An Nhiên nhìn anh, miệng lầm bầm, không biết nên khóc hay nên cười.

Tô Dịch Thừa ôm cô vào phòng tắm, để cô ngồi trên bồn cầu, còn mình thì ra ngoài lấy quần áo tắm rửa của hai người sau đó lại vào.

Nửa ngồi xổm trước mặt cô, cẩn thận cởi quần áo trên người cô.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, đột ngột đỏ mặt, không biết là do rượu đỏ hay là vì sự mập mờ lúc này. Khi tay anh vòng ra sau cởi nút áo con của cô, đột nhiên cô giơ tay lên che trước ngực, nhìn chăm chăm anh, hô hấp bắt đầu có chút dồn dập, có chút căng thẳng hỏi: "anh, anh đi ra ngoài trước đi?"

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, đưa tay néo cái mũi của cô, hỏi: "Em thấy anh thế này không cần tắm rửa?"

Mặc dù hai người là vợ chồng, trong khoảng thời gian này người nào đó có yêu cầu không thấp đối với phuơng diện kia, tần số còn khá cao, thế nhưng, nghĩ đến đối diện thẳng thắn thế này, cô vẫn cảm thấy không phóng túng được, vừa nghĩ, mặt đã hồng hồng kinh khủng.

"Vậy anh tắm rửa trước đi, đợi lát nữa em tắm." Nói xong, liền muốn đứng dậy rời đi. Nhưng vừa muốn đứng lên, dưới chân đã vô lực, cả người mất thăng bằng ngã vào lồng ngực Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa đưa tay đỡ được cô, thở dài nói: "An Nhiên, chúng ta là vợ chồng, nhất định phải xa cách như vậy sao?"

Tựa vào trong lồng ngực của anh, An Nhiên không nói ra được một câu, không phải là xa cách, là xấu hổ, là ngại ngùng.

Thả cô ra, chính cho cô ngồi ngay ngắn lại, bình tĩnh nhìn cô, "hứ?"

An Nhiên đỏ mặt lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ là, chỉ là thấy là lạ, không quen."

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay cởi quần áo trên người mình, cả người trần trụi đứng trước mặt cô, An Nhiên nhìn chăm chắm vào mặt anh, mặt còn đỏ hơn vừa rồi, nháy cũng không nháy mắt, rất sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn.

Tô Dịch Thừa đưa tay cởi đi bộ đồ còn sót lại trên người cô, mỉm cười nhìn cô, chậm rãi cúi đầu xuống, hôn, dịu dàng hôn lên cánh môi cô, nhẹ nhàng, nóng hổi nhưng mềm mại dán sát vào môi cô, nhưng chẳng qua chỉ dán sát, không có hành động nào khác.

Bàn tay lôi kéo bàn tay đang nắm chặt vì căng thẳng của cô, để chúng vòng lên cổ mình, mà tay mình thì chà xát da thịt mềm mượt của cô.

Dán sát vào môi cô, nhẹ nhàng mở miệng, "Như thế này có tốt hơn chút nào không?"

An Nhiên không nói lời nào, căng thẳng đến độ tim đập thình thịch, trong lòng thầm mắng, tốt, tốt con khỉ, thế này cô càng căng thẳng có được hay không!

Không đợi cô trả lời, khéo miệng Tô Dịch Thừa chậm rãi cong lên, sau đó vào giây phút An Nhiên định đẩy anh ra, bàn tay đang nắm thắt lưng mảnh khảnh của cô chợt nắm chặt lại, kéo cô đâm vào người mình, hai người dính sát vào nhau.

"Hư..." An Nhiên rên lên tiếng, nhưng mà đúng lúc đó môi anh thuận thế tiến vào trong miệng cô, đầu lưỡi cuốn lấy đầu lưỡi cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng và mất hồn chuẩn nhất.

Cho đến khi An Nhiên vì nụ hôn nóng bỏng này mà có chút không thở nổi, Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, nhưng không đợi An

Nhiên đứng dậy, mồi anh lại đặt lên, dây dưa còn nóng bỏng hơn vừa rồi. Chân bước dần từ phía ngoài đến chỗ vòi hoa sen, sau đó để nước ấm kia từ trên giội xuống người họ, nước dọc theo tóc, theo gương mặt, vì hôn cho nên có một phần theo đó mà chảy vào miệng bọn họ, nhưng bọn họ cũng không quan tâm.

An Nhiên không biết mình tắm rửa như thế nào, bởi vì đến khi thực sự tắm rửa thì cô đã mệt đến không muốn nhúc nhích nữa.

Mơ mơ màng màng bị người khác đánh thức, thì đã nằm trên giường, đã thay quần áo ngủ, thấy Tô Dịch Thừa mặc đồ ngủ ngồi cạnh giường, nửa ôm lấy cô, để cô tựa vào ngực mình, sau đó bưng chén trà giải rượu ở trên tủ đầu giường lên, dịu dàng nói bên tai cô: "Nào, ngoan, uống trà, nếu không ngày mai thức dậy sẽ rất khó chịu."

An Nhiên mơ mơ màng màng, chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe nói là trà, chân mày bất giác nhíu chặt lại, ngậm chặt miệng, lắc đầu. Cô ghét nhất là đắng gì đó, cô thà nhức đầu khó chịu chứ không muốn uống trà đắng.

Thấy cô trẻ con như vậy, Tô Dịch Thừa thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, lại chỉ có thể dùng phương pháp đối phó với trẻ con để đối phó với cô, đưa trà đến gần miệng cô, nói: "Không đắng, thật, anh cho thêm đường."

Nghe vậy, An Nhiên khẽ mở mắt, nhìn anh, như là đang xác nhận độ tin cậy lời anh nói, một lúc lâu, mới từ từ há miệng, Tô Dịch Thừa cẩn thận bưng chén đến gần miệng cô, sau đó từ từ cho cô uống.

Một chén trà giải rượu uống xong đến đáy, An Nhiên thật sự là vô cùng mệt mỏi, cực kỳ buồn ngủ, vừa mới uống xong, đã ngã xuống giường ngủ tiếp.

Tô Dịch Thừa dịu dàng cười khẽ, đưa tay vén sơ tóc cản vươn vào mắt cô, sau đó một lần nữa đắp chăn cho cô, rồi mới bưng cái chén ra khỏi phòng.

Sau khi rửa sạch cái chén, rồi vo ít gạo cho vào nồi cơm điện, đặt chế độ nấu cháo, làm xong mới trở về phòng, từ bên khác leo

lên giường, nằm xuống cạnh cô, một tay vòng qua cổ cô, để cô gối đầu lên cánh tay mình, một tay kia mò vào trong lòng, giúp cô điều chỉnh vị trí cho thoải mái.

An Nhiên cọ cọ, rù rì nói: "Không ngọt."

Tô Dịch Thừa sững sốt thật sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng 'không ngọt' trong miệng cô là chỉ trà giải rượu vừa rồi, không khỏi bật cười lắc đầu. Nhẹ giọng sủng nịch nói bên tai cô: "Đồ ngốc." Sau đó ôm cô cùng ngủ thiếp đi trong tiếng hô hấp của cô.

An Nhiên là bị đói mà tỉnh. Cho dù mí mắt nặng nề muốn dính vào nhau, nhưng dạ dày trống trơn, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Lờ mờ mở mắt ra, thấy trước mắt là gương mặt tuấn tú được phóng đại kia, hai mắt nhắm nghiền, ngủ rất điềm tĩnh, như là trẻ con vậy.

Từ khi cô và anh chung chăn gối đến nay, đây là buổi sáng đầu tiên cô tỉnh lại mà anh còn nằm bên cạnh, bình thường thói quen làm việc và nghỉ ngơi của anh rất tốt, bất kể là đêm hôm trước ngủ sớm hay muộn thì đúng năm giờ mười lăm phút sáng hôm sau, anh sẽ tỉnh lại, sau đó là tập thể dục gần hai tiếng, rồi về rửa mặt mũi, làm bữa sáng vừa vặn cô thức dậy.

Thì ra lông mi của anh rất dài, xinh xắn như của con gái vậy, hơi vểnh lên, nhìn rất đẹp. Cô biết anh là một người đàn ông nhã nhặn, nhưng lại không khó phát hiện ra bẽ ngoài ôn hòa của anh thật ra chỉ là tỏ ra với người khác, mà lúc này anh ngủ dường như là dở xuống mọi đề phòng, khoe miệng khẽ vểnh lên, cả người nhìn như một đứa trẻ, ngây thơ, đáng yêu.

Đưa tay nhẹ nhàng miêu tả mi của anh, sau đó trượt xuống cái sống mũi cao thẳng, rồi tới đôi môi mỏng của anh.

Nhin cánh môi không dày kia, nhớ tới chính vì nó tối hôm qua suýt nữa cô bị hôn mê không thở nổi, nghĩ đến liền bĩu môi, đùa dai vươn ngón giữa ra, nhẹ nhàng đặt lên môi anh, rồi muốn thu hồi, đột nhiên, anh bỗng dựng hé miệng, sau đó khẽ cắn ngón tay cô, nửa ngón tay bị anh ngậm vào trong miệng.

An Nhiên sợ hết hồn, đối diện với đôi mắt giảo hoạt kia, lúc này cô mới phát giác mình mắc lừa, tức giận bùi môi, lên án anh: "Anh thế mà lại giả vờ ngủ!" Hành động thật hèn hạ!

Tô Dịch Thừa mỉm cười, ánh mắt cười cong tít lại: "Anh tỉnh, chỉ không mở mắt thôi." Nói xong, vừa dùng đầu lưỡi mút mút ngón tay của cô.

An Nhiên bỗng dựng đở mặt, hờn dỗi nói: "thả em ra."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cũng quyết đoán nghe lời thả cô ra, chẳng qua giây tiếp theo thì xoay người lên trên, cúi đầu cho cô một nụ hôn chào buổi sáng nồng nàn.

Một lúc lâu mới thả cô ra, cười híp mắt nhìn cô: "chào buổi sáng."

An Nhiên bị hôn đến thở hổn hển, "chào, chào buổi sáng."

Nhin cô đỏ bừng mặt thật đáng yêu, mà vào buổi sáng đàn ông bao giờ cũng dễ dàng bị kích thích, nhìn một cái, Tô Dịch Thừa cúi người, tay bắt đầu không an phận trên cơ thể cô.

Thấy thế, An Nhiên túm được cái tay không an phận của anh, nhìn anh khẩn cầu: "em đói bụng. . ."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa vùi đầu vào cổ cô, nở nụ cười một lúc lâu, rồi mới ngẩng đầu, buồn cười nhẹ hôn lên môi cô, xoay người xuống giường, nói: "dậy đi, cháo nấu từ tối qua, bây giờ hẵn là rất nhừ rồi. Tối qua em uống nhiều quá, hôm nay phải ăn nhẹ một chút, sẽ tốt cho dạ dày."

An Nhiên cười nhạt gật đầu với anh, trong lòng có cảm giác ấm áp vì sự dịu dàng của anh, cũng vì sự quan tâm của anh.

Đến khi An Nhiên rửa mặt thay quần áo đi ra ngoài, Tô Dịch Thừa đã múc xong cháo đặt lên bàn ăn, trong nhà cũng không có gì có thể ăn với cháo, trong tủ lạnh còn mấy quả trứng gà, đập ra làm trứng rán, đặt trên bàn ăn, coi như là ăn kèm với cháo.

An Nhiên ngồi xuống trước bàn ăn, nhận lấy cái thìa và đũi đưa anh đưa cho, nhẹ nhàng nói: "cám ơn."

Tô Dịch Thừa chỉ cười khẽ, ngồi xuống trước mặt cô, bưng bát cháo lên ăn.

"Tôi hôm qua, thật là xấu hổ quá." An Nhiên áy náy nói.

Để bát đũa xuống, Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chú, buồn cười nói: "em không cảm thấy giữa chúng ta dùng mấy từ cảm ơn, xin lỗi, ngại quá này hơi nhiều sao?"

An Nhiên sững sờ, nhưng ngay sau đó cười dí dỏm lè lưỡi với anh.

Tô Dịch Thừa cười, gấp miếng trứng vào bát của cô, nhìn cô, cuối cùng hỏi: "hôm qua sao mà uống nhiều như vậy."

Động tác ăn cơm dừng lại, cười cười có chút mệt mỏi, nói: "hôm qua lúc ăn cơm gặp phải Trình Tường và người phụ nữ kia ăn cơm với nhau, sau đó chúng em cãi nhau, anh không biết đâu, hôm qua em thật cù, vừa hắt cả ly rượu lại vừa tát anh ta một cái, bây giờ nghĩ lại, chính mình cũng thấy khó tin, sau đó em đến nói rõ mọi chuyện cho Lâm Lệ."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chẳng qua là nhìn cô.

An Nhiên ngẩng đầu, cười cười tự giễu với anh, nói: "anh có thấy em rất ngốc không, rõ ràng không phải chuyện của mình, nhưng còn kích động hơn cả người trong cuộc."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, nói: "Lâm Lệ rất may mắn, có thể có một người bạn như em."

Chớp mũi An Nhiên hơi cay cay, nhìn anh, hốc mắt phiếm hồng: "em cũng vậy rất may mắn có người bạn như cô ấy, chuyện gì cũng nghĩ cho em, lo lắng cho em, thế nên, em mới không muốn cô ấy bị tổn thương, thật ra thì cô ấy rất đơn thuần, chuyện gì cũng nghĩ rất đơn giản, yêu một người thì quyết một lòng với người ta, nhưng có người lại không hiểu, không quý trọng, vì biết cô ấy yêu anh ta, cho nên tùy tiện lăng phí tình cảm của cô ấy. Lâm Lệ tốt như thế, tốt bụng như thế, cô ấy không đáng nhận được kết cục như vậy." Nói xong, nước mắt không khống chế từ trong hốc mắt chảy xuống.

Tô Dịch Thừa vòng qua bàn ăn đến chỗ cô, đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ vỗ về lưng cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Được rồi, không sao rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Chương 80: Lâm Lệ, mi thật ngu ngốc

An Nhiên ngồi trong phòng làm việc, tay cầm bút vẽ, mà tâm tình vẫn không sao bình tĩnh được, chán nản ném chiếc bút trên tay lên bàn làm việc, lại vò bản phác thảo thiết kế kia thành viên, ném vào thùng rác. Một ngày hôm nay, bên trong đã có bốn năm viên giấy như thế.

Nhin cái điện thoại trên bàn, cuối cùng cũng không nhìn được mà nhấc lên, muốn gọi cho Lâm Lệ, "cốc cốc cốc..." Cửa phòng làm việc đột nhiên bị gõ gõ.

An Nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn phía cửa, cất giọng nói: "Vào đi."

Lăng Nhiễm mỉm cười đứng ở cửa, nhìn cô, hỏi: "Tôi có thể vào không?"

An Nhiên ngẩn người, sắc mặt khẽ biến đổi, một lúc lâu mới gật đầu.

Lăng Nhiễm đi vào, ngồi xuống trước mặt cô, nhìn cô, áy náy nói: "An Nhiên, lần trước tôi uống rượu say, cho nên hơi thất lễ, nếu có nói gì không nên nói, cô nhất định đừng để ý."

An Nhiên cười nhạt, gật đầu với cô: "Không có."

Lăng Nhiễm giống như là thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt, cô không biết mấy hôm nay tôi tự trách nhiều như thế nào, chỉ sợ hôm đó mình nói gì không nên nói, gây ra hiểu lầm giữa cô và a Thừa, thế thì tôi thật đáng chết."

An Nhiên cười nhạt, không muốn tiếp tục đề tài này, nên hỏi ngược lại: "Cô Lăng là đến tìm Lăng Lâm ư, cô bé không có ở ngoài sao?"

"Ừ, muốn hẹn Lăng Lâm đi ăn cơm, hai chị em đã lâu không liên lạc rồi, hôm nay muốn cùng ra ngoài, tốt cho củng cố tình cảm." Lăng Nhiễm cười nhạt nói, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, hỏi An

Nhiên: "An Nhiên có muốn cùng đi không, nghe Lăng Lâm nói xung quanh đây có nhà hàng không tệ, món ăn rất ngon."

An Nhiên vội lắc đầu, thử nói: "Không được, trưa nay Dịch Thừa nói đến đón tôi." Mắt nhìn thẳng vào phản ứng trên mặt cô, cho nên không bỏ sót tia cô đơn chọt lóe rồi biến mất trong mắt cô ta.

Lăng Nhiễm gượng cười, nói: "Thế a, vậy cũng tốt, chúng ta sẽ không quấy rầy thế giới riêng của hai người."

An Nhiên gật đầu, không nói gì nữa, thật ra thì cũng không có thế giới hai người gì như cô nói, sáng nay khi đưa cô đi làm, Tô Dịch Thừa nói tối nay có việc, có thể muộn mới về, tan tầm bảo cô tự gọi xe về.

An Nhiên nói như thế là muốn dò xét thái độ của cô ta, xem cô tay là thật tình hay giả ý, mà hiển nhiên là, cô ta tiếp cận cô là vì Tô Dịch Thừa.

Lăng Nhiễm giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, nói: "Được rồi, không quấy rầy cô làm việc nữa, tôi ra ngoài chờ Lăng Lâm."

An Nhiên gật đầu, không giữ cô lại.

Khi An Nhiên còn đang ngẩn người nghĩ tới chuyện Lăng Nhiễm, thì điện thoại trên bàn vang lên, nhắc điện thoại từ di động lên, người gọi đến là Lâm Lệ, cô không hề chần chừ, vội vàng nhẫn nút nghe: "Alô, Lâm Lệ."

"Ừ." Bên kia điện thoại Lâm Lệ đáp, nhưng mà nghe tiếng không hoạt bát, vui tươi như ngày xưa, nhẹ nhàng thản nhiên, nghe như có cảm giác vô lực, không nghe ra chút sức sống nào.

An Nhiên có chút lo lắng, dè dặt hỏi: "mi ...không sao chứ?"

"Ha ha." Ở bên kia Lâm Lệ cười khẽ, nói: "Buổi trưa đi ăn cơm cùng ta đi, đúng rồi, chiêu có xin nghỉ được không?"

"Tốt, chiêu mi muốn đi đâu, ta đều tháp tùng." Không có hỏi nhiều, An Nhiên liền đồng ý. Làm bạn bè, chính vào những lúc như thế này thì cần nhanh chóng tới ủng hộ đối phương, để cô ấy biết, thật ra cô ấy không cô độc, bởi vì có một người, mãi mãi đứng bên cạnh cô ấy, làm hậu thuẫn cho cô ấy, cho cô ấy sức mạnh.

Buổi trưa khi đến nhà hàng, Lâm Lệ đã ở đó rồi, ngồi cạnh cửa

sổ, quay đầu nhìn ra ngoài, thật ra thì lúc An Nhiên vừa xuống xe đã nhìn thấy cô ấy, hai mắt vô thần, nhìn ra ngoài không hề có tiêu cự, vì thất thần nên không hề phát hiện ra An Nhiên đứng ngoài cửa sổ nhìn cô ấy một lúc lâu.

Đi vào trong nhà hàng, ngồi xuống đối diện cô ấy, đến gần mới nhìn rõ toàn bộ dáng vẻ mệt mỏi của cô ấy, cả người tiêu tụy, đôi mắt vì khóc mà hơi sưng phù, nhìn cô ấy như vậy, trong lòng An Nhiên khó chịu không nói nên lời, thậm chí còn khó chịu hơn gấp trăm lần so với chính mình trải qua.

Nhin cô một lúc lâu An Nhiên mới lên tiếng gọi: "Lâm Lệ." Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, lo cô sợ hãi.

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, phản ứng lại, quay đầu nhìn An Nhiên đứng trước mặt, cố gắng kéo khói miệng nở nụ cười, "Đến rồi."

An Nhiên gật đầu, nói: "Đã chờ lâu rồi sao?"

Lâm Lệ lắc đầu, "Không."

Nhin cô, An Nhiên vừa định mở miệng thì nhân viên phục vụ cầm thực đơn lên, mỉm cười hỏi: "Hai vị cần gọi món gì?"

Lâm Lệ tiện tay lật xem, không hề như dĩ vãng vừa lật thực đơn vừa gọi món, hôm nay, cô lật thật lâu, cuối cùng thì có chút thắc vọng lắc đầu, gấp thực đơn lại, nhìn An Nhiên, nói: "Mi gọi chút gì đi."

Liếc nhìn Lâm Lệ, An Nhiên gật đầu, đưa tay nhận lấy thực đơn trong tay cô.

An Nhiên không từ chối, lật tìm, gọi rất nhiều món mà bình thường Lâm Lệ thích ăn, ngay cả nhân viên phục vụ đứng cạnh cũng kinh ngạc trợn mắt nhìn, hỏi: "Xin hỏi, còn có người đến nữa sao?"

An Nhiên lắc đầu, "Không có, chỉ có hai người chúng tôi. Đúng rồi, lại thêm một tô chả cá thịt băm." Nói xong thì gấp lại thực đơn, trả lại cho nhân viên phục vụ, nói: "Phiên cô dặn phòng bếp làm nhanh lên một chút, chúng tôi đã đến đủ rồi."

Nhân viên phục vụ mỉm cười gật đầu đi ra, sau đó liền có nhân

viên tạp vụ đưa lên hai chén nước.

An Nhiên nhìn chăm chăm vào Lâm Lệ, muốn hỏi, rồi lại hỏi không ra miệng.

Lâm Lệ cười cười với cô, mặc dù nụ cười kia rất gượng gạo, rất khó nhìn. Bưng chén nước lên nhấp một hớp, sau đó mới chậm rãi nói: "Muốn hỏi gì, cứ hỏi đi."

An Nhiên nhìn cô, há mồm muốn hỏi, nhưng cổ họng như là khô khốc vậy, không nói ra được một câu, không hỏi ra miệng được.

Bưng chén nước lên uống một ngụm to, rồi để xuống, nhìn chăm chăm Lâm Lệ, nghiêm túc hỏi: "Trình Tường, nói với mi rồi?"

Lâm Lệ gật đầu, tay cầm cái chén, ngón tay khẽ vẽ vòng quanh cái chén.

An Nhiên im lặng, một lúc lâu không nói gì.

Rồi sau đó nhân viên phục vụ bưng món ăn đầu tiên lên, hai người cứ ngồi như vậy, im lặng.

Món thứ hai, món thứ ba, món thứ tư ...

Hai người không ai động đũa, cứ ngồi ngây người ra như vậy, không nói lời nào.

Mãi đến khi món ăn cuối cùng được đưa lên, nhân viên phục vụ khó hiểu nhìn hai người một cái, cuối cùng vẫn tần trách (hoàn thành trách nhiệm) báo cho các cô biết món ăn đã được đưa lên đầy đủ, An Nhiên mới phản ứng lại, gật đầu với cô ta, tỏ vẻ đã biết.

An Nhiên tự nhận không giỏi mồm miệng, không giỏi giao thiệp cũng không giỏi an ủi, thật ra thì giữa cô và Lâm Lệ, Lâm Lệ luôn sắm vai là người an ủi, vì cô ấy rất may mắn, từ nhỏ đến lớn, một mạch đều thuận lợi, ngay cả đường tình, mỗi tình đầu thì gặp một người bạn trai hoàn mĩ như Trình Tường, dịu dàng và phục tùng, lại càng sủng nịnh cô, cầu sao được vậy, thậm chí vì cô ấy, không ngại xuống bếp nấu cơm, mười năm này, tình yêu của bọn họ thật giống như đồng thoại vậy, có khởi đầu tốt đẹp, sau đó mong đợi kết quả tốt đẹp.

Nhưng ai mà biết được, tình yêu của bọn họ chẳng qua là

chuyện đảo ngược của tình yêu giữa cô bé lợ lem và hoàng tử. Vì tình yêu của cô bé lợ lem và hoàng tử lúc mới đầu đã phải trải qua trắc trở, cuối cùng mới sống hạnh phúc với nhau. Mà bọn họ thì ngược lại, bọn họ có khởi đầu đáng hâm mộ, nhưng không có được kết cục mà mọi người chờ mong như trong đồng thoại.

Nhin cô, An Nhiên chậm rãi duỗi tay ra, cầm tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa tay cô, bình tĩnh nói: "Dù xảy ra chuyện gì, dù mi làm gì, nghĩ gì, đừng lo lắng, mi không phải chỉ có một mình, ta mãi mãi ở bên cạnh ủng hộ mi vô điều kiện!"

Lâm Lệ nhìn cô, chớp mũi hơi cay cay, ngẩng mặt lên, quật cường ép nước mắt xuống. Một lúc lâu, mới nhìn thẳng vào An Nhiên, nói: "Thực sự là ta làm gì cũng đều ủng hộ ta chứ?"

An Nhiên bình tĩnh gật đầu, cô ấy là bạn tốt nhất của cô, tất nhiên cô sẽ ủng hộ tất cả quyết định của cô vô điều kiện, như là cô ấy đối với cô hồi đó.

Lâm Lệ nhìn cô, chậm rãi mở miệng: "An tử, chiêu nay đi chọn áo cưới với ta đi!"

An Nhiên sững sờ nhìn cô, một lúc lâu vẫn không kịp phản ứng, lắc đầu, nói: "ta ... mi, mi vừa mới nói gì?" Không phải là cô nghe nhầm đấy chứ!

"An tử, chiêu nay cùng ta đi chọn áo cưới đi." Lâm Lệ bình tĩnh lặp lại.

An Nhiên nhìn cô, không nói ra được một câu.

Lâm Lệ gương cười, nhìn cô, lắc đầu, cắn chặt môi nói: "ta, ta không từ bỏ được, ta yêu anh ấy mười năm rồi, đột nhiên bảo ta từ bỏ, ta không thể, thực sự không thể."

Im lặng rất lâu, An Nhiên hỏi: "Còn người phụ nữ kia?" Cô còn nhớ rõ lời nói chắc như đinh đóng cột của người phụ nữ kia rằng Trình Tường sẽ cùng đi Mĩ với cô ta!

Lâm Lệ cong khóe miệng, chậm rãi mở miệng: "Người phụ nữ kia là bạn thanh mai trúc mã của Trình Tường, trước khi lên đại học, mỗi ngày bọn họ đều ở cùng nhau. Trình Tường thích cô ta, thích từ hồi còn nhỏ, anh ấy nói từ khi anh ấy bắt đầu hiểu chuyện, nguyện

vọng lớn nhất của anh ấy chính là lớn lên cưới cô ta làm vợ, nhưng anh ấy biết đây chỉ là ý nghĩ của anh ấy, vì Tiêu Tiêu không thích anh ấy, chỉ coi anh ấy là anh trai, Tiêu Tiêu vẫn thích người thanh niên cùng lớn lên với bọn họ, mãi đến khi thi vào đại học, hai người bọn họ rõ rệt công khai quan hệ với người nhà và bạn bè, tình yêu của bọn họ nhanh chóng nhận được lời chúc phúc của mọi người, dù là người thân hay bạn bè, bao gồm cả Trình Tường. Cuối cùng Tiêu Tiêu và người đàn ông kia ra nước ngoài theo kế hoạch, mà Trình Tường khăng khăng ở lại, vào trường đại học của chúng ta."

An Nhiên chỉ lảng lảng lắng nghe, không nói chen vào.

Lâm Lệ lại nhấp một hớp nước, tiếp tục nói: "Thật ra thì ta vẫn biết trong lòng anh ấy có bóng hình người khác, thậm chí vẫn biết mình chẳng qua chỉ là thể thân của cái bóng kia, nhưng mà ta không quan tâm, ta thực thực yêu anh ấy, ta không để ý anh ấy khăng khăng bảo ta để tóc dài, không quan tâm anh ấy bảo ta đừng nhuộm gì cả mà để tóc đen, thậm chí không để ý đôi khi anh ấy sẽ ngây người ra nhìn tóc ta, vuốt tóc ta mà cười ngây ngô, ta biết anh ấy đang nhớ tới người phụ nữ kia cũng có mái tóc như thế. Mà mấy năm nay, anh ấy đối xử với ta rất tốt, tốt đến mức ta suýt nữa quên mất, quên mất mình chẳng qua chỉ là thể thân của người khác."

"Lâm Lệ, sao mì lại ngu ngốc như vậy." An Nhiên đau lòng nhìn cô.

Ngước mắt, ép nước trở về, lắc đầu, "ta không cảm thấy uất ức, anh ấy cũng không hề để ta uất ức chút nào, nhiều năm như thế, ta có thể cảm giác được anh ấy yêu ta, khi anh ấy ôm ta, khi khẽ gọi tên ta, ta biết anh ấy không phải là không có tình cảm với ta, anh ấy cũng yêu ta."

"Nếu anh ta yêu mì, vậy tại sao anh ta còn lảng nhảng với người phụ nữ kia." An Nhiên chất vấn. Bất kể hồi đó như thế nào, hiện tại mới là quan trọng, nếu anh ta yêu Lâm Lệ, vì sao lần này Tiêu Tiêu quay về, anh ta lập tức chạy đến bên cô ta, phải biết

rắng, hiện tại Lâm Lệ còn mang đứa con của bọn họ, vài ngày nữa bọn họ sẽ kết hôn!

"Anh ấy chỉ chăm sóc cô ta, Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ở Mĩ bị tổn thương rất lớn, người kia, người đàn ông cùng lớn lên với bọn họ hư hỏng rồi, đã yêu một du học sinh Trung Quốc khác, mà khi Tiêu Tiêu rời đi mới biết mình đang mang thai, lần đó khi mi gặp phải Trình Tường ở bệnh viện là tâm trạng Tiêu Tiêu kích động nên không cẩn thận mà động thai, buộc phải ở lại bệnh viện dưỡng thai, mà cha mẹ của Tiêu Tiêu đã di dân sang Canada từ mấy năm trước, ở đây, trừ Trình Tường, cô ta không còn người quen khác." Đây toàn bộ những gì Trình Tường nói cho cô biết.

"Lâm Lệ, mi đang lừa mình dối người!" An Nhiên nhìn cô, hốc mắt phiếm hồng.

Hít mũi một cái, Lâm Lệ cười ra tiếng, lắc đầu, nói: "Ta lựa chọn tin tưởng, chỉ là muốn cho anh ấy và mình thêm một cơ hội." Nói xong, nước mắt không khống chế được nữa chảy xuống, nói, "An Nhiên, ta và anh ấy đã quen nhau mười năm, không phải là một năm hai năm, đời người có thể có bao nhiêu lần mười năm, chúng ta đã hai mươi tám tuổi rồi, trước mươi tuổi thậm chí chúng ta không hiểu yêu là gì, trước mươi tám tuổi, chúng ta vẫn sống trong tình yêu của cha mẹ, sau mươi tám tuổi, ta dùng toàn bộ mươi năm nay để yêu anh ấy, có thể nói ta đã giành quá nhiều tình thần và tình cảm vào người đàn ông này, bây giờ đột nhiên bảo thu lại, sao có thể, sao có thể nói thu lại là có thể thu lại."

An Nhiên nhìn cô ấy, nước mắt tuôn rơi còn nhiều hơn cô ấy, che miệng, một câu cũng không nói nên lời. Cô chứng kiến chẳng đường mươi năm nay của cô ấy và Trình Tường, nên còn rõ hơn ai hết, cô ấy đã tồn bao thời gian và tình yêu với Trình Tường.

An Nhiên không biết nên nói gì, "Lâm Lệ, mi thật ngu ngốc." Cô đau lòng cho Lâm Lệ, thương tiếc cô yêu ngu ngốc như vậy.

Lâm Lệ cười, trên mặt còn vươn nước mắt, nói: "Để ta, để ta ngốc một lần đi, nhưng mà mi yên tâm, lần này ta sẽ không bị tổn thương nữa, đau nhất cũng là như thế này, chúng ta sẽ kết hôn,

chúng ta còn có đứa con, Trình Tường là một người đàn ông có trách nhiệm."

An Nhiên nhìn nàng, rút cái khăn giấy trên bàn ra đưa cho cô: "Đáng giá không?"

Lâm Lệ gật đầu, trịnh trọng, nói: "đáng giá!"

An Nhiên không nói thêm gì nữa, nhẹ gật đầu, sợ cô ấy khó chịu, nên quyết định chấm dứt đề tài ở đây, đưa tay lau đi nước mắt trên khéo mắt cô ấy, sau đó cầm đôi đũa trước mặt cô ấy, bỏ giấy bọc bên ngoài ra, đưa đũa cho cô ấy, cố gắng nở nụ cười, nói: "Ăn đi, ăn xong ta với mi đi thử áo cưới."

Lâm Lệ gật đầu đồng ý, nhận lấy đôi đũa trong tay cô, nhìn cô cười ra tiếng.

An Nhiên cũng cười, chẵng qua là cười cười, giọt lệ trong hốc mắt không ngăn được chảy xuống. Cô chỉ hy vọng, Trình Tường nói thật, mà Lâm Lệ sẽ không bao giờ bị tổn thương nữa.

Cả bữa cơm, khoảng mươi mấy món ăn, dường như không hề được đựng mấy đũa, nhiều món ăn còn không được đựng vào, còn nguyên như vừa mới được bưng lên, hôm nay Lâm Lệ ăn rất ít, chỉ搛 vài miếng cần tây, không động vào những món khác, hoàn toàn không còn là bộ dạng ăn thế nào cũng không no trước kia.

An Nhiên lo cho cô, nhưng cũng không dám ép buộc, gọi nhân viên phục vụ đưa cốc sữa lên, Lâm Lệ dường như không có khẩu vị như trước, lắc đầu, chỉ nói mình không uống được.

Lần này An Nhiên không hề nhượng bộ, trực tiếp nghiêm mặt, nói: "mi không vì mình thì cũng phải nghĩ cho đứa bé, mi có hề không ăn, nhưng mà mi định bỏ đói đứa bé sao?"

Lâm Lệ nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng nhắc cốc sữa kia lên uống, giống như là uống thuốc đắng vậy, một ngụm uống hết.

Ra khỏi nhà hàng, hai người liền đi cửa hàng áo cưới mà Lâm Lệ đã dự định.

Nhân viên trang điểm nhìn hai người, không nén được liên tục hỏi, chỉ vào mắt hai cô mà hỏi có chuyện gì.

An Nhiên lấp cớ tối nói tối qua trước khi đi ngủ hai người uống

nhiều nước, cho nên sáng nay thức dậy hơi sưng lên một chút, tưởng là nó sẽ tự tiêu, lại không ngờ là đến trưa rồi, mà không thấy dấu hiệu xẹp xuống.

Nhân viên trang điểm ngờ vực nhìn cô, nhưng cũng không hỏi nhiều nữa, bảo Lâm Lệ ngồi xuống trước gương trang điểm, giúp cô lau mặt, bắt đầu trang điểm, vừa trang điểm vừa nói: "đến lúc kết hôn, trước khi ngủ nhớ kỹ không được uống nước, một chút cũng không được, với lại cũng không được khóc, vì sau khi khóc cũng giống như bây giờ, sưng lên như quả hạch đào, nhìn thật dọa người. May là bây giờ chỉ là thử trang điểm, lần sau là lễ kết hôn chính thức, chuyện lớn nhất đời người, ai cũng muốn mình xinh đẹp nhất."

Lâm Lệ chỉ cười gật đầu, nói rằng lần sẽ chú ý.

Trang điểm xong, người phụ trợ cô dâu mang bộ áo cưới đặt trước đó đã được ủi xong để Lâm Lệ thử.

Lâm Lệ hơi căng thẳng, trước khi đi vào còn nhìn An Nhiên, An Nhiên cười nhạt gật đầu với cô ấy, nếu đã lựa chọn ngốc nghếch một lần, vậy thì cứ ngốc đi, nếu đã lựa chọn ngốc nghếch không nhìn ra người đàn ông đó nói dối, vậy thì để người đàn ông kia lừa gạt cô một lần, và thời hạn là cả đời!

Khi Lâm Lệ đi từ sau tấm rèm lớn kia ra ngoài, người phụ trợ cô dâu cầm đuôi áo cưới cho cô, nhân viên trang điểm vừa rồi dặm lại lớp trang điểm cho cô, giống như là cô công chúa sang quý vậy. Bộ lễ phục này được đặc biệt làm theo yêu cầu, hở vai, làm lộ ra xương quay xanh xinh đẹp của Lâm Lệ, eo được thiết kế không hề bó sát bụng, nhưng phá cách, làm nổi bật lên đường cong tinh tế của cơ thể. Nửa trên áo cưới là kết nhiều ren hoa, trước sau phối hợp với nhau, mà phần dưới của áo bồng bềnh cộng với vạt áo không dài, thật ra thì thiết kế không có gì đặc biệt nhưng vô cùng đẹp mắt.

Lâm Lệ ngượng ngùng nhìn An Nhiên, giống như đang hỏi, xinh đẹp không?

An Nhiên gật đầu, cười giơ ngón tay cái lên với cô, rồi sau đó

liếc về phía quầy để đồ trang sức và vương miện phía sau cô, đến đó lấy ra một cái, đội lên tóc cô, lấy ra sợi dây chuyền đeo cho cô, sau đó xoay người cô lại, nhìn về phía gương, nhỏ giọng nói bên tai cô: "thật xinh đẹp, Lâm Lệ nhà chúng ta nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới."

Lâm Lệ nhìn mình trong gương, cười hạnh phúc.

Cả buổi chiều, hai người đều ở trong cửa hàng áo cưới, Lâm Lệ chọn tổng cộng hai bộ lễ phục và một sườn xám, sườn xám hơi rộng, vừa vặn trước hôn lễ có thể sửa thành cỡ nhỏ của Lâm Lệ. An Nhiên cũng thử lễ phục phù dâu cho hôm đó, cùng để tiệm áo cưới chỉnh sửa lại.

Đến khi hai người đi ra khỏi cửa hàng áo cưới, đã gần 4 giờ rồi. Buổi trưa không ăn được gì, An Nhiên đề nghị đi uống trà ở quán cà phê gần đó.

Lâm Lệ thật sự không đói bụng, nhưng vừa định lắc đầu từ chối, lại bị ánh mắt của An Nhiên cản lại, cuối cùng nhẹ tay khẽ đặt lên cái bụng còn bỗng phẳng, gật đầu, đi cùng cô vào một quán cà phê.

Lại là vị trí gần cửa sổ, dường như các cô vô cùng có duyên với vị trí gần cửa sổ.

An Nhiên gọi cốc sữa tươi nóng cho Lâm Lệ, còn mình thì gọi trà sữa, điểm tâm thì gọi bánh ngọt.

Lâm Lệ vẫn không đói, nhưng dưới thái độ cứng rắn của An Nhiên, vẫn ăn hơn nửa cái bánh ngọt. Nhưng mà vừa để đưa xuống, cô liền che miệng, chạy vào phòng vệ sinh.

An Nhiên thở dài, lại không thể làm gì, Lâm Lệ chỉ cần không vui một chút, sẽ luôn mắc bệnh kén ăn, rõ ràng có khẩu vị tốt như thế, nhưng ăn gì nôn nãy, không có cách nào khác.

Mới nghĩ đến đó, thì góc bàn bị gõ vang, ngẩng đầu, thấy Đồng Tiểu Tiệp mỉm cười nhìn cô, nói: "thật trùng hợp, Tô phu nhân." Nói xong, liền trực tiếp ngồi xuống đối diện cô.

An Nhiên nhìn cô, nhàn nhạt cong cong môi: "cô Đồng."

Đồng Tiểu Tiệp ngồi đối diện nhíu mày, vừa cười vừa nói: "tôi

quen người khác gọi tôi là Mạc phu nhân hơn."

An Nhiên cười cười, nhìn cô ta nói: "vậy Mạc phu nhân, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, chỗ cô đang ngồi có người ngồi rồi."

Đồng Tiểu Tiệp ra vẻ hiểu rõ gật đầu, "a, như vậy a." Sau đó đứng dậy, vừa cười vừa nói: "tôi đến chặng qua là muốn chào hỏi Tô phu nhân một chút, bây giờ đã gặp rồi, tôi cũng nên đi, Tô phu nhân từ từ dùng."

An Nhiên gật đầu, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Đồng Tiểu Tiệp cười nhạt xoay người, đi thẳng vào trong phòng riêng.

Lâm Lệ vừa vặn đi ngang qua vai cô ta, đặc biệt quay đầu lại nhìn cô ta, hỏi An Nhiên: "cô ta là Đồng Tiểu Tiệp? Cô ta đến làm gì?"

An Nhiên gật đầu, "không biết, nói là đến chào hỏi ta."

"Có bệnh." Lâm Lệ nhỏ giọng chửi một câu.

An Nhiên cười cười, nói với cô, "đi thôi, ta đưa mi trở về."

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, lắc đầu, nói: "không cần, vừa rồi Trình Tường gọi điện thoại đến, nói đến đón ta, hiện tại hắn là đang trên đường đi rồi."

An Nhiên không nói chuyện, một lúc lâu mới gật đầu.

Hai người ngồi lại trong quán cà phê thêm một lát, mấy phút sau Trình Tường đến, vẫn dừng xe ở phía ngoài, xuống xe, vẫy vẫy Lâm Lệ, hình ảnh này thật quen thuộc biết chừng nào, chặng qua lần này, Lâm Lệ không kích động đáp lại anh ta như lần trước, chỉ nhàn nhạt cong cong khóe miệng, gật đầu với anh ta, cầm túi xách đi ra ngoài.

An Nhiên không đi cùng Lâm Lệ, chỉ nhìn bọn họ lên xe, sau đó rời đi. Cô không biết Lâm Lệ lựa chọn như vậy là đúng hay sai, chỉ hy vọng cô ấy không phải hối hận, không bị tổn thương nữa.

Chương 81: Câu hành động nhanh quá rồi

Buổi tối, trước khi ngủ An Nhiên kể lại cho Tô Dịch Thừa quyết định của Lâm Lệ, để anh phân tích Lâm Lệ làm như vậy đến tột cùng là đúng hay sai.

Trong phòng lờ mờ ánh đèn, lúc này An Nhiên đang nằm trong lòng anh, gối đầu lên cánh tay anh, mở to mắt nhìn gian phòng trong màn đêm, đang đợi đáp án của anh.

Rất lâu Tô Dịch Thừa mới chậm rãi mở miệng, thản nhiên nói: "Thật ra thì không thể nói rõ đúng hay sai, về tình cảm, căn bản là không có tiêu chí cố định nào để đánh giá đúng sai, chỉ có đáng giá và không đáng giá, nếu cô ấy cho làm thế là đáng giá, thì sẽ không tồn tại cái gì là đúng và sai. Thực ra thì dù cuối cùng cũng sẽ bị tổn thương, nhưng tổn thương đôi khi cũng không nhất định là chuyện xấu, kỳ thật đôi khi đau đớn là cách trưởng thành nhanh nhất, tất nhiên, cũng phải trả giá rất lớn."

An Nhiên im lặng, một lúc lâu mới hơi thương cảm mở miệng: "Em muốn Lâm Lệ mãi mãi không lớn lên, vẫn vui vui vẻ vẻ như trước cả đời."

Tô Dịch Thừa nhẹ vỗ về lưng cô, động tác đó giống như đang an ủi cô, để tâm trạng của cô từ từ bình tĩnh lại. Sau đó mới nhàn nhạt mở miệng: "Mọi chuyện đều tính hai mặt, có lẽ em nên nghĩ như vậy, hiện tại biết vẫn tốt hơn là sau này biết, bây giờ là mười năm tình cảm, nếu là sau này mười lăm năm, hai mươi năm tình cảm, khi đó mới biết, sẽ bị tổn thương càng sâu hơn, đến lúc đó theo thời gian ngày càng tăng lên, thậm chí ngay cả thời gian để chữa lành vết thương cũng lâu hơn rất nhiều."

"Có lẽ thế." An Nhiên nói, thanh âm khe khẽ dịu dàng lulling. Anh nói không sai, đúng như anh nói như vậy. Mặc dù đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại biết còn tốt hơn là vài năm sau mới biết, đến lúc đó hậu quả còn tệ hại hơn bây giờ.

Tô Dịch Thừa hôn lên trán cô, trong bóng tối dường như nhìn

thấy tất cả, đưa tay vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của cô, sau đó nhẹ giọng nói bên tai cô: "Được rồi, ngủ đi, đừng nghĩ nữa, có lẽ không tồi tệ như em nghĩ, nếu Lâm Lệ đã lựa chọn thế, nhất định là suy nghĩ kĩ càng làm thế nào để cho bản thân cô ấy hạnh phúc và vui vẻ, đó không phải là điều em muốn sao? Tất cả sẽ ổn thôi."

An Nhiên không nói nữa, chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó xê dịch, rúc vào trong lòng anh, vừa gật đầu, vừa nhắm mắt lại.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giống như dỗ trẻ con vậy, vỗ nhẹ cho cô chìm vào giấc ngủ. Cho đến nghe thấy tiếng cô dần dần ổn định, mới yên lòng, cùng ngủ thiếp đi với cô.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, như thường lệ, Tô Dịch Thừa đã không có ở đây, ánh nắng từ ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, bên trong từ từ sáng sủa.

Mở to mắt nhìn trần nhà một lúc, rồi An Nhiên mới trở mình xuống giường, theo thói quen đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, thay quần áo ra ngoài, vừa vặn tầm giờ.

Mở cửa phòng đi ra ngoài, thấy Tô Dịch Thừa đưa lưng về phía cô, ở sau cánh cửa bếp kép hờ đang làm trứng rán, trên lò nướng bên cạnh có hai lát bánh mì vàng óng, trên mặt bàn ăn đã có hai lát đã nướng xong, còn có hai đĩa xúc xích và chân giò hun khói, nhìn qua thật hấp dẫn.

An Nhiên đột nhiên cảm giác mình thực hạnh phúc, nhìn bóng lưng của anh, khéo miệng chậm rãi cong lên thành nụ cười. Không suy nghĩ nhiều, cứ như vậy đi về phía anh, sau đó từ phía sau vòng qua thắt lưng anh, để mặt dán vào sống lưng to lớn của anh, cảm giác ôm anh thật vô cùng tốt đẹp.

Tô Dịch Thừa bị động tác của cô làm sững sốt, suýt chút nữa làm cháy xém trứng trong nồi, vội vàng lấy muỗng xào đảo đảo trứng gà trong nồi, món trứng kia chưa đến nỗi bị dính xát vào đáy nồi, khéo miệng bất giác cong lên ý cười, một lúc lâu mới hỏi: "sao thế?"

An Nhiên dán lưng anh lắc đầu, thấp giọng nói, "Không có gì, chỉ làm muộn ôm anh một cái." Nói xong, dùng sức ôm anh chặt hơn

chút nữa. Cảm giác ôm anh thế này thật kỳ diệu, kề sát vào lưng anh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim anh đập, lỗ tai dán sát lưng anh có thể cảm giác sự rung động của cơ thể anh khi anh nói chuyện.

Tô Dịch Thừa cười, nụ cười trên khéo miệng hoàn toàn nở rộng ra, nói: "được."

Sau đó một tay đặt lên tay cô, một tay tắt bếp, sau đó đây nồi để ủ ấm cho trứng rán kia chín kỹ.

An Nhiên lại ôm anh một lúc lâu, cuối cùng mới buông anh ra, thấy Tô Dịch Thừa mỉm cười quay đầu lại nhìn cô. Mà cô cũng tự nhiên mỉm cười với anh, sau đó kiêng chân lên nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Chỉ là mổ nhẹ một cái rồi nhanh chóng buông anh ra, sau đó bưng cái đĩa bày trên mặt bàn bồn rửa, từ phòng bếp đi ra bàn ăn phía ngoài, đặt mông ngồi vào cái ghế cao màu đỏ.

Tô Dịch Thừa sờ sờ cánh môi của mình, khéo miệng nở nụ cười, bật cười lắc đầu, lúc này mới phản ứng lại, lấy hai bộ dao đĩa từ trong tủ khử độc đi ra ngoài, đưa cho An Nhiên.

An Nhiên đã cầm một lát bánh mì nướng ăn, bánh nướng không cháy, không giòn, vị thật ngon, gật gật đầu, sau đó dí dỏm cười cười với anh, giơ ngón tay cái lên, tỏ ý khen ngợi ăn rất ngon.

Vừa ăn, Tô Dịch Thừa đột nhiên mở miệng hỏi: "tối nay có phải làm thêm giờ không, hay là sau khi tan tầm có việc gì khác không?"

"Không có." An Nhiên lắc đầu, không có chuyện gì.

"Tôi nay em đi với anh cùng đến dự một buổi tiệc, được không?" Tô Dịch Thừa hỏi ý kiến của cô, nếu cô không muốn, tất nhiên anh sẽ không ép buộc, tất cả đều lấy cô làm đầu.

An Nhiên gật đầu, lại hỏi: "bữa tiệc gì a?" An Nhiên hỏi, thật ra thì cô cũng không thích những trường hợp như vậy, mỗi người đều trang điểm ăn diện cho mình, đi qua đi lại trong vũ hội, nói chuyện phiếm mà không hề có tình cảm gì. Nhưng mà anh đã mở miệng, tất nhiên cô không có lý do gì từ chối.

"Không có gì, chính là lễ mừng thọ của một trưởng bối." Tô Dịch Thừa khẽ cười nói.

An Nhiên gật đầu: “cần mua quà tặng không?” Cô muốn làm một người vợ đủ tiêu chuẩn, ít nhất chia sẻ với anh vài chuyện mình có khả năng.

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu: “quà tặng đã chuẩn bị xong rồi, không cần lo lắng, tan tầm anh đến đón em.”

An Nhiên gật đầu, cười cười với anh.

Vẫn là Tô Dịch Thừa đưa cô đến công ty, thật ra không chỉ một lần An Nhiên kháng nghị với anh, nhưng mỗi lần anh đều cười cười, sau đó vẫn khăng khăng đưa cô đi làm, căn bản không hề để kháng nghị của cô trong lòng.

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa nhà của công ty An Nhiên, trước khi xuống xe, An Nhiên đột nhiên xoay người, nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi trợ lý, em có thể nghiêm túc nói chuyện với anh một chút không?”

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, hỏi: “Kiến trúc sư Cố muốn nói chuyện gì với anh?” Học phương thức cô gọi anh, Tô Dịch Thừa cũng dùng nghề nghiệp để gọi cô.

An Nhiên không để ý, nói thẳng: “Tôi tiên sinh, sau này có thể để em tự lái xe không? Mỗi ngày anh đưa đón thế này, tuy là trong lòng em vô cùng vui sướng, nhưng mà!” An Nhiên dừng lại một chút, nói từng câu từng chữ: “nhưng mà em thấy rất bất tiện!” Đặc thù nghề nghiệp của cô không cho phép cô hàng ngày ngồi trong văn phòng, mà cô thường xuyên phải đi ra công trường, thỉnh thoảng một lần một ngày, thỉnh thoảng vài lần một ngày, toàn toàn không xác định. Cho nên không có xe thật là bất tiện, nếu không phải thế thì một người ngu ngốc về máy móc như cô cũng sẽ không hạ quyết tâm đi thi bằng lái rồi. Thật ra ngoại trừ nguyên nhân này, còn không muốn anh vất vả như thế, vốn là tòa thi chính cách công ty cô mấy con đường, nói cách khác, bây giờ mỗi ngày anh phải chạy xa đưa cô đi làm, như vậy, cô càng áy náy.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nhìn cô, hỏi: “anh gây phiền phức cho em?”

An Nhiên ngẩn ra, một lúc lâu không trả lời được, thật ra thì,

cũng không tính là phiền phức, thật ra mỗi ngày anh đưa đón khiến cô có cảm giác hưng vui, mặt khác thì gần đây cũng không phải đi công trường nhiều, bởi vì hạng mục trong tay cô sắp hoàn thành, nỗi thê là sợ làm phiền anh, không muốn anh quá vất vả mà thôi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chăm, dường như đang đợi câu trả lời của cô.

An Nhiên nhìn anh, vẻ mặt của anh như là có phần áy náy lại có chút bi thương, như thế, đột nhiên khiến mình cảm thấy tội lỗi, rõ ràng là người ta tốt bụng đưa đón cô, mà cô lại không biết tốt xấu trách mắng anh không đúng. Nghĩ thế, khí thế vốn dâng trào của An Nhiên thoảng cái biến mất, nhìn anh, có chút áy náy nói: "em, em không có ý này..."

Thật ra thì Tô Dịch Thừa muốn cười rồi, dáng vẻ của cô bây giờ và vừa rồi thật sự cách xa tí tắp, hoàn toàn như là hai người. Cố nén ý cười ngoài miệng, nhìn cô, dịu dàng nâng khuôn mặt cô, nhìn cô chăm chú, nói: "thật ra thì lái xe đưa đón em, anh vẫn luôn cảm thấy đó là chuyện hạnh phúc, cho nên, anh vẫn coi đây là phúc lợi của anh."

An Nhiên nhìn anh, không nói ra được một lời, bị lời nói của anh làm cảm động rồi tinh thần mù. Người đàn ông này thật là đáng sợ, lời ngon tiếng ngọt có thể nói dễ nghe như vậy, không khiến cho người ta thấy ngượng mồm chút nào.

"An Nhiên, vui lòng cho anh phúc lợi đó chứ?" Nhìn cô, Tô Dịch Thừa hỏi rất chân thành. (TT: anh quá cao thủ, ai mà đở nổi lời này chứ ^.^)

An Nhiên sững sờ gật đầu, giờ phút này hoàn toàn quên mất lập trường của mình lúc đầu, thấy anh như vậy, làm sao có thể từ chối.

Tô Dịch Thừa cười, cúi người hôn lên trán cô, sau đó là môi cô.

Đến khi được buông ra, sắc mặt An Nhiên đã sớm ửng hồng, có phần thở hổn hển. Nhìn cô như vậy, lại không nhịn được khẽ hôn lên môi cô vài cái, lúc này mới để cô xuống xe.

Đứng chờ ở cửa thang máy, khóc miếng An Nhiên hàm chứa nụ

cười như ẩn như hiện.

"A, thật là ngọt ngào a."

Quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào, Tiếu Hiểu đã đi đến phía sau, nhìn cô, cười như có như không.

An Nhiên quay đầu, thu lại nụ cười trên khóm môi, nói: "cám ơn lời khen." Nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, không hề quay đầu liếc cô ta cái nào nữa.

Tiểu Hiểu háp mắt nhìn cô, vừa rồi ở bên ngoài bắt gặp thấy cô và Tô Dịch Thừa ở trong xe tán tỉnh nhau, trong lòng không hiểu sao có ngọn lửa giận bốc lên.

Cô không cam lòng, thật không cam lòng, tại sao người đàn ông mà cô (An Nhiên) gặp đều ưu tú như thế, Mạc Phi như thế, Tô Dịch Thừa lại càng vậy. Nhưng còn cô thì sao, đi theo Hoàng Đức Hưng tám năm, từ 18 tuổi mới bước vào xã hội đã ở bên cạnh ông ta, chịu đựng người đàn ông đáng tuổi làm cha mình vừa ôm vừa hôn, rõ ràng thấy buồn nôn muốn chết còn phải cười cười nịnh nọt ông ta, thì thôi đi, thế nhưng nhiều năm như vậy cô được cái gì? Không được gì cả còn phải bị con cọp cái nhà ông ta mắng nhiếc và tát tay.

Đinh —

Thang máy đến, An Nhiên vừa định đi vào, Tiểu Hiểu va mạnh vào vai cô đi vào trước, khi An Nhiên đỡ bả vai suýt nữa thì ngã xuống, cô ta xoay người, khóc miệng gọi lên nụ cười khinh thường, không hề có thành ý nói: "xin lỗi, không nhìn thấy."

An Nhiên, có chút tức giận nhìn cô ta, rồi tiến vào thang máy, xoa bả vai bị va vào hơi đau nhức, không mặn không ngọt nói: "không sao, có một số người mắt hơi nhỏ, tất nhiên là không nhìn thấy."

"Chị!" Tiểu Hiểu dường như có phần tức giận nhìn cô, muốn bác bỏ nhưng trong chốc lát lại không nói ra được một câu.

An Nhiên không nhìn cô ta, chỉ nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ không ngừng nhảy lên, rốt cục, nhảy đến tầng đã định: 'đinh —' một tiếng, cửa mở ra. Cầm túi, liền đi ra ngoài thang máy.

Ánh mắt nhìn An Nhiên, so với vừa rồi càng tàn nhẫn hơn.

Buổi trưa, vì vẫn lo lắng nên gọi điện thoại cho Lâm Lệ. Hôm nay dường như tâm trạng của Lâm Lệ đã khá hơn chút rồi, ít nhất nói chuyện không uể oải như hôm qua nữa, tất nhiên, tất nhiên muốn khôi phục lại một Lâm Lệ vô lo vô nghĩ như ngày xưa thì còn chưa đủ thời gian.

"Hôm nay ăn uống có tốt không?" Cô cứ không thèm ăn uống như vậy thực sự khiến người khác lo lắng: "Ta cho mi biết a, coi như là mi ăn không được, nhưng mà ít nhất cũng phải ăn cho ta một chút, mi đừng quên, bây giờ không chỉ có một mình mi."

"Ta biết rồi, mi sắp biến thành mẹ ta rồi, mẹ ta cũng không dài dòng như vậy." Lâm Lệ cười kháng nghị, dường như tâm trạng không tệ lắm.

"Thật ra là ta muốn là mẹ mi, lần sau nếu mi còn không ăn ta liền mắng." An Nhiên trêu đùa nói.

"Được rồi, được rồi, có ăn rồi, vừa rồi Trình Tường nấu mỳ cho ta, ta ăn một bát to, bù lại ngày hôm qua chưa ăn." Lâm Lệ nói vậy.

An Nhiên không nói thêm nữa, thật ra sớm đã biết, trên đời này người duy nhất khiến cô ấy tự nguyện ăn cơm có lẽ chỉ có Trình Tường, nhưng mà chịu ăn là được rồi.

"Đúng rồi, lúc nào cha mẹ mi đến, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp thời gian để đi thăm thú với bọn họ." Cha mẹ của Lâm Lệ ở thành phố khác, là giai cấp công nhân bình thường, hồi đó vào kỳ nghỉ hè ở đại học, mấy người tổ chức đi du lịch, trong đó có một địa điểm chính là quê nhà Lâm Lệ, cha mẹ Lâm Lệ là những người chất phác và niềm nở, khi đó bọn họ đến đây, hầu như đều ở tại nhà Lâm Lệ. Đôi khi gửi đồ cho Lâm Lệ, cũng gửi thêm mấy phần để Lâm Lệ chia cho bọn họ.

"Ngày kia đến, mấy ngày nay Trình Tường xin nghỉ phép rồi, chuyện hôn lễ bên Trình gia kia sẽ lo liệu, cho nên đến lúc đó có anh ấy đưa cha mẹ ta đi xung quanh thăm thú rồi, mi không cần xin nghỉ phép đến cùng đi với cha mẹ ta đâu, có thời gian thì đi ăn cơm với chúng ta là được rồi, đúng rồi, đến lúc đó đem cả Tô tiên sinh

nhà mì nữa.” Lâm Lệ nói.

An Nhiên im lặng, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Lâm Lệ.”
“Ú?”

An Nhiên vẫn không nhịn được hỏi: “Thật không hối hận sao?”

Một lúc lâu, Lâm Lệ mới nhàn nhạt nói: “Không hối hận. Thật ra thì không hề hỏng bét như mì nghĩ, tất cả chẳng qua chỉ là hiểu lầm, bây giờ Trình Tường đã không đi tìm Tiêu Tiêu nữa rồi, trước đó nói đồng ý về Mĩ với cô ta chẳng qua chỉ là lấy cớ, giúp cô ta ổn định tinh thần mà thôi.”

“Ta mặc kệ là hỏng bét hay không hỏng bét, mì nghe kĩ cho ta, mì nhất định phải hạnh phúc! Biết không?” An Nhiên dùng giọng điệu dọa dẫm nói ra lời chúc phúc của mình.

“Ú.” Bên kia điện thoại, giọng nói Lâm Lệ có chút nghẹn ngào.

Hai người lại hàn huyên một lát, rồi mới cúp điện thoại.

Khi tan tầm buổi chiều tối, vừa mới xuống tầng, thì xe của Tô Dịch Thừa đã dừng ở dưới đó.

Hai người cùng về nhà trước, khi xuống xe An Nhiên mới chú ý tới hai túi giấy đặt ở sau xe.

“Cái gì thế?” An Nhiên tò mò hỏi: “quần áo?”

Tô Dịch Thừa gật đầu: “ừ, anh nhớ là bộ lễ phục kia của em hình như bỏ đi rồi.”

Lúc này An Nhiên mới chợt nhớ ra, bộ lễ phục màu cam nhạt của cô lần đó bị người đàn bà đánh đá họ Trương đánh đổ rượu đỏ vào, sau đó đã quên đem đi giặt. “trời, suýt nữa em đã quên rồi.” Còn muốn nói tối nay sẽ mặc đồ gì đi đây.

Tô Dịch Thừa dịu dàng sờ sờ đầu cô, cầm tay cô: “đi thôi.”

Trước gương trong phòng tắm, An Nhiên nhìn bộ váy áo màu tím nhạt trên người mình, không như bộ lễ phục dạ hội truyền thống, chất vải rất mềm, nhẹ, kiểu dáng cổ điển, làn váy không quá dài, chỉ đến đầu gối. Không thể không thừa nhận, ánh mắt Tô Dịch Thừa rất tinh tường, thế mà chọn cho cô cỡ không lớn không nhỏ, giống như được đo đạc theo yêu cầu riêng vậy, cực kỳ vừa vặn.

"Lách cách —"

Cái cửa kéo được người khác kéo ra, thấy Tô Dịch Thừa đã thay xong âu phục, mỉm cười nhìn cô, nghiêm túc đánh giá cô một phen, ôm lấy cô từ phía sau, cắm đặt lên vai cô, nhìn An Nhiên trong gương, đong đưa thân thể hai người, thật tình nói: "tối nay em đẹp quá."

An Nhiên vẫn còn không quen nói trăng ra như vậy, đỏ mặt hơi cúi đầu xuống, khóc miệng nửa uốn lên. Đột nhiên nghĩ tới, nghiêng đầu nhìn, hỏi: "sao anh biết em mặc cỡ bao nhiêu?"

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, bàn tay ôm cô bắt đầu xẫu xa dạo trên người cô, tiếng nói tà mị, ám ách vang lên bên tai cô: "như thế này." So với nói, anh càng muốn tự thể hiện cho cô hiểu: "đã biết chưa?"

An Nhiên đỏ bừng mặt, đầu lưỡi như mèo bị cắt lưỡi vậy, một câu cũng không nói ra được. Thật hối hận mình đã hỏi vẫn đề không nên hỏi, thật sự là ứng câu nói, tờ mờ hại chết mèo a!

Bắt được cái tay đang sờ loạn đốt lửa: "em, em biết rồi."

Tô Dịch Thừa buồn cười vùi đầu vào vai cô, một lúc lâu mới thôi cười. Rồi mới buông cô ra, nắm tay cô cùng đi ra cửa.

Tiệc rượu tối nay là ở 'Giang Thành đại tửu điểm', tiệc rượu lần này được tổ chức ở hội trường trên tầng ba nhỏ hơn lần trước một chút.

An Nhiên khoác tay Tô Dịch Thừa từ trong thang máy đi ra ngoài, vừa ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy tấm băng rôn treo phía trên cửa hội trường với hàng chữ lớn: "Lễ chúc thọ lần thứ 60 của chủ tịch 'tập đoàn Húc Đông' Tiêu Ứng Thiên!"

An Nhiên thế mới biết, thì ra vị trưởng bối trong miệng anh chính là Tiêu Ứng Thiên.

Hai người từ cửa đi vào, vũ hội bên trong đã bắt đầu, âm nhạc chậm chậm nhẹ nhàng vang khắp cả hội trường.

Hôm nay trong hội trường có rất nhiều người, không chỉ có của ngành kiến trúc mà còn có rất nhiều nhân vật nổi tiếng các ngành khác cũng đến đây, tất nhiên còn có những người có thân phận

núi Tô Dịch Thừa, quan chức của Giang Thành cũng vô cùng nể mặt Tiêu Ứng Thiên.

Buổi tiệc chúc thọ này căn bản là một buổi dạ tiệc của các nhân vật nổi tiếng.

An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa một chút, nhỏ giọng nói bên tai anh: "thật quá phô trương!"

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay vỗ vỗ tay cô.

Đoc đường đi vào, không ngừng có người tiến đến bắt chuyện, bởi vì Tô Dịch Thừa không hề công bố tin tức mình đã lập gia đình, cho nên khi nhìn thấy An Nhiên ở bên cạnh anh, rất nhiều người sẽ hỏi một câu: "Tô trợ lý, vị này là?"

Sau đó Tô Dịch Thừa bao giờ cũng quay đầu lại thăm tình nhìn An Nhiên, lại quay đầu nhìn người kia nói: "bà xã của tôi." Mà An Nhiên sẽ đứng một bên, khi người nọ nhìn sang sẽ cười gật đầu với người đó, cư xử trang nhã.

Qua bốn năm lượt chào hỏi như vậy, Tô Dịch Thừa ngoảnh đầu lại nhìn cô, tiện thể vén vài sợi tóc trên trán cô, hỏi: "mệt không?" An biết cô không thích, cũng không quen những buổi tiệc rượu thế này, nhìn cô cười, miệng sắp cứng đờ rồi.

An Nhiên lắc đầu, "em sẽ cố gắng thích ứng." Cố gắng làm một người vợ đủ tư cách, vì anh là một người chồng vô cùng đủ tư cách.

"Đừng ép buộc mình, không thích, lần sau chúng ta sẽ không đến nữa, được không?" Nếu những buổi tiệc rượu như thế này thật sự khiến cô bối rối, vậy anh sẽ không ép cô, anh cũng không muốn cô bắt mình phải hợp với anh.

An Nhiên lắc đầu, cười cười với anh: "không phải ép buộc, là vì anh, cho nên mới muốn mình cố gắng thích ứng."

Tô Dịch Thừa nhéo nhéo cái mũi của cô, nắm tay cô "đi thôi."

An Nhiên gật đầu, đan xem mười ngón tay với anh.

Khi hai người đến cạnh Tiêu Ứng Thiên, ông ta đang nói chuyện gì đó với đồng nghiệp. Thấy Tô Dịch Thừa và An Nhiên, vội vàng cười nói: "a Thừa, An Nhiên, cô cậu tới rồi."

"chú Tiêu, sinh nhật vui vẻ." Tô Dịch Thừa tay cầm tấm thiệp chứa bức thư pháp nổi tiếng đã chuẩn bị làm quà tặng giao cho Tiêu Ứng Thiên: "Đây là bức thư pháp của Quách Mạt Nhược, chúc chú Tiêu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

"Tiêu tổng, sinh nhật vui vẻ." An Nhiên cũng theo Tô Dịch Thừa nói lời chúc mừng ông.

Tiêu Ứng Thiên đưa tay nhận lấy bức thư pháp từ tay Tô Dịch Thừa, lại nghe thấy An Nhiên chúc, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn An Nhiên, có phần không đồng ý nói: "này, sao cháu còn gọi Tiêu tổng!"

An Nhiên sững sốt, trong chốc lát còn không kịp phản ứng, gọi là Tiêu tổng hẳn là không sai a! Mà lại không thể gọi sao?

Thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, Tô Dịch nhỏ giọng nhắc nhở bên tai cô: "gọi chú Tiêu."

Thế này An Nhiên mới sực hiểu ra, một lần chúc ông: "chú Tiêu, sinh nhật vui vẻ."

Lúc này Tiêu Ứng Thiên mới vừa lòng gật đầu: "thế mới đúng a." Nói xong, đưa tay mở cái thiệp mà Tô Dịch Thừa tặng ra, vừa nhìn vừa gật đầu liên tục, nói: "chữ của nhiều người thế, chú thích nhất là chữ của Quách Mạt Nhược, vẫn là a Thừa nhớ được sở thích của chú. Không giống như tên tiểu tử Tử Ôn kia, đến giờ còn chưa đến đây."

"Cậu, cậu đang nói xấu cháu sao?"

Một giọng nói dễ nghe từ đằng sau truyền đến, Diệp Tử Ôn từ phía sau đi về phía Tiêu Ứng Thiên.

Cười đùa nghiêm mặt nói: "chúc cậu thân yêu của cháu năm nào, tuổi nào, cũng như hôm nay, năm nay sáu mươi, ngày mai năm tám, càng ngày càng trẻ ra!"

"Tiểu tử này, miệng lưỡi ngọt xót, nói chẳng tin được chút nào." Tiêu Ứng Thiên cười mắng, đùa giỡn vươn tay về phía anh ta: "quà của cháu đâu rồi, sao lại tay không đến đây."

Diệp Tử Ôn sờ sờ lỗ mũi, nói: "cháu ạ, biết rõ cậu chẳng thiếu thứ gì, chỉ thích nhất là tranh chữ, nhất định a Thừa sẽ tặng trước

cháu, cho nên cháu chẳng mua được gì, nên cuối cùng quyết định không tặng gì cả, nói lời chúc mừng còn tốt hơn bất cứ thứ gì, cháu nói xem có đúng không."

Tiêu Ứng Thiên đợi không thấy vỗ vỗ cái tay đặt trên bả vai mình: "đừng kể lể nữa, cháu chỉ giỏi ngụy biện."

Diệp Tử Ôn không thèm để ý cười cười, quay đầu nhìn về phía Tô Dịch Thừa, đột nhiên nhớ tới đã hai ngày nay bị con bé Dịch Kiều kia quấn đến không dứt ra được, một ngày hai mươi cuộc điện thoại, khiến anh ta suýt nữa phải tắt điện thoại. Chất vấn: "a Thừa, có phải cậu đưa số điện thoại của mình cho con bé Dịch Kiều không, hai ngày này mình bị nó làm phiền muộn chết." Còn tiếp tục thế nữa, anh ta sẽ ngất mất!

Tô Dịch Thừa cười khẽ, trong lòng cảm thấy Dịch Kiều thật đúng là nói được làm được, bảo nó gọi hai chục cuộc thật đúng là gọi một hai chục.

Thấy anh cười nhạt không nói, Diệp Tử Ôn coi như mình đoán đúng, bất mãn nói: "này, a Thừa, gần đây mình không hề đắc tội gì với cậu đi!"

Tô Dịch Thừa vẫn duy trì ý cười trên mặt, kéo An Nhiên ở bên cạnh vào lòng, nửa ôm thắt lưng cô, nói với cô: "An Nhiên, giới thiệu cho em, đây chính là Diệp Tử Ôn."

Lúc này Diệp Tử Ôn mới chú ý tới An Nhiên đang đứng cạnh Tô Dịch Thừa, vừa nhìn, lập tức ngây người, có chút khó tin trừng to mắt, Cố An Nhiên, người vợ mà a Thừa đột nhiên cưới lại là Cố An Nhiên!

Tiêu Ứng Thiên nhìn Diệp Tử Ôn một chút, rồi nhìn Tô Dịch Thừa một chút, lại nhìn An Nhiên đứng bên cạnh đang sững sờ, khéo miệng nổi lên ý cười, vỗ vỗ bả vai cháu mình, nói: "lúc đầu cậu đã nói cho cháu, quan hệ phía sau An Nhiên không đơn giản." Đứa cháu này còn ngây ngốc đi chọc vào chỗ không nên đụng vào, phải biết rằng, Tô Dịch Thừa này nổi tiếng là phúc hắc, con hổ biết cười, tiểu lý tàng đao.

Tuy là không kinh ngạc như Diệp Tử Ôn, An Nhiên cũng không

khỏi có chút bất ngờ, không nghĩ tới Eric miệng lưỡi trơn tru, nói nồng ngọt xót kia thế mà lại là bạn tốt của Tô Dịch Thừa, Diệp Tử Ôn!

Một lúc lâu, Diệp Tử Ôn mới từ từ lấy lại tinh thần, quay đầu, nhìn Tô Dịch Thừa, lớn tiếng kháng nghị: "a Thừa, cậu hành động nhanh quá rồi!"

Chương 82: Người đàn ông kia

An Nhiên có chút khó hiểu nhìn bọn họ, không rõ ý của Diệp Tử Ôn. Cái gì mà hành động nhanh chóng, đang nói đến hôn nhân của bọn họ sao? Nếu nói thật sự là nhanh thì phải nói là hành động của cô nhanh chứ, dù gì người khởi xướng cầu hôn, đăng ký với người ta là cô, mà không phải Tô Dịch Thừa.

Diệp Tử Ôn quay đầu nhìn An Nhiên, có chút oán giận nói: "sao cô không nói Tô Dịch Thừa chính là ông xã của cô!" Hai anh ta vẫn không tin lời cô nói, cho rằng cô nói đã kết hôn chỉ là để từ chối khiếu cho anh ta chú ý, anh ta còn tức cười muốn theo đuổi cô, bị kịch nhất là, anh ta còn liêu lính nói với con hổ biết cười Tô Dịch Thừa này là mình muốn theo đuổi bà xã của cậu ta, trời, bây giờ ngẫm lại, anh đã làm cái trò ngu xuẩn gì a, khó trách hai ngày nay bị Dịch Kiều làm phiền muốn chết, chính là bị hai anh em họ hợp nhau hãm hại rồi!

"Anh chỉ nói anh là Eric, anh cũng không nói cho tôi biết anh là Diệp Tử Ôn, cho nên tôi cũng không biết anh là anh ta." An Nhiên thành thật nói, cô làm sao mà ngờ được anh ta lại là bạn tốt trong miệng của Tô Dịch Thừa.

Diệp Tử Ôn sững sốt, hồi tưởng lại, dường như đúng là mình chưa nói, chỉ giới thiệu mình là Eric, cho nên, sau đó bị tên âm hiểm Tô Dịch Thừa hại cũng là anh ta tự chuốc lấy sao?

Tô Dịch Thừa nửa ôm An Nhiên, cười nhìn Diệp Tử Ôn, sau đó hỏi: "Còn định tấn công không?"

Diệp Tử Ôn quay đầu, nụ cười trên mặt giả tạo đến không thể giả hơn nữa, vội vàng gượng cười chứng tỏ thái độ của mình: "hôm đó mình nói đùa, đừng cho là thật, đừng cho là thật."

Đùa sao, lần trước chỉ nói câu đó mà tiểu tử này đã tính kế cho Dịch Kiều số điện thoại của anh, còn bảo cô từ sáng đến tối gọi mươi mấy cuộc điện thoại, gọi đến mức anh còn không có đủ thời gian đối phó với điện thoại của Dịch Kiều chứ đừng nói đến làm việc khác. Nếu mình còn khiêu khích cậu ta thì đoán là cậu ta sẽ nói hết cho Dịch Kiều mấy cái hang ổ của mình ở Giang Thành mất, đến lúc đó thật muốn trốn cũng không có chỗ trốn rồi.

Tô Dịch Thừa cũng cười, tâm tình nhàn qua rất tốt, gật đầu nói: "ừ, sau này đừng mở miệng nói đùa như thế, chẳng buồn cười chút nào."

Khóe miệng Diệp Tử Ôn không ngừng co rúm lại, trong lòng thầm mắng, anh điên rồi mới có thể ngu ngốc đến mức còn nói đùa như thế với cậu ta! Hồi trước sao anh lại nói toàn bộ gốc gác của mình cho tên phúc hắc như cậu ta biết chứ, nếu không xúc động như thế thì cũng không rơi vào hoàn cảnh chịu sự uy hiếp như hiện nay.

"Phốc —" Tiêu Ứng Thiên ở bên cạnh thoảng cái không nhịn được cười ra tiếng, may mắn Tô Dịch Thừa không phải là thương nhân, nếu không, sợ là địa vị bá chủ 'Húc Đông' hôm nay phải nhượng cho người có tài như cậu ta làm rồi.

Diệp Tử Ôn tức giận nhìn Tiêu Ứng Thiên, trong lòng thầm trách người làm cậu như ông cũng không nhắc nhở anh rõ ràng, nhưng mà cũng may mình thông minh, hôm nay vốn định tốn tiền mua cho ông nhẫn ngọc Phi Thúy, cuối cùng vì không hài lòng nên không mua, nếu không, anh thật sự lỗ vốn rồi.

Mà An Nhiên nghe thấy thì như lọt vào trong sương mù, chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì, tấn công cái gì? Đùa giỡn cái gì? Bọn họ đang nói cái gì a?

Dường như Tô Dịch Thừa nhìn ra nghi ngờ và khó hiểu của cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Về nhà sẽ nói cho em biết."

An Nhiên gật đầu, nhàn nhạt cười, không hỏi gì nữa.

Có rất nhiều người tới chúc mừng, đều là đối tượng hợp tác và khách hàng với công ty của Tiêu Ứng Thiên.

Tô Dịch Thừa cũng là người quen, người qua lại tất nhiên sẽ nhận ra anh, sau đó sẽ khách sáo nói chuyện phiếm. An Nhiên không cần làm gì, chỉ đứng bên cạnh Tô Dịch Thừa, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng gật đầu.

Như là nhìn ra sự buồn chán và buồn rầu của cô, thừa dịp không ai để ý, Tô Dịch Thừa quay đầu cười áy náy với cô, sau đó nhỏ giọng nói bên tay cô: "có mệt không, có muốn đi ăn gì trước không?"

Thật ra thì mệt cũng không phải là mệt, chỉ là cứ duy trì nụ cười như thế, khoe miệng thật sự có phần cương cứng, nhưng mà đúng là có chút đói bụng, buổi tối vừa tan việc đã theo anh đến đây, hai người chưa ăn cái gì, nên gật đầu, nói: "em sang bên kia ăn chút đã, lấy giúp anh một ít, để anh ăn gì đó nhé." Cô không quên bác sĩ nói rằng dạ dày của anh là bệnh cũ, cần chăm sóc và điều trị lâu dài, kiêng kị nhất là ăn cơm bữa được bữa không, còn để bụng đói uống rượu, nên đưa tay lấy đi cái ly rượu đỏ trong tay anh, lại lấy ly nước chanh nhân viên phục vụ đi ngang qua, đưa cho anh, nghiêm nghị nói: "không được uống rượu."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, bưng ly nước chanh lên uống một hớp, nói: "nghe bà xã của anh."

An Nhiên hé miệng cười khẽ, đưa tay giúp anh chỉnh lại cái cà vạt hơi hơi lệch ra, rồi mới xoay người đi về khu đồ ăn xa xa.

Tô Dịch Thừa nhìn cô rời đi, một lúc lâu mới thu lại ánh mắt.

"Chắc chắc chắc." Diệp Tử Ôn ở bên cạnh mỉa mai nói: "quá buồn nôn rồi, quá buồn nôn rồi." Nói xong còn cưỡng điệu hóa bằng cách không ngừng lấy tay xoa xoa hai cánh tay.

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta, mỉm cười, cũng không nói gì phản bác lời của anh ta, lại nâng ly nước chanh trong tay lên, uống một

ngum.

An Nhiên cầm cái khay, tiện tay lấy chút bánh ngọt và salad, lại lấy cho Tô Dịch Thừa chút mì Ý hải sản mà anh thích ăn, sau đó bưng khay đến khu nghỉ bên cạnh.

Ngồi xuống một ghế sô pha, nơi đó vốn đã có một đứa bé sáu bảy tuổi mà An Nhiên nhìn hơi quen mắt, lại trong chốc lát không nghĩ ra mình đã gặp ở đâu.

Thằng bé nhìn chăm chăm vào cô, rồi ngồi xuống phía khác của ghế sô pha, An Nhiên khẽ cười với nó. Thằng bé không cười cũng không nói, nhìn An Nhiên một lúc lâu, lại quay đầu đi, cầm lấy con robot trong tay, tự mình chơi lẩy.

An Nhiên cũng không để ý, quay sang cầm lấy bánh ngọt mình vừa lấy, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu ăn. Cô ham ngọt, ăn ngọt thế này cảm thấy rất thỏa mãn và hạnh phúc. Tâm trạng không vui hoặc vui đều ăn được một cái to.

Trong lúc An Nhiên đang thỏa mãn ăn bánh ngọt, thì cảm thấy có ánh mắt từ bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào cô, quay đầu nhìn sang, thấy đứa bé kia ngồi thằng tắp, trong tay vẫn đang chơi đùa con robot biến hình kia, chẳng qua là An Nhiên phát hiện con robot trong tay nó bị cầm ngược.

Một lần nữa quay đầu tiếp tục ăn bánh ngọt của mình, lại là cảm giác bị nhìn chăm chú rất mãnh liệt, đột nhiên An Nhiên ngoảnh sang, lần này bắt tại trận đứa bé kia. Thấy nói khát vọng nhìn mòn mì Ý hải sản trong khay trên chiếc bàn trà mà không ngừng nuốt nước miếng, thấy An Nhiên quay sang, nó lập tức hốt hoảng muốn xoay người sang chỗ khác, ngồi nghiêm chỉnh.

Khóe miệng An Nhiên nổi lên ý cười nhàn nhạt, chắc chắn là nó đói bụng. Quay đầu nhìn một vòng, không tìm được ai có khả năng là cha mẹ của thằng bé. Bưng cái khay vừa lấy thức ăn giúp Tô Dịch Thừa, về phía đứa bé kia ngồi xuống. Đưa đồ ăn đến trước mặt nó, mỉm cười nhìn nó, nói: "anh bạn nhỏ, cô mời cháu ăn mì Ý có được không."

Thằng bé nhìn An Nhiên một chút, lại nhìn thức ăn trước mặt

một chút, dường như đang đấu tranh, cuối cùng rất có khí phách quay đầu đi, cầm lấy robot biến hình trong tay tiếp tục chơi.

An Nhiên mỉm cười, đoán là trẻ con sợ người lạ, nên để đồ ăn trước mặt nó, còn mình thì trở về chỗ cầm bánh ngọt của mình tiếp tục ăn, nhìn đủ loại người trong hội trường. Vô thức tìm kiếm Tô Dịch Thừa trong đám người, hình như anh đang bàn bạc gì đó với người khác, trên mặt luôn hàm chứa nụ cười ôn hòa kia, tâm tình rất tốt khiến người ta không nhìn ra sơ hở.

Lúc này lại có người đi về phía anh, nhìn thấy tay anh cầm ly nước trái cây, thì nói câu gì đó, rồi gọi nhân viên phục vụ rót rượu đỏ đưa cho Tô Dịch Thừa, thấy anh cười lắc đầu, giơ ly nước chanh trong tay, nói gì đó, người nọ không thuận theo, định cầm ly rượu đỏ bắt anh uống. Như là bất đắc dĩ, Tô Dịch Thừa lại nói gì, sau đó quay đầu nhìn về phía cô.

An Nhiên sững sốt, thấy mấy người đứng cạnh Tô Dịch Thừa theo ánh mắt của anh cũng nhìn sang chỗ cô một chút, sau đó không hẹn mà cùng nở nụ cười. Người nọ nâng ly rượu đỏ, ngửa đầu một hơi uống hết, mà cũng không ép Tô Dịch Thừa uống rượu nữa.

Tô Dịch Thừa còn nói với bọn họ mấy câu gì đó, sau đó cười cười đi về phía An Nhiên.

Mỉm cười ngồi xuống cạnh An Nhiên, An Nhiên tò mò hỏi: "vừa rồi anh nói gì với họ? Sao tất cả họ đều nhìn sang đây a?"

Tô Dịch Thừa tự nhiên ôm nửa thắt lưng cô, đương nhiên nói: "anh nói bà xã của anh không cho anh uống rượu, đang ở bên kia nhìn đấy."

An Nhiên sững sốt, sau đó kịp phản ứng, buồn cười vỗ vỗ anh, nói: "hả, thì ra là anh lấy em làm bia đỡ đạn a." biến cô thành cớ cái như vậy, cô không phải có được không!

"Không phải, anh đang tỏ rõ thái độ của anh, cương quyết nói cho bọn họ biết, anh là một người đàn ông tốt, kiên quyết nghe theo lời bà xã, không bị người khác cám dỗ." Tô Dịch Thừa nghiêm trang nói, ngay cả vẻ mặt cũng thật tình vô cùng.

An Nhiên bị bộ dạng nghiêm túc của anh chọc cười, nhớ tới anh chưa ăn gì, mà mình lại vừa đưa đồ ăn cho đứa trẻ bên cạnh: "em đi lấy đồ ăn cho anh." Nói xong liền muốn đứng dậy đi về phía khu đồ ăn.

Tô Dịch Thừa kéo cô lại, để cho cô ngồi xuống, chỉ vào chiếc bánh ngọt trên bàn An Nhiên vừa ăn, nói: "anh muốn ăn cái này."

An Nhiên cho là anh muốn ăn bánh ngọt, cười đáp: "được, em đi lấy cho anh, anh còn muốn ăn gì nữa không?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, nhấc cái bánh ngọt trên bàn lên, đặt trong tay cô, mỉm cười nhìn cô.

An Nhiên nhìn bánh ngọt trong tay một chút, lại nhìn Tô Dịch Thừa trước mắt một chút, thử hỏi: "anh muốn em đút cho anh hả?" Trời, thế này khác xa với hình ảnh trợ lý thị trưởng chứng chắn từ trước đến giờ của anh đi!

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói, mở miệng thật to chờ bánh ngọt đút vào miệng anh.

An Nhiên ngượng ngùng ngoảnh đầu nhìn sang đứa bé kia, thấy tay nó đang cầm dĩa ăn, trong miệng còn có đồ ăn, lúc này đang sững sờ nhìn sang chỗ bọn họ.

Mặt phiếm hồng, xoay người, vỗ vỗ Tô Dịch Thừa, nói: "đừng đùa, tất cả mọi người nhìn đây."

Tô Dịch Thừa không thuận theo, thúc giục: "nhanh lên một chút, anh rất đói." Nói xong, tiếp tục há to mõm chờ cô bón.

An Nhiên thật sự bị đánh bại, vừa bức mình vừa buồn cười, bưng bánh ngọt, dùng nĩa ăn xiên một miếng cho vào miệng anh.

Tô Dịch Thừa tràn đầy ý cười ăn ăn, sau đó nhìn An Nhiên nói: "một miếng nữa."

An Nhiên đã sớm vô cùng đỏ mặt, cho ăn thân mật thế này, dù là ở nhà hai người cũng chưa từng làm, mà bây giờ, lại còn ở tiệc rượu thế này, người đến người đi, trước mặt nhiều người!

An Nhiên bất đắc dĩ, khiển trách nói: "Tô Dịch Thừa, anh rất tồi." Cuối cùng vẫn xiên một miếng nữa đưa vào miệng anh, sau đó nhét cái khay bánh ngọt trong tay vào tay anh, quay đầu đi,

không để ý đến anh nữa.

Tô Dịch Thừa thỏa mãn cười, đặt khay bánh ngọt trong tay lên trên bàn trà, thật ra thì anh giống cha, cũng không thích đồ ngọt, nhưng mà đều cưới người vợ ham đồ ngọt.

Vừa định quay đầu nói gì với An Nhiên, thì thấy Đồng Tiểu Tiệp và Mạc Phi đi về phía họ, Đồng Tiểu Tiệp cười nói: "Tôi trợ lý và học tỷ thật hạnh phúc, thật khiến người ta hâm mộ."

An Nhiên quay đầu, trông thấy Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp, thì hơi ngẩn người.

Tô Dịch Thừa nhìn cô một cái, quay đầu cười nhìn Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp, nói: "Mạc tổng, cô Đồng, ngồi a."

Mạc Phi nhếch môi, muốn đi, lại bị Đồng Tiểu Tiệp lôi kéo ngồi xuống đối diện Tô Dịch Thừa.

"Tôi trợ lý và An Nhiên học tỷ thật làm cho người ta hâm mộ a." Đồng Tiểu Tiệp nói lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào An Nhiên.

An Nhiên không nói lời nào, chỉ cười cười.

Tô Dịch Thừa ngồi tựa vào ghế sofa, tay tự nhiên vòng qua An Nhiên, đặt ở lưng ghế phía sau cô, vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước, nói: "Mạc tổng và cô Đồng không phải là vợ chồng tình thâm ư, tôi nghe nói năm đó cô Đồng ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, Mạc tổng bỏ lại mọi thứ trong nước, háng hái đi theo cô Đồng ra nước ngoài, quyết tâm như thế, nếu không phải yêu sâu sắc, thì không người bình thường nào có thể làm được. Muốn nói khiến người ta hâm mộ, vậy cô Đồng và Mạc tổng mới thật sự khiến người ta hâm mộ không thôi." Nói xong, Tô Dịch Thừa cười như không cười, nhìn về phía Mạc Phi.

Đồng Tiểu Tiệp cười duyên, thâm tình quay đầu liếc nhìn Mạc Phi.

Vẻ mặt Mạc Phi có phần cứng ngắc, chỉ cong cong khóe miệng, trên mặt không hề có ý cười.

Đồng Tiểu Tiệp quay đầu lại, nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên học tỷ, hiện tại Mạc Phi mới từ Mĩ về không lâu, công ty bên này cũng vừa mới được thành lập không lâu, tất cả còn đang trong quá trình

mở rộng, trước đây khi còn học đại học, học tỷ và Mạc Phi hợp tác rất tốt, Mạc Phi nói năm đó nhờ chị mà anh ấy có được linh cảm cho mấy bản thiết kế tham dự cuộc thi, chị cũng đã đóng góp nhiều ý kiến quan trọng, nên có một yêu cầu hơi quá đáng, học tỷ có thể tới công ty, giúp Mạc Phi không?"

Nghe vậy, ba người còn lại đều sững sờ. Mạc Phi sững sờ nhìn cô, mà An Nhiên thì không giải thích được nhìn cô ta, khó hiểu nhìn Mạc Phi.

Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô một cái, rồi quay đầu nhìn về Tô Dịch Thừa nói: "Tôi trợ lý sẽ không để ý chứ."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười cười, nhàn nhạt mở miệng nói: "tất nhiên tôi sẽ không để ý, nhưng mà sợ là Hoàng tổng giám sẽ không muốn thả người đi." Nói xong, liền đứng dậy, cười chào hỏi người đang đến từ phía sau Mạc Phi, Hoàng Đức Hưng: "Hoàng tổng giám."

Lúc này Đồng Tiểu Tiệp và Mạc Phi mới thấy Hoàng Đức Hưng mặt mày tươi cười, cũng đứng dậy cười với ông ta.

Mọi người lại ngồi xuống, Hoàng Đức Hưng ngồi xuống cạnh Mạc Phi, Tô Dịch Thừa cười mở miệng nói: "Nếu Hoàng tổng giám đã có mặt, chuyện này cô Đồng cứ hỏi Hoàng tổng giám đi, dù sao hiện tại An Nhiên đang là nhân viên của Hoàng tổng giám, muốn đi muôn ở, phải được Hoàng tổng giám đồng ý thả người mới được."

Hoàng Đức Hưng vừa mới đến, nghe anh nói mà hồ đồ, căn bản không nghe ra tình hình thế nào, liền hỏi: "Cái gì mà thả hay không thả người, sao tôi càng nghe càng lộn xộn rồi."

Không đợi Đồng Tiểu Tiệp mở miệng, Tô Dịch Thừa lại nói: "vừa rồi cô Đồng nói muốn để An Nhiên sang công ty bọn họ làm, tôi nói chuyện này phải do ngài, ngài nói đúng không."

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng lập tức biểu lộ thái độ, nói: "hả, cái này làm sao có thể, An Nhiên là trưởng thiết kế của công ty chúng tôi, tôi làm sao có thể thả người được, cô Đồng đừng có đào góc tường của tôi nha, bản thân Mạc tổng đã giành được nhiều giải thưởng lớn tầm vóc quốc tế, sao có thể bắn khoăn không có nhà

thiết kế giỏi đi."

Nghe vậy, Đồng Tiểu Tiệp cười nói: "ha ha, tôi vốn định làm như là Hoàng tổng giám nghĩ, ý vào tình nghĩa bạn học lâu năm của chúng tôi, định len lén đào học tẩy của tôi, còn muốn lấy người ra, kẻ bất tài này vừa mở miệng đã bị Hoàng tổng giám đá ra rồi, xem ra sau này Hoàng tổng giám phải để phòng chúng tôi rồi, anh nói có phải không, Mạc Phi."

Mạc Phi cười khan gật đầu, cũng không nói nhiều, chỉ nhìn thẳng An Nhiên phía trước mặt.

Mấy người lại ngồi hàn huyên thêm lát, Hoàng Đức Hưng thấy nhóm hợp tác với 'Chân Thành' liền đứng dậy đi về phía bọn họ. Mạc Phi ngồi ở đây không được tự nhiên, sau đó, lấy cớ nói thấy người quen liên lõi kéo Đồng Tiểu Tiệp đi qua đó chào hỏi.

Đợi tất cả bọn họ đều rời đi, An Nhiên mới khẽ thở dài, bưng đồ uống trên bàn trà, nhấp một hớp.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, hỏi: "mệt mỏi sao?"

An Nhiên lắc đầu, cười cười với anh

Đúng lúc này, ánh đèn trong hội trường đột nhiên tối xuống, sau đó vòng sáng chiếu vào người chủ trì trên đài, người chủ trì tiệc rượu đứng trước cái mícrô, sau đó theo lệ cũ đại diện chúc mừng Tiêu Ứng Thiên đại thọ sáu mươi tuổi vui vẻ, sau đó mời người được chúc thọ lên phát biểu.

Thật ra thì cũng không gì ngoài những lời diễn thuyết đã được người ta chuẩn bị trước, cảm tạ mọi người đến tham dự, cảm tạ mọi người ủng hộ 'Húc Đông', sau khi cảm tạ xong, đã là mười phút sau rồi. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, âm nhạc trong hội trường vang lên, ánh đèn biến đổi cường độ, trở nên êm dịu, lờ mờ, sau đó người chủ trì trên đài một lần nữa đứng trước cái mícrô, tuyên bố điều nhảy đầu tiên xin mời Tiêu tiên sinh và Tiêu phu nhân mở màn. Lại một tràng vỗ tay nhiệt liệt, ánh đèn chiếu theo vợ chồng Tiêu Ứng Thiên, trong đám người Tiêu Ứng Thiên nắm tay Tiêu phu nhân đi vào sàn nhảy, bước nhẹ nhàng chậm chạp theo điệu Waltz, sau đó một số tuấn nam mĩ nữ cũng sôi nổi dắt bạn

nhảy của mình vào sàn nhảy, tung tăng khiêu vũ theo nhạc.

Bên này, Tô Dịch Thừa vươn tay với An Nhiên, mỉm cười nhìn cô nói: "Tô phu nhân xinh đẹp, anh có vinh hạnh được mời em nhảy một điệu không?"

An Nhiên cười nhìn anh, sau đó đưa tay để vào lòng bàn tay anh, dứt khoát gật đầu, "tất nhiên."

Hai người nắm tay định vào sàn nhảy, nhưng vừa mới xoay người, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cái gì ngã xuống đất. Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy đứa bé vốn đang ngồi trên ghế sô pha chơi robot biết hình không hiểu sao lại ôm bụng ngã xuống mặt đất.

Hai người bước lên phía trước, An Nhiên đỡ đứa bé dậy cho tựa vào lòng mình, hỏi: "anh bạn nhỏ, cháu làm sao vậy?" Rõ ràng vừa rồi còn bình thường, sao đột nhiên lại như thế này!

Đứa bé kia ôm bụng, vì đau đớn mà mặt mũi nhăn nhó, nói cũng không nói hoàn chỉnh: "đau ... đau, đau quá."

Thấy thế, An Nhiên có chút luống cuống nhìn Tô Dịch Thừa, cô không biết làm thế nào bây giờ.

"Cha mẹ của đứa bé đâu, cha mẹ của nó là ai?" Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên lắc đầu: "em không biết, vừa rồi vừa tới đã nhìn thấy một mình nó ngồi trên ghế sô pha, bên cạnh không có người lớn."

"Anh bạn nhỏ, nói cho chú, cha mẹ của cháu tên là gì, chú tìm bọn họ giúp cháu được không." Tô Dịch Thừa hỏi đứa bé, cố gắng hỏi ra được cha mẹ của nó.

Nghe vậy, đứa bé trong lòng An Nhiên ôm bụng liều mạng lắc đầu, giống như là sợ cái gì.

Thấy thế, hai người đành bó tay không làm được gì.

Đột nhiên đứa bé như là rất đau đớn, ôm bụng kêu đau.

An Nhiên nhìn nó không đành lòng: "làm sao bây giờ, nhìn nó rất đau đớn."

Tô Dịch Thừa lập tức lấy đứa bé từ trong lòng An Nhiên ra ôm lấy, nhanh chóng nói: "chúng ta đưa đứa trẻ đến bệnh viện đã, đợi

lát nữa anh gọi cho Diệp Tử Ôn, bảo cậu ta tìm cha mẹ của nó trong hội trường, sau khi tìm được thì báo cho họ chạy tới bệnh viện."

Không có phương pháp xử lí nào tốt hơn, trước mắt dường như cũng chỉ có cách này, An Nhiên gật đầu, cầm lấy cái túi xách trên ghế sofa, vội vàng đi theo Tô Dịch Thừa ra khỏi hội trường.

Trên xe, Tô Dịch Thừa vừa lái xe vừa đeo tai nghe gọi điện cho Diệp Tử Ôn, mà An Nhiên ôm đứa bé ngồi ở phía sau, đứa bé kia vì đau đớn mà cả gáy cả người lại, vẻ mặt nhăn nhó, cái trán không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Tô Dịch Thừa nhìn phía sau qua cái kính chiếu hậu, lúc này Diệp Tử Ôn nhận điện thoại, không đợi anh ta mở miệng, nói luôn: "Tử Ôn, cậu tra xem hôm nay có ai đem theo một đứa bé đến không, mặt khác điều tra xem lúc này có cha mẹ nào là không tìm thấy con cái, nếu có thì cậu lập tức dẫn bọn họ đến bệnh viện."

"Hả, chuyện gì?" Anh nói gì, thế nào mà Diệp Tử Ôn nghe không hiểu gì cả.

"Đừng hỏi nhiều nữa, cứ làm theo mình nói, đứa bé kia vừa ngồi cạnh An Nhiên, không biết làm sao đột nhiên đau bụng lăn lộn trên mặt đất, mình và An Nhiên đang đưa nó đến bệnh viện, đến khi cậu tìm được cha mẹ của nó thì dẫn họ đến bệnh viện thành phố." Nói xong, Tô Dịch Thừa liền cúp điện thoại.

Nhin bộ dạng khó chịu của đứa bé, An Nhiên có chút đau lòng, tức giận nói: "anh nói xem, cha mẹ đứa bé này sao lại vô trách nhiệm như vậy, đứa bé thế này, để nó đợi một mình ở đấy, hai người không thấy bóng dáng, vứt đứa bé ở đây có xảy ra chuyện gì cũng không biết, quả thực là không chấp nhận được."

Qua kính chiếu hậu, nhìn cô, Tô Dịch Thừa không nói chuyện, đạp chân ga, tăng tốc độ xe.

Đến bệnh viện, Tô Dịch Thừa ôm nó đi thẳng vào phòng cấp cứu. Bác sĩ ở phòng cấp cứu bước đầu chuẩn đoán bệnh của đứa bé là chứng dị ứng hải sản nặng dẫn đến đau bụng.

Lầm tưởng An Nhiên và Tô Dịch Thừa là cha mẹ đứa bé, hung

hăng mắng bọn họ một trận: "hai người làm cha mẹ kiểu gì vậy, đứa bé dì ứng mà hai người không biết sau, lại còn cho nó ăn hải sản, may là lần này đưa đến sớm, nếu còn chậm một tiếng, anh chị có biết sẽ nguy hiểm thế nào không!"

Hai người không giải thích, vội hỏi đứa bé thế nào rồi, bác sĩ phòng cấp cứu nhìn bọn họ một cái, không mắng bọn họ nữa, chỉ nói: "may mắn đưa đến sớm, bây giờ thì không có gì đáng ngại, cần truyền nước, tốt nhất là ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày."

Hai người vội vàng gật đầu, nghe được đứa bé không sao mới yên tâm.

An Nhiên ở trong phòng bệnh trông nom đứa bé đang truyền nước, vì đau bụng mà đứa bé không ngừng toát mồ hôi, lông mày cũng nhíu chặt lại. An Nhiên đau lòng, lấy khăn giấy lau đi mồ hôi trên trán nó, đưa tay vuốt lên chân mày đang nhíu chặt. Lẩm bẩm: "nói lại, phải trách cô, cô không nên đưa mỳ hải sản cho cháu ăn, cô không biết cháu bị dị ứng hải sản, lại còn nghiêm trọng thế này."

Tô Dịch Thừa đau lòng bước lên ôm cô: "không sao rồi."

An Nhiên gật đầu, nhẹ giọng thở dài nói: "may là không sao."

Tô Dịch Thừa buông cô ra, nói: "anh ra ngoài gọi điện thoại hỏi một chút bọn Tử Ôn đến không."

Đi ra khỏi phòng bệnh, ra đến chỗ rẽ ngoài hành lang, lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Tử Ôn.

Điện thoại vang lên một lúc lâu mới được bắt máy, liền hỏi: "tìm được cha mẹ đứa bé không?"

"Việc này ... thật ra thì ..." Diệp Tử Ôn có chút ấp úng, dường như còn chưa nghĩ kỹ sẽ nói như thế nào.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "cái gì mà việc này việc kia, tìm được chưa, chẳng lẽ bọn họ thật sự không lo lắng con cái sao?" Không khỏi quá vô trách nhiệm đi!

"Ai, mình, mình nhất thời không nói rõ được, đã tìm được cha đứa trẻ rồi, đang trên đường đến, chờ chút mình gọi cho cậu." Diệp Tử Ôn nói xong liền cúp điện thoại.

Trực giác cho Tô Dịch Thừa biết giọng điệu Diệp Tử Ôn vừa rồi

có chút kỳ lạ, nhưng có mấy câu ngắn ngủn lại không nghe ra lý do gì, anh nhìn chầm chằm vào điện thoại di động một lúc lâu, mới bỏ điện thoại vào trong túi áo, sau đó xoay người trở về phòng bệnh.

Đến khi Diệp Tử Ôn chạy tới đã là hai mươi phút đồng hồ sau rồi, Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên ở trong phòng bệnh chăm nom đứa bé, sau khi truyền dịch mới giảm bớt đau đớn, chân mày cũng thả lỏng ra, không nhíu chặt nữa.

Một mình Diệp Tử Ôn đẩy cửa vào, nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt có chút là lạ, như là đang khó xử.

Tô Dịch Thừa nhìn phía sau anh ta một chút, đợi một lúc lâu cũng không thấy cha mẹ đứa bé vào, có chút không vui, nhíu mày, hỏi: "người không đến đây?"

Diệp Tử Ôn lắc đầu, liếc nhìn phía sau, rồi sau đó, một người đàn ông đi ra từ phía sau tường, giày tây, đầu tóc vuốt keo cẩn thận, chân đi giầy được làm thủ công chính hiệu của Ý, bước đi vào.

Tô Dịch Thừa sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, thoáng cái ngây ngẩn cả người, anh đang nghĩ ai là cha mẹ đứa bé mà lại vô tâm như thế, nhưng hoàn toàn không ngờ, thế mà lại là cậu ta!

Người đàn ông này không phải là người khác, chính là Chu Hàn! Khó trách Diệp Tử Ôn vừa rồi, lúc gọi điện thoại đều ấp a ấp úng.

An Nhiên giương mắt nhìn, sững sốt, cô cảm thấy nhìn quen mắt, một lúc lâu rốt cục nhớ lại, người đàn ông này cô đã gặp, hồi đó cùng Tô Dịch Thừa về đại viện quân khu, ở một khu thể thao đã gặp anh ta. Lại nhìn đứa trẻ trên giường, thì ra nó là đứa trẻ nghịch ngợm đụng vào cô hôm đó, cô còn nhớ rõ, hôm đó người đàn ông ở phía sau ra tay đỡ cô một lần. Anh ta hình như rất nghiêm khắc, mà đứa trẻ dường như rất sợ anh ta. Cô còn nhớ, Tô Dịch Thừa quen biết anh ta, nhưng mà hình như quan hệ giữa hai người cũng không tính là tốt đẹp.

Chương 83: Tức giận

Chu Hàn bước lên, lướt qua Tô Dịch Thừa và An Nhiên, trực tiếp đi tới trước giường bệnh, nhìn đứa bé trên giường, chân mày cau lại có chút không vui.

Sau đó mặt không chút thay đổi mở miệng: "Bác sĩ nói thế nào." Ngữ điệu bình tĩnh, không nghe ra chút tâm tình, hoàn toàn không hề có sự căng thẳng và sợ hãi mà một phụ huynh nên có.

"Thật xin lỗi, tôi không biết đứa bé dị ứng với hải sản." An Nhiên có chút áy náy, thật ra nói đi nói lại chuyện này phải trách cô, con nhà người ta đang khỏe mạnh chơi robot biển hình ở đó, cô lại đem đồ ăn cho nó ăn, tất nhiên cũng là tấm lòng, thật không ngờ lại biến thành hậu quả thế này. May mắn là đứa bé không bị làm sao, nếu không cô thật sự rất đau lòng.

Chu Hàn không nói gì, nhìn thẳng vào đứa trẻ trên giường, đưa tay, hơi mất tự nhiên, nhẹ nhàng sờ sờ lên mặt nó.

Đứa bé kia như là biết cha mình đến, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy rõ người trước mắt là cha của mình, mắt sáng lên, nhưng sau khi vui mừng, nhìn người đàn ông, dường như nó vẫn có chút sợ sệt, chỉ nghe nó sợ hãi gọi: "cha, cha."

Chu Hàn thu tay lại, nhìn nó, mặt không chút thay đổi, giọng nói hơi nghiêm khắc nói: "Sao lại không nghe lời như vậy, không phải ta đã nói, mi không thể ăn hải sản sao?"

Ánh mắt đứa bé kia thoảng cái ảm đạm xuống, rũ mắt xuống, giọng nói nhỏ đến không thể nghe thấy nói với Chu Hàn: "thật, thật xin lỗi!"

Chu Hàn không nói gì nữa, nhìn nó một cái rồi đứng lên. Xoay người nhìn Tô Dịch Thừa và An Nhiên, trên mặt vẫn lạnh nhạt không lộ vẻ gì, nói: "cám ơn các vị đưa nó đến đây, nếu không còn việc gì, xin mời đi đi, tôi sẽ ở đây chăm nom nó."

"Vậy, xin đừng trách đứa bé, là tôi không tốt, đưa mì Ý hải sản

cho nó." Thấy thái độ vừa rồi của anh ta, An Nhiên sợ anh ta sẽ trách móc con cái, thật ra thì đứa trẻ nhỏ như thế thì biết cái gì? Chỉ là thèm ăn một chút, nhưng đó không phải là nó sai, mà là bẩm sinh của trẻ con rồi. Muốn trách phải trách người lớn không trông coi.

Chu Hàn không nhìn cô, chỉ lạnh lùng nói: "không liên quan đến người khác, là bản thân nó không kháng cự lại được sự cám dỗ mới biến thành thế này, đó là do nó tự chuốc lấy, lần này coi như là một bài học, xem sau này nó còn dám nữa không."

"Thật ra thì—" An Nhiên còn muốn nói điều gì, lại bị anh ta ngắt lời: "không có chuyện gì nữa xin mời các người rời đi, bác sĩ nói rồi, đứa bé cần nghỉ ngơi."

Anh ta đã nói như thế, An Nhiên cũng không nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là im lặng, liếc nhìn Tô Dịch Thừa, thấy Tô Dịch Thừa cười cười trán anh, rồi lắc đầu.

Trước khi đi, An Nhiên vẫn không nhịn được nói lại cho anh ta lời bác sĩ dặn: "vì chứng dị ứng hải sản nghiêm trọng, hiện tại dạ dày đứa bé bị kích thích tương đối lớn, mấy ngày sắp tới cần ăn đồ nhẹ dễ hấp thu, ngoài ra cần để đứa bé ở bệnh viện theo dõi mấy ngày."

"Cám ơn, tôi biết rồi." Chu Hàn lạnh lùng nói, cũng không nhìn lại bọn họ, trực tiếp xoay người nhìn đứa bé trên giường.

An Nhiên xoay người nhìn lại đứa bé trên giường, cuối cùng mới cùng Tô Dịch Thừa xoay người rời đi.

Đoc đường ra khỏi bệnh viện, ba người Tô Dịch Thừa, An Nhiên, và Diệp Tử Ôn sóng bước cùng đi, không khí có chút là lạ, ba người đều không nói lời nào.

An Nhiên còn đang suy nghĩ chuyện đứa bé kia, người đàn ông kia nhìn qua cũng không phải là người cha đủ tư cách, dường như rất nghiêm khắc với đứa bé, mà đứa bé cũng vô cùng sợ anh ta, cô hơi lo lắng người đàn ông kia có chăm sóc tốt cho đứa bé không.

Diệp Tử Ôn thì thỉnh thoảng nhìn sang Tô Dịch Thừa bên cạnh một chút, mấy lần há mồm muốn nói gì, nhưng cuối cùng muốn nói

lại thôi không nói ra miệng.

Ba người đến bái đỡ xe, Diệp Tử Ôn và Tô Dịch Thừa đều lái xe tới. Diệp Tử Ôn đứng cạnh xe của mình, hỏi bọn họ: "còn trở về tiệc rượu với mình không?" Hiện tại chạy trở về, đoán là chỉ có thể tham gia đoạn cuối buổi tiệc.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên, lắc đầu: "không được, tôi nay An Nhiên cũng có chút mệt mỏi, bọn mình đi thẳng về nhà, cậu quay lại bữa tiệc giúp mình nói một tiếng xin lỗi với chú Tiêu."

Diệp Tử Ôn gật đầu, không nói thêm nữa, mở ra cửa xe lên xe, khi lái xe qua Tô Dịch Thừa, còn chậm rãi dừng lại, nhìn Tô Dịch Thừa, cuối cùng Diệp Tử Ôn không nhịn được mở miệng hỏi: "cậu còn để ý chuyện năm đó sao?"

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta, một lúc lâu mới mở miệng nói: "không có."

Diệp Tử Ôn nhìn anh, khẽ than nhẹ lắc đầu, không nói gì, trực tiếp chạy xe đi.

An Nhiên nhìn anh, mặc dù không rõ lắm vừa rồi Diệp Tử Ôn nhắc đến chuyện năm đó là gì, nhưng cũng biết quan hệ của Tô Dịch Thừa và Chu Hàn nhất định không đơn giản, hoặc là nói, hồi đó giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu, Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần, quay đầu trên mặt cười ôn hòa, nói: "chúng ta đi thôi."

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, đột nhiên cảm giác thật ra thì mình cách anh thật xa, cô không hiểu rõ tâm tư và ưu tư của anh, nếu anh không nói, mình sẽ không đoán ra, anh là một cao thủ ngụy trang, một giây trước có thể u sầu đầy mặt, nhưng có thể một giây sau lập tức trở lại bộ mặt vĩnh viễn cười ôn hòa kia, không thể nhìn ra cảm xúc của anh lúc này là vui hay buồn.

"Sao thế?" Thấy cô bất động cũng không đáp, Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên lấy lại tinh thần, khẽ cười nhạt với anh, lắc đầu, lấy cớ nói: "không có gì, em đang nghĩ, đứa bé kia chắc sẽ không sao chứ."

Tô Dịch Thừa vỗ vỗ bả vai cô, cười cười, an ủi: "yên tâm đi, không phải bác sĩ nói nghỉ ngơi tốt sẽ không sao, trẻ con hồi phục rất nhanh, đừng lo."

An Nhiên gật đầu, cười cười với anh, mở cửa ngồi vào trong xe.

Tô Dịch Thừa thì vòng qua đầu xe lên xe, sau đó khởi động xe trực tiếp rời đi.

Trên xe, An Nhiên nhìn cảnh đêm lướt nhanh ngoài cửa sổ, thật ra thì thời gian chưa tính là quá muộn, nhưng mà, tối nay cô thật sự hơi mệt. Tựa lưng vào ghế, ánh mắt có chút nặng nề, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên trên ghế lái phụ, thay cô điều chỉnh ghế ngồi, để cô ngủ thoải mái hơn, ngoài ra bật đài của xe, mở âm nhạc nhẹ nhàng, chậm chậm, có thể bình ổn tâm tình.

Đang ngủ mê man, dường như An Nhiên hơi lạnh, nên vô thức khoanh tay, cả người co lại.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa lái xe vào gần vệ đường, dừng lại, cởi áo khoác tây trang trên người mình xuống đắp lên người An Nhiên.

Trên người đột nhiên có vật nặng đè lên, An Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy rõ là Tô Dịch Thừa ở trước mắt, khóe miệng cong cong: "em ngủ à?"

Tô Dịch Thừa cười cười, gật đầu, nói: "ngủ thêm một lát, còn chưa đến, đến anh gọi em."

An Nhiên gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại một lần nữa, không lâu sau, lại ngủ tiếp.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, rồi mới xoay người khởi động xe rời đi.

An Nhiên không biết về đến nhà lúc nào, mình đi lên như thế nào, khi mở mắt ra lần nữa đã thấy mình đang ở phòng ngủ trong nhà, căn phòng không bật đèn, mơ màng chỉ có ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, quay đầu, không thấy Tô Dịch Thừa ở trên giường, cô đưa tay lục lọi đồng hồ báo thức ở trên tủ đầu giường, một giờ năm phút rạng sáng, nhíu mày, cô không nghĩ ra giờ này Tô Dịch Thừa có thể ở đâu?

Bật đèn bàn ở tủ đầu giường, vén cái chăn mỏng xuống giường, trên người vẫn là bộ lễ phục tham dự tiệc rượu lúc tối, nhưng mà bây giờ nhìn nhăn nhúm một chút.

Mở cửa phòng đi ra ngoài, trong phòng khách cũng là không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt xuyên qua ban công chiếu vào, mờ mờ ảo ảo.

Theo bản năng An Nhiên nhìn về phía thư phòng, cô không biết cửa thư phòng đóng hay mở, vì cô không nhìn thấy ánh sáng qua khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà.

Hơi nghi hoặc, lại không biết muộn thế này Tô Dịch Thừa có thể đi đâu?

Đột nhiên nghe tiếng vang truyền đến từ phòng bếp, đưa tay bật đèn phòng khách lên, nhìn theo ánh đèn, thấy Tô Dịch Thừa ngồi trên ghế nhỏ trước bàn ăn, lúc này đang mỉm cười nhìn cô.

"Sao lại không bật đèn?" An Nhiên nhíu mày đi về phía anh, còn chưa đến gần đã ngửi thấy mùi rượu từ người anh, nhìn sang bên cạnh, thấy tay anh cầm chén rượu, mà trên bàn ăn đặt bình rượu nho còn hơn nửa.

Đứng lại trước mặt anh, An Nhiên nhìn anh rất nghiêm túc, chân mày nhíu chặt lại, nhìn chén rượu trong tay anh, lại nhìn chai rượu nho đã được uống đến chỉ còn không đầy một phần ba, nói: "sao lại uống nhiều rượu như vậy, anh không biết dạ dày mình đã không tốt sao?"

Tô Dịch Thừa mỉm cười với cô, đưa tay kéo tay cô, anh không trả lời mà ngược lại hỏi: "sao đã dậy rồi?"

An Nhiên có chút tức giận, rút lại cái tay từ trong tay anh, cũng lấy chén rượu từ trong tay anh ra, nhìn anh, nghiêm túc nói: "Tô Dịch Thừa, anh đừng nói lảng sang chuyện khác! Nửa đêm, uống nhiều rượu như thế, anh không cần dạ dày của anh nữa sao?"

Trên mặt vẫn lộ ý cười như thế, cũng không vì giọng điệu nghiêm khắc của cô mà không vui, vẫn đưa tay lại kéo tay cô, đặt vào lòng bàn tay của mình ngắm nghía, tay cô thật nhỏ, mịn màng mềm mại, vuốt lên, cảm giác rất thích thú, lôi kéo hai tay cô, lắc

đầu với cô, thanh tịnh nói: "không hề uống nhiều" Tựu lượng của anh không tệ, cho dù uống thêm nữa, anh vẫn có thể thanh tịnh nhận biết được mọi chuyện, còn rất lý trí, đây là tựu lượng mà anh đã rèn luyện được sau khi tham dự rất nhiều tiệc tùng, còn về phần uống đến dạ dày bị xuất huyết, đó hoàn toàn là vì uống hồn hợp rượu, vài loại rượu khác nhau kích thích dạ dày, mới khiến cho bệnh dạ dày của anh tái phát.

"Còn không uống nhiều!" An Nhiên bất mãn chỉ vào rượu còn sót lại không nhiều lăm trên bàn ăn: "anh muốn uống hết một chai này mới cho là nhiều sao?"

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu, trực tiếp kéo cô xuống ngồi lên đùi mình, cả người mùi rượu chôn đầu vào hõm vai cô, rầu rĩ nói: "đừng lo, tựu lượng của anh rất tốt, không uống say."

"Không say! Nếu là thật là uống say rồi thì sao đây, lại giống như lần trước đi viện sao?" An Nhiên thật sự tức giận, giận anh không biết quý trọng thân thể mình chút nào, rõ ràng lần trước vì uống nhiều quá đến nỗi tái phát bệnh dạ dày, hiện tại anh còn chưa rút ra bài học.

Tô Dịch Thừa buồn cười ôm chặt cô, rõ ràng là bị cô dạy dỗ, song lại bất giác thấy vui vẻ và mừng thầm, ít nhất anh biết lúc này cô thật sự lo lắng cho mình, cảm giác được người lo lắng, quan tâm thật là tốt.

"Tô Dịch Thừa!" An Nhiên đưa tay đẩy anh ra, hai tay nâng mặt anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nghiêm túc nói: "em không nói đùa, cũng không hề có ý khen ngợi anh! Anh đừng có đùa cợt như thế!"

Tô Dịch Thừa cố nén cười, học bộ dáng của cô, nghiêm túc gật đầu: "anh biết, nghe vợ anh, vợ nói không uống, sau này anh thực sự sẽ không uống."

"Anh vừa mới không nghe em, buổi tối em vừa nói với anh không được uống rượu, thế mà anh thì ngược lại, vừa về nhà liền cập chai rượu ẩn nấp ở đây uống nhiều như thế." An Nhiên tức giận, chọc chọc vào bả vai anh, nói: "anh nói đi, nghe lời em như

thế sao?" Thế này rõ ràng là bằng mặt không bằng lòng.

Nụ cười trên mặt Tô Dịch Thừa càng đậm hơn, uống rượu cả đêm nhưng nỗi buồn không những không dịu đi mà còn buồn bức hơn, nhưng cứ thế lại được cô quét sạch. Tô Dịch Thừa nhìn cô, chăm chú nhìn, sau đó nặng nề gật đầu: "lần sau sẽ không."

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài, nói: "em chỉ là sợ bệnh dạ dày của anh tái phát, dọa chết em, hơn nữa bác sĩ cũng nói, bệnh dạ dày là bệnh khó trị nhất, anh thế này là quá không thương tiếc mình."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa một tay ôm lấy An Nhiên, kéo cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói bên tai cô: "thật xin lỗi, để em lo lắng, lần sau sẽ không thế nữa."

An Nhiên để tùy anh ôm lấy, tựa vào trong lòng anh, một lúc lâu mới buồn bức hỏi: "sao tôi nay lại uống rượu?"

Tô Dịch Thừa ôm cô, tay nhẹ nhàng chơi đùa tóc cô, nhàn nhạt mở miệng: "nhớ tới chút chuyện cũ." Có một số việc mãi mãi không muốn khơi ra, làm gì có gì là mãi mãi, trái đất tròn, dù là hiện ta hai người không gặp gỡ, thì sau này cũng sẽ phải gặp.

An Nhiên thử hỏi: "là vì người đàn ông kia?" Người đàn ông gặp phải trong bệnh viện, từ khoảnh khắc anh ta bước vào phòng bệnh, cô có thể cảm nhận được rõ ràng sóng ngầm giữa hai người, cô không biết có chuyện gì từng xảy ra giữa hai người bọn họ, nhưng thấy vẻ mặt của ba người, dường như đó không phải là chuyện vui vẻ gì. Hơn nữa, khi rời khỏi bệnh viện, Diệp Tử Ôn nói câu kia với anh 'cậu còn để ý chuyện năm đó sao?'. Những điều này đã chứng minh, năm đó, giữa anh và người đàn ông kia nhất định đã xảy ra chuyện gì không vui.

Im lặng một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới chậm rãi gật đầu, đáp lại: "ừ."

"Muốn nói với em không?" An Nhiên hỏi, mặc dù cô cũng không thể thật sự giúp gì được cho anh, nhưng có một số việc có lẽ nói ra sẽ tốt hơn, có lẽ cô không thể cho anh ý kiến hoặc cách giải quyết hay nhưng cô là một người lắng nghe rất tốt.

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ ôm cô chặt hơn.

An Nhiên yên tĩnh chờ, trong lòng có chút không xác định. Mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng cô không xác định được bọn họ có thể chia sẻ thẳng thắn với nhau chuyện cũ không.

Đột nhiên, Tô Dịch Thừa buông cô ra, nhìn chăm chăm cô, khéo miệng khẽ cong lên, nói: "muộn quá rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi."

Trong lòng đột nhiên có cảm giác như bị thứ gì đè nặng, An Nhiên không nói ra được đây là cảm giác gì, nhưng mà rõ ràng cô không thích cảm giác như thế, thậm chí có chút chán ghét.

An Nhiên mỉm cười, không muốn để anh nhìn thấy tâm tư của mình, rời khỏi lòng anh, mỉm cười gật đầu, nhìn quần áo trên người mình, nói: "vâng, không còn sớm nữa, em đi tắm đã." Nói xong thì quay đầu muốn đi về phía phòng ngủ.

Tô Dịch Thừa biết cô hiểu lầm, thật ra không phải không thể nói cho cô, chỉ là có một số chuyện, bảo anh nói, nhất thời cũng không biết nói từ đâu.

Nhin cô rời đi, đột nhiên Tô Dịch Thừa xuống khỏi cái ghế cao kia, sau đó khom lưng, từ phía sau ôm bổng cô lên.

"A! —"

Đột nhiên bị người ôm lấy, theo bản năng An Nhiên sợ hãi kêu lên, tay vô thức ôm bả vai anh, sững sờ nhìn anh, hỏi: "anh, anh làm gì?" Đột nhiên ôm cô như thế, may là cô không bị bệnh tim, nếu không, không chừng sẽ bị anh làm cho phát bệnh tim gì đó.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khéo môi nhếch lên thành nụ cười thật lớn, nói: "anh cũng chưa tắm."

Nghe vậy, An Nhiên sững sốt mãnh liệt, nhìn anh như muốn nhìn ra suy nghĩ và tâm tình nào đó. Thân thể vô ý thức lùi ra sau, cô có dự cảm không tốt, hơn nữa lại vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến cho cô sợ hãi. Giống như cảnh tượng mấy hôm trước lại ùa về tâm trí cô.

Gượng cười, An Nhiên thương lượng: "không thì anh tắm trước? đột nhiên em nhớ ra là em còn chưa buồn ngủ, hơn nữa em còn chưa vã xong mấy bản thiết kế, không thì anh đi tắm trước, em đi

về trước, anh thấy thế nào?"

Tô Dịch Thừa cười, độ cong khoe miệng rất lớn, sau đó lắc đầu, nói: "quốc gia kêu gọi phải tiết kiệm nước."

"Sau đó thì sao?" Tiết kiệm nước, vậy cũng không thể không tắm a!

Tô Dịch Thừa vẫn cười, hơn nữa lại càng kỳ lạ, nói: "anh là đầy tớ của nhân dân, tất nhiên là phải hưởng ứng, lời kêu gọi của quốc gia anh tất nhiên sẽ làm rồi."

"Cho nên anh quyết định không tắm sao?" An Nhiên ngây ngô hỏi, đột nhiên cảm thấy nếu có người vì thế mà không tắm, thì lời kêu gọi này vô cùng không hợp lý!

Đột nhiên Tô Dịch Thừa cảm thấy bị đánh bại, có lúc nào anh ám chỉ như thế sao? Rõ ràng là điều anh muốn ám chỉ không phải là điều này!

Thấy anh không nói, An Nhiên cho là mình đoán đúng, nhìn anh, vẫn là giọng nói thương lượng, hỏi: "em không phải là đầy tớ của nhân dân, về chuyện tắm rửa, em có thể không hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia chứ? đương nhiên, em có tiết kiệm nước, ví dụ như dùng nước rửa rau tươi hoa, dùng nước giặt quần áo tẩy bồn cầu."

Tô Dịch Thừa nhìn cô hơi sững sوت, bắt đầu không khỏi hoài nghi, không phải là cô cố ý giả bộ ngu ngốc với anh đấy chứ, vẫn ôm cô mà không nói gì, trực tiếp mang cô đi về phía phòng ngủ của họ, sau đó trực tiếp ôm cô vào nhà tắm, đẩy cánh cửa thủy tinh vào gian tắm rửa, ôm cô đi vào trong.

An Nhiên vội vàng tỏ rõ thái độ, nói: "em, em tự tắm là được rồi, anh, anh đi ra ngoài trước."

Tô Dịch Thừa cười tà, mở vòi hoa sen trong gian tắm rửa, sau đó để dòng nước ấm áp dội lên đỉnh đầu bọn họ, trôi xuống, trong nháy mắt, quần áo hai người ướt đẫm, ngay cả đầu tóc cũng không tránh khỏi.

Vào thời điểm lúc An Nhiên có chút sợ kêu thành tiếng, thì nghe thấy thanh âm tà mị của Tô Dịch Thừa vang lên bên tai cô: "anh nói

phương pháp hướng ứng lời kêu gọi tiết kiệm nước của quốc gia chính là, hai người chúng ta cùng nhau tắm. Anh là đầy tớ của nhân dân, mà em là vợ của đế chế nhân dân, em nói xem có muốn tự mình thử nghiệm hướng ứng lời hiệu triệu của quốc gia hay không?"

An Nhiên khóc không ra nước mắt, đây là thể nghiệm gì a, ngụy biện, tuyệt đối là ngụy biện! Nếu hai người cùng tắm thật sự có thể tiết kiệm nước thì đã đành, nhưng lần trước bọn họ ở trong phòng tắm ròng rã một tiếng đồng hồ, ở đâu ra tiết kiệm nước, rõ ràng là lãng phí tài nguyên nước của quốc gia! Người ta nói những người làm cán bộ đều mắc bệnh hình thức, khởi xướng nhiều, nhưng mà thực hiện đến nơi đến chốn đã ít lại càng ít!

Mới nghĩ như vậy, vừa định mở miệng kháng nghị, trong nháy mắt đầu lưỡi của anh linh hoạt trượt vào, quấn quýt với cô, sau đó không cho cô cơ hội mở miệng, miệng bị che lại chặt chẽ, trừ hôn môi, không thể làm được gì.

Sau đó, trong sự kích tình, không biết người nào cởi quần áo người nào, hòa với thoang thoảng mùi rượu, còn có tiếng nước chảy nho nhỏ, bầu không khí cả căn phòng tắm trở nên mập mờ, nhiệt độ nóng bỏng, sau đó lẫn với tiếng nước chảy là tiếng đàn ông gầm nhẹ và tiếng đàn bà thở gấp, trong phòng tắm là một cảnh xuân kiều diễm.

Đến khi hai người đi ra từ phòng tắm, An Nhiên đã mệt mỏi đến mức đầu ngón tay cũng không muốn cử động, cũng không nhúc nhích được, để tùy anh ôm lấy, nằm lên trên giường, cảm thấy anh nằm xuống cạnh cô, ôm cô từ phía sau, thân thể hai người kề sát vào nhau, không có khe hở.

An Nhiên kiệt sức đến không muốn động đậy, mí mắt nặng trịch. Mơ màng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Chính vào lúc An Nhiên mê man muốn ngủ đi thì đột nhiên phía sau, Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng: "anh ta là Chu hàn, là người cùng với Lăng Nhiễm phản bội anh, cũng từng là bạn tốt nhất của anh. Vừa rồi không phải không muốn nói cho em biết, chỉ là trong chốc lát không biết nên nói thế nào."

An Nhiên mạnh mẽ mở mắt ra, cơn buồn ngủ phút chốc biến mất hẳn. Anh nói người đàn ông kia là người cùng Lăng Nhiễm phản bội anh, chỉ là hình như anh còn thể thảm hơn.

Sững sờ muốn xoay người lại, nhưng thân thể bị anh ôm chặt, khiến cô không thể động đậy, xoay người.

"Tô Dịch Thừa." An Nhiên hơi lo lắng khẽ gọi.

Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh, dựa vào lưng cô, lắc đầu, nói: "đừng lo cho anh, anh không sao, mọi thứ đã được buông xuống từ mấy năm trước. Sở dĩ uống rượu, chỉ là vì nhiều năm rồi gặp lại cậu ta, bỗng có cảm giác buồn bực không đáng có, không phải vì không bỏ xuống được." Thì ra có một số việc nói ra cũng không quá khó khăn, nói xong rồi, cả người thật nhẹ nhõm.

An Nhiên không nói gì, thật ra thì cũng không biết nên nói cái gì, quả thật cô chỉ thích hợp lắng nghe, còn rõ ràng không có bản lĩnh an ủi người khác. Vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ vươn tay, chậm rãi đặt lên cái tay ôm hông mình, nắm tay anh.

Phía sau Tô Dịch Thừa cười khẽ, sau đó kéo cô lại sát ngực mình, nhẹ giọng nói: "được rồi, ngủ đi."

An Nhiên gật đầu, vẫn đan xen mười ngón tay với anh, mà lời anh nói như có sức thôi miên, An Nhiên từ từ nhắm mắt lại, sau đó ý thức dần dần rời xa, rồi tiến vào mộng đẹp.

Tô Dịch Thừa ôm cô, thật ra thì anh không buồn ngủ, ý thức dường như càng tỉnh táo. Trong bóng tối, anh mở to mắt nhìn trần nhà, đứa trẻ kia hình như mới năm sáu tuổi, nó gọi Chu Hàn là cha, như vậy thì mẹ nó? Là Lăng Nhiễm sao?

Trong lòng truyền đến tiếng hô hấp nhẹ nhàng của An Nhiên, tối nay cô thật sự kiệt sức rồi, cười xã giao cùng anh cả tối, chuyện đứa trẻ kia dị ứng hải sản cũng dọa cô không ít, vừa rồi lại bị mình quấn lấy rất lâu, đúng là rất mệt mỏi.

Đưa tay xoay người cô lại, rút tay từ hông cô ra, sau đó khẽ nâng đầu cô lên, để cô gối đầu lên cánh tay mình. Khẽ than nhẹ, tự giấu lắc đầu, nhắm mắt lại, cùng cô chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại trời đã sáng choang, hôm nay bất ngờ là Tô Dịch Thừa không dậy tập thể dục buổi sáng, lúc này anh đang nằm ngủ cạnh cô.

An Nhiên hơi nghiêng người nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường một chút, bảy giờ ba mươi lăm phút, cô xoay người nhìn Tô Dịch Thừa còn đang mộng, không biết anh mơ thấy hay nghĩ đến cái gì, hai đầu lông mày nhăn thành hình chữ xuyên khiến cô không thích, đưa tay lên vuốt vuốt cho anh, lại nhìn anh một lúc lâu, mới dè dặt xoay người, vén chăn định xuống giường.

Nhưng vừa mới vén chăn lên, sau đó An Nhiên bất ngờ sững sốt, cúi đầu nhìn bản thân dưới chăn, tiếp đó mặt thoáng chốc phiếm hồng, trời! thế mà cô lại không mặc gì!

Rồi mới nhớ lại tất cả tối hôm qua, hai người vốn đang thảo luận vấn đề tiết kiệm nước, cuối cùng đi thẳng vào nhà tắm, lúc đó, chẳng ai trong hai người nghĩ đến muốn lấy đồ ngủ trong tủ quần áo kia!

Quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa còn đang trong giấc mộng, xác định là anh vẫn đang nhắm mắt, vẫn nằm nghiêng người như thế, mới dè dặt xuống giường, đi nhanh đến tủ quần áo, giống như đang lo lắng nửa đường người trên giường tỉnh lại, An Nhiên vừa lấy ra một bộ quần áo từ bên trong tủ đồ, vừa thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn người trên giường, lúc này thật vất vả mới lấy được bộ công sở để mặc cho ngày hôm nay, vội vàng đi vào phòng tắm.

Chẳng qua cô không hề phát hiện, vào thời điểm cô xuống giường đến tủ đồ lấy quần áo thay, vẻ mặt vốn đang nghiêm túc kia lại mơ hồ hàm chứa ý cười.

Đến khi An Nhiên thay quần áo xong xuôi, đi từ phòng tắm ra ngoài, Tô Dịch Thừa vẫn chưa tỉnh dậy, vẫn duy trì tư thế vừa rồi. An Nhiên lấy một bộ quần áo đặt chỉnh tề cạnh giường, như vậy, anh vừa tỉnh lại là có thể nhìn thấy.

Làm xong xuôi, An Nhiên mới chậm rãi từ phòng ngủ đi ra ngoài.

Vào thời khắc cô biến mất sau cánh cửa, Tô Dịch Thừa ở trên giường mở mắt, nhìn quần áo đặt đầu giường, khóe miệng hàm

chứa ý cười nhè nhẹ.

Khi Tô Dịch Thừa thay quần áo xong, rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng, An Nhiên đang làm bữa sáng, thấy anh ra ngoài, đặc biệt ngoảnh lại cười nói với anh: "xong ngay đây."

Tô Dịch Thừa gật đầu, học bộ dáng cô ngày xưa, ngồi xuống ghế cao trước bàn ăn, chờ bữa sáng mà hôm nay cô chuẩn bị cho anh.

Chương 84: Kỳ La

Để điện thoại xuống, An Nhiên khẽ thở dài ngã trên chiếc ghế xoay.

Mới vừa cùng Lâm Lệ nói chuyện điện thoại, có thể nghe được tâm tình của cô ấy cũng không tệ lắm, trong lúc nói chuyện đều mang theo nụ cười. Hôn lễ của cô sẽ cử hành vào ba ngày sau, đó là ngày hai mươi tám tháng tư âm lịch, và là ngày năm tháng sáu dương lịch, cha mẹ của Lâm gia đều đến, hai ngày nay đã được sắp xếp ở trong khách sạn, Lâm Lệ lấy cớ là muốn đi chiếu cố cha mẹ, đồng thời cũng nói nam nữ hai bên trước khi làm lễ không nên gặp mặt, vì vậy cô cũng dời sang khách sạn để ở.

Thật ra thì An Nhiên biết cô đang trốn tránh Trình Tường, cô là người chưa bao giờ quan tâm ánh mắt thế tục, cho dù đến ngày kết hôn bắt cô trực tiếp đến giáo đường mà không cần chú rể đón, thì cô cũng làm được.

Hiện tại cô làm như vậy chỉ là muốn cho mình cùng Trình Tường một thời gian để bình tâm, có câu nói rằng 'tình cảm dù tốt đến đâu đi nữa cũng không chịu nổi sự phản bội', quan hệ của đôi bên một khi có vết nứt rồi, thì rất khó trở lại như lúc trước, cho dù Lâm Lệ có muốn và cố gắng vẫn hồi mọi chuyện đến đâu, thì đối với việc bị Trình Tường phản bội, cô cũng rất khó làm cho tim mình không có

vết nứt.

An Nhiên biết lúc này, mình cái gì cũng làm không được, bởi vì đây là lựa chọn của Lâm Lệ, nên đều duy nhất cô có thể làm chính là chúc cô ấy hạnh phúc.

Buông ra tiếng thở dài, một lần nữa đem thiết kế mới vẽ được một nửa ở trên bàn lấy ra nghiên cứu. Dự án của công viên giải trí kia chỉ còn mấy ngày nữa thôi thì cô phải hoàn thành bản thiết kế, bởi vì trong thời hạn một tháng, cộng thêm thời gian bố trí bản mẫu mô hình, đã tiêu phí không biết bao nhiêu thời gian rồi.

"Cộc cộc cộc."

Cửa phòng làm việc lúc này bị gõ vang, An Nhiên cũng không có ngẩng đầu, mà trực tiếp cất giọng nói: "Đi vào."

Lăng Lâm đẩy cửa đi vào, vẻ mặt có chút nghiêm túc, trực tiếp kéo cái ghế phía trước bàn An Nhiên ra, ở đối diện An Nhiên mà ngồi xuống.

An Nhiên giương mắt nhìn cô một cái, hỏi: "Có chuyện gì sao?" Lại cúi đầu tiếp tục lật xem bản thiết kế trên tay, một vài tác phẩm của các kiến trúc sư nước ngoài thật sự không tệ, mỗi một công viên giải trí đều được thiết kế đặc biệt đặc sắc, không chỉ hấp dẫn trẻ nhỏ, cũng rất hấp dẫn người trưởng thành để họ vào cửa.

"Cố An Nhiên, người kết hôn với anh Dịch Thừa đúng là cô?" giọng nói của Lăng Lâm có chút cao, vẻ mặt nhìn An Nhiên có chút ít oán hận cùng bất mãn.

An Nhiên lẩy lẩy làm kỳ lạ ngẩng đầu nhìn cô ta, còn có chút ngoài ý muốn khi thấy Lăng Lâm vẫn không biết gì, chẳng lẽ Lăng Nhiễm chưa nói với cô sao? Nhìn cô rồi gật đầu nói: "Phải, có vấn đề gì không?"

Lăng Lâm nhìn chăm chăm cô, cặp mắt to kia tràn đầy ủy khuất cùng không cam lòng, từ nhỏ cô đã biết Tô Dịch Thừa, từ nhỏ anh chính là người mà chị theo đuổi, ban đầu khi thấy anh và chị yêu thương nhau, cô chỉ có thể đem tình cảm yêu thích của mình đổi với anh giấu ở trong lòng, bởi vì cô biết sau này anh sẽ trở thành anh rể của cô, mà cô vĩnh viễn chỉ là em gái anh.

Nhưng mà sau này khi chị phản bội anh, bị anh bắt gian tại chỗ với Chu Hàn, lúc đó hôn lễ vốn nên đăng lên nhật báo đã bị hủy bỏ, cha và chị thậm chí không tiếc cắt đứt quan hệ cha con, cuối cùng chị bị Chu Hàn đưa ra nước ngoài.

Khoảng thời gian đó khi cô đi tìm anh, thì thấy dường như anh chuyển chuyện bị chị phản bội thành sự bất mãn với mọi người của Lăng gia, mỗi lần đều từ chối gặp cô.

Cô biết, thân phận của mình khi đó rất lúng túng, đoạn thời gian kia cô thậm chí từng hận chết chị, hận chị vì đã làm cho anh Dịch thừa thương tâm như vậy, nhưng vừa căm hận vừa có chút mừng thầm nho nhỏ trong lòng, bởi vì bị chị phản bội thì anh sẽ không thể nào trở thành anh rể của cô nữa, như thế có nghĩa là cô cũng không có cơ hội làm em gái anh, nhưng lại có thể làm bạn gái anh.

Tuy nhiên vì chuyện của chị nên anh không còn đến Lăng gia nữa, thậm chí khi cô tìm đến, anh cũng luôn lấy cớ bận rộn mà không muốn gặp. Cô biết là chị đã làm tổn thương sâu sắc trái tim anh, mà anh thì cần có thời gian từ từ bình phục, cho nên cô nguyện ý chờ, chờ đến khi anh hoàn toàn thoát ra khỏi đau đớn kia.

Nhưng mà sau đó, bởi vì công việc, anh Dịch thừa lại tiếp tục gần gũi với Lăng gia, tuy nhiên vẫn luôn khách khích khí khí với cô, nên cô vẫn cho là anh còn đang để ý thân phận em gái Lăng nhiễm của mình, có lẽ cần cho anh nhiều thời gian hơn, hơn nữa cô còn nghe nói anh vẫn từ chối các thiên kim tiểu thư mà mẹ Tô giới thiệu cho anh, vì thế cô vẫn cảm thấy mình còn có nhiều thời gian để chờ anh quay đầu lại chú ý tới mình.

Nhưng rồi có một ngày cha về nói anh đã kết hôn, không có hôn lễ, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, nhưng đã đăng ký kết hôn, đêm hôm đó cô khóc thật lâu. Cho đến tối ngày hôm qua, khi cô cùng cha đi chúc thọ cho Tiêu Ứng Thiên, cô tìm thật lâu mới thấy được anh, nhưng cũng đúng lúc bọn họ đang rời đi, điều mà cô không ngờ tới chính là, người cùng anh đăng ký kết hôn lại là Cố An Nhiên!

"Tôi ghét cô, Cố An Nhiên!" Nhìn cô, Lăng Lâm gằn từng chữ nói, vẻ mặt kia quả thực là căm thù cô đến tận xương tuỷ!

An Nhiên cau mày, chỉ cảm thấy khó hiểu, hình như cô không hề làm gì cả, không đúng sao?

Lăng Lâm chợt đứng dậy, nhìn chằm chằm vào An Nhiên trịnh trọng nói: "Sau này, tôi sẽ không đi theo cô nữa! Tôi sẽ tìm Tổng giám để cho ông ấy điều tôi đến tổ của Tiểu Hiểu!"

An Nhiên nhìn cô, hoàn toàn không rõ cô ta đột nhiên không nói không rằng mà kích động như thế là vì cái gì, nhưng mà về chuyện điều cô ta đi, thì cô rất vui lòng "Tùy cô, nếu như Tổng giám đồng ý, tôi không có ý kiến."

Nếu cô đoán không sai, thì Lăng Lâm căn bản vì quan hệ mới đi vào được cửa sau, cái gì mà sinh viên tài cao danh giá, cái gì mà hồi còn đi học đã đạt được rất nhiều giải thưởng quan trọng trong nước, chẳng qua chỉ là khoác lác, người có thể đạt nhiều giải thưởng kiến trúc trong nước mà ngay cả tỷ lệ bản đồ cơ bản nhất cũng không hiểu sao? Nếu thật sự cầm bản thiết kế của cô ta tới xây nhà cao tầng, đoán chừng chưa xây xong thì đã sụp xuống!

Lăng Lâm phẫn hận trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó kéo cửa đi ra ngoài.

Về chuyện này, An Nhiên chỉ cảm thấy có chút buồn bực, nhưng cũng không có nhiều tâm tư mà đi để ý, vì cô không cho là tốn thời gian để suy đoán tâm tư những người khác quan trọng hơn việc vẽ thiết kế.

Dùng cả một buổi trưa để xem xét bản thiết kế của công viên giải trí nước ngoài tương đối thành công nhất, nên khi cô từ trong công ty đi ra ngoài trời bắt đầu tối rồi, mấy phút trước khi tan tầm, Tô Dịch Thừa gọi điện thoại nói là buổi tối có hội nghị, không thể tới đây đón cô, bảo cô tự mình thuê xe trở về.

Xách cặp tài liệu đi ra ngoài cửa công ty, sắc trời mơ hồ tối, báo hiệu trời sắp mưa, rồi một trận gió mạnh thổi qua, làm tung bay bụi trên mặt đất, An Nhiên thấy vậy liền quay lưng đi, cũng trong nháy mắt xoay người đó cô liền nhìn thấy Mạc Phi đứng ở phía sau mình.

Giờ phút này nhìn anh ta có chút chật vật, mái tóc cắt tỉa chỉnh tề kia bị gió thổi có chút xốc xêch không chịu nổi. Trên cổ, cà vạt bị thắt hờ hững lỏng lẻo, nhìn chằm chằm vào An Nhiên, há mồm muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười cười khô khốc.

An Nhiên nhìn anh ta một lúc lâu, cuối cùng gật đầu với anh ta, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc An Nhiên đi được hơn mười bước, thì ở phía sau Mạc Phi mạnh mẽ gọi cô lại: "An Nhiên!"

Dừng lại bước chân, giữa bọn họ hình như thật không có gì để nói, cô không rõ vì sao mỗi lần gặp mặt, anh ta đều có vẻ mặt như vậy, như là cô nợ anh ta rất nhiều, nếu muốn tính toán nợ nần, thì cũng là anh ta nợ cô, chẳng lẽ không đúng sao?

Mạc Phi tiến lên, ở sau lưng cô nhẹ nhàng mở miệng nói: "Hôm nay anh đã về trường học."

An Nhiên bất động, không quay đầu lại cũng không mở miệng, nhìn cái túi nhựa bị gió thổi đi, xoay tròn bay lên bầu trời, những cây cổ thụ cao ở hai bên đường phố đã được phủ sắc xanh, lá cây bị gió thổi ào ào phát ra tiếng vang.

Bầu trời càng lúc càng tối lại, cũng không phải là trời tối, mà là điem báo trước khi mưa gió đến.

"Đi qua con đường hồi đó chúng ta thường đi cùng nhau." Mạc Phi tiếp tục nhàn nhạt chậm rãi nói, "cái hồ nằm trong khu rừng nhỏ trong trường cũng không thay đổi, hồ nước vẫn sạch sẽ thấy đáy như cũ, những gốc cây trong khu rừng nhỏ, vẫn là chỗ đam tình nhân thích đi nhất, anh còn nhớ được ——"

Không đợi anh ta nói xong, An Nhiên đột nhiên quay đầu, nhìn anh ta nói: "Không thay đổi sao? Vậy thì do anh đã rời đi đã lâu, cho nên vốn nhìn không ra sự khác biệt."

Mạc Phi sững sốt, có chút không trả lời được. Quả thật anh rời đi đã lâu, hơn sáu bảy năm, xế chiều hôm nay lần đầu tiên trở về trường học, thật buồn cười thậm chí ngay đường trở về cũng không tìm được, còn phải nhờ hướng dẫn.

"Rừng nhỏ không thay đổi sao? Ba năm trước đây vì cánh rừng

chiếm diện tích nên đã thu nhỏ hơn một trăm mét vuông, chặt đi gần mươi mấy gốc cây lớn." An Nhiên nhìn chằm chằm vào anh ta, sau đó cười ra tiếng, "anh nói hồ nước kia không thay đổi, ha ha, chẳng lẽ anh không nhận thấy xung quanh cái hồ đã xây rào chắn, thậm chí trong hồ còn xây một cái đình nhỏ, những thứ này, khi chúng ta ở đó đã có sao?"

Mạc Phi á khẩu không trả lời được, nhìn cô, nhưng một câu nói đều nói không ra lời. Thật sự là rời đi quá lâu, những thứ này, anh ta thật không chú ý đến, xế chiều hôm nay anh ở đó mãi, nhưng nhiều nhất chỉ nhớ lại, nhớ lại khoảng thời gian hồi đó hai người ở chung một chỗ, cái loại cảm giác này rất đơn thuần rất tốt đẹp, nhưng mà, nhưng mà hình như đã không trở về được nữa, anh không được, cô cũng không được.

An Nhiên nhìn anh ta cười, lắc đầu, nói: "Mạc tổng, nếu không có chuyện gì nữa, tôi xin lỗi trước là không thể tiếp anh được nữa."

Thấy cô muốn đi, trước tình thế cấp bách Mạc Phi, chợt đưa một tay ra kéo tay cô, nắm thật chặt, vì rất sợ cô quay người là đi mất.

An Nhiên quay đầu, nhìn cái tay đó một chút, rồi lại nhìn anh ta, có chút bất đắc dĩ nói: "Mạc Phi, đừng làm trò ngây thơ như vậy nữa, đừng để sau này ngay cả bạn học chúng ta đều không làm được." Có mấy lời, dù nói nhiều, nhưng cũng không có gì vui vẻ, mà mình còn cảm thấy nhảm chán.

Mạc Phi vẫn nắm tay cô, cố ý không buông ra, chỉ nhìn chằm chằm cô, nói: "đi cùng uống với anh ly cà phê đi, chỉ một ly cà phê thôi."

An Nhiên thật không muốn cứ lảng nhăng với anh ta mãi, giữa bọn họ căn bản không phải là vấn đề uống hay không uống cà phê "không được, Dịch Thừa còn đang chờ tôi, tôi muốn về nhà."

Mạc Phi nhìn cô, vẻ mặt rất đau thương, tay vẫn cố ý không buông như cũ, cười khổ nói: "có thể đừng nhắc cái tên này trước mặt anh hôm nay không?"

An Nhiên liếc một cái.... không nhìn tới anh ta.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên đứt quãng từ trên bầu trời, gió càng ngày càng lớn hơn, những mảnh giấy cùng bao nhựa trên đường bị gió mạnh cuốn lên không trung. Lá cây xanh um hai bên đường bị gió thổi càng phát ra thanh âm xào xạc. Trời, hoàn toàn giống như đêm tối, mây đen đã che đi tất cả ánh sáng.

Hai người cứ đứng như vậy một lúc thật lâu, Mạc Phi mới nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói hơi tự giễu: "An Nhiên, em đã quên ư, hôm nay là sinh nhật của anh."

Lúc này An Nhiên mới nhớ tới thì ra là hôm nay là ngày hai tháng sáu, thật sự là sinh nhật của Mạc Phi, cái ngày mình đã từng nhớ trong nhiều năm qua.

Trời mưa xuống, mùa hè, các trận mưa luôn là như thế, tới rất nhanh, hết cũng rất nhanh. Hạt mưa to như hạt đậu từ trên cao neden xuống, không nhẹ nhàng lất phất như mưa xuân, mưa mùa hạ rất là cuồng bạo.

Ngẩng đầu nhìn trời, Mạc Phi lôi kéo cô nói: "Lên xe đi."

An Nhiên muốn từ chối, nhưng vì dường như mưa càng ngày càng to, nên cuối cùng cô gật đầu, chỉ đành phải cùng anh ta lên chiếc xe việt dã màu đen dừng cách đó không xa.

Trong xe, Mạc Phi đưa khăn lông mà bình thường mình hay để dự phòng trong xe cho An Nhiên, để cho cô lau mái tóc hơi rối vì bị ướt.

An Nhiên đẩy tay của anh ta ra, từ chối dùng khăn lông của anh ta, trực tiếp khom người tiến lên kéo khăn giấy đặt ở trước cửa sổ xe, nhẹ lau nước mưa trên mặt và trên cánh tay.

Mạc Phi sững sờ nhìn cô, sau một lúc lâu mới kéo khéo miệng cười khổ tự giễu, liếc nhìn khăn lông trong tay, sau đó giơ tay lên lung tung lau tóc của mình.

Bên trong xe, hai người cứ ngồi như vậy, An Nhiên nhìn cửa sổ, Mạc Phi thì nhìn cô. Phía ngoài mưa trút xuống càng lớn, nện vào cửa thủy tinh ở phía trước xe, nước mưa theo thủy tinh chảy xuống, làm tắt cả phong cảnh ở phía ngoài trở nên mơ hồ.

Một lúc lâu sau, Mạc Phi mới thu hồi ánh mắt, khởi động xe rời

đi.

Bọn họ cũng không hề phát hiện, lúc ô-tô của họ rời đi, thì một chiếc xe lớn màu đen đã chạm mặt với bọn họ.

Mạc Phi đem xe lái đến quán cà phê ở gần trường đại học Giang Thành thì dừng lại.

Mưa mùa hè là như thế, đến nhanh, mà đi cũng nhanh, lúc này chưa đến hai mươi phút đồng hồ, cơn mưa như trút nước kia đã ngừng lại, sắc trời vốn mờ mờ nhàn nhạt vì mây đen đã tản đi, nên đã trong và sáng sủa lại. Trong không khí còn mang theo sự mát mẻ sau cơn mưa, cùng mùi vị bụi đất trên đường phố.

An Nhiên nhìn quán cà phê trước mặt, đây là quán cà phê được xây khi bọn họ còn ở trường học. Thật ra thì hoàn cảnh cũng không tính là tốt, trang trí thì cũng bình thường, nhưng mà ưu điểm ở chỗ là có giá rẻ, thích hợp với túi tiền của sinh viên, cho nên, làm ăn cũng rất tốt, mở ra nhiều năm như vậy, mà làm ăn trước sau vẫn như một.

Nhin mấy đôi tình nhân nắm tay, ôm sách giáo khoa đi vào trong quán cà phê, dường như An Nhiên cảm thấy thời gian như quay trở lại ngày xưa, trở lại cái thời còn là học sinh ngây ngô. Khi đó bọn họ cũng thích tới đây hẹn hò, đôi khi thì ôm sách giáo khoa tới học tập, đôi khi vì nhảm chán mà hai người ngồi ở đây một chút. Thật ra khi đó tới quán cà phê là học theo phong cách phương tây, vì khi đó quán cà phê ở Giang Thành không thịnh hành lắm, không giống hiện tại, đây đường đều có, khi đó đi quán cà phê là một chi tiêu hơi xa xỉ, mà một số học sinh luôn già mõm cãi láo là vì ưa thích lăng mạn, cho nên, dù cô không uống cà phê, cũng thích tới nơi này để vui vẻ uống một ly trà sữa hoàng gia.

“Đi vào uống một ly với anh nhé?” Mạc Phi nhìn cô, giọng nói như là cầu xin.

An Nhiên im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu mở cửa xuống xe.

Một lần nữa trở về, quán cà phê đã không phải là quán cà phê trước đây nữa, nơi này hình như đã đổi chủ, người phục vụ cũng

rất khác, họ dường như là học sinh trong đại học Giang Thành, tận dụng thời gian tan học đi làm thêm kiếm tiền. Có khi là vì học phí, có khi là vì tiền tiêu vặt.

Bức tường trước kia vốn sơn màu hồng phấn giờ toàn bộ đã đổi thành giấy dán tường, với màu sắc nhàn nhạt, nhìn hơi có chút ấm áp. Bàn ghế trước đây vốn làm bằng gỗ, bây giờ cũng đổi thành ghế salon và bàn thủy tinh.

Điều duy nhất không thay đổi ở đây chính là cách xếp đặt bàn ghế, vẫn giống cách xếp đặt trước đây.

Trước đây cô rất vui vẻ vì tìm được góc khuất nhất ở vị trí gần cửa sổ kia để ngồi, vừa nhìn được mọi người trong quán cà phê, lại có thể nhìn đám người lui tới ngoài cửa sổ, cho dù không có chuyện gì làm, cũng không thấy quá nhảm chán, mỗi lần như vậy Mạc Phi đều chê cười cô, nhưng mỗi lần đến đây đều sẽ thay cô chiếm cái vị trí tốt kia.

Chẳng qua hiện tại cảnh còn người đổi, giữa bọn họ đã có khoảng cách sáu năm, cái gì tình cảm, cái gì tình yêu đã sớm theo thời gian mà biến mất đi, ngay cả chỗ ngồi ban đầu của riêng bọn họ, giờ phút này cũng đã có một đôi tình lữ ngồi nói chuyện cười đùa, phảng phất như từ trên người bọn họ có bóng dáng trước đây của hai người.

An Nhiên yên lặng nhìn bọn họ, rồi xoay người chuẩn bị tìm chỗ ngồi khác, trong nháy mắt khi cô muốn rời khỏi đó, Mạc Phi đột nhiên đi lên phía trước, mỉm cười nhìn đôi tình lữ kia nói: "Chào cậu, xin hỏi hai người có thể đem chỗ ngồi này nhường lại cho tôi không?"

Đôi tình lữ kia khó hiểu nhìn anh ta một cái, rồi thấp giọng mắng câu, "thần kinh." Sau đó liền quay đầu đi không nhìn tới anh ta.

An Nhiên nhìn anh ta, nhàn nhạt mở miệng, "Ngồi khác chỗ thì có sao, dù sao đều giống nhau. Tựa như thời gian vậy, thời gian sẽ không dừng lại chờ anh, vị trí này cũng sẽ không vĩnh viễn bảo lưu để chờ anh trở lại. Đạo lý đơn giản như vậy, anh cũng không hiểu sao."

Mạc Phi đưa mắt nhìn cô, rồi kiên định nói: "có một số việc sẽ không thay đổi, cho dù trải qua thời gian dài, nếu như chúng ta cố gắng, nhất định có thể trở lại quá khứ."

An Nhiên im lặng nhìn anh ta, không nói lời nào, cô là người không có tài ăn nói, nếu anh ta muốn cùng cô lý luận, thì đích thị là cô nói không lại anh ta.

Mạc Phi xoay người, một lần nữa nhìn đôi tình lữ kia, từ trên cao nhìn bọn họ nói: "Vị trí này tôi muốn ngồi."

Nam sinh kia bị quấy rầy thì có chút tức giận, rõ ràng mình đang yên lành cùng bạn gái ở nơi này hẹn hò, đột nhiên vô duyên vô cớ chạy ra một người như thế, còn không ngừng cùng mình tranh giành chỗ ngồi, đây là chuyện gì a!

"Tôi nói anh rõ cuộc là có chuyện gì, vị trí này là chúng tôi tới trước, bây giờ chúng tôi còn chưa rời đi, tại sao chúng tôi phải nhượng lại vị trí này cho anh?" Nam sinh kia đứng lên muốn đối chất với Mạc Phi.

Mạc Phi nhìn cậu ta, sau đó chậm rãi lấy ví tiền ra, rút ra mấy tờ tiền màu đỏ giá trị lớn, bày ở trên bàn thủy tinh, mặt không chút thay đổi mở miệng, nói: "như vậy đủ chưa?"

Nam sinh cùng vị nữ sinh kia nhìn thấy vậy thì có chút ngu ngơ, tiền ở trên bàn, ít nhất cũng có bảy tám trăm hoặc là một ngàn tệ!

"Anh, anh có ý gì?" Nhìn anh ta, nam sinh kia không còn khí thế gây sự như mới vừa rồi.

"Không đủ sao?" Mạc Phi nhíu nhíu mày, lại từ trong ví tiền rút ra thêm mấy tờ tiền màu đỏ giá trị lớn, đặt ở trên bàn thủy tinh."như vậy đủ chưa?"

Nam sinh kia lăng lặng nhìn Mạc Phi một chút, rồi lại nhìn tiền trên bàn một chút, kinh ngạc đến cầm suýt nữa rớt xuống, vẫn là nữ sinh bên cạnh cậu ta phản ứng nhanh, đưa tay lôi kéo, lúc này mới kéo thần trí của cậu ta trở lại, sau đó lấy tiền trên bàn nhét vào trong túi áo, cười cười vừa thu thập mấy quyển sách cùng tài liệu trên bàn, rồi nhìn Mạc Phi nói: "nơi này nhường cho anh, nhường cho anh, chúng tôi lập tức đi, lập tức đi ngay." Sau đó liền

thúc giục bạn gái của mình nhanh lên một chút.

Hai người vội vã thu thập xong, vội vàng ôm đồ đạc của mình đứng dậy rời đi.

An Nhiên nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy Mạc Phi như vậy quá mức xa lạ, sáu năm sau anh ta đã hoàn toàn biến thành một người làm cho cô một chút cũng nhận không ra. Mạc Phi cũng nhìn cô, khóc miệng nhàn nhạt nổi lên ý cười, nói: "anh nói rồi, nếu như nguyện ý cố gắng, có một số việc nhất định có thể trở lại quá khứ." Xoay người chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau, nói: "hiện tại, vị trí này đã thuộc về chúng ta."

An Nhiên không lên tiếng, bởi vì cô không biết có thể nói cái gì.

Mạc Phi gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn cái bàn sạch sẽ.

Tư thế ngồi vẫn như trước kia, hai người chia ra ngồi ở hai bên, An Nhiên ngồi ở bên dựa vào tường, Mạc Phi ngồi ở đối diện cô.

Người nhân viên cầm thực đơn cho bọn họ chọn, thật là thay đổi nhiều, thực đơn trước đây vốn chỉ có đồ uống từ cà phê, giờ phút này đã biến thành phong phú dị thường, không chỉ có cà phê mà còn có những thứ đồ uống khác, ngay cả thịt bò bít tết, mì ý, bánh ngọt, các món điểm tâm ngọt, thậm chí cơm chiên cũng đều có, nội dung phong phú, thì đồng thời có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của khách.

Mạc Phi không hỏi An Nhiên, mà trực tiếp mở miệng gọi ly cà phê cùng một ly trà sữa hoàng gia, bánh ngọt vài món điểm tâm ngọt mùi Việt quất cô thích.

Tất cả đều là món mà hồi đó cô cùng anh ta tới nơi này thường xuyên gọi, An Nhiên không nói chuyện, chỉ đặt thực đơn lên bàn rồi liền nhìn ra phía ngoài, sau cơn mưa đường phố còn ướt nhẹp, vũng nước bên đường trải qua trận mưa gió mới vừa rồi, hiện giờ đã chứa không ít nước, một chiếc xe thể thao màu trắng nhanh chóng chạy vụt qua, bánh xe chuyển động vừa lúc băng qua vũng nước kia, làm tung tóe bọt nước, văng lên váy áo màu trắng của một nữ sinh tóc dài đúng lúc đi ngang qua, nhưng chiếc xe kia cũng không hề ngừng lại, mà trực tiếp vọt đi qua. Mà nữ sinh bị văng

trúng một thân nước bẩn chỉ có thể khóc không ra nước mắt nhìn làn khói cùng cái bóng màu trắng của chiếc xe, mà không làm được cái gì cả.

Mạc Phi theo ánh mắt của cô nhìn qua, nhưng không phát biểu ý kiến gì.

Hiệu suất làm việc của nhân viên phục vụ không tệ lắm, không bao lâu sau, đã bưng cà phê và trà sữa lên, bánh ngọt vị việt quất được một phục vụ khác đưa lên.

An Nhiên lắc lắc ly trà sữa, sau đó dùng ống hút, hút một chút vị ngọt kia, thật ra thì, kể từ sau khi anh ta rời đi, cho dù vẫn uống đồ ngọt, nhưng cô đã không còn chạm qua trà sữa nữa, mà đổi thành uống capuchino, hơn sáu năm sau lại tới đây uống trà sữa, cô đã hoàn toàn không còn thấy thích như lúc đó, chỉ cảm thấy ngán vì quá mức ngọt.

Mạc Phi nhẹ nhàng nhấp ngụm cà phê, sau khi uống xong nửa ly cà phê, khóc miệng nhàn nhạt nhẽch lên, nhìn An Nhiên, nói: "thế này, dường như đang quay trở lại lúc đó, cùng địa điểm, cùng là hai người, ngay cả đồ uống cũng không thay đổi." Nói xong, ánh mắt của Mạc Phi nhìn chằm chằm vào An Nhiên, trong mắt có loại tình ý nói không ra lời.

An Nhiên quay đầu, liếc nhìn anh ta, đẩy ly trà sữa trong tay sang một bên, vừa muốn mở miệng, thì điện thoại trong túi vào lúc này vang lên.

Từ trong túi lấy điện thoại di động ra xem, là Tô Dịch Thừa gọi tới, An Nhiên nhìn Mạc Phi ở đối diện một cái, rồi nghiêng người, đưa điện thoại lên nghe, "a lô."

"Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại?" bên kia điện thoại, giọng nói Tô Dịch Thừa tức giận xen lẫn nhàn nhạt ôn nhu hỏi.

"Điện thoại di động để trong túi, thiếu chút nữa không nghe được." An Nhiên có chút chột dạ nói.

Bên kia điện thoại Tô Dịch thừa nhẹ nhàng ồ một tiếng, hỏi: "đã trở về nhà rồi sao? Mới vừa rồi mưa rất lớn, có bị ướt hay không?"

Sự quan tâm của anh khiến An Nhiên cảm thấy có chút ấm áp,

mỉm cười thản nhiên, gật đầu, nói: "không có, còn anh, đang ở đâu? Hết bận chưa?"

"Vẫn còn, hiện tại đang giải lao giữa hội nghị, thấy vừa rồi mưa to thế, nên gọi điện hỏi." Tô Dịch Thừa thản nhiên nói, giọng điệu không nhanh không chậm, không mặn không nhạt, cũng nghe không ra tâm tình gì.

"Nha." An Nhiên đáp lời, bởi vì anh quan tâm mà khóe miệng không tự chủ được mỉm cười.

"Về đến nhà?" bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa giống như muốn xác nhận mà hỏi lại một lần nữa.

An Nhiên gật đầu, đáp: "vâng." Cũng không nói cho anh biết giờ phút này mình còn đang ở bên ngoài, vì cô không muốn anh suy nghĩ nhiều.

Bên kia điện thoại Tô Dịch thừa đột nhiên trầm mặc, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

"Dịch Thừa?" An Nhiên có chút nghi ngờ, thử dò xét nêu kêu lên.

Một lúc lâu sau, từ bên kia điện thoại mới truyền đến thanh âm của Tô Dịch Thừa: "chỗ anh còn chưa xong, cứ vậy đi, lát nữa anh về." Nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

An Nhiên cười nhạt cúp máy, một lần nữa quay đầu, thấy ánh mắt Mạc Phi đang nhìn chăm chăm mình, vẻ mặt tựa hồ có chút kỳ quái, có chút bị thương.

An Nhiên thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay.

"Ha ha." Mạc Phi đột nhiên cười ra tiếng, nhìn An Nhiên, quái gở nói: "tại sao sáu năm dài như vậy cũng chờ rồi, mà không thể chờ một thời gian ngắn nữa sao?"

Nghe vậy, An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thẳng vào mắt anh ta, buồn cười hỏi: "vì sao tôi phải tiếp tục chờ, anh chưa từng hứa hẹn gì với tôi, tôi bị thương mà anh còn muốn tôi bị thương tiếp mà không nên tìm thuốc tới băng bó, để cho vết thương này tiếp tục rỉ máu, Mạc Phi, anh không cảm thấy mình quá ích kỷ sao? Tại sao anh phải yêu cầu tôi như vậy?"

"Ha ha, là anh quá ích kỷ, hay do em quá tuyệt tình?" Mạc Phi cười lạnh hỏi ngược lại.

An Nhiên nhìn anh ta, lắc đầu, "anh thật xa lạ, tôi một chút cũng không cảm thấy đã quen biết anh."

"Năm đó tháng đầu khi anh đi đến Mĩ, anh đã viết thư cho em rồi, một tháng một bức, sáu năm, anh viết tám mươi bốn bức thư, dù em không hề hồi âm lại bức nào, nhưng anh đã nghĩ, ít nhất em cũng hiểu tấm lòng của anh." Mạc Phi nhìn cô nói.

An Nhiên kinh ngạc cau mày, hỏi ngược lại: "cái gì thư? cái gì một tháng một bức, cái gì tám mươi bốn bức thư?" Cô căm bản không nhận được gì cả, dừng nói thư, ngay cả bìa thư cô cũng không thấy!

"Em không nhận được?" Mạc Phi nhìn cô, vẻ mặt có chút kích động, anh ta vẫn cho là cô cố ý không hồi âm, mà không ngờ cô căm bản không nhận được thư gì, nhưng rõ ràng tất cả thư anh ta đều gửi đi ra ngoài a, sáu năm qua chưa từng bị trả về lần nào, nếu như cô không nhận được, vậy thì thư đã bị người nào lấy!

"Không có, một bức cũng không có." An Nhiên phủ nhận nói.

"Không có lý nào a, anh rõ ràng —"

An Nhiên ngắt lời anh ta, nói thẳng: "không phải là vấn đề thư, hôm nay, anh cho rằng tình cảm cũng giống như chỗ ngồi anh dùng tiền để mua về sao, nhưng mua được chỗ ngồi thì thế nào, anh nghĩ gọi cho tôi thêm trà sữa hoàng gia, cho thêm chút bánh ngọt vị việt quốc, là chúng ta thật sự có thể trở lại sáu năm trước sao? Mạc Phi anh không phát hiện, hiện tại tôi căm bản đã không còn uống trà sữa, mùi vị này với tôi mà nói, đã quá mức ngọt ngán."

"Đây chẳng qua vì quá lâu em không uống." Mạc Phi phản bác.

An Nhiên nhìn anh ta, hỏi lâu mới mở miệng nói: "tại sao biết rất rõ ràng sẽ có kết quả như thế, mà hồi đó còn cố ý không lưu luyến mà xoay người rời đi? Hay là nói anh căm bản luôn xem tôi hạ tiện, cảm thấy tôi nhất định sẽ không lấy ai làm chồng trừ anh? Cho dù bị anh phản bội đi nữa, chỉ cần anh quay đầu lại, thì tôi nhất định sẽ còn ở lại tại chỗ chờ anh?"

Mạc Phi không nói lời nào, mà nhìn chăm chăm vào cô, hai tay để dưới bàn đã siết chặt thành quyền.

"Mạc Phi, anh quá tự cho là đúng, quá cảm thấy tình cảm tôi đối với anh là đương nhiên. Đúng, lúc đầu tôi rất yêu anh, thậm chí cảm thấy được kiếp này ngoài anh ra tôi sẽ không lấy chồng, nhưng mà anh đã quá đem cảm tình của tôi cho là đương nhiên, cảm thấy một mình anh bắt kể là đi bao xa, chỉ cần anh quay đầu lại, thì vẫn có thể thấy tôi còn ở lại tại chỗ chờ. Anh căn bản là không hiểu được quý trọng tình cảm mà tôi cho anh, mà chỉ thấy đó là đương nhiên nên tùy ý lạm dụng. Anh không biết rằng tình cảm là trao đổi lẫn nhau, bởi vì anh rất tốt với tôi, cho nên tôi mới vô oán vô hối yêu anh. Nhưng khi anh phản bội, khi anh để cho tim tôi đau đớn nhất, tình cảm của tôi cũng sẽ thu hồi lại, lòng của tôi cũng sẽ không mở rộng với anh nữa." An Nhiên nói một hơi, không hề dừng lại giữa chừng.

Mạc Phi gắt gao nắm tay, nhìn cô chăm chăm, như là vẫn không tin lời của cô, nói: "vậy vì sao em chờ anh sáu năm?"

An Nhiên có chút đau đớn nhắm lại hai mắt, vô lực lắc đầu cười khẽ, nói: "thật xin lỗi đã để anh hiểu lầm, thật ra thì trước khi anh trở lại, trong sáu năm nay tôi chậm chạp kết hôn cũng không phải là đang chờ anh trở lại." Vừa nói, vừa gật đầu nói: "không sai, tôi đang đợi anh trở lại, nhưng mà chỉ muốn anh trở lại để làm cho tôi hoàn toàn mất hết hy vọng, để cho tôi để vứt bỏ đoạn tình cảm dù chết cũng níu lấy không tha kia, mà không phải là chờ anh quay đầu lại."

Mạc Phi không nói lời nào, môi mím thật chặt, nhìn cô.

An Nhiên than nhẹ một tiếng, rồi cầm túi xách ở trên ghế sofa, mở miệng nói: "xin lỗi, chồng tôi gọi điện thoại muốn tôi về nhà, có lẽ hôm nay anh không nên tìm tôi để trải qua ngày sinh nhật của mình, mà nên tìm bà xã của anh mới phải."

Nói xong, trực tiếp đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lúc An Nhiên lướt qua cạnh anh ta, thì tay lại một lần nữa bị kéo mạnh lại, nghe thấy anh ta nhàn nhạt mở miệng, nói: "nếu

nếu, nếu như anh vứt bỏ tất cả mọi thứ hiện tại, chúng ta, chúng ta còn có thể quay lại sao?"

An Nhiên đưa tay kéo tay anh ta ra, mặt không chút thay đổi nói: "không thể, bởi vì anh căn bản không thể nào vứt bỏ những gì anh đang có, nếu không, hồi đó anh cũng sẽ không vì những thứ đó mà rời khỏi tôi."

Một đao thấy máu, Mạc Phi á khẩu không trả lời được, ngây ngốc rút lại tay mình, một câu cũng không nói ra được.

"Ha ha." Mạc Phi tự giễu khẽ cười, quay đầu sững sờ nhìn An Nhiên, nói: "nếu như, nếu như anh nói hiện tại anh hối hận, hối hận lúc đó lẽ ra không nên bỏ em, em tin chứ?"

An Nhiên quay đầu nhìn lại anh ta một cái, rồi lắc đầu cười nhạt, không nói gì thêm, xoay người đi về phía cửa quán cà phê. Bỏ lại một mình Mạc Phi ngồi đó, nhìn ra cửa sổ, nhìn cô đón xe rời đi. Anh ta quả thật đã bỏ lỡ, một cô gái tốt nhất, đẹp nhất từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Khi An Nhiên về đến nhà thì Tô Dịch Thừa đã trở lại, đang ngồi một mình ở trong phòng khách, giày không cởi, tây trang cũng không có đổi, cứ ngồi như vậy, như là đang suy nghĩ cái gì đó.

An Nhiên thấy anh, thì vui vẻ gọi: "anh đã về rồi, không phải nói còn có hội nghị sao?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới quay đầu lại, nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không lộ vẻ gì, chỉ nhìn như vậy.

An Nhiên bị nhìn đến có chút sợ hãi, liền để túi xách xuống đi đến chỗ anh, có chút lo lắng hỏi: "sao vậy?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới phục hồi tinh thần, nhìn cô mỉm cười thản nhiên, lắc đầu, rồi hỏi: "vừa rồi trong điện thoại không phải nói đã đến nhà ư, sao bây giờ mới trở về?"

An Nhiên có chút chột dạ ánh mắt nhìn đi nơi khác, cười nói, "vừa rồi lúc trở về thì đi siêu thị, vốn muốn mua vài món đồ, nhưng đến đó mới phát hiện căn bản không có thứ gì để mua."

Nhìn cô thêm một lúc lâu, Tô Dịch thừa mới đứng dậy cười gật đầu, nói: "ừ, hôm nay hơi mệt chút, anh đi tắm trước." Nói xong,

cầm lấy cặp công văn đi thẳng vào phòng ngủ.

An Nhiên nhìn bóng lưng của anh biến mất ở phía sau cánh cửa, cảm giác, cảm thấy Tô Dịch Thừa hôm nay có chút kỳ lạ không diễn tả được.

Chương 85: Chúng ta yêu nhau đi

Trong phòng bếp, An Nhiên pha một ly cà phê, sau đó theo thói quen cho rất nhiều đường. Bưng ly cà phê đi về phía thư phòng, đẩy cửa vào, thấy Tô Dịch Thừa đang ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ lim sau bàn đọc sách, xem giấy tờ trong tay.

"Cốc cốc cốc." An Nhiên nhẹ nhàng gõ cửa.

Tô Dịch Thừa ngẩng đầu, kính mắt viền vàng khiến anh càng có dáng vẻ thư sinh hơn so với bình thường, có điều nụ cười trên môi vẫn ôn hòa như thế. Cười khẽ nhìn cô, nói: "Vào đi."

An Nhiên mỉm cười đi vào, đưa ly cà phê trong tay cho anh: "anh xem cũng lâu rồi, uống ly cà phê đi đã." Hình như tối nay anh hơi bận bịu, tắm giặt qua loa, ăn cơm tối xong, rồi đi thẳng vào thư phòng.

Tô Dịch Thừa đưa tay nhận lấy cà phê từ tay cô, bưng lên nhấp một ngụm, đúng như anh dự đoán, vừa đắng vừa ngọt, anh thực sự không thể nói ra được là ly cà phê này có vị gì, nhưng mà vẫn rất nể tình uống một hớp lớn, sau đó để cái ly xuống, một lần nữa cầm lấy giấy tờ trên bàn.

An Nhiên nhìn giấy tờ trên bàn anh, tất cả đều là công văn, đề xuất, kiến nghị gì đó, toàn những thứ chi chít chữ, cô nhìn không khỏi thấy nhức đầu.

"Công việc rất khó giải quyết?" Cô không biết có phải là công việc của anh có vấn đề hay không, cô có cảm giác tối nay anh rất lạ.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày, như là đang hỏi sao cô lại hỏi thế.

Dường như hiểu được thắc mắc trong mắt anh, nhìn anh, An Nhiên đưa tay chỉ chỉ mặt mình, nửa cười cợt nói: "ở chỗ này của anh, nói cho người khác biết anh không vui."

Tô Dịch Thừa cười khẽ một tiếng, vươn tay với cô, nói: "Lại đây."

An Nhiên không biết anh muốn làm gì, nhưng cũng nghe lời vòng qua bàn làm việc, đi về chỗ anh, đưa tay vào tay anh.

Nắm tay cô, Tô Dịch Thừa dùng sức kéo cô xoay người để cô ngã ngồi lên đùi anh, tay vòng đến bụng cô, cầm đặt trên bả vai cô. Nhàn nhạt nói: "em muốn biết sao?"

An Nhiên gật đầu, ngoảnh đầu nhìn anh nói: "có lẽ em không hiểu biết nhiều, nhưng mà em hi vọng có thể chia sẻ với anh."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, nhìn chăm chú vào mắt cô, sau đó tiếng lén, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Nhìn cô nghiêm túc nói: "An Nhiên, có thể nói thật với anh không?"

"Ừ?" An Nhiên khó hiểu nhìn anh, có phần không rõ ý anh?

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nói: "tối nay vốn là có hội nghị, nhưng vì vài nguyên nhân mà lùi lại sáng mai. Tan tầm trên đường lái xe về thì gặp mưa xối xả, anh nghĩ có lẽ vì mưa, em sẽ phải ở lại công ty, cho nên liền quay đầu xe đi về phía công ty em."

An Nhiên sững sờ, nhìn anh, có chút xấu hổ, vì lời nói dối vừa rồi của mình, thật ra không nói thật chỉ vì không muốn anh suy nghĩ nhiều, dù biết anh sẽ không như thế, nhưng nói về bạn trai cũ trước mặt chồng mình thì nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quặc, cho nên mới né tránh, nói dối anh. Lại không ngờ càng khiến cho anh hiểu lầm. "anh nhìn thấy hết."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: "anh chỉ muốn chính miệng em nói thật cho anh biết."

"Em không hề đi siêu thị, khi anh gọi đến, em đang ở trong quán cà phê với Mạc Phi. Gặp khi tan việc, không nói cho anh biết là vì em không biết anh có phiền lòng hay không." An Nhiên nhìn anh,

thắng thắn nói.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, anh thích cô để tóc dài như thế, nhưng vì công việc cô luôn buộc ra sau đầu một cách cứng nhắc, hại anh luôn muốn đưa tay tháo chiếc dây buộc tóc ra.

Nhàn nhạt nói: "khi anh lái xe đến đúng lúc nhìn thấy em ngồi lên xe Mạc Phi đi khỏi."

Nghe vậy, An Nhiên có chút áy náy, nhẹ giọng nói: "thật xin lỗi." Lúc đó mưa rất to, mà cô lại bị Mạc Phi khiến cho phiền lòng, dù mắt nhìn ra bên ngoài nhưng cũng không chú ý đến anh lái xe đến.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, ôm cô ngồi, ngón tay vuốt vuốt ngón tay của cô, cầm vẫn đặt lên bả vai cô, nhẹ nhàng thắng thắn nói: "anh không trách em, nhưng vì em cố ý giấu diếm mà có chút không vui, anh biết thật ra thì chúng ta tiến triển quá nhanh, từ khi biết nhau, kết hôn đến bây giờ, không hề đủ thời gian để hiểu rõ nhau, do đó chỉ có thể dựa vào từng việc nhỏ trong cuộc sống, cho nên giữa chúng ta càng cần có sự thắng thắn."

Nói xong, Tô Dịch Thừa đưa tay xoay thân thể cô lại, nhìn chăm chú vào mắt cô, nghiêm túc nói: "An Nhiên, em thắng thắn với anh, có lẽ lúc ấy anh sẽ phiền lòng một chút, bởi vì anh thừa nhận là không ai, không người đàn ông nào hoàn toàn không ngại vợ mình gặp gỡ mỗi tình đầu, em nói là hẹp hòi cũng tốt, ghen tuông cũng được, đó là bình thường, vì người chồng nào cũng đều quan tâm vợ mình. Thế nhưng vì sợ anh phiền lòng mà em lựa chọn giấu diếm, anh sẽ không vui, sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ phiền lòng càng lâu, đến lúc đó không phải là phiền lòng vì em ra ngoài với ai mà là phiền lòng em nói dối anh, dù đây là lời nói dối thiện ý, là muốn tránh anh khỏi những cảm xúc vô nghĩa kia."

An Nhiên nhìn chăm chắm vào mắt anh, nghiêm túc lắng nghe những lời thắng thắn tận đáy lòng của anh.

Thấy cô không nói gì, Tô Dịch Thừa lại chăm chú hỏi: "An Nhiên, em hiểu ý anh nói chứ?"

An Nhiên nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên, cố ý nói: "hiểu,

cũng không hiểu."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cũng cười, nói: "anh nói là đàn ông rất hẹp hòi, trong lòng rất phức tạp, nhưng mà thỉnh thoảng em phải cho bọn họ tùy hứng mà chịu, sau khi tùy hứng, anh ta sẽ rất lý trí. Nói thế có dễ hiểu hơn chút nào không?"

An Nhiên cười, ở trên đầu anh, giơ tay vòng lên cổ anh, gật đầu, nghiêm túc nói: "vâng, dễ hiểu hơn nhiều so với vừa rồi." Anh nói, dù cho anh biết cô uống cà phê với Mạc Phi, anh có phiền lòng, nhưng điều khiến anh phiền lòng hơn là cô cố ý lừa anh, không cho anh biết, đây là sự tùy hứng và kỳ quặc của đàn ông mà anh nói.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhéo mũi cô, sau đó khom người hôn lên môi cô. An Nhiên không từ chối, chỉ mỉm cười, hé miệng đón nhận anh, đáp lại anh.

Sự đáp lại của cô khiến Tô Dịch Thừa có chút phẫn khởi, tay giữ đầu cô, làm sâu sắc nụ hôn nóng bỏng này của hai người.

Đến khi Tô Dịch Thừa buông An Nhiên ra, hai người đã thở hồng hộc, An Nhiên ngồi trong lòng anh, hô hấp có chút dồn dập không ổn định, mà người ôm cô, Tô Dịch Thừa cũng không khá hơn chút nào, bộ ngực cũng phồng kịch liệt.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, tựa vào ngực anh, An Nhiên nghe thấy tiếng trái tim anh từ từ ổn định lại, tay vòng qua thắt lưng gầy gò của anh, chậm rãi mở miệng: "anh, có muốn nghe chuyện quá khứ của em và Mạc Phi không?"

Bàn tay nhẹ vỗ về lưng An Nhiên dừng lại giữa không trung, một lúc lâu mới chậm rãi hạ xuống, thanh âm trầm thấp, giàu từ tính vang lên trên đỉnh đầu cô: "em sẵn lòng nói sao?"

An Nhiên khẽ gật đầu trong lồng ngực anh: "vâng, hôm nay một lần nữa bọn em đến quán cà phê lân cận trường đại học, thì ra là em thấy mình vẫn còn để ý, vẫn chưa vứt bỏ được." Nói xong, An Nhiên lắc đầu, cười khẽ tiếp tục nói: "hôm nay mới biết được, thật ra quá khứ đã qua, cùng anh ta trở lại quán cà phê mà hồi đó bọn em từng đến, ngồi vào vị trí mà hồi đó bọn em thường ngồi, uống cà phê và trà sữa mà chúng em từng uống, ăn bánh ngọt đã

quen thuộc. Nhưng mà thời gian đã trôi qua rồi, cái loại cảm giác hạnh phúc khi xưa cũng không còn nữa, hoàn toàn trở nên xa lạ, lại đối diện với anh ta, không có hận, không hề để ý kéo dài đến tận bây giờ, chẳng qua chỉ như là đối diện với một người xa lạ thông thường, xa lạ đến mức ngay cả uống một chén trà sữa, ăn một miếng bánh ngọt trước mặt anh ta cũng cảm thấy không được tự nhiên."

Tô Dịch Thừa không nói gì, im lặng lắng nghe.

An Nhiên dừng lại một lát, tiếp tục nói: "năm đó bọn em là bạn cùng lớp, nữ sinh học kiến trúc rất ít, cả lớp ba mươi người, mà chỉ có sáu nữ. Mạc Phi có thành tích học tập rất tốt, học rất chăm chỉ. Anh ấy đến từ miền núi Tứ Xuyên, cha mẹ đều là nông dân chân chất, trong nhà còn có một anh trai và hai em gái. Trong thôn của bọn họ, thậm chí không có công trình kiến trúc nào cao hơn 3 tầng, đường giao thông là đường đất, vài ngày mới có xe đạp đi ngang qua, lối thoát duy nhất của bọn họ chính là học tập, để kiếm thức thay đổi số phận của họ. Mạc Phi rất khao khát thành công, cuối cùng anh ấy thi được thủ khoa vào trường đại học bọn em. Thật ra thì với thành tích đó, anh ấy có thể lên học đại học Thanh Hoa, nhưng mà cuối cùng anh ấy lại lựa chọn vào trường học em, đó chẳng qua là vì trường đại học bọn em không thu bất kỳ học phí gì, có thể chu cấp cho anh ấy học xong bốn năm đại học."

"Thật sự khiến chúng em giao thiệp với nhau là sau khi Lâm Lệ và Trình Tường xác lập quan hệ, vì Trình Tường và Mạc Phi cùng phòng, mà em và Lâm Lệ cũng cùng phòng, cho nên, dần dần chúng em giao thiệp với nhau. Thật ra thì anh ấy không phải là một người lăng mạn, sẽ không nói lời âu yếm, cũng không tặng hoa gì, anh ấy tỏ tình cũng là dùng phương thức trực tiếp nhất, khi đưa em về dưới kí túc xá anh nói thích em, rồi vào lúc em còn đang kinh ngạc thì lấy đi nụ hôn đầu của em, sau đó cười cười sờ đầu em, bảo sáng mai sẽ mua bữa sáng cho em." Nói xong, An Nhiên nhàn nhạt cười, như là thật sự trở lại khoảnh khắc đó, cái tuổi còn ngây ngô đó, "hôm sau anh ấy thật sự đến căn phòng tồi tàn của em, tay

cầm bánh bao và sữa đậu nành vừa mua ở căn tin. Chúng em cứ mơ mơ hồ hồ như thế mà bắt đầu, không có hoa tươi lăng mạn, cũng không có lời nói yêu thương. Tất cả đều rất bình thường, thậm chí không có ý tưởng gì mới. Vì biết tình trạng kinh tế của anh ấy không tốt, chúng em hẹn hò rất đơn giản, lúc đầu không hề đi nhà hàng, cũng không đi xem phim, chúng em luôn ăn cơm ở căn tin của trường, ăn xong thì đi dạo quanh sân thể dục trong trường, thỉnh thoảng nắm tay đi qua từng gốc cây trong khu rừng nhỏ, đôi khi thì dắt tay nhau đi quanh hồ vô danh ở đó, đề tài chủ yếu nhất là về học tập. Mặc Phi là người có lý tưởng, có hoài bão, từ hồi đó em đã biết anh ta khao khát thành công, vô cùng khao khát, cái anh ta thiếu hụt chính là cơ hội, chính là vận may."

"Tình yêu của bọn em rất ổn định, không có lăng mạn kích thích, cũng không có mãnh liệt không thể nào quên, nhưng lại như tết thủy trường lưu*, từng bước ấm áp. Có lẽ do tính cách hai người, tình cảm nhín thì bình thường nhạt nhẽo không hề có kích thích như vậy mà chúng em lại đặc biệt để tâm, đặc biệt quý trọng gìn giữ." An Nhiên nói rất nhẹ, rất nhạt, như là đang kể lại chuyện của người khác, mà mình chỉ là người ngoài cuộc. (*Tết thủy trường lưu: Dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thèm chóng chán mà dần này nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt tâm.)

"Em nói về anh ta tốt như thế, không sợ anh ghen tỵ sao?" Bên tai, truyền đến tiếng nói trầm thấp rầu rĩ của Tô Dịch Thừa, giọng điệu có chút thật tình, không giống đang nói đùa.

An Nhiên nhẹ nhàng cười, không trả lời vấn đề của anh, tiếp tục nói: "cứ như vậy chúng em trải qua ba năm đại học, năm cuối vì thực tập mà thời gian gặp nhau không nhiều, hai công ty chúng em ở hai bờ đối diện, ở giữa chỉ có một chuyến xe, phải đi mất hơn một tiếng đồng hồ, mà cũng vì khoảng cách xa thế, thời gian và tần số gặp mặt cũng giảm đi. Mặc khác khi chúng em quyết định gặp nhau thì không phải anh ấy vội vàng thiết kế cho dự án, thì là vì em mới tiếp nhận công việc mà bận bịu, vì thực tập, vì muốn ra sức được ở

lại sau khi thực tập kết thúc, khoảng thời gian đó chúng em đều rất cố gắng, thậm chí ngay cả ngày nghỉ cuối tuần chúng em đều ở công ty làm thêm giờ. Nhưng mà mỗi tối sẽ gọi điện thoại, anh ấy là một người bạn trai biết quan tâm chăm sóc, bất kể là mình bận đến muộn thế nào, thì sau khi hết bận anh ấy sẽ gọi cho em một cú điện thoại, vì ít gặp mặt, công việc bận bịu rồi, anh ấy nhất định sẽ gọi điện cho em, dù là hôm đó anh ấy làm việc mệt đến thế nào, anh ấy nói anh ấy muốn nghe tiếng của em, đôi khi đang nói thì không nghe thấy tiếng anh ấy, đó là vì anh ấy thật sự mệt mỏi ngủ thiếp đi. Anh ấy từng đảm bảo với em, nói anh ấy sẽ thành công, sẽ cho em một hôn lễ thật long trọng, để cho em trở thành cô dâu xinh đẹp, hạnh phúc nhất trên thế giới, anh ấy còn mua cho em một chiếc nhẫn kim cương rất lớn, rồi bao trọn một nhà hàng cao cấp ở Giang Thành, sau đó cầu hôn em, chặng qua là những thứ này đều phải chờ sau khi anh ấy thành công, anh ấy nói, sau khi thành công anh ấy sẽ thực hiện hết những lời hứa hẹn với em. Lúc đó em đã khóc, nhưng là cười khóc, cầm điện thoại, em vừa khóc vừa gật đầu, dù biết anh ấy không nhìn thấy em gật đầu, nhưng mà vào thời khắc đó, em, trừ khóc và gật đầu cũng không nói được câu nào, nhưng mà dường như anh ấy biết phản ứng của em ở bên này điện thoại, nên chỉ cầm điện thoại cười ngây ngốc."

"Cứ như vậy qua năm thứ tư, qua quá trình nỗ lực, chúng em đều thuận lợi được ở lại chính thức sau khi thực tập xong. Năm đó chúng em dù không ngày nào cũng nói chuyện điện thoại, đều biết rõ mọi thứ của nhau, nhưng mà số lần gặp mặt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần dường như chỉ thoáng qua, sau đó anh ấy phẩy đầu cho bản thiết kế, mà em bất cứ lúc nào cũng phải đi công trường. Em tưởng là một năm đó dù gặp nhau ít đi, nhưng là năm mà tình cảm của bọn em phát triển nhanh nhất, chúng em càng hiểu rõ nhau hơn, có thể nói, tình cảm còn tốt hơn quá khứ. Trong lúc em cho là như thế, em thậm chí không biết xảy ra chuyện gì, thỉnh thoảng nghe người bên cạnh đồn đại về anh ấy, nói anh ấy thường xuyên đi ăn cùng một nữ sinh khác, hai người

tay trong tay, trên mặt luôn nở nụ cười, quan hệ rất ngọt ngào. Tất nhiên là em không tin, cho là người trong miệng bọn họ và người vẫn khăng khăng hằng đêm gọi điện nửa tiếng cho em, nói từng chuyện thú vị xảy ra trong công ty. Thậm chí còn nói gần đây anh ấy nhận được bao nhiêu dự án, tổng giám đốc công ty khen ngợi năng lực làm việc của anh ấy như thế nào, anh ấy nói, anh ấy có cảm giác mình đang từng bước từng bước tiến đến thành công, anh ấy nói nếu thuận lợi thì trong hai năm anh ấy có thể cho em tất cả những gì mà anh ấy đã hứa hẹn hồi xưa. Thế nhưng, nói dối vẫn chỉ là nói dối, nó càng đẹp thì lại càng đau thương, em có thể không tin mọi người nói cho em rằng anh ấy thay lòng đổi dạ, anh ấy bắt cá hai tay, thậm chí hết lần này đến lần khác em tự nhủ phải tin tưởng anh ấy, vì chính mình đã ở cùng anh ba năm qua, là người hiểu rõ con người anh nhất, nhưng mà tất cả đều không thể triệt tiêu được thực tế mà em chứng kiến tận mắt, ngày đó em ..." Nói, An Nhiên có chút nghẹn ngào, nước mắt không biết đã tràn đầy trong hốc mắt từ lúc nào.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, bình tĩnh nhìn cô, đưa tay giúp cô lau đi mệt mỏi nơi khóe mắt, nhẹ nhàng nói: "nếu khó chịu, những hồi ức kia khiến em không vui vẻ gì, thế thì cũng đừng gắng gượng, anh biết em đã vứt bỏ được là được rồi." Anh không muốn cố ép cô, dù vô cùng kỳ vọng cô có thể chính miệng nói với anh, nhưng mà nếu cô có chút khó xử, anh cũng không muốn cô không vui.

An Nhiên cười với anh, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mình, vừa lắc đầu vừa tiếp tục nói: "hôm đó công ty cử em đi tham dự dạ hội, lại không ngờ rằng gặp phải anh ta ở trong bữa tiệc, khi đó bên cạnh anh ta là một người con gái xinh đẹp, bọn họ rất xứng đôi, mà đêm hôm đó bọn họ chắc chắn là điểm sáng của toàn hội trường, nhiều người vây xung quanh bắt chuyện với họ, em đứng phía sau cách bọn họ chưa đầy năm mét, mà anh ta không hề phát hiện ra, em thấy anh ta dịu dàng nhìn chăm chú vào người con gái bên cạnh, chu đáo lấy thức ăn cho cô ta, sủng nịnh nhéo mũi cô ta, thậm chí nực cười nhất là lúc đó em còn kiêm cớ cho anh ta, an

ủi mình rằng cô ta chỉ là bạn nhảy của anh ta, chỉ là đồng nghiệp trong công ty, nhưng mà sau đó em mới biết được, cái cớ này buồn cười thế nào, bởi vì đứng ở phía sau bọn họ, chính tai em nghe thấy mỗi khi người con gái kia giới thiệu anh ta với người khác, thì luôn mỉm cười nhìn anh ta một cái, sau đó vui vẻ nói cho người khác biết đây là bạn trai của mình. Ha ha, anh nói lúc đầu có phải em đáng thương một cách nực cười lắm không?" Nhớ lại toàn bộ quá khứ, An Nhiên cười có chút tự giễu.

"An Nhiên..." Tô Dịch Thừa nhìn cô, trong mắt có chút lo lắng."chúng ta không nói nữa, anh đều biết rồi." Hồi ức như thế nhớ lại một lần là thêm một lần đau đớn, anh hiểu được cảm giác đó, không phải là không buông ra, không phải là còn suy nghĩ viển vông không nên có với người đàn ông hoặc đàn bà kia, mà nhớ lại như thế, chỉ lặp lại một lần quá trình và cảm giác bị phản bội, vết sẹo đau đớn nhất là ở đó.

An Nhiên quật cường lắc đầu, nói: "em không sao, để cho em nói hết, nói hết rồi, thì thực sự vứt bỏ được."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, không nói gì.

"Đêm hôm đó thừa dịp anh ta đi nhà vệ sinh, em chờ anh ta ở cửa, khi anh ta nhìn thấy em rõ ràng là bất ngờ, nhưng mà cũng nhanh chóng phản ứng lại, em còn nhớ vẻ mặt anh ta lúc đó, là áy náy, anh ta quay đầu đi không nhìn em, mà cũng từ vẻ mặt anh ta, em thấy được đáp án, chúng em không nói gì, khi em đi lướt qua người anh ta, có lẽ là thấy có lỗi với em, anh ta đưa tay ra bắt tay em, cầm thật chặt, em có thể cảm giác được lực của anh ta rất mạnh, như là không muốn em đi, nhưng mà khi cô gái kia đi ra, cười với anh ta, trong nháy mắt nhìn thấy cô ta, anh ta nhanh chóng buông tay, sau đó cười cười đi về phía cô gái đó, giọng nói, còn hàm chứa ý cười. Một tuần sau buổi tiệc đó, rốt cuộc anh ta gọi điện cho em, hẹn em đi ở quán cà phê gần trường học mà bọn em thích đến nhất khi còn đi học. Sau đó nói chia tay với em, sau một tuần, ngồi trước mặt anh ta, em chỉ cảm thấy anh ta xa lạ, sau khi anh ta nói xong, chúng em im lặng rất lâu, em sững sờ mở miệng,

hỏi tại sao, đúng vậy a, khi đó em thật không hiểu, không hiểu tại sao một người có thể thay đổi nhanh như thế, một người đàn ông hôm qua rõ ràng còn nói chuyện điện thoại rất ngọt ngào, lập tức có thể ôm người khác vào trong lòng, rõ ràng mấy hôm trước còn nói muốn cho em một hôn lễ long trọng, mua cho em chiếc nhẫn tốt nhất, để cho em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất thế giới, tại sao mới có mấy ngày, là có thể dễ dàng nói chia tay như vậy. Em hỏi anh ta nguyên nhân, anh ta im lặng, hai người cứ ngồi đối diện nhau như thế, ly cà phê nóng hổi từ từ lạnh như băng, anh ta từ đầu đến cuối không mở miệng nữa, chỉ mím chặt môi, một câu cũng không chịu nói thêm. Anh ta im lặng khiến em hoàn toàn thất vọng, em không ép buộc anh ta nữa, đứng dậy chuẩn bị bỏ đi, thì nghe thấy phía sau, anh ta nói, thật xin lỗi, tuần sau anh phải đi Mỹ rồi. Em không quay đầu lại, xoay người liền rời khỏi quán cà phê." An Nhiên nói xong, cười với anh, trên mặt đọng lại giọt nước mắt vừa rồi rơi xuống.

Tô Dịch Thừa có chút đau lòng ôm cô vào lòng, không biết nên nói gì, chỉ đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

An Nhiên tựa vào ngực anh, đưa tay ôm thắt lưng anh, lỗ tai áp sát vào trái tim anh, sau đó mở miệng, bổ sung câu chuyện cũ: "ngày anh ta bỏ đi, em ngồi trong quán cà phê suốt một ngày, từ sáng đến tối, cuối cùng trước khi quán cà phê đóng cửa, Lâm Lệ tìm được em, trông thấy em, không nói tiếng nào đã ôm em, khóc còn to hơn em, còn kích động hơn em, vừa khóc vừa mắng anh ta không phải là người. Mà Trình Tường thì đứng bên cạnh, qua hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cục Lâm Lệ ngừng khóc, mà Trình Tường cũng giao ra bức thư trước khi đi Mạc Phi để lại cho em. Thực ra nội dung rất đơn giản, chỉ có bảy chữ, nhưng từng chữ từng chữ được viết rất mạnh: 'chờ anh nhé, anh sẽ thành công!'" nói xong, An Nhiên thở dài, dường như rốt cục vứt bỏ được thứ gì đó trong trái tim, vô cùng nhẹ nhõm nói: "đây chính là toàn bộ chuyện giữa em và Mạc Phi trước đây."

Tô Dịch Thừa gật đầu, bàn tay từng nhịp từng nhịp vỗ lưng cô,

dường như những việc cô đã trải qua còn phức tạp hơn so với anh suy đoán. Lúc này anh không biết có thể làm được gì cho cô, có lẽ cách tốt nhất chính là ôm chặt cô, tiếp sức lực cho cô.

An Nhiên rời khỏi lồng ngực anh, nhìn thẳng vào anh, nhìn vào mắt anh, sau đó khóc miệng nở nụ cười, mặc dù trên mặt còn đọng nước mắt.

Tô Dịch Thừa có chút đau lòng đưa tay vuốt ve mặt cô, lau đi nước mắt trên mặt cô, không nói lời nào, rồi đưa tay nâng mặt cô, từng chút từng chút hôn xuống, chỉ chít, theo đó làm khô từng giọt nước mắt của cô, xóa đi tất cả dấu vết, sau đó hôn lên mặt cô, An Nhiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để mặc anh hôn vào mặt mình, vào mi, không sót chỗ nào trên khuôn mặt, cuối cùng rơi vào môi cô, nhẹ nhàng kề sát lấy, sau đó từ từ mút lấy, rồi khẽ cạy mở hàm răng cô, sau đó quấn quýt lấy cái lưỡi của cô, nụ hôn vốn nhẹ nhàng từng chút từng chút sâu hơn, từng chút từng chút biến thành triền miên, dai dẳng.

Nhiệt tình đến rất nhanh, thậm chí bọn họ còn không kịp về phòng, hai người ôm chặt nhau, hôn nhau, đường như đều chìm đắm trong đó, không biết là ai cởi quần áo của ai trước, không biết là ai bật ra tiếng rên rỉ ngâm nga trước, nhiệt độ trong phòng bỗng chốc tăng lên rất nhanh, thiêu đốt hai người, ôm chặt nhau, giống như là chỉ có như thế, mới có thể xóa đi sự trống trải và cô đơn trong lòng, đường như chỉ có như thế mới có thể triệt để làm tan đi thân ảnh đã ẩn nấp sâu tận đáy lòng.

Ly cà phê mà An Nhiên pha cực kì ngọt và có chút ngãy kia vô ý vì động tác của bọn họ mà rơi xuống, cái ly có chất lượng không tệ, rơi từ độ cao như thế, thế mà không vỡ ra, chỉ lăn vài vòng rồi dừng lại ở góc tường. Chỉ có chất lỏng nâu sậm kia rơi vãi ra sàn nhà mà thôi.

Giấy tờ trên bàn bị đẩy sang một bên, Tô Dịch Thừa ôm An Nhiên, để cô nửa nằm trên bàn sách đã được dọn dẹp, nhìn chăm chú vào cô, khóc miệng nở nụ cười mị hoặc như có như không, sau đó cởi quần áo trên người mình, cuối cùng đưa tay nâng cằm cô,

buộc cô phải nhìn thẳng vào anh, kèm theo đó tiến lên đặt người cô ở dưới thân.

Cũng không biết sau bao lâu, cả thư phòng to lớn tràn đầy mùi vị sau hoan ái, dưới chân bàn đọc sách, áo sơ mi đàn ông, áo lót đàn bà bị ném dưới mặt đất, bên trái bàn đọc sách, giấy tờ cũng bị ảnh hưởng, mà rơi xuống đất.

Trên bàn sách, An Nhiên đỏ mặt nắm đưa lưng về phía Tô Dịch Thừa, hai người không có một mảnh vải che thân, sau khi kích động, hiện tại An Nhiên mới có chút hối hận. Trong lòng vì sự cởi mở vừa rồi của chính mình mà khiếp sợ, trời! Nhìn lại bọn họ đã làm cái gì, thế mà lại cùng anh ở trong thư phòng, hơn nữa còn ở trên bàn đọc sách làm ... thế này, thế này thì sau này cô làm sao còn không biết xấu hổ mà vẽ bản thiết kế trên chiếc bàn này, hoàn thành công việc mà ở công ty còn chưa làm xong!

Tô Dịch Thừa nghiêng người nằm ở phía sau cô, khéo miệng hàm chứa một nụ cười thỏa mãn, tay nhẹ nhàng từng chút thăm dò người cô. Đến mức theo bản năng, thân thể cô khẽ run lên, nụ cười trên khéo miệng càng đậm hơn, tay càng đùa dai di chuyển trên người cô.

An Nhiên bị anh đụng chạm có chút buồn bực, nhưng lại không tiện xoay người, đưa tay đánh tay anh, đẩy ra cái tay đang gây chuyện trên người cô.

Tô Dịch Thừa cười, ngay cả khéo mắt cũng tràn đầy ý cười, ôm cô từ phía sau, dùng sức, ôm cô vào trong lòng mình, lồng ngực dính sát vào lưng cô, nhẹ nhàng mở miệng bên tai cô, gọi: "An Nhiên."

An Nhiên không nói chuyện, vì cái ôm của anh lúc này mà trái tim đập rất nhanh. Tâm tình hơi buồn bực, rõ ràng vừa rồi cô chẳng qua chỉ thẳng thắn với anh chuyện giữa cô và Mạc Phi, nhưng mà, sao cuối cùng hai người lại biến thành như bây giờ! Cô không nhớ nổi là ai bắt đầu trước, là ai chủ động trước!

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa lại nhẹ nhàng gọi, thanh âm mang theo ý cười, có loại tâm tình tốt đẹp sau khi thỏa mãn.

"Vâng." An Nhiên nhẹ nhàng đáp lại, nhàn nhạt, có chút phiêu dáng. Cô chưa bao giờ biết mình lại dũng cảm như thế, lại cởi mở như thế!

Tô Dịch Thừa ôm cô chặt hơn, thân thể hai người dán sát nhau, lại nhẹ nhàng gọi bên tai cô: "An Nhiên." Lần này đặc biệt kéo dài như là có ý nghĩa chơi đùa.

"Vâng." Thanh âm vừa rồi quá thấp, tưởng là anh không nghe thấy, An Nhiên lại đáp lại.

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói, càng ôm cô chặt hơn, hai chân hơi co lại, nhìn thân thể hai người cong như hình vòng cung.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa như là thích gọi, lại một lần nữa khẽ gọi tên cô.

Lần này An Nhiên rốt cục đã hiểu, căn bản anh chỉ là buồn chán nên gọi tên cô chơi, thật ra thì chẳng có chuyện gì cả. Còn vì chút kích động của mình vừa rồi mà hối hận không thôi, An Nhiên có chút không vui quay đầu lại, nhìn anh, trừng mắt, nói: "Tô Dịch Thừa, có việc thì anh nói đi, đừng có gọi tên em mãi như thế!"

Thấy bộ dạng tức giận của cô, Tô Dịch Thừa chỉ cảm thấy cực kỳ đáng yêu, không giận mà cười, nhìn cô trợn to mắt, và cái miệng không phục hơi vểnh lên, mà có chút không khống chế được xúc động trong lòng, nghiêng người hôn lên môi cô.

"Tô Dịch Thừa!" An Nhiên có chút tức giận đẩy anh ra, tay chống trên lồng ngực anh để giữ khoảng cách với anh. Vì căn bản là anh không chỉ hôn môi! Tay rõ ràng đang lộn xộn trên người mình, chỗ đáng ghét nào đó của thân thể anh cũng có thay đổi!

Tô Dịch Thừa cũng không giận, nhìn cô cười càng vui vẻ hơn, lại dùng sức kéo cô vào trong lòng, lần này cái tay ngoan ngoãn không lộn xộn nữa, chỉ ôm chặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: "An Nhiên, chúng ta yêu nhau đi."

An Nhiên đang giãy dụa, lập tức dừng lại, sững sờ nhìn anh, như là! Có chút! Vô cùng! Không xác định được mình vừa nghe thấy cái gì. Nghi hoặc hỏi lại: "anh ... vừa mới nói gì?"

Tô Dịch Thừa thu lại nụ cười, nghiêm túc mà chăm chú nhìn cô,

đưa tay nâng mặt cô, vô cùng thật tình nhắc lại: "An Nhiên, chúng ta yêu nhau đi!"

Chương 86: Từng bước yêu đương

Tô Dịch Thừa dường như rất nghiêm túc!

An Nhiên nhìn bó hoa hồng to đùng mà người trợ lý bê vào đặt trên bàn cô, thì cảm thấy thẫn thờ nhớ lại. Sáng nay Tô Dịch Thừa đưa cô đi làm, trước khi cô xuống xe, hôn lên trán cô, nhỏ giọng hàm chứa ý cười nói bên tai cô, anh đã đặt hoa ở tiệm bán hoa rồi, sẽ đưa đến chỗ cô, vào lúc An Nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, anh đã lái xe đi mất, căn bản là không cho cô cơ hội được hỏi.

Cô tưởng lời nói của anh tối qua chỉ là thuận miệng nói đùa, dù sao bọn họ đã kết hôn, quay lại yêu nhau, nghe thế nào cũng thấy kỳ quặc, nghe thế nào cũng thấy thừa thãi. Không ngờ rằng, anh lại thật sự cho người đến đây tặng hoa!

An Nhiên không biết nên khóc hay nên cười, nhìn bó hoa to như thế, thì có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Người trợ lý văn phòng nhìn cô có chút hâm mộ, ánh mắt lập lòe bát quái hỏi: "chị Cố, hoa đẹp thế, ai tặng vậy a? bạn trai sao?"

An Nhiên nhìn cô ta, nhàn nhạt lắc đầu, nói: "không phải." Nhẹ tay xoa xoa cánh hoa mềm mại kia, đây là bó hoa đầu tiên mà cô được tặng, trước kia quen với Mạc Phi, vì năng lực kinh tế Mạc Phi có hạn, hai người lăng mạn nhất xa xỉ nhất cũng chỉ đi đến quán cà phê gần trường học, xem phim, cùng nhau bốn năm, mới đi xem có một lần, hơn nữa còn đặc biệt chọn vé loại hai nửa giá tiền.

"Là khách hàng?" Cô bé trợ lý tiếp tục bát quái, cô mới tới công ty không lâu, cũng không tiếp xúc nhiều với An Nhiên, nhưng mà so với bộ dạng cao cao tại thượng, vênh vênh váo váo của Tiểu Hiểu, thì An Nhiên bình dị, gần gũi hơn nhiều, nói chuyện với cô cái gì cũng không cần dè dặt, lo lắng nói sai cái gì.

An Nhiên nhìn hoa, nhàn nhạt mở miệng: "là chồng tôi."

"Ách." Cô trợ lý bỗng chốc sững sốt, dù cô tới công ty chưa lâu, nhưng bằng năng lực bát quái vô giới hạn của cô, sao cô không hề

nghe nói là Cố An Nhiên đã kết hôn rồi a, thậm chí cách đây không lâu, còn nghe đồng nghiệp nói mẹ cô vẫn luôn sốt ruột giới thiệu người yêu cho cô, mà cô thì ngày ngày bận bịu xem mắt đủ loại đàn ông. "Chị Cố kết hôn khi nào? Sao mọi người đều không nghe chị nói gì?"

An Nhiên giương mắt nhìn cô ta, nói: "tôi sắp hai mươi chín tuổi rồi, còn không lập gia đình, chẳng lẽ các cô mong không ai thèm lấy tôi a."

"Sao mà thế được, chị Cố vừa xinh đẹp, vừa có tài năng, công việc lại tốt." Cô bé trợ lý nói.

"Được rồi, đi ra ngoài đi." An Nhiên cười cười gật đầu với cô ta.

Cô bé trợ lý dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa ra đến cửa còn quay đầu lại, xác nhận lần nữa: "chị Cố, chị thật sự kết hôn rồi!"

An Nhiên buồn cười lắc đầu, nhìn cô nói: "cô thấy tôi đang nói đùa sao?"

Cô bé trợ lý ngượng ngùng cười, lắc đầu, lúc này mới xoay người ra cửa.

An Nhiên nâng bó hoa trên bàn kia lên, khéo miệng không khống chế được mà nở nụ cười, đột nhiên một tấm thiệp nhô ra từ giữa bó hoa, đưa tay lấy nó, mở ra, chữ của Tô Dịch Thừa rất mạnh mẽ, trên tấm thiệp cũng không phải là lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng lại là điều mà An Nhiên vẫn luôn muốn: — nắm tay đến già!

An Nhiên cười nhàn nhạt, nhưng không biết sao hốc mắt lại hơi nóng lên, đưa tay vuốt lên dòng chữ trên tấm thiệp, nhìn chữ kỹ phía dưới, trong lòng có cảm giác ấm áp.

Lúc này Tô Dịch Thừa gọi điện tới, nhìn cái tên hiện trên màn hình di động, An Nhiên không nói ra được tâm trạng của mình giờ phút này. Điện thoại di động vang lên rất lâu, An Nhiên mới nhận.

"Đang bận sao?" Ở bên kia Tô Dịch Thừa tưởng là vì bận việc nên mới lâu nhận điện thoại như thế.

An Nhiên vô thức lắc đầu, xong rồi mới giật mình là căn bản anh không nhìn thấy, vội nói: "không có." Vừa mở miệng mới phát hiện

thanh âm của mình giờ phút này có chút khàn khàn.

Ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa hiển nhiên là nghe ra giọng nói của cô khác thường, vội vàng quan tâm nói: "sao thế?"

An Nhiên lắc đầu nói: "không có gì, chỉ là, chỉ là hơi cảm động."

Tô Dịch Thừa ngẩn người, lúc này mới kịp phản ứng cảm động trong lời cô là vì bó hoa mình tặng ban sáng, cười nói: "đồ ngốc, nếu thích, sau này ngày nào anh cũng sẽ tặng em."

An Nhiên cũng cười, lắc đầu nói: "đừng, rất tốn tiền." Bó hoa như thế, ít cũng phải mấy trăm, hơn nữa thời kỳ nở hoa lại rất ngắn ngủi, thật lãng phí.

"Ha ha, vậy cô Cố tối nay có rảnh không? Anh có thể hẹn em đi ăn tối chứ?" Tô Dịch Thừa thật sự đã chuẩn bị công tác theo đuổi xong xuôi, tặng hoa, hẹn hò, lần lượt từng bước một.

An Nhiên buồn cười hỏi ngược lại, "là bữa tối dưới ánh nến sao?"

"Dĩ nhiên." Tô Dịch Thừa khẳng định.

An Nhiên cười, trên mặt không né được vui vẻ, gật đầu: "vâng."

Nghe được lời đáp, mục đích gọi cuộc điện thoại này coi như đã đạt được, nói: "tốt, đến lúc đó chờ anh ở cửa, anh đến đón em."

An Nhiên mỉm cười nói được, sau đó hai người lại trò chuyện một lát, chỗ Tô Dịch Thừa dường như phải vào họp rồi, lúc này mới cúp điện thoại.

Vừa cúp điện thoại, cửa phòng làm việc đã bị gõ vang, đẩy cửa đi vào, lại là cô bé trợ lý vừa rồi, lần này cô bé đặc biệt tìm một cái bình hoa to, giả bộ đưa vào cho An Nhiên, nói: "chị Cố, cầm hoa vào bình đi, như thế cho hoa nở lâu hơn, những nụ chưa nở cũng có thể nở ra."

An Nhiên từ sau bàn làm việc đứng dậy, đưa tay nhận lấy bình hoa có hơi nước, thật lòng nói cảm ơn: "cám ơn."

Cô bé trợ lý vội vàng khoát tay, rồi lại nhịn không được, tiến lên, tiếp tục phát huy bản chất bát quái, hỏi: "chị Cố, chồng chị làm nghề gì a, lúc nào đưa đến đây cho đồng nghiệp trong công ty nhìn

chút nha."

An Nhiên có chút bị đánh bại, buồn cười vỗ nhẹ lên cô, nói: "được rồi, đừng bát quái nữa, nhanh đi ra ngoài làm việc, đến lúc đó nếu thật sự mời khách ăn cơm tất nhiên không thể thiếu cô."

Lúc này cô bé trợ lý mới hài lòng, ra khỏi bàn làm việc.

An Nhiên đặt bình hoa trên bệ cửa sổ của phòng làm việc, buổi sáng, ánh mắt luôn không tự chủ mà quay sang nhìn vào những bông hồng tươi đẹp tinh khôi trong ánh nắng mặt trời kia, cho nên buổi sáng cầm bút vẽ mà thực chất chẳng vẽ được cái gì.

Buổi chiều tối, tan tầm đang đợi thang máy thì gặp Tiểu Hiểu đang đi ra khỏi phòng làm việc, đứng cạnh cô, nhìn chằm chằm vào cửa thang máy bằng inox, vẻ mặt cười như không cười.

An Nhiên không nhìn cô ta, với cô mà nói, kể từ vụ bản thiết kế bị hủy đi kia, cô ta đã không còn là đồng nghiệp của cô.

Thang máy đinh một tiếng, An Nhiên đi vào thang máy trước. Tiểu Hiểu theo sau, lé mắt liếc nhìn cô, giọng điệu kỳ quái nói: "cô đang cố tình khoe khoang mình lấy chồng tốt như thế nào đúng không?"

An Nhiên nhíu nhíu mày, không rõ mình lại đắc tội với cô ta ở đâu.

"Thật trèo cao. với bối cảnh và xuất thân của cô như thế, có thể lấy được trợ lý thị trưởng, làm quan phu nhân, thì phải nên khoe khoe khoang khoang rồi." Tiểu Hiểu tiếp tục nói, giọng nói cực kỳ châm biếm.

An Nhiên không quay đầu, chỉ nhàn nhạt hỏi: "mỗi ngày cô đều sống trong sự nghi kỵ người khác, không thấy mệt mỏi sao?"

Nghe vậy, Tiểu Hiểu quay đầu nhìn cô, có chút khinh thường nói: "cô nghĩ cô thanh cao lắm sao? nếu thật thanh cao thì cũng không cố tình khoe khoang hạnh phúc của mình ở công ty."

An Nhiên cười lạnh, quay đầu nhìn cô ta, nói: "tôi cần phải khoe khoang sao? Tôi vốn dĩ đang rất hạnh phúc, không phải sao."

Tiểu Hiểu bơ cô, xoay đầu sang một bên, hừ lạnh xoay người.

An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu, nhìn hàng chữ

đang nhảy xuống kia.

"Đinh ——"

Thang máy kêu lên, mở ra, An Nhiên không cho cô ta thêm cái cơ hội nào, liền ra khỏi thang máy.

Hôm nay dường như Tô Dịch Thừa tan tăm hơi sớm, An Nhiên vừa mới ra đến cửa, đã nhìn thấy anh đứng cạnh xe, trông thấy cô đi ra, liền mỉm cười đi về phía cô.

Tiểu Hiểu đi phía sau An Nhiên, nhìn thấy Tô Dịch Thừa, khuôn mặt vốn đang tối tăm được thay bằng khuôn mặt tươi cười, vén vén mấy lọn tóc, đi về phía Tô Dịch Thừa.

Đi đến trước mặt An Nhiên, Tô Dịch Thừa rất tự nhiên nhận lấy chiếc túi trong tay An Nhiên, sau đó đưa tay sờ sờ đầu cô, nở nụ cười nói: "hôm nay công việc bận rộn sao?"

An Nhiên mỉm cười lắc đầu, hôm nay vì bó hoa của anh, mà hầu hết thiết kế cô cũng không vẽ được.

Tiểu Hiểu từ phía sau bước lên, mặt như hoa đào, ánh mắt quyến rũ đi đến trước mặt bọn họ, thanh âm cũng mang theo ý cười nói: "Tô trợ lý, đặc biệt đến đón An Nhiên sao?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới chú ý tới cô ta, chẳng qua chỉ nhàn nhạt gật đầu lễ độ và mang theo khoảng cách nói: "đúng vậy a, cô Tiểu cũng tan việc à."

An Nhiên đứng ở một bên, nhìn Tiểu Hiểu, cau mày có chút không vui.

Tiểu Hiểu cười duyên gật đầu, sau đó xoay người nhìn về phía An Nhiên, nói: "chị Cố thật là may mắn, có thể gặp được người đàn ông tốt như Tô trợ lý. Thật là khiến người khác hâm mộ và ghen tỵ."

An Nhiên nhàn nhạt nhìn cô ta, đưa tay khoác tay Tô Dịch Thừa, nhìn Tiểu Hiểu, nói: "tôi quả thật rất may mắn."

Tiểu Hiểu nhìn cô, khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn hàm chứa ý cười, sau đó quay đầu, nhìn Tô Dịch Thừa ám chỉ: "bây giờ tan tầm đoán là không gọi được xe, hiện tại đang giờ cao điểm, cũng không có mấy lái xe a."

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên, lại quay đầu nhìn Tiểu Hiểu, khóe miệng thủy chung vẫn lộ ra nụ cười hời hợt, nói: "có đúng không."

"Đúng vậy a, chiêu nào khi tan tầm về, gọi xe cũng như là đánh giặc vậy." Tiểu Hiểu nói, sau đó ánh mắt nhìn về chiếc xe phía sau anh, nói: "nếu Tô trợ lý không ngại, có thể đưa tôi một đoạn không." Nói xong, lại quay đầu nhìn về An Nhiên, nói: "chị Cố hẳn là sẽ không để ý chứ."

An Nhiên nhìn cô, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, không đợi cô mở miệng, Tô Dịch Thừa ở bên cạnh đã viện cớ nói: "An Nhiên sao lại để ý, cô là đồng nghiệp của cô ấy mà, nhưng tôi phải nói với cô Tiểu một câu xin lỗi, vì tối nay tôi muốn dẫn An Nhiên đi hẹn hò, cho nên, không muốn người ngoài quấy rầy, cô Tiểu có thể hiểu cho chứ."

Tiểu Hiểu sững sốt, cô ta cho rằng muốn từ chối cũng là An Nhiên từ chối cô ta, như vậy sẽ có cớ nói An Nhiên quá hẹp hòi, nhưng mà cô ta không ngờ tới, người từ chối lại là Tô Dịch Thừa, hơn nữa còn không hề rào trước đón sau với cô ta. Trực tiếp dứt khoát từ chối.

Tiểu Hiểu là người thông minh, tất nhiên biết Tô Dịch Thừa nói như thế chẳng qua là cho cô ta một lối thoát để cô ta rút lui, không thể nào đồng ý cho cô ta đi nhờ xe. Nhìn Tô Dịch Thừa, khóe miệng vẫn nở nụ cười như thế, không vì bị anh từ chối mà không vui hoặc ngượng ngùng, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên nói: "thì ra là tối nay Tô trợ lý muốn đi hẹn hò với chị Cố a, ha ha, Tô trợ lý đối xử với chị Cố tỳ thật tốt."

Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên một cái, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô, lại quay mặt sang nhìn Tiểu Hiểu, nói: "bà xã vốn là để yêu thương, tôi không đối xử tốt với cô ấy chẳng lẽ lại đối tốt với người phụ nữ khác sao?"

Tiểu Hiểu gượng cười, một câu nói cũng không nói được, lời nói của Tô Dịch Thừa rõ ràng là nói cho cô ta nghe, cô ta tự nhận là thông minh, làm sao mà nghe không hiểu.

Thấy cô ta không nói lời nào, Tô Dịch Thừa đương nhiên cũng không nói gì với cô ta, chẳng qua là ôm eo An Nhiên, lễ độ nói với cô ta: "cô Tiểu, vậy cô tiếp tục chờ, chúng tôi đi trước." Nói xong trực tiếp ôm An Nhiên xoay người, phong độ đưa tay thay cô mở cửa xe, tay che trên đinh xe, tránh cho cô khỏi đụng đầu, đợi An Nhiên ngồi lên xe, thì thay cô đóng cửa xe, rồi Tô Dịch Thừa mới xoay người vòng qua đầu xe lên bên kia xe, sau đó không dừng lại, trực tiếp khởi động xe rời đi.

Tiểu Hiểu nhìn xe của bọn họ biến mất ở góc đường, nụ cười trên mặt càng cứng lại, hai tay nắm chặt, cô ghen tỵ với An Nhiên, ghen tỵ cô ta cái gì cũng có, hạnh phúc và gia đình mỹ mãn, đặc biệt có tài về thiết kế kiến trúc, chỉ có ngôi trong phòng làm việc vẽ tranh mà có thể nhận được lời khen ngợi của mọi người bên ngoài, nhận được dự án độc lập, không giống cô, mỗi ngày phải ép mình đi lấy lòng lão sắc quý kia, những khách hàng và thương nhân hợp tác có mưu đồ bất lương, cho dù có cố gắng như thế, nhưng sáu năm qua, mỗi ngày cô đều sống dưới cái bóng của cô ta, rõ ràng đã cố gắng như thế, nhưng lại không được biết đến, trước kia đã dành, cô có thể lợi dụng Hoàng Đức Hưng đến áp chế cô ta, do đó khiến mình thuận lợi nhận được dự án bình thường, nhưng mà bây giờ, cô ta thế mà liên quan đến Tô Dịch Thừa, ngay cả Hoàng Đức Hưng cũng phải nể Tô Dịch Thừa mà quan sát sắc mặt cô ta, vậy cố gắng nhiều năm như thế của cô tính là gì, chỉ đơn giản là không đủ may mắn như cô ta? Nếu thế, cô không cam lòng!

Nhin rất lâu, Tiểu Hiểu mới muốn xoay người rời đi, cũng trong nháy mắt xoay người cô trông thấy cô bé trợ lý vừa vào làm không lâu đang tò mò đứng cạnh người cô, vì không có báo trước, mà dọa cô giật mình!

Tâm tình vốn đã tồi tệ, thấy cô ta không biết sống chết lại càng tức giận, chuyển sự tức giận đối với Tô Dịch Thừa và An Nhiên sang cho cô ta: "cô làm gì!"

Cô bé trợ lý hiển nhiên là rất bát quái đến mức chậm chạp không kịp phản ứng, còn không biết sống chết hỏi Tiểu Hiểu: "người

đàn ông vừa rồi rất đẹp trai, là ông xã của chị Cố sao?"

Tiểu hiểu nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "hừ, bây giờ phải, sau này thì không nhất định."

Người trợ lý kia dường như còn chưa nghe thấy cô ta nói gì, tự mình nói: "khó trách chị Cố muốn giấu chồng đi như thế, ngay cả kết hôn cũng không nói, người đàn ông đẹp trai lại xuất sắc như thế, nếu là em, em cũng làm thế!"

Tiểu Hiểu liếc cô ta, quay đầu, khéo miệng cong lên, cười lạnh nói: "giấu đi, hừ, cô ta giấu được sao?"

Lúc này cô bé trợ lý mới chú ý đến cô ta, khó hiểu nhìn cô ta một cái, rồi lắc đầu.

Bên này An Nhiên và Tô Dịch Thừa ngồi trên xe, tâm tình của An Nhiên vốn không tệ vì chuyện Tiểu Hiểu vừa rồi, mà có chút buồn bực, không vui.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cười nhàn nhạt: "sao vậy, dường như em và người đồng nghiệp kia không thoả mái."

An Nhiên không nói lời nào, chỉ quay đầu nhìn anh, nhìn chằm chằm.

Thấy cô không nói, Tô Dịch Thừa hỏi: "anh nói sai rồi?"

An Nhiên lắc đầu, than nhẹ, nói: "dường như cô ta có tình ý với anh."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "thì sao?"

"Anh có thấy cô ta xinh đẹp không?" An Nhiên lại hỏi, thật ra thì cô không kiên định, cô biết thủ đoạn của Tiểu Hiểu, điều cô ta muốn cô ta sẽ ra sức thực hiện, không từ thủ đoạn. Như là cô ta muốn đứng vững trong ngành kiến trúc này, có thể không tiếc bán rẻ thân thể mình, đổi lấy kết quả hôm nay. Đàn ông đều rất háo sắc, phải thừa nhận rằng, Tiểu Hiểu có thể khiến đàn ông điên cuồng quỳ gối dưới váy cô ta. Mà cô không biết Tô Dịch Thừa có thể chống cự lại cô gái xinh đẹp quyến rũ này không.

Tô Dịch Thừa khó hiểu quay đầu nhìn cô, sau đó chăm chú nhìn dường phía trước, đồng thời đưa tay ra vuốt vuốt đầu cô, nói: "em đang tự hạ thấp mình hay là quá coi thường anh?"

An Nhiên quay đầu, lâm: "cô ta vốn rất xinh đẹp a, chẳng lẽ anh không thấy thế sao?"

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay kéo tay cô, nhàn nhạt nói: "căn bản là anh không nhớ được hình dáng của cô ta."

An Nhiên khó hiểu ngoảnh đầu sang, có chút bất ngờ khi nghe được đáp án này từ miệng anh.

Tô Dịch Thừa buồn cười quay đầu nhìn cô, tay nắm chặt tay cô, nói: "em đang ghen sao?"

Nghe vậy, An Nhiên mạnh mẽ xoay người, không nhìn anh, phủ nhận: "em mới không có." Trả lời quá nhanh ngược lại, khiến người ta có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Tô Dịch Thừa chỉ cười, cũng không vạch trần, chỉ nắm tay cô, bàn tay to xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói: "em mới là vợ anh, là người đi cùng anh suốt cuộc đời, là người anh muốn nhìn cả đời, anh nhìn em là đủ rồi, còn đi nhìn người phụ nữ khác làm gì, và lại, người phụ nữ khác xinh đẹp hay không có liên quan gì đến anh đâu?"

An Nhiên không nói lời nào, cũng không thể không thừa nhận mấy câu nói không có gì, buồn nôn đến phát chán này vẫn khiến lòng cô thấy ngọt ngào, khoe miệng vô thức nở nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng miệng thì không nhịn được thấp giọng lẩm bẩm: "miệng lưỡi trơn tru, chỉ biết nói lời dễ nghe."

Tô Dịch Thừa cười, quay đầu sang nhìn cô, hỏi: "vậy em thích không?"

Khóe môi An Nhiên nhếch lên, quay đầu không nhìn anh. Nhìn ra phong cảnh lướt qua ngoài cửa xe, khoe miệng cong lên một độ cung đẹp mắt, bàn tay nhỏ bé được anh nắm lấy, nghịch ngợm vẽ vài vòng trong tay anh.

Xe chậm rãi dừng lại trước một quán cơm Tây, An Nhiên vừa định mở cửa xuống xe, lại bị Tô Dịch Thừa giơ tay lên ngăn lại.

An Nhiên khó hiểu nhìn anh, hỏi: "không phải ở đây sao? Còn chưa tối?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, tháo dây an toàn của mình, mở cửa

xuống xe trước, rồi mới vòng qua đầu xe, mở cửa xe cho cô.

An Nhiên buồn cười nhìn anh, trách nói: "sao phải phiền phức như vậy, tự mình xuống là được rồi." Tuy là nói vậy, nhưng mà trong lòng vì sự săn sóc của anh mà thấy vô cùng ngọt ngào.

Tô Dịch Thừa chỉ cười, cũng không nói chuyện, nắm tay cô đi về phía nhà hàng Tây.

Bầu không khí bên trong nhà hàng rất tốt, trong đại sảnh người đánh đàn dương cầm đang biểu diễn, tiếng nhạc nhẹ nhàng phiêu đãng trong không gian nhà hàng.

Hai người không muốn phòng riêng, chỉ chọn một vị trí trong phòng khách ngồi xuống. An Nhiên như là thích dựa sát vào cửa sổ, dù là quán cơm Trung, quán cà phê, hay bây giờ là nhà hàng Tây, cô luôn có thói quen ngồi cạnh cửa sổ.

Khi bọn họ ngồi xuống thì nhân viên phục vụ đưa trà lên, cùng với thực đơn nhà hàng, hai người gọi món ăn, nhân viên phục vụ nhận lại thực đơn rồi lui ra, An Nhiên nhìn anh, buồn cười nhìn anh.

Tô Dịch Thừa hỏi, "Trên mặt anh có cái gì?"

An Nhiên lắc đầu, hỏi: "lời anh nói hôm qua là nghiêm túc?" Vừa tặng hoa vừa ăn tối dưới ánh nến, anh sẽ không thật sự theo đuổi cô đi!

Tô Dịch Thừa bưng chén trà trên bàn lên, nhấp một hớp, hỏi ngược lại: "em cảm thấy anh nói đùa?"

An Nhiên lắc đầu, rồi lại không nhịn được cười, nói: "anh không thấy chúng ta nhảm chán quá sao?" Rõ ràng đã kết hôn, hiện tại lại quay lại yêu đương, theo đuổi, không phải quá muộn rồi sao?

Tô Dịch Thừa hiểu nhầm, nhíu mày, hỏi: "tặng hoa, ăn tối dưới ánh nến thế này quá nhảm chán sao? Theo đuổi, hẹn hò không phải đều thế sao?" Vừa nói thầm: "rõ ràng thư ký Trịnh nói những bước này là cơ bản nhất a!"

An Nhiên phì cười ra tiếng, tò mò nhìn anh, nói: "những bước này! Tô Dịch Thừa, tiếp theo anh còn định đưa em đi đâu?"

"Xem phim, xem phim xong thì đi dạo trên bờ sông, sau đó thì về nhà." Tô Dịch Thừa trịnh trọng nói, thật ra thì anh căn bản

không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, hồi trước ở cùng Lăng Nhiễm, vì từ nhỏ đã lớn lên với nhau, sau khi lớn lên rất tự nhiên mà đến với nhau, căn bản là không có chuyện ai theo đuổi ai, thậm chí hẹn hò, lúc ban đầu cũng là ở cùng Diệp Tử Ôn và Chu Hàn, vì tất cả đều là bạn bè, hơn nữa cùng lớn lên, giữa bọn họ căn bản là không tồn tại sự xấu hổ hay không có đề tài, dù cho có lần là hai người hẹn riêng, chủ đề giữa bọn họ chủ yếu quanh quẩn giữa Diệp Tử Ôn và Chu Hàn, xác thực là cái gì hẹn hò bữa tối ánh nến, cái gì hẹn hò phim ảnh là vô cùng ít ỏi. Cho nên lần này nói muốn cùng với An Nhiên yêu nhau, đối với những bước cơ bản nhất, thậm chí anh còn vô cùng nghiêm túc lên mạng tìm tài liệu, mặt khác rất khiêm tốn thỉnh giáo thư ký Trịnh, hơn nữa thư ký Trịnh còn đặc biệt tận tình vạch ra kế hoạch yêu đương giúp anh, nói cho anh biết làm từng bước thế này coi như là thành công rồi.

An Nhiên nhìn anh, không thể nín cười được, cuối cùng dưới con mắt ngỡ vực của anh mới ngưng cười, nghiêm túc nói với anh: "em rất mong chờ sự sắp xếp kế tiếp."

Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, thật ra thì ở nhà hàng Tây này rất phổ biến, nhưng mà điều kiện rất tốt, ngồi cạnh cửa sổ, vừa lúc có thể thấy bể phun nước nhỏ nhắn, xinh đẹp giữa quảng trường nhà hát đối diện, ánh đèn đẹp đẽ chiếu lên trên cột nước, cột nước phun lên giống như một cây đèn huỳnh quang khổng lồ.

Khi hai người ra khỏi nhà hàng đã là khoảng bảy rưỡi rồi, theo kế hoạch của Tô Dịch Thừa, hai người chuẩn bị đi xem phim. May mắn là rạp chiếu phim cách đây không xa, đi bộ đến chỉ cần mấy phút đồng hồ, khi bọn họ đến thì bộ phim lúc bảy giờ mười phút đã bắt đầu chiếu rồi, gần đây mới có một bộ phim màn ảnh rộng 3D mới của Mỹ đang được trình chiếu, dường như là một seri phim, hai phần trước đã giành được thành công rất lớn trên thế giới, nên sự ra mắt phần thứ ba lần này đã nhận được rất nhiều sự chú ý, rất nhiều người đến rạp chiếu phim đã chọn bộ phim này, cho nên vé bán rất nhanh.

Vé bộ phim màn ảnh rộng 3D của Mỹ lúc 7 giờ 10 phút đã bán

hết, mà chỉ còn lại vé của một bộ phim hoạt hình trong nước – ‘đội tàu ngầm’. Nghe đến cái tên này, An Nhiên vô thức liên tưởng đến những bộ phim hoạt hình lớn của Mỹ, cái gì vương quốc xe hơi, cái gì truy tìm demo, mấy phim hoạt hình này xem rất hay, nhân vật rất đẹp, diễn xuất rất tốt.

Nghĩ như vậy, An Nhiên liền nói với người bán vé: “xin chào, tôi muốn hai vé ‘đội tàu ngầm’.”

Người bán vé kia ngẩng đầu, khó hiểu nhìn An Nhiên và Tô Dịch Thừa một cái, hỏi: “hai người thật sự muốn xem ‘đội tàu ngầm’? Đây là phim hoạt hình!”

An Nhiên lơ đãng nói: “tôi biết a, chúng tôi đều ít xem hoạt hình, không sao, cô bán cho tôi hai vé đi.”

Người bán vé kia khó hiểu nhìn bọn họ, há mồm muốn nói lại thôi, một lúc lâu, cuối cùng không nói gì, nhận tiền, liền đóng dấu lên hai tờ vé, đưa ra.

Hai người cùng nhau đi vào phòng chiếu phim số một, vừa vào, An Nhiên chỉ cảm thấy có cái gì đó không hợp lý. Cả phòng chiếu phim căn bản là vắng ngắt, người ngồi chỉ khoản mười phần trăm ghế, phần lớn chỗ ngồi đều trống không. Với số ghế như thế hai người không cần phải ngồi theo số ghế mà tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn kỹ, An Nhiên mới phát hiện, thì ra cả phòng chiếu phim, trừ cô và Tô Dịch Thừa, còn người khác thì đưa theo con cái tới, nhìn, thậm chí còn có đứa trẻ không nghe lời, buồn rầu đứng bên.

Mà An Nhiên nhìn lên màn ảnh rất lâu, rốt cục không nhìn được nữa, lúc này mới ghé vào nói với Tô Dịch Thừa: “không thì chúng ta đi thôi.” Thật sự là phim hoạt hình, chẳng có nội dung gì, thật sự là chỉ cho những đứa trẻ kia xem.

Tô Dịch Thừa cười gật đầu, sau đó lôi kéo An Nhiên đứng dậy rời đi phòng chiếu phim.

Sau khi đi ra ngoài, An Nhiên thở dài, hai người nhìn nhau, đều không khôn heden mà cùng bật cười lên tiếng. Bọn họ đồng thời đột nhiên hiểu ra vì sao vừa rồi người bán vé lại dùng ánh mắt đó nhìn mình.

Hai người nắm tay rời khỏi rạp chiếu phim, hai người đi dọc theo đường phố, đi về phía chiếc xe còn để trước cửa hàng Tây kia.

Thật ra thì cũng không cần nhiều lời, hai người đều đặc biệt hưởng thụ sự yên lặng nhàn nhã này.

Giang Thành về đêm còn nóng hơn ban ngày, đủ loại sạp quán nhỏ bày bán hai bên đường dành cho người đi bộ, trước mỗi sạp hàng có nhiều đôi lứa đang vây xung quanh, có hỏi giá, có dùng thử để mua.

Hai người không hề đi nhanh, nắm tay nhau, vừa nói vừa cười, mắt thấy xe đã ở phía trước, mà bất ngờ An Nhiên nhìn thấy Cố Hắng Văn vội vã đi qua trước mặt bọn họ. Quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, hiển nhiên, anh cũng nhìn thấy.

"Cha!" An Nhiên gọi Cố Hắng Văn.

Nhưng mà cách cả đám đông, Cố Hắng Văn đi rất vội vàng, dường như không hề nghe thấy tiếng cô, cũng không quay đầu lại, đi vào trong đám người. An Nhiên muốn đuổi theo, nhưng thấy ông nhanh chóng rẽ vào một hẻm nhỏ.

Vào lúc hai người đang lo lắng có nên đuổi theo nữa hay không, thì phía sau truyền đến một thanh âm không tính là xa lạ.

"Tô trợ lý!"

Tô Dịch Thừa và An Nhiên đều quay đầu lại, thấy phía sau là Đồng Văn Hải có chút bất ngờ đang nhìn họ: "Tô trợ lý và An Nhiên đang đi dạo phố sao?"

Tô Dịch Thừa bình thản cười với ông ta, gật đầu, thản nhiên nói: "hôm nay không tính là bận quá, cho nên cùng An Nhiên ra ngoài đi dạo một chút." Lại hỏi: "Đồng cục trưởng sao cũng ở đây, cũng là đi cùng phu nhân sao?" Nói xong, ngẩng đầu làm như đang tìm bóng dáng Đồng phu nhân.

"Hả, không không, tôi chẳng qua chỉ đi ngang qua, đi ngang qua đây mà thôi." Đồng Văn Hải giải thích. Khi đang nói chuyện, nhìn An Nhiên, ánh mắt lóe ra sự bất an.

Tô Dịch Thừa cười nhạt gật đầu, không hỏi nhiều. Liếc nhìn An Nhiên bên cạnh lúc này đang im lặng. quay đầu nhìn ông ta nói:

"vậy Đồng cục trưởng, tôi còn muốn cùng An Nhiên đi dạo chút nữa, sẽ không trò chuyện nhiều với ngài nữa, chúng tôi đi trước nhé."

"Được được, xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên." Đồng Văn Hải gật đầu vội nói.

An Nhiên nhìn ông ta, chỉ nhàn nhạt gật đầu với ông ta, sau đó để tùy cho Tô Dịch Thừa ôm cô xoay người rời đi.

Đi được một đoạn, An Nhiên quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, hỏi: "việc đó, có tra được tài liệu của ông ta không?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, biết ông ta trong lời cô chính là Đồng Văn Hải, một lúc lâu không nói gì, chỉ nhàn nhạt cười, lắc đầu.

"Nha." An Nhiên thấp giọng đáp, quay đầu, ánh mắt có chút ảm đạm, lẩm bẩm nói: "anh nói xem cha đi vội vàng vàng nhứt thế, có phải vừa rồi đã gặp Đồng cục trưởng không." Cô không biết giũa cha, mẹ, Đồng Văn Hải từng có chuyện gì, thế nhưng chỉ loáng thoáng, cô luôn có một dự cảm không tốt, cô không biết có phải là mình suy nghĩ nhiều quá hay không, nhưng mấy lần chứng kiến vẻ mặt của mẹ sau khi gặp Đồng Văn Hải, còn có câu nói của cha vào buổi tối hôm đó nữa, cô không muốn suy nghĩ nhiều cũng khó.

Tô Dịch Thừa không đáp lại câu hỏi của cô, buông eo cô ra, xoay người cô lại, cúi người hôn xuống môi cô, một lúc lâu mới thả cô ra, nhẹ giọng nói bên tai cô: "đừng quên tối nay, là em đi hẹn hò với anh, là thế giới của hai người chúng ta, trong đầu em có thể nghĩ đến chuyện liên quan đến buổi hẹn hò của chúng ta, hoặc là có thể nghĩ xem về nhà chúng có thể làm tiếp cái gì, nhưng mà!" Thả cô ra, đổi lại dùng tay nâng mặt cô lên, Tô Dịch Thừa nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "em không được nghĩ đến những chuyện không liên quan đến chuyện của chúng ta tối hôm nay, vì tối nay, em thuộc về anh, toàn bộ thuộc về anh, bao gồm cả suy nghĩ trong cái đầu nhỏ bé của em, cũng chỉ được nghĩ đến anh."

An Nhiên sững sờ nhìn anh, một lúc lâu mới bật cười, lén án anh: "anh thật là ngang ngược."

Tô Dịch Thừa cười, có chút đắc ý, nói: "anh chỉ ngang ngược với

em."

Nhờ trò này của anh, đâu óc An Nhiên sao còn chổ cho chuyện linh tinh gì đó về Đồng Văn Hải và cha mẹ, nhìn anh, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó dắt tay cô, nói: "đi thôi, dựa theo trình tự yêu đương, tiếp theo chúng ta sẽ đi tản bộ trên bờ sông, sau đó mới có thể về nhà."

An Nhiên nhìn anh, gật đầu, nhàn nhạt cười.

Tô Dịch Thừa nhìn cô có chút thất thần, trong miệng thấp giọng than nhẹ, "thật ra thì so với đi tản bộ trên bờ sông, hiện tại anh càng muốn về nhà làm chuyện khác hơn."

Nghe vậy, An Nhiên một lúc lâu mới kịp phản ứng, đỏ bừng mặt, nhìn anh quở trách, hất tay anh ra, xoay người bỏ chạy, trong miệng còn khẽ mắng: "đồ lưu manh."

Tô Dịch Thừa bật cười ra tiếng, bước nhanh lên trước, một lần nữa nắm tay cô, nắm thật chặt.

Chương 87: Nhớ em, khó ngủ

Sau bàn làm việc, Tô Dịch Thừa có chút thất thần, cầm giấy tờ trong tay, nhưng cả buổi sáng không xem vào chút nào.

"Cốc cốc cốc." Cửa phòng làm việc bị gõ gõ, đồng thời kéo Tô Dịch Thừa từ trong suy nghĩ trở lại.

Ngẩng đầu, liếc nhìn cửa, cất giọng nói: "vào đi."

Thư ký Trịnh cầm giấy tờ đi vào, thấy tâm trạng của anh khá tốt, nên vui vẻ cầm bản thảo để diễn thuyết chiêu đưa cho anh, có chút kích động nói: "Phó thị, đây là bản thảo diễn thuyết chiêu nay. Vừa rồi, thư ký tiểu Trần bên Trương bí thư kia gọi điện cho tôi, dặn anh chuẩn bị kỹ càng, ý là đề án lần trước được thông qua rồi, về dự ánh xây dựng ban khoa học kỹ thuật lần này, dường như người

phụ trách bên thị ủy có ý định để anh đảm nhận."

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nhìn cậu ta, vẻ mặt không có nhiều phẩn khởi, chỉ bình thản đáp lại: "ừ, tôi biết rồi."

Sự lãnh đạm của anh khiến thư ký Trịnh có chút mông lung, nụ cười nơi khóe miệng cũng chậm rãi vụt tắt, nhìn anh, có chút khó hiểu hỏi: "phó thị, xảy ra chuyện gì sao?"

Nói đến công việc, thì gần đây vẫn rất thuận lợi a, cũng không có gì vấn đề gì lớn, thư ký Trịnh có chút nghi hoặc.

Tô Dịch Thừa lẩy lại tinh thần, nhìn thư ký Trịnh, giơ giấy tờ trong tay lên, hỏi: "Thư ký Trịnh, tất cả tư liệu về Đồng cục trưởng đều ở đây sao?"

"Ách." Thư ký Trịnh sững sốt, gật đầu, nói: "đây là tất cả tư liệu về công tác của ông ta mấy năm nay." Mấy ngày hôm trước anh đột nhiên bảo điều tra tất cả tư liệu về Đồng Văn Hải, anh ta phải qua làm việc với cục nhân sự mới có được hồ sơ, không phải cứ muốn có là có được.

Tô Dịch Thừa gật đầu, không nói gì thêm nữa, đưa tay nhận lấy bản thảo diễn thuyết trong tay anh ta, nhìn sơ qua.

Thư ký Trịnh có chút không yên tâm, thử hỏi: "phó thị, có phải có vấn đề gì không a?"

Tô Dịch Thừa không ngẩng đầu, chỉ hơi lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn bản thảo diễn thuyết trong tay, cầm bút thuận tay vòng vòng, nhàn nhạt trả lời: "không có gì." Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu hỏi, "hội nghị chiều nay họp ở đâu, Đồng cục trưởng hắn là sẽ đến sao?"

Thư ký Trịnh gật đầu, nói: "hội nghị ở hội trường một, Đồng cục trưởng hắn là sẽ tham dự."

Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Ăn trưa xong, nhân giờ nghỉ ngơi, An Nhiên nghĩ tới đi trung tâm thương mại mua quà cưới cho Lâm Lệ.

Thật ra thì đến trung tâm thương mại, An Nhiên chỉ cảm thấy hoa mắt nhìn đủ loại hàng hóa bày đặt trên giá, hoàn toàn không có kinh nghiệm về phương diện này, trước kia bạn học kết hôn, đều

chung tiền mua quà cưới với mọi người, nhưng mà Lâm Lệ thì khác, đó là bạn tốt nhất của cô, là người quan trọng nhất của cô trong cuộc sống, cô muốn tặng cô ấy món quà đặc biệt nhất.

Nhưng mà, điều này dường như có chút khó khăn.

Chầm chậm đi trước các tủ kính, An Nhiên căn bản là không có chút đâu môi. Đột nhiên cô dừng lại trước một cửa hàng trang sức, trong tủ kính trưng bày một sợi dây chuyền ngọc trai rất đơn giản nhưng rất xinh đẹp. Thật ra thì không tính là một thiết kế nổi tiếng, thậm chí cái dây chuyền này cũng không có thiết kế, chỉ là một sợi tơ rất nhỏ xâu qua viên ngọc trai. Không hề được gia công, mà để nguyên cho ngọc trai hình dáng ban đầu.

An Nhiên bỗng chốc đã bị sợi dây chuyền này thu hút, cô không biết Lâm Lệ có thích không, nhưng mà cô rất thích, cho nên, An Nhiên lập tức quyết định, tặng cái này là được rồi.

Từ bên ngoài cửa hàng đi vào, sau đó tìm cái dây chuyền trên mặt tủ kính kia, kéo người bán hàng đến, bảo cô ấy lấy sợi dây chuyền ra, cho cô nhìn kỹ hơn.

Sau khi người bán hàng của cửa hàng biết được cô muốn lấy sợi dây chuyền kia, liền khẽ cười có chút áy náy, lắc đầu nói với An Nhiên: "xin lỗi cô, dây chuyền ngọc trai này là của một khách hàng đã đặt trước rồi, cửa hàng chúng tôi không có quyền bán."

"Àch, như vậy sao!" An Nhiên có chút thất vọng, sợi dây chuyền kia cô thực sự rất thích.

Người bán hàng cười cười áy náy với cô, thấy cô có chút thất vọng, thì nói: "mặc dù không thể mua, nhưng tôi có thể lấy ra ngoài cho cô nhìn?"

Nghe vậy, An Nhiên vội vàng gật đầu, nói: "Được, cảm ơn cô."

"Đừng khách khí" Người bán hàng cười nhẹ, xoay người lấy sợi dây chuyền trong tủ kính kia ra. Hai người cầm sợi dây chuyền đi đến chỗ quầy hàng.

Viên ngọc trai này thật đẹp, tuy là An Nhiên không biết nhìn ngọc trai tốt xấu thế nào, nhưng mà nhìn rất hài lòng, kích cỡ trung bình, trong suốt sáng bóng, càng nhìn An Nhiên càng thấy thích.

Lúc này, có một người đàn ông từ bên ngoài đi vào, đi thẳng đến quầy, hỏi người bán hàng: "Xin hỏi sợi dây chuyền mà tháng trước tôi đặt ở đây đã xong chưa?"

Nghe vậy, người bán hàng có chút áy náy nhìn về phía An Nhiên, người đàn ông theo ánh mắt cô ấy nhìn về An Nhiên ở trước quầy, mà đúng lúc này An Nhiên cũng ngẩng đầu lên nhìn về anh ta, bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời sững sốt.

"Là anh a!" An Nhiên có chút bất ngờ, không ngờ lại gặp phải Chu Hàn ở đây, hơn nữa anh ta lại là chủ nhân của sợi dây chuyền ngọc trai này.

Chu hàn gật đầu với cô, trên mặt cũng không có biểu cảm gì nhiều, chỉ thản nhiên nói: "thật trùng hợp." Sau đó ánh mắt nhìn đến sợi dây chuyền ngọc trai trên cổ cô.

An Nhiên gật đầu, thấy anh ta nhìn cổ mình, thì mới kịp phản ứng lại, vội vươn tay muốn tháo sợi dây chuyền trên cổ, có chút ngại ngùng cười nói: "thật ngại quá, chỉ là tôi thấy sợi dây chuyền này quá đẹp, nên mới xin người bán hàng cho tôi thử đeo một lát, để tôi tháo xuống trả cho anh."

Vì hơi luống cuống, mà cái nút cài vốn đơn giản ngược lại trở nên khó tháo ra, người bán hàng bên cạnh thấy thế, bước lên phía trước giúp cô gỡ sợi dây chuyền trên cổ xuống.

Sau đó một lần nữa đặt vào trong hộp gỗ, đẩy tới trước mặt Chu Hàn, nói: "đây chính là sợi dây chuyền mà ngài đặt làm, mời ngài kiểm tra lại."

Chu Hàn gật đầu, không hề đưa tay ra lấy, chỉ nhìn chăm chắm vào chiếc hộp kia một lúc lâu, rồi ngẩng đầu nhìn An Nhiên hỏi: "thích sợi dây chuyền này à."

Mặc dù không biết vì sao anh ta hỏi thế, An Nhiên vẫn thành thật gật đầu, nói: "dây chuyền rất đẹp."

Nghe vậy, Chu Hàn lại nhìn sợi dây chuyền một chút, cũng không quay đầu, chậm rãi nói: "nếu cô thích, thì tặng cho cô đi."

"Ach!" An Nhiên sững sốt, có chút không kịp phản ứng, anh ta nói tặng cho cô! "đây không phải là cái anh đã đặt làm trước sao?"

Đặt làm riêng, hắn là có ý nghĩa đặc biệt, muốn tặng cho người đặc biệt đi! Nói cái gì đây chứ?

Chu Hàn xoay đầu lại, nhìn cô, mỉm cười thản nhiên, nói: "không quan trọng, cô thích, tặng cho cô thôi."

An Nhiên liếc nhìn dây chuyền, còn có chút không tin, không xác định mà nhìn anh ta, hỏi: "thật có thể?"

Chu Hàn gật đầu, nhìn sợi dây chuyền kia, ánh mắt có chút buồn bã nói: "từ đầu là tự cho là đúng, nếu đã không giữ được người, giữ lại sợi dây có tác dụng gì." Nói xong, thì lại quay đầu nhìn An Nhiên nói: "nếu cô thích, thì tặng cho cô." Gật đầu với cô, rồi xoay người rời đi.

Thấy thế, An Nhiên vội vàng bảo người bán hàng gói lại, lấy thẻ tín dụng từ trong túi xách muốn thanh toán, thì được người bán hàng cho biết, ngay từ lúc mới đặt làm sợi dây chuyền này thì Chu Hàn đã thanh toán toàn bộ tiền.

An Nhiên vội vàng cầm túi đuổi theo, cuối cùng đến trước cửa trung tâm thương mại thì nhìn thấy Chu Hàn đang chuẩn bị lái xe rời đi, vội vàng lên tiếng gọi: "Chu Hàn, Chu tiên sinh, chờ một chút!"

Chu Hàn quay đầu, dừng động tác khởi động lại, đứng ở cạnh cửa xe nhìn cô đang chạy chậm về phía anh ta.

Rốt cục trước khi anh ta rời đi, An Nhiên gọi lại được anh ta, chẳng qua là chạy vội nên hơi thở dốc, đứng trước mặt anh ta, tay ôm ngực, thở hổn hển.

Chu Hàn nhìn cô, cũng không vội chất vấn, đợi cô điều hòa lại mới hỏi: "có chuyện gì sao?"

An Nhiên giơ túi dây chuyền trong tay lên, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "anh, cái này anh đã trả tiền rồi."

Chu Hàn nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng: "sợi dây chuyền đó năm ngàn tệ, cô có thể đưa thẳng tiền mặt cho tôi."

An Nhiên sững sờ, có chút bất ngờ vì anh ta thẳng thắn như thế, nhưng mà còn có chút bất ngờ hơn về giá tiền của sợi dây chuyền, cô nhìn anh ta, hơi không xác định được hỏi: "không phải

là anh cố tình hạ giá cho tôi đấy chứ?" Mặc dù cô không biết ngọc trai tốt xấu thế nào, nhưng mà nói sợi dây chuyền này chỉ năm ngàn tệ, thật là hơi rẻ rồi.

Chu Hàn nhìn cô, vẻ mặt thậm chí chưa hề thay đổi, nhàn nhạt mở miệng, hỏi ngược lại: "vì sao tôi phải hạ giá cho cô?"

Bỗng chốc An Nhiên bị câu hỏi này của anh ta làm khó, đúng vậy a, căn bản là anh ta chẳng có lý do gì để lấy sợi dây chuyền có giá cao sang tay cho cô với giá thấp, với quan hệ của anh ta và Tô Dịch Thừa, hoàn toàn không có khả năng làm thế.

Thấy cô không đáp, Chu Hàn lại hỏi: "thế nào, có tiền mặt đưa cho tôi chứ?"

Thế này, An Nhiên mới lấy lại tinh thần, gật đầu, nói: "Nhưng mà, trên người tôi không có nhiều tiền như thế, hay là anh cho tôi sổ tài khoản, về công ty tôi sẽ lập tức vào mạng chuyển tiền cho anh, hoặc là gần đây có ngân hàng, anh chờ tôi ở đây, bây giờ tôi rút tiền ra cho anh."

Chu Hàn nhìn cô một chút, cuối cùng mở miệng nói: "cô lên mạng chuyển khoản cho tôi đi." Nói xong, thì vươn tay ra với cô: "đưa di động cho tôi."

An Nhiên sững sờ đưa di động cho anh ta, thấy anh ta bấm bấm mấy số, rồi sau đó có âm thanh ầm ầm vang lên từ trong túi anh ta, nghe tiếng, Chu Hàn ngắt máy của An Nhiên, rồi trả lại di động cho cô, nói: "vừa rồi là số của tôi, chờ một chút tới công ty, tôi sẽ bảo thư ký nhắn tin số tài khoản của tôi cho cô."

An Nhiên gật đầu, không có ý kiến gì đối với việc này.

Chu hàn ngồi vào xe, chuẩn bị lái xe rời đi, liếc nhìn thấy An Nhiên còn đứng ở một bên, nên chủ động mở miệng hỏi: "cô đi đâu, có muốn tôi đưa một đoạn không."

An Nhiên liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã sắp đến giờ vào làm, rồi mới gật đầu, báo địa chỉ, rồi nói: "vậy làm phiền anh."

Chu Hàn cũng không phải là một người nói nhiều, hai người ngồi trên xe cùng im lặng nên có chút lúng túng,

Nhin ra ngoài cửa sổ một chút, An Nhiên quay đầu, nhìn anh ta

hỏi: “đúng rồi, đứa bé khá hơn chút nào chưa?” Giọng nói có chút áy náy, về chuyện lần trước lỡ cho đứa bé kia ăn mỳ ý hải sản, dẫn đến nó bị dị ứng hải sản nghiêm trọng, An Nhiên vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Chu hàn quay đầu nhìn cô, gật đầu, thản nhiên nói: “tốt hơn nhiều, không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, An Nhiên mới an tâm một chút, gật đầu, nói: “vậy thì tốt.”

Chu Hàn chăm chú nhìn đường đi phía trước, hai người cũng không trao đổi gì nhiều, thậm chí khi đưa An Nhiên đến cửa công ty, Chu Hàn gật đầu với cô, rồi liền lái xe đi thẳng.

Mấy tiếng sau khi trở lại công ty làm, thì An Nhiên nhận được tin nhắn của anh ta, không hề có lời lẽ uyển chuyển gì mà trực tiếp nhắn tin số tài khoản ngân hàng của mình.

An Nhiên chuyển tiền tới số tài khoản ngân hàng này cho anh ta. Làm xong xuôi, An Nhiên lại lấy sợi dây chuyền ra, lẳng lặng nhìn viên ngọc trai bóng loáng nằm trong hộp gấm, đưa tay khẽ khàng chạm vào.

Nhin xong, thì tìm số máy của Lâm Lệ, rồi liền gọi cho cô ấy.

Điện thoại rất nhanh được tiếp, tâm tình của Lâm Lệ dường như khá tốt, thanh âm mang theo ý cười: “a lô, An tử.”

Đã lâu không nghe thấy cô ấy gọi cô là An tử, lúc này An Nhiên mới tin thật sự là cô ấy không sao rồi. Cười khẽ, trêu chọc hỏi: “thế nào, cô dâu tương lai, ngày mai kết hôn rồi, có hồi hộp không?”

Bên kia điện thoại Lâm Lệ cười khanh khách, cũng không cậy mạnh, mà thành thật nói: “hồi hộp, hồi hộp đến mức tim đập nhanh sắp nhảy ra ngoài rồi.”

An Nhiên rất không nể tình cười to, cười cô ấy không sợ trời không sợ đất, thế mà cũng có lúc hồi hộp như vậy, sau khi cười xong mới nghiêm túc hỏi cô: “đã nghĩ kỹ chưa?” Cô thật sự không muốn cô ấy làm khổ mình, nếu hiện tại cô ấy thay đổi ý định không muốn lấy chồng, như vậy dù có bao nhiêu người phản đối, cô nhất định sẽ luôn đứng bên cạnh ủng hộ cô ấy.

Ở bên kia điện thoại Lâm Lệ im lặng một lúc lâu, rồi mới cười mắng: "An tử, mi là đồ không có lương tâm, sao mi lại động tí là nói ta không tốt đây."

An Nhiên cười khẽ, sau đó không nói thêm gì nữa, chỉ nói: "tối nay ta đến khách sạn với mi."

Trước đó cũng đã nói với Tô Dịch Thừa, mình làm phù dâu cho Lâm Lệ, vì sáng mai phải đi trang điểm với Lâm Lệ, cho nên tối nay trực tiếp ở lại khách sạn với Lâm Lệ.

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ bảo cô phải chăm sóc tốt bản thân.

Trong điện thoại An Nhiên kể cho anh chuyện trưa nay mình đi trung tâm thương mại gặp phải Chu Hàn, cũng nói luôn chuyện sợi dây chuyền, bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa rõ ràng im lặng một lát, chỉ nhàn nhạt lên tiếng nói mình biết rồi, sau đó chuyển đề tài khác, bảo cô thay mặt anh chúc Lâm Lệ tân hôn vui vẻ.

An Nhiên gật đầu đáp, sau đó hai người lại nói vài chuyện gì đó rồi mới cúp điện thoại.

Buổi tối trước khi tan việc đặc biệt đến chỗ Hoàng Đức Hưng xin nghỉ, Hoàng Đức Hưng không nói gì, chỉ hỏi tiến triển của bản thiết kế trang viên thể thao kia, bảo cô nắm chắc thời gian.

Tan việc cô liền đi đến khách sạn mà Lâm Lệ ở, khi chờ thang máy ở đại sảnh khách sạn, đúng lúc gặp Trình Tường từ trên tầng đi xuống, Trình Tường nhìn thấy cô, nhàn nhạt cười với cô.

An Nhiên có chút không được tự nhiên, bây giờ cô nhìn anh ta, đã hoàn toàn khác từ sau chuyện ở nhà hàng.

Trình Tường mở miệng trước, nói: "An Nhiên, ngày mai, lại phiền em chăm sóc Lâm Lệ nhiều một chút rồi, bụng cô ấy lớn rồi, nhưng luôn không tự biết lấy." Lúc nói chuyện, luôn tỏ ra lo lắng và sủng nịnh đối với Lâm Lệ, khiến người ta không khỏi có cảm giác anh ta thực sự rất yêu Lâm Lệ.

An Nhiên quay mặt đi, thản nhiên nói: "điều này không cần anh lo lắng, tôi biết nên làm thế nào." Giọng nói cũng không tính là tốt lắm, nghe còn có chút chống đối, không hề khách khí.

Trình Tường biết cô còn vì chuyện giữa anh và Tiêu Tiêu mà còn có khúc mắc, nên chỉ gật đầu với cô, sau đó lướt qua người cô, thì đi thẳng. Vừa rồi tới đây là đưa bữa tối cho Lâm Lệ, gần đây cô cực kỳ kén ăn, không hề có hứng thú ăn đồ ăn bên ngoài hoặc trong khách sạn, chỉ có đối với đồ ăn anh làm thì gắng gượng ăn được một chút.

Khi Trình Tường đi qua cạnh An Nhiên, An Nhiên thấp giọng uy hiếp nói: "Trình Tường, Lâm Lệ thật sự giao cả thể xác và tinh thần cho anh, nếu anh khiến cô ấy không hạnh phúc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Trình Tường quay đầu, chăm chú nhìn An Nhiên, sau đó trịnh trọng gật đầu, giống như là ở hứa hẹn nói: "em yên tâm, anh nhất định sẽ không cô phụ Lâm Lệ!"

Nghe vậy, An Nhiên cười lạnh, quay đầu liếc nhìn anh một cái, nói: "a, chẳng qua là không cô phụ sao?"

Trình Tường nghẹn họng, thoáng cái không đáp được.

"Trình Tường, anh cảm thấy Lâm Lệ cho anh mười năm, chỉ vì muốn anh không cô phụ sao?" An Nhiên nhàn nhạt nói xong, xoay người đi thẳng vào thang máy.

Trình Tường đứng một mình ở đại sảnh khách sạn, nắm chặt tay, từ trước đến giờ anh không hề nghĩ Tiêu Tiêu còn có thể trở về, mà trong thời gian sau khi Tiêu Tiêu trở về này, anh ta chưa từng nghĩ tới sẽ rời bỏ Lâm Lệ, anh vẫn cho rằng anh sẽ cùng Lâm Lệ nắm tay nhau đi hết cuộc đời này.

Khi An Nhiên đi lên, Lâm Lệ vì nghén mà đang nôn kích liệt trong phòng vệ sinh, mà Lâm đứng bên cạnh không ngừng vỗ vỗ lưng cô ấy, cho cô ấy thuận khí, mà ba Lâm thì đứng bên ngoài, khuôn mặt không giấu được lo lắng cùng đau lòng.

Đến khi Lâm Lệ từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, vì nôn nghén mà sắc mặt nhìn có hơi tái nhợt, thấy An Nhiên tới đây, khóc miếng nhàn nhạt nở nụ cười, nhưng thanh âm có chút vô lực, nói: "đến rồi."

An Nhiên gật đầu, cười cười với má Lâm bên cạnh cô ấy, tiến lên

đỡ lấy Lâm Lệ, dù cô ngồi xuống ghế sô pha. Vừa đỡ, An Nhiên mới chú ý tới mấy ngày nay không gặp Lâm Lệ, Lâm Lệ gầy gò kinh khủng, vóc người vốn đã không mập, lúc này đã trở nên nhẹ hều.

Mặc dù là An Nhiên thương cô, nhưng lúc này cũng không làm được gì.

Má Lâm và ba Lâm dường như không rõ chuyện Trình Tường ngoại tình, mấy người ngồi nói chuyện phiếm, đều nói Trình Tường thật là tốt, An Nhiên không nói thêm gì, chỉ gật đầu nhàn nhạt cười.

Tính cách Lâm Lệ được di truyền từ Má Lâm và ba Lâm, trong chất phác có nhiệt tình.

Hai người nói chuyện với An Nhiên một lúc lâu, mới trở về phòng mình, để lại không gian riêng cho An Nhiên và Lâm Lệ.

An Nhiên nhìn bộ dạng gầy gò của cô ấy, nói không nên lời sự đau lòng và khó chịu của mình, lúc này cô rất nhớ một Lâm Lệ của trước kia, cái gì cũng thích ăn, cái gì cũng ăn được, dường như lúc nào cũng trong trạng thái ăn không đói.

Như là nhìn ra tấm lòng của An Nhiên, Lâm Lệ cười cười với cô, nói: "mi yên tâm được đi, bác sĩ nói mang thai ba tháng đều như thế, ăn gì nôn nãy, muốn ăn nhưng lại không đói, thế này là bình thường, qua ba tháng là ổn, yên tâm yên tâm, không sao cả."

An Nhiên cười cười với cô ấy, không nói thêm gì.

Tối nay dường như là một đêm mất ngủ, hai người không buồn ngủ, nằm trên giường, cùng nhau nhớ lại những năm tháng thanh xuân của bọn họ, nhớ lại những niềm vui cũng như nỗi buồn trong cuộc sống đại học. Vừa nói vừa khóc, không rõ nguyên nhân, nhưng chỉ là muốn khóc, sau khi khóc hai người lại nhìn nhau cười to lên, cả buổi cứ điên điên khùng khùng như thế.

Dù sao vẫn là phụ nữ có thai, dù mình có hưng phấn thế nào, dù mình không muốn ngủ thì đứa bé trong bụng cũng đến lúc buồn ngủ, gần mười hai giờ, trong tiếng gọi của bảo bối trong bụng, rõ cuộc Lâm Lệ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

An Nhiên cẩn thận đắp kín chăn cho cô ấy, mình thì vẫn không

hở buồn ngủ, xoay người đi vào phòng vệ sinh. Xả nước vào khăn mặt để rửa mặt.

Khi đi ra thì điện thoại đặt trên bàn trà nhận được tin nhắn.

An Nhiên nghi hoặc không biết là muộn thế này rồi con ai nhắn tin đến, cầm điện thoại lên nhìn, lại không ngờ là từ Tô đại lãnh đạo trong nhà kia gửi tới.

Rất đơn giản cũng rất phong cách của ông Tô, bốn chữ ngắn ngủn, nhưng lại khiến người ta có loại cảm giác ngọt ngào.

—'Nhớ em, khó ngủ! '

An Nhiên cầm lấy điện thoại di động, khéo miệng không tự chủ cong lên, đưa tay vẽ vuốt bốn chữ trên màn hình di động, thế nào cũng không thấy ngán.

Cuối cùng quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ trên giường, lặng lẽ ra ban công. Đây là phòng nhìn hướng ra sông, ra ban công là có thể nhìn thấy Thanh Giang, về đêm, ngọn đèn đuốc lấp lánh ánh hồng, cả thành phố chìm vào giấc ngủ.

Cầm điện thoại di động trực tiếp gọi về cho người ở nhà, điện thoại vừa vang lên tiếng thứ nhất đã được người đón, tốc độ cực nhanh không khỏi làm người ta hoài nghi có phải là anh đang cố ý để điện thoại bên cạnh người hay không.

"Vẫn chưa ngủ sao?" Vừa nhận điện thoại, Tô Dịch Thừa đã hỏi như thế.

An Nhiên cười khẽ, nói: "anh cũng còn chưa ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm đấy."

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa yếu ớt than nhẹ, làm như đang oán trách, nói: "không ôm em, anh không ngủ được."

"Tô lãnh đạo, anh là đang lừa gạt trẻ con sao?" An Nhiên thể hiện rõ là không tin.

Tô Dịch Thừa không đáp hỏi ngược lại: "em cảm thấy anh đang lừa em sao?"

Không phải là giống, căn bản là đúng như thế! An Nhiên không nói ra, nhưng trong lòng nghĩ như vậy.

"Anh nghĩ anh đã quen ôm em ngủ rồi, tối nay đột nhiên em

không có ở đây, thật sự là khó mà thích ứng được.” Tô Dịch Thừa nói thật, buổi tối xem giấy tờ xong, rửa mặt qua loa rồi nằm trên giường chuẩn bị ngủ, lại không ngờ nằm suốt hai tiếng đồng hồ, trằn trọc khó ngủ, có đôi khi thói quen thật sự là thứ đáng sợ, mới bao lâu, anh đã có chút không thích ứng được cô vắng nhà rồi.

An Nhiên cười khẽ, dù thật hay giả, nói thế cũng làm cô rất vui, trêu chọc nói: “vậy trước khi kết hôn với em anh làm sao a, chẳng lẽ mỗi đêm đều khó ngủ sao?”

Bên kia điện thoại đột nhiên im lặng một hồi, một lúc lâu mới truyền đến giọng nói yếu ớt của Tô Dịch Thừa, dường như có chút buồn bực, nói: “anh không biết nữa.”

An Nhiên cười to, rồi lại cẩn thận quay đầu liếc nhìn bên trong, rất sợ tiếng cười của mình làm ầm ĩ đến Lâm Lệ đang ngủ, thấy Lâm Lệ vẫn duy trì tư thế như trước, An Nhiên mới yên tâm quay đầu, nhỏ giọng nói với Tô lãnh đạo nào đó: “được rồi, anh nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy.”

Thời gian thật sự là không còn sớm, Tô Dịch Thừa cũng không cần quấy nữa, chỉ nhắc nhở cô: “ừ, em cũng đi ngủ đi, ngày mai cũng phải mệt cả ngày đấy.”

An Nhiên cười gật đầu, lên tiếng nói được, sau đó cúp máy, xoay người trở về phòng, Lâm Lệ ngủ khá say, khẽ có tiếng ngáy, An Nhiên nắm xuống cạnh cô, hẹn giờ dậy cùng Lâm Lệ đi tiệm áo cưới trang điểm, rồi nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi ngủ thiếp đi.

An Nhiên không hề phát hiện, người lẽ ra đang nhắm mắt ngủ say bên cạnh cô, Lâm Lệ, chậm rãi mở mắt ra, lắng nghe nhìn áp út bên trái, nơi đó có chiếc nhẫn bạc đơn giản mà ngày đó khi quyết định kết hôn với cô, Trình Tường đã đặc biệt đi trung tâm thương mại mua về, một lúc lâu, mới từ từ nắm tay lại, nắm thật chặt, giống như làm nắm chặt hạnh phúc của bản thân!

Chương 88: Hôn lễ không có cô dâu, chú rể

Phòng khách sạn tạm thời trở thành nhà mẹ đẻ của Lâm Lệ, Lâm Lệ đã trang điểm cô dâu xong, thay bộ lễ phục cô dâu màu trắng thánh khiết, cười nhạt ngồi trên giường, trên mặt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

An Nhiên đứng bên cạnh, nhìn người trợ lý cô dâu đang làm đầu cho Lâm Lệ, khéo miệng cười nhẹ. Nhìn bạn tốt nhất của mình lấy chồng, cảm giác của cô lúc này rất khó nói.

Không khỏi có chút xúc động, thời gian trôi qua thật nhanh, một thiếu nữ trẻ trung hồi đó nay đã phải gả làm vợ người rồi. Nhớ tới quãng đường mười năm của cô ấy và Trình Tường, vốn là câu chuyện khiến người ta phải ghen tỵ và hâm mộ, cô thật không nói ra được lời ác ý.

Sự cỗ chấp của Lâm Lệ khiến cô có cảm giác đau lòng nói không ra lời, nhưng mà kết quả đáng mừng là Trình Tường coi như là người đàn ông có trách nhiệm, mặc dù yêu nhau mười năm cuối cùng chỉ chờ được một cuộc hôn nhân vì trách nhiệm, là chuyện bí ai như thế nào, thế nhưng đây là lựa chọn của Lâm Lệ, là sự kiên trì đối với cuộc tình mười năm của cô ấy, người khác có thể nói gì được đây chứ.

Người trợ lý cô dâu đội cỗ định cái khăn voan trùm đầu lên cho Lâm Lệ, nhìn hai bên xem có đối xứng không, cuối cùng gắn cái vương miện lên trên búi tóc cô dâu cao vút của cô.

An Nhiên nhìn cô, khéo miệng từ từ cong lên, hôm nay là ngày quan trọng nhất trong đời cô ấy, không nghĩ gì khác, điều duy nhất mình có thể cho là lời chúc phúc.

Tiến lên, chăm chú nhìn cô ấy, thật lòng nói: "Lâm Lệ, hôm nay mi thật xinh đẹp."

Lâm Lệ cũng cười, không cười to như dĩ vãng mà hôm nay, cô nhàn nhạt mấp máy môi, trên mặt không giấu được hạnh phúc.

An Nhiên nhìn cô, hốc mắt đỏ lên, ngồi xuống kéo tay cô, cố

gắng làm mình cười, nhưng nước mắt trong hốc mắt không khống chế được, chảy xuống.

"Ai nha, mi khóc cái gì a!" Thấy cô khóc, Lâm Lệ có chút bối rối muốn tìm khăn giấy cho cô, nhưng hộp khăn giấy kia đặt ở tủ đầu giường cách xa cô, cô muốn lấy, nhưng thế nào cũng không với được, cúi đầu thấy nước mắt An Nhiên rơi càng nhiều hơn, vội vàng la lên: "ai nha An tử, đang tốt đẹp, mi khóc cái gì a!" Đưa tay muốn lau đi nước mắt trên mặt cô.

Trợ lý cô dâu đứng bên cạnh kéo khăn giấy trên tủ đầu giường đưa cho An Nhiên, An Nhiên đưa tay nhận lấy, nhưng thế nào cũng không ngăn được dòng nước mắt kia, nắm chặt tay Lâm Lệ, có phần nghẹn ngào, thật tình nói: "phải hạnh phúc biết không, nhất định phải hạnh phúc!"

Lâm Lệ nhìn cô, bị cô làm cảm động, không ngừng gật đầu, hốc mắt thoảng cái đã có sương mù, mắt thấy nước mắt sắp chảy ra rồi, trợ lý cô dâu thấy vậy vội vàng kêu lên: "trời, cô không thể khóc, nếu cô khóc, lớp trang điểm này sẽ bị trôi đi, mau ngẩng đầu, mau ngẩng đầu nhìn trần nhà." Trợ lý cô dâu có chút căng thẳng, vừa nói vừa vội vàng rút khăn giấy ra, đưa cho Lâm Lệ, trang điểm cô dâu rất khó làm, nếu vì khóc mà trôi đi thì rất phiền phức, hơn nữa thời gian cũng không còn sớm rồi, không chừng chú rể sắp đến rồi.

Lâm Lệ ngẩng đầu bức dòng nước mắt muốn chảy xuống kia trở về, nhận lấy khăn giấy người trợ lý cô dâu đưa tới, nắm trong tay, cười mắng An Nhiên: "đều tại mi, chờ lát nữa nếu ta không đẹp, xem ta làm sao tha cho mi."

An Nhiên cũng cười, cầm lấy khăn giấy lau đi nước mắt trên mặt mình. Nhìn lúc này trên cổ Lâm Lệ trống không, đột nhiên nhớ tới sợi dây chuyền ngọc trai mà mình đi trung tâm thương mại mua ngày hôm qua, vội vàng mở túi lấy ra, hỏi người trợ lý cô dâu, sợi dây chuyền này phôi hợp với trang phục cô dâu có được không.

Người trợ lý cô dâu nhìn sợi dây chuyền đơn giản kia, một lúc lâu mới phản ứng lại, gật đầu lia lịa, tất nhiên có thể, quá có thể.

Sợi dây chuyền ngọc trai này đơn giản nhưng không hề mất trang nhã. Trong trang nhã lại lộ ra vẻ cao quý, phối hợp với trang phục cô dâu của Lâm Lệ hôm nay thật sự thích hợp, thậm chí còn thích hợp hơn so với chiếc vòng cổ kim cương mà họ đã chuẩn bị trước.

Lâm Lệ nhìn sợi dây chuyền trong tay cô, có chút kinh ngạc hỏi: "cái này mì lấy ở đâu ra?"

An Nhiên tự mình đeo sợi dây chuyền lên cho Lâm Lệ đeo, vừa nói: "không phải là của ta, là của mì! Đây là quà cưới mà ta tặng mì."

Lâm Lệ sững sờ cúi đầu nhìn sợi dây chuyền ngọc trai trên cổ mình, nói: "ta rõ ràng tặng cho mì bộ đồ ngủ chỉ có mấy trǎm, thế mà mì tặng lại cho ta một viên ngọc trai lớn thế này!"

Nói đến bộ đồ ngủ kia, An Nhiên vẫn còn không nhịn được liếc trǎng cô ấy một cái, nói: "tốt nhất là mì đừng nhắc đến bộ đồ ngủ kia với ta, nó đã bị ta hoàn toàn đẩy vào lãnh cung, trọn đời không thoát thân được!" Cũng bởi vì đó là bộ đồ ngủ mà cô ấy tặng, cho nên, mấy lần muôn ném đi, cuối cùng vẫn để lại, nhưng mà, bị đặt tầng cuối cùng của tủ quần áo!

Lâm Lệ biết điều câm miệng, khóc miệng khẽ cong lên lộ ra nụ cười gian xảo, tận lực nhỏ giọng để cô không nghe được nói: "nếu không phải ta, mì và Tô tiên sinh nhà mì sao có thể ân ái như thế a, thật là chi ân bất thiện báo." Đừng tưởng rằng tối hôm qua cô ấy không nghe thấy cô và Tô tiên sinh nửa đêm vẫn ngọt ngào nói chuyện điện thoại!

Ba Lâm và mẹ Lâm từ bên ngoài đi vào, bưng bánh trôi vào cho mấy người Lâm Lệ ăn. An Nhiên nhìn đồng hồ, cũng chẳng quan tâm ăn uống, cầm lỗ phục phù dâu đi vào phòng tắm thay, sau đó lại để cho trợ lý cô dâu giúp cô trang điểm lại.

Lâm Lệ chỉ ăn được vài miếng bánh trôi, không ăn được nữa, cau mày lắc đầu.

Mẹ Lâm lo lắng cả buổi lễ cô không có thời gian ăn, thân thể không chống cự được, hơn nữa hiện tại Lâm Lệ đang mang thai, nên bưng bánh trôi lên khuyên: "tiểu Lệ, ăn chút nữa đi, tối qua

cũng không ăn nhiều, đến hôn lễ, con làm sao có sức."

Lâm Lệ lắc đầu, nửa che lỗ mũi, nói: "mẹ, mẹ mau bưng đi, ngửi mùi này con sắp nôn ra." Trong bánh trôi có long nhãm, không biết tại sao, trước đây cô rất thích ăn long nhãm, hiện tại ngay cả mùi cũng không ngửi được.

Nghe vậy, Mẹ Lâm vội vàng đẩy bánh trôi ra xa, lại nhìn con gái không khỏi có chút lo lắng, mấy hôm nay dù có ăn, nhưng Lâm Lệ luôn nôn ra, ăn cũng không bù được, bà thật lo lắng cơ thể cô không chống cự được. "tiểu Lệ, vậy con muốn ăn cái gì, mẹ đã chuẩn bị cho con."

"Mẹ, con thật không đói bụng." Lâm Lệ lắc đầu nói.

Lâm mẹ bất đắc dĩ, quay đầu liếc nhìn Lâm cha, lắc đầu. Cuối cùng, chỉ có thể nhờ An Nhiên đến lúc đó chú ý Lâm Lệ một chút

An Nhiên đầu đồng ý, nhìn Lâm Lệ, cũng có chút lo lắng.

Lúc chín giờ, vài chị em đồng nghiệp của Lâm Lệ lần lượt tới đây, trong phòng có một đống phụ nữ, cũng náo nhiệt hắn lên. Không lâu sau, đoàn đón dâu của chú rể tới, mấy người đàn bà ngăn cửa muốn phong bì qua cửa của chú rể, còn có đủ loại trò đùa làm khó.

An Nhiên không đi ra ngoài, ngồi ở trong phòng nhìn Lâm Lệ, đưa tay nắm tay cô, An Nhiên rõ ràng cảm giác được cô ấy vì hồi hộp mà cả người run rẩy.

An Nhiên buồn cười trêu ghẹo nói: "hai người đã là vợ chồng già nhiều năm thế rồi, hôm nay chẳng qua chỉ là hình thức, mi có cần hồi hộp thế sao?"

Lâm Lệ không hề phản bác, vẻ mặt thành thật nói: "không giống, hôm nay có ý nghĩa khác." Nói xong, thì nhìn sang An Nhiên: "đối với ta, hôn lễ là thiêng liêng, vào hôm nay ta mới xác nhận được là mình đã gả cho người đàn ông này, là phải giao phó cuộc sống sau này của mình cho anh ấy."

An Nhiên nắm thật chặt tay cô ấy, chẳng qua là khẽ cười, không nói gì.

Đến khi đoàn phù rể của Trình Tường thành công phá vòng vây của đoàn phù dâu, rốt cục Trình Tường cầm bó hoa từ bên ngoài đi

vào.

Hôm nay Trình Tường vẫn anh tuấn nho nhã như thế, khéo miệng nhàn nhạt cười, nhìn chăm chú vào Lâm Lệ, ánh mắt dịu dàng mà chuyên chú, An Nhiên hợp thời tránh ra bên cạnh, Trình Tường nửa quỳ ở trước mặt Lâm Lệ, từ trong đám phù rể cầm lấy hộp nhẫn kim cương đã chuẩn bị trước, mở ra, thâm tình nhìn Lâm Lệ, mở miệng nói: "Lâm Lệ, gả cho anh!"

Lâm Lệ nhìn anh, nhìn chăm chăm, một lúc lâu không nói gì, cô chờ những lời này đã mười năm, từ khi mới gặp gỡ, cô vẫn luôn khát vọng có thể gả cho anh, làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh, hôm nay, cô rất cuộc đã chờ được!

Trình Tường không ép cô, chẳng qua là thầm thiết nhìn cô, đợi cô gật đầu.

Lâm Lệ chỉ cảm thấy chớp mũi mình có chút cay cay, toàn bộ khổ sở không vui lúc trước đều biến thành không còn quan trọng nữa, giao động và không xác định lúc này đều biến mất, nước mắt không tự chủ tràn ra, nhìn anh, khéo miệng từ từ cong lên, mệt mỏi lúc này, là hạnh phúc, là vui vẻ, chậm rãi giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng mở miệng, nói ra câu nói mà mình đã khát vọng mười năm nay: "em bằng lòng!"

Cùng với câu 'em bằng lòng' của Lâm Lệ, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, rất vui vẻ thậm chí còn có người huýt sáo góp vui.

Một lúc lâu Trình Tường mới kịp phản ứng, trong lòng như là thở phào nhẹ nhõm, thì ra vừa rồi mình đã căng thẳng đến mức quên cả hô hấp, mặc dù sớm biết cô ấy nhất định sẽ nói 'em bằng lòng', nhưng mà vẫn không khỏi có chút hồi hộp, chiếc nhẫn trong tay bị mình nắm thật chặt.

"Chú rể, vui mừng đến mức không kịp phản ứng a, còn không mau đeo nhẫn cho cô dâu, đeo lên chính là bà xã anh rồi!" Thấy Trình Tường mãi không nhúc nhích, phía sau không biết ai hô lên.

Có một người hô, thế cho nên tất cả mọi người cũng trở nên ồn ào .

Trong tiếng reo hò của mọi người, lúc này Trình Tường mới kịp phản ứng, trên mặt khó nén nổi ý cười, cầm lấy chiếc nhẫn có chút căng thẳng, nhìn Lâm Lệ gọi: "bà xã!"

Một tiếng 'bà xã' này khiến Lâm Lệ cũng không khống chế được cảm xúc của mình, đưa tay che miệng thật chặt, không để mình khóc thành tiếng. Nhìn anh không ngừng gật đầu, coi như đáp lại anh.

Hốc mắt Trình Tường cũng hơi phiếm hồng, nhìn cô, trong mắt hơi ướt ướt, nói: "bà xã, anh đeo nhẫn cho em."

Lâm Lệ có phần khóc không thành tiếng, không ngừng gật đầu.

Trình Tường đưa tay kéo tay cô, lấy chiếc nhẫn từ trong hộp gấm, nhìn cô, trịnh trọng mà cẩn thận từng li từng tí đeo chiếc nhẫn vào tay cô.

An Nhiên nhìn cảnh này, cái mũi cũng cay cay muốn khóc, quay người đi, bức nước mắt của mình trở về, rồi quay đầu lại, Trình Tường đã đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út cho Lâm Lệ, cầm bó hoa cô dâu đặt trước ngực Lâm Lệ, Lâm Lệ mắt đỏ, nhìn An Nhiên, An Nhiên bước lên phía trước, đưa chiếc nhẫn ở chỗ mình cho cô ấy. Mở hộp gấm ra, từ trong đó lấy ra chiếc nhẫn nam giới, sau đó cũng đưa tay kéo tay anh, hít hít cái mũi, đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út cho anh.

Đến khi hoàn thành nghi lễ có chút nghiêm túc này, tất cả đoàn phù dâu và phù rể xung quanh đều hô lên.

"Hôn cô ấy! Hôn cô ấy! Hôn cô ấy! ..."

"Hôn anh ấy! Hôn anh ấy! Hôn anh ấy! ..."

Cho dù bình thường cởi mở, phóng khoáng bao nhiêu, vào lúc này Lâm Lệ vẫn có chút không hành động được, ngại ngùng nhìn mọi người, mà Trình Tường thì hoàn toàn không hề ngại ngùng, đứng dậy, hai tay nâng mặt cô, cúi người hôn lên môi Lâm Lệ.

"Phải một phút đồng hồ, phải một phút đồng hồ, mọi người tính giờ!" Có người ồn ào khuấy động bầu không khí hiện trường.

An Nhiên đứng bên cạnh, nhìn bộ dáng hạnh phúc của Lâm Lệ, cuối cùng cũng yên lòng, có lẽ đối với Lâm Lệ mà nói, chỉ có lừa

chọn này mới là tốt nhất. giống như cõi giầy, hợp hay không hợp chỉ có người đi giày mới biết được.

Mọi thứ diễn ra vô cùng thuận lợi, sau khi cưới đùa, trong tiếng kinh hô của mọi người, Trình Tường ôm ngang người Lâm Lệ, sau đó ôm cô ra khỏi phòng, ôm cô vào thang máy, cuối cùng ôm cô đi thẳng đến chiếc xe đón dâu chính. An Nhiên và mấy người trong đoàn phu dâu ngồi xe khác. Đầu tiên đoàn đưa dâu đi đến phòng tân hôn ở ngoại ô thành phố mà cha mẹ Trình gia đã chuẩn bị cho họ. Trong phòng tân hôn, Lâm Lệ và Trình Tường dưới sự sắp xếp của người chủ hôn theo tập tục kết hôn kiểu Trung Quốc, dập đầu, kính trà cha mẹ Trình gia.

Hai ông bà cưới cười phát cái phong bì cho bọn họ.

Sau đó Lâm Lệ và An Nhiên cùng mấy người trong đoàn phu dâu được bố trí ở trong phòng tân hôn của Lâm Lệ và Trình Tường, chờ mấy người lớn của Trình gia đến đông đủ, sau đó đoàn người cùng đến khách sạn.

Mấy người ở trong phòng thay cho Lâm Lệ bộ lễ phục thứ hai, là bộ áo cưới trắng thuần được đặt làm mà Lâm Lệ đi cùng An Nhiên đã thử qua, chờ đến khách sạn, nơi tổ chức hôn lễ, Lâm Lệ mặc bộ lễ phục này để khoác tay ba Lâm ra ngoài, để ba Lâm đặt tay cô vào tay Trình Tường.

Mấy người ngồi trong phòng một lát, không lâu sau, chờ cho mọi người tập trung đông đủ, sau đó đoàn người rồng rắn đi ra ô tô, đến khách sạn nơi cử hành hôn lễ.

Lâm Lệ vẫn cùng Trình Tường ngồi trên xe chủ hôn, khéo miệng nhàn nhạt cười, hôm nay trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Trái lại Trình Tường ngồi cạnh, từ khi lên xe, vẻ mặt có gì đó không ổn, thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, ngay cả nụ cười trên mặt cũng có chút không được tự nhiên.

Tất nhiên là Lâm Lệ chú ý đến sự thay đổi của người bên cạnh, có chút lo lắng hỏi: "sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn anh như vậy, trong lòng luôn luôn lờ mờ có loại dự cảm không tốt.

Trình Tường thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, quay

đầu nhìn Lâm Lệ, gượng cười lắc đầu, nói: "không có, không có." Anh không nên suy nghĩ nhiều, chờ một chút nữa anh sẽ cử hành hôn lễ với Lâm Lệ, người hôm nay anh phải toàn tâm nhìn chăm chú chỉ có cô mà thôi!

Theo tầm mắt của anh, Lâm Lệ nhìn ra ngoài, nhưng không thấy gì cả. Chỉ gật đầu, không hỏi thêm cái gì.

Đến khi đoàn người Lâm Lệ đến khách sạn, công ty tổ chức đám cưới đã sớm bố trí khách sạn trở thành hội trường, hoa tươi, bong bay, tấm thảm đỏ thắm, không thiếu cái nào.

Vì nghi thức hôn lễ còn chưa bắt đầu, cho nên Lâm Lệ và đám An Nhiên được sắp xếp ở trong một phòng nhỏ của khách sạn, ở đó, ba Lâm và mẹ Lâm đã đến, nhìn thấy Lâm Lệ đi vào, vội vàng để cô ngồi xuống, có chút lo lắng hỏi có khát không, có đói không.

Lâm Lệ lắc đầu, chỉ cảm thấy muộn đi nhà vệ sinh.

Căn phòng này có phòng vệ sinh độc lập, cũng thuận tiện, cho nên An Nhiên đi cùng Lâm Lệ vào phòng vệ sinh, còn khuếch đại cầm váy cho Lâm Lệ, để cô ấy dễ dàng giải quyết vấn đề cá nhân.

Xong xuôi tất cả, xả nước, khi An Nhiên muốn dắt Lâm Lệ đi ra ngoài, Lâm Lệ nhìn An Nhiên, há miệng muốn nói gì, nhưng muốn nói lại thôi.

An Nhiên nhìn ra cô ấy có cái gì không đúng, hỏi cô ấy: "sao vậy?"

Lâm Lệ nhìn cô, vốn định há mõm nói mình cảm thấy trên quãng đường từ biệt thự Trình gia đến khách sạn, vẻ mặt và phản ứng của Trình Tường nhìn có gì đó không bình thường, nhưng mở miệng một lúc lâu, cuối cùng là lắc đầu, cười cười với cô: "Không có gì." Thật ra thì Lâm Lệ chẳng qua chỉ cảm thấy bản thân mình trong khoảng thời gian này đã hồi hộp quá rồi, lúc nào cũng đa nghi, suy đoán Trình Tường có thực lòng với mình hay không, nhưng khoảnh khắc nhìn Trình Tường nửa quỳ đeo chiếc nhẫn vào trong tay cô, dường như cô có thể cảm giác được anh cũng hồi hộp như cô vậy, khi hỏi cô có bằng lòng gả cho anh không cũng là thật lòng, thậm chí khi anh thâm tình gọi cô là bà xã, cô rõ ràng cảm

giác được thái độ đối với cuộc nhân nhảm này của anh cũng giống mình. Có lẽ đúng như anh nói, anh vẫn biết người anh sắp nắm tay đi hết cuộc đời là ai, chưa từng nghĩ đến sẽ rời khỏi cô.

Có lẽ vừa rồi là do cô đa nghi, đã đến giờ khắc này rồi, còn lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

"Sao thế?" An Nhiên có chút lo lắng nhìn cô.

Lâm Lệ cười lắc đầu, lấy cớ nói: "hơi căng thẳng, vốn định hỏi hối đó khi kết hôn mì và Tô tiên sinh nhà mì có căng thẳng hay không, lúc này mới nhớ ra hai người chẳng qua chỉ đăng ký, căn bản không có hôn lễ."

An Nhiên tin là thật, đưa tay ôm lấy cô, an ủi: "không sao, cả đời chỉ có một lần, căng thẳng là bình thường, không sao, chờ lát nữa là ổn rồi. Không có chuyện gì không có chuyện gì, nhân sinh cả đời cũng chỉ có một lần, khẩn trương là bình thường , không sao, chờ một chút là tốt."

Lâm Lệ gật đầu, cười cười với cô.

Ngồi trong phòng khoảng nửa tiếng, người trợ lý cô dâu vội vàng chạy vào báo cho họ, bên ngoài âm nhạc đã vang lên rồi, nghi lễ sẽ bắt đầu ngay, bảo Lâm Lệ chuẩn bị đến hỉ khúc thì đi ra, khoác tay ba Lâm đi lên sân khấu.

Lâm Lệ gật đầu, có chút căng thẳng nhìn ba Lâm một chút. Thật ra thì ba Lâm cũng căng thẳng, nhưng vẫn vỗ vỗ tay con gái, để cô thả lỏng.

An Nhiên cùng những chị em trong đoàn phù dâu đi vào hội trường, ngồi xuống bàn dành cho các cô, mà mẹ Lâm thì trực tiếp ngồi cùng bàn với cha mẹ Trình gia.

Hội trường được sắp đặt tràn đầy không khí vui vẻ, ở giữa trải tấm thảm đỏ từ cái dài của người chủ trì kéo thẳng ra cổng hội trường, tại cổng dựng một chiếc cổng vòm kết bằng hoa, mà dọc theo hai bên tấm thảm đỏ có rất nhiều cột hoa, trên trần nhà có bong bóng với đủ loại màu sắc, phông nền sau đài của người chủ trì có một màn chiếu đa phương tiện rất to, trên màn ảnh lúc này đang chiếu các tấm ảnh cả cũ lẫn mới về quãng đường mười năm

nay của Trình Tường và Lâm Lệ, có đời sống hàng ngày, có đi du lịch nước ngoài, tất nhiên phần lớn là ảnh kết hôn của hai người họ. Nhìn nhau dí dỏm, đáng yêu, hạnh phúc, thâm tình, ôm hôn ngọt ngào gì đó, đủ loại cả.

Đến khi hỉ khúc vang lên, mọi người có mặt đang lộn xộn, dần dần yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người dòm ra ngoài cửa chờ cô dâu. Đường như mọi người ở đây không ai chú ý đến ở một góc khác của tấm thảm đỏ, dưới đài người chủ trì, điện thoại trong túi áo của Trình Tường đúng lúc này vang lên tiếng tin nhắn, sắc mặt Trình Tường bất ngờ biến đổi. Như là xảy ra chuyện gì, Trình Tường bước lên phía trên nói với người chủ trì có thể lùi nghi lễ lại, tạm thời dừng mở nhạc, nhưng còn chưa đợi được người chủ trì trả lời từ chối thì Lâm Lệ đã khoác tay ba Lâm hướng về thảm đỏ, chậm rãi đi về phía anh.

Ngay lúc này, điện thoại lại vang lên tiếng tin nhắn, nhanh chóng mở ra, sắc mặt bỗng chốc tái xanh, không quan tâm gì nữa, xoay người muốn chạy khỏi cửa hội trường.

Thấy thế người chủ trì vội vàng cho đổi lại nhạc, âm nhạc vừa đổi, bên dưới bỗng nhiên xôn xao, mọi người cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngay cả Lâm Lệ đang tới cũng ngây ngẩn cả người, sững sờ đứng ở trung tâm tấm thảm đỏ, nhìn người đàn ông đang vội vàng chạy về phía cô, có chút không kịp phản ứng.

Trình Tường bước nhanh rồi dừng lại trước mặt Lâm Lệ, không kịp giải thích, chỉ nói: "Lâm Lệ, em ở đây chờ anh một chút, anh sẽ lập tức quay về." Nói xong, xoay người liền muốn rời đi.

Lâm Lệ bị lời của anh làm cho mờ mịt, ai có thể nói cho cô biết bây giờ là thế nào!

Cha mẹ Trình gia và Ba Lâm mẹ Lâm cũng bị tình huống này khiến cho khó hiểu, Ba Trình vội vàng gọi to: "Trình Tường, con đi đâu vậy!"

Trình Tường dừng bước, chỉ nói: "cha mẹ, con có việc gấp, đợi con một chút, cử hành nghi lễ muộn một chút đi." Anh thật sự sợ là không còn kịp rồi, vừa rồi Tiêu Tiêu gửi tin nhắn, nói nếu anh không

đến đó, thì cô ấy sẽ nhảy xuống từ tầng cao nhất của khách sạn, nói được làm được! Anh không dám mạo hiểm tính mạng của cô ấy, nhỡ ra đây là thật thì sao! Cho nên, hiện tại anh nhất định phải tranh thủ thời gian lên tầng cao nhất nhìn xem, sau đó đưa cô ấy xuống.

"Thằng khốn, có chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện kết hôn của mày!" Ba Trình lớn tiếng nói, vòng qua cái bàn đi về phía anh, vừa nói: "dù có chuyện gì, thì cũng chờ sau khi hôn lễ kết thúc rồi giải quyết!"

"Cha, con thật sự không có cách nào nói rõ được, con sẽ lập tức xuống ngay." Nói xong, xoay người liền chạy đi.

Lúc này Lâm Lệ mới kịp phản ứng lại, vội vàng quay về phía bóng lưng của Trình Tường gọi: "Trình Tường!" Anh không phải là muốn kết hôn với cô sao? Nhưng bây giờ là có chuyện gì xảy ra!

Trình Tường không quay đầu, vội vàng chạy ra khỏi hội trường, anh sợ Tiêu Tiêu nói thật, vậy nếu anh đến chậm vài phút đồng hồ thì hậu quả anh thật không dám tưởng tượng!

Trong lúc mọi người còn không kịp phản ứng, Lâm Lệ cũng ném bỏ hoa trong tay, theo sát Trình Tường chạy ra hội trường.

Chú rể, cô dâu đồng thời chạy khỏi hôn lễ, lúc này mọi người mới chậm rãi phản ứng lại, quay đầu nghị luận.

Mà An Nhiên kịp phản ứng sợ Lâm Lệ gấp chuyện không may, cũng vội vàng đứng dậy rời khỏi vị trí, khi đi qua ba Lâm, chỉ nhanh chóng nói, cháu đi xem một chút.

Trình Tường chạy ra, khi vội vàng muốn vào thang máy lên tầng cao nhất, ở đại sảnh khách sạn nhìn thấy Tiêu Tiêu lúc này đang cầm điện thoại di động cười với anh, hắng giọng gọi anh: "anh Tường."

Trình Tường quay đầu, sững sờ nhìn Tiêu Tiêu chỉ đứng cách anh không quá mười bước chân, lại sững sờ quay đầu nhìn thang máy còn đang nhảy chữ, một lúc lâu mới phản ứng lại, đi về phía cô ta: "sao em lại ở đây!" (TT: khốn kiếp thằng này là Trương Vô Kỵ thứ hai >_<)

Tiêu Tiêu nũng nịu vô cùng thân thiết khoác tay anh, hờn dỗi nói: "chẳng lẽ anh nghĩ em ở trên đó, anh thực sự nghĩ em sẽ từ trên đó nhảy xuống hả!"

Trình Tường nhìn cô ta, nhìn điện thoại trong tay một chút, chát vãnh: "em lừa anh!"

Tiêu Tiêu không cho là đúng, kéo tay anh, nói: "nếu không thể thì sao anh sẽ ra ngoài chứ."

"Em—"

"Trình Tường!" Vào lúc này Lâm Lệ đuổi kịp, nhìn bọn họ thân mật khoác tay đứng cùng nhau, trái tim như bị thứ gì hung hăng nện vào. Cả người có chút đứng không vững, vì vừa rồi chạy nhanh hết sức mà thở phì phò.

Trình Tường quay đầu muốn đến chỗ Lâm Lệ, nhưng tay bị Tiêu Tiêu kéo chặt, thấy Tiêu Tiêu lẩm bẩm, lắc đầu với anh, dường như nói mình sẽ không buông tay!

"Tiêu Tiêu, em buông ra." Trình Tường có chút tức giận, anh thực sự cho là cô có chuyện, nếu không anh sẽ không bỏ lại hôn lễ với Lâm Lệ mà chạy đến đây.

"Em không bỏ." Tiêu Tiêu căn bản không cho là anh đang tức giận, kéo chặt Trình Tường, quay đầu, mỉm cười thắng lợi với Lâm Lệ.

Lâm Lệ chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ngàn vạn cây kim ghim vào, thì ra tưởng tượng là một chuyện, chính mắt nhìn thấy lại là chuyện khác! Cô từng tưởng tượng cảnh anh cùng với người phụ nữ khác, thậm chí còn thân mật hơn khoác tay như bây giờ, nhưng đau đớn trong tưởng tượng căn bản là không thể so sánh với đau đớn trong thực tế!

"Lâm Lệ. ..." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lâm Lệ, Trình Tường biết nhất định là cô đã hiểu lầm.

Lâm Lệ sững sờ đi về phía anh, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, trên mặt, nước mắt không tự chủ rơi xuống. Vừa rồi ở trên xe, cô đã cảm thấy anh có gì đó không bình thường, lại không ngờ anh lại rời khỏi hôn lễ!

Khi đứng trước mặt bọn họ, Lâm Lệ bình tĩnh nhìn chăm chăm vào tay hai người đang khoác vào nhau, cô cũng từng quấn lấy Trình Tường đứa giỡn vô lại, mỗi lúc đó, Trình Tường sẽ sảng nịnh nhéo nhẹo mũi cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó lại đồng ý bất cứ yêu cầu gì của cô! Cô từng cho rằng vị trí này, sự đối xử này chỉ cô mới có, lại không ngờ rằng, người con gái khác cũng có thể như thế.

Ha, đúng rồi, sao cô đã quên rồi, vị trí kia chưa bao giờ là của cô, cô chẳng qua chỉ là thay thế cho người phụ nữ kia, vì không chiếm được, nên mới tìm cô để thay thế, cho tới nay cô chẳng qua chỉ là thế thân cho bóng dáng của một người phụ nữ khác! Anh chưa từng yêu cô, dù cho mười năm tình cảm, dù cho anh có thương cô hơn nữa, vị trí trong lòng anh cũng chưa bao giờ là của cô! Là tự cô vẫn cố chấp với cuộc tình này, vẫn không cam lòng buông tay!

"Lâm Lệ, không phải như em—" Trình Tường nhìn cô, mở miệng muốn giải thích cái gì, lại bị Lâm Lệ ngắt lời.

"Anh thật chưa từng yêu em sao?" Lâm Lệ nhìn chăm chăm hỏi anh, nước mắt không ngừng xông lên hốc mắt, vô thanh vô tức.

"Không phải như vậy, anh—" Trình Tường lần nữa bị ngắt lời, chẳng qua lần này người ngắt lời anh không phải là Lâm Lệ, mà là Tiêu Tiêu đứng bên cạnh.

"Anh Tường vẫn yêu tôi, nếu không cô xem, chỉ cần tôi gửi một tin nhắn, thậm chí không ngay cả điện thoại cũng không dùng mà vội vã chạy ra, cô cảm thấy đáp án như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?" Tiêu Tiêu nhìn Lâm Lệ, đắc ý nói. (TT: ặc lời nói của triệu mẫn, ta ghét thế >_<)

"Tiêu Tiêu, em đừng nói bậy bạ!" Trình Tường khiển trách nói, đưa tay muốn hất tay cô ta ra, nhưng không biết sao cô ta nắm rất chặt, thế nào cũng không dứt ra được!

Lâm Lệ gật đầu, đúng vậy a, đáp án rõ ràng như thế, mà cô còn hỏi, đây chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?

Thế nhưng cô thật không cam tâm, tình cảm mười năm, từ mười

tám tuổi đến hai mươi tám tuổi, tuổi thanh xuân rực rỡ nhất của người con gái, cô đã dành cho người đàn ông trước mắt này, yêu anh ta, thậm chí yêu đến mức không sợ thiệt thòi làm bóng dáng của người khác, yêu anh ta, thậm chí có thể không cần danh phận đi theo cạnh anh ta, như thế tưởng chừng thời gian có thể chiến thắng tất cả, như thế tưởng chừng mười năm, dù không yêu, dù trong lòng anh ta có thân ảnh của người khác, nhưng ít ra, có thể khiến anh có chút tình cảm với mình, có chút thương tiếc, thậm chí lúc này cô còn đang mang đứa con của hai người, hậu duệ của hai người!

Có chút đau đớn nhắm lại mắt, để mặc cho dòng nước mắt chảy xuống gương mặt, nhìn người đàn ông trước mắt này, cô không muốn đánh mất chút danh dự cuối cùng của bản thân, hỏi: "Trình Tường, anh còn muốn trở về kết hôn với tôi không?"

Căn bản là không đợi Trình Tường mở miệng, Tiêu Tiêu bên cạnh liền nói tiếp: "cô cái người này còn sống chết quấn quýt làm gì, anh Tường căn bản là không thích cô, rõ ràng như thế còn muốn bắt người ta nói rõ, vừa rồi anh Tường vì tôi chạy khỏi hôn lễ đến đây còn không đủ chứng minh những gì cô muốn biết sao? Cô còn —"

"Đủ rồi Tiêu Tiêu!" Trình Tường thật sự là nổi giận rồi, lớn tiếng trách mắng Tiêu Tiêu, sau đó hất mạnh tay cô ta ra, lạnh lùng nói: "xin cô câm miệng, cô căn bản là không có tư cách nói chuyện!"

Tiêu Tiêu bị bộ dáng này của anh dọa sợ, từ nhỏ đến lớn Trình Tường luôn ôn hòa, chưa từng vì chuyện gì mà nóng giận, chứ đừng nói đến lớn tiếng, nặng lời với cô!

Trình Tường không nhìn tới cô ta, xoay người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lâm Lệ, nơi nào đó trong lòng đau đớn như bị khứa vào, đau đến mức anh sắp không thở được!

Lâm Lệ nhìn anh ta, hỏi lại lần nữa: "Trình Tường, anh còn muốn trở về kết hôn với tôi không?" Nếu như câu trả lời của anh ta là khẳng định, đã ngốc nghếch nhiều năm như vậy, cô có ngốc thêm lần này cũng không sao, mười năm tình cảm, cô thật sự không buông tha được!

Trình Tường nhìn cô, bình tĩnh gật đầu! Giống như là hứa hẹn: "chúng ta kết hôn, anh sẽ không rời xa em!" Đối với cô, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ đến sẽ rời xa. Có lẽ trước đây chỉ coi là cô là thế thân của Tiêu Tiêu, nhưng càng qua thời gian dài anh càng biết cô chỉ là cô, chưa bao giờ là thế thân của người khác, cho dù có giống kiểu tóc, cho dù có bắt chước chỗ khác, nhưng chung quy cô vẫn là cô, anh chưa từng nhận nhầm! Ở cùng với cô rất thoải mái, có thể cười to, có thể ăn uống mà coi nhẹ hình tượng. Mười năm này, mỗi ngày bọn họ đều ở cùng nhau, cô đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh, cho nên nếu như rời xa, thì không phải là cô xa anh sẽ không sống được, mà là anh xa cô sẽ không sống nổi!

"Lâm Lệ!" Lúc này An Nhiên chạy đến, nhìn thấy ba người giằng co, bước lên phía trước đi tới bên cạnh Lâm Lệ. Lâm Lệ quay đầu nhàn nhạt cười với cô, nói: "không sao rồi, chúng ta trở về tiếp tục hôn lễ thôi." Nói xong, xoay người liền muốn rời đi.

Phía sau Tiêu Tiêu đột nhiên quát Trình Tường: "anh Tường! Không phải từ nhỏ đến lớn anh luôn yêu em sao, thậm chí ngày trước khi em đi, còn viết một lá thư tỏ tình cho em, trong thư viết từ nhỏ anh vẫn luôn thích em, chẳng lẽ những điều này là giả sao? Chẳng lẽ anh đã không còn yêu em nữa? Anh Vi Tuấn không cần em, lẽ nào, bây giờ ngay cả anh cũng không cần em nữa sao?"

Nghe vậy, Trình Tường dừng bước, có chút đau đớn nhấp mắt lại, hai tay hai bên nắm chặt lại thành nắm đấm.

Thấy anh không đi, Tiêu Tiêu tiếp tục nói: "anh Tường, em biết anh vẫn luôn yêu em, trước kia là em ngu ngốc, trước đây vẫn không biết người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu em chỉ có anh, nhưng hiện tại thì em biết rồi." Nói xong, đi đến chỗ Trình Tường, đưa tay kéo chặt tay Trình Tường, tiếp tục nói: "bây giờ em không còn gì nữa, chỉ có anh, anh Tường, nếu cả anh cũng không cần em, em phải làm sao bây giờ?" Nói xong, nước mắt rơi như mưa: "anh Tường, đừng không cần em, đừng không cần em có được không."

Trình Tường nắm chặt tay, không quay đầu lại, nhưng dưới

chân không nhúc nhích được một bước.

Thấy thế, An Nhiên lo lắng nhìn Lâm Lệ, chỉ thấy Lâm Lệ cắn chặt môi, cánh môi vì bị cắn chặt mà có chút run rẩy, hai tay hai bên sờn nắm chặt, như đang cực lực kiềm chế cái gì.

"Anh Tường, em biết anh chỉ coi cô ta là thế thân của em, thật ra thì trong lòng anh chỉ có em, có đúng không, nếu không thì anh sẽ không biết em đã về, ngay cả nhà cũng chưa về mà liền đến gặp em, vì sao anh rõ ràng thích em mà lại không thừa nhận chứ, lẽ nào vì cái gọi là trách nhiệm kia mà tự làm mình uất ức cả cuộc đời sao? Rõ ràng anh không yêu người đàn bà này, nhưng vì cảm thấy áy náy mà cưới cô ta, hôn nhân không có tình yêu như thế có thể kéo dài bao lâu?" Tiêu Tiêu nắm chặt tay Trình Tường nói từng câu từng chữ.

Trình Tường đau đớn nhắm lại mắt, anh không phủ nhận mình đã từng vô cùng mong muốn có Tiêu Tiêu, thậm chí đến bây giờ vẫn có một chút chấp niệm (cố chấp + nhớ nhung)! Điểm này, anh làm sao cũng không phủ nhận được.

Tiêu Tiêu kích động từ phía sau ôm lấy thắt lưng Trình Tường, tâm tình hơi kích động nói: "anh Tường, đừng rời bỏ em có được không, em thật không còn gì nữa, nếu mà anh còn không cần em, em thật sự sẽ chết, chẳng lẽ anh thật sự muốn em chết sao?"

An Nhiên không nhìn được nữa, vừa định đi tới chất vấn, thấy, Lâm Lệ bên cạnh mạnh mẽ xoay người một cái, tiến lên, mạnh mẽ kéo Tiêu Tiêu ở phía sau Trình Tường ra, giơ tay lên, "bốp! —" một tiếng cái tát hung hăng rơi vào khuôn mặt lê hoa đái vũ kia!

Sức lực của Lâm Lệ rõ ràng rất lớn, vì cái tát này, khuôn mặt của Tiêu Tiêu thoảng cái sưng đỏ lên, dấu ấn ngón tay đỏ lòm, nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, nhìn mà thấy giật mình.

Mạnh mẽ tiến lên túm được Tiêu Tiêu, cảm xúc của Lâm Lệ có chút kích động, nói: "sao cô có thể như vậy, không nên vào lúc anh ấy cần thì xoay người không lưu luyến, tình cảm mười năm của tôi và anh ấy, cô dựa vào cái gì mà quay về chen vào chúng tôi, tôi cho cô biết, bây giờ anh ấy là chồng tôi, là cha của đứa bé trong

bụng tôi!"

Tiêu Tiêu bị đánh đến lúc này mới kịp phản ứng, đưa tay che mặt, khóc nói: "cô cô cô, dám đánh tôi!"

"Tôi vì sao không thể đánh cô, cô đang đoạt chồng tôi!" Lâm Lệ gầm thét lên với cô ta, tâm trạng rất kích động, nói xong, nước mắt không ngừng được, không khống chế được rơi xuống.

Trình Tường và An Nhiên cũng bị cái tát này của Lâm Lệ làm trì trệ đến lúc này mới phục hồi lại, An Nhiên bước lên trước đỡ Lâm Lệ còn đang run rẩy.

Tiêu Tiêu khóc lóc kể lể, lôi kéo Trình Tường, oan ức phải nói: "anh Tường, cô ta đánh em, cô ta dám đánh em, đau quá, thực sự đau quá!"

Cảm xúc của Lâm Lệ dường như đã bị dồn đến cực hạn, hoàn toàn không chịu khống chế, giãy khỏi An Nhiên, tiến lên định kéo Tiêu Tiêu khỏi Trình Tường, lúc này tinh thần của cô sắp suy sụp rồi.

Tiêu Tiêu hơi sợ hãi, bản năng cho là cô muốn tiến lên đánh cô ta, vội vàng né tránh phía sau Trình Tường.

Mà lúc này Trình Tường cũng kịp phản ứng, theo bản năng cũng cho là Lâm Lệ còn muốn đánh Tiêu Tiêu, vội vàng che ở phía trước, muốn ngăn cản Lâm Lệ: "Lâm Lệ, em bình tĩnh một chút, nghe anh giải thích."

"Tôi không nghe tôi không nghe, tôi không muốn nghe những lời nói dối của anh nữa, tôi biết rõ anh vẫn luôn coi tôi là hình bóng của cô ta, đầu tóc không cho cắt, không cho nhuộm! Tôi và anh ở cùng nhau mười năm, tôi đã cho là anh có một chút yêu tôi, cho dù chỉ là một chút, cho dù không có cũng không sao, chúng ta rốt cuộc sẽ kết hôn, tôi đã đợi mười năm đến giờ, nhưng mà tại sao anh phải vào hôm nay, tại sao phải vào hôn lễ của chúng ta ngày hôm nay chạy đi, cho dù là ngày hôm qua anh nói cho tôi biết anh không muốn kết hôn với tôi, cho dù anh sớm từ chối như tôi nói thì chúng ta đã không kết hôn rồi, nhưng tại sao, không nên là vừa rồi, không nên vào lúc cha nắm tay tôi đi ra, trước mặt nhiều bạn

bè thân thích như thế chạy khỏi hôn lễ, Trình Tường, anh còn có thể tàn nhẫn hơn được sao?" Lâm Lệ có chút kích động gào thét với Trình Tường.

Mà đúng lúc này, Ba Lâm và mẹ Lâm cùng cha mẹ Trình gia cũng chạy tới từ hội trường bên kia, mấy người thấy tình cảnh như thế, ai cũng không tiến lên ngay lập tức.

Bị chất vấn, Trình Tường một câu cũng không nói nên lời, biết lúc này cô đang kích động sẽ không nghe điều gì, tiến lên muốn kéo cô ra, lại không biết cô lấy sức ở đâu ra mà hung hăng đẩy anh ra. Thấy Lâm Lệ tức giận đi về phía Tiêu Tiêu, Trình Tường cho là cô sẽ làm gì Tiêu Tiêu, theo bản năng kéo mạnh tay Lâm Lệ, dùng sức, kéo người cô lại, nhưng vì dùng lực quá mạnh, mà mình không kịp thời đón được Lâm Lệ, khiến cho Lâm Lệ bị lực kéo dưới chân không ổn định, lui về phía sau vài bước, ngã về phía sau.

"Lâm Lệ!" An Nhiên hoảng sợ hô lên, mắt thấy cô sẽ ngã về phía sau, lúc này tiến lên không còn kịp nữa!

"Lâm Lệ!"

"Lâm Lệ!"

Phía sau Ba Lâm và mẹ Lâm và cha mẹ Trình gia, bốn người đồng thời hoảng sợ hô lên, vội vàng chạy đến chỗ Lâm Lệ, nhưng mà khoảng cách quá xa, tất cả đều là phí công.

Không ai có thể đỡ Lâm Lệ, cuối cùng mọi người chỉ có thể trợ mắt nhìn Lâm Lệ nặng nề ngã xuống mặt đất, cái mông tiếp đất!

"A!" Đau đớn kịch liệt khiến Lâm Lệ sợ hãi hét lên, trong thân thể dường như có thứ gì đó rút khỏi người cô, cô muốn bắt lại, nhưng không thể làm gì, thân thể chậm rãi nằm xuống mặt đất.

Trình Tường phản ứng lại đầu tiên, vội vàng chạy lên đỡ Lâm Lệ dậy, cả người luống cuống không có chủ định, chỉ ôm chặt Lâm Lệ, khẽ gọi bên tai cô: "Lâm Lệ, Lâm Lệ."

Lâm Lệ có chút khó khăn giơ tay lên, muốn sờ sờ mặt anh, nhưng cuối cùng vô lực buông xuống, phía dưới bộ lỗ phục màu trắng, máu tươi chậm rãi chảy ra, nhuộm đỏ màu trắng thiêng liêng của chiếc áo cưới.

Chương 89: Tiếp theo (1)

Ngoài phòng phẫu thuật của bệnh viện, mẹ Lâm ngồi dựa vào ba Lâm, trên mặt không ngừng rơi nước mắt, miệng liên tục lẩm bẩm: "không sao, không sao..."

Cha mẹ Trình gia ngồi đối diện, vẻ mặt nghiêm trọng. An Nhiên đứng tựa vào một bên, con mắt và chóp mũi đỏ hồng. Mà trái lại Trình Tường, cả người không hề có chút sức sống đứng ở góc tường, đầu tóc rối bời, cà vạt lêch thêch trên cổ, lúc này ánh mắt dại ra, nhìn xuống đất, không hề có tiêu cự.

Rất lâu, đèn phòng phẫu thuật rốt cục vụt tắt, cửa được mở ra, người mặc áo blue, vừa đeo khẩu trang, vừa nói: "ai là người nhà bệnh nhân bên trong?"

Trình Tường tiến lên đầu tiên, nắm tay người bác sĩ, tâm tình hơi kích động: "tôi đây, tôi là chồng bệnh nhân, bác sĩ, vợ tôi thế nào rồi?" Phía sau cha mẹ hai nhà và An Nhiên cũng vội vàng tiến lên, sốt ruột chờ bác sĩ mở miệng.

Làm việc trong bệnh viện, những trường hợp thế này tất nhiên là bác sĩ đã thấy nhiều rồi, giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng, nói: "bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, nhưng mà, tiếc rằng đã không giữ được đứa bé." Nói xong, thì vỗ vỗ bả vai Trình Tường, nói: "không sao, cô cậu còn trẻ, đứa trẻ sau này muôn có là có, bây giờ quan trọng nhất là phải điều dưỡng cơ thể người lớn cho tốt."

Trình Tường sững sờ nghe lời bác sĩ nói, cả người có chút mờ mịt, thân thể hơi lảo đảo. Bác sĩ nói đứa bé đã không còn! Đứa con của anh và Lâm Lệ đã không còn!

Bác sĩ lại nói một tràng gì đó, sau đó bảo họ không cần suy nghĩ nặng nề, chăm sóc tốt cho thân thể bệnh nhân mới là quan trọng nhất.

Sau đó Lâm Lệ được nhân viên y tế đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật, An Nhiên nhìn cô ấy trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn

trắng bêch không có chút huyết sắc, hai mắt nhắm lại, an tĩnh nằm đó, hoàn toàn không có chút sức sống.

Chóp mũi An Nhiên chua xót kịch liệt, không kiềm chế được, bỗng chốc nước mắt ào ào chảy xuống.

Cô không thích Lâm Lệ như vậy, cô ấy nên vui vẻ, thích cười, không hề có phiền não, mà không phải nhắm hai mắt an tĩnh nằm đây như thế này. Tay che miệng, cô sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Mẹ Lâm thật sự có chút chịu không nổi, cả người vô lực suýt nữa thì ngã xuống, Trình Tường tiến lên, muốn đỡ bà, lại bị bà một tay đẩy ra, ngữ điệu căng thẳng nói: "không nhờ cậu." Về chuyện xảy ra hôm nay, mặc dù bà không biết đâu đuôi, nhưng mà bà có mắt, có thể nhìn rõ tất cả mọi chuyện là do một tay cậu ta gây nên, hiện giờ Lâm Lệ như thế này, tất cả đều là lỗi của cậu ta!

An Nhiên tiến lên đỡ mẹ Lâm, mấy người cùng đi với y bác sĩ đưa Lâm Lệ vào phòng bệnh.

Trình Tường muốn đi vào, lại bị ba Lâm chặn ngoài cửa, "cậu cứ trở về trước đi, tôi nghĩ tiểu Lệ tinh lại, cũng không muốn nhìn thấy cậu." Giọng nói xa cách.

"Cha..." Trình Tường nhìn trong phòng y bác sĩ đặt Lâm Lệ lên giường bệnh, vẻ mặt đau đớn nói: "cho con ở lại, con muốn ở bên cô ấy."

"Không cần." Ba Lâm dứt khoát từ chối, dù đâu đuôi thế nào, thì hôm nay cả nhà bọn họ cũng không muốn trông thấy cậu ta.

Mẹ Trình còn muốn nói gì, lại bị cha Trình lôi kéo, lắc đầu với bà, liếc nhìn Trình Tường, thở dài lắc đầu, rõ ràng là một chuyện vô cùng vui vẻ, sao lại biến thành như bây giờ!

Y tế bác sĩ đi ra ngoài, ba Lâm không chút lưu tình đóng cửa phòng lại, ngăn cách với gia đình Trình Tường ở bên ngoài.

Trong phòng bệnh, mẹ Lâm đau lòng nhìn Lâm Lệ đang ngủ say trên giường, lặng lẽ rơi nước mắt, hai người vốn là vui vẻ phấn khởi đến đây chứng kiến con gái lấy chồng, như thế nào mà chuyện lại biến thành như thế này!

"Tại sao có thể như vậy, lúc trước khi Lâm Lệ gọi điện thoại cho

bác rất vui vẻ, vừa rồi Trình Tường và người đàn bà kia là thế nào? Tình cảm của nó và tiểu Lệ không phải vẫn rất tốt sao, sao lại thông đồng với người đàn bà kia rồi?" Mẹ Lâm lẩm bẩm nói.

An Nhiên cũng khó chịu, lại càng hối hận ban đầu đáng lẽ phải ngăn cản Lâm Lệ, Lâm Lệ tốt đẹp như vậy, tại sao phải làm thế thân của người khác, cô hối hận đã để mặc cô lựa chọn tiếp tục hoàn thành hôn lễ với Trình Tường, khi đó lẽ ra cô nên ngăn cản, nếu không Lâm Lệ sẽ không rơi vào hoàn cảnh lại một lần nữa bị tổn thương như hôm nay.

"An Nhiên, cháu biết toàn bộ sự việc đúng không, xin hãy nói cho hai bác biết đi?" Ba Lâm khách khí hỏi An Nhiên, tự giễu than nhẹ: "chúng ta là cha mẹ Lâm Lệ, nhưng không hề biết gì về chuyện của nó, chỉ coi nó nói tốt là tốt rồi, rõ ràng lần này đến đây, thấy nó gầy đi không ít, nhưng lại thật cho là vì nó nghén, đúng vậy a, mang thai sẽ làm người ta béo lên, đâu có làm người gầy thành như thế." Ba Lâm cảm thấy áy náy, ông thế nhưng không hề biết gì về tình trạng của con gái.

An Nhiên không biết nên nói gì, càng không biết lúc này có thể làm gì để an ủi bọn họ, nhưng mà cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu của hai người họ, lược lại mọi chuyện xảy ra gần đây cho họ.

Mẹ Lâm đau lòng nhìn con gái nằm trên giường, thì thầm: "Trình Tường đứa bé này sao lại có thể như vậy, tiểu Lệ nhà chúng ta đi theo nó mười năm a, sao có thể đổi xử với tiểu Lệ của chúng ta như vậy." Càng nói càng tủi thân thay cho con gái "tiểu Lệ đứa bé này sao lại ngu ngốc như vậy, cái gì cũng giấu trong lòng."

"Âm —!" Một tay đấm xuống bàn, ba Lâm tức giận, ngực phập phồng kịch liệt, nói: "Trình Tường nó sao có thể ức hiếp con gái ta như thế!" Ông vẫn cho là con gái sống rất tốt, vẫn cho là Trình Tường là con rể không tồi, lại không ngờ cậu ta lại khốn nạn như thế!

"Chờ tiểu Lệ xuất viện, chúng ta lập tức đưa nó về nhà, ở nhà dù không tốt cũng tốt hơn là ở đây bị người khác ức hiếp!" Ba Lâm có chút phẫn nộ nói.

An Nhiên vỗ nhẹ trán anh ta, nhìn khuôn mặt cắt không một giọt máu của Lâm Lệ sau khi phẫu thuật, khó chịu không thể nói ra lời.

Mở cửa đi ra ngoài thấy Trình Tường vẫn còn ngồi một mình ở phía ngoài chưa hề rời đi. Thấy An Nhiên ra ngoài, vội vàng đi đến, cầm lấy tay An Nhiên hỏi: "An Nhiên, Lâm Lệ tình chưa? Cô ấy thế nào? Vẫn ổn chứ?"

An Nhiên hất tay anh ta ra, thật sự oán hận nhìn anh ta, hận anh ta hủy hoại một Lâm Lệ luôn thích cười, vui vẻ, không có buồn phiền kia.

Nhin anh ta, cười lạnh hỏi ngược lại: "Cô ấy sao có thể ổn được? Anh thấy những tổn thương mà cô ấy phải chịu còn chưa đủ sao?"

"Anh không muốn, vừa rồi là anh nhất thời không khống chế được lực, anh cũng không ngờ. . ." Trình Tường không nói được nữa, ôm đầu nắm tóc của mình, anh chưa từng nghĩ sẽ thế này, khi Lâm Lệ ngã xuống mặt đất, máu nhuộm đỏ áo cưới, anh thật sự hận không thể tự giết bản thân mình, từ trước đến giờ anh không hề muốn làm tổn thương Lâm Lệ, thật chưa từng muốn!

"Nếu anh không cho cô ấy được tình yêu, thì hồi đó không nên cho cô ấy lời hứa hẹn, Lâm Lệ chưa bao giờ là một người tham lam, cô ấy làm bóng dáng của người khác trong lòng anh mười năm, cô ấy đã nói gì? Cô ấy đã từng oán trách anh cái gì? Thế mà cô ấy đã nhận được cái gì?" An Nhiên từng câu từng câu chất vấn anh ta.

Trình Tường đau đớn ôm đầu, anh không biết vì sao chuyện lại biến thành thế này!

"Nếu anh thật không thể quên được bóng dáng trong lòng anh, sao anh còn khổ sở trêu đùa Lâm Lệ như vậy, tại sao còn khăng khăng kết hôn với cô ấy, nếu đã lựa chọn kết hôn, vì sao, vì cái gì, ngay tại hôn lễ, trước mặt bao người vứt bỏ cô ấy như thế !" An Nhiên vừa nói, nước mắt không kiềm được rơi xuống: "anh biết rõ Lâm Lệ không hề kiên cường, biết rõ cô ấy yêu anh, yêu đến không còn lòng tự trọng của mình, tại sao còn muốn làm tổn thương cô ấy

nhiều lần khác tha thứ cho anh sao!"

"Anh không có, anh yêu Lâm Lệ, anh không hề muốn rời xa cô ấy, anh không hề muốn làm tổn thương cô ấy!" Trình Tường hối hận đau đớn nói.

"Ha ha." An Nhiên cười lạnh, đưa tay chỉ vào phòng bệnh, nói: "anh không muốn làm tổn thương cô ấy, nhưng mà anh nhìn đi anh đã làm cái gì! Hiện tại Lâm Lệ vì ai mà phải nằm ở bên trong, bây giờ anh có tư cách gì có mặt mũi gì mà nói không muốn làm tổn thương cô ấy, nói anh yêu cô ấy!"

Trình Tường không trãi lời được, một câu nói cũng không thể phản bác, bởi vì lời nói của An Nhiên là sự thật, hôm nay Lâm Lệ nằm ở trong phòng bệnh như vậy, tất cả đều là do anh gây ra.

An Nhiên không nhìn anh ta nữa, xoay người nhắm thẳng đến chỗ rẽ vào thang máy, cô muốn đi mua cho Lâm Lệ vài đồ dùng thiết yếu trong bệnh viện, hiện tại có trách móc anh ta nữa cũng không thay đổi được sự thực, bây giờ quan trọng nhất là phải giúp Lâm Lệ phục hồi sức khỏe, những thứ khác sau này hẵng nói.

Khi ra thang máy, Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới, bây giờ mới nhận ra thầm thoát đã đến tối rồi mà mình chưa về, sợ là Tô Dịch Thừa sẽ lo lắng.

"A lô." An Nhiên nhận điện thoại, đột nhiên ánh mắt hơi cay cay, trong lòng có nhiều ấm ức mà không có nơi trút ra.

Ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa khẽ cười hỏi: "hôn lễ vui chứ?" Khi đang nói chuyện, dường như anh đang ở bãi đỗ xe, An Nhiên nghe được tiếng anh dùng điều khiển từ xa mở cửa xe.

"Không vui." An Nhiên nói, giọng nói nghèn nghẹo. Sao có thể vui, đứa con của Lâm Lệ mất rồi, người thì vào viện, một chút cũng không vui!

Điện thoại bên kia Tô Dịch Thừa sững sốt, nghe ra trong giọng nói của cô không bình thường, vội hỏi: "sao vậy? An Nhiên, em đang khóc sao? Xảy ra chuyện gì?"

"Huhu, đàn ông đều không phải đồ tốt, không một ai tốt." An

Nhiên vừa khóc vừa mắng, cô thực sự khổ sở, vì Lâm Lệ mà cảm thấy ấm ức.

"An Nhiên?" Tô Dịch Thừa có chút lo lắng, rồi lại không biết cô xảy ra chuyện gì: "An Nhiên, nói cho anh biết, bây giờ em ở đâu?"

An Nhiên hít mũi một cái, cố gắng khống chế tâm trạng của mình, mặc dù nước mắt vẫn không nghe lời, vẫn rơi như mưa, nhưng mà lý trí xem như đã trở lại, nghẹn ngào nói: "em ở bệnh viện hạng nhất của thành phố, hôm nay ở hôn lễ xảy ra chuyện bất trắc, hiện tại em cùng Lâm Lệ đang ở bệnh viện."

Tô Dịch Thừa không hỏi nhiều, chỉ nói: "em ở đó chờ anh, bây giờ anh lập tức đến đó." Nói xong, liền cúp điện thoại.

An Nhiên đứng ở vườn hoa của bệnh viện một lúc lâu, cố gắng bình ổn cảm xúc của mình, đợi ánh mắt không còn sưng nóng nữa, An Nhiên mới ra khỏi bệnh viện, đi đến siêu thị nhỏ bên cạnh.

Vì đến vội, mấy thứ thiết yếu như khăn mặt, chậu rửa, kem đánh răng, bàn chải gì đó chưa có, đợi cầm lấy những thứ này, chuẩn bị xếp hàng tính tiền mới nhận ra còn phải mua dép lê, lại lộn trở về khu tạp hóa, tìm được chỗ bán dép, thấy một người đàn ông đưa lưng về phía cô đang khoa tay múa chân gì đó. An Nhiên không rảnh chú ý đến người khác, tiến lên chọn lấy vài đôi dép lê rộng rãi một chút chuẩn bị quay về, vừa xoay người thì đúng lúc người đàn ông bên cạnh cũng xoay người lại, tay cầm dép lê không cẩn thận đụng phải anh ta, An Nhiên ngẩng đầu, người đàn ông cũng xoay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, hai người không khỏi ngẩn người.

An Nhiên không nghĩ tới lại chạm mặt Chu Hàn ở đây, hai ngày ở hai nơi khác nhau chạm chán nhau, tần số này hình như hơi cao.

Chu hàn cũng là sững sờ, đối với sự xuất hiện An Nhiên ở đây, dường như cũng khá bất ngờ.

"Anh —"

"Cô —"

Hai người đồng thời lên tiếng muốn hỏi cái gì, lại không ngờ sẽ đồng thanh. Nhìn nhau cười cười, Chu Hàn lịch thiệp cười với

cô, nói: "Ưu tiên phụ nữ."

An Nhiên cúi đầu cười cười, lắc đầu nói: "tôi chỉ muốn hỏi sao anh lại ở đây."

"Thật trùng hợp, tôi cũng vậy." Chu Hàn thoải mái nói, sau đó giơ tay lên nhìn đôi dép trẻ con trong tay, nói: "thằng bé bị sốt cao, bác sĩ đã nghỉ ở lại bệnh viện để theo dõi một đêm."

An Nhiên gật đầu, nói: "bạn tôi nằm viện, tôi tới đây giúp đỡ."

Chu Hàn gật đầu, tinh bợ nhìn cô, xoay người đi ra phía cửa. An Nhiên xoay người, cùng anh ta sánh đôi đi ra cửa.

"Bệnh của bạn cô rất nghiêm trọng?" Chu Hàn nhàn nhạt mở miệng hỏi.

An Nhiên sững sốt, có phần không rõ ý anh ta.

Chu Hàn không nhìn cô, chỉ thản nhiên nói: "mắt cô sưng như quả hạch đào vậy."

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, hơi ngại ngùng cúi đầu, nhớ tới Lâm Lệ, cái mũi lại cay cay.

Chu Hàn quay đầu nhìn cô, vẫn đi tới, không nói gì thêm nữa.

Lúc xếp hàng Chu Hàn xếp phía trước cô, khi sắp đến anh ta, anh ta xoay người nói với An Nhiên: "cùng tính một lượt đi." Nói xong liền cầm lấy giỏ đồ trong tay cô, đặt lên trên bàn thu ngân, nói với cô thu ngân: "phân hai túi."

Xách đồ đi cùng anh ta ra khỏi siêu thị, An Nhiên cầm lấy ví tiền mở ra chuẩn bị lấy tiền trả cho anh ta, nói: "bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh luôn."

Chu Hàn cũng không nhìn cô, chỉ thản nhiên nói: "không cần, không bao nhiêu tiền."

"Làm sao không biết xấu hổ như thế, bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh." An Nhiên khăng khăng nói, dù sao bọn họ cũng không tính quen thuộc, hơn nữa cô thật muốn nói, mỗi quan hệ giữa Tô Dịch Thừa và anh ta dường như còn rất căng thẳng, sao cô có thể không biết xấu hổ mà lấy tiền của anh ta

"Lần sau đi, lần sau nếu có cơ hội gặp lại thì cô trả giúp tôi đi." Chu Hàn chỉ nhàn nhạt nói thế. Giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút,

nhiều là có chút gấp gáp, bước chân cũng nhanh hơn.

Anh ta khăng khăng thế, An Nhiên cũng không cưỡng lại, chỉ nhẹ gật đầu nói cảm ơn.

Rõ ràng cảm giác được bước chân của anh ta nhanh hơn, vẫn không nhịn được tò mò hỏi: "đứa bé sốt rất cao sao? Ở phòng bệnh một mình?"

"Ừ." Chu Hàn nhàn nhạt đáp, bước chân cũng dài hơn một chút. Tối nay vì hẹn với khách hàng bàn chuyện hợp tác, lại để bản hợp đồng rất quan trọng đã làm tối hôm qua ở thư phòng, cho nên vừa tan tầm liền về nhà, nhưng không ngờ lại thấy thằng bé kia đang cầm giẻ lau sàn nhà, mà cô giúp việc anh thuê lại bưng thức ăn ngồi trên ghế sô pha, vừa xem tivi vừa ăn cơm. Thấy anh trở về, vội vàng bước lên gượng cười lấy cái giẻ trong tay thằng bé, thúc giục nó nhanh chóng rời đi. Nhìn thằng bé vì quét dọn vệ sinh mà người đây mồ hôi, mặt mũi nhem nhuốc, trái tim như bị bóp nghẹt, không thể bị cô ta lừa dối nữa. Thì ra là cô ta cho là bình thường anh chờ ơ với đứa bé, mà đứa bé lại sợ anh như chuột gặp mèo, nghĩ là dù nó có đi tìm cha mình, thì anh cũng không tin tưởng nó, tin tưởng nhất định sẽ như thế, nên cô ta càng yên tâm nô dịch đứa bé, mà mình thì hai chân bắt chéo chiếm trệ ngồi xem tivi, sau đó khi anh xuất hiện thì làm ra vẻ ân cần là tốt rồi. Cho nên, lập tức cầm tiền ném vào mặt cô ta, đuổi cô ta cút ra khỏi nhà mình ngay lập tức.

Mà khi mình cầm tài liệu đang chuẩn bị đi, thì thấy thằng bé kia cuộn người trên ghế sô pha, cả người toàn mồ hôi lạnh, dường như rất khó chịu. Đưa tay ra sờ sờ trán nó, mới giật mình đầu nó sao nóng thế, lập tức ôm nó đến bệnh viện.

Nhin anh, dường như lần nào cũng là một mình anh ta bận rộn chăm nom cho đứa con, mà bên cạnh không thấy người khác, An Nhiên không nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi thảng ra: "mẹ của đứa bé đâu?"

Nghe vậy, Chu Hàn bỗng dừng bước, không quay đầu lại, thân thể bắt đầu có chút cứng ngắc, tay nắm chặt cái túi xách,

móng tay cầm vào trong da thịt trong lòng bàn tay anh ta.

An Nhiên hỏi xong cũng có chút hối hận nhìn, mình hỏi quá lanh chanh, vội nói: "xin, xin lỗi, anh đừng để ý tới câu hỏi của tôi, ta tùy tiện hỏi thôi."

Chu Hàn đứng thẳng tắp, một lúc lâu, mới lên tiếng: "đã chết." Thanh âm kia gần như lạnh như băng, không cảm giác được một chút nhiệt độ.

An Nhiên sững sốt, lần này không nói nhiều, chỉ yên lặng đi cùng anh ta vào bệnh viện.

Đứa bé kia hẳn là ở phòng bệnh trẻ em, mà phòng bệnh trẻ em ở tầng 13, phòng bệnh của Lâm Lệ thì ở tầng 16.

Thang máy leo lên, Chu Hàn đi ra ngoài trước, nhìn cô, khẽ gật đầu với cô, nói: "tôi đến rồi, đi trước." Nói xong, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

An Nhiên khó hiểu nhìn anh ta, nhưng không hỏi nhiều, cũng không có tâm tư hỏi nhiều, anh ta không muốn nói, cô cũng không có thời gian tới hỏi chuyện bát quái.

Khi một lần nữa trở lại phòng bệnh, Trình Tường đã ngồi xổm trước cửa, giống như là bị bỏ rơi, cả người chật vật vô cùng.

An Nhiên không nhìn, cầm đũa mở cửa đi vào.

Lâm Lệ vẫn chưa tỉnh, ba Lâm và mẹ Lâm vẫn tràn đầy lo lắng, An Nhiên có chút đau lòng bọn họ, vốn là vô cùng vui mừng đến tham gia hôn lễ, nhưng bây giờ lại biến thành thế này! Vì lo lắng cho Lâm Lệ, hai người dường như thoáng cái đã già đi rất nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt.

An Nhiên lo lắng nói: "Hai bác, không thì hai người về khách sạn ngủ một giấc đi, ở đây có cháu là được rồi, vừa rồi bác sĩ cũng nói, Lâm Lệ bị gây mê, trong mấy tiếng nữa cũng không tỉnh lại."

"Chúng ta đi thế nào được, Lâm Lệ còn nằm trên giường như thế." Mẹ Lâm yếu ớt nói, thanh âm nghe uể oải, vô lực.

Ba Lâm xoay người, nói với An Nhiên: "An Nhiên, cháu về đi, tối hôm qua cháu cũng bận rộn cả đêm với Lâm Lệ, hôm nay lại đi lại đến bây giờ, cháu đi về trước, ở đây có hai chúng ta là tốt rồi,

nếu Lâm Lệ tĩnh, bác liền gọi điện cho cháu."

An Nhiên lắc đầu cự tuyệt, nói: "không sao, hai bác, cháu chờ Lâm Lệ tĩnh rồi tính."

Ba Lâm còn muốn nói điều gì, thì lúc này điện thoại của An Nhiên vang lên, lại là điện thoại từ Tô Dịch Thừa, An Nhiên xoay người đi ra ngoài, đoán chừng là đã đến.

Nhấn nút nghe, Tô Dịch Thừa quả nhiên đã đến, hiện tại vừa dừng xe trước cửa bệnh viện, bảo An Nhiên báo địa chỉ cho anh, anh đi thẳng lên.

Báo tăng và phòng bệnh, rồi sau đó đứng chờ ở cửa thang máy.

Một lúc lâu sau, thang máy lập lòe con số màu đỏ, cuối cùng, dừng ở con số 16. Cửa thang máy lèn tiếng mở ra, thấy Tô Dịch Thừa từ bên trong đi ra ngoài, đầu tóc hơi xõc xêch, áo khoác tây trang trên người sớm không biết đã đi đàng nào, cà vạt nơ cổ áo hơi xõc xêch.

An Nhiên nhìn thấy anh, dường như mọi uất ức trong lòng chợt mãnh liệt dâng lên, bình tĩnh đứng đó, khóc miệng khẽ nhếch lên, rồi cái mũi ê ẩm, nhiệt độ nơi hốc mắt cũng tăng lên.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa có chút đau lòng, nhìn đôi mắt sưng đỏ cùng vẻ mặt uất ức kia, Tô Dịch Thừa than nhẹ, tiến lên, một tay ôm cô vào lòng. Vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, nhẹ giọng trấn an cô: "được rồi, không sao rồi, không sao rồi, tất cả có anh ở đây, không sao rồi, sẽ tốt lên ..."

An Nhiên tựa vào trong lòng Tô Dịch Thừa, bôi toàn bộ nước mắt nước mũi lên quần áo anh, khóc òa lên, vì Lâm Lệ, vì cuộc tình mười năm qua của cô ấy, vì sự cố chấp ngu ngốc không chịu buông tay của cô ấy, còn vì đứa bé đã chết đi trong bụng cô ấy, vì tất cả uất ức và không cam lòng của cô ấy.

Tô Dịch Thừa ôm cô, chỉ liên tục vỗ nhẹ lưng cô, rồi lập đi lặp lại nói không sao rồi, có mình ở bên cô. Rất nhiều người đi qua đi lại, nhưng hai người cứ ôm nhau như vậy, cũng không để ý đến ánh mắt của người ngoài.

Khóc một lúc lâu, An Nhiên mới ngừng lại được dòng nước mắt, hơi nghẹn ngào rời khỏi ngực anh.

Tô Dịch Thừa nhìn đôi mắt đỏ au của cô, rất đau lòng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Hai người ngồi xuống ghế nhựa bên cạnh, kể lại sơ lược chuyện xảy ra với Lâm Lệ ngày hôm nay cho anh, nói xong, lại cảm thấy ấm ức cho Lâm Lệ, nước mắt lại chờ trực rơi xuống.

Tô Dịch Thừa đau lòng ôm cô: "được rồi, đừng khóc, không có chuyện gì rồi."

Khi An Nhiên quay về phòng bệnh lần nữa, Lâm Lệ vẫn chưa tỉnh, ba Lâm và mẹ Lâm nhìn Tô Dịch Thừa đi vào, hơi bất ngờ, khó hiểu nhìn An Nhiên, An Nhiên chỉ nhàn nhạt giải thích đây là chồng mình. Ba Lâm và mẹ Lâm vì lo lắng Lâm Lệ, cho nên cũng không hỏi gì thêm.

An Nhiên ở trong phòng bệnh cùng với cha mẹ Lâm gia, Tô Dịch Thừa một mình ra khỏi phòng bệnh, anh nhớ anh có số điện thoại của viện trưởng bệnh viện này, có lẽ anh có thể giúp Lâm Lệ đổi sang phòng bệnh tốt hơn, hơn nữa giúp Lâm Lệ được kiểm tra kĩ hơn.

"Tốt, vậy làm phiền ngài, Trưởng viện trưởng." Cúp điện thoại, xoay người đúng lúc liếc thấy Trình Tường ngồi xổm ở cửa phòng bệnh. Nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu, lãnh đạm ngoảnh đầu đi, anh không thích một người đàn ông như thế, luôn dao động, mãi mãi không biết mình muốn gì, chờ đến khi mắt đi rồi mới lại hối hận, thì đã gây nên tổn thương rồi, hối hận quá khứ thì có tác dụng gì. Nếu biết mình không thể nào tuân thủ lời hứa hẹn, thì lúc đầu cần gì phải cho đi lời hứa son sắt. Biết rõ mình không thể nào cho cô ấy hạnh phúc mà cô ấy muốn, cần gì phải lưu luyến sự dịu dàng nhất thời của người khác, kết quả cuối cùng là hại người hại mình!

Tô Dịch Thừa xoay người, đi thẳng vào thang máy, hôm nay bọn họ mệt mỏi cả ngày, đoán là còn chưa ăn gì, bây giờ có lẽ anh sẽ đi mua một chút đồ ăn cho họ lót dạ.

Chương 90: Tôi sẽ không yêu anh nữa (1)

Quyền lực là một thứ rất kỳ diệu, sau cuộc điện thoại cho viện trưởng bệnh viện thành phố của Tô Dịch Thừa, Lâm Lệ được thu xếp đến một phòng bệnh đơn có điều kiện tốt hơn, hơn nữa y bác sĩ cũng đặc biệt sát sao bệnh tình của Lâm Lệ, năm lần bảy lượt đảm bảo Lâm Lệ chỉ cần tĩnh dưỡng, sức khỏe sẽ hoàn toàn hồi phục.

An Nhiên vốn là muôn ở lại cùng Lâm Lệ, nhưng dưới sự khăng khăng của ba Lâm và mẹ Lâm, cuối cùng cô về nhà cùng Tô Dịch Thừa.

Đọc theo đường đi An Nhiên tỏ ra vô cùng bình tĩnh, lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, biết lúc này cô rất mệt mỏi, không muốn nói gì cả. Cho nên cũng không mở miệng nói gì, chỉ đưa tay ra, kéo tay cô sang, nhẹ nhàng nắm lấy.

Tay bị cầm, An Nhiên chậm rãi quay đầu, thấy anh khẽ cười với cô.

Tô Dịch Thừa cũng không ép cô, chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô, nhìn đường phía trước, nghiêm túc lái xe, không nói chuyện.

Trở về nhà, An Nhiên nói mình hơi mệt, cầm đồ ngủ đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Dịch Thừa nhìn chằm chằm vào cửa nhà tắm vừa được đóng lại một lúc lâu, mới xoay người đi ra ngoài, tháo cái cà vạt trên cổ thả lén trên ghế sofa, cởi cúc ống tay áo sơ mi, vào trong bếp.

An Nhiên dùng khăn tắm lau tóc đi ra ngoài, có chút mệt mỏi vén chăn lên giường, không đợi tóc khô, liền đắp cái chăn mỏng, chuẩn bị đi ngủ.

Tô Dịch Thừa bưng bát mì đi vào, thấy An Nhiên dùng chăn cuốn người mình, cả người co lại. Thị tiến lên, đặt bát mì lên trên tủ

đầu giường, đưa tay vỗ vỗ An Nhiên, nhẹ giọng gọi: "An Nhiên... An Nhiên?"

An Nhiên không trả mình, chỉ rầu rĩ nói: "mệt mỏi quá, muốn ngủ."

Tô Dịch Thừa xốc chăn lên ôm lấy cô, ôm được mới nhìn thấy dòng nước mắt trên mặt cô.

An Nhiên nghiêng đầu sang một bên, đưa lưng về phía anh, nói: "em thực sự rất mệt, em muốn ngủ."

Xoay người cô lại, đưa tay nâng mặt cô lên, để cô nhìn mình, Tô Dịch Thừa nhìn chăm chú vào mắt cô, dường như có thể nhìn thấu con người cô.

An Nhiên không nhìn anh, che giấu suy nghĩ, cúi đầu nhìn từng giọt từng giọt lăn xuống.

Tô Dịch Thừa than nhẹ đưa tay lau đi nước mắt trên má cô, sau đó hai tay nâng mặt cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào anh, nói: "An Nhiên, con người phải có trải nghiệm mới có thể trưởng thành, có lẽ quá trình rất đau đớn, nhưng mà đó là trưởng thành thực thụ, là phải trả giá để khiến con người trở nên mạnh mẽ hơn. Rất đau, nhưng cũng vì đau đớn như thế mới có thể làm người ta nhớ được bài học này. Có đôi khi ngược lại, đó cũng không phải là chuyện xấu."

An Nhiên nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, mới cúi đầu lẩm bẩm nói: "em hiểu." Nhưng mà tại sao phải đau đớn như thế, mất đi tình cảm mười năm, ngay cả đứa con cũng mất, cô không biết ngày mai khi tỉnh lại, Lâm Lệ có thể đối mặt với tất cả hay không.

Tô Dịch Thừa sờ sờ đầu cô, nói: "tối nay em cũng chưa ăn gì, an nấu ít mì, ăn chút đi." Nói xong, anh bưng bát mì trên tủ đầu giường tới trước mặt cô.

An Nhiên nhìn mì, lắc đầu, "em không đòi." Cũng không thèm ăn, bây giờ cô chỉ lo lắng sau khi tỉnh lại, Lâm Lệ biết đứa bé mất rồi, có chịu được hay không.

"Nghe lời, ăn một chút, đích thân anh nấu, còn chưa tắm rửa." Tô Dịch Thừa hơi làm nũng nói.

An Nhiên nhìn anh, lại nhìn bát mì trong tay anh một chút, lắc đầu, nói: "nhiều quá, ăn không hết."

"Có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, còn dư lại anh sẽ giải quyết."

Thấy anh nói như thế, An Nhiên cũng không từ chối nữa, gật đầu, nhận lấy bát mì trong tay anh, cầm đũa, dù thật sự không thèm ăn, An Nhiên vẫn rất cố gắng ăn, thật ra thì anh nấu mì rất ngon, chỉ là tâm trạng của cô không tốt.

Cuối cùng, trong cái nhìn chăm chú của Tô Dịch Thừa, An Nhiên rất cố gắng ăn hết nửa bát, cuối cùng thật sự là bởi vì tâm tình ảnh hưởng tới khẩu vị, lắc đầu xin lỗi Tô Dịch Thừa, tỏ vẻ mình thật sự là ăn không vào nữa.

Tô Dịch Thừa hiểu rõ sờ sờ đầu cô, nhận lấy bát đũa trong tay cô, liền ăn một miếng to, không mấy miếng, đã ăn sạch chỗ mì còn lại.

Bỏ bát đũa vào bồn rửa trong bếp, trở về phòng ngủ cầm đồ ngủ, đi vào phòng tắm.

Đến khi Tô Dịch Thừa trở ra, An Nhiên vẫn còn ngơ ngác dựa vào bên trái giường, trong tay cầm quyển album ảnh, bên trong là ảnh của cô và Lâm Lệ, có ảnh thời đi học, cũng có lúc ra xã hội, có lúc đi du lịch, mỗi tấm, Lâm Lệ đều cười rất vui vẻ, rất hạnh phúc, gần như tấm nào cũng mang khuôn mặt tươi tắn, thực khiến người ta có chút ghen tị.

Tô Dịch Thừa từ bên khác lén giường, rút cuốn album khỏi tay cô, ôm người phụ nữ đang sững sờ kia vào lòng, khẽ lay cô.

"Trước đây hằng ngày Lâm Lệ đều cười, dường như em không tìm được tấm ảnh nào mà cô ấy không vui cả." Ở trong lòng Tô Dịch Thừa, An Nhiên nói thật nhỏ.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nói: "cô ấy là một người mạnh mẽ, sẽ ổn thôi."

An Nhiên lắc đầu, "cô ấy rất yếu ớt, cô ấy cũng không mạnh mẽ."

Tô Dịch Thừa buông cô ra, nhìn cô, cười khẽ, nói: "không sao,

em ở bên cô ấy, ba Lâm mẹ Lâm cũng ở bên cô ấy, cô ấy sẽ vì mọi người mà sớm hồi phục."

An Nhiên nhìn anh, một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

Một lần nữa Tô Dịch Thừa ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: "được rồi, ngủ đi, ngày mai chúng ta qua thăm Lâm Lệ."

An Nhiên gật đầu, không nói chuyện, để mặc anh ôm cô nằm xuống, sau đó tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, ngoài ý muốn là thân thể vẫn còn nằm trong cái ôm ấm áp khiến người ta lưu luyến kia. Có phần bất ngờ, hôm nay Tô Dịch Thừa lại không dậy sớm tập thể dục buổi sáng, mà vẫn nằm với cô đến sáng.

Mở mắt ra, đối diện với lông mày nhìn rất đẹp của anh, An Nhiên sững sờ, hỏi: "sao không dậy tập thể dục buổi sáng?"

Tô Dịch Thừa cúi đầu mổ lèn môi cô, cười nhạt mở miệng, nói, "bộ dạng khi ngủ của em rất đẹp, anh nhìn nhìn nên quên mất."

An Nhiên cười mắng: "dẻo miệng." Tất nhiên là cô biết anh đang trêu ghẹo cô, biết là anh quan tâm, vì biết tâm trạng cô không vui cho nên đặc biệt ở cùng với cô thêm một lát. Trong lòng vì sự dịu dàng quan tâm của anh mà cảm thấy ấm áp, được xem trọng như vậy, cô cảm thấy mình thật may mắn.

Tô Dịch Thừa hôn môi cô, cho cô một cái hôn chào buổi sáng nồng nàn.

An Nhiên có chút ngượng ngùng đẩy anh ra, nhìn anh, che miệng, nói: "em chưa đánh răng." Ngủ một đêm, nhất định là có mùi miệng.

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay kéo tay cô xuống, một lần nữa che lên môi cô, dây dưa, một lúc lâu mới buông cô ra, đầu chống lên đầu cô, chớp mũi cọ xát chớp mũi cô, khóc miệng nhẹ cong lên thành nụ cười, nói: "anh không ngăn ngại."

An Nhiên bĩu môi nhìn anh một lúc lâu, mới lẩm bẩm: "không vệ sinh."

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười to lên, cúi đầu lại hôn cô một lúc lâu,

mới buông cô ra, nói: "dậy đi, đi đánh răng rửa mặt trước, sau đó gọi cho Hoàng tổng giám, ăn sáng xong, anh đưa em đến bệnh viện."

Nghe vậy, An Nhiên nghe lời gật đầu, từ trong tủ quần áo lấy đồ ra để thay, liền đi vào trong nhà tắm.

Nhân lúc cô đi rửa mặt, Tô Dịch Thừa đi vào bếp làm hai cái bánh sandwich đơn giản thành bữa sáng của hai người hôm nay.

An Nhiên gọi điện thoại cho Hoàng Đức Hưng xin phép nghỉ một ngày, Hoàng Đức Hưng cũng không nói gì, chỉ rất trách nhiệm nhắc cô thời gian dự án 'trang viên thể thao' kia rất gấp rút, hạn cuối là trước cuối tuần sau phải giao bản thảo thiết kế cho ông ta, ông ta sẽ sắp xếp người để làm ra mô hình mô phỏng bản vẽ.

An Nhiên biết mình đã kéo dài dự án này nhiều ngày rồi, cũng biết tất cả điều ông ta nói đều đúng, quả thật nếu không nhanh lên, giao bản thảo thiết kế, tính thời gian làm mô hình, không phải nói là làm xong là có thể lập tức xong được.

Tô Dịch Thừa lái xe đưa cô đến bệnh viện, ở tầng dưới bệnh viện, vừa định xuống xe cùng An Nhiên, thì thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, nhắc anh sáng nay có cuộc họp, anh nhất định phải tham dự.

An Nhiên quan tâm nói với anh: "không cần đi lên cùng em, anh mau đi đi."

Tô Dịch Thừa nhìn đồng hồ, mình quả thật không có nhiều thời gian để đi lên cùng cô, chỉ có thể gật đầu, nhìn cô nói: "anh đi trước, một mình em cần thận một chút."

An Nhiên gật đầu, khẽ cười với anh.

Khi An Nhiên đến phòng bệnh, Lâm Lệ đã tỉnh, ngoài cửa dường như cả đêm qua Trình Tường chưa hề trở về, vẫn mặc bộ lễ phục chú rể, trên cái quần âu còn dính vết máu của Lâm Lệ khi ngã xuống ngày hôm qua.

An Nhiên đẩy cửa đi vào, thấy ba Lâm và mẹ Lâm đang im lặng thật đau đớn, mà Lâm Lệ thì mở to mắt, không hề có tiêu cự nhìn trần nhà, cả người im lặng không nói một câu, nhìn rất đau đớn.

"Lâm Lệ." An Nhiên tiến lên, nhẹ nhàng gọi tên cô ấy. Nhưng thấy cô không hề phản ứng, ánh mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, không hề nháy mắt.

Mẹ Lâm nhìn con gái như vậy, đau lòng thắt ruột, nói: "Tôi qua tỉnh lúc mười một giờ, vừa tỉnh liền đưa tay vuốt bụng mình, hỏi đứa bé còn không." Nói xong, không néo được nước mắt, lẩy chả chảy xuống. Ba Lâm ở bên cạnh cũng không kiềm chế được, quay đầu đi, không nhìn cô ấy.

Mẹ Lâm tiếp tục nói: "khi biết đứa bé không còn, nó cứ nhìn chằm chằm bác, một lúc lâu mới vô lực cười cười, sau đó lại nhắm mắt ngủ. Sáng nay khi hai bác tỉnh lại, đã thấy nó nhìn chằm chằm trần nhà như thế, gọi cũng không thưa."

An Nhiên đau lòng đưa tay sờ sờ đầu Lâm Lệ, trong lòng cũng đau đớn theo.

"Cốc cốc cốc ..." Lúc này tiếng gỗ cửa phòng bệnh vang lên.

Tưởng là y tá đến đo nhiệt độ, ba Lâm xoay người ra mở cửa. Cửa được mở ra, thấy người đứng bên ngoài không phải là y tá, mà là cha mẹ Trình Tường.

Trong tay mẹ Trình còn mang theo bình giữ nhiệt, mà ba Trình cầm một chiếc túi, bên trong là vài bộ quần áo cho Lâm Lệ thay.

"Ông thông gia, tiểu Lệ tỉnh chưa?" Mẹ Trình cầm bình giữ nhiệt đi vào, đây là cháo gà mà bà đã hầm cả đêm, rất tốt cho người sắp thai. Không nói đến những điều khác, bây giờ quan trọng nhất là chăm sóc tốt cho sức khỏe của Lâm Lệ.

Ba Lâm nhìn bọn họ, vẻ mặt khá gay gắt, nghĩ tới Lâm Lệ hiện tại như thế, tất cả đều là vì Trình Tường, sự khó chịu và oán hận trong lòng thoáng cái dâng lên, nhìn bọn họ lãnh đạm nói: "ông bà đi ra ngoài đi, bây giờ tiểu Lệ không muốn gặp bất cứ ai trong Thông gia."

"Ông thông gia, chúng tôi biết toàn bộ chuyện này phải trách Trình Tường nhà chúng tôi, nhưng mà lúc này không phải là lúc oán trách, chăm sóc tốt cho Lâm Lệ mới là cấp thiết nhất." Mẹ Trình uyển chuyển nói, cầm bình giữ nhiệt chứa cháo gà đi vào: "đây là

cháo gà mà tôi đã hầm cả đêm qua, rất tốt cho thân thể."

"Bà đi ra ngoài, tiểu Lệ nhà chúng tôi không cần ăn cháo gà gì đó nhà ông bà, con tôi tôi thương, không cần ông bà đến giả vờ già vịt." Tâm trạng mẹ Lâm có phần kích động, vừa nói vừa đẩy bọn họ ra ngoài.

"Bà thông gia, bà đừng như vậy, chúng tôi biết tất cả là do Trình Tường nhà chúng tôi không tốt, nhưng mà bây giờ chuyện đã xảy ra, mọi người chúng ta phải cùng nhau chăm sóc tốt cho tiểu Lệ mới là quan trọng nhất." Mẹ Trình giải thích.

"Không cần, ông bà đi ra ngoài, chúng tôi không muốn trông thấy các người." Mẹ Lâm khăng khăng đẩy bọn họ ra ngoài.

Đang lúc bọn họ cãi vã, Lâm Lệ chậm rãi quay đầu, ánh mắt có chút trống rỗng kia nhìn bọn họ, rất lâu sau mới mở miệng: "tôi muốn gặp Trình Tường." Thanh âm kia cực kỳ khô khốc, khàn khàn khiến người ta đau lòng.

Nghe vậy, mấy người đều yên tĩnh lại, sững sờ nhìn cô, có phần bất ngờ, vào lúc này, cô lại vẫn bằng lòng gặp Trình Tường.

"Lâm Lệ?" An Nhiên hơi lo lắng nhìn cô, đưa tay cầm thật chặt tay cô.

Lâm Lệ lướt sang nhìn chăm chăm An Nhiên, một lúc lâu, một lần nữa nói: "ta muốn gặp Trình Tường."

An Nhiên nhìn cô, khuyên lơ: "anh ta không tới, Lâm Lệ, chúng ta xuất viện rồi hãy tìm anh ta đi." An Nhiên không dám để cô ấy gặp Trình Tường, sợ tâm trạng cô ấy quá kích động.

Lâm Lệ lắc đầu, chỉ thản nhiên nói: "giúp ta gọi anh ta vào đây, ta biết anh ta ở bên ngoài."

An Nhiên quay đầu nhìn ba Lâm và mẹ Lâm một cái, ánh mắt dò hỏi bọn họ.

Mẹ Lâm bước lên phía trước, đứng ở đầu giường nói với giọng thương lượng với Lâm Lệ: "tiểu Lệ, Trình Tường không có ở bên ngoài, trước hết dưỡng tốt cho cơ thể đã, có được không."

Lâm Lệ nhàn nhạt cười, nói: "mẹ, con không sao, để cho anh ta vào đây, con có chút chuyện muốn hỏi rõ." U mê lâu như vậy, đã đến

lúc cô nén tinh táo lại rồi.

Mẹ Lâm muốn nói lại thôi, nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu, để cho An Nhiên ra ngoài gọi Trình Tường đi vào.

Trình Tường nghe Lâm Lệ muốn anh ta vào, lảo đảo đi vào, đầu tóc rối bời, quần áo trên người cực kỳ nhăn nheo, cộng thêm râu ria mới mọc, cùng với đôi mắt có chút hốc hác, cả người nhìn rất chật vật.

"Lâm Lệ." Trình Tường đi tới, nhìn Lâm Lệ, cả người có chút kích động, hốc mắt hồng hồng, đưa tay muốn chạm vào mặt cô, Lâm Lệ lại nghiêng sang một bên. Nhìn cô, Trình Tường đau đớn nói: "thật xin lỗi."

Nghe vậy, khóc mồi Lâm Lệ nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong mắt lại bộc lộ vẻ đau thương, cô yêu người đàn ông này mười năm, toàn tâm toàn ý yêu anh ta, không ngại biến thành thế thân của người khác trong lòng anh ta, không ngăn ngại trong lòng anh luôn dành một vị trí cho người phụ nữ khác, bởi vì cô luôn tin tưởng, mười năm tình cảm, ít nhất anh ta cũng có chút ít yêu mình, cho dù chỉ là rất ít, chỉ cần chút này cô sẽ cảm thấy tình cảm mình dành cho anh ta mười năm nay không phải là vô ích, không phải là không đáng giá. Thế nhưng mà ...

"Trình Tường." Quay đầu nhìn anh ta, Lâm Lệ nhàn nhạt mở miệng, thanh âm khàn khàn khô khốc, nói: "Mười năm qua, anh từng yêu tôi không?"

Trình Tường không ngừng gật đầu, "yêu!" Có lẽ trước đây không xác định, có lẽ trước đây trong lòng anh còn chôn dấu bóng dáng của Tiêu Tiêu, nhưng mà, vào này hôm qua, anh nhìn cô nhắm hai mắt nằm trong lòng mình, sắc mặt tái nhợt, anh rõ ràng cảm giác được mình sợ mất cô đến nhường nào, thế mới biết, thì ra từ bao giờ anh đã sớm yêu cô, yêu cô gái luôn thích cười, yêu cô gái luôn nói yêu anh không hề che giấu, yêu cô gái luôn ôm cổ anh cười tít mắt hôn anh. Anh không biết mình yêu từ lúc nào, thế nhưng đến lúc nhận ra thì đã yêu sâu đậm rồi.

Lâm Lệ cười, lắc đầu, nói: "anh không yêu tôi, đừng dối lòng

mình."

"Không phải, anh thực sự yêu em, thật sự!" Trình Tường vội vàng muốn giải thích, lại bị Lâm Lệ thảng thừng ngắt lời.

"Anh yêu tôi thì sao lại chạy khỏi hôn lễ với tôi, anh yêu tôi thì sao lại đi ôm một người phụ nữ khác." Lâm Lệ nói rất bình tĩnh, nhưng không biết làm sao nước mắt lại không một tiếng động từ hốc mắt chảy xuống.

"Anh. . . ." Trình Tường muốn giải thích, lại phát hiện mình căn bản là có miệng khó biện bạch.

"Tôi yêu anh mười năm, tôi biết trong lòng anh vẫn có một hình bóng mà anh yêu rất sâu đậm, tôi biết anh thường nhìn chăm chắm vào tóc tôi nghĩ đến người ẩn sâu trong lòng anh, tôi không ngăn ngại, thật sự không ngăn ngại, không ngăn ngại mình chẳng qua chỉ là thể thân của người khác, không ngăn ngại anh không thể yêu tôi giống như tôi yêu anh." Lâm Lệ nói xong, nhìn chăm chắm vào anh ta, đưa tay, chậm rãi hướng lên mặt anh ta, nhẹ nhàng đụng vào người đàn ông mà cô từng yêu từ khi cô biết yêu, vẫn luôn yêu, nước mắt không nén được lăn xuống, tiếp tục nói: "tôi cho là chỉ cần thời gian dài, anh sớm muộn sẽ quên dần đi bóng dáng trong lòng, mà anh cuối cùng sẽ yêu tôi, cho dù chỉ là một chút, tôi thực sự không tham lam, chỉ cầm anh yêu tôi một chút, tôi liền giữ vững được quyết tâm của mình."

"Anh yêu em, không chỉ một chút." Trình Tường nắm tay cô, để tay cô kề sát vào mặt mình.

An Nhiên đứng bên cạnh có chút đau lòng quay mặt đi, đưa tay lên che miệng mình, cố gắng để mình khóc thành tiếng.

Lâm Lệ khẽ lắc đầu, khóc miệng nhàn nhạt cười: "trước kia tôi quá ngu ngốc, cảm thấy, cảm thấy chỉ là vẫn đề thời gian, chỉ cần tôi đủ kiên nhẫn, chỉ cần tôi săn lòng chờ đợi, sẽ có một ngày anh quay đầu lại, liếc nhìn tôi, thế nhưng tôi đã quên tôi và anh giống nhau, đều quá cố chấp, khi tôi lặng lẽ chờ anh thì anh đã lặng lẽ chờ người anh yêu, cho dù anh biết anh và người kia là không thể nào, nhưng anh vẫn lặng lẽ để lại một vị trí trong lòng mình cho cô

ta."

Trình Tường nắm chặt tay cô, đặt ở khóe miệng vừa hôn, vừa lắc đầu, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Im lặng một lát, Lâm Lệ thu tay lại, nhìn chăm chăm anh, trong lòng như là đã ra quyết định gì đó, nói: "tối hôm qua tôi đã suy nghĩ cả đêm, rõ cục nghĩ thông suốt rồi, tôi nên buông tay rồi, tôi không nên mạo hiểm níu kéo một người đàn ông vĩnh viễn không thể yêu tôi, mười năm không thể yêu tôi, mười năm không thể quét sạch bóng dáng kia, như vậy có nhiều thời gian hơn nữa cũng chỉ phí công mà thôi."

"Sẽ không, Lâm Lệ, anh yêu em, thật sự yêu em, hãy tin anh, tin anh có được không." Trình Tường nắm tay cô, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống.

Lâm Lệ thu tay lại, lắc đầu nói: "đã quá muộn." Giơ tay lên, rút chiếc nhẫn mà đích thân anh đeo lên ngón áp út bên trái của cô ngày hôm qua ra, thả vào trong tay anh, quay đầu, nhìn chăm chăm vào trần nhà, nói: "đã quá muộn, tôi mệt rồi, tôi không thể yêu được nữa."

"Vậy đến lượt anh, lần này đến lượt anh yêu em, có được không." Trình Tường đặt chiếc nhẫn kim cương vào trong lòng bàn tay cô, bàn nay nắm chặt tay cô.

Lâm Lệ quay đầu nhìn, lắc đầu, chậm rãi đặt tay lên bụng mình, nơi đó vẫn băng băng, nhưng đã từng có một sinh linh nhỏ bé ở nơi này, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của nó, nhưng bây giờ thì đã không còn rồi, nghĩ đến đó, nước mắt không kìm được lại ào ào chảy xuống: "đã quá muộn Trình Tường, đứa bé mất rồi, ngay cả cái lý do cho chúng ta ở cùng nhau cũng mất rồi, tất cả đã quá muộn, tất cả đã quá muộn. Tôi sẽ không yêu anh nữa, tình yêu của tôi dành cho anh mười năm nay đã tiêu hao hết rồi, không thể được nữa." Nói xong, nước mắt càng chảy mãnh liệt hơn, làm ướt gối cô.

"Sẽ không muộn, chỉ cần em băng lòng, thì vĩnh viễn sẽ không muộn. Đứa con mất rồi, chúng ta sẽ có nữa, có bao nhiêu cũng có

thể, có được không." Năm tay cô, Trình Tường vội vàng nói: "Lâm Lệ, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, lần này trong lòng anh chỉ có em, cho chúng ta một cơ hội bắt đầu nữa, có được không."

Rút tay lại, không lưu luyến, Lâm Lệ quả quyết cự tuyệt: "không quay lại được, tôi sẽ không yêu anh nữa, từ lúc anh chạy khỏi hôn lễ ngày hôm qua, từ lúc anh kéo tay tôi, từ lúc đứa bé mất đi, chúng ta đã không bao giờ có thể bắt đầu lại, tôi không bao giờ yêu anh nữa."

Nói xong, hít một hơi thật sâu, quay đầu đi chỗ khác không nhìn tới anh ta,, nói: "được rồi, điều tôi muốn nói cũng đã nói xong rồi, mời đi đi, tạm thời tôi không muốn gặp lại anh, quần áo của tôi trong nhà anh, tôi sẽ mau chóng thu dọn chuyển ra ngoài."

"Lâm Lệ." Trình Tường gọi cô, lắc đầu không muốn tiếp nhận những gì cô vừa nói.

"Tiểu Lệ, con đừng như vậy, Trình Tường biết sai lầm rồi, con cho nó thêm một cơ hội nữa." Mẹ Trình đi tới, muốn nói thay cho con trai.

Nén nước mắt, Lâm Lệ không nhìn bà, chỉ nói: "Ba, ba bảo bọn họ ra ngoài đi, con không muốn gặp lại bọn họ."

Nghe vậy ba Lâm gật đầu, xoay người nói với Trình Tường và vợ chồng Trình gia: "mời đi ra ngoài, đừng quấy rầy con gái tôi nghỉ ngơi."

"Ông thông gia, ông —" Mẹ Trình còn muốn cứu vãn, lại bị ba Lâm trực tiếp ngắt lời.

"Đừng gọi loạn, con gái tôi không hề kết hôn với con trai bà, muốn tìm con dâu, thì tìm người khác đi, nhà chúng tôi không với cao được, cũng không cần!" Ba Lâm nói xong, cùng mẹ Lâm vội vàng đẩy bọn họ đi ra ngoài.

Lâm Lệ nghiêng người đi, cắn chặc môi, cả người vì khóc, mà không ngừng run rẩy.

An Nhiên nhìn cô, tiến lên nửa ngồi phía trước cô ấy, nắm tay cô ấy thật chặt, lúc này cô không cần nhiều lời, có lẽ chỉ cần ở bên cô ấy như vậy là đủ rồi.

Chương 91: Quyết định của Lâm Lệ

Tô Dịch Thừa có chút mệt mỏi mở cửa đi vào, thả cặp công văn trong tay lên trên ghế sô pha trong phòng khách, người cũng theo đó ngồi xuống ghế sô pha.

Ngửa đầu tựa vào ghế sô pha, dường như tối nay uống khá nhiều, dự án ban khoa học kỹ thuật kia đã được công bố chính thức bằng văn kiện, mấy ngày nữa sẽ bỏ phiếu chọn ra người phụ trách dự án. Thật ra thì trong quan trường xác thực là có quyết định nội bộ, lão Trương mới đây gọi điện cho anh, bảo anh chuẩn bị kĩ càng bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp nhận công việc, hơn nữa còn bảo anh chuẩn bị lời phát biểu sau khi được bổ nhiệm.

Hiển nhiên tin tức rất nhanh bị rò rỉ, hai ngày nay, anh phải đi xã giao nhiều hơn rất nhiều, muốn từ chối, nhưng từ chối không được.

Buổi tối uống nhiều rượu, mặc dù không say, nhưng mà đầu rất choáng váng, vừa rồi trở về là do thư ký Trịnh tìm xe taxi, xe cũng để lại thị ủy rồi.

Cửa thư phòng bị mở ra, An Nhiên ngáp bưng cái chén đi ra rót nước, hai ngày này cô bận bịu nhiều việc, một mực bận bịu chuyện bản thiết kế 'trang viên thể thao' kia, hôm nay là cuối tuần, ngồi trong thư phòng cả ngày, cuối cùng cũng đã vẽ ra được đại khái hình dạng bản vẽ. Hai ngày nay trừ bận rộn chuyện bản vẽ, chuyện Lâm Lệ cô vẫn luôn lo lắng, may mắn, khi sáng đến viện thăm cô ấy, dường như cô ấy đã khỏe hơn rất nhiều, trên mặt mặc dù không nở nụ cười nhiều, nhưng cũng không trống rỗng như trước, mẹ Lâm Lặng lẽ nói cho cô biết hai ngày nay Lâm Lệ đã tốt hơn nhiều, mặc dù khẩu vị vẫn không tốt, nhưng cô ấy vẫn cố gắng ép mình ăn nhiều, bà biết đây là cô ấy đang cố gắng không

để mình và ba Lâm lo lắng, mặc dù trong khoảng thời gian này sẽ rất gian nan, nhưng bà tin tưởng Lâm Lệ sẽ khá hơn, có thể trở về một Lâm Lệ thích cười trước kia, một Lâm Lệ không có buồn phiền.

Thật ra thì An Nhiên nhìn ra được Lâm Lệ cũng chưa hoàn toàn buông xuống, có đôi khi, trong lúc lơ đãng cô có thể bắt gặp tay cô ấy vuốt vuốt bụng, như muốn tìm cái gì, sau đó vuốt ve, nước mắt lại chảy xuống, rồi sợ bọn họ nhìn thấy nên nhanh chóng để xuống, có đôi khi, lơ đãng cô còn có thể bắt gặp cô ấy luôn len lén lấy tay lau đi dòng nước mắt trên mặt.

An Nhiên biết cô đang cố gắng hết sức rồi, dù sao tình cảm nhiều năm như vậy, nói buông tay, cũng không phải bỗng chốc có thể không nghĩ nữa, cô ấy cần thời gian, tất cả bọn họ cần thời gian.

Mải mê suy nghĩ đi vào phòng bếp, khi đi qua phòng khách mới phát hiện ra Tô Dịch Thừa đã trở về.

“Tô Dịch Thừa?” Bưng cái chén đi vào phòng khách, đặt cái chén lên bàn trà, nhìn anh nhắm hai mắt dựa đầu vào ghế, trên người tràn đầy mùi rượu.

Thấy anh không trả lời, An Nhiên tiến lên, vỗ nhẹ anh, lại nhẹ giọng gọi: “Tô Dịch Thừa?”

Tô Dịch Thừa không mở mắt, đột nhiên đưa tay, dùng sức kéo An Nhiên ngồi lên đùi của mình, vùi đầu vào hõm vai cô, hai tay vòng qua thắt lưng cô.

An Nhiên sững sờ một lúc lâu mới kịp phản ứng, đưa tay vỗ vỗ anh: “Tô Dịch Thừa, anh làm sao vậy? Uống rượu say sao?”

Cau mày thầm nói: “không phải đã bảo anh đừng có uống rượu nữa mà, chẳng biết quý trọng dạ dày của mình.”

Tô Dịch Thừa chậm rãi ngẩng đầu, híp mắt nhìn cô cười, nói: “Anh thích bộ dạng lúc em đi ra ngoài cùng anh?”

An Nhiên sững sờ, có chút khó hiểu, hỏi: “em đi ra ngoài với anh là cái dạng gì?” Mới chỉ cung ra ngoài trong một trường hợp chính thức, cũng không có dồn sức trang điểm, nên thành cái dạng gì sao!

Tô Dịch Thừa lại vùi đầu vào cổ cô, rầu rĩ nói: "ở bên ngoài, em sẽ gọi anh là Dịch Thừa." Anh thích cô gọi tên anh bằng hai chữ, giọng nói dịu dàng, rất dễ nghe.

Thấy anh nói như thế, lúc này An Nhiên mới nhận ra đúng là có chuyện như thế, ở bên ngoài, vì thân phận đặc biệt của anh, làm bà xã của anh cần đủ khí thế và phong thái, cô luôn sợ mình làm không tốt, cho nên mỗi lần cùng anh ra ngoài, luôn thận trọng hơn, thận trọng như thế nên cô sẽ không quên cô đóng vai một quan phu nhân tốt phải chăm chú nhìn anh, dịu dàng gọi tên anh.

Mà ở trong nhà, dù anh đối xử rất tốt với cô, nhưng dù tốt thế nào, có lẽ là do thời gian không lâu, dù thế nào cô cũng không được tự nhiên, vẫn có chút không thoải mái được, cho nên lần nào cũng gọi cả tên họ của anh.

"Anh ... rất để ý sao?" An Nhiên có chút không xác định hỏi.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, nhìn chăm chú vào mắt cô, xem ra anh thật sự phải khai thông cho cô về vấn đề xưng hô này, nghĩ như vậy, liền nghiêm túc hỏi: "em cảm thấy một người vợ. lúc nào cũng lấy tên họ ra gọi chồng mình, đây là bình thường sao?"

An Nhiên ngẩn người, cuối cùng lắc đầu, hình như đúng là nghe không được tự nhiên.

Tô Dịch Thừa mỉm cười gật đầu, việc cô lắc đầu là một đáp án vừa lòng trong kế hoạch của anh, tiếp đó lại hỏi: "vậy sau này em gọi anh là gì?"

An Nhiên suy nghĩ một chút, thầm dò hỏi: "a Thừa?" Dường như tất cả mọi người đều gọi anh như thế, bố chồng, mẹ chồng, ông nội, còn có Diệp Tử Ôn, Tiêu hội trưởng đều như thế.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, khom người hôn môi cô, khẽ cắn môi cô, nói: "anh thích em gọi anh là Dịch Thừa."

An Nhiên cười khẽ, đáp lại nụ hôn của anh, trong lúc thân thiết, dán vào môi anh khẽ gọi: "Dịch Thừa."

Cũng không biết là do giọng nói dịu dàng, đặc biệt hấp dẫn người khác, hay là do rượu trong cơ thể lúc này phát huy tác dụng, nụ hôn vốn chỉ mang tính chất trừu tượng đã trở nên nồng nàn, lực

ôm cô của Tô Dịch Thừa từ từ tăng lên, dường như muốn cô nhập vào máu thịt mình, để hai người hợp làm một thể.

An Nhiên không nghĩ tới nụ hôn này sẽ trở nên ngày càng khó cứu vãn, cái ôm của anh ngày càng nóng bỏng, nụ hôn của anh ngày càng sâu sắc, mặc dù bản thân muốn đẩy anh ra, nhưng đến lúc đưa tay ra đẩy, chỉ cảm thấy cả người không có hơi sức, cô có thể cảm giác được tư thế ngồi của hai người vừa rồi, đã biến thành nửa nằm xuống. Mà tay anh đã thấp dần luôn vào thăm dò trong vạt áo cô, nhen nhóm ngọn lửa nóng trên người cô, rất nhanh, quần áo bị cởi ra, mà nụ hôn của anh cũng từng chút từng chút đi xuống dưới.

"Đừng ..." An Nhiên nghẹn ngào, ngượng ngùng sử dụng chút hơi sức cuối cùng đẩy anh ra, nhìn anh: "anh, anh còn chưa."

Hai tay Tô Dịch Thừa chống ở hai bên sườn cô, mắt nhìn chăm chăm vào cô, ngọn lửa trong đôi mắt dường như có thể đốt cháy người, mồ hôi trên trán làm ướt tóc anh, áo sơ mi không biết đã bị nới lỏng từ lúc nào, nhiệt độ của cả người và căn nhà đều tăng lên cao.

"Em xác định không muốn sao?" Tô Dịch Thừa chịu đựng nhìn cô phía dưới mình, thanh âm căng cứng như dây cung, ám ách, trầm thấp.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, nhìn anh vì mình mà cố nén dục vọng, cũng nhìn thấy bản thân trong mắt của anh, không nói nổi lời từ chối, giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt anh, khẽ nói: "về phòng, về phòng được không?" Cũng không biết là có phải nhiệt độ trong phòng đang thiêu đốt cô không, mặt cô đỏ au, dường như có thể nhão ra máu.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, không nói chuyện, ôm thắt lưng cô, đá văng cửa phòng đi vào trong.

An Nhiên hối hận rồi, vô cùng vô cùng hối hận, hối hận không nên nhất thời mềm lòng, mới khiến cho mình hôm sau cả người sắp mệt rã rời rồi! An Nhiên nằm ở trên giường, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, xuyên qua màn cửa sổ, chiếu vào trong phòng, ánh sáng

kia đã nhắc nhở lúc này đã không còn sớm, người bên cạnh sớm đã không còn ở đây, bên giường cũng đã lạnh như băng.

Mở mắt nằm ở trên giường một lúc lâu, An Nhiên mới chống tay muốn thức dậy, đau nhức trên người lại nhắc nhở cô một lần nữa về sự điên cuồng tối qua, trong lòng lại hung hăng mắng chửi Tô Dịch Thừa thêm mấy lần, nhưng có chút hâm mộ thể lực anh lại dõi dào như thế, rõ ràng tối qua người dùng sức nhiều hơn chính là anh, hơn nữa nếu cô không nhớ nhầm thì tối qua mình bị anh dày vò đến mê man ngủ đi hẳn là lúc hơn một giờ sáng rồi, sáng sớm nay, mang máng anh dậy lúc sáu giờ đi tập thể dục, dường như lúc đi làm còn nói gì đó bên tai cô.

"Chẳng lẽ tập thể dục buổi sáng thật có thể rèn luyện thể lực vượt trội?" An Nhiên nói thầm.

Lê lết thân thể mệt mỏi xuống giường, lấy bộ quần áo mà sáng nay Tô Dịch Thừa đã chuẩn bị cho cô, đi thẳng vào nhà tắm, xả nước, thong thả tắm rửa, khi trở ra nhìn đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, đã gần 11 giờ rồi. Xoa bóp cái cổ rồi đi ra ngoài, từ tối qua đến giờ đúng là hơi đói, đi vào bếp xem một chút xem có gì có thể cho vào bụng, ở trên tủ lạnh trong bếp nhìn thấy tấm giấy ghi nhớ mà Tô Dịch Thừa để lại. "Trong tủ lạnh có sandwich, đun nóng lên rồi ăn."

Nhàn nhạt cười, vì sự quan tâm tỉ mỉ của anh mà cảm thấy trong lòng ấm áp.

Lúc chiều An Nhiên mua hoa quả đến thăm Lâm Lệ, lúc vào cửa, vẫn nhìn thấy Trình Tường chờ bên ngoài, mấy ngày nay dường như anh ta hốc hác đi rất nhiều, ngay cả râu ria mới mọc cũng không cạo, hoàn toàn không còn vẻ tuấn tú trước kia, nếu trước đây Lâm Lệ nhìn thấy một Trình Tường như vậy, biết đâu cô ấy sẽ không đám đầu vào ngõ cụt, từ trước đến giờ cô ấy đều thích mỹ nam, nhưng mà sự đời khó đoán, ai biết bọn họ sẽ ra nông nỗi này.

"Lâm Lệ cô ấy có khỏe không?" Đứng trước phòng bệnh, Trình Tường chắn trước mặt cô hỏi như vậy.

An Nhiên nhìn anh ta, trong lòng không khỏi cảm khái, bọn họ

đã từng là bạn rất thân, nhưng bây giờ.

Thản nhiên nói: "Rất khỏe."

Trình Tường gật đầu, khéo miệng nhẹ nhàng cười gượng: "vậy thì tốt."

Nhin anh ta, rồi khuyên nhủ: "anh trở về đi thôi, Lâm Lệ sẽ không gặp anh." Lần này trái tim Lâm Lệ đã hoàn toàn chết lặng, hoàn toàn quá đau đớn, cho nên mới phải hoàn toàn từ bỏ. Lần này Trình Tường thật sự làm tổn thương cô ấy quá sâu, trước mặt bao nhiêu người chạy khỏi hôn lễ, cũng vì anh ta, đã làm mất đi đứa bé, gặp phải từng chuyện từng chuyện này đã khiến người ta khó chịu rồi, huống chi anh ta còn khiến cho Lâm Lệ một lần hứng chịu tất cả, bảo sao người ta phải từ bỏ.

"Anh đợi ở đây, không gặp anh cũng không sao, anh biết cô ấy không sao là được." Nhìn phòng bệnh, Trình Tường nhàn nhạt nói.

"Sớm biết hôm nay cớ gì hồi đó làm, hai người đi đến nông nổi như bây giờ đều là tự anh gây ra, anh coi tình yêu của Lâm Lệ là đương nhiên, căn bản không hề quý trọng tình cảm của cô ấy dành cho anh." An Nhiên có chút tức giận chỉ trích.

Trình Tường cười gượng, nói: "anh chưa từng nghĩ sẽ rời bỏ cô ấy."

"Vậy anh đã làm cái gì." Hết lần này đến lần khác đi gặp người phụ nữ kia, thậm chí vì người phụ nữ kia mà chạy khỏi hôn lễ, anh ta như thế, muốn người khác nghĩ thế nào, muốn Lâm Lệ nghĩ thế nào.

Trình Tường ngồi ở đó, một câu cũng không nói được.

An Nhiên đứng một lúc, cuối cùng lắc đầu xoay người đi thẳng vào phòng bệnh.

Hôm nay Lâm Lệ đã chuyển biến khá hơn hôm qua, thấy cô đi vào, khéo miệng cũng mơ hồ cười lên, nói: "không phải là mi bận bịu thiết kế sao, không cần ngày nào cũng tới đây."

"Không muốn ta tới, vậy mi xuất viện sớm một chút cho ta, đừng có ở lì trong bệnh viện, xui xẻo." An Nhiên đặt hoa quả xuống, đúng lúc mẹ Lâm đi từ phòng vệ sinh ra, nhìn thấy An

Nhiên, vội vàng cười nói: "An Nhiên đến rồi." Vừa nói vừa vội vàng khách sáo rót nước cho An Nhiên. Bọn họ không quen ai ở đây, Lâm Lệ cũng không có nhiều bạn bè, lần này Lâm Lệ nằm viện, mọi chuyện may nhờ có vợ chồng An Nhiên hỗ trợ: "uống ngụm nước đã."

An Nhiên vội đưa hai tay nhận lấy, nói: "mẹ Lâm, bác không cần khách sáo với cháu như vậy."

Ngồi xuống ghế sô pha, An Nhiên thuận miệng hỏi thăm tình hình Lâm Lệ hôm nay, mẹ Lâm nói cho An Nhiên, Lâm Lệ bình thường, ở lại bệnh viện hai ngày là có thể xuất viện. Ngoài ra, bà còn nói, chỉ cần chờ Lâm Lệ xuất viện, bọn họ liền về quê, dù sao bây giờ ở đây Lâm Lệ cũng không có nghề nghiệp, trở về đó, cũng tiện cho hai ông bà chăm sóc.

Nghe Lâm Lệ nói sẽ về quê, An Nhiên vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Lệ, hỏi: "mì muốn đi về?" Cô nghĩ Lâm Lệ muốn nghỉ dưỡng một thời gian, không nghĩ tới cô ấy muốn rời khỏi Giang Thành.

Lâm Lệ nhàn nhạt nhìn cô ấy, khẽ cười, gật đầu, "ừ."

"Lâm Lệ, mì."

Lâm Lệ ngắt lời cô, nói: "ta biết mì muốn nói gì, nhưng mà ta đã nghĩ kỹ, ba mẹ ta cũng không còn trẻ rồi, trong nhà cũng không có anh chị em nào khác, nếu ta còn ở lại Giang Thành, bọn họ ở nhà, xa như thế, bọn họ thật cũng không vui vẻ, không có ai bên người. Cho nên, ta muốn trở về, bọn họ nuôi ta bao nhiêu năm như vậy, sắp tới đến lúc ta phải phụng dưỡng tốt họ rồi."

"Lâm Lệ, Giang Thành có lẽ có rất nhiều chuyện khiến mì không vui, nhưng mà cũng rất nhiều chuyện vui để hồi tưởng, mì thật sự cam lòng bỏ đi sao?" Cái gì mà cần chăm sóc ba Lâm mẹ Lâm, chẳng qua chỉ là cái cớ, cô ấy chỉ muốn trốn tránh, tránh khỏi nơi đau lòng này.

Lâm Lệ nhàn nhạt lắc đầu, mở miệng nói: "những hồi ức vui vẻ đều liên quan đến anh ta, ta không muốn phải nhớ lại. Nói ta trốn tránh cũng tốt, nói ta không dám đối mặt cũng được, có một số việc, ta cần thời gian để quên đi."

An Nhiên im lặng, nhìn cô ấy, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, “mi thật sự quyết định rồi?”

Nhin cô, Lâm Lệ bình tĩnh gật đầu, “ừ, quyết định.” Nơi này đúng là có rất nhiều kỉ niệm rất tốt đẹp, rất vui vẻ, nhưng mà những kỉ niệm kia đều là người đó cho cô, mà anh ta cũng cho cô những kí ức cực kỳ đau đớn, những kí ức đó, nhớ lại một lần, là một lần đau thấu xương, ở lại Giang Thành, đau đớn còn nhiều hơn vui vẻ. Mười năm nay cô sống vì người khác, sau này cô muốn là chính mình.

Biết là ý cô đã quyết, An Nhiên không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu tôn trọng quyết định của cô.

Có lẽ ra đi là sự lựa chọn tốt nhất cho cô ấy, đã muốn làm lại từ đầu, vậy nên đổi nơi chốn mới có thể cho cô một cuộc sống mới. Có lẽ sau này các cô không có nhiều cơ hội gặp lại, nhưng mà nếu làm thế đổi với cô ấy là tốt nhất, thì cô làm sao phản đối được.

An Nhiên lại ngồi cùng Lâm Lệ thêm một lúc lâu, rồi mới rời đi. Lúc đi, Trình Tường vẫn ngồi trên ghế nhựa bên ngoài, nhìn cô đi ra, khẽ gật đầu với cô.

An Nhiên nhìn anh ta, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

Có lẽ vì biết Lâm Lệ sẽ đi ngay, nên tâm trạng An Nhiên hơi rầu rĩ, chậm rãi đi dọc hành lang bệnh viện, trong lòng có loại cảm giác buồn rầu khó tả.

Toàn nhà bệnh viện đúng lúc chẵn nắng, lúc này trong vườn hoa bệnh viện, có rất nhiều người nhà và bệnh nhân qua lại trên bãi cỏ, cũng có người ngồi trên ghế đá chuyện trò.

An Nhiên đi ngang qua, vô ý nhìn theo, nhưng trùng hợp lại thấy một thân ảnh nhỏ quen thuộc, một mình ngồi trên một cái ghế đá, tay cầm đồ chơi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ tâm tình không tốt lắm.

An Nhiên bước lên, nửa ngồi xuống trước mặt đứa bé, đứa bé này không phải ai khác, chính là con trai Chu Hàn, đứa trẻ ngày đó bị dị ứng hải sản nghiêm trọng, bây giờ mới nhớ ra hai ngày trước

gặp phải Chu Hàn ở siêu thị gần bệnh viện, anh ta đã nói là tiểu quỷ nhà anh ta sốt cao phải nằm viện, không ngờ hôm nay trùng hợp lại gặp ở đây.

"Hắc, anh bạn nhỏ, có nhớ cô không?" An Nhiên mỉm cười chào hỏi đứa bé kia.

Đứa bé nhìn chăm chăm An Nhiên, dường như mãi một lúc mới nhận ra An Nhiên, nhìn cô một lát, thế mà lại cúi thấp đầu tiếp tục nhìn chăm chú vào cái robot biến hình trong tay.

An Nhiên ngồi xuống cạnh cậu bé, nhìn hỏi nó: "ở đây một mình sao, cha cháu đâu?"

Nghe vậy, thằng bé ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại không nói chuyện, sau đó liền quay đầu đi, tiếp tục nhìn chăm chăm vào món đồ chơi trong tay.

An Nhiên chán chường, nhưng cũng không thèm để ý, quyết định ngồi cạnh cậu bé, trước khi người chăm nom nó quay lại, mình sẽ ở cùng nó.

Một y tá trẻ tuổi lúc này đến đây, nhìn xung quanh một lát, dường như không tìm được người, hỏi thằng bé: "Chu Gia Bân, cháu gọi cho bố cháu chưa? Lúc nào anh ta tới đây đón cháu xuất viện."

Đứa bé kia ngẩng đầu nhìn cô y tá trước mắt, cuối cùng lắc đầu.

Cô y tá hơi không hài lòng nhíu mày, nói thầm: "sao lại có người cha vô trách nhiệm thế a, bệnh tình đứa bé này đã chuyển biến tốt mấy ngày rồi, cũng không thấy đến chăm nom, xuất viện cũng không có ai đón đón, phụ huynh cái kiểu gì vậy a."

Dường như An Nhiên nghe ra nguyên do, liếc nhìn thằng bé, vội vàng đứng lên hỏi cô y tá kia: "cô y tá, cô vừa mới nói gì a, cha đứa bé vẫn chưa tới đây sao?"

Cô y tá nhìn cô, hỏi: "cô là?"

"Ách, tôi quen cha đứa bé này." An Nhiên giải thích.

Cô y tá kia hiểu rõ, gật đầu, nói: "thế nếu cô là bạn của phụ

huynh đứa bé, vậy cô có thể giúp đỡ liên lạc với cha thằng bé không, sao mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng, ném con ở lại bệnh viện này rồi đi, đứa bé này đã hạ sốt rồi, sức khỏe đã không còn gì đáng ngại nữa. Cô bảo anh ta nhanh tới lo liệu thủ tục xuất viện, không nên chiếm giường lâu như vậy, hơn nữa, vi khuẩn gây bệnh cảm cúm rất nhiều, cứ ở lại bệnh viện lâu thế này cũng không tốt cho thằng bé.” Nói xong, xoay người đi về.

An Nhiên hơi bất ngờ, cô nhớ khi gặp Chu Hàn là ba ngày trước, chẳng lẽ ba ngày qua anh ta cũng không đến bệnh viện, hay là anh ta căn bản đã quên con mình ở bệnh viện?

An Nhiên nhìn thằng bé, thấy nó cúi đầu, mở miệng hỏi: “mấy ngày qua cha cháu không tới đây sao? Không ai ở bên cạnh cháu sao?”

Đứa bé có lẽ là hơi hướng nội, không nói chuyện, chỉ yên lặng lắc đầu.

An Nhiên chỉ cảm thấy người này quá vô trách nhiệm rồi, con mình nằm viện mấy ngày thế mà chẳng quan tâm gì, cũng không qua xem. Vừa định hỏi thằng bé số điện thoại của Chu Hàn không, thì mới nhớ hôm đó vì chuyện dây chuyền, anh ta đã cho mình số điện thoại.

Lấy điện thoại di động ra bắt đầu tìm lại lịch sử trò chuyện, gọi dãy số kia, điện thoại vang lên một lúc mới được người đón nghe. Ở bên kia điện thoại Chu Hàn dường như khá bất ngờ với cuộc điện thoại của An Nhiên, dù sao bọn họ cũng không quen thân, không đến mức có thể gọi điện hỏi thăm nhau.

“A lô?”

“Chu Hàn tiên sinh ư, có phải anh đã quên anh còn có con trai ở bệnh viện không, tôi đang ở cạnh con trai anh, vừa rồi có cô y tá tới đây, hỏi lúc nào anh đến lo liệu cho con trai xuất viện. Thằng bé đã hết sốt rồi, không việc gì phải tiếp tục ở lại bệnh viện, ngược lại có thể dễ bị lây vi khuẩn và vi trùng.”

Ở bên kia điện thoại Chu Hàn sững sốt, một lúc lâu mới nhàn nhạt nói: “tạm thời công ty tôi có việc cho nên mấy ngày nay tôi

vẫn phải đi công tác nước ngoài.” Vì đi công tác, cho nên mới không có thời gian đi bệnh viện xem. Cũng không biết tình hình của thằng bé.

“Vậy có sắp xếp người khác đến chăm sóc đứa bé không?” Thế này coi như là mình bận bịu công việc không rảnh rồi, vậy hẵn cũng phải tìm người khác đến chăm đứa bé chứ, đứa bé còn nhỏ như thế, để nó lại một mình ở bệnh viện như thế này sao có thể yên tâm. Nghe vậy, ở bên kia điện thoại Chu Hàn rõ ràng im lặng một lát, rất lâu mới mở miệng nói: “có thể đưa điện thoại di động cho thằng bé nghe được không?”

An Nhiên liếc nhìn thằng bé, hắng giọng gật đầu, đưa di động cho đứa bé ngồi cạnh cô, nói: “cha cháu muốn nói chuyện với cháu.”

Đứa bé sẵn sàng nhìn cô một lúc lâu, rồi mới cầm lấy di động từ trong tay cô, kề sát vào tai, nhẹ nhàng gọi: “cha.”

An Nhiên không biết bọn họ nói những gì, thấy đứa bé kia khẽ đáp vài câu có và không, một lúc lâu, mới trả lại di động cho An Nhiên.

An Nhiên cầm lấy điện thoại di động lại áp vào tai: “a lô?”

“Có thể làm phiền cô ngồi lại bệnh viện với thằng bé một lát được không, hiện tại tôi sẽ sắp xếp người đến đón thằng bé xuất viện. Chờ một chút tôi bảo người nọ gọi điện cho cô.” Bên kia điện thoại Chu Hàn nói như vậy.

Như thế, An Nhiên cũng chỉ gật đầu đồng ý, cúp điện thoại, lại ngồi cùng thằng bé một lát, không đến nửa tiếng, điện thoại lại vang lên, là một số lạ, An Nhiên biết hẵn là người mà Chu Hàn sắp xếp đến rồi. Nhận điện thoại, là giọng một người đàn ông, liền hỏi bọn họ đang ở đâu, nói mình đã ở cửa bệnh viện rồi, chờ một chút sẽ đến.

An Nhiên cảm thấy giọng nói này hơi quen quen, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói mình và thằng bé bây giờ đang ở trên bãi cỏ xanh rờn cạnh tầng một bệnh viện.

Người nọ lên tiếng rồi cúp điện thoại, lại đợi mấy phút đồng hồ,

An Nhiên đang đưa tay sờ sờ đầu thằng bé, đột nhiên nghe có người gọi mình từ phía sau, quay đầu lại, thấy Diệp Tử Ôn đang nhìn cô đây bất ngờ.

"Cô An Nhiên?!" Diệp Tử Ôn thật bất ngờ khi thấy người ngồi cạnh con trai Chu Hàn lại là Cố An Nhiên! Vừa rồi anh định mở cuộc họp ở công ty, đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Hàn, nói mong anh đến bệnh viện đón con trai anh ta, mà bản thân anh ta lúc này lại đang đi công tác nước ngoài, không thể nhanh chóng trở về được, hi vọng hai ngày này anh có thể giúp đỡ chăm sóc con trai anh ta. Anh lập tức đồng ý, liền hoãn cuộc họp lại, chạy đến bệnh viện trước, lại không ngờ rằng người liên lạc trong miệng Chu Hàn lại là Cố An Nhiên!

Chương 92: Buôn bức

An Nhiên cũng có phần bất ngờ người Chu Hàn gọi tới lại là Diệp Tử Ôn, nhưng mà nghĩ lại trước kia bọn họ là bạn tốt, bây giờ Chu Hàn không có ở đây, liên lạc với anh ta cũng không có gì là lạ.

"Sao cô lại ở đây?" Diệp Tử Ôn tiến lên, có chút khó hiểu nhìn An Nhiên.

An Nhiên đứng lên, giải thích: "tôi tới thăm bạn bè, đúng lúc gặp đứa bé này, sau đó y tá tới nói đứa bé bị bỏ lại ở bệnh viện này mấy ngày rồi, cho nên tôi mới gọi cho Chu Hàn."

Diệp Tử Ôn gật đầu, tiến lên nửa ngồi xuống trước mặt đứa bé, cười nói: "tiểu Bân, cha cháu đi công tác, cháu đến ở nhà chú vài ngày được chứ?" Thật ra thì chỉ từ sau chuyện lần trước, anh liền giữ liên lạc với Chu Hàn, thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau ra ngoài uống một chén.

Anh bạn Chu Gia Bân nhìn anh một lát, cuối cùng gật đầu. Nhận ra anh là chú đã đến thăm khi nó nhập viện lần trước, cha nói là

bạn tốt của cha, hơn nữa vừa rồi trong điện thoại cha cũng nói, sẽ có một người chú đến đón nó xuất viện, bảo nó về nhà cùng người chú đó.

Diệp Tử Ôn mỉm cười, vươn tay với nó: "đi thôi, chú dẫn cháu về nhà."

An Nhiên nhìn đứa bé kia một cái, đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ kia, sau đó nói với Diệp Tử Ôn: "anh đã tới, vậy tôi đi trước đây." Nói xong, xoay người liền muốn rời đi, hôm nay trở về cô còn phải cho ra bản thiết kế, Hoàng Đức Hưng cho thời hạn là ngày mai, xem ra tối nay là phải thức đêm rồi.

"Cô rất quen thân với Chu Hàn sao?" Diệp Tử Ôn nói sau lưng cô.

An Nhiên quay đầu, có chút nghi hoặc nhìn anh ta, nói: "nếu như gặp mặt vài lần cũng coi như là quen thân."

Diệp Tử Ôn nhíu mày: "a Thùa nói chuyện với cô về Chu Hàn?"

An Nhiên gật đầu, cô rất cảm kích sự thăng thắn của Tô Dịch Thùa, như vậy khiến cô có lòng tin với cuộc hôn nhân này.

Diệp Tử Ôn cười nhẹ nhõ giọng tự nói: "chuyện này mà cũng có thể nói, xem ra đúng là đã buông xuống."

An Nhiên không nghe thấy anh ta nói gì, nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi: "anh nói cái gì?"

Diệp Tử Ôn kịp phản ứng, lắc đầu với cô, nói "à, không có gì."

Anh ta không nói An Nhiên cũng không hỏi nhiều, gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

"À, đúng rồi, căn nhà đã xong rồi, lúc nào hai người chuyển qua a?" Lúc trước tiểu tử a Thùa kia thúc giục anh nhanh lên như quỷ đòn mạng vậy, hiện tại anh đuổi kịp tiến độ rồi thì cậu ta chẳng nhắc đến nữa. Lần trước gọi điện hỏi cậu ta có dọn sang không, mà anh ta lại ngược lại, nói tâm trạng bà xã không tốt, muốn hoãn lại vài ngày, sao trước đây anh không nhìn ra tiểu tử kia có chút tố chất làm thê nô như thế a!

An Nhiên sững sờ, hỏi: "Đã xong rồi?" Lúc Tô Dịch Thùa đưa cô đến xem hồi trước, dường như còn rất nhiều cái chưa xong, theo

tiến độ thi công bình thường, ít nhất cũng phải còn hơn nửa tháng mới xong a.

Diệp Tử Ôn đảo cắp mắt trăng dã, nói: "mấy ngày trước đã xong rồi, a Thừa nói tâm trạng cô không tốt, cho nên hoãn lại mấy ngày nữa, nói đi, lúc nào tâm trạng của cô tốt lên, để tôi còn bố trí cho hai người dọn nhà." Nhìn đi anh thật là quá giỏi mà, ngay cả phục vụ sau khi bán cũng thực hiện đúng hạn như thế.

Bị anh ta nói thế, An Nhiên bỗng chốc thật áy náy, có lẽ là mình vì chuyện Lâm Lệ, vì không muốn làm phiền cô, nên Tô Dịch Thừa chiều theo ý cô, không nhắc đến chuyện chuyển nhà.

"Tôi nay anh ấy về tôi sẽ hỏi anh ấy." An Nhiên nói như vậy, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào vì sự săn sóc của Tô Dịch Thừa.

Diệp Tử Ôn gật đầu, lại nói: "cô lái xe đến sao? Không phải thì tôi đưa cô về, dù sao cũng thuận đường."

An Nhiên suy nghĩ một chút, cũng không từ chối.

Hai người làm thủ tục xuất viện cho thằng bé, khi đi ra khỏi bệnh viện đã gần tối.

Trên xe, An Nhiên và thằng bé ngồi ở ghế sau, đứa bé kia ngoan ngoãn ngồi đó, cúi đầu chơi đồ chơi biển hình trong tay, An Nhiên xoa xoa đầu nói, thằng bé này rất ít cười, ngoài lúc mình nhìn thấy nó cười đùa vui vẻ ở đại viện quân khu ra, mấy lần gặp sau căn bản cũng không thấy nó cười, hơn nữa hình như nó rất sợ Chu Hàn trong khi rõ ràng trong lòng thích anh ta, cô có thể nhận ra điều này từ biểu lộ khi nó tỉnh lại nhìn thấy Chu Hàn lần trước.

Diệp Tử Ôn nhìn An Nhiên qua kính chiếu hậu, trong lòng không khỏi có chút cảm khái nho nhỏ, rằng trước đây anh ta còn có chút suy nghĩ với An Nhien, chẳng qua là chưa kịp có hành động gì thì phát hiện cô đã là vợ của a Thừa rồi. Đời người thật kỳ diệu, rõ ràng anh và a Thừa cũng biết cô vào cùng một ngày, nhưng cuối cùng cô trở thành bà xã của a Thừa, rõ ràng nhiều năm như thế a Thừa không nói chuyện tình cảm, không nói chuyện yêu đương, nhưng lại bất ngờ nhanh chóng cưới cô, hơn nữa bây giờ xem ra

quan hệ hai vợ chồng họ không tệ lắm.

"Tôi thấy quan hệ của cô à a Thừa không tệ nha, hồi đó hai người làm sao quen biết a?" Anh vẫn luôn muốn biết a Thừa ra tay như thế nào, lại có thể dễ dàng như trỏ bàn tay thế, nếu một ngày anh gặp được, có lẽ cũng nên thử một chút. Nhưng mà mỗi lần hỏi tiểu tử kia, tên kia lần nào cũng chỉ cười không nói, thẩn thẩn bí bí.

Nghe vậy, An Nhiên sững sốt, thật sự khó có thể nói ra tình cảnh cuộc gặp gỡ nhầm nhọt hồi đó của bản thân, ánh mắt lảng tránh, cười khan nói: "thì, thì xem mắt quen biết chứ sao."

"Xem mắt?" Diệp Tử Ôn nhíu mày, lẩm bẩm: "không phải cậu ta vẫn luôn bài xích sao? Hay vì biết là cô nên mới đi?"

"Hả? Anh nói cái gì?" An Nhiên có chút nghi hoặc, cái gì là biết cô? Trước đó bọn họ quen biết sao?

"Ta biết tiểu tử này phúc hắc mà, nhất định là cậu ta sớm biết là cô, cho nên mới đồng ý đi xem mắt." Diệp Tử Ôn chắc chắn nói, có chút hối hận hồi đó mình không tiên hạ thủ vi cường*, nếu không bằng việc anh ngọc thụ lâm phong và anh tuấn phóng khoáng thế này, làm sao có thể không bằng con sói phúc hắc khó chịu kia. Nhưng mà có bài học lần này, lần sau, lần sau đừng cho anh gặp phải, nếu không anh sẽ mạnh mẽ ra tay trước. (tiên hạ thủ vi cường*: ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

"Trước đây anh ấy đã gặp tôi?" An Nhiên thử hỏi.

"Tôi đã nói tôi đã từng nhìn thấy cô nha, cô còn không tin. Trước đây khi cô đi xem mắt ở tiệm cơm Đại Thành gặp phải cực phẩm nam, gọi Macchiato caramel, lần đó, tôi và a Thừa ngồi phía sau hai người, lúc cô rời đi, tôi còn đặc biệt thò đầu ra nhìn." Diệp Tử Ôn nói: "chỉ là không nghĩ khi đó tiểu tử này đã có ý nghĩ với cô, còn bỉ ổi tiên hạ thủ vi cường lừa cô kết hôn, làm hại tôi không có chút cơ hội nào." Diệp Tử Ôn nói, giọng nói có chút rầu rĩ.

An Nhiên sững sốt, hoàn toàn không ngờ khi đó bọn họ lại ngồi phía sau cô, hơn nữa còn chứng kiến toàn bộ quá trình, An Nhiên nghĩ mà thấy xấu hổ, nhưng mà nhất định truy ra ai là người tiên hạ thủ vi cường, vậy hắn không phải là Tô Dịch Thừa, mà là cô, nói

cho cùng thì hồi đó gặp mặt cô mới là người yêu cầu kết hôn.

"Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, cô cũng rất lợi hại nha, lại có thể chỉnh đốn được a Thừa ngoan ngoãn, tôi chưa từng thấy cậu ta tốt với người phụ nữ nào như vậy." Diệp Tử Ôn cắn nhẫn: "hồi đó khi cậu ta và Lăng Nhiễm ở cùng nhau cũng không thấy cậu ta tốt với Lăng Nhiễm như vậy."

"Hồi đó anh ấy không đối tốt với Lăng Nhiễm sao?" An Nhiên hơi ngạc nhiên hỏi, trong lòng dường như có cảm giác ê ẩm, cô không biết là đó có tính là mình ghen hay không, nhưng mà dường như cô không thích nghe chuyện liên quan đến anh và Lăng Nhiễm.

"Nói như thế nào đây, hồi đó cậu ta và Lăng Nhiễm đến với nhau, gần như là chuyện hợp tình hợp lý, từ nhỏ Lăng Nhiễm đã thích a Thừa, chuyện này mọi người đều biết, phải nói là a Thừa cũng không ghét, hơn nữa hai bên cha mẹ đều biết, lâu ngày mọi người đương nhiên coi bọn họ là một đôi, sau đó hai người cứ thế là đến với nhau, đừng nhìn a Thừa ngoài mặt thì rất ôn hòa, dịu dàng, thật ra thì cậu ta đối với ai cũng xa cách, cũng không dễ tiếp xúc, hồi đầu Lăng Nhiễm còn nhiều lần oán trách trước mặt chúng tôi, sau lâu dần mới từ từ quen được." Nói xong, Diệp Tử Ôn lại liếc nhìn cô qua kính, tiếp tục nói: "nhưng mà thấy cậu ta đối với cô thật sự không tệ, là cô quá mạnh mẽ hay cậu ta vốn luôn phục tùng vợ nghiêm ngặt?"

An Nhiên tức giận nhìn anh ta, trịnh trọng nói: "chúng tôi tôn trọng lẫn nhau." Thế nào cô cũng không quá tin người đàn ông này thực sự là Eric kia, người được khen là nhà thiết kế kiến trúc thiên tài, Eric! Tính tình anh ta và phong cách thiết kế của anh ta chẳng giống nhau chút nào.

Diệp Tử Ôn nhìn cô một cái, không sao cả nhún vai một cái, lắc đầu nói: "chưa biết chừng tiểu tử kia đang có âm mưu gì, căn bản là cô không hiểu a Thừa, tiểu tử kia là một tên nham hiểm, là con sói phúc hắc." Từ kinh nghiệm lớn lên cùng với cậu ta, tiểu tử a Thừa này chưa làm chuyện mua bán lỗ vốn bao giờ, nói gì nghe nấy như thế này, anh ta thấy, hoặc là tiểu tử này động chân tình,

hoặc là cậu ta đang âm mưu cái gì, nhưng mà trên người Cố An Nhiên hắn cũng không có âm mưu gì mới phải a.

Bị anh ta nói như vậy, An Nhiên đột nhiên sững sốt, không phải là lo lắng đến kế hoạch âm mưu gì, mà là đúng như anh ta nói, dường như cô thật không hiểu anh, không biết sở thích của anh, không biết khẩu vị của anh, thậm chí đôi khi tuyệt nhiên không hề nhìn ra tâm tình từ vẻ mặt của anh. Rõ ràng bọn họ ở cùng nhau hàng ngày, rõ ràng rất thân mật, nhưng đôi khi cô có cảm giác, cảm thấy bọn họ cách rất xa nhau, có lẽ đúng như Diệp Tử Ôn vừa nói, dường như cô thật không hề hiểu gì về anh.

Về đến nhà đã hơn năm giờ, vì buổi sáng dậy muộn, cô cũng không biết tối nay Tô Dịch Thừa có xã giao hay không, nhưng mà để phòng ngừa nhỡ ra, An Nhiên tính toán đi siêu thị cạnh khu chung cư mua một ít nguyên liệu nấu ăn, chờ lát nữa sẽ làm bữa tối đơn giản, như vậy dù Tô Dịch Thừa không có xã giao trở về, cũng không đến nỗi không có cơm ăn, nếu anh không về, mình có thể tùy ý ứng phó với cái dạ dày.

Đẩy xe trong siêu thị, nhưng An Nhiên lại mù tịt căn bản là không biết mua gì, có phần là cô biết làm, nhưng không biết Tô Dịch Thừa có thích ăn hay không, cho nên do dự không biết có nên mua hay không, dù có mua, cô cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Cuối cùng đi dạo một vòng lớn, trong xe đẩy vẫn trống không, cuối cùng An Nhiên quyết định, vẫn cứ mua ít đồ cô biết làm, dù không biết anh có thích ăn không, nhưng ít ra cô biết làm, không đến nỗi mua xong rồi để tủ lạnh phải chờ anh đi làm cả ngày về rồi mới xử lý.

An Nhiên đẩy xe lại một lần nữa, lấy một ít rau cải và ngô bắp từ khu rau quả, lại nhặt vài hộp sườn lợn từ khu thịt tươi, vừa định đi lấy ít trứng gà thì đụng phải một xe đẩy khác, An Nhiên theo bản năng lẽ phép xin lỗi: "không cõi ý." Nhưng khi ngẩng đầu thì bỗng chốc sững sốt.

Lăng Nhiễm mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dài phong cách Á Âu có hoa văn

lá cành màu lam nhạt, tóc dài tự nhiên để xõa xuống, cả người đẹp đến mức khiến người ta có cảm giác như thần tiên hạ phàm, có luồng tiên khí, không thuộc về nhân gian.

"Thật trùng hợp a, cũng đến mua đồ ăn sao?" Lăng Nhiễm nhìn cô mở miệng trước, thoái mái, tự nhiên, biểu hiện rất phóng khoáng.

An Nhiên khẽ gật đầu, cười cười với cô ta, mà nụ cười kia lại bao hàm sự xa cách nhàn nhạt, qua lần trước, gặp lại cô ta, An Nhiên thế nào cũng có cảm giác âm ỷ khó chịu.

"Để tôi xem cô mua cái gì." Lăng Nhiễm vẫn nhiệt tình như trước, chẳng qua là An Nhiên luôn có cảm giác, sự nhiệt tình của cô ta kèm theo mục đích, tuyệt đối không đơn giản.

Không đợi An Nhiên mở miệng đồng ý hay từ chối, Lăng Nhiễm đã tự mình cúi đầu kiểm tra đồ đặc trong xe đồ của cô. Khi nhìn thấy trong xe có ngô bắp, không khỏi sợ hãi kêu lên: "a, sao cô lại mua ngô a, a Thừa chưa bao giờ ăn ngô, nói ngô có vị là lạ, anh ấy không quen." Nói xong, lại nhặt cây cải trắng trong xe lên, nhìn An Nhiên lại lắc đầu nói: "a Thừa cũng không ăn rau cải trắng, anh ấy nói ăn hơi đắng, anh ấy thích cải củ hơn." Ngoài ra còn nhìn mấy hộp sườn lợn trong xe, không khỏi cau mày thở dài, nói tiếp: "An Nhiên, cô không hề biết a Thừa thích ăn gì sao? Buổi tối, anh ấy không thích ăn đồ mỡ, nếu không ăn xong anh ấy sẽ kêu la phải vận động để tiêu hao nhiệt lượng trên người." Nói xong, bỏ mấy hộp sườn lợn lên lèn giá.

Cười nói với An Nhiên: "đi thôi, tôi dẫn cô đi mua, nếu không để cô mua như thế, tối nay a Thừa cứ đợi bụng đói mà khỏi cần ăn đi."

Trong lòng An Nhiên rất khó chịu, nhất là nghe thấy Tô Dịch Thừa thích gì, không thích gì từ miệng cô ta, cô nghe thế nào cũng thấy vô cùng khó chịu, có chút tức giận một lần nữa nhặt lại hộp sườn lợn kia thả vào trong xe mua đồ, nhìn cô ta, nói: "tôi ăn cái gì, Dịch Thừa sẽ ăn cái đó."

Lăng Nhiễm giật mình sững sờ nhìn cô, một lúc lâu mới phì cười, nói: "đúng thế a, tôi sao đã quên mất, a Thừa rất quan tâm người

khác, làm gì cũng vì nghĩ đến người khác, tất nhiên anh ấy sẽ chiều theo cô."

An Nhiên bình tĩnh nhìn cô ta, tiếp lời cô ta, nói: "đúng vậy a, anh ấy rất thương tôi, cũng rất chiều ý tôi, tôi muốn ăn cái gì, làm cái gì, dù là anh ấy không thích, anh ấy cũng sẽ rất vui vẻ ăn cùng tôi."

Lăng Nhiễm nhìn cô gật đầu: "anh ấy chính là như vậy, hồi trước đối với tôi cũng như thế, từ nhỏ đến lớn chỉ cần tôi thích, dù khó khăn thế nào cũng nghĩ cách làm cho tôi bằng được. Đôi khi tôi lo lắng anh ấy quá vì tôi, vì chiều theo tâm tình của tôi mà tự làm ủy khuất mình, cho nên tôi luôn cố gắng hết sức để bù cho anh ấy, ví dụ như anh ấy thích ăn gì, anh ấy thích làm gì, tôi sẽ cố gắng làm hài lòng anh ấy. Suy cho cùng cũng không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình mà ủy khuất anh ấy. Cô nói có đúng không."

Không biết là tâm trạng gì, nghe cô ta nói thế, tay đang nắm cái xe đẩy không khỏi dùng sức nắm chặt lại, nhìn cô, An Nhiên muốn cười, nhưng không cười nổi, chỉ hơi cứng ngắc, nói: "tôi không hề cảm thấy anh ấy làm cho tôi có gì ủy khuất mình, tôi thấy anh ấy rất vui vẻ."

"Phải không." Lăng Nhiễm cười khẽ, ý cười nơi khóe miệng có thâm ý khó tả, nhưng lọt vào trong mắt An Nhiên, là cõi nào khó chịu.

"Đúng vậy a." Tay nắm chặt, An Nhiên lãnh đạm nói: "tôi thấy đã mua đủ cho hôm nay rồi, cô Lăng còn muốn mua gì thì cứ tự nhiên, xin lỗi tôi không tiếp chuyện được." Nói xong, liền cười khẽ, giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, nói: "ngại quá, chút nữa là Dịch Thừa tan sở rồi, tôi còn phải về nấu cơm, không nói chuyện được nữa."

Lăng Nhiễm vẫn cười nhìn cô, gật đầu, "xin cứ tự nhiên." Mặc dù là cười nói, nhưng rõ ràng giọng nói kia, nụ cười kia đã cứng ngắc đi rất nhiều.

An Nhiên gật đầu, đẩy xe đẩy đi qua cạnh người cô ta. Không hề nhìn cô ta thêm cái nào, đi thẳng về phía trước.

Lăng Nhiễm quay đầu nhìn bóng lưng của cô, trên mặt vẫn nở nụ cười, chẳng qua là tay nắm xe đẩy chặt hơn rất nhiều, thậm chí các đốt ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch, có thể thấy được sức lực kia lớn thế nào.

An Nhiên về đến nhà, tức giận bỏ đồ lên chiếc bàn đá trơn, nhìn chằm chằm một lúc lâu, có chút uất ức lẩm bẩm, rồi vo gạo cho vào nồi cơm điện nấu. Trong lúc cắm cơm, rồi đưa tay lấy cái bắp ngô, động tác hơi giận dỗi, bóc từng hạt từng hạt cho vào trong khay, để sẵn một bên.

Lại lấy nước sạch rửa từng cây từng cây cải trắng, loại bỏ lá úa, cuối cùng xử lý cái hộp sườn lợn, rửa sạch, rồi cho vào nồi nước lă luộc lên, đợi sườn chín kĩ, nước luộc chỉ còn hơn nửa bát, sau đó cho thêm giấm, xì dầu, thêm muối, đường, lại bật bếp từ từ cô lại, đợi đến khi nước canh đặc sền sệt, chỉ còn không tới một phần tư, thì lại cho thêm hai thìa đường, tăng lửa lên, tiếp đó nhấc nồi ra, đặt lên bàn.

Lại lấy chân giò từ trong tủ lạnh, thái nhỏ, sau đó cho dầu ăn vào nồi, cho ngô và chân giò vào xào lên, đợi có mùi thơm thì cho gia vị vào. Cuối cùng cho rau cải trắng đã rửa sạch vào trong nồi nấu canh.

Ba món ăn này là cô học được từ cuốn sách nấu ăn của Trình Tường mà cô lấy từ chỗ Lâm Lệ lần trước, tương đối đơn giản dễ hiểu, các bước cũng không phức tạp, cho nên liền nhớ kỹ. Nhưng mà hôm nay thử làm lần đầu tiên, mùi vị thế nào vẫn là một ẩn số.

Đến khi An Nhiên làm xong mấy món ăn, bên kia nồi cơm điện cũng kêu lên, dọn mấy món ăn lên trên bàn ăn, lúc này cửa được mở ra.

Tô Dịch Thừa cầm cặp công văn đi vào, đứng trước cửa đổi giây, sau đó mới vào phòng khách, lại thoang thoảng ngửi thấy mùi thức ăn, ngẩng đầu nhìn thấy An Nhiên đang đứng sau bàn ăn, trên người đeo tạp dề, trong tay còn bưng đĩa thức ăn chưa kịp để xuống, lẳng lặng ngắm nhìn như thế, dường như cảnh tượng này từng xuất hiện trong giấc mộng của anh, mỗi khi tan sở quay về

nhà, trong nhà đã không còn bầu không khí giá lạnh như trước nữa, có người để cửa chờ anh dưới ngọn đèn vàng ấm áp kia, có thể nhìn thấy trong phòng bếp, có người vừa làm cơm xong, mỉm cười nhìn anh, khẽ gọi anh đến ăn cơm.

Mỉm cười nhìn An Nhiên, thả cặp công văn vào ghế sofa trong phòng khách, mỉm cười đi về phía cô, anh không nhìn thức ăn trên bàn ăn, mà chỉ nhìn chăm chú vào cô, đưa tay khoác lên hông cô, khẽ cười hỏi: "tối nay làm món gì?"

An Nhiên nhìn anh chăm chăm, trong nháy mắt bị mê hoặc, suýt nữa không kịp phản ứng, bị lạc trong ánh mắt dịu dàng có thể khiến người khác chìm đắm của anh, lại nhìn thức ăn trên bàn, đột nhiên nhớ tới những lời Lăng Nhiễm nói trong siêu thị, trong lòng lại khó chịu, có chút buồn bực, đưa tay đẩy nhẹ anh ra, hơi buồn bực nói: "tự anh nhìn đi."

Tô Dịch Thừa không chú ý thấy sự biến đổi tâm trạng của cô, nghe vậy thì quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, khóe miệng khẽ cong lên, nói: "nhìn qua có vẻ không tệ."

An Nhiên không nói gì, tự mình đi lấy bát đũa từ trong tủ khử trùng ra, sau đó xới cơm đặt lên bàn, nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, nói: "rửa tay rồi ăn cơm." Rồi xoay người xới cho mình hơn nửa bát cơm ngồi xuống đối diện anh.

Tô Dịch Thừa vui vẻ xoay người rửa tay trong bồn rửa, sau đó thuận tay kéo cái khăn bông lau khô, rồi hơi vội vã ngồi xuống bàn ăn, hăm hở cầm đũa nhắm đến chỗ thức ăn kia.

Nhanh chóng gấp miếng sườn xào chua ngọt thả vào miệng, nhẹ nhàng nhấm nháp, chân mày khẽ nhăn lại, cuối cùng vẫn rất nể tình không nhổ ra, liền nuốt xuống.

An Nhiên không bỏ sót cái nhăn mày trong nháy mắt của anh, đáy lòng có chút thất vọng, có lẽ đúng như Lăng Nhiễm nói vậy, anh thực sự không thích những đồ ăn này, chẳng qua là anh ấy vẫn là người đàn ông biết quan tâm, dù không thích ăn đi chẳng nữa, cũng không biểu hiện ra ngoài, sẽ không để mọi người nhìn ra, mặt vẫn không đổi sắc nuốt hết đồ ăn trong tay.

An Nhiên cầm lấy cái muôi trên bàn, múc một muôi đầy chén giò xào ngô cho vào bát Tô Dịch Thừa, nhẹ nhàng nói: "nếm thử món này."

Tô Dịch Thừa vẫn mỉm cười nhìn cô, gật đầu, múc hơn nửa thia cho vào miệng, mùi hạt ngô vẫn khiến anh không thích ứng được, khẽ cau mày, cũng không hề nhai nhiều, nhanh chóng muỗi xuống bụng.

An Nhiên vẫn không hề bỏ qua anh vì vị ngô mà nhăn mày lại, rót cuộc là có căn cứ chính xác, khi anh với đưa hướng tới bát canh rau cải trắng, An Nhiên đột nhiên đưa tay bắt được tay anh, lắc đầu, chỉ thản nhiên nói: "không quen ăn, không thích ăn thì đừng cố ép bản thân."

Tô Dịch Thừa giật mình sững sờ nhìn cô, lúc này mới để ý tối nay dường như cô có gì đó không bình thường. Hỏi: "làm sao vậy?"

An Nhiên lắc đầu, đứng dậy nói: "em nấu mì cho anh." Mì có lẽ còn hợp khẩu vị của anh hơn so với những món này.

Tô Dịch Thừa hơi nghi hoặc đưa tay nắm tay cô, đứng dậy, nhìn chằm chằm vào cô, hỏi: "làm sao vậy?"

An Nhiên cúi đầu, chẳng qua là khẽ lắc đầu, thì thầm: "không có gì."

Tô Dịch Thừa nhìn chằm chằm vào cô, đưa tay nâng đầu cô lên, để cô nhìn vào mắt mình, có loại bá đạo không cho cô xem nhẹ, nói: "An Nhiên, nói cho anh biết, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, cô nghiêng đầu sang một bên, không nhìn anh, hơi rầu rĩ nói: "chỉ là trong lúc vô tình em biết thật ra anh không hề thích ăn những thứ này." Đúng như Diệp Tử Ôn nói trên xe, dường như căn bản là cô không hiểu biết Tô Dịch Thừa, đứng nói là mù tịt về suy nghĩ trong lòng anh, ngay cả vấn đề đơn giản như anh thích ăn gì, không thích ăn gì, cô cũng phải nghe từ miệng người khác. Cảm giác thật tồi tệ, khiến cô thật sự không vui.

Tô Dịch Thừa sững sốt, hơi bất ngờ với đáp án của cô, xoay mặt cô lại, chăm chú nhìn cô: "em nghe ai nói ?"

An Nhiên bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "lúc tối đi siêu thị gặp Lăng Nhiễm, cô ta thấy em mua những thứ này, mới nói cho em biết thật ra anh không hề quen ăn những món này." Cúi đầu, khẽ lẩm bẩm: "hình như em căn bản là không biết anh thích gì, ghét gì, đúng như bọn họ nói, chúng ta là vợ chồng, mà em không hề hiểu biết anh, ngay cả thói quen và sở thích cơ bản nhất em cũng phải biết từ miệng người khác, nghĩ thế nào cũng khó mà tưởng tượng được. Em không thích cảm giác như thế, nhất là nghe từ miệng người khác mới biết được thói quen và sở thích của anh, thế nào cũng thấy khó chịu." Nói thằng thắn như thế, lúc này cô đang bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa ngắn người một lúc lâu, mới phản ứng lại được, lấy lại tinh thần, nói: "nếu em muốn biết, em có thể trực tiếp hỏi anh, không sao cả."

An Nhiên sững sốt, nhìn anh không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tô Dịch Thừa cười khẽ sờ mặt cô, hỏi: "vừa rồi em như thế, anh có thể cho rằng là em đang ghen chư?"

An Nhiên râu rĩ nghiêng người đi, nhỏ giọng nói: "em chỉ là thấy không thoải mái, ngoài ra em thấy, có một số việc mình từ từ hiểu được, từ từ hiểu rõ còn thú vị hơn, có ý nghĩa hơn thôi, cảm giác nghe từ miệng người khác thế này thật là tồi tệ." Hơn nữa người kia lại là Lăng Nhiễm, cô không biết mình làm sao nữa, nhưng mà lại có chút buồn bực như vậy, biết rõ không để ý chuyện quá khứ giữa anh và Lăng Nhiễm, nhưng mà thực sự nghĩ đến trước kia bọn họ cũng thân thiết giống mình bây giờ thì trong lòng vẫn thực sự không thoải mái, tâm tình sẽ cực kỳ suy sụp, cô cũng không muốn như thế, tuy nhiên lại không kiềm chế được, cô không thích mình như bây giờ chút nào.

Tô Dịch Thừa cười, quay đầu cầm löff cái thìa trong bát trên bàn ăn, đưa tay múc một thìa ngô đầy, cho vào mồm, anh vẫn không quá mong đợi mùi vị ngô kia, nhưng mà đây được xem như là bữa tối chính thức đầu tiên cô làm cho anh, sự vui vẻ đã vượt qua cả

mùi vị kia, lần đầu tiên nhai kỹ còn nếm ra được vị ngọt ngào giữa những hạt ngô, thanh thanh dễ chịu, cũng không phải đáng ghét, không ăn được như anh đã tưởng. Nhìn An Nhiên, khẽ cười nói: “ăn rất ngon.”

An Nhiên hơi méo miệng nhìn anh, nói: “không cần miễn cưỡng mình, như vậy anh khiến em thấy em rất ích kỷ.”

Tô Dịch Thừa lắc đầu, lại múc một miếng cho vào miệng, rồi nuốt xuống, nói: “đúng là không thích mùi ngô, nhưng đây là em làm, nên khác, muốn ăn mùi vị chiến thắng kia, cũng không phải là ủy khuất hay miễn cưỡng bản thân, chỉ là muốn ăn bữa tối em tự tay làm cho anh, không phải uất ức, mà ngược lại, cảm thấy hạnh phúc.”

An Nhiên nhìn anh, lên tiếng oán trách: “anh chỉ biết nói lời dễ nghe lừa em.”

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu: “anh nói thật, người ta nói lời nói thật lúc nào cũng dễ nghe.”

An Nhiên bật cười ra tiếng, cười mắng: “cưỡng từ đoạt lý, nói như thế nào cũng là anh nói có lý.”

Tô Dịch Thừa kéo tay cô, đặt đôi tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay mình, cười nhẹ nhìn cô, nghiêm túc nói: “An Nhiên, anh biết tốc độ của chúng ta hơi nhanh, trong thời gian này em không thể hiểu rõ anh là bình thường, chúng ta không giống người khác, họ là yêu đương trước rồi mới kết hôn, chúng ta là kết hôn trước rồi mới yêu đương, thứ tự trái ngược, em không thể đòi hỏi anh và em hiểu nhau giống như giữa những người đã quen biết nhau lâu năm được, chúng ta chỉ có thể hiểu nhau qua những va chạm trong đời sống. Nếu em cảm thấy tốc độ hiểu nhau qua những va chạm này quá chậm, thế thì em muốn biết cái gì, liền hỏi thắng anh, anh sẽ nói cho em biết hết, không giấu diếm, có được không?”

An Nhiên nhìn anh, nhìn chằm chằm, rất lâu, khóc miệng từ từ cong lên, nặng nề gật đầu, “vâng.”

Tô Dịch Thừa cười, sau đó kéo cô ngồi xuống, nói, “đói bụng

quá, đứng nấu mì, ăn cùng anh luôn."

An Nhiên gật đầu, một lần nữa ngồi xuống chỗ cũ, bưng bát lên, sau đó với đũa tới món sườn xào chua ngọt kia, nhìn lại món ăn hôm nay cũng không nhiều, thật ra cũng là lần đầu tiên cô làm, vừa làm xong cũng chưa kịp nếm thử mùi vị, thì anh đã về, cho nên bản thân cũng không biết mùi vị đồ ăn mình làm hôm nay thế nào.

Đôi đũa của An Nhiên còn chưa đặt lên món sườn xào chua ngọt, đột nhiên Tô Dịch Thừa đưa tay ra cầm lấy đĩa sườn kia, nhìn cô hơi ngang ngược nói: "Tôi nay anh rất thích món sườn này, cho nên tất cả là của anh, em ăn món khác đi."

An Nhiên có chút ngờ vực nhìn anh, anh ngang ngược thế này dường như không giống với anh bình thường, nhưng lại không nói ra được lạ ở chỗ nào, nhíu mày một lúc lâu, mới chuyển đôi đũa sang搛 miếng rau cải trong bát canh.

Tô Dịch Thừa cười nhạt ăn sạch sành sanh món sườn xào chua ngọt kia, không sót một miếng nào, chẳng qua là vừa ăn, anh uống cũng không ít nước canh rau cải, như là rất khát nước vậy.

An xong cơm tối, Tô Dịch Thừa chủ động đề nghị rửa bát, An Nhiên không có khăng khăng giành, nhớ tới bản thiết kế phải hoàn thành trong tối nay, liền đi vào thư phòng.

Sau đó Tô Dịch Thừa cũng cầm cặp công văn vào thư phòng, ngồi xuống ghế mây trong thư phòng, lấy giấy tờ từ trong cặp công văn ra xem, vì thực sự vội vàng vẽ xong, cho nên An Nhiên cũng không khách khí nói muốn dùng thư phòng, căn cứ vào bản thảo đã vẽ hôm qua mà chuyên tâm hoàn thiện bản thiết kế từng chút từng chút một, vừa vẽ vừa chú ý đến sự kỳ lạ của Tô Dịch Thừa tối nay, khi anh đứng dậy đi rót chén trà thứ tư trong tối nay, rõ cục An Nhiên không nhịn được hỏi: "Tôi nay anh ăn cái gì rồi, sao lại uống nhiều nước như thế?" Cô làm đồ ăn quá mặn sao? Hắn sẽ không a, cô ăn cũng không thấy a!

Tô Dịch Thừa nhìn cô, hình như là đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu nói: "vợ, sườn xào chua ngọt, sau này có thể không coi muối là đường để dùng được chứ?"

Chương 93: Cuộc điện thoại bíết ly

Trên xe, Tô Dịch Thừa mở nhạc nhẹ, chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, tốc độ xe không nhanh, vô cùng ổn định.

Đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, quay đầu nhìn An Nhiên bên cạnh đang tựa đầu ngủ, nhìn quầng đen và sự mệt mỏi không thể che được dưới đôi mắt cô, anh khẽ nhíu mày, có chút đau lòng.

Tối hôm qua vì bản thiết kế kia, An Nhiên gần như cả đêm không ngủ, uống từng ly từng ly cà phê, cô sợ đắng nhất mà vì sợ mình ngủ, phải dùng đến cà phê đen, cuối cùng hơn năm giờ sáng mới chuẩn bị xong bản thiết kế này, về phòng ngủ, gần như nằm xuống là ngủ luôn, cho nên vì lo lắng cô ngủ không yên, anh cũng không đi tập thể dục buổi sáng, mà cùng cô ngủ thẳng đến tám giờ.

Thật sự kiệt sức, vừa lên xe chưa đầy một phút đã ngủ thiếp đi, thật ra thì trong khoảng thời gian này, chuyện Lâm Lệ đã khiến tinh thần của cô luôn ở trạng thái căng thẳng, mấy ngày nay cũng không hề ngủ yên giấc.

Vén sợi tóc rủ xuống trán cô lên, lảng lặng nhìn chăm chú vào cô, cuối cùng phía sau truyền đến tiếng còi thúc giục mới ngẩng đầu nhìn về phía trước, thì ra đèn đỏ đã qua, xe cô đã được cho đi.

Khởi động xe chậm rãi lên đường, không tăng tốc độ, cố gắng hết sức để xe chạy ổn định, không hề xóc này, như vậy sẽ không làm ấm ỉ đến cô nghỉ ngơi.

Cuối cùng khi xe từ từ dừng lại trước tòa nhà 'Chân Thành kiến trúc', An Nhiên vẫn chưa tỉnh, vẫn tựa vào ghế ngủ rất say, còn khẽ phát ra tiếng thở nhỏ.

Tô Dịch Thừa nhìn đồng hồ một chút, mặc dù rất không nỡ đánh thức cô, nhưng cũng biết nếu không đánh thức cô thì quả thực cô sẽ muộn.

"An Nhiên, An Nhiên, tỉnh, đến công ty." Tô Dịch Thừa đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mặt cô.

An Nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong giấc mộng, mí mắt vẫn nặng trịch, ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài một chút, biết mình đã đến tầng dưới công ty, đưa tay dụi dụi con mắt, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, xua đuổi cơn buồn ngủ đi. Lại nhìn đồng hồ đeo tay, xác định nếu không đi lên, cô sẽ đến muộn, vội vàng xoay người lấy cặp công văn từ ghế sau, nhanh chóng nói với Tô Dịch Thừa: "em đi trước."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, có chút đau lòng cô mệt mỏi, nói: "mệt quá thì xin nghỉ đi." Anh thương tiếc cô mệt mỏi như thế này.

"Không được, sáng nay có hội nghị thường kỳ, hơn nữa, em luôn muốn làm dự án này, đó là cơ hội rất tốt cho em bây giờ, em phải nắm chắc mới được." Vừa nói vừa mở cửa xuống xe. Cúi người ghé vào ngoài cửa sổ, khẽ cười với anh: "được rồi, em lên rồi, một mình anh lái xe cẩn thận. Buổi tối không cần tới đón em, chiều nay em có thể phải đi cùng đồng nghiệp đến công trường, sẽ tương đối muộn."

Tô Dịch Thừa gật đầu, đột nhiên liếc thấy túi bánh mì và sữa tươi nửa đường mình mua cho cô đặt phía sau xe, vội vàng gọi cô lại: "An Nhiên, chờ một chút."

An Nhiên dừng bước, quay đầu nhìn anh, có chút nghi hoặc hỏi: "sao thế?"

Tô Dịch Thừa cầm túi xuống xe, vòng qua đầu xe đưa túi giấy bánh mì và sữa tươi cho cô, dịu dàng nói: "lên trên thì ăn, bữa sáng tuyệt đối không được bỏ."

An Nhiên cầm lấy túi giấy trong tay anh, khéo miệng khẽ cong lên, gật đầu với anh, cuối cùng chủ động tiến lên, đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng mà nhanh chóng hôn lên gương mặt anh, rồi nhanh chóng nói: "em lên đây." Sau đó không nhìn anh, xoay người bước nhanh vào tòa nhà công ty.

Tô Dịch Thừa sững sốt cực sững sốt, đây dường như là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, nhận định và ý thức này khiến anh

không khỏi cong cong khóe miệng, đưa tay sờ sờ lên nơi cô vừa hôn lên, tâm tình thoảng cái vui vẻ lên không ít, ngay cả đôi mắt cũng mang ý cười.

Xoay người vừa định chuẩn bị lên xe, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi anh.

"Anh Dịch Thừa!"

Tô Dịch Thừa quay đầu, nhìn Lăng Lâm vừa đi từ ghế tài xế xuống xe, hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó cười khẽ, gật đầu với cô ta, nụ cười nơi khóe miệng trở nên vừa khách khí vừa xa cách.

"Sao anh Dịch Thừa lại ở đây?" Lăng Lâm nhìn thấy tâm trạng Tô Dịch Thừa rất tốt, vẻ mặt tràn đầy ý cười đi về phía anh.

"Anh đưa bà xã anh đến đây đi làm." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt đáp lại, sau đó thuận miệng hỏi: "em cũng làm ở đây sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Lâm hơi biến đổi, cảm xúc không vui tràn ngập khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp giọng gật đầu đáp: "vâng."

Tô Dịch Thừa chỉ khẽ gật đầu, ôn hòa cười nhạt với cô ta, nói: "anh đi trước, cũng vội đi làm." Nói xong, liền mở cửa ngồi vào trong xe, không phải là anh không nhìn ra tâm tình của cô ta, chẳng qua là tâm tình của cô ta không liên quan gì đến anh, cô ta cũng không phải là gì của anh, người ngoài, anh không muốn quản nhiều.

An Nhiên đưa bản thiết kế cho Hoàng Đức Hưng xem qua, Hoàng Đức Hưng chăm chú nhìn bản vẽ, khéo mắt hơi cao lên, khóe miệng cũng từ từ nhếch lên, một lúc lâu, mới không ngừng gật đầu nói với An Nhiên: "tốt, thật tốt quá, ý tưởng lần này của cô rất táo bạo, rất mới mẻ độc đáo a, nếu mở trấn nhà khu trẻ em ra, không chỉ có thể cho phép bọn trẻ hô hấp bầu không khí thanh tân, còn có thể kích thích hứng thú của trẻ con, không tồi, đây là ý tưởng rất tốt a." Đặt bản thiết kế xuống, Hoàng Đức Hưng tươi cười đầy mặt nói: "tôi biết là cô có thể đảm nhiệm được, An Nhiên, quả nhiên là cô không làm tôi thất vọng a."

An Nhiên kín đáo cười cười, nói: "nếu Tổng giám cảm thấy bản thiết kế này không có vấn đề gì, tôi sẽ sửa chữa lại, chiều nay để

họ bắt đầu làm mô hình."

Hoàng Đức Hưng gật đầu: "ừ, đúng là phải bám sát thời gian, tính đến thời gian đầu thầu có hơi gấp rút, nhưng mà mặc dù phải chạy theo thời gian, vẫn phải giữ vững chất lượng, đây là hạng mục quốc tế, người ta có yêu cầu rất cao về chất lượng, nếu có thể giành được hạng mục này, sẽ có ý nghĩa to lớn đối với cô và với cả công ty."

An Nhiên gật đầu: "tôi biết rồi." Nói xong, thì xoay người chuẩn bị rời đi. Lại bị Hoàng Đức Hưng gọi lại.

"An Nhiên, cô chờ một chút." Hoàng Đức Hưng từ chỗ ngồi đứng dậy, mỉm cười từ phía sau bàn làm việc đi vòng ra ngoài.

"Tổng giám còn có chuyện gì sao?" An Nhiên khó hiểu hỏi.

Hoàng Đức Hưng cười nhìn cô, có ý ám chỉ nói: "tôi nghe nói gần đây dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố được thông qua chính thức rồi, ngày khởi công cụ thể có lẽ là trong vài tháng tới."

An Nhiên sững sốt, tất nhiên nghe ra ý ông ta, hơi cúi đầu, cũng không tiếp lời ông ta.

Thấy thế, Hoàng Đức Hưng lại vừa cười vừa nói: "tôi nghe nói thị ủy quyết định nội bộ giao cho Tô trợ lý chịu trách nhiệm về dự án ban khoa học kỹ thuật này, mấy ngày nữa sẽ có lệnh truyền chuyển công tác, đến lúc đó Tô trợ lý đúng là được thăng chức rồi."

Nghe vậy, An Nhiên ngẩng đầu nhìn ông ta, chỉ mỉm cười thản nhiên, lắc đầu nói: "thật ra thì vì đặc thù nghề nghiệp của anh ấy, từ trước đến nay rất ít khi Dịch Thừa đề cập đến công việc của mình trước mặt tôi. Cho nên cụ thể về chuyện dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố đã được thông qua hay chưa, mà phụ trách bên thành phố có phải Dịch Thừa hay không, thực sự tôi cũng không rõ lắm."

Hoàng Đức Hưng cũng cười, nói "tôi cũng chỉ nghe đồn thổi: nhưng mà sau này nếu như thực sự có quyết định bổ nhiệm, đến lúc đó còn phải nhờ Tô trợ lý hỗ trợ nhiều hơn chút, cô cũng biết đấy, có vài hạng mục, chúng ta có lẽ có năng lực cạnh tranh."

An Nhiên nhìn ông, cười nhưng lại không biết làm thế nào tiếp

lời, ý tứ trong câu nói của ông ta không khó hiểu, cô không ngu ngốc, nghe hiểu rất rõ. Thật ra thì bản thân cô vô cùng chán ghét những hạng mục dựa vào quan hệ bám váy đàm bà mà có được như vậy, nếu đã là hạng mục dựa vào quan hệ mới có thể nhận được thì cần gì phải ngụy trang bằng đấu thầu làm gì, còn đùa giỡn với những người không có quan hệ, chỉ có thể tranh giành hạng mục qua cách trả giá thầu, như vậy làm sao còn công bằng. Nhưng mà dường như xã hội toàn những chuyện như thế, chưa nói đến hạng mục dựa vào quan hệ để giành được, ngay cả một đứa trẻ đến trường, không đưa phong bì cho những người liên quan là chuyện khó khăn. Nếp sống như thế thật không tốt, nhưng đã trở thành thói quen trong xã hội hiện nay.

"An Nhiên, cô không cần thấy thấy nặng nề gì nha, tôi không có ý gì khác, chỉ vì muốn tốt cho công ty, công ty tốt thì mọi người chúng ta mới tốt nha, hơn nữa, thực lực công ty chúng ta cũng không kém, danh tiếng trong giới cũng là hạng nhất nhì, những điều này cô đều biết. Dương nhiên, cũng không phải là muốn cô làm gì, chỉ là muốn cô làm trung gian giới thiệu chúng tôi với Tô trợ lý, ngoài ra, hội đồng quản trị công ty cũng có ý muốn nhắc cô lên, cô xem lại rồi đến lúc đó chuẩn bị đi." Hoàng Đức Hưng cười cười nói.

An Nhiên không tiếp lời, ôm bản thiết kế nhìn xuống mặt đất, cô chán ghét ông ta nói như thế, nhưng cũng không thể dứt khoát từ chối ngay trước mặt được, thật ra cô cũng biết, xã hội hiện nay, khi biết cô là vợ Tô Dịch Thừa, chỉ cần biết chuyện dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố là do Tô Dịch Thừa phụ trách, thì dù là ai cũng muốn gần gũi với cô, để từ đó có thể móc nối với Tô Dịch Thừa.

Một lúc lâu, An Nhiên mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Đức Hưng, thản nhiên nói: "Tổng giám, nếu không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước."

Hoàng Đức Hưng nhìn An Nhiên một cái thật sâu, cô đi theo ông ta đã sáu năm, ông ta cũng có chút hiểu cô, cô và Tiểu Hiểu là

hai người khác nhau, có thể nói là hoàn toàn tương phản, Tiếu Hiểu am hiểu giao tiếp, tất nhiên, bằng cách thức nào ông ta mặc kệ, về phương diện bản lĩnh giao tiếp xã hội của cô ta quả thực không tồi, nhưng còn về phương diện thiết kế lại vốn không hề có thiên phú, mặc dù cô ta cũng chịu cố gắng, nhưng cho ra bức vẽ gì đó, đều quá cứng nhắc, không có sáng kiến. Mà An Nhiên thì khác, An Nhiên cực kỳ có tư chất về phương diện thiết kế, mỗi bản thiết kế đều khiến mắt người ta sáng ngời, nhưng về phương diện giao tiếp, cô quá cứng nhắc, thiếu khôn khéo. Đoán chừng lần này muốn thông qua cô để lôi kéo Tô Dịch Thừa không quá trôi chảy rồi, có lẽ ông phải nghĩ cách khác, biết đâu đi con đường khác sẽ suôn sẻ hơn, lần này nếu có thể giành được dự án ban khoa học kĩ thuật này, đoán là buổi bình xét tổng giám đốc cuối năm, sẽ đúng như ông tính toán rồi.

Hoàng Đức Hưng im lặng một lúc lâu mới khẽ gật đầu, khuôn mặt vẫn nở nụ cười, nói: "Được, không nói cái khác, trước hết cô phải nắm chắc chuyện trang viên thể thao này, mô hình nhà mẫu cũng phải nắm chắc."

An Nhiên gật đầu, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc của ông ta, trong nháy mắt đóng cửa lại: "haiz —" thở thật dài, rồi mới trở về phòng làm việc của mình.

Buổi chiều thảo luận với kiến trúc sư xây dựng mô hình nhà mẫu, ngoài ra cũng bắt đầu bối trí người chế tạo. Đến khi tan làm, lúc đóng cửa phòng làm việc đi ra ngoài, đối diện với Tiếu Hiểu, hai người lạnh mặt nhìn nhau, không nói gì, đồng thời di chuyển tầm mắt.

Hai người im lặng cùng đi đến thang máy, khi đi ra đến cửa công ty, Tiếu Hiểu cười cười, nhìn cô có thâm ý khác, nói: "Tôi khuyên chị, có thời gian thì nên trông chờ người đàn ông của chị cho tốt." Nói xong, thì xoay người bỏ đi.

An Nhiên chẳng hiểu ra sao cả nhìn cô ta cỗ tình lắc lư cái mông lên xe rời đi.

Khi An Nhiên về đến nhà thì Tô Dịch Thừa đã trở lại, đang cầm

điện thoại cùng ai đó nói chuyện.

An Nhiên đổi giày đi vào nhà, thấy anh hơi vã mồ hôi, cúp điện thoại: "được rồi, mình biết rồi, chuyện dọn nhà mình hỏi An Nhiên đã, tối nay trả lời cậu. Đúng rồi, hai này này Dịch Kiều cứ hỏi mình tìm cậu, giọng điệu nghe rất nghiêm túc, trước đó tiểu tử cậu đã nói gì với nó hả?"

Ở bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn sững sờ, có chút chột dạ nói: "mình, mình có thể nói gì với cô ấy, được rồi được rồi, mình còn có việc, không thèm nghe cậu nói nữa." Nói xong, liền cúp điện thoại trước

Đặt cặp công văn lên bàn trà, An Nhiên ngồi xuống ghế sofa, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện.

Tô Dịch Thừa cúp điện thoại, nhìn cô, khép miệng cong lên, đưa tay hướng về phía cô: "tới đây."

An Nhiên im lặng đi về phía anh, đặt tay vào tay anh, bị anh dùng sức kéo một cái liền ngồi lên trên đùi, thân mật thế này An Nhiên vẫn còn chưa thích ứng được, đẩy anh ra, lại thấy anh càng ôm chặt hơn, như thế, cũng không cõi giấy giữa nửa, đành để tùy anh ôm, thở dài, tựa vào anh, nói: "hôm nay nộp bản thiết kế lên rồi."

"Ừ." Tô Dịch Thừa ôm cô nhàn nhạt lên tiếng, hỏi: "bạn họ nói như thế nào?" Vợ anh vất vả thức thâu đêm để hoàn thành, nếu bạn họ dám nói không được, hừ, sẽ biết tay anh.

"Hoàng Đức Hưng hình như rất hài lòng." An Nhiên đáp đúng sự thực.

Phía sau cô, Tô Dịch Thừa khẽ gật đầu, khép miệng khẽ cong lên thành nụ cười như không, thật ra thì anh rất hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh và hạnh phúc này.

An Nhiên chậm rãi xoay người, nhìn Tô Dịch Thừa, nhàn nhạt nói: "Hoàng Đức Hưng nói anh sắp được thăng chức rồi."

Tô Dịch Thừa vô thức cau mày, nhìn cô, sững sờ, hỏi: "sao vậy? Ông ta nói gì rồi?" A, tin tức này lan thật nhanh, phía anh còn chưa chắc chắn, bên ngoài đã rõ như lòng bàn tay rồi, vẫn đề liên

quan đến lợi ích lúc nào cũng thu hút sự chú ý của mọi người, đây cũng không phải chuyện tốt.

"Ông ta muốn em nói giúp trước mặt anh, sau đó lôi kéo anh làm chuyện đem lại lợi ích cho công ty, thậm chí còn hứa hẹn, chỉ cần em có thể giúp công ty giành được hạng mục đấu thầu, sẽ cho em cơ hội thăng chức." An Nhiên thăng thắn nói với anh.

Tô Dịch Thừa nhìn cô cười khẽ, chỉ hỏi: "vậy em nói như thế nào?" Anh có thể không ngại thái độ của người khác, bởi vì những chuyện kiểu này anh đã gặp rất nhiều, nghe vô số lần, những cái khác không quan trọng, quan trọng hơn là thái độ của cô đối với chuyện này.

An Nhiên nhìn anh hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, thăng thắn nói: "em không nói gì, em sẽ không thay anh đồng ý hay đảm bảo cái gì với người khác một cách lung tung." Thân phận của anh quá đặc thù, làm vợ anh, cô sợ nhiều lời, thành nói sai.

"Vả lại." An Nhiên nhìn anh, cúi đầu khẽ nói: "vả lại em cũng không thích chuyện như vậy, em vẫn cảm thấy hắn là tên công bằng, nhưng mà kiểu như thế này thì còn ra gì nữa, có bao nhiêu người không vượt qua được không phải vì kỹ thuật và thực lực, mà chẳng qua là vì không có quan hệ tay trong, mà không giành được cái bọn họ đáng nhận được một cách công bằng." Cúi đầu lắc đầu, nhỏ giọng nói: "em không thích kiểu như thế."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, sau đó cúi đầu khẽ mổ lén môi cô, dán sát vào cánh môi cô, nói: "nội bộ thị ủy thì quyết định như thế, Trương bí thư cũng tiết lộ tin tức cho anh, bảo anh làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng mà quyết định bổ nhiệm chính xác phải tuần sau mới xuống. Nhưng bất kể có đúng là anh phụ trách dự án ban khoa học kĩ thuật thành phố hay không, về giá trả thầu cho từng hạng mục, anh không có ý định vì tình riêng mà làm việc thiên tư (vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp), dù là em tới cầu tình, hay Diệp Tử Ôn, cũng phải áp dụng đúng trình tự như thường, anh sẽ không cho các em ưu đãi, hay là ngầm tiết lộ quyết định nội bộ cho các em, tiếp đó kêu gọi đấu thầu

chẳng qua chỉ là một cuộc trình diễn cho người ta xem, anh không có ý định như thế, em hiểu ý anh chứ?"

Nghe vậy, nhìn chăm chú vào anh, An Nhiên cười nhàn nhạt, như là trong lòng có một gút mắc, đã tồn tại rất lâu, đến bây giờ mới được cởi ra. Cô vẫn biết sự tối tăm chốn quan trường không hề ít hơn so với thương trường, có bao nhiêu quan chức và thương nhân móc ngoặc với nhau, chỉ để chiếm đoạt lợi ích lớn hơn nữa, thậm chí có một số người lợi dụng chức vụ, vì bạn bè người thân mình mà lũng đoạn ngành nghề nào đó. Cô ghét những hành động như thế, may mắn anh chưa từng như vậy, anh công chính (công bằng + chính trực) khiến cô yên tâm.

Tô Dịch Thừa sủng nịch nhéo cái mũi của cô, đột nhiên nhớ tới trong điện thoại, Tử Ôn nói căn nhà bên kia đã sớm sửa sang xong rồi, thậm chí vật dụng, trang thiết bị trong nhà đã được mua và lắp đặt ổn thỏa, hiện tại chỉ cần bọn họ xách vali là bắt cứ lúc nào cũng có thể vào ở, mà bọn cứ chậm chạp mãi không chuyển sang, cậu ta còn phải tìm người trông coi bên đó, phiền phức như thế khiến Diệp Tử Ôn có chút nhức đầu, cho nên mấy ngày nay vẫn liên tục thúc giục bọn họ lúc nào mới chuyển sang.

Nghĩ đến đó, Tô Dịch Thừa thuận miệng trưng cầu ý kiến, hỏi: "An Nhiên, Tử Ôn nói căn nhà bên kia sửa sang xong, xem lúc nào chúng ta sẽ chuyển qua đó?"

Vừa nghe anh nói như vậy, An Nhiên mới nhớ tới gặp phái Diệp Tử Ôn, anh ta cũng hỏi cô như thế, sau đó lại liên hệ với một chuyện khác anh ta nói với cô ngày hôm qua. Rời khỏi ngực anh, nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt An Nhiên khá khiêm tốn.

Tô Dịch Thừa khó hiểu nhìn cô, không rõ sao đột nhiên cô lại nhìn anh như vậy: "sao vậy?"

Nhìn anh một lúc lâu, An Nhiên mới hỏi từng câu từng chữ: "trước khi em và anh xem mắt, chúng ta đã từng gặp mặt, đúng không?"

Tô Dịch Thừa sững sốt, không rõ vì sao cô hỏi thế, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: "ý em là lúc em bị

cưỡng hôn, anh đi ngang qua đúng lúc cứu em?"

"Ai, ai nói cái này." An Nhiên có chút bất mãn hờn dỗi, hỏi: "trước đó, có phải anh đã từng gặp em không?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chắm, hỏi: "An Nhiên, em nghĩ cái gì rồi?"

An Nhiên cúi đầu nhìn ngón tay mình, chậm rãi mở miệng nói: "Diệp Tử Ôn nói hôm em xem mắt, các anh ngồi phía sau em, chứng kiến toàn bộ quá trình em xem mắt."

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, hỏi ngược lại: "điều này rất quan trọng sao?"

An Nhiên lắc đầu, nói: "em vẫn luôn nghĩ, có lẽ đổi thành người con gái khác cầu hôn anh hôm đó, có lẽ là anh cũng sẽ đồng ý, như vậy bây giờ anh sẽ là chồng người phụ nữ khác." Cứ nghĩ đến anh có thể là chồng người phụ nữ khác, trong lòng luôn có loại cảm giác khó chịu khó tả. Thật ra thì không thể không thừa nhận, thật quá dễ để yêu anh, anh quá hoàn mỹ, quá săn sóc, người ta rất khó từ chối người đàn ông như thế. Rõ ràng hồi đó rất tự nhiên 'cầu hôn' anh, nhưng gần đây, thỉnh thoảng cô lại nghĩ, nếu như hồi đó người anh gặp không phải là cô, nếu có người phụ nữ khác cũng liêu lĩnh cầu hôn anh như thế, thì anh cũng đồng ý sao?

Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chắm, rất lâu mới khẽ lắc đầu, trêu đùa nói: "sẽ không, sẽ không có ai to gan như thế, vừa gặp mặt liền đề nghị kết hôn."

"Em nói là nếu có." An Nhiên tức giận nhìn anh một cái, trọng tâm không phải là có ai làm thế hay không, mà là anh có đồng ý hay không có được không!

Nhin cô, Tô Dịch Thừa cười, lắc đầu, nói: "cũng sẽ không, bởi vì biết là em, cho nên mới đồng ý." Bây giờ nghĩ lại, có lẽ hồi đó cũng vì biết là cô, cho nên mới không hề suy xét gì mà đồng ý đi, nếu không sợ là anh không đồng ý, có lẽ cô liền đi tìm người đàn ông khác rồi.

Nghe vậy, An Nhiên nhìn anh, khóc miệng hé ra đóa hoa xinh đẹp, bất kể có phải thật không, nghe thế cô thấy rất thích rồi.

Tô Dịch Thừa cười cười sờ sờ đầu cô: “được rồi, ăn cơm trước, ăn xong rồi em lập tức đi ngủ cho anh, bù lại giấc ngủ đêm qua thức trắng.”

An Nhiên cười, nhìn anh hỏi: “vậy anh cũng phải ngủ sớm cùng em à?”

Tô Dịch Thừa nhíu mày, bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, nội tâm như là đang đấu tranh rất lâu, mới lắc đầu nói: “anh sợ anh ở cùng em, không chỉ ngủ đơn giản như thế, đến lúc đó có khi không chỉ lại phải thức trắng đêm, còn có thể càng mệt hơn a.”

An Nhiên sững sốt, mãi mới nghe ra hàm ý của anh, khi kịp phản ứng, thì khuôn mặt thoáng cái hồng lên, tức giận liếc trắng anh: “sắc lang!” Nói xong, đứng dậy xoay người đi vào bếp, khuôn mặt vẫn còn nóng hầm hập, dường như rán chín được một quả trứng gà.

Mà Tô Dịch Thừa thì ngồi ở trên ghế sô pha cười to ra, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Hôm nay, trong phòng tạo bản mẫu, An Nhiên đang thảo luận vấn đề tiến độ công trình với kiến trúc sư, ngoài ra giải thích với ông ta từng chi tiết trên bản thiết kế, cỗ gắng làm tốt nhất.

Lúc này Lâm Lệ gọi điện thoại tới, hai ngày nay vì phải gấp rút cho tiến độ công trình này, An Nhiên cũng không thể rút ra thời gian đi bệnh viện thăm Lâm Lệ, nhưng mà ngày nào cũng gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, qua điện thoại có thể nghe được tiếng cười của Lâm Lệ, cô cũng yên lòng.

“A lô, Lâm Lệ, có chuyện gì sao?” An Nhiên vừa dùng đầu kẹp điện thoại di động, vừa lẩy tay chỉ điểm cho kiến trúc sư.

“An Tử, bây giờ gọi điện cho mi là muốn nói cho mi biết ta chuẩn bị trở về, sau này, đừng nhớ ta a, nếu thật nhớ ta thì đi tìm ta đi.” Ở bên kia điện thoại, Lâm Lệ cố gắng khiến cho giọng nói của mình thật thoải mái.

An Nhiên sững sốt, đứng mạnh dậy, đưa tay cầm di động, tăng âm lượng lên hỏi đầu dây bên kia: “mi nói cái gì?” Kiến trúc sư bên cạnh bị cô dọa giật cả mình, có chút khó hiểu nhìn cô.

"Ha ha, ta đã ở bến xe rồi, chuyến xe ba giờ." Lâm Lệ cười nhạt nói. "Vì sợ chia ly, cho nên không dám báo cho mi thời gian, chỉ có gọi điện thoại cho mi."

An Nhiên giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, bây giờ đã là hai giờ bốn mươi lăm phút rồi, bỏ lại cái bút trong tay, bước nhanh ra ngoài phòng, vừa chạy vừa hỏi: "mi ở đâu? Nhà ga? Bến xe?"

"An tử, đừng tới đây, ta không muốn nhìn thấy mi khóc." Lâm Lệ nói thế, giọng nói nghẹn ngào.

"Nói cho ta biết ở đâu!" An Nhiên quát cô ấy, cô sắp tức điên rồi, cô ấy thế mà lại, thế mà lại muốn giấu điểm cô, len lén bỏ đi, ngay cả đưa tiễn cũng không cho cô đi, như vậy là sao, như vậy là sao!

Chạy đến gần thang máy, thang máy đang ở tầng một, nhấn một lúc lâu cũng không thấy đi lên, lại chalendar quan tâm nhiều hơn, chạy thẳng xuống cầu thang, lúc này cô, đường như đã quên mình đang ở tầng mười lăm!

"An Tử, cảm ơn mi nhiều năm qua đã đi cùng ta trên chặng đường này, từ khi còn đi học đến ra xã hội, vì có mi, cho nên ta mới không cô đơn, mười năm nay, chúng ta học tập, từ từ trưởng thành, mi cho ta rất nhiều hối ức tốt đẹp, cho dù toàn bộ thế giới rời bỏ ta, mi cũng vẫn luôn ở bên cạnh, khích lệ ta, an ủi ta, vì có mi ta mới thực sự hiểu được hàm nghĩa của hai chữ tình bạn. Có lẽ sau này chúng ta ở hai thành phố khác nhau, có lẽ sau này chúng ta không thể cùng đi gặp nhau, đi ăn cơm bất kỳ lúc nào như trước đây, nhưng mà ta nghĩ quan hệ giữa chúng ta sẽ không vì thế mà phai nhạt, vì ta nghĩ khi ta nhảm chán sẽ thỉnh thoảng quấy rầy mi, khi ta cô đơn không vui thì sẽ nghĩ đến mi đầu tiên, phải nói trước nha, dù mi đang làm gì, đều không cho mi không nhận điện thoại của ta." Lâm Lệ cố ý muốn giọng mình thoải mái, nhưng mà An Nhiên không bỏ lỡ tiếng nghẹn ngào khe khẽ của cô ấy truyền đến từ từ bên kia điện thoại.

"Lâm Lệ, con mẹ nó mi đừng nói nhảm cho ta, ta cho mi biết, không cho mi đi! Không cho đi, mi có nghe thấy không!" An Nhiên có

chút kích động quát cô ấy, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống khuôn mặt.

Dường như Lâm Lệ cũng không ngăn được dòng nước mắt của mình, cả người xúc động, không ngừng khóc nức nở: "An, An tử, cảm ơn, cảm ơn mi làm bạn với ta mười năm nay, ta, ta phải đi, tha thứ ta vào lúc này mới gọi báo cho mi, vì, vì ..." Lâm Lệ như không kiểm soát được tâm trạng của mình, một lúc lâu hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "ta không muốn mi nhìn bóng lưng ta rời đi, như vậy ta sẽ không nỡ rời đi."

Bên này điện thoại, An Nhiên cũng khóc, nước mắt ào ào chảy xuống, cầm điện thoại đứng ở trên cầu thang, cả người vô lực tựa vào tường, cuối cùng ngồi xuống góc tường, nghẹn ngào nói: "vậy thì đừng đi a, ở lại!"

Bên kia điện thoại, hít một hơi thật sâu, thật vất vả Lâm Lệ mới ngăn cản được nước mắt. Xé ra khuôn mặt tươi cười, hướng về phía điện thoại nói: "An Nhiên, tạm biệt!"

Chương 94: Em ở phía trên

Lâm Lệ đi rồi, chỉ gọi cuộc điện thoại trước khi lên xe.

Tâm trạng An Nhiên xuống dốc, ngồi ở góc cầu thang, nước mắt thế nào cũng không ngừng được, hồi tưởng lại tình bạn mười năm nay của hai người, cùng cười cùng khóc. Hồi đó khi Mạc Phi phản bội, chính Lâm Lệ cùng cô trải qua. Không có cô ấy, cô hắn không thể thoát khỏi đau đớn đó nhanh như thế.

Nhưng mà bây giờ cô ấy bị thương, lại muốn một mình trốn chạy để tự mình liếm láp vết thương, còn cô thì không thể làm được gì.

Thật ra thì An Nhiên biết rời đi là tốt nhất đối với cô ấy, dù sao ở đây có quá nhiều hồi ức của cô ấy và Trình Tường, nếu muốn quên một người, như vậy, rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Lau đi dòng nước mắt, cầm lấy điện thoại di động, mơ hồ tìm ra số của Lâm Lệ, lần này không gọi điện thoại, mà là soạn một tin nhắn, gửi cho cô ấy.

"Thuận buồm xuôi gió, chú ý giữ gìn sức khỏe. — bạn bè vĩnh viễn của mi, An tử."

Lâm Lệ chưa nhẫn lại, An Nhiên biết e là cô ấy tắt điện thoại rồi, cô ấy vốn là như vậy, không muốn đối mặt, luôn tránh tránh, lần này, cô ấy thực sự trốn rất xa.

An Nhiên ngồi lại ở cầu thang thêm một lát, đợi cho tâm tình ổn định lại mới xoay người đi về phía phòng làm việc.

Khi trở lại, Trần công nhìn bản vẽ có chút lo lắng.

An Nhiên tiến lên đi, đưa tay cầm lấy bản vẽ: "có vấn đề gì không?"

"Ách." Trần công ngẩng đầu nhìn cô, thử hỏi: "Cô thiết kế, cô không sao chứ?" Vừa rồi nhìn cô như vậy, đích thị là xảy ra chuyện gì, vốn còn tưởng cô đi ra ngoài, không ngờ lại trở về nhanh như vậy.

An Nhiên kéo môi, nhàn nhạt cười với ông ta, chỉ nói:

"không có chuyện gì, có chỗ nào Trần công không rõ không, chúng ta có thể thảo luận lại, nhưng mà dự án này hơi gấp, không còn nhiều thời gian, chúng ta phải bám sát thời gian."

Trần công gật đầu, nhìn bản thiết kế chỉ ra nơi mình có thắc mắc.

Đến khi An Nhiên ra khỏi công ty, đã gần 9 giờ tối, trước khi tan việc Tô Dịch Thừa gọi điện cho cô, nói muốn tới đón cô, nhưng vì phải làm thêm giờ, cô cũng không biết giờ giấc thế nào, cho nên liền bảo anh đừng đến nữa. Tô Dịch Thừa vẫn là có chút lo lắng, dặn dò cô lúc nào hết班 thì gọi cho anh, anh đến đây đón cô.

Tối nay trăng sáng rất tròn, cũng rất sáng, chỉ là có chút hiu quạnh, treo cao ở trên bầu trời, bên cạnh không có ngôi sao nào, nhìn thế nào cũng thấy lạnh lẽo.

An Nhiên cũng không gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, một mình đi trên phố, bên cạnh có đôi tình nhân mặc bộ đồ đôi ngọt ngào hạnh phúc, trên mặt tươi cười, không biết người con trai nói câu gì, người con gái thận thùng lườm anh ta, hờn dỗi mắng: "đáng ghét." Sau đó xoay người bỏ chạy đi, người con trai cười to đuổi theo phía sau, cuối cùng sau hai ba bước, rồi dùng một tay ôm lấy người con gái từ phía sau, cười to ôm người con gái xoay vòng vòng, người con gái thì sợ hãi túm lấy bả vai người con trai. Xung quanh có người nhìn về phía bọn họ, trong mắt có hâm mộ, cũng có chúc phúc.

An Nhiên nhớ được trước kia Lâm Lệ và Trình Tường cũng ngọt ngào như thế, thậm chí mỗi ngày Lâm Lệ đều dính vào Trình Tường, sau đó trước mặt mọi người không ngần ngại khoe khoang bọn họ thắm thiết như thế nào. Nhưng mà thời gian tựa ảnh, năm tháng như thoi đưa, quay đầu lại, sớm đã là vật còn người mất, cô và Mặc Phi nửa đường chia tay, mà Lâm Lệ và Trình Tường cũng rời vào ngõ cụt.

Đang đi, lúc này điện thoại trong túi vang lên, hơi bất ngờ, thì ra là Trình Tường gọi điện thoại tới.

Để mặc điện thoại di động vang lên hồi lâu, tự nó ngắt máy, sau

đó lại vang lên. Cứ lặp đi lặp lại như thế, dường như Trình Tường rất có kiên nhẫn, An Nhiên biết anh ta nhất định là muốn hỏi chuyện của Lâm Lệ, nhưng mà sớm biết như thế, lúc đầu cần gì phải vậy đây. Con người lúc nào hoàn toàn mất đi thì mới biết được mình từng có, mà lúc có, luôn luôn không biết quý trọng.

Khẽ thở dài, cuối cùng vẫn nhẫn nút nghe.

Không đợi An Nhiên bên này mở miệng, bên kia điện thoại Trình Tường vội vàng nói: "An Nhiên, nói cho anh biết Lâm Lệ ở đâu!" Giọng nói thực vội vàng, tâm tình rất kích động, hoàn toàn không còn là một Trình Tường luôn ôn hòa, nho nhã ngày xưa.

"Cô ấy đi đâu còn có liên quan gì với anh sao." An Nhiên nhàn nhạt mở miệng: "sớm biết như vậy, ban đầu hè tất gì phải thế."

"Nói cho anh biết Lâm Lệ ở đâu, chiều nay khi anh đến bệnh viện, mới biết được hôm nay cô ấy xuất viện, nhưng mà cô ấy có thể đi đâu được, anh đến khách sạn cũng không tìm được cô ấy." Anh đã tìm rất nhiều nơi, nhưng không hề có tin tức gì, anh không biết cô đi đâu, cho nên cuối cùng vẫn gọi cho An Nhiên, anh biết bây giờ mình nói gì cũng đã muộn, mình làm tổn thương Lâm Lệ quá sâu, nhưng anh thực sự yêu cô!

"Trình Tường, đủ rồi, tôi sẽ không nói cho anh biết Lâm Lệ đi đâu, cô ấy né tránh anh chính là vì không muốn gặp lại anh, cô ấy đã hao phí mười năm ở anh, anh còn muốn cô ấy lãng phí thêm bao nhiêu thời gian nữa! Làm người không thể quá ích kỷ, bây giờ anh biết quay đầu lại rồi thì người ta sẽ ở tại chỗ chờ anh sao, đây tính là cái gì, phụ nữ không có lòng tự trọng sao? Sau khi bị tổn thương tàn nhẫn như thế mà còn đi yêu các anh nữa à, không có chuyện như vậy đâu!" An Nhiên có chút kích động nói với điện thoại.

"An Nhiên, nói cho anh biết, anh biết trước đây chính mình đã quá sai lầm, nhưng mà anh thề sau này anh sẽ yêu thương Lâm Lệ thật nhiều, anh thực sự yêu cô ấy, anh thực sự muốn quay về với cô ấy." Trình Tường nói, giọng nói mang theo cầu xin, hôm nay tìm không được Lâm Lệ, mọi nơi đều không tìm thấy cô, anh thực sự sợ hãi rồi, trước đây anh tưởng là Lâm Lệ giận vài ngày, nhưng mà cô

ấy vẫn yêu anh, sớm muộn gì cũng sẽ tha thứ, trở lại bên anh, nhưng mà hôm nay không thấy cô rồi, không chút tin tức nào, anh sợ, sợ mình mãi mãi mất đi cô ấy.

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không nói cho anh biết, anh hãy bỏ ý định này đi." An Nhiên nói xong, liền cúp điện thoại. Vết thương của Lâm Lệ cần có thời gian, cần có thời gian chữa lành, bây giờ cô ấy rời khỏi Giang Thành, chẳng qua là vì muốn cho mình một khoảng thời gian để hòa hoãn lại, từ từ liếm láp vết thương của mình.

Điện thoại nắm trong tay lại một lần nữa vang lên, vẫn là Trình Tường gọi, kiên nhẫn muốn bù đắp lúc này, nếu hồi đó anh ta bớt ra chút xíu dành cho Lâm Lệ, mà không phải là coi cô ấy là thế thân của người khác, làm sao Lâm Lệ có thể đau lòng cắt đứt như thế.

Trực tiếp mở nắm điện thoại di động, lấy pin ra, sau đó bỏ vào trong túi xách. Lại ngẩng đầu lên, bên cạnh vẫn náo nhiệt như thế, xa xa chợ đêm tấp nập người người, trên đường phố bày biện vô số hàng hóa.

Tâm tình An Nhiên có chút buồn phiền, không gọi xe ngay, mà một mình đi dưới ánh đèn đường, chậm rãi đi về nhà. Vừa mới vào tiểu khu, chỉ thấy xe Tô Dịch Thừa với tốc độ khá nhanh lướt qua cạnh cô, ngồi xe lâu như vậy, tất nhiên là An Nhiên nhận ra được là xe của anh, sững sờ xoay người, chưa kịp lên tiếng, chiếc xe vừa lao vùn vụt qua bên cạnh cô năm, sáu mét đột nhiên dừng lại một cách thành thạo. Sau đó cửa xe được mở ra, Tô Dịch Thừa với vẻ mặt nghiêm trọng, đi thẳng về phía cô, rồi dừng lại trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào cô.

An Nhiên sững sờ nhìn anh, từ nét mặt anh có thể thấy được dường như tâm tình của anh không tốt lắm, cô không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đành phải sững người hỏi: "anh muốn đi ra ngoài?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, trong lòng tức giận, anh vẫn một mực ở nhà đợi điện thoại của cô, nhưng mà vẫn không thấy cô gọi về, thời gian ngày càng muộn, nhưng mà cô mãi chưa quay về, anh hơi lo lắng, gọi điện cho cô, nhưng lại đúng vào lúc máy bận, tắt đi rồi gọi lại, nhưng lại trong tình trạng tắt máy, anh hoàn toàn không biết cô

xảy ra chuyện gì, không biết cô tăng ca đã về chưa, tất cả anh đều không biết. Gọi lại, vẫn ở trạng thái tắt máy. Ở nhà thêm một lúc lâu, cũng không thấy cô về, trong lòng lo lắng có phải cô xảy ra chuyện gì hay không, nghĩ thế khiến anh đứng ngồi không yên, cho nên cầm lấy cái chìa khóa xe trên bàn trà, liền lái xe chuẩn bị đến công ty cô xem rốt cục cô tan việc chưa, dù chưa, anh cũng túm cô về. nhưng còn chưa đi ra khỏi tiểu khu, thì thấy cô cầm túi xách chậm rãi đi từ bên ngoài về. Thấy cô không sao, trái tim thấp thỏm cuối cùng cũng được thả lỏng, nhưng thay vào đó là tâm trạng phẫn nộ cùng tức giận.

Không nghe thấy anh đáp lại, An Nhiên lại hỏi anh: "anh làm sao thế?"

Tô Dịch Thừa không nói lời nào, liền lôi kéo tay cô, mở cửa để cô lên xe, động tác hơi thô bạo, không thể coi là dịu dàng.

An Nhiên sững sờ bị anh đẩy mạnh vào trong xe, sau đó khởi động xe, quay đầu xe về.

Trên đường đi cho đến khi về đến nhà, Tô Dịch Thừa không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt hơi nghiêm trọng, nắm tay An Nhiên hơi dùng sức.

Mở cửa cho cô, sau đó xoay người một cái vây cô lại giữa mình và cánh cửa, nhìn chăm chăm vào cô, giọng điệu Tô Dịch Thừa có tính chất vấn hỏi: "không phải đã nói gọi điện để anh đến đón em sao, sao không gọi cho anh."

"Ách, em, em sợ làm phiền anh." An Nhiên nhìn anh có chút sợ sệt, anh hùng hổ mạnh mẽ lúc này cùng anh dịu dàng, nho nhã lúc bình thường là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Anh vừa mới gọi điện thoại cho em, tổng đài báo là em đang nói chuyện điện thoại, anh cúp máy rồi gọi lại, nhưng lại được báo là số máy đã tắt điện thoại, anh không biết số phòng làm việc của em, thậm chí không biết số điện thoại của đồng nghiệp em, một số cũng không, cho nên không tìm được em cũng không biết làm thế nào bây giờ, anh không biết em tan việc chưa, không biết em đã rời công ty chưa, anh sốt ruột, sốt ruột anh không tìm được em, anh

không biết có phải em xảy ra chuyện bất trắc gì không, lại ở nhà đợi thêm một lát, nhưng mãi không thấy em quay về, anh rất lo, rồi cầm chìa khóa xe định đến công ty em xem một chút. Nhưng thấy em cầm túi xách chậm rãi đi về." Hai tay chống ở hai bên sườn cô, Tô Dịch Thừa nhìn cô nói từng câu từng chữ.

An Nhiên ân hận, nhìn anh, áy náy nói: "vì sợ làm phiền anh, nên không gọi điện cho anh, thật không cố ý."

Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chăm, rất lâu mới chậm rãi mở miệng, nói: "An Nhiên, vì lo lắng cho em nên mới nói muốn đi đón em, nhưng em lại nói không muốn làm phiền anh, chúng ta là vợ chồng, em cảm thấy giữa chúng ta thật sự phải dùng đến hai chữ làm phiền này sao?"

An Nhiên nhìn anh chăm chăm, nhất thời không nói nên lời.

"Sau này sợ anh lo lắng thì chí ít gọi cho anh, đừng để anh gọi cũng không tìm được em, cho dù không gọi được di động, thì em có thể gọi máy bàn gọi cho anh, nhưng chính là đừng để anh không tìm được em. Không tìm được em, anh căn bản là không biết nên làm thế nào, cảm giác này rất tồi tệ."

Nhin anh, An Nhiên áy náy nói: "xin, xin lỗi." Trong lúc nhất thời cô không nghĩ tới, cho nên liên tắt điện thoại cũng không gọi cho anh.

"Ai!" Nhẹ nhàng thở dài, Tô Dịch Thừa từ từ làm dịu lại giọng điệu, bình tĩnh nhìn cô, nói: "An Nhiên, anh tức giận chẳng qua là vì lo lắng em xảy ra chuyện gì mà anh không biết, ngoài biết em đi làm ở đâu, còn lại anh không biết em còn có thể đi đâu, nếu không tìm được em ở công ty, anh thực sự không biết mình còn có thể tìm em ở đâu. Đi đón em, anh không sợ phiền phức, vì như thế có thể khiến anh yên tâm. Chỉ không liên lạc được với em, mới khiến anh lo lắng, mới có thể ngồi trong nhà mà sợ hãi."

Nói xong, Tô Dịch Thừa đưa tay chậm rãi xoa lên mặt cô, nhẹ nhàng chạm vào, từ từ nói: "sau này đừng khách khí với anh như vậy, anh không sợ phiền phức, không liên lạc được với em, mới khiến anh lo lắng, sợ sệt, biết không?"

An Nhiên nhìn anh, nước mắt bắt tri bắt giác rơi xuống, hoàn toàn không được kiểm soát, vô cùng mãnh liệt.

Tô Dịch Thừa sững sốt, bị nước mắt của cô dọa sợ. Không khỏi tự trách mình vừa rồi hơi nặng lời. Đưa tay lau đi giọt lệ trên mặt cô, vừa an ủi: "đừng khóc, anh chỉ là sốt ruột thôi, không có ý trách em."

An Nhiên nhìn anh vừa khóc vừa cười, không nói ra lời, chỉ lắc đầu, tất nhiên cô hiểu ý anh, vì biết, nên mới thấy cảm động, được người ta xem trọng như thế, trừ cha mẹ, anh là người đầu tiên. Hồi đó Mạc Phi tuy đối xử tốt với cô, cũng chưa từng lo lắng cho cô như thế.

Nước mắt của An Nhiên giống như là đứa trẻ không nghe lời, thế nào cũng không lau hết được. Bất đắc dĩ, chỉ đành phải cùi người xuống, nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên từng giọt từng giọt nước mắt trên mặt cô, nước mắt kia chảy vào miệng, mặn mặn chát chát.

An Nhiên giơ tay lên vòng qua vai anh, chăm chú đáp trả nụ hôn của anh.

Nhiệt tình luôn tới rất nhanh, chỉ chốc lát Tô Dịch Thừa ôm cô di dời tới phòng ngủ, An Nhiên nằm trên giường, say mê nhìn anh, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, mỉm cười, trong lòng lại một lần nữa thấy may mắn về sự kích động hồi đó của mình, cũng lại một lần nữa thấy may mắn đổi tượng mà mình nhận nhầm là anh, cô cảm ơn anh xem trọng và thương yêu, cảm ơn anh dịu dàng và quan tâm. Thật ra thì từ trước đến giờ yêu cầu của cô đối với cuộc hôn nhân này không cao, không cần đối phu đối bối có nhiều tiền, vì gánh vác trách nhiệm gia đình không chỉ thuộc về người đàn ông, cô cũng sẽ chủ động gánh vác, nỗ lực gia đình trôi qua êm thấm, cô chỉ muốn một cuộc sống bình lặng êm đềm, không cần tình cảm tiến triển quá nhanh, chỉ cần một người đàn ông quan tâm, hiểu cô, thương cô, mà anh, hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng chọn bạn đời của cô, thậm chí còn vượt quá tiêu chuẩn rất nhiều.

Tô Dịch Thừa cởi quần áo hai người ra, nhìn đôi mắt cô vì dục

vọng mà trở nên mê mang, trong hốc mắt còn có chút hơi nước, cặp mắt mở to, nhìn vô cùng mê hoặc lòng người. Tay từ từ đặt lên da thịt nhẵn mịn như tơ, xúc giác lưu luyến, anh biết tất cả các điểm mẫn cảm trên người cô, biết mình phải chạm vào đâu sẽ khiến cô không kìm được run rẩy, khóc miệng không kìm được thoát ra những thanh âm mê người. Từ trước đến nay anh cảm thấy mình không phải là một người trọng ham muỗn, nhưng lại mê luyến thân thể cô một cách bất thường, hết lần này đến lần khác trầm luân trên người cô.

Chậm rãi cúi người xuống, hôn nhẹ lên từng nơi từng nơi trên người cô.

An Nhiên động tình, nhẹ nhàng run rẩy dưới thân anh, cảm giác được nụ hôn của anh rơi xuống từng chỗ trên cơ thể mình, bao gồm những nơi mình khó có thể mở miệng. Trong lúc động tình, đột nhiên An Nhiên có một ý nghĩ táo bạo, tay ôm chặt cổ anh, sau đó xoay mình một cái đặt anh xuống phía dưới, tóc dài vì thế mà rơi là tả trên bả vai, thân thể trần trụi cùng mái tóc dài xõa vai trong tình huống này đặc biệt mê hoặc con người, hàm chứa sự quyến rũ độc nhất của cô.

Tô Dịch Thừa nhìn đến si mê, bộ vị nào đó trên người cực kỳ căng cứng.

"An Nhiên. . . ." Khẽ gọi tên cô, Tô Dịch Thừa muốn đồng thời đặt cô xuống dưới thân một lần nữa, lại bị cô nhẹ nhàng ngăn lại, vì xấu hổ, lúc này An Nhiên cực kỳ đỏ mặt, bình tĩnh nhìn anh, chậm rãi cúi người ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói: "Tôi nay, tôi nay em ở phía trên." Thanh âm kia nhẹ nhàng dịu dàng có loại quyến rũ độc nhất của cô, mà khi cô nói, hơi thở ấm áp lại phả vào vành tai anh, nơi đó có chút ngứa ngáy khiến cả người anh chấn động, một lúc lâu mới phản ứng lại được. Không ngừng nuốt nước bọt, có chút khó khăn hỏi: "em, em nói gì?" Giờ phút này thanh âm đã sớm ám ám, không ôn nhuận, dễ nghe như bình thường.

An Nhiên thẹn thùng, khuôn mặt thoáng cái hồng rực lên, vì sự táo bạo của mình mà cực kỳ xấu hổ, động tác ngồi cưỡi lên người

anh của mình lúc này càng khiến mình cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, "em, em vẫn nên ..." Nói xong liền muốn xoay người xuống dưới, lại bị một tay anh đặt trên bắp đùi trắng noãn kia đè lại, không cho cô xuống dưới. Tô Dịch Thừa cố định ở đó, bàn tay xoa xoa bắp đùi trắng noãn, một tay khác chạy trên ngực cô, không để cô rời đi.

An Nhiên đỏ mặt kịch liệt, nhìn thẳng vào anh, đột nhiên hối hận mình kích động, bởi vì cô hoàn toàn không biết tiếp theo mình phải làm thế nào, không có kinh nghiệm, hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào.

Hơi thở Tô Dịch Thừa có chút rối loạn, bộ ngực khẽ phồng, nhìn cô, cả người căng thẳng.

An Nhiên nhìn anh, chính mình cũng căng thẳng không biết làm sao, cứ nhìn chăm chăm vào anh, mồ hôi trên trán mướt ra, có chút bối rối, An Nhiên bất lực nhìn anh, vẻ mặt buồn rười rượi nói: "em, em, em, em không biết nên làm thế nào!"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, hai tay đặt ở thắt lưng trên bụng cô, nhìn cô, ám ách nói: "anh dạy em."

Kích tình qua đi, An Nhiên kiệt sức nằm trên giường, mí mắt nặng tròng trich gần như không mở ra được, đêm nay cô mới nếm trải cái gì gọi là vận động hao phí năng lượng, nhiệt lượng, thể lực. Vốn tưởng rằng hồi trước mình nằm đó thôi đã mệt đến nỗi cô không nói ra được một chữ liền ngủ luôn, nhưng mà qua buổi tối nay cô mới biết được, thì ra là ở phía trên mới làm người ta tiêu hao sức lực nhất! Nhưng nhìn bộ dạng Tô Dịch Thừa, thậm chí còn có sức lực ôm cô cùng nhau tắm, cô không khỏi phài hoài nghi sao thể thực của anh có thể tốt đến thế.

Tùy ý để Tô Dịch Thừa ôm cô cùng vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, trong lúc mơ màng màng, An Nhiên nhớ ra chuyên dọn nhà, hai tay vô thức ôm cổ anh, xác nhận mình sẽ không ngã xuống, mới từ từ buông anh ra, gối lên lồng ngực mạnh mẽ kia, mơ mơ màng màng ngây ngốc nói: "hôm nào, hôm nào tìm thời gian chúng ta dọn nhà đi."

Nơi đó gần công ty cô, chỉ là chuyện bước đi vài phút đồng hồ, như thế, anh không cần phải ngày nào cũng vòng lại đưa cô đi làm trước, rồi mình mới đi làm, hơn nữa một tháng tới, cô còn bận chuyện trang viên, buổi tối sẽ phải làm thêm giờ thường xuyên. Cô biết anh cũng rất bận, cho nên không thể hôm nào cũng đi đón cô, ở gần như thế, mình đi đi về về anh cũng có thể yên tâm hơn.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn người trong ngực, cười gật đầu, đáp lời cô: "ừ, được." Tất cả đều lấy cô làm chuẩn, nếu cô không thích, như thế anh đều không hề gì.

Vì lí do công việc, thực sự là An Nhiên không lấy đâu ra thời gian dọn nhà, thật ra thì cũng không có gì phải thu dọn, trừ quần áo hai người, ở bên kia vật dụng trong nhà đều đã được lắp đặt xong xuôi. Đến lúc đó bọn họ chỉ cần lựa thời gian dọn quần áo sang là được.

Hôm nay trước khi tan tầm nhận được điện thoại của Tô Dịch Thừa, hỏi buổi tối cô có thể về sớm một chút hay không, thật ra thì công việc hôm nay cơ bản đã hoàn thành rồi, chỉ là lúc chiều Hoàng Đức Hưng báo cho cô buổi tối có một bữa tiệc muốn cô cùng đi. Xã giao vốn là một phần của công việc, dù không thích, An Nhiên cũng không tiện từ chối, chỉ gật đầu, nói được.

"Buổi tối có bữa tiệc, còn không biết lúc nào mới xong." An Nhiên nói thật.

"Thế à." Tô Dịch Thừa nói thật nhỏ, trong giọng nói có một chút thất vọng, nhưng cũng không rõ ràng.

An Nhiên nghe ra sự mất mát của anh, không khỏi hỏi: "sao vậy, buổi tối có chuyện gì?"

Bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa cười khẽ, chỉ nói: "tối nay cố gắng về sớm đi, lúc nào kết thúc bữa tiệc, nhớ gọi điện thoại cho anh, để anh đi đón em, đừng sợ phiền hà."

An Nhiên trong lòng ấm áp, mỉm cười gật đầu, "vâng."

Cúp điện thoại, không đến nửa giờ nữa sẽ tan tầm, An Nhiên chuẩn bị đến phòng bản mẫu tìm Trần Công trao đổi một chút về vấn đề chỉnh sửa ban công kia. Vừa mới ra khỏi phòng làm việc, thì

nhìn thấy Hoàng Đức Hưng đang đi về phía này, bảo cô chuẩn bị, đợi ngồi xe ông ta cùng đi đến nhà hàng. Bất đắc dĩ, An Nhiên chỉ dành phải gật đầu, lại trở về phòng làm việc, lấy túi trang điểm, chuẩn bị đến phòng vệ sinh trang điểm lại.

Khi đến phòng vệ sinh đúng lúc gặp phải Tiểu Hiểu từ trong đi ra, hai người đều sững sờ.

Tiểu Hiểu nhìn túi trang điểm trong tay cô, không nhịn được cười mỉa mai, nói: "gả cho người tốt đúng là khác, ngay cả xã giao cũng nhiều hơn rồi."

An Nhiên nhìn cô ta, không nói chuyện, đi lướt qua người cô ta, đi vào trong phòng vệ sinh.

Phía sau Tiểu Hiểu lành lạnh nói: "tôi không phải đã nhắc nhở chị phải trông coi kỹ người đàn ông của chị ư, chị không sợ bị người ta chen vào sao?"

An Nhiên dừng bước, không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: "cô muốn nói người muốn chen vào chính là cô sao?"

Tiểu Hiểu cười, nói: "tôi chỉ muốn nói cho chị biết, với điều kiện của Tô Dịch Thừa, ngoại trừ tôi muốn, những người phụ nữ khác cũng không ít đi." Nói xong, thì xoay người lắc mông rời đi.

Khi An Nhiên quay đầu lại chỉ nhìn thấy dáng đi lẳng lơ của cô ta, còn về lời nói không đầu không đuôi của cô ta thì chỉ thấy khó hiểu.

Chương 95: Vết máu trước ngực

Đến khi ngồi vào trong xe Hoàng Đức Hưng, An Nhiên mới biết được hôm nay chính là mời Đồng Văn Hải ăn cơm. Lần này bất ngờ là Tiểu Hiểu không cùng đi, cũng khó trách vừa rồi ở trong phòng vệ sinh cô ta âm dương quái khí nói ra mấy câu chẳng hiểu ra sao cả.

Bữa tiệc được đặt trong một nhà hàng kiểu Trung có điều kiện rất tốt, khi đến nơi Đồng Văn Hải còn chưa tới, Hoàng Đức Hưng tìm người phục vụ gọi trước vài món ăn, dặn dò nhà bếp chờ được thông báo thì đưa lên, ngoài ra còn gọi một chai Mao Đài, An Nhiên nghe giá tiền mà trổ mắt chật lưỡi.

Đồng Văn Hải tới một mình, nhìn thấy An Nhiên thì có hơi sững sờ, nhìn cô bằng ánh mắt có sự quái dị khó tả.

Hoàng Đức Hưng nhiệt tình chào hỏi ông ta: "Đồng cục trưởng, ngồi ngồi đi, cảm ơn ông trong lúc bận bịu mà vẫn trích thời gian tới gặp mặt, hết sức vinh hạnh hết sức vinh hạnh."

An Nhiên cũng đứng dậy phép cười với ông ta: "Đồng cục trưởng."

Đồng Văn Hải cười cười với An Nhiên, sau đó lại bắt tay với Hoàng Đức Hưng, rồi mới ngồi xuống.

Hoàng Đức Hưng quay đầu ý bảo An Nhiên đi báo cho nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, An Nhiên đứng dậy đi ra ngoài, nhân viên phục vụ không có ở bên ngoài, đi dọc theo hành lang, sắp đến đại sảnh mới nhìn thấy người phục vụ kia, bảo anh ta thông báo cho phòng bếp lập tức đưa thức ăn lên, khi trở về Hoàng Đức Hưng và Đồng Văn Hải đang cười nói cái gì đó.

An Nhiên mỉm cười gật đầu với bọn họ, ngồi xuống chỗ của mình.

Thật ra thì hôm nay mục đích của Hoàng Đức Hưng hẹn Đồng Văn Hải đi ăn cơm rất đơn giản, không ngoài lôi kéo ông ta, nếu không thể ra tay từ phía Tô Dịch Thừa, như vậy ông ta chỉ có thể tìm cơ hội từ phía khác. Mà Đồng Văn Hải chính là cục trưởng cục xây dựng thành phố Giang Thành, là người định triển khai xây dựng ban khoa học kỹ thuật thành phố, mặc dù nói là muốn tìm người tổng phụ trách, nhưng dù sao cũng không phải chỉ một người là có thể quyết định hoàn toàn mọi việc, mặt này liên quan đến quan hệ lợi ích quá nhiều, người phụ giúp tự nhiên cũng không ít, mà Đồng Văn Hải chính là người quản lý mảng xây dựng này, lôi kéo ông ta, chỉ lợi chứ không có hại.

Món ăn được đưa lên rất nhanh, Hoàng Đức Hưng và Đồng Văn Hải vừa uống vừa trò chuyện, chuyện thời sự, chuyện chính trị, sau đó từng chút từng chút một đề cập đến chuyện mở mang ban khoa học kỹ thuật thành phố.

Đồng Văn Hải ở vị trí này nhiều năm như vậy, tất nhiên người nào chuyện nào cũng đã gặp phải, trong lòng đã sớm biết những toan tính của bữa cơm này. Nói sẽ không nói quá đầy đủ, chỉ nói bảy phần, có dư chỗ cho người ta suy đoán.

Nhưng mà căn cứ vào những điều ông ta nói ra, Hoàng Đức Hưng hiển nhiên là có thể đoán ra hàm ý của ông ta.

Về đề tài nói chuyện của bọn họ, An Nhiên chẳng qua chỉ đúng lúc cười cười, cũng không đáp lời. Hoàng Đức Hưng nói chuyện luôn luôn vô tình cố ý đề cập đến Tô Dịch Thừa, An Nhiên cũng chỉ cười cười, thoái thác rằng Tô Dịch Thừa bận quá, còn về công việc cũng không nói gì nhiều với cô, mình không biết gì cả.

Ăn bữa cơm này mất gần ba tiếng đồng hồ, đến khi ba người đi ra đã gần chín giờ rồi. Đồng Văn Hải và Hoàng Đức Hưng đều uống rượu, xe phải để lại bãi đỗ xe.

An Nhiên chào từ biệt hai người, một mình đi sang một bên, gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, nghĩ bảo anh đến đón mình, nhưng mà điện thoại vang lên một lúc lâu cũng không thấy người nghe máy. Nhíu mày gọi lại cho anh, nhưng vẫn không có ai nhận.

"Sao lại không nhận điện thoại, đi đâu rồi?" An Nhiên lẩm bẩm.

"Gọi điện thoại cho Tô trợ lý sao?"

"A!" An Nhiên bị dọa sợ, nhỏ giọng hô lên. Phía sau, không biết từ lúc nào Đồng Văn Hải đã đi đến. Giờ phút này đang mỉm cười nhìn cô.

"Dọa cô?" Nhìn cô, Đồng Văn Hải hơi áy náy nói.

An Nhiên cười khan lắc đầu, "không có."

Hoàng Đức Hưng đón xe đi trước, mà Đồng Văn Hải vốn cũng nên đi thấy An Nhiên đứng một bên gọi điện thoại, cho nên đi về phía này.

"Đồng cục cùn chưa về, chờ tài xế tới đây đón sao?" An Nhiên

lễ phép hỏi, nụ cười trên khuôn mặt miễn cưỡng mà xa cách.

Nhin cô, vẻ mặt Đồng Văn Hải hơi kỳ lạ, như là muốn nói gì, nhưng không dám mở miệng. Cuối cùng nhìn cô khẽ lắc đầu, chỉ nói: "tối nay uống hơi nhiều, cho nên muốn đứng hóng gió đã" (VL: thế mà không bị trúng gió..)

An Nhiên gật đầu, trong lòng thì nghĩ lấy cớ thế nào để rời đi.

Trong lúc An Nhiên đang muốn rời đi, thì Đồng Văn Hải nhìn ngọn đèn đường phía góc đường xa xa, nhàn nhạt mở miệng, "cô và mẹ cô thật sự giống nhau."

An Nhiên sững sờ nhìn lại ông ta, nhưng cũng không nói chuyện, bởi vì không biết nên nói gì.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Đồng Văn Hải quay đầu nhìn cô, nhìn cô mà trong mắt ông ta có một loại từ ái khác với dĩ vãng, nhìn cô, giống như nhìn con mình vậy, nhẹ nhàng mở miệng, hỏi: "mấy năm nay, mẹ cô đã rất khổ sao."

"Đồng cục trưởng muốn nói cái gì?" An Nhiên nhìn chằm chằm hỏi ông ta.

Lúc này Đồng Văn Hải mới cảm giác mình thất lễ, vội vàng xoay người, chỉ nói: "không có gì, không có gì."

An Nhiên không biết ông ta che giấu cái gì, nhưng mà đối với ông ta, cô cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều, trong lòng luôn luôn loại cảm giác sờ sợ, cảm giác không biết rõ còn may mắn hơn. Chỉ thản nhiên nói: "mẹ tôi sống rất hạnh phúc, tuy rằng gia đình cũng không giàu có gì, nhưng mà cha tôi đối xử với bà rất tốt, rất thương bà, tôi nghĩ bà rất vui vẻ, rất hạnh phúc."

"Phải không." Đồng Văn Hải nhàn nhạt nói. Rất lâu, mới chậm rãi nói: "cha cô là một người đàn ông tốt."

An Nhiên gật đầu: "cha tôi không chỉ là người chồng tốt, cũng là người cha tốt." Nói xong nhìn thẳng vào ông ta, nói: "Đồng cục trưởng tiếp tục hóng gió đi, tôi đi về trước." Nói xong, quay đầu đi về phía một chiếc taxi đã dừng lại.

"An Nhiên!" Phía sau Đồng Văn Hải gọi lại.

An Nhiên sững sờ quay đầu, nghi hoặc nhìn ông: "Đồng cục còn

có việc?"

Đồng Văn Hải nhìn cô, há mồm, muốn nói lại thôi, cuối cùng tự giấu cười khổ, lắc đầu, chỉ nói: "đi đường cẩn thận."

An Nhiên nhìn ông ta một lúc lâu, khẽ gật đầu, "vâng." Sau đó mở cửa xe liền ngồi lên, báo địa chỉ cho tài xế, bảo anh ta lập tức lên đường.

Ngoài trên xe, An Nhiên lại gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, nhưng vẫn không có ai nghe, cuối cùng An Nhiên bỏ cuộc, phỏng đoán có lẽ anh còn đang tắm, liền soạn một tin nhắn cho anh nói mình đã gọi xe về rồi, rồi gửi cho anh.

Ngoài cửa sổ ánh đèn đường lấp lánh, cả thành phố lúc này đang phô ra nét mỹ lệ của nó.

Xe taxi từ từ dừng lại trước tòa nhà tiểu khu, sau khi thanh toán tiền xe, cô liền xuống xe. Đi thang máy lên tầng, thang máy vào buổi tối còn trống vắng rất nhiều so với ban ngày, không phải chờ lâu thì đã tới rồi, dừng lại ở tầng mười, sau đó cô bước ra khỏi thang máy, đi về nhà, chỉ thấy lúc này cửa nhà khép hờ, ngọn đèn từ bên trong hắt ra bên ngoài chiếu sáng lờ mờ bóng người đi tới, An Nhiên đây nghi hoặc mở cửa đi vào, thấy bên trong phòng khách là một đống hỗn độn, trên bàn trà có dính chút bánh ngọt bị đổ nát, trên mặt đất như là có vật gì bị rơi vỡ, An Nhiên sững sờ nhìn một lúc lâu, mới nhận ra những mảnh nhỏ trên mặt đất kia vốn là chiếc bình hoa màu xanh đặt bên cạnh tivi.

Phản ứng đầu tiên của An Nhiên là bị trộm rồi, nhưng mà lại lập tức phủ định suy đoán này, bởi vì cửa nhà không có dấu vết bị ném ra, phòng khách hỗn loạn nhưng cũng chỉ là bánh ngọt bị ném xuống bàn không nhìn ra hình dạng, cùng mảnh vụn của bình hoa trên mặt đất, nước chảy ra cũng không tính là nhiều, hoa hồng rơi lè tè dưới đất, ngoài ra An Nhiên còn thấy được điện thoại của Tô Dịch Thừa rơi dưới đất, có năm cuộc gọi nhỡ, trong đó có ba cuộc là là cô gọi, còn hai cuộc khác là Diệp Tử Ôn gọi tới, còn lại là số máy từ đại viện.

"Tô Dịch Thừa?" An Nhiên khẽ gọi, né tránh những mảnh vụn

trên mặt đất, vừa gọi vừa chạy vào trong nhà: "Tô Dịch Thừa?"

Không có trong thư phòng, cũng không có trong phòng ngủ, trong phòng vệ sinh An Nhiên cũng nhìn, nhưng cũng không tìm được người.

An Nhiên không biết anh đi đâu, ngay cả điện thoại anh cũng quên ở nhà, dù muốn gọi tìm anh, cũng không có người nghe máy.

Trong lòng An Nhiên hoảng hốt, tất cả trong nhà đều khiến cô sợ hãi, cô không biết rõt cuộc tối nay xảy ra chuyện gì, mà lại không tìm thấy người ở nhà.

Ngồi trên ghế sofa, trái tim An Nhiên vì lo lắng, mà đập thình thịch.

Một lúc lâu mới ổn định lại tâm tình của mình, lúc này điện thoại của Tô Dịch Thừa vang lên, là Diệp Tử Ôn gọi điện tới.

Vừa nói máy, bên kia Diệp Tử Ôn liền nói: "a Thừa, vừa rồi gọi cho cậu sao cậu không nhận, bây giờ mình đang ở 'Bóng đêm mê người' có muốn đi ra ngoài để mình có cơ hội mời cậu uống một chén không, để mình chúc cậu sinh nhật vui vẻ!"

Thì ra là hôm nay là sinh nhật anh, cho nên anh bảo cô về sớm một chút, bánh ngọt trên bàn hắn là anh chuẩn bị cùng cô chúc mừng sinh nhật sao? An Nhiên nghĩ thầm.

Bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn mãi không nghe thấy Tô Dịch Thừa trả lời, không khỏi đưa tay nhìn di động của một chút, xác định mình không gọi nhầm số, lại nói, "a Thừa, cậu còn ở đó chứ?"

Lấy lại tinh thần, An Nhiên khẽ đáp: "tôi là An Nhiên."

"Ách." Bên kia điện thoại rõ ràng Diệp Tử Ôn rất sững sốt, vài giây sau mới kịp phản ứng, giờ mới nhớ ra a Thừa đã kết hôn, bên kia có tiếng phụ nữ cũng không có gì là lạ. Lại hỏi: "tối nay A Thừa ra ngoài ăn cơm với cô rồi?" Nếu thế, vậy cậu ta đúng là đồ trọng sắc khinh bạn.

An Nhiên nhìn đồng hồ độn trên mặt đất một chút, nói: "tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tôi vừa về nhà, thấy một đồng hồ độn trong phòng khách, Tô Dịch Thừa thì không có ở nhà."

"Ách." Diệp Tử Ôn ngẩn người, đúng là có chút bất ngờ với đáp án này. "Cậu ta đi đâu rồi? Hôm nay không phải là sinh nhật cậu ta sao? Cậu ta không nói cho cô biết?"

"Tôi không biết, tôi. . . ." An Nhiên vừa định mở miệng muốn nói điều gì, ngoài cửa truyền đến tiếng người dùng chìa khóa mở cửa, sững sờ ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa.

Tô Dịch Thừa mở cửa đi vào, cả người nhìn rất mệt, một tay xoa xoa chân mày có chút đau nhức, một tay cởi ra cái áo khoác âu trên người mình. Chiếc áo sơ mi trắng kia, mấy cái cúc áo bị cởi ra, cổ tay áo bị vén cao lên, ngoài ra, An Nhiên còn để ý thấy, trước ngực áo sơ mi còn dính chút gì, một vết không hề nhỏ.

Không nói gì với Diệp Tử Ôn nữa, liền cúp điện thoại, An Nhiên đứng lên khỏi ghế sofa, mở miệng khẽ gọi anh: "Dịch Thừa."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới chú ý tới An Nhiên trong nhà, sững sốt, nhưng ngay sau đó cười cười đi về phía cô: "em đã về rồi."

An Nhiên gật đầu, đưa điện thoại trong tay cho anh, nói: "em gọi điện cho anh, cũng gửi tin nhắn, thấy anh không tới, em tự gọi xe về."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa hơi áy náy sờ sờ mặt cô, nói: "xin lỗi, tối nay xảy ra chút chuyện, lúc đi ra ngoài chưa kịp cầm di động."

"Xảy ra chuyện gì, sao trong nhà lại biến thành thế này?" An Nhiên nhìn lại tình hình trong nhà một chút, lại quay đầu hơi nghi hoặc nhìn anh, chú ý tới vết bẩn lớn dính vào áo sơ mi trước ngực anh, đến gần rồi mới nhìn rõ vết đó không phải là dầu mỡ hay gì khác, mà là máu!

"Sao thế này, sao lại có máu!" An Nhiên kinh hãi, vội vàng lôi kéo anh nhìn nhìn, kiểm tra từ trên xuống dưới, "anh bị thương ở đâu? Sao lại có máu?" Đến tột cùng tối nay đã xảy ra chuyện gì, tại sao trong nhà lại hỗn độn? Coi như là sinh nhật của anh, cũng không nên bạo lực như vậy a!

Tô Dịch Thừa đưa tay giữ chặt bả vai cô, để tâm tình cô ổn định lại, nhìn cô chăm chú, nói: "anh không bị thương, vết máu trên người không phải là của anh, đừng lo lắng."

Nghe vậy, An Nhiên cuối cùng mới yên tâm lại, thở phào nhẹ nhõm, một lúc lâu nhìn anh lại hỏi: "vậy máu trên người anh là sao? Còn có, tại sao trong nhà lại biến thành như vậy, vừa rồi Diệp Tử Ôn gọi điện thoại tới nói hôm nay là sinh nhật anh, thế nào, thế nào lại biến thành như vậy?"

Tô Dịch Thừa kéo cô ngồi xuống ghế sô pha, kể lại chuyện xảy ra tối nay cho cô.

Thì ra là hôm nay là sinh nhật anh tròn ba mươi hai tuổi, vốn là muốn cùng cô ra ngoài ăn cơm, lại không ngờ cô vì chuyện của công ty, buổi tối đã có xã giao

Thật ra thì anh cũng không phải là người thích lăng mạn, sinh nhật, những năm trước chẳng qua cũng chỉ cùng Diệp Tử Ôn tìm chỗ yên tĩnh uống một chén, sau đó tự về nhà ngủ, thế nhưng năm nay thì khác, năm nay trong cuộc sống của anh xuất hiện một người phụ nữ, mà người phụ nữ này rất quan trọng với anh, là người cùng đồng hành với anh đến hết cuộc đời, là người sau này sẽ trải qua mỗi lần sinh nhật với anh. Cho nên dù có chút tiếc nuối cô có việc không thể về sớm ăn cơm cùng anh, nhưng mà, lúc tan việc về nhà, anh vẫn đi mua chút bánh ga tô, nghĩ tới chí ít đến tối muộn cô cùng mình ăn một cái bánh ga tô cũng không tồi.

Trong lúc đợi cô về, anh cũng không nhàn rỗi, ở trong thư phòng xử lý mấy giấy tờ mà lúc chiều ở phòng làm việc mình chưa kịp xử lý.

Thật ra thì mấy ngày nay thị ủy luôn bận bịu, tháng sau dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố sẽ khởi động toàn diện, đến lúc đó thành lập ban mời thầu, tuyên truyền cho thị ủy, đối ngoại kêu gọi thương nhân, tất cả phải được triển khai toàn diện. Mà căn cứ theo ý của Trương bí thư, tỉnh đã thông qua quyết định bổ nhiệm anh, mà vài ngày nữa giấy tờ sẽ xuống tới nơi, đến lúc đó anh sẽ có một đống việc.

Trong lúc anh đang chăm chú xử lý giấy tờ, thì chuông cửa vang lên, anh không biết là muộn thế này ai còn đến đây. Ra khỏi thư phòng, nhìn qua mắt mèo thấy được Lăng Nhiễm đứng ngoài

cửa, không khỏi cau mày lại, không mở cửa ngay, anh hoàn toàn không chào đón cô ta đến, anh định không mở cửa để khiến cô ta nghĩ trong nhà không có ai rồi tự mình rời đi.

Nhưng mà dường như Lăng Nhiễm không dễ đuổi như vậy, chuông cửa vang lên rất lâu, không thấy anh mở cửa, liền lấy tay đập cửa, ở bên ngoài gọi vọng vào: "a Thùa, em biết anh đang ở nhà, anh mở cửa ra được không?"

Tô Dịch Thùa có chút bất đắc dĩ, cũng không muốn vì cô ta mà thu hút ánh mắt của người khác, cho nên cuối cùng đành mở cửa cho cô ta vào.

Lăng Nhiễm cười nhìn anh, giơ chiếc bánh ga tô trong tay lên, cười ngọt ngào với anh nói: "a Thùa, sinh nhật vui vẻ."

Anh ta nhìn chằm chằm vào cô ta hồi lâu, không đưa tay, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cô ta như vậy.

Lăng Nhiễm bị anh nhìn có chút mất tự nhiên, mà cánh tay giơ chiếc bánh ga tô bắt đầu mỏi nhừ, nhìn anh nũng nịu nói: "a Thùa, tay người ta rất mỏi, anh không định nhận lấy sao?"

Tô Dịch Thùa chẳng qua là nhìn chằm chằm vào cô ta, mặt không có biểu cảm gì nói: "Lăng Nhiễm, chúng ta có thể không vô vị như vậy được không? Lại làm những việc này, còn có ý nghĩa gì?"

Anh nói trắng ra như vậy khiến Lăng Nhiễm thoáng cái lúng túng, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, gượng cười thả tay xuống, trực tiếp cầm bánh ga tô vào phòng khách, sau đó để lên trên bàn trà, vừa mở vỏ hộp ra vừa nói: "em biết anh không thích ăn ngọt, cho nên mua bánh ga tô hạt dẻ không ngọt lắm." Nói xong, thì dùng cái dao nhựa cắt một miếng bánh, cho vào đĩa giấy, đưa lên cho anh, cười nói: "cái bánh ga tô này không quá ngọt, lúc mua em đã nếm rồi, anh sẽ thích." Nhìn anh, trong mắt Lăng Nhiễm thoáng có tia cầu khẩn, nói: "ăn chút được không, hôm nay là sinh nhật anh, em biết anh không thích tổ chức sinh nhật, nhưng cứ ăn một miếng nhỏ được không?"

Tô Dịch Thùa nhìn cô ta, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Lăng Nhiễm, cô về đi, sinh nhật tôi sẽ tổ chức, nhưng không phải với cô."

Nói xong, liền xoay người muốn đi về thư phòng.

"Anh nói là muốn cùng với Cố An Nhiên ư, nhưng mà cô ta không hề biết là sinh nhật của anh, chẳng lẽ không đúng sao, hơn nữa em biết tối nay cô ta cũng không ở nhà." Lăng Nhiễm nói theo sau lưng anh.

Tô Dịch Thừa quay đầu, nhìn cô ta, ánh mắt âm sâm khiến người ta có cảm giác không rét mà run, nhìn thẳng vào Lăng Nhiễm, giọng nói trầm thấp tức giận: "cô theo dõi An Nhiên?"

Lăng Nhiễm quay đầu, không nhìn anh, chỉ nhàn nhạt cùng hơi uất ức nói: "em không hề, nhưng mà em biết tối nay cô ta không ở đây, thật ra thì em không hề muốn đến phá hoại hai người, cho nên em chỉ chọn lúc cô ta vắng nhà mới đến, vì em không muốn cho cô ta hiểu lầm anh và em có gì đó. Em không muốn can dự vào cuộc sống của hai người, hôm nay nếu An Nhiên ở nhà, nhất định em sẽ không lên, nhưng mà hôm nay cô ta không ở đây, mà đi lên chỉ là vì muốn cùng anh ăn mừng sinh nhật, chỉ thế thôi, không có gì khác."

Nghe vậy, vẻ mặt Tô Dịch Thừa cũng không thay đổi gì, chỉ nhàn nhạt nói: "không cần, cô về đi." Nói xong liền muốn đi về thư phòng.

Phía sau, Lăng Nhiễm nhìn anh, đập miếng bánh ngọt đang cầm trong tay xuống mặt đất, thoảng cái đỏ cả hốc mắt, sau đó nước mắt tràn ra, từng giọt từng giọt chảy xuống như trân châu, yếu ớt nói: "tại sao, tại sao không cho em một cơ hội nữa, chẳng lẽ chỉ một lần sai, liền bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục sao?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa dừng bước, cũng không ngoảnh đầu lại.

"Em thật sự yêu anh, từ nhỏ đến lớn, trong lòng em vẫn luôn chỉ có anh, lần đó là em quá cô đơn rồi, lâu như vậy anh không quay về gặp em, em đi tìm anh, nhưng anh luôn lấy cớ nói bận nhiều việc, em không biết đúng là anh bận biu hay là không muốn gặp em, vì anh luôn lạnh nhạt với em, em không có cảm giác an toàn." Lăng Nhiễm chậm rãi nói, giải thích cho mọi chuyện năm đó: "hôm đó vì chuyện sửa sang mặt tiền cửa hàng mà em bị đau đầu,

mà khoảng thời gian đó hầu như anh không hề liên lạc với em, hôm đó Chu Hàn đến tìm em, em nói em muốn uống rượu, anh ta đi mua một lốc bia trở lại, hai người chúng em cứ thế mà uống, em không biết tại sao sẽ như thế, có lẽ là do cồn, em coi là anh ta là anh, nhưng mãi đến khi anh xuất hiện ở cửa, em mới biết được mình đã sai lầm đến nhường nào, em thật sự không biết tại sao lại biến thành như vậy." Nói xong, Lăng Nhiễm ngồi xuống mặt đất, mặt chôn trong lòng bàn tay, khóc lóc đến bi thương.

Tô Dịch Thừa vẫn không quay đầu lại, thật ra thì về chuyện này, anh vẫn để ý, nhưng mà khi nghe cô ta nói ra, đã không còn chút đau lòng như hồi đó rồi, thì ra thời gian thực sự là liêu thuốc tốt nhất, đã lâu, thì cũng dần quên lãng đi.

"Chuyện đã qua nhắc lại có ý nghĩa gì, tôi và cô cũng không thể quay lại quá khứ, bây giờ tôi có cuộc sống của tôi, hơn nữa rất hài lòng." Tô Dịch Thừa chỉ thản nhiên nói như vậy. "Về đi, thời gian không còn sớm, tôi không muốn khiến người ta hiểu lầm cái gì." Nói xong, lần này đầu cũng không quay lại, đi thẳng vào thư phòng.

Lúc Tô Dịch Thừa mới vào cửa thư phòng, cửa còn chưa kịp đóng, nghe thấy bên ngoài "âm —!" một tiếng, giống như là có đồ vật gì đó bị đập vỡ.

Nghe tiếng Tô Dịch Thừa từ thư phòng đi ra, thấy trên mặt đất phòng khách có chiếc bình sứ thanh hoa bị đập nát, mà chiếc bánh ga tô trên bàn trà cũng bị đập đến không còn ra hình dáng gì, Lăng Nhiễm oán hận nhìn anh, kích động gầm thét với anh: "tại sao không cho em một cơ hội, Cố An Nhiên kia có chỗ nào tốt hơn em! Hồi đó em theo anh mười mấy năm, chẳng lẽ chỉ vì một lần sai mà tuyên án tử hình với em sao? Chẳng lẽ bảy năm qua, trừ phạt em như thế còn chưa đủ sao? Anh còn muốn em làm gì?"

Tô Dịch Thừa lạnh lùng nhìn cô ta, chỉ thản nhiên nói: "tất cả đã quá muộn, Lăng Nhiễm, chúng ta không nên sống trong quá khứ, cô không phải là Lăng Nhiễm khi xưa, tôi cũng không còn là Tô Dịch Thừa trước đây, thời gian thay đổi, con người cũng thay đổi, cần gì phải chấp nhất quá khứ."

"Chấp nhất, a, tôi yêu anh nhiều năm như vậy, cho dù chia xa bảy năm trong lòng tôi luôn chỉ có anh, bây giờ anh mới nói cho tôi biết đừng cố chấp, Tô Dịch Thừa, sao anh có thể tàn nhẫn với tôi như vậy!" Lăng Nhiễm quát anh, tâm tình rất là kích động.

Tô Dịch Thừa chỉ bình tĩnh nhìn cô ta từ xa, không hề tiến lên, rất lâu, thấy tâm tình cô hơi ổn định mới nhàn nhạt mở miệng: "về đi."

Lăng Nhiễm nhìn anh, bất thình lình nhặt mảnh sứ nhỏ trên mặt đất lên, đặt trên cổ tay mình, cười nói với anh: "anh không quan tâm em, em từ Mĩ trở về còn có ý nghĩa gì." Cười cười, rồi hung hăng cửa mảnh nhỏ kia xuống cổ tay mình. Máu từ vết thương chảy ra cuồn cuộn.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa khẽ nguyền rủa: "chết tiệt!" Rồi vội vàng chạy về phía cô ta.

Lăng Nhiễm tựa vào trong lòng anh, khóc miệng nở nụ cười, nhưng vẻ mặt đau đớn, nói: "anh không quan tâm em rồi, cần gì quan tâm em sống hay chết."

Chương 96: Đón nhà, phòng mới

An Nhiên sững sờ nhìn anh, rất lâu mới hỏi: "vậy bây giờ Lăng Nhiễm thế nào?" Cô hoàn toàn không ngờ tối nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Không có gì đáng lo, vết thương không sâu, khâu mấy mũi, bây giờ ở lại bệnh viện theo dõi, anh gọi báo cho Lăng thị trưởng rồi." Tô Dịch Thừa vẫn nhiên nói. Cả người hơi mỏi mệt, ngồi trên ghế sofa, ngừa đầu nhắm mắt lại, cả người cảm thấy hơi vô lực.

An Nhiên sờ sờ mặt anh, mặc dù không biết lúc này anh có tâm tình gì, nhưng mà có thể hiểu sự bất đắc dĩ của anh, nên nhẹ giọng nói: "đi tắm đi."

Tô Dịch Thừa mở mắt nhìn cô một chút, cười cười với cô: "anh không sao."

An Nhiên gật đầu, "em đi dọn dẹp phòng, anh đi tắm trước."

Tô Dịch Thừa không phản đối, khom người hôn nhẹ lên môi cô, rồi đi vào nhà tắm, quả thực tối nay anh có phần mệt mỏi.

An Nhiên dọn dẹp sạch sẽ mảnh sứ trên mặt đất và bánh ngọt trên bàn trà, đến lúc lau rửa xong xuôi, Tô Dịch Thừa còn chưa ra ngoài. Vào bếp mở tủ lạnh ra, bên trong là bánh ga tô mà Tô Dịch Thừa mua, liếc nhìn hướng cửa phòng, đóng cửa tủ lạnh lại. Lấy mì trong chạn ra, rửa sạch nồi, cho nước vào, bật bếp lên.

Thật ra thì Cố gia được xem như là gia đình tương đối truyền thống, mặt sinh hoạt cũng thiên về kiểu Trung Quốc, trước kia ở nhà cũng tổ chức sinh nhật, nhưng mà rất ít ăn bánh ga tô, dù là sinh nhật của ai trong nhà, Lâm Tiểu Phân luôn chuẩn bị một bát mì trường tho, phía trên rải nhiều trứng và thịt, bên trong mì có chút rượu nếp ủ, dậy mùi vô cùng thơm mát.

Khi Tô Dịch Thừa dùng khăn lông lau khô đầu tóc đi ra vừa lúc ngửi thấy được mùi rượu nhàn nhạt kia.

Nhưng mà vì trong nhà không có rượu nếp đặc chế, lần này An Nhiên bỏ thêm rau xào và rượu gia vị, mặc dù không thơm bằng rượu nếp, nhưng còn tốt hơn không có. Đặt mì sang một bên, An Nhiên lại mở tủ lạnh lấy ra mấy quả trứng gà, cho mỡ vào nồi, đánh tan trứng vào, nhân lúc trứng còn chưa đặc lại, liền tắt bếp, dùng trứng âm ấm gần chín, như vậy mới càng ngon miệng.

Đợi làm xong tất cả, An Nhiên mới rải trứng trong nồi lên trên mì, để trứng phủ kín bề mặt mì, bưng mì đặt lên trên bàn ăn, ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy Tô Dịch Thừa đang đứng trước bàn ăn.

Nhàn nhạt cười với anh, đưa tay chỉ bàn ăn trước mặt, nói: "mau tới đây, sinh nhật có thể không ăn bánh ga tô, nhưng mà nhất định phải ăn mì."

Tô Dịch Thừa cũng cười, tiến lên ngồi xuống trước bàn ăn, nhận lấy đôi đũa trong tay cô, gấp miếng trứng gà, trứng gà nhúng nước canh, cho vào miệng mang theo thoang thoảng mùi rượu,

dường như từ sau khi chuyển ra, không có lần sinh nhật nào được ăn mì trường thọ, hàng năm mẹ anh đều gọi điện thoại đến gọi anh về, nhưng mà luôn có chuyện làm lỡ mất, không phải là xuống cơ sở thì là đi họp hành, rồi về muộn, cả người mệt mỏi không muốn di chuyển, cũng không khởi động xe về đại viện, dần dần, mẹ anh cũng hiểu được tính đặc thù công việc của anh, nên cũng không đề cập nữa, nhưng mà hằng năm vẫn gọi điện thoại tới chúc mừng sinh nhật anh.

"Ăn ngon không?" An Nhiên mở to mắt nhìn anh, trong mắt đầy mong đợi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô buồn cười gật đầu, gấp miếng trứng đưa đến trước miệng cô, ý bảo cô há mồm.

An Nhiên cười nhạt há mồm nuốt xuống, nói: "trước kia ở nhà, vào sinh nhật mẹ luôn nấu mì trường thọ, lâu rồi, nên cũng quen mùi vị này." Nói xong, An Nhiên giống như là nghĩ đến cái gì, khéo miệng nhàn nhạt phát ra ý cười.

"Vậy hôm nào chúng ta đến nhà cha mẹ, anh đi tìm mẹ học lỏm, về sau vào sinh nhật em, đến lượt anh nấu cho em ăn." Tô Dịch Thừa tiếp lời, giọng nói tự nhiên không có chút ngượng ngùng và gò bó.

An Nhiên sững sốt, nhìn anh, một lúc lâu, nụ cười trên miệng càng ngọt hơn.

Tô Dịch Thừa nhìn cô cũng cười, cúi đầu tiếp tục ăn mì, thật ra thì bụng anh đã no, cũng vì chuyện Lăng Nhiễm vừa rồi khiến anh không còn khẩu vị, nhưng mà bát mì không tính là ngon anh lại ăn vô cùng ngon miệng, mùi rượu thoang thoảng thơm ngát lưu chuyển trong miệng anh, có loại ảo giác, đây như là bát mì ngon nhất mà anh từng ăn.

Ăn mì xong, An Nhiên ở lại trong phòng bếp thu dọn bát đũa, Tô Dịch Thừa thì vào thư phòng, xử lý nốt đống giấy tờ đang dở giữa chừng vì Lăng Nhiễm, đến khi đi ra khỏi thư phòng, An Nhiên đã tắm rửa xong, ngồi trên giường, trên tay cầm một quyển tạp chí kiến trúc nước ngoài, chăm chú học tập phong cách kiến trúc đặc

sắc của bọn họ.

Tô Dịch Thừa lén giường từ bên kia, xoay người cô lại để cô tựa vào bả vai mình, ôm cô, cùng cô nhìn tạp chí kiến trúc mà mình chẳng hề nhìn ra cái gì cả.

An Nhiên xem vô cùng nghiêm túc, trong miệng như là còn lầm bẩm gì đó. Vừa rồi khi đưa Lăng Nhiễm đi bệnh viện, nhìn cô ta tựa vào trong ngực mình, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô ta từ từ mất đi ý thức, anh nhìn, thế nhưng không tìm được chút cảm giác đau lòng, có chăng chỉ là lo lắng, lo lắng cho một người quen biết.

Qua bảy năm, anh không biết vì sao đột nhiên Lăng Nhiễm lại quay về, nếu thật muốn xoay chuyển cái gì, vậy cần gì phải đợi sau bảy năm lâu như thế? Có lẽ lúc nào đó anh phải tìm Chu Hàn nói chuyện một chút.

Thật ra thì dù xuất phát từ lý do gì quay về, dù cô ta quay về lúc nào, anh cũng không thèm để ý. Nói anh máu lạnh cũng tốt, nói anh vô tình cũng được, hồi đó nhìn bọn họ quan hệ với nhau ở trước mặt mình như vậy, còn bảo anh làm như chưa từng xảy ra chuyện gì mà tha thứ, rồi bắt đầu lại với cô ta, đó căn bản là không thể nào, anh tự nhận mình không phải là người độ lượng như thế.

Thật ra thì không thể không công nhận, anh là một người cương quyết và tuyệt tình, một khi buông tay, liền không thể nào quay lại, trước đây gặp phải đủ loại người, muôn vàn chuyện anh liền tự động bỏ qua, xem như không nhìn thấy. Từ trước đến giờ anh không thích dây dưa, trước kia như thế, hiện tại cũng thế.

“Dịch Thừa?”

Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ của mình, nhìn An Nhiên trong lòng đang sững sờ nhìn mình, cười cười với cô.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” An Nhiên hỏi, gọi anh vài tiếng, cũng không thấy anh hoàn hồn.

Tô Dịch Thừa cười nhạt lắc đầu, “không có gì, em xem xong rồi?”

An Nhiên không hỏi nhiều, tú khí ngáp một cái, nói: “mệt mỏi quá, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm.” Nói xong liền nằm xuống.

Tô Dịch Thừa nằm xuống theo cô, đầu cô gối lên tay anh, anh nâng tay kia gác lên trên thắt lưng mảnh khảnh của cô, điều chỉnh tư thế thoải mái cho cô nằm trong lòng mình.

Nhin khuôn mặt của cô, lông mi thật dài hơi vểnh lên, lông mi hơi rung động. Chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ hôn lên tóc cô, hòa với hô hấp của cô, chuẩn bị đi ngủ cùng cô.

Trong lúc Tô Dịch Thừa mơ mơ màng màng sấp ngủ thiếp đi, thì nghe thấy An Nhiên mơ hồ nói: "Ông xã, sinh nhật vui vẻ."

Nghe vậy, ánh mắt vốn mồi nhử đến nặng trịch của Tô Dịch Thừa thoáng cái mở ra, nhìn người trong ngực khoe miệng cười yếu ớt, sau đó cười ra tiếng. Sau khi cười xong, tay ôm cô chặt hơn, để cô sát lại người mình.

Ngày hôm sau tinh lại Tô Dịch Thừa như thường lệ sau khi tập thể dục buổi sáng xong đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

An Nhiên vén chăn xuống giường, theo thói quen đi đến tủ quần áo, mở tủ ra, mới phát hiện, quần áo cô mặc đi làm bình thường đều đã được dọn từ trong tủ vào một túi du lịch, mà quần áo cô thay hôm nay được lấy ra đặt trên tủ đầu giường.

Sau khi An Nhiên rửa mặt, thay quần áo xong đi ra ngoài, Tô Dịch Thừa vừa lúc bụng trứng trần nước sôi đã vớt đặt lên trên bàn ăn. Thấy cô ra ngoài, liền cười bảo cô đến ăn sáng.

Ăn cơm, Tô Dịch Thừa bảo cô tối nay cố gắng đừng làm thêm giờ, tan tầm anh sẽ đến đón cô, buổi tối bọn họ sẽ dọn sang nhà mới.

An Nhiên không có ý kiến, gật đầu nói được.

Thật ra thì qua hai ngày không ngừng thảo luận bản thiết kế với Trần Công, ý kiến hai người căn bản đã đi đến thống nhất, kế tiếp chỉ cần dựa theo bản vẽ, chiểu theo kế hoạch sớm định ra từ trước, trong quá trình thực thi vừa bảo đảm chất lượng, vừa bám sát thời gian, đó là phải chuẩn bị xong tất cả trong thời gian đã định. Ngoài ra, cũng đã bố trí công xưởng bắt đầu sản xuất mô hình mô phỏng, dự tính sáng ngày kia là có thể cho ra mô hình.

Lúc chiểu Hoàng Đức Hưng giới thiệu một nữ sinh cho mọi người

nói là đồng nghiệp mới tới, tuổi xấp xỉ Lăng Lâm, Lăng Lâm nhìn thấy cô ta thì ngẩn người một chút, có hơi bất ngờ, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Hoàng Đức Hưng giới thiệu đơn giản, chỉ nói cô bé này tên là Trần Trừng, cũng không xinh đẹp lắm, chẳng qua là đôi mắt kia nhìn đặc biệt lấp lánh hữu thần, khiến cho khuôn mặt không hề đặc biệt của cô thêm rực rỡ, khiến người ta không thể bỏ qua.

Hoàng Đức Hưng nói tiếp, nói Trần Trừng này là sinh viên khóa này vừa tốt nghiệp đại học, trước đây ở trường đại học đã nhiều lần giành được nhiều giải thưởng trong nước, từ khi còn đi học đã được một công ty kiến trúc nổi tiếng ở Thâm Quyến phát hiện, chẳng qua là vì lý do cá nhân mà bỏ qua cơ hội như vậy, hôm nay gia nhập vào 'Chân Thành', sẽ là lực lượng dự bị mạnh mẽ cho 'Chân Thành' trong tương lai.

Thật ra An Nhiên không quan tâm đến vấn đề này, lại càng bán tính báu nghi đối với bài giới thiệu của Hoàng Đức Hưng, dù sao trước đó từng có ví dụ Lăng Lâm, cho nên khi Hoàng Đức Hưng nói giao Trần Trừng cho cô, An Nhiên cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng vào cô gái này.

Trong phòng làm việc, An Nhiên đưa một chút tư liệu và dự án kiến trúc trước đó của công ty cho cô ta, chỉ nhàn nhạt nói: "mấy ngày này cô cứ tìm hiểu một số dự án của cô ty trước, một thời gian sau, tôi sẽ để cô tiếp xúc với những dự án đặc biệt hơn."

Trần Trừng đưa tay nhận lấy tài liệu An Nhiên đưa cho, cười nhạt nói: "thật ra thì em cũng không cho là xem những dự án mà công ty đã thực hiện có lời ích gì với em, vì tất cả đó đều là tác phẩm của người khác, không phải là phong cách của em." Khi đang nói chuyện, trên mặt lộ ra vô cùng tự tin.

An Nhiên hơi bất ngờ khi nghe cô ta nói thế, đặt giấy tờ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Thấy cô không nói gì, Trần Trừng tiếp tục nói: "nhưng mà em vẫn sẽ nghiêm túc nghiên cứu, vì em muốn tìm ra thiếu sót từ trong

đó, như vậy lần sau nếu em gặp phải dự án giống như thế, em sẽ có thể tránh được. Nếu Cố thiết kế không còn gì muốn nói nữa thì em ra ngoài trước."

An Nhiên chỉ gật đầu, nhàn nhạt nói: "ra ngoài đi."

Buổi tối đúng giờ tan việc Tô Dịch Thừa xuất hiện ở tầng dưới công ty, đúng lúc gặp phải Hoàng Đức Hưng cùng bước ra từ đại sảnh, hai người chào hỏi khách sáo, Hoàng Đức Hưng vẫn nhiệt tình muốn mời cơm, Tô Dịch Thừa chỉ cười nhạt nói gần đây bận rộn, qua một thời gian nữa sẽ xem lại. Sau đó nói buổi tối còn có việc, liền cùng An Nhiên trực tiếp lên xe rời đi.

Ngồi ở trong xe, nhìn qua kính chiếu hậu, thân ảnh Hoàng Đức Hưng từ từ nhỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại một điểm nhỏ, An Nhiên mở miệng hơi cảm khái nói: "tính nhẫn nại của Hoàng tổng giám thật là tốt."

Tô Dịch Thừa chỉ cười nhạt, thật ra thì ngồi trên vị trí này, người như vậy anh đã gặp rất nhiều, hầu như đều muốn lôi kéo tạo dựng quan hệ, ứng phó chán rồi nên cũng còn thấy lạ nữa.

Hai người không về nhà ngay, mà là đi một nhà hàng Tây Âu có điều kiện không tồi, trước khi chuyển nhà, hai người dự định ở đây giải quyết bữa tối.

Dường như nơi này làm ăn rất tốt, ngồi xuống một lúc lâu, chỉ có lúc vừa ngồi xuống có nhân viên phục vụ đưa hai tờ thực đơn lên cho họ, mãi sau đó cũng chưa thấy người phục vụ tới đây để bọn họ gọi món, may là ở đây điều kiện tốt, trong đại sảnh đặt chiếc Piano, như là không tính dùng loa, sự phối nhạc đều tùy ý đánh lên, nghe có loại ý cảnh và lý thú khác biệt.

"Xin hỏi hai vị có muốn gọi món chưa?" Một nữ nhân viên phục vụ đi về phía họ, như là chạy đến, thở hổn hển còn hơi gấp rút.

An Nhiên vừa định mở miệng gọi món, ngẩng đầu thoáng cái ngẩn cả người, người nữ nhân viên không phải ai khác, chính là người vừa được Hoàng Đức Hưng giới thiệu tới lúc chiều, Trần Trừng.

Mà Thần Trừng cũng không khỏi sững sốt, cũng hơi bất ngờ lại

gặp phải An Nhiên ở đây. Nhưng mà cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, cười chuyên nghiệp với bọn họ: "hai vị cần gọi những gì?"

An Nhiên cũng lấy lại tinh thần, gật đầu, gọi cho mình salat rau diếp và mì Ý. Còn Tô Dịch Thừa gọi cơm rang hải sản và súp.

Đợi Trần Trừng bỏ đi, Tô Dịch Thừa nhìn cô mới nhàn nhạt hỏi: "hai người quen biết?" Nhìn vẻ mặt của hai người, hiển nhiên là quen biết.

"Thực tập sinh vừa đến công ty bạn em, hiện giờ theo em, chỉ là em không rõ lắm sao cô ấy lại ở đây, rõ ràng công ty có quy định, không được làm thêm ngoài giờ." An Nhiên hơi nghi hoặc nói.

Tô Dịch Thừa khẽ gật đầu, không có hỏi nhiều.

Đồ ăn được đưa lên nhanh chóng, nhưng mà Trần Trừng không hề lên chào hỏi bọn họ.

Đến khi hai người ra khỏi nhà hàng đã gần tám giờ, Tô Dịch Thừa nói đồ đặc có thể thu dọn anh đã dọn dẹp xong rồi, tối nay bọn họ chỉ cần xách túi đồ là có thể sang bên kia ở.

An Nhiên không có ý kiến, gật đầu cùng anh trở về nhà.

Thật rất thuận tiện, quần áo và đồ đặc của cả hai người chưa tới hai túi, có điều sách và giấy tờ không phải là ít, nhưng mà Tô Dịch Thừa nói những thứ này không cần vội vàng, chỉ cần mang đi những phần thiết yếu trước, còn lại sách và tạp chí có thể đợi đến lúc có thời gian sẽ quay về thu dọn, dù sao căn nhà này cũng để trống, không có bán đi!

Thật ra thì căn nhà mới cũng không quá xa nhà cũ, cách khoảng 15 phút lái xe, tất nhiên đây chỉ tính đường lái xe, nếu đổi lại là đi bộ, thật ra cũng hơi xa. Nhưng mà nhà mới lại ở cùng khu với 'Chân Thành', cách công ty An Nhiên không quá 5 phút đi bộ.

An Nhiên xách quần áo hai người, còn Tô Dịch Thừa ôm cái hòm lớn, bên trong là giấy tờ và tài liệu cần thiết của anh và An Nhiên.

Vẫn là tầng mười, nhưng mà bên kia là loại hai hộ gia đình, còn ở đây là loại mỗi tầng một hộ.

An Nhiên mở cửa đi vào, còn chưa bật đèn, bên trong nhà là một mảnh đen kịt. Khác với tưởng tượng, mặc dù đây là phòng mới,

nhiều An Nhiên lại không hề ngửi thấy chút mùi sơn gì, mà ngược lại còn thấy thoang thoảng mùi thơm ngát. Từ bậc thềm đi vào, chỗ cửa ra vào treo một cái đèn cảm ứng, hai người vừa bước vào thì đèn sáng lên, lờ mờ, chan chứa cảm giác ấm cúng, lại không chói mắt. Trong ánh sáng lờ mờ, An Nhiên có thể mang máng nhìn thấy kết cấu của gian nhà, từ cửa đi vào là phòng khách, so với lần trước tới đây, lần này ghế sofa, tivi cùng các vật dụng trong nhà khác đều đã được lắp đặt đầy đủ. Tô Dịch Thừa đặt cái hòm trong tay xuống, đưa tay nhẫn cái công tắc trên tường, nơi đây như là công tắc tổng, nhẫn một cái, đèn phòng khách, phòng bếp đều được bật lên, chiếu sáng cả gian nhà.

Thật ra thì vẫn là bối cục như lần trước, nhưng mà lúc này bên trong có đầy đủ trang thiết bị rồi, ghế sofa màu trắng gạo, mành cửa chỗ ban công cũng có màu trắng, nhưng mà còn kết hợp với màu vàng nhạt của rèm cửa có hoa văn được thêu thủ công ở trên bề mặt rất tinh tế được tua rèm xinh xắn ôm lấy, xuyên thấu qua rèm cửa, An Nhiên có thể thấy trên ban công đặt chiếc ghế tựa và chiếc bàn trà nhỏ, để đồ trong tay xuống, An Nhiên bị cái ban công kia hấp dẫn, đi tới, đẩy cái cửa sổ sát đất ra ngoài, ban công còn rộng hơn rất nhiều so với cô nghĩ, không chỉ có ghế tựa và bàn trà, đáng ngạc nhiên là bên kia bị rèm cửa sổ che khuất còn treo một chiếc xích đu, trước hàng lan can bao quanh ban công có một vòng rãnh đất để trồng cây, bên trong có rất nhiều cây hoa cảnh mà An Nhiên không biết tên.

"Trời, thật đẹp." An Nhiên hô lên xuất phát từ nội tâm, cô thích thiết kế như vậy, rất đẹp rất dân dã.

Phía sau Tô Dịch Thừa ôm lấy cô từ sau, hai tay vòng ngang hông cô, cầm đặt lên bả vai cô, nhẹ nhàng hỏi bên tai cô: "thích không?"

An Nhiên không ngừng gật đầu, "ừ." Hiện tại cô có thể tưởng tượng, sau này cứ chiều chiều ngày nghỉ, cô cầm sách cùng một chén macchiato ngọt, ngồi đây vừa đọc sách vừa thưởng thức gió và nắng chiều, đó là chuyện lý tưởng đến cỡ nào.

"Sau này khi chúng ta rảnh rồi, có thể cùng nhau ngồi đây uống trà nói chuyện phiếm." Tô Dịch Thừa ôm cô, nhẹ nhàng dung đưa thân thể hai người, thanh âm nhàn nhạt mà xa xăm.

Tay chậm rãi đặt lên bàn tay vòng trước bụng mình, khẽ gật đầu: "vâng." An Nhiên nở nụ cười, là thỏa mãn, cũng là hạnh phúc

Hai người đứng trên ban công một lúc lâu, rồi mới xoay người vào nhà, phòng khách thông với phòng bếp được thiết kế theo mô hình quán bar, so với lần trước còn có thêm một đường viền lớn ghế cao, trên quầy bar treo một chiếc đèn trần, tính cả phòng bếp có tủ rượu, vừa nhìn, thật đúng là có chút hương vị của quán bar.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, hỏi: "muốn uống rượu không?"

An Nhiên nhíu mày, hỏi: "là ăn mừng chúng ta chuyển nhà?"

Tô Dịch Thừa không thể phủ định, gật đầu: "nhà mới có hài lòng không?"

"Vô cùng thích." An Nhiên cười trả lời. Tiến lên ngồi xuống ghế cao trước quầy bar, hai tay chống cằm trên bàn, cười hỏi anh: "xin hỏi có cốc tai nhìn vừa đẹp, uống vừa ngon chứ?"

Tô Dịch Thừa hơi hơi buồn rầu nhíu mày lại, buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, "ở đây chỉ rượu đỏ ngon."

An Nhiên hơi ra vẻ suy tư: "vậy đi, thì mượn rượu đỏ. Nhưng mà nếu uống không ngon, em không trả tiền nha."

"Đảm bảo em hài lòng." Tô Dịch Thừa xoay người lấy ra chai rượu vang đỏ năm 86 từ trong tủ rượu, đặt chiếc ly để cao trước mặt cô, mở nắp chai rượu đỏ ra, sau đó mới rót cho hai người, bưng rượu lên cụm ly, khẽ đưa lên mũi ngửi thấy mùi rượu thơm mát. Một lúc lâu mới khẽ nhấp một hớp, từ từ nhắm mắt thưởng thức vị rượu trong miệng.

An Nhiên không hiểu biết về rượu cho lắm, cho dù làm theo động tác của anh, cũng hoàn toàn không bình luận được chất rượu thơm ngon.

Hơi buồn rầu nhìn anh, nói: "uống không ngon."

Tô Dịch Thừa cười, từ trong quầy bar đi ra ngoài, đứng lại trước mặt cô, ngừa đầu nhấp một hớp rượu, sau đó mỉm cười nhìn cô

chăm chú.

An Nhiên khó hiểu nhìn anh: "làm, làm gì?"

Tô Dịch Thừa vẫn cười, sau đó cúi người đặt môi lên môi cô, chuyển phần rượu trong miệng sang miệng cô, cùng với cái hôn.

An Nhiên trừng to mắt, thoảng ch襻t không kịp phản ứng, khi kịp phản ứng, cả người đột nhiên đỏ rực lên, muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt lấy, ch襻t lát cũng không còn hơi sức nữa, rượu trong miệng chảy xuống theo cổ họng cô, cách thức uống rượu như thế, cô chưa bao giờ thử qua, cũng không thể diễn tả đó là cảm giác gì.

Tô Dịch Thừa hôn cô một lúc lâu, mới buông cô ra. Rượu đỏ kia dường như không được An Nhiên uống hết, Tô Dịch Thừa buông cô ra đồng thời, rượu trong miệng theo khóe miệng cô chảy xuống, cảnh tượng đó, xinh đẹp đến mê hoặc con người.

Tô Dịch Thừa không kìm lòng được nghiêng người lên trước, hôn vết rượu chảy xuống từ khóe miệng cô, sau đó dán lên môi cô, hỏi: "như thế này có phải uống ngon hơn không?" Thanh âm kia bị đè nén có chút khàn khàn, trong không khí mập mờ này, có chút trêu chọc lòng người.

An Nhiên như là bị anh dọa sợ rồi, một lúc lâu không kịp phản ứng, cuối cùng vội vàng nuốt một ngụm nước bọt, đẩy anh ra, nhìn hỏi anh: "anh, anh cũng dạy người khác uống rượu như thế sao?"

Tô Dịch Thừa cười, gật đầu, khẽ chạm lên khuôn mặt hơi hồng lên của cô, nói thật nhó: "chỉ với em." Thanh âm ám ách đặc biệt giàu từ tính, mê hoặc lòng người.

An Nhiên nhìn anh chăm chăm, không ngừng nuốt nước bọt, nuốt vào ngoài nước miếng, còn có hương vị rượu đỏ nhàn nhạt.

Ánh đèn đo đỏ trên bàn ăn chiếu lên khuôn mặt cô tạo thành vầng hào quang mờ ảo, không khí nóng lên, mập mờ bao quanh hai người.

Tô Dịch Thừa nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên tất cả ngóc ngách trên khuôn mặt cô, mắt, mày, mũi, cuối cùng mới là môi. Nhiệt tình tới rất nhanh, thậm chí không đợi An Nhiên phản ứng gì, cô đã được anh dẫn dắt đến khát vọng sâu nhất trong lòng mình.

An Nhiên không biết mình được ôm vào trong phòng ngủ như thế nào, thậm chí tối qua cô còn chưa kịp nhìn căn phòng này. Khi tỉnh lại đã là buổi sáng, dường như tối hôm qua hai người có chút đên cuồng, thế cho nên tám giờ sáng, Tô Dịch Thừa cũng không đi tập thể dục buổi sáng, mà vẫn nằm trên giường lớn ôm An Nhiên ngủ.

Đột nhiên điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, làm bừng tỉnh hai người đang ôm nhau trên giường kia.

Tiếng chuông đột ngột khiến An Nhiên giật bắn mình, phản xạ có điều kiện từ trên giường ngồi dậy. Bên cạnh cô, Tô Dịch Thừa cũng ngồi dậy, nhẹ tay ôm lấy cô, nói: "không sao, là điện thoại."

Đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường kia, liền nhấn nút nghe, còn chưa mở miệng, bên kia Tân Vân nói lớn tiếng: "a Thừa a, con và An Nhiên không ở nhà sao? Sao mẹ nhấn chuông cửa cả buổi cũng không thấy hai con ra ngoài a?"

Chương 97: Em chưa nói không sinh

Đến khi Tân Vân lại từ căn nhà bên kia sang đây, lần thứ hai nhấn chuông cửa, An Nhiên và Tô Dịch Thừa đã rửa mặt thay quần áo xong xuôi.

Tô Dịch Thừa ở phòng ngủ, An Nhiên đi ra mở cửa trước, Tân Vân nhìn thấy cô không ngừng nở nụ cười, nhìn An Nhiên, "để mẹ xem nào, sao lâu như thế không quay về, mẹ cùng cha con, và ông nội cứ nhắc mãi."

An Nhiên chỉ cười: "mấy ngày qua con và Dịch Thừa đều bận rộn, chờ hết bận, chúng con sẽ thu xếp thời gian về nhà thăm mọi người."

"Tốt tốt tốt." Tân Vân gật đầu lia lịa: "đến lúc đó trở về mẹ sẽ làm món ngon cho con ăn, con a, gầy quá."

An Nhiên vội vàng cười: "mẹ, vào nhà trước rồi nói." Hai người vào nhà, đúng lúc Tô Dịch Thừa đi ra từ trong phòng ngủ, trên cổ đang đeo dở chiếc cà vạt.

"Mẹ, sao mẹ tới mà không gọi trước cho chúng con a." Tô Dịch Thừa vừa thắt cà vạt vừa nói.

"Anh chị không về thăm tôi, còn không cho tôi đến thăm con đâu tôi hả." Tân Vân tức giận liếc trăng con trai một cái, quay đầu nhìn An Nhiên, lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười hiền lành, nói: "An Nhiên con nói đúng không."

An Nhiên cười khan, chỉ xoay người nhìn Tô Dịch Thừa một chút, không nói gì cả.

"Ý con không phải như thế, mẹ xem con vừa dọn nhà, còn chưa kịp báo cho mẹ, như sáng nay vậy, không phải sợ bắt mẹ phải đi đường vòng sao." Tô Dịch Thừa cười nói.

Tân Vân cười mắng: "tiểu tử anh còn biết nói, biết đường vòng mà sao không biết sớm báo cho mẹ biết việc dọn nhà a, mẹ thấy tiểu tử anh tám phần là không chào đón mẹ tới." Quay đầu nhìn các thiết bị trong nhà một chút, vừa gật đầu vừa nói: "nói chính ra, mẹ thấy căn nhà này được chỉnh sửa lại còn tốt hơn nhiều so với trước căn trước, nhà cũ của con không phải đen thì là trắng, lạnh ngắt, như tính tình của con vậy, nếu đổi lại là mẹ, mẹ cũng không quen ở." Nói xong, quay đầu nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên con nói đúng không."

An Nhiên cười không nói, nhìn Tô Dịch Thừa một chút, chỉ thấy Tô Dịch Thừa có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Cười nói, lúc này Tân Vân mới nhớ tới mục đích tới đây hôm nay, thì ra là hai ngày trước có người tặng cho Tân Vân con gà núi đi bộ, hôm qua bà đã đặc biệt hầm thành cháo, biết hai người bọn họ bận việc, đoán là không có thời gian quay về đại viện, cho nên sáng sớm nay bà mang canh gà đã được hầm cả đêm qua tới cho họ, chỉ sợ nếu đến muộn, cả hai đều đã làm rồi, vậy thì sẽ không gặp được. Nhưng mà bà không ngờ rằng, nhấn chuông cửa mãi mà không thấy người ra mở cửa, gọi máy điện thoại bàn thì chỉ thấy tiếng

chuông vang lên, không thấy ai nghe, cho nên mới gọi điện thoại di động cho Tô Dịch Thừa. Lại không ngờ đúng vào lúc không may, bọn họ đã chuyển nhà rồi!

"An Nhiên gầy quá, nghe người ta nói uống canh gà này vô cùng bổ dưỡng, An Nhiên con phải uống hết, mẹ hâm cả đêm hôm qua, mới múc từ trong nồi ra sáng nay." Tân Vân vừa nói vừa đổ cháo từ trong bình giữ nhiệt ra, đưa cho An Nhiên, nói: "này, nhân lúc còn nóng thì ăn đi."

An Nhiên không từ chối được, đành nhận lấy bát canh trong tay bà, tuy nói là sáng nay cô còn chưa ăn gì, bụng đúng là rất đói, nhưng mà sáng sớm đã uống đồ nhiều dầu mỡ thế này, cô đúng là chưa từng dùng. "Cám ơn mẹ."

Tô Dịch Thừa ở bên cạnh có chút không vui sờ sờ lỗ mũi, chua nói: "mẹ, ngài đây xem như là có con đâu đã quên con trai sao?"

Tân Vân quay đầu, vẻ mặt đương nhiên nói: "con đâu mới phải thương yêu, con trai da dày thịt béo, chính là thiếu tôi luyện."

"Mẹ, mẹ quá nặng tư tưởng trọng nữ khinh nam rồi." Sau khi kết hôn, Tô Dịch Thừa có trực giác rằng địa vị của mình trong nhà xuống dốc không phanh, ngày xưa, mẹ anh gọi điện đến, luôn quan tâm anh thế này quan tâm anh thế kia, bây giờ hầu như lần nào gọi điện tới đây đều hỏi An Nhiên thế nào, gầy hay béo, có mệt không, công việc có vất vả không, càng ngày càng ít hỏi thăm anh, anh từng hoài nghi, đây là mẹ anh sao?

Tân Vân tức giận nhìn con trai một cái, nói: "anh biết cái gì, trước kia mẹ trông cậy vào anh kết hôn cho mẹ, hiện tại kết hôn rồi, mẹ còn phải trông cậy vào An Nhiên sinh cháu cho mẹ, đương nhiên phải đối xử tốt với An Nhiên chứ." Nói xong không quên quay đầu nói với An Nhiên: "đúng không An Nhiên."

"Ha ha, dạ, phải" An Nhiên chỉ cười khan, có chút khó trả lời. Chuyện con cái, cô đúng là chưa nghĩ tới, nhưng mà cô cũng biết, tuổi cô và Tô Dịch Thừa cũng không còn trẻ, người lớn trong nhà sốt ruột cũng bình thường.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi nói thầm: "cái này nếu con

không cố gắng, An Nhiên cô ấy cũng không sinh được a, nói cho cùng, mẫu chốt là ở con đì."

"Tiểu tử con dám không cố gắng!" Tân Vân trừng lớn mắt uy hiếp con trai, lại dám làm cản trở bà ôm cháu nội, quả đúng là hèn hạ rồi.

"Khụ khụ. . . ." Một ngụm canh An Nhiên đang uống liền sặc ở cổ họng, "khụ khụ, khụ khụ khụ. . ." Cả người ho khan, khuôn mặt đỏ lên.

"Ai nha, sao lại không cẩn thận như vậy." Tân Vân vừa nói vừa vỗ nhẹ lưng cô: "nào, thuận thuận khí đã."

An Nhiên vội lắc đầu, "khụ, không, không sao." Không biết là vì sặc canh gà hay vì nội dung cuộc đối thoại của họ khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng rực như quả táo chín mọng vậy.

"Ai, mặt sắc đến đỗi lùi rồi, còn nói không sao." Tân Vân đau lòng nói, tay không ngừng vuốt xuôi lưng cô.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, nói: "mẹ, An Nhiên không phải sặc canh, cô ấy đang xấu hổ."

An Nhiên tức giận liếc trăng anh một cái, nói: "em, em không hề."

Tân Vân sững sốt, mãi mới kịp phản ứng lại hàm ý của Tô Dịch Thừa, xoay người nhìn An Nhiên mập mờ An Nhiên, nói: "ai nha, cái này có gì mà xấu hổ, tất cả đều là người một nhà cả."

"Mẹ." An Nhiên ngượng nghịu: "con không hề mà."

Tân Vân cười nhẹ, cũng không vạch trần cô, nhìn bụng cô, kéo tay cô, cười hỏi: "An Nhiên a, con và a Thừa kết hôn cũng được một thời gian rồi, con nói xem trong bụng con, sẽ không phải có rồi chứ?"

"Mẹ!" An Nhiên xấu hổ càng đỏ mặt hơn, đây cũng thế a, cô và Tô Dịch Thừa kết hôn còn chưa tới hai tháng, làm sao lại thành được một thời gian đây! An Nhiên không chống đỡ được, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa xin giúp đỡ.

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa hiểu được hàm ý trong ánh mắt cô, cười bước lên, ôm cô vào lòng, nhìn mẹ nói: "mẹ, mẹ quá sốt ruột

rồi, con và An Nhiên kết hôn mới chưa đầy hai tháng, nhanh nữa, cũng không thể lập tức có cháu nội cho mẹ ôm a, cho dù có thai, vậy cũng phải còn mười tháng mang thai nữa."

"Mười tháng mang thai!" Tân Vân bắt được trọng điểm, vội vàng nhìn An Nhiên, hỏi: "An Nhiên, con có thật rồi?"

"Con . . ." An Nhiên khó mà cười được, đây là cái gì và cái gì a, cô quả thực có cảm giác khó lòng giải bày được, dường như làm thế nào cũng không giải thích được vậy.

"Mẹ, An Nhiên chưa có thai, chúng con chỉ là đang lấp ví dụ." Tô Dịch Thừa giải vây nói.

Tân Vân nhíu nhíu mày, hỏi trăng ra: "bình thường các con đều tránh thai?"

An Nhiên đã xấu hổ đến không biết nói gì rồi, quay đầu vùi vào lòng Tô Dịch Thừa, cô cảm thấy sắp không còn mặt mũi gặp người rồi.

Tô Dịch Thừa suy nghĩ một lúc, thật tình nói: "không có."

"Vậy các con đến bệnh viện kiểm tra rồi?" Tân Vân từng bước ép sát.

Tô Dịch Thừa lại lắc đầu, "không có."

"Vậy không phải đúng rồi, các con kết hôn cũng gần hai tháng rồi, các con đều bình thường, thế này có con cũng không có gì là lạ." Tân Vân nói, "khi xưa khi mẹ mang thai con, dọa cha con một trận, đi kiểm tra mới biết được là mang thai rồi. Cho nên a, không chứng hiện tại trong bụng An Nhiên đã có bầu rồi, không thì, An Nhiên, sáng nay mẹ cùng con đến bệnh viện kiểm tra một chút?"

Tân Vân có chút nóng lòng, nhưng điều này không thể trách bà, trước đây bà ngày ngóng đêm mong con mình kết hôn, nhưng mà vì chuyện năm đó mà con trai một mực có khúc mắc về chuyện tình cảm, mặc bà nói hết nước hết cái, nhờ người tìm giúp bao nhiêu cô gái để anh xem mắt, mắt thấy anh sắp ba mươi rồi, đến lúc đã muộn cầm gậy đánh đòn cho anh sáng mắt ra thì bất ngờ là anh lại dẫn theo một cô con dâu quay về, mặc dù nói không làm lễ cưới, nhưng tốt xấu gì cũng đã lấy giấy đăng ký rồi, hai người cũng là vợ

chồng hợp pháp rồi, hơn nữa bà thấy sau khi cưới, tình cảm của hai người nhìn rất ngọt ngọt ngào ngào, thật không dễ gì mới giải quyết được một chuyện lớn như thế, lại đến chuyện này, vài nhà trong đại viện là chiến hữu với lão Tô đã sớm con đàn cháu đống rồi, mà bọn họ vẫn cô đơn tinh mịch, con trai kết hôn cũng không đưa vợ về đại viện được mấy lần, cho nên thật vất vả mới chờ được con trai kết hôn, chuyện kế tiếp tất nhiên là mong ngóng hai người bọn họ sớm sinh cho bà một cháu nội khâu khỉnh mới được, nếu không để mấy bà lão trong đại viện kia ôm cháu trai cháu gái lượn qua lượn lại trước mặt bà, nhìn thế khỏi phải nói có bao nhiêu không được tự nhiên.

"Mẹ, con, con không có mà." An Nhiên đỏ mặt gần nhô ra máu rồi.

"Mẹ, được rồi, mẹ còn nói nữa An Nhiên thật phát khóc." Vừa nói, Tô Dịch Thừa vừa buồn cười vỗ vỗ An Nhiên, lại nói: "hơn nữa, hôm nay vẫn là ngày làm việc, gần đây con và An Nhiên đều rất bận, thật sự không có thời gian đi bệnh viện."

"Vậy nếu thật có rồi?" Tân Vân chưa từ bỏ ý định, mặc dù biết mình nóng lòng chút, nhưng đây cũng không phải là chuyện không thể nào đi.

"Con, con vừa hết kinh nguyệt mấy hôm trước." An Nhiên vùi mặt trong ngực Tô Dịch Thừa, nói nhỏ giọng.

Nghe vậy, cuối cùng Tân Vân phải hết hy vọng rồi, im lặng một lúc lâu, cười nói: "ha ha, tháng này chưa có, đoán là tháng sau có rồi"

An Nhiên xấu hổ, điều này bảo cô làm sao đáp được, cô lại không biết tháng sau thật có hay không, chuyện như vậy đâu phải do bọn họ quyết định.

Tân Vân nhìn An Nhiên như vậy, tiến lên cười kéo tay cô, vỗ nhẹ nói: "An Nhiên a, con đừng cho là mẹ nói ác ý, mẹ đúng là sốt ruột, ai, con nói xem a Thừa không còn trẻ rồi, đến tuổi của mẹ muốn ôm cháu cũng là hợp tình hợp lý nha, hơn nữa, nhân lúc mẹ còn chưa già, các con sinh con thì mẹ còn bê giúp. Nếu các con

ngại trẻ con phiền phức, cảm thấy làm lỡ công việc, vậy cứ để đứa bé ở lại đại viện để mẹ chăm giúp các con, đến cuối tuần các con về với nó là được, con nói đúng không."

An Nhiên cười khan nhìn Tân Vân, nhiệt độ trên mặt chưa giảm, mặt vẫn đỏ bừng như thế, chỉ gượng cười trả lời: "mẹ, con chưa nói không sinh, nhưng mà chuyện này cũng phải xem duyên số nha, không phải chúng con cứ nói là có được."

Nghe cô nói như vậy, Tân Vân an tâm, bà sốt ruột, ngoại trừ muốn ôm cháu ra, chính là sợ cô nói không sinh, người người hiện thời không thể so với trước kia, bà xem tivi, nói DINK⁽¹⁾ gì đó, ngay cả nha đầu Dịch Kiều chết tiệt kia cũng cả ngày la hét nói sau này mình không sinh con, nói sợ sau khi sinh con sẽ già nhanh, hơn nữa, nếu bị con cái quấn quít lấy, cô không ung dung tự tại như bây giờ được rồi, những lời này khiến bà suýt nữa thì tức chết, nhưng mà may mắn, may mắn An Nhiên không nói là không muốn sinh.

"Ha ha, là mẹ sốt ruột rồi, con xem mẹ này, lo lắng không yên, không sai không sai, con cái cũng phải xem duyên số, nên có thì đã có rồi, gấp cũng không gấp được." Tân Vân cười nói.

Tô Dịch Thừa giơ tay nhìn đồng hồ một chút, nói: "được rồi, mẹ xem thời gian cũng không còn sớm con và An Nhiên đều còn vội đi làm, chúng ta đi trước đã."

Tân Vân nhìn đồng hồ một chút, thời gian quả thật không còn sớm, vội nói: "ai nha, đúng là không còn sớm, vậy các con nhanh đi, đừng để muộn làm. Mẹ cũng phải về rồi, mẹ còn phải đến chổ nha đầu Dịch Kiều xem một chút, hai anh em con không ai là bớt lo cả, trước đó không biết nha đầu Dịch Kiều kia xảy ra chuyện gì, khóc lóc quay về, hỏi nó không nói lời nào, sáng sớm hôm sau đã đi rồi."

"Dịch Kiều?" Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày.

"Được rồi được rồi, các con còn mải đi làm, đừng đến muộn, mẹ để canh gà vào tủ lạnh cho các con, tối về nhớ đun nóng lên ăn." Tân Vân vừa nói vừa bưng canh gà trên bàn trà vào trong bếp.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn bọn họ nói: “đúng rồi An Nhiên, con xem cha mẹ con lúc nào rảnh thì bố trí hai nhà gặp nhau, lần trước bởi vì chuyện a Thừa mà lỡ mất, kế tiếp cha con lại bàn chuyện diễn tập, nhưng mà bây giờ thì hết bận rồi, bệnh tình của a Thừa cũng ổn rồi, lúc nào sắp xếp để mấy người lớn chúng ta gặp mặt, mấy ngày nay ông nội cũng nhắc chuyện này, nói không có lẽ cưới đã là đủ thắt lẽ với cha mẹ con bên kia, lần gặp mặt này nhất định phải có.”

An Nhiên gật đầu: “được a, con sẽ nói lại với cha mẹ con.” ThẬt ra thì bên cha mẹ cô cũng từng đề cập đến, chỉ là gần đây bận rộn, cô không rút ra được. Nhưng mà bây giờ đã xong bản thiết kế trang viên rồi, làm mô hình mẫu cũng tiến hành suôn sẻ, tất cả đã coi như là vào quỹ đạo, phải bận rộn cũng không đến mức như mấy hôm trước.

Tô Dịch Thừa vào thư phòng lấy cặp công văn của hai người, mặt An Nhiên vẫn con hơi đỏ, nhưng mà đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều, vọng vào bếp nói với Tân Vân: “mẹ, chúng con đi trước đây.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Đợi ngồi lên trên xe, mặt An Nhiên vẫn còn rất hồng, Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô một cái, trêu ghẹo nói: “vẫn còn xấu hổ sao.”

An Nhiên tức giận nhìn anh, quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô vốn có da mặt mỏng, bị nói một chút cũng không chịu được.

Tô Dịch Thừa cười khởi động xe, lái xe lên chạy ổn định, một lúc lâu mới khẽ nói: “sao anh lại không nhớ gần đây em có kinh nguyệt a.”

(1) Gia đình kiểu DINK chỉ những gia đình có đủ điều kiện nhưng không muốn sinh con

Nghe vậy, An Nhiên quay phắt lại, rặng hồng vốn đã biến mất thoáng cái lại bắt đầu hiện lên: “anh...” Nhìn anh, xấu hổ đến không nói nổi một câu.

Tô Dịch Thừa cười, còn hư hỏng nói: “em nói xem không phải là bị mẹ nói đúng chứ.” Vừa nói, vừa mập mờ nhìn bụng cô một chút:

"chẳng lẽ thực sự em có rồi?"

An Nhiên xấu hổ và giận dỗi quay đầu đi, tức giận rầu rĩ nói: "cái kia của em vốn không đều."

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười to, tâm tình rất tốt.

An Nhiên buồn bực nhìn ra phía ngoài, đỏ mặt gay gắt, cả người nóng ran lên, ngay cả gió ngoài cửa sổ cũng không làm giảm được nhiệt độ trên mặt cô.

Thôi cười, chỉ trong chốc lát xe đã đến cửa tòa nhà công ty An Nhiên, An Nhiên tức giận đưa tay mở cửa định xuống xe, lại bị một tay Tô Dịch Thừa nắm được, khẽ cười kéo tay cô, nhìn cô chăm chú hỏi: "An Nhiên, bị áp lực sao?"

An Nhiên nhìn anh ngẩn người, một lúc lâu mới kịp phản ứng áp lực mà anh nói là chỉ chuyện Tân Văn ép cô sinh con, thoảng im lặng, nhìn anh, hỏi: "nếu em nói không hề, anh tin tưởng sao?"

Tô Dịch Thừa cười nhạt, bàn tay xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "nếu em không muốn, vậy thì chúng ta cứ từ từ, không cần để ý lời mẹ nói sáng nay, anh sẽ không ép em, anh chỉ muốn em vui vẻ."

An Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, thật ra thì có những lời này của anh là đủ rồi, tay cầm ngược lại tay anh, lắc đầu, mỉm cười thản nhiên: "sao có thể không để ý.Tại sao có thể không thèm để ý mẹ, bà là mẹ của anh, cũng là mẹ chồng của em, là trưởng bối của chúng ta, chúng ta tự nhiên phải để ý suy nghĩ của bà, huống chi ý nghĩ của mẹ cũng không sai, cũng hợp tình lý, đoán chừng đổi lại là ai cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa. . . ." Nói đến đây, An Nhiên hơi cúi đầu, khóc miệng khẽ cười, nhưng mà cười có chút ngượng ngùng.

"Hơn nữa cái gì?" Tô Dịch Thừa hỏi.

Lúc này An Nhiên mới ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chú, nói: "em cũng chưa, chưa nói không muốn sinh, em bằng lòng sinh con cho anh."

Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu, mới cười khẽ, ôm cô vào trong lòng, đưa tay vuốt đầu cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô:

"cám ơn." Một người phụ nữ nói bằng lòng sinh con cho anh, anh không biết người khác nghe sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng mà lúc này anh rất xúc động, trong lòng rất biết ơn.

An Nhiên để mặc anh ôm, tay từ từ giơ lên nhẹ ôm lấy anh, khóc miệng khẽ cong lên, nhỏ giọng nói: "nhưng mà đây cũng không phải do em quyết định, vẫn phải thuận theo tự nhiên."

Tô Dịch Thừa gật đầu, cười nói: "sau này mỗi tối anh sẽ cố gắng hơn."

Nghe vậy, mặt An Nhiên thoảng cái hồng rực lên, tức giận đẩy anh ra, anh chưa nói còn tốt, vừa nói, quả thực cô có cảm giác hiện tại toàn thân mình đều đau đớn: "anh nói không biết xấu hổ, hiện tại cũng không thấy anh ngừng nghỉ." Cô từng hoài nghi sinh hoạt vợ chồng bọn họ có phải quá nhiều rồi không, trước đây cô còn từng tìm kiếm trong mẩy diễn đàn, rất nhiều người nói trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt cũng không đến 3-4 lần một tuần, nhưng cô và Tô Dịch Thừa hầu như là hàng đêm, tần suất này cũng quá lớn rồi.

Tô Dịch Thừa cười to, nhìn bụng cô một chút, mặt dày nói: "cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng."

An Nhiên vô cùng đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh, lấy cái túi mở cửa xuống xe, trước khi xuống, còn tức giận mắng: "lưu manh."

Chọc cho Tô Dịch Thừa ở trong xe cười ha ha, tâm tình cực kỳ tốt.

An Nhiên bước nhanh đi vào tòa nhà công ty, không quay đầu lại, mặt vẫn nóng bừng, cứ nghĩ lại lời anh vừa nói, khóc miệng không nhịn được cong lên, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, người đàn ông hoàng như vậy, thế mà cũng biết kiểu ông nói gà bà nói vịt như thế.

"Chị Cố chào." Trong đại sảnh, cô bé tiếp tân cười ngọt ngào chào hỏi cô.

"Chào." An Nhiên cười đáp lại, đến phòng làm việc, vừa định đi vào, thấy Trần Trừng đang yên lặng ngồi một mình ở chỗ ngồi, chịu khó xem tập giấy tờ mà cô đưa cho hôm qua. Nhớ tới tối qua gặp

cô ta ở nhà hàng, An Nhiên đi về phía cô ta, gõ nhẹ xuống bàn, đợi cô ta ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "đến phòng làm việc của tôi."

Trần Trừng sững sờ gật đầu, dùng bút đánh dấu tập giấy tờ trong tay, rồi mới đóng lại, đi theo An Nhiên vào phòng làm việc của cô.

An Nhiên để cặp công văn sang một bên, ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống, mở máy tính ra.

Trần Trừng ngồi xuống trước mặt cô, không đợi An Nhiên mở miệng, nói thẳng: "em biết em vi phạm quy định công ty, nhưng mà công việc ở nhà hàng Tây là công việc trước đây của em, khi em tới đây làm thì em đã nộp đơn xin nghỉ việc cho quản lý ở đó rồi, nhưng mà quản lý nói họ chưa tìm được người thay ngay, muốn em làm đến khi nào họ tìm được người thay em thì thôi."

An Nhiên nhìn cô ta, gật đầu, mở miệng nói: "nói như vậy cũng không phải không có lý, nhưng mà tôi hi vọng cô cũng đừng vì thế mà làm chậm trễ việc trong công ty."

"Em biết." Trần Trừng bình tĩnh đáp.

An Nhiên gật đầu, đưa một phần giấy tờ trên bàn cho cô ta: "đây là dự án tôi đã làm. Trong tài liệu là bản thiết kế, buổi sáng cô xem kỹ một chút, chiều nay cô đến công trường, giúp tôi kiểm tra tiến độ công trình một chút, có vấn đề gì không?"

Trần Trừng đưa tay nhận lấy, ung dung mà tự tin nói: "không thành vấn đề."

An Nhiên gật đầu: "vậy cô đi ra ngoài đi."

Trần Trừng gật đầu đi ra khỏi phòng.

An Nhiên nhìn bóng dáng cô ta biến mất sau cánh cửa, rồi mới thu hồi ánh mắt, thật ra thì phần bản vẽ kia, cô đã sửa chữa đi, bên trong có vài chỗ sai tỉ lệ, mục đích là để thử cô ta, vì mấy câu nói hôm qua của cô ta, kiêu căng như thế, cô ngược lại muốn xem xem cô ta có bao nhiêu năng lực, nếu quả thực như Hoàng Đức Hưng nói, thì cô sẽ vui vẻ dẫn dắt cô ta, nhưng nếu lại là Lăng Lâm thứ hai, thế thì không cần thiết rồi.

Trưa nay An Nhiên vừa ăn cơm xong, mô hình kia được đưa tới,

còn nhanh hơn, đẹp hơn dự kiến.

Trong lúc An Nhiên đang tỉ mỉ quan sát mô hình thì điện thoại vang lên, là một số vùng khác xa lạ, An Nhiên nhíu mày, trực giác cho cô biết đây nhất định là số điện thoại chào hàng gì đó, bất động sản, cửa hàng, thị trường chứng khoán, đầu cơ vàng, nghĩ đến hiện tại giá nhà cao như thế, có tiền cũng không ở được, không có tiền là không có nhà ở, tất cả đều là do những người này lôi kéo. Liên nhẫn nút từ chối nghe, cô không muốn tốn hơi sức ứng phó với những người này.

Nhưng mà dường như đối phương rất kiên nhẫn, sau khi cô đặt xuống, điện thoại lại vang lên, như là trừ phi cô nhận mới thôi.

An Nhiên nhéo nhéo lông mày, có chút bất đắc dĩ nhận điện, không đợi đối phương mở miệng, nói luôn: "nếu muốn chào hàng để tôi đầu tư vào nhà cửa hay cửa hàng gì đó, thế thì ngại quá, tôi đang làm ngành này đó, nếu muốn tôi làm chứng khoán, thật xin lỗi, tôi không hề có hứng thú với đầu cơ cổ phiếu."

Bên kia người gọi điện ngắn người, một lúc lâu mới truyền đến tiếng cười, êm tai như tiếng chuông bạc.

Nghe tiếng, An Nhiên sững sốt, bỏ điện thoại di động ra nhìn một chút, vẫn là số điện thoại xa lạ, nhưng mà thanh âm này, cô sẽ không nhớ nhầm!

Hơi không xác định, thử hỏi: "Lâm Lệ? Lâm Lệ sao?"

"Ha ha, An tử, sao ta không biết kiểu nghe điện thoại của mi đặc biệt như thế a." Bên kia điện thoại, Lâm Lệ cười duyên nói.

Nghe vậy, An Nhiên chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, trong hốc mắt như là có một luồng nhiệt nóng muộn trào ra ngoài, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, bức nước mắt trong hốc mắt trở lại, một lúc lâu, mới oán hận nói: "Lâm Lệ, mi nha còn biết gọi điện thoại cho ta!" Cô ấy quay về thì về đi, thế nhưng tắt điện thoại mấy ngày liền, khi gọi lại, đã chuyển thành số không tồn tại, mà cô không biết số điện thoại nhà Lâm Lệ, cho nên cô không có chút tin tức gì về Lâm Lệ, hơn nữa căn bản cũng không biết hỏi ai, dò hỏi từ đâu đây, quay trở về nhà Lâm Lệ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

"Ta đây không phải đang gọi điện thoại cho mi sao, đừng tính toán nữa." Lâm Lệ nói ở bên kia điện thoại, nghe giọng điệu, tâm tình rất tốt. "Đúng rồi, đây là số mới của ta, mi nhớ lưu lại, đừng để lần sau ta gọi tới, thì đừng coi ta là người chào hàng."

"Ừ." An Nhiên gật đầu đồng ý, hơi lo lắng hỏi: "gần đây mi ổn chứ?"

"Mi thấy ta giống như là không ổn sao?" Lâm Lệ cười nói: "gần đây cha mẹ đưa ta ra ngoài nhiều lần, thật ra thì trong khoảng thời gian này, ta cũng suy nghĩ rất nhiều, có một số việc thật sự không thể miễn cưỡng được, phí mười năm ta còn không làm được, tại sao ta còn phải tốn nhiều thì giờ hơn giả vờ ngu ngốc đây. Trong khoảng thời gian này, ở cùng với cha mẹ, ta mới phát hiện bọn họ thực sự già rồi, tóc trắng trên đầu dù đã nhuộm đen, vẫn không ngừng nhô ra. Nhưng vì chuyện của ta, khiến bọn họ lớn tuổi rồi còn phải lo lắng cho ta, thật sự là quá bất hiếu, dù không vì cái gì khác, vì cha mẹ, ta không thể không nhanh đứng lên. Trước đó ta vẫn luôn để tâm vào bẽ tắc, bây giờ thoát khỏi ngõ cụt, cảm giác thật tốt, cuộc sống trước kia của ta đều vây quanh Trình Tường, hiện tại ta có thể nghĩ cho cảm nhận của bản thân và cha mẹ ta."

An Nhiên than nhẹ, cô không biết Lâm Lệ thật sự ổn rồi, hay chỉ là nói cho hay thôi, nhưng mà nghe giọng điệu của cô ấy, ít nhất còn tốt hơn lúc cô ấy vừa mới ra đi. Có lẽ đúng như Tô Dịch Thừa nói, con người chung quy phải trải nghiệm thì mới có thể thực sự trưởng thành, cuộc sống trước đây của Lâm Lệ diễn ra quá thuận lợi, cho nên cô ấy vẫn giữ được tâm tính trẻ con, lúc nào cũng phân rõ phải trái, trắng đen.

Lần này coi như cái giá phải trả không thể tránh khỏi trong quá trình trưởng thành đui, tuy là cái giá này rất đau đớn, nhưng mà rất sâu sắc.

"An tử, cho mi xem kiểu tóc mới của ta, ta rất thích tóc ngắn." Lâm Lệ có chút kích động nói, trong ngôn ngữ nghe ra được tâm sự vui sướng lúc này của cô ấy.

"Được." An Nhiên gật đầu, dịu dàng đồng ý.

Hai người cúp điện thoại, không đến một phút đồng hồ, điện thoại di động của An Nhiên báo có tin nhắn hình, trong ảnh, mái tóc dài tự nhiên mang nét cổ điển bị cắt ngắn rồi, chỉ qua mang tai, tóc đen nhánh bị nhuộm thành màu vàng nhạt, kiểu tóc mới khiến Lâm Lệ trở nên khác lạ, không còn khí chất mỹ nhân cổ điển, thêm phần thời thượng, thêm phần hoạt bát, trong ảnh cô ấy cười rất vui vẻ, nụ cười kia đúng là xuất phát từ sự phấn chấn trong lòng.

Dưới tin nhắn hình là một dòng chữ nhỏ: 'xinh không, không xinh cũng nhất định phải nói là xinh, ta từ chối không xinh nha'.

An Nhiên cười khẽ một tiếng, cầm lấy điện thoại di động, thật tình trả lời cô, toại nguyện cho cô ấy: "vô cùng xinh đẹp."

Cắt tóc cũng tốt, cắt đi những vướng bận trước kia, cắt đi bóng dáng của người khác trong lòng mình, làm lại chính mình, cuộc sống của mình.

Hai người lại dùng tin nhắn nói chuyện mấy câu, sau đó vì mẹ Lâm gọi Lâm Lệ ăn cơm mà chấm dứt.

An Nhiên nhìn ảnh Lâm Lệ trong điện thoại di động, một lúc lâu mới cất điện thoại di động vào túi, lại tiếp tục đổi chiếu cẩn thận mô hình và bản vẽ.

Trong lúc An Nhiên đang đổi chiếu, Tiểu Hiểu và Lăng Lâm cơm nước xong đi vào, Tiểu Hiểu nhìn An Nhiên một cái, hơi khinh thường uốn éo cơ thể đi vào trong phòng làm việc của mình, mà Lăng Lâm thì không về chỗ ngay, mà tiến lên, đứng trước mặt An Nhiên, nhìn chằm chằm vào cô.

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn cô ta, khẽ hỏi: "có chuyện gì sao?"

"Chuyện chị tôi tự sát cô biết không?" Lăng Lâm nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt kia như là muốn xé cô ra để ăn vậy.

An Nhiên khẽ gật đầu: "tôi biết."

"Chẳng lẽ cô không cảm thấy áy náy chút nào sao, chị ấy vì anh Dịch Thừa nên mới tự sát, lại còn ở trong nhà các người." Lăng Lâm chỉ trích.

"Áy náy?" An Nhiên khó hiểu, chỉ nói: "tại sao tôi phải áy náy vì hành động ngớ ngẩn của người khác?" Thậm chí cô còn cảm thấy

cái cớ tự sát của Lăng Nhiễm rất buồn cười, không đáng thương chút nào. Cô ta còn không có trách nhiệm với tính mạng của bản thân mình, còn nói chuyện gì là yêu hay không yêu. Chẳng qua là vì mình không cam lòng mà miễn cưỡng tìm một cái cớ.

"Đó không phải vì cô đoạt anh Dịch Thừa đi sao." Lăng Lâm oán hận nói: "cô căn bản là không xứng với anh Dịch Thừa, cô không đủ xinh đẹp, thậm chí ngay cả xuất thân cũng không, cô ở cùng với anh Dịch Thừa, căn bản là bám vào anh Dịch Thừa."

An Nhiên tỉ mỉ dõi chiếu xong chi tiết cuối cùng rồi mới gấp lại bản thiết kế trong tay, nhàn nhạt nhìn Lăng Lâm một cái: "không thể phủ nhận những lời cô nói đều đúng, nhưng thế thì sao chứ?"

"Cô. . ." Lăng Lâm nhất thời nói không ra lời, chỉ trợn tròn mắt nhìn cô oán hận.

"Cho dù không có tôi, vậy còn có người khác, bọn họ, bảy năm trước không thể nào, chẳng lẽ cô cảm thấy bảy năm sau thì có thể sao?"

Lăng Lâm không nói lời nào, tất nhiên cô biết chị cô và Tô Dịch Thừa không thể có cơ hội tiếp tục, chỉ là cô không cam lòng, cô đợi bảy năm, cuối cùng cô ta lại được lợi.

Thấy cô ta không nói, An Nhiên không nhìn cô ta nữa, cầm bản thiết kế đi về phòng làm việc của mình.

Lăng Lâm đứng đó, oán hận nhìn bóng lưng cô biến mất ở chổ rẽ hành lang, vì không cam lòng, tay nắm chặt thành nắm đấm, quay đầu nhìn mô hình trên bàn kia một chút, đáy mắt xẹt qua một tia tính toán.

Chương 98: Chưa đủ cố gắng

"Cốc cốc cốc"

Sau khi nghỉ trưa vào làm không bao lâu, cửa phòng An Nhiên

được gõ vang, cô không ngẩng đầu, nói luôn: "vào đi."

Trần Trừng đẩy cửa đi vào, đứng lại trước mặt cô, đặt bản thảo thiết kế lên bàn An Nhiên, mở miệng nói: "nếu đây để sát hạch em, thì đề bài như vậy quá dễ đối với em, chỗ sai trong đó em đều đã tìm ra và sửa chữa lại rồi, ngoài ra em còn sửa đổi một chút bản thiết kế gốc, em cho là thiết kế như thế có thể lấy được nhiều ánh sáng hơn cho phòng ngủ."

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn cô ta, đưa tay cầm lấy giấy tờ trên bàn, liếc nhìn, quả thật đã đánh dấu những chỗ cô cố ý tính sai, hơn nữa còn sửa lại tỉ lệ thiết kế của phòng ngủ và phòng khách.

Xem ra lần này Hoàng Đức Hưng không hề nói quá lên, chí ít Trần Trừng này không phải là một gối thêu hoa⁽¹⁾ như Lăng Lâm lần trước, trông thì khá nhưng không dùng được. Xem ra mấy cái gọi là giải thưởng cô ta nhận được cũng không phải là nói khoác, có điều là người hơi quá tự phụ rồi, tự tin đúng là rất tốt, nhưng mà quá tự tin không phải lúc nào cũng là chuyện tốt.

Một lần nữa đặt bản vẽ trong tay lên trên bàn, nhìn cô ta, An Nhiên nhàn nhạt mở miệng: "cô sửa thế này quả thật có thể lấy nhiều ánh sáng hơn cho phòng ngủ."

Nghe vậy, Trần Trừng tự tin cong cong khoe miệng, như là câu trả lời của An Nhiên nằm trong dự đoán của cô ta.

"Nhưng mà." Không đợi ý cười trên khoe miệng cô ta hoàn toàn lộ ra, An Nhiên chỉ chỉ bản vẽ trên bàn, nói tiếp: "cấu tạo thế này, phòng ngủ lấy ánh sáng tốt rồi, nhưng mà độ sáng toàn bộ phòng khách chỉ đạt khoảng sáu mươi phần trăm, mà phòng khách là một phần mặt tiền của căn nhà, mặt tiền mà lờ mờ tối tăm thì căn nhà thế nào cũng không sáng sửa được, còn bản thiết kế trước của tôi, mặc dù phòng ngủ hơi lờ mờ, nhưng chỉ tối hơn so với thay đổi của cô ba mươi phần trăm, như vậy cân nhắc lại, cô thấy cách nào tốt hơn."

Trần Trừng bị nói sững sốt, một lần nữa xem lại bản vẽ trên bàn, nhìn chăm chú, không thể phủ nhận, An Nhiên nói không sai, hiện tại mặc dù không thể đạt được độ sáng cao nhất cho phòng

ngủ, nhưng mà tỷ lệ thiết kế như vậy đặt trên tổng thể có hiệu quả tốt nhất.

"Còn có vấn đề sao?" An Nhiên hỏi.

Trần Trừng ngược mắt, liếc nhìn cô, mím môi, lắc đầu.

An Nhiên gật đầu, nói: "nếu không có vấn đề thì cầm bản vẽ sửa lại này, đến công trường xem xét tiến độ công trình."

"Em biết rồi." Trần Trừng gật đầu đồng ý, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bây giờ chuyển nhà rồi, cách công ty quả thật gần hơn rất nhiều. Buổi tối không cần Tô Dịch Thừa tới đây đón, đi bộ trở về, chỉ mất có năm phút đồng hồ đi đường, ngoài ra gần khu cư xá còn có một siêu thị cỡ lớn, tan việc trước khi về nhà đi siêu thị một chuyến, mua đồ ăn cho buổi tối, rất thuận tiện.

Xách đồ ăn về nhà, cầm thằng vào bếp, lúc vừa định vào phòng ngủ thay bộ đồ công sở mặc hôm nay ra, vừa mở tủ quần áo trong phòng thay đồ ra, mới thấy bên trong rỗng tuếch. Giờ mới nhớ tối qua bọn họ mới mang đồ đặc để vào phòng khách, căn bản là chưa hề lấy ra, sau đó ...

Nhớ tới tối hôm qua, mặt An Nhiên không nhịn được lại đỏ bừng lên.

"Tô Dịch Thừa thối tha." Thấp giọng khẽ mắng một câu, trên khéo miệng lại ẩn hiện nụ cười khó che giấu.

Xách cái túi hành lý của hai người từ phòng khách vào, sau đó xếp quần áo hai người vào tủ quần áo. Tủ quần áo ở đây còn rộng gấp đôi bên kia, quần áo vốn không nhiều của hai người khiến cho cái tủ càng thêm trống trải.

Trong lúc An Nhiên thu gọn sắp xong, đột nhiên lần tìm được một vật bằng vải lụa rất đẹp dưới đáy túi chính là bộ đồ ngủ gợi cảm thiếu vải, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên thoáng cái đỏ bừng. Lại nhìn mảnh vải trong tay, có chút kích động muốn vỗ trán, Tô Dịch Thừa thế mà lại mang theo cái nội y gợi cảm này! Nhìn cái này, cô không kiềm chế được nhớ lại lần đầu tiên của bọn họ.

An Nhiên đỏ mặt như sốt cà chua vậy, cả người bỗng chốc nóng

ran.

"Đang nhìn cái gì?" Phía sau, không biết từ lúc nào Tô Dịch Thừa đã đứng ở cửa, cười nhạt nhìn cô.

"Hả! Anh, anh về khi nào!" An Nhiên bị anh dọa sợ hết hồn, vô ý thức nhét bộ nội y gợi cảm lên trên giường, dùng cái chăn mỏng đắp lên.

"Mới vừa về." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nói, nhìn ra phía sau cô một chút, hỏi: "phía sau giấu thứ gì vậy?"

"Không có, không có." An Nhiên vội nói, vô thức chột dạ. Vội vàng đứng dậy đi về phía anh, nói: "cái kia, cái kia lúc tan việc em đã mua thức ăn rồi, nhưng mà em không làm được, cơm cơm tối anh làm nhé." Vừa nói, vừa đẩy anh ra khỏi phòng ngủ.

Tô Dịch Thừa cười, anh cũng không bỏ sót một góc màu đỏ đỏ tươi đẹp lộ ra khỏi chiếc chăn mỏng, nhưng mà anh cũng không có ý định vạch trần cô. Theo lực đẩy của cô đi vào bếp, quay đầu có chút bất đắc dĩ nhìn cô, chỉ chỉ bộ âu phục trên người mình, nói: "An Nhiên, dù sao em cũng phải để anh thay quần áo trước chứ."

An Nhiên ngó bộ âu phục kia một chút, rất lâu mới ngược mắt nhìn anh, hơi làm nũng nói: "em đợi."

Tô Dịch Thừa thật sự bị cô đánh bại, sủng nịch sờ sờ đầu cô, cởi áo khoác trên người xuống cho cô cầm, sau đó buộc cái tạp dề treo trong bếp lên, nhìn nguyên liệu nấu ăn ở trên bàn đá mà An Nhiên mua trong siêu thị sau khi tan việc, nhanh chóng phân chia trong đầu, nghĩ kỹ những món định làm cho bữa tối, sau đó rửa nồi, làm công tác chuẩn bị, động tác thành thạo mỗi việc đều rất lưu loát.

An Nhiên khẽ thở dài, đi ra khỏi phòng bếp, khi đi tới phòng khách, vừa lúc liếc thấy hòm lớn tài liệu và văn kiện, đó những sách và tài liệu cần thiết của hai người mà hôm qua Tô Dịch Thừa đã thu dọn từ bên kia. Quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa đang bận rộn trong bếp một chút, liền muốn nhân lúc anh đang làm cơm tối này sắp xếp theo trật tự tài liệu của hai người vào trong thư phòng, như vậy sau này tìm đến sẽ không lộn xộn.

Thấy An Nhiên ở trong phòng khách tìm cách chuyển chiếc hòm sách và tài liệu kia, Tô Dịch Thừa nhô đầu ra khỏi phòng bếp nói: "An Nhiên, em cứ để đấy đi, chờ anh làm xong sẽ đem vào thư phòng."

"Không sao, em có thể làm." An Nhiên từ chối, không thể chuyện gì cũng đến tay anh, như thế cô sẽ cảm thấy mình rất vô dụng, không làm được gì cả.

Cái hòm này đúng là đừng nói, quả thật hơi nặng, An Nhiên mất rất nhiều hơi sức mới kéo được từ phòng khách vào thư phòng.

Thở hổn hển, rất lâu mới hồi phục lại, An Nhiên lấy toàn bộ sách trong hòm ra đặt trên bàn sách, sau đó lại phân loại từng quyển từng quyển lên cái giá sách to lớn phía sau.

Sau đó là một số bản thiết kế trước đây của cô, từng cuộn từng cuộn được đặt gọn gàng, không bị cong vênh hay rách nát gì. Xếp bản thiết kế vào trong một cái ống hình trụ, dưới đáy hòm là một số văn kiện và tài liệu, có của cô, có của anh. Sắp xếp đồ của hai người xong, lúc này mới chia ra đặt lên trên bàn công tác hai người. Tài liệu của cô chủ yếu là một số công trình thiết kế đoạt giải trong và ngoài nước, những thứ này đều rất đáng giá cho cô tham khảo và nghiên cứu.

Mà phần lớn giấy tờ của Tô Dịch Thừa là công văn nhà nước, thông báo, đề xuất gì đó, chi chít chữ, nhìn mà khiến người ta vô cùng vô cùng không muốn nhìn tiếp nữa. An Nhiên thu dọn đồ đắt lên bàn làm việc của anh, không ngờ mấy cái đồ lộn xộn gì đó vẫn còn rất nhiều. Cuối cùng lấy ra một túi đã ố vàng từ trong thùng giấy, miệng dán chưa được kín, thế nên lúc An Nhiên cầm không hề chú ý, không cẩn thận cầm ngược, thế nên giấy tờ bên trong rơi hết ra ngoài, rơi lả tả xuống đất.

Thật ra thì nói rơi lả tả xuống đất thì hơi quá, bên trong chẳng qua chỉ có bốn năm tờ giấy A4. Khom lưng chuẩn bị nhặt giấy tờ trên mặt đất lên, cầm lên mới thấy rõ nội dung. Là hồ sơ của một người, hơn nữa người này cô cũng quen biết, là Đồng Văn Hải!

Phía trên ghi rõ tình hình sau khi Đồng Văn Hải vào nghề, cũng

có tư liệu ghi lại sơ lược trước khi ông ta vào công tác. Hóa ra là ông ta không phải là người Giang Thành, mà sau khi kết hôn mới chuyển tới Giang Thành, nguyên quán của ông ta ở một huyện nhỏ phía nam Chiết Giang, mà huyện đó chính là nguyên quán của Lâm Tiểu Phân.

Trên hồ sơ còn ghi rõ quá trình học tập của Đồng Văn Hải, điều khiến An Nhiên thấy trùng hợp là con đường học tập của ông ta và mẹ cô thật giống nhau, ngay cả địa phương mà hai người tham gia sản xuất ở nông thôn⁽²⁾ cũng là cùng một vùng núi. Trên hồ sơ còn dán ảnh Đồng Văn Hải thời thanh niên, nhìn ra được năm đó ông ta có tác phong nhanh nhẹn, mặc áo sơ mi trắng, lộ ra vẻ thư sinh, rất nho nhã tuấn tú.

"An Nhiên, ăn cơm."

Bên ngoài Tô Dịch Thừa đã làm xong cơm tối, gọi An Nhiên đi ra ăn cơm.

"Ách, đến, đến đây." An Nhiên đáp, sau đó cầm hồ sơ về Đồng Văn Hải trong tay bỏ vào trong túi văn kiện, rồi mới xoay người ra khỏi phòng.

Tô Dịch Thừa đã bày biện cơm tối lên trên bàn ăn, đưa chiếc đũa trong tay cho An Nhiên.

An Nhiên thấp giọng nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống ghế cao.

Tài nấu nướng của Tô Dịch Thừa thật sự không tệ, làm đồ ăn có thể so với đầu bếp của nhà hàng bình thường, sắc hương vị đủ cả. Nhưng mà tối nay An Nhiên không có khẩu vị gì, quấy quấy cơm trong bát, nhưng lại không muốn ăn chút nào.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, gấp miếng cà dầm tương mà cô thích ăn vào trong bát cô. An Nhiên ngẩn người, ngẩng đầu cười cười với anh, cũng không hề động đũa gấp vào miệng mình.

Để bát đũa xuống, Tô Dịch Thừa nhẹ giọng gọi: "An Nhiên."

Thoáng cái chưa kịp phản ứng, sững sốt vài giây, mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, sững người nhìn anh: "cái, cái gì?"

"Không phải là em nói đói bụng rồi sao? Sao lại không ăn?" Nhìn thức ăn trong bát cô, Tô Dịch Thừa hỏi.

An Nhiên cười khan, “đúng vậy a, em rất đói.” Vừa nói, vừa vội vàng bối bối thức ăn, giống như là chứng minh mình thật sự đói bụng.

Tô Dịch Thùa nhìn cô một lúc lâu, cũng không vạch trần lời nói dối không được trang bị kỹ nội dung của cô. Một lúc lâu mới lại bưng thức ăn lên tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, An Nhiên chủ động yêu cầu rửa bát, Tô Dịch Thùa cũng không từ chối, chỉ khẽ gật đầu, sau đó từ trong phòng bếp đi ra ngoài.

Đi vào thư phòng, nhìn sách và văn kiện đã được xếp đặt trên bàn, cũng không nhìn ra có gì bất thường, chân mày khẽ chau lại, đang khó hiểu vì sao tâm trạng của An Nhiên bỗng thay đổi thì liếc thấy túi văn kiện ố vàng ở đầu bàn, đột nhiên nhớ tới đồ trong túi văn kiện đó, thoáng cái đã hiểu được đại bộ phận. Mở túi văn kiện ra, lấy ra tư liệu quá khứ của Đồng Văn Hải, hồi trước anh có bảo thư ký Trịnh điều tra tư liệu về Đồng Văn Hải, sau đó mang về nhà xem, lần này dọn nhà thế nào lại cầm theo tập tài liệu này tới đây. Có lẽ vừa rồi An Nhiên đã nhìn thấy tập tài liệu này rồi.

Thật ra thì ngày đó An Nhiên bảo anh đi điều tra Đồng Văn Hải, tư liệu trong hồ sơ này cũng không nhiều, chỉ là một số tư liệu căn bản hết sức bình thường. Về sau anh còn đặc biệt nhờ người điều tra thêm chuyện trước khi Đồng Văn Hải tham gia công tác, do đó cũng biết được một chút quá khứ của ông ta và mẹ vợ Lâm Tiểu Phân.

Có một số việc, một số chân tướng, không nói còn tốt hơn với nói, thật ra thì có truy cứu lại chuyện trước kia thì có ý nghĩa gì, có một số kết quả mà mình không cần thiết phải biết, thay vì thế, anh không định để An Nhiên biết. Chỉ cần bây giờ sống tốt, cần gì phải để ý quá khứ.

Lại từ trong thư phòng đi ra, An Nhiên đã rửa xong bát đũa để vào tủ khử trùng. Vẻ mặt tập trung như đang suy nghĩ cái gì.

Tô Dịch Thùa tiến lên, cười nhạt ôm cô từ phía sau, nhẹ giọng hỏi bên tai cô: “nghĩ cái gì?”

An Nhiên lắc đầu, "không có gì."

"Thấy hồ sơ của Đồng Văn Hải trong thư phòng rồi." Ôm cô từ trong phòng bếp ra ngoài phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

An Nhiên im lặng, một lúc lâu mới khẽ gật đầu, đáp lời: "vâng."

"Đồng Văn Hải và mẹ xuất thân từ một nơi, hơn nữa ở cùng một đội sản xuất, đúng không?" Tô Dịch Thừa cố ý hỏi.

"Làm sao anh biết?" An Nhiên hơi kinh ngạc, thậm chí anh còn nắm rõ tư liệu của mẹ cô.

"Em bảo anh điều tra tư liệu của Đồng Văn Hải còn không phải vì mẹ sao, cho nên khi tra tư liệu về Đồng Văn Hải, anh cũng xem qua tư liệu của mẹ." Tô Dịch Thừa thẳng thắn nói.

An Nhiên gật đầu, cúi đầu hỏi: "vậy anh nói xem, hồi trước mẹ và Đồng Văn Hải có phải là..."

"Người yêu?" Tô Dịch Thừa tiếp lời cô chưa nói hết.

(1): Chỉ những người chỉ có vẻ ngoài không có học thức tài năng.

(2): thanh niên trí thức tham gia phong trào vô sản văn hóa bằng cách gia nhập các công xã, đội sản xuất ở nông thôn trong cách mạng văn hóa Trung Quốc.

An Nhiên gật đầu, mỗi lần thấy mẹ nhìn thấy Đồng Văn Hải đều kích động như thế, cô nghĩ, quan hệ trước kia của bà và Đồng Văn Hải nhất định không đơn giản.

"Đúng thì thế nào, điều này cũng rất bình thường không phải sao?" Tô Dịch Thừa nhìn cô hỏi ngược lại.

An Nhiên sững sốt, đúng vậy a, coi như là người yêu, nhưng cuối cùng chia tay cũng không có gì không bình thường, bọn họ đến từ một nơi, thậm chí còn có thể là bạn học, khi xuống nông thôn tham gia sản xuất lại là cùng một vùng, như vậy ở lâu với nhau, hai người này sinh tình cảm cũng không có gì là lạ, tất cả đều là chuyện bình thường, không phải sao? Nhưng mà, nhưng mà cô có cảm giác, cảm giác có gì đó là lạ, nam nữ cho dù đã chia tay, khi gặp lại cũng không sợ hãi như mẹ cô mới phải, như là có gì muốn giấu diếm

cô, mà dường như có liên quan đến mình.

Thấy cô suy nghĩ đến say sưa, Tô Dịch Thừa khẽ gọi: "An Nhiên?"

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, khẽ lắc đầu, cười cười với anh: "không có gì."

Tô Dịch Thừa nhìn cô một lúc lâu, khẽ thở dài, nhàn nhạt mở miệng: "An Nhiên, chuyện của cha mẹ là chuyên người lớn, dù là chuyện tình cảm hay chuyện khác, chúng ta cũng không nên tham dự, phải trái đúng sai cũng không phải do chúng ta có thể phán quyết. Cho nên, chúng ta đừng quấn quýt, khổ não với những chuyện mà chúng ta không nên chen vào, được không?"

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, thật ra thì Tô Dịch Thừa nói không sai, quả thật như thế, cho dù năm đó Đồng Văn Hải và mẹ cô từng có quan hệ thế nào, tại sao lại như vậy giờ, tất cả đều không quan trọng, cũng không phải là chuyện cô có thể chen vào, hơn nữa bây giờ mẹ và cha sống rất tốt, mọi người đều rất tốt, như vậy là đủ rồi.

"Vâng." Nhìn anh trịnh trọng gật đầu, "em biết rồi."

Thấy thế, Tô Dịch Thừa mới xem như yên tâm, sảng nghịch vuốt vuốt tóc cô, nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của cô.

An Nhiên lui ra khỏi ngực anh, thay đổi lại vẻ lo lắng vừa rồi: "em đi tắm trước."

Tô Dịch Thừa gật đầu: "đi đi." Nhìn cô biến mất sau cánh cửa, Tô Dịch Thừa đứng dậy lấy bình rượu từ trong tủ rượu ra, rót cho mình một chén rượu.

Bưng rượu ra ngoài ban công, khu nhà nằm trên con đường sầm uất nhất trung tâm thành phố Giang Thành, quan sát từ đây, có thể thu trọn Giang Thành vào tầm mắt. Tô Dịch Thừa khẽ nhấp một hớp, nhìn toàn bộ ánh đèn thành thị, đêm như vậy, rất đẹp. Vào lúc này, điện thoại di động vang lên, là điện thoại từ Lăng thị trưởng, không cần nhận, anh cũng biết Lăng thị trưởng gọi tới muốn nói cái gì.

Ban ngày hôm nay Lăng thị trưởng gọi điện thoại cho anh, nói hi-

vọng anh có thể đến bệnh viện thăm Lăng Nhiễm, nói Lăng Nhiễm dùng việc tuyệt thực để uy hiếp đòi gặp anh, nhưng bị anh từ chối. Anh không có nhiệm vụ phải chịu trách nhiệm về hành động tùy hứng và không tự quý trọng bản thân của cô ta.

Điện thoại di động vang lên rất lâu, cuối cùng Tô Dịch Thừa vẫn chọn nghe máy, anh không có thói quen trốn tránh không đối mặt, anh luôn cho là, đối với mọi chuyện, nhất là chuyện tình cảm, nhất định không thể dây dưa lấp lẩn, phải rõ ràng, không nên trốn tránh.

"A lô, Lăng thị trưởng." Nhận điện thoại, Tô Dịch Thừa dùng ngữ điệu bình thường nói.

"A Thừa a, cháu xem cháu có thể tới bệnh viện một chuyến không, Lăng Nhiễm nó thực sự muốn gặp cháu." Thanh âm của Lăng thị trưởng dường như già nua hơn rất nhiều, trong giọng nói mang theo van xin và thỉnh cầu.

"Lăng thị trưởng, thật ngại quá, cháu sẽ không qua đó. Nếu một người còn không biết quý trọng sinh mệnh của bản thân mình, như vậy, cho dù lần này cháu đến, vậy thì còn lần sau? Cháu không muốn chuyện này cứ dây dưa mãi như vậy, dù sao cháu là một người đàn ông đã kết hôn, cháu phải chịu trách nhiệm với vợ cháu, còn về người phụ nữ khác, cháu tự cảm thấy cần phải có một khoảng cách nhất định." Tô Dịch Thừa lãnh tinh⁽³⁾ nói.

"A Thừa, coi như là bác Lăng cầu xin cháu, Nhiễm Nhiễm đã một ngày nay không ăn gì rồi." Mặc dù hồi đó nói đã cắt đứt quan hệ cha con, nhưng chung quy lại vẫn là con gái ruột của mình, lần này Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới nói Lăng Nhiễm tự sát, suýt nữa hù dọa cái mạng già này của ông, bây giờ nhìn nó không uống một giọt nước nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, bảo sao ông không đau lòng.

"Bác Lăng, thật sự xin lỗi, cháu và Lăng Nhiễm ngay từ hồi đó đã không còn quan hệ gì nữa, cháu sẽ không đến thăm cô ấy, nếu cô ấy cứ khăng khăng như thế, cháu chỉ có thể thương xót cho cô ấy." Tô Dịch Thừa dứt khoát từ chối nói: "xin lỗi bác Lăng, An Nhiên

gọi cháu rồi, mặt khác xin bác Lăng đừng gọi cho cháu vì chuyện của Lăng Nhiễm nữa, cháu không muốn có gì hiểu lầm." Nói xong, không đợi ông ta mở miệng trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngửa đầu uống cạn chén rượu, đứng trên ban công thêm một lát nữa, Tô Dịch Thừa trực tiếp quay vào nhà, bỏ cái chén vào trong bồn rửa, đến khi trở về phòng ngủ, vừa lúc An Nhiên đang lau tóc từ trong phòng tắm đi ra ngoài, cả người vì vừa tắm gội xong mà mang theo hơi hồng hào, trông rất đẹp mắt.

An Nhiên vừa lau đầu tóc vừa tiện tay liếc nhìn tạp chí, nhìn cô, khéo miệng Tô Dịch Thừa khẽ cong lên, không nói gì, chỉ cần nhìn thấy cô ngồi ở đây, trong lòng anh có một cảm giác thỏa mãn khó tả. Dưa tay tiếp nhận chiếc khăn, tiếp tục việc của cô: "để anh."

Bắt được tay của anh, An Nhiên quay đầu, lỗ mũi hít hít mùi của anh, sau đó hơi không vui hai tay chống nạnh, nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi trợ lý, anh lại uống rượu, chẳng lẽ anh không biết bệnh dạ dày của anh còn chưa khỏi sao!"

Tô Dịch Thừa ngửi ngửi mình, quả thật thoang thoảng mùi rượu, nhưng mà chỉ hơi nhạt, cũng không nhiều. Cười khẽ, nói: "chỉ uống một chút."

An Nhiên trừng anh một lúc lâu, mới lấy lại cái khăn trong từ tay anh, đứng dậy đi về phía tủ quần áo, lấy bộ đồ ngủ của anh ra, đưa cho anh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "đi đi, tắm sạch mùi rượu trên người, nếu còn ngửi thấy mùi rượu, buổi tối không cho lên giường!"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nhưng vẫn nghe lời nhận lấy quần áo ngủ từ trong tay cô, xoay người vào phòng tắm.

An Nhiên vừa nhàn nhã lau khô đầu tóc, vừa nhìn quyển tạp chí bát quái cười cười. Cho nên khi Tô Dịch Thừa từ trong phòng tắm đi ra, thấy An Nhiên vừa sấy tóc, ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn về tạp chí thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Tô Dịch Thừa ôm cô từ phía sau, hỏi ở bên tai cô: "đang nhìn cái gì?"

An Nhiên cười khẽ chỉ vào một trang trên quyển tạp chí, cười nhạt, nói: "anh nhìn xem, truyện cười này thật nhẽo quá."

Phía sau Tô Dịch Thừa cũng không để ý cái truyện cười kia có nhạt nhẽo hay không, hài hước hay không hài hước, lúc này anh có chuyện khác vội làm hơn, thật sự là không có thời gian để xem. Môi nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô, bàn tay bắt đầu không kiêng dè gì chạy trên người cô, thiêu đốt khắp nơi.

Một tay An Nhiên mạnh mẽ bắt được tay anh, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: "anh làm gì thế?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nhấc tay lên, thoát ra khỏi tay cô, hôn từ cổ cô xuống dưới, vừa tiếp xúc thân mật với da thịt cô, vừa nói: "mẹ nói bà muốn ôm cháu nội."

"Này, chuyện này phải thuận theo tự nhiên." An Nhiên vặn vẹo trong lòng anh, thể lực của người đàn ông này có phải tốt quá không, tối hôm qua vừa mới lăn lộn như thế, hôm nay lại nữa, thể lực của anh tốt là một chuyện, vấn đề là phải xem thể lực của cô có tương xứng không nữa a!

"Anh cảm thấy mẹ nói rất có lý, chủ yếu là anh chưa đủ cỗ gắng!" Tô Dịch Thừa vừa hôn thịt mềm bên tai cô, vừa biếng nhác nói.

An Nhiên quả thực muốn trợn tròng mắt, anh còn chưa đủ cỗ gắng! Một đôi vợ chồng căn bản là không trọng dục như bọn họ, một tuần lễ hầu như không hề gián đoạn!

Nghĩ đến đó, An Nhiên vừa định quay đầu kháng nghị, chẳng qua là lời kháng nghị kia còn chưa nói ra, thoáng cái đều bị anh nuốt hết vào bụng, sau đó cô cũng không nói ra được một câu.

Khi tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đã sớm không còn ở đây, nắng sớm ngoài cửa sổ theo khe hở rèm cửa chiếu vào, An Nhiên vẫn cảm thấy vô cùng buồn ngủ, nhưng khi nhìn nhìn đồng hồ báo thức đặt đầu giường, thời gian trên đó nhắc nhở nếu cô còn không dậy, cho dù nhà có gần hơn đi chăng nữa, đoán chừng cô vẫn sẽ đi làm muộn.

Vén chăn lên xoay người muốn xuống giường, cả người đau nhức không còn chút hơi sức.

An Nhiên "a ô..." Không chống tay đứng lên được, lại ngồi liệt ra

ở trên giường, An Nhiên hơi ảo não nhô giọng mắng: "Tô Dịch Thừa chết tiệt!"

Cuối cùng mất sức lực thật lớn mới bò dậy khỏi giường, đi tới phòng tắm đánh răng rửa mặt, mà hai chân vẫn không ngừng run rẩy. Lại đứng trước gương trang điểm trong phòng tắm, An Nhiên bỗng dừng đứng lờ mờ mắt, trên ngực chi chít dấu hôn, chẳng phải là thông báo cho người ta tối qua bọn họ hoan ái kịch liệt như thế nào à! Đáng giận nhất không phải là cái này, Tô Dịch Thừa thế mà lại, thế mà lại để lại trên cổ cô vết đỏ hình 'ô mai' như thế, vết đỏ đỏ kia khiến người ta nhìn mập mờ đến cỡ nào, hơn nữa không chỉ có một!

Nhin chầm chằm vào người phụ nữ đầy đặc dấu hôn trong gương kia, An Nhiên quả thực có chút khóc không ra nước mắt, thế này bảo cô làm sao ra khỏi cửa, hiện tại có phải là mùa đông đâu, bây giờ tất cả mọi người đều mặc đồ mát mẻ, chẳng lẽ trong thời tiết nóng bức như thế này bảo cô phải quấn khăn quàng cổ, bọc lấy như cái bánh chưng ra khỏi cửa?

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, trong phòng tắm, An Nhiên nổi giận kêu lên: "Tô Dịch Thừa!"

"Sao thế?" Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa vội vàng từ bên ngoài đí vào, trên người còn mặc tạp dề, hiển nhiên vừa rồi anh đang ở trong bếp bận bịu làm bữa sáng cho hai người bọn họ, nhưng mà nghe được tiếng kêu của cô, vội vàng tắt bếp chạy đến. Chỉ có điều là ...

Có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, chẳng qua là hình ảnh của cô lúc này không khỏi có chút kích thích người đi, chẳng lẽ không biết người ta nói đàn ông vào buổi sáng bao giờ cũng đặc biệt dễ kích thích sao?

Giờ phút này An Nhiên vừa mới tắm xong, khăn tắm hơi tuột ra, trước ngực lộ ra một mảng lớn tuyết trắng, mà hai chân thon dài mảnh khảnh càng khiến người ta mơ màng

An Nhiên như là không tự ý thức được, tức giận trợn to mắt nhìn anh chầm chằm, đưa tay chỉ cổ của mình: "anh nói đi, anh

thế này làm sao mà em đi ra ngoài được a!"

Tô Dịch Thừa thật vất vả mới khắc chẽ tâm nhìn của mình, để ánh mắt chỉ nhìn từ cổ cô trở lên, nhìn vết 'ô mai' trên cổ cô mà tối qua mình để lại, sờ sờ lỗ mũi, ho nhẹ nói: "khụ khụ, cái đó tất cả mọi người là người trưởng thành, cũng đều biết em kết hôn rồi, hắn là, hắn là cũng có thể hiểu."

"Anh, anh đây là ngụy biện!" An Nhiên thật gấp đến độ sắp khóc rồi, chẳng lẽ thật bắt cô phải quàng khăn đi làm, đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao.

Tâm tình của cô có chút kích động, mà Tô Dịch Thừa cũng kích động vì lo lắng cho chiếc khăn tắm quấn quanh người cô kia, nếu không phải thời gian không cho phép, anh sẽ không tốt bụng nhắc nhở cô: "An Nhiên, em có muốn thay quần áo trước không?"

An Nhiên ngẩn người, cúi đầu nhìn chiếc khăn tắm trên người mình lung lay sắp rơi xuống một chút, một lúc lâu: "a, anh sặc lang!"

(1): Chỉ những người chỉ có vẻ ngoài không có học thức tài năng.

(2): thanh niên trí thức tham gia phong trào vô sản văn hóa bằng cách gia nhập các công xã, đội sản xuất ở nông thôn trong cách mạng văn hóa Trung Quốc.

(3): lạnh lùng + bình tĩnh

Chương 99: Hiệp nghị vợ chồng

Cho dù trăm ngàn lần không muốn, cuối cùng An Nhiên vẫn phải quấn khăn quàng cổ đi làm. Thậm chí cô có thể nhận thấy từ nháy mắt cô bước vào cửa công ty, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của cô bé tiếp tân vẫn theo sát đến khi cô bước vào phòng làm việc. Dường như cô đỏ mặt, không dám nhìn ai mà đi thẳng vào văn phòng.

"Hô. . . ." Thở thật dài, An Nhiên ngồi xuống chỗ mình, mở máy tính, đặt cặp công văn lên trên bàn, lấy ra tư liệu mang về ngày hôm qua.

Còn không đợi cô thở xong, cửa phòng làm việc được gõ vang, là Trần Trừng.

An Nhiên cất giọng về phía cửa: "vào đi."

Trần Trừng đẩy cửa đi vào, đưa giấy tờ trong tay cho cô, nói: "đây là báo cáo tiến độ em đi công trường ngày hôm qua."

An Nhiên nhận lấy, tiện tay liếc nhìn, gật đầu, nói: "tốt, tôi biết rồi. Buổi chiều cô và tôi cùng đi tìm Trần Công đi, về hạng mục trang viên này, cô đi cùng xem xét, có ý kiến và đề xuất gì cũng có thể cùng nhau thảo luận kỹ càng."

"Bây giờ chị định cho em tham gia hạng mục của chị sao?" Trần Trừng hơi bất ngờ, suy cho cùng cô vừa mới tới, thậm chí cô đã dự tính tháng đầu tiên sẽ bưng trà rót nước, cầm giấy tờ gì đó cho cô (An Nhiên).

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn cô ta, nhàn nhạt hỏi, "cô không tự tin?" Khóe miệng khẽ cong lên.

"Đương nhiên là có." Trần Trừng quả quyết nói, đối với chuyên môn của mình, từ trước đến giờ cô luôn tràn đầy tự tin.

An Nhiên gật đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra bản copy của bản thiết kế đưa cho cô ta: "đây là bản thiết kế, cô lấy về xem trước một chút, buổi chiều chúng ta sẽ cùng nhau đi phòng bản mẫu."

Trần Trừng đưa tay nhận lấy, lúc này mới chú ý tới chiếc khăn

quàng trên cổ cô, trong thời tiết kiểu này, trang phục của cô thấy thế nào cũng đột ngột, kỳ quặc, liền không nhịn được tò mò, hỏi: "chị Cố, dự báo thời tiết hôm nay báo rằng nhiệt độ ngoài trời là 28 độ đó."

Những lời này ngụ ý là, ngài còn quàng khăn như thế không cảm thấy nóng sao?

An Nhiên sững sốt, mặt thoảng cái đỏ lên, cả người hơi hơi xấu hổ, một lúc lâu mới lúng túng ho nhẹ nói: "khụ khụ, cái này, cái này đêm hôm qua lúc ngủ đã quên đóng cửa sổ, hôm nay lúc thức dậy cảm thấy có chút cảm mạo, cảm thấy còn, còn lành lạnh." Nói xong, còn sợ cô ta không tin, cố ý ho khan mấy tiếng, chà xát cánh tay mình.

Cái cớ sơ hở chồng chất như vậy dù ai nghe cũng nghe ra là bịa đặt, Trần Trừng cố gắng chịu đựng để mình không cười ra tiếng, nhưng khóc miệng lại không nhịn được mà cong lên thành một độ cong đẹp mắt, ôm bản thiết kế trước ngực, gật đầu, nói: "em đi ra ngoài trước."

An Nhiên vội vàng gật đầu, "ừ, đi ra ngoài đi." Trên mặt nóng ran, không cần soi gương, căn cứ vào nhiệt độ trên mặt này, cô nghĩ hiện tại khuôn mặt cô nhất định là hồng như quả cà chua.

Đợi Trần Trừng đi ra ngoài, An Nhiên vội vàng tháo chiếc khăn quàng cổ kia ra, lấy tay quạt quạt cho mình hạ nhiệt, tối qua cô cũng xem dự báo thời tiết rồi, nhiệt độ hôm nay đúng là 28 độ trời!

Cả người nóng lên kịch liệt, chút ít gió trên tay này căn bản là không thể làm giảm nhiệt độ trên mặt cô lúc này, lấy chiếc điều khiển từ xa của điều hòa từ trong ngăn kéo, liền hạ nhiệt độ xuống thấp nhất.

Thật vất vả mới hạ nhiệt độ trên mặt xuống, ngồi trước bàn làm việc, An Nhiên xem tài liệu trong tay mà không vào được chút nào.

Cô cảm thấy cô nên suy nghĩ thật kỹ vấn đề giữa cô và Tô Dịch Thừa, anh đúng là rất tốt, không chỉ biết nấu ăn, đối xử với cô cũng không có gì có thể bắt bẻ, không thể phủ nhận, anh đúng là

một người đàn ông tốt hiếu có, cô có thể gả cho anh, thật lòng cô cảm thấy mình rất may mắn. Nhưng mà, trừ một điểm, dường như anh có đòi hỏi quá lớn đối với phương diện sinh hoạt vợ chồng, không, phải nói là đòi hỏi vô độ! Rõ ràng hàng ngày đều đi làm, áp lực công việc còn cao hơn người bình thường vài lần, thậm chí là chục lần, nhưng mà tại sao tinh lực của anh ngày nào cũng tốt như vậy! Cô không thể giải thích được, thật không thể hiểu được!

Có lẽ, cô thật sự phải suy nghĩ thật kỹ biện pháp để kiểm soát chuyện này, nếu không, cô cảm thấy sớm muộn gì mình sẽ bị dày vò đến chết, với lại, chuyện như hôm nay, cũng tuyệt đối không chỉ có lần này!

Trong lúc đang trầm ngâm suy nghĩ làm thế nào mới có thể kiểm soát yêu cầu của Tô Dịch Thừa đối với phương diện này, An Nhiên liếc thấy tờ điều lệ và quy chế đặt trên bàn, giữa đầu nhỏ bùng lên tia tính toán, có lẽ cô cũng có thể học cách thức quản lý theo từng điều lệ như của công ty.

Nghĩ là làm, khi máy in cho ra bản A4 'ước pháp tam chương' của cô, An Nhiên hài lòng cong cong đôi mắt, cô định bụng tối nay sẽ đem bản 'ước pháp tam chương' này đến cho Tô Dịch Thừa ký vào.

Buổi trưa An Nhiên không đi ăn cơm, chủ yếu là cảm thấy quá mệt mặt, cuối cùng vẫn là gọi điện thoại nội tuyến cho cô bé tiếp tân, bảo cô bé mang cho mình một suất cơm.

Gần đây tối nào cũng ăn quen đồ ăn Tô Dịch Thừa làm, quay lại ăn cơm hộp, mùi vị thật sự rất khác, rau cải xanh sắn biển thành rau cải vàng rồi, thịt bò dai đến nỗi cắn cũng không cắn được, còn canh trứng kia nhạt như nước lã vậy, không có vị gì cả.

An Nhiên tự cảm thấy mình không phải là người hoang phí thức ăn, nhưng mà suất ăn này, thật sự là khó có thể nuốt được. Cuối cùng An Nhiên cũng không gượng ép mình, liền đây nắp hộp cơm lại, bưng cốc cà phê trên bàn lên uống một hớp lớn.

Ngay vào lúc này, bên ngoài phòng làm việc đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã.

Đại sảnh công ty lớn như thế, những người khác đều ra ngoài ăn trưa, trong góc đại sảnh, Lăng Lâm và Trần Trừng đứng bên cạnh mô hình hạng mục trang viên mà An Nhiên đang làm, cãi vã mặt tía tai.

"Lại là cô, Trần Trừng sao cô cứ như âm hồn bất tán vậy." Một tay bị Trần Trừng nắm chặt, Lăng Lâm oán hận nói.

Trần Trừng nhìn chăm chăm cô ta, ối chao hỏi: "nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, cô muốn làm gì, lại muốn tới phá hoại mô hình sao?" Trước đây cô và Lăng Lâm ở cùng một trường học, khi tốt nghiệp, chính cô ta âm thầm phá hủy mô hình của cô, hơn nữa còn đánh cắp bản thiết kế của cô.

"Tôi làm cái gì cô quản được sao, cô tốt nhất là nhanh tránh ra cho tôi, nếu không, cô có tin không, chờ lát nữa tôi có thể khiến Hoàng Đức Hưng sa thải cô!" Lăng Lâm kiêu căng nói lớn tiếng, trong giọng nói tràn đầy uy hiếp.

"Làm sao, lại muốn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mang người cha thị trưởng ra sao, trước đây cô khiến tôi không đi được Thâm Quyến, hiện tại lại muốn đuổi tôi khỏi Chân Thành, Lăng Lâm, trừ bỏ có một người cha quyền thế, cô còn lại cái gì?" Trần Trừng nhìn cô ta nói, tâm tình có chút kích động, nắm tay cô không kiềm chế được tăng thêm sức lực.

"A—" Lăng Lâm không chịu được đau phải kêu thành tiếng, ra sức rút tay ra, la hét lên: "cô, người đàn bà chanh chua, buông tay cho tôi."

Trần Trừng nắm tay cô ta không buông ra, nói: "tôi không buông, tôi muốn xem xem, cứ thế này chờ mọi người về, xem cô ngụy biện được cái gì."

"Cho dù bọn họ biết tôi muốn phá hủy mô hình vậy thì thế nào, cô cho rằng Hoàng Đức Hưng sẽ sa thải tôi sao? Đứng quá ngây thơ tức cười thế, tôi là con gái thị trưởng Giang Thành, Hoàng Đức Hưng nịnh bợ tôi còn không còn kịp nữa, ông ta sẽ sa thải tôi? Quả thực là nực cười." Lăng Lâm dương dương tự đắc nói, hồi đó công ty mà cô ta muốn vào thực tập, vốn là 'Húc Đông kiến trúc', nhưng

mà 'Húc Đông' quá nghiêm rồi, cô ta còn không vượt qua được vòng sát hạch đầu tiên, cuối cùng tới phải tới 'Chân Thành'. Thật ra cô ta biết mình căn bản không phải là một kiến trúc sư có năng lực, thậm chí ngay cả tỷ lệ bản vẽ cơ bản nhất cũng không hiểu, nhưng mà chỉ căn cô là con gái của Lăng Xuyên Giang, Hoàng Đức Hưng phải nể mặt mũi cha cô, không thể nào sa thải cô.

"A, cô thật sự là mặt dày, không biết xấu hổ, chẳng lẽ không cảm thấy nhục nhã chút nào, ý vào quyền lực của cha mình, thật ra thì cô căn bản không biết thiết kế, trong trường chính cô ăn cắp bản thiết kế của tôi!" Trần Trừng tức giận, tuy là nói ra cũng không thể làm được gì, vì xã hội chính là như thế, Lăng Lâm là Quan nhị đại⁽¹⁾, là thiên kim tiểu thư đệ nhất của Giang Thành, cho nên dù biết tác phẩm của cô ta là sao chép, ban giáo vụ cũng không nói gì. Mà cô chỉ có thể trơ mắt nhìn tác phẩm của mình bị ăn cắp, trên chữ quan có chữ nhân, mà mình không có cách nào干涉.

"Đúng thì thế nào, cô đi tố cáo với ban giáo vụ thì thế nào, kết quả còn không phải là tất cả mọi người đều đứng về phía tôi sao, lần này cũng thế, cho dù cô nói cho Hoàng Đức Hưng, nói cho mọi người, vậy thì như thế nào, cô đã từng trải qua rồi, hẳn là biết rõ kết quả, mà còn muốn thử lần nữa, cô có tin lần này tôi có thể khiến cho Hoàng Đức Hưng lập tức sa thải cô không." Âm trầm nghiêm mặt, Lăng Lâm nhìn cô uy hiếp nói. Sau đó ra sức vung tay, hất cánh tay cô ta đang nắm chặt tay mình ra xa.

Trần Trừng hơi lảo đảo, lùi về phía sau vài bước mới đứng vững, hai tay không kìm được nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt hung hăng nhìn Lăng Lâm.

Lăng Lâm xoa xoa cánh tay vị nắm đùi lên của mình, cười lạnh nói: "cô có tin tôi có thể khiến cô không sống được ở đất Giang Thành."

"Cô cho là cô có thể một tay che trời à." Giọng nói của Trần Trừng cứng ngắc, cô biết rõ cô ta có thể, chỉ dựa vào cái mác thiên kim tiểu thư của thị trưởng, cô biết cô ta làm được.

"Hừ." Lăng Lâm hừ lạnh, nói: "tôi sẽ làm cho Hoàng Đức Hưng

sa thải cô, cô xem tôi có thể một tay che trời không!"

"Cô không sa thải được cô ấy." An Nhiên thản nhiên nói, đi về phía hai người.

Nghe tiếng, Lăng Lâm và Trần Trừng đều sững sốt, hai người đều cho là cả phòng làm việc lúc này chỉ có hai người các cô, hoàn toàn không ngờ tới An Nhiên cũng có mặt!

Đứng lại trước mặt hai người, liếc nhìn Trần Trừng, rồi quay đầu lại nhìn Lăng Lâm, thản nhiên nói: "tôi sẽ không để cô sa thải cô ấy." Nói xong, lại liếc nhìn mô hình hàng mẫu được bày ở kia, tiếp tục nói: "còn có, về chuyện cô muốn phá bỏ mô hình, tôi sẽ báo lại cho Hoàng Đức Hưng, tôi sẽ yêu cầu công ty truy cứu trách nhiệm."

"Cô dám!" Lăng Lâm gào lên, cặp mắt trừng to như chuông đồng nhìn cô, nhìn hơi dọa người, thay mà giật mình.

"Vì sao tôi không dám?" An Nhiên nhìn cô ta chằm chằm, mặt không chút thay đổi.

"Cô cho là cô gả cho anh Dịch Thừa thì rất giỏi sao? Đừng quên, anh Dịch Thừa chẳng qua cũng chỉ là trợ lý thị trưởng, còn không phải là nhân viên của cha tôi sao, cô cho là Hoàng Đức Hưng sẽ nể mặt anh Dịch Thừa, hay là nể mặt cha tôi." Lăng Lâm cười lạnh, có bao nhiêu là đắc ý.

"Tôi sẽ chờ xem, xem cô có thể động vào Trần Trừng hay không." An Nhiên cười nhạt nói, giọng nói không nhanh không chậm, thong dong bình tĩnh.

"Cố An Nhiên, cô cho rằng tôi không dám sao!" Bộ ngực Lăng Lâm pháp phồng kịch liệt, hiển nhiên bị tức không nhẹ.

An Nhiên lạnh lùng nhìn cô ta một cái, không nói lảm nhảm với cô ta nữa. Tiến lên nhìn mô hình bản mẫu trong kính, may mắn, chưa bị phá hỏng.

Lại xoay người nhìn Lăng Lâm, chỉ nhàn nhạt nói: "sau này nếu mô hình này bị hư hại chút nào, dù không phải cô làm, tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm lên cô, có lẽ Hoàng tổng giám sẽ nể mặt Lăng thị trưởng, nhưng mà tôi sẽ không." Nói xong thì không để ý tới cô ta nữa, xoay người nhìn Trần Trừng một cái, nói: "cô đi theo tôi vào đây." Sau đó đi thẳng đến phòng làm việc của mình, không để ý tới tiếng gào thét của Lăng Lâm phía sau.

Trần Trừng đi theo cô vào phòng làm việc, điều khiến cô bất ngờ chính là thân phận của An Nhiên, không ngờ cô ấy thế mà lại là Quan phu nhân, nhưng mà không giống với trong tưởng tượng của cô, không có kiêu căng ngạo mạn.

"Cô nói trước đây bản thiết kế của cô bị Lăng Lâm sao chép?" An Nhiên nhàn nhạt hỏi.

Trần Trừng gật đầu, "vâng."

"Thảo nào." An Nhiên thầm nói, thảo nào cô cảm thấy tư liệu trên hồ sơ của Lăng Lâm cùng bản thiết kế bình thường của cô ta khác xa nhau như vậy, thì ra chẳng qua là đi sao chép của người khác, căn bản không phải là bản thân cô ta vẽ. "Thảo nào mà kém xa nhau như vậy."

"Hử, chị nói cái gì?" Trần Trừng không nghe rõ ràng cô nói gì.

An Nhiên lắc đầu, chỉ nói, "không có gì." Sau đó thu dọn đồ trên bàn làm việc, cầm lấy cặp công văn, nói với cô ấy: "có thể đi được rồi, bây giờ chúng ta phải đến phòng làm bản mẫu xem tiến độ."

Trần Trừng vội vàng gật đầu, quay về bàn làm việc của mình thu dọn đồ đặc liền đi theo An Nhiên.

Bởi vì đi phòng bản mẫu xem xét tiến độ, nán lại nói chuyện quá thời gian, cho nên khi về đến nhà đã tối mịt. Mà Trần Trừng kia đúng là có thiên phú về thiết kế, vừa mới đưa cô ấy đến đó, cô ấy liền có thể chỉ ra vấn đề nhỏ của bản mẫu.

Mở cửa đi vào, cái đèn trước cửa nghe tiếng bước chân cô liền sáng lên, mà lúc này đèn trong phòng khách cũng sáng, hiển nhiên là Tô Dịch Thừa đã về. Mà trên bàn ăn trong phòng bếp đã bày đặt thức ăn vừa nấu xong, vẫn còn hơi nóng bốc lên, nhìn qua vô cùng muôn ăn, vừa nhìn, cô đột nhiên nhớ tới thức ăn buổi trưa khiến người ta khó nuốt kia, đột nhiên An Nhiên cảm giác mình đã đói bụng, chưa rửa tay, thậm chí không dùng đũa, trực tiếp lấy tay nhắm tới mấy món ăn kia, cầm sườn xào chua ngọt thả vào trong miệng của mình, vị chua chua ngọt thật có thể so với của đầu bếp trong nhà hàng, thật ngon.

Không biết từ lúc nào Tô Dịch Thừa đã đi ra từ trong thư phòng, ôm cô từ phía sau, cắm đặt trên bả vai cô, nói: "sao về muộn như thế."

An Nhiên lại cầm thêm một miếng to thả vào trong miệng mình, ăn nói không rõ nói: "hôm nay đi công trường, cho nên, cho nên về muộn." A a a, so với ăn cơm hộp trưa nay, An Nhiên quả thực cảm thấy tay nghề của Tô Dịch Thừa căn bản đã lên đến trời. Thật ăn quá ngon rồi! Nghĩ thế, lại muốn đưa tay tiếp tục.

Tô Dịch Thừa gật đầu, buông cô ra, vào lúc cô đưa tay ra, vỗ nhẹ cái tay nhỏ bé của cô, khẽ cười nói: "rửa tay trước, sao mà như quỷ đói vậy." Không rửa tay, không dùng đũa liền lấy tay cầm,

nhìn qua như là mấy ngày không được ăn vậy.

An Nhiên nghịch ngợm thè thè lưỡi, nói: "trưa nay em gọi cơm ngoài, nhưng mà quá khó ăn suýt nữa một miếng em cũng không ăn được, thật sự là quá khó ăn."

Tô Dịch Thừa sủng nịch nhéo mũi cô, nói: "rửa tay trước, rửa tay xong rồi ăn cơm luôn."

"Được." An Nhiên trịnh trọng gật đầu, vòng qua bàn ăn vào bếp, mở nước ra rửa sạch tay mình, rồi khi xoay người ngồi vào bàn ăn, Tô Dịch Thừa đã xới cơm xong đặt trên bàn ăn. An Nhiên đưa tay nhận lấy đũi đưa anh đưa, cười ngọt ngào với anh: "cám ơn!"

Hai người ăn cơm xong, An Nhiên chủ động yêu cầu để cô rửa bát. Tô Dịch Thừa thật cũng không từ chối, tối nay quả thật là anh còn có công việc chưa hoàn thành, sau đó liền xoay người vào thư phòng, tranh thủ hoàn thành sớm công việc ngày hôm nay.

An Nhiên thu dọn bếp xong, cầm cặp công văn trở về phòng ngủ, vì ở phòng bản mẫu đến tối, cho nên hôm nay cô không mang công việc về. Bóp bóp cái cổ hơi đau nhức, đi đến tủ quần áo lấy ra bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm. Phòng tắm ở đây gấp ba lần ở nhà bên kia, không chỉ có một gian tắm rửa, còn có một bồn tắm cực lớn. Toàn thân đau nhức rã rời, tối nay An Nhiên quyết định xả một bồn nước, để mình ngâm nước tắm.

Cởi quần áo ra nằm vào trong bồn tắm lớn kia, cả người đau nhức thoảng cái được thư giãn, nhắm hai mắt, ngửa đầu ra, An Nhiên hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh và khoan khoái này. Thật ra trước kia cô vẫn luôn muốn một cái thế này, nhưng phòng tắm bên kia thực sự quá nhỏ, căn bản là không lắp đặt được thêm một bồn

tắm, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, bồn tắm khá lớn, như vậy nǎm ngâm nước tắm đúng là một chuyện cực kỳ hưởng thụ.

Cũng không biết đã ngâm bao lâu, khi An Nhiên có chút buồn ngủ, thì làn nước lạnh giá kia khiến An Nhiên rùng mình một cái, vội vàng đứng dậy khỏi bồn tắm, kéo cái khăn tắm móc ở trên giá lau người, tiếp đó lấy nội y và quần áo ngủ đã cầm vào trước đó mặt vào.

Lau khô đầu tóc, làm vài bước bảo dưỡng cơ bản cho da dẻ của mình, tối nay cô chuẩn bị ngủ sớm. Khi vén chăn chuẩn bị lên giường ngủ, đầu óc đột nhiên nhớ tới bản 'Ước pháp tam chương' mình định ra cho Tô Dịch Thừa lúc ở phòng làm việc sáng nay.

Lúc này, cơn buồn ngủ thoảng cái biến mất không còn tung tích, vội vàng cầm cặp công văn, lấy ra bản 'Hiệp nghị vợ chồng – Ước pháp tam chương' ở bên trong, nhìn nội dung trên hiệp nghị một chút, khóc miệng khẽ cong lên, đưa tay gõ gõ trang giấy A4 trong tay, bay thẳng đến thư phòng.

"Cốc cốc cốc. . . ." Lễ phép gõ cửa, sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thấy Tô Dịch Thừa chăm chú nhìn văn kiện trong tay, sau đó thỉnh thoảng đưa tay vẽ vẽ gì đó ở phía trên, thấy cô đi vào, ngẩng đầu, cười ôn hòa với cô.

"Sao vậy?" Tô Dịch Thừa cười nhạt hỏi cô.

Đứng lại trước mặt anh, An Nhiên bình tĩnh nói: "em có việc muốn nói với anh, có thể làm chậm trễ vài phút đồng hồ của anh không."

Tô Dịch Thừa không thể không gật đầu, nói: “đương nhiên không thành vấn đề.” Đặt giấy tờ trong tay xuống, ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

An Nhiên hài lòng cong cong khói miệng, sau đó trực tiếp đưa bản ‘Hiệp nghị vợ chồng – ước pháp tam chương’ trong tay cho anh, nói: “em cảm thấy giữa chúng ta vẫn nên là làm một bản ước pháp tam chương hay là hiệp nghị gì đó thì tốt hơn.”

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, nghiêng ngẫm nói: “ước pháp tam chương?” Đây là cái gì?

An Nhiên đưa tờ giấy A4 trong tay cho anh, vừa giải thích: “cũng có thể nói là hiệp nghị vợ chồng, em cảm thấy, về phương diện sinh hoạt vợ chồng, chúng ta nên thỏa thuận một cách nghiêm túc.”

Tô Dịch Thừa nhận lấy cái gọi là ‘hiệp nghị vợ chồng’ kia, cúi đầu chăm chú nhìn, khói miệng không khỏi cong lên thành một độ cung đẹp mắt, rất lâu mới ngẩng đầu hỏi cô: “không phải là ước pháp tam chương sao? Làm sao chỉ có một nội dung?”

Cái gọi là ước pháp tam chương trong miệng cô chẳng qua chỉ là một nội dung được nhấn mạnh ba lần.

Sinh hoạt vợ chồng, một tuần một lần!

Sinh hoạt vợ chồng, một tuần một lần!

Sinh hoạt vợ chồng, một tuần một lần!

Thậm chí ở dưới bên phải đã có sẵn chữ ký của cô, bên trái còn để trống cho anh ký tên.

"Em cho rằng cái này tương đối quan trọng." An Nhiên nghiêm túc nói, thật ra thì cái gì anh cũng tốt, những cái khác mình không thể chê, trừ bỏ phương diện sinh hoạt vợ chồng này, yêu cầu quá vô độ rồi, cho nên suy nghĩ vì mình sau này, cô cảm thấy rất cần thiết phải kiểm soát vấn đề tần số phương diện này.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, nhìn cô, hỏi trả lời: "em không cảm thấy làm như vậy là quá tàn nhẫn với anh sao?"

"khụ khụ." An Nhiên hơi mất tự nhiên ho nhẹ, nói, "việc đó, em đã tìm kiếm tài liệu, tài liệu chứng minh rằng, một tuần một lần là tần số tốt nhất, tần số như vậy không nhiều không ít, có thể giữ gìn tình cảm vợ chồng, nếu mà quá nhiều, ngược lại sẽ dễ dàng làm người ta chán, không có cảm giác mới mẻ, dễ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng."

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, thật khó cho cô còn tìm được lý do như vậy, nếu anh không đồng ý ký tên thì dường như là không được rồi, gật đầu, nói: "ừ, rất có lý."

An Nhiên mừng thầm, mặt mày đều cười lên, nói: "anh cũng cảm thấy rất có lý sao."

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu, sau đó cầm bút, viết từng chữ từng chữ rồng bay phượng múa, ký tên xuống phần còn trống cho mình. Sau đó đưa hiệp nghị trong tay cho cô, hỏi: "là như vậy sao."

An Nhiên liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chắm vào chữ ký trên tờ giấy kia, ba chữ Tô Dịch Thừa sống động, còn phải nói, tươi cười có bao nhiêu hài lòng. Nhìn một lúc lâu, An Nhiên mới cẩn thận gấp lại bản 'hiệp nghị vợ chồng', đặt vào trong ngăn bàn làm việc mình, rồi xoay người hỏi Tô Dịch Thừa, nói: "còn chưa xong ư, có

muốn em pha cho anh ly cà phê không?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu từ chối, nhưng mà lúc này qua nét mặt, nhìn ra được tâm tình của anh không tệ.

"Vậy em không quấy rầy anh làm việc nữa." An Nhiên cười gật đầu, xoay người đi ra khỏi thư phòng.

Tô Dịch Thừa buồn cười, nhìn chăm chăm vào ngăn kéo bàn đọc sách của cô một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thu hồi tầm mắt, trong mắt lóe ra tia giảo hoạt thực hiện được âm mưu nào đó. (TT: anh là một con hổ ly =.=)

1. 1. Thể hệ nhà quan thứ hai

Chương 100: Con húra!

Ngày hôm sau khi đến cổng công ty, vừa vặn gặp được Trần Trừng vừa từ xe bus công cộng xuống, đang chạy vội đến.

Vì chạy nhanh, bộ ngực Trần Trừng phập phồng kịch liệt, nhìn thấy An Nhiên, thở hổn hển gọi: "chị, chị Cố."

An Nhiên gật đầu, nhàn nhạt hỏi, "nhà cách rất xa công ty sao?"

Thật vất vả mới thở chậm lại, Trần Trừng gật đầu, nói: "hơi xa." Trong thời đại giá phòng cao bằng trời thế này, cô là người làm thuê từ ngoại tỉnh, đừng nói là mua nhà, thuê phòng cũng phải thuê ở khu vực ngoại thành, mà công ty lại nằm ở trung tâm thành phố,

nhiều, ngày nào cô đều phải thức dậy từ lúc còn nhá nhem tối, rồi tan ca, tối mịt mới về.

An Nhiên không hỏi thêm nhiều, nhìn đồng hồ, nói: "lên đi, nếu không vừa chạy như vừa rồi cũng không ích gì rồi." Nói xong, đi vào thang máy trước.

Hai người vừa mới đến cửa công ty, cô bé tiếp tân nhìn thấy An Nhiên khẽ cười với cô gọi một tiếng chị Cố, khi nhìn thấy Trần Trừng phía sau cô, ánh mắt của cô bé có hơi đồng tình.

Chuyển biến như vậy tất nhiên là An Nhiên và Trần Trừng nhận ra, hai người trao đổi ánh mắt, An Nhiên quay đầu nhìn về cô bé tiếp tân đang đứng trước hỏi: "sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Cô bé tiếp tân lúng túng cười cười, nói: "hai người vào sẽ biết."

An Nhiên nhìn cô một cái, không hỏi thêm nữa, đi thẳng vào đại sảnh.

Lúc hai người vừa đi vào, thấy Lăng Lâm nhanh mắt nhìn các cô, vội vàng đứng dậy, khéo môi nhếch lên, bao hàm khiêu khích, bao hàm khinh thường, đi về phía An Nhiên và Trần Trừng, đứng lại trước mặt An Nhiên, ánh mắt lướt qua cô, nhìn về Trần Trừng ở phía sau, có chút chê giễu nói: "tôi nghĩ hôm nay cô không cần đến rồi." Nhìn tài liệu và văn kiện cô ôm trong tay, khéo miệng lộ ra nụ cười trào phúng, nói: "những tài liệu này sợ là cũng không ích gì nữa rồi, chiều hôm qua lúc cô không có ở đây, Tổng giám đã tuyên bố ——" cõi ý dừng một chút, nhìn cô nói: "cô bị sa thải rồi!"

Nghe vậy, Trần Trừng oán hận nhìn chằm chằm cô ta, tay cầm tài liệu thật chặt, môi căng ra vì tức giận mà khẽ run rẩy.

Chính vào lúc Lăng Lâm kiêu căng đắc ý, đứng ở sau lưng cô ta, An Nhiên đi thẳng đến chỗ đồng nghiệp đứng xem một bên, hỏi: "Tổng giám đã tới chưa?"

"Đã tới." Có người trả lời.

An Nhiên gật đầu, xoay người liếc nhìn Lăng Lâm, nói: "tôi đã nói rồi sẽ không để cho cô sa thải cô ấy, còn có, tôi cũng đã nói tôi sẽ truy cứu trách nhiệm cô muốn đập hỏng mô hình bản mẫu ngày hôm qua."

Lăng Lâm khinh thường, cười khinh miệt, hoàn toàn không để lời nói của cô vào trong mắt, nói: "chị cho rằng Tổng giám sẽ nghe lời cô ta ư, đừng quên cha tôi là ai, Tổng giám nể mặt Tô Dịch Thừa, chẳng lẽ ông ta lại không đếm xỉa gì đến mặt mũi cha tôi? Thật là nực cười!"

An Nhiên không để ý đến cô ta, chỉ đảo mắt nhìn Trần Trừng một chút, nói: "cô cứ ở đây chờ tôi." Sau đó đi thẳng đến văn phòng của Hoàng Đức Hưng.

"Cốc cốc cốc." An Nhiên gõ nhẹ cửa phòng của Hoàng Đức Hưng.

Rất nhanh bên trong truyền đến tiếng của Hoàng Đức Hưng: "vào đi."

Mở cửa đi vào, thấy Hoàng Đức Hưng đeo kính, lúc này đang nhìn chăm chú gì đó trong máy tính.

Thậm chí cả cặp công văn cũng chưa kịp để xuống, An Nhiên cầm cặp công văn đi đến bàn công tác của Hoàng Đức Hưng: "Tổng giám."

Lúc này Hoàng Đức Hưng mới ngẩng đầu, thấy An Nhiên đứng trước mặt, cười nói, "An Nhiên a, có chuyện tìm tôi?"

"Tổng giám sa thải Trần Trừng rồi sao." Không quanh co lòng vòng, An Nhiên đi thẳng vào vấn đề, hỏi luôn.

"Hử." Hoàng Đức Hưng ngẩn người, cười nói: "vì chuyện này a." Lấy chiếc kính trên sống mũi kia xuống, nói tiếp: "cô cũng biết thân phận của Lăng Lâm, cho dù không nhìn mặt tǎng cũng phải xem mặt Phật, Lăng Lâm dù sao cũng là thiên kim tiểu thư của Lăng thị trưởng, tôi ít nhiều cũng phải để ý đến mặt mũi của Lăng thị trưởng. Về phần Trần Trừng, tôi biết cô ấy là một nhân viên rất không tồi, có cô ấy 'Chân Thành' chúng ta nhất định có thể lên một tầm cao mới, tôi cũng cảm thấy rất tiếc khi phải sa thải cô ấy, nhưng vì sự phát triển của công ty, chúng ta phải suy nghĩ vì toàn cục, Lăng Lâm dù sao cũng là con gái thị trưởng, nếu đắc tội cô ta, đó chẳng khác nào không nể mặt Lăng thị trưởng cho nên An Nhiên a, vì lợi ích của mọi người, tôi chỉ có thể sa thải Trần Trừng, điểm

này, hi vọng cô hiểu a."

An Nhiên nhìn ông ta, ánh mắt không hề chớp, trên mặt không có biểu cảm, một câu cũng không nói.

Thấy cô như thế, Hoàng Đức Hưng lại nói: "về Trần Trừng tôi sẽ viết thư tiến cử đến những công ty khác, bằng thực lực và tài năng thiết kế của Trần Trừng dù là ở đâu, tôi tin cô ta là vàng, cũng sẽ tỏa sáng." Nói xong, Hoàng Đức Hưng từ sau bàn làm việc đi ra ngoài, đi tới trước mặt An Nhiên, nói: "chuyện này cứ quyết định như vậy đi, cô cũng đừng để trong lòng, ngoài ra tôi sẽ tuyển cho cô một trợ lý khác."

"Nếu như Tổng giám khăng khăng phải đuổi việc Trần Trừng, như vậy ngay cả tôi cũng cùng đuổi đi." Nhìn ông ta, An Nhiên đạm mạc nói.

"Cô..." Hoàng Đức Hưng nhìn cô, hơi sững sờ, một lúc lâu mới kịp phản ứng, nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, cô đây, cô đây không phải là gây chuyện sao."

"Tôi không có, tôi chỉ hy vọng công ty có thể đổi đãi công bằng với từng nhân viên, mà không phải vì người khác có bối cảnh hùng mạnh nhúng tay vào, lạm dụng uy quyền cho cô ta, chúng tôi đều là nhân viên công ty, đều kỳ vọng được đổi đãi công bằng, nếu một công ty không có cách nào đổi xử công bằng với nhân viên, như vậy, công ty như thế cũng không có gì khiến người ta lưu luyến nữa." An Nhiên nhìn ông ta, vẻ mặt nghiêm túc và thật tình nói.

"An Nhiên, cô, cô đang ép tôi sao?" Hoàng Đức Hưng nhìn cô, vẻ mặt khó xử. Lăng Lâm không thể đắc tội, đồng thời An Nhiên cũng thế a, hiện tại hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố lập tức sẽ tiến hành rồi, mà theo tin tức đáng tin cậy, Tô Dịch Thừa đúng là người phụ trách hạng mục này, mà An Nhiên là bà xã của Tô Dịch Thừa, đắc tội cô chẳng khác nào đắc tội Tô Dịch Thừa, thế coi như là 'Chân Thành' có hợp tác với 'Húc Đông' và Đồng Văn Hải cũng không có ích gì a, nếu Tô Dịch Thừa mà không đồng ý, vậy toàn bộ là công to i rồi.

"Tổng giám nghiêm trọng hóa rồi, tôi chỉ muốn công ty cư xử

hợp lý với Trần Trừng, cô ấy không có làm sai gì, nhưng chỉ vì một câu nói của người khác, mà tự dung sa thải cô ấy, đổi cô ấy mà nói quá không công bằng." An Nhiên nói tiếp "vả lại, chuyện ngày hôm qua căn bản là không phải lỗi của Trần Trừng, là Lăng Lâm muốn phá hoại mô hình bản mẫu trước, bị Trần Trừng bắt tại trận. Nếu vì bảo vệ tài sản của công ty là sai, thì sau này còn có ai đứng ra làm thế nữa? Nếu tổng giám khăng khăng muốn đuổi việc Trần Trừng, như vậy hành động của công ty thật khiến lòng người lạnh lẽo."

Hoàng Đức Hưng im lặng, một lúc lâu không nói chuyện.

Văn phòng của Hoàng Đức Hưng cũng khá lớn, có một cửa sổ sát đất rất lớn, phòng làm việc nằm ở tầng 20, lại là giữa trung tâm thành phố, từ nơi này nhìn xuống, có thể quan sát cả Giang Thành phồn thịnh.

Đứng trước cửa sổ sát đất một lúc lâu, Hoàng Đức Hưng khẽ quay đầu nhìn An Nhiên, nói: "Tôi đồng ý với cô, không sa thải Trần Trừng."

An Nhiên nhàn nhạt cười cười: "Tổng giám, vậy còn về chuyện Lăng Lâm muốn phá hoại mô hình bản mẫu thì sao, phải chăng nên cho tôi và Trần Trừng một lời giải thích đây."

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng không vui nhíu mày, nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, tôi đã lùi một bước rồi, cô cũng phải đứng trên lập trường của tôi mà ngẫm lại, dù sao Lăng Lâm cũng có thân phận đặc thù, tôi không thể nào hoàn toàn không nể mặt Lăng thị trưởng. Cho nên, chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa. Về phần mô hình bản mẫu, tôi bảo đảm nhất định sẽ không vị hư hại chút nào."

An Nhiên im lặng, cô hiểu ý của Hoàng Đức Hưng, cũng biết ông ta khó xử. Một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói: "tôi biết rồi, cảm ơn Tổng giám, nếu không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước."

Hoàng Đức Hưng gật đầu, "đi ra ngoài đi."

Khi cô đi ra, Lăng Lâm đã gọi bảo vệ, lúc này đang giám sát Trần Trừng thu dọn đồ đạc của cô ấy.

An Nhiên tiến lên, liếc nhìn Lăng Lâm, trực tiếp bảo bảo vệ quay

về, nói: "Trần Trừng không cần phải đi, Tổng giám đã đồng ý không sa thải cô ấy rồi."

"Sao lại thế được!" Lăng Lâm không tin nhìn cô.

An Nhiên không nói thêm gì với cô ta, chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, lại quay đầu nói với Trần Trừng: "chút nữa đến phòng làm việc của tôi, bàn bạc thêm chút về những thay đổi ở phòng mẫu hôm qua."

Trần Trừng ngẩn người, một lúc lâu, mới gật đầu, "được."

"Hừ." Lăng Lâm tức giận, hừ lạnh bỏ đi.

Không có kịch vui để xem, mọi người vây quanh cũng từ từ tản đi.

Trần Trừng nhìn An Nhiên một chút, nhỏ giọng nói: "cám ơn."

An Nhiên nhìn cô ấy, không nói gì, chỉ gật đầu, xoay người vào phòng làm việc.

Vì ở văn phòng cùng với Trần Trừng thảo luận về thiếu sót của bản thiết kế, cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua cũng không hề hay biết. Lúc tan tầm, Tô Dịch Thừa gọi đến, hỏi cô tan việc chưa, hiện tại anh đang trên đường đi, lát nữa là đến cửa công ty cô.

Lúc này An Nhiên mới nhớ tới chuyện tối nay hẹn cha mẹ hai nhà ở Du Nhiên Cư, nhìn đồng hồ, bọn họ hẹn vào lúc 7 giờ, hiện tại đi từ công ty đến Du Nhiên Cư, thời gian thật sự không còn nhiều rồi.

Vội vàng nói với Trần Trừng: "được rồi, hôm nay đến đây đã, nghĩ không ra mà mai chúng ta tiếp tục." Vừa nói, vừa thu thập đồ trên bàn chuẩn bị rời đi.

"Ách, buổi tối có việc gấp sao?" Nhìn bộ dạng gấp gáp của cô, Trần Trừng hơi tò mò hỏi.

"Ừ, hẹn cha mẹ ăn cơm." An Nhiên giải thích qua loa, vừa nói vừa bỏ đồ vào cặp công văn.

Trần Trừng gật đầu, không nói gì thêm nữa, thu thập đồ ra khỏi phòng làm việc.

Khi An Nhiên xách cặp công văn ra đại sảnh, thấy Trần Trừng còn đang nhìn bản thiết kế tự hỏi cái gì, tất cả mọi người hầu như

đã đi hết, chỉ còn một mình Trần Trừng, nhìn hơi lè loi, nói: "Trần Trừng, cô cũng về sớm một chút đi."

Trần Trừng gật đầu với cô: "em biết rồi."

Bởi vì cũng không còn dư thừa thời gian, cho nên An Nhiên không nói thêm gì với cô ấy nữa, liền cầm cặp công văn đi xuống tầng. Đến khi cô xách túi ra khỏi tòa nhà công ty, liền nhìn thấy xe của Tô Dịch Thừa dừng ở ven đường trước tòa nhà, thấy cô đi ra ngoài, anh mở cửa xuống xe, cười nhạt nhận lấy cặp công văn trong tay cô thả vào chỗ ngồi đằng sau xe, sau đó mở cửa ghế phụ để An Nhiên ngồi lên, rồi mới vòng qua đầu xe, lên trên, khởi động xe rời đi.

Khi hai người lái xe đến 'Du Nhiên Cư' đã gần 7 giờ 10 phút rồi, An Nhiên gọi điện cho cha mẹ, hai người cũng không nhận máy.

May mắn đây là nhà hàng của Dịch Kiều, cũng không lo không có chỗ ngồi trống, vừa bước vào cửa, Trương quản lý đứng ở đại sảnh đã nhận ra bọn họ, tươi cười chào đón, nói: "Tô trợ lý, Tô phu nhân."

An Nhiên khẽ cười với ông ta: "Trương quản lý."

Không đợi An Nhiên và Tô Dịch Thừa mở miệng hỏi, Trương quản lý đã mở miệng trước: "Tôi tổng đã dặn dò chuẩn bị bữa tối ở 'Hoa Ngữ Hiên', Tô gia và ông Cố, bà Cố đã đến, hiện giờ Tôi tổng đang trò chuyện ở bên trong, Tôi tổng dặn tôi báo cho các vị, cứ đến là được, những thứ khác cô ấy đã bố trí xong xuôi rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "được, cảm ơn."

Đưa An Nhiên đi thẳng vào 'Hoa Ngữ Hiên', còn chưa đi vào, đã nghe thấy tiếng cười truyền ra từ bên trong, hiển nhiên bầu không khí rất tốt, cũng không lúng túng và khó xử như trong tưởng tượng.

Hai người nhìn nhau, trên miệng đều lộ ra ý cười nhàn nhạt, gật đầu, Tô Dịch Thừa gõ cửa một cách hình thức, sau đó liền đẩy cửa đi vào, cười nói: "xin lỗi, chúng con tới muộn."

Trong phòng, ông nội Tô ngồi ở chủ vị, hai bên là cha Tô và mẹ Tô cùng cha Cố, mẹ Cố, mà Tô Dịch Kiều thì ngồi cạnh mẹ Tô, mặt

người nào người nấy mỉm cười, không khí nhìn rất hài hòa.

"Anh, chị đâu." Dịch Kiều đứng dậy, nhiệt tình kéo tay An Nhiên.

An Nhiên nhàn nhạt cười với cô ấy, xoay người hơi áy náy, chào hỏi: "Cha, mẹ, ông nội, thật ngại quá, tối nay tăng ca thêm một lát, cho nên quên giờ tới muộn rồi."

"Không sao, không sao, công việc quan trọng mà." Tân Văn cười nói, "mau ngồi xuống mau ngồi xuống."

An Nhiên gật đầu, cùng Tô Dịch Thừa ngồi xuống.

"Được rồi, mọi người đến đông đủ, Dịch Kiều, con bố trí để phòng bếp đưa đồ ăn lên đi." Tô Văn Thanh cười, nói với Tô Dịch Kiều.

"Vâng." Tô Dịch Kiều cười duyên đứng dậy mở cửa, nói với nhân viên phục vụ đợi bên ngoài: "đưa đồ ăn lên đi."

Người phục vụ nhận được yêu cầu, vội vàng xuống phòng bếp nhanh chóng đưa đồ ăn lên.

Nhấp một ngụm trà, Tô Văn Thanh nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói hơi ngượng ngùng nói: "gần đây vẫn ngập đầu với chuyện diễn tập bộ đội, cho nên không thể gặp mặt mọi người cùng ngồi xuống hàn huyên một chút, thật sự là xấu hổ."

"Ông thông gia quá khách khí, ông đó là đào tạo nhân tài bức thiết cho quốc gia, đó là việc hệ trọng, đương nhiên là nên được ưu tiên." Cố Hằng Văn nói.

"Đâu có đâu có, là ông thông gia mới phải, bồi dưỡng trí thức cho quốc gia, đây mới là đòi hỏi cấp bách của xã hội hiện nay." Tô Văn Thanh khách khí nói.

"Ây, ông thông gia ——" Cố Hằng Văn còn muốn nói điều gì, lại bị người khác cứng rắn cắt ngang.

Tân Văn bên cạnh bị sự khách khí qua qua lại lại của bọn họ khiến cho đau đầu, bà vốn thích thằng thắn, đơn giản cắt lời bọn họ: "các ông khách khán sáo sáo đi qua đi lại thế này thật là phiền phức, hai ông đều rất giỏi, một bồi dưỡng trí thức cho quốc gia, một gây dựng nhân tài có thể ra chiến trường bảo vệ đất nước, hai người đều tài ba, đừng khiêm tốn nữa. Hôm nay chúng ta tới đây là

để thảo luận chuyện a Thừa và An Nhiên, không phải là tới nghe các ông khiêm tốn khách khí." Nói xong liền hướng về Lâm Tiểu Phân ở đối diện bà, nói: "bà thông gia, bà nói đúng chứ."

Lâm Tiểu Phân cười khẽ, gật đầu, nói: "đúng đúng đúng, bà thông gia nói không sai." Nói xong, quay đầu nhìn Cố Hằng Văn một cái, mỉm cười nhàn nhạt.

Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, hơn nữa mỗi một món đều vô cùng tinh tế, hương vị vô cùng tốt. Người hai nhà nói nói cười cười thật không có gì lúng túng, Tân Vân lôi kéo Lâm Tiểu Phân nói chuyện làm đẹp, quần áo, mà bên kia, hai người Cố Hằng Văn và Tô Văn Thanh giống như là hận vì gặp nhau quá muộn vậy, hai người cũng thảo luận về thư pháp, cũng ở tại đó giao hẹn đầu tháng sau nếu có thời gian thì cùng đi luận bàn nghiên cứu quan niệm về tố pháp.

Mà bên này Dịch Kiều xấp xỉ tuổi An Nhiên, Tô Dịch Kiều có ấn tượng rất tốt với An Nhiên, dịu dàng yếu ớt, đặc biệt có thể khơi gợi lên ý muốn bảo vệ của người khác.

Tô Dịch Thừa vừa gấp thức ăn cho An Nhiên, vừa nhỏ giọng nhắc nhở bên tai cô để cô ăn chút gì đó.

Mặc dù mọi người đang nói chuyện phiếm nhưng mọi người đều thấy được sự quan tâm, săn sóc của Tô Dịch Thừa, Lâm Tiểu Phân quay đầu nhìn về phía chồng mình, ánh mắt như muốn nói, ông nói đúng, An Nhiên cũng may mắn giống bà tìm được một người tốt đối với bọn họ.

Tân Vân nhìn hình ảnh như vậy cũng nhàn nhạt cười.

Sau đó trò chuyện, không biết là thế nào lại đề cập đến vấn đề mang thai, sinh con. Tân Vân còn rất mập mờ nhìn bụng An Nhiên một chút.

"An Nhiên mang thai rồi?" Lâm Tiểu Phân có chút không rõ hỏi, sau đó quay đầu đặc biệt nhìn An Nhiên chăm chắm, hỏi: "An Nhiên, con thật sự mang thai rồi?"

Một miếng thức ăn An Nhiên còn ngậm trong miệng, chưa nuốt xuống, bị bà vừa hỏi, liền mắc ở cổ họng, không ngừng ho sặc sụa:

"khụ khụ ... khụ khụ ..." Ho đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tô Dịch Thừa vội vàng vỗ nhẹ lưng cô, giúp nàng thuận khí, ngoài ra Tô Dịch Kiều ở bên cạnh rót cho cô chén trà.

An Nhiên thật vất vả ngừng ho, cũng uống trà thuận khí rồi, lại ngẩng đầu, thấy cha mẹ hai nhà toàn bộ nhìn chăm chăm mình, giống như là mong đợi đáp án của cô.

An Nhiên đỏ mặt, vội lắc đầu nói: "chưa, chưa, con chưa mang thai."

Nghe vậy, Tân Vân hài lòng cười nói, "đúng vậy a, làm sao có thể nhanh như vậy, bọn họ mới kết hôn chưa bao lâu chứ, em bé làm sao nhanh như vậy được."

Tân Vân vừa nói thế, dường như đúng là thế, bọn họ kết hôn còn chưa tới hai tháng, cho dù có thai, căn bản cũng phải sau hai tháng mới nhận thấy được.

"Đúng vậy a đúng vậy a, sao có thể nhanh như vậy có em bé được." Lâm Tiểu Phân cũng hùa theo nói, nhưng mà nói đến con cái, thật ra bà cũng khát vọng có cháu bé, nên nói trăng ra: "nhưng mà hai đứa các con phải nhớ kỹ, không được tránh thai, có nhất định phải sinh ra, đừng chỉ nghĩ đến công việc, hai đứa đều trưởng thành cả rồi, lúc này có con cũng không sớm."

An Nhiên bị nói có chút xấu hổ, kháng nghị kêu lên, "mẹ."

Lâm Tiểu Phân không vui cau mày lại, nói: "An Nhiên, không phải là con chưa muốn sinh đấy chứ!" Cái này không thể được, mắt thấy cô sắp ba mươi rồi, đã kết hôn muộn, lại còn muốn mấy năm nữa mới có con, thì thật thành sản phụ lớn tuổi, nguy hiểm rất lớn.

Nghe vậy, mấy đôi mắt trên bàn đồng loạt chiếu về phía cô, dường như đang chờ câu trả lời của cô.

"Phốc." Tô Dịch Kiều bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, tiến tới nói nhỏ bên tai An Nhiên: "chị đâu, áp lực đủ lớn đi." Người lớn nhà trưởng, năm vị đều chờ ôm cháu chắt đây.

An Nhiên xấu hổ, áp lực này quả thật đủ lớn, và lại cô cũng

không nói không sinh a, nhưng có hay không có cũng không phải do cô quyết định a. Quay đầu nhìn về Tô Dịch Thừa cầu cứu, thấy anh vẫn đứng dựng nhìn cô mỉm cười, hoàn toàn không có ý muốn giúp đỡ.

Giờ phút này An Nhiên có loại cảm giác vô lực khóc không ra nước mắt, hôm nay rõ ràng là buổi gặp mặt ăn cơm của cha mẹ hai nhà, làm sao lại, làm sao lại thành đại hội thảo luận chuyện cô có sinh con hay không rồi!

Cười khan, bản thân An Nhiên cũng cảm giác được nụ cười trên khuôn mặt mình gượng gạo giả giả: "con, con chưa nói không sinh, chúng con, chúng con tiếp tục cố gắng."

"Ha ha!" Tô Dịch Kiều bên cạnh thật sự không nhịn được, bất chấp hình tượng cười ầm lên, nhìn An Nhiên xấu hổ đỏ mặt như lửa đốt, không có trên dưới hỏi: "chị dâu, anh chị chuẩn bị cố gắng thế nào?"

An Nhiên bị hỏi mặt càng đỏ hơn, thật sự lúng túng phát khóc, hiện tại ở đây mà có cái lỗ, cô hận không thể lập tức nhảy xuống, không bao giờ muốn lên nữa.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới đưa tay cầm tay cô, ôm cô để cô tựa vào trong lòng mình, liếc nhìn Dịch Kiều, cười mắng: "không biết lớn nhỏ."

Dịch Kiều thè lè lưỡi với anh, trên mặt lại không giấu được nụ cười.

Mọi người Tân Vân lúc này mới lấy lại tinh thần, nghe được câu trả lời của An Nhiên, băn khoăn trong lòng cũng biến mất rồi, nhưng mà nhìn khuôn mặt con dâu mình e thẹn thế kia, rất chính nghĩa nhìn Dịch Kiều nói: "đúng rồi, Dịch Kiều, không biết lớn nhỏ gì cả, nhân dịp hôm nay mọi người tề tựu, con cũng nói đến chuyện của con đi, cũng lớn rồi, còn định lêu lổng đến bao giờ."

Nói đến cái này đầu Tô Dịch Kiều không khỏi to lên, kháng nghị kêu lên: "mẹ, hôm nay đến là nói chuyện anh con và chị dâu, nói thế nào lại dính dáng đến con rồi, mẹ không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu sao!"

Không đợi Tân Vân mở miệng, Tô Dịch Thừa bên cạnh cười nhạt nói: "không sao, anh và chị đâu em cũng tương đối quan tâm vấn đề này, em cứ nói đi, không cần khách khí."

Tô Dịch Kiều quay đầu trừng mắt nhìn anh, sao cô lại quên chuyện quan trọng như thế này, anh căn bản là một con hổ biết cười a!

Dù nói thế nào, trừ chủ đề con cái khiến An Nhiên có chút buồn bực, bữa cơm tối nay hai nhà ăn uống tương đối vui vẻ.

Vì suy nghĩ đến phải lái xe về, cho nên tất cả mọi người đều không đụng đến rượu trong bữa tối nay, sau khi cơm nước xong, An Nhiên và Tô Dịch Thừa đưa Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn trở về, mà cha Tô bọn họ thì có nhân viên cần vụ đứng chờ bên ngoài, cũng không cần lo lắng.

Đưa cha mẹ Cố gia về đến nhà, trước khi đi lên, Lâm Tiểu Phân kéo tay Tô Dịch Thừa, nghiêm túc nói: "a Thừa, sau này giao An Nhiên cho con, không cần giàu sang phú quý, nhưng nhất định phải cho nó hạnh phúc, vui vẻ." Đây là một mong ước đơn giản tốt đẹp nhất của người làm mẹ cho con gái mình.

Tô Dịch Thừa hiểu kỳ vọng của bà, đưa tay nắm thật chặt tay bà, liếc nhìn An Nhiên, gật đầu, chắc chắn nói: "mẹ yên tâm, con hứa!"

Chương 101: Là anh không tốt

Khi hai người về đến nhà đã hơn mười giờ rồi. Dọc theo đường đi, An Nhiên bĩu môi nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập bất mãn và không vui.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, giường mày khi dừng xe trong tầng hầm.

Vừa tắt máy, An Nhiên liền mở cửa xuống xe, cũng không đợi

anh, mà tự mình đi thẳng đến thang máy.

Tô Dịch Thừa bước xuống xe, nhìn bóng lưng cô nhanh chóng biến mất sau cánh cửa, lại nhìn cái túi xách ở chỗ ghế ngồi phía sau, không khỏi lắc đầu bật cười.

Khi An Nhiên đang đợi thang máy, nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô quay đầu, nhìn thấy Tô Dịch Thừa cười nhạt đang đi về phía cô, mà lúc này thang máy tới rồi, nên An Nhiên bước nhanh đi vào, sau đó vội vàng lấy tay ấn nút đóng cửa.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa khẽ gọi, bước nhanh hơn chút ít.

An Nhiên làm mặt quỷ với anh, sau đó vào lúc Tô Dịch Thừa chỉ cách thang máy có mấy bước chân thì cửa thang máy khép lại.

Tô Dịch Thừa nhìn cánh cửa khép thật chặt kia, lại nhìn con số không ngừng nhảy lên, rồi cúi đầu nhìn cặp công văn của cô trong tay mình, cười nói nhỏ, "đô ngốc."

Đến khi Tô Dịch Thừa đợi được thang máy đi lên, quả nhiên nhìn thấy An Nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn đứng ở cửa, nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt kia, thật giống như ủy khuất đến cỡ nào, nhìn mà làm người ta thấy thương tiếc.

Tô Dịch Thừa buồn cười đi ra khỏi thang máy, không nói lời nào, đưa cặp công văn trong tay cho cô.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, cũng không đưa tay ra đón, một lúc lâu mới mở miệng nói: "anh cõ ý !" Biết rõ cô để chìa khóa trong túi xách, mà túi của cô ở trong tay anh, nhưng lại quá đáng không nói cho cô biết, còn làm cô cười ngây ngốc tưởng rằng mình trêu cợt được anh rồi. Diệp Tử Ôn kia nói đúng, anh đúng là con hổ biết cười, con sói phúc hắc.

"Anh không có." Tô Dịch Thừa cười nhạt lắc đầu, anh định nói cho cô biết, nhưng mà cô không cho anh cơ hội.

"Anh có!" Cõ ý không nói cho cô, tối nay còn cõ ý hùa với bọn họ cùng bắt nạt cô!

Tô Dịch Thừa tiến lên, cười ôm cô vào trong ngực, bàn tay nhẹ vỗ về lưng cô, nói ở bên tai cô: "là anh không tốt, cho dù em không cho anh cơ hội nói thì anh cũng phải tự tạo cơ hội cho mình nói em

quên túi trên xe, mà chìa khóa còn ở trong túi."

An Nhiên cười ra tiếng, vỗ nhẹ lưng anh, nói: "anh đây là nói móc em trách lầm anh sao?"

"Không có, bà xã luôn luôn đúng, phải sai, cũng là anh sai." Ôm cô, Tô Dịch Thừa ôn hòa nói, rõ ràng là một câu có chút hài hước, lại được anh nói nghiêm trang đến vậy.

Phụ nữ vốn là như vậy, đàn ông có hư hỏng nữa, có chọc giận cô nữa, cũng sẽ bị mấy câu dỗ ngọt của đàn ông mua chuộc, rõ ràng là buồn nôn, nhưng vẫn thực dụng.

An Nhiên còn chưa hết khó chịu, tựa vào trong lòng ngực anh, rầu rĩ nói: "anh xem tối nay một mình em từ cõi vô thân ngồi ở đó, còn hại em bị Dịch Kiều giấu cợt, rõ ràng chuyện sinh con không phải nói có thể mang thai là có thể nha, thế mà anh lại không giúp em nói chuyện, anh nói đĩ, là anh không đúng!"

"Ư, là anh không tốt." Tô Dịch Thừa cũng không ngụy biện, chủ động thừa nhận sai lầm: "anh không nên để một mình em bị các mẹ tấn công, là anh ích kỷ vì cũng nghĩ giống họ, muốn biết lúc nào thì em sinh con cho anh, sinh con của hai chúng ta."

Nghe vậy, An Nhiên nói thật nhỏ: "từ đầu em đã không nói không sinh mà." Mặc dù cảm thấy hiện tại nói chuyện con cái cũng thấy khá nhanh, rốt cuộc thì bọn họ mới kết hôn chưa được bao lâu, nhưng mà cô không nói không sinh a, hai người sinh hoạt vợ chồng cũng chưa bao giờ làm công tác phòng tránh, cô cũng không uống thuốc, về con cái, cô thật sự là thuận theo tự nhiên, mặc dù cảm thấy còn chưa chuẩn bị kỹ càng để làm mẹ, nhưng mà mang thai mười tháng, cô đã nghĩ tới trong thời kỳ mang thai, sẽ bù lại tất cả kiến thức người mẹ phải biết.

Tô Dịch Thừa nhẹ vỗ về lưng cô, tiếp tục chậm rãi mở miệng, "anh nghĩ tốt nhất là chúng ta sinh con gái, như vậy thì mỗi ngày em có thể mặc quần áo thật đẹp cho con bé, sau đó anh đưa nó đi công viên, mua đồ chơi cho nó, buổi tối anh còn có thể kể chuyện cho nó, vỗ vỗ cho nó ngủ."

Tưởng tượng theo anh, An Nhiên rất thuận miệng nói tiếp: "anh

nó như thế là chiêu nó quá”

“Con gái là báu vật, vốn là phải nuông chiêu.” Tô Dịch Thừa đương nhiên nói.

An Nhiên cười, trong lòng có cảm giác kỳ diệu, ấm áp, rất mầu nhiệm.

Hai người cứ ôm nhau trước cửa nhà như vậy một lúc lâu, nơi này mỗi tầng một hộ, cũng không lo lắng người khác trông thấy. Chẳng qua là nếu lúc này có người tới chơi, vậy thì sẽ lúng túng rồi, thậm chí có nhà không vào, mà thân mật ở ngoài cửa, thế này không có bệnh cũng là có tinh thần không bình thường!

An Nhiên tắm rửa thay quần áo xong thì đi ra ngoài, vì còn công việc chưa xử lý xong nên Tô Dịch Thừa vừa vào cửa liền vào thư phòng.

Thật ra thì An Nhiên cũng có chút công việc chưa xong, nhưng mà tắm rửa xong liền không muốn động đậy nữa, lau đầu tóc cho khô, rồi ngồi trước bàn trang điểm làm vài bước bảo dưỡng đơn giản, làm xong tất cả, xem thời gian một chút, cũng gần mười một giờ rồi.

Vén chăn bò lên giường, nhưng còn chưa buồn ngủ, có đưa tay tùy ý cầm một quyển tạp chí ở tủ đầu giường, có phần bất ngờ đó mà một tập san giải trí, bên trong ghi chép lại rất nhiều chuyện tai tiếng, bát quái của ngôi sao, người nổi tiếng, mức độ đặc sắc không hề thua kém bản tin trên tivi. Thực ra thì những tạp chí bát quái như vậy An Nhiên sẽ không mua, cùng lắm cô chỉ mua những tạp chí kiến trúc trong và ngoài nước, sách vở có liên quan đến phương diện bất động sản, còn nếu nói là Tô Dịch Thừa mua, như vậy thì càng không thể nào, anh xem sách tuy là đa dạng, bao gồm rất nhiều nội dung, nhưng mà trong đó tuyệt đối không có loại bát quái thế này.

Cũng không quanh quẩn chuyện tạp chí này có nguồn gốc từ đâu, An Nhiên cầm lấy, tiện thể nhìn, thật ra thì phụ nữ trời sinh đã rất bát quái, thường thường thì ngon nguồn của những bát quái kia cũng đều xuất phát từ phụ nữ mà ra.

Khi Tô Dịch Thừa mở cửa vào phòng, nhìn thấy An Nhiên ngồi một mình ở trên giường vừa nhìn vừa cười, vẻ mặt phong phú.

"Đang xem cái gì?" Tô Dịch Thừa vừa lấy quần áo ngủ từ trong tủ quần áo, vừa thuận miệng hỏi An Nhiên.

"Không có gì, cũng không biết ở đâu ra một quyển tạp chí giải trí, thì ra là, Trương Nghệ Mưu đã sớm kết hôn, vợ còn rất trẻ tuổi, còn sinh ba đứa con rồi." Nói xong An Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi Tô Dịch Thừa: "không phải các anh bắt phải kế hoạch hóa gia đình sao? Tại sao lại để anh ta sinh nhiều như vậy?"

Tay cầm đồ ngủ không khỏi ngừng lại, Tô Dịch Thừa cười khổ quay đầu, "bà xã, kế hoạch hóa gia đình kia dường như là chuyện cực kỳ khó khăn."

An Nhiên ngẩn người, một lúc lâu mới gật đầu, "a, phải không." Tiếp tục lật xem tạp chí trong tay.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, bật cười lắc đầu, cầm đồ ngủ đi thẳng vào phòng tắm.

Trời, thì ra là mỗ nào đó và mỗ nào đó đã sớm kết hôn ở Mĩ, mà việc hai người sắp ly hôn được tung ra, té ra là đã bí mật cưới nhau được nhiều năm, còn có, còn có, một nam tinh⁽¹⁾ nào đó vì theo đuổi một nữ tinh⁽²⁾ nào đó, mà không tiếc vứt bỏ vợ con!

(1): nam minh tinh.

(2): nữ minh tinh.

An Nhiên nhìn mà lắc đầu, giới giải trí thật sự là quá phức tạp, từng người từng người cũng không biết bọn họ nói có câu nào thật hay không, thật thật giả giả chỉ nhìn cũng hoa mắt chóng mặt, lâu rồi cũng không còn để ý chữ từ đâu đến.

Đến khi Tô Dịch Thừa tắm rửa xong đi ra, thấy An Nhiên vẫn ngồi ở trên giường chăm chú nhìn tạp chí trong tay, xem ra phụ nữ quả nhiên là bát quái.

Lau đầu tóc cho khô, sau đó trực tiếp từ bên kia giường vén chăn lên giường, liếc nhìn tạp chí trong tay cô, không khỏi nhíu nhíu mày, tắm ảnh bên trong màu sắc rực rỡ, nhìn mà cảm thấy hoa cả

mắt. Lấy ra quyển sách từ dưới gối, là một quyển có liên quan đến xã hội học, anh cũng có thói quen đọc sách buổi tối, trước khi đi ngủ cũng thích đọc chút này nọ, có đôi khi có chỗ nào không hiểu rõ có thể nằm trên giường suy nghĩ kỹ càng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy sắp 12 giờ, An Nhiên ở bên cạnh còn xem tạp chí rất chăm chú, không khỏi vì tính trẻ con của cô mà cảm thấy đáng yêu, nhưng mà ngày mai mới là thứ sáu, hai người cũng còn phải đi làm, đến giờ này, quả thật nên đi ngủ.

“Bà xã, muộn rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm.” Tô Dịch Thừa nhắc nhở.

Một lúc lâu An Nhiên mới quay đầu, nhìn anh một chút, lại nhìn nhìn thời gian, trời! Quả thật đã không còn sớm, gật đầu, bỏ tạp chí trong tay lên tủ đầu giường, thuận tiện chìa tay tắt đèn đầu giường. Trượt người nằm xuống, rất tự nhiên tìm một vị trí thoải mái trong lòng Tô Dịch Thừa. Thói quen chính là thứ đáng sợ như vậy, mới bao lâu đâu, được anh ôm ngủ thế này đã trở thành chuyện hết sức tự nhiên, không có chút cự nự và không quen, như tất cả đều là đương nhiên rồi, tất nhiên, cô không phủ nhận, cái ôm của anh rất cảm động, được anh ôm như vậy mình có thể ngủ một giấc rất ngon, ngủ vô cùng an ổn.

Trong bóng tối, chính vào lúc An Nhiên mê man sắp ngủ, bàn tay người khác đột nhiên dò vào bên trong quần áo cô, từ lưng cô chậm rãi di chuyển xuống bụng cô, sau đó có xu hướng đi lên.

An Nhiên bỗng nhiên mở mắt, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, một tay bắt được tay của anh, nói, “anh, anh làm gì thế.”

Tô Dịch Thừa kéo cô vào gần hơn, để thân thể hai người sát vào nhau, hô hấp cũng có phần gấp gáp: “An Nhiên, em nói chúng ta phải cố gắng.”

An Nhiên bỗng chốc rõ ràng cố gắng trong lời anh là chỉ cái gì, cô còn nhớ rõ vừa rồi mình nói cái này ở ‘Du Nhiên Cư’. Nhưng mà, cô không muốn ngày mai thức dậy lại phải quàng khăn đi làm.

An Nhiên đẩy anh, nói gấp: “Tô, Tô Dịch Thừa, chúng ta, chúng

ta có hiệp nghị. Một tuần, một tuần một lần!"

Tô Dịch Thừa đã đặt người cô ở phía dưới, bàn tay di chuyển thăm dò trên người cô, môi cũng bắt đầu áp xuống, nói: "Ừ, anh biết, lúc trước không tính, bắt đầu từ hôm nay."

Nghe vậy, An Nhiên không nhịn được đảo cắp mắt trăng dã, đây là logic gì!

Nhưng mà thân thể dưới sự vuốt ve của anh, từ từ có phản ứng, thế tiến công của Tô Dịch Thừa rất mạnh, cô có chút không chịu nổi, đấu tranh trong tia lý trí cuối cùng: "Tô, Tô Dịch Thừa, đừng — a!"

Môi bị Tô Dịch Thừa hơi trừng phạt xấu xa khẽ cắn, An Nhiên ăn đâu không khỏi kêu nhỏ ra tiếng. Môi Tô Dịch Thừa dán vào môi cô, nói: "gọi anh là Dịch Thừa, anh thích nghe em gọi anh Dịch Thừa." Thanh âm bắt đầu khàn khàn, mang theo mùi vị tình dục nồng đậm.

An Nhiên chịu thua, cô mới không cần quản tên anh là cái quái gì, tay có chút vô lực đẩy anh, nói: "anh, anh ngồi dậy."

"Chuyên tâm chút." Tô Dịch Thừa hôn lên môi cô, hôn mắt, mi của cô, thanh âm cực kỳ ám ách, nói: "em nói chúng ta phải cố gắng." Nói xong, liền cúi người che lên môi cô, không cho cô có cơ hội mở miệng nữa.

An Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể cam chịu, nhưng mà may mắn, đêm nay làm, thì đêm mai cô có thể thoái mái ngủ rồi. (VL: chị vui mừng sớm quá! ^.^)

Lần nữa tỉnh lại đã là buổi sáng, tối hôm qua hình như là đã quên đóng cửa sổ, gió sớm thổi vào làm tung bay rèm cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu sáng cả gian phòng, nhìn bên cạnh, Tô Dịch Thừa đã không còn ở đây, nhưng mà hình như vừa mới đi, trên giường còn lưu lại nhiệt độ của anh.

An Nhiên cảm thấy thân thể đau nhức kịch liệt, cả người cũng mệt mỏi, thậm chí cô không nhớ tối hôm qua cuối cùng mình ngủ thiếp đi thế nào, cả người mệt lử.

Mí mắt nặng trĩu, muốn thức dậy, nhưng cả người như bị rút cạn hơi sức vậy, không còn chút sức lực nào, cuối cùng trong trạng

thái mỏi mệt, lại mê man ngủ thiếp đi.

"An Nhiên, An Nhiên?"

Mí mắt vẫn nặng trịch như thế, bên tai truyền đến tiếng gọi quen thuộc, rất nhẹ nhàng, rất êm tai. Lần nữa tỉnh lại cả gian phòng đã sáng choang, ánh nắng xuyên thấu rèm cửa chiếu vào, nhìn hơi chói mắt.

Mà Tô Dịch Thừa thì đứng ở bên giường, đang mỉm cười nhìn cô, thấy cô tỉnh lại, dịu dàng sờ sờ trán cô, nói: "nhanh thức dậy, nếu không chờ thêm chút nữa là sẽ muộn."

An Nhiên nằm ở trên giường, mở mắt, nhắm mắt, cứ lặp đi lặp lại như thế vài lần, mới từ từ tỉnh lại, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường một chút, đã tám rưỡi rồi, thực sự, nếu như cô còn không ngồi dậy, phỏng chừng chỉ bước đi cũng muộn.

Chỗng người ngồi dậy, nhưng vì toàn thân đau nhức lại nặng nề nằm xuống, may mắn chiếc giường này đủ mềm mại, có ngã cũng không đau.

Tô Dịch Thừa đem nâng cô dậy, vừa mở miệng nói: "em xem em kia, cũng không biết cẩn thận một chút."

Hắn nói chưa dứt lời, An Nhiên liền nhớ lại chuyện tối hôm qua, tức giận hung hăng trợn mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "còn không phải là vì anh."

Tô Dịch Thừa cười, đưa thay sờ sờ đầu cô, sau đó cúi người giúp cô ngồi dậy. Vừa nói: "dậy, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, rửa mặt, ra ngoài là có thể ăn."

An Nhiên hơi tức giận nhìn anh một cái, sau đó hơi lảo đảo bay thẳng đến phòng tắm, vào phòng tắm, bước lên phía trước nhìn mình trong gương, may mắn may mắn, không có dấu hôn trên cổ, hôm nay không đến mức lại phải quấn khăn quàng cổ đi làm, coi như là vận hạnh trong bất hạnh.

Tô Dịch Thừa nhìn bộ dạng cô nhìn gương, thả lỏng tức giận, bật cười lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, định là trước khi cô ra ngoài, làm cho cô một ly sữa tươi.

Tiến độ phòng mẫu coi như là suôn sẻ, tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch, mà vì hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố sắp bắt đầu, Hoàng Đức Hưng gần đây bận rộn tìm công ty kiến trúc có thực lực tương xứng để lôi kéo hợp tác tới tấp, trong đó 'Duệ Tân kiến trúc' là ứng cử viên lớn nhất, 'Duệ Tân' là công ty kiến trúc mới mở ở Giang Thành, nhưng một tháng vừa qua liên tiếp trúng thầu vài hạng mục lớn, không vì cái gì khác, mà vì ông chủ của bọn họ là Mạc Phi, mà Mạc Phi là con rể cục trưởng cục xây dựng Giang Thành!

An Nhiên cầm lấy bản thiết kế đã sửa chữa đi tìm Hoàng Đức Hưng, lại không ngờ sẽ gặp phải Mạc Phi ở văn phòng của Hoàng Đức Hưng.

Lần cuối cùng gặp anh ta đã gần một tháng rồi, từ sau lần gặp nhau ở quán cà phê gần trường học đó, bọn họ liền không hề gặp lại.

"An Nhiên a, cô tới vừa đúng lúc, Mạc tổng tới bàn chuyện hợp tác, cô cũng ngồi xuống cùng nhau hàn huyên chút đi." Thấy An Nhiên đi vào, Hoàng Đức Hưng vui mừng nói, ông là người tinh ranh, ở trên thương trường nhiều năm như vậy, từ lúc bắt đầu cầm bút vẽ bản vẽ đến bây giờ chỉ nhìn giấy tờ và tìm người bàn chuyện hợp tác, đương nhiên là đã gặp đủ loại người, cho nên từ lần đầu tiên thấy Mạc Phi gặp phải An Nhiên ở văn phòng mình, ông ta vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra được giữa bọn họ có quan hệ không tầm thường, hiện giờ ông ta được xem như là người làm ăn điển hình, bất kể làm cái gì, bất kể là ai, thân phận gì, chỉ cần có thể bị ông ta lợi dụng thì ông ta sẽ không khách khí mà lợi dụng.

"Mạc tổng." An Nhiên gật đầu với Mạc Phi, bình tĩnh mà xa cách, ánh mắt cũng không dừng trên người anh ta thêm một giây, thật giống như là nhìn thấy người xa lạ, bình tĩnh không chút gợn sóng, quay đầu đưa giấy tờ trong tay cho Hoàng Đức Hưng, nói: "Tổng giám, đây là bản vẽ được sửa đổi mới nhất, ông xem có vấn đề gì không, nếu không tôi chuẩn bị điều chỉnh chút ít phòng mẫu."

Hoàng Đức Hưng nhận lấy, cũng không nhìn, chỉ đặt bản vẽ

sang một bên, nhìn An Nhiên nói: "không phải vội, cùng nhau ngồi xuống hàn huyên một chút đi, dấu sao Mạc tổng cũng là bạn học cũ của cô, cô hẳn là biết rõ về ý mến của Mạc tổng hơn tôi, như vậy cũng có giúp cho chuyện hợp tác của hai công ty diễn ra thuận lợi."

"Tôi ——" An Nhiên còn muốn từ chối, lại bị Mạc Phi tiếp lời nói: "cùng nhau hàn huyên một chút đi, sau này nếu hai công ty hợp tác, chúng ta cũng khó tránh khỏi tiếp xúc, hiện tại coi như là luyện tập trước, làm quen trước."

"Đúng đúng." Hoàng Đức Hưng cũng tiếp lời: "cả hai đều là nhà thiết kế, sau này hai công ty hợp tác rồi, hai người cũng có nhiều dịp hợp tác, theo tôi nhớ, trước kia hai người chính là tổ hợp hoàng kim của trường, tất cả các tác phẩm hợp tác của hai người đều giành được giải thưởng trong nước."

Mạc Phi nhìn cô chăm chăm, ánh mắt kia bao hàm rất nhiều, An Nhiên không muốn tìm tòi nghiên cứu hàm ý trong mắt anh ta, nhưng cũng không có đường chối đẩy, cuối cùng đành ngồi xuống cạnh anh ta.

Thật ra thì nội dung cuộc đối thoại của bọn họ cô cũng không can thiệp vào, cô chỉ biết về thiết kế, phù hợp với hoạt động của công ty, hai bên hợp tác, điều kiện hợp tác trên hợp đồng gì gì đó, cô thật sự ù ù cạc cạc. Nhưng mà hai người Hoàng Đức Hưng và Mạc Phi như là cũng không để tâm, một người nói ra, cũng sẽ đẩy cho cô, cô chỉ cười cười, gật đầu, thuận miệng nói hùa theo.

Cuộc trò chuyện này kéo dài hơn nửa giờ, cuối cùng Hoàng Đức Hưng đề nghị đưa Mạc Phi đến công trường, thuận tiện xem một chút phòng mẫu mà An Nhiên thiết kế lần này, nhưng mà trước khi ra cửa, đột nhiên ông ta nhận được điện thoại của một khách hàng quan trọng, bất đắc dĩ, nói chỉ có thể mời An Nhiên đưa Mạc Phi đến xem, vừa vặn An Nhiên cũng là nhà thiết kế lần này, sửa sang thiết kế gì đó cũng có thể giải thích rõ ràng cho Mạc Phi.

Thậm chí An Nhiên đã hơi nghi ngờ Hoàng Đức Hưng này là cố ý, nhưng mà không từ chối được, nên đành đành đồng ý việc này.

Khi hai người vừa ra khỏi văn phòng, đúng lúc chạm mặt Tiểu Hiểu đang đi tới, nhìn thấy Mạc Phi, Tiểu Hiểu vừa nhiệt tình vươn tay với anh ta, vừa khách sáo hàn huyên.

"An Nhiên đây là định đưa Mạc tổng đi công trường sao?" Tiểu Hiểu cười duyên hỏi.

An Nhiên gật đầu, cũng không nói nhiều.

"Vậy có muốn đi cùng nhau không, vừa lúc em cũng có hạng mục đang thi công gần đó, có thể đưa Mạc tổng đi tham quan, để Mạc tổng cho em vài sáng kiến gì đó." Tiểu Hiểu nhiệt tình nói, thân thể nhích lại gần Mạc Phi, bộ ngực như ẩn như hiện, nhìn có chút câu người.

Thật ra thì Mạc Phi ghét loại người như Tiểu Hiểu, luôn bôi chát dày đậm, khắp người mang theo mười phần mùi vị phong trần, mặc dù anh ta về nước chưa bao lâu, nhưng trong hai tháng ngắn ngủi này, anh ta đã có tiếp xúc với nhiều người trong giới kiến trúc Giang Thành, đương nhiên là đã nghe thấy tin đồn về Tiểu Hiểu, theo bản năng bài xích và không thích người phụ nữ này. Liên mở miệng từ chối nói: "không cần, tôi chưa từng có thói quen đưa ra ý kiến giúp người, nếu một dự án kiến trúc đã đi vào thi công mà nhà thiết kế vẫn có thái độ không xác định với bản thiết kế của mình, như vậy tôi cảm thấy nhà thiết kế này cản bản không thích hợp làm kiến trúc, có lẽ là nên đổi sang nghề thích hợp hơn, kiến trúc là xây dựng nơi chốn cho người ta sinh sống, đó là chịu trách nhiệm với sinh mạng, nếu không có lòng tin làm tốt, vậy thì tương đương với lấy mạng người." Nói xong chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, xoay người lướt qua cô ta rời đi.

An Nhiên nhìn Tiểu Hiểu, cũng không bỏ sót vẻ mặt thoạt đỏ thoạt trắng của cô ta, không nhiều lời, liền đuổi theo bước chân Mạc Phi rời đi.

Đứng chờ thang máy, nhìn anh ta, nhàn nhạt nói: "những lời vừa rồi có phần quá nặng đi."

Mạc Phi quay đầu nhìn cô, nói: "tôi nói là sự thật, huống chi, trước kia không phải chúng ta như thế mới đến được bước này

sao."

An Nhiên không nói lời nào, ban đầu bọn họ đích xác là như vậy mới được thế này, lời Mạc Phi vừa mới chính là những lời mà giáo sư trong trường đại học đã từng nói với bọn họ, vì thế bọn họ từng suy sụp, nhưng cuối cùng vì để giành lại tiếng nói, mà đã cố gắng làm bản thân tốt hơn.

"Đinh ——" Lúc này thang máy đến, An Nhiên không nhìn anh ta, dẫn đầu đi vào thang máy.

Đọc đường này dường như đúng phải không ít người, An Nhiên không ngờ tới sẽ gặp phải Trình Tường ở cửa công ty, mà lần nữa nhìn thấy anh ta, nếu như không phải là anh ta gọi cô, cô thậm chí còn không nhận ra người đàn ông đầu tóc rối bời, quần áo nhăn nhúm, khuôn mặt không được cạo râu ria trước mặt này là Trình Tường, người đàn ông trắng nõn khiến Lâm Lệ say đắm mười năm nay.

"An Nhiên, em nói cho anh biết Lâm Lệ ở đâu có được không, anh không tìm được cô ấy, khắp nơi đều không tìm được!" Trình Tường cầm tay An Nhiên, vẻ mặt mang theo khẩn cầu.

An Nhiên sững sốt, mãi mới kịp phản ứng, nhìn Trình Tường trước mắt, không ngừng muốn lắc đầu thở dài, khi xưa khi Lâm Lệ yêu anh ta, tại sao không sớm ý thức được tình cảm của mình dành cho Lâm Lệ chứ, hồi đó cũng vì sự dao động của anh ta mà phá hủy cuộc tình khiến bao người hâm mộ giữa anh ta và Lâm Lệ. Bây giờ Lâm Lệ bị tổn thương đã không còn sức yêu nữa rồi, anh ta lại quay đầu nói yêu, chẳng lẽ không cảm thấy đã quá muộn rồi sao? Một người đã luôn chờ đến khi kiệt sức, trái tim đã chết lặng, làm sao còn có thể quay đầu lại.

"Trình Tường, anh cần gì phải như vậy, anh không thể quá ích kỷ, làm tổn thương cô ấy còn muốn nhận được sự tha thứ của cô ấy, bắt đầu lại từ đầu. Lâm Lệ cũng là người, trái tim cũng là làm từ thịt, bị tổn thương thì dù thế nào anh cũng nên cho cô ấy thời gian chữa thương, nếu cô ấy không muốn để anh tìm được, như vậy tôi là bạn của cô ấy, nên tôi cũng sẽ không nói cho anh biết cô ấy đi

đâu."

"Anh đã về quê cô ấy, nhưng mà họ nói cô ấy chuyển nhà, anh ở đó tìm một tuần, nhưng không có chút tin tức nào, anh không biết phải làm gì bây giờ, An Nhiên, anh thực sự yêu cô ấy, em nói cho anh biết cô ấy ở đâu có được không, anh không đi quấy rầy cô ấy, chỉ nhìn cô ấy từ rất xa, nhìn cô ấy sống có tốt không có được không." Trình Tường nói, nước mắt ăn năn đảo qua hốc mắt vô cùng hối hác của anh ta.

An Nhiên quay đầu, chớp mũi chua xót, cúi đầu, không nhìn anh ta, ngăn lại dòng nước mắt muốn rơi xuống kia, nhàn nhạt mở miệng: "sớm biết như thế, hồi đó cần gì phải vậy, anh không thể đòi hỏi người khác vĩnh viễn đứng một chỗ chờ anh, cô ấy chờ cũng sẽ kiệt sức, sẽ đau lòng." Nói xong, không hề quan tâm đến anh ta nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Chương 102: Lăng Nhiễm khiêu khích

Ngồi trong xe Mạc Phi, An Nhiên nhìn thẳng tắp ra phong cảnh bên ngoài. Dọc đường đi, hai người hầu như không nói chuyện. Mấy lần Mạc Phi quay đầu nhìn cô, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không mở miệng.

Đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, lần nữa quay đầu nhìn cô, cô vẫn ở tư thế như lúc đầu, mắt nhìn ra ngoài, dường như bên ngoài có phong cảnh tuyệt mỹ gì đó cô không thể bỏ qua.

Lần này, Mạc Phi rốt cục mở miệng nói: "anh có nghe nói chuyện Trình Tường và Lâm Lê, mặc dù không biết rõ ngon nguội trong chuyện này thế nào, nhưng vừa rồi nhìn bộ dạng Trình Tường, anh thấy cần phải cho cậu ta một cơ hội, dù sao cậu ta biết sai lầm rồi, biết người mình yêu là Lâm Lê."

An Nhiên chợt quay đầu, nhìn anh ta hỏi: "bây giờ anh ta nói sai

lâm rồi nên tha thứ cho anh ta, vậy những thương tổn mà trước đây anh ta gây cho Lâm Lệ thì sao đây?! Chẳng lẽ chính là Lâm Lệ đáng bị coi thường sao?" Động đến vấn đề Lâm Lệ, tâm tình của An Nhiên thoáng cái không khống chế được kích động.

Cô thấy chẳng đáng cho Lâm Lệ, yêu một người mười năm, một người phụ nữ có thể có mấy lần mười năm! Gần như từ khi Lâm Lệ biết yêu đã một lòng một dạ yêu người đàn ông này, nhưng anh ta trước sau chỉ coi cô ấy như một thế thân, đối xử tốt với cô ấy chẳng qua là mượn cô ấy để nhớ tới người phụ nữ khác, chưa từng đáp lại ngang với tình yêu của cô ấy, thậm chí cuối cùng ngay cả đứa con cũng không giữ lại được. Chẳng lẽ chỉ cần một câu "anh sai rồi, người anh yêu là em!" của anh là có thể cứu vãn được những thương tổn đó sao? Có thể cứu vãn được cuộc tình này sao? Cô không trả lời được, ai cũng không trả lời được, cho nên cô không mạo hiểm thử nghiệm, vì cô không muốn Lâm Lệ chịu tổn thương nữa!

Mạc Phi nhìn cô, nói: "Lâm Lệ yêu Trình Tường mười năm rồi, thật có thể buông tay cuộc tình này sao? Có lẽ cô ấy còn yêu Trình Tường, chẳng qua là đang đợi Trình Tường quay đầu lại."

"A." An Nhiên cười lạnh, nhìn anh ta khinh thường nói: "tại sao đàn ông các anh luôn tự cho là đúng như vậy, luôn nghĩ tốt cho mình, dựa vào cái gì mà cảm thấy người khác phải chờ đợi các anh quay đầu lại, các anh có từng nghĩ tới sự ích kỷ của các anh khiến cho họ tổn thương biết bao nhiêu hay không, mà vết thương kia có thể lành lại hay không!"

Mạc Phi sững sốt, nhìn cô một lúc lâu cũng không đáp được một câu.

"Tin tin! —"

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng còi dồn dập, lúc này Mạc Phi mới lấy lại tinh thần, và kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn phía trước, đèn đỏ đã hết, xe phía trước đã đi xa từ lâu. Trong tiếng còi không ngừng thúc giục, Mạc Phi vội vàng khởi động xe rời đi.

Đến công trường, An Nhiên chuẩn bị xuống xe, mà vào thời

khắc An Nhiên muốn mở cửa kia, cửa xe bị Mạc Phi tự động khóa lại.

An Nhiên sững sờ quay đầu nhìn anh ta, không rõ ý anh ta.

"Đã đến!" Nhíu nhíu mày, An Nhiên nhắc nhở anh ta.

Mạc Phi nhìn chằm chằm phía trước, một lúc lâu khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu, nhàn nhạt hỏi: "Trình Tường hôm nay, chính là anh khi xưa sao?"

An Nhiên nhìn anh ta, buồn cười hỏi: "anh cảm thấy bây giờ chúng ta bàn lại những thứ này còn có ý nghĩa sao?"

Nhin cô, Mạc Phi áy náy nói: "năm đó làm em tổn thương sâu sắc như vậy, thật xin lỗi!"

"Chuyện đã qua đối với tôi mà nói đã không còn chút ý nghĩa nào, những chuyện không vui tôi cũng đã quên hết, hiện tại tôi sống rất tốt, về sau trước mặt tôi xin đừng nhắc tới những chuyện này, bởi vì không còn cần thiết." An Nhiên hờ hững nói.

Mạc Phi cười khổ, cúi đầu nhìn tay lái, một lúc lâu mới nói thật nhỏ: "hai tháng nữa, anh sẽ ly hôn với Đồng Tiểu Tiệp rồi."

An Nhiên thở ơ nhìn phía trước, anh ta ly hôn hay tái giá đều không liên quan đến cô, đối với chuyện này, cô cũng không cảm thấy hứng thú.

"Lần trước gặp em, anh mới biết được những bức thư anh gửi cho em hồi ở Mỹ, em không nhận được bức nào, đi hỏi mới biết được, thì ra những cái đó đều bị chặn lại, a, anh vẫn tưởng em đang tức giận vì chuyện năm đó nên không hề có một cuộc điện thoại, phong thư hồi âm, lại không ngờ là như thế."

An Nhiên nhíu mày, có chút phản cảm, bây giờ nói những thứ này là muốn thế nào? Quay đầu nhìn chằm chằm anh ta, nói: "tôi cũng không thèm để ý, những bức thư kia có đến tay tôi hay không, kết quả của chúng ta vẫn như thế, bắt đầu từ lúc anh xoay người rời đi, thì đã định trước kết quả hiện tại rồi."

Mạc Phi nhìn cô, nhìn chằm chằm, một lúc lâu, mới cười khổ xoay người.

An Nhiên tự đáy lòng than nhẹ, hơi vô lực nói: "mở cửa đi, dẫn

anh xem xong, tôi còn phải về công ty."

Lần này Mạc Phi không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu, mở cửa ra. An Nhiên không ở trên xe thêm một giây nào nữa, trong nháy mắt khóa mở cô liền mở cửa xuống xe.

Lại từ phòng mẫu trở lại công ty đã gần giờ tan tầm, Mạc Phi chủ động nói muốn đưa cô về, nhưng bị cô từ chối, khi đi ra vừa lúc có một xe taxi đi qua, liền đón xe đi.

Trở lại phòng làm việc, vừa mới ngồi xuống, cửa đã bị người gõ vang rồi, khi ngồi xuống vừa vặn An Nhiên không cẩn thận làm rơi tập tài liệu trên bàn xuống đất, liền khom lưng cúi xuống nhặt, cho nên còn chưa nhìn người bên ngoài là ai, đã cất giọng hô: "vào đi."

Cửa bị đẩy ra, An Nhiên nghe thấy tiếng giày cao gót 'cộc cộc' dẫm trên sàn nhà, có thể nghe ra người tới mà một phụ nữ.

Đến khi An Nhiên nhặt giấy tờ rơi tán loạn trên mặt đất lên, một lần nữa ngồi vào chỗ mình, mới ngẩng đầu, liền ngây ngẩn cả người. Cô hoàn toàn không ngờ người tiến vào sẽ là Lăng Nhiễm!

Lăng Nhiễm dường như còn gầy hơn trước rất nhiều, cả người lộ ra vẻ hơi tiêu tụy, hôm nay cô ta mặc một thân váy liền áo màu trắng, càng lô rõ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy.

Lăng Nhiễm nhàn nhạt cười với An Nhiên, nụ cười kia đẹp một cách bệnh hoạn.

"Tôi có thể ngồi xuống chứ?" Thanh âm của Lăng Nhiễm nhẹ nhàng ôn nhu hỏi.

Một lúc lâu An Nhiên mới phục hồi tinh thần lại, nhìn cô ta, gật đầu, "ngồi."

Lăng Nhiễm cười nhạt ngồi xuống trước mặt An Nhiên, nhìn chăm chăm An Nhiên, khẽ cười nói: "mấy hôm trước hôm sinh nhật a Thùa, tôi hơi thất lễ rồi, làm phiền a Thùa đưa tôi đi bệnh viện."

An Nhiên cong cong môi, chỉ hỏi: "sức khỏe cô Lăng khá hơn chưa?"

"Cám ơn quan tâm, tốt hơn nhiều." Gật đầu, Lăng Nhiễm vẫn dịu dàng trả lời, chìa tay ra cho cô nhìn tay mình một chút, giờ phút này vết thương vẫn còn dữ tợn có chút dọa người, khiến người ta

sợ hãi. Lăng Nhiễm tiếp tục nói: "qua chuyện lần này, rốt cục tôi mới dám nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân mình đối với a Thừa." Nói xong, thì ngẩng đầu nhìn An Nhiên, khóc miệng nhè nhẹ cười.

An Nhiên nhìn cô ta, một lúc lâu mới nhè nhẹ cười, thuận miệng hùa theo cô ta nói: "Vậy à."

"Tôi từng nghĩ tới buông tay, thật lòng muốn chúc phúc hai người, dù sao trước đây cũng một tay tôi gây ra lỗi lầm, những năm này ở Mĩ, tôi không ngừng hối hận tại sao hồi đó mình lại phạm sai lầm chết người như vậy. Tôi dùng 7 năm để trừng phạt tội lỗi của bản thân, cho dù biết rõ anh ấy khó có thể cho qua, nhưng mà tôi không có đủ can đảm quay về tìm anh ấy, tôi biết, biết anh ấy không thể nào không để ý." Lăng Nhiễm nói như thế.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ bình tĩnh nhìn cô ta, vẻ mặt không có nhiều thay đổi so với vừa rồi.

Lăng Nhiễm nói tiếp: "nhưng mà tôi không thể quên được anh ấy, khát vọng này buộc tôi quay lại, cho dù biết anh ấy vẫn không thể hoàn toàn tha thứ cho tôi, cho dù là anh ấy đã không còn yêu tôi, mà để tôi quay lại bên cạnh anh ấy, lăng lặng nhìn anh ấy cũng tốt, miễn là để tôi biết anh ấy sống tốt, tất cả đều không còn quan trọng. Cho nên khi tôi gặp hai người, tôi thật lòng chúc phúc hai người."

"Vậy tôi nên cảm ơn sao?" An Nhiên hỏi, trên mặt lại không hề có ý cười.

Lăng Nhiễm cười, lắc đầu, nói: "tôi nói là tôi đã từng nghĩ thế, nhưng mà hiện tại." Lăng Nhiễm dừng một chút, một lúc lâu, mới lên tiếng: "tôi phát hiện căn bản là tôi không làm được, tôi không làm được chuyện lừa mình dối người trái lương tâm gì mà chúc phúc cho hai người, nhìn thấy cô và a Thừa ở chung một chỗ, đúng là tôi ghen tỵ muốn phát điên, đúng là tôi không lúc nào không nghĩ nếu như không có một màn ngoài ý muốn kia, hiện tại tôi và a Thừa như thế nào. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn hồi đó, biết đâu chúng tôi đã sớm kết hôn, biết đâu ngay cả con cũng có rồi. A

Thùa nhất định sẽ làngười cha tốt, người chồng tốt, chúng tôi sẽ sống vô cùng hạnh phúc, rất mỹ mãn." Lăng Nhiễm nói, vẻ mặt kia như là đang đắm chìm trong tưởng tượng của chính mình, mà không kiểm soát được.

"Nhưng mà không có nếu như, không phải sao." An Nhiên nói thảng, giọng nói bình tĩnh, nhưng đủ để đậm tan tưởng tượng của cô ta."giống như trên đời căn bản không có thuốc ân hận gì đó, chuyện đã xảy ra, làm sao có thể tưởng tượng nói 'nếu như' chưa từng phát sinh đây."

Lăng Nhiễm nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, nhưng cũng rất nhanh đã bị cô ta che dấu, tay đặt phía dưới nắm chặt thành nắm đấm, nhìn cô cố gắng làm mình mỉm cười, giọng nói hơi cứng ngắt nói: "quả thật không có nếu như, cho nên mới có cô chen vào giữa tôi và a Thùa."

"Cho dù không có tôi, cũng có thể có người khác, vẫn để giữa cô và Dịch Thùa, căn bản không phải có tôi hay không" An Nhiên trả lời.

Lăng Nhiễm một lúc lâu không nói chuyện, nhìn cô, đột nhiên bật cười, mở miệng nói: "bất kể là cô, hay là người khác, đều không quan trọng." Nói xong, nhìn vết sẹo còn dử tữn trên cổ tay mình một chút, nói: "căn bản là tôi không thể nào buông tha cho a Thùa, căn bản là không thể nào nhìn anh ấy và người phụ nữ khác ở cùng nhau, cái gì chúc phúc đều quá trái lương tâm rồi, tôi không làm được, đã như vậy, tôi quyết định nhìn thảng vào lòng mình, tôi chuẩn bị đoạt lại anh ấy từ bên người phụ nữ khác, bất kể người đó là ai, tôi có lòng tin, chỉ cần tôi muốn làm, tôi nhất định có thể làm được."

Ánh mắt nhìn thảng An Nhiên, khoe miệng như ẩn như hiện nụ cười khiêu khích.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, một lúc lâu, An Nhiên mới nhàn nhạt hỏi, "hôm nay cô Lăng tới tìm tôi, là hạ chiến thư sao?"

Lăng Nhiễm nhíu mày, nhún vai, nói: "cô cho là thế, cũng không sao."

Nhin cô ta một lúc lâu, An Nhiên gật đầu, bình tĩnh nói: "tôi biết rồi, nhưng mà tôi cũng không cho là cô làm thế thì có tác dụng gì." Mặc dù cô và Tô Dịch Thùa kết hôn chưa lâu, hai người cũng chưa hiểu nhau nhiều lắm, nhưng mà cô không cho rằng Tô Dịch Thùa là loại người dây dưa không dứt khoát, nếu không, anh sẽ không tuyệt tình với Lăng Nhiễm như thế.

"Có ý nghĩa hay không là do tôi quyết định." Dứt lời, Lăng Nhiễm đứng dậy: "tôi muốn nói những thứ này, hi vọng cô có thể nhớ kỹ lời tôi nói hôm nay."

An Nhiên bình tĩnh nhìn cô ta, không nói lời nào, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Khóe miệng Lăng Nhiễm cong lên thành nụ cười khinh thường, rồi xoay người đi ra khỏi phòng làm việc của An Nhiên.

An Nhiên sững sờ nhìn cánh cửa phòng làm việc được mở ra rồi đóng vào kia một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, cầm lấy bản vẽ trên bàn, chuẩn bị sửa chữa tỉ mỉ lại, giờ mới nhớ tới vì Mạc Phi, đã để lại bản vẽ ở văn phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng, mà hiện tại ông ta cũng chưa hồi đáp cô bản vẽ đến tột cùng thế nào, có được hay không.

Nghĩ như vậy, An Nhiên đứng dậy định bụng đến phòng Hoàng Đức Hưng lần nữa.

Văn phòng của Hoàng Đức Hưng và của cô chia ra ở hai bên trái phải của công ty, mà ở giữa là đại sảnh công ty. Cho nên khi An Nhiên đứng dậy đi về phía phòng Hoàng Đức Hưng tất nhiên sẽ phải đi qua đại sảnh, mà Lăng Nhiễm không phải là nhân viên công ty bọn họ, lúc này cũng không bận rộn như họ, thấy cô đi đến, còn cố ý cười cười không rõ thâm ý với cô.

An Nhiên không để ý đến, đi thẳng đến văn phòng của Hoàng Đức Hưng, gõ cửa, nghe thấy ở bên trong Hoàng Đức Hưng hô to vào đi, lúc này cô mới đẩy cửa đi vào.

Có chút bất ngờ, người gọi là khách hàng kia còn chưa đi khỏi, anh ta đưa lưng về phía cửa, An Nhiên cũng không nhìn thấy mặt.

Không biết rõ anh ta là ai vậy, dù sao đối với chuyện kinh doanh

của công ty, cô hoàn toàn mù tịt, cũng không muốn quản nhiều.

"Tổng giám, tôi tới lấy bản thiết kế lúc trước —" không đợi An Nhiên nói xong, người đàn ông đưa lưng về phía An Nhiên xoay người lại nhìn, nhìn An Nhiên, có chút bất ngờ nhíu mày lại.

An Nhiên cũng bất ngờ, "Chu hàn!" Cô không ngờ người đàn ông kia lại là Chu Hàn!

Hoàng Đức Hưng có chút kinh ngạc nhìn nhìn Chu hàn, lại nhìn An Nhiên một chút, nói: "An Nhiên, cô, cô quen biết Chu tổng?"

An Nhiên sững sờ gật đầu, nói: "vâng, gặp, gặp mặt vài lần."

"Thật là trùng hợp, cô làm ở đây?" Chu hàn lạnh nhạt nói, giọng nói vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng.I

"Ừ." An Nhiên gật đầu, nhàn nhạt cười cười với anh ta, cũng không hàn huyên thêm cái gì, liền quay đầu nói với Hoàng Đức Hưng nói: "Tổng giám, tôi tới lấy bản thiết kế lúc trước, xem rồi chứ, có vấn đề gì không?"

"À, xem rồi." Hoàng Đức Hưng gật đầu nói, lẩy tập giấy tờ trên bàn kia đưa cho cô, nói: "chuyện này do cô toàn quyền phụ trách, về phương án thiết kế, cô cảm thấy thế nào tốt hơn thì cứ sửa theo suy nghĩ của mình, tất cả đều do cô tự chủ, có thể không cần tới hỏi tôi."

An Nhiên gật đầu nhận lấy, sau đó gật đầu với Chu Hàn, cầm lấy bản thiết kế, liền ra khỏi phòng làm việc.

Khi An Nhiên kết thúc tất cả công việc hôm nay, trước khi tan tầm cô gửi tin nhắn cho Tô Dịch Thừa hỏi tối nay anh muốn ăn gì, tối nay cô xuống bếp, đợi tan việc đi siêu thị mua, tối về xem sách nấu cho anh ăn.

Mặc dù có chút phê bình kín đáo tài nấu nướng của An Nhiên, thậm chí không dám ôm mong đợi quá lớn, nhưng mà nghe cô nói thế, vì không muốn đả kích háng hái của cô, Tô Dịch Thừa quyết định nể tình đồng ý, rồi thuận miệng nói vài món ăn tương đối đơn giản, cũng báo cho cô, tối nay anh có chút việc chưa xong, cần làm thêm khoảng chừng nửa tiếng nữa rồi mới về.

An Nhiên bận rộn nhắn một cái biểu tượng OK, tỏ vẻ mình

không để ý. Thật ra thì cô còn phải học, còn phải nghiên cứu món ăn này nên làm như thế nào, còn có rất nhiều việc phía chuẩn bị.

Hôm nay như là thời gian của những cuộc gặp gỡ vô tình, khi cầm cặp công văn đi ra chờ thang máy thì phát hiện có một người đã sớm chờ cạnh thang máy, dáng người cao nhất, âu phục được làm thủ công gọn gàng hợp lý, nhìn ra được là tác phẩm hoàn mỹ, trong tay còn cầm cặp công văn, thấy cô tới đây, nhàn nhạt gật đầu, không có mỉm cười, vẻ mặt vẫn giống như từ trước đến giờ.

An Nhiên đứng lại cạnh anh ta, cười cười với anh ta: "thật là trùng hợp, anh và công ty chúng tôi có hợp tác sao?"

Chu Hàn nhàn nhạt nhìn cô một cái, quay đầu nhìn chăm chăm con số đang nhảy lên trên thang máy, nói, "dự định hợp tác, nhưng mà Hoàng tổng giám các cô không có hứng thú này."

Về chuyện này, An Nhiên không có bình luận gì, cô không hiểu chuyện hai công ty hợp tác cần điều kiện và cơ hội gì, những điều này không nằm trong phạm vi lo lắng của cô, cô chẳng qua chỉ là một nhà thiết kế nhỏ, chỉ cần vẽ những bản thiết kế kia hoàn mỹ hơn là tốt rồi, quyết sách gì đó, là chuyện cao cấp của công ty.

Hai người im lặng đứng rất lâu, An Nhiên giống như là có chút cảm khái nói: "Giang Thành thật nhỏ, quay đi quay lại mấy ngành nghề như vậy, không ngờ tới anh cũng làm ngành kiến trúc này."

Chu Hàn nhàn nhạt cong cong môi: "đúng là không lớn."

Thang máy đinh một tiếng, cửa mở ra, bên trong cũng không có người. Chu Hàn phong độ để An Nhiên đi vào trước, rồi mình mới vào. Đưa tay chuẩn bị đóng cửa thang máy lại, đột nhiên phía ngoài truyền đến tiếng giày cao gót 'cộc cộc', sau đó một thanh âm êm ái từ bên ngoài truyền tới.

"Chờ một chút."

Cũng chưa nghe ra thanh âm có vô cùng quen thuộc hay không, Chu Hàn giơ tay lên nhấn nút mở cửa, cửa thang máy lại được mở ra.

Dường như là có hai hay nhiều người hơn, bước chân có chút hỗn loạn.

Đợi hai người kia ra khỏi chỗ ngoặt, An Nhiên mới thấy rõ mặt hai người kia, chẳng qua là vô cùng trùng hợp, những cuộc gặp vô tình hôm nay không khỏi hơi nhiều, hai người kia không phải ai khác, thế mà lại là hai chị em Lăng Nhiễm và Lăng Lâm.

An Nhiên theo bản năng quay đầu nhìn Chu Hàn, thấy cánh tay anh ta nhấn nút mở cửa có chút cứng ngắc, trên mặt vẫn là biểu tình không chút thay đổi kia, nhưng cô thấy rõ sự kiếp sợ và kinh ngạc trong đáy mắt anh ta.

Lăng Nhiễm tự nhiên cũng nhìn thấy An Nhiên và Chu Hàn trong thang máy, vẻ mặt vốn đang cười nhạt thoảng cái như là giật mình, ngây ngẩn cả người, mà bước chân cô ta cũng giống như vẻ mặt, từ từ giật mình, sững sờ, dừng lại, không bước được nữa.

"Anh, anh Hàn." Lăng Lâm bên cạnh nhìn thấy Chu Hàn cũng rất là bất ngờ, sau đó hơi lo lắng nhìn chị mình một chút.

Sau khi giật mình sững sờ, Chu Hàn cũng không để bản thân lộ ra chút tâm tình nào, lạnh nhạt mở miệng: "không vào sao?" Thanh âm bình tĩnh như trước không chút pháp phồng, không nghe ra chút cảm xúc anh ta lúc này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nhiễm thoảng cái tái nhợt, nhìn anh ta lắc đầu mãnh liệt, như gặp phải quỷ, xoay người muốn đi.

"Chị, chị chị..." Lăng Lâm lo lắng gọi, nhìn Chu Hàn một chút, vội vàng xoay người đuổi theo Lăng Nhiễm.

Bên này, Chu Hàn buông ra tay đang ấn nút mở thang máy kia, An Nhiên không nhìn ra chút khác thường từ trên mặt anh ta, như là, vừa rồi Lăng Nhiễm chỉ là người xa lạ đối với anh ta, sẽ không làm thay đổi chút tâm tình nào của anh ta.

Nhưng mà An Nhiên cũng không hề bỏ sót cánh tay bên sườn nắm chặt thành nắm đấm, cánh tay đó đã tiết lộ tâm tình của anh ta lúc này, thì ra là không phải lúc nào anh ta cũng có thể thờ ơ, che giấu được như thế này.

Bầu không khí trong thang máy nặng nề, An Nhiên không biết nên nói gì, có thể nói gì, nhưng mà may mắn, thang máy rất nhanh đã đến nơi, từ thang máy đi tới cửa công ty, Chu Hàn như là đã

điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, An Nhiên chú ý tới cái tay nắm chặt kia từ từ thả lỏng ra.

Cửa công ty, xe Chu Hàn đỗ bên kia, quay đầu nhìn về An Nhiên ở phía sau, lễ phép mà phong độ hỏi: "cần tôi đưa cô một đoạn không?"

An Nhiên cười nhạt lắc đầu, "không cần, nhà tôi ở gần đây."

Chu Hàn gật đầu, nhìn cô, nói: "vậy tạm biệt." Nói xong, xoay người đi thẳng đến chiếc xe ô tô màu đen, mở cửa xe, lên xe, sau đó quay đầu một cách đẹp đẽ, trực tiếp lái xe lên đường, tốc độ có chút nhanh, vèo một cái liền vọt lên đường quốc lộ, biến mất ở góc đường.

Một lúc lâu An Nhiên mới thu hồi tầm mắt của mình, xoay người đi về phía nhà mình.

Đi vào siêu thị dưới nhà mua nguyên liệu nấu ăn cho tối nay, sau đó về nhà, bỏ cặp công văn xuống liền vùi đầu ở trong bếp, lấy quyển sách nấu ăn mà khi hồi trước Lâm Lệ cho mượn trong chặn bát ra, may mắn trong sách này có món 'ngô ngọt xào tôm' mà Tô Dịch Thừa nói.

Đến khi Tô Dịch Thừa cầm cái chìa khóa mở cửa tiến vào, chỉ ngửi thấy cả gian nhà tràn đầy mùi khét lẹt. Nhíu mày, anh như là có dự cảm không tốt.

Lập tức đổi lại đôi dép đặt trên tủ giày, nới lỏng cái cà vạt trên cổ đã thắt cả ngày, vừa hướng vào bên trong nhẹ giọng gọi: "An Nhiên?"

Không ai đáp lại, vào đến phòng khách, càng ngửi rõ được mùi khét nồng đậm. Chân mày nhíu lại, thả cặp công văn trong tay xuống ghế sofa trong phòng khách, vừa vặn nhìn thấy cặp công văn của cô cũng nằm trên ghế sofa.

Quay đầu nhìn về phòng bếp, không thấy thân ảnh của An Nhiên.

"An Nhiên?" Tô Dịch Thừa lại cất giọng gọi, vẫn không thấy có người trả lời.

Nghi hoặc đi về phòng ngủ, đẩy cửa đi vào, cũng không có

người, thư phòng, trống không, không phát hiện bóng hình người nào đó, phòng tắm, thậm chí phòng khách (phòng ngủ dành cho khách), tất cả đều không thấy An Nhiên.

Lại trở lại phòng khách (phòng tiếp khách), Tô Dịch Thừa hơi lo lắng nói thầm: “đi đâu?”

Lấy di động ra, thậm chí không cần mở danh bạ, mấy con số đã sớm khắc sâu vào lòng anh, cứ thế tuôn ra, bên tai truyền đến tiếng “tút tút —” đồng thời, trong bếp cũng truyền đến chuông di động của An Nhiên.

Tô Dịch Thừa xoay người nhìn vào phòng bếp, nhíu mày, không cúp điện thoại, đi thẳng vào trong bếp.

Chỉ thấy trên mặt đất la liệt nồi niêu, trong nồi chứa thứ gì đen đen rất khó phân biệt ra ngô, đậu và tôm gì đó. Mà phía trên cái nồi, liền đối diện với đôi mắt có chút ủy khuất, người nọ dường như là có chút chật vật, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn lúc này dính đầy thứ gì đó đen sì, cái mũi, trên khuôn mặt đều có.

An Nhiên ủy khuất nhìn anh, đưa tay chỉ chỉ thứ trong nồi, nói: “trong sách nói là làm rất đơn giản, nhưng mà em làm theo sách, tất cả mấy lần đều như vậy.”

Nghe vậy, lúc này Tô Dịch Thừa mới chú ý tới thùng rác bên cạnh cô, bên trong cũng được đổ thêm một lớp đen đen gì đó giống như bên trong nồi.

“Cái mớ lộn xộn này là sách dạy nấu ăn gì, căn bản là không hữu dụng!” An Nhiên giận dỗi túm cuốn sách dạy nấu ăn bên cạnh cho vào thùng rác.

Nhin tình cảnh như thế, Tô Dịch Thừa thừa nhận anh rất xấu bụng, vì lúc này trong lòng anh đang nghẹn cười!

Chương 103: Một tuần nghỉ một lần

Nhin bộ dạng buồn cười rồi lại cố gắng nhẹn cười của anh, An Nhiên tức giận bĩu môi. Cô cũng không muốn như vậy a, rõ ràng cô đã làm theo các bước như trong thực đơn, nhưng mà làm ba lần, lần nào cũng như thế! Có câu quá tam ba bận, thế nhưng mà căn bản không đúng chút nào với cô.

Nhin hạt ngô và đậu khô đét trong nồi kia, quả thực cô có cảm giác mình buồn bức sắp chết mất!

Miếng lẩm bẩm muốn đứng lên, lại không ngờ vì ngồi chồm hổm dưới đất quá lâu, mà chân tê dại, không có cảm giác, cho nên, lúc này vừa ngồi dậy, một giây sau, cả người như nhũn ra, muốn ngã ngồi xuống, may mắn Tô Dịch Thừa đứng trước mặt nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy cô, để trọng tâm thân thể cô dồn sang anh.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn người trong ngực, trêu ghẹo hỏi: "chân tê rồi?"

An Nhiên có chút ủy khuất gật đầu, chân vô cùng tê dại khiến cô cảm thấy đôi chân kia như không phải là của cô vậy, không có chút sức lực nào.

Tô Dịch Thừa khom lưng ôm lấy cô, An Nhiên ở bị ôm bổng lên, thoáng một cái, tay vô ý thức ôm chặt cổ anh, nhỏ giọng hô lên.

Buồn cười nhìn cô, Tô Dịch Thừa ôm cô từ bếp ra phòng khách, thả xuống ghế sofa. Nhìn mặt cô vì nấu ăn mà bị hun thành nhem nhuốc như con mèo vậy, không khỏi bật cười lắc đầu, kéo cái khăn giấy trên bàn trà, nhẹ nhàng lau chùi vết đen sì trên mặt cô.

An Nhiên quả thực cảm giác mình căn bản là không có tài nấu nướng, rõ ràng các bước nhìn rất đơn giản, mà từng bước cô đều dựa theo đó mà làm, nhưng mà cuối cùng làm ba lần cũng không xong!

"Tôi nay không có cơm ăn, em còn chưa hoàn thành nhiệm vụ." Nhìn anh, An Nhiên áy náy. Kết hôn lâu như vậy, dường như toàn là anh nấu cơm cho cô ăn, vẫn luôn là anh phục vụ mình, ngay cả bữa sáng cũng thế, mà mình thì trừ mấy lần làm mì có thể cố gắng nuốt xuống, hình như là chẳng nấu gì ngon nghẻ cho anh cả!

Thật ra thì trong khoảng thời gian này cô đang rất nghiêm túc suy nghĩ về hôn nhân của bọn họ, mặc dù bắt đầu khác người, nhưng quan trọng vẫn là kết quả a, cô muốn sống tốt với anh, muốn tiến hành một cuộc hôn nhân tốt, như thế liền không thể chỉ một mình anh nỗ lực, mà mình không làm gì cả, cho nên mới muốn bắt đầu từ cái đơn giản nhất, đầu tiên phải học được nấu ăn, không đến nỗi mỗi ngày đi làm về anh còn phải tự mình bắt tay vào làm thì mới có ăn.

Chẳng qua là, ý tưởng của cô thì rất tốt đẹp, nhưng mà hiện thực dường như vô cùng tàn khốc với cô! Rõ ràng là một món ăn rất đơn giản, thế nhưng không thể thành công, chẳng lẽ thực sự cô không hợp với nấu ăn!

Tô Dịch Thừa cười, lắc đầu, ném tờ giấy ăn trong tay vào thùng rác, đưa tay súng nịnh nhéo mũi cô, nói: "anh đi làm, đợi thêm một chút, rất nhanh thì có cơm ăn rồi."

Vừa nói, liền đứng dậy, cởi cái áo khoác âu phục trên người định đi vào bếp.

An Nhiên đưa tay kéo anh, nhìn anh chăm chú, trong mắt có loại cảm xúc khó tả, thấy ê ẩm, như muốn rơi nước mắt.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa có chút lo lắng, nửa ngồi xuống, đưa thay sờ sờ mặt cô, hỏi: "làm sao vậy?"

Nhin anh, An Nhiên mân miện, cố gắng để không cho nước mắt của mình rơi xuống, nói: "anh nói xem em cực kỳ vô dụng đúng không?" Ngay cả đồ ăn cũng không làm được, lần nào cũng để anh cố gắng nuốt xuống, dù có làm cũng để anh tới thu thập hiện trường. Nhớ lại, cô dường như rất thất bại.

Nhin ra cô bày tỏ tâm tình, Tô Dịch Thừa buồn cười lại ngồi xuống cạnh cô, sau đó ôm cô từ phía sau, để cô tựa vào ngực mình, nói bên tai cô: "ai dám nói vợ anh vô dụng, vợ anh có thể xây nhà, bọn họ có thể sao?" Nghe giọng điệu của anh, giọng điệu kia không khỏi lộ ra niềm tự hào.

"Nhưng mà ngay cả bữa cơm em cũng làm không xong." biết xây nhà thì có ích lợi gì, ngay cả muốn tự mình nấu bữa tối cho

chồng cũng không làm được, có người vợ nào như cô không?

"Người có thể nấu cơm thì nhiều, nhưng có mấy người có thể xây nhà?" Ôm cô, Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại một cách đương nhiên.

An Nhiên suýt nữa thì phì cười ra, vỗ nhẹ tay anh, ngoảnh đầu nhìn anh, nói: "anh đây là ngụy biện, đâu có kiểu tính toán như thế, đó là công việc của em chứ sao."

"Đương nhiên là tính như thế này!" Tô Dịch Thừa nghiêm túc nói: "em xem công việc của em rất trọng đại, người khác không làm được, lại càng không thay thế được."

An Nhiên bị bộ dạng thành thật của anh khiến cho muốn cười, nhưng lại nghĩ đến thảm tích trong bếp của mình vừa rồi, lại ủ rũ: "thật ra em chỉ muốn nấu một bữa tối ngon lành cho anh, để khi đi làm về muộn, về đến nhà thì có cơm canh nóng hổi ăn, mà không cần lắn nào mình cũng phải tự tay vào làm, còn phải —"

Không đợi An Nhiên nói xong, môi cô đã bị người khác phủ kín, cái lưỡi tiến công thần tốc cho cô một nụ hôn sâu thẳm thiết.

Đến khi Tô Dịch Thừa lại buông cô ra, An Nhiên tựa vào ngực anh thở hổn hển, mà Tô Dịch Thừa cũng không tốt hơn, ngực cũng pháp phồng kịch liệt.

Một lúc lâu, khi An Nhiên hơi thuận khí rồi, nghe thấy anh nhẹ giọng nói bên tai cô: "anh biết em có lòng là được rồi, những cái khác cũng không quan trọng."

"Em vẫn có cảm giác, cảm thấy anh luôn rất tốt với em, anh đang nỗ lực nhiều hơn." An Nhiên nhỏ giọng nói, đây là kết quả suy nghĩ mấy ngày nay của cô.

Tô Dịch Thừa đưa tay cầm tay cô, hai người mười ngón tay đan xen, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng: "An Nhiên, chúng ta không nên tính toán rõ cuộc là ai làm nhiều ai làm ít, đừng tính toán ai nỗ lực nhiều hơn, ai thu hoạch ít hơn, chỉ cần biết rằng chúng ta đều muốn tốt cho cuộc hôn nhân này của chúng ta, cho tương lai của chúng ta, cần gì phải để ý những cái khác chứ."

"Em —" An Nhiên muốn nói cái gì, lại bị Tô Dịch Thừa ngắt lời.

"Mỗi tối em để đèn cho anh, để anh biết trong ngôi nhà này có người chờ anh về là tốt rồi, có thể nấu cơm hay không cũng không sao cả, người nào nấu cơm cũng không phải vấn đề." Dừng một chút, Tô Dịch Thừa nói tiếp: "trước kia không có em, anh cũng tự nấu cơm cho mình ăn a, huống chi hiện tại em là bà xã của anh, là người cùng anh đi đến cuối đời, cũng là trách nhiệm hạnh phúc nhất của anh, nấu cơm cho em ăn anh rất thích, vì vui lòng, nên không cảm thấy mệt chút nào." Xoay người cô lại, nhìn vào mắt cô, hỏi: "anh nói thế, em hiểu chưa?"

An Nhiên nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt này, cô không biết tại sao mình có thể may mắn như vậy, rõ ràng là một lần nhầm lẫn, rõ ràng là một cuộc hôn nhân không ôm nhiều hi vọng, nhưng lại được người đàn ông này quý trọng như thế. Anh dịu dàng khiến cô không tự chủ mà ngày càng chìm đắm vào, nhưng mà may mắn anh là chồng mình, không phải là tình nhân, không phải gì khác mà là người có thể cùng cô đi suốt cuộc đời, là người đàn ông để cô dựa vào, cũng là cha của con cô sau này!

Đưa tay sờ lên mặt anh, nhẹ tay vuốt ve lông mày đen đậm của anh, khẽ cười lên, gật đầu, nói: "hình như là hiểu rồi."

Tô Dịch Thừa cũng cười, đưa tay kéo tay cô xuống, đặt môi mình lên môi cô, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn cô, sờ sờ tóc cô, nói: "anh đi nấu cơm, chờ tí là xong rồi."

"Em trợ giúp." An Nhiên xung phong nhận việc nói. Nghỉ ngơi xong, chân cũng không còn tê rần, vừa hỗ trợ anh, đồng thời cô có thể thuận tiện học lén mấy chiêu.

Thấy bộ dạng nóng lòng muốn thử của cô, Tô Dịch Thừa nhàn nhạt cười, đưa tay nắm tay cô, đi thẳng vào bếp.

Có người nói bộ dạng đàn ông nghiêm túc lúc nào cũng rất cuốn hút, trước kia An Nhiên không cảm thấy, nhưng mà hôm nay, dường như đúng là có chuyện như thế. Bởi vì bộ dạng Tô Dịch Thừa chăm chú nấu cơm thật rất cuốn hút, cầm nguyên liệu nấu ăn thả vào cái thớt gỗ, chỉ vài nhát là lập tức giải quyết. Sau đó cho vào nồi, xào lên, thêm gia vị, tất cả đều thành thạo, không chút

sai sót, như là đã tập luyện rất nhiều rồi. An Nhiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây vung nỗi lên, lúc này Tô Dịch Thừa mới quay đầu, thấy người nào đó sững sờ nhìn mình, khóe miệng khẽ kéo lên, đi về phía cô, tay sờ sờ lên mặt cô, để khoe miệng cô khép lại, sủng nịch thấp giọng nói: “đồ ngốc.”

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, nhìn anh, lâm bầm miệng hỏi, “tài nấu nướng này đều học vì Lăng Nhiễm sao?”

Tô Dịch Thừa sững sốt, nụ cười trên khóe miệng càng lớn hơn, không đáp hỏi ngược lại: “đây tính là em đang ghen sao?”

An Nhiên ngẩn người, một lúc lâu mới lắc đầu, nhìn anh nói: “em mới không có, lại nói tiếp, em còn được lợi nữa đấy, nếu không nhờ cô ta, tay nghề của anh bây giờ cũng không tốt như vậy.”

Tô Dịch Thừa nhíu mày, lời này anh nghe thế nào cũng thấy là lạ. Nhưng mà tâm tình không tệ, nở nụ cười, tiến lên đem cô ôm, ôm cô một lát, nói: “sau này chỉ làm cho một mình em, có được hay không.”

An Nhiên mơ hồ cười lên, vì câu nói của anh mà trong lòng thấy ngọt ngào.

Bởi vì ngày mai là cuối tuần, mà công việc của An Nhiên hôm nay cũng cũng không nhiều, ăn cơm xong, Tô Dịch Thừa vào thư phòng, mà cô thì rảnh rỗi ngồi ở phòng khách xem tivi.

Thật ra thì cũng không xác định muốn xem cái gì, bình thường bận việc, thực sự yên tĩnh xem tivi cũng là chuyện nhiều năm trước rồi.

Đến khi Tô Dịch Thừa lại ra khỏi thư phòng, thấy An Nhiên nửa nằm trên ghế sofa, trong tay cầm điều khiển từ xa, người đã sớm ngủ thiếp đi.

Bật cười rút chiếc điều khiển từ xa khỏi tay cô đặt lên bàn trà, ôm ngang người cô vào trong ngực, vào lúc đó An Nhiên từ từ mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy rõ trước mắt là anh, ngây ngốc hỏi: “anh hết bận rồi à.”

Tô Dịch Thừa cúi đầu nhẹ hôn xuống môi cô, gật đầu nói: “nếu

mệt thì ngủ đi, anh ôm em lên giường."

An Nhiên yên tâm nhắm mắt lại, còn chưa đợi được Tô Dịch Thừa về đến phòng ngủ, đột nhiên mở mắt ra, nhìn anh chằm chằm.

Tô Dịch Thừa nghi hoặc nhìn cô một chút, hỏi: "sao thế?"

An Nhiên hơi hơi buồn rầu nói: "em còn chưa tắm." Cô rất buồn ngủ, nhưng lại bi thương nhớ ra tối nay mình chưa tắm!

Tô Dịch Thừa không nhịn được cười ra tiếng, đôi khi anh cũng hoài nghi, cô thật sự đã 28 gần 29 tuổi rồi sao? Nhưng mà thỉnh thoảng hành vi của cô căn bản giống như một đứa trẻ, đáng yêu khiến anh cảm thấy rất thú vị.

Thả cô lên trên giường, mở tủ quần áo lấy bộ đồ ngủ đưa cho cô, nhìn bộ dạng buồn ngủ của cô, nhíu mày, có chút hờ hững hỏi: "không thì, chúng ta cùng nhau tắm đi, anh giúp em tắm."

Nghe vậy, An Nhiên ngẩn người, rồi như là sau khi suy nghĩ cẩn thận hàm ý của anh, thoảng cái đỏ bừng mặt, vội vàng nhận lấy bộ đồ ngủ trong tay anh, thấp giọng mắng câu 'sắc lang' rồi chạy thẳng vào phòng tắm.

Ngoài cửa, Tô Dịch Thừa có chút không nén được cười to thành tiếng.

Khi An Nhiên tắm rửa xong đi ra, thấy Tô Dịch Thừa hình như đã tắm rửa ở phòng cho khách, lúc này đang mặc đồ ngủ nằm trên giường, tay cầm quyển sách.

Cũng thật là lạ, vừa rồi rõ ràng buồn ngủ muốn chết, hiện tại không còn chút buồn ngủ rồi, từ một bên giường khác vén chăn lên giường, thấy Tô Dịch Thừa nhìn cô cười nhạt, hơn nữa đã sớm vươn tay về phía cô, thản nhiên nói: "tới đây."

An Nhiên cười khẽ, trong lòng cũng là ngọt ngọt ngào ngào, xê dịch cái mông về phía anh, theo thói quen cả người tựa vào ngực anh, tìm một chỗ thoải mái.

Hai người dường như đều không buồn ngủ, Tô Dịch Thừa một tay ôm An Nhiên, một tay cầm quyển sách về xã hội nhìn chăm chú, mà An Nhiên trong ngực anh, vừa mới buồn ngủ, lúc này đang

mở to mắt nhìn quyển tạp chí kiến trúc trong tay.

Thời gian lẳng lặng trôi qua từng chút một, Tô Dịch Thừa nhìn cái đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường kia một chút, thời gian thật đã không còn sớm. Đem cuốn sách trong tay lên tủ đầu giường bên cạnh, khẽ liếc nhìn An Nhiên trong lòng, nói: "An Nhiên, không còn sớm, nghỉ ngơi đi."

Lúc này An Nhiên mới chú ý tới thời gian thật đã muộn. Mặc dù lúc này mình vẫn còn chưa buồn ngủ, nhưng mà bởi vì nghĩ đến ngày mai, cuối tuần mà anh còn phải đi cùng vài lãnh đạo xuống nông thôn kiểm tra, thì gật đầu, cất cuốn tạp chí kiến trúc kia lên tủ đầu giường, đưa tay ấn nút đèn ngủ trên tủ đầu giường, rồi xê dịch thân thể trượt xuống, đầu vừa vặn đặt lên cánh tay mạnh mẽ kia, điều chỉnh tốt tư thế, rồi nhắm mắt lại.

Trong bóng tối cho dù nhắm hai mắt, lúc này An Nhiên cũng không buồn ngủ chút nào, xoay đi xoay lại, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp.

"An Nhiên..." Thanh âm hơi trầm thấp, trong đêm tối có sự quyến rũ đặc biệt.

"Dạ." An Nhiên khẽ đáp lại, sau đó nín hơi chờ câu nói tiếp theo của anh.

Một lúc lâu, cũng không thấy Tô Dịch Thừa lại mở miệng nói gì, cứ như là những gì cô vừa nghe thấy chỉ là giả.

Thấy thế An Nhiên không đi quấn quýt, khi từ từ chuẩn bị ngủ thiếp đi, không biết từ khi nào ngang hông xuất hiện một cánh tay, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn mịn của cô, sau đó đảo qua bụng cô, An Nhiên vô thức chấn động, chính xác là trong nháy mắt con buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Một tay bắt được bàn tay lúc này đang châm lửa trên người mình kia.

Tô Dịch Thừa cũng không nói chuyện, chỉ là bàn tay vẫn làm loạn khắp nơi trên người cô. An Nhiên chỉ cảm thấy mình sắp sụp đổ mất, trên người cũng chậm rãi có phản ứng, lần nữa mạnh mẽ bắt được bàn tay kia, giọng hơi lành lạnh, nói: "Tô Dịch Thừa, anh lại muốn làm gì?" Thật ra thì không cần hỏi, ý đồ của Tô Dịch Thừa quá

rõ ràng, chẳng qua là Tô trợ lý dường như là quên mình đã sớm ký kết cái gọi là 'hiệp nghị vợ chồng' kia!

Tô Dịch Thừa bất vi sở động, tay đặt trên bụng cô cung chậm rãi đi xuống. Ý đồ rất rõ ràng chuẩn bị tấn công nơi khác.

An Nhiên nắm chặt tay anh. Không để anh tiếp tục làm việc ác trên người cô. Xem như là nghiến răng nghiến lợi nói: "Tô Dịch Thừa, anh muốn làm gì!"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa liền xoay người đặt cô xuống phía dưới, con mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cô trong bóng tối, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên vào chiếu vào mặt cô, nhàn nhạt, mang theo mỹ cảm mông lung.

An Nhiên bị anh nhìn chăm chăm như vậy hơi ngượng ngùng, đưa tay đẩy anh ra, lại bị tay anh bắt được, giơ tay lên cố định tay cô trên đỉnh đầu.

An Nhiên sững sững sờ sờ nhìn anh, tim đập rộn ràng, cô tất nhiên là có thể dự cảm được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn anh, vẫn hơi sợ hãi hỏi: "anh, anh muốn làm gì?"

Khóe miệng Tô Dịch Thừa thoáng cong lên thành nụ cười mị hoặc, cúi đầu nhẹ hôn lên môi cô, cánh môi dán lên cánh môi cô, khẽ nói: "thực hiện hiệp nghị vợ chồng!"

"Nói nhảm!" An Nhiên trách mắng: "hôm qua chúng ta đã làm rồi!" Hiệp nghị của cô rõ ràng nói là một tuần một lần, mà hôm qua bọn họ đã làm theo như trong hiệp nghị rồi, bây giờ sao anh còn có thể nói là thực hiện hiệp nghị vợ chồng đây!

Tô Dịch Thừa cười tà, gật đầu nói: "hôm qua chúng ta đúng là đã làm rồi, nhưng mà hình như em không nhìn rõ nội dung trong hiệp nghị của chúng ta."

"Nội dung? Không phải là một tuần một lần sao?" Lúc trước là cô in, không cẩn nhìn cũng biết nội dung hiệp nghị là gì, còn cần anh nhắc nhở?

Tô Dịch Thừa lắc đầu, cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Không phải là một tuần một lần, mà là một tuần nghỉ một lần!" Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu chui vào lỗ tai An Nhiên, có cảm giác

ngựa ngựa, mà anh hình như còn cố ý, cánh môi cố ý cọ vào vành tai cô, khiến cô nhạy cảm chấn động.

An Nhiên hơi vô lực muốn đẩy anh ra khỏi người mình, nhưng căn bản không có bao nhiêu hơi sức, mở miệng muốn nói gì: "anh—" nhưng không đợi cô nói rõ ràng, miệng của cô đã bị người hung hăng che lại, rõ cuộc không nói được thêm nửa chữ.

Tô Dịch Thừa hôn cô, động tác so với dĩ vãng, thiếu ôn nhu, nhiều thêm phần cuồng dã.

An Nhiên đẩy anh, nhưng lực cánh tay nhỏ bé chống ngực anh ngày càng yếu đi, dưới cái hôn và vuốt ve của anh mà dần thả lỏng bản thân, để nhiệt tình của anh thiêu đốt cô.

Trong lúc mơ mơ màng màng, lại có thể cảm giác được anh rung động trong cơ thể mình, mơ hồ nghe được anh khẽ gọi bên tai mình: "An Nhiên, An Nhiên, An Nhiên."

Đưa tay ôm thật chặt lưng anh, An Nhiên dùng nhiệt tình của mình đáp lại sự thâm tình của anh.

Bên ngoài trời rất sáng, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ vàng nhạt chiếu sáng cả gian phòng, An Nhiên bị ánh sáng khiến cho chói mắt, từ từ tỉnh lại từ trong giấc mộng, mở to mắt, tuy rằng đã kéo chặt rèm cửa nhưng lúc này cả căn phòng vẫn được chiếu sáng choang.

Người bên cạnh đã sớm không thấy, trên giường lạnh như băng nhắc nhở cô, anh hắn là đã rời đi từ sớm, lại quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, thời gian quả thật đã không còn sớm, 10 giờ 45 phút, đã gần trưa rồi.

Vén chăn chuẩn bị xuống giường, đau nhức trên người khiến đáy lòng cô không khỏi hung hăng mắng Tô Dịch Thừa mấy lần, người đàn ông này quả thật quá đáng hận! Chẳng lẽ anh không biết miệt mài quá độ rất có hại cho sức khỏe sao!

Cả người vẫn còn run rẩy, hai chân vô lực như là không cẩn thận một cái sẽ ngã sấp xuống. Vịn tường vào phòng tắm, may mắn bên này có bồn tắm lớn hơn rất nhiều so với nhà kia, xả nước, liền nằm vào trong, để cả thân thể chìm trong làn nước ấm, sự khó

chịu giữa hai chân được thư giãn. Nhưng mà nhìn dấu hôn chi chít trên người mình, lại nhớ đến trận hoan ái kịch liệt tối qua, cả người An Nhiên xấu hổ không thôi.

Ngâm nước nóng đúng là có thể giảm bớt sự khó chịu trên người không ít, khi từ phòng tắm ra đến phòng khách đã gần mười một giờ rưỡi rồi, nhưng mà may là cuối tuần, nếu không thì hôm nay cô không những đi làm muộn mà còn quàng khăn đi làm.

"Üng ục . . ." Bụng rất không có hình tượng kêu lên. Từ tối hôm qua đến bây giờ, hơn nữa tối hôm qua còn trải qua một cuộc vận động kịch liệt như vậy, đúng là cũng phải đói bụng.

Đi vào bếp, khi vừa định mở tủ lạnh ra xem có đồ gì cho cô nhét vào bụng không, thì thấy trên tủ lạnh dán một tờ giấy nhỏ màu vàng nhạt, trên đó viết, "sáng làm sandwich, ở trong tủ lạnh, lấy ra đi nhớ hâm nóng lên rồi ăn." Cuối cùng, còn vẽ thêm khuôn mặt cười đơn giản mà đáng yêu.

Đưa tay lấy tờ giấy ghi nhớ trên tủ lạnh xuống, khẽ vuốt lên mặt chữ, một lúc lâu mới cất tờ giấy vào trong túi mình. Còn cẩn thận không cho nó bị gấp.

Lấy ra bánh sandwich từ bên trong tủ lạnh mà Tô Dịch Thừa đã làm, đặt trong lò vi sóng hâm nóng lên, vừa nhở giọng nói: "ban ngày nhìn người rất là áo mũ chỉnh tề ngay ngắn nghiêm chỉnh, sao vừa đến tối thì như là hóa thân thành sói vậy, hơn nữa còn là sói đói!"

Vừa nói, vừa xoa xoa cái thắt lưng đau nhức. Đột nhiên nhớ tới những lời Tô Dịch Thừa nói trên giường tối hôm qua, cái gì mà một tuần nghỉ ngơi một lần, rõ ràng cô đánh là một tuần một lần mới đúng.

Nghĩ như vậy, An Nhiên cố nén đau xót trên thắt lưng, đi thẳng đến thư phòng.

Định lấy ra 'hiệp nghị vợ chồng' hôm đó đặt trong ngăn kéo từ trong bàn làm việc của mình. Mở ra nhìn chăm chú, sau đó, bỗng dung mắt hạnh trợn tròn lên, nhìn chăm chằm vào bản hiệp nghị trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, sao lại như vậy! Căn bản

là không đúng a!

Nhin từng chữ từng chữ, xác nhận nội dung trên hiệp nghị nhưng lúc này cô nhìn, rồi có cảm giác bị lừa gạt, tức giận gầm nhẹ: "Tô Dịch Thừa, anh gian thần!"

Trên bản hiệp nghị vợ chồng trong tay kia viết rõ: sinh hoạt vợ chồng, một tuần nghỉ một lần!

Thế mà trước đây cô không phát hiện, trong hiệp nghị khi không lại lời ra thêm một chữ!

Hiện tại nghĩ kỹ lại, anh căn bản đúng như người khác nói, phúc hắc, tiểu ý tàng đao, mà cô lại quá ngốc, quá ngây thơ. Lẽ ra cô phải biết sớm, người đàn ông đòi hỏi vô độ hàng đêm như anh, sao có thể thoả mái ký tên vào hiệp nghị như thế, thì ra anh đã sớm động tay chân vào hiệp nghị, quả thực, quả thực là quá đáng hận!

Chương 104: Bà xã, anh sai rồi

Quan trường và thương trường như chiến trường, không có ai là bạn bè vĩnh viễn, nói trắng ra, mọi người vì quyền lợi, vì quyền thế nhiều hơn. Làm quan đôi khi còn là một loại kỹ thuật, cạnh tranh trí tuệ và thủ đoạn.

Ở trên chiến trường không có thuốc súng này, không có ai là bạn anh mãi mãi, không ai mãi mãi đứng cùng một chiến tuyến với anh, có lẽ lúc đầu bắt tay hợp tác với anh, nhưng hồi đó chỉ là vì anh có giá trị lợi dụng đối với người khác, trên quan trường không có hợp tác vĩnh viễn, khi anh không còn có giá trị đối với người khác, thậm chí thân phận của anh bắt đầu đe dọa lợi ích của họ, đến lúc đó, có lẽ đó chính là lúc người nọ ra tay với anh.

Khi Tô Dịch Thừa bị Lăng Xuyên Giang gọi vào phòng làm việc, Tô Dịch Thừa âm thầm có dự cảm, tuy là không xác định, nhưng mà cảm giác rất mãnh liệt.

"Cốc cốc cốc." Tô Dịch Thừa gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm hơi nghiêm nghị: "vào đi."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới đẩy cửa đi vào, đóng lại cửa phòng làm việc, đi về phía người đàn ông ngồi sau bàn làm việc kia, trầm giọng nói: "Lăng thị trưởng, ngài tìm tôi."

Nghe thế Lăng Xuyên Giang mới ngẩng đầu, nhìn anh một cái, gật đầu với anh: "ngồi đi." Ý bảo anh tự ngồi xuống ghế trước bàn làm việc của mình.

Tô Dịch Thừa không nói thêm gì, gật đầu, liền kéo cái ghế xoay ra ngồi xuống.

Lăng Xuyên Giang để tập văn kiện trong tay xuống, sau đó tháo cái kính trên sống mũi xuống, thân thể tựa vào ghế dựa phía sau, nhàn nhạt hỏi: "Dịch Thừa a, cậu làm cấp dưới của tôi đã bao lâu?"

"Ba năm lẻ năm tháng." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt trả lời, giọng

nói không hề giao động, bình thản không nghe ra chút tâm tình nào.

Lăng Xuyên Giang gật đầu, giống như là có chút cảm khái nói: "Thời gian trôi qua thật là nhanh a, nhớ ngày đó khi cậu vừa mới tham gia công tác, làm đại biểu cấp huyện lên thị ủy báo cáo, khi đó còn trẻ tuổi cái gì cũng không hiểu, mà bây giờ cậu đã có thể một mình đứng chặn đầu sóng, tự mình có thành tích trên công việc rồi, đoán là không cần chờ đến lúc tôi nghỉ hưu, thành tựu của cậu còn vượt cả tôi rồi." Nhìn anh, ánh mắt của Lăng Xuyên Giang có loại thâm ý khác.

"Lăng thị trưởng quá khen, tất cả đều là do thị trưởng đã cất nhắc." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt trả lời, nhìn thẳng vào ông ta, vẻ mặt bình thản.

Lăng Xuyên Giang nửa cười lắc đầu, như là cảm khái nói: "trước kia tôi cho là cậu và Lăng Nhiễm sẽ kết hôn, mà cậu vẫn luôn là người con rể mà tôi mong ước, thậm chí khi Lăng Nhiễm bỏ đi, tôi vẫn chưa từng từ bỏ ý nghĩ này." Nói xong, hơi bất đắc dĩ cười cười: "chỉ là, chỉ là không ngờ sự tình lại phát triển thành kết quả như thế này."

"Sự đời khó lường." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nói, vẻ mặt không bi không hỉ, thái độ đúng mực.

Lăng Xuyên Giang gật đầu, cảm khái: "đúng là sự đời khó lường a!" Sau đó lại lắc đầu, nói: "thôi, đừng nói những thứ này nữa." Một lần nữa ngồi thẳng lên, cầm lấy cái kính ở trên bàn, đeo lên cho mình, vừa nói: "văn kiện trên tinh đã xuống rồi, quyết định bổ nhiệm cậu đã đến tay tôi ngày hôm qua, xác định để cậu đảm nhiệm 'trưởng ban xây dựng' ban khoa học kỹ thuật thành phố. Ngày kia thị ủy sẽ chính thức triệu tập hội nghị nhằm chức cho cậu và nghi thức khởi công dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố." Nói xong, liền đẩy tập giấy tờ trên bàn sang cho anh: "xem một chút đi."

Tô Dịch Thừa nhận lấy, là giấy tờ bổ nhiệm chức vụ của anh, về sau anh liền từ trợ lý thị trưởng thăng lên thành 'trưởng ban xây

dựng' ban khoa học kỹ thuật thành phố, chức vụ ngang bằng với phó thị trưởng Giang Thành, cánh tay thứ hai (người phó dưới người có cấp cao nhất) danh chính ngôn thuận!

Lăng Xuyên Giang nhìn anh, cười như không cười nói: "sau này sẽ là thiên hạ của thanh niên các cậu rồi, mấy lão già chúng tôi nên nghỉ ngơi rồi."

Tô Dịch Thừa bình tĩnh nhìn ông một lúc lâu, cũng không có lên tiếng.

Khi Tô Dịch Thừa về đến nhà, thấy An Nhiên ngồi ở phòng khách, miệng lầm bầm sắp rớt ra lớp mồ hôi, mà trước trên bàn trà trước mặt cô, đặt một tờ giấy A4, chính là bản 'hiệp nghị vợ chồng' cô in ra trước kia, chỉ là nội dung trong đó đã bị sửa đổi chút.

Tô Dịch Thừa vừa nhìn tình thế như vậy, tất nhiên là hiểu rõ. Cười nhạt để cắp công văn trong tay xuống, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay muốn ôm An Nhiên, nhưng liền bị cô đẩy ra. Lạnh lùng xoay người nhìn anh, ngón tay chỉ 'hiệp nghị vợ chồng' trên bàn trà, nói: "có thể giải thích đây là chuyện gì xảy ra hay không!"

Tô Dịch Thừa vô thức sờ sờ lỗ mũi cười nhạt, khẽ gọi: "bà xã." Tiến lên một tay ôm lấy cô, để mặc cô có đánh thế nào cũng không buông ra, vừa có chút ủy khuất nói: "Vợ, nếu mà cứ theo hiệp nghị của em, anh sẽ nhịn đến hỏng mất."

An Nhiên nhìn anh trừng trừng, anh còn lý luận! Đẩy anh ra, đem tay chống nạnh, nói, "anh đây là ngụy biện!" Sau đó đưa tay cầm lấy bản hiệp nghị trên bàn trà, chỉ vào chữ 'nghỉ' dư ra, nói: "Anh nói đi, đây là anh thêm vào phải không, loại hành vi này của anh là lừa gạt, là lừa gạt ác ý!"

Tô Dịch Thừa nhìn chữ 'nghỉ' được mình thêm vào kia, tất nhiên là sẽ không nói cho cô biết đây là lúc đầu thừa dịp cô không chú ý mà thêm một chữ lên phía trên. Cười làm lành nói: "Bà xã, buổi tối muốn ăn gì, anh làm cho em."

"Anh đừng nghĩ đánh trống lảng!" An Nhiên lạnh lùng nhìn anh, thái độ kiên quyết không chịu nhượng bộ, hôm nay thế nào cô cũng phải làm ra lẽ, nếu không ngày ngày cô sẽ bị anh mưu tính như

vậy!

Tô Dịch Thừa than thở, biết hôm nay sợ là tránh không thoát rồi, nhìn An Nhiên, có chút u oán nói: "Vợ, nếu thật sự theo như hiệp nghị của em, thật là một tuần mới làm một lần, em không sợ anh nhịn hỏng sao?"

Nghe anh nói trăng ra như thế, mặt An Nhiên thoảng cái nóng ran lên, vì nhiệt độ trên mặt cao, khuôn mặt nhỏ nhẵn trăng nõn cũng bỗng chốc đỏ rực lên, thấp giọng mắng: "đồ lưu manh." Có chút tức giận nghiêng mặt đi.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa lấn người lên, ôm cô từ phía sau, cắm đít lên bả vai cô, nói: "Vợ, em sẽ không thật sự nhẫn tâm như thế làm anh nhịn hỏng chứ, như vậy em sẽ mất đi rất nhiều phúc lợi đó."

An Nhiên bị lời anh nói khiến cho xấu hổ, da mặt cô vốn mỏng, nhất là ở phương diện này, cô càng khó mở miệng, nên dùng sức đẩy anh ra, mặt đỏ đến gần như có thể nhô ra máu, đứng bậc dậy, oán hận nhìn anh nói: "Tôi nay ngủ phòng khách, đừng lên giường của em, xem anh có thể nhịn hỏng hay không!" Nói xong, đỏ mặt bỏ đi, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào phòng ngủ: 'rầm' — một tiếng cánh cửa nặng nề đóng lại.

Tô Dịch Thừa sững sờ nhìn cánh cửa bị đóng lại kia, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, cười ra tiếng. Cho là cô chỉ giận dỗi, dỗ dành là được rồi. Anh đứng dậy gõ gõ cánh cửa phòng đóng chặt kia: "An Nhiên, mở cửa ra, anh thừa nhận sai lầm được không?"

Một lúc lâu cũng không thấy người mở cửa, đến lúc giờ tay lên định gõ cửa một lần nữa, tay còn đang ở giữa không trung, thì cửa mở ra, nhưng khi Tô Dịch Thừa còn chưa kịp phản ứng, trên tay đột nhiên bị nhét một đống đồ, chỉ kịp nghe cô nói nhanh: "cho anh!" Sau đó căn bản không đợi anh biết rõ chuyện gì xảy ra và thứ đồ trên tay là cái gì, cửa lại một lần nữa được đóng lại, ngăn cách anh ở bên ngoài.

Tô Dịch Thừa sững sờ thật lâu mới phục hồi lại tinh thần, giờ mới chú ý tới đồ trong tay là đồ ngủ của mình, nhìn tình cảnh này, hiện

tại Tô Dịch Thừa mới không thể không thừa nhận, An Nhiên nghiêm túc, mà anh thật sự bị vợ mình đuổi ra khỏi phòng!

Ngày hôm sau, An Nhiên vặn vẹo cái cổ đi ra ngoài, trong phòng bếp, Tô Dịch Thừa đang tất bật làm bữa sáng cho hai người, thấy cô mở cửa đi ra ngoài, thì vui vẻ cười nói: "Ngồi xuống trước đi, bữa sáng xong ngay bây giờ." Nói xong lại quay đầu cắm xéng bắt đầu lật đồ ăn trong nồi.

Không đến một phút sau, anh lấy trứng tráng từ trong nồi ra, chia ra cho vào bát hai người. Lại xoay người rót cho cô cốc sữa tươi: "nào, nhân lúc còn nóng ăn đi."

Ngồi ở trên ghế cao, An Nhiên miệng lẩm bẩm, mày nhíu chặt lại, một tay nắn nắn cái cổ đau nhức. Thói quen thật là đáng sợ, mới bao lâu, thậm chí cô đã quen không có anh bên cạnh là cô căn bản không ngủ được, hơn nữa không gối lên cánh tay anh ngủ, sáng nay thức dậy cô bi kịch phát hiện mình bị sái cổ rồi!

Tô Dịch Thừa nhìn ra cô khó chịu, thả dao nĩa trong tay ra, ân cần tiến lên xoa bóp cái cổ đau nhức cho cô, vừa nhẹ giọng hỏi: "thế nào, như vậy có thoái mái hơn không?"

An Nhiên không nói chuyện, chẳng qua là khóe miệng kia khẽ cong lên thành độ cong đẹp mắt đã bán đứng cảm xúc lúc này của cô.

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa liếc thấy nụ cười trên khóe miệng cô, cũng không hỏi nhiều, động tác trên tay vẫn tiếp tục không ngừng xoa bóp cho cô thoái mái.

Nhin đồng hồ, sợ anh không kịp đi làm, tránh người ra, giọng nói có chút cứng ngắc: "ăn sáng! Đến muộn chớ trách em làm muộn giờ của anh."

Tô Dịch Thừa cười, nghe vậy, lại trở về vị trí của mình, nhìn cô, rồi ăn một ngụm lớn.

Lần này An Nhiên thực sự nổi nóng rồi, trước khi đi làm, Tô Dịch Thừa muốn ôm hôn tạm biệt cô, nhưng cũng bị cô né tránh, nhìn anh, liền xoay người về phòng. Tô Dịch Thừa có chút không thú vị sờ sờ cái mũi, lần này dường như có chút khó khăn rồi, An Nhiên

cáu kinh còn lớn hơn so với anh tưởng tượng, dỗ dành hình như không có tác dụng.

Ngày này thật ra thì Tô Dịch Thừa có chút bận rộn, ngày mai sẽ diễn ra hội nghị nhậm chức của anh, đồng thời cũng là ngày chính thức khởi công xây dựng ban khoa học kỹ thuật thành phố, cho nên hôm nay anh có vài tài liệu phải chuẩn bị, cùng với viết bản thảo diễn thuyết ngày mai, ngoài ra vì ngày mai chính thức khởi động dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố, cho nên các hạng mục đấu thầu liên quan cũng phải bắt đầu, vì thế trong thời gian kế tiếp, phỏng chừng anh sẽ vô cùng bận rộn, đây là cái giá phải trả cho chức vụ cao.

"Cốc cốc cốc." Thư ký Trịnh gõ cửa đi vào, cầm lấy tài liệu mà Tô Dịch Thừa vừa bảo anh chuẩn bị, cung kính đưa lên, nói: "Tô phó thị, đây là tài liệu anh cần."

Tô Dịch Thừa đưa tay nhận lấy, khi thư ký Trịnh xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên cất tiếng gọi lại: "thư ký Trịnh, chờ một chút."

Thư ký Trịnh xoay người, nhìn anh, hỏi: "phó thị còn có gì cần dặn." Một bộ dạng chờ chực sai khiến.

Tô Dịch Thừa nhớ tới bộ dạng khó chịu lúc sáng của cô gái nhỏ ở nhà kia, tối nay anh cũng không muốn lại phải ngủ phòng khách. So với phòng khách lạnh như băng kia, anh vẫn cảm thấy ôm cô sẽ khiến mình yên ổn hơn nhiều.

"Khụ khụ." Ho nhẹ, Tô Dịch Thừa hơi hơi ngại ngùng, dù sao anh cũng không có kinh nghiệm trong chuyện như vậy, nhưng mà vì phúc lợi buổi tối của mình, anh vẫn là có chút mất tự nhiên mở miệng hỏi: "Thư ký Trịnh, cậu có bạn gái chứ!" Anh nhớ được thư ký Trịnh đi theo anh hơn ba năm rồi, từ khi anh được điều động làm trợ lý thị trưởng tới nay, cậu ta vẫn là thư ký của anh. Anh nhớ cậu ta từng nói với anh, cậu ta có bạn gái.

"Ách." Thư ký Trịnh vốn tưởng là anh có công việc gì muốn phân cho anh ta làm, lại không ngờ anh hỏi vấn đề riêng tư như vậy, sững sốt, rồi mới gật đầu, đáp lại: "vâng, có, có vấn đề gì sao?"

Cũng không thể là có quy định mới nhất gì nói đi làm là không thể kết giao bạn gái chứ!

"Vậy giữa hai người từng có mâu thuẫn chứ?" Tô Dịch Thừa hỏi, anh chuẩn bị học hỏi kinh nghiệm từ cấp dưới thư ký Trịnh.

"Ách, ở chung một chỗ đã lâu, ít nhiều luôn có chút mâu thuẫn xung đột." Mặc dù khó hiểu sao anh lại hỏi thế, thư ký Trịnh vẫn nói thực.

"Vậy cậu sẽ làm thế nào?" Tô Dịch Thừa nhìn cậu ta hỏi có chút vội vàng, làm thế nào mới là vẫn để mẫu chốt mà anh muốn hỏi hôm nay!

Thư ký Trịnh cũng không ngu ngốc, nhìn anh thử hỏi: "Tô trợ lý, anh và bà xã cãi nhau?" Nếu không sao anh lại hỏi anh những thứ này! Nhưng mà anh có hơi ngạc nhiên, Tô trợ lý ôn nhuận nho nhã như vậy, trên mặt luôn nở nụ cười, tính cách lại dịu dàng chăm sóc rất nhiều, người đàn ông như thế sao lại cãi nhau với vợ mình chứ?

Tô Dịch Thừa ho sặc lên vì lời của cậu ta: "khụ khụ." Ho nhẹ mấy tiếng, nói: "coi, coi như là thế đi. Cậu nói trước đi trong tình huống như thế cậu thường làm thế nào?"

Cong cong môi, cố gắng để mình không cười ra tiếng, thư ký Trịnh hơi nghiêm trang nói: "vậy phải xem là lỗi của ai, nếu là lỗi của anh, vậy đầu tiên là phải nói xin lỗi."

"Nói xin lỗi?" Hình như là không có tác dụng a! Tô Dịch Thừa nghĩ thầm.

"Người ta nói, xin lỗi giữa trong tình yêu cũng là một loại tri thức, đó cũng phải có phương pháp." Nói đến cái này thư ký Trịnh như là rất có kinh nghiệm, kéo cái ghế trước mặt anh, đặt mông ngồi xuống. "Phụ nữ là động vật rất hẹp hòi, bất kể là ai sai, ở trong từ điển của họ, sai mãi mãi là đối phuơng, mà các cô ấy vĩnh viễn luôn đúng. Cho nên đừng truy cứu xem đúng sai, chủ động nhận sai với các cô ấy mới là việc quan trọng hàng đầu. Mặt khác, tất cả phụ nữ đều thích lăng mạn, nếu khi anh xin lỗi cộng thêm một bó hoa hồng xinh xắn, sự chú ý của bọn họ sẽ dành cho bó hoa hồng trong tay anh, do đó có thể dễ dàng chấp nhận lời xin lỗi."

của anh. Tất nhiên sau khi tặng hoa nhất định phải đưa cô ấy ra ngoài ăn một bữa cơm ngon. Đi một nhà hàng tây tương đối hữu tình, hai người ăn tối dưới ánh nến, cùng với rượu đỏ là hoàn mỹ rồi, tối hôm đó các cô ấy có thể quên hết tất cả những thứ khó chịu." Thư ký Trịnh kết thúc câu chuyện, nghe giống như một bản báo cáo.

"Vậy theo như cậu nói buổi tối tôi về phải mua hoa trước?" Tô Dịch Thừa hỏi.

"Đúng, chọn cái cô ấy thích, nếu mà chọn cái cô ấy không thích thì coi như là toi công rồi." Thư ký Trịnh nói.

Tô Dịch Thừa gật đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "thì ra là nói xin lỗi còn cần kiến thức như vậy." Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, ngẩng đầu nhìn chăm chăm thư ký Trịnh hỏi: "thư ký Trịnh, cậu thường xuyên làm sai chuyện sao?" Nếu không sao cậu ta lại biết rõ mà nói thế.

Thư ký Trịnh có chút mất tự nhiên, hơi chột dạ nói: "cái này, cái này bắt kể là lỗi của người nào thì cũng là lỗi của đàn ông, làm đàn ông cần rộng lượng chút, không thể quá chi li."

Tô Dịch Thừa nhìn anh một chút, khoe miệng nhàn nhạt nở nụ cười.

Đến khi truyền thụ xong tất cả kỹ xảo xin lỗi xong, thư ký Trịnh nhìn anh hơi tò mò, bát quái hỏi: "Trợ lý, giữa hai người có mâu thuẫn gì a?" Anh ta vẫn cảm thấy tuy là Tô Dịch Thừa bắt đầu cuộc hôn nhân này hơi qua loa, nhưng mà nhìn thái độ của anh với vợ, thì nhìn ra được bọn họ sống chung rất hòa hợp, hơn nữa dường như anh rất yêu vợ mình, trước đây hầu như ngày nào cũng đưa đón vợ mình đi làm.

Tô Dịch Thừa còn đang suy nghĩ những bước xin lỗi mà thư ký Trịnh nói, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhàn nhạt cười nói: "cậu rất rảnh rồi sao? Nếu rất rảnh tôi không ngại phân công thêm chút việc cho cậu."

Thư ký Trịnh đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mát lạnh, rõ ràng là Tô Dịch Thừa đang cười nói với anh, nhưng anh cảm thấy

anh ta như thế còn đáng sợ hơn so với lúc anh nghiêm túc, vội vàng khoát tay, nói: "cái kia, cái kia tôi còn mấy tài liệu chưa làm xong, tôi, tôi ra ngoài trước đã." Nói xong cũng không đợi anh mở miệng đáp lại, vội vàng trốn chạy ra khỏi phòng làm việc của anh.

Ngồi phía sau bàn làm việc Tô Dịch Thừa cười như không cười, suy nghĩ tỉ mỉ cái gọi là phương pháp nói xin lỗi mà thư ký Trịnh vừa mới truyền thụ cho.

Buổi tối tan tầm, Tô Dịch Thừa quyết định nghe theo phương pháp nói xin lỗi của thư ký Trịnh. Chạy xe tới tiệm hoa tươi ở góc đường, bảo người bán hàng gói cho một bó hoa hồng xinh đẹp nhất, mà khi từ cửa hàng hoa quay ra vừa vặn nhìn thấy một vài tấm thiệp rất thú vị bày trên quầy hàng, cho nên liền bảo người ta lấy ra, cầm bút, nghiêm túc viết gì đó trên tấm thiệp.

Ôm bó hoa trên đường lần này là lần thứ hai, lần trước là khi chuẩn bị cầu hôn với Lăng Nhiễm vào bảy năm trước, dưới sự đề nghị của Diệp Tử Ôn anh chuẩn bị nhẫn kim cương cầu hôn, còn đặc biệt mua bó hoa, nhưng dù là như thế, ôm một bó hoa to thế này đi trên đường, anh vẫn cảm thấy không được tự nhiên, mấy lần còn có xúc động muốn nhét bó hoa vào trong lòng Diệp Tử Ôn. Nhưng không biết tại sao lần này thậm chí anh còn có cảm giác muốn nhảy tung tăng, anh mong chờ bộ dạng khi An Nhiên nhìn thấy anh cầm hoa đến trước mặt cô, sẽ khóc? Hay là cười đây?

Ngay tại lúc Tô Dịch Thừa đang đi nhanh đến bãi đỗ xe, đột nhiên phía sau xuất hiện một thân ảnh, suýt nữa đã làm rơi hoa trong tay anh, may mắn anh phản ứng nhanh, mau chóng né tránh, nhưng mà dù tránh được, người nọ vẫn không cẩn thận đụng vào bó hoa, mà tấm thiệp kẹp ở giữa lại không khéo rơi xuống.

Đến khi Tô Dịch Thừa nhìn thấy rõ người trước mắt, không khỏi nhíu nhíu mày: "Dịch Kiều!"

Tô Dịch Kiều ngẩng đầu, trên mặt dường như vẫn còn vết nước mắt, nhìn thấy Tô Dịch Thừa cũng rất bất ngờ: "anh!"

"Em làm sao vậy? Khóc hả?" Tô Dịch Thừa cũng không bỏ sót

nước mắt chưa kịp khô trên mặt cô.

"Ách." Tô Dịch Kiều sững sốt, vội vàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, gượng cười giải thích: "Không, không có, vừa rồi có hạt cát rơi vào mắt."

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa biết cái cớ của cô kém đến mức nào, nhưng mà cô không muốn nói, anh tự nhiên cũng không ép hỏi, chỉ nhàn hỏi: "không sao chứ?" Thanh âm không cao, nhưng giọng nói lộ ra sự quan tâm nồng đậm.

Sợ anh lo lắng cho mình, Tô Dịch Kiều trương ra khuôn mặt thật tươi tắn, hăng giọng nói: "không có chuyện gì, một lát là tốt rồi!"

Tô Dịch Thừa gật đầu, có chút sảng nịnh đưa thay sờ sờ đầu cô.

Lúc này Tô Dịch Kiều mới chú ý tới bó hoa hồng to trong tay anh, tờ mò hỏi: "anh, bó hoa hồng to thế, hôm nay là ngày kỷ niệm của anh và chị dâu sao?"

Tô Dịch Thừa hơi mất tự nhiên, cong cong môi, gật đầu, nói: "đúng, là ngày kỷ niệm." So sánh với cái này, chung quy so với để em gái biết anh chọc giận chị dâu, bây giờ đang chuẩn bị đi nhận lỗi còn tốt hơn!

Tô Dịch Kiều nhìn anh có chút mới lạ, buồn cười nói: "nhìn không ra nha, từ khi nào anh trở nên hiểu được việc lãng mạn thế này rồi?"

Không khách khí vỗ cái đầu nhỏ của cô một cái, Tô Dịch Thừa tức giận nói: "không biết lớn nhỏ." Giơ tay lên lại nhìn thời gian một chút, nói: "được rồi, anh đi trước, chị dâu em còn đang chờ anh ở nhà đây."

Tô Dịch Kiều nhìn anh có chút mập mờ, nói: "cố gắng nha, không chỉ có mẹ chờ ôm cháu trai trưởng, em cũng đang chờ làm cô đây."

Tô Dịch Thừa vừa bực mình vừa buồn cười, không nói tiếp, trực tiếp xoay người chuẩn bị đi về phía chiếc xe ở bên ngoài.

"Ha ha ha." Tô Dịch Kiều cười to, xoay người cũng chuẩn bị thì vừa vặn nhìn thấy tấm thiệp rơi trên mặt đất, nhặt lên, mở ra xem,

cô nhận được chữ trên tấm thiệp, là của anh cô, nhưng mà nội dung trên thiệp không khỏi làm cô trừng to mắt.

'Bà xã — thật xin lỗi!'

Đến khi Tô Dịch Thừa ôm hoa về đến nhà, thấy trong phòng khách trống rỗng không bóng người, thay dép vào nhà, vừa đi vừa nhẹ giọng gọi: "An Nhiên?"

Nghe tiếng, An Nhiên từ trong thư phòng đi ra ngoài, mặc đồ ở nhà, tóc ngang vai buông xõa, thấy anh ôm bó hoa hồng to đi vào, trên mặt cũng không có quá nhiều bất ngờ và vui mừng, chẳng qua chỉ cười như không cười nhìn anh, như là đã sớm biết anh sẽ ôm hoa trở về.

Tô Dịch Thừa ôm hoa đi về phía cô, vừa định mở miệng nói câu xin lỗi đã chuẩn bị đọc đường đi, lại không ngờ đã bị cô đoạt trước.

"Hoa là tặng cho em sao?" An Nhiên nhàn nhạt hỏi, nụ cười trên khóe miệng cũng rất nhạt, cười như không cười.

Tô Dịch Thừa gật đầu, vừa định mở miệng, "cái kia —"

Chỉ thấy An Nhiên đưa tay trực tiếp nhận lấy hoa trong tay anh, nói: "cám ơn, rất đẹp." Nói xong, cố ý tìm tòi giữa bó hoa, sau đó đúng là không tìm được, thì ngẩng đầu hỏi anh: "tấm thiệp ở trên đâu?"

"Ách." Tô Dịch Thừa sững sốt, tiến lên nhìn bó hoa một chút, tấm thiệp phía trên anh đặc biệt kẹp lên quả thực là không thấy, nhưng mà đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn An Nhiên, nghi hoặc hỏi: "Làm sao em biết!" Dường như cô đã sớm biết tất cả, cho nên không có chút bất ngờ và ngạc nhiên.

An Nhiên nhìn anh, ôm hoa ngồi lên trên ghế sofa, mở miệng nói: "Vừa rồi mẹ gọi điện thoại tới đây, hỏi có phải chúng ta cãi nhau không, nói anh mua một bó hoa to, trên đó còn có tấm thiệp viết lời xin lỗi với em."

"Mẹ sao bà —" đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi trên đường về đụng vào Dịch Kiều, sau đó tất cả đều sáng tỏ rồi, đoán chừng lúc đó mình làm rơi tấm thiệp, sau đó bị nha đầu Dịch Kiều kia nhặt được đi, rồi lầm mờ nói cho mẹ!

Nhin An Nhiên đang ngồi trên ghế sô pha ngửi ngửi mùi hoa, Tô Dịch Thừa cũng ngồi xuống cạnh cô, đưa tay khoác lên bả vai cô, cười đùa có chút vô lại nói: "bà xã, đừng tức giận nữa có được không."

An Nhiên nhìn anh một cái, phuôi cái tay đặt lên bả vai cô ra, nhìn anh chăm chăm, giảo hoạt nói: "Không có thiệp, không chấp nhận lời xin lỗi." Nói xong, ôm bó hoa liền đứng dậy rời đi.

Chương 105: Mượn rượu giờ trò

An Nhiên cầm bó hoa hồng nở rộ kia vào lọ hoa rồi đặt trong phòng, ngồi trên giường đọc sách, nhưng đọc không vào chút nào, ánh mắt luôn hướng tới bình hoa kia, sau đó lại ngây ngốc cười.

Cơm tối vẫn là do Tô Dịch Thừa làm, đều là những món cô thích ăn. Thật ra thì cô cũng thấy khó hiểu, cô chưa từng nói cho anh mình thích ăn gì, không thích ăn gì, nhưng lần nào anh làm món ăn cũng hợp khẩu vị của cô, thật ra thì sự quan tâm săn sóc của anh khiến cô thấy rất ấm áp, ăn những món này, trong lòng luôn cảm thấy ngọt ngào.

Bởi vì đã nói trước, cơm anh nấu, cho nên bát đũa là do cô thu dọn, chuyện phân công công tác thế này rất công bằng. Cho nên ăn cơm xong An Nhiên vẫn dọn dẹp, nhưng mà tối này người nào đó lại rất ân cần tiến lên nói muốn hỗ trợ, lại bị cô quyết đoán từ chối.

Nhưng mà Tô Dịch Thừa đâu dễ dàng từ bỏ như vậy, cho nên khi cô đang rửa bát thì anh ở bên cạnh lau sạch bát đũa để vào trong tủ khử trùng, vừa lau vừa nói: "Vợ, tối nay cho anh về phòng ngủ đi." Đã quen ôm cô ngủ rồi, đột nhiên không ôm cô, phải ngủ một mình, thật có chút không ngủ được.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ ngoảnh đầu khẽ nhìn anh một

cái, lại xoay người đi, tập trung vào rửa bát trong bồn nước.

Giờ Tô Dịch Thừa mới phát giác thì ra khi An Nhiên phát cáu lên đúng là ương ngạnh, không chừa chút chỗ để thương lượng, có chút rồi rầm nhíu mày lại.

Liếc mắt thấy vẻ mặt rối rắm kia, đột nhiên An Nhiên có xúc động muốn cười, nhưng mà cuối cùng vẫn nhịn được. Sau đó thư ký Trịnh gọi điện thoại đến, như là có chuyện rất quan trọng, cầm điện thoại đi vào thư phòng, rồi không thấy đi ra ngoài nữa.

Thật ra thì có lúc cô đã muốn đưa cà phê cho anh, nhưng mà đến cửa, lại chần chờ rất lâu, vẫn là không đưa tay ra gõ cửa, lại bưng cà phê về.

Đặt cuốn sách trong tay xuống, vén chăn xuống giường, đi tới trước bình hoa kia, cúi đầu khẽ ngửi mùi hoa thoang thoảng, thật ra thì tối qua có chút tức giận trong chốc lát, đến sáng nay thức dậy thì cô đã không còn bức bối nữa, bây giờ là không tự nhiên nhiều hơn là giận dỗi.

Nhé tay lướt qua cánh hoa tươi tắn kia, khéo miệng nhẹ nhàng cong lên, nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt kia, thật ra thì cô không hề khóa cửa, cũng không thực sự không cho anh về phòng ngủ, đã quen nằm trong lòng anh rồi, rời khỏi cái ôm của anh đúng là có chút khó ngủ.

Nhin đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường kia một chút, thời gian đã không còn sớm, An Nhiên không biết anh đã hết bận bịu ra mà ra khỏi thư phòng chưa, cũng không định ra ngoài nhìn xem, An Nhiên vén chăn lên giường, tắt đèn bắt buộc mình ngủ thiếp đi.

Khi Tô Dịch Thừa mở cửa đi ra đã hơn mười một giờ, buổi tối thư ký Trịnh gọi điện thoại nói ban ngày cậu ta chuẩn bị tài liệu sai rồi. Bận rộn cả đêm mới làm xong mọi chuyện cần thiết.

Tắm rửa thay quần áo ngủ ở phòng khách, khi cầm chìa khóa định mở cửa vào, thì phát hiện cửa phòng ngủ không khóa. Mở cửa đi vào, thấy An Nhiên đã nằm nghiêng ở trên giường, hô hấp ổn định, xa xăm mềm mại, như là đã ngủ say.

Cố gắng cho động tác của mình khẽ kháng hết sức, cũng không

bật đèn, mà mượn ánh trăng chiếu vào qua rèm cửa sổ để lén mò vén chăn lên giường. Dè dặt từng ly từng tí khẽ nâng đầu người trên giường lên, cánh tay đưa qua cổ cô, để như trước kia, cô gối đầu lên cánh tay mình. An Nhiên ở trên giường khẽ ưm một tiếng, sau đó liền trở mình lăn vào lòng anh. Cái đầu nhỏ cọ xát trong lòng anh, rồi như là tìm được ví trí thoải mái cho mình, an tâm ngủ đi, hô hấp cũng từ từ ổn định.

Tô Dịch Thừa nhìn người trong ngực, cười khẽ, sau đó cúi đầu hôn lên trán cô, làm xong đây hết thảy, mới nhắm mắt lại, hòa cùng hô hấp của cô ngủ thiếp đi. Chẳng qua là anh không biết, trong nháy mắt anh nhắm mắt lại, người trong lòng đột nhiên mở mắt ra, khóc miệng nở nụ cười giảo hoạt.

Quả nhiên là đã quen cái ôm của anh, quen độ ấm ban đêm của anh, một đêm này được anh ôm lấy, An Nhiên ngủ rất ngon, hầu như không tỉnh lại lần nào, ngủ một mạch đến hửng sáng.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, thấy cô tỉnh lại, nhếch mày lên nói: "sớm." Sau đó căn bản là không đợi An Nhiên phản ứng lại, đột nhiên lấn người lên, hôn lên môi cô.

An Nhiên giãy dụa vỗ vỗ anh, nhưng không đẩy được anh, cuối cùng để tùy anh hôn nồng nàn, rồi mới thở dốc buông cô ra.

Tựa vào trong lòng ngực anh, một lúc lâu mới bình ổn hơi thở, một tay An Nhiên đẩy anh ra, giả vờ tức giận nhìn anh, cả giận nói: "sao anh lại ở trong phòng! Không phải chúng ta đang chiến tranh lạnh sao!"

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay néo cái mũi cô, cười hỏi: "vậy tối hôm qua sao không đuổi anh xuống giường?" Đương nhiên là anh biết tối qua lúc anh đi vào cô cũng chưa ngủ!

"Em, em đang ngủ." An Nhiên nói, tức giận nhìn anh một cái nói: "làm sao em biết anh sẽ vô si lén vào như thế!"

"Phải không?" Tô Dịch Thừa cười tà mị, nhìn cô, đưa tay vén sợi tóc xòa xuống trán cô lên, vô tội nói: "anh tưởng là em cố ý để cửa cho anh."

An Nhiên tức giận nhìn anh một cái, tự nhiên sẽ không thừa nhận đúng là cô để cửa cho anh, mạnh miệng nói: "em mới không có."

Tô Dịch Thừa chỉ cười, không vạch trần cô. Sủng nịch sờ sờ đầu cô, vén chăn thức dậy, hôm nay phỏng chừng là anh phải bận bịu cả ngày, chín giờ sáng có hội nghị, tám rưỡi anh phải có mặt ở phòng làm việc, sau đó chuẩn bị tài liệu và công văn tham luận.

Khi ăn sáng Tô Dịch Thừa nói cho cô biết tối nay có thể mình sẽ về muộn, bữa tối tự cô phải lo liệu, không cần chờ anh. An Nhiên gật đầu, cô nhớ được lúc trước anh bảo hôm nay chỉ thị nhân sự sẽ được ban xuống, đoán là hôm nay anh phải bận rộn rồi.

Một số tin tức lúc nào cũng được truyền đi rất nhanh, rõ ràng bên này còn chưa xác định, mà bên ngoài mọi người đều đã biết. Lúc này An Nhiên vừa đến công ty, thả cắp công văn của mình lên bàn làm việc, còn chưa mở máy tính, bên kia Hoàng Đức Hưng đã tươi cười đi vào, nhìn An Nhiên, vội vàng chúc mừng: "An Nhiên a, nghe nói Tô trợ lý lên chức, thật là chúc mừng chúc mừng."

"Ách. Hôm nay vẫn kiện mới xuống, là lên hay xuống, bây giờ còn còn chưa xác định được." An Nhiên cười nhạt nói.

"Ha ha, nhất định thăng, nhất định thăng, bằng bản lĩnh và năng lực của Tô trợ lý, tuyệt đối không có vấn đề." Vẻ mặt Hoàng Đức Hưng chắc chắn nói.

An Nhiên chẳng qua là cười nhạt, gật đầu với ông ta: "vậy thì nhờ lời quý hóa của tổng giám rồi."

"An Nhiên, lúc nào cô về hỏi Tô trợ lý xem, xem phần thăng của công ty chúng ta đối với hạng mục ban khoa học kỹ thuật kia có lớn không?" Hoàng Đức Hưng nói ý.

Dù sao còn phải tiếp tục làm ở đây, cũng không tiện từ chối ông ta, An Nhiên chẳng qua là khẽ gật đầu, đồng ý: "lúc nào tôi sẽ hỏi chút xem." Có thể kéo dài thì kéo dài đi.

"Tốt tốt." Hoàng Đức Hưng vui vẻ gật đầu lia lịa, sau đó lại nói chuyện công việc với An Nhiên, rồi mới xoay người ra khỏi phòng làm việc của An Nhiên.

Buổi chiều An Nhiên và Trần Trừng cùng đi phòng bản mǎu, tiến độ bản mǎu đang rất thuận lợi, thậm chí còn nhanh hơn so với kế hoạch, như vậy An Nhiên liền yên lòng rồi, không cần sợ không kịp cuộc bình xét cuối cùng.

Vì biết tối nay Tô Dịch Thừa về muộn, cho nên cũng không vội về, cứ như vậy, ở trong phòng làm việc vẽ tranh quên cả thời gian, khi thu dọn đồ đạc trở về thì mới phát hiện ngoài cửa sổ trời đã tối đen. May mắn là nhà cũng cách công ty không xa, đi mấy phút đồng hồ là có thể về đến nhà.

Thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, cả đại sảnh im ắng, đèn đại sảnh vẫn sáng, máy tính của Trần Trừng vẫn mở, túi của cô ấy ở trên bàn làm việc, hiển nhiên lúc này chỉ có cô và Trần Trừng là còn chưa về.

Vốn là định ở trong phòng làm việc chờ cô ấy quay lại rồi cả hai cùng đi xuống cổng lớn, nhưng chờ mấy phút cũng không thấy cô ấy quay về, cuối cùng An Nhiên định bụng từ bỏ tự mình về trước.

Khi đang đợi thang máy, dường như An Nhiên thoáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nức nở từ bên kia hành lang. Nhìn mà, An Nhiên có chút hiểu kỳ đi về phía bên kia, tiếng khóc càng lúc càng to, càng ngày càng rõ, thậm chí nghe thanh âm này, An Nhiên còn cảm thấy có chút quen tai.

Đợi đến gần, ở chỗ rẽ cầu thang an toàn, rốt cuộc An Nhiên nhìn thấy người vừa khóc, vừa chịu đựng tâm tình của mình, mà người này không phải ai khác, chính là Trần Trừng.

An Nhiên đứng phía sau cô ấy một lúc lâu, cô cũng không phát hiện. An Nhiên đưa tay lấy giấy ăn cho cô ấy, lúc này Trần Trừng mới ngoanh đầu lại nhìn thấy người đứng phía sau, vội vàng lau dòng nước mắt trên mặt đi, lúng túng cười cười với An Nhiên, chỉ là nụ cười kia, còn khó coi hơn là khóc.

"Chị, chị Cố, chị còn chưa đi a."

An Nhiên gật đầu, đưa giấy ăn trong tay cho cô ấy. Khẽ hỏi: "xảy ra chuyện gì?"

Trần Trừng đưa tay nhận lấy, nhưng chỉ lắc đầu, không trả lời

câu hỏi của cô.

Cô ấy không nói, tất nhiên An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu, không nói gì.

Hai người trở lại đại sảnh, An Nhiên hỏi cô ấy đã về chưa, chỉ thấy Trần Trừng lắc đầu, nhàn nhạt nói mình còn có chút việc chưa làm xong, qua một lát nữa mới về.

An Nhiên gật đầu, tất nhiên sẽ không miễn cưỡng, chỉ là trước khi đi, không nhịn được quay đầu nhìn cô ấy, khẽ nói: "nếu thật sự có chuyện gì, đừng giấu trong lòng, nói ra, có lẽ tôi không giúp được gì, nhưng trong lòng mình cũng dễ chịu hơn."

Trần Trừng nhìn cô một lúc lâu, gật đầu, ánh mắt chợt lóe lên.

Về đến nhà, An Nhiên nấu cho mình chút mì coi như là đã thông qua bữa tối. Vừa ăn vừa khinh bỉ tài nấu nướng của mình, thật sự là không dám khen tặng. Phải công nhận là gần đây khẩu vị của cô đã bị Tô Dịch Thừa nuông chiều quá rồi, trước kia còn cảm thấy gom góp gì đó là có thể lót dạ qua loa, bây giờ thì một chút ăn cũng không vào. Mà nhớ tới bộ dạng của Tô Dịch Thừa lần nào cũng ăn rất nồng nhiệt, lại còn nước mì nóng cũng uống hết không dư một giọt, đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất anh, vì hành động của anh mà cảm thấy ấm áp diệu kỳ.

Cũng không ăn được bao nhiêu, cuối cùng thật sự là cảm thấy khó có thể nuốt trôi liền cho tất cả mì trong bát kia vào thùng rác. Không có Tô Dịch Thừa buổi tối dường như có chút vô vị, chán ngán ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, nhưng không biết đang xem cái gì, khi nữ diễn viên nào đó trên tivi khóc lê hoa đái vũ thì An Nhiên xem thế rồi ngủ thiếp đi.

"Ting toong — ting toong —"

An Nhiên là bị tiếng chuông cửa làm thức giấc, tiếng chuông cửa dồn dập liên tục vang lên, đánh thức An Nhiên từ trong giấc mộng.

Mơ hồ còn chưa kịp phản ứng, sững người ngồi một lúc lâu, trong đầu vẫn còn không tỉnh táo, trên màn ảnh đã sớm không nhìn thấy nữ minh tinh khóc lê hoa đái vũ nữa, hiện đang chiếu tin tức

nửa đêm.

"Ting toong —" thấy trong nhà vẫn có phản ứng, người ngoài cửa lại nhấn chuông cửa.

Lúc này An Nhiên mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã gần 12 giờ, cô không biết đã muộn thế này còn ai tới đây, vội vàng sửa sang lại bộ đồ ngủ hơi nhăn nhúm trên người mình, rồi mới đi về phía cửa nhà, qua màn hình nhìn thấy một người đàn ông dùi Tô Dịch Thừa đứng ngoài cửa, mà Tô Dịch Thừa nhíu chặt lông mày, như là rất khó chịu.

Thấy thế, An Nhiên vội vàng mở cửa ra, vừa mở cửa, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, rõ ràng là người nào đó uống quá nhiều, uống đến mức không tự về nhà được mà phải để người khác đỡ về.

"Phu nhân, trợ lý anh ấy —" thư ký Trịnh vừa mở miệng muốn nói, lại nghĩ tới cái gì, vội vàng sửa lời: "à không, hiện tại hắn là Tô phó thị trưởng rồi, phó thị trưởng tối nay rất vui vẻ, cho nên uống hơi nhiều."

An Nhiên gật đầu với người đàn ông kia, cô nhận ra anh ta, trước kia ngày cô và Tô Dịch Thừa đăng ký kết hôn đã gặp, sau lại biết được anh ta là thư ký của Tô Dịch Thừa, đi theo Tô Dịch Thừa hơn ba năm, coi như là trợ thủ đắc lực của anh.

"Mau vào đi." An Nhiên vội vàng nghiêng người đi để thư ký Trịnh dùi Tô Dịch Thừa đi vào phòng ngủ.

Đợi thư ký Trịnh đỡ Tô Dịch Thừa nằm lên trên giường xong, An Nhiên vội vàng vào bếp rót cho thư ký Trịnh chén nước: "nào, uống ngum nước đi."

Như là thật khát, nhận lấy cái chén liền một hơi uống hết. Thư ký Trịnh mặc dù cũng rất cao, nhưng so với Tô Dịch Thừa vẫn thấp hơn nửa cái đầu, người cũng hơi gầy hơn, Tô Dịch Thừa nhìn không béo, nhưng mà rất cường tráng, da thịt rắn chắc, đoán là do hằng ngày kiên trì tập thể dục buổi sáng, cho nên để thư ký Trịnh đưa anh về, đúng là có chút vất vả.

Nhin bộ dạng khát nước của anh ta, như là một chén không đủ, An Nhiên thử hỏi: "không thì tôi rót cho anh thêm một chén nhé."

Thư ký Trịnh vội lắc đầu, nói: "không cần không cần, thời gian không còn sớm, tôi sẽ không làm phiền nữa, hơn nữa bạn gái tôi còn đang chờ tôi ở dưới đây." Tối nay anh uống cũng không ít, đến khi tan tiệc, anh vừa định đón xe cho Tô Dịch Thừa về, đúng lúc bạn gái gọi điện tới, nói đang ở gần đó, hỏi anh tiệc đã tàn chưa, có muốn cùng về không, thế là anh liền bảo cô đến, rồi để cô ấy lái xe đưa Tô Dịch Thừa về, bây giờ cô ấy đang ở trong xe chờ dưới tầng đây.

"Như vậy a." Thời gian quả thật không còn sớm, An Nhiên gật đầu, cũng không lưu nữa, cười nói cảm ơn anh ta: "cám ơn anh đưa Dịch Thừa về, với cả thay tôi cảm ơn bạn gái anh."

Thư ký Trịnh cười ngây ngô gật đầu với cô, rồi mới xoay người rời đi. An Nhiên lễ phép đưa anh tới cửa, lúc này mới đóng cửa trở về phòng.

Trở lại phòng, thấy Tô Dịch Thừa nằm ở trên giường, giờ phút này đã hơi có tiếng ngáy. Tựu lượng của anh coi như không tệ, cho dù uống rượu say cũng sẽ không có hành động gì khác thường, cứ im lặng nằm ngủ như thế.

An Nhiên khẽ thở dài, tiến lên cởi tất ra cho anh, tháo cúc áo sơ mi, để anh hô hấp thuận hơn. Làm xong tất cả, An Nhiên mới xoay người đi vào phòng tắm mở chút nước nóng, cầm khăn, bưng nước đi ra, vắt nước, khẽ lau mặt và tay anh. Vừa lau vừa thầm: "đã bảo đừng uống rượu, chả nghe lời gì cả, lần này may là chỉ uống say, nếu còn tái phát bệnh dạ dày, anh xem em làm thế nào trừng phạt anh." Nói xong, đùa dai nhẹ nhàng lấy tay gõ gõ trán anh, Tô Dịch Thừa mơ màng có chút không vui cau mày lại, An Nhiên thè lè lưỡi đáng yêu, lúc này mới đứng dậy bưng nước quay ngược ra phòng tắm.

Mà An Nhiên không có phát hiện, trong nháy mắt cô xoay người, người trên giường vốn đang say đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt chứa tia giảo hoạt đạt được mục đích, nơi nào có chút men say chứ.

Ban đêm An Nhiên nằm cạnh anh, ngủ có chút không yên, vì

còn lo lắng nửa đêm anh không thoái mái, cô tỉnh để tiện chăm nom anh.

Mà Tô Dịch Thừa như là cũng không có biểu hiện khó chịu sau khi say rượu, an tĩnh nằm đó, khe khẽ ngáy, dường như ngủ say sưa.

An Nhiên nhắm mắt lại mơ màng thiếp đi, đột nhiên cảm thấy người trầm xuống. Mở mắt ra, chỉ thấy Tô Dịch Thừa vừa trở mình, đùi áp lên hai chân cô, tay ngang ngược khống chế thắt lưng cô, cố định người cô. Lúc này giống như con đười ươi bám chặt người cô.

An Nhiên bị anh ôm chặt, gần như là thở dốc, vỗ nhẹ vai anh: "Dịch, Dịch Thừa, anh tỉnh sao?"

Tô Dịch Thừa không đáp, chỉ rên lên mấy tiếng, vùi đầu trước ngực cô, tay dùng lực ôm cô chặt hơn nữa, bắp đùi chà xát cô, như có như không trêu chọc cô.

Cả người An Nhiên bị anh trêu chọc không khỏi nóng ran lên, đưa tay muốn đẩy anh, nhưng không bù được sức lực của anh, không khỏi có chút hoài nghi hỏi: "Tô Dịch Thừa, không phải là anh giả say đấy chứ!"

Tô Dịch Thừa vẫn nhắm hai mắt không nói lời nào, như là thực sự say rồi, đầu tiếp tục chà chà trước ngực cô, cách lớp áo ngủ còn tà ác cố ý dùng miệng hôn cô.

"Ù ——" Cả người An Nhiên rung lên, không khỏi nhạy cảm bật ra tiếng.

"Tô Dịch Thừa!" An Nhiên gần như là nghiến răng, đưa tay ra đỡ mặt anh để anh đối diện với mình, không phải là người này giả vờ say chứ!

Mượn cảm giác say, tay người nào đó cũng bắt đầu không an phận, không biết từ lúc nào đã len lén chui vào trong áo ngủ của cô, chuyển động trên da thịt trắng mịn như tơ của cô.

An Nhiên bị anh khiến cho luồng cuồng tay chân, một mặt cố định đầu anh để anh không có cơ hội chiếm tiện nghi, mặt khác tay anh lập tức di chuyển trên người cô, cô vừa bắt được tay anh,

đáng ghét là anh thế mà lại dùng chân chà xát cô, cứ tuần hoàn như thế, An Nhiên căn bản không phải là đối thủ của anh.

Thật là mấy lần hoài nghi có phải anh giả vờ say không, nhìn bộ dạng mờ mịt của anh, lại không phân biệt được là anh say thật hay giả say!

Tối hôm qua đúng là bị xé ra ăn vào bụng rồi, quần áo hai người rơi lả tả dưới mặt đất, dưới chăn, thân thể hai người dây dưa với nhau.

Khi tỉnh lại Tô Dịch Thừa còn ngủ, vầng sáng vàng nhạt xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng ngà rọi sáng cả gian phòng, khiến người ta như đặt mình vào một màn sương mù mờ mịt, có chút mộng ảo duy mỹ.

An Nhiên than nhẹ, nhìn gương mặt đang say ngủ như đứa bé kia, không khỏi đưa tay khẽ chạm lên mặt anh, cô biết tối qua anh căn bản là không say, chỉ là mượn rượu giở trò mà thôi, vì cô nhớ tối hôm qua khi mình không ngừng bị anh khiêu khích, người đàn ông này thật đáng ghét cố tình hỏi cô có tha thứ cho anh không, còn đáng giận là, chỉ cần đáp án của cô là phủ định, anh liền cố tình thay đổi phương pháp hành hạ cô, cho đến khi cô cầu xin tha thứ mới thôi.

Nghĩ tới, An Nhiên có chút tức giận, nhỏ giọng mắng: "đồ đếu, đồ lưu manh!" Sau đó khom người tiễn lên, há mồm cắn nhẹ lên cái mũi cao thẳng của anh.

Tô Dịch Thừa rên lên tỉnh lại, mở mắt ra, thấy khuôn mặt phóng đại trước mắt, chớp mũi truyền đến cảm giác ngứa ngứa, đột nhiên đưa tay vòng quanh thắt lưng cô, xoay người áp cô xuống phía dưới, khẽ hôn lên đôi môi xinh đẹp tuyệt trần của cô, trên mặt nở nụ cười thật to: "sớm!" Tâm tình rất tốt!

An Nhiên vẫn tức giận, nhỏ giọng mắng câu: "Đồ xấu xa, lưu manh." Sau đó tức giận xoay người cố ý không nhìn anh.

Tô Dịch Thừa cười to, cả người cố ý chôn ở cổ cô, há mồm khẽ cắn xuống bả vai mượt mà của cô, sau đó khẽ nói bên tai cô: "anh chỉ lưu manh với em thôi." Dưới chăn, hai người không một mảnh vải

dây dưa một chỗ, tay đang nắm bên hông cô kéo một cái, để thân thể hai người càng kề sát nhau.

An Nhiên chợt quay đầu, trừng to mắt nhìn anh, dưới chăn cô cảm giác được rõ ràng sự khác thường của anh, vội vươn tay muốn đẩy anh: “anh, anh xuống dưới.”

Tô Dịch Thừa nhìn cô, con ngươi đột nhiên trở nên thâm thúy, trong con mắt như là có hai ngọn lửa bốc cháy hừng hực, khẽ gọi bên tai cô: “An Nhiên.”

An Nhiên phát khóc, cơ thể cô vẫn còn đau nhức kịch liệt, thật sự không chịu được anh dày vò nữa, vội cầu xin: “Tô, Tô Dịch Thừa, em thực sự rất mệt mỏi, để em dậy có được không.”

Tô Dịch Thừa cười, đầu chôn ở cổ cô, mút sâu một hơi, thanh âm căng thẳng nói: “đừng động đây, cứ để anh ôm như vậy một lát.”

Nghe vậy, An Nhiên thật sự không dám lộn xộn rồi, cô đã từng tra tư liệu, hình như đàn ông vào buổi sáng là dễ dàng bị kích thích nhất, cô cũng không muốn ‘rước họa vào thân’.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc lâu, cảm giác được sự khác thường trên người anh từ từ tiêu tan, mới vỗ nhẹ anh, nói: “để, để em dậy.”

Không đợi Tô Dịch Thừa trả lời, lúc này điện thoại của An Nhiên đặt trên tủ đầu giường vang lên, Tô Dịch Thừa trở mình xuống khỏi người An Nhiên, đưa tay với cái di động cho cô, rồi mới xoay người xuống giường đi thẳng vào phòng tắm.

“Hô —” An Nhiên thở phào một cái thật dài, rồi mới nhấn nút nghe: “a lô.” Vừa nghe đối phương nói, An Nhiên bỗng đứng mở to mắt, tâm tình kích động: “cái gì, tại sao có thể như vậy!”

Điện thoại lúc sáng là Trần công gọi tới, ông ta nói phòng mẫu — sập!

Khi An Nhiên cấp tốc rửa mặt thay quần áo chạy đến nơi, thì thấy hiện trường hồn độn, trần nhà phòng mẫu rơi xuống, làm vỡ rất nhiều đồ đạc bên trong. Toàn bộ hiện trường nhìn vô cùng thảm. Mà điều duy nhất đáng ăn mừng là lần này không có người bị thương, nghe nói thời gian sụp đổ là vào buổi sáng, có hai người công nhân đi đến, còn chưa mở cửa đi vào, đã nghe thấy ‘ầm —’ một tiếng thật lớn, sau đó khi bọn họ chạy đến đây, mở cửa đi vào, hiện trường đã thành như bây giờ.

“Cố thiết kế, cô xem hiện tại phải làm sao bây giờ, thứ hai là thời gian nghiệm thu, như bây giờ, sửa chữa căn bản là không thể, dựa theo bản mẫu thi công lại một lần nữa thì thời gian không cho phép rồi!” Nhìn hiện trường bừa bộn này, Trần công căn bản là không dám hi vọng vào buổi nghiệm thu ngày thứ hai.

An Nhiên bình tĩnh nhìn một bê tông rơi từ trên trần xuống, còn có những cái bàn và thùng nước bị khối xi măng đập nát kia. Cho đến bây giờ trái tim An Nhiên vẫn còn đập rất mạnh, tiến lên, đưa tay sờ sờ những cái bàn bị đập hỏng kia, nhàn nhạt mở miệng: “tại sao có thể như vậy?”

“Tôi cũng không biết, theo lý mà nói tôi thi công cũng là dựa theo bản thiết kế, nếu là bản thiết kế không có vấn đề, như vậy thì tôi thi công —” vừa nói, Trần công đột nhiên cảm giác mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng, nhìn cô có chút lúng túng.

An Nhiên nhàn nhạt nhìn ông ta, không nói chuyện.

Người ta nói chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm, khi trở lại công ty, hầu như cả công ty đã đều biết chuyện phòng mẫu xảy ra vấn đề, thấy cô đi vào, cô bé tiếp tân lo lắng tiến lên: “chị Cố, chị không sao chứ.”

An Nhiên nhìn cô, có chút vô lực khẽ lắc đầu, nói: “không sao.”

Lúc này vừa vào đại sảnh, thấy Lăng Lâm nhìn có chút hả hê từ vị trí đứng lên đi về phía cô, cười nói: “a, tác phẩm thiết kế thế mà lại sụp đổ rồi, coi như cô là người đầu tiên ở công ty chúng ta đi?”

An Nhiên nhìn chăm chăm cô ta, chỉ nói: "trước khi nguyên nhân cụ thể còn chưa được điều tra rõ ràng, phiền cô nói chuyện chú ý một chút."

"A." Lăng Lâm cười lạnh nhìn cô: "vậy thì chúc cô may mắn, hi vọng kết quả điều tra được không phải là do bản thiết kế có vấn đề." Nói xong, xoay người trở lại vị trí của mình.

An Nhiên có chút mệt lè người trở về phòng mình, cũng vào lúc đẩy cửa đi vào thì gặp Tiểu Hiểu đi từ trong ra, nhìn thấy cô ta tỏ vẻ mặt cười như không cười. Nhìn cô, rồi lắc lư thân thể rời đi.

An Nhiên chán nản ngồi vào ghế, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, giờ phút này cả người vô cùng mệt mỏi, có loại uể oải khó tả.

Thế nào cô cũng không nghĩ ra, tại sao phòng mẫu lại đột nhiên sụp xuống! Cô vẫn không cho là bản thiết kế của mình có vấn đề gì, cũng không cho là Trần công thi công xảy ra chuyện gì, dẫu sao mấy ngày qua bọn họ luôn thảo luận với nhau, thậm chí thời gian cô ở phòng mẫu còn nhiều hơn so với ở phòng làm việc.

Ngoài bật dậy, mở ngăn kéo ra định bụng lấy bản vẽ ra xem xét lại một lần nữa, nhưng vừa mở ra mới phát hiện, bản thiết kế vốn đặt trong ngăn kéo lúc này thế nhưng không cánh mà bay rồi, căn bản là không tìm được!

Khi An Nhiên còn đang lục tung tìm kiếm bản thiết kế, thì cửa phòng chợt bị gõ vang, là cô bé tiếp tân, nói là Hoàng Đức Hưng bảo cô qua đó.

An Nhiên gật đầu, chính là ông ta không tìm, cô cũng định qua đó, sự cố lần này, tất nhiên là phải khai báo, đối với công ty, đối với hạng mục, đối với mình, đều cần cả.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, liền gọi lại cô bé tiếp tân đang chuẩn bị rời đi: "đợi đã, Trần Trừng ở bên ngoài sao?" Cô quay về dường như là không nhìn thấy cô ta. Mà phòng mẫu xảy ra chuyện lớn như thế, vừa rồi cô ở hiện trường gần một tiếng đồng hồ cũng không thấy cô ta qua đó.

"Ach." Cô bé tiếp tân ngắn người, cố gắng nhớ lại, lắc đầu nói: "hôm nay em nhớ là chưa nhìn thấy cô ấy, không phải là cô ấy đến

muộn chút?"

An Nhiên trong lòng trầm xuống, như là có dự cảm không tốt nào đó, thật ra thì cô rất thường thức Trần Trừng, cô ta đúng là có thiên phú thiết kế, ý kiến rất đặc biệt, thậm chí cô còn nghĩ đến sẽ cất nhắc cô ta, hẳn là không tới hai năm, chắc chắn tích lũy công việc của cô ta còn vượt xa mình nghĩ. Chỉ là, cô nghĩ sai rồi sao?

Đứng dậy sải bước ra khỏi phòng làm việc, dừng lại trước chỗ của Trần Trừng.

Đưa tay gõ cửa: "cốc cốc cốc."

Trong phòng làm việc, Hoàng Đức Hưng cất giọng: "vào đi."

An Nhiên đẩy cửa đi vào, Hoàng Đức Hưng ngồi ở phía sau bàn làm việc, ngẩng đầu thấy cô đi vào, chân mày khẽ nhíu lại, nhàn nhạt nói: "ngồi đi."

Kéo cái ghế trước bàn làm việc của ông ta ra rồi ngồi xuống.

Hoàng Đức Hưng ngồi dựa vào ghế dựa, nhìn chằm chằm An Nhiên, mở miệng nói: "vừa rồi tôi tới hiện trường thi công rồi, làm sao lại biến thành như vậy, có thể giải thích cho tôi chứ?"

An Nhiên cúi thấp đầu, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Đức Hưng, cười khổ nói: "chuyện này do tôi chịu toàn bộ trách nhiệm đi."

Hoàng Đức Hưng nhíu nhíu mày, hỏi: "nói như vậy, cô thừa nhận là bản thiết kế của cô có vấn đề?"

"Không." An Nhiên lắc đầu, "về bản thiết kế, tôi rất có lòng tin nó tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề." Tỷ lệ bản vẽ đã phải trải qua tính toán tỉ mỉ của cô, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề, nói cho cùng là kiến trúc, sau này cung cấp nơi cư trú cho người ta, lơ đãng một cái là xảy ra sự cố, bản thiết kế chuẩn xác là thái độ và trách nhiệm cơ bản nhất nên có.

"Vậy nếu không phải là vấn đề của bản thiết kế, thì làm sao nói trách nhiệm do gánh chịu?" Hoàng Đức Hưng hỏi.

An Nhiên cười khổ, nhàn nhạt mở miệng: "cho dù không có sự cố lần này, tôi cũng phải khai báo rõ ràng về hạng mục này, vì bản vẽ, biến mất rồi." Một nhà thiết kế lại làm mất bản vẽ của mình, còn có chuyện gì buồn cười hơn sao?

Cô không xác định có đúng là bản vẽ bị Trần Trừng cầm đi không, bởi vì vừa rồi cô gọi điện thoại cho Trần Trừng, Trần Trừng không nhắc máy.

"Cái gì!" Hoàng Đức Hưng khiếp sợ nhìn cô: "bản vẽ, bản vẽ không phải là ở chỗ cô sao, sao lại biến mất?"

An Nhiên lắc đầu, có chút vô lực nói: "tôi không biết, tôi để ở ngăn kéo của phòng làm việc, nhưng mà vừa rồi lúc muốn tìm, đã không tìm được."

"Bị ăn cắp rồi?" Hoàng Đức Hưng hỏi.

Ngẩng đầu nhìn ông ta, nói: "Trần Trừng biến mất."

Hoàng Đức Hưng nhíu nhíu mày, hiển nhiên là bất ngờ với chuyện này: "cô nghi ngờ phòng mẫu sập và bản vẽ bị trộm liên quan đến Trần Trừng?"

"Tôi không biết, tôi không có chứng cứ. Hơn nữa hiện tại tôi cũng không tìm được Trần Trừng, tôi không cách nào xác nhận hai chuyện này có thật sự liên quan đến cô ta hay không." An Nhiên nói thật, chuyện không xác định cô sẽ không mở miệng nói bừa, cho dù trong lòng hoài nghi, nhưng mà cuối cùng cũng không có chứng cứ.

Hoàng Đức Hưng im lặng, một lúc lâu mới mở miệng nói, "An Nhiên, cô phải hiểu rõ tầm quan trọng của hạng mục này đối với công ty chúng ta, lúc đầu tôi phải chịu áp lực mới tranh được cho cô dự án này, tôi biết cô có ý tưởng và thiên phú với thiết kế, hơn nữa cô làm rất tốt, nhưng mà đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là công ty chúng ta phải đoạt được dự án này, bởi vì đó là mục tiêu trọng tâm nửa năm sau của chúng ta, nhưng bây giờ chuyện lại ra thế này, cô bảo tôi ăn nói thế nào với hội quản trị đây."

An Nhiên nhìn ông ta, mở miệng hỏi: "tổng giám muốn tôi làm thế nào?"

Hoàng Đức Hưng nhìn cô, một lúc lâu mới mở miệng nói: "cô cũng biết, mặc kệ là vì sao lại xảy ra chuyện này, kết quả đã thế này, cho dù thực sự là Trần Trừng trộm bản thiết kế rồi, lại còn

động tay động chân vào phòng mẫu, những điều này không quan trọng, quan trọng là dự án này nhất định là vô duyên với chúng ta rồi, tất cả cố gắng trước kia của chúng ta đã uổng phí cả rồi."

An Nhiên không nói lời nào, chỉ nhìn nhạt lảng nghe.

Hoàng Đức Hưng tiếp tục nói: "nguyên nhân xảy ra sự cố công ty sẽ tìm người điều tra, về nhận định trách nhiệm đối với sự cố cũng là chuyện sau khi điều tra ra, hiện tại quan trọng nhất vẫn là làm thế nào để xoay chuyển cục diện này." Nói xong, lại nhìn cô, tiếp tục nói: "dự án trang viên thể thao này vốn là trọng tâm công việc sáu tháng cuối năm của chúng ta, bây giờ như thế, phòng mẫu bị phá hủy, bản thiết kế đã đánh mất, giờ có nghĩ cách tu bổ cũng vô ích rồi. Dù cho chúng ta không muốn bỏ cũng phải bỏ qua. Như vậy, không có cách nào ăn nói với phía hội đồng quản trị, nhưng mà nếu thực sự phải ăn nói, thì cũng không phải là không được, có lẽ chúng ta còn có biện pháp khác." Khi đang nói chuyện, Hoàng Đức Hưng nhìn chằm chằm An Nhiên, ánh mắt kia có thâm ý khác.

An Nhiên tiếp lời ông ta hỏi: "tổng giám chỉ là biện pháp gì."

Hoàng Đức Hưng cười, nhìn cô nói: "An Nhiên, cô biết tôi muốn nói gì, nếu cô có thể ở trước mặt Tô trợ lý, a, không đúng, hiện tại hắn là Tô phó thị trưởng giúp công ty chúng ta đoạt được mấy hạng mục quan trọng của ban khoa học kỹ thuật, tôi nghĩ hội đồng quản trị sẽ không nói một lời nữa."

An Nhiên không nói chuyện, chỉ nhìn ông ta chằm chằm. Lần đầu tiên cảm thấy gả cho Tô Dịch Thừa còn có điểm tốt như thế, mặc một sai lầm có tính kỷ luật như thế mà vẫn còn có thể dùng phương thức này để cứu vãn, thật không biết là nên khóc hay nên cười!

Hoàng Đức Hưng nhìn ra sự phân vân của cô, về chuyện này, An Nhiên chưa từng trực tiếp đáp lại ông ta, luôn tránh, không có ý giúp đỡ. Ông cũng không ép cô, chỉ thản nhiên nói: "cô cứ suy nghĩ kỹ đi, thật ra thì cô cũng biết rõ, coi như là đấu thầu thật sự, công ty chúng ta cũng có thực lực giành được, làm như thế này chỉ là cho có sự đảm bảo thôi."

An Nhiên cũng không đáp, chỉ gật đầu, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng.

Lại trở về phòng làm việc của mình, An Nhiên vô lực ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, mà lúc này Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới, cầm điện thoại di động lên nghe: "a lô."

Như là nghe ra sự khác thường trong giọng nói của cô, Tô Dịch Thừa hỏi: "công việc xảy ra vấn đề rồi?"

An Nhiên khẽ gật đầu, một lúc lâu mới phản ứng lại, đột nhiên có chút bùi ngùi, không khỏi hỏi: "Tô Dịch Thừa, anh nói xem nếu em về nhà cho anh nuôi, thì thế nào?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, không hỏi nguyên nhân, chỉ vừa cười vừa nói: "được."

An Nhiên cũng cười, đây là câu nói hay nhất mà hôm nay cô nghe được. Sau khi cười xong, An Nhiên hơi nghiêm túc mà thật tình mở miệng: "Tô Dịch Thừa."

"Anh đã từng nói anh thích em gọi anh là Dịch Thừa chưa?" Bên kia điện thoại, Tô Dịch Thừa trịnh trọng nói.

An Nhiên bị giọng nói nghiêm nghị của anh khiến cho buồn cười, gật đầu trả lời: "anh từng nói rồi."

"Vậy em còn định cứ lấy họ ra mà gọi chồng mình thế sao?" Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại.

An Nhiên cười khẽ, nhàn nhạt, nhưng cũng là phát ra từ đáy lòng, một lúc lâu, mới khẽ gọi: "Dịch Thừa." Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, không tự nhiên như khi ra ngoài với anh trước kia, mà có chút không quen, thậm chí hơi ngượng ngùng.

Ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cười khẽ, đáp lại nói: "ừ." Trong thanh âm có thể dễ dàng nghe ra được lúc này tâm tình của anh không tệ, không, phải nói là rất tốt.

Sau khi cười khẽ, An Nhiên lại quay lại chủ đề vừa rồi, ý cười trên mặt biến mất, chỉ nhàn nhạt mở miệng, "nếu mà em bảo anh lấy việc công làm việc tư, anh có làm không?"

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa sững sốt, một lúc lâu mới khẽ hỏi ngược lại: "em sẽ làm thế sao?"

An Nhiên cười nhẹ, lắc đầu nói: "em không biết." Cho dù bây giờ đã tới bước này, cô vẫn không muốn mở miệng yêu cầu Tô Dịch Thừa vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp gian lận trong việc đấu thầu, công bằng chính trực vẫn luôn là nguyên tắc số một của cô, nếu không cô đã không phải lần lượt, từ chối Hoàng Đức Hưng hết lần này đến lần khác rồi.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cũng cười, nhàn nhạt mở miệng, nói: "đã không, vậy em còn hỏi làm gì." Đây không phải là làm điều thừa sao.

"Em cho là anh sẽ nói được." An Nhiên đùa vui nói.

Bên kia Tô Dịch Thừa im lặng một lát, mở miệng nói: "An Nhiên, có chuyện gì thì nói cho anh biết, được không?"

An Nhiên ngẩn người, mới nhàn nhạt mở miệng, nói thật nhỏ: "công việc xảy ra chút vấn đề, khiến em đột nhiên thấy mệt mỏi." Cô đột nhiên cảm thấy thật ra thì mình làm người rất thất bại, hình như trừ một người bạn là Lâm Lệ ra, hầu như cô không còn có bạn bè thân thiết nào khác nữa. Thật ra thì cô rất thường thức Trần Trừng, lại không ngờ sẽ thế này, thậm chí cô không biết tại sao cô ta lại làm như thế, theo lý thuyết, với tư cách là một người mới, không để cô ta vẽ bẩn vẽ hơm nửa năm như người khác, mà trực tiếp cho cô ta tham gia vào một hạng mục lớn như thế, tương đương với cho cô ta không gian để phát huy bản thân. Thế nhưng mà tất cả đều khác xa với suy nghĩ của cô.

"Nếu mà mỏi mệt, anh không ngại em quay về cho anh nuôi, tiền tích góp của anh hẳn là có thể đủ để em khỏi cần đi làm cả đời, đương nhiên, không thể phung phí." Tô Dịch Thừa nói, giọng điệu chắc chắn thật tình.

An Nhiên nghe mà ấm áp trong lòng, như là biết phía sau luôn có một người đàn ông làm hậu thuẫn cho cô, sau này cô làm cái gì cũng không sợ rồi, cười nhạt đương nhiên nói: "khỏi cần anh nói em cũng biết, em không hề có ý khách sáo với anh."

"Được." Tô Dịch Thừa cười đáp lại, hai người lại nói chuyện điện thoại thêm một lát, cho đến thư ký Trịnh đi vào báo cho anh phải

vào họp rồi, lúc này hai người mới cúp máy.

Có đôi khi chính là như vậy, rất nhiều chuyện tới dồn dập, thi nhau tới, thậm chí không có chút thời gian rảnh ra cho người ta chuẩn bị.

Khi nhận được điện thoại nói Lâm Tiểu Phân phải nhập viện là vào buổi trưa, người gọi đến là bác Trương, đồng nghiệp của Lâm Tiểu Phân, bà nói Lâm Tiểu Phân đang làm việc thì đột nhiên ngất đi, hiện tại đã được đồng nghiệp trong công ty đưa tới bệnh viện rồi.

An Nhiên bỗng chốc luống cuống, một lúc lâu mới từ từ tỉnh táo lại, xách túi chạy tới bệnh viện, ngay cả Hoàng Đức Hưng gọi cô ở cửa công ty cô cũng không nghe thấy.

Khi chạy đến bệnh viện Lâm Tiểu Phân còn đang ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ vẫn đang kiểm tra cho bà, những đồng nghiệp khác của Lâm Tiểu Phân đã quay về công ty tiếp tục làm việc rồi, chỉ có bác Trương ở lại bệnh viện chờ người nhà của Lâm Tiểu Phân tới.

An Nhiên chậm rãi chạy từ ngoài vào, nhìn thấy bác Trương ngồi trên ghế nhựa ngoài phòng cấp cứu, hỏi vội: "bác Trương, mẹ cháu làm sao rồi? Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên bà ấy lại ngất đi?" Câu hỏi liên tiếp đã phô bày ra sự căng thẳng và lo lắng của cô lúc này.

Bác Trương kéo tay cô, động viên: "An Nhiên cháu bình tĩnh một chút, bác sĩ còn chưa ra ngoài, mẹ cháu không sao, đừng lo lắng."

"Bà, bà ấy đột nhiên sao lại ngất, sức khỏe bà vốn không tệ." An Nhiên quỳnh lện đến phát khóc.

Bác Trương vỗ về cô, kéo An Nhiên ngồi xuống một ghế nhựa bên cạnh, nhẹ giọng an ủi: "sẽ không có chuyện gì, yên tâm đi."

An Nhiên chôn đầu vào trong lòng bàn tay, một lúc lâu mới ngẩng đầu, hỏi bác Trương: "bác Trương, cha cháu đâu?"

"À, lúc Tiểu Phân vừa ngất xiu bác gọi cho ông ấy trước, nhưng mà ông ấy đang trên lớp không nghe máy, vừa rồi bác đã gọi lại báo cho ông ấy rồi, hiện tại hắn là đang trên đường đến bệnh viện." Bác Trương nói.

An Nhiên gật đầu, cau mày, quay đầu lo lắng nhìn phòng cấp cứu được ngăn cách bởi tấm rèm kia.

"Xoạt ——"

Lúc này tấm rèm vải phòng cấp cứu được kéo ra, bác sĩ mặc áo blue đi từ trong ra, vừa tháo khẩu trang, vừa nhìn An Nhiên nói: "cô là người nhà của bệnh nhân Lâm Tiểu Phân?"

An Nhiên vội vàng gật đầu, hỏi vội: "đúng đúng đúng, tôi là con gái bà, bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, mẹ cô không có chuyện gì, trong khoảng thời gian này chắc là mệt mỏi quá nên mới nhất xiu." Bác sĩ nói, quay đầu lại liếc nhìn phòng cấp cứu, tiếp tục nói: "nhưng mà tôi đề nghị các cô ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, tiến hành kiểm tra toàn thân, dù sao bệnh nhân cũng không còn trẻ rồi."

Nghe được ông ta nói mẹ cô không có chuyện gì An Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu nói: "được, tất cả nghe theo sự sắp xếp của bệnh viện đi." Mẹ cô quả thật cũng có tuổi rồi, khám toàn thân đúng là cần thiết. Nếu không biết đâu lần sau lại tự dựng ngất xiu, thế đúng là dọa người rồi.

Lúc này trong phòng cấp cứu, Lâm Tiểu Phân đã tỉnh lại, nhưng mà vẻ mặt rã rời, quay đầu nhìn một lúc lâu, mới hỏi: "đây là đâu?"

Cô y tá bên cạnh mỉm cười nói với bà: "cô, đây là bệnh viện, vừa rồi cô ngất xiu, cho nên được đưa đến bệnh viện."

Lâm Tiểu Phân nhíu nhíu mày, cố gắng nhớ lại, bà chỉ nhớ rõ mình đang bận rộn đối chiếu sổ sách, bất thình lình đầu ù lên, rồi cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cái gì cũng không nhớ nữa.

"Mẹ." An Nhiên từ bên ngoài đi vào, nhìn Lâm Tiểu Phân, có lẽ là sau khi sợ hãi, lỗ mũi ê ẩm, hốc mắt nóng lên.

"An Nhiên!" Lâm Tiểu Phân có chút bất ngờ, nhìn cô, hỏi: "sao con ở đây?"

"Mẹ còn nói, mẹ làm con sợ muốn chết." Nói xong, nước mắt trong hốc mắt không kiềm được rơi xuống, thật sự là dọa cô, vừa rồi nhận được điện thoại của bác Trương, chính cô cũng không rõ làm sao mình tới được.

"Ai, Tiểu Phân a, cô không có chuyện gì là tốt rồi, vừa rồi cô làm cả văn phòng sợ hết hồn, bây giờ vẫn còn hãi hùng." Bác Trương cũng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bà tinh lại, coi như là yên tâm lại.

Lâm Tiểu Phân có chút ngại ngùng nói: "ngại quá, làm phiền mọi người."

"Cô xem đây là nói gì rồi, cô không sao là tốt rồi." Nói xong, giơ tay lên nhìn đồng hồ tay một chút, nói: "được rồi, cô đã không sao, An Nhiên cũng đã tới, tôi đây về trước đã, về báo cho các bà ý tin tức của cô, hắn là đang lo lắng cho cô lắm đây."

Lâm Tiểu Phân gật đầu: "thay tôi cảm ơn mọi người."

Bác Trương khoát khoát tay, nói: "tự cô phải chú ý nghỉ ngơi, những thứ khác đừng lo nghĩ, công việc của cô tôi sẽ làm thay cho." Nói xong lại quay đầu nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, chăm sóc mẹ cháu cẩn thận."

An Nhiên gật đầu, đứng dậy muốn tiễn bà: "bác Trương, cháu đưa bác ra ngoài."

"Được rồi, cháu không cần đưa, bác cũng không phải không biết đường." Bác Trương thằng thắn nói: "cháu cứ ở lại cùng với Tiểu Phân đi." Nói xong trực tiếp xoay người đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Đến khi trong phòng cấp cứu chỉ còn lại có An Nhiên và Lâm Tiểu Phân, An Nhiên vẫn có chút không yên lòng hỏi: "mẹ, mẹ có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Lâm Tiểu Phân cười cười, vỗ vỗ tay cô, nói: "không sao, không hề khó chịu, đừng lo lắng."

"Vậy—" An Nhiên còn muốn nói gì, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi đầy lo lắng của Cố Hắng Văn từ ngoài phòng cấp cứu: "Tiểu phân, Tiểu phân?"

"Là cha." An Nhiên đứng dậy đi ra ngoài, thấy Cố Hắng Văn nôn nóng đứng ở bên ngoài, trên mặt tràn ngập lo lắng và bất an.

"Cha." An Nhiên gọi, đi về phía ông.

Cố Hắng Văn xoay người, lúc này mới thấy An Nhiên ở phía sau:

"mẹ con đâu, bác sĩ nói thế nào, sao lại đột nhiên ngất xỉu?"

"Bác sĩ nói có thể là mẹ mệt nhọc quá nên ngất, không sao. Nhưng mà để nghị chúng ta ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày, ngoài ra còn tiến hành khám toàn thể tì mỉ lại." An Nhiên tường thuật lại.

Nghe vậy, Cố Hắng Văn mới yên tâm lại, hỏi: "mẹ con đâu?"

An Nhiên dẫn ông tới bên cạnh Lâm Tiểu phân, thấy ông nhìn mẹ cô lúc lâu, nhưng không nói một câu, cuối cùng, ngồi xuống mép giường, đưa tay cầm thật chặt tay bà, thấp giọng nói: "không sao là tốt rồi." Lời này nói với bà, cũng là nói với chính mình.

Ba người ở phòng cấp cứu không bao lâu thì cô y tá đã sắp xếp xong phòng khám, tới dẫn bọn họ đến phòng khám.

Để cho Cố Hắng Văn đi phòng khám với Lâm Tiểu Phân, còn An Nhiên thì giấy tờ đi làm thủ tục nhập viện cho Lâm Tiểu Phân, nhân tiện đến siêu thị cạnh bệnh viện mua chút đồ dùng sinh hoạt.

Đến khi An Nhiên làm xong thủ tục nhập viện chuẩn bị đi ra siêu thị, vừa mới tới cửa, đột nhiên bị người gọi lại.

"Cố An Nhiên?"

An Nhiên nghi hoặc quay đầu lại, thấy phía sau là một người đàn ông có vóc người trung bình, mặc áo phục màu đen, đầu tóc chải chuốt chỉnh tề, lúc này đang đứng nhìn cô, như là rất bất ngờ.

An Nhiên nhìn chằm chằm anh ta, suy nghĩ kỹ một hồi lâu mới nhận ra người đàn ông trước mắt này, đây chẳng phải là cực phẩm nam nhân mà hồi đó cô đi xem mắt – Lâm An Kiệt đó sao!

Chương 107: Chiếc nhẫn

Lâm An Kiệt có chút bất ngờ khi gặp phải Cố An Nhiên ở bệnh viện.

Thật ra thì sau khi gặp gỡ Cố An Nhiên, anh ta cũng lần lượt xem mắt mấy nữ sinh, đều trẻ tuổi hơn Cố An Nhiên, có xinh đẹp

hơn, có không xinh bằng. Trẻ hơn và xinh hơn An Nhiên thì công việc lại không tốt, chỉ là một viên chức nho nhỏ, hộ khẩu là ở ngoại ô, người có công việc tốt hơn, ổn định hơn, nhưng mà lại không xinh đẹp như An Nhiên, thế nào cũng thấy không hợp, quay đi quay lại chỉ thấy Cố An Nhiên là tổng hợp các điều kiện vượt trội nhất.

Không ngờ hai người còn có thể gặp mặt ở đây, gần đây trong nhà thúc giục mau chóng, có lẽ Cố An Nhiên này là đối tượng kết hôn vừa vặn nhất, mặc dù tính cách có chút bảo thủ cùng lớn tuổi, nhưng công việc danh giá, người cũng xem như xinh đẹp.

Gặp phải Lâm An Kiệt ở nơi này cũng khiến An Nhiên có chút bất ngờ, nhưng mà trước đây từng có chuyện không thoả mái, An Nhiên cũng không có thiện cảm với người này. Chỉ khẽ gật đầu với anh ta.

Quyết định chú ý rồi, Lâm An Kiệt đi về phía cô, lôi kéo làm quen nói: "Thật trùng hợp a, đến thăm người?"

An Nhiên cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh ta, lấy cớ nói: "Xin lỗi, tôi còn có việc, đi trước."

"Hả, An Nhiên, cô chờ một chút." Thấy cô muốn đi, Lâm An Kiệt vội vàng gọi.

"Xin hỏi còn có chuyện gì sao?" An Nhiên có chút không kiên nhẫn nói, giọng nói lạnh đạm, vẻ mặt xa cách, hễ là người có mắt đều nhìn ra sự không vui trên mặt cô lúc này.

Nhưng mà Lâm An Kiệt cũng không phải là người bình thường, anh ta như là cực phẩm, thậm chí vô cùng tự luyến, cảm giác mình rất siêu việt.

Cười nói với An Nhiên: "trước đây tôi nghĩ mọi người có chút hiểu lầm nhỏ, lần trước là tôi quá kích động rồi, đừng để trong lòng."

Nghe vậy, An Nhiên nhàn nhạt nhìn anh ta, mặt không chút thay đổi nói: "chuyện đã qua, tôi đã không nhớ rõ rồi." Nếu hôm nay anh ta không gọi cô lại, thì cô căn bản là không nhận ra anh ta, có một số việc căn bản là không có ý nghĩa, cho nên cô sẽ không

tổn công đi nhở.

Nhưng mà câu trả lời của cô như thế hiển nhiên đã khiến Lâm An Kiệt hiểu lầm, tưởng là cô cũng có ý với mình, vội vàng cười nói: "Cô còn chưa có đối tượng sao, thật ra thì trong khoảng thời gian này tôi cũng xem mắt mấy người, nhưng mà quay đi quay lại tố chất cũng không cao, tôi cảm thấy được chúng ta có thể thử lại với nhau."

An Nhiên thoáng cái sững sốt, mới nghe ra ý anh ta, người đàn ông này có phần quá khôi hài đí, anh ta lấy đâu ra tự tin cho là qua chuyện lần trước người khác còn có thể tiếp nhận anh ta?

"Xin lỗi, tôi đã kết hôn, tôi nghĩ anh tìm sai người rồi." An Nhiên nhìn anh ta một cái, xoay người liền muốn rời đi.

Lâm An Kiệt sững sốt, lại thấy tay cô trống không, cười: "tôi biết cô vào cái tuổi này đúng là sốt ruột muốn kết hôn rồi, đó cũng không thành vấn đề, tôi không ngại chúng ta lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để gặp gỡ."

Dựa lưng về phía anh ta, An Nhiên vô lực đảo cặp mắt trăng dã, người đàn ông này không khỏi quá đề cao bản thân sao.

Thấy cô không nói, Lâm An Kiệt cho là bị mình nói trúng, tiếp tục nói: "mặc dù cô có công việc không tồi, coi như là xinh đẹp, nhưng mà hơi lớn tuổi một chút, có lẽ mấy năm trước còn có thể đòi hỏi cao hơn, nhưng mà bây giờ cô đã gần ba mươi rồi, hơn nữa phụ nữ già nhanh hơn đàn ông, mà đàn ông càng già càng hấp dẫn, cho nên những kẻ giàu có kia mới tìm người trẻ tuổi khéo nỡi, già như cô thế này thì quá xấu hổ rồi." Nói rồi đi về phía cô: "mặc dù điều kiện của tôi không tính là quá tốt, nhưng mà có nhà có xe ở Giang Thành cũng không tính là quá kém, tôi không để ý tuổi tác của cô, bởi vì tôi coi trọng bản chất, bề ngoài mười mấy năm sau còn không như thế chứ. Nếu cô muốn mau chóng kết hôn thì cũng không có vấn đề gì, bởi vì lúc đầu chúng ta xem mắt chính là để gấp rút kết hôn đí, sớm muộn đều giống nhau, cô nói đúng không."

An Nhiên thật sự bị sự tự tin mạnh mẽ của anh ta đánh bại: "thật xin lỗi Lâm tiên sinh, vừa rồi anh không nghe thấy tôi nói đã

kết hôn rồi sao?"

"Cô không đeo nhẫn kết hôn." Lâm An Kiệt nhìn cô chăm chăm nói, khẳng định chắc chắn cô còn chưa kết hôn.

An Nhiên sững sốt, cúi đầu nhìn tay mình một chút, quả thật không có nhẫn cưới, bởi vì hồi đó kết hôn với vàng, cô và Tô Dịch Thừa căn bản không chuẩn bị nhẫn cưới, dần dà cũng quên mất, vẫn chưa đi mua nhẫn cưới về đeo.

"Nhưng mà cô ấy đã có chồng." Vào lúc An Nhiên đang hoảng hốt, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói nam tính trầm thấp giàu từ tính.

Nghe vậy, Lâm An Kiệt ngẩng đầu, thấy Tô Dịch Thừa đi tới từ phía sau An Nhiên, cực kỳ tự nhiên khoác vai cô, nhàn nhạt nhìn anh ta, cúi đầu ôn nhu nhìn An Nhiên, hỏi: "sao lại tới bệnh viện?"

An Nhiên sững sờ nhìn anh, hơi bất ngờ anh xuất hiện lúc này: "sao anh lại ở đây?"

"Gần đây Trương thư ký có chút không khỏe, nằm viện này, cho nên nhân giờ nghỉ trưa đến đây thăm ông ấy." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nói, đưa tay vén vén sợi tóc tán loạn của cô.

Mà nhìn lại Lâm An Kiệt bên cạnh, đã sớm khiếp sợ không nói ra lời, cả người nhìn trừng trừng Tô Dịch Thừa, anh ta nhận ra Tô Dịch Thừa, bởi vì thỉnh thoảng Tô Dịch Thừa sẽ xuống cơ sở khảo sát, mà anh còn từng tiếp đón anh! Chỉ là thế nào anh cũng không ngờ được anh lại là ông xã của Cố An Nhiên!

Một lúc lâu Lâm An Kiệt mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Tô Dịch Thừa lúng túng cười: "Tô, Tô trợ lý."

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt nhìn anh ta, cũng không mở miệng, thư ký Trịnh bên cạnh đã đi lên, nhìn Lâm An Kiệt cười lạnh tốt bụng nhắc nhở: "hiện tại hắn phải gọi là Tô phó thị trưởng mới đúng."

Lâm An Kiệt run lên, khóe miệng co quắp, nụ cười kia còn khó coi hơn khóc.

Tô Dịch Thừa căn bản là không nhìn anh ta, càng không rảnh đáp lại anh ta, nhìn An Nhiên hỏi: "sao em đến bệnh viện? Thân thể không thoải mái?"

An Nhiên lắc đầu, lúc này mới lên tiếng: "là mẹ, khi đang làm việc thì đột nhiên ngất xỉu."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, hỏi: "mẹ thế nào rồi?"

An Nhiên cười cười với anh: "bác sĩ nói chẳng qua là mệt mỏi, cũng không có gì đáng ngại, nhưng mà để an toàn, giữ mẹ lại bệnh viện theo dõi mấy ngày, thuận tiện tiến hành kiểm tra toàn thân."

Nghe vậy, lúc này Tô Dịch Thừa mới nới lỏng chân mày, nói: "anh cùng em đến thăm mẹ đi."

"Em định đến siêu thị mua chút vật dụng sinh hoạt cho mẹ." Cơ bản nhất cần có khăn mặt cậu thau gì đó.

Tô Dịch Thừa gật đầu, nói: "anh đi cùng em." Lại xoay người, dặn dò thư ký Trịnh bên cạnh: "nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, chiều nay tôi sẽ không đến phòng làm việc rồi, mặc khác cậu cũng cần chú ý chuyện mời thầu, thông báo cho bọn họ, mười giờ sáng mai chúng ta mở cuộc họp nhỏ."

Thư ký Trịnh gật đầu, trịnh trọng trả lời: "được, tôi biết rồi."

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta, không nói gì thêm nữa, xoay người dắt tay An Nhiên đi đến siêu thị ngoài bệnh viện.

Khi hai người xách đồ từ đồ lai từ siêu thị trở lại phòng bệnh thời điểm, Cố Hắng Văn ngồi ở trước giường bệnh đang nói gì đó với Lâm Tiểu Phân, thấy bọn họ đi vào, vội vàng ngậm miệng, như là sợ bị An Nhiên nghe được.

Lại nhìn đến Tô Dịch Thừa bên cạnh An Nhiên, hai người đều sững sốt, Lâm Tiểu Phân nhìn An Nhiên trách cứ, nói: "sao con còn gọi a Thừa tới, mẹ không sao rồi. A Thừa bận bịu như thế, bỏ đi thế này mang tiếng đó."

"Đúng vậy a, An Nhiên, chúng ta không thể làm chậm trễ công việc của Dịch Thừa." Cha Cố cũng nói như thế. Từ khi hai nhà ăn cơm với nhau lần trước, bọn họ mới biết Tô Dịch Thừa cẩn thận không phải là đi làm ở công ty kinh doanh nào đó, mà là thuộc ban lãnh đạo trẻ tuổi của thị ủy, được coi là quan lớn. Nhận thức này khiến họ không khỏi sững sốt, bọn họ chưa từng mong muốn con rể mình phải tốt thế nào, thân phận cao bao nhiêu, chỉ cần anh đổi xử

tốt với An Nhiên là được, không ngờ vô tình thế mà lại trở thành thông gia với người quyền quý, cảm giác như thế có hơi mờ ảo, khiến người ta thấy không thực.

Nhưng mà cũng may trừ công việc có chút đặc thù, những cái khác Tô Dịch Thừa không có gì đặc biệt, không như những con cháu cán bộ kia, quần áo là lượt, đối xử với An Nhiên với bọn họ tốt khỏi phải nói, như thế bọn họ cũng yên lòng rồi.

An Nhiên liếc nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt kia có chút đặc ý, giống như là đang nói: 'xem đi, em biết mà.'

Thật ra thì vừa rồi trên đường về, An Nhiên đánh cuộc với anh, nói Lâm Tiểu Phân nhìn thấy anh đến nhất định sẽ không vui, Tô Dịch Thừa không tin, khăng khăng bất đồng ý kiến, nói Lâm Tiểu Phân nhìn thấy anh đến nhất định sẽ cười toe toét.

"Cha mẹ, đừng trách An Nhiên, đúng lúc con cũng tới bệnh viện thăm một vị lãnh đạo, gặp An Nhiên ở đại sảnh bệnh viện." Tô Dịch Thừa để đồ trên tay vào trong phòng, sau đó đi tới trước mặt Lâm Tiểu Phân nói: "mẹ, cho dù hôm nay con không gặp An Nhiên ở đây, mẹ và cha cũng không thể giấu diếm con, dù sao con cũng là con rể của hai người, mẹ thấy khó chịu sao có thể không cho con biết chứ."

Lâm Tiểu Phân thở dài nói: "công việc của con đặc thù, và lại mẹ cũng không sao, vì mẹ mà làm chậm trễ công việc của con là không được, con phục vụ nhân dân, đương nhiên là vì quyền lợi của mọi người mới quan trọng."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, tiến lên kéo tay Lâm Tiểu Phân, nhìn bà với vẻ mặt thành thật nói: "mẹ, con là đầy tớ của nhân dân, nhưng cũng là chồng của An Nhiên, là con rể của ngài và cha, người xưa nói con rể là con, con không chỉ coi ngài và cha là nửa cha mẹ con, mà con sẽ đối xử với ngài và cha giống như cha mẹ của con vậy, biết ngài và cha đều khỏe mạnh, thì ở bên ngoài con mới có thể mưu cầu lợi ích cho nhân dân, hai người là là hậu thuẫn mạnh mẽ của con a."

Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân nhìn anh chăm chắm, bị lời nói của

anh khiến cho cảm động suýt rơi nước mắt. Đột nhiên bà cảm thấy trời cao đối đãi với bà và An Nhiên không tệ, đều cho họ những người đàn ông tốt như thế.

"Ai, mẹ sợ làm phiền con." Lâm Tiểu Phân vỗ vỗ tay anh.

Tô Dịch Thừa cười nhạt, nói: "nào có con cái nào sẽ cảm thấy cha mẹ mình phiền hà chứ."

Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn nhìn nhau, sau đó đều nở nụ cười mãn nguyện.

Lúc xế chiều Tô Dịch Thừa gọi điện thoại liên hệ viện trưởng bệnh viện, để ông ta sắp xếp bác sĩ giỏi nhất tới làm kiểm tra toàn diện cho Lâm Tiểu Phân. Cuối cùng phía bệnh viện khẳng định ngày mai bắt đầu kiểm tra toàn diện, cũng bố trí bác sĩ và y tá giỏi nhất của bệnh viện.

Mà An Nhiên Hòa Tô Dịch Thừa ở bệnh viện đến buổi tối mới trở về, vốn An Nhiên còn muốn ở lại cả đêm, nhưng mà Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn đều không đồng ý, nói ngày mai bọn họ còn phải đi làm, đuổi bọn họ về sớm nghỉ ngơi. An Nhiên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể theo Tô Dịch Thừa rời đi, trước khi đi còn không ngừng nhắc nhở Lâm Tiểu Phân chú ý nghỉ ngơi, dặn Cố Hằng Văn có chuyện gì nhất định phải gọi điện nói cho cô biết.

Hai người không lái xe, thật ra thì thời gian cũng coi như sớm, mới chưa tới 7 giờ, trên bầu trời mặt trời vẫn còn sáng leo lắt, lúc này sắc trời lờ mờ còn chưa đen kịt.

Không lập tức đón xe đi về, hai người nắm tay nhau chậm rãi đi dọc theo con đường trước bệnh viện, An Nhiên quay đầu nhìn anh, bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng.

Tô Dịch Thừa nghiêng người nhìn cô một chút, buồn cười hỏi, "sao thế, sao lại vui vẻ như vậy?"

An Nhiên cười, ý cười trên mặt càng nhiều hơn, nhìn thảng phía trước, không nói lời nào.

"Hử?" Tô Dịch Thừa cố ý lấy tay gãi gãi lòng bàn tay cô, nhìn cô chăm chắm, như là nhất định phải hỏi ra được lý do.

An Nhiên dừng bước, nhìn anh cười nói: "em phát hiện anh rất

thích hợp làm lãnh đạo, luôn biết làm thế nào để nói lời hay ho nhất, biết nói thế nào để khiến người ta xúc động tận đáy lòng.” Rõ ràng không phải là lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng mà lời lẽ càng bình thường, càng ấm lòng, càng xúc động lòng người, càng khiến người ta không thể chống cự.

Tô Dịch Thừa nhéo nhéo cái mũi của cô, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, vừa nói: “anh chính là nói thật, mà lời nói thật luôn dễ nghe.”

An Nhiên bĩu môi: “anh là người lão luyện, đã sớm nhìn thấu mọi người rồi, người nào nói đó, không cần suy nghĩ là anh có thể mở miệng nói ra.”

Tô Dịch Thừa cười to, cũng không phủ nhận, bởi vì quả thật như An Nhiên nói, anh đã sớm nhìn thấu mọi người rồi, người nào nói đó, nhưng mà người đáng để anh hay cũng không nhiều, anh không đi lấy lòng người khác, nhưng mà lại muốn lấy lòng cha mẹ cô.

Cũng không đi sâu vào vấn đề này nữa, Tô Dịch Thừa thay đổi đề tài nói: “chuyện công ty xử lý thế nào rồi, rất khó giải quyết sao?”

Nói cái này, ý cười trên khéo miệng An Nhiên từ từ tắt ngãm, im lặng hẵn.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, tất nhiên nhìn ra sự khác thường của cô, chỉ nhả nhạt nói: “bằng lòng nói cho anh một chút không, mặc dù không hẵn sẽ giúp được em, nhưng ít ra là anh là một người nghe không tồi.”

An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, khéo môi khẽ nhếch lên, một lúc lâu mới mở miệng nói: “dự án trang viên thể thao, hỏng rồi.”

Tô Dịch Thừa ngẩn người, anh nghe cô nói qua về hạng mục này, là dự án cô vẫn bận bịu gần đây.

“Phòng mẫu đột nhiên bị sập rồi, ngay cả bản thiết kế cũng bị đánh cắp, thậm chí cả người trợ lý vừa theo em thực tập cũng bỗng nhiên biến mất.” An Nhiên tiếp tục nói: “đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.” Dừng bước nhìn anh chầm chằm, hỏi: “Dịch Thừa, anh

nói có phải là em quá thất bại rồi không, trừ Lâm Lệ, dường như em không tìm ra được người bạn nào nữa, nhân duyên của em hình như thật tồi tệ."

Tô Dịch Thừa cười, đưa thay sờ sờ đầu cô, nói: "là bọn họ không tinh mắt, tất nhiên không phải ai cũng có con mắt tinh đòi như anh."

"Phốc ——" An Nhiên bị độ tự kỷ của anh chọc cho buồn cười, nhìn anh hỏi: "Tô lãnh đạo, xin hỏi anh đây là đang khen anh hay là cả ngợi bản thân mình?"

"Đương nhiên là đang ca ngợi ánh mắt tinh tường của mình!" Tô Dịch Thừa đương nhiên nói. Bộ dạng nghiêm túc kia khiến An Nhiên cười không ngừng, sự phiền muộn và mệt mỏi vừa rồi hoàn toàn biến mất. Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên cười vui vẻ như vậy, anh thích cô như thế, nụ cười trên khuôn mặt cô rất đẹp, cô cười rõ lên đẹp hơn so với khi không cười, cô phù hợp với cười, u buồn và không vui không hề thích hợp với khuôn mặt cô.

Sau khi cười xong, tâm tình An Nhiên dường như khá hơn rất nhiều, nhìn thẳng phía trước, vừa đi vừa nói: "Hoàng Đức Hưng bảo em tìm anh, bảo em giành mấy hạng mục bên ban khoa học kỹ thuật thành phố từ chỗ anh, coi như là lấy công chuộc tội."

Tô Dịch Thừa hiểu rõ, cho nên buổi sáng khi anh gọi điện thoại cho cô, cô mới nói như thế.

An Nhiên tiếp tục nói: "anh nói có nực cười không, mắt trộm, sụp đổ, thế mà công ty không hề phản ứng, không báo cảnh sát, thậm chí cũng không điều tra, dường như ông ta hoàn toàn không bất ngờ với sự cố lần này, thật giống như là đã có chuẩn bị." Bây giờ nghĩ lại, Hoàng Đức Hưng phản ứng quá bình thản rồi, bình thản đến mức khiến người ta cảm thấy khó tin.

Tô Dịch Thừa không nói lời nào, chỉ lắng nghe, cũng không cho ý kiến, nhưng nắm tay cô càng ngày càng chặt, như là đang tiếp sức lực cho cô.

"Em không thông minh, nhưng mà em cũng không ngốc, không tranh luận chẳng qua là không muốn thôi, nhưng mà hình như làm

thể lại khiến người ta coi em là kẻ ngu si để đùa giỡn.” An Nhiên hơi tự giễu nói.

Đột nhiên Tô Dịch Thừa dừng bước, xoay người đưa tay cầm tay cô, nhìn cô chăm chú nói: “An Nhiên, muốn về để anh nuôi không?”

An Nhiên cũng bình tĩnh nhìn lại anh, cô hiểu ý anh, nhưng mà dù sao đã ở ‘Chân Thành’ gần bảy năm rồi, từ khi mới tốt nghiệp ra đã ở lại đó, cho dù có xấu xa thế nào thì ở lâu cũng có tình cảm, thật muốn đi, thật cũng có điểm không nỡ, không hạ được quyết tâm.

Tô Dịch Thừa cũng không ép cô quyết định ngay, đưa tay sờ sờ mặt cô, một lần nữa dắt tay cô: “đi thôi, dẫn em đến chỗ này.” Không đợi An Nhiên trả lời, kéo tay cô đi thẳng đến khu phố xá sầm uất.

“Đi đâu?” An Nhiên khó hiểu hỏi.

Tô Dịch Thừa không quay đầu lại, cười nhạt nói: “đến thì biết.”

Chợ đêm đã bắt đầu, trên đường rất nhiều người đi lại, để tùy ý Tô Dịch Thừa nắm tay cô đi xuyên qua đám người.

An Nhiên nhìn gò má của anh, gò má anh nhìn nghiêm còn đẹp mắt hơn so với chính diện, đường nét cương nghị, chân mày thâm thúy, thấy thế nào cũng rất cuốn hút. Thật ra thì cô không muốn nghĩ gì cả, cảm giác được anh nắm thế này quả thật rất tốt, như là hai người bọn họ là người yêu đã lâu. Tay anh rất to, một bàn tay có thể bao trọn tay cô, cảm giác thật kỳ diệu.

Trong lúc An Nhiên còn đang ngẩn người đắm chìm trong cảm xúc của mình, Tô Dịch Thừa đã dừng bước. An Nhiên không hề chú ý, suýt nữa đâm vào anh, cũng may Tô Dịch Thừa nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, buồn cười chê nhẹ cô: “sao lại giống như đứa trẻ vậy, em đi không nhìn đường sao?”

An Nhiên thè lè lưỡi, hỏi, “đã tới chưa?” Vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn, thấy lúc này hai người đang dừng lại trước cửa hàng trang sức, hơi khó hiểu quay đầu nhìn anh: “sao anh lại dẫn em tới đây?”

Tô Dịch Thừa giơ tay cô lên, nhìn ngón tay trống trơn kia, nói:

"anh cảm thấy anh hắn là nên mua chiếc nhẫn giữ lấy em đồng thời có thể cảnh cáo những người đàn ông khác, em là hoa đã có chủ, đừng nghĩ lung tung."

An Nhiên sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng anh nói đến cái gì, nhớ lại chuyện hai người gặp phải Lâm An Kiệt ở bệnh viện lúc chiều: "em có thể hiểu biểu hiện của anh lúc này là đang ghen không?"

Tô Dịch Thừa dứt khoát gật đầu: "tất nhiên!"

An Nhiên bị sự nghiêm túc của anh chọc người, đưa tay cầm ngược lại tay anh, nhìn ngón áp út cũng trống không, nói: "vậy anh nói có phải là em cũng nên mua chiếc nhẫn giữ anh không, nếu không em sợ là sẽ có người mơ ước ông xã thân ái của em."

"Thật vinh hạnh." Tô Dịch Thừa cười, nhìn chăm chăm vào mắt cô, vẻ mặt dịu dàng.

Mười ngón tay hai người đan xen nhau, đi vào cửa hàng trang sức, bên trong có rất nhiều nhẫn, đủ loại vàng, kim cương, đá quý nguyên chất đều có đủ, kiểu dáng phong phú, nhưng mà cuối cùng hai người chỉ chọn lấy một đôi nhẫn bạc rất bình thường, kiểu dáng đơn giản, không phô trương, nhưng mà hai người đều rất thích.

Chọn nhẫn, mua nhẫn đều thuận lợi, nhưng mà đến khi trả tiền có chút hí kịch.

"Giả vờ tách riêng ra a, chúng ta phải tách ra thanh toán." Nhìn người bán hàng định gói hai chiếc nhẫn lại, An Nhiên mở miệng nói như thế.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, buồn cười nhìn cô.

"Ách." An Nhiên yêu cần như thế khiến nhân viên cửa hàng không khỏi sững sốt, cười khan hơi lúng túng nói: "thật xin lỗi, thưa cô, đây là nhẫn đôi, vẫn luôn bán kèm nhau, chưa từng bán lẻ."

An Nhiên nhíu nhíu mày, lùi một bước thỏa hiệp nói: "vậy có thể quét thẻ hai lần chứ."

Khóe miệng nhân viên cửa hàng trang sức kia không khỏi co quắp, mua một thứ, quét hai lần thẻ, thế có khác gì làm điều thừa

sao!

"An Nhiên, đừng làm khó dễ người ta, cứ để anh trả tiền trước, rồi về nhà em đưa tiền cho anh có được không." Tô Dịch Thừa thương lượng nói.

An Nhiên nhìn anh, lời lẽ nghiêm khắc từ chối: "không được, khi về nhà anh nhất định sẽ nói chúng ta là vợ chồng, không phân biệt em và anh, của anh là của em, em nói không được anh, hôm nay dù thế nào nhẫn của anh phải để em thanh toán, nếu không nhẫn cũng là anh tự trả tiền, thì em làm sao dùng nhẫn giữ anh!"

Tô Dịch Thừa cười to, đưa tay sờ sờ đầu cô, một lần nữa xoay người đối diện với người bán hàng kia nói: "bà xã tôi cố chấp thế, vậy chỉ có thể làm phiền các vị."

Khách hàng khăng khăng như thế, dù sao mở cửa làm ăn, đồ vẫn muốn bán, nhân viên bán hàng kia miemr cười chuyên nghiệp, gật đầu với bọn họ: "không phiền." Nói xong liền lấy ra hai túi giấy từ phía dưới quầy hàng, chia thành hai hộp nhẫn cho vào túi giấy sau đó đẩy hai túi tới trước mặt hai người.

An Nhiên rất dễ chịu lấy thẻ từ trong túi ra tới thanh toán, Tô Dịch Thừa cười khẽ lắc đầu, cũng quét thẻ trả tiền.

An Nhiên lấy chiếc hộp nhỏ từ trong túi giấy ra, mở ra lấy chiếc nhẫn, trỏ trước mặt mọi người trong cửa hàng, mặt ứng đỏ, kéo tay anh, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn lên cho anh, từ nay về sau sẽ theo người đàn ông này trọn đời. Thời khắc này dường như trở nên rất thiêng liêng, vẻ mặt An Nhiên rất thiện thùng, nhưng vô cùng chân thành.

Sau khi đeo nhẫn cho anh xong, An Nhiên mới ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói: "anh đeo lên cho em chứ?"

"Vô cùng nguyện ý." Tô Dịch Thừa cười, cũng lấy nhẫn ra, từ từ đeo lên ngón áp út của cô. Động tác rất đơn giản, nhưng anh làm rất nhẹ, rất chậm, đủ để thấy anh coi trọng giờ khắc này.

Vào lúc An Nhiên thẩn thờ nhìn chăm chăm vào cái nhẫn đột nhiên xuất hiện trên tay mình, cửa hàng vốn im phăng phắc không

tiếng động đột nheine tuôn ra tràng pháo tay nhiệt liệt, thậm chí có người bắt đầu ồn ào hô lên.

"Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!"

Trong tiếng hô hào và vỗ tay như thế, cả cửa hàng trở nên sôi động, thậm chí thu hút không ít người đi đường không rõ chuyện cũng vây quanh xem.

An Nhiên đỏ bừng mặt lên, ngượng ngùng chôn đầu trong lòng Tô Dịch Thừa.

Rốt cuộc đã từng gặp phải những cảnh như thế này, dù thế, trên mặt vẫn tràn đầy ý cười khó nén, không có chút nào mất tự nhiên và khó chịu, giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng, sau đó đưa tay nâng mặt An Nhiên lên, bình tĩnh nhìn cô nói: "mặc dù anh cũng không quen làm động tác thân mật trước mặt nhiều người như vậy, nhưng mà lúc này anh thật sự muốn hôn em." Nói xong, cẩn bản là không để cho An Nhiên có cơ hội mở miệng phản bác hoặc từ chối, liền nâng cằm cô lên, cúi đầu xuống phủ lén đôi môi đỏ mọng của cô.

Sau đó một lần nữa hiện trường lại tuôn ra tràng pháo tay nhiệt liệt cùng với tiếng hoan hô, mọi người làm chứng giờ phút này cho bọn họ!

Chương 108: Mưu tính

Về chuyện hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, An Nhiên vẫn không chính diện trả lời Hoàng Đức Hưng. Chuyện phòng mẫu sắp và bản thiết kế bị trộm, cô cũng nói là muốn điều tra triệt để, thậm chí phải báo cảnh sát, nhưng tất cả đều bị Hoàng Đức Hưng lấy cớ nói không muốn lộ ra tin tức trong thời gian nhạy cảm mở thầu ban khoa học kỹ thuật này.

Đối với cách làm việc trái lẽ thường này của ông ta, mặc dù An

Nhiên có nghi ngờ, nhưng không mở miệng nhắc lại chuyện này.

Mà vốn vô cùng bận rộn dự án 'trang viên thể thao' nay vì phòng mẫu sập và bản thiết kế biến mất khiến An Nhiên bỗng chốc rảnh rỗi hẳn, cả ngày ăn không ngồi rồi.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng nói chuyện phiếm của Lăng Lâm và Tiểu Hiểu. Nhưng nói xấu sau lưng người khác, nói hay không là quyền của người khác, có nghe hay không mới là lựa chọn của mình. Thật ra thì hai ngày cô cũng nghĩ rất nhiều, có muốn tiếp tục công việc hay không, trong lòng đã mơ hồ có đáp án. Mặc dù gần 7 năm, nhưng bây giờ nghĩ lại 'Chân Thành' không phải là nơi cô lưu luyến cho lắm, bất kể là người hay chuyện.

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên, là số lạ hoắc, An Nhiên nhíu mày, vì tâm tình vốn là không định nghe, nhưng mà hiển nhiên đổi phương rất nhẫn nại gọi từng cuộc từng cuộc liên tiếp, cuối cùng thậm chí còn gửi một tin nhắn.

An Nhiên khẽ thở dài, đưa tay cầm lấy điện thoại, mở tin nhắn ra, ánh mắt bỗng dừng trọn tròn, nội dung tin nhắn rất đơn giản, cộng thêm dấu chấm câu chỉ là tám chữ.

Nội dung tin nhắn là thế này: "chị Cố, em là Trần Trừng."

Sau khi kinh ngạc, An Nhiên vội vàng gọi lại cho cô ta, mà dường như ở bên kia Trần Trừng đang một mực chờ điện thoại, gần như là vừa kết nối đã nghe.

"Trần Trừng?" An Nhiên vẫn còn có chút không xác định, giọng nói ngờ vực dò xét. Bởi vì không có ai trộm đồ rồi còn chủ động liên lạc với người bị mất cắp, như thế thật không hợp tình hợp lý.

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, mới truyền đến thanh âm nức nở của Trần Trừng, ở bên kia điện thoại đấu tranh một hồi lâu, mới mở miệng gọi: "chị Cố"

An Nhiên nắm điện thoại di động thật chặt, hỏi: "bản thiết kế là là cô lấy đi?"

Trần Trừng không nói gì một lúc lâu, nhưng mà An Nhiên có thể nghe được loáng thoáng tiếng khóc sụt sùi ở bên kia điện thoại. Cô không nói, chỉ nắm di động lẳng lặng còng cô ta cho cô một đáp án.

Một lúc lâu, Trần Trừng rốt cục mở miệng, nói: "chị Cố, chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút đi."

"A." An Nhiên cười lạnh, không chút lưu tình, nói: "cô cảm thấy chúng ta có cái gì để nói? Nói chuyện cô làm thế nào để lấy được bản thiết kế từ phòng làm việc của tôi sao?" Giọng nói hàm chứa trào phúng và căm giận.

"Thật xin lỗi." Trần Trừng như là sám hối, nhưng khăng khăng muốn gặp mặt cô: "chị Cố, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, em có chút chuyện muốn nói với chị."

Khi An Nhiên tới quán cà phê đã hẹn với Trần Trừng, Trần Trừng đã đến, ngồi gần cửa sổ, phía trước bày đặt ly cà phê, mà cô ta thì quay đầu nhìn xe cộ và người qua lại ngoài cửa sổ, ánh mắt không có tiêu cự.

An Nhiên đi về phía cô ta, kéo ra cái ghế ngồi xuống đối diện cô ta, thả túi xách trong tay vào chỗ ngồi bên cạnh, nhìn Trần Trừng, nhàn nhạt nói: "trả bản thiết kế cho tôi." Giọng nói rất bình thản, thậm chí không có một chút không vui và tức giận, nhưng là rất lạnh, lạnh thấu xương.

Lúc này Trần Trừng mới ngoảnh đầu lại, nhìn chằm chằm An Nhiên, có chút áy náy cúi thấp đầu với cô, nói: "thật xin lỗi!"

Không đợi An Nhiên mở miệng, nhân viên quán cà phê đúng lúc đi đến, mang theo thực đơn cười nói: "xin hỏi hai vị cần dùng gì?"

An Nhiên liếc nhìn Trần Trừng, quay đầu nhìn nhân viên phục vụ nói: "cho tôi một cốc nước trắng, cảm ơn."

"Được, xin chờ một chút." Người nhân viên phục vụ mỉm cười gật đầu đi xuống.

An Nhiên lại chuyển tầm mắt đến Trần Trừng, nhìn chằm chằm cô ta, hỏi: "tại sao? Có thể cho tôi lý do chứ?"

Trần Trừng rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt ly cà phê, rất lâu mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "em cần tiền, có người ra giá, nói chỉ cần em lấy bản thiết kế 'trang viên thể thao' đi, ông ta liền cho em mười vạn đồng, em, em thật sự rất cần số tiền kia, cho nên em đã đồng ý."

Cô biết cô làm thế là quá sai, nhưng mà cô thực sự không có cách nào, trong nhà truyền tin đến nói bệnh của mẹ lại chuyển biến xấu rồi, phải phẫu thuật tiếp, nhưng mà trong nhà đâu còn bao nhiêu tiền, năm ngoái vì bệnh của mẹ mà nhà đã vét sạch tiền rồi, tưởng là bệnh của bà đã tiến triển hơn, ít nhất sống thêm mấy năm cũng không có vấn đề gì, nhưng mà đột nhiên gọi điện thoại nói bệnh tình lại trầm trọng đi, phía bệnh viện ngày nào cũng giục làm phẫu thuật, cuối cùng cha và anh trai thật sự không có cách nào nữa, mới gọi điện thoại cho cô. Mà ngay khi cô đang vội vã lo liệu tiền bạc thì người nọ nói chỉ cần cô lấy bản thiết kế 'trang viên thể thao' đi, sau đó biến mất mấy ngày, như thế ông ta sẽ cho cô mười vạn. Cô thật sự rất cần số tiền kia, có mười vạn này, mẹ có thể làm phẫu thuật rồi, mặc dù không biết sau khi phẫu thuật tính mạng của mẹ có thể kéo dài bao lâu, có lẽ mấy năm, có lẽ mấy tháng, nhưng mà bảo cô trơ mắt nhìn mẹ đau đớn mà không nghĩ cách, làm con gái, cô làm sao có thể làm được, vì mẹ, cô đã làm hại An Nhiên.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm cô ta, như là đang đợi cô ta tiếp tục.

"Mấy ngày nay em về quê, hôm nay quay lại Giang Thành, đến hôm nay mới biết được thì ra phòng mẫu xảy ra chuyện đúng vào buổi sáng em rời khỏi." Trần Trừng nói thật nhỏ, áy náy với An Nhiên khiến cô không yên, cô biến trong chuyện này An Nhiên hoàn toàn vô tội, những người đó làm thế chính là muốn An Nhiên không có đường rút lui, cô cảm thấy cô cần phải nói hết những gì cô biết cho cô, ít nhất để cô có chút đề phòng.

"Là ai bảo cô lấy bản vẽ đi?" An Nhiên nhàn nhạt hỏi, thật ra thì trong lòng đã lờ mờ đoán được.

Trần Trừng nhìn cô một lúc lâu, mới mở miệng nói: "là tổng giám."

Có hôm Hoàng Đức Hưng gọi cô vào phòng làm việc của ông ta, như là đã sớm cho người điều tra tình cảnh của gia đình cô, nói sẵn sàng cho cô mười vạn, chỉ cần cô lấy bản thiết kế từ chỗ Cố An Nhiên giao cho ông ta, ông ta có thể giao tiền mặt cho cô ngay tại

đây, ngoài ra cũng có thể bảo vệ cô, không cho điều tra chuyện này. Cho nên trong sự thúc giục từ gia đình, cô thật sự không có cách nào. Đêm đó anh trai gọi điện nói nếu không làm phẫu thuật thì bệnh tình sẽ nguy kịch, cô khó chịu chỉ có thể trốn ở góc cầu thang khóc, đêm đó cô chờ sau khi An Nhiên đi rồi liền gọi cho Hoàng Đức Hưng, nói cho ông ta mình có thể trộm bản vẽ cho ông ta, nhưng mà đêm đó ông ta phải đưa cho cô mười vạn đồng, bởi vì thực sự cô không chờ được nữa rồi.

Hoàng Đức Hưng đồng ý rất爽 khoái, hơn chín giờ đêm đó bọn họ gặp mặt ở quán cà phê đối diện công ty, cô giao bản vẽ cho Hoàng Đức Hưng đồng thời Hoàng Đức Hưng cũng giao số tiền kia cho cô đúng hẹn, đêm đó cô liền trực tiếp nói từ chức với Hoàng Đức Hưng, sau đó sáng sớm hôm sau liền ngồi xe lửa chạy về quê, hai ngày này bệnh tình của mẹ chuyển biến tốt đẹp, mà cô càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có gì đó không bình thường, cho nên mới trở về Giang Thành, trở lại liền đi nói chuyện với trợ lý văn phòng tiểu Lệ, hỏi chuyện hai ngày hôm nay, thế mới biết thì ra là trong ngày mình rời đi, buổi sáng phòng mẫu sập, mà dự án trang viên thể thao cũng tuyên bố thất bại. Cô không hiểu mục đích của Hoàng Đức Hưng khi làm thế là gì, hạng mục trang viên thể thao lớn như thế, nếu thành công không những giành được những hạng mục trọng điểm cho sáu tháng cuối năm, hơn nữa có thể mở rộng quy mô thị trường cho công ty ra nước ngoài, nhưng mà ông ta lại tự mình bày ra kế hoạch hủy hạng mục này! Thật sự khiến người ta khó hiểu, khó có thể tưởng tượng nổi.

"Ha ha." An Nhiên cười lạnh, chỉ thản nhiên nói: "phải không." Cô chỉ đoán chuyện này Hoàng Đức Hưng nhất định biết, nhưng không ngờ đến thì ra là chuyện này căn bản là do một tay ông ta sắp đặt, thật sự nực cười.

"Chị Cố?" Trần Trừng nhìn cô, hơi lo lắng hỏi: "chị không sao chứ?"

An Nhiên quay đầu, chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, khẽ nói: "bản vẽ kia bây giờ đang ở trong tay Hoàng Đức Hưng sao?" Giọng

nói rất bình thản, bình thản đến mức khiếp người ta không nghe ra chút tâm tình.

"Em không biết, nhưng mà hồi đó đúng là em giao bản vẽ cho tổng giám." Cụ thể sau khi lấy được bản vẽ, ông ta sẽ giao cho ai, cô hoàn toàn không biết.

An Nhiên không nói gì nữa, bưng chén nước trắng nhân viên phục vụ đưa lên, ngửa đầu khẽ nhấp. Sau đó đứng dậy, thản nhiên nhìn cô ta, chỉ nói: "cám ơn cô hôm nay đã nói ra toàn bộ, nhưng mà khuyên cô một câu, sau này đừng vì tiền mà làm chuyện trái lương tâm." Nói xong, thì không quay đầu lại liền xoay người rời đi.

Khi về đến công ty, vừa mới vào đại sảnh công ty, vừa vặn gặp phải Hoàng Đức Hưng chuẩn bị ra ngoài.

Thậm chí An Nhiên còn chưa mở miệng, Hoàng Đức Hưng đã cười cười chào hỏi cô: "vừa mới ra ngoài về?"

An Nhiên gật đầu, không nói thêm nửa chữ, vẻ mặt nhìn ông ta lập tức đậm mạc xa cách. Dường như ông ta có việc vội đi, chỉ nhắc cô, hi vọng cô sẽ suy nghĩ, hi vọng cô có thể nhanh chóng trả lời ông ta.

Lại trở lại phòng làm việc, An Nhiên sững sờ ngồi trước bàn làm việc suy nghĩ.

Cô sẽ không suy nghĩ chuyện Hoàng Đức Hưng yêu cầu, cô ghét những thủ đoạn bất chính như thế, cô vẫn cảm thấy không cần thiết phải cầu thị, nếu anh có thực lực thì đi tranh giành, chỉ cần anh có thực lực, sẽ không sợ không giành được, ngẫm ngầm đi cửa sau thế này cẩn bản không tuân theo nguyên tắc công bằng, đương nhiên cô biết có rất nhiều người sẽ làm như thế, nhưng mà người khác là người khác, cô không muốn làm thế, nói là cứng nhắc cũng tốt, không linh hoạt cũng được, cô thừa nhận cô thực sự là người rất khó tính.

Bắt đầu suy nghĩ rời đi, nhưng nếu làm như thế, đoán chừng 'Chân Thành' sẽ truy cứu trách nhiệm của cô trong chuyện sự cố sụp phòng mẫu và bản thiết kế biến mất.

Nước cờ này của Hoàng Đức Hưng rất hèn hạ, nhưng mà cũng

rất cao minh, lúc này cô rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, không đi, thì phải nghe ông ta nói chuyện hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố với Tô Dịch Thừa. Nếu quyết tâm muốn đi, những gì cô gây dựng trong ngành kiến trúc lâu như thế coi như uổng phí, sau này vì hạng mục này mà thanh danh trong ngành của cô cũng sẽ bị hư hại, vì nếu cô đoán không nhầm, thì hiện nay Hoàng Đức Hưng không muốn điều tra công khai, cô đi, đoán chừng toàn bộ trách nhiệm đổ dồn lên người cô, đến lúc đó hẳn là phòng mấu sập xuống phải vì bị động tay động chân, bản thiết kế biến mất không phải vì bị lấy trộm, mà là biến thành cô thiết kế sai lầm, sau đó cỗ ý hủy bỏ bản thiết kế để trốn tránh trách nhiệm!

Xoa bóp chân mày có chút đau nhức, cô thật sự ghét những suy đoán và mưu tính như vậy. Cô từng nói cô không ngu ngốc, rất nhiều chuyện không nhìn chẳng qua là không muốn hiểu không muốn biết. Cô chỉ muốn an phận thiết kế, về hoạt động của công ty, cô không hề muốn liên quan đến, bởi vì giao thiệp với một số người không muốn và không nhất thiết, vì để mình giành được nhiều hơn, nhưng mà đó không phải là cuộc sống mà cô muốn. Có điều không ngờ là cô không muốn liên quan đến lợi ích lại có những những phiền toái không cần thiết, người khác vì lợi ích mà mưu tính ép cô tuân theo, cô thật sự là chán ghét!

"Ai!"

Khẽ thở dài, thật sự không muốn suy nghĩ những chuyện đáng ghét này. Mà hiện nay cô ở công ty rất rảnh rỗi, thay vì nói là đi làm, còn không bằng nói là tới ngồi chờ ra trong phòng làm việc.

Cứ ở trong công ty như thế cũng vô công rồi nghề, còn không bằng đến bệnh viện xem có kết quả kiểm tra, tính như thế, An Nhiên cầm cặp công văn trên bàn, định rời đi, giơ tay lên lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út kia, khóe miêng khẽ cong lên.

Rồi khi đến bệnh viện An Nhiên không đến phòng bệnh ở tầng támt ngay, mà là đến phòng làm việc của bác sĩ chữa trị cho Lâm Tiểu Phân ở tầng bảy trước, muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe của Lâm Tiểu Phân có bình thường không.

Bởi vì Tô Dịch Thừa đi tìm viện trưởng, mà viện trưởng lại đặc biệt dặn dò cấp dưới coi trọng tình huống của Lâm Tiểu Phân, cho nên, tất cả các khâu kiểm tra đều vô cùng tỉ mỉ, thế là vốn chỉ định ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày, lúc này sau một loạt các khâu kiểm tra Lâm Tiểu Phân đã ở bệnh viện 5 ngày, trong thời gian này cô vừa lo lắng chuyện công ty, vừa đến thăm bà, sau khi đến mới biết là bà không lay chuyển được chồng và con gái con rể khăng khăng giữ bà lại bệnh viện làm kiểm tra toàn thân.

"Cốc cốc cốc." An Nhiên gõ cửa đi vào, thấy lúc này bác sĩ Trương chủ trị cho Lâm Tiểu Phân đang đứng dưới ánh đèn huỳnh quang nhìn chăm chú vào phim chụp cắt lớp, chân mày khẽ cau lại.

"Bác sĩ Trương." An Nhiên nhẹ giọng gọi, từ ngoài cửa đi vào.

Nghe tiếng, bác sĩ Trương mới quay đầu lại, nhìn cô đi vào, nói: "cô đến vừa đúng lúc, ngồi đi, về sức khỏe của mẹ cô, tôi nghĩ phải nói chuyện với cô một chút." Vừa nói vừa lấy phim chụp cắt lớp xuống, cầm về, ngồi trước bàn làm việc của mình.

An Nhiên ngồi xuống đối diện ông ta, trong lòng thấp thoáng có dự cảm xấu, nghi hoặc thử hỏi: "bác sĩ Trương, sức khỏe của mẹ tôi có vấn đề gì không?"

Bác sĩ Trương gật đầu, nói: "quả thật có vấn đề." Vừa nói vừa đưa tấm phim vừa xem cho cô, chỉ cho cô nhìn, nói: "trong đầu mẹ cô xuất hiện một khối u tuyến yên."

Nghe vậy, An Nhiên sững sốt, một lúc lâu không kịp phản ứng, sững sờ nhìn ông ta, thanh âm có chút run rẩy: "bác, bác sĩ, ông nói cái gì? Khối u tuyến yên?"

Nhin bộ dáng căng thẳng của cô, bác sĩ Trương liền biết cô hiểu lầm, giải thích nói: "cô đừng căng thẳng, khối u của mẹ cô không lớn, hơn nữa cũng là u lành, cho dù cắt bỏ cũng không nguy hiểm đến tính mạng mẹ cô."

An Nhiên lắc đầu, ông nói xong toàn bộ mà cô hoàn toàn không nghe rõ ra ý gì.

"Tôi sẽ nói đơn giản hơi nhé." Bác sĩ Trương lại ngồi xuống, nghiêm túc giải thích lại: "u của mẹ cô là u lành, nói cách khác nó sẽ

không to lên cũng sẽ không nghiêm trọng. Thậm chí có thể chỉ cần uống thuốc, lâu ngày sẽ tan dần, hoàn toàn biến mất. Cho nên căn bản không nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe ông nói như vậy, lúc này An Nhiên mới yên lòng: "vậy bác sĩ tìm tôi muốn nói chuyện gì?" Là u lành, không cần thiết phải phẫu thuật, vậy đại khái có thể không cần nói, như thế sẽ không khiến bệnh nhân và người nhà thấy lo lắng và sợ hãi.

"Là thế này, khối u tuyển yên của mẹ cô ở vị trí này, mà nơi này tương đối gần dây thần kinh thị giác, nếu vị trí khối u hơi lệch một chút rất có thể sẽ đè lên dây thần kinh thị giác. Như vậy rất dễ biến thành mù không nhìn thấy đồ vật." Bác sĩ Trương nói tình hình cụ thể cho cô biết.

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?" An Nhiên hỏi, trong giọng nói mang theo sốt ruột và lo âu.

"Cứ như vậy một khi khối u đè lên dây thần kinh thị giác, thì chỉ có thể cắt bỏ khối u. Nhưng mà đến lúc đó với tuổi của mẹ cô, chỉ sợ bà ấy sẽ chịu không nổi cuộc phẫu thuật như vậy." Bác sĩ Trương thảng thăng nói: "tất nhiên, có thể khối u trong não mãi mãi không lớn lên hay chêch khỏi vị trí. Tình huống như trên sẽ không xảy ra."

An Nhiên nhướng mày, nhìn hỏi ông: "vậy ý ông là phẫu thuật?"

Bác sĩ Trương gật đầu, nói: "bây giờ phẫu thuật là thời điểm tốt nhất, tình hình sức khỏe của mẹ cô không tệ, làm cuộc phẫu thuật này cũng không cần lo lắng gì, tỉ lệ thành công những ca phẫu thuật loại này rất cao. Tất nhiên, dù sao đây cũng là cuộc phẫu thuật mổ sọ, nhất định sẽ tồn tại nguy hiểm. Cô về bàn bạc kỹ càng lại với gia đình, rốt cuộc là có làm cuộc phẫu thuật này không."

An Nhiên cau mày, gật đầu hiểu rõ, lại hỏi chút ít về vấn đề liên quan đến phẫu thuật, tình hình sức khỏe của Lâm Tiểu Phân, đợi nắm rõ ràng, mới xoay người ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Nhờ Tô Dịch Thừa, Lâm Tiểu Phân được chuyển từ phòng bệnh đơn bình thường liền được đổi thành phòng VIP sang trọng hơn, so với phòng bệnh bình thường, điều kiện phòng VIP không tệ, quan

trọng là yên tĩnh hơn, không có tiếng ồn, là nơi nghỉ ngơi tốt hơn cho bệnh nhân.

Khi An Nhiên tới trước phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, cửa phòng được khép hờ, đẩy cửa đi vào, trước cửa, nghe thấy Cố Hắng Văn và mẹ đang nói chuyện gì đó trong phòng bệnh, An Nhiên vừa định mở miệng gọi thì nghe thấy tên mình trong cuộc đối thoại của họ, An Nhiên dừng bước, cẩn thận lắng nghe hai người nói chuyện.

"Hắng Văn, làm sao bây giờ, ông ta tìm tới tôi, như là đã biết thân thế của An Nhiên rồi." Trên giường bệnh, giọng nói của Lâm Tiểu Phân hơi hoảng loạn, nắm tay Cố Hắng Văn chặt.

Cố Hắng Văn vỗ vỗ tay bà, dịu dàng an ủi bà, nói: "đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì."

"Tôi không muốn để An Nhiên biết, càng không muốn để An Nhiên dính dáng tới ông ta, tôi sợ An Nhiên biết sẽ oán giận tôi." Lâm Tiểu Phân nói thật nhỏ, tâm tình suy sụp.

"Ông ta sẽ không chủ động tìm An Nhiên, yên tâm đi." Cố Hắng Văn vỗ vỗ tay an ủi bà: "hiện tại ông ta có gia đình của mình, sẽ không chủ động tìm An Nhiên nói ra, như thế sẽ đe dọa tới gia đình ông ta, với thân phận của ông ta bây giờ, dù có biết cũng sẽ không làm gì."

"Thật?" Lâm Tiểu Phân vẫn có chút không xác định. Thật ra thì bà biết ông nói không sai, chỉ là muốn chính miệng ông xác nhận đáp áp, bà thực sự sợ hãi, đây là bí mật bà cố gắng giữ kín hai mươi mấy gần ba mươi năm nay a!

"Thật." Cố Hắng Văn gật đầu chắc chắn nói.

Lâm Tiểu Phân cong cong môi, nhưng không tràn ra được ý cười, mặc dù ông khẳng định như thế, nhưng mà bà vẫn còn sợ hãi: "Hắng Văn, ông nói nếu An Nhiên mà biết, vậy phải làm thế nào?"

"An Nhiên vĩnh viễn là con gái của tôi!" Cố Hắng Văn nhìn bà, giọng nói quả quyết.

An Nhiên nắm chặt túi phim chụp cắt lớp trong tay, có phải là cô

tới không đúng lúc, nghe được những gì không nên nghe hay không. Cô không biết bọn họ đang nói gì, nhưng lại mờ hồ có thể đoán ra gì đó.

Cầm túi lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, động tác rất nhẹ, nhẹ đến mức không phát ra chút âm thanh nào, như là cô cẩn bản chưa hề tới.

Ngồi xuống ghế già ngoài cửa, tay vẫn nắm chặt túi nhựa, bên tai văng vẳng câu nói chắc nich của cha.

"An Nhiên vĩnh viễn là con gái của tôi!"

Cô từng không phải là con gái của ông sao? Khi nào thế?

Còn có điều mẹ cô lo lắng, người nào đã biết gì rồi? Tại sao mẹ lo lắng cô biết cái gì? Là sợ cô biết thật ra cô không phải là con gái của cha cô?

An Nhiên bị ý nghĩ của mình dọa sợ, thoảng cái ngây ngắn cả người, nhẹ giọng lẩm bẩm: "làm sao, làm sao có thể, sao có chuyện vô lý như thế."

Càng nghĩ lại càng thấy sợ, đưa tay vỗ vỗ mặt mình, cố gắng để mình đừng nghĩ tiếp, không ngừng an ủi mình: "không phải là con gái của cha thì còn là ai vào đây, đừng có tự dọa mình, đừng có tự dọa mình."

Ngồi ngoài cửa một lúc lâu, cố gắng hết sức để bình ổn tâm tình, mới đứng dậy đi về phía phòng bệnh, tay vừa định mở cửa đi vào, cùng lúc đó cánh cửa được mở ra, bên trong Cố Hằng Văn nhìn thấy cô đến thì sững sốt, vẻ mặt hơi lúng túng: "Nhiên, Nhiên Nhiên, con, con đến từ lúc nào."

Mặc dù Cố Hằng Văn phản ứng như thế càng khiến cô băn khoăn, nhưng mà An Nhiên vẫn cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất, cười nhạt nói: "vừa mới từ chổ bác sĩ Trương đến, con đã lấy kết quả kiểm tra." Nói xong đưa tập kết quả kiểm tra và tấm phim chụp cắt lớp cho ông: "cha đang định ra ngoài sao?"

Cố Hằng Văn vội lắc đầu, giải thích: "không, không có, vừa định đi hỏi bác sĩ Trương kết quả kiểm tra, nếu đã lấy rồi, cũng không cần đi nữa, đúng rồi, bác sĩ Trương nói thế nào, sức khỏe mẹ con

không có vấn đề gì chứ?"

Nói đến cái này, vẻ mặt An Nhiên trầm xuống, khẽ cau mày, nhìn cha nói: "cha, chúng ta bàn bạc một chút đi."

Chương 109: Anh sẽ nuôi em cả đời

Nói lại nguyên văn lời của bác sĩ Trương cho cha mẹ, sau khi bàn bạc cuối cùng quyết định trị liệu truyền thống, uống thuốc trước đã. Dù sao phẫu thuật mổ não quá nguy hiểm, cho dù phía bệnh viện nắm chắc một trăm phần trăm, An Nhiên và Cố Hằng Văn cũng không yên lòng, dù sao đó là động dao kéo trên đầu, không thể so với những cái khác.

Bác sĩ Trương tỏ vẻ hiểu lựa chọn của bọn họ. Nếu bọn họ chọn không làm phẫu thuật, như vậy cũng không cần thiết ở lại bệnh viện nữa, kiểm tra cẩn làm cũng đã xong, cho nên buổi chiều hôm đó cho đồng ý cho Lâm Tiểu Phân xuất viện.

Bởi vì muốn ăn mừng chuyện Lâm Tiểu Phân xuất viện, cha Cố đặc biệt đi siêu thị mua thức ăn, buổi tối định tự mình vào bếp làm bữa tối. An Nhiên dìu Lâm Tiểu Phân vào nhà, cất những đồ mang từ bệnh viện xong xuôi, lại quay đầu, thấy Lâm Tiểu Phân ngồi trên ghế sô pha ngây người nhìn cô, vẻ mặt rất chuyên chú, chuyên chú đến nỗi An Nhiên xoay người lại nhìn bà cũng không phát giác.

An Nhiên đi về phía bà, thử khẽ gọi: "mẹ?"

Lúc này Lâm Tiểu Phân mới kịp phản ứng, nhìn An Nhiên cười khan, che giấu sự bối rối của mình: "sao, làm sao?"

An Nhiên lắc đầu, cười cười với bà: "không có gì, mẹ khát không, con đi rót cho mẹ chén nước."

"Được." Lâm Tiểu Phân gật đầu với cô.

An Nhiên vào bếp rót hai chén nước, một chén cho bà một chén cho mình.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh bà, hôm nay Lâm Tiểu Phân rất kỳ lạ, lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô như vậy, như đang sợ hãi, sợ mất đi thứ gì. An Nhiên lảng tránh tầm mắt của bà, cũng không dám hỏi bà vì sao, nhớ tới những gì nghe được ở cửa phòng bệnh vừa rồi, cô không dám hỏi, vì cô sợ đáp án kia không như mình mong muốn.

Khẽ thở dài, đưa tay cầm lấy tay Lâm Tiểu Phân, nhìn bà mấy ngày qua đã gầy gò rõ rệt, đau lòng nói: "mẹ, công việc ở nhà máy mẹ đừng làm nữa, mẹ xem lần này đã khiến cho con và cha rất lo lắng." Lần này may mắn là không sao, hôm đó nhận được điện thoại, thật hù dọa cô, nếu bà thật sự có chuyện gì, cô không dám nghĩ đến.

"Lần này là không may, sức khỏe của mẹ rất tốt" Lâm Tiểu Phân cười cười, nắm lại tay An Nhiên, thật ra thì công việc cũng không có gì vất vả, vào cuối tháng có bận rộn một chút, bà không muốn về hưu cũng không phải vì mệt đồng tiền lương, thật ra thì bà đã sớm quá tuổi nghỉ hưu, sở dĩ không rút khỏi công tác chỉ vì không muốn về hưu rồi lại ở nhà cả ngày vô công rồi nghề.

"Vả lại, con bảo mẹ không đi làm, ở nhà làm gì a, cha can còn lên lớp, con cũng kết hôn lập gia đình rồi, bình thường chẳng có ai ở nhà, không bằng mẹ đi làm, ở đó còn có mấy chị em nói chuyện giết thời gian."

"Sau khi mẹ về hưu có thể ở nhà trồng hoa nuôi cá chẵng hạn, hơn nữa con cũng muốn nói chuyện với cha, cha cũng lớn tuổi rồi, cũng sớm nên lui về, đến lúc đó cha mẹ có thể ra ngoài dạo chơi, không phải mẹ vẫn luôn muốn đi du lịch khắp chốn sao, trước đây là điều kiện không cho phép, hai người đều có công việc, hiện tại hai người nghỉ hưu là vừa vặn có thể đi, điều này cũng không phải không tốt." An Nhiên khuyên nhủ.

Lâm Tiểu Phân cười khẽ, biết có mặt con gái vô cùng cỗ chấp, nếu mình không đồng ý thì khẳng định là sẽ lảng nhẳng đến lúc bà đồng ý mới thôi, tiếp lời cô: "được rồi, mẹ sẽ nói với cha con, chúng ta sẽ xem xét ." Thật ra thì nghỉ hưu cũng không có gì không tốt,

núi An Nhiên nói, bà thật muốn đi ra ngoài du lịch.

Lúc này An Nhiên mới gật đầu, nhìn bà khẽ cười lên, giờ cô mới phát hiện ra mẹ cô đã già rồi, nếp nhăn nơi khóe mắt đã rõ rệt, thậm chí xuất hiện cả tóc trắng.

Nhin, không khỏi đưa tay vuốt tóc mẹ, An Nhiên nói thật nhỏ: "tóc bạc..."

Lâm Tiểu Phân cười, thở dài nói: "mẹ đã già rồi a, già rồi còn có thể không có tóc bạc sao!"

An Nhiên không nói, nhẹ tay nhẹ vuốt tóc bà.

Lâm Tiểu Phân cũng nhìn cô, nhìn nhìn, có chút thất thần, đột nhiên khẽ lẩm bẩm hỏi: "Nhiên Nhiên, sau này nếu con phát hiện mẹ lừa con, con có hận mẹ không?"

Tay đang vuốt ve tóc bà đột nhiên dừng lại, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, nhẹ nhàng hỏi: "mẹ, mẹ lừa con cái gì?"

Lâm Tiểu Phân như là chợt khôi phục tinh thần, vội vàng rời tầm mắt, không nhìn cô, lúng túng lắc đầu, nói: "không có gì không có gì, mẹ nói thế thôi, nói thế thôi."

An Nhiên không hỏi nhiều, bưng chén nước lên uống. Một tay khác đặt trên đùi lạnh ngắt, thậm chí còn toát mồ hôi lạnh, khoảnh khắc vừa rồi, cô thực sự, sợ bà nói ra.

Không chờ cha Cố về, An Nhiên lấy cớ nói công ty có việc gấp phải về ngay. Nghe cô nói như vậy, Lâm Tiểu Phân cũng không giữ nữa, bà cũng không biết tình hình công ty An Nhiên, thấy mấy ngày nay vì chuyện của mình, An Nhiên phải chạy qua chạy lại bệnh viện không ít, lại dặn dò cô công tác cho tốt, không cần lo lắng bên phía bà.

Khi đến cổng tiểu khu vừa vặn gặp cha Cố mua thức ăn về, thấy cô muốn về, mặc dù hơi thất vọng, nhưng giống Lâm Tiểu Phân, cha Cố cũng bảo cô chú ý làm việc, có thời gian thì cùng Dịch Thừa về ăn cơm.

Đi trên đường, An Nhiên đi không có mục đích, có chút mờ mịt. Thật ra thì công ty đâu có chuyện gì, chẳng qua là không dám ở nhà nữa, cô sợ không phải tự Lâm Tiểu Phân nói ra, thì cũng là

mình không nhìn được hỏi ra lời.

Cô luôn luôn có dự cảm xấu, trong lòng sợ hãi, luôn không ngừng suy đoán, không ngừng suy nghĩ.

Đứng lại nhìn con đường người đến xe đi, đột nhiên An Nhiên không biết đi đâu, cảm thấy không có mục tiêu, trong lòng rối loạn, muốn tìm người nói ra, mà bên cạnh không có ai.

Lúc này cô thật muốn tìm người trò chuyện, nghĩ đi nghĩ lại, An Nhiên chỉ nghĩ đến Lâm Lệ.

Lấy ra điện thoại di động từ trong túi xách, gọi cho Lâm Lệ. Điện thoại kết nối, vang lên thật lâu cũng không có ai nghe. Cúp điện thoại, nhìn điện thoại di động lại không thể tìm ra người thứ hai để gọi.

Trong lòng thật lôn xộn, tùy tiện bắt chiếc taxi, nhưng khi tài xế hỏi địa chỉ, cô lại không nói nên lời, không muốn về nhà, càng không muốn đến công ty, bảo tài xế cứ đi vòng trên đường thật lâu, cuối cùng mới nhẹ nhàng nói địa chỉ.

Mặt trời ngả về tây, để lại rặng mây đỏ rực rỡ nơi chân trời, chiều sáng cả không trung. Thật đã đến giữa hè, ngày càng dài rồi, rõ ràng đã hơn 6 giờ, nếu là trước đây đã sớm tối, mà lúc này trời còn sáng như thế, như là không muốn cho màn đêm buông xuống.

Khi Tô Dịch Thừa lái xe từ trong tòa nhà thị ủy ra ngoài, lúc đi qua cổng chính, lơ đãng liếc thấy thân ảnh ngồi trước bồn hoa kia, thì dừng xe lại một bên, mở cửa bước xuống xe, chân mày khẽ nhíu lại.

Bảo vệ gác cổng thấy anh xuống xe định đi về phía người phụ nữ ngồi trước bồn hoa, thì vội vàng đón trước, nói: "Tô phó thị, không biết người nọ làm sao, ngồi đây đã hơn một tiếng rồi cũng không thấy cô ấy đi vào, hỏi có phải cô ấy muốn tìm người không, cũng chỉ lắc đầu."

Tô Dịch Thừa không nhìn anh ta, đi thẳng đến chỗ thân ảnh ngồi trước bồn hoa kia.

Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt An Nhiên khiến cả người cô trở nên mờ ảo, nhiệt độ hôm nay không cao, nhưng cũng không

tính là thấp, ngồi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, khiến trán cô toát ra lớp mồ hôi mỏng, An Nhiên nhìn chằm chằm phía trước, như là đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không chú ý Tô Dịch Thừa đang chậm rãi đi tới cạnh cô.

Tô Dịch Thừa đi đến trước mặt cô, cản trở ánh tà dương chiếu vào cô, khẽ gọi cô: "An Nhiên."

An Nhiên sững sốt, lúc này mới lấy lại tinh thần, anh đưa lưng về phía ánh sáng, ngừa đâu nhìn anh như vậy, nhìn không rõ mặt anh, một lúc lâu mới nhận ra được, khóe miệng khẽ cong lên, nói: "anh tan tầm rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, nhìn cô mỉm cười, nói: "sao không gọi điện thoại cho anh." Không hỏi tại sao cô đến, chỉ hỏi sao cô không gọi điện thoại.

An Nhiên lắc đầu, chỉ nói: "không muốn quấy rầy anh làm việc." Thật ra thì khi tài xế dừng xe ở đây, cô mới biết địa chỉ mà mình suy nghĩ rất lâu lại là nơi này. Vốn là định gọi điện cho anh, nhưng mà nghĩ không lâu nữa là đến thời gian tan tầm rồi, liền ngồi đây chờ, chờ lát nữa anh lái xe ra ngoài là có thể nhìn thấy anh, mà tâm tình của cô cũng lảng lặng bình ổn lại, cần suy nghĩ kỹ càng.

Tô Dịch Thừa chìa tay về phía cô, An Nhiên nhìn anh một chút, đưa tay đặt lên bàn tay anh, để tùy ý anh dắt, kéo cô đứng lên.

An Nhiên đứng dậy, thuận tay vỗ vỗ bụi bặm trên người mình.

Tô Dịch Thừa đưa tay sờ sang mái tóc bị thổi tung tung của cô. Đợi làm xong rồi, mới nắm tay cô đi về phía chiếc xe.

Mà bảo vệ gác cổng lúc trước ngây ngốc chứng kiến tất cả, mặc dù Tô Dịch Thừa nổi danh ôn nhuận nho nhã, nhưng mà luôn khiến người ta có cảm giác nhàn nhạt xa cách, như là mang theo khoảng cách vô hình, không thể người ta thực sự đến gần, mà đối với phụ nữ luôn khách sáo lễ độ, chưa từng quá đáng, thậm chí nắm tay, chỉ nhẹ nhàng đụng vào một chút, sau đó lập tức thu tay lại. Mà người phụ nữ này thì khác, trong thị uy cũng đôn là Tô Dịch Thừa kết hôn rồi, nhưng rất ít người thực sự gặp mặt Tô phu nhân, vì bọn họ không tổ chức hôn lễ, mà Tô phu nhân cũng rất ít tham gia

vào hoạt động của thị ủy.

Ngồi vào trong xe, Tô Dịch Thừa khẽ nhìn cô, thuận miệng hỏi: "đã có kết quả kiểm tra sức khỏe của mẹ rồi ư, không có vấn đề gì chứ?" Hôm nay bận rộn cả ngày vì chuyện mời thầu hạng mục, vốn là định gọi điện thoại đến, nhưng mà không rút ra được chút thời gian nào, định tan việc gọi điện thoại cho An Nhiên hỏi tình hình, nhưng còn chưa gọi, đã thấy cô ngồi một mình cạnh bồn hoa.

"Tất cả đều tốt, bác sĩ Trương nói có một khối u tuyễn yên, nhưng là lành tính, chỉ là vị trí hơi lệch, sợ sau này đè lên dây thần kinh thị giác, nhưng em và cha bàn bạc rồi, vẫn quyết định trị liệu truyền thống, còn hơn là mổ não nguy hiểm quá." An Nhiên tường thuật lại.

"Vậy sẽ có ảnh hưởng không?" Tô Dịch Thừa lo lắng hỏi, điều anh quan tâm là tình hình sức khỏe của Lâm Tiểu Phân.

"Anh hưởng hay không cũng chưa biết, là lành tính sẽ không lớn lên." Có điều là có bị lệch vị trí đi hay không, cái này ai cũng không biết được, nhưng mà so với mổ não, bọn họ vẫn quyết định lựa chọn truyền thống.

Tô Dịch Thừa gật đầu, hỏi: "có muốn về thăm nhà một chút hay không?"

An Nhiên ngẩn người, biết nhà trong câu nói của anh là chỉ nhà mẹ đẻ cô. Lắc đầu, chỉ nói: "không, em hơi mệt."

Tô Dịch Thừa không nói gì nhiều, tập trung lái xe, chăm chú nhìn phía trước, nhưng lúc rảnh rỗi, duỗi tay ra cầm lấy tay cô.

An Nhiên quay đầu nhìn, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Dịch Thừa, nếu như biết rõ có người giấu diếm anh cái gì, mà chuyện giấu diếm kia lại có quan hệ mật thiết với anh, anh sẽ làm thế nào?"

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, lại không nói chuyện, quay đầu tiếp tục tập trung lái xe.

An Nhiên đợi đã lâu, khi cô cho là anh không có câu trả lời, xe từ từ dừng lại khi có đèn đỏ, sau đó nghe thấy Tô Dịch Thừa nói: "nếu đó là vì tốt cho anh, anh sẽ thà rằng tiếp tục giả vờ như không biết." Quay đầu nhàn nhạt cười với cô.

An Nhiên sững sốt, hỏi, "rõ ràng đã biết rồi, làm sao giả vờ được?" Cô cũng muốn giả vờ không biết lầm, giả vờ không biết, nhưng trong lòng thỉnh thoảng lại nhớ tới những gì nghe được ở cửa phòng bệnh lúc chiều, luôn không ngừng suy đoán hàm ý ở đó.

Tô Dịch Thừa không nói tiếp, hết đèn đỏ liền khởi động xe tiếp tục đi.

An Nhiên cũng không nói gì nữa, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt giống như khi ngồi trước bồn hoa, rõ ràng nhìn ra xa, nhưng không có tiêu cự.

Xe chậm rãi dừng lại trong ga ra tòa nhà, An Nhiên mở cửa muốn xuống xe, trong nháy mắt xoay người tay bị Tô Dịch Thừa nắm chặt, bình tĩnh nhìn cô, than nhẹ, khẽ hỏi: "rõt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho anh biết, được không?"

An Nhiên nhìn anh, nhìn chăm chăm, sau đó đột nhiên có loại cảm giác uất ức khó tả, sau đó nghĩ gì đó, mắt đỏ lên, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Tô Dịch Thừa để tùy cho cô khóc, chỉ đưa tay lau những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống kia cho cô.

Một lúc lâu, An Nhiên mới ngừng khóc, nhìn vào mắt anh, ấp úng lược lại những gì mình nghe được ở bệnh viện cho anh nghe. Cô rất bối rối, lúc này lòng cô rất rối ren, cô muốn tìm ai đó để trút nỗi lòng, không nói cô không biết làm thế nào để tiêu trừ sự lo lắng và bất an trong lòng mình.

"Dịch Thừa, anh nói xem, chẳng lẽ em thực sự không phải là con gái của cha sao?" An Nhiên nhìn chăm chăm Tô Dịch Thừa hỏi, hốc mắt hồng hồng, vẫn còn ứa ra dòng nước, như là vừa chạm vào, là có thể rơi xuống.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cũng nhìn chăm chăm vào mắt cô, khẽ mở miệng hỏi: "thân tình chỉ là quan hệ huyết thống thôi sao?"

An Nhiên sững sốt, khéo mắt còn chứa nước mắt, nhìn chăm chăm vào anh, có chút không rõ ý anh.

"Em sẽ vì cha không có quan hệ máu mủ với em mà không nhận ông ấy sao?" Tô Dịch Thừa hỏi lại, lần này hình như có chút nghe

hiểu rồi.

An Nhiên lắc đầu, giọng điệu vô cùng chắc chắn nói: "ông ấy vĩnh viễn là cha em!" Trước kia đã vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng nhất định vậy, cho dù có liên hệ máu mủ hay không, cho dù trong người cô có dòng máu của ông ấy hay không.

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay lau đi dòng nước mắt vì luống cuống mà rơi xuống, lây này không thu tay về ngay lập tức mà nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, khẽ mở miệng: "vậy thì còn có vấn đề gì?"

An Nhiên sững sờ, cẩn thận suy nghĩ lời của anh nói, sau khi nghĩ kỹ rồi, đúng vậy a, cho dù có quan hệ máu mủ hay không, cho dù ông ấy có phải cha ruột cô hay không, cô nhận làm cha chỉ có một mình Cố Hằng Văn, sẽ không có ai khác a!

Nhin anh, suy nghĩ cẩn thận rồi, đột nhiên nín khóc cười ra tiếng: "haha." Gật đầu lại lắc đầu với anh, nói: "ừ, không thành vấn đề rồi."

Là tự cô vẫn để tâm chuyện vụn vặt mà đưa mình vào ngõ cụt, khiến mình không ra được, thật ra thì cho dù có vướng mắc về thân thế của cô thế nào, cha ruột cô là ai, cha cô mãi mãi chỉ có một, đó là Cố Hằng Văn, người đã cho cô một tuổi thơ hạnh phúc, cùng cô trải qua tuổi thiếu niên nghịch ngợm, trước đây không vì công việc mà ít quan tâm đến học tập của cô, những năm gần đây ông vì cô mà làm tất cả, làm sao có thể vì không có quan hệ máu mủ mà chối bỏ tất cả được. Cho nên cho dù ông có đúng hay không, ông mãi mãi luôn là cha của Cố An Nhiên.

Tô Dịch Thừa nhéo nhéo cái mũi của cô, nói: "lên đi, anh nhớ hôm qua chúng ta mua thịt bò, tối nay anh làm cho em món thịt bò cà ri."

An Nhiên nhìn anh, trịnh trọng gật đầu, vào thời điểm anh chuẩn bị xuống xe, cũng giống như anh làm vừa rồi đưa tay kéo tay anh, sau đó khi anh khó hiểu quay đầu lại, nghiêng người hôn lên môi anh, cái lưỡi định hương cạy mở hàm răng tiến công vào miệng anh, khi anh còn đang kinh ngạc thì cuốn lấy cái lưỡi của anh dây dưa, rồi ghé sát vào môi anh, thấp giọng nói: "cám ơn!" Cám

ơn anh đã nói, cảm ơn anh kéo cô ra khỏi ngõ cụt kia.

Tô Dịch Thừa vĩnh viễn không phải là người bị động, luôn thích chủ động ra trận, lập tức tiếp tục nụ hôn này.

Đưa tay giữ chặt đầu An Nhiên, một tay khẽ nâng cằm cô lên, để làm cho kẽ sát môi răng cô hơn, khiến mình có thể hôn cô sâu hơn.

Mút, quấn, quẩy, hôm nay Tô Dịch Thừa hôn không hề dịu dàng, mà có chút vội vàng và bá đạo, dùng lực khá mạnh. Bị anh ôn sâu, An Nhiên rù rì rên lên tiếng, anh hôn rất gấp, hơn nữa ôm rất chặt, An Nhiên chỉ cảm thấy mình sắp thở dốc đến suýt ngất đi trong lòng anh, Tô Dịch Thừa rốt cục buông cô ra, để cô tựa vào lòng mình bình ổn lại hơi thở, mà chính anh cũng thở hổn hển, ôm nhau cùng bình ổn lại.

Hai người cứ ngồi trên xe ôm nhau một lúc lâu, đợi đến khi hơi thở hai người ổn định rồi, mới mở cửa xuống xe đi lên tầng về nhà.

Về đến nhà, An Nhiên rất tự nhiên nhận lấy túi của Tô Dịch Thừa và của mình cùng để vào trong thư phòng, mà Tô Dịch Thừa cởi áo khoác ra, vén tay áo sơ mi lên đi vào trong bếp chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Mặc dù An Nhiên không làm, nhưng mà ngày nào cũng là anh làm bữa tối, ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng, cho nên gần đây rất tự giác, xung phong muốn hỗ trợ anh. Lúc đầu Tô Dịch Thừa còn từ chối, nhưng mà không lay chuyển được quyết tâm của cô, cuối cùng để kệ cô.

Chẳng qua là dường như cô thật không biết nhiều, lần này giúp đỡ cũng gặp phải tình huống thế này.

“Dịch Thừa, thịt bò này phải xử lý thế nào a?”

“Dịch Thừa, làm tôm này thế nào a!”

“Dịch Thừa, thái cà rốt thế này hay là thái thế này?”

Chuyện nào cô luôn hỏi không hết như thế, như là lần nào cô hỗ trợ cũng luôn làm anh thêm luống cuống, nhưng mà anh thích, thích cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt thế này, ấm áp nhàn nhạt như vậy.

Tài nấu nướng của Tô Dịch Thừa thật rất tốt, cơm kiểu trung quốc hay cơm tây đều làm rất ngon.

Hai người phân ra ngồi hai bên bàn ăn, mỗi người một suất cơm thịt bò cà ri, để phổi hợp với không khí ăn cơm tây, An Nhiên điều chỉnh đèn phía trên bàn ăn tối đi một chút, mà Tô Dịch Thừa thì cầm chai rượu đỏ rót cho hai người.

An Nhiên trưng mắt nhìn anh: "không cho uống rượu!" Bác sĩ đã nói rồi, dạ dày của anh căn bản là không thích hợp uống nhiều rượu, bình thường ở bên ngoài anh không có cách nào, phải uống rượu xã giao, nhưng mà ở nhà cô hi vọng chăm sóc anh tốt hơn. Ngoài ra xét thấy phẩm rượu của người này không tốt, lần trước còn có thể giả say mà giở trò!

"Một chút xíu." Tô Dịch Thừa nhìn cô, hỏi ý kiến.

"Không cho uống!" An Nhiên tỏ thái độ rất kiên quyết, không nhượng bộ chút nào, đưa tay cầm lấy chai rượu trong tay anh, miệng lẩm bẩm: "hồi trước Diệp Tử Ôn nói không sai, anh căn bản là con sói phúc hắc, ai biết anh có mượn rượu giở trò nữa hay không, em mới không cho anh cơ hội thực hiện được!"

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười to, trong phòng chỉ có hai người, hơn nữa còn ngồi đối diện, dù cô chỉ nói thầm, nhưng mà sao lại không nghe rành mạch. Để tùy cô lấy rượu đi, không ngăn lại nữa.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, câu được câu không, ăn xong bữa tối, vẫn là An Nhiên chủ động thu dọn bát đũa, gần đây vì chuyện ban khoa học kỹ thuật thành phố mà Tô Dịch Thừa quả thật có chút đau đầu, hôm nay tan tầm không tính là muộn, đó là vì vốn định đến chỗ cha mẹ hỏi thăm tình hình kết quả kiểm tra sức khỏe một chút, thật ra thì còn rất nhiều việc, anh mang về nhà, cho nên ăn cơm xong, Tô Dịch Thừa liền đi vào thư phòng.

An Nhiên thu dọn xong liền rót chén trà bưng đến cho Tô Dịch Thừa, sở dĩ pha trà đó là bởi vì Tô Dịch Thừa nói anh không quen uống cà phê, lúc ở nhà quen uống trà với cha và ông nội, nhưng mà Tô Dịch Thừa không nói cho cô anh uống không quen cà phê mà cô cho rất nhiều đường!

Gõ cửa đi vào, để trà lên trên bàn sách, Tô Dịch Thừa ngẩng đầu lên, nở nụ cười ôn hòa với cô: "cám ơn."

An Nhiên mỉm cười lại: "không khách khí."

Tô Dịch Thừa đưa tay nhéo nhéo tay cô, nói: "chắc là tối nay anh làm khuya, mệt thì đi nghỉ trước đi, đừng chờ anh."

An Nhiên gật đầu, chỉ nói: "đừng làm quá muộn." Nói xong mới đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi thư phòng An Nhiên cũng không về phòng ngay, mà ngồi trong phòng khách mở tivi im lặng xem, thật ra thì cô muốn tìm anh nói chuyện một chút, nhưng mà anh quá bận rồi. Vẫn là chờ anh hết bận ra ngoài, bọn họ có thể nói chuyện một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, An Nhiên thật cảm giác mình không có tể bào xem tivi, rõ ràng trên màn ảnh chiếu kinh tâm động phách, nhưng mà cô xem lại buồn ngủ.

Khi Tô Dịch Thừa từ trong thư phòng đi ra, định lấy thêm cho mình chén trà nâng cao tinh thần, liếc thấy tivi trong phòng khách vẫn mở, đến gần mới nhìn thấy người đang mơ mơ màng màng ngủ trên ghế sofa.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, đặt chén trà trong tay lên bàn trà, lấy điều khiển từ xa tắt tivi, khom lưng chuẩn bị ôm cô về phòng, nhưng trong nháy mắt chạm tay vào cô, cô từ từ tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn anh, dụi dụi mắt, hỏi: "anh hết bận rồi."

Tô Dịch Thừa không đáp lời cô, chỉ nói: "mệt sao không về phòng ngủ, không phải đã nói ngủ trước đi sao?"

"Em có chuyện muốn nói với anh."

Tô Dịch Thừa hỏi: "nói cái gì?"

An Nhiên nhìn anh chăm chú, một lúc lâu mới lên tiếng: "Dịch Thừa, sau này nếu em không thể làm việc nữa, cho dù muốn đi làm cũng không có công ty thuê em nữa rồi, anh sẽ làm sao?"

Gần như là không cần suy nghĩ, Tô Dịch Thừa liền bật thốt ra: "anh sẽ nuôi em cả đời."

An Nhiên sững sờ nhìn anh một lúc lâu, nhướng mi nở nụ cười.

Chương 110: Từ chức

Vì đã hạ quyết tâm, An Nhiên cũng liền nói sao làm nấy, sáng hôm sau đi làm, ở trong phòng làm việc đánh xong đơn từ chức của mình, rồi đứng dậy đi thẳng tới văn phòng của Hoàng Đức Hưng.

Đứng trước cửa trước phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng, xuất phát từ lễ phép và tôn trọng, An Nhiên giơ tay lên gỗ cửa: "cốc cốc cốc"

Chờ đến khi bên trong truyền đến tiếng ông ta bảo cô vào, An Nhiên mới mở cửa đi vào.

Hoàng Đức Hưng từ trước máy vi tính ngẩng đầu lên, thấy rõ người tiến vào là An Nhiên, khóc miệng khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, ngừa người ra phía sau, như là sớm biết cô sẽ tìm đến.

"An Nhiên a, ngồi đi." Chép miệng chỉ chỗ ngồi trước mặt mình, Hoàng Đức Hưng nói như thế.

An Nhiên cũng cười nhàn nhạt, kéo cái ghế trước bàn làm việc ra ngồi xuống.

"Có câu trả lời rồi chứ?" Hoàng Đức Hưng thử hỏi, theo như ông ta tính toán, cô suy nghĩ rất nhanh có câu trả lời khiến ông ta hài lòng mới phải, thật ra thì ông ta chẳng qua là tính toán một chút, để đảm bảo tuyệt đối thôi.

An Nhiên gật đầu, nói: "vâng, mấy ngày qua đã cân nhắc kỹ."

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng vừa lòng, nhìn cô, chậm rãi hỏi: "cô đồng ý rồi?" Nếu cô đồng ý, trong lần cạnh tranh này phần thắng của 'Chân Thành' càng lớn, mà giành thắng lợi lớn trong việc ban khoa học kỹ thuật thì việc bình xét tổng giám đốc hàng năm kia chỉ là vấn đề hình thức.

An Nhiên không nói chuyện, đưa tay đẩy đơn từ chức đã đánh máy từ trước sang cho ông ta, trên trang giấy thậm chí còn độ ấm sau khi in ấn.

Hoàng Đức Hưng vui mừng nhận lấy, vừa cúi đầu nhìn, nụ cười

trên mặt kia liền cứng đờ, sau đó không cười nổi nữa, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói thoảng cái trở nên nghiêm khắc, nói: "Cô đây là ý gì!" Hài lòng tưởng là chờ vài ngày sẽ chờ được một đáp án vừa lòng, nhưng không ngờ lại chờ được một tờ giấy rác rưởi! Ông ta cho là cô có thể từ chối không hợp tác, nhưng mà không ngờ tới cô lại cho ông một lá đơn từ chức, thẳng thừng nói 'không chơi' nữa!

An Nhiên không sợ hãi nhìn thằng vào mắt ông ta, chỉ thản nhiên nói, "Tôi nghĩ mấy ngày rồi, mặc dù từ khi vừa tốt nghiệp đã tới 'Chân Thành', bảy năm nay tôi chưa hề muốn từ bỏ, nhưng mà có một số việc tôi khó mà làm được, với lại lần này vì tôi mà gây ra chuyện nhiễu loạn như thế, tôi từ chức thế này coi như là tự nhận trách nhiệm vậy."

"Cô ..." Hoàng Đức Hưng nhìn cô, tay nắm chặt đơn từ chức, một lúc lâu mới mở miệng chất vấn: "An Nhiên, lần này cô gây ra họa không nhỏ a, cô cảm thấy cô từ chức nhận lỗi là có thể bồi thường được sao? Thế thiệt hại của công ty thì sao, cô phải biết công ty giành bao tâm huyết cho hạng mục 'trang viên thể thao' này, thiệt hại hơn một nghìn vạn ai chịu trách nhiệm?"

An Nhiên cười nhạt, lắc đầu nói: "Tôi có trách nhiệm hay không, tổng giám biết rõ hơn ai hết, chẳng lẽ không đúng sao?"

Nghe vậy, Hoàng Đức Hưng bình tĩnh nhìn cô, vội rời tầm mắt, chỉ nói: "Bản thiết kế là cô làm mất, coi như Trần Trừng đánh cắp, nhưng bản vẽ là để ở phòng làm việc của cô, hơn nữa hồi đó khi tôi muốn đuổi Trần Trừng, là ai cực lực đảm bảo giữ cô ta lại, chuyện này không trách cô thì trách ai?"

An Nhiên nhàn nhạt mở miệng, nói vô cùng nhẹ nhàng, chậm rãi: "nếu tôi nói đã gặp Trần Trừng rồi thì sao, tổng giám còn cảm thấy chuyện này thực sự là trách nhiệm của tôi sao?"

Hoàng Đức Hưng mạnh mẽ sững sốt, nhìn cô chăm chăm, có chút ngoài ý muốn, kế hoạch bí mật mà ông ta vạch ra thật lâu thế mà bị cô nhẹ nhàng làm tan biến như vậy?

Bình tĩnh nhìn cô, như là còn có chút không tin, thử hỏi: "cô, cô

thật đã gặp Trần Trừng rồi?" Trần Trừng cần dùng tiền gấp, không phải cùng ngày hôm đó đã đi rồi sao?

An Nhiên gật đầu, nhìn ông ta cười như không cười nói: "cô ta nói với tôi nguyên nhân trộm bản vẽ, thậm chí cả người bảo cô ta trộm cũng tiết lộ. Tổng giám đoán xem cái người mà sai khiến Trần Trừng đánh cắp bản vẽ từ trong phòng làm việc của tôi là ai?"

Vẻ mặt Hoàng Đức Hưng cứng đờ, nhìn cô yếu ớt, quay đầu, một lúc lâu nghĩ đến cái gì, đột nhiên nhìn lại cô, nói: "cho dù cô không liên quan đến chuyện mất bản vẽ, cô cho là phòng mẫu đột nhiên sập xuống, cô ty sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô sao?"

An Nhiên thở dài nói: "về chuyện phòng mẫu sập rốt cuộc có liên quan đến tôi hay không, ngoài ra bản vẽ thực sự có vấn đề không, tôi nghĩ ông đều biết rõ."

Hoàng Đức Hưng hừ lạnh, nói: "nếu tôi cứ khăng khăng nói là bản thiết kế của cô có vấn đề, cô cảm thấy công ty sẽ tin tưởng tôi hay tin cô."

An Nhiên cười khẽ, nhìn chăm chăm vào mắt ông ta, nói: "tôi thừa nhận mình không thông minh, nhưng tôi cũng không ngu ngốc đến nỗi bị người ta chà đạp lên mà không biết tí gì."

Hoàng Đức Hưng nhìn chăm chăm cô, có lẽ mình thật quá khinh thường cô, vốn tưởng cô chỉ có thiên phú về thiết kế, còn chậm chạp với những cái khác, mấy lần bị Tiểu Hiểu ngầm ngầm mưu tính, cũng không thấy cô phản kích, lại không ngờ rằng thì ra lòng cô như gương sáng, đã sớm nhìn thấu tất cả.

"Tổng giám, nếu như tôi đoán không sai, ông làm thế này là muốn ép tôi nghe lời, tìm Dịch Thừa giúp đỡ. Dịch Thừa phụ trách việc xây dựng ban khoa học kỹ thuật thành phố, tất cả hạng mục lớn nhỏ đều qua tay anh ấy, tôi là vợ anh ấy, nếu tôi mở miệng muốn một hạng mục, anh ấy sẽ không thể không để ý mặt mũi của tôi, khi đó chuyện đấu thầu của 'Chân Thành' coi như là nắm chắc phần thắng rồi. Tôi không biết ngay từ đầu ông đã coi hạng mục 'trang viên thể thao' là ngụy trang, hay là sau khi xem xong bản vẽ mới không có hy vọng với bản thiết kế của tôi nên quyết định vứt

bỏ, nhưng mà tôi muốn nói rằng ông dùng hạng mục này tính toán ép tôi tuân theo là một quyết định sai lầm."

Hoàng Đức Hưng không nghe cô, nói thảng: "An Nhiên, cô hiểu rõ, nếu cô thực sự từ chức, công ty ắt sẽ truy cứu chuyện này tới cùng. Mặt khác, cô cảm thấy xảy ra chuyện này rồi, cô rời khỏi 'Chân Thành' tiếp tục hành nghề kiến trúc, cô cho là còn có công ty khác sẽ chịu nhận cô sao?" Một nhà thiết kế lại gây ra sự cố lớn như thế, căn bản là rất khó tiếp tục hành nghề.

An Nhiên lắc đầu, cười khẽ một tiếng, nói: "ông chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng tôi để giành được hạng mục ban khoa học kỹ thuật, vì ông biết tôi là vợ Tô Dịch Thừa, tôi mở miệng anh ấy ắt sẽ hỗ trợ." Đột nhiên xoay chuyển đề tài, nhìn ông ta hỏi ngược lại: "Vậy ông cảm thấy Tô Dịch Thừa biết tôi ở công ty bị chèn ép bất công thế này, ông cho là anh ấy còn có thể giao hạng mục cho 'Chân Thành' sao?"

Hoàng Đức Hưng sững sốt, vẫn đề này ông ta không nghĩ đến.

An Nhiên cười lạnh nói, "ông đã nghĩ đến tôi có thể bảo Tô Dịch Thừa đồng ý giao hạng mục cho ông, chẳng lẽ tôi lại không thể tố cáo để công ty không thể giành được hạng mục nào sao? ông có thể lợi dụng tôi để nhận được hạng mục ban khoa học kỹ thuật, chẳng lẽ tôi không thể lợi dụng chức quyền của Tô Dịch Thừa khiếu cho các ông không giành được gì sao?" Ông ta có thể đe dọa cô, vậy thì ngược lại cô cũng đe dọa ông ta như thế.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô chăm chăm, điểm này đúng là ông chưa từng tính tới.

An Nhiên nhìn bộ dạng Hoàng Đức Hưng sững sờ không nói được một câu, biết là cô dọa được ông ta, cuối cùng đứng dậy nhìn ông ta nói: "cám ơn tổng giám đốc năm nay đã chiêu cỗ, tôi đã học được rất nhiều ở 'Chân Thành', cho dù là đối nhân xử thế hay là xử lý công việc." An Nhiên ám chỉ nói.

Hoàng Đức Hưng nhìn cô nhưng không nói chuyện, chẳng qua là sắc mặt đã sớm không còn như vừa rồi, xanh mét cực kỳ khó coi.

An Nhiên không nhìn sắc mặt ông ta, chỉ nói: "Về hạng mục

trang viên thể thao lần này, tôi tự nhận là bản thiết kế tuyệt đối không có vấn đề, mặt khác về chuyện sau khi bị trộm, bản vẽ đã đi đâu, còn có phòng mẫu sao lại sập xuống, tôi nghĩ tổng giám biết rõ hơn tôi nhiều, đối với những chuyện này, tôi không cho là tôi cần trình bày hay là phải chịu trách nhiệm. Về phần hiện tại tôi từ chức, tôi sẽ căn cứ vào hợp đồng mà bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, công việc trên tay tôi căn bản đã hoàn thành, đương nhiên nên bàn giao cái gì tôi cũng sẽ tìm người bàn giao rõ ràng." Cuối cùng nhìn ánh mắt tức giận đến mức phun ra lửa của Hoàng Đức Hưng, cô nói chốt lại: "nếu không còn chuyện gì nữa tôi ra ngoài trước." Nói xong, liền xoay người ra khỏi phòng làm việc của ông ta.

Mà trong phòng làm việc, Hoàng Đức Hưng nắm chặt lá đơn từ chức của cô, nắm thành một đống, An Nhiên nói không sai, nước cờ này ông đi cực kỳ thất bại, ông ta cho là có thể mượn việc này để ép cô nghe lời, lại không ngờ khiến cô từ chức, thực sự là mất cả chi lẩn chài a!

An Nhiên nói đi là đi, gần như là vừa từ phòng làm việc của Hoàng Đức Hưng đi ra liền gọi đồng nghiệp trong công ty tới bắt đầu giao lại công việc trong tay.

Thật ra thì công việc phải bàn giao cũng không nhiều lắm, giao lại hồ sơ mấy hạng mục trước đây, mà những dự án trên tay mình đã gần hoàn thành rồi, cho nên cũng không có vấn đề gì lớn, như vậy, chuyện bàn giao coi như là tiến hành thuận lợi.

Khi An Nhiên thu dọn đồ đạc xong xuôi, ôm theo hộp giấy rời đi, đi đến trước cửa thang máy, quay đầu nhìn lại tất cả, bản thân có cảm giác khó tả.

Cô bé tiếp tân công ty có quan hệ không tồi với cô, tiễn cô đến cửa thang máy, nhìn cô bé hốc mắt hồng hồng, thầm vì cô mà thấy bất bình, An Nhiên khẽ cười với cô bé, bảo cô bình thường đọc sách nhiều hơn, tốt nhất là mang mấy cuốn sách kiến trúc đến, ít nhiều cũng có tác dụng.

Đến khi ôm thùng giấy vào thang máy đi xuống dưới, trong nháy mắt thang máy mở ra vừa vặn đổi diện với Tiểu Hiểu đang chờ

thang máy, Tiểu Hiểu trông thấy cô, hơi sững sờ, một lúc lâu mới phản ứng thấy cô muốn đi, thử hỏi: "chị từ chức rồi?"

An Nhiên nhàn nhạt cười cười với cô ta: "đây chẳng phải là đúng ý cô đi."

Tiểu Hiểu nhún vai, chỉ nói: "quả thật đúng ý tôi." Cô đi, như vậy Chân Thành sẽ không có ai khác chống đối lại cô ta, có thể không tốt sao.

An Nhiên nhìn cô ta, không nói thêm gì, ôm thùng giấy đi lướt qua cô ta, rời đi.

Khi ôm đồ về đến nhà còn chưa đến buổi trưa. Đột nhiên từ chức, cô còn chưa tính xem sắp tới sẽ làm gì, thật ra thì lập tức đệ đơn từ chức lên Hoàng Đức Hưng có chút liên quan đến Tô Dịch Thừa, vì câu nói tối qua của anh, anh nói anh sẽ nuôi cô cả đời, hình như có những lời này của anh, cô thật sự không còn sợ gì nữa.

Để đồ vào trong thư phòng, gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Phân, vốn định buổi chiều về thăm bà, không nghĩ tới động tác của bà thật nhanh, sáng nay đã đi làm rồi. An Nhiên có chút bất đắc dĩ than thở, tất nhiên là cô hiểu tính mẹ, cho dù từ chức, bà cũng sẽ làm từng bước theo thủ tục.

Chỉ dặn dò bà phải tự chăm sóc bản thân mình, đừng làm mệt quá, rồi mới cúp điện thoại, chuyện bản thân mình từ chức cô tạm thời chưa muốn nói cho bà biết, vì không muốn bà lo lắng cho mình.

Như vậy thì đúng là không có chuyện gì làm, cứ ngồi trên ghế sô pha ngửa đầu nhìn trần nhà thật lâu, cuối cùng An Nhiên quyết định mình sẽ luyện tập cẩn thận tài nấu nước kém cỏi của mình. Tuy nói sau này để Tô Dịch Thừa nuôi, nhưng cô cũng không thể được voi đòi tiên được, không làm gì cả còn để anh tan việc về rồi nấu cơm cho cô ăn, như vậy chính Tô Dịch Thừa săn lòng, cô cũng cảm thấy xấu hổ đi.

Nghĩ như thế, An Nhiên quyết định thừa dịp khoảng thời gian mình không đi làm này, phải luyện tài bếp núc một chút, không nói đến có thể làm đủ sắc hương vị, nhưng ít ra cũng phải làm được

bữa cơm tạm được đi.

Nói sao liền quyết định làm như vậy, cầm ví tiền và chìa khóa liền ra khỏi cửa chuẩn bị đi mua đồ ăn cho hôm nay.

Đẩy xe mua đồ đi trong khu tươi sống của siêu thị, An Nhiên cố gắng chọn những nguyên liệu vừa đơn giản vừa dễ làm mà hay ăn, mục đích lần này của An Nhiên rất rõ ràng, cô không mong có thể làm nhiều món ăn ngon đẹp mắt khiến người ta thèm ăn, cô chỉ mong có thể làm món không cháy không nhão không chín quá, đơn giản như thế thôi.

Cầm một bó cải trắng tươi cho vào xe, gần tối buối trưa, lúc này có rất ít người trong siêu thị, lác đác mấy người có vẻ trống trải, cho nên chỉ vài tiếng đối thoại cũng bị nghe rất rõ ràng.

Vì vậy khi phía sau truyền đến giọng nói của một người con gái cười duyên làm nũng cùng người đàn ông đi bên cạnh, An Nhiên cũng có thể biết rõ những gì họ nói.

"Anh Tường, em muốn ăn cái này, lát nữa anh nấu cho em có được không." Cô gái cười duyên nói, thanh âm rất ngọt ngào êm tai.

Người đàn ông trả lời có chút chậm chạp, qua quýt: "ừ."

Như là thấy được cái gì hợp khẩu vị của cô ta, cô gái chạy về phía trước, chỉ vào thức ăn bày trên quầy hàng, nói với người đàn ông phía sau: "ai nha, đúng rồi đúng rồi, em còn muốn cái này."

An Nhiên cũng không nghe thấy người đàn ông trả lời, thật ra thì chỉ là vô tình nghe thấy, cô không có ý nghe lén, mặc dù có chút hâm mộ đôi nam nữ phía sau.

Tiếp tục đẩy xe đi về phía trước, chọn lựa nguyên liệu nấu ăn thích hợp cho mình. Đột nhiên bả vai bị va vào đau nhói, thấy bên cạnh có một thân ảnh nhanh chóng chạy qua, chạy đến khu hải sản cách đó không xa, chỉ vào một con cá được đóng gói đặt trong ngăn tủ, nói: "anh Tường, lát nữa chúng ta làm cá kho đi, em thích nhất món cá kho anh làm."

Lúc này An Nhiên mới thấy rõ hình dáng người phụ nữ trước mắt, bỗng đứng trừng lớn mắt, sau đó xoay người, quả nhiên

người đẩy xe đồ phía sau không phải Trình Tường thì là ai!

Trình Tường cũng nhìn thấy cô, đầu tiên là sững sốt, sau đó mừng rỡ đi về phía cô: "An Nhiên."

An Nhiên cười lạnh, mệt cho cô lúc trước còn cảm thấy anh ta thật đã hiểu người mình yêu là Lâm Lệ, thậm chí còn định nói chuyện với Lâm Lệ một chút, thăm dò thái độ của Lâm Lệ, nếu là Lâm Lệ còn chưa quên được anh ta, như vậy thì cô có thể giúp bọn họ một lần, lại không ngờ anh ta chỉ là diễn trò, xem đi, đây không phải là ở một chỗ với người phụ nữ kia sao, tự mình đi cùng đến siêu thị, tự mình nấu cơm cho cô ta ăn, ha ha, nếu còn nói anh ta cẩn bẩn không có gì với người phụ nữ này, thật sự là đánh chết cô cũng không tin!

Trình Tường đẩy xe đến chỗ cô "An Nhiên, trùng hợp thế."

An Nhiên cười lạnh, nhìn anh ta một chút, lại quay đầu nhìn Tiêu Tiêu bên kia một chút: "đúng vậy a, trùng hợp thật."

Trình Tường cũng không nhìn ra thái độ lãnh đạm của cô, anh ta một lòng chỉ muốn hỏi tình hình Lâm Lệ: "Lâm Lệ, gần đây có liên lạc với em không, cô ấy, có khỏe không?" Anh ta đợi ở quê Lâm Lệ hơn một tháng, nhưng không có chút tin tức nào của cô, anh biết mình đã làm tổn thương cô quá sâu, hiện tại né tránh mình cũng là dễ hiểu. Trong khoảng thời gian này anh ta đã suy nghĩ, nếu đây là điều cô muốn, nếu đây là tốt cho cô, vậy thì anh sẽ rời xa, chỉ cần anh biết cô ổn là tốt rồi.

An Nhiên nhìn anh ta hơi giễu cợt nói: "cô ấy có khỏe hay không có liên quan gì đến anh sao?" Anh ta còn có thể dõi trá hơn nữa sao, một mặt nói mình yêu Lâm Lệ bao nhiêu, nhưng một mặt lại vẫn ở một chỗ với người phụ nữ này, anh ta thật sự là Trình Tường mà các cô quen biết hồi đó sao, tại sao một người có thể thay đổi như thế, thay đổi đến mức mà cô không thể nhận ra!

"Anh, anh chỉ là muốn biết cô ấy có khỏe hay không." Lâm Lệ không cho anh cơ hội hay tin tức nào, có lẽ chỉ liên lạc với An Nhiên.

"Anh Tường." Tiêu Tiêu trở lại lôi kéo tay Trình Tường, ánh mắt

để phòng nhìn An Nhiên, cô ta nhận ra An Nhiên, người phụ nữ trước đây la lối giội rượu đỏ trong nhà hàng.

Lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, thật sự không muốn nói chuyện với những người như vậy, cô xoay người đi thẳng về phía trước.

"An Nhiên!" Trình Tường còn muốn tiến lên gọi lại cô, tay lại bị Tiêu Tiêu bên cạnh lôi kéo, nhìn Tiêu Tiêu một chút, lúc này mới hiểu rõ ánh mắt vừa rồi của An Nhiên, khoe miệng nổi lên nụ cười khổ sở, đưa tay kéo tay Tiêu Tiêu xuống.

An Nhiên chỉ lo đi về phía trước, không hề chú ý đàng trước có người hay không, khi cô đâm sầm vào xe mua hàng phía trước, An Nhiên mới ngẩng đầu thấy có một người đàn ông đang đẩy xe hàng trước mặt cô, bên cạnh còn có đứa bé, đứa bé đang mở mắt to đen nhánh nhìn cô chăm chắm.

An Nhiên không nghĩ tới đi siêu thị còn có thể gặp phải nhiều người quen như vậy, nhìn Chu Hàn, vì sự thất lễ vừa rồi của mình, hơi lúng túng cười nói: "thật trùng hợp a."

Chu Hàn nhìn cô một chút, trên mặt vẫn không có nhiều biểu cảm, nhàn nhạt nói: "đúng vậy a, thật trùng hợp." Thật ra thì vừa rồi anh ta cũng không chú ý đến cô, là Tiểu Bân bên cạnh chú ý tới, lôi kéo góc áo của anh ta, chỉ chỉ người đang nói chuyện phía trước, anh ta mới để ý tới nét mặt của cô không bình thường, nên mới dừng bước.

An Nhiên chào hỏi đứa bé cạnh anh ta: "chào Tiểu Bân, gần đây khỏe không?"

Tiểu Bân có chút ngại ngùng khẽ cong môi cười với cô, cũng coi như là không xa lạ gì với cô rồi, lần trước ở bệnh viện, là cô cùng nó xuất viện, những điều này nó đều nhớ rõ.

An Nhiên cũng cười cười lại với nó, đưa thay sờ sờ đầu nó, lúc này mới ngẩng đầu, liếc nhìn đồ trong xe của bọn họ, thuận miệng hỏi: "anh cũng tới mua thức ăn a." Trong lòng chỉ cảm thấy đôi cha con này kỳ lạ, đôi khi cô cảm thấy Chu Hàn đối xử quá lạnh nhạt với đứa bé này, giống như lần trước vậy, lại để nó ngồi một mình trên ghế sofa trong tiệc rượu, hơn nữa được cô và Tô Dịch Thừa

đứa tới bệnh viện lâu như vậy thế nhưng cũng không phát hiện ra đứa bé biến mất, còn ở bệnh viện lần trước, anh ta lại có thể vô trách nhiệm nhét con vào bệnh viện, mà mình thì mấy ngày không ngó ngàng tới, ngay cả khi bệnh tình đứa bé đã hồi phục cũng không đến đón nó về. Khiến cô cảm thấy trên thế giới này không tìm ra được người cha nào vô trách nhiệm hơn rồi. Nhưng mà bây giờ nhìn lại bọn họ, cảm thấy như là anh ta cũng không quá lạnh nhạt với đứa bé như cô nghĩ, dẫn theo nó đi siêu thị, mua món ăn mà nó thích ăn, người cha thế này thấy thế nào cũng không phải là một người không thương con.

Chu Hàn gật đầu, đẩy xe tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng nói, "bây giờ hình như là giờ làm việc." Ngụ ý nói là cô đã quá rảnh rồi rồi, giờ làm việc còn ra mua đồ ăn.

"À, tôi từ chức rồi." An Nhiên cũng không thèm để ý nói. Đưa tay lấy hộp trứng gà trên giá thả vào trong xe mua đồ.

Chu Hàn có chút kinh ngạc nhìn cô một cái, cũng không hỏi nhiều.

Hai người đi quanh một vòng, sau khi lấy xong đồ muốn mua, khi đẩy xe đồ, người đứng phía trước vừa vặn là đôi Trình Tường và Tiêu Tiêu. Thấy cô tới đây, Trình Tường nhìn cô với vẻ mặt cực kỳ khổ sở, há mồm muốn nói gì, nhưng mấy lần không nói nên lời, cuối cùng cười khổ nói: "không phải như em nghĩ."

"Tôi không cần nghĩ, bởi vì tôi có mắt, tôi sẽ nhìn, chẳng qua là sau này, xin đừng hỏi tôi chuyện liên quan đến Lâm Lệ, bởi vì anh như thế này khiến tôi cảm thấy anh rất dối trá." An Nhiên lạnh lùng nói, không lưu tình.

Tiêu Tiêu ở bên cạnh tức giận, bất bình cho Trình Tường, nói với An Nhiên: "này, người phụ nữ này là sao vậy, nói chuyện có cần phải thế không, cô có biết anh Tường như thế nào trong thời gian qua không, sao cô lại nói anh ấy như vậy!"

An Nhiên lạnh lùng nhìn cô ta, không muốn để cô ta nói thêm cái gì.

Tiêu Tiêu còn muốn nói điều gì, lại bị Trình Tường bên cạnh

quát: "Tiêu Tiêu, đù rồi!"

Vé mặt Tiêu Tiêu uất ức nhìn anh ta, bĩu miệng.

Cuối cùng ra đến ngoài siêu thị, trong lòng An Nhiên còn âm ỉ lửa giận, cô thật sự thật sự cảm thấy không đáng giá thay cho Lâm Lê!

"Không nhìn ra cô còn có một mặt hung dữ như thế." Chu Hàn xách theo túi đồ bên cạnh cười như không cười nói.

An Nhiên nhìn anh ta, lửa giận trong lòng từ từ biến mất, thật ra thì người nào mà chả từng căm kinh, nhưng mỗi người luôn có một điểm mấu chốt, chỉ cần không đúng chạm đến điểm mấu chốt của cô thì tất cả đều ổn.

Quay đầu nhìn phía trước, An Nhiên nhàn nhạt mở miệng: "anh còn nhớ sợi dây chuyên mà hồi trước anh nhượng lại cho tôi chứ."

Chu Hàn có chút khó hiểu nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Như là không để ý đến đáp án của anh ta, An Nhiên tiếp tục nói: "Hồi đó tôi mua sợi dây chuyên kia là để làm quà tặng kết hôn cho bạn thân nhất của tôi, mà chủ rể là người đàn ông vừa rồi, ba người chúng tôi từng là bạn học, cũng gần mười năm rồi, nhưng mà anh biết không, anh ta và bạn tôi có mười năm tình cảm, thế mà trong lễ cưới, vì người phụ nữ vừa rồi mà anh ta xoay người chạy đi."

Chu Hàn có chút tức cười, trong đầu nhớ lại bộ dạng người đàn ông vừa rồi, như là có hơi bất ngờ vì anh ta làm như thế.

An Nhiên nhìn anh ta, cười nhàn nhạt, lần này cũng không nói thêm gì nữa, giơ túi đồ trong tay, nói: "hình như mấy lần gặp anh đều chiếm tiện nghi của anh, vậy lần này lại cảm ơn nhiều."

Chu Hàn khẽ gật đầu: "lần sau nếu còn có chuyện này, tôi không ngại để cô trả tiền."

Tô Dịch Thừa mở cửa đi vào, ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngọt, chân mày khẽ nhếch lên. Vừa định mở miệng gọi An Nhiên, đã thấy một thân ảnh nhanh chóng chạy từ trong bếp ra, nhìn thấy anh mỉm cười: "đã về rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "ừ."

An Nhiên tiến lên nhận lấy cặp công văn trong tay anh, nói: "đi rửa tay trước, xong rồi chúng ta ăn cơm."

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, dường như cảm thấy có gì không đúng, cảm giác là lạ.

An Nhiên bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, tiến lên vừa kéo vừa đẩy anh nói: "đi thôi, nhanh đi rửa tay." Đẩy anh vào phòng vệ sinh, còn An Nhiên thì cầm lấy cặp công văn của anh vào thư phòng.

Đến khi Tô Dịch Thừa rửa tay xong đi ra ngoài xuống trước bàn ăn, nhìn đến một bàn đầy đồ ăn, sườn xào chua ngọt, trứng gà nấu đậu, cá hoa vàng nấu, cộng thêm canh cà chua trứng. Mỗi món nhìn không tồi, ngửi rất thơm.

An Nhiên xới cơm cho anh, mình thì ngồi xuống đối diện anh.

Tô Dịch Thừa nhìn bàn thức ăn này, lại ngẩng đầu nhìn An Nhiên, không khỏi hoài nghi: "những món này đều do em làm?"

An Nhiên chớp mắt, không trả lời thằng, đưa đũa cho anh, chỉ nói: "nếm thử trước đi."

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, nhận lấy đũa đũa, liền gấp miếng sườn xào chua ngọt vào miệng, mùi vị vừa phải, thịt mềm, có thể nói làm rất tốt, tốt đến như là trong quán cơm vậy.

Lại ngẩng đầu nhìn An Nhiên, chỉ thấy cô đang mở mắt to nhìn mình, như là đang chờ đợi anh nói gì đó.

Nhìn xuống thòi thúc muốn hỏi cô tiếp, Tô Dịch Thừa gật đầu khẳng định nói: "ăn ngon!"

An Nhiên bị vẻ mặt nghiêm túc của anh chọc cười, nói: "đây là đồ em gọi từ quán cơm ở cổng tiểu khu chúng ta, tài nấu nướng bậc thầy, tất nhiên là ngon."

Tô Dịch Thừa cũng cười, gấp miếng sườn vào bát cô, nói: "hôm

nay sao lại đột nhiên muốn gọi cơm ngoài?"

"Hôm nay em nghỉ việc rồi." An Nhiên thảng thắn nói, không hề định giấu diếm anh.

Tô Dịch Thừa cũng không bất ngờ, từ tối hôm qua khi cô nói nếu cô thất nghiệp anh sẽ làm thế nào, anh đã mơ hồ đoán được công việc của cô không thuận lợi, từ chức là chuyện sớm hay muộn, nhưng mà nhanh như thế anh cũng hơi bất ngờ. Nhàn nhạt cười nói: "vậy sau này an tâm để cho anh nuôi đi."

An Nhiên cũng cười, mặc dù biết anh sẽ nói như thế, nhưng mà lại nghe được, vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhường mày lên mức canh cho anh, lấy lòng nói: "cũng vì biết sau này em phải dựa vào anh, cho nên hôm nay em chuẩn bị thức ăn ngon lấy lòng anh a."

Tô Dịch Thừa rất nể tình uống một hớp lớn, "thức ăn hôm nay nếu đổi lại là em làm, anh sẽ nể tình ăn hết sạch."

"Thật?" An Nhiên nhường mi hỏi.

"Dĩ nhiên!" Tô Dịch Thừa dứt khoát trả lời.

Khóe môi An Nhiên nhếch lên thành nụ cười quý dì, nói với anh: "chờ một chút." Sau đó vội vàng xuống khỏi cái ghế cao, bưng hỗn hợp trên bàn đá mà còn chưa đổ kia, nhưng cháy đèn sì không nhìn ra là cái gì, một tay lấy cái đĩa để lên trên bàn, nhìn Tô Dịch Thừa cười nói: "đây là em làm."

Tô Dịch Thừa nhìn thứ gì đó đen sì trong đĩa, nét mặt chưa hề thay đổi, cầm đũa chìa tay hướng tới món kia, sau đó ghắn một miếng, khi giơ lên chuẩn bị thả vào miệng thì bỗng chốc bị An Nhiên nắm lại, cười: "đồ ngốc, ăn thật a."

Tô Dịch Thừa cười, vẻ mặt thành thật nói: "em muốn anh ăn thì anh ăn."

Không phải là lời ngon tiếng ngọt, lại làm cho An Nhiên ngọt ngào chết người. Cố ý quay đầu không nhìn tới anh, đứng dậy bưng món đồ đen đen gì đó đi, lần này liền đổ vào thùng rác bên kia.

Nhưng An Nhiên không phát hiện là, trong nháy mắt cô xoay người, nhìn bóng lưng cô, Tô Dịch Thừa nở nụ cười giảo hoạt. (TT:

lâm lệ nói anh là hồ ly đúng vô cùng ^_^)

Sau khi ăn xong bữa tối, An Nhiên trở về phòng tắm, mà Tô Dịch Thừa vào thư phòng hoàn thành nốt công việc, gần đây vì hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, hiện tại vừa mới trong giai đoạn bắt đầu, thời gian này có một lượng lớn công việc, chờ đầu thầu kết thúc, tiếp theo hẳn là một loạt tiệc tùng rồi. Anh biết có người muốn kéo anh khỏi vị trí này, việc An Nhiên từ chức, anh có thể đoán được, thật ra thì anh nên cảm ơn An Nhiên, có thể nói vì anh mà cô bị sa thải. Lắc đầu, dường như anh nên thấy vui mừng vì An Nhiên chưa bao giờ yêu cầu anh cái gì, không hề lo lắng cô sẽ kéo anh lùi lại.

An Nhiên bưng chén trà vừa pha đầy cửa đi vào, đặt trên bàn sách của anh, sau đó chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, thì tay đột nhiên bị Tô Dịch Thừa bắt được, dùng sức một cái, kéo cô ngồi trên đùi mình, đầu vùi vào gáy cô, hít sâu một hơi, trên người cô có mùi sữa thơm ngát sau khi tắm rửa.

An Nhiên đưa tay đặt lên cánh tay vòng quanh hông mình, nhẹ nhàng hỏi, "sao thế?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, vùi đầu vào gáy cô, không ngẩng đầu, chỉ rầu rĩ nói: "hơi mệt."

An Nhiên quay đầu, đưa tay sờ sờ đầu anh, có chút đau lòng nói: "mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai lại xem." Mấy ngày gần đây, như là từ khi anh bắt đầu lên chức, bắt đầu khởi động hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, anh liên tục b빠 bộn công việc, đêm nào cũng phải hơn mười một giờ mới ra khỏi thư phòng, sau khi tắm rửa, lên giường đi ngủ đã gần mười hai giờ rồi.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, ôm cô vào lòng chặt hơn, chỉ nói: "để anh ôm một lát."

An Nhiên để tùy anh, chỉ đưa tay vuốt vuốt tóc anh.

Tô Dịch Thừa ôm cô một lúc lâu, mới buông cô ra, khom người mổ lén môi cô: "tối nay không biết lúc nào mới xong, em đi ngủ trước đi, đừng chờ anh."

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, mới gật đầu, ra đến trước cửa

còn không yên lòng, căn dặn: “mệt thì nghỉ sớm đi, ngày mai lại xem.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, vì cô quan tâm mà thấy ấm lòng.

Sau khi trở về phòng ngủ An Nhiên cũng không buồn ngủ, ngồi ở đầu giường đọc tạp chí linh tinh một lúc lâu, mới nhớ tới trưa nay gặp phải Trình Tường ở siêu thị, đột nhiên nghĩ đến mấy hôm nay mình đã không liên lạc với Lâm Lệ rồi, cả ngày hôm qua mình gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy cũng không nhận.

Nghĩ tới, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Lâm Lệ, điện thoại kết nối, nhưng vẫn không có ai nghe máy, cuối cùng thật sự không có cách nào, An Nhiên gửi tin nhắn cho Lâm Lệ, bảo cô ấy sau khi đọc được tin nhắn, nhất định phải gọi lại cho cô. An Nhiên hơi lo lắng có phải bên Lâm Lệ đã xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mà cũng chỉ có thể lo lắng, còn chẳng làm được gì, dù sao hai người cách xa nhau quá, muốn quan tâm cũng không phải chuyện dễ.

Nhận được điện thoại của Lâm Lệ đã là chuyện của hai ngày sau rồi, lúc ấy An Nhiên đang phẩn đấu cho tay nghề nấu nướng của mình trong bếp, qua mấy ngày tập trung huấn luyện, cùng vô số món ăn xào đến cháy xém không nhận ra thì rõt cuộc An Nhiên đã từ từ nắm vững vài món chính, mà nguyên liệu nấu ăn trong nồi rõt cuộc đã giữ được màu sắc tự nhiên, mặc dù mùi vị mới chỉ tạm được, ít nhất không đến nỗi đen như nhọ nỗi.

Khi Lâm Lệ gọi điện thoại tới là lúc cô đang thái hành tây ở trong bếp, ánh mắt bị hành xông lên cay chảy cả nước mắt. An Nhiên vừa thái vừa hối hận mình không nên làm thịt bò xào hành tây, hẳn nên cứ là thịt bò xào ót xanh còn tốt hơn. Mà trong lúc cô đang hối hận, điện thoại đặt trên bàn đá vang lên, An Nhiên không nhìn số liền nhấn nút nghe, thanh âm hơi nghẹn ngào: “a lô?”

Bên kia điện thoại sững sốt, một lúc lâu không lên tiếng.

“A lô, nói chuyện.” An Nhiên cầm lấy điện thoại nói, lại đẩy cái thớt hành tây ra xa một chút. Chỉ là khi nói, tiếng nghẹn ngào vẫn rất nặng, như là đang tủi thân, người khác nghe mà thương hại.

“An Nhiên, mi đang khóc sao?” Bên kia điện thoại Lâm Lệ có chút

không xác định hỏi.

Nghe ra thanh âm bên kia điện thoại, An Nhiên đột nhiên lẩy cái di động ra xa, nhìn số điện thoại gọi đến, đúng là Lâm Lệ, lo lắng mấy ngày hôm nay, bỗng chốc cơn giận bốc lên, hướng về phía di động quát lên: "mì nha còn biết gọi điện cho ta sao!" Chẳng qua là thanh âm kia còn kèm theo tiếng nghẹn ngào, khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều.

Bị cô quát như thế, Lâm Lệ lại càng không xác định được, thanh âm thì nghe rõ là đang khóc, nhưng giọng điệu này thì không hề giống một người đang khóc: "An Nhiên, mì không khóc đấy chứ?"

Nghe vậy, An Nhiên lấy tay quạt quạt mặt mình, mặc kệ nước mắt, nói: "ta sắp bị hành tây xông chết rồi, mì nói ta khóc hay không!"

Lâm Lệ ở bên kia điện thoại nghe vậy, một lúc lâu mới kịp phản ứng cười khẽ một tiếng: "ta còn tưởng rằng mì bị Tô đại gia nhà mì bắt nạt phát khóc đây."

Thật sự không chịu được mùi kia rồi, An Nhiên từ từ đi ra khỏi phòng bếp, tay cầm điện thoại di động, nói: "mì đừng có đánh trống lảng, nói đi, mấy ngày qua mì đi đâu, gọi điện mì cũng không nghe, tin nhắn cũng không trả lời, mì nói xem mì đây là muốn làm gì?"

Bên kia điện thoại Lâm Lệ im lặng một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng: "An tử, đi ra ngoài gặp mặt đi, ta quay lại Giang Thành rồi."

Nghe vậy, bên này An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, một lúc lâu mới mở miệng hỏi lại: "mì, mì vừa nói gì, mì trở lại Giang Thành rồi?"

"Ừ." Lâm Lệ nhẹ nhàng đáp, "An tử, ra ngoài gặp mặt đi."

An Nhiên hỏi không nhiều, nói luôn: "chờ ta ở chỗ cũ." Sau đó liền cúp điện thoại, cởi cái tạp dề trên người, liền cầm ví tiền và cái chìa khóa ra cửa.

Sau khi lẩy Tô Dịch Thừa, đã thật lâu rồi không lái xe, vốn không biết lắm về máy móc, lại lâu rồi không điều khiển xe, khi mới chạy đúng là có chút không quen tay, khi rẽ vào góc đường còn

suýt nữa thì đâm vào người khác, may mắn chỉ là sợ bong sợi gió.

Cái gọi là chỗ cũ thật ra chỉ là quán cà phê gần trường học mà trước kia bốn người cô, Mạc Phi, Lâm Lệ, Trình Tường thường xuyên đi tới, mặc dù sau khi tốt nghiệp cộng thêm Mạc Phi bỏ đi, mấy năm nay không cùng đến rồi.

Khi An Nhiên dừng xe trước cửa quán cà phê, đẩy cửa đi vào, tại chỗ ngồi mà bốn người bọn họ thường xuyên ngồi, nhìn thấy Lâm Lệ, mà Lâm Lệ cũng đồng thời nhìn thấy cô, khóc miệng khẽ cong lên.

Hôm nay không phải là cuối tuần, nhưng quán cà phê cũng không còn chỗ ngồi, nhân viên phục vụ vội vã qua lại, ai cũng bê bộn công việc.

An Nhiên đi về phía cô, không hề chớp mắt nhìn cô, tóc dài trước kia của cô được cắt ngắn ngang vai, người vốn không béo, hơn một tháng không gặp, nhìn cô ấy còn gầy gò hơn trước kia rất nhiều, người mỏng như tờ giấy, như là chỉ cần gió thổi một cái là có thể thổi bay cô ấy.

Lâm Lệ cười khẽ một tiếng, nhìn cô nói, "kiểu tóc mới của ta, có phải là nhìn còn đẹp hơn trong ảnh."

An Nhiên tức giận liếc trăng cô một cái, ném túi xách và chìa khóa xe trong tay lên trên mặt bàn, ngồi xuống trước mặt cô ấy, trưng mắt nhìn cô ấy, vừa tức vừa đau lòng nói: "mi không cần ăn cơm sao, biến bản thân mình thành cái dạng này, mi tiết kiệm lương thực cho quốc gia hả!"

Lâm Lệ cười khẽ một tiếng, chỉ nói: "không gầy lắm, mi không phải không biết là ta vốn không béo."

Cô ấy nói như vậy An Nhiên càng tức giận hơn, oán hận nhìn chăm chăm cô ấy: "mi cũng biết mình không béo a, vậy còn biến bản thân mình thành cái dạng gì!" Quá tức giận, giận cô không biết quý trọng bản thân mình!

"Được rồi, chúng ta đã lâu rồi không gặp, mi định là nhất định phải mang xôi xả ta thế sao?" Lâm Lệ nhìn chăm chăm cô hỏi.

An Nhiên tức giận trợn mắt nhìn cô ấy một lúc lâu, mới thu lại

ánh mắt trách móc của mình. Thật ra thì cô chỉ là thương cô ấy, thương cô ấy không biết yêu quý bản thân mình, trong thời gian ngắn ngủi này, lại biến mình thành thế này, cô thật sự thương cô ấy!

Tức thì tức, An Nhiên vẫn mở miệng nhẹ nhàng hỏi: "sao đột nhiên lại quay lại?"

Lâm Lệ cười nhạt, bưng cái chén trên bàn lên uống một hớp, nhàn nhạt mở miệng, nói: "thật ra thì ta đã quay lại từ mấy ngày hôm trước, mấy ngày qua vẫn đang tìm phòng ở và công việc."

Nghe vậy, An Nhiên trừng lớn mắt nhìn cô ấy, vẻ mặt rất tức giận, "Lâm Lệ!"

Lâm Lệ đưa tay cầm tay cô, trêu đùa làm dịu cô nói: "đừng nóng giận, tức giận chóng già, nếu mi già rồi, cẩn thận Tô đại gia nhà mi sẽ đi tìm người đẹp trẻ trung đấy."

An Nhiên vẫn trừng mắt nhìn cô ấy, cô tức giận, giận cô ấy đã về mấy hôm rồi mà bây giờ mới gọi điện cho cô!

"Được rồi, không nói cho mi là vì không muốn chuyện gì cũng lệ thuộc vào mi, ta cũng đến lúc nên trưởng thành rồi, tự mình phải tìm nhà, tìm việc làm, thật ra thì cũng không khó khăn như ta tưởng, nhưng mà trước kia ta quá ỷ lại vào mi và Trình Tường rồi, hai người bảo vệ ta quá tốt. Nếu vẫn được mi bảo vệ như thế, ta nghĩ ta sẽ mất đi khả năng tự sinh tồn, cho nên lần này ta muốn tự dựa vào khả năng của chính mình để sắp xếp cho mình." Lâm Lệ thản nhiên nói, vẻ mặt bình tĩnh.

"Xảy ra chuyện gì?" An Nhiên hỏi, cô hiểu rất rõ Lâm Lệ, khi đó rời đi, nếu như không có chuyện gì khiến cô ấy phải quay lại, sợ là cô ấy không bao giờ quay lại Giang Thành nữa.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm cô, rất lâu mới nhàn nhạt mở miệng: "là cha ta, bị khám ra là ung thư dạ dày giai đoạn hai, bây giờ đang ở bệnh viện thành phố."

An Nhiên sững sốt, không ngờ tới sẽ như thế. Nhớ tới trước kia khi nhìn thấy cha Lâm, tinh thần của ông vẫn rất tốt, sức khỏe còn tốt hơn thanh niên, leo ba tầng bậc thang cũng không thở hổn

hển, mới có bao lâu, đã nói bị ung thư dạ dày rồi! "sao lại thế, tại sao có thể như vậy!"

Lâm Lệ cười khổ, tay xoa xoa miệng chén, chỉ nhẹ nhàng thản nhiên nói: "ai biết được."

An Nhiên nhìn cô ấy, trong lòng cực kỳ khó chịu, đưa tay cầm lấy tay cô ấy, đau lòng nhẹ giọng gọi, "Lâm Lệ."

Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn cô, khẽ lắc đầu, "ta không sao, thật." Cô biết An Nhiên đang lo lắng cho cô, thật ra thì khi mới phát hiện ra bệnh tình của cha cô, cô thật sự muốn tan nát, khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa vượt quá phạm vi chịu đựng của cô! Nhưng mà thực tế đã chứng minh tiềm năng con người là vô hạn, khi cô tưởng là cô không thể chống đỡ được nữa thì cô đã vượt qua được rồi. Hiện tại từ từ tiếp nhận, bởi vì không tiếp nhận cũng không có cách nào khác, sự thật đã thế rồi, có tránh cũng vô ích, chỉ có thể đổi mặt.

Sợ cô không tin, Lâm Lệ nắm tay cô, cô gắng để khiến mình nhìn như không sao, cười khẽ nói: "thật ra mi nghĩ kỹ lại, thật ra cũng không gay go như vậy, may mắn là sớm phát hiện ra, bây giờ là giai đoạn hai, còn có thể điều trị, nếu mà là giai đoạn ba, khi đó thật sự là khóc cũng không khóc được rồi."

"Lâm Lệ!" Trong lòng An Nhiên thấy rất khó chịu, đột nhiên cô cảm thấy trời cao đổi xử với Lâm Lệ thật không công bằng, trong một thời gian ngắn ngủi như thế, lại khiến cô phải trải qua nhiều chuyện như vậy, hơn nữa lần nào cũng đều thử thách sức chịu đựng cực hạn của lòng cô ấy.

Lâm Lệ nhìn chăm chăm cô, giống như là đang đảm bảo với cô, nói: "An tử, ta thật không sao." Quay đầu nhìn ra phía ngoài, lúc này như là vừa mới tan học, có rất nhiều học sinh từ trong sân trường đi ra ngoài, lại quay đầu nhìn An Nhiên, nói: "gần đây ta luôn suy nghĩ, trước kia ta sống quá suôn sẻ rồi, sống hai mươi tám năm, vẫn đều quá suôn sẻ rồi, cha mẹ thương yêu ta, thậm chí vừa vào đại học đã ở cùng với Trình Tường, mà Trình Tường lại thương ta như vậy, có thể nói cuộc sống trước đây của ta quá

hoàn mỹ rồi, giống như chuyện cổ tích, quá tốt đẹp đến không thực. Trước kia ta luôn rất tự do, như trẻ con vậy, làm cái gì cũng không tính trước, bởi vì ta biết ở sau lưng ta, cha mẹ ta sẽ giúp ta, Trinh Tường sẽ giúp ta, còn mi nữa cũng sẽ giúp ta, xảy ra chuyện gì, có quá nhiều người chờ để giải quyết cho ta, ta không cần lo lắng và sợ hãi chút nào.” Nói xong đột nhiên cười khẽ một tiếng: “ha ha, trước đây ta sống như một đứa trẻ vậy, được tất cả mọi người bảo vệ thật quá tốt.”

“Chúng ta muốn mi tiếp tục làm trẻ con, còn sống như vậy, còn cười như vậy.” Khi vui vẻ thì cười to lên, la hét mất cả hình tượng, khi không vui thì cau mày, tất cả vui hay không vui đều biểu hiện trên mặt, khiến người ta vừa nhìn là biết. Cô thích một Lâm Lệ như vậy, tất cả mọi người thích một Lâm Lệ như vậy.

Lâm Lệ lắc đầu, nở nụ cười chua chát, nhàn nhạt mở miệng: “sao có thể làm trẻ con mãi được a, trẻ con cũng có ngày phải lớn lên, ta rất may mắn đã làm trẻ con hai mươi tám năm, bây giờ nên học trưởng thành thôi.”

“Lâm Lệ.” An Nhiên đau lòng nhìn cô ấy.

Lâm Lệ lắc đầu với cô, nói: “được rồi, hôm nay tìm mi đến là muốn mi tìm công việc giúp ta, vì bệnh của cha ta, ta và mẹ định ổn định ở Giang Thành trước, cho nên ta muốn tìm một công việc, công ty mi có nhận người nữa không, nếu không mi dùng quan hệ giúp ta vào đi.”

An Nhiên sững sốt, có chút ngại ngùng nhìn cô ấy, nói: “ta, ta vừa mới từ chức rồi.”

“Hả, tại sao?” Lâm Lệ bất ngờ: “mi đã làm ở đó bảy năm!” Cô biết thật ra thì bảy năm nay An Nhiên cố gắng không dễ, từ vẽ bản vẽ đến nhà thiết kế như hiện tại, từng bước một đến đây, bỏ ra bao mồ hôi công sức, mới đến được vị trí này. Hơn nữa cô vẫn biết An Nhiên là người rất nhớ tình cũ, hồi đó cô ấy từng bị Hoàng Đức Hưng chèn ép, lúc đó cô bảo cô ấy rời đi, nhưng mà cô ấy vẫn cứ không đi, nói cho dù không lưu luyến người ở đó, nhưng mà đối với nơi mình đã nỗ lực lâu như thế, cô ấy không thể nói đi là đi được.

An Nhiên kể lại chuyện gần đây cho cô ấy, về chuyện phòng mẫu và bản thiết kế, về yêu cầu của Hoàng Đức Hưng.

Lâm Lệ căm phẫn nói: "thật sự là rừng rộng thì chim nào cũng có, loại công ty này sớm đi cũng tốt, thật sự không phải là thứ tốt!"

An Nhiên nhìn cô ấy, Lâm Lệ thật sự đã thay đổi, không giống như trước kia là cô ấy sẽ kích động nói muốn thay cô dạy dỗ những người đó. Nếu đây là cái giá phải trả cho sự trưởng thành, như vậy cũng quá đau đớn rồi!

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lâm Lệ nhìn chằm chằm cô một lát, rất lâu mới lên tiếng: "An tử, qua hồi lâu, thì ra là không phải là mi kề cận người giàu có, mà là kề cận quan lớn rồi, mi cũng có bản lĩnh thật đấy!"

An Nhiên buồn cười có tức giận liếc trăng cô ấy, chỉ nói: "chuyện công việc đừng vội vàng, bây giờ quan trọng nhất là chăm sóc tốt cho cha Lâm ở bệnh viện, đúng rồi, hai người bây giờ ở đâu, tìm được phòng chưa?"

Lâm Lệ lắc đầu: "bây giờ cha ta đang nằm viện, ta và mẹ tạm thời ở khách sạn gần bệnh viện, mấy ngày nay đang tìm, tìm được nhà trợ thích hợp thì chúng ta sẽ chuyển đến."

An Nhiên gật đầu, đột nhiên nghĩ đến căn nhà mà cô và Tô Dịch Thừa từng ở, nói với Lâm Lệ: "căn nhà mà chúng ta ở trước đây giờ bỏ không, không thì mi và mẹ Lâm dọn đến đó ở đã?"

Lâm Lệ lắc đầu, "không cần, nhà và công việc ta có thể tự mình lo liệu, bây giờ cha ta già rồi, ta cũng nên trưởng thành, dưới sự bảo vệ của ông ấy trong bao nhiêu năm nay ta sống rất thoải mái, bây giờ đến lượt ta đến chăm sóc họ rồi, cho nên có nhiều chuyện ta phải tự mình học xoay sở lấy."

An Nhiên nhìn cô ấy, khẽ than nhẹ, chỉ nói: "có khó khăn đừng có khách sáo, cho dù muốn tự mình học trưởng thành thì hãy để cho ta ở bên cạnh giúp mi."

Lâm Lệ nhìn cô, một lúc lâu mới cười khẽ gật đầu.

An Nhiên cũng cười, đưa tay cầm tay cô ấy: "đưa ta đi thăm cha Lâm một chút đi."

Chương 112: Ngã

Tình hình cha Lâm coi như ổn định, ngoại trừ người gây hấn so với lần gặp trước, tinh thần không tệ lắm. Thấy An Nhiên đến, còn rất nhiệt tình nói chuyện với An Nhiên. Nhưng mà so với cha Lâm, tinh thần của mẹ Lâm kém hơn rất nhiều, khuôn mặt u sầu, cười với An Nhiên cũng rất khổ sở. Thật ra thì trong khoảng thời gian này, một loạt chuyện xảy ra, đều là đả kích chưa từng có đối với mẹ Lâm, bên này Lâm Lệ vừa khá hơn một chút, bên kia cha Lâm lại bệnh thành như thế, nhưng mà dùng câu nói của Lâm Lệ, điều đáng ăn mừng nhất chính là đã phát hiện ra sớm, bây giờ điều trị không tính là quá muộn.

Buổi tối khi Tô Dịch Thừa trở lại, rõ ràng nhận thấy được cảm xúc người nào đó có chút bất thường. Cụ thể là, ít cười hơn.

Cho nên cơm nước xong, khi An Nhiên mất hồn mất vía chuẩn bị đứng dậy thu dọn bát đũa thì bị người khác nhẹ nhàng gọi lại: "An Nhiên."

An Nhiên phản ứng chậm nửa nhịp mới khôi phục tinh thần, sững sờ nhìn anh, một lúc lâu mới hỏi: "sao vậy?"

Tô Dịch Thừa đưa tay kéo tay cô, bàn tay xoa xoa đôi tay nhỏ bé của cô, khẽ cười, rất ôn hòa: "phải là anh hỏi em làm sao vậy, cả tối cứ cau mày, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

An Nhiên nhìn anh, nghĩ đến Lâm Lệ, trong lòng vẫn rất khó chịu, mãi một lúc lâu mới nói: "Lâm Lệ trở lại, cha Lâm bị ung thư dạ dày, hiện giờ đang ở bệnh viện thành phố."

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, quả nhiên không phải là tin tức không làm người ta vui vẻ gì. Anh hiểu được tình cảm của An Nhiên và Lâm Lệ, cho nên có thể hiểu tâm tình của cô lúc này.

Vỗ nhẹ tay cô, trấn an nói: "yên tâm đi, sẽ tốt hơn."

An Nhiên gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Tô Dịch Thừa nói: "căn nhà của anh trước kia có thể tạm thời để cho Lâm Lệ mượn ở được chứ, trước kia Lâm Lệ ở cùng Trình Tường, bây giờ chia tay rồi, lần này về Giang Thành, hiện giờ còn đang ở khách sạn."

Tô Dịch Thừa sửa lại nói: "An Nhiên, cái gì cũng đừng phân biệt rạch ròi như vậy, như thế quá xa lạ. Chúng ta là vợ chồng, căn nhà trước kia không chỉ là của anh, đó cũng là của em, là của chúng của chúng ta. Hơn nữa, căn nhà đó chúng ta cũng không ở nữa, trống vẫn là trống, em muốn cho ai mượn cũng được, em có quyền quản lý, không cần hỏi anh, biết không."

An Nhiên cười với anh, gật đầu, vẫn quen nói cảm ơn với anh: "cám ơn."

Tô Dịch Thừa cười khẽ đưa tay nhéo mũi cô, sau đó bàn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt cô, nói: "ngày mai anh gọi điện thoại cho viện trưởng bệnh viện thành phố, để bọn họ quan tâm cha Lâm hơn, tất cả sẽ ổn, đừng lo lắng, biết không?"

"Vâng." An Nhiên dùng sức gật đầu, đưa tay dán vào tay anh, thu càng nhiều sự ấm áp từ lòng bàn tay anh, nhàn nhạt nói: "Dịch Thừa, cảm ơn anh, hình như em luôn làm phiền anh."

"Đồ ngốc." Tô Dịch Thừa mắng, nhưng là trong giọng hàm chứa tia sủng nịnh, rút tay khỏi mặt cô, vòng qua quầy ba đi vào phòng bếp, tiến lên ôm cô vào lòng, nhẹ tay vuốt vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Em không làm phiền anh thì phiền ai, huống hồ, anh tuyệt đối không cảm thấy em phiền hà, đó cũng là một loại phiền hà ngọt ngào."

An Nhiên tựa vào trong lòng ngực của anh, cúi đầu cười khẽ, tâm tình tối tệ bị mấy câu của anh mà tan biến, để tay lên lồng ngực anh, ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn cút áo sơ mi của anh, hỏi: "Tô lãnh đạo, vừa rồi có tính là lời ngon tiếng ngọt không?"

Tô Dịch Thừa cũng cười, không đáp mà hỏi ngược lại: "em cảm thấy thế nào."

An Nhiên bình tĩnh gật đầu: "tính." Bởi vì cô thật sự say sưa

trong lời nói của anh, hiện tại còn cảm thấy ngọt lịm.

Ngày hôm sau, khi An Nhiên mua hoa quả đến thăm cha Lâm, Lâm Lệ vừa vặn đến cùng đi làm kiểm tra với cha Lâm, mà mẹ Lâm thì ngồi một mình ở phòng bệnh, đang sắp xếp lại chút đồ lặt vặt, khẽ cau mày, cả người nhìn rất hốc hác.

"Mẹ Lâm." An Nhiên xách hoa quả đi từ ngoài vào.

Mẹ Lâm quay đầu lại, thấy cô tới đây, cười nói, "An Nhiên, cháu tới rồi." Nhìn hoa quả trên tay cô, có chút không vui trách cứ, "cháu đến là tốt rồi, sao còn mua những thứ này, chúng ta ăn không hết."

An Nhiên cười đặt hoa quả trong tay lên trên mặt tủ, hỏi: "Lâm Lệ và cha Lâm đâu ạ?"

"Buổi sáng có y tá tới bảo hôm nay sắp xếp cho lão Lâm nhà bác làm kiểm tra tỉ mỉ lại, tiểu Lệ đi cùng cha nó rồi." Mẹ Lâm nhìn An Nhiên, hỏi: "cô y tá kia bảo là viện trưởng căn dặn, Lâm Lệ nói nhất định là tiên sinh nhà cháu báo cho viện trưởng đúng không, đúng không."

An Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, nghĩ thầm hiệu suất của Tô Dịch Thừa thật là nhanh, tối hôm qua mới nói với anh, sáng nay đã sắp xếp làm kiểm tra. Trong lòng lại một lần nữa vô cùng cảm kích anh, cảm kích anh đối xử với bạn cô như bạn mình.

Mẹ Lâm lôi kéo tay An Nhiên, chân thành nói: "An Nhiên, thật sự là cảm ơn cháu."

"Mẹ Lâm, đừng khách khí, cháu và Lâm Lệ là bạn bè, đây là những điều cháu nên làm, hơn nữa, trước đây Lâm Lệ từng ra mặt giúp cháu không ít." An Nhiên nắm lại tay bà, kéo mẹ Lâm ngồi xuống mép giường. Tiếp tục nói: "mẹ Lâm, bây giờ bác và Lâm Lệ vẫn ở khách sạn sao?"

"Ừ, tiểu Lệ còn chưa tìm được phòng thích hợp, hiện tại tạm thời chỉ có thể ở khách sạn đã." Mẹ Lâm nhàn nhạt nói.

"Mẹ Lâm, cháu có căn nhà trống, không thì bác và Lâm Lệ đến chổ cháu ở đã, đến khi tìm được phòng thích hợp thì dọn đến cũng không muộn, ở mãi khách sạn cũng không ổn." An Nhiên nói. Cô

biết chỗ Lâm Lệ sợ là sẽ không đồng ý, chẳng qua chính là sợ làm phiền cô, cho nên chỉ có thể ra tay chỗ mẹ Lâm.

"Thế này làm sao có thể không biết xấu hổ được, chúng ta đã làm phiền cháu nhiều rồi." Mẹ Lâm có chút băn khoăn, lần trước chuyện Lâm Lệ khiến An Nhiên tất bật ngược xuôi, phòng bệnh, bác sĩ, tất cả đều quan tâm, lần này cô vừa mới đến thăm hôm qua, sáng sớm nay đã có người đến báo đi làm kiểm tra, những điều này đều có liên quan đến An Nhiên, bà sao có thể còn không biết xấu hổ mà làm phiền An Nhiên nữa.

An Nhiên kéo tay bà, thở dài, nói: "mẹ Lâm, cháu và Lâm Lệ là bạn bè mười năm rồi, cha mẹ Lâm Lệ cũng là cha mẹ cháu, tất nhiên là cháu sẽ giúp các bác như giúp cha mẹ cháu, bây giờ cha Lâm ngã bệnh rồi, cháu giúp một chút, coi như là chút tấm lòng, nói gì phiền hay không phiền, hơn nữa, căn nhà kia để trống cũng là trống, bình thường cũng không có người ở, thay vì như thế, bây giờ để mọi người vào ở có gì không thể."

"Thế, thế có được không." Mẹ Lâm vẫn cảm thấy không ổn, thật ra thì chỉ vì không muốn làm phiền người khác, cho dù An Nhiên thấy khong sao, nhưng mình vẫn thấy ngại.

"Mẹ Lâm, bác còn khách khí như vậy là cháu giận đấy." An Nhiên ra vẻ tức giận nói.

Suy nghĩ một chút, mẹ Lâm nói: "vậy, coi như là bác thuê nhà cháu đi, cái này cháu không được cãi bác, nếu không bác không thể nào không biết xấu hổ mà vào ở." Giọng nói vô cùng kiên trì.

An Nhiên khẽ thở dài, bất đắc dĩ gật đầu, nghĩ thầm, bà muốn đưa, cô đành nhận chút vậy.

Hai người lại ngồi nói chuyện thêm một lát, lúc này Lâm Lệ mới đỡ cha Lâm từ bên ngoài đi vào, sau một loạt kiểm tra, sắc mặt cha Lâm yếu ớt, như là rất mệt, nằm trên giường không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Mẹ Lâm nói lại ý của An Nhiên cho Lâm Lệ, Lâm Lệ nhìn An Nhiên, bất đắc dĩ gật đầu.

Nói chuyển, buổi chiều liền hành động, sau khi ăn cơm trưa

xong An Nhiên cùng Lâm Lệ đi khách sạn thu dọn đồ đạc, vừa thu dọn, Lâm Lệ vẫn không yên lòng hỏi: "An tử, chúng ta cứ thế mà chuyển sang, thật không sao ư? Mi và Tô lãnh đạo nhà mi đã bàn bạc chưa, với lại, bên phía mẹ chồng mi có nói gì không a?" Người ta nói quan hệ mẹ chồng con dâu là khó khăn nhất, cô không muốn An Nhiên vì mình mà ồn ào với bọn họ.

"Mi cứ yên tâm chuyển đến đi, ta đã nói với Dịch Thừa rồi, anh ấy đồng ý, với lại, mẹ chồng ta không ở cùng chúng ta, bình thường đều ở đại viện quân khu, thỉnh thoảng ta và Dịch Thừa mới về chơi cuối tuần." An Nhiên vừa gấp quần áo vừa nói.

Nghe cô nói như vậy, Lâm Lệ mới yên lòng, gật đầu nói: "vậy thì tốt." Đột nhiên như là chú ý tới cái gì, quay đầu mập mờ nhìn An Nhiên nói: "Dịch Thừa, Dịch Thừa, An tử, tình cảm của mi và Tô lãnh đạo nhà mi thật không tệ nha."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên thoáng cái đỏ lên, tức giận liếc trăng cô ấy một cái, nói: "anh ấy là chồng của ta, ta tình cảm hay không tình cảm với anh ấy gì chứ!"

Lâm Lệ cũng cười, đột nhiên lại như là nghĩ tới điều gì, hỏi: "An tử, nói mi và Tô lãnh đạo nhà mi kết hôn cũng được một thời gian rồi, bụng còn chưa có tin tức gì?"

Nghe vậy, An Nhiên xấu hổ, gương mặt đỏ rực như quả táo chín, oán hận trợn mắt nhìn Lâm Lệ một cái: "đừng có nói linh tinh." Nói xong, bởi vì ngượng ngùng, giận dỗi xoay người sang chỗ khác.

Nhin khuôn mặt đỏ bừng của An Nhiên kia, Lâm Lệ rất thoải mái cười to .

Nghe tiếng, An Nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn chăm chăm cô ấy, đã bao lâu rồi không nhìn thấy nụ cười này rồi, như là từ sau khi cô nói cho Lâm Lệ biết Trình Tường ngoại tình, nụ cười này đã biến mất bao lâu rồi. Lâu đến mức cô cảm giác như là đã một thế kỷ rồi vậy!

"Lâm Lệ, trong lòng mi thực sự đã bỏ được Trình Tường chưa?"

Nhin nụ cười trên mặt cô từ từ biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt luống cuống lãnh đạm, lúc này An Nhiên mới kịp phản ứng, mình đã nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Lâm Lệ, ta ..." Hối hận như là đã muộn rồi, sững người nhìn cô ấy, mấy lần An Nhiên định nói gì, nhưng đến khóc miệng lại không nói được.

Rất lâu, Lâm Lệ mới phản ứng lại, nhìn cô, bình tĩnh gật đầu, chỉ thản nhiên nói: "đã bỏ được." Cúi đầu, cất quần áo đã xếp vào trong túi hành lý.

Nếu đã hỏi, hôm nay An Nhiên định hỏi đến cùng, trước đây vẫn sợ khiến cô ấy tổn thương tổn, cho nên đến cả tên của Trình Tường cũng không dám nhắc đến trước mặt cô ấy, hôm nay đã hỏi một lần thì hỏi đến cùng, chí ít phải để cô hiểu rõ ràng, không phải mù mờ nữa.

Nhin chầm chằm cô ấy, An Nhiên thử hỏi: "nếu như Trình Tường quay đầu lại thì sao, nói cho mi biết hiện tại anh ta yêu mi, mi có bắng lòng tha thứ cho anh ta không?" Nghiêm túc nhìn chầm chằm vào cô ấy, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên mặt cô ấy.

Động tác cầm quần áo trên tay dừng lại, rất lâu mới phản ứng lại, lại cầm quần áo thả vào trong túi du lịch.

"Lâm Lệ?" An Nhiên gọi, buộc cô ấy phải đối mặt với câu hỏi của mình.

Vừa cất quần áo, thậm chí không ngẩng đầu, Lâm Lệ chỉ thản nhiên nói: "sẽ không!" Giọng nói rõ ràng lưu loát, không hề dây dưa không dứt khoát.

An Nhiên nhìn cô ấy, không nói gì.

Bỏ bộ quần áo cuối cùng vào trong túi du lịch, lúc này Lâm Lệ mới ngẩng đầu nhìn chầm chằm An Nhiên, nở nụ cười chua chát, nói: "ta và anh ta, không thể quay lại, cho dù bây giờ anh ta nói thật ra thì anh ta yêu ta, tất cả đều đã quá muộn. Ta không yêu được nữa, mười năm nay đã lấy đi toàn bộ can đảm và sức lực yêu của ta, ta sẽ không yêu nữa."

"Lâm Lệ..." An Nhiên lo lắng nhìn cô ấy, hối hận mình có phải là đã quá nóng nảy không, miệng vết thương của cô ấy còn chưa lành lại, bây giờ mình đã muốn cô ấy đổi diện với những gì mà cô ấy vốn không muốn đổi mặt nhất.

Lâm Lệ lắc đầu, nhìn cô cười khổ, "hơn nữa giữa chúng ta còn có một sinh mệnh, cho dù rất nhỏ, nhỏ đến mức khi nó mất đi chỉ là một phôi thai, ta vẫn nhớ cảm giác nó rời khỏi bụng ta từng chút từng chút một, cuối cùng hoàn toàn biến mất, cảm giác này cả đời ta sẽ không quên được." Nói xong, Lâm Lệ dường như có chút kích động, tay từng chút từng chút nắm chặt lại.

An Nhiên lo lắng đi đến bên cô ấy, đưa tay nắm chặt tay cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, trong mắt có áy náy.

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, nhàn nhạt nhìn cô một cái, cong cong môi, nhắc cái túi du lịch, nói với cô: "đi thôi."

An Nhiên gật đầu, xách một cái túi khác từ trên giường, hai người đi ra khỏi khách sạn.

Đọc đường đi, bầu không khí có chút kỳ lạ, hai người hầu như không nói chuyện, An Nhiên tập trung lái xe, mà Lâm Lệ thì chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, hai người ăn ý đều không mở miệng.

Thật ra thì căn nhà của Tô Dịch Thừa kia không cách xa bệnh viện lắm, không tới mười phút đồng hồ lái xe.

An Nhiên dừng xe trước cổng, hai người xách đồ chuẩn bị lên tầng, khi cửa thang máy mở ra, An Nhiên không khỏi ngẩn cả người, mà Lăng Nhiễm trong thang máy như là cỗ hơi bất ngờ, nhìn An Nhiên một lúc lâu chưa phục hồi tinh thần lại.

An Nhiên chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta, lướt qua cô ta chuẩn bị đi vào, lại vào lúc vượt qua người cô ta bị Lăng Nhiễm gọi lại: "cô Cố."

An Nhiên dừng bước, quay đầu nhìn cô ta, khẽ nở nụ cười, chỉ nói: "tôi thích người khác gọi tôi là Tô phu nhân."

Lâm Lệ khó hiểu nhìn hai người, cô cảm thấy bầu không khí có chút bất thường. Bằng hiểu biết của cô với An Nhiên, An Nhiên rất ít khi đối xử khắt khe với người khác như vậy.

Nắm chặt tay, nụ cười trên mặt chưa thay đổi, nhìn cô, Lăng Nhiễm tự mình nói: "tôi nghe nói cô Cố bị sa thải rồi, thật có chuyện này sao?"

Cô ta nói chưa dứt lời, An Nhiên càng cảm thấy tức giận, nếu cô đoán không lầm thì sở dĩ Hoàng Đức Hưng mua chuộc được Trần

Trứng đi trộm bản vẽ, rồi tìm người phá hủy phòng mẫu, chỉ sợ cản bản là có người ở sau lưng ông ta ngầm ngâm bày mưu, mà người có khả năng nhất là Lăng gia rồi, nghĩ như vậy, giọng nói có chút tức giận và trào phúng, nói: "thật đúng là làm phiền cô Lăng quan tâm tôi, nhưng mà tôi không bị sa thải như cô Lăng nói, mà là từ chức, hai từ này rất khác biệt."

"Phải không." Lăng Nhiễm đáp bâng quơ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc xoăn xinh đẹp kia, mắt nhìn ra cổng, như không thèm để ý nói: "nhưng mà tôi nghe nói bản thiết kế của cô có vấn đề, mới dẫn đến phòng mẫu bị sụp, nếu không phải Hoàng tổng giám chú ý đến thân phận của a Thừa, chuyện này nhất định sẽ truy cứu đến cô đến cùng." Nói xong, có thâm ý khác quay đầu nhìn cô: "cô Cố thật đúng là may mắn."

Nhin chắm chắm cô ta một lúc lâu, đột nhiên An Nhiên cười khẽ một tiếng: "ha ha. . . . Ha ha."

Lăng Nhiễm nhíu mày, lạnh giọng nói: "cô cười cái gì."

Khóe miệng An Nhiên vẫn còn ẩn chứa ý cười nói: "Không có gì, cô Lăng nói không sai, tôi đúng là rất may mắn gặp được Dịch Thừa, nhưng mà thế này còn phải cảm ơn cô trước kia đã tác thành, nếu không tôi cũng sẽ không trở thành Tô phu nhân." Khóe miệng vẫn giữ nguyên độ cong đẹp mắt, cả người nhìn rất tự tin và xinh đẹp.

"Cô!" Lăng Nhiễm oán hận nhìn cô chắm chắm, đôi mắt đẹp kia lóe ra ngọn lửa tức giận.

An Nhiên quay đầu, không để ý tới cô ta, nói với Lâm Lệ: "chúng ta lên đi."

Lâm Lệ liếc nhìn Lăng Nhiễm ở phía sau, gật đầu, đi theo An Nhiên vào thang máy.

Khi cửa thang máy từ từ khép lại, lúc này An Nhiên mới thả lỏng ra, tựa vào tường thang máy, bộ ngực vì tức giận mà pháp phồng kịch liệt.

Lâm Lệ có chút lo lắng nhìn cô: "An tử, mi không sao chứ?"

An Nhiên lắc đầu, nhàn nhạt cười.

"Người phụ nữ vừa rồi là ai a?" Theo cô thấy, người phụ nữ vừa rồi có thái độ thù địch với An Nhiên, hơn nữa cực kỳ căm thù!

An Nhiên lắc đầu, chỉ nói: "một kẻ không quen biết."

Lâm Lệ còn muốn hỏi gì, lúc này thang máy đến nơi, An Nhiên bước ra khỏi thang máy trước.

Các vận dụng trong gia đình đều đầy đủ, chỉ là đã một thời gian không có người ở, bây giờ trong nhà có hơi bụi bặm, Lâm Lệ chịu trách nhiệm cẩn quần áo và đồ tắm giặt phân loại bày đặt, mà An Nhiên thì chịu trách nhiệm quét dọn trong ngoài nhà hết một lượt. Sau khi hai người chung sức thu dọn ổn thỏa xong, giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ rồi.

Không ở lâu nữa, Lâm Lệ chuẩn bị trở về bệnh viện, thuận tiện mua chút thức ăn mang vào bệnh viện, hai ngày nay đều ăn đồ trong bệnh viện, cha và mẹ đều sắp mất cả khẩu vị rồi.

Mà An Nhiên thì phải đi về chuẩn bị cơm tối, chờ Tô Dịch Thừa trở về là vừa vặn ăn cơm.

Hai người đi thang máy xuống, An Nhiên chuẩn bị lái xe đưa Lâm Lệ đến bệnh viện, rồi mình mới vòng về nhà. Lúc này vừa định mở cửa xe lên đi, đột nhiên có một thân ảnh nhỏ nhô chạy về phía cô. Vừa chạy vừa gọi: "cô! ..."

An Nhiên lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía sau, thấy tiểu Bân con trai Chu Hàn đang vừa gọi vừa chạy về phía cô.

An Nhiên có chút bất ngờ, không ngờ tới sẽ gặp thằng bé này ở đây, dường như cô và thằng bé này rất có duyên.

Thằng bé kia đã chạy tới trước mặt An Nhiên, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm An Nhiên, miệng thở hổn hển.

An Nhiên cười khom lưng sờ sờ đầu thằng bé, cười hỏi: "Tiểu Bân, sao cháu lại ở đây a, cha cháu đâu?"

Thằng bé không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm, cái miệng nhỏ nhăn hơi méo mó, nhìn An Nhiên như không tình nguyện.

An Nhiên khó hiểu nhìn nó, buồn cười hỏi: "sao vậy? Cha mắng cháu sao?"

Thằng bé lắc đầu, xoay người nhìn vào trong đại sảnh tòa nhà

một chút, như là đang tìm cái gì.

An Nhiên không để ý, chỉ cười sờ sờ đầu nó.

Lâm Lệ bên cạnh nghi ngờ hỏi: "An tử, con cái nhà ai vậy?"

"Một người bạn, rất có duyên với ta, trên đường gặp vài lần."

Vừa nói sờ sờ đầu nó, tiếp tục nói: "nhưng mà cha đứa bé dường như không có trách nhiệm lắm, nhiều lần — a! —"

Không đợi An Nhiên nói xong, thân thể đột nhiên bị xô đẩy, dưới chân chênh vênh, lùi ra phía sau mấy bước, sau đó thân thể cũng ngã xuống, theo bản năng tay muốn nắm lấy xe, nhưng trơn tuột, cuối cùng không bắt được gì cả, may là tay ma sát với thân xe nên giảm bớt trọng lượng khi An Nhiên ngã xuống.

Lâm Lệ chứng kiến An Nhiên bị ngã như vậy, thì kêu lên: "An tử!" Không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy đến bên cô.

Khuỷu tay trái chống trên mặt đất, như là bị rách da, cảm giác đau rát khiến An Nhiên không nén được kêu thành tiếng: "á —"

Lâm Lệ tiến lên nửa vịnh cô, lo lắng hỏi, "không sao chứ?"

An Nhiên nói không nên lời, bởi vì không chỉ đau đớn ở khuỷu tay mà bụng cũng truyền đến cảm giác đau đớn âm ỉ.

Thấy cô đau không nói nên lời, Lâm Lệ có chút tức giận quay đầu nhìn 'người gây họa' trước mặt, nghiêm nghị nói: "Đứa bé này làm sao vậy, sao lại cố ý đẩy người khác! Người lớn nhà cháu dạy cháu thế nào hả!" Vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng, trong lúc cô và An Nhiên đang nói chuyện, đứa nhỏ này không biết làm sao, đột nhiên bước lên, như là nổi khùng đẩy mạnh An Nhiên xuống.

Đứa bé kia méo méo miệng, ủy khuất nhìn các cô, lại quay đầu nhìn phía sau, nhưng phía sau không có một bóng người.

Lâm Lệ quở mắng vài câu, cũng không có lòng nào nói lời thưa với nó, nhìn vẻ mặt đau đớn của An Nhiên trong lòng mình, có chút hoảng loạn: "An Nhiên, mi làm sao rồi, đứng lên được chứ?" Theo lý thuyết ngã rồi đứng lên là được rồi, nhưng mà cô thấy vẻ mặt An Nhiên càng nhìn càng kỳ lạ.

An Nhiên nắm chặt tay Lâm Lệ, một tay ôm bụng, cõi hết sức nói: "Lâm Lệ, ta, ta bụng đau quá!"

Lâm Lệ hoảng sợ, như là liên tưởng đến cái gì, nhìn cô: "An Nhiên, mi —"

"Chuyện gì xảy ra?" Phía sau truyền đến một thanh âm trầm thấp.

Lâm Lệ xoay người, nhìn người kia xin giúp đỡ, nói: "tiên sinh, phiền anh giúp tôi gọi xe cấp cứu."

Chu Hàn nhìn cô, lại nhìn An Nhiên trong lòng cô một chút, cuối cùng nhìn Chu Gia Bân với vẻ mặt làm sai chuyện đang đứng trước mặt các cô, lớn tiếng hỏi: "con làm?"

Bị anh quát một tiếng, anh bạn nhỏ Chu Gia Bân cả người run rẩy, nhìn anh, nước mắt lấp ló rơi xuống, chỉ có điều là không dám khóc thành tiếng, nhỏ giọng nức nở.

Thấy thế, Chu Hàn hiểu rõ, không nói gì nữa, khom lưng ôm lấy An Nhiên từ trong lòng Lâm Lệ, liếc nhìn con mình, nói với Lâm Lệ: "tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, phiền cô đưa con tôi đi."

Lâm Lệ ngẩn người, lúc này mới kịp phản ứng người đàn ông này là cha của đứa bé kia, vội vàng gật đầu, tiến lên nắm tay đứa bé đuổi theo anh.

Chương 113: Con

Tô Dịch Thừa đang ngồi thảo luận chuyện hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố lần này với mấy người trong ban mời thầu trong phòng họp, đột nhiên điện thoại đặt trên bàn vang lên, là số lạ. Đưa tay trực tiếp từ chối, nhìn mấy người đang ngồi, mở miệng nói: "Tôi muốn biết ý kiến của mọi người."

"Tôi thấy chúng ta nên lựa chọn trong số những công ty kiến trúc có thực lực, dù sao thực lực người ta còn đó, hơn nữa về mặt chất lượng cũng nhất định có bảo đảm, hiện tại chẳng sợ gì khác, chỉ sợ công trình bã đậu*!" Một người đàn ông trung niên hơi béo

nói. (*công trình bị xây dựng cẩu thả)

"Tôi không cho là như vậy." Một người khác bất đồng ý kiến nói: "tôi thấy chúng ta không nên chỉ nhìn vào danh tiếng công ty, như thế còn gọi đầu thầu gì nữa, trực tiếp gọi những ông tổng mẩy công ty kia, rồi phân cho mỗi người mẩy hạng mục, thế chẳng phải là càng đơn giản hơn."

"Vậy ý của Trương chủ nhiệm là sao." Người đàn ông hỏi vặn lại, giọng nói không vui.

Người đàn ông được gọi là Trương chủ nhiệm nhìn ông ta một cái, nói: "Ý tôi là, lần mời thầu này nhất định phải công chính, mọi người cũng đừng bị mẩy chén rượu cùng một bữa cơm gì đó mà đã quên nguyên tắc của mình, ai có thực lực người đó được, không liên quan đến đề cử!" Giọng nói rất cứng rắn, hàm ý rõ ràng chĩa vào vài người đang ngồi đây.

"Ông có ý gì, đừng nói bóng nói gió!" Người đàn ông kích động nhìn ông ta, vừa định mở miệng nói tiếp, thì cửa đột nhiên bị gõ vang nêu dừng lại.

Thư ký Trịnh gõ cửa đi vào, sắc mặt hơi ngưng trọng, đi thẳng đến bên Tô Dịch Thừa, thấp giọng nói mẩy câu bên tai anh, thấy sắc mặt Tô Dịch Thừa đại biễn, nụ cười giàu ý vị trên khóe miệng thoảng cái vụt tắt, chợt đứng dậy, chỉ trầm giọng nói: "Hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai mọi người tiếp tục thảo luận đi." Sau đó cầm điện thoại đặt trên bàn, ngay cả giấy tờ và tài liệu trên bàn cũng không thu dọn, liền bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Những người đang ngồi trong phòng sững sờ chưa kịp phản ứng, rồi rít quay đầu khó hiểu nhìn thư ký Trịnh.

Thư ký Trịnh thu dọn tài liệu và giấy tờ Tô Dịch Thừa bỏ lại trên bàn, nhìn bọn họ một cái, giải thích: "Có người điện thoại tới, nói vợ của Tô phó thị xảy ra chuyện không may, hiện tại đang ở bệnh viện thành phố."

Tô Dịch Thừa thậm chí không hề trở về phòng làm việc, liền từ phòng họp đi xuống tầng, thậm chí cả cặp công văn cũng không mang theo.

Lấy điện thoại di động ra gọi lại cho số vừa gọi đến mà không nghe, điện thoại vang lên hai tiếng thì được bắt máy. "a lô."

Tô Dịch Thừa sững sốt, có chút bất ngờ người gọi tới lại là Chu Hàn, còn bất ngờ nữa là anh ta lại ở cùng An Nhiên.

Băn khoăn và bất ngờ, Tô Dịch Thừa rất nhanh phục hồi tinh thần, hỏi: "bây giờ An Nhiên thế nào rồi, hai người bây giờ ở đâu?"

"Chúng tôi ở bệnh viện thành phố, An Nhiên còn đang trong phòng cấp cứu." Chu Hàn trầm giọng nói.

"Biết rồi." Không nói thêm nữa, liền cúp máy, tìm được xe của mình trong bãi đỗ xe, ngồi lên khởi động xe đi đến bệnh viện thành phố.

Lâm Lệ đứng ngồi không yên đứng ở ngoài vừa phòng cấp cứu, bây giờ cô rất rối bời, nhìn vẻ mặt của An Nhiên vừa rồi, nếu cô đoán không lầm thì sợ là An Nhiên mang thai rồi, nhưng cú ngã vừa rồi, cộng với vẻ mặt đau đớn của An Nhiên, cô lo lắng liệu còn giữ được đứa bé không, vì từng trải, nên cô biết rõ lúc này đứa bé yếu ớt như thế nào.

Càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng sợ, nhìn đứa bé búi đầu ngồi trên băng ghế nhựa kia, trong lòng rất tức giận, nhưng cũng biết không thể làm gì một đứa trẻ.

Mà đúng lúc này, Chu Hàn đã cúp điện thoại từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy anh ta, Lâm Lệ có nơi trút giận, tiến lên liền chỉ vào mặt anh ta mắng: "Anh dạy con thế nào vậy, sao có thể để nó tùy tiện xô ngã người khác, trẻ con có thể nói là nghịch ngợm ham chơi, nhưng mà các anh là bậc làm cha mẹ phải dạy con thế nào, nó có thể chơi cái gì, không thể chơi cái gì chẳng lẽ anh không dạy nó sao? Bây giờ bé thế này đã biết cõi tình xô người, sau này lớn lên có phải là sẽ phóng hỏa giết người hay không a!" Lâm Lệ hung hăng trừng mắt nhìn anh, vì tức giận mà cả người run rẩy.

Chu Hàn nhìn cô, tự biết đuổi lý, áy náy nói: "là tôi không dạy dỗ con tốt, tôi thật xin lỗi!"

"Hừ." Lâm Lệ hừ lạnh: "nếu nói xin lỗi có tác dụng, thì giết người cũng không cần ngồi tù rồi!" Nhìn chằm chằm anh: "nếu như An tử

xảy ra chuyện gì, tôi xem anh chịu trách nhiệm thế nào!" Dứt lời, phần hận quay đầu đi tới một bên, không nhìn anh.

Chu Hàn nhìn cô một cái, xoay người đi về phía tiểu Bân đang ngồi trên băng ghế nhựa, dừng lại trước mặt nó, rồi lạnh giọng hỏi: "tại sao làm như vậy?"

Thằng bé sợ sệt ngẩng đầu nhìn anh, cắn chặt răng, ánh mắt đen nhánh nhìn chằm chằm anh, nhưng lại không nói câu nào.

Chu Hàn nhìn nó, thấy nó không đáp, quát to lên: "trả lời tôi, tôi đang hỏi cậu!"

Bởi vì sợ, thằng bé giật nảy mình, nước mắt thoáng cái rơi xuống, ngậm chặt môi, sợ hãi nhìn anh, không để mình khóc thành tiếng.

Đừng nói là đứa bé, tiếng quát này của anh cũng khiến có Lâm Lệ sợ hết hồn, trong lòng hoảng hốt kịch liệt.

Không may đau lòng cho đứa trẻ, sắc mặt Chu Hàn còn khó coi hơn vừa rồi, nghiêm nghị nói: "Chu Gia Bân, tôi hỏi cậu một lần nữa, tại sao lại cố ý đẩy người khác!"

Thằng bé sợ sệt co lại thân thể, sợ hãi nhìn anh, lúc này mới mở miệng, nói: "là, là mẹ, mẹ muốn con đẩy cô!"

Nó vừa mở miệng, lúc này Lâm Lệ mới nhìn thấy, môi dưới bị nó cắn đến chảy cả máu, có thể thấy là nó sợ hãi đến thế nào! Đứa bé nhỏ như thế, nhìn cũng khiến người ta đau lòng.

Nghe vậy, Chu Hàn đau đớn nhắm mắt lại, hai cánh tay hai bên hông nắm chặt, giống như là kìm nén tâm tình nào đó! Một lúc lâu mới mở mắt ra, nhìn con trai trước mặt mình, mở miệng nói: "tối đây." Mặc dù giọng nói hòa hoãn hơn vừa rồi rất nhiều, nhưng vẫn khiến người nghe thấy vô cùng nghiêm nghị.

Thằng bé hiển nhiên là sợ anh, lùi ra sau, không bước lên bước nào.

Thấy thế, Chu Hàn tiến lên đưa tay muốn kéo nó lại, lại bị Lâm Lệ từ phía sau vượt lên trước một bước chắn trước mặt.

Lâm Lệ tưởng anh tiến lên là muốn đánh đứa bé, chắn trước mặt đứa bé nói với Chu Hàn: "anh, anh làm sao như vậy, nào có ai

dạy con như anh! Anh không biết bạo lực gia đình ở Trung Quốc là phạm pháp sao!" Người này quả thực quá dã man rồi, con cái làm sai là phải dạy, nhưng không thể đánh đập nha!

Chu Hàn biết cô hiểu lầm, "tôi—" vừa định mở miệng giải thích, cửa phòng cấp cứu phía sau được mở ra, bác sĩ đi ra ngoài, vừa bỏ khẩu trang ra, vừa nói: "Cố An Nhiên, vị nào là người nhà Cố An Nhiên."

Nghe vậy, Lâm Lệ bước lên phía trước, hơi kích động nắm góc áo khoác của bác sĩ, vội nói: "tôi tôi tôi, tôi là bạn của Cố An Nhiên, bác sĩ, An Nhiên thế nào rồi? Không sao chứ?"

Chu Hàn cũng xoay người sang, nhìn bác sĩ kia, vẻ mặt có chút nặng nề.

Vị bác sĩ kia vỗ vỗ tay Lâm Lệ, ý bảo cô buông mình ra trước, vừa nói: "đừng kích động, đừng kích động, may mắn vừa rồi anh chị đưa tới kịp thời, mà lực va chạm trước đó được tay cô ấy cản lại mà yếu đi không ít, người lớn và đứa bé đều không bị ảnh hưởng, hiện tại đã không còn gì đáng lo, nhưng mà vì để an toàn, vẫn nên ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày, chờ chút tôi bảo y tá chuyển bệnh nhân tới khoa phụ sản."

Nghe vậy, lúc này Lâm Lệ mới thở phào nhẹ nhõm, buông tay nắm quần áo, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: "không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Nhưng cũng không quên cảm ơn vị bác sĩ kia, nói: "cám ơn bác sĩ, cám ơn bác sĩ."

Vị bác sĩ kia cười cười với cô, trước khi đi còn dặn dò: "hiện tại bệnh nhân cần nghỉ ngơi, các vị đợi chút rồi đi vào chú ý đừng quá kích động quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi."

Lâm Lệ vội vàng gật đầu đáp: "vâng, được được."

Khi Tô Dịch Thừa chạy tới nơi, phòng cấp cứu sớm đã không còn bóng dáng của bọn An Nhiên, lại vội vàng gọi cho Chu Hàn, thế mới biết thì ra là An Nhiên đã được chuyển đến phòng bệnh trên tầng 8.

Đến lúc Tô Dịch Thừa chạy tới phòng bệnh, thì thấy Chu Hàn dựa lưng đứng ở cửa phòng bệnh, mà Chu Gia Bân đứng cúi đầu

bên cạnh. Chú ý tới có người đến đây, quay đầu, vừa vặn đối diện với Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa bình tĩnh đi về phía anh ta, ánh mắt không hề chớp nhìn anh ta, một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "An Nhiên thế nào rồi?"

Chu Hàn nhìn anh nói: "không sao."

Tô Dịch Thừa gật đầu, vì hai chữ này của anh ta mà yên tâm lại, không nói thêm gì với anh ta nữa, lướt qua anh ta chuẩn bị đẩy cửa đi vào, phía sau lại truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Chu Hàn.

"Chúc mừng cậu."

Tô Dịch Thừa nghi hoặc quay đầu, chân mày khẽ cau lại, rất là khó hiểu đối với lời chúc mừng của anh ta.

Chu Hàn cười nhạt, nhìn vẻ mặt là biết anh cũng không biết, chỉ khẽ cười nói: "bác sĩ nói An Nhiên mang thai."

Tô Dịch Thừa chợt trừng to mắt, nhìn anh một lúc lâu, mới vội vàng mở cửa đi vào.

Trong phòng bệnh An Nhiên đã tỉnh, đang nửa nằm nói chuyện với Lâm Lệ, hai người nói cười vui vẻ, đột ngột cửa bị người mở ra, thấy Tô Dịch Thừa vội vội vàng bước vào, đi đến trước mặt An Nhiên, nhìn chăm chăm vào cô.

Mặc dù Lâm Lệ chưa gặp mặt Tô Dịch Thừa, nhưng cũng có thể đoán ra thân phận của anh, quay đầu liếc nhìn An Nhiên, thấy An Nhiên đang nhìn người nào đó đầy tình ý, thì khóe miệng cong lên, rồi đứng dậy, biết điều ra khỏi phòng.

Tô Dịch Thừa cũng không nói chuyện, cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, không hề chớp mắt nhìn bụng của cô.

An Nhiên phục hồi tinh thần lại trước, cười nhạt nhẹ nhàng gọi anh: "Dịch Thừa." Sau đó vươn tay về phía anh, chờ anh tới cầm tay cô.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới phản ứng lại, đưa tay nắm tay cô, ngồi xuống mép giường, một tay khác nhẹ nhàng thò vào trong chăn, sờ lên cái bụng còn bằng phẳng của cô, ánh mắt vẫn nhìn cô,

bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng tiếp xúc, nhẹ nhàng đung vào, như là vuốt ve bảo vật mà mình quý trọng, sợ dùng sức một chút sẽ làm hỏng cô. Cúi đầu nhìn cái tay đang ngọ nguậy dưới chăn, một lúc lâu mới mở miệng, “có thật không?” Thanh âm vô cùng trầm thấp, thậm chí còn có chút ám ách, giọng nói không dám tin cùng khó tưởng tượng được.

“Thật!” An Nhiên nặng nề gật đầu, khóc mèo nhếch lên ý cười, chớp mũi không biết thế nào lại ê ẩm, hốc mắt cũng thoảng cái nóng lên, nước mắt không bị kiểm soát mà chảy xuống, không đau đớn, không khó chịu, đây là nước mắt hạnh phúc, là vui sướng, là phấn khởi.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới ngẩng đầu, nhìn cô khóc miệng nhếch lên, rút tay ra, khom người tiến lên, giữ mặt cô, hôn lên nước mắt trên mặt cô, cuối cùng che lại môi cô, không nhiệt tình và thâm nhập như trước đây, lần này Tô Dịch Thừa chỉ khẽ dán lên, cánh môi dán lên cánh môi, như là vẫn có chút khó tin, nhẹ giọng hỏi trên môi cô: “An Nhiên, chúng ta thật sự có con?”

An Nhiên giơ tay lên vuốt tóc anh, khóc miệng không néo được ý cười, nhẹ nhàng gật đầu: “ừ, bác sĩ nói đã gần hai tháng rồi, chúng ta thật sự sơ ý, không cảm thấy.”

“Đúng là thật sơ ý.” Tô Dịch Thừa rù rì nói, lại ôm lấy cô một lúc lâu mới buông cô ra, vừa muốn nói gì, lúc này mới chú ý tới tay cô, chân mày khẽ nhíu lại, đưa tay kéo tay cô, xoa nhẹ khuỷu tay được quấn băng gạc màu trắng của cô, hỏi: “sao lại thế này?”

“Không cẩn thận ngã một cái, may là lấy tay cản lại, lúc ngã xuống mới không mạnh.” An Nhiên nhàn nhạt nói, hiện tại nhớ lại vẫn cảm thấy sợ, nếu lúc ngã mà không bám vào xe theo bản năng, lại lấy tay chống xuống, nếu mà ngã mạnh xuống thì hậu quả thế nào, cô nghĩ cũng không dám nghĩ!

Tô Dịch Thừa cầm tay cô nhìn, mặc dù vết thương được băng bó rồi, nhưng mà vùng da thịt xung quanh khuỷu tay bị xước không ít, lộ ra tia máu, nhìn thế, Tô Dịch Thừa lại cau chặt mày, lại ngẩng đầu nhìn An Nhiên, nhẹ nhàng hỏi: “còn đau không?”

An Nhiên lắc đầu, "đâu có yếu ớt như thế, chỉ chầy xước một chút thôi, không đau." Kết quả như bây giờ, còn tốt nhiều hơn so với mình nghĩ, chỉ cần giữ được đứa bé, có đau nữa cũng chỉ là bị thương ngoài da, không tính là gì.

Tô Dịch Thừa lại nhìn chăm chăm cái tay một lúc lâu, mới buông cô ra, đưa tay vén cái chăn đang phủ trên bụng cô, sau đó không hề chớp mắt nhìn bụng cô, cuối cùng chậm rãi cúi người xuống, lỗ tai nhẹ nhàng dán lên bụng cô, nghiêm túc lắng nghe, như là có thể nghe được tiếng gì, một lúc lâu không nhúc nhích, sau đó lại cọ cọ bụng cô, nhẹ giọng lẩm bẩm hỏi: "em nói em bé có thể cảm giác được không?"

"Ha ha ..." An Nhiên cười khanh khách, trên mặt tràn ngập cảm giác hạnh phúc, đưa tay vuốt vuốt tóc anh, buồn cười nói, "làm sao mà giống một đứa trẻ vậy, bây giờ còn chưa tới hai tháng, căn bản là chưa thành hình, nó làm sao mà cảm giác được."

Tô Dịch Thừa đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm cô.

An Nhiên bị anh nhìn mà sững sốt, khó hiểu hỏi, "sao vậy?"

"An Nhiên, em nói xem con chúng ta là con trai hay con gái?" Nhìn mãi một lúc lâu, Tô Dịch Thừa quăng ra một câu như vậy.

An Nhiên không nhịn được cười ra tiếng, bọn họ nói trong lúc yêu đương thì chỉ số thông minh của con gái là bằng không, theo cô thấy bây giờ, chỉ số thông minh của người đàn ông làm cha đứng nó là không, thế này căn bản là âm, nhớ tới Tô Dịch Thừa ngày xưa lý trí cỡ nào, có thể đứng từ góc độ người khác xem xét vấn đề, sau đó có nhận định chính xác mỗi một sự việc. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, ở đâu còn nửa điểm thông minh, toàn bộ giống như đứa trẻ vậy, hỏi vấn đề không có đáp án.

Mỉm cười nhìn anh, buồn cười hỏi: "vậy anh muốn con trai hay con gái?"

"Đương nhiên là con gái!" Tô Dịch Thừa nhanh chóng tiếp lời, hầu như không cần suy nghĩ, liền há miệng trả lời rồi.

Nhin anh, An Nhiên ra vẻ tức giận, bất mãn nói: "hừ, em thấy anh căn bản là nhớ mãi không quên tiểu tình nhân của anh!"

Tô Dịch Thừa sững sốt, khó hiểu nhìn cô, một lúc lâu không phản ứng được, cái gì tiểu tình nhân, anh có tiểu tình nhân ở đâu!

An Nhiên cố ý lẩy tay chọc chọc anh, miệng lẩm bẩm: "người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, anh nói anh thích con gái như vậy, còn không phải là nhớ tiểu tình nhân của anh a!"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười to ra tiếng, sau đó một tay ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói bên tai cô: "anh thích mẹ của tiểu tình nhân hơn."

"Phốc." An Nhiên cười, lẩy tay đẩy vai anh, nói: "Tô lãnh đạo, khẩu vị anh rất nặng nha!"

Tô Dịch Thừa chỉ cười, tay vuốt lên mái tóc không tính là quá dài của cô, một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói bên tai cô: "An Nhiên, cảm ơn em!" Cảm ơn cô sẵn lòng mang thai đứa con của anh, cảm ơn cô mang đến cho anh trải nghiệm tốt đẹp này. Anh sẽ thật quý trọng hạnh phúc mình đang có này.

An Nhiên lắc đầu, lẳng lặng tựa vào trong lòng ngực của anh, tay vòng qua thắt lưng gầy gò của anh, muốn nói cảm ơn nên là cô mới phải, vào lúc cô không hề ôm kỳ vọng gì với hôn nhân, là anh săn sóc cho cô sự ấm áp chân thật nhất, khiến cô cảm giác được thì ra là hạnh phúc có thể đơn giản như vậy, không cần sôi nổi ồn ào, bình thường nhàn nhạt mới là cuộc sống.

Hai người cứ ôm chặt nhau như vậy, hưởng thụ giờ khắc yên lặng và an tường này.

Đến khi Tô Dịch Thừa lại từ trong phòng đi ra, đã chuyện của gần một tiếng sau rồi, An Nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ, Tô Dịch Thừa nhìn cô nằm xuống, rồi mới đứng dậy ra ngoài chuẩn bị đi mua chút thức ăn, như vậy khi AN Nhiên tỉnh là có thể ăn luôn.

Tô Dịch Thừa vừa mở cửa đi ra, thì Lâm Lệ đang định gõ cửa muốn đi vào. Gặp anh đi ra ngoài, Lâm Lệ thò người vào nhìn trong phòng một chút, nhỏ giọng hỏi: "An tử ngủ thiếp đi?"

Tô Dịch Thừa gật đầu: "vừa mới ngủ."

Lâm Lệ hiểu rõ gật đầu, giơ cháo loãng và chút thức ăn trong tay vừa mới mua từ bên ngoài, bĩu môi nói: "còn định để cô ấy ăn

xong rồi mới nghỉ ngơi chứ, xem ra chỉ có thể đợi cô ấy tỉnh lại đã muộn." Nói xong đưa đồ trong tay cho Tô Dịch Thừa, nói: "vậy thì giao cho anh, chờ lát nữa An tử tỉnh thì anh cho thức ăn vào nước sôi hâm nóng lên cho cô ấy ăn."

Tô Dịch Thừa đưa tay nhận lấy, nhìn cô ấy gật đầu, nói, "cám ơn." Khó trách An Nhiên coi cô ấy là bạn tốt nhất, chuyện người chồng như anh chưa nghĩ tới, thì cô ấy đã chú ý tới rồi.

"Muốn nói cảm ơn nên là tôi, An Nhiên giấu anh kỹ quá, vẫn không có cơ hội gặp mặt, lần này cuối cùng là đã gặp, thật rất cảm ơn lần trước và lần này anh đã giúp đỡ, cảm ơn!" Lâm Lệ nói rất chân thành, cô thật lòng biết ơn.

Tô Dịch Thừa cười nhạt, chỉ nói: "không có gì, cũng là tiện tay mà thôi, và lại, cô là bạn An Nhiên, thế cũng chính là bạn của tôi."

Lâm Lệ nhìn anh một lúc lâu, mới hơi cảm khái nói: "An tử gặp được anh, thật là may mắn."

"Tôi gặp được An Nhiên, cũng là vận may của tôi." Tô Dịch Thừa thản nhiên nói. Chỉ chỉ băng ghế cạnh tường: "ngồi xuống nói chuyện một chút đi."

Lâm Lệ gật đầu ngồi xuống, có chút cảm khái nói: "có lẽ tất cả đều đã được định trước, hai người các anh đã từng trải qua đau khổ và thất bại, cuối cùng đã gặp được nhau."

"Không chỉ chúng tôi, tất cả mọi người cũng như thế." Tô Dịch Thừa ngồi xuống cạnh cô ấy, ám chỉ nói.

Lâm Lệ nhìn anh một cái, ngó mặt đi chỗ khác, không tiếp lời anh.

Tô Dịch Thừa biết cô ấy nghe hiểu, nhưng mà bây giờ vết thương quá sâu, không dễ dàng khép lại được. Cũng không nói thêm gì về đề tài này nữa, chỉ hỏi: "có thể nói cho tôi biết hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?" Tại sao An Nhiên lại bị thương? Tại sao Chu Hàn cùng tới đây?

"Thật ra thì cũng không có gì, chiều nay An Nhiên giúp tôi thu dọn đồ đạc để tôi dọn đến căn nhà của anh trước đây, đến khi làm xong tất cả đi ra về thì đã gần năm giờ, tôi chuẩn bị về bệnh viện,

mà An Nhiên chuẩn bị về nhà nấu cơm cho anh, khi chúng tôi định lên xe, thì đột nhiên phía sau có đứa trẻ gọi An Nhiên, An Nhiên nhận ra đứa bé kia, lại chào hỏi nó mấy câu, nhưng mà không ngờ rằng bất thình lình đứa bé kia đưa tay đẩy mạnh An Nhiên một cái, An Nhiên không hề đề phòng, bị đẩy người lùi ra sau vài bước, rồi ngã xuống mặt đất." Lâm Lệ tường thuật lại, đột nhiên cảm khái nói: "nhưng mà cảm ơn trời đất, may mắn không xảy ra chuyện gì."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, khó hiểu hỏi: "đứa bé nào?"

"Chính là đứa trẻ vừa rồi đó, cũng không biết là dạy thế nào, đứa trẻ lớn như thế, vừa đến đã đẩy." Lâm Lệ tức giận nói, nhớ tới bộ dạng của Chu Hàn, không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm, người cha chỉ biết quá cùn muốn động tay đánh con có thể là người cha tốt gì chứ.

Tô Dịch Thừa cau mày, nhẹ giọng lẩm bẩm: "bọn họ làm sao lại đi đến đó?"

"Không phải bọn họ sống ở đó sao? Tôi thấy đứa bé chạy từ trong tòa nhà ra." Lâm Lệ khó hiểu nhìn anh.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi, "lúc gặp đứa bé có phải cũng gặp phải một người phụ nữ?"

"Phụ nữ?" Lâm Lệ nhíu mày, nói: "đứa bé chạy đến một mình, bên cạnh không có người phụ nữ nào cả, nhưng mà chốc lát nó lại quay đầu lại nhìn cái gì. Nếu nói đến gặp phải phụ nữ, khi chúng tôi đợi thang máy cũng đúng là từng gặp một người, họ Lăng, nhìn ra được cô ta rất có địch ý với An tử!"

Tô Dịch Thừa cười lạnh gật đầu, anh nghĩ anh biết tại sao đột nhiên đứa bé kia lại cố ý đẩy ngã An Nhiên rồi.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lâm Lệ ngồi bên cạnh nói gấp, "đúng rồi đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, khi người đàn ông vừa rồi hỏi đứa bé kia, đứa bé đó nói là mẹ nó muốn nó làm như thế!" Nói xong Lâm Lệ không khỏi lắc đầu: "trời ạ, nào có cha mẹ nào như vậy, tại sao có thể dạy con cái như thế chứ!"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa càng thêm khẳng định suy đoán của

mình, người xúi giục đứa bé đẩy ra An Nhiên không phải ai khác, nhất định là Lăng Nhiễm! Cô ta thật sự biến thành người mà càng ngày anh càng không nhận ra rồi!

Chương 114: Cảnh cáo

"Ting tong! ——" chuông cửa vang lên trong đêm đen, mang theo mùi vị cô tịch.

Mãi lâu sau, cửa mở ra, nhìn Chu Hàn đứng ngoài cửa, Lăng Nhiễm xoay người dựa lưng vào cánh cửa, cúi đầu nhìn cái móng xinh đẹp mình vừa gọt rửa hôm qua. Màu sắc rực rỡ có vẻ đẹp diêm dúa. "Có chuyện gì sao?"

Chu Hàn không nói lời nào, tiến lên, đưa tay bóp cằm cô ta, hơi dùng sức, nhìn cô ta gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: "cô muốn làm gì tôi không ngăn cản được cô, nhưng mà tôi cảnh cáo cô, đừng có lôi kéo tiểu Bân, nó mới chỉ là một đứa trẻ!"

Lăng Nhiễm bị anh nắm như vậy, không thể không ngửa đầu nhìn anh, hơi bị đau, đưa tay đập đập tay anh, nói: "tôi không biết anh đang nói cái gì."

Chu Hàn không buông tay, càng tăng lực kiềm chế cô ta, tiến tới gần cô ta, nói: "là cô bảo nó đẩy Cố An Nhiên !"

Lăng Nhiễm phát cáu hất tay anh ra, nhìn anh vẻ mặt đương nhiên hùng hồn nói: "đúng thì thế nào, một đứa trẻ thì có bao hơi sức, cô ta ngã là cô ta không đứng vững, trách được ai, hơn nữa, ngã một chút thì thế nào, thật đúng là sẽ mất đi một miếng thịt hà!"

Chu Hàn nhìn cô ta, rất lâu mới lắc đầu nói: "cô thật hết thuốc chữa!" Nghĩ đến cũng cảm thấy nực cười, hồi đó anh thế mà lại yêu người phụ nữ này, thậm chí còn không tiếc phản bội anh em, bạn bè! (TT: haizz tội nghiệp anh thật)

"A, tôi hết thuốc chữa, ha ha, tôi đã sớm hết thuốc chữa." Lăng

Nhiễm cười lạnh, đi thẳng tới, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, tiện tay cầm lấy hộp thuốc lá cho phụ nữ trên bàn trà, mở ra rút một điếu từ bên trong, dùng bật lửa đốt, hung hăng hít vào, cười lạnh nói: "từ khi anh khăng khăng ly hôn với tôi, tôi liền hết thuốc chữa."

Chu Hàn nhìn cô ta, mặt không chút thay đổi nói: "không một người nào, không một người đàn ông nào bắng lòng người phụ nữ của mình đồng thời có nhiều người đàn ông!" Vừa nói chuyện, đồng thời tay hai bên sờn nắm chặt lại, giống như đang cố gắng đè nén tâm tình nào đó. (TT: đến đoạn này thì càng ném đá con này thêm)

Lăng Nhiễm đứng lên nhìn anh, từng bước từng bước đi đến chỗ anh: "khi tôi cần anh anh ở đâu? Anh lúc nào cũng công việc công việc, anh luôn luôn không hết tiệc tùng, trước đây anh nói yêu tôi thương tôi đều là vô nghĩa." Lăng Nhiễm nhìn anh, kích động nói, "anh căn bản là không hiểu sự cô đơn của tôi, khi tôi cần anh ở bên tôi, thì cả bóng dáng của anh cũng không thấy, cho tới bây giờ, anh cũng không biết tôi chán ghét một mình đối diện với căn nhà trống rỗng nhiều như thế nào!"

Chu Hàn chỉ cảm thấy buồn cười: "đây chính là lý do cô phản bội tôi?" Nếu như tất cả đều dùng cô đơn để giải thích thì trên đời này có bao nhiêu người vợ hoặc chồng ra ngoài vụng trộm!

"Trước kia tôi phải bội a Thừa không phải là vì lý do này sao, anh không nhớ rõ à?" Lăng Nhiễm khiêu khích nói.

Thân thể Chu Hàn chợt cứng đờ, nhìn chăm chăm cô ta, hai cánh tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng hoàn toàn không cảm giác được.

Lăng Nhiễm không nhìn anh, giơ tay bỏ điếu thuốc lá vào trong miệng, vừa hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "nếu như anh cảm thấy Tiểu Bân theo tôi sẽ học cái gì xấu thì đừng để nó tới nữa."

Chu hàn nhìn cô ta một lúc lâu, mới cười lạnh nói: "tôi căn bản là không nên ôm kỳ vọng gì với cô." Trước kia là anh mù quáng mới yêu một người phụ nữ như vậy.

Lăng Nhiễm xoay người cũng không nhìn anh, tự mình hút

thuốc, hít sâu, sau đó từ trong miệng phun ra vòng khói màu trắng, từ từ bay lên, sau đó phát tán ở trong không khí.

Lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ, nhìn cô ta một cái cuối cùng, Chu Hàn xoay người ra cửa.

Khi An Nhiên tỉnh lại đã gần chín giờ đêm, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Tô Dịch Thừa ngồi ở trên ghế sofa trong phòng, trên chiếc bàn trà phía trước còn bày một đống công văn và tài liệu mà khi An Nhiên ngủ thư ký Trịnh đã mang đến cho anh.

An Nhiên chống tay muôn ngồi dậy, lại không để ý chạm vào vết thương chỗ khuỷu tay, không khỏi bị đau khẽ kêu lên “á!”

Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa ngẩng đầu, thấy cô đã tỉnh lại, vội vàng bỏ giấy tờ trong tay xuống, đi về phía cô, đỡ cô ngồi dậy, lấy cái gối đặt sau lưng cho cô dựa vào, đợi cô ngồi xong, mới ngồi xuống mép giường, kéo tay cô, cẩn thận nhìn, chạm nhẹ vào, chân mày khẽ nhíu lại, hỏi: “còn đau không?”

An Nhiên cười khẽ lắc đầu, “Không phải rất đau, vừa rồi không cẩn thận mới đụng vào.”

Tô Dịch Thừa vẫn còn có chút không yên, kéo tay cô đặt trên miệng nhẹ nhàng hôn lên, lúc này mới hỏi: “Đã đói bụng chưa? Cả tối chưa ăn gì. Vừa rồi Lâm Lệ mang cháo cho em, đặt trong bình giữ nhiệt, hẳn là còn ấm, có muốn ăn một chút không?”

Nói đói bụng, thì thấy thật sự hơi đói, từ bữa trưa đến bây giờ, không nhắc đến thì thôi, giờ nhắc tới, đúng là bụng trống rỗng, khó chịu, nhìn anh một cái: “vâng.”

Tô Dịch Thừa đứng dậy, lấy bình giữ nhiệt đặt trên tủ, đây là Lâm Lệ đi về rồi lại vòng lại đưa tới, vì sợ An Nhiên ngủ lâu, đến lúc dậy cháo đã nguội rồi.

An Nhiên đưa tay muốn nhận lấy, lại bị Tô Dịch Thừa từ chối, “để anh.” Vừa nói, vừa bưng bát cháo trong bình giữ nhiệt ra, mở ra, hiệu quả giữ ấm rất tốt, bây giờ cháo vẫn bốc hơi nóng. Cầm thìa múc cho cô một ngụm, đặt trước miệng thổi thổi, rồi mới đưa tới trước miệng cô.

Quả thực An Nhiên cảm thấy người đàn ông này quá chiều

người rồi, cô chỉ là đang mang thai, chỉ là trầy xước da một chút, đâu đến mức cần anh tự mình bưng bát đút cho cô ăn thế này, trong lòng ấm áp, da mặt mỏng đỏ bừng lên, nhìn anh bùi môi nói: “em tự mình ăn.”

Tô Dịch Thừa lắc đầu khăng khăng nói, “để anh đút cho em.”

An Nhiên bướng bỉnh cũng không thay đổi được sự khăng khăng của anh, cuối cùng chỉ có thể há mồm để tùy anh đút từng thìa từng thìa cho cô, hai má hồng rực lên, trái tim cũng thế, ấm áp đến kỳ diệu.

Ăn được hơn nửa bát cháo, lúc này An Nhiên mới thích ứng được, nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: “anh ăn chưa?”

Tô Dịch Thừa cười nhạt gật đầu, “ừ.”

An Nhiên nhìn anh, nghi ngờ cau mày lại, khi Tô Dịch Thừa lại múc thìa cháo nữa đưa lên, chỉ nhìn anh chăm chăm, nói: “căn bản là anh còn chưa ăn, anh lừa em đúng không.”

Tô Dịch Thừa nhìn cô, hơi bất ngờ sao cô biết được, nhưng cũng không thừa nhận, giơ cháo tới trước mặt cô dụ dỗ: “nghe lời, há mồm ăn cháo xong đã, em bé đói.”

An Nhiên lắc đầu, thái độ rất kiên quyết, “anh ăn.” Bây giờ đứa bé làm sao đã biết đói hay không, người đàn ông này coi cô là đứa trẻ ba tuổi sao?

“Thật sự anh ăn rồi.” Tô Dịch Thừa lừa gạt nói.

Hiển nhiên An Nhiên không tin lời anh nói, không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chăm, vẫn không há mồm.

Tô Dịch Thừa thật bị sự khăng khăng của cô đánh bại, thỏa hiệp nói: “vậy chúng ta cùng nhau ăn, có được không?”

An Nhiên suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu, nói: “anh ăn trước.”

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, há mồm nuốt thìa cháo kia, sau đó lại múc một thìa khác, đưa tới trước mặt cô, nói: “tới lượt em.”

Quả nhiên An Nhiên nghe lời há mồm, sau đó khi Tô Dịch Thừa múc miếng cháo thứ hai cho cô, chỉ nhìn chăm chăm anh, không há mồm. Tô Dịch Thừa thật sự là bị sự kiêu trì của cô hoàn toàn đánh

bại, lắc đầu thả miếng cháo vào trong miệng mình, cứ như vậy, hai vợ chồng người một ngụm ta một miếng, ăn hết bát cháo không tính là nhỏ này.

Tô Dịch Thừa ân cần múc nước cho cô súc miệng, rồi cầm bát đưa vào phòng vệ sinh rửa sạch sẽ. Lúc đi ra, thấy An Nhiên ngồi trên giường bệnh, nhìn anh nhàn nhạt cười.

Lau lau tay đi về phía cô, ngồi ở mép giường, đưa tay vòng qua lưng cô, để cô gối đầu lên bả vai mình, tựa vào lồng ngực mình, cẩn thận tránh cánh tay bị thương của cô ra, bàn tay nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô, ngón tay vẽ lòng vòng trong lòng bàn tay cô.

An Nhiên bị anh cù cù có chút ngứa ngáy, tựa vào lòng anh cười khanh khách ra tiếng, ưỡn ẹo thân thể, liên tục nói: "thôi thôi, đừng cù nữa, ngứa quá."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa không cù cô nữa, bàn tay nắm chặt tay cô, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, hít sau mùi hương thơm thoang thoảng kia.

An Nhiên nhìn một bàn toàn giấy tờ và tài liệu kia, lại ngứa đầu nhìn anh, hỏi: "chưa hết bận sao?" Cô biết trong khoảng thời gian này hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố vừa mới mở, gần đây nhất định anh vô cùng bận rộn. Mấy ngày hôm nay đều phải thức xem tài liệu đến nửa đêm là minh chứng rõ nhất.

Tô Dịch Thừa ôm cô chặt hơn, lắc đầu, nói: "tối nay không xem, ngủ cùng em và em bé." Nói xong, liền cởi giầy lên giường.

An Nhiên buồn cười xê dịch ra bên cạnh, nhường nhiều chỗ cho anh, sau đó tìm vị trí thoải mái trong lòng anh, thoải mái nằm, lỗ tai vừa vặn kẽ sát vào lồng ngực anh, có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ kia.

Tô Dịch Thừa ôm cô, một tay xoa bả vai cô, một tay đặt trên cái bụng còn bỗng phẳng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, khóe miệng ẩn hiện ý cười.

"Dịch Thừa, chúng ta đừng vội nói cho cha mẹ nhé." Tựa vào trong lòng ngực của anh, An Nhiên khẽ nói. Không muốn nói, bởi vì

không muốn để bọn họ lo lắng, tất cả đợi cô xuất viện rồi báo cho bọn họ, nếu không, bây giờ mà nói cho họ biết, đoán là hai ngày tới, phòng bệnh này sẽ vô cùng náo nhiệt rồi, cho nên cứ đợi cô xuất viện rồi hẵng nói đi.

Tất nhiên là Tô Dịch Thừa hiểu băn khoăn của cô, thật ra thì anh không biết Lâm Tiểu Phân có quá kịch động vì tin tức này hay không, nhưng anh hiểu rất rõ mẹ mình, nếu như nói với mẹ, sợ là căn bản không đợi đến ngày mai, chắc chắn bà sẽ lái xe cả đêm tới đây! Vả lại bác sĩ nói An Nhiên cần nghỉ ngơi, không thích hợp ồn ào quá, nghĩ thế, gật đầu nói: “được, trước hết chưa nói cho họ.”

“Không làm việc thật không sao chứ?” An Nhiên sợ mình làm lỡ dở việc của anh, tựa vào trong lòng ngực của anh, vẫn không yên tâm hỏi.

“Không sao.” Tô Dịch Thừa xoa nhẹ tóc cô, điều chỉnh tư thế cho cô: “mệt không, mệt thì dựa vào lòng anh ngủ một lát.”

An Nhiên lắc đầu, chu môi rù rì nói: “đâu có dễ mệt như thế, em vừa mới tỉnh dậy đấy, cứ ăn, ngủ, ngủ ăn như thế, không đến mấy ngày, em sẽ béo chết.”

“Béo lên thì tốt, em gầy quá.” Vừa nói, tay đặt trên bụng cô dời sang bên sườn, nhéo nhéo thịt bên hông cô, nhíu nhíu mày, đột nhiên nghiêm chỉnh nói: “quá gầy, sờ vào toàn là xương, quá gợn tay rồi! Sau này ăn nhiều một chút, ăn cho béo chút.”

“Đừng, béo lên anh sẽ ghét bỏ em mất, em mới không cho anh có cơ đi tìm tiểu tam.” An Nhiên trêu ghẹo nói.

Tô Dịch Thừa bật cười, tay lại trừng phạt nhéo nhéo thịt bên hông cô, nói: “anh là hạng người như vậy sao? hử?” Vừa nói, không nhịn được lại gãi gãi sống lưng cô, quả nhiên thấy người cô run lên, thấy thế Tô Dịch Thừa lại phát huy bản năng hư hỏng, cố ý gãi gãi hông cô, gãi nách cô.

An Nhiên sợ ngứa, bị anh dày vò, vội vàng lấy lòng cầu xin tha thứ: “ha ha, đừng, ngứa quá, em, em nói sai nói rồi, em không dám, ha ha, không dám, không dám nữa.”

Hai người cười đùa lăn lộn trên giường, đến lúc ngừng lại, vị trí

hai người đã sớm thay đổi so với vừa rồi, vốn là nửa nắm dựa vào đầu giường, bây giờ trượt xuống nằm cả trên giường, thân thể chồng lên thân thể, trán chống trán, không khí trở nên mập mờ.

Tô Dịch Thừa chăm chú nhìn người phía dưới, nhìn đôi mắt cô vì hơi nước mà trở nên mờ ảo, còn có đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia, trong lòng vừa động, rất muốn ôm hôn cô, tất nhiên anh không phải là một người chỉ biết nghĩ, vừa suy nghĩ lập tức hành động, nhẹ nhẹ nhàng cúi đầu, môi che lên môi cô, nhẹ nhàng cắn, sau đó cái lưỡi linh hoạt tiến đến hàm răng cô, cạy mở, mời gọi cái lưỡi định hương của cô cũng anh nhảy múa, nhẹ nhàng trắn trọc, thỏa thích mút lấy.

Hai người hiểu rõ lòng nhau, lại ôm nhau trong tư thế mập mờ như thế, kích thích hôn thăm thiết nhiệt tình như vậy luôn khó có thể cứu vãn, vừa hôn môi, nhiệt độ và nhiệt tình giữa hai người thoáng cái dâng lên, nhiệt độ toàn bộ căn phòng cũng tăng lên theo, ngay cả không khí cũng mang hơi thở mập mờ.

Càng lúc càng muốn nhiều hơn, hôn bắt đầu không thể thỏa mãn, bàn tay Tô Dịch Thừa bắt đầu thăm dò men theo thân thể duyên dáng của cô, môi cũng không rảnh rỗi, từ môi cô, từ từ xuống cái cổ trơn bóng, tay linh hoạt lại quen thuộc nhẹ nhàng đâm vào trong quần áo của cô, sau đó lưu luyến di động trên da thịt nhẵn mịn của cô.

An Nhiên từ từ nhắm chặt hai mắt, thân thể khô nóng động tình dưới những nụ hôn và bàn tay anh, ngón tay nắm chặt đầu anh, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Tô Dịch Thừa nhìn cô vì động tình mà đỏ mặt dưới thân mình, cả người căng thẳng, thoáng cái dồn về một nơi nào đó, như muốn nổ tung. Hô hấp bắt đầu dồn dập, đôi chân thon dài trượt vào giữa hai chân cô, tay bắt đầu thăm dò xuống dưới, trong khoảng thời gian này vì chuyện hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, anh vẫn luôn bận biu, đã một thời gian bọn họ cũng không thân mật như thế, nghĩ vậy, khát vọng càng mãnh liệt hơn, hai tay lần mò cởi ra vật cản giữa hai người, dưới thân trầm xuống chuẩn bị

kết hợp, đột nhiên tất cả ngừng lại, như hình ảnh bị dừng. Cả người Tô Dịch Thừa vô cùng căng thẳng, không nhúc nhích nhìn An Nhiên phía dưới mình, nín thở, như là đã quên làm thế nào để hít thở.

Khuôn mặt An Nhiên vẫn ửng hồng vì động tình, hai mắt mờ mịt mở ra, hai mắt vì chứa hơi nước mà trở nên mông lung, nhìn anh, không khỏi nhẹ giọng gọi: "Dịch, Dịch Thừa ..." Thanh âm kia đầy ắp nhu tình, dịu dàng mềm mại, nghe càng động lòng người.

Dưới thân Tô Dịch Thừa căng thẳng, vùi đầu vào vai cô, "ừ ..." Có chút đau đớn khẽ hô lên tiếng, thanh âm như là đang đau đớn đè nén khát vọng nào đó trong lòng.

An Nhiên say mê đưa tay đặt lên đầu anh, ngón tay lồng vào tóc anh, có chịu nức nở: "Dịch, Dịch Thừa. . . ." Thật ra cô cũng muốn anh, nhất là sau khi bị anh trêu chọc đến thế này..

Tô Dịch Thừa ôm chặt thắt lưng cô, ngẩng đầu hôn mạnh lên môi cô, có chút khó chịu cát kinh cắn môi cô một cái.

"A!" An Nhiên bị đau kêu ra tiếng, trợn mắt nhìn anh, khó hiểu, khó hiểu vì sao anh lại như thế!

Tô Dịch Thừa chỉ cảm thấy lúc này toàn thân mình đau đớn, hơn nữa đau dữ dội, một tay ôm chặt cô, để cô cảm nhận rõ sự thay đổi của anh lúc này, sau đó căng thẳng, như là nghiến răng nghiến lợi nói bên tai cô: "đừng quyến rũ anh nữa! Anh không muốn làm tổn thương em và em bé!" Anh cũng muốn, rất muốn rất muốn, nhưng mà không thể, lúc này An Nhiên khác rồi, trong bụng cô còn có đứa con của họ, anh không thể ích kỷ chỉ vì ham muốn của mình mà làm đứa bé gặp nguy hiểm, cho dù anh biết lúc này rõ ràng anh đau muốn chết!

Tất nhiên là An Nhiên biết sự thay đổi của thân thể anh, sau đó vì lời của anh mà thoảng ch襂c tinh táo lại, đúng vậy a, em bé, bọn họ có em bé rồi! Đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, thân thể hai người càng dính sát vào nhau hơn.

"Tô, Tô Dịch Thừa, không, không thể!" An Nhiên nắm tay anh, muốn đẩy anh ra khỏi người mình!

Tô Dịch Thừa ôm cô càng sít sao hơn, giọng khàn khàn nói bên tai cô: “đứng động, còn động đây là anh thực sự không khống chế được nữa!”

Nghe vậy, An Nhiên thoắt cái dừng lại, để tùy anh ôm chặt, không dám lộn xộn nữa.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, ôm thật chặt, An Nhiên căn bản là không dám lộn xộn dù chỉ một chút, sợ mình lộn xộn sẽ kích thích anh.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tô Dịch Thừa buông An Nhiên ra, nhìn cô chăm chăm, khoe miệng nở nụ cười khổ. Cô chưa từng ngoan ngoãn như thế, nhưng mà cô có nghe lời nữa anh cũng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, người đẹp trong lòng, nhưng mà chỉ có thể nhìn không thể ăn, nghĩ cũng thấy bức bối.

An Nhiên cũng bình tĩnh nhìn anh, thân thể hai người vẫn dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận rõ ràng thay đổi của anh dần dần biến mất. Nhìn tầng mồ hôi lạnh trên trán anh, giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi cho anh.

Tô Dịch Thừa trở mình từ trên người cô xuống, sau đó nghiêng người ôm chặt cô. An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tùy ý để người nào đó ôm.

Cũng không biết cuối cùng hai người ngủ thế nào, chỉ biết là người người ôm chặt nhau. Khi tỉnh lại đã gần chín giờ, trong phòng bệnh đã sớm không còn thân ảnh của Tô Dịch Thừa. Giấy tờ và tài liệu vốn đặt trên bàn trà tối qua cũng không thấy.

Bóp bóp bả vai mỏi nhừ, vén chăn xoay người xuống giường, vừa đi đến cạnh bàn trà, mới nhìn thấy tờ giấy đặt trên bàn, là Tô Dịch Thừa để lại trước khi đi làm, trên đó có mấy chữ rồng bay phượng múa:

“Đi làm, tự chăm sóc mình, tối gặp. —— Dịch Thừa!”

An Nhiên mỉm cười, gấp tờ giấy kia cất vào trong túi áo rồi mới xoay người đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khi trở ra vừa vặn Lâm Lệ gõ cửa đi vào, nhìn An Nhiên có chút mập mờ nói: “Tô lãnh đạo nhà mi đối xử với mi thật tốt, vừa sáng

đã đi tìm ta, bảo ta hôm nay có thời gian thì tới ở với mi. An Nhiên, mi nói xem mi là trẻ vị thành niên hay cô gái vừa mười tám tuổi a! mi còn cần người khác phải ở cùng mi sao?"

Nghe vậy, An Nhiên chỉ khẽ cười, cũng không nói chuyện, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Trước khi đi làm Tô Dịch Thừa đi thẳng đến tiểu khu trước kia, nhưng mà không về nhà mình, mà đi thang máy lên tầng 18, sau đó đứng lại trước cửa nhà 18B, đưa tay nhấn cái chuông cạnh cửa.

"Ting tong, ting tong ——"

Chuông cửa vang lên vài tiếng, mãi lâu sau bên trong mới truyền đến tiếng mở cửa rất nhỏ, sau đó cửa được mở ra, chỉ thấy Lăng Nhiễm hai mắt còn nhợt nhèm, vừa ngáp, vỗ vỗ, từ từ ngẩng đầu: "ai mà vừa sáng sớm ..." Có chút không thể tin được nhìn Tô Dịch Thừa đứng trước mặt, thật lâu mới chậm rãi mở miệng: "a, a Thừa?" Giọng nói vẫn không xác định, nhìn anh thậm chí không thể tin vào mắt mình.

Tô Dịch Thừa chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Nhiễm trước mắt, mặt không chút thay đổi nói: "hôm nay tôi tới chỉ là muốn cảnh cáo cô một lần, đừng có làm những chuyện vô nghĩa nữa, cho dù không có An Nhiên, tôi và cô cũng không thể tiếp tục, tôi sẽ không tiếp nhận một người đã từng phản bội tôi! Hơn nữa nếu còn để tôi biết cô giờ trò với An Nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô! Cô biết tôi nói được làm được."

Lăng Nhiễm bị lời anh nói khiến cho sững sốt, một lúc lâu mới phản ứng lại, gương cười nói: "a, a Thừa, anh nói cái gì a, sao em không hiểu gì cả."

"Cô có hiểu hay không trong lòng cô, tôi và mọi người đều rõ, đừng tưởng cô xui khiến trẻ con đẩy người là người khác không biết, cô có thể chối bay trách nhiệm, lần này may mắn là An Nhiên và đứa bé không xảy ra chuyện, nếu không, cô không thể gánh được trách nhiệm này!" Tô Dịch Thừa lạnh lùng nhìn cô ta, trong mắt tràn ngập chán ghét và không vui.

"Anh, anh nói cái gì?" Lăng Nhiễm mở to mắt nhìn anh, anh nói

đứa bé: "Cố An Nhiên có con?"

Tô Dịch Thừa lãnh đạm nhìn cô ta một cái, không nói thêm một chữ vô ích với cô ta nữa, liền xoay người đi về phía thang máy, những gì muốn nói anh đã nói, những cái khác chỉ là vô ích, anh cũng không muốn lãng phí nước miếng với cô ta, nếu cô ta còn biết suy nghĩ, suy nghĩ những gì anh vừa nói, như vậy cô ta liền biết rõ phải làm gì.

Phía sau Lăng Nhiễm nhìn anh đến lại đi, cắn chặt môi, hai tay bén sờn bất giác nắm chặt lại, trong mắt lộ ra tia âm ngoan và tàn nhẫn!

Chương 115: Về nhà

Ở bệnh viện ba ngày, đến khi bác sĩ xác nhận tất cả bình thường, buổi chiều ngày thứ tư, Tô Dịch Thừa đặc biệt hủy bỏ lịch trình, đến bệnh viện đón An Nhiên về nhà.

Thật ra thì hai ba ngày nằm viện này, ngoại trừ đi làm, Tô Dịch Thừa dành hầu hết thời gian còn lại ở bệnh viện, về nhà chỉ để tắm giặt, thay quần áo, rồi lại chạy đến bệnh viện. An Nhiên lo lắng sức khỏe anh không chịu nổi, bảo buổi tối anh về nhà ngủ, nhưng bị anh kiên quyết từ chối, nói phải ở cạnh cô và em bé, An Nhiên bất đắc dĩ, nhưng mà đau lòng anh chịu áp lực công việc lớn như thế mà còn vì cô chạy tới chạy lui đến bệnh viện.

Rốt cục vào chiều ngày thứ 4, sau khi làm xong tất cả các khâu kiểm tra thường lệ, bác sĩ vung bút cho phép xuất viện rồi, lúc này An Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi trở về An Nhiên đi thăm Lâm cha bên kia, hai ngày này sắc mặt Lâm cha đã tốt hơn nhiều so với trước kia, mà cô nghe Lâm Lệ nói, bên phía bệnh viện đã sắp xếp thời gian phẫu thuật, phía bác sĩ cũng mời chuyên gia uy tín tới tự mình cầm dao. Đối với tin tức này, Lâm Lệ và Lâm mẹ rất mừng rỡ, An Nhiên cũng vui mừng thay cho họ.

Hai người xách đồ về nhà, vừa mở cửa đi vào, đứng trước cửa sổ đổi giày, đột nhiên một người từ trong phòng khách đi ra, cười nói với bọn họ: "tiên sinh đã về a, vị này là phu nhân sao." Người nói chuyện là một phụ nữ trung niên ước chừng hơn 50 tuổi, nhìn An Nhiên bọn họ, vội vàng cười cười tiến lên, đưa tay nhận lấy đồ trong tay Tô Dịch Thừa, vừa nói: "để tôi cất mấy thứ này."

An Nhiên khó hiểu quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, hoàn toàn không rõ đây là trạng huống gì, hỏi: "bà, bà ấy là ai?"

Cũng không đợi Tô Dịch Thừa trả lời, nghe vậy, người phụ nữ trung niên kia cười cười xoay người, nhìn An Nhiên nói: "tôi là người

giúp việc mà tiên sinh mời tới, phu nhân về sau cứ gọi tôi là thím Trương là được."

An Nhiên nhìn bà ấy cười khan, vẻ mặt rất mệt tự nhiên, tình huống quá đột ngột, dường như cô còn chưa kịp phản ứng, khó có thể tiêu hóa. Quay đầu sững sờ nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt quái dị, nói không nên lời là tâm tình gì.

Tô Dịch Thừa sủng nịch sờ sờ đầu cô, quay đầu nhìn thím Trương nói: "thím Trương, cô cứ cất những đồ này đã, xong rồi vào bếp nấu cho An Nhiên chút mì, trưa nay cô ấy còn chưa ăn."

Thím Trương nghe vậy, gật đầu lia lịa nói: "được được, tôi đi làm."

Tô Dịch Thừa gật đầu, sau đó xoay người cười nhạt, sau đó nắm tay An Nhiên trở về phòng hai người.

"Đây, bà ấy, anh . . ." Ngồi ở trên giường, An Nhiên chỉ chỉ ngoài cửa, có chỉ chỉ Tô Dịch Thừa, "ai nha, đây là chuyện gì xảy ra?"

Tô Dịch Thừa bị bộ dáng của cô chọc cười, đưa tay kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, nhìn cô buồn cười nói, "thím Trương là người giúp việc anh mời tới, bây giờ em đang mang thai, anh phải đi làm, anh không chăm sóc em đến nơi đến chốn được, cho nên bình thường để thím Trương tới giúp chăm sóc em, tiện thể quét tước vệ sinh nhà cửa."

"Em, em có thể tự chăm sóc mình a, vệ sinh gì đó em có thể tự quét dọn, vừa vặn bây giờ em không phải đi làm nha, những chuyện này em có thể tự làm." Cô đâu có yếu ớt như thế, còn mời riêng một người đến hầu cô, hơn nữa, trong nhà đột nhiên xuất hiện một người ngoài, thế nào cũng thấy là lạ, và lại cô còn muốn nhân dịp này không phải đi làm, thừa cơ học bản lĩnh nấu nướng, chung quy cũng không thể lúc nào cũng để anh đi làm về rồi còn làm cơm cho cô ăn a! "Trong nhà đột nhiên nhiều người, thật kỳ quái."

"Ừ, anh biết." Tô Dịch Thừa nhìn cô gật đầu, tay nắm tay nhỏ bé của cô, vừa nói: "nhưng mà bây giờ em khác rồi, em mang thai,

trong bụng có con của chúng ta, anh không muốn em mệt."

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, một lúc lâu mới rầu rĩ nói: "anh sợ em không chăm sóc tốt tiểu tình nhân của anh sao?"

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười to, ôm cô vào lòng, một tay vỗ về lưng cô, nói: "anh càng quan tâm đến mẹ của tiểu tình nhân."

An Nhiên lấy tay dùng sức chọc chọc lồng ngực của anh, rầu rĩ nói: "chỉ biết đồ ngon đồ ngọt."

Tô Dịch Thừa cười, ôm cô một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng, thương lượng với cô: "chúng ta để cho thím Trương một tuần tới hai lần, giúp đỡ quét dọn trong nhà, chờ sau này bụng em to lên, chúng ta mới để cô ấy tới hàng ngày, được không."

An Nhiên tựa vào ngực anh, nhẹ nhàng gật đầu, "vâng." Cô là người tương đối bảo thủ, có một số việc cô luôn rất khó tiếp thu, luôn muốn có đủ thời gian để cô từ từ thích ứng, nhưng mà nhắc đến cũng lạ, đối với hôn nhân của cô và anh, mặc dù thời gian ngắn ngủi, chung sống không tính là lâu, cô lại thích ứng rất tốt, thậm chí có thể nói như cá gặp nước, lại còn như lúc này tựa vào lòng anh làm nũng, thế mà không hề cảm thấy mất tự nhiên, cứ như là hai người vốn nên là như thế.

Ngay lúc hai người đang ôm nhau như vậy, cửa phòng bị gõ vang, là thím Trương vừa nấu xong mì, đến gọi họ ra ăn.

Tài nấu nướng của thím Trương không tệ, đồ ăn làm giản dị đơn giản, mùi vị rất tinh khiết, có hương vị gia đình.

Mì được làm một bát rất to, thật ra thì trưa nay An Nhiên có ăn, nhưng mà sau khi ăn xong lại nôn ra hai lần, hầu như là nôn ra tất cả đồ ăn buổi trưa. Nhưng cho dù như thế, hiện tại bụng cũng không đói lắm.

An Nhiên rất cố gắng ăn hơn nửa bát, nhưng mà dù thím Trương làm rất ngon, An Nhiên cố gắng ăn mãi, trong bát vẫn còn lại hơn nửa, An Nhiên buồn rầu cau mày lại, ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Thừa ngồi đối diện.

"Ăn chút nữa." Tô Dịch Thừa khẽ dỗ cho cô ăn nhiều một chút, trưa nay nhìn cô ăn vào nhưng lại nôn ra tất cả, cả người vì nôn

nghén mà kiệt sức, mặt mũi trắng bệch, nói thật, nhìn rất dọa người.

An Nhiên lắc đầu, cô thật sự là ăn không nổi nữa, dạ dày cô không lớn, một bát mì to đùng này hoàn toàn vượt ra khỏi sức ăn của cô, mà cô cũng không có dạ dày vô địch như Lâm Lệ, muốn ăn bao nhiêu cũng chưa được.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, đưa tay bưng bát mì trước mặt cô đến trước mặt mình, cầm đũa trong tay cô, bắt đầu ăn, hoàn toàn không để tâm đây là cô vừa ăn xong còn dư lại.

Mà thím Trương thu dọn phòng khách xong thấy như thế, còn tưởng rằng anh đói, hơi ngượng ngùng nói: "không thì, không thì tôi làm thêm một bát nữa nhé, vừa rồi tiên sinh chỉ bảo tôi làm cho phu nhân, tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ làm một bát, nếu tiên sinh đói, bây giờ tôi nấu tiếp, rất nhanh, một tí là được ăn." Nói xong xoay người liền định vào phòng bếp đi nấu thêm một bát mì nữa cho Tô Dịch Thừa.

An Nhiên thấy thế, vội vàng gọi: "không cần thím Trương." Giải thích nói: "là cháu không ăn được nữa, Dịch Thừa mới giúp cháu ăn."

Thím Trương sững sốt, trừng lớn mắt nhìn An Nhiên một chút lại nhìn Tô Dịch Thừa một chút, miệng cũng khẽ mở ra, một lúc lâu mới nói: "tình cảm của tiên sinh và phu nhân thật là tốt!"

An Nhiên buồn cười nhìn Tô Dịch Thừa, quay đầu hỏi bà: "vì anh ấy giúp cháu ăn mì sao?"

"Ở quê chúng tôi, đàn ông sẽ không ăn đồ ăn thừa của đàn bà, muốn ăn cũng là đàn bà ăn thức ăn thừa của đàn ông, bởi vì đàn ông là trời, là chủ nhà có gì thì đàn ông phải được ăn trước, đàn bà không được đưa đồ ăn mình đã ăn cho đàn ông ăn, cho dù không ăn, cũng chỉ có thể đổ đi." Thím Trương kể lại sự thực.

"Bây giờ là thời đại nào rồi, bây giờ là nam nữ bình đẳng, đâu còn cái gì mà đàn ông là trời như thế." An Nhiên không để ý nói.

"Đó là các cô là người thành thị, còn chúng tôi ở nông thôn, đàn ông chính là trời." Thím Trương nghiêm túc nói.

An Nhiên cười cười với bà, cũng không tranh luận nhiều với bà, lại quay đầu thấy Tô Dịch Thừa đã ăn xong để đưa xuống rồi, đang nhìn cô cười như không cười. Mà thím Trương thì nhanh mắt tiến lên, dọn dẹp bát đũa trên bàn ăn, vòng qua bàn bỏ bát đũa vào bồn rửa. Tô Dịch Thừa kéo khăn giấy trên bàn, lau miệng, kéo tay cô, nhìn vết thương chỗ khuỷu tay cô đã kết vảy, nhẹ nhàng chạm vào phía trên, ngẩng đầu hỏi cô: "còn đau không?"

An Nhiên cười, lắc đầu, nói: "vốn không đau nhiều."

Tô Dịch Thừa cũng cười, nhàn nhạt, ôn hòa, sau đó mở miệng nói: "mệt không? Chút nữa chúng ta về nhà đi, thăm cha mẹ một chút, thuận tiện báo cho họ biết chúng ta có con."

An Nhiên không nghĩ nhiều, trực giác cho rằng anh nói là về đại viện Tô gia, gật đầu, đồng ý nói: "được."

An Nhiên về phòng thay quần áo, khi quay ra nhìn thấy Tô Dịch Thừa đang nói gì đó với thím Trương trong phòng khách, thím Trương gật đầu lia lịa nói được. Thấy An Nhiên đi ra ngoài, cười cười gật đầu với An Nhiên. Lại nhìn Tô Dịch Thừa dò hỏi: "vậy thứ tư và thứ bảy hàng tuần tôi tới đây quét dọn, cậu thấy được chứ?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, "cũng được, vậy sau này làm phiền thím Trương rồi."

"Ấy, xem tiên sinh nói này, tôi vốn là làm thuê, làm công ăn lương, đâu có gì là phiền hay không phiền." Thím Trương nói, hơi ngại ngùng gãi gãi đầu.

Tô Dịch Thừa lại dặn dò thím Trương thêm nhiều chuyện khác, phần lớn là thói quen và sở thích của An Nhiên, nhiều chuyện ngay cả bản thân An Nhiên còn không chú ý tới, anh đều biết rõ như lòng bàn tay.

Trong xe mở âm nhạc nhẹ nhàng chậm chậm, nghe rất thư thái, Tô Dịch Thừa tập trung nhìn tình hình giao thông phía trước, xe chạy không nhanh, bị không ít xe vượt qua, nhưng không nóng nẩng, vẫn bình tĩnh chạy như trước, anh không chạy theo tốc độ, mà chỉ mưu cầu ổn định và an toàn.

Mắt nhìn thẳng phía trước, khói miệng mang ý cười, một tay ở

dưới nǎm chặt tay An Nhiên. Đoạn đường này, anh vẫn bị người nào đó nhìn chăm chú, từ khi lên xe cứ nhìn anh như vậy cả một đường. Bình thường người vốn luôn thích nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, nay lại coi anh như là phong cảnh ngoài cửa sổ, nhìn vô cùng nhập thần.

Mắt thấy đã đến chỗ rẽ, cuối cùng Tô Dịch Thừa không nhịn được nữa, nhắc nhở cô: "Tô phu nhân, em còn muốn nhìn chăm chắm anh như thế bao lâu nữa?"

Như là đã chờ anh mở miệng mãi, An Nhiên không trả lời vẫn để của anh, chỉ vội vàng hỏi: "sao anh biết em ghét tinh bột, còn biết em không thích ăn cà rốt, còn biết em thích ăn táo nhưng rất ghét ăn chuối, biết lúc em uống cà phê thích dùng cái cốc mèo kitty, còn buổi tối uống nước nhất định phải là cốc hình em bé!" Những thứ này ngay cả chính cô cũng không để ý, vừa rồi nghe anh dặn dò thím Trương, mới chú ý tới sự khó tính của mình, sau đó ngồi trên xe nghĩ kỹ lại những gì anh nói, vậy mà toàn bộ anh nói đều đúng, không phải 90%, cũng không phải 99% mà là 100%, đều đúng, không có ngoại lệ nào!

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô một cái, đảo tay lái, cho xe rẽ vào chung cư chỗ Cố gia, chậm rãi dừng lại trước tòa nhà, nhàn nhạt mà ôn hòa nói: "việc này ngày nào em cũng làm lặp đi lặp lại, em làm nhiều, anh thấy nhiều, thế là nhớ."

An Nhiên nhìn anh, nhìn chăm chắm, trong lòng ấm áp dễ chịu, quả thật là chuyện ngày nào cũng lặp đi lặp lại, nhưng quá nhỏ nhặt, quá bình thường, cảm động là anh có thể để ý tới những chuyện nhỏ như thế, rồi nhớ kỹ trong lòng. So với mình, cô người làm vợ này dường như là quá không xứng chức rồi, không hề biết sở thích hay thói quen của anh, thậm chí thất bại đến mức muốn làm một bữa cơm bình thường, có thể bày lên bàn ăn, cũng khó ăn. Nghĩ tới, quay đầu rầu rĩ không vui, cúi đầu, lẩm bẩm: "em có phải là rất không xứng chức rồi, em không biết anh thích hay không thích gì." So với anh, cô thật sự sắp không có đất dung thân rồi.

Tô Dịch Thừa cười, nghiêng người xoay người cô lại, cười nhạt

mà chăm chú nhìn cô, nói: "em muốn biết cái gì, em có thể hỏi anh, anh nhất định sẽ nói cho em tất cả."

"Thế thì còn ý nghĩa gì." An Nhiên nhỏ giọng nói thầm, cũng là bởi vì không biết, bởi vì không nghĩ tới anh lặng lẽ làm nhiều như vậy, lúc này mới khiến người ta cảm động và bất ngờ, nếu chuyện gì cũng hỏi anh, thế căn bản là lặp lại, không có chút sáng tạo và bất ngờ gì.

"Anh sẽ giả vờ không biết, giả vờ kinh ngạc." Tô Dịch Thừa tiếp lời cô.

An Nhiên tức giận nhìn anh một cái, trên mặt muốn cười không cười được nhìn anh nói: "Tô lãnh đạo, Tô phó thị trưởng, chẳng lẽ anh không biết hiện tại khắp nơi trên cả nước đều đang 'đánh giả' sao? Anh lại còn định đi đầu cố tình vi phạm pháp luật!"

Tô Dịch Thừa không nhịn được, cười ra tiếng: "em còn có thể ví von hình ảnh được?" Còn so với đánh giả, đây hoàn toàn không cùng nội dung.

An Nhiên cười đắc ý, lúc này mới chú ý tới xe đã dừng lại: "đã đến rồi sao?" An Nhiên nghi ngờ quay đầu, hôm nay là anh lái quá nhanh hay là đường ngắn đi, cô nhớ mới lên xe không được bao lâu a! Nghĩ như vậy, lơ đãng liếc ra phía ngoài, mới chú ý tới cảnh vật ngoài cửa sổ, sững sờ quay đầu lại, nhìn anh, kinh ngạc hỏi: "Ách, không phải là về đại viện quân khu sao?" Anh nói về nhà, cô còn tưởng rằng anh nói về Tô gia trong đại viện quân khu, lại không ngờ tới anh nói đến nhà mẹ đẻ cô.

Tô Dịch Thừa cười khẽ: "lần trước mẹ xuất viện, chúng ta cũng chưa đến thăm bà tử tế, hôm nay là cuối tuần, hẳn là bà và cha đều không đi làm." Nói xong, mắt nhìn về bụng cô, nói: "vừa vặn nói cho họ biết, họ sắp làm ông bà ngoại rồi."

An Nhiên nhìn anh, anh vĩnh viễn luôn suy nghĩ chu đáo hơn cô, bất kể là đối với cô hay là với người nhà cô, trước mặt anh, cô có cảm giác mình biểu hiện rất tồi tệ, vừa rồi hiểu mình không phải là một người vợ xứng chức, bây giờ từ anh lại hiểu mình không chỉ không phải là người vợ đạt tiêu chuẩn, thậm chí còn không phải là

một người con gái đạt tiêu chuẩn, làm con gái, nhưng không hề tận hiếu với cha mẹ, rõ ràng mấy ngày rồi không đi làm, nhưng không hề về thăm nhà.

Miệng lẩm bẩm, có chút bối rối nói với anh: "anh có thể đừng có tốt như vậy không, như vậy sẽ khiến em cảm thấy bản thân mình quá hỏng rồi."

Tô Dịch Thừa cười to đưa tay vuốt vuốt đầu cô: "đi thôi, xuống xe đi."

An Nhiên gật đầu, vừa vuốt lại tóc vừa mở cửa xuống xe.

Tô Dịch Thừa tính toán không sai, đúng như anh nói, Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn đều không đi làm. Hai người An Nhiên đến là lúc Lâm Tiểu Phân đang nấu cháo gà trong phòng bếp, nồi cháo gà này bà hầm gần một ngày rồi, con gà mái già kia là bà mua buổi sáng khi đi chợ, giống thuần chủng. Lâm Tiểu Phân làm thịt nấu cháo để buổi tối mang cho An Nhiên và Tô Dịch Thừa, thật ra thì tặng cháo cũng chỉ là thứ yếu, lâu thế rồi không gặp con gái, bà rất nhớ.

Hôm nay Cố Hằng Văn cũng không đi làm, giờ phút này đang cầm bút lông luyện chữ to trong thư phòng, về phần tại sao lại rảnh rỗi như vậy, thứ nhất là đã nghỉ hè, từ sau lớp ôn tốt nghiệp cấp ba đã kết thúc hơn một tháng trước, toàn bộ đã thi vào cao đẳng, mà trong khoảng thời gian này, lớp mười một năm nay vừa lên lớp mười hai, cũng vì nghỉ hè, lịch dạy không kín lắm, cho nên là khi không phải lên lớp, thì có rất nhiều thời gian rảnh.

Chuông cửa vang lên, Lâm Tiểu Phân mặc tạp dề từ trong phòng bếp đi ra mở cửa, cửa mở ra chính bà còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tô Dịch Thừa cười nhẹ nhìn bà khẽ gọi, "mẹ."

Lâm Tiểu Phân mừng rỡ, nhìn anh vội vàng cười hỏi: "Dịch Thừa, sao con lại tới đây, An Nhiên đâu? Không tới cùng sao?" Nhìn phía sau anh một chút, cũng không nhìn thấy bóng dáng An Nhiên.

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay kéo An Nhiên từ sau vách tường ra, vừa nói: "cô ấy nói muốn diện bích tư quá, cảm thấy lâu rồi mình không về thăm nhà nên xấu hổ."

An Nhiên cười đùa nhìn Lâm Tiểu Phân, thè lưỡi trẻ con.

Lâm Tiểu Phân tức giận nhìn cô: "cô còn biết xấu hổ a, mẹ còn tưởng rằng cô gả cho người, có ông xã rồi thì không cần cha mẹ cô nữa." Người ta nói con gái như bát nước đổ đi, lập gia đình rồi là quên gia đình mình, không thích về nữa.

"Con đâu có." An Nhiên nhở giọng kháng nghị, sau đó nói rất nhỏ: "lúc đầu còn không phải là mẹ, ghét con ở nhà mãi làm vướng víu mẹ, người chỉ ước con sớm gả đi là mẹ, bây giờ oán trách con không về cũng là mẹ, thế này là con có làm hay không, thế nào cũng đều sai."

"Con còn lý lẽ nữa." Lâm Tiểu Phân tức giận khẽ mắng. Sau đó lại quay đầu, nói với Tô Dịch Thừa: "Dịch Thừa, nào, mau vào nhà ngồi."

Thấy rõ là sự đối xử khác biệt, An Nhiên ấm ức nhở giọng nói thăm: "đối đãi chênh lệch, mẹ, mẹ đừng quên con mới là con gái của mẹ."

Lỗ tai Lâm Tiểu Phân rất thính, toàn bộ lời nói thăm của cô đều lọt vào tai bà. Nói: "chàng rể a Thừa này con tốt hơn con ruột nhiều."

An Nhiên quay đầu đi, cố ý không nhìn bà, như là đang tránh ánh mắt mà. Nhẹ tay lôi kéo góc áo người nào đó, ý bảo anh nhanh tới giúp cô trận này.

Tô Dịch Thừa nhận được mệnh lệnh, cười nhạt tiến lên, chắn giữa bà và An Nhiên, nhìn bà nghiêm túc hỏi: "gần đây sức khỏe mẹ thế nào rồi? Vừa qua liên tục bận chuyện mời thầu hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, không rút ra được thời gian cùng An Nhiên về, mà để An Nhiên một mình con không yên lòng, cho nên cô ấy bảo muốn đi, con vẫn không cho, lo lắng." Một câu nói đơn giản, vừa biểu lộ sự quan tâm của mình, lại giải thích qua nguyên nhân An Nhiên chưa về, nói một chút liền dừng, không làm người ta có cảm giác anh cố ý nói dối.

Lâm Tiểu Phân cũng không nói thêm cái gì, thật ra thì bà sao sẽ giận An Nhiên chứ, những lời vừa rồi chỉ là đùa thôi, trong lòng đâu

có tính toán với cô, mà lại nhìn bộ dạng bảo vệ An Nhiên của anh, trong lòng cũng không thấy lo lắng gì cho An Nhiên nữa. Đối với con rể Tô Dịch Thừa, bà hài lòng khỏi phải nói.

Khẽ cười nhàn nhạt nói: "đều tốt cả, không cần lo lắng cho mẹ, nhưng mà con, mẹ đọc báo cũng nghe nói đến hạng mục ban khoa học kỹ thuật kia, con phải chú ý sức khỏe nhiều hơn."

Tô Dịch Thừa gật đầu, đáp lại: "con biết, mẹ không cần lo cho con."

Lâm Tiểu Phân lấy lon đồ uống từ trong tủ lạnh đưa cho Tô Dịch Thừa, nhưng không cho An Nhiên. An Nhiên cảm thấy khát nước, đưa tay liền muốn lấy lon nước cho Tô Dịch Thừa, ngửa đầu đang định uống, đột nhiên đồ uống trong tay bị người rút ra.

Tô Dịch Thừa khẽ nhướng mày, không đồng ý nhìn cô, hỏi: "em có thể uống nước lạnh sao!"

An Nhiên mạnh mẽ phản ứng lại, vội vàng tỏ thái độ, nói: "em uống nước lọc."

Lâm Tiểu Phân khó hiểu nhìn bọn họ, cảm giác thấy bọn họ là lạ, không khỏi tò mò hỏi: "sao thế?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nói với Lâm Tiểu Phân: "mẹ, thật ra thì hôm nay chúng con tới đây là có tin vui muốn báo cho mẹ và cha."

"Tin vui gì?" Lâm Tiểu Phân cười hỏi.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên, đưa tay cầm tay cô, lại quay đầu, bình tĩnh nhìn Lâm Tiểu Phân nói: "mẹ, An Nhiên mang thai."

Nghe vậy, Lâm Tiểu Phân sững người, nhìn anh một chút lại nhìn An Nhiên một chút, cuối cùng nhìn chăm chăm vào bụng An Nhiên, như là khó tin, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi lại An Nhiên: "Nhiên Nhiên, con thật sự mang thai?"

An Nhiên hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu, nhẹ giọng đáp: "vâng." Khuôn mặt ửng hồng, khéo miệng nở nụ cười nhàn nhạt, là thỏa mãn, cũng là hạnh phúc.

Lâm Tiểu Phân vẫn còn sững sờ một lát, rồi mới phản ứng lại, cười, "ha ha, thật tốt quá." Nói xong đi về phía thư phòng: "lão Cố, ông sắp làm ông ngoại rồi!"

Chương 116: Ai trộm bản vẽ?

Người một nhà ăn cơm tối xong, Lâm Tiểu Phân kéo An Nhiên vào phòng khách thảo luận một số chuyện phải chú ý khi mang thai, cái gì mà không được ăn, cái gì mà không được xách vật nặng, cái gì mà không được ngẩng đầu quá gì gì đó, mà Tô Dịch Thừa và Cố cha vừa uống trà, vừa đánh cờ nói chuyện trong thư phòng.

Cả buổi tối khoe miệng Cố Hắng Văn lúc nào cũng nhếch lên, tâm tình rất tốt, thậm chí còn đi sai mấy nước cờ, sau khi bị Tô Dịch Thừa ăn rồi mới phản ứng lại là mình đi nhầm rồi.

Cố Hắng Văn đi nước cờ, sau đó bưng trà đã qua mấy lần nước bên cạnh, rót cho mình và Tô Dịch Thừa, cả tối khoe miệng hầu như không được khép lại.

Tô Dịch Thừa lên xe chiếu tướng Cố Hắng Văn, mỉm cười khẽ nói “cha, chiếu tướng rồi.”

Cố Hắng Văn sững sốt, xoay đầu lại nhìn, đâu chỉ là chiếu tướng, căn bản là chiếu hết, ông đã vào đường cùng rồi. Cười to, đưa trà cho Tô Dịch Thừa, nói: “xem ra hôm nay cha đừng mơ thắng lại con, gỡ lại mấy ván thua.”

Tô Dịch Thừa đưa hai tay nhận lấy, cười nói: “là cha không tập trung, con mới may mắn thắng được.”

“Cha rất vui.” Cố Hắng Văn cười nói: “trong nhà đã lâu không có chuyện vui rồi, chỉ cần nghỉ đến không lâu nữa cha sẽ được làm ông ngoại, trong lòng khó không chế được kích động.”

Tô Dịch Thừa nghe, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Nghĩ lại thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã gần ba mươi năm, nhớ ngày đó kinh Nhiên mới ra đời, chỉ mới hơn năm cân, chỉ nhỏ như vậy.” Cố Hắng Văn vừa nói vừa khoa chân múa tay, khoe miệng không néo được ý cười: “hồi đó kinh y tá giao Nhiên

Nhiên cho cha ôm, nói thật cha còn không dám nhận, quá nhỏ, sợ bất cẩn làm hỏng nó. Nhưng mà đâu thể không ôm nha, nó khóc thật đáng thương." Nói, nghĩ đến cái gì, nhìn ra phía ngoài một chút, nói: "khi còn bé An Nhiên khóc rất dễ thương, động một tí là méo miệng, rất nhiều nước mắt."

"Ha ha, có đúng không." Tô Dịch Thừa cười nhạt tiếp lời.

"Đúng vậy a." Cố Hắng Văn nhìn đêm tối ngoài cửa sổ, cảm khái, "ai, thời gian trôi qua thật là nhanh, chỉ chớp mắt một cái đứa trẻ còn ôm được trong tay khóc đến khiến người ta thương xót hồi đó, bây giờ đã trưởng thành kết hôn, không lâu nữa sẽ có con của mình, trải nghiệm cảm giác làm cha mẹ rồi." Những năm gần đây, nhìn cô lớn lên, nhìn cô đi học, nhìn cô đi làm, thậm chí nhìn cô yêu đương, rồi nhìn cô vì thất tình mà đau đớn khổ sở, lại nhìn cô vì làm việc mà mấy đêm không được ngủ, sau đó lại nhìn cô kết hôn, mặc dù không chính tay đưa cô vào lễ đường, giao cho người đàn ông sau này sẽ cùng cô đi đến cuối đời, nhưng may mắn nhìn ra cô sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ, bây giờ cô mang thai rồi, có lẽ sau này chính là nhìn cô từng bước từng bước làm một người mẹ tốt.

Quay đầu lại nhìn Tô Dịch Thừa một chút, bật cười lắc đầu: "bây giờ ngẫm lại tất cả, thật sự là có nhiều cảm nhận, bây giờ con và An Nhiên đã có con, sau này sẽ biết được tâm tình của cha lúc này."

Tô Dịch Thừa gật đầu, nhìn Cố Hắng Văn, bình tĩnh nói: "cám ơn cha đã dạy bảo An Nhiên tốt như vậy, nhờ cha và mẹ, con mới có cơ hội gặp được An Nhiên, sống cùng cô ấy, bây giờ còn có con nữa."

Cố Hắng Văn nhìn anh, một lúc lâu mới mở miệng nói: "con không biết An Nhiên có ý nghĩa thế nào với cha, nhưng mà nếu sau này con mà khiến An Nhiên đau lòng, cha là người đầu tiên không bỏ qua cho con, đây là tình yêu của một người cha dành cho con gái, cũng là lời cảnh cáo của một người đàn ông đối với một người đàn ông."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa rất nghiêm túc gật đầu: "có lẽ con

không thể cho An Nhiên cuộc sống tốt nhất, nhưng nhất định sẽ cho An Nhiên hạnh phúc." Đây là cam đoan của anh cho ông.

Cố Hắng Văn nhìn anh, lại nhớ tới đứa bé mình từng ôm vào lòng đến khi trưởng thành, thời gian trôi quá nhanh, bây giờ nghĩ lại, ông thực sự rất mừng là hồi đó đã bảo tiểu Phân giữ lại đứa bé, cho dù đứa bé này không có quan hệ máu mủ với ông, nó vẫn là con gái của ông Cố Hắng Văn.

Lại từ Cố gia đi về đã gần chín giờ tối, trước khi về nhà Lâm Tiểu Phân đưa bình giữ nhiệt chứa hơn nửa cháo gà còn lại sau bữa tối cho bọn họ mang về ăn.

Ngồi trên xe, An Nhiên ôm cái bình kia trên đùi, miệng rầm rì khẽ hát cái gì, ý cười trên khoe miệng cả buổi chưa phai nhạt.

Thậm chí về đến nhà cũng ngâm nga, đến khi Tô Dịch Thừa ra khỏi phòng tắm trong phòng khách về phòng ngủ, thấy An Nhiên ngồi trên giường, tựa vào đầu giường, nhìn tạp chí trong tay, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng lắc đầu, miệng còn lẩm bẩm cái gì.

Dường như Tô Dịch Thừa cũng bị nụ cười cảm hóa, buồn cười lên bên kia giường, thò tay ôm cô vào lòng mình, tối nay tạm thời anh không muốn suy nghĩ đến đồng công việc luôn bận biu kia, anh đã nghĩ cứ cùng cô và đứa bé như thế này, nhẹ tay vỗ vỗ lưng cô, điều chỉnh tư thế cho cô trong lòng mình, sau mới hỏi: "tối nay nói gì với mẹ vậy, nhìn em cả tối vui vẻ."

An Nhiên đưa tạp chí trong tay cho anh xem, chỉ vào một tấm ảnh trên đó, trong ảnh là một gia đình ba người, ba người mặc đồ gia đình ⁽¹⁾, có ý nghĩa đặc biệt, trước kia những đồ thế này cô sẽ lật qua luôn, nhưng mà hiện tại có thể nhìn chăm chăm tấm ảnh này rất lâu, biết rõ ba người trong ảnh không nhất định là một gia đình, nhưng mà vẫn nhìn chăm chú, nghiên cứu xem là đứa trẻ giống người mẹ hay giống người cha, nghiên cứu xem bộ đồ gia đình trên người bọn họ là mua ở đâu, đứa trẻ bao nhiêu tuổi rồi, chuyện trước kia mà cô cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì, nhưng bây giờ lại thấy vô cùng thú vị. Ngửa đầu nhìn anh, nói: "xem này, bộ đồ gia đình này trông thật đẹp, còn có cái mũ nữa, nhìn đẹp nỉ."

Tô Dịch Thừa nghiêm túc nhìn chằm chằm tấm hình một lúc lâu, nhíu mày, trầm giọng nói: “tại sao là con trai.” Giọng nói kia nghe vẫn có mùi vị ghét bỏ.

An Nhiên nhéo hông anh, nói: “anh quan tâm người ta là con trai hay con gái làm gì, em đang hỏi anh thấy bộ đồ gia đình nhìn đẹp chứ?”

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nhìn tấm ảnh kia một lúc lâu, mới lên tiếng: “không đẹp, không có con gái, con chúng ta nhất định là con gái, nhất định là con gái, nếu thật muốn mua đồ gia đình, vậy nhất định phải mua đồ con gái.”

An Nhiên thật là bị sự kiên trì của anh đánh bại, vừa bức mình vừa buồn cười vỗ anh, nói: “anh cho là mắt anh siêu B悍, nói cứ như thật vậy.”

Tô Dịch Thừa cũng cười ôm cô chặt hơn, nhẹ giọng nói bên tai cô: “cứ mua đồ con gái trước, đến lúc đó chúng ta và em bé cùng mặc, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

“Vậy nếu là con trai thì sao?” Tựa vào trong ngực anh, An Nhiên không ngừng nói ngược lại anh.

Đối với lời nói của cô Tô Dịch Thừa khẽ nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn cô một lúc lâu, rồi mới chắc chắn nói: “nếu là con trai, vậy cũng mặc đồ con gái!”

Bởi vì lời anh nói, suýt nữa An Nhiên sặc cả nước miếng của mình, rời khỏi lồng ngực anh, chống tay ngồi dậy, vỗ vỗ anh, An Nhiên kháng nghị, “Tô Dịch Thừa, có ai như anh không!”

Tô Dịch Thừa cười to, một lần nữa ôm cô lại vào lòng, đầu đặt lên bả vai cô, hôn mặt cô một ngụm, ôm chặt cô: “An Nhiên.”

“Ù?” An Nhiên nhẹ nhàng đáp lời anh, tay nhỏ bé đùa nghịch tay anh.

Bàn tay bắt được tay cô, đan xen với mươi ngón tay của cô, nói: “chúng ta sinh con gái có được không.”

“Tô Dịch Thừa!” Thật sự bị anh làm tức chết, quay đầu nhìn chằm chằm anh, hỏi: “chuyện này em có thể quyết định sao!”

Tô Dịch Thừa nhìn cô một lúc lâu, sau đó bật cười, nhìn chằm

chú vào mắt cô, nói: "nhất định là con gái!"

"Anh điên rồi, muốn con gái đến điên rồi." An Nhiên nhìn anh, lắc đầu, anh quá cố chấp đối với chuyện con gái đi!

Tô Dịch Thừa một tay ôm lấy cô, hôn xuống, giữ khuôn mặt cô, không dùng sức, vẫn rất nồng nàn.

An Nhiên đáp lại nụ hôn của anh, vòng tay lên ôm anh.

Trắn trọc môi cô, Tô Dịch Thừa có chút động tình, ôm cô càng chặt hơn, như là muốn cô hòa tan vào máu mình, để cô trở thành một phần của mình. Nhưng mà vùi mặt vào hõm vai cô, đầu mũi tràn ngập mùi của cô, hương thơm của cô, anh muốn tiếp tục, nhưng lý trí nói cho anh biết không thể, bởi vì An Nhiên mang thai, mà bác sĩ nói trước ba tháng là lúc thai nhi yếu ớt nhất.

Hai người ôm chặt nhau như thế, tất nhiên An Nhiên có thể cảm giác được thân thể anh thay đổi, cũng biết rõ vì sao anh ngừng lại. Tay ôm chặt anh hơn.

Một lúc lâu, đợi phần rung động kia từ từ biến mất, Tô Dịch Thừa mới ngẩng đầu lên từ hõm vai cô, không buông cô ra, tay chậm rãi trượt xuống, đặt lên vùng bụng còn bằng phẳng của cô, nhẹ giọng nói bên tai An Nhiên: "nhất định là con gái!"

Đối với sự khăng khăng và chắc nịch của anh, An Nhiên đã không biết nên nói gì rồi, nhưng mà dù là con trai hay con gái, cô biết nhất định anh đều yêu thương.

Khi hai người đang lẳng lặng ôm nhau như thế, điện thoại của Tô Dịch Thừa đặt trên tủ đầu giường vang lên, âm nhạc nhẹ nhàng phá vỡ sự yên tĩnh, trong bầu không khí và không gian này trở nên đột ngột và phiền phức.

Tô Dịch Thừa cũng không lập tức xoay người để nhận cuộc điện thoại kia, mà vẫn ôm An Nhiên một lúc lâu, đợi An Nhiên vỗ nhẹ nhẹ bờ vai anh, nhắc nhở: "điện thoại, đi nghe điện thoại đã."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới nghe lời buông cô ra, với lối điện thoại di động nghe: "a lô."

Cuộc điện thoại này là từ đại viện quân khu bên kia gọi tới, di động vang lên rất lâu, rốt cục mới được anh nhận, bên kia điện

thoại Tân Vân không hề tức giận hay nổi cáu, ngược lại mập mờ hỏi: "con trai, sao lâu thế mới nghe điện thoại, không phải là mẹ quấy rầy các con chứ!"

Tô Dịch Thừa cười, liếc nhìn An Nhiên, nói thẳng: "đúng là mẹ quấy rầy con rồi." Quấy rầy anh ôm An Nhiên, quấy rầy anh đang chào hỏi em bé trong bụng An Nhiên, nói cho nó biết anh là cha.

"A, vậy không thì mẹ cúp máy đã nhé?" Tân Vân hỏi, hơn nữa còn là vẻ mặt rất nghiêm túc, cả giọng nói cũng rất chân thành.

"Được rồi, mẹ, muộn thế này mẹ gọi tới có chuyện gì?" Sẽ không phải là nhàn rỗi buồn chán nên cố ý gọi tới quấy rầy một chút đi!

Nói chưa dứt lời, vừa nhắc tới, Tân Vân liền bất mãn, ngữ điệu không vui nói: "không phải là đã quên mai là ngày bao nhiêu rồi chứ?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, đầu óc nhanh chóng nghĩ xem ngày mai là ngày bao nhiêu, lại là mốc quan trọng gì, ngày 24 tháng 7, nhanh chóng nhớ lại mai là sinh nhật của ông nội, ông nội không thích phô trương cũng không thích ồn ào, nhưng mà sinh nhật hàng năm, chỉ yêu cầu đơn giản nhất là mọi người trong nhà phải cùng nhau ăn cơm, không cần thịt cá, thậm chí không cần bánh ga tô mì thọ, chỉ đơn giản ăn một bữa cơm gia đình với nhau, thế là hài lòng rồi.

"Còn chưa nhớ ra?" Tân Vân hỏi từ bên kia điện thoại, giọng nói còn có chút mùi vị hả hê.

"Nghĩ ra rồi, ngày mai con sẽ dẫn An Nhiên trở về." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt trả lời, quay đầu nhìn mười ngón tay của mình và An Nhiên vẫn đan xen nhau, trong khoảng thời gian này luôn bận bịu hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, mà mấy ngày việc của An Nhiên khá bất ngờ, quá nhiều chuyện dồn dập khiến anh lơ là quên mất mai là sinh nhật của ông nội.

"Ngày mai là chủ nhật, con và An Nhiên có đi làm không, hai đứa nhớ về sớm một chút, ông nội không nói, nhưng trong lòng rất nhớ các con, nhưng mà các con cũng thật là, lâu thế mà không biết

về thăm nhà một chút, còn Dịch Kiều nữa, đứa nào cũng không muốn về nhà." Tân Vân bất mãn nói thầm, thật ra thì chẳng qua là nhớ bọn họ rồi.

"Con biết rồi." Tô Dịch Thừa đáp, tự biết đuối lý, nói: "sáng sớm ngày mai con và An Nhiên trở về, buổi trưa nhớ nấu cơm thêm cho hai chúng con."

Nghe bọn họ bảo trưa mai liền trở về ăn cơm, tất nhiên là Tân Vân vui vẻ gật đầu lia lịa, còn nói sáng mai muốn đích thân theo cô giúp việc đi siêu thị mua thức ăn, để bồi bổ cho An Nhiên, lại dặn dò mấy câu, đơn giản là bảo sáng mai anh lái xe chú ý một chút gì đó.

Cúp điện thoại, An Nhiên nhìn chằm chằm anh, hỏi: "ngày mai là ngày gì a?" Giọng nói của Tân Vân rất to, cho dù cách xa, An Nhiên vẫn có thể nghe rõ những gì bà nói.

"Ngày mai là sinh nhật ông nội, theo lệ cũ của gia đình, cứ sinh nhật ông hàng năm cả nhà chúng ta sẽ ngồi một chỗ cùng ăn bữa cơm, coi như là chúc mừng ông nội." Tô Dịch Thừa giải thích.

"A, sao anh không nói sớm, chúng ta còn chưa chuẩn bị quà tặng!" An Nhiên khẽ than nói, trong lòng tính toán sáng sớm mai đi siêu thị mua quà làm sẵn cho ông nội có được không.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhéo mũi cô, nói, "yêu tâm, quà tặng chúng ta đã sớm chuẩn bị xong, ông nội nhất định sẽ rất thích."

"Là cái gì?" An Nhiên tò mò hỏi, nếu cô vừa nghe không không lầm, thì dường như người nào đó bận bịu cẩn bản là đã quên mai là ngày gì, chẳng lẽ đã chuẩn bị quà từ trước?

Tô Dịch Thừa cười không nói, nhìn thẳng vào bụng cô, ý trong mắt rất rõ ràng, quà tặng của bọn họ không phải cái gì khác, chính là đứa chắt trong bụng An Nhiên!

Theo ánh mắt anh, An Nhiên cúi đầu nhìn bụng mình, tức giận liếc trăng anh một cái, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng mình, khóc miệng lại lảng lặng mang ý cười.

Ngày hôm sau cuối cùng không lay chuyển được An Nhiên, khi

hai người lái xe về đại viện quân khu đi qua một cửa hàng thực phẩm chăm sóc sức khỏe, rẽ vào mua chút thực phẩm chăm sóc sức khỏe cho ông nội.

Khi hai người đang thanh toán hóa đơn thì điện thoại của An Nhiên vang lên, là số trong thành phố, cảm thấy đuôi số quen quen, nhưng lại không hiện tên. An Nhiên khẽ nhíu mày, vẫn nhận điện thoại: "a lô?"

"Chị Cố."

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng một người phụ nữ, An Nhiên nghe ra là giọng Trần Trừng, thật ra thì sau lần gặp mặt ở quán cà phê lúc trước, hai người cũng chưa gặp lại, mặc dù An Nhiên biết cô ta trộm bản bẽ cũng là bị bức bất đắc dĩ, có nỗi khổ và khó khăn, nhưng đối hành vi này, cô không thể nào hoàn toàn tha thứ. Chỉ nhàn nhạt trả lời: "ừ, có chuyện gì sao?"

"Chị Cố, có kết quả đấu thầu hạng mục 'trang viên thể thao' rồi." Trần Trừng nói, giọng nói hơi nặng nề.

Tính toán thời gian, đúng vào khoảng thời gian này là kết quả đấu giá được công bố, nhưng mà điều khiến An Nhiên kinh ngạc là Trần Trừng vẫn chú ý tới hạng mục này, ngay cả cô cũng suýt nữa đã vứt chuyện này lên chín tầng mây rồi, không ngờ cô ta còn chú ý.

"À, thế à?" An Nhiên bình thản trả lời, giọng nói không hề gợi sóng, như là đó là chuyện không hề liên quan tới cô, không cần cô phải tốn sức kích động.

Sự bình tĩnh của An Nhiên khiến Trần Trừng kinh ngạc, hỏi: "chị Cố, chị không để ý công ty nào trúng thầu sao?" Cô cho là An Nhiên ít nhất sẽ hỏi là công ty nào trúng thầu, bọn họ thiết kế như thế nào, so với thiết kế của cô lúc trước thì ai có phần thắng hơn, với nhà thiết kế, tham gia loại cạnh tranh kiểu này, không phải càng nên quan tâm hơn đến bản thiết kế của ai xuất sắc hơn sao.

An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa một cái, chỉ chỉ điện thoại di động, lại chỉ chỉ phía ngoài, ý nói mình đi ra ngoài trước chờ anh.

Tô Dịch Thừa nhìn cô khẽ gật đầu,

An Nhiên đi ra ngoài cửa hàng, cầm lấy điện thoại di động nói: "những chuyện đó có liên quan gì đến tôi, bất kể là ai trúng thầu, đó cũng là chuyện của người khác, tôi cũng không định đến chúc mừng anh ta trúng thầu, thế thì cần gì phải biết, là ai có gì khác nhau."

"Phải không." Trần Trừng im lặng, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "em nghe nói chị cũng từ chức rồi." Khi cô còn ở công ty, có quan hệ khá tốt với cô bé làm việc cạnh bàn mình, cho dù bây giờ đi rồi, hai người vẫn liên lạc, tin tức An Nhiên rời đi cũng là cô bé đó nói.

"Ừ, rời đi." An Nhiên nhàn nhạt đáp, nhìn xe bộ và đoàn người trên đường phố, hôm nay thời tiết sáng sủa, bầu trời treo cao trên không trung, ánh vàng rực rỡ bao phủ toàn bộ Giang Thành, trời xanh thăm thẳm, nhưng mà rất áng mây rất thưa thớt.

Nghe vậy, Trần Trừng áy náy, "thật xin lỗi, nếu không phải em

Không đợi cô ta nói xong, An Nhiên liền ngắt lời cô ta nói: "cho dù không có cô cũng sẽ có người khác, chuyện này họ nhầm vào tôi, không phải gì khác."

Nếu như cô đoán không sai, sợ rằng ở sau lưng đè ép Hoàng Đức Hưng là chị em nhà họ Lăng gia, đôi khi ngẫm lại quyền thế thực sự không phải thứ tốt, trước khi gả cho Tô Dịch Thừa, mặc dù ở công ty cô bị chèn ép, nhưng sống rất phóng khoáng tự tại, mà bây giờ vì chuyện hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, bị cuốn vào bao nhiêu chuyện, Hoàng Đức Hưng trả hình đòi lấy vài hạng mục trong đó, cảm giác này sao không phải là một loại áp lực, nhưng mà cũng phải nghĩ ngược lại, quyền thế cũng thật sự là thứ tốt, nếu Tô Dịch Thừa không ngồi trên chức vị này, thì lần từ chức này, sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Trần Trừng im lặng, một lúc lâu không nói gì, nói cho cùng, thật ra thì nội tâm chính vẫn hối hận, đối với An Nhiên vẫn cảm thấy rất áy náy.

Xoay người nhìn vào bên trong thấy cô bé nhân viên cửa hàng

đã cho thực phẩm chăm sóc sức khỏe vào trong túi giấy đưa cho Tô Dịch Thừa, An Nhiên không có lòng nào nói gì với Trần Trừng, nhàn nhạt nói: "được rồi, nếu không có chuyện gì, tôi cúp máy đây."

"Chờ một chút." Nghe cô nói muốn cúp máy, Trần Trừng vội vàng lên tiếng gọi lại.

Chân mày khẽ cau lại, hỏi: "còn có việc?" Cô không cho là mình và cô ta có gì để nói.

"Mặc dù chị không muốn biết đến tột cùng là ai trúng hạng mục 'trang viên thể thao', nhưng mà em cảm thấy em cần cho chị biết, để đề phòng bọn họ cẩn thận." Trần Trừng nói như thế.

Nghe vậy, An Nhiên càng nhíu chặt chân mày hơn, nghe không hiểu ý cô ta: "tôi không hiểu ý cô là gì."

"Trúng thầu lần này 'Phi Phàm kiến trúc'" Trần Trừng nói.

"Phi Phàm kiến trúc?" An Nhiên nhẹ giọng lẩm bẩm, cảm thấy cái tên này hơi quen quen, lại nhất thời không nghĩ ra là công ty nào.

"Về 'Phi Phàm' trúng thầu, hầu như mọi người đều bất ngờ, vì chỉ trong thời gian hai ba tháng ngắn ngủi, công ty gần như phá sản này đã nhanh chóng nổi lên, hai tháng gần đây đã giành được nhiều hạng mục lớn trong nước, mà bây giờ lại giành được một hạng mục quốc tế quan trọng như thế, quả thực quá thần kỳ." Trần Trừng nói như thế.

"Có lẽ bọn họ thật sự có thực lực." An Nhiên nhàn nhạt trả lời, chuyện của người khác cô lười để ý, đúng là có thực lực hay là dựa vào quan hệ, tất cả đều không liên quan tới cô.

"Không." Trần Trừng bác bỏ câu nói của cô, nói: "em đã xem bản thiết kế trúng thầu của bọn họ lần này, chị sẽ không ngờ được đâu, bản thiết kế lần này của họ không ngờ lại giống bản thiết kế trước kia của chúng ta đến 80%, lấy ánh sáng, còn có lấy gió trời, thậm chí ngay cả số liệu và tỉ lệ cũng giống như đúc, thật là không thể tưởng tượng được, chị cảm thấy là trùng hợp sao?" Sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, đây căn bản là ăn cắp thiết kế, cô

dám khẳng định, bọn họ tuyệt đối là đã xem bản thiết kế trước đây của các cô, nếu không không thể nào vẽ ra bản thiết kế tương tự như thế!

"Cô nói cái gì?" giống nhau 80%, đây không phải là ăn cắp bản vẽ sao chép thì còn là gì!

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Trần Trừng bên kia điện thoại hỏi: "chị Cố biết Mạc Phi không?"

Nghe vậy, An Nhiên bỗng dung trừng lớn mắt, khó tin: "cô nói ai!"

"Mạc Phi, chính là nhà thiết kế của 'Phi Phàm', tác phẩm này chính là xuất phát từ tay anh ta, hình như anh ta là thiết kế trưởng của 'Phi Phàm'..."

Bên kia điện thoại Trần Trừng nói cái gì nữa An Nhiên đã nghe không vào rồi, lúc này đầu óc ù ù cả lên. Đúng vậy a, cô đã nghĩ tại sao cái tên 'Phi Phàm' lại quen quen như thế, đó không phải chính là công ty Mạc Phi sao, chẳng qua là cô thật không ngờ người ăn cắp bản vẽ của cô lại là Mạc Phi, đây là chuyện nằm mơ cô cũng không ngờ tới!

Chương 117: Hội nghị

Tô Dịch Thừa lái xe, quay đầu nhìn An Nhiên một chút, rõ ràng cảm giác được An Nhiên trầm lặng hẵn đi, xét nguyên nhân, hẵn là cuộc điện thoại vừa rồi.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa khẽ gọi, không quay đầu nhìn cô, chỉ chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước.

An Nhiên sững người một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, xoay người nhìn anh, nhẹ nhàng đáp: "dạ?"

Tô Dịch Thừa mới cười nhạt lúc này mới quay đầu nhìn cô một cái, thanh âm mang theo ý cười nói: "may mắn phản ứng không

tính là quá chậm.” Anh còn tưởng rằng cô muốn anh gọi mấy lần nữa mới có phản ứng, bây giờ nhìn lại, tình hình cũng không tệ như anh tưởng.

An Nhiên nhìn anh, khẽ thở dài, chủ động nói: “vừa rồi em nhận điện thoại, là trợ lý cũ của em gọi tới.”

“Thế à, cô ta nói gì?” Tô Dịch Thừa nhàn nhạt tiếp lời hỏi.

An Nhiên nở nụ cười tự giễu, nói: “cô ta nói cho em biết bản vẽ của em cuối cùng là bị ai chiếm dụng rồi, chỉ là kết quả thật sự khiến em bất ngờ, cũng cảm thấy rất nực cười.”

Tô Dịch Thừa nhíu mày, quay đầu nhìn cô, lần này không nói lời nào. Về chuyện An Nhiên từ chức, về nguyên nhân tại sao cô ra đi, sau khi về nhà cô chưa từng nhắc tới một chữ, anh chỉ biết nhất định là bên Hoàng Đức Hưng gây áp lực muốn thông qua cô kiểm chát chút lợi ích trong hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, lại không nghĩ ra đến tột cùng là ông ta dùng cách gì để bức An Nhiên đến mức phải từ chức.

“Trần Trừng nói cho em biết đã có kết quả đấu thầu hạng mục ‘trang viên thể thao’ rồi, là là một công ty kiến trúc mới phất lên giành được hạng mục này, ngoài ra cô ta còn lên mạng tra xem bản thiết kế trúng thầu lần này.” Nói xong, An Nhiên dừng một chút, im lặng một lát, mới chậm rãi nói: “bản thiết kế này thế mà lại giống bản thiết kế của chúng em tới 80%, thậm chí giống đến từng thông số và tỉ lệ.”

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, cũng không còn quay đầu, nghiêm túc nhìn con đường phía trước.

“Công ty trúng thầu lần này là công ty của Mạc Phi, mà bản thiết kế tương tự đến 80% đã trúng thầu kia, chính là xuất phát từ tay Mạc Phi.” An Nhiên nói rất bình tĩnh, trên khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra tâm tình, chỉ nhìn thẳng về phía trước, xuyên qua lớp kính cửa sổ xe nhìn đường xá.

Vừa vặn đến đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại trước vạch cho người đi bộ, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, người chiếm dụng bản vẽ là Mạc Phi khiến anh hơi bất ngờ. Nhìn vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của

cô, Tô Dịch Thừa đưa tay cầm lấy tay cô.

Thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn bàn tay được anh nắm của mình, lại ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cười, lắc đầu nói: "em không sao, em chỉ là cảm thấy, chỉ là cảm thấy quá bất ngờ, chỉ là không ngờ được anh ta ở nước ngoài sáu năm, thế mà đã tới mức lấy cắp tác phẩm của người khác." Nghĩ cũng thấy khiếp người ta đau buốt.

Tô Dịch Thừa nắm thật chặt tay cô, nói: "đừng nghĩ nữa."

"Chỉ là quá bất ngờ." An Nhiên lắc đầu, nhìn anh nói: "không nghĩ nữa, thật sự cũng không có gì hay để nghĩ." Bản vẽ dù sao cũng bị trộm, ai trộm mà chả là bị trộm, chẳng qua là lần này mình biết người ăn cắp mà thôi. Cô chỉ là có chút bùi ngùi.

Tô Dịch Thừa cười cười khen ngợi cô, ngẩng đầu nhìn đèn giao thông, vừa lúc đèn đỏ đổi xanh, liền khởi động xe lên đường.

Đợi khi hai người đến đại viện, Tân Vân đang cùng cô giúp việc chuẩn bị cơm trưa trong bếp, thấy đám An Nhiên về, vội vàng ra khỏi phòng bếp, kéo tay An Nhiên, quan sát tỉ mỉ trước sau một phen mới hơi nhíu mày nói: "An Nhiên, có phải con gầy đi hay không?" Sao chả thấy cô thêm được chút thịt nào! Mỗi lần về nhìn lại gầy gò như vậy, rốt cuộc con trai có cho người ta ăn cơm không a!

"Mẹ, con không mà." An Nhiên cười giải thích, dường như mỗi lần gặp Tân Vân, bà luôn quan tâm có phải cô quá gầy hay không. Thật ra thì cô vốn không hề quá nặng, sau khi kết hôn thể mà lại tăng 3 cân so với trước, thật ra xét đến cùng vẫn là tay nghề của Tô Dịch Thừa tốt quá, căn bản là thuộc cấp đầu bếp, hại cô lần nào cũng không dừng được đũa, nếu cứ tiếp tục như thế, cô cảm thấy cô sẽ bị Tô Dịch Thừa nuôi thành người quá béo, một người béo tham ăn!

"Thế sao?" Tân Vân ngờ vực nhìn cô, nhìn thế nào cũng vẫn thấy An Nhiên quá gầy. Bà thật sự không hiểu nổi con gái thời nay, luôn thích gầy là đẹp, khong ngừng ăn uống giảm cân, sau đó biến mình như là da bọc xương, Dịch Kiều cũng như vậy, cứ động tí là nói mình đang ăn kiêng, rõ ràng là món nó thích ăn, nhưng cứ chịu

đứng nuốt nước bọt giương mắt nhìn, ăn một chút lại la hét nói muốn giảm cân, nói muốn gầy đi. Theo như nó nói, miễn là người khỏe mạnh là tốt rồi, mỗi lần ăn mà tính toán như thế, sớm muộn gì cũng làm hại thân thể mình, đến lúc đó cả sức khỏe cũng mất, còn nói gì đến gầy hay không gầy có đẹp hay không.

Lại nhìn chăm chăm An Nhiên một lúc lâu, lúc này Tân Vân mới quay đầu nhìn con trai mình, tức giận nói: "Tô Dịch Thừa, có phải mẹ không gọi điện thoại cho con bảo con về thì con luôn không biết đường về a!" Đứa con chết tiệt này, thật sự không biết lòng cha mẹ chút nào, cha mẹ nào không muốn con cái ở bên nhiều hơn, nếu nói là cách xa vạn dặm gì đó, một năm chỉ gặp mặt vài lần thì không tính, đây nó thì ngược lại, rõ ràng lái xe có một tiếng đồng hồ mà không thấy nó về lần nào.

Tô Dịch Thừa sờ sờ lỗ mũi, nói: "gầy đây không phải là con đang bận sao."

Tân Vân trợn mắt nhìn anh, vừa định mở miệng, lại nghe thấy điện thoại di động của anh vang lên. Là thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, nói bên ngoài mục ban khoa học kỹ thuật thành phố đột nhiên xảy ra chút vấn đề, muốn anh lập tức về xem.

Tắt điện thoại, Tô Dịch Thừa hơi áy náy nhìn Tân Vân và An Nhiên: "xem ra không có cách nào ăn cơm trưa rồi, con phải qua đó xem một chút."

Tân Vân không vui, nhìn anh tức giận nói: "con chỉ giỏi bận rộn như vậy, mẹ thấy lão Trương thư kí thị ủy kia cũng không bận rộn như con."

Tô Dịch Thừa ôm bả vai mẹ, buồn cười nói: "cấp dưới bọn con bận hết rồi, bác Trương đương nhiên là không có gì để bận rồi."

"Vậy để ông ta bận rộn đi, con trai luôn bận rộn của mẹ không có thời gian về nhà, cẩn thận mẹ đến nhà ông ta làm ầm lên." Tân Vân tức giận nói.

Thấy vẻ mặt Tô Dịch Thừa khó xử, An Nhiên buồn cười nói: "mẹ, con ở lại với mẹ."

Nghe vậy, tâm tình của Tân Vân thật tốt, kéo tay An Nhiên tay

nói: "vẫn là con dâu tốt." Nói xong lại quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "được rồi được rồi, con đi đi con đi đi, để An Nhiên ở lại là tốt rồi, con muốn đi đâu thì đi, có về hay không cũng không sao cả." Dù sao bà xã đã ở trong tay bà rồi, anh có thể đi đâu xa được sao? Trừ phi là không cần vợ nữa.

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, mẹ lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Giơ tay lên nhìn đồng hồ, anh bảo thư ký Trịnh sắp xếp cho mọi người mở hội nghị sau tiếng rưỡi nữa, từ đây đến thành thị cũng mất gần một tiếng, đến chuẩn bị chút tài liệu, thật ra thì thời gian vô cùng cấp bách.

Quay đầu nhìn An Nhiên, "tự em cần thận một chút, chiều anh về."

An Nhiên gật đầu, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Thật ra Tân Vân rất vui mừng thấy bọn họ ngọt ngào như vậy, nhưng mà vẫn muốn đùa bỡn con mình một chút: "làm sao, vừa đi một tí cũng không yêu tama."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cũng không hề gì, mà trái lại mặt An Nhiên đã hồng rực lên, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ, như là chột dạ, vội vàng thúc thúc giục Tô Dịch Thừa nói: "anh, anh mau đi đi, công việc quan trọng hơn."

"Phốc." Tân Vân bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, biết con dâu mình da mặt mỏng, cũng không quấy rầy bọn họ lời ngon tiếng ngọt, chỉ lấy cớ nói: "mẹ đi xem cô giúp việc có cần hỗ trợ hay không." Xoay người đi thẳng vào bếp, để lại hai người An Nhiên và Tô Dịch Thừa.

Mặt An Nhiên vẫn hồng hào, thãy vậy Tô Dịch Thừa buồn cười lắc đầu, tay sờ sờ mặt cô, nói: "xấu hổ cái gì, đồ ngốc."

"Em, em nào có." An Nhiên không thừa nhận, nhưng mà nhiệt độ trên mặt càng tăng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng. Cả người xấu hổ tới cực điểm, chỉ vội vàng thúc giục Tô Dịch Thừa, nửa đẩy anh ra ngoài, vừa nói: "anh anh đi nhanh đi, bây giờ còn phải lái xe hơn một tiếng đồng hồ đấy, nếu không đi sẽ muộn."

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói, theo lực đẩy của cô mà đi ra

ngoài, quả thật nếu không về thì không còn thời gia nữa.

An Nhiên vừa đầy anh, nhưng vẫn không quên quan tâm nói: "anh đi đường chậm chút, buổi trưa nhớ ăn chút gì đó, bác sĩ nói dạ dày anh rất nhạy cảm, phải ăn uống điều độ mới được."

Tô Dịch Thừa một cái xoay người, vừa ôm cô vừa đi ra ngoài, nói: "ừ, nghe vợ anh."

An Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay vỗ anh, sửa lại nói: "là nghe bác sĩ!" Nghe cô có ích lợi gì, cô cũng là nghe bác sĩ.

"Anh chỉ nghe lời em." Tô Dịch Thừa khăng khăng nói, ôm đom đóm cái tay đang vỗ loạn trên người anh, nắm chặt trong tay.

An Nhiên tức giận liếc trăng anh một cái, "tốt nhất là ngoan như thế." Cũng không biết anh bảo anh đừng uống rượu, thế mà mấy hôm về muộn, trên người lúc nào cũng đặc mùi rượu, nhưng mà cô cũng biết rõ chức vị và công việc của anh, xã giao như thế tất nhiên là không thể tránh được.

Hai người đứng lại ở cổng, lúc này không biết là lính cần vụ tiểu Trương bị ai gọi đi hỗ trợ, bây giờ không đứng ở cửa.

Đưa tay săn sóc giúp anh sửa sang cổ áo sơ mi, sau đó nhìn anh một lúc lâu, khóc miệng nở nụ cười, nhìn anh nói: "chồng em rất tuấn tú."

Tô Dịch Thừa cũng cười, néo néo cái mũi của cô, dặn dò nói: "nếu mệt thì đi ngủ một lát, nôn nhiều quá thì nhờ cô giúp việc đi mua cho em mấy quả ô mai, biết không?"

An Nhiên gật đầu, cười nói thầm, "biết rồi, em cũng không phải là đứa trẻ." Nói thì nói, trong lòng vẫn ngọt lịm.

"Tít tí! —"

Đột nhiên một tiếng còi xe ô tô vang lên, hai người xoay người sang chỗ khác, mới nhìn thấy Tô Dịch Kiều trong xe lúc này đang buồn cười mà mập mờ nhìn bọn họ.

Thoáng cái mặt An Nhiên lại đỏ lên, rõ ràng không làm cái gì, nhưng lòng lại ảo não muốn chết.

Tô Dịch Kiều bước xuống xe, tay xách theo túi quà, nhìn bọn họ cân nhắc kỹ lưỡng: "tình cảm của anh và chị đâu thật là tốt, khiến

người ta hâm mộ muốn chết."

Nghe vậy, mặt An Nhiên càng đỏ hơn, thậm chí còn đỏ hơn rất nhiều so với ở trong nhà vừa rồi, cô có ảo giác như là mỗi lần mình tới đây cũng trở thành đối tượng giải trí cho mọi người.

Tô Dịch Thừa thấy An Nhiên như thế, chỉ đành phải buồn cười liếc em gái mình một cái, khẽ trách nói: "không biết lớn nhỏ." Giơ tay lên nhìn đồng hồ, thật cần phải đi, nếu không hẳn là không còn thời gian xem tài liệu. Quay đầu buông An Nhiên ra, nói: "anh đi đã, tranh thủ chiều sẽ tới đây sớm."

Không đợi An Nhiên trả lời, Tô Dịch Kiều bên cạnh giấu cơn bợn họ nói: "tới sớm làm gì, sợ vợ mình biến mất a." Vừa nói, vỗ ngực như là bảo đảm, hứa hẹn: "yên tâm, nhất định em sẽ giúp anh quan sát kỹ chị dâu, không để chị ý thiếu một sợi tóc, cũng sẽ không để bà già kia hù dọa."

"Phốc." An Nhiên bị lời của Tô Dịch Kiều chọc cười.

Tô Dịch Thừa tiến lên búng một cái lên trán Tô Dịch Kiều, nói: "chỉ có nói xăng nói bậy, cẩn thận anh nói với mẹ."

Tô Dịch Kiều xoa xoa cái trán, dí dỏm trừng mắt nhìn anh: "anh trai em mới có thể không có hành vi tiểu nhân thế này."

Tô Dịch Thừa tức giận nhìn cô một cái, "khỏi cần tâng bốc, giúp anh chăm sóc tốt chị dâu, thiếu một sợi tóc anh tìm em tính sổ." Nói xong, xoay người đi thẳng đến chỗ xe mình bên kia.

Tô Dịch Kiều hướng về phía bóng lưng của anh, hai chân đậm một cái, đưa tay nghiêm túc chào: "nhất định hoàn thành nhiệm vụ thủ trưởng giao phó."

Tô Dịch Thừa quay đầu buồn cười nhìn cô, lắc đầu liền ngồi vào xe, khởi động xe quay đầu đi.

An Nhiên đưa mắt nhìn xe anh cuối cùng biến mất ở góc đường, rồi mới thu hồi tầm mắt, nhưng vừa vặn đối diện với ánh mắt cười như không cười của Tô Dịch Kiều, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sợ là sẽ bị người chê cười rồi.

Khi Tô Dịch Thừa chạy tới tòa nhà thị ủy đã vào buổi trưa, vì thời gian gấp gáp, không buồn ăn cơ, chỉ gọi thư ký Trịnh bảo đưa

những tài liệu cần thiết cho anh xem qua: "cầm tài liệu kiến thiết lại tòa nhà cũ ở nội thành tới cho tôi."

"Đây ạ." Thư ký Trịnh liền đưa giấy tờ tới cho anh, đi theo Tô Dịch Thừa hơn ba năm, có thể nói là thư ký Trịnh đã rõ như lòng bàn tay thói quen của anh.

Tô Dịch Thừa đưa tay nhận lấy, chăm chú nhìn, vừa hỏi: "hạng mục này đáng lý là quyết định rồi, bây giờ là ai xung đột ý kiến dẫn đến tranh cãi?"

"Là Trương chủ nhiệm và Đồng cục trưởng, hai người bọn họ đều khăng khăn với ý kiến của mình, không nhượng bộ nhau." Thư ký Trịnh nói.

Động tác trong tay dừng lại, ngẩng đầu nhìn thư ký Trịnh: "Đồng Văn Hải?"

"Đúng vậy." Thư ký Trịnh đáp.

Tô Dịch Thừa gật đầu, cầm lấy giấy tờ như đang suy nghĩ điều gì.

"Phó thị cảm thấy có cái gì không đúng sao?" Thư ký Trịnh nghi hoặc hỏi, ở bên cạnh Tô Dịch Thừa lâu như vậy, đối với vẻ mặt Tô Dịch Thừa xem như là nhìn thấu, chỉ cần Tô Dịch Thừa nhăn mày lại, là anh ta có thể nhìn ra tâm tình lúc này của anh không vui.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, "không có gì." Một lần nữa cúi đầu nhìn tài liệu trong tay.

Vì quanh năm đọc những công văn rườm rà này, Tô Dịch Thừa đã sớm luyện được kỹ năng đọc nhanh như gió, phần giấy tờ không tính là ít này, hầu như là không tới mấy phút đồng hồ đã được anh đọc được đại khái, coi như là có thể nắm được nội dung cơ bản.

Lại ngẩng đầu hỏi thư ký Trịnh: "phòng gọi thầu đều đã đến phòng họp rồi sao?"

Thư ký Trịnh gật đầu, trả lời: "vâng, hắn là đến cả, vừa rồi khi ngài tới, tôi đã nhìn thấy Trương chủ nhiệm và mấy người đã đi về hướng phòng hội nghị."

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu, sau đó thu dọn giấy tờ và tài liệu trên bàn, đứng dậy, "vậy chúng ta cũng đi qua đi."

Đến khi Tô Dịch Thừa và thư ký Trịnh tới hội nghị, mấy vị gọi thầu bên trong đã phân ra ngồi hai bên, có người đang cười nói gì với người bên cạnh, có người nghiêm túc đang cúi đầu trầm tư, còn có người đang nhìn chăm chú vào giấy tờ trong tay.

Tô Dịch Thừa đẩy cửa đi vào, liền ngồi xuống vị trí đứng đầu. Phòng hội nghị thoáng cái yên tĩnh lại, mọi người rỗi rít ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Thừa.

Nhin chung quanh một vòng, Tô Dịch Thừa mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "phạm vi liên quan của kế hoạch ban khoa học kỹ thuật thành phố lần này tương đối rộng, hạng mục cũng tương đối nhiều, có rất nhiều hạng mục là hạng mục trọng điểm, các xí nghiệp đấu thầu cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhưng mà những điều này đều là chuyện tốt, có cạnh mới có phát triển. Nhưng mà có cạnh tranh kịch liệt nữa, chúng ta cũng phải quyết định, kiến thiết lại khu vực có thể coi là một trong những hạng mục quan trọng nhất trong rất nhiều hạng mục của dự án ban khoa học kỹ thuật thành phố, cũng là cơ sở, chúng ta dự định cải tạo khu vực cũ ở phía bắc thành phố, sau đó từ phạm vi đó tiến tới mở rộng ra. Cho nên đây là hạng mục phải xác định nhà thầu sớm nhất, trong khoảng thời gian này mọi người đã xem không ít đơn trả thầu, trong lòng mọi người hẳn là có tính toán, cho nên trước hết tôi muốn nghe ý kiến của mọi người."

Mọi người ở dưới rỗi rít trao đổi ánh mắt, lại không ai muốn mở miệng trước.

Tô Dịch Thừa cười nhạt hỏi, "sao vậy, còn chưa có kết quả? Chẳng lẽ tất cả mọi người không nhớ rõ ngày kia chính là ngày mở thầu rồi?"

Đỗng Văn Hải mở miệng trước tiên: "tôi cảm thấy kiến thiết khu vực cũ là trọng điểm lần này, chọn công ty như thế nào để khiến lần kiến thiết này mở cửa với thương nhân, tôi thấy càng quan trọng hơn, cải tạo khu vực cũ này không thể so với hạng mục khác, phạm vi và hiệu quả kinh tế về sau cũng khác những hạng mục khác, kiến thiết khu vực nội thành cũ rất quan trọng trong quy hoạch thành phố, kinh phí đầu tư lớn, hiệu suất sinh lời thấp, không

nói đến trước hai năm, vốn đầu tư không hề hiệu quả và lợi ích, cho dù là mấy năm sau này, hiệu quả và lợi ích kia cũng không rõ rệt, điểm này vô cùng cùng khảo nghiệm tố chất khả năng xoay vòng vốn của một công ty, cho nên tôi cảm thấy nếu không phải là công ty có quy mô nhất định nhận được hạng mục này thì khẳng định là không chịu nổi giai đoạn sau của hạng mục, cho nên tôi cho là phải tìm một công ty có danh tiếng và thực lực tới phụ trách hạng mục này."

Nghe vậy, mấy người đang ngồi không ngừng gật đầu, phụ họa nói: "Đồng cục trưởng nói có lý, là như vậy."

Tô Dịch Thừa cũng không tỏ thái độ, không gật đầu cũng không lắc đầu, nhìn hỏi ông ta: "vậy trong lòng Đồng cục trưởng đã có đối tượng thích hợp rồi chứ?"

Đồng Văn Hải ho một tiếng, hơi cân nhắc, nói: "thật ra thì tôi vừa ý 'Húc Đồng kiến trúc', nhưng mà chỉ tiếc bọn họ không tham gia hạng mục này, tôi đã xem qua tất cả đơn xin dự thầu và một chút tư liệu cơ bản của các công ty, đã không có người anh cả 'Húc Đồng kiến trúc' này, muốn tôi nói thì nhìn chung thực lực của 'Chân Thành kiến trúc' vượt trội hơn cả, tôi cũng đã xem tư liệu về hạng mục họ tham gia năm ngoái, danh tiếng xã hội cũng không tồi, hơn nữa vừa vặn là bọn họ cũng là nhà trúng thầu tòa nhà thị ủy của chúng ta, tôi nghĩ bọn họ tuyệt đối có thực lực kiến thiết tốt khu vực nội thành này."

Tô Dịch Thừa gật đầu, không hề đưa ra bình luận gì với lời của Đồng Văn Hải, nhìn mọi người một chút, hỏi: "tất cả mọi người đồng ý với ý kiến của Đồng cục trưởng? Không có ý kiến khác sao?"

"Tôi không cho là như vậy." Vừa dứt lời, Trương chủ nhiệm ngồi ở góc hẻo lánh bất đồng ý kiến, nói, "tôi không cho là 'Chân Thành kiến trúc' là lựa chọn tốt nhất."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nhìn về phía ông ta, "vậy chủ nhiệm cho là ai thích hợp hơn?"

"Tôi chỉ nói theo kinh nghiệm, tôi cảm thấy không thể thiên vị trao cơ hội cho những công ty lớn kia, tôi cảm thấy nguyên tắc

phát triển một ngành nghề cũng giống như phát triển một đất nước, quốc gia phát triển không phải chỉ do thế hệ trước như chúng ta, chính xác phải là thế hệ sau, vì tương lai thuộc về thế hệ trẻ, chúng ta những người đi trước sớm muộn gì cũng phải lùi xuống. Phát triển một ngành nghề cũng vậy, anh không thể thiên vị cho những công ty đã đứng vững rất lâu, một số cái gọi là công ty lớn có thực lực kia, như thế tôi cho là sẽ tự buộc chúng ta vào ngõ cụt, phát triển như thế sẽ rất dễ dẫn đến độc quyền, hơn nữa nếu mọi người đều nghĩ như vậy, những công ty mới có năng lực sẽ mãi mãi không có cơ hội phát triển, mãi mãi chỉ có thể là một công ty nhỏ không có thực lực. Mặt khác tôi cho rằng mục tiêu chúng ta xây dựng ban khoa học kỹ thuật thành phố này, cũng là vì xây dựng và phát triển Giang Thành chúng ta, thật ra thì đạo lý vẫn như thế, chúng ta thấy phải có khai thác mới có phát triển mới, nếu cứ giữ cơ hội cho những công ty cũ, tôi thấy như thế là vi phạm dự tính ban đầu khi mới dựng nên ban khoa học kỹ thuật thành phố, hoàn toàn vô nghĩa." Trương chủ nhiệm nói như thế.

Nghe vậy, tất cả mọi người im lặng, như là đang suy nghĩ hàm ý sâu sắc của Trương chủ nhiệm.

Tô Dịch Thừa giọng lên, có ý cười nhàn nhạt, nhìn mọi người nói: "về ý kiến của Trương chủ nhiệm, mọi người có ý kiến gì không."

"Vậy theo như Trương chủ nhiệm nói, nếu là cho những công ty mới kia cơ hội, ai có thể bảo đảm chất lượng và tiến độ, dù sao cũng là làm hạng mục, cũng không phải có thể nói hay nghe ngoài miệng, phải dựa vào thực lực." Có người chất vấn.

Nhin người nọ một cái, Trương chủ nhiệm nói: "Nếu nói bảo đảm chất lượng, vậy căn bản là lời nói vô căn cứ, phóng mắt nhìn lại, bây giờ có bao nhiêu hạng mục xuất từ những tay công ty gọi là có thực lực kia, nhưng mà lại có bao nhiêu hạng mục là có thể bảo đảm chất lượng, đến cuối cùng cái nào không xảy ra sự cố, sau đó dính dáng tới một số người và việc, lại có ai đến mua bảo hiểm cho những sự cố này? Muốn tôi nói, bảo đảm chất lượng còn là trách nhiệm của chính quyền chúng ta, xây dựng và phát triển vốn là vì

phục vụ dân chúng, tôi thấy thay vì nghĩ làm sao để hạ thấp những kinh phí đầu tư này, còn không bằng đầu tư vốn vào những nơi thích hợp, thay vì xảy ra chuyện rồi mới chịu trách nhiệm về người và của, còn không bằng đầu tư tất cả vào chỗ thích hợp, bảo đảm chất lượng, như vậy cùng có trách nhiệm với hạng mục này cùng dân chúng, tôi thấy cũng có thể kéo theo sự phát triển những xí nghiệp mới."

Mọi người không nói chuyện, im lặng, thật ra thì về một số chuyện nội bộ này, tất nhiên là mọi người biết rõ, chỉ ra bao nhiêu khoản, nhưng cuối cùng lại có bao nhiêu khoản thật sự đúng chỗ, ai cũng rõ ràng.

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng, "tôi cảm thấy Trương chủ nhiệm nói rất có lý, chúng ta nên cho những xí nghiệp mới kia nhiều cơ hội hơn, dựng nên ban khoa học kỹ thuật thành phố lần này vốn là hạng mục chính phủ đầu tư xây dựng, để kéo ngành nghề khoa học kỹ thuật Giang Thành phát triển, dĩ nhiên cũng không chỉ chỉ giới hạn ngành nghề khoa học kỹ thuật, cũng muốn xúc tiến những ngành nghề khác, cho nên tôi vô cùng đồng ý với suy nghĩ của Trương chủ nhiệm, nếu như mọi người không có ý kiến, ta cho là chúng ta nên cho những công ty có quy mô nhỏ, mới phát triển lại có năng lực ở Giang Thành một chút cơ hội." Nói xong nhìn về phía Đồng Văn Hải, hỏi: "Đồng cục trưởng ông nói đúng chứ."

Đồng Văn Hải nhìn về phía anh, một lúc lâu mới gật đầu, "Tôi phó thị nói có lý."

Chương 118 Em yêu anh (*)

(*) Nguyên văn tiếng Trung có nghĩa là ta yêu người, có thể hiểu là em yêu anh, hoặc anh yêu em.

Tô Dịch Thừa không ở, cha Tô và ông nội Tô cũng ở lại đơn vị

chưa về, cho nên cơm trưa chỉ có ba người An Nhiên, Tân Vân và Tô Dịch Kiều.

"An Nhiên, con quá gầy, ăn nhiều một chút." Tân Vân gấp miếng thịt thật to nhìn ngon mắt vào bát An Nhiên, lại múc bát canh cho cô ăn.

"Mẹ, con, để tự con đi." An Nhiên ngượng ngùng, theo lý thuyết phải là cô gấp thức ăn và múc canh cho bà mới phản, bà là bè trên của mình, mà bây giờ ngược lại là bà phục vụ mình, nghĩ thế nào cũng thấy xấu hổ.

"Không sao." Tân Vân cười bưng một bát canh cá to tới cho cô, như là nhìn ra tâm tư của cô, vừa nói: "An Nhiên a, đừng có câu nệ hay xấu hổ gì cả, cứ coi như nhà mình."

"Con đâu có câu nệ." An Nhiên cười cười ngượng ngùng, thật ra thì ở Tô gia rất dễ chịu, Tân Vân không phải là bà nhẹ chồng ra vẻ ta đây, lại đối xử rất tốt với cô, không hề gây sức ép cho cô, thậm chí ngay cả Tô Dịch Thừa cũng thỉnh thoảng rầu rĩ ghen nói với cô, mẹ có con dâu là quên con trai rồi.

Người ta nói mẹ chồng con dâu rất khó sống chung, nhưng mà có thể gặp được một người mẹ chồng như thế này, cô quả thực rất may mắn. Cô không mê tín, nhưng lại cảm tạ ông trời vì những điều này, cảm tạ đã để cô gặp được một người đàn ông tốt như vậy, còn có một gia đình tốt như thế, cô cảm thấy thực may mắn, như là được phù hộ vậy.

"Chị dâu, chị nói xem chị quen anh trai em thế nào a, kể quá trình yêu đương của hai người đi." Tô Dịch Kiều gấp miếng đậu nành bỏ vào miệng, vừa dẫu môi hỏi.

"Ách." An Nhiên sững sốt, thật lâu không nói nổi một lời, cô sao có thể không biết xấu hổ nói mình và Tô Dịch Thừa kết hôn căn bản là một cuộc nhầm lẫn lớn!

"Đúng vậy a, nói một chút đi." Tân Vân bên cạnh dừng như cũng thật có hứng thú với tình sử của con trai mình, thật ra thì bà từng giới thiệu vô số cô gái cho Tô Dịch Thừa, nhưng hầu như lần nào cũng đều Tô Dịch Thừa nói một câu cản lại, căn bản là chưa hề

gặp mặt. Với tính cách khó chịu của anh, bà từng cho là chờ anh kết hôn trong mấy năm gầy đây là chuyện không thể, lại không ngờ rằng đột nhiên anh lại dẫn theo một người con dâu quay về.

"Thật ra thì, thật ra thì. . . ." An Nhiên ấp a ấp úng, thế nào cũng không mở miệng được.

Tô Dịch Kiều và Tân Vân chăm chú nhìn cô, như là đang chờ đợi cái gì.

An Nhiên bất chấp, nói: "thật ra thì chúng coi như là xem mắt mà quen biết, nhưng mà là con lầm lẫn, nhận nhầm người."

Tân Vân và Tô Dịch Kiều đều sững sốt, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, mới phản ứng lại, Tô Dịch Kiều chăm chú nhìn An Nhiên, hoài nghi nói: "cho nên nói hai người quen biết coi như là nhầm lẫn?" Cô đã nghĩ có lẽ bọn họ quen biết trong một bữa tiệc nào đó, hay là qua người khác giới thiệu, nhưng lại không hề nghĩ tới, không hề nghĩ tới thế mà lại là một cuộc nhầm lẫn!

Tân Vân thì vỗ mạnh vào đùi mình, có chút kích động nói: "trời ạ, tại sao mẹ không nghĩ ra, hồi đó mẹ nên bảo những cô gái đó dùng chiêu này để đối phó với a Thừa, thế thì cũng đã không phải đợi lâu như vậy mới đợi được nó kết hôn, nói không chừng bây giờ mẹ đã được làm bà nội rồi ý chứ."

An Nhiên dở khóc dở cười, hình như đáp án của cô đã khiến cho bọn họ thất vọng rồi.

"Vậy tiếp theo thì sao?" Tô Dịch Kiều lại nhiều chuyện hỏi, "anh chị cứ quen biết như vậy, sau đó bắt đầu hẹn hò?"

An Nhiên cười khan, theo lời của cô ấy, hơi mất tự nhiên gật đầu, tất nhiên cô sẽ không nói cho cô ấy biết, sau khi mình lấy giấy kết hôn mới biết mình nhận nhầm người! Như vậy cô thật sự phải tìm một cái lỗ mà chui vào mất.

"Giờ, cũ rích. Em còn tưởng anh chị sẽ lăng mạn lắm ý." Tô Dịch Kiều bĩu môi chán ngán, thế hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô nha, không lăng mạn chút nào.

An Nhiên chỉ cười, nghĩ tới nếu mình mà nói cho cô ấy biết giữa mình và Tô Dịch Thừa ngay cả yêu đương cũng không có, liền trực

tiếp đăng ký kết hôn, thậm chí căn bản là không hề có quá trình theo đuổi, vậy cô ấy có thể cho là việc gặp gỡ hẹn hò rồi kết hôn kia thật ra cũng có thể tính là lăng mạn hay không. Nhưng mà nói đến hẹn hò, giữa bọn họ như là thiết hụt cái gì, rõ ràng cô nhớ người nào đó trước kia còn thè son sắt với cô rằng hai người sẽ yêu đương, nhưng mà chỉ thấy anh tặng hoa một lần, hai người ăn bữa tối dưới ánh nến một lần, xem nửa bộ phim, còn sau đó hoàn toàn không có rồi!

"Con trẻ con biết cái gì. Bình thản mới là thực tế, hai người yêu đương kết hôn rồi sống chung một chỗ mới là cuộc sống, con cho là cứ ôm lăng mạn là có thể làm cơm ăn a." Tân Vân tức giận nhìn con gái một cái.

"Cái gì nha, con đã 26 rồi, mới không phải trẻ con, sao mọi người cứ coi con là trẻ con!" Tô Dịch Kiều bất mãn phản đối, miệng lầm bầm, mắt mở thật to, nhìn như thế, thật sự chính là vẻ mặt con nít.

Tân Vân nhìn cũng không nhìn cô, nói thảng: "một ngày con chưa gả ra ngoài, con trong mắt mẹ vẫn là một đứa trẻ, cho dù là con bao nhiêu tuổi, con bao nhiêu tuổi cũng không thay đổi được chuyện con là do mẹ sinh ra."

Tô Dịch Kiều nhìn chăm chăm Tân Vân một lúc lâu, nhưng cuối cùng thua trận, tức giận nghiêng đầu sang một bên.

Tân Vân cũng không nhìn cô, lại vươn tay gấp món ăn cho An Nhiên, vừa nói: "An Nhiên, ăn nhiều một chút."

An Nhiên chỉ có thể cười khổ gật đầu, nhìn bát cơm có hơn nửa là thức ăn, An Nhiên chỉ có thể rất cỗ gắng bắt đầu dùng bữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tân Vân đột nhiên bị vợ Trương phó đoàn trưởng trong quân khu nhờ đi giúp việc.

An Nhiên nhảm chán đi lại trong viện giết thời gian, sau đó thật sự là buồn thiểu, mà mình cũng bắt đầu buồn ngủ, lúc này mới nghĩ tới về phòng Tô Dịch thừa ngủ một lát.

Phòng Tô Dịch Kiều ở sát vách phòng Tô Dịch Thừa, cho nên muốn đi đến phòng Tô Dịch Thừa, vậy trước hết phải đi qua cửa

phòng Tô Dịch Kiều.

Có lẽ là vì mang thai, cơn buồn ngủ đến rất nhanh, buổi sáng lại dậy sớm, lúc này An Nhiên ngáp liên tục. Hình như cửa phòng Tô Dịch Kiều không đóng, khi An Nhiên đi qua thế nhưng thoáng thoảng nghe được tiếng khóc, An Nhiên sững sốt, cơn buồn ngủ cũng biến mất một nửa, men theo thanh âm đi đến, từ khe cửa không đóng chặt kia An Nhiên nhìn thấy Tô Dịch Kiều đang ôm đầu ngồi khóc trên giường trong phòng, thanh âm rất kiềm chế.

"Cốc cốc cốc . . ." An Nhiên lễ phép gõ cửa.

Bên trong phòng Tô Dịch Kiều thấy có người, chợt ngẩng đầu, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt. Sau đó hơi mất tự nhiên cất giọng hướng về phía cửa hô: "vào đi." Tất nhiên có che giấu tốt thế nào, thanh âm kia vẫn mang theo tiếng nghẹn ngào.

An Nhiên đẩy cửa đi vào, thấy mấy tấm ảnh bị ném trên mặt đất trước giường. Như là lúc này mới kịp phản ứng, Tô Dịch Kiều đứng phắt dậy, vội vàng đến trước mặt An Nhiên thu dọn tấm ảnh trên mặt đất. Sau đó hơi lúng túng mất tự nhiên ngẩng đầu nhìn An Nhiên, khuôn mặt cứng ngắc gượng cười nói: "chị, chị đâu, chị tìm em có chuyện sao?"

An Nhiên nhìn cô ấy, lúc này không còn buồn ngủ nữa. Khẽ lắc đầu, chỉ tiến lên, kéo khăn giấy đặt trên tủ đầu giường, đưa cho cô ấy: "Có muốn tâm sự với chị một chút không."

Tô Dịch Kiều biết mình không giả vờ được nữa, đưa tay nhận lấy khăn giấy cô đưa, chu môi, quật cường lắc đầu.

An Nhiên liếc nhìn tấm ảnh trên mặt đất mà cô ấy chưa kịp nhặt lên, đó là ảnh chụp chung của ba người Tô Dịch Thừa, Diệp Tử Ôn và Tô Dịch Kiều, trong ảnh Tô Dịch Kiều đứng ở chính giữa, hai bên trái phải một tay khoác tay Tô Dịch Thừa một tay khoác tay Diệp Tử Ôn, cười rất vui vẻ. Đột nhiên cô nhớ lại chuyện Tô Dịch Thừa từng nói Dịch Kiều thích Diệp Tử Ôn, lại nhìn nét mặt cô ấy bây giờ, có phần đoán được nước mắt Dịch Kiều rơi vì ai.

Tô Dịch Kiều nhìn theo ánh mắt của cô, lúc này mới phát hiện tấm ảnh sót lại trên mặt đất kia, bĩu môi, bất mãn nói: "cái gì nha,

chị nhìn thấy rồi.” Đưa tay hơi tức giận nhặt lấy tấm ảnh kia.

An Nhiên cười khẽ ra tiếng, ngồi xuống cạnh cô ấy: “vậy có muốn tâm sự một chút không?”

Tô Dịch Kiều nhìn cô một lúc lâu, rồi mới ngoảnh ra chỗ khác, chậm rãi mở miệng, “chị đâu, chị nói xem thích một người sao lại khổ cực như vậy, bây giờ ngẫm lại, thật ra thì chị và anh như vậy rất tốt, mẹ nói không sai, bình thản mới thực. Không cần rầm rầm rộ rộ, chỉ cần biết lòng nhau, cho dù chuyện có nhỏ đi nữa có thể trải qua rất ngọt ngào.” Xoay đầu lại nhìn cô, cười khổ nói: “nhưng mà chỉ thích đơn phương, lại mãi mãi không nhận được tình yêu đáp lại thật sự rất khổ sở, em có cảm giác không thể tiếp tục được nữa.” Nói xong, nhẹ tay vuốt mặt Diệp Tử Ôn trong tấm ảnh.

Tô Dịch Kiều nói tiếp, “dường như anh ấy luôn mãi chỉ coi em như một đứa trẻ, mãi chỉ coi em như một cô em gái hàng xóm, biết rõ tấm lòng của em dành cho anh ấy, cũng biết rõ em đã trưởng thành, biết em đã là một người con gái chân chính chứ không còn là một nữ sinh khóc nhẹ không hiểu chuyện khi xưa rồi, nhưng mà anh ấy nhất định không bằng lòng tiếp nhận tình cảm của em dành cho anh ấy, nói đó là một loại tôn sùng và mê luyến trẻ con của em, không phải là tình yêu.” Nói xong, Tô Dịch Kiều khó chịu hít mũi một cái, cố gắng để mình không rơi nước mắt: “ngay cả cảm giác của mình mà em cũng phân biệt được sao, em biết rõ tình cảm em đối với anh ấy là yêu, là tình yêu nam nữ! Chị đâu, chị nói em phải làm gì bây giờ, anh ấy luôn trốn tránh em. Em mệt mỏi, em từng cho là sẽ không mệt, nhưng mà em cứ đuổi anh ấy cứ chạy trước thế này, trong khoảng thời gian này em thật cảm thấy mệt mỏi quá, có cảm giác không kiên trì được nữa.”

An Nhiên than nhẹ, đưa thay sờ sờ đầu cô ấy, trải qua chuyện Lâm Lê, cô đã cảm nhận được sâu sắc tình yêu phải là từ hai phía, yêu đơn phương cho dù có nhân nhượng đi nữa cũng không thể nhân nhượng cả đời, như thế quá ủy khuất mình. Nhìn chằm chằm cô ấy, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng: “nếu như mỏi mệt rồi, hãy tự mình dừng lại, đừng có lúc nào cũng ủy khuất mình.”

Tô Dịch Kiều sững sốt, nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu cũng không kịp phản ứng.

An Nhiên tiếp tục nói: "tình cảm là chuyện hai người, chỉ dựa vào sự cho đi và nỗ lực đơn phương là không được, yêu một người không phải là cho đi tất cả, không thể vì nhân nhượng anh ta mà ủy khuất mình, nếu thực sự đã từng cố gắng, nhưng mãi không thể nhận lại sự đáp lại của anh ta, như thế chúng ta phải cân nhắc xem có nên buông tay không."

"Nhưng mà. . . ." Tô Dịch Kiều nhincô, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống: "nhưng mà, nhưng mà em thật sự thích anh ấy, từ nhỏ đã bắt đầu thích, em thích anh ấy gần 20 năm, thích anh ấy dường như đã trở thành một phần cuộc sống của em."

"Vậy nếu một ngày kia anh ta dẫn một người phụ nữ khác về, em định làm thế nào? Vẫn núp đi khóc thế này sao?" An Nhiên hỏi ngược lại cô ấy, mặc dù vẫn đề này có chút tàn nhẫn, nhưng mà cô không muốn Tô Dịch Kiều trở thành Lâm Lệ thứ hai, thay vì đợi đến sau này nhìn cô ấy đau lòng, còn không bằng hiện tại khuyên cô ấy lựa chọn buông tay.

Tô Dịch Kiều sững sốt, như là chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Nhiều năm như vậy, cô vẫn theo đuổi Diệp Tử Ôn, mặc dù Diệp Tử Ôn liên tục trốn tránh cô, cũng vẫn luôn nhẫn mạnh anh chỉ coi cô là em gái, nhưng chưa từng thấy người con gái nào xuất hiện bên cạnh anh ấy. Cô chưa từng nghĩ tới Diệp Tử Ôn sẽ cùng với một người con gái khác, nhưng mà nếu anh thực sự có một người con gái khác, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

"Dịch Kiều, trước tiên cứ thử buông tay đã, ít nhất đừng để mình luôn đuổi theo sau anh ta, rồi thích cũng được, nếu anh ta thực sự không cho em cơ hội nào, thì cũng cần gì phải cố ép, tình cảm không phải là chuyện có thể ép buộc được." An Nhiên khuyên lơn cô ấy, mong là cô ấy có thể hiểu rõ.

Tô Dịch kiều sững sốt thật lâu, mới chậm rãi xoay người lại, nhìn An Nhiên, vẻ mặt đờ đẫn nói: "chị dâu, em mệt mỏi quá, em muốn ngủ một lát."

An Nhiên biết lời vừa rồi khá nặng, cô ấy cần thời gian để tiêu hóa ý những lời này. Gật đầu, vỗ vỗ tay cô ấy: "ừ, ngủ một giấc đi, đừng suy nghĩ quá nhiều."

"Vâng." Tô Dịch Kiều nhẹ nhàng đáp, nhưng không ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh trong tay.

An Nhiên không nói gì thêm nữa, xoay người liền đi ra khỏi phòng, đưa tay đóng cửa phòng lại.

Đột nhiên có chút cảm khái, nhưng đồng thời cũng cảm thấy may mắn, may mắn mình gặp được Tô Dịch Thừa, cô không biết giữa bọn họ có tình yêu hay không, nhưng mà cô có thể cảm giác được anh thích và để ý mình, mà mình cũng có tình cảm ngày càng đậm hơn, cô có thể mơ hồ ý thức được, đó đã không chỉ là thích, mà là hơn thế, như là yêu!

Ý thức này quá bất chợt, ngay cả An Nhiên cũng bị bản thân mình hù dọa, nhưng mà rất nhanh bình thường lại, đưa tay xoa bụng, mặc dù bây giờ còn chưa cảm giác được gì, nhưng mà cô có loại rung động khó tả, vì anh cũng là vì bản thân mình.

Đột nhiên rất muốn nghe tiếng anh, rất muốn nói cho anh ý nghĩ lúc này của mình.

Nghĩ là làm, vào khoảnh khắc điện thoại được kết nối, An Nhiên mới có chút luống cuống, vừa định cúp điện thoại, thì đường dây điện thoại được kết nối rồi, thanh âm ôn nhuận trầm thấp của Tô Dịch Thừa từ đầu bên kia điện thoại truyền tới: "a lô, An Nhiên sao?"

Luống cuống và sợ sệt ban đầu đến khi nghe giọng anh liền hoàn toàn biến mất, cầm điện thoại di động ngồi ở giường trong phòng ngủ của anh trước kia, khẽ cười đáp lại: "đúng vậy a, còn đang bận rộn sao?"

"Ừ, nhưng mà sẽ về trước khi trời tối." Nhận được điện thoại của cô, tâm tình Tô Dịch Thừa dường như không tệ, thanh âm ẩn chứa ý cười.

"Tô Dịch Thừa." An Nhiên lấy cả họ ra gọi anh.

"Ừ?"

Hít sâu, chuẩn bị chu đáo cho lời nói kế tiếp, thế nhưng mà trái tim đập nhanh mất kiểm soát, mặt cũng hơi nóng lên, cô nghĩ lúc này khuôn mặt mình hắn là lại đỏ lên rồi.

Không nghe được câu trả lời của cô, Tô Dịch Thừa không xác định gọi: "An Nhiên?"

"Em, em yêu anh." Gần như là nói xong liền cúp điện thoại luôn, khuôn mặt dường như còn nóng hơn vừa rồi, sợ anh gọi lại mình lại không biết nói gì, vội vàng tháo pin điện thoại ra. Rồi dùng tay vỗ mặt mình, hi vọng có thể giảm nhiệt độ xuống.

Nhin điện thoại và pin bị tháo ra kia, nhớ lại hành động vừa xong của mình, buồn cười lắc đầu, lầm bẩm: "mình cúp điện thoại làm gì? Vừa rồi mình nên hỏi anh ấy luôn rằng anh ấy có yêu mình hay không mới đúng chứ." Nói xong vừa buồn cười vỗ vỗ mặt của mình, mặt rất nóng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc này mới hạ bớt được nhiệt độ kia.

Rửa mặt rồi ngồi ở trên giường, đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng mình, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, lầm bẩm nói: "con à, con nói vừa rồi cha con sẽ phản ứng thế nào a?" Nghĩ lại cảm thấy lại hành vi này của mình quả thực là trẻ con muốn chết, lắc đầu để cho mình đứng nghỉ nữa, mà cũng vào lúc này, cơn buồn ngủ tập kích lần thứ hai, mí mắt từ từ nặng trĩu, từ từ khép lại, gối lên cái gối trước kia của Tô Dịch Thừa, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ như là có người nhẹ nhàng đụng vào cô, tay chậm rãi vuốt ve mặt cô, An Nhiên nhíu nhíu mày, ậm ừ một tiếng nhưng không tỉnh lại.

Mãi đến khi môi truyền đến xúc cảm ấm áp, nụ hôn quá quen thuộc, là phương thức hôn cô mà Tô Dịch Thừa thích nhất, vẫn không mở mắt, nhưng theo bản năng thân thể lại nổi lên phản ứng với anh, khẽ hé miệng ra, mặc kệ anh tiến vào, tay chậm rãi giơ lên, ôm anh, mơ mơ màng màng khẽ gọi tên anh: "Dịch Thừa. . . ."

Tiếng khẽ gọi này như là sự cổ vũ thật lớn cho anh, nụ hôn kia

đột nhiên trở nên nồng nàn, lực mạnh lên, động tác cũng không còn dịu dàng như vừa rồi, như là muốn cả người cô hòa vào mình, hòa tan vào máu mình.

An Nhiên bị hôn đến không thở nổi, mở mắt ra nhìn gương mặt tuấn tú phong đại trước mắt, vỗ nhẹ nhẹ anh, nỉ non nói: "Dịch, Dịch Thừa, buông, buông em ra, em sắp không thở được nữa rồi."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, nhìn cô thở dốc dưới thân mình, thật ra thì mình cũng không khá hơn chút nào, bộ ngực cũng pháp phồng kịch liệt. Đưa tay nhẹ nhàng vỗ về mặt cô, nhìn cô, trong đôi mắt có sự thắm thiết khó tả, ở bên tai cô khẽ gọi tên cô: "An Nhiên... An Nhiên..." Vừa gọi, vừa khẽ mổ mặt cô, nhẹ nhàng, hết lần này đến lần khác như là mãi mãi không đủ vậy.

"Ha ha." Bị hôn đến ngứa ngáy, An Nhiên cười khanh khách ra tiếng, bộ ngực vì nụ hôn vừa rồi mà vô cùng pháp phồng, vừa cười vỗ anh: "ngứa quá, ngứa quá."

Một lúc lâu, rốt cuộc Tô Dịch Thừa hôn đủ rồi ôm cô nhẹ nhàng xoay người, hai người ôm nhau nằm trên giường đơn không tính là rộng kia. Tô Dịch Thừa vùi mặt vào hõm vai cô, chớp mũi tràn ngập hương thơm của cô, dùng lực ôm cô hơi chặt, nhưng kiểm soát rất tốt, không làm đau cô.

"Đã hết bận rồi sao?" Được anh ôm vào trong ngực, An Nhiên nhẹ nhàng hỏi, khéo miệng nở nụ cười rất đẹp, nhàn nhạt thỏa mãn.

Không trả lời cô, lại ôm người trong lòng chặt hơn một chút, một lúc lâu mới khẽ gọi bên tai cô: "An Nhiên..." Thanh âm du dương và êm ái.

"Ừ?" An Nhiên nhẹ nhàng đáp lại, nghịch ngợm nhẹ tay vẽ lòng vòng trên lưng anh.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, khẽ tăng khoảng cách giữa hai người, nhìn chăm chăm vào cô, sau đó vô cùng nghiêm túc mở miệng: "lặp lại lần nữa, lặp lại lần nữa có được không."

An Nhiên ngẩn người, không kịp phản ứng, nghi hoặc khẽ hỏi: "hả?" Cô không biết anh chỉ cái gì.

Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm cô, khéo miệng cong lên thành độ cung đẹp mắt, thanh âm ôn nhu như là có thể vắt ra nước, chậm rãi mở miệng: "lặp lại câu em vừa nói trên điện thoại, anh muốn em nhìn vào mắt anh nói." Giọng nói rõ ràng rất ôn nhu, nhưng nội dung câu nói lại ẩn chứa sự bá đạo không cho cự tuyệt.

Lúc này mới nhớ tới cuộc điện thoại trước khi ngủ, nhiệt độ trên khuôn mặt An Nhiên thoảng cái tăng lên nhìn mặt đỏ rực. Bảo cô lặp lại, hơn nữa trước mặt anh, nhìn vào mắt anh, cô thật là xấu hổ.

Quay đầu mở to đôi mắt đen nhánh, An Nhiên quyết định giả ngu tới cùng: "vừa rồi em gọi điện thoại cho anh sao?"

Nhin cô, Tô Dịch Thừa nhíu mày cười khẽ: "không nhớ rõ?"

Đột nhiên An Nhiên nhớ tới trước kia Lâm Lệ từng nói một câu, cô ấy nói thế này, giả ngu này được quyết định bởi thái độ mỗi cá nhân, nếu thái độ cô đủ kiên định, thì cô giả ngu có thể lừa được người ta. Nghĩ như vậy, An Nhiên liền phi thường kiên định gật đầu: "hoàn toàn không có ăn tượng!"

"Phải không?" Tô Dịch Thừa cười, đưa tay nhéo nhéo mũi cô, nhìn cô hỏi: "vậy có muốn anh nhắc em không?"

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, không nói được cũng không nói không được, chỉ là mặt càng đỏ hơn.

Tô Dịch Thừa ngừng cười, nhìn ánh mắt cô như là còn kiên định hơn vừa rồi, sau đó mở miệng, "An Nhiên, anh yêu em." Từng chữ từng câu để cho An Nhiên nghe rất rõ ràng.

An Nhiên sững sốt, như là đã quên hô hấp, chỉ nhìn chăm chăm anh, câu nói 'anh yêu em' vừa rồi của anh như là ma chú văng vẳng bên tai cô.

Tô Dịch Thừa đưa tay vuốt ve mặt cô, chăm chú hỏi: "gợi ý như thế, có khiến em nghĩ tới cái gì không?"

An Nhiên đột nhiên cảm thấy chớp mũi ê ẩm, mặt không đỏ, nhưng mà hốc mắt bắt đầu nóng lên, nước mắt không kiềm chế được, không ngừng chảy xuống hai má, đưa tay vỗ anh, điển hình khẩu thị tâm phi, rõ ràng trong lòng ngọt muốn chết, nhưng vẫn

nghẹn ngào, lên án anh: "anh thật đáng ghét!"

Tô Dịch Thừa bắt được tay cô, nhìn chằm chằm vào cô, cố chấp hỏi: "nghĩ ra chưa?"

An Nhiên không ngừng gật đầu, vừa nói: "em cũng yêu anh."

Tô Dịch Thừa cười, nụ cười không ngừng được khuếch đại lên, sau đó ôm chặt cô.

Chương 119: Vợ con ấm áp như lò sưởi ở đâu giường.

Đến khi Tô Dịch Thừa và An Nhiên ra khỏi phòng thì Tân Vân đang chuẩn bị bữa tối cùng cô giúp việc, thấy hai người, không nhịn được chế nhạo hai người nói: "tình cảm vợ chồng son thật là tốt, An Nhiên, con không biết đâu, a Thừa nó sợ mẹ giấu con đi, vừa vào cửa liền hỏi mẹ con ở đâu, rồi lấy tốc độ chạy về phòng, con không nhìn thấy chứ còn nhanh hơn là ông nội nó dẫn binh chạy trốn."

"Phốc." Bị lời của Tân Vân chọc cười, An Nhiên nhịn không được liền cười ra tiếng, quay đầu nghiên ngẫm nhìn người nào đó, hơi bất ngờ phát hiện người nào đó thế mà thoáng đỏ mặt.

Tô Dịch Thừa hơi mất tự nhiên, theo bản năng sờ sờ lỗ mũi, vừa rồi khi nhận được điện thoại của An Nhiên, anh còn đang trong phòng làm việc, hiện tại chỉ nói: "con đi sân huấn luyện xem một chút." Sau đó quay đầu nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên mới không muốn lại bị mẹ chồng và Dịch Kiều cười chê, vội vàng chứng tỏ lập trường nói: "Em đi giúp mẹ chuẩn bị cơm tối." Nói xong liền đến giúp đỡ Tân Vân và cô giúp việc.

Nhin bộ dạng kinh ngạc của con trai, Tân Vân cười to, cô giúp việc bên cạnh cũng cười theo, trong viện thoáng cái tràn ngập tiếng cười.

Tô Dịch Thừa bẽ mặt sờ sờ lỗ mũi, ai oán nhìn An Nhiên một

chút, rồi mới xoay người ra sân.

Bởi vì là ăn mừng sinh nhật ông nội, dù chỉ có người nhà tụ tập ăn một bữa cơm xoàng, nhưng mà Tân Vân và cô giúp việc vẫn làm một bàn thức ăn rất ngon, dù mang tiếng là tới giúp đỡ nhưng An Nhiên cũng chỉ giúp rửa rau, bưng bát đĩa, vì cô biết rõ tay nghề nấu nướng của mình, với lại dù cô nôn nghén không nghiêm trọng lắm, nhưng mà ở trong bếp lâu, cũng dễ buồn nôn, Tân Vân tưởng là cô không khỏe, cũng không cho cô giúp.

Tô Dịch Thừa, cha Tô và ông nội Tô đồng thời trở về, ba người gặp nhau trên đường về. Mà cha Tô và ông nội Tô biết hôm nay bọn Tô Dịch Thừa đều trở về, nên kết thúc huấn luyện sớm, liền vội về nhà, đúng lúc bắt gặp Tô Dịch Thừa trên đường đi.

Trước khi ăn cơm Tô Dịch Kiều đi ra khỏi phòng, không có vẻ cô đơn như An Nhiên bắt gặp lúc trưa, lúc này cô ấy cười khiến người khác không hề nhìn ra là Tô Dịch Kiều trốn trong phòng khóc buổi trưa, làm nũng kéo tay Tô Hán Niên nói chúc mừng sinh nhật ông, còn dí dỏm làm mặt quỷ với Tô Văn Thanh, trẻ con đấu trêu đùa với Tân Vân, nhìn không ra cảm xúc tiêu cực nào.

Thậm chí An Nhiên có loại ảo giác, không khỏi hoài nghi người mình nhìn thấy lúc trưa thật sự là Tô Dịch Kiều sao?

Bởi vì là người một nhà, cho nên thấy không cần nhiều quy tắc lắm, sau khi đồng đủ người liền ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Tuy là chỉ là một bữa cơm gia đình nhỏ nhặt, Tân Vân vẫn chuẩn bị rượu, rót tượng trưng cho mỗi người một chén, mọi người cùng kính rượu, chúc mừng ông sinh nhật vui vẻ.

Cuối cùng đến khi mọi người cùng nâng chén, tự nhiên lòi ra một ly nước hoa quả, Tô Dịch Kiều nghi hoặc nhìn An Nhiên, nói: "chị đâu, sao chị uống nước trái cây a." Cô nhớ An Nhiên uống rượu được a, lần trước hai nhà cùng ăn cơm ở Du Nhiên Cư có uống.

"An Nhiên không thể uống." Không đợi An Nhiên trả lời, Tô Dịch Thừa giải thích thay cô.

Thật ra thì uống gì cũng không quan trọng, cũng chỉ là góp vui thôi, Tân Vân cũng không để ý, cười nói: "uống gì cũng thế, nước

hoa quả cũng được, nào hôm nay là sinh nhật ông nội, mọi người chúng ta cùng mời ông một chén."

Mọi người cạn chén, khuôn mặt bình thường vốn nghiêm túc và nói năng thận trọng của ông nội Tô hôm nay cũng đầy ắp ý cười.

Tô Dịch Kiều lấy quà từ trong túi xách phía sau tặng cho Tô Hán Niên, rồi cười nói lời chúc mừng của mình: "chúc ông nội càng ngày càng trẻ, hằng năm đều 18 tuổi."

Tô Hán Niên cười to, mắng: "Tiểu quỷ, nếu năm nào ông nội cũng 18 tuổi thì có mà thành lão yêu quá hả!"

Mọi người cười vang lên.

Tô Dịch Thừa tặng thực phẩm chăm sóc sức khỏe mua hồi sáng cho ông nội, cười nói: "ông nội, cháu và An Nhiên chúc ông, năm nào cũng có hôm nay, tuổi nào cũng có ngày này, chúng cháu không biết nên mua cái gì, quà không thực dùng thì sợ ông không cần, cho nên chỉ mua mấy hộp thực phẩm chăm sóc sức khỏe, cháu hỏi rồi, họ nói cái này trị bệnh phong thấp rất tốt, ông cứ dùng thử xem, nếu hiệu quả cháu sẽ mua cho ông mấy hộp."

"Được được được." Tô Hán Niên cười gật đầu, thật ra thì ông cũng không để ý có quà hay không, đối với ông mà nói, cả nhà đoàn viên giống như vậy cùng ăn bữa cơm là tốt rồi, có quà hay không đều không quan trọng.

"Cái gì nha, anh đang nói quà của em không thực dụng sao?" Tô Dịch Kiều bất mãn nhăn cái mũi, "thật ra thì tặng quà là tấm lòng nha, chỉ có tặng cái mà mình cho là tốt nhất mới biểu đạt được tấm lòng của mình, bản thân mình cũng không thích, thì còn tính là thành tâm gì chứ. Vả lại ông nội quý em như vậy, bất kể em tặng gì ông nội cũng sẽ thích a, đúng không, ông nội."

Tô Hán Niên cười to, "ha ha, tiểu quỷ này, lần trước tặng ông búp bê gì đó, đứa trẻ có lông mày dày đậm, ông cũng không biết phải gọi là gì." Ông từng này tuổi rồi, thế mà còn tặng ông búp bê, cũng chỉ có tiểu quỷ này nghĩ ra được.

"Ông nội, đó là cậu bé bút chì." Tô Dịch Kiều nói, "hồi đó là cháu mang về từ Nhật Bản, cháu rất thích, chẳng lẽ ông nội không

thích?" Giọng nói kia như là bị người vứt bỏ vậy, vô cùng vô tội, khiến người ta không đành lòng phản đối.

"Thích, thích, tiểu Kiều nhà chúng ta tặng gì ông cũng thích." Tô Hán Niên cười nói.

Nghe vậy, Tô Dịch Kiều đắc ý nhìn Tô Dịch Thừa nói, "xem đi, em đã nói là em tặng gì ông nội cũng thích."

"Xem con đắc ý kia, lớn rồi còn giống như trẻ con vậy." Tân Vân cười nói.

Tất cả mọi người nở nụ cười, không khí rất hòa hợp, vui vẻ.

Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên một cái, sau đó đưa tay nắm chặt tay An Nhiên phía dưới bàn, hai người nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Lại quay đầu, Tô Dịch Thừa nói với mọi người: "hôm nay nhân dịp sinh nhật ông nội, thật ra thì con và An Nhiên cũng có chuyện muốn tuyên bố cho mọi người."

"Chuyện gì a?" Tô Dịch Kiều kinh ngạc hỏi, chớp mắt to, nhìn anh.

"Dúng vậy, a Thừa, các con có chuyện gì muốn tuyên bố a, đừng có thần thần bí bí như thế." Tân Vân cũng hùa theo nói, vừa nói, vừa gắp thức ăn cho An Nhiên.

Tô Văn Thanh và Tô Hán Niên cũng nhìn chăm chăm anh, không biết rõ rệt anh muốn nói gì.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nắm tay An Nhiên chặt hơn, sau đó chậm rãi mở miệng, nói: "con và An Nhiên có con rồi."

Nghe vậy, Tân Vân cùng Tô Dịch Kiều đang cầm đũa gắp thức ăn đều đột ngột dừng lại, mấy người sững sờ nhìn anh, lại nhìn An Nhiên, một lúc lâu vẫn còn thẩn thờ.

Tô Dịch Thừa khẽ ho lên, nói lại: "con nói, con và An Nhiên đã có em bé, bác sĩ nói đã hai tháng rồi, tất cả đều bình thường."

Tân Vân phản ứng lại nhanh nhất, khó tin nhìn anh, hỏi: "thật?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, khóc miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

"Thật tốt quá, con sắp làm cô rồi!" Tô Dịch Kiều hưng phấn nói.

Tô Văn Thanh cũng kịp phản ứng, nghĩ đến mình sắp làm ông nội, không nén được ý cười trên mặt: "chuyện tốt a, nhà mình hôm

nay coi như là song hỉ lâm môn đi, cha nói đúng không cha.” Quay đầu nhìn về phía Tô Hán Niên.

Tô Hán Niên cũng không ngừng gật đầu, liên tục nói: “tốt tốt tốt, cuối cùng Dịch Thừa đã không để ông đợi uổng công a.” Không ngờ tới ông còn có thể đợi được đến lúc được ôm chắt, đời này coi như là đáng giá.

An Nhiên quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, nắm lại tay anh thật chặt, khóc miệng cũng nở nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn.

“Ai nha!” Tân Vân trách cứ nhìn Tô Dịch Thừa, nói: “các con cũng thật là, chuyện quan trọng như vậy sao không nói sớm.”

“Chúng con muốn cho mọi người niềm vui bất ngờ.” An Nhiên cười nói.

“Vốn chính là chuyện cực vui, cho dù nói lúc nào, chúng ta cũng đều vui mừng.” Tân Vân nhìn bàn đầy thức ăn, cân nhắc xem thứ nào phù hợp cho phụ nữ có thai, xem có cần bảo cô giúp việc làm lại cho An Nhiên. Vừa nói: “An Nhiên, con muốn ăn cái gì, để mẹ bảo cô giúp việc làm cho con.”

An Nhiên vội lắc đầu, sợ làm phiền người khác, vội vàng nói: “không cần không cần, những món này con đều thích, thật!”

“Ai nha, món cua này không ăn được, quá nguội, món này cũng không được, quá cay rồi, món này món này cũng không được, hình như nấu quá mặn rồi, cho con có em bé, đột nhiên sẽ thay đổi khẩu vị, món này không được, món kia không tốt. Cuối cùng bỏ đũa xuống, đứng dậy, nói: “mẹ đi làm lại cho con.” Không đợi An Nhiên cự tuyệt, đã xoay người vào phòng bếp.

“Mẹ!” An Nhiên nhìn bóng dáng bà, có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa.

“Ha ha, để mẹ con đi làm đi, bà ấy rất vui.” Tô Văn Thanh vừa cười vừa nói, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng đúng là chuyện vui. Vốn nghĩ đến tính tình Tô Dịch Thừa, anh luôn tính toán lập kế hoạch cho mọi việc, hắn là không muốn có con nhanh như vậy, không ngờ tới là ông thật sắp được làm ông nội rồi. Nghĩ tới, trong lòng vui mừng khỏi phải nói, nâng chén lên, nhìn Tô Dịch Thừa nói:

"a Thùa, hôm nay cùng cha và ông nội uống thêm mấy chén."

Tô Dịch Thùa gật đầu, "vâng."

An Nhiên ngượng ngùng lướt qua mọi người đang hào hứng, rồi lại lo lắng Tô Dịch Thùa uống nhiều quá dạ dày không chịu nổi, chỉ đành phải nhỏ giọng dặn dò bên tai anh: "anh uống ít một chút."

Nghe vậy, Tô Dịch Thùa vỗ vỗ tay cô, gật đầu, "anh biết."

Có lẽ là đúng là quá vui vẻ, xong bữa cơm này, Tô Hán Niên và Tô Văn Thanh đều có tửu lượng không tệ thê mà cũng ngà ngà say, cuối cùng ông nội Tô phải để Tô Dịch Thùa đỡ mới về được phòng, cha Tô mặc dù không đến nỗi không tự về phòng được, nhưng mà bước đi cũng lảo đảo, nhìn không khỏi khiến người ta đổ mồ hôi.

Thật ra thì tối nay Tô Dịch Thùa uống cũng hơi nhiều, khi trở lại phòng mình, nằm trên giường cũng ngà ngà.

An Nhiên đẩy cửa đi vào, thấy Tô Dịch Thùa như thế này, quần áo chưa cởi, liền nằm trên giường. Bước lên tay vỗ nhẹ anh, gọi: "Dịch Thùa, Dịch Thùa?"

Tô Dịch Thùa không phản ứng, nhắm hai mắt nằm như vậy, như là đã ngủ thiếp đi thật.

An Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, đứa dai đưa tay nhẹ nhàng néo nhéo mũi anh, nhỏ giọng uy hiếp bên tay anh: "thật không ngoan, bảo uống ít còn không nghe lời, hừ, ngày mai thức dậy xem em xử lý anh thế nào." Nói xong, chuẩn bị đứng dậy đi phòng tắm vắt cái khăn ấm đến lau cho anh, để anh dễ chịu hơn chút.

Nhưng vừa đứng dậy, cổ tay đột nhiên bị người bắt được, sau đó dùng sức một cái, cả người ngã lên thân thể ấm áp kia. Giương mắt nhìn, thấy Tô Dịch Thùa đã mở mắt ra, giờ phút này đang cười như không cười nhìn cô. Đột nhiên ngửa đầu nhẹ nhàng cắn lên cái mũi bóng mịn của cô, Tô Dịch Thùa buồn cười hỏi: "em buồn xử lý anh thế nào?"

Nằm trên người anh thế này, An Nhiên tức giận vỗ xuống lồng ngực của anh, oán hận nói: "anh cho rằng dạ dày của anh là tường đồng vách sắt ư, còn uống nhiều như vậy!" Chuyện lần trước đến bây giờ cô vẫn nơm nớp lo sợ, thật không phải là một ký ức hay ho,

cô không muốn phải sợ hãi như thế thêm lần nữa.

Tiếng vỗ của cô rất lớn, nhưng chỉ là tiếng động, còn tuyệt không đau chút nào, một tay bắt được tay cô, đặt ở miệng khé hồn, cười nói: "hiếm khi vui vẻ mà, đã lâu anh không thấy cha và ông nội vui vẻ như vậy rồi."

An Nhiên không nói lời nào, tất nhiên là cô cũng nhìn ra Tô Hán Niên và Tô Văn Thanh vui mừng nhường nào, cho nên mới để mặc cho anh uống nhiều như vậy, chính là không muốn phá hỏng bầu không khí hiếm có này.

"An Nhiên." Giọng nói hơi mông lung, Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng gọi bên tai cô.

"Dạ?" An Nhiên khẽ đáp lời, tựa vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.

"Hôm nay anh cũng rất vui." Tô Dịch Thừa mở miệng, thanh âm kèm theo chút rung động.

An Nhiên dán tai vào ngực anh, bị rung lên mà ngứa ngứa, gật đầu, chỉ nhẹ nhàng đáp, "vâng." Nở nụ cười nhàn nhạt, rất nhạt cũng rất rạng rỡ.

Hai người nắm như vậy một lúc lâu, đột nhiên Tô Dịch Thừa trở mình một cái, đổi vị trí hai người, đặt cô dưới thân mình, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

An Nhiên nhìn thẳng vào mắt anh, không hề có ý nhượng bộ.

Đưa tay chống xuống hai bên cô, làm giảm sức nặng của mình trên người cô. Sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ hàng lên môi cô.

An Nhiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đưa tay chậm rãi vòng lên lưng anh, cảm nhận môi anh trắn trọc dán lên môi cô, khẽ hé miệng, để mặc lưỡi anh linh hoạt tiến vào, cướp đoạt tất cả trong miệng cô.

Hôn càng ngày càng mãnh liệt, vốn là nụ hôn đơn thuần đã vô tình bắt đầu trở nên nồng nàn, nụ hôn đơn thuần dần dà nổi lên mùi vị dục vọng. Tay người nào đó chậm rãi thăm dò khắp nơi trên thân thể mềm mại. Sau đó sinh lý người khác rõ ràng bắt đầu biến đổi, cuối cùng gắng gượng dừng lại động tác, vùi đầu trong hõm

vai cô, không nhúc nhích, sợ mình vừa động lại không kiểm soát được dục vọng nguyên thủy trong cơ thể mình.

Một lúc lâu mới hòa hoãn được, rồi mới ngẩng đầu lên khỏi hốm vai cô, nhẹ nhàng mổ lên môi cô.

An Nhiên bị anh mổ hơi ngứa, quay đầu đi, vừa cười vừa vỗ nhẹ anh: “anh đứng dậy, cả người toàn mùi rượu, nhanh đi tắm.”

Tô Dịch Thừa đứng dậy khỏi người cô, kéo cô cùng ngồi dậy, sau đó nghiêm túc nói: “tuân lệnh, tất cả nghe lời lãnh đạo!”

An Nhiên bị bộ dáng của anh chọc cười, vui vẻ ngồi trên giường.

Tô Dịch Thừa đi đến trước tủ quần áo định cầm đồ ngủ đi tắm rửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người lại, nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu mới lên tiếng: “bà xã, không thì chúng ta cùng đi tắm đi.”

Nghe vậy, An Nhiên thoắt cái hồng rực lên: “đồ lưu manh!” Cầm cái gối trên giường ném thẳng đến chỗ anh.

Tô Dịch Thừa chuẩn xác bắt được cái gối, sau đó cười to đi vào phòng tắm.

Nếu dùng một loại động vật để hình dung bản thân mình, thì An Nhiên nghĩ mình hẳn là gấu trúc, vì gấu trúc là quốc bảo, mà chế độ ưu đãi cô hiện nay thật giống như gấu trúc kia vậy.

Về chuyện An Nhiên mang thai, Tân Vân hiển nhiên là rất vui vẻ và kích động, hôm sau lại biết được An Nhiên đã từ chức không phải đi làm, lập tức bảo An Nhiên ở lại đại viện mấy ngày, nói là để có thể chăm sóc cô tốt hơn. Thật ra thì An Nhiên cũng rất thích cuộc sống trong đại viện, rất giản dị, nhưng mà tiếng còi báo hiệu giờ dậy buổi sáng thật khiến người ta đau đầu. Có lẽ là cân nhắc đến gần đây mình bận chuyên hạng mục, mà An Nhiên lại ở nhà một mình không có ai chăm sóc, cho nên Tô Dịch Thừa không phản đối việc để An Nhiên ở lại đại viện vài ngày.

Có lẽ là do mình sắp làm bà nội, Tân Vân có hơi căng thẳng, thức ăn hàng ngày của An Nhiên hầu như đều do bà thiền vị làm cho một mình An Nhiên, nhưng có điều bà làm thì rất vui vẻ, còn An

Nhiên ăn thì khổ không thể tả.

Tân Vân bảo Tô Dịch Kiều lên mạng in ra các món bổ dưỡng cho phụ nữ có thai, hơn nữa thực hiện theo nội dung trên đó một cách nghiêm ngặt, cái gì mà mỗi ngày phải hấp thu bao nhiêu vi-ta-min, cái gì có cần bổ sung can-xi hay không, vân vân, ngoài ra yêu cầu đối với món ăn bữa chính lại càng nghiêm ngặt, buổi sáng ăn cái gì, buổi trưa ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì, những món này đều đã sớm được lên kế hoạch xong xuôi, thật ra thì những món này An Nhiên cũng có thể tiếp nhận, chỉ là tương đối khốn khổ, hầu như bữa nào cũng không có vị gì cả, còn lại là cùng một vị, theo như Tân Vân nói ăn bột ngọt rất không tốt cho em bé, hấp thu một lượng muối ăn nhất định mỗi ngày mà vị vốn có là tốt nhất cho em bé và cơ thể người mẹ, cho nên tuy rằng ngày nào cũng đều được thiên vị nhưng mà cứ ăn cài rắc luộc nước trắng nhạt nhẽo thật khiến An Nhiên vô cùng khốn khổ. Mấy ngày liền, cả mồm không có mùi vị, vừa nhắc tới ăn cơm đã khiến cô hoảng sợ. Nhưng mà lại không tiện nói gì, dù sao biết Tân Vân là vì muốn tốt cho cô, muốn cô và đứa con trong bụng nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Cho nên dù thế, lần nào An Nhiên cũng đều mỉm cười cố gắng nuốt thức ăn bà đã có lòng chuẩn bị cho cô.

Sở dĩ nói là đối xử 'cấp quốc bảo' là vì, trừ phương diện ăn uống, Tân Vân còn đặc biệt thiên vị về mặt vận động, Tân Vân có tiêu chuẩn chặt chẽ. Mỗi ngày sớm muộn gì cũng đi tản bộ trong viện một lát với cô, nhưng mà ngoài ra, bà tuyệt đối không để An Nhiên động đậy nhiều, giơ tay không được quá đỉnh đầu, tuyệt đối không được xách đồ nặng, đôi khi An Nhiên rảnh rồi đến mức buồn chán, liền muốn cô giúp việc trong nhà dạy cô mấy món đơn giản, vốn là cô định nhân dịp này học hỏi tay nghề nấu nướng, tốt xấu gì sau này khi Tô Dịch Thừa về nhà là cơm nước xong xuôi rồi, chỉ chờ anh về ăn cơm.

Nhưng cứ như là Tân Vân gắn radar trên người cô vậy, vừa mới nói phải ra sang bên vợ Trương phó đoàn trưởng tâm sự một lát, nhưng chưa đầy một lát, khi An Nhiên vừa mới kéo cô giúp việc đến

bảo cô ấy dạy cô mấy món đơn giản, nghĩ tới có người dạy lúc nào cũng tốt hơn sách dạy nấu ăn chỉ có chữ nghĩa và tranh ảnh màu mè kia, nhưng tay vừa cầm con dao, chuẩn bị thái những nguyên liệu nấu ăn cần thiết, Tân Vân đi vào, nhìn con dao trong tay cô, bước lên cầm lấy, tiếp đó nghiêm túc nói: "người mang thai không được động dao, điềm xấu." Sau đó không nói lời gì liền đẩy An Nhiên ra khỏi bếp.

"Mẹ, không sao, con chỉ là muốn học nấu ăn với cô." An Nhiên giải thích.

"Sau này rồi học, bây giờ con đang mang thai đấy, không được làm mệt mình, hơn nữa, trong bếp nhiều khói." Tân Vân không đồng ý nói.

"Mẹ, sẽ không, sẽ không mệt mà, con chỉ muốn học sau này có thể làm cơm cho Dịch Thừa ăn."

Nghe vậy, Tân Vân cười, nói thằng: "không sao, tay nghề của a Thừa không tồi, sau này cứ bảo a Thừa nấu cho con ăn là được."

Như thế, An Nhiên chỉ có thể gượng cười, hoàn toàn không biết nên nói gì, còn có thể nói gì.

Hàng ngày Tô Dịch Thừa đều tới đây, có đôi khi rất muộn, đôi khi An Nhiên không đành lòng anh chạy qua chạy lại khổ cực như vậy, mấy lần bảo anh nếu quá muộn thì đừng tới đây, nhưng anh luôn không nghe, lần nào cũng thế cho dù muộn thế nào, luôn muốn quay về, thật ra không làm cái gì, tất nhiên cũng không làm được cái gì, hai người chỉ ôm nhau mà ngủ.

Mà mỗi ngày thấy sắc mặt mỏi mệt của anh, Tân Vân luôn xấu xa cười nhạo anh, nói vợ con đặt ở đâu giường ấm áp như lò sưởi, thế này vợ con chạy, dù đâu giường có đặt gần lò sưởi đi chăng nữa người nào đó cũng không ở được, nhớ người nào đó luôn nói là mình rất bận không có thời gian, bây giờ có bận nữa, muộn nữa cũng quay về, ngăn cản không được.

Tô Dịch Thừa đuổi lý, lần nào cũng sờ sờ cái mũi, tự động xem nhẹ, giả vờ không nghe thấy.

Đêm nay An Nhiên gối lên tay Tô Dịch Thừa, nhắm hai mắt,

nhưng một lúc lâu cũng không ngủ được, nhẹ nhàng trở mình, nhưng quấy rầy đến người đàn ông bên cạnh.

"Sao thế?" Tô Dịch Thừa vô cùng buồn ngủ nói, tay kéo cô lại cạnh mình.

"Đánh thức anh rồi." An Nhiên áy náy, cô biết ngày nào anh cũng đi đi về về hai tiếng đồng hồ lái xe, hơn nữa đây vốn là thời gian bận rộn hạng mục ban khoa học kỹ thuật thành phố, hầu như ngày nào anh cũng mệt mỏi đến mức cứ nằm lên giường là ngủ.

Tô Dịch Thừa nhắm hai mắt hôn lên trán cô một cái, rồi mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn cô nói: "sao không ngủ được?" Thanh âm vẫn cực kỳ buồn ngủ.

Trong bóng tối, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, An Nhiên đưa tay sờ lên mặt anh, dùng ngón tay miêu tả hình dáng của anh, khẽ thở dài, nói: "Tô Dịch Thừa, ngày mai chúng ta về đi thôi." Cô thật sự là không muốn anh khiến mình mệt mỏi như vậy nữa.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, lắc đầu, nói: "anh không sao." Mặc dù đi lại lại như vậy có chút mệt mỏi, nhưng mà anh vui vẻ chịu đựng, cũng không cảm thấy cực khổ.

Tất nhiên là An Nhiên biết anh sẽ không ngại mệt, anh đối xử quá tốt với cô, luôn muốn chiều cô. Cười khẽ lắc đầu, nói: "em mới không phải vì anh, em là vì mình." Sau đó thần thầm bí bí nhẹ nhàng tiến tới nói bên tai anh: "mấy ngày qua em ăn đủ thức ăn mẹ làm cho em rồi, cả miệng chẳng còn vị gì, cứ tiếp tục thế, em phỏng chừng em sẽ tiêu mất. Dịch Thừa, chúng ta về nhà, về nhà rồi anh nấu đồ ăn ngon cho em được không."

Tô Dịch Thừa cười, thật ra thì anh đâu phải không biết tâm tư nhỏ bé của cô, nhưng mà nói đến cái gọi là bữa ăn dinh dưỡng mẹ làm cho An Nhiên kia, chính anh cũng ăn không tiêu, đừng nói mùi vị, đó căn bản là nước cải trắng, chẳng có vị gì cả, thật cũng làm khó cô phải ăn mấy hôm nay.

"Có được không vậy." An Nhiên làm nũng chà chà trong lòng anh.

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, ôm lấy cô, gật đầu, đồng ý nói:

“được!”

Chương 120: Không để ý

Mặc dù Tân Vân không quá bỗng lòng để An Nhiên trở về, nhưng nhìn con trai ngày nào cũng bận đến nửa đêm phải lái xe hơn tiếng đồng hồ về đại viện quân khu, làm mẹ thật rất thương con.

Ngoài ra bà thấy An Nhiên dù mang thai, nhưng phản ứng mang thai không tính là nghiêm trọng, đánh răng buổi sáng có buồn nôn một chút, còn lúc khác không thấy cô nôn nhiều lắm, nhưng thế cũng yên tâm để cô về, nhưng mà trước khi An Nhiên đi, vẫn không quên dặn đi dặn lại cô những chuyện cần chú ý, lại còn bảo cô mang tài liệu mà Tô Dịch Kiều đã in trước kia, bảo cô dựa theo tài liệu này mà hấp thu chất dinh dưỡng được ghi chú.

Từ đại viện quân khu về, vừa vào cửa, An Nhiên thỏa mãn thốt ra tiếng, Tô Dịch Thừa ở phía sau vừa đóng cửa, An Nhiên liền xoay người ôm lấy anh.

Tô Dịch Thừa bị động tác bất thình lình của cô khiến cho sững sờ, nhưng mà phản ứng lại rất nhanh, cười khẽ ôm cô, hỏi: "sao vậy?" Nhẹ tay vuốt vuốt tóc cô, hình như dài hơn trước, sau khi An Nhiên không đi làm luôn để thả tóc theo nguyện vọng của anh, anh thích cô để tóc thế này.

An Nhiên lắc đầu, nhẹ giọng nỉ non trước ngực anh: "về nhà." Thật ra thì trong đại viện cũng rất tốt, trừ bỏ Tân Vân vô cùng lảng không cho cái này không cho cái kia, không khí và điều kiện ở đại viện đều rất tốt, không bị ô nhiễm môi trường, không ồn ào huyên náo như trong thành thị, có điều là suy cho cùng mọi người cùng ở một nơi, có chút thiết tự do, như là ôm anh như bây giờ đều phải chú ý rất nhiều, sợ người ta nhìn thấy lại biến thành trò cười. Nhưng mà về nhà thì khác, đây là nhà của cô và Tô Dịch Thừa, dù có ôm hôn thế nào cũng không có người nhìn thấy mà cười nhạo.

Nghĩ tới, ngẩng đầu khỏi lòng anh, cười cười nhìn anh, nói: "em

muốn hôn anh."

Tô Dịch Thừa nhướng mi, nhìn phía sau cô một chút, thản nhiên buồn cười hỏi: "em xác định?"

An Nhiên không chú ý tới khác thường trong mắt anh, bĩu môi, hơi đỏ mặt nói: "không muốn, quên đi." Xoay người liền muốn đi, trong nháy mắt cô muốn xoay người tay bị Tô Dịch Thừa bắt được, sau đó không đợi cô phản ứng, Tô Dịch Thừa liền hôn xuống, tay giữ đầu cô, cho cô một nụ hôn trên miên mông bồng, dùng hành động của mình để chức minh mình muốn hay không muốn.

"Phịch." Đột nhiên phía sau có đồ vật gì đó rơi xuống.

An Nhiên đột ngột lấy lại tinh thần, rời khỏi ngực Tô Dịch Thừa, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy thím Trương lúng túng đứng ở bên quầy ba phía sau, vội vàng phản ứng lại, liên tục nói: "ấy tôi không nhìn thấy gì cả!" Vừa nói vừa vội vàng nhắm mắt lại xoay người đưa lưng về phía bọn họ.

Cả người An Nhiên dùng cái đở lên, không chỉ có gương mặt, ngay cả cổ cũng bắt đầu đỏ lên.

Tô Dịch Thừa cố nén cười, vừa rồi lúc tiến vào anh đã biết thím Trương đến, vì trước cửa có giày của thím Trương, hơn nữa hôm nay là thứ bảy, là ngày cố định thím Trương tới đây quét dọn, cho nên vừa rồi khi An Nhiên đột nhiên nói muốn hôn anh, anh mới hỏi cô như vậy, khi đó anh đã nhìn thấy thím Trương sau quầy ba rồi, cho dù không thích làm trò trước mặt người khác lắm, nhưng anh cũng không muốn để vuột mất yêu cầu chủ động của cô, cho nên cứ giữ khuôn mặt cô hôn xuống.

An Nhiên quả thực đã muôn đào cái hổ chôn mình, xấu hổ đánh Tô Dịch Thừa, xoay người liền chạy về phòng ngủ.

Nhin An Nhiên chạy vào phòng ngủ, Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, lúc này mới quay đầu nói với thím Trương: "thím Trương, cô về trước đi, nếu không hôm nay hắn có người sẽ không chịu ra khỏi phòng một bước rồi."

Thím Trương cũng cười, đưa tay cởi tạp dề trên người mình, thật ra thì quét dọn đã gần xong rồi, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì,

nói: "không thì tôi làm bữa tối cho tiên sinh và phu nhân rồi về."

"Không cần, An Nhiên bảo hôm nay muốn ăn đồ ăn tôi nấu, tôi làm cho cô ấy là được rồi." Tô Dịch Thừa ôn hòa nói.

Nghe vậy thím Trương không nói thêm gì nữa, cởi tạp dề xuống cất vào bếp, nói: "tiên sinh đối xử với phu nhân thật tốt."

Tô Dịch Thừa cười, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, vừa cởi áo khoác âu phục ra đặt lên ghế sô pha, vừa nói: "không đối tốt với bà xã thì còn tốt với ai." Nói xong đi vào bếp.

Vì tuần vừa rồi luôn ở đại viện quân khu, An Nhiên bỏ lỡ cuộc phẫu thuật của cha Lâm, nhưng mà may mắn cuộc phẫu thuật rất thành công, bây giờ cha Lâm chỉ cần nghỉ ngơi là được, có điều tế bào ung thư có thể tái phát tiếp tục lan rộng hay không, đó còn phải chờ một khoảng thời gian sau phẫu thuật mới kiểm tra lại.

Ngày hôm sau, Tô Dịch Thừa và An Nhiên cùng đến bệnh viện thăm cha Lâm sau khi mổ, sắc mặt cha Lâm nhìn không tệ, lần này đến, trên mặt mẹ Lâm cũng có ý cười rồi, không còn u sầu như trước nữa.

Tô Dịch Thừa chỉ ở trong bệnh viện một lát, hỏi thăm tình hình căn bản của cha Lâm một chút, còn chưa trò chuyện được nhiều, điện thoại di động vang lên rồi, là thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, cũng không biết nói gì trong điện thoại, liền nói với An Nhiên phải về văn phòng.

An Nhiên trò chuyện với cha Lâm và mẹ Lâm thêm một lúc, mẹ Lâm biết cô mang thai cũng cẩn thận, nhưng mà An Nhiên nhìn ra vẻ cô đơn trên khuôn mặt mẹ Lâm, An Nhiên biết bà sợ là đang nhớ tới đứa bé không có cơ hội chào đời của Lâm Lệ.

Ở trong phòng bệnh thêm một lúc lâu, mẹ Lâm bảo Lâm Lệ và An Nhiên xuống vườn hoa trong bệnh viện đi dạo một chút.

Hôm nay đường như Lâm Lệ có gì đó không đúng, trầm tĩnh khiến người ta nghi hoặc. Hai người ngồi xuống trên đường đi trong vườn hoa.

Không đợi An Nhiên mở miệng, Lâm Lệ liền thẳng thắn nói, "hôm qua ta nhìn thấy Trình Tường rồi."

An Nhiên ngẩn ra, nhưng không biết nên nói cái gì, chẳng qua là nhìn chằm chằm cô.

Lâm Lệ cười nhạt, chỉ là nụ cười kia có chút khổ sở: “anh ta không thấy ta, theo sau là người phụ nữ kia.”

“Lâm Lệ.” An Nhiên lo lắng nhìn cô ấy.

Lâm Lệ quay đầu nhìn cô, khẽ lắc đầu, “ta không sao, nói cho mi biết chỉ là vì không muốn lừa dối mi, thấy rồi không thể nói hoàn toàn không có cảm nhận gì, vẫn thấy rất khó chịu.”

An Nhiên không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay cô ấy.

Lâm Lệ cũng nắm lại tay cô, nước mắt không kiềm chế rơi xuống. Cô tự nói với mình người đàn ông kia đã là quá khứ, tự nói với mình không nên khó chịu hay đau lòng vì người đàn ông kia, nhưng mà có lẽ chưa đủ thời gian, cứ nghĩ đến thân ảnh kia, trong lòng lại khó chịu.

An Nhiên biết lúc này mình có nói gì cũng vô ích, nhưng nhìn cô ấy như thế, cô cũng khó chịu thay cô ấy, tiến lên ôm lấy cô ấy, hai người cứ ôm nhau khóc như thế một lúc lâu.

Đến khi buông ra, nhìn mắt hai người vì khóc mà sưng đỏ lên, hai người không khỏi cười ra tiếng.

Xoa xoa mắt mình, Lâm Lệ nói: “ngày mai ta chuẩn bị đi tìm việc, mi chúc ta may mắn đi.”

An Nhiên nặng nề gật đầu, nhìn cô ấy nói: “ngày mai nhất cử thành công!”

Lâm Lệ vừa bức mình vừa buồn cười liếc An Nhiên một cái, nói: “mi chúc ta không sát tí nào.” Cô cho là tìm việc giống như đi chơi a!

“Tôi phu nhân.” Hai người đang cười nói, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nữ dễ nghe, ngắt lời đoạn đối thoại của các cô.

An Nhiên ngoảnh đầu lại, thấy Đồng Tiểu Tiệp đang đứng cách các cô vài bước, nhìn cô, cười như không cười.

“Sao lại là cô ta.” Lâm Lệ nhỏ giọng lẩm bẩm, quay đầu nhìn An Nhiên.

An Nhiên hơi sững sờ, nhưng mà phản ứng lại rất nhanh, nhìn

cô ta khẽ gật đầu: "Đồng tiểu thư."

Đồng Tiểu Tiệp đi về phía bọn họ, sau đó đứng lại trước mặt An Nheien, vẫn cười như không cười, nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Thật ra thì tôi thích người khác gọi tôi là Mạc phu nhân." Như là bảo vệ chủ quyền và lãnh thổ của mình, cô thích người khác gắn cho cô cái nhãn là Mạc Phi, như là làm như thế có thể chứng minh Mạc Phi chỉ thuộc về một mình cô vậy.

An Nhiên hơi hoảng thẩn một lát, gật đầu nói: "đúng là phải gọi là Mạc phu nhân, là tôi bạo lời rồi, Mạc phu nhân đừng để bụng."

"Không ngại, sau này nhớ kỹ là được." Đồng Tiểu Tiệp như là có hàm ý khác, ánh mắt nhìn cô có loại thâm ý khác khiến người ta không hiểu được.

An Nhiên gật đầu, cười nhạt không nói gì. Nếu nói trước kia còn hơi để ý Đồng Tiểu Tiệp, thì bây giờ thật sự là đã hoàn toàn không còn, vì thực sự đã bỏ được Mạc Phi, cho nên làm sao còn để tâm Đồng Tiểu Tiệp.

Cô chấp đã nhiều năm như vậy, gần đây mới hiểu được có một số việc vốn dĩ chỉ là gánh nặng trong lòng. Cho dù trước kia Mạc Phi không đi, cho dù Mạc Phi quay về tìm cô ngay từ năm đó, cô cũng không thể chấp nhận anh ta, vì căn bản là cô không thể chịu được phản bội, sở dĩ cô chấp nhiều năm như thế có lẽ chỉ vì uất ức cho mình những năm đó, vì ngay cả chia tay cũng không rõ ràng, thật ra chỉ cô chấp một lời giải thích mà thôi.

Có một số người một số việc đáng giá mình đi cố chấp níu kéo, khi Trần Trừng nói cho cô biết người trộm bản thiết kế kia là Mạc Phi, đột nhiên cô cảm thấy sự cố chấp và không buông tha của mình trước kia nực cười đến mức nào, chỉ vì một người đàn ông như thế này, thật quá vô nghĩa rồi.

"Tô phu nhân không hỏi tôi tới bệnh viện làm gì sao?" Đồng Tiểu Tiệp nói, nhìn cô, có dáng vẻ khoe khoang.

An Nhiên cười lắc đầu, hỏi: "Mạc phu nhân tới bệnh viện làm gì có liên quan đến tôi sao?"

Đồng Tiểu Tiệp sững sốt, sau đó thấp giọng bật cười, nói:

"đúng là không liên quan, nhưng mà tôi thật lòng hi vọng chính mồm Tô phu nhân chúc phúc tôi."

An Nhiên nhíu mày, hỏi: "cái gì?"

Đồng Tiểu Tiệp nhìn chăm chăm cô, sau đó mở miệng: "tôi mang thai, Tô phu nhân sẽ chúc phúc tôi và Mạc Phi chứ." Nhìn thẳng vào cô, như là muốn nhìn thấu cô vậy.

Nghe vậy, Lâm Lệ vô thức quay đầu liếc nhìn An Nhiên, lại thấy khuôn mặt An Nhiên bình tĩnh, tâm tình không hề thay đổi.

Nhìn thẳng vào mắt cô ta, An Nhiên cười nhạt, nói như cô ta mong muốn: "chúc mừng cô và Mạc Phi, tôi chúc phúc hai người." Sau đó mắt liếc thấy cô ta đi đôi giày cao gót chừng 10cm, khẽ nhíu mày, nói: "có thai nên cố gắng đừng đi giày cao gót, đi giày cao gót quá nguy hiểm, mặt khác, cũng không tốt cho tuần hoàn máu."

Sự bình tĩnh của cô là ngoài dự liệu của Đồng Tiểu Tiệp, cô ta cho là cô vẫn không từ bỏ được Mạc Phi, nhưng mà cô lại bình tĩnh khiến cô ta cảm thấy mình đã đoán sai, chẳng lẽ cô thật sự đã từ bỏ được Mạc Phi?

Sững sờ nhìn cô một lúc lâu, Đồng Tiểu Tiệp mới bối rối lấy lại tinh thần, cười khan gật đầu, nói: "cám ơn." Nói xong lại nhìn cô một lúc lâu, rồi mới xoay người rời đi.

Lâm Lệ nhìn bóng dáng cô ta rời đi, quay đầu lại nhìn An Nhiên một chút, một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "An tử, mi ... mi thật không bận tâm, thật sự từ bỏ?"

An Nhiên buồn cười nhìn cô ấy, hỏi ngược lại: "mi nhìn ta giống như là bận tâm, còn chưa từ bỏ sao?" Cô sắp làm mẹ rồi, còn chưa từ bỏ, cô thật đáng chết rồi.

Lâm Lệ bật cười lắc đầu, nói: "Tôi lãnh đạo nhà mi thật là có bản lĩnh, trong thời gian ngắn ngủi như thế là có thể bắt được tất cả mi, hiển nhiên là rất có bản lĩnh nha."

"Phốc." An Nhiên cười ra tiếng, bất quá không thể phủ nhận, Tô Dịch Thừa quả thật có sức hấp dẫn, anh là một người đàn ông dịu dàng lại săn sóc, người đàn ông như thế rất khó khiến người ta từ chối, rất dễ dàng thích anh, không tốn nhiều công sức, cuộc sống

của bọn họ không có những chuyện rầm rầm rộ rộ tan hợp gì đó trên tivi, cuộc sống của bọn họ trong bình thản có chân thật, khiến người ta cảm thấy hạnh phúc thì ra là có thể chạm đến dễ dàng như vậy, tất nhiên trong bình thản và chân thực lại không thiếu ấm áp và chút lãng mạn. Gặp được Tô Dịch Thừa thật sự là chuyện may mắn nhất trong đời cô!

Đưa tay kéo tay Lâm Lệ, nhìn cô ấy, nghiêm túc nói: "mì cũng sẽ gặp được, gặp được người thật lòng yêu mì, chiều chuộng mì, người đàn ông của mì, chặng qua là anh ta còn đang trên đường đi, mì đừng đi quá nhanh, bước chân chậm lại, chờ anh ta đuổi kịp."

Lâm Lệ nhìn cô, ép dòng nước mắt đang muốn dâng trào xuống, tức giận liếc trăng cô, cười mắng: "An tử, mì thật lầm chuyện."

An Nhiên không nói chuyện, chặng qua là cười, Lâm Lệ cũng cười, hai người đều cười.

Tô Dịch Thừa nhìn tài liệu công ty trúng thầu mà Trương chủ nhiệm đê cử trong tay, nhìn tên pháp lý của công ty này, ngăn người mãi một lúc mà chưa phản ứng lại được.

Thấy anh mãi không động đậy cũng không nói gì, Trương chủ nhiệm ngồi đối diện anh thử gọi: "Tô phó thị trưởng?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn ông ta, mở miệng nói: "ừ, đây chính là công ty trúng thầu mà mọi người bỏ phiếu chọn lựa cho hạng mục kiến thiết vùng thành bắc sao?"

Trương chủ nhiệm gật đầu, "vâng, đúng vậy. Mọi người nhất trí cho là Trương gia công ty có thể đảm nhiệm được."

Khép lại tập tài liệu, đặt lên bàn làm việc màu nâu đậm kia, khẽ mở miệng, "cô ty vừa mới phát triển, nhận hạng mục lớn như vậy, sợ không chịu nổi?"

"Thật ra thì chúng tôi đã điều tra, công ty này từng làm mấy dự án bên Mỹ thành công, nhưng không hiểu sao nửa năm trước lại quay về nước, tôi đã kiểm tra hạng mục mà bọn họ làm bên Mỹ khi trước, danh tiếng rất tốt, nên chúng tôi tin tưởng tuyệt đối bọn họ có thể làm tốt hạng mục kiến thiết này."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chẳng qua là cầm lấy tập tài liệu trên bàn kia, mở ra nhìn tên pháp lý công ty dự thầu viết rõ ràng hai chữ — Chu Hàn, ngắn người một lúc lâu.

Thấy anh chậm chạp không mở miệng ra quyết định, Trương chủ nhiệm dò hỏi: "Tô phó thị trưởng cảm thấy có cái gì không ổn?"

Hồi lâu, Tô Dịch Thừa lắc đầu, chỉ khẽ nói: "nếu mọi người đã thông qua, tôi cứ theo ý mọi người đi."

"Được, tôi đi bố trí." Trương chủ nhiệm gật đầu đáp, nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi văn phòng của Tô Dịch Thừa.

Xoa bóp lông mày đau nhức, Tô Dịch Thừa ngồi cái ghế xoay. Lúc này điện thoại trên bàn vang lên, là Diệp Tử Ôn gọi tới. Cầm điện thoại di động, mệt mỏi đáp: "a lô."

"A Thừa, tối ra ngoài uống một chén đi." Diệp Tử Ôn liền vào đề.

"Không được, An Nhiên ở nhà một mình, mình phải về sớm." Hầu như không hề suy nghĩ, Tô Dịch Thừa lập tức từ chối.

"Tô Dịch Thừa, Cố An Nhiên là trẻ con hả, ở nhà một mình mà không dám a, sao trước kia mình lại không phát hiện ra cậu bị vợ quản nghiêm như thế, cậu đúng thê nô rồi hả!" Diệp Tử Ôn bất mãn nói, đây đã là lần thứ mấy rồi, như là từ khi cậu ta cưới chớp nhoáng xong, bọn họ chưa từng ra ngoài uống chén rượu nào, đàn ông kết hôn đều như thế sao? Vậy thì đúng là quá kinh khủng rồi!

"An Nhiên mang thai nên khác." Tô Dịch Thừa cười nhạt, dường như không để ý cậu ta nói cái gì, anh chiều chuộng vợ mình, cũng không để ý bị nói thành thê nô hay vợ quản nghiêm.

Ở bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn sững sốt, cười to thành tiếng, "được đấy a Thừa, thật có cậu, cậu nói cậu mới kết hôn bao lâu a, cậu đúng là dốc sức quá rồi."

"Không có chuyện gì khác thì mình cúp máy?" Tô Dịch Thừa khẽ nói, anh không thảo luận chuyện mình có dốc sức hay không với cậu ta.

Nghe anh nói muốn cúp máy, Diệp Tử Ôn vội nói: "chờ chút, a Thừa tối nay ra ngoài ngồi một lát đi." Giọng điệu Diệp Tử Ôn hiềm

khi trở nên nghiêm chỉnh lại.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: “đã xảy ra chuyện?”

“Có chuyện muốn hỏi cậu.” Diệp Tử Ôn hơi cô đơn nói: “6 giờ, chờ cậu ở chỗ cũ.”

Tô Dịch Thừa không từ chối nữa, gật đầu, “được.”

Cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, tìm số An Nhiên, gọi cho cô.

Điện thoại rất nhanh được nghe, thanh âm êm ái của An Nhiên truyền đến từ bên kia đường dây: “a lô, Tô đại lãnh đạo, rõ cuộc ngài hết bận rồi?” Giọng điệu trêu đùa, An Nhiên dùng phương thức này như là tiết lộ cho anh bất mãn nho nhỏ của mình, vốn là hẹn nhau đến bệnh viện thăm cha Lâm, thăm cha Lâm xong rồi hai người sẽ hẹn hò, sau khi hai người đã biểu lộ lòng nhau thì đến hẹn hò, không cần theo kế hoạch, muốn làm gì thì làm cái đó, thích gì thì làm đó, chẳng qua là kế hoạch luôn không theo kịp biến đổi, một cú điện thoại đến, cuộc hẹn thần thánh, cứ thế mà thất bại nửa đường rồi.

“Xin lỗi.” Tô Dịch Thừa chủ động thừa nhận sai lầm, giải thích: “tạm thời bên này xảy ra chút chuyện.”

“Em đâu có nói gì.” An Nhiên lẩm bẩm, thật ra cô đâu phải không biết anh rất bận việc, tất nhiên là hiểu cho anh, chỉ là vừa hiểu vừa thương anh, sợ anh thế này không có thời gian nghỉ ngơi, quá mệt mỏi.

“Ừ, bà xã của anh rất thiện nhân giải ý (*).” Tô Dịch Thừa ca ngợi.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Bên kia mặc dù An Nhiên nói như vậy, nhưng khóc miệng vẫn không ức chế được, không ngừng nở nụ cười, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Tô Dịch Thừa khẽ cười hỏi, “đã từ bệnh viện về?”

“Ừ, bây giờ em đang ở nhà mẹ, mẹ bảo tối nay đến ăn cơm.” An Nhiên nói.

Nghe nói cô ở nhà mẹ đẻ, thế này thật đúng ý anh, nói: “tối nay Tử Ôn tìm anh có việc cần, không đến đó ăn cơm được rồi, anh và Tử Ôn nói xong sẽ đến đón em.”

Nhắc đến Diệp Tử Ôn, An Nhiên chợt nghĩ đến cái gì, nói: "Dịch Thừa, tối nay anh thử hỏi dò Diệp Tử Ôn." Nhớ tới Dịch Kiều khóc thật tủi thân và bất lực thật đau lòng người khác ở đại viện quân khu lần trước.

Nhiu mày, Tô Dịch Thừa khó hiểu hỏi: "tại sao?"

An Nhiên kể lại sơ lược chuyện lần trước cho anh: "anh thử hỏi dò xem rốt cuộc anh ta có thái độ gì với Dịch Kiều, nếu thật sự không thể nào thích, vậy chúng ta nên sớm bảo Dịch Kiều buông tay." Chuyện tình cảm không thể gượng ép được, kéo dài càng lâu thì càng tổn thương càng sâu, đôi khi phải quyết định thật dứt khoát, cho dù đau, cũng chỉ là ngắn ngủi.

Tô Dịch Thừa im lặng một lúc, gật đầu, nói: "được."

Chỗ cũ mà Diệp Tử Ôn chỉ là một khu nghỉ dưỡng cao cấp – Trương gia hội sở, bên trong có quán cà phê và quán ba độc lập, là một nơi thanh tĩnh thường được những người không muốn bị người khác quấy rầy đến không gian riêng tìm đến, dĩ nhiên thềm cửa ở nơi này cũng cao, người bình thường căn bản vào không được, chỉ tính phí năm đã trên trăm vạn. Mà Diệp Tử Ôn là nhà thiết kế hối đó của Trương gia hội sở, cho nên là hội viên suốt đời ở đây, vì cân nhắc đến thân phận của Tô Dịch Thừa, đến những quán ăn đêm, quán ba bình thường sợ bị người ta dùng để viết bài, cho nên nơi đây trở thành nơi tụ tập thường xuyên nhất của bọn họ.

Khi Tô Dịch Thừa đến Diệp Tử Ôn đang ngồi một mình uống rượu ở quầy ba, mở một chai whisky, vậy mà đã uống hơn nửa.

Ngồi xuống cạnh cậu ta, gọi cốc nước lọc, ngoài ra thêm một mỳ ý, tối nay anh không định uống rượu, để còn lái xe đón An Nhiên về nhà. Xoay người nhìn người bên cạnh, Tô Dịch Thừa lạnh lùng nói: "cậu gọi mình tới không phải là muốn mình phụ trách lái xe đưa cậu về đấy chứ."

Diệp Tử Ôn lại ngửa đầu nhấp một hớp, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Tô Dịch Thừa, hỏi: "tiểu Kiều có bạn trai rồi?" Hai ngày trước anh bắt gặp cô khoác tay một người đàn ông đi dạo phố rất thân mật, hai người còn vừa cười vừa nói, hơn nữa hơn một tuần

qua, con bé kia thế mà không gọi cho anh cuộc nào, đây là chuyện chưa từng có, hại anh mấy hôm nay cứ có cảm giác có gì đó không bình thường, cả người không dễ chịu!

Tô Dịch Thừa khẽ nhíu mày, hình như chưa cần anh mở miệng dò hỏi, người nào đó chưa đánh đã khai rồi.

Cũng không lập tức trả lời câu hỏi của cậu ta, xoay người nhận lấy nước mà nhân viên phục vụ đưa tới, Tô Dịch Thừa lễ phép nói cảm ơn, "cám ơn."

Hiển nhiên có người sốt ruột, bất mãn nói: "này, mình đang hỏi cậu đấy."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới quay đầu nhìn, bình tĩnh lắc đầu, nói: "mình không rõ lắm."

Diệp Tử Ôn cau mày, "cậu làm anh trai người ta thế nào vậy, chẳng quan tâm đến cô ấy tí nào!"

Tô Dịch Thừa bụng cốc lên uống một hớp, bình thản nói: "cô ấy đã không còn là trẻ con rồi, phải là đứa trẻ rồi, không phải chuyện gì cũng cần mình giám sát."

"Cô ấy là em gái cậu a!" Đối với sự hờ hững của anh, Diệp Tử Ôn kích động bất mãn.

Lại quay đầu, Tô Dịch Thừa cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm cậu ta.

Diệp Tử Ôn bị anh nhìn mà toàn thân không được tự nhiên: "cậu nhìn cái gì?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ nói: "mình cho là cậu đã sớm biết Dịch Kiều là em gái mình từ hai mấy năm trước rồi."

Diệp Tử Ôn sững lại, một câu nói cũng không nói ra được.

Tô Dịch Thừa mở miệng, nghiêm túc nói: "Diệp Tử Ôn, nếu cậu không cho được tình cảm mà Dịch Kiều muốn, thế thì cậu đừng có tùy tiện cho nó hi vọng, dần dà, không được cậu đáp lại, một ngày nào đó nó sẽ buông tay." Đây là cảnh cáo của một người anh trai thương yêu em gái mình dành cho cậu ta!

Diệp Tử Ôn sững sờ nhìn anh, anh chưa từng nghĩ tới có một ngày Dịch kiều sẽ bỏ cuộc, từ nhỏ cô như cái đuôi bám theo anh,

anh thật sự chưa từng nghĩ nếu sau này cô không đi theo sau anh nữa thì anh sẽ thế nào, chưa từng nghĩ đến!

Tô Dịch Thừa xoay người, không nhìn cậu ta nữa, uống nước chờ mì ý được đưa lên.

"Tử Ôn?" Phía sau truyền đến một giọng nói đàn ông trầm thấp, Diệp Tử Ôn im lặng như là còn chìm trong cảm xúc của mình, chưa kịp phản ứng lại, Tô Dịch Thừa bên cạnh anh xoay người sang, đến khi thấy rõ người đàn ông cách bọn họ mấy bước kia, có chút bất ngờ.

Chương 121: Người yêu cũ tìm đến cửa.

Chu Hàn nhìn thấy Tô Dịch Thừa, cũng bất ngờ như thế. Hôm nay cùng khách hàng tới đây nói chuyện hợp tác, giờ vừa mới tiễn khách hàng về, nghĩ thời gian còn sớm nên sang bên quán bar này uống một chén rồi về. Nhìn sườn mặt rất giống Diệp Tử Ôn, liền mở miệng thử gọi, lại không ngờ Tô Dịch Thừa cũng ở đây.

Diệp Tử Ôn bên cạnh như là nghe thấy có người gọi anh ta, giờ mới chập chạp phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Tô Dịch Thừa, xoay người nhìn thấy Chu Hàn đứng cách mấy bước."Chu Hàn, tới uống rượu sao, tới đây cùng nhau đi." Nói xong lại đột nhiên ý thức được mình quá mau miệng, vô thức quay đầu nhìn phản ứng của Tô Dịch Thừa.

Chu Hàn biết Tô Dịch Thừa không muốn gặp lại anh, thật ra thì đổi là ai cũng sẽ không muốn gặp lại người đã từng phản bội mình, vừa định mở miệng: "mình —"

"Cùng nhau đi." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng, giọng nói không nhanh không chậm, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra chút tâm tình nào, nói xong liền quay đầu đi.

Chu Hàn không kịp phản ứng, sững sờ đứng đó nhìn anh.

Diệp Tử Ôn cũng sững sốt, nhưng mà tức khắc phản ứng lại, cười nói với Chu Hàn: "Chu Hàn, tới đây chúng ta uống một chén." Nói xong liền đứng dậy đi kéo anh ta đến.

Yêu cầu nhân viên phục vụ lấy thêm một cái chén nữa, rồi rót rượu cho anh ta, vừa hỏi: "đạo này tiểu Bân như thế nào a, đã một thời gian không gặp thằng bé kia rồi."

"Rất tốt." Chu Hàn nhận lấy rượu, cụm ly với cậu ta.

"Cậu ——" Diệp Tử Ôn còn muốn nói điều gì, đột nhiên điện thoại đặt trong túi áo vang lên, lấy ra vừa nhìn, hơi bất ngờ, thế mà lại là điện thoại từ Tô Dịch Kiều, mừng rỡ, vội vàng nhẫn nghe, "a lô, tiểu Kiều?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa bên cạnh khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn anh ta.

Cũng không biết người đâu dây bên kia nói những gì, thấy Diệp Tử Ôn nhíu mày, lạnh giọng nói: "cô ấy ở đâu? Được, tôi lập tức đến đó." Nói xong liền cúp điện thoại, nói với Tô Dịch Thừa và Chu Hàn: "tạm thời có việc, đi trước."

"Có phải Dịch Kiều xảy ra chuyện gì không?" Tô Dịch Thừa nhíu mày lại hỏi, dù sao cũng là em gái của mình, trong lòng lo lắng.

"Tiểu Kiều uống say trong quán bar." Nói xong, cầm lấy áo khoác âu phục bên cạnh.

"Mình đi cùng cậu." Tô Dịch Thừa nói.

"Không cần, mình đi là được rồi." Diệp Tử Ôn từ chối, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, để lại Tô Dịch Thừa và Chu Hàn ngồi trước quầy bar.

Không khí có chút lúng túng, Chu Hàn mở miệng trước, hỏi: "không cùng đi xem sao?"

Tô Dịch Thừa quay lại, cười nhạt lắc đầu, "tôi tin Tử Ôn."

"Xin chào, đây là mì ý của ngài." Lúc này nhân viên phục vụ đưa mì ý lên.

"Cám ơn." Tô Dịch Thừa nhận lấy đôi đũa bắt đầu hưởng thụ bữa tối của mình.

Như là muốn tìm đề tài, Chu Hàn lên tiếng nói: "còn chưa ăn

sao."

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Sau đó là im lặng vô tận, Tô Dịch Thừa chuyên tâm ăn bữa tối, mà Chu Hàn thì tập trung uống rượu của anh ta, hai người sánh vai ngồi, nhưng không hề có chuyện nói.

Chu Hàn uống rượu, nở nụ cười tự giễu.

Đến khi ăn xong bát mì, Tô Dịch Thừa bảo nhân viên thu dọn bát đũa, lại quay đầu nhìn anh ta, nhàn nhạt mở miệng, nói: "hạng mục kiến thiết khu vực cũ, tôi thấy các cậu cũng tham gia đấu thầu."

"Tham gia bữa." Thật ra thì anh ta không dám ôm nhiều hi vọng lắm với cái này, dù sao công ty mới về nước chưa đến nửa năm, dù tự nhận là giá thầu và bản thiết kế được làm rất hoàn hảo, nhưng mà so với cái gọi là công ty có thực lực đứng đầu kia, hắn đối với cái này không dám ôm bao nhiêu hi vọng, dù sao so với công ty dẫn đầu kia, mình căn bản không có ưu thế nào.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa chỉ thản nhiên nói: "Bản thân đã không có lòng tin giành được hạng mục này, lúc đầu cần gì phải tham gia chứ."

"Về hạng mục chúng tôi tuyệt đối có lòng tin giành được, nhưng mà về trúng thầu, chúng tôi không ôm hi vọng." Chu Hàn sửa lại lời anh.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện nữa, bưng cốc nước đặt trên quầy ba lén uống.

Nhin anh, Chu Hàn nhàn nhạt mở miệng: "Vợ cậu ổn cả chứ, chuyện lần trước, thật xin lỗi."

Tô Dịch Thừa tự nhiên biết anh ta nói đến chuyện An Nhiên ngã lần trước, gật đầu, "rất khỏe."

Chu Hàn gật đầu, không nói chuyện. Cầm chén rượu, nhìn chất lỏng màu vàng kia, khẽ lắc cái chén, sau đó ngửa đầu một hơi uống hết sạch rượu trong chén. Anh ta biết bọn họ không thể tiếp tục ngồi một chỗ uống rượu nói chuyện như trước đây, cho dù anh ta có băng lòng thì bản thân mình cũng cảm thấy không được tự

nhiên. Đứng dậy vừa định đi thì lúc này Tô Dịch Thừa ở bên cạnh lại mở miệng.

"Trước kia lựa chọn vứt bỏ nhiều thứ như vậy cũng muốn ở cùng cô ta, còn bỏ đi rồi, vì sao lại chia tay?" Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm anh ta, không muốn nói, nhưng vẫn hỏi ra miệng.

Chu Hàn ngừng lại, nhìn chăm chăm anh, tay ở hai bên sườn nắm thật chặt. Đau đớn nhắm mắt lại, một lúc lâu mới mở ra, gượng cười nói: "Cô ta đã phản bội cậu, tất nhiên cũng sẽ phản bội tôi." Nói xong cũng không nói thêm gì nữa, liền tính tiền rời đi.

Tô Dịch Thừa nhìn bóng lưng của anh ta, mãi đến khi thân ảnh anh ta biến mất ở cửa quán ba, mới phục hồi tinh thần lại.

Kết quả đấu thầu mang mục đầu tiên của ban khoa học kỹ thuật thành phố được công bố, 'Chân Thành kiến trúc' không trúng thầu, mà hạng mục kiến thiết khu vực cũ sau cùng do 'Hàn Hải bất động sản' trúng thầu, kết quả này khiến không ít người bất ngờ, nhưng đồng thời khiến cho công ty không có danh tiếng gì giữa những công ty nhỏ nhanh chóng được người ta biết đến. Mà An Nhiên cũng cảm thấy bất ngờ với kết quả này, không rõ vì sao họ lại bỏ qua những công ty rất có thực lực kia, mà lại chọn công ty nhỏ như vậy.

Nhưng mà có thắc mắc khó hiểu đi nữa, An Nhiên cũng không hỏi Tô Dịch Thừa một chữ, cô luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của bản thân, cái gì không nên hỏi cô sẽ không hỏi.

Hôm nay An Nhiên đang ngồi ở bàn ăn nghiêm túc nghiên cứu sách dạy nấu ăn, chuẩn bị làm một bữa tối thịnh soạn, thì Lâm Lệ gọi điện thoại tới.

Vừa nhận, nghe thấy từ bên kia điện thoại truyền đến thanh âm kích động của Lâm Lệ: "An tử, ta tìm được việc rồi!" Mấy ngày qua Lâm Lệ vẫn liên tục tìm việc làm, thật ra thì trước kia khi cô ở cùng Trình Tường, chỉ làm việc mang tính chơi đùa, dù sao Trình Tường sẽ không bỏ đói cô, cho nên thái độ làm việc của cô khi đó không tính là nghiêm túc. Nhưng mà lần này thì không thể, cô phải nỗ lực tìm việc, vì mình cũng vì cha Lâm và mẹ Lâm.

Mặc dù cha Lâm phẫu thuật thành công, nhưng trong khoảng thời gian ngắn trước mắt còn cần một lượng thuốc lớn, chi tính chi phí số thuốc này đã không ít tiền, mà Lâm gia vốn là một gia đình bậc trung, lần này cha Lâm nằm viện đã tiêu gần hết số tiền tích góp trong nhà, mà Lâm Lệ là con gái duy nhất trong nhà, tất nhiên là phải gánh vác tất cả trách nhiệm.

An Nhiên từng nói với Lâm Lệ mình đi làm lâu như thế, trong tay tất nhiên có tiền tích để dành, dù không nhiều lắm, nhưng có thể giải quyết hoàn cảnh khó khăn của Lâm Lệ trước mắt, nếu Lâm Lệ bằng lòng, cô có thể cho cô ấy mượn số tiền kia, nhưng mà Lâm Lệ từ chối. Từ sau khi chia tay với Trình Tường, Lâm Lệ đã thay đổi rất nhiều, trở nên độc lập lại kiên cường, nhưng mà cô ấy khăng khăng thế này khiến An Nhiên vô cùng đau lòng cho cô ấy.

"Thật a, làm cái gì? Công ty gì?" An Nhiên bỏ sách dạy nấu ăn trong tay xuống, vì cô ấy tìm được việc mà vui vẻ.

"Là một công ty bất động sản, vẫn là làm thị trường nhà cửa, ngày mai sẽ bắt đầu đi làm." Lâm Lệ nói: "trước kia không phải là ta chưa từng làm, thế này coi như là có chút kinh nghiệm, mặc dù còn chưa bán được căn nhà nào." Lâm Lệ khẽ cười, giọng nói dí dỏm.

"Không sao, cho dù chưa từng làm, học lại từ đầu." An Nhiên an ủi cô ấy, học ngữ điệu của cô ấy, nói: "lão phật gia của chúng ta thông minh như vậy, bán nhà có gì khó, đến lúc đó mua căn nhà cũng không thành vấn đề."

Lâm Lệ cười to thành tiếng, nói: "ha ha, tiểu An tử lão phật gia ta thích nghe câu này, mau tiếp tục nịnh nọt mấy câu để làm ai gia vui vẻ, nếu nói hay, ai gia sẽ trọng thưởng."

"Lão phật gia ngài trời sinh đẹp người, cực kì thông minh, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, xe gặp xe cũng chở!" An Nhiên cảm thấy có chút trái lương tâm ca ngợi

"Ừ, không tệ, tiếp tục tiếp tục, ai gia thích nghe." Lâm Lệ rất thoái mái, như là hoàn toàn đặt mình trong đó.

"Ngài đẹp như thiên tiên phong tư trác tuyệt, diễm quan quần phuơng, dáng vẻ vạn doan, xinh đẹp tuyệt luân, phong hoa tuyệt

đại." An Nhiên dùng tất cả các câu thành ngữ có thể nghĩ ra.

Lâm Lệ vừa lòng gật đầu, nói: "Ừ, rất tốt rất tốt, còn gì nữa không?"

An Nhiên hộc máu, tức giận nói: "mì biến đi, thật đúng là cho mì chút thể diện là mì được đà lẩn tới, mì không xấu hổ, ta lại xấu hổ thay mì, lại còn tiếp tục!"

"Tiểu An tử, mì đây là làm phản, mì có tin bây giờ ai gia sai người kéo mì ra ngoài không!" Lâm Lệ hoàn toàn nhập vai: "người đâu, lôi tên nô tài to gan này ra ngoài đánh ba mươi trượng, xem lần sau cô ta còn dám nói năng vô lễ nữa không."

"Ha ha." An Nhiên cầm điện thoại cười, hình như Lâm Lệ trước kia đã quay về, vui vẻ như thế, thật giống như ban đầu chính là cái kia Lâm Lệ trở lại, đùa bỡn như thế, vui vẻ như vậy.

Lâm Lệ cũng cười, hai người dường như thực sự trở về cảm giác trước kia, không có buồn phiền.

"Ting tong ting tong —"

Trong lúc An Nhiên đang ôm điện thoại di động cười với Lâm Lệ thì chuông cửa vang lên.

An Nhiên quay đầu liếc nhìn cửa, nhớ tới tối hôm qua Tân Vân bảo hôm nay mang cháo gà cho cô tắm bổ thân thể, vội vàng hướng về phía điện thoại di động nói: "Lâm Lệ, không nói với mì nữa, có lẽ là mẹ chồng ta đã tới."

"Ừ, được, đúng rồi, hôm nào ra ngoài ăn cơm đi, ta mời." Trước khi cúp điện thoại, Lâm Lệ không quên nói.

"Ừ, cứ thế đã." An Nhiên cười cúp điện thoại.

"Ting tong ting tong —" Thấy không ai ra mở cửa, người ngoài cửa lại nhấn chuông tiếp lần nữa.

"Tới tới." An Nhiên đứng dậy khỏi cái ghế cao, vừa lên tiếng trả lời vừa bước nhanh ra cửa. Không nhìn mắt mèo, cứ nghĩ là Tân Vân đến đây, không nghĩ nhiều, liền mở cửa, mà trong giây phút nhìn thấy người đứng ngoài cửa bỗng chốc sững sờ.

Lăng Nhiễm đứng ngoài cửa, Ngoài cửa Lăng Nhiễm một thân vảy dài hình sóng thắt đai, mái tóc xoăn buông xuống vai, mặt đeo

kính râm đủ che khuất nửa mặt, tay cầm túi vải, mỉm cười nhìn chằm chằm An Nhiên.

An Nhiên không ngờ người đến không phải là Tân Vân mà là Lăng Nhiễm, giật mình sững sốt một lúc lâu, mới từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn cô ta nhàn nhạt mở miệng, "sao lại là cô?"

Tháo cái kính râm trên mặt xuống, Lăng Nhiễm cười, nói: "không mời tôi vào ngồi một chút sao?"

An Nhiên không tránh ra, nhìn cô ta nói: "tôi không cảm thấy có chuyện gì hay để nói cùng Lăng tiểu thư." Nói xong liền muốn đóng cửa đi vào, cô không biết Lăng Nhiễm lại muốn làm gì, nhưng mà cô vô thức thấy chán ghét người phụ nữ này, nhất là sau khi biết rõ lần trước người cố tình xui khiến tiểu Bân đến đẩy ngã cô là cô ta, đối với hành động như thế của cô ta, cảm thấy quả thực là một người mẹ, sao lại có thể đối đãi với con mình như thế!

Đưa tay ngăn cản An Nhiên đóng cửa lại, Lăng Nhiễm cười như không cười nói: "chẳng lẽ đây là đạo tiếp khách của nhà Tô phó thị trưởng sao?"

"Đạo tiếp khách." An Nhiên cười khẽ, nhìn cô ta, nói trăng ra: "tôi không hề cho là Lăng tiểu thư là khách."

Lăng Nhiễm nhìn chằm chằm cô, nụ cười có chút lạnh lùng, nhìn cô sắc mặt rét lạnh.

Không đếm xỉa đến mắt lạnh và nụ cười lạnh lùng của cô ta, nhìn tay cô ta, An Nhiên không vui cau mày lại, nghiêm túc nói: "nếu Lăng tiểu thư cố tình không buông tay, tôi không ngăn ngại gọi an ninh tới mời cô rời đi."

"Ha ha." Lăng Nhiễm rút tay lại, cười khẽ nhìn cô nói: "Tô phu nhân cần gì phải nghiêm túc như thế chứ, tôi một người phụ nữ yếu đuối có thể làm gì cô chứ, và lại, tôi nghe nói hiện tại Tô phu nhân đang mang thai, nhất thiết đừng có nổi giận, tránh làm tổn thương đứa bé, thế không tốt lắm."

"Cám ơn nhắc nhở." An Nhiên nhàn nhạt trả lời, trên mặt lạnh lùng không có biểu cảm, chuẩn bị đóng cửa lại một lần nữa.

"Cô không muốn biết vì sao hôm nay tôi đến sao." Trong giây

phút cô đóng cửa lại, Lăng Nhiễm mở miệng nói: "nếu tôi nói hôm nay tôi đến là vì tương lai của a Thừa, cô còn có thể chặn tôi ngoài cửa sao?"

Cô ta dứt lời đồng thời cửa được đóng lại, Lăng Nhiễm cũng không tức giận, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, tay vỗ vỗ cái kính râm trong tay, như là chắc chắn lát nữa An Nhiên nhất định phải mở cửa ra.

Quả nhiên, An Nhiên thật không để cô ta chờ lâu, cửa đóng không đến một phút đồng hồ lại được mở ra, An Nhiên nhìn chằm chằm cô ta, đối diện với ánh mắt cô ta, một lúc lâu mới hỏi: "ý cô vừa nói là gì."

Lăng Nhiễm cười cười, nhìn cô nói: "tôi không thích bị người ta chặn ở cửa nói chuyện, cảm giác thật không thoải mái."

An Nhiên không nói chuyện, cuối cùng nghiêm người để cô đi vào. Mình cũng xoay người vào nhà, nhưng không đóng cửa lại.

Lăng Nhiễm nhìn quanh căn nhà, cuối cùng ngồi xuống ghế sofa, cười như không cười nói: "nhà làm rất đẹp nha, nhưng mà tôi nhớ a Thừa không thích phong cách thế này mới phải."

An Nhiên ngồi xuống đối diện cô ta, nhàn nhạt cười, "con người sẽ thay đổi, huống chi hai người đã nhiều năm không gặp như thế, hơn nữa, Dịch Thừa anh ấy thương tôi, dù thực sự không thích, anh ấy cũng sẽ chiều tôi."

Lăng Nhiễm cong cong môi, nhưng trên mặt không hề có ý cười, hờ lạnh nói: "hôm nay tôi đến cũng không phải là để thưởng thức nhà cô."

"Tôi để cô đi vào cũng không phải là để cô quan sát nhà tôi." An Nhiên nói: "cho nên xin Lăng tiểu thư nói rõ ràng, lời nói vừa rồi của cô là có ý gì."

Nghe vậy, Lăng Nhiễm đắc ý cong cong môi, nói: "nếu tôi nói tôi có thể giúp đỡ cho chặng đường làm quan sau này của Tô Dịch Thừa, cô tin chứ?"

An Nhiên nhìn chằm chằm cô ta: "tin, nhưng mà tôi không hề cảm thấy nếu không có sự giúp đỡ của cô, Dịch Thừa sẽ không đi

được, và lại, tôi nghĩ cô phải hiểu rõ, căn bản là Dịch Thừa khinh thường thủ đoạn như vậy, anh ấy có năng lực này, không cần dựa vào quan hệ của cô."

Khoảng thời gian chung sống này, cô không dám nói mình hiểu rõ Tô Dịch Thừa bao nhiêu, nhưng mà về phương diện đối nhân xử thế và xử lý công việc của Tô Dịch Thừa, cô tin tưởng tuyệt đối rằng Tô Dịch Thừa không phải là loại người thích bám vào quan hệ để lên chức, anh có sự kiên quyết của bản thân, hơn nữa bằng năng lực của anh, dù không có những nhân tố bên ngoài kia, anh cũng có thể tiến rất xa, ví dụ như bây giờ, anh còn trẻ như thế mà đã tới được vị trí hiện tại, đây chính là minh chứng tốt nhất cho năng lực của anh!

"Tôi biết a Thừa còn lâu hơn cô, tất nhiên cũng hiểu anh ấy hơn cô rất nhiều, những thứ này đều không cần cô nói cho tôi biết, anh ấy là người thế nào không ai biết rõ bằng tôi." Lăng Nhiễm không hài lòng nhìn cô một cái, lấy bao thuốc lá và cái bật lửa từ trong túi ra, rút ra một điếu thuốc bỏ vào trong miệng, sau đó "cách —" một tiếng bật cái bật lửa châm lên.

"Phiên cô dập đi." An Nhiên không vui cau mày lại, cô không muốn là người hút thuốc thụ động, nhất là bây giờ khi còn đang có thai.

Lăng Nhiễm nhìn cô, giả vờ xin lỗi nói: "a, thật xin lỗi, xem tôi này, đã quên ngồi trước mặt mình là một phụ nữ có thai." Nói thì nói như thế, nhưng mà cô ta dường như không hề có ý muốn dập điếu thuốc, buồn rầu cau mày lại, nói: "nhưng mà phải làm sao bây giờ, tôi thèm thuốc lá, không hút, trong lòng rất khó chịu, cho nên chỉ có thể để cô chịu uất ức một chút đi." Nói xong lại hung hăng hít một hơi, nhả khói ra còn cố ý phun về hướng An Nhiên.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ cau mày lẩy tay bịt mũi.

Gạt tàn thuốc xuống cái sàn nhà bóng loáng, Lăng Nhiễm tiếp tục mở miệng nói: "có lẽ vừa rồi tôi nói chưa rõ, tôi nói con đường làm quan là chỉ sau này a Thừa còn có thể tiếp tục đi trên con đường này nữa không, hoặc là vì vài nguyên nhân mà anh ấy bị cơ

quan liên ngành điều tra, lại tra ra vấn đề gì đó."

An Nhiên chợt quay đầu nhìn về phía cô ta, ánh mắt lớn hỏi: "cô có ý gì?" Chẳng lẽ cô ta muốn cố ý hãm hại Tô Dịch Thừa?

"Ha ha." Lăng Nhiễm cười, nói: "tôi nói đến thế chẳng lẽ cô nghe còn chưa hiểu? Vậy thì thật đúng là ngốc nghếch."

"Cô nghĩ là tôi sẽ tin cô sao? Đừng tưởng rằng cha cô là thị trưởng Giang Thành thì nhà cô liên muốn làm gì thì làm, Giang Thành cũng không phải là nhà cô xây dựng nên, huống chi Dịch Thừa không làm chuyện gì, anh ấy đang ngồi rất vững chắc, không sợ các người tra ra cái gì." An Nhiên nói như vậy, nhưng mà không hiểu sao, trong lòng có chút hoảng loạn, ngay cả chính cô đều không nói ra được đây là cảm giác gì, tại sao lại thế!

"Ha ha." Lăng Nhiễm cười lắc đầu, "Cố An Nhiên, tôi nói cô quá ngây thơ rồi, hay nên nói cô quá ngu xuẩn thì tốt hơn, cô cho là tranh đấu trên quan trường là gì? Ngày thơ nói bản thân mình không làm chuyện gì thì sẽ không làm sao, thật sự quá buồn cười rồi. Tôi nói cho cô biết, nếu có người thật sự muốn lật đổ cô, đến lúc đó chưa làm không phải là do cô nói là được." Nói xong, lại cầm điếu thuốc lá trong tay thả vào trong miệng, hung hăng hít vào, nhìn cô châm biếm, không ngừng lắc đầu nói: "cô căn bản là không đủ tư cách đứng bên cạnh a Thừa, ngay cả cách sinh tồn cơ bản nhất trong quan trường cô cũng không biết, ngay cả mỗi nguy hiểm tiềm tàng quanh bản thân mà cũng không phát hiện ra, cô như thế, sẽ gây ra phiền phức lớn cho a Thừa."

An Nhiên vô thức nắm chặt tay lại, chất vấn cô ta: "các người muốn làm gì, chuẩn bị hãm hại Dịch Thừa sao?" Cảm giác hoảng loạn và sợ hãi từ từ dâng lên trong lòng, cô không biết mình đang sợ gì, nhưng mà đúng là sợ, rất sợ rất sợ.

"Đừng nói khó nghe như vậy, hãm hại, cũng còn xem các cô cho cơ hội hay không." Cô ta vốn không muốn làm như vậy, nhưng mà là bọn họ không cho cô ta cơ hội, cô ta đã đánh cuộc, theo trận đánh cuộc này, thắng thì mình có được tất cả, thua cô ta vạn kiếp bất phục, cho nên trận này cô ta nhất định phải thắng!

An Nhiên lắc đầu, hai tay đặt ở hai bên nắm chặt: "sẽ không, Dịch Thừa sẽ không cho các người cơ hội này, tôi tin anh ấy, chưa từng làm, chúng tôi sẽ không sợ."

"Hừ." Lăng Nhiễm hừ lạnh, dụi tắt điếu thuốc lá trong tay vào đĩa hoa quả trên bàn trà, nói: "hôm nay tôi tới trừ nói cho cô những thứ này, còn hi vọng tiến hành một cuộc giao dịch với cô, nếu cô bỗng lòng phá cái thai trọng bụng cô, rồi ly hôn với a Thừa, tôi có thể giúp anh ấy, chẳng qua nếu cô không muốn, vậy đừng trách tôi không niệm tình cũ, tất cả đều do cô quyết định. Như thế nào, cuộc giao dịch này cô đồng ý hay không."

"Không thể nào!" An Nhiên từ chối, sao cô có thể đồng ý phá cái thai trong bụng mình, đó là bảo bối của cô, là đứa con của cô và Tô Dịch Thừa, cho dù là muôn mạng của cô, cô cũng không thể đồng ý nói không cần đứa bé này, nhìn cô ta, kích động nói: "tôi sẽ không tin chuyện vớ vẩn của cô, huống chi, tôi không cho Dịch Thừa là quả hồng mềm cho các người nắn bóp."

"Ha ha." Lăng Nhiễm cười, cũng không bất ngờ với phản ứng của cô, tay đùa nghịch lọn tóc xoăn, cầm lấy cái túi xách trên ghế sô pha, lăng lơ vặn người đứng lên, khéo miệng cong lên nhìn cô, nói: "bây giờ cô không đồng ý cũng không sao, tôi sẽ chờ, chờ đến lúc cô khóc lóc chạy đến trước mặt tôi cầu xin tôi đồng ý!"

An Nhiên cũng đứng dậy, bình tĩnh nhìn vào mắt cô ta, kiên quyết nói: "cô đừng có mơ, vĩnh viễn sẽ không có chuyện như vậy!"

"Ha ha, tôi đây mỏi mắt mong chờ." Lăng Nhiễm nhìn cô cười lạnh nói, lại sửa sang lại váy, "điều muốn nói cũng đã nói rồi, tiếp theo nên làm gì thì cô suy nghĩ thật kỹ đi, nếu cô thật sự yêu a Thừa, tôi nghĩ cô sẽ biết nên làm như thế nào." Nói xong lại cố ý vô tình nhìn An Nhiên một cái, rồi mới mỉm cười xoay người ra khỏi nhà.

Lăng Nhiễm vui vẻ cười khẽ đứng chờ thang máy, miệng còn khe khẽ ngân nga bài hát.

Thang máy lên tiếng mở ra, thấy Tân Vân xách theo bình giữ nhiệt đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy Lăng Nhiễm xuất hiện ở đây

rất là bất ngờ: "Lăng Nhiễm?"

"Mẹ Tô." Lăng Nhiễm khẽ cười chào hỏi: "đã lâu không gặp."

"Sao cô ở đây?" Tân Vân khó hiểu nhìn cô ta.

"Cháu tới tìm An Nhiên nói chút chuyện." Lăng Nhiễm cười cười, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, hơi áy náy nói: "ngại quá, cháu vội quá, đi trước." Vừa vào thang máy, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, quay đầu cười nói: "mẹ Tô, lúc nào rảnh rồi chúng ta cùng uống trà nhé."

Tân Vân cũng không rảnh đáp lại cô ta, xoay người đi đến nhà Tô Dịch Thừa, cửa không khóa, vừa tới cửa đã ngửi thấy mùi khói thuốc, mà An Nhiên còn ngồi trên ghế sô pha chờ người.

Chương 122: Còn yêu anh hơn so với em nghĩ.

Tân Vân vào cửa, nhìn An Nhiên thẫn thờ ngồi trên ghế sô pha, trong lòng ít nhiều đã hiểu, sợ là vừa rồi Lăng Nhiễm tới nói gì đó với cô rồi.

Đặt bình giữ nhiệt trong tay lên bàn trà, lại liếc thấy mẫu thuốc lá bị dụi tắt trong đĩa trái cây, nhíu mày, e cái này cũng là do đứa bé nhà họ Lăng vừa để lại a, lên tiếng gọi: "An Nhiên."

An Nhiên sững sốt một lúc lâu, rồi mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Tân Vân, cười khan, nói: "Mẹ, mẹ đến rồi."

Tân Vân cười cười với cô, đưa cái bình giữ nhiệt trên bàn trà cho cô, sau đó kéo cô đứng dậy: "đi, về phòng trước đi, ở đây nhiều khói, không tốt cho em bé."

Lúc này An Nhiên mới gật đầu, xách bình giữ nhiệt về phòng.

Đợi sau khi An Nhiên đi, Tân Vân lập tức mở hết cửa sổ trong phòng ra, dọn sạch sẽ tàn thuốc trên mặt đất cùng với mẫu thuốc lá trên bàn trà, rửa sạch cái đĩa trái cây nhiều lần, mặt khác quét dọn trong ngoài phòng khách một lần. Đợi làm xong những thứ

này, Tân Vân mới gõ cửa vào phòng ngủ tìm An Nhiên.

Gõ cửa, mở cửa đi vào, thấy An Nhiên đang ngồi ở trên giường, trong tay còn ôm cái bình giữ nhiệt kia, động tác giống y như đúc khi còn ngồi trong phòng khách.

Tân Vân lắc đầu, tiến lên cầm lấy cái bình giữ nhiệt trong lòng cô, khẽ cười nói: "mẹ đi cả chặng đường rất xa không phải đưa cho con ôm cho ấm."

Nói xong xách bình giữ nhiệt đi ra ngoài, một lát sau bưng bát canh gà còn bốc hơi nóng đi vào, bưng đến trước mặt An Nhiên, nói: "nhanh uống canh gà đi, đây là mẹ hầm cả ngày hôm qua đấy, con nghe lời ăn hết đi."

An Nhiên cười khẽ, hai tay nhận lấy, nói với Tân Vân: "cám ơn mẹ." Sau đó bưng lên uống.

Tân Vân ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn An Nhiên cười nhạt mở miệng: "có gì không vui, có muốn nói với mẹ không?"

Động tác uống canh dừng lại, An Nhiên không quay đầu lại nhìn Tân Vân, bởi vì không biết nói như thế nào.

Thấy cô không nói, Tân Vân cũng không ép, chỉ cười nói: "không sao, không muốn nói thì đừng nói, nhưng mà nếu thật có chuyện gì thì đừng giấu trong lòng, không muốn nói với mẹ thì phải nói cho chị em tốt của con, giấu sự khó chịu trong lòng không tốt cho chính con và đứa bé, biết không."

An Nhiên biết bà hiểu lầm rồi, nhưng mà không mở miệng giải thích, chỉ khẽ gật đầu, cúi đầu ăn canh.

Tân Vân nhìn An Nhiên, nhớ tới bộ dạng Lăng Nhiễm đi khỏi vừa rồi, trong lòng không khỏi mắng Tô Dịch Thừa, bà tưởng là anh đã làm rõ chuyện với Lăng Nhiễm, ai biết Lăng Nhiễm lại vẫn lẩn tới!

Tính tình An Nhiên quá dịu ngoan rồi, ngay cả nói chuyện cũng rất nhở nhẹ. Có thể nói là bà nhìn đứa bé nhà họ Lăng kia lớn lên, nhìn thì dịu dàng yếu ớt, nhưng nội tâm thì độc ác tàn nhẫn, có nhiều mưu tính quỷ quái, nếu không hồi đó xảy ra chuyện lớn như thế, đổi lại là người khác, đâu còn dám quay về. Có lẽ bà nên tìm lão Lăng nói chuyện một chút, hiện tại An Nhiên đang mang thai, là

thời kỳ đặc biệt, không thể để con bé kia hành hạ.

An Nhiên uống xong bát canh gà mà Tân Vân đã chuẩn bị, đứng dậy vừa định cầm cái bát đi ra ngoài, cái bát trong tay lại được Tân Vân tiếp nhận.

"Đưa cho mẹ." Tân Vân cười khẽ nhận lấy cái bát, đưa tay vén vén tóc An Nhiên, nói, "mệt không, mệt mỏi thì đi nằm ngủ một lát, phụ nữ có thai phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn."

Thật ra thì An Nhiên cũng không buồn ngủ, nhưng đúng là hơi mệt, gật đầu, "vâng."

Đợi An Nhiên nằm ngủ rồi Tân Vân mới xoay người ra cửa, nhìn đồng hồ cầm điện thoại di động gọi cho Tô Dịch Thừa, điện thoại vang lên một lúc lâu mới được nhận, còn không đợi Tô Dịch Thừa mở miệng, bên này Tân Vân liền mắng một trận: "Tô Dịch Thừa, con làm được chuyện gì hả, cả ngày chỉ biết bận rộn, ngay cả vợ con mình cũng không bảo vệ được, để người ta lấn tới, Lăng Nhiễm cô ta muốn làm gì? Phải chấm dứt thì nên chấm dứt, mẹ với cha con dạy con thế nào?"

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại nghe không hiểu ra sao, cẩn bản là không biết bà đang nói cái, hoàn toàn không có ý niệm gì!"mẹ, mẹ đang nói gì, Lăng Nhiễm làm sao?" Lần từng bước cái gì, phải chấm dứt không chấm dứt cái gì, sao anh nghe mà không hiểu một chữ!

"Con cùng Lăng Nhiễm là chuyện gì xảy ra?" Tân Vân chất vấn, giọng nói như là bảo vệ quyền lợi cho An Nhiên.

"Cái gì cùng Lăng Nhiễm chuyện gì xảy ra!" Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày.

"Hôm nay mẹ tới chỗ con đưa canh gà cho An Nhiên, vừa từ trong thang máy đi ra đã nhìn thấy cô ta đứng ở cửa thang máy, đến khi mẹ đến nhà các con, cửa không khóa, thấy An Nhiên ngồi người ngồi trên ghế sô pha, ngây ngốc, hỏi nó Lăng Nhiễm nói gì với nó, chỉ lắc đầu không trả lời." Tân Vân kể lại chi tiết.

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại nhíu mày, im lặng một lát, chỉ hỏi: "bây giờ An Nhiên đâu ạ?"

"Ngủ, nhưng mà râu rի không vui." Tân Vân lo lắng nói, "a Thừa, con phải làm rõ lập trường của mình, bây giờ con là người có vợ rồi, không lâu nữa sẽ làm cha, mẹ nhìn ra con rất thích An Nhiên, đừng để người khác hiểu lầm rằng mình còn có cơ hội." Tân Vân nói một chút liền ngừng lại, bà biết anh nghe hiểu hàm ý của bà.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa im lặng một lúc, rất lâu mới khẽ gật đầu, trả lời: "con biết rồi, mẹ giúp con chăm sóc An Nhiên đã, cô bé này dễ suy nghĩ lung tung, bên này con hết bận sẽ trở về."

"Ừ." Tân Vân gật đầu đồng ý, cho dù anh không nói, bà cũng muốn ở lại chờ anh về, con dâu bà đương nhiên bà phải thương rồi.

An Nhiên không biết mình ngủ bao lâu, thật ra thì lúc đầu không buồn ngủ, chỉ là cứ nằm, mí mắt ngày càng nặng trich, cũng không biết làm sao lại ngủ thiếp đi. Xoay người, nhìn cái đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, không ngờ đã gần sáu giờ, cô nhớ khi mình nằm xuống rõ ràng mới chưa đến ba giờ, không nghĩ tới ngủ một cái liền qua ba tiếng.

Lại nhắm mắt nằm ở trên giường một lúc lâu, đến lúc mình hoàn toàn tỉnh táo, An Nhiên mới vén chăn xuống giường. Vào phòng tắm rửa mặt qua loa, mở cửa đi ra ngoài, nghe thấy Tô Dịch Thừa đang nói gì đó cùng Tân Vân ở ngoài cửa, thấy cô đi ra ngoài, liền chấm dứt đề tài, không nói thêm nữa.

"An Nhiên, con tỉnh rồi." Tân Vân nhìn cô cười nói.

An Nhiên gãi gãi tóc, hơi ngượng ngùng nói, "hình như con ngủ quên."

Tô Dịch Thừa đứng dậy, bình tĩnh đi về phía cô, đưa tay vén sợi tóc trên trán cô, dịu dàng hỏi: "đói chưa?"

An Nhiên lắc đầu, "vẫn chưa đói." Thật ra thì ăn rồi ngủ, hoàn toàn không vận động, đâu có dễ đói như vậy.

Thấy bọn họ như thế, Tân Vân giơ tay lên nhìn đồng hồ, quả thật đã không còn sớm rồi, mặt khác, bà thấy hai vợ chồng bọn họ cũng cần tâm sự một chút, nên đứng dậy, nói: "được rồi, thời gian cũng không sớm, vừa rồi cha con còn gọi điện thoại tới gọi mẹ đi đâu đấy."

"Mẹ ở lại ăn cơm đi ạ." An Nhiên hơi ngượng ngùng nói, hiếm khi Tân Vân đến, lẽ ra mình nên cùng nói chuyện với bà, thế nhưng lại ngủ muộn như thế.

"Không cần, cô giúp việc trong đại viện nấu cơm mẹ rồi, về là có cái ăn." Tân Vân khẽ cười nói với bọn họ.

"Mẹ, con đưa mẹ về." Tô Dịch Thừa nói.

"Không cần, con có dư thời gian thì ở cùng An Nhiên đi, khi tới là lính cần vụ đưa tới, bây giờ hắn là đang buồn chán chờ dưới tầng đấy." Tân Vân nói, đưa tay kéo tay An Nhiên đặt vào lòng bàn tay mình, nói: "An Nhiên, nếu a Thừa dám bắt nạt con, con tìm mẹ cho con chỗ dựa, không thì tìm cha hoặc ông nội, để bọn họ dạy nó như huấn luyện binh lính nha."

An Nhiên cười khích, gật đầu, "cám ơn mẹ"

"Đồ ngốc." Tân Vân vỗ vỗ tay cô, một lúc lâu mới buông ra, nói: "được rồi, mẹ về đây, lát nữa các con đói thì hâm nóng thức ăn mà ăn."

"Vâng." An Nhiên gật đầu, cùng Tô Dịch Thừa đưa Tân Vân ra cửa, khi còn muốn đưa bà xuống lại bị Tân Vân khăng khăng từ chối, nháy mắt cho Tô Dịch Thừa, như là ám chỉ điều gì.

Tân Vân đi, trong nhà còn lại Tô Dịch Thừa và An Nhiên.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đưa tay nhéo nhéo mũi cô, hỏi, "mẹ nói rằng chiều nay Lăng Nhiễm đã tới?"

An Nhiên nhìn anh, nhớ tới những lời Lăng Nhiễm nói chiều nay.

Thấy cô không nói, Tô Dịch Thừa kéo cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, ôm cô để cô tựa vào ngực mình, dịu dàng nói: "anh không biết Lăng Nhiễm tới nói gì với em, nhưng mà An Nhiên, em tin anh chứ?"

An Nhiên gật đầu, cô tin anh, dù từ lúc bắt đầu hai người chưa hiểu nhau, cô cũng chưa từng hoài nghi anh.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, cúi đầu ngắm nghía bàn tay nhỏ bé của cô, cô có đôi tay rất đẹp, ngón tay thon dài, nhìn rất thích hợp đánh đàn dương cầm, người ta tuyệt đối không thể nhìn ra cô thế mà lại làm thiết kế, hơn nữa còn là thiết kế kiến trúc. Gãi gãi lòng

bàn tay của cô, nở nụ cười hỏi: “tin anh còn bị lời người khác lay động, hử?”

Lòng bàn tay bị gãi có chút ngứa ngáy, né tránh, nói thật nhỏ: “em đâu có.” Hiển nhiên có chút chột dạ, thanh âm nhẹ đến nỗi bản thân mình cũng không nghe thấy.

“Em ý, tâm tình đều viết ở trên mặt.” Tô Dịch Thừa ghé vào bên tai cô, khẽ cắn lỗ tai cô: “em như thế dọa mẹ rồi, còn gọi điện răn dạy anh một trận.”

“Hả!” An Nhiên bất ngờ, quay đầu nhìn anh: “em không hề biết!”

“Ừ, anh biết em không biết, vì em đang ngủ.” Tô Dịch Thừa gật đầu, trán chống lên trán cô: “nói cho anh biết, Lăng Nhiễm đã nói gì với em?”

An Nhiên nhìn gương mặt tuấn tú hầu như không có khoảng cách trước mắt, anh thật rất xuất sắc, cho nên cũng khó trách Lăng Nhiễm không từ thủ đoạn mà muốn đoạt lại anh như vậy, nhớ tới những lời cô ta nói lúc chiều, trong lòng không hiểu sao lại thấy rõ rệt, thật ra không phải là lo lắng không tin nhiệm anh, chỉ là quan tâm, cho nên sợ hãi.

Đưa tay chậm rãi đặt lên mặt anh, ngón tay miêu tả đường nét của anh, một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng, “gần đây công việc bế bộn sao? Có thuận lợi không.”

Tô Dịch Thừa để tùy cô vuốt, gật đầu, trả lời: “bận, nhưng mà không hề không thuận.”

An Nhiên cười, mở miệng nói: “chiều nay Lăng Nhiễm đến nói muốn giao dịch với em, chỉ cần em bằng lòng phá thai, cô ta sẽ bỏ qua cho anh.” Thật ra thì vốn không muốn giấu diếm, suy cho cùng chuyện này liên quan đến anh, bất kể Lăng Nhiễm nói thật hay giả, cô đều phải nói với anh để anh đề phòng.

Nghe vậy, sắc mặt Tô Dịch Thừa bỗng dựng trầm xuống, trong mắt lộ ra tia hung ác và tàn nhẫn, buông cô ra, lạnh giọng nói: “Cô ta dựa vào cái gì.” Hoàn toàn mất hết vẻ ôn nhuận nho nhã lúc trước, lúc này cả người dường như biến thành người khác. Anh như vậy, là An Nhiên chưa từng trông thấy.

Nhin châm châm anh, An Nhiên biết anh đang tức giận Lăng Nhiễm, nhưng mà cô không thích anh như thế, đưa tay đặt lên mặt anh, chạm vào gương mặt trở nên cứng ngắc kia, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa xoa, như là muốn anh trở về Tô Dịch Thừa lúc đầu.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới nhận ra mình mất bình tĩnh, hơi áy náy nhìn cô, kéo tay cô đặt trên miệng mình hôn lấy, cẩn thận từng li từng tí, như là đối xử với bảo bối quý báu, sau đó nhẹ nói nói: "thật xin lỗi, dọa em rồi?"

An Nhiên lắc đầu, "không, chỉ là không thích."

Một lần nữa ôm cô vào lòng, khẽ vỗ vỗ lưng cô, sau đó ôn nhu hỏi bên tai cô: "em ưng thuận cô ta rồi?"

An Nhiên lắc đầu trong ngực anh, bình tĩnh nói: "không, làm sao em có thể bỏ đứa bé, hơn nữa hôn nhân của chúng ta không phải là tiền đặt cược, cũng không phải là hàng hóa, làm sao em có thể dùng để giao dịch."

Tô Dịch Thừa không khỏi ôm cô chặt hơn, thậm chí bản thân mình cũng không phát hiện ra, lúc này khóc miệng đang lộ ra nụ cười đẹp mắt.

An Nhiên nói tiếp: "trừ phi chính miệng anh nói với em rằng anh không cần em, muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này, nếu không em sẽ không lấy hôn nhân của chúng ta trao đổi hay giao dịch gì đó với người khác."

"Anh sẽ không!" Tô Dịch Thừa chợt buông cô ra, nhìn chằm chằm cô, như là đang bảo đảm nói: "anh sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không!"

An Nhiên nhìn anh, nhìn vô cùng nghiêm túc, sau đó cười, nhẹ giọng đáp lại anh: "em cũng sẽ không."

Tô Dịch Thừa nhìn nụ cười duyên của cô, tâm trạng vừa động, cúi đầu cúi như vậy hôn xuống, rất dùng sức, không có một chút dịu dàng như dỗ vãng, cái lưỡi cạy hàm răng cô ra, không đợi cô kịp phản ứng, liền quấn lấy lưỡi cô cùng nhau nhảy múa.

Mặc dù An Nhiên phản ứng chậm nửa nhịp, mặc dù bị hành động hơi thô lỗ của anh tối nay khiến cho hơi đau, nhưng mà không

đẩy anh ra, không kháng nghị, ngược lại còn giơ tay ôm cổ anh, để hai người càng kề sát nhau hơn.

Tô Dịch Thừa như là được cổ vũ, nụ hôn càng nhiệt tình hơn, nhiệt tình như muôn nhẫn chìm hai người.

"U —" An Nhiên thốt ra tiếng, cô bị hôn đến không thở được, môi bị người nào đó hôn mà sưng lên, có chút đau rát.

Nhiệt tình như là bị đè nén rất lâu, một khi dâng lên dễ khiến người ta trở nên khó tự kiềm chế, rõ ràng là một người rất lý trí, tối nay Tô Dịch Thừa trở nên điên cuồng khó tả.

Hôn từng chút từng chút biến vị, rời bỏ đôi môi, chậm rãi đi xuống, tay vốn đang ôm chặt cô cũng bắt đầu trở nên không an phận, bàn tay chạy đi chạy lại trên người cô, mỗi lần chạm nhẹ cũng khiến cả hai người đồng thời run rẩy.

Cũng không biết là ai cởi quần áo ai trước, đến khi kịp phản ứng thì hai người đã gần như trần trụi, ngọn lửa dục vọng che phủ đôi mắt hai người, trong phòng khách yên tĩnh, trên ghế sofa chật hẹp, hô hấp hai người trở nên nặng nề.

Nụ hôn của anh ngày càng thấp xuống, đến chỗ nào đều để lại lửa nóng ở đó, thiêu đốt cô, An Nhiên khó chịu nức nở, nói không ra lời cảm giác lúc này của mình là gì, muốn đẩy anh ra, nhưng lại không chịu được kéo anh càng chặt hơn, đáy lòng trống rỗng, hư không.

"Nhiên Nhiên —" Giọng nói Tô Dịch Thừa khàn khàn thấp đến mức gần như không thể nghe thấy, cong người để trong lượng của mình không ép xuống cô, vùi đầu vào ngực cô, hô hấp nặng nề, thanh âm ám ách không thể ám ách hơn nữa từ ngực An Nhiên truyền đến: "anh muốn em! Anh muốn em —" lửa nóng dâng lên trong bụng chứng tỏ ý anh.

Trái tim An Nhiên run lên, lúc này lý trí thoảng cái quay lại, quay lại từng chút một đến khi đầy đủ, hai mắt vốn bị dục vọng phủ kín cũng dần dần trở nên trong veo, anh muốn cô, thật ra thì nói thẳng ra cô cũng muốn anh, cũng nhớ cảm giác được anh ôm chặt, nhớ sự rung động của cô và anh trong cơ thể cô. Nhưng mà —

"Dịch Thừa ——" tay chậm rãi di chuyển lên trên, nắm được đầu anh, ngón tay lồng vào tóc anh: "Dịch Thừa ——"

Nghe thấy Tô Dịch Thừa vùi trong ngực cô buồn bức hờ một tiếng, sau đó bỗng chốc dừng lại tất cả động tác, chỉ ôm cô, ôm cô thật chặt, như là như thế có thể làm giảm đau đớn trên người mình.

Cả căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hô hấp của bọn họ, không hề nhẹ nhàng, mà hơi pháp phồng bất định, cô thở hổn hển, ngực pháp phồng lên xuống, anh nặng nề, như là mỗi lần hô hấp là đang hết sức cố gắng kìm nép khát vọng và kích thích trong lòng!

An Nhiên đau lòng lấy tay nhẹ nhàng vỗ về đầu anh, như là đang an ủi, như là đang thương xót.

Một lúc lâu, hai người mới bình ổn lại từ trong kích tình, Tô Dịch Thừa buông cô ra đứng dậy, mặc lại quần áo bị cởi ra cho cô.

An Nhiên e thẹn đỏ mặt, cúi thấp đầu, kép hờ mắt, không nhìn anh. Đến khi mặc quần áo cho cô xong, lúc này Tô Dịch Thừa mới lại ôm cô vào lòng, tay vòng qua hông cô, bàn tay áp lên bụng cô, nhẹ giọng lẩm bẩm bên tai cô: "bảo bối, biết điều một chút, mau mau lớn lên."

An Nhiên bị hành động trẻ con này của anh chọc người, nhưng không phản bác lại anh, chỉ thả lỏng người nhẹ nhàng tựa vào ngực anh, hoàn toàn để tùy anh ôm mình. Sau đó mới nhàn nhạt mở miệng: "Lăng Nhiễm nói nếu em đồng ý buông tay, phá thai, ly hôn với anh, cô ta có thể giúp anh, nếu em không đồng ý, như vậy sẽ có người đến điều tra anh, dù anh có làm gì hay không, nếu đã điều tra bọn họ nhất định sẽ có đủ lý do lật đổ anh."

Tô Dịch Thừa cười lạnh, "Giang Thành cũng không phải là do nhà họ Lăng của cô ta xây lên." Thật ra thì trước kia Lăng Xuyên Giang cũng từng tìm anh nói chuyện, hình như có ý lôi kéo, anh không đồng ý, sau đó dường như có một số việc biến đổi rồi. È rằng anh lên đến vị trí này đã làm cản trở lợi ích của ai đó rồi, cũng không khó nhận ra, gần đây thái độ của Lăng Xuyên Giang đối với anh anh biết ông ta sẽ có hành động. Nhưng mà bọn họ có thủ đoạn, chẳng lẽ anh sẽ để tùy người khác xâu xé?

Lại cúi đầu, xoay người cô lại, nhìn chăm chăm cô, hỏi: "không tin anh sao?" Không tin anh có thể bảo vệ cô?

An Nhiên nhìn anh, lắc đầu nói: "không phải, không phải là không tin tưởng, chẳng qua là sợ."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, hình như không rõ ý cô.

An Nhiên giải thích: "em tin tưởng năng lực của anh, chỉ là trong lòng vẫn sợ hãi, em không hiểu hiểu quan trường, hoàn toàn không rõ chỗ lợi hại và hoạt động của quan trường, em có cảm giác vô lực bối rối, biết rõ có người muốn hại anh, nhưng chỉ có thể đứng một bên, không biết nên làm gì, thậm chí còn có thể trở thành trở ngại của anh."

Tô Dịch Thừa than nhẹ, đưa tay giữ khuôn mặt cô, chăm chú nhìn cô nói: "An Nhiên, cho dù bọn họ muốn hãm hại anh, mưu tính anh, nhưng mà tin anh tất cả sẽ không sao!"

An Nhiên gật đầu, nhưng vẻ mặt có chút bất lực nói: "em biết, em biết anh nhất định có thể xử lý tốt, nhưng mà, nhưng mà trong lòng vẫn không khống chế được lo lắng, không rõ nguyên do của nỗi sợ, em không biết tại sao lại thế." Chiều nay khi Lăng Nhiễm nói những điều kia, rõ ràng trong lòng biết anh cũng không phải là quả hồng mềm có thể để tùy người ta hãm hại, nhưng trong lòng vẫn không kìm được lo lắng, sợ hãi, nhưng mà thật bảo cô nói ra cảm giác này, cô không hề biết mình đang lo lắng cái gì, sợ cái gì.

"Đỗ ngốc." Tô Dịch Thừa cười khẽ, một lần nữa ôm cô vào trong ngực, nhẹ tay vỗ vỗ lưng cô, "đừng nghĩ nữa, chỉ cần bình tĩnh đứng cạnh anh, dù có chuyện gì xảy ra, hãy luôn kiên định đứng bên cạnh anh, đừng rời xa, biết không?"

"Vâng." Được anh ôm vào lòng, An Nhiên kiên định gật đầu, đưa tay ôm lại anh: "em sẽ không bỏ đứa con này, càng sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta."

Tô Dịch Thừa khẽ cười, ôm cô chặt hơn, chỉ cần như vậy là đủ rồi, chỉ cần anh đủ kiên định ở bên cạnh anh, thì anh có đủ lòng tin và động lực chém đứt trở ngại trước mặt họ, cho cô và đứa con hạnh phúc lớn nhất.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, một lúc lâu Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, tay vỗ về mặt cô, nhẹ nhàng hỏi: "cùng anh ăn một chút, làm cả ngày, thật đói bụng."

An Nhiên cười khẽ gật đầu, khi đứng dậy nhẹ nhàng tiến tới bên tai anh, ôm cổ anh, nhỏ giọng nói cho anh biết: "hình như em còn yêu anh hơn so với em nghĩ!" Vì yêu sâu sắc, nên mới tí cái đã để ý, cho nên mới không hiểu sao lại bối rối và sợ hãi.

Tô Dịch Thừa ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, người bên cạnh đã sớm buông anh ra, nhẹ nhàng bước vào bếp, ngoài đầu nhìn lại, cười nhạt nhìn anh: "anh đi rửa tay, em đi hâm lại thức ăn."

Tô Dịch Thừa cũng cười, gật đầu với cô, nở nụ cười thật to, hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Chương 123: Đã lâu không gấp

Đôi khi cuộc sống chính là một vở kịch, mà Giang Thành lại thật nhỏ.

An Nhiên không ngờ công ty mới của Lâm Lệ thế mà lại là công ty của Chu Hàn, Giang Thành thực sự không lớn!

"Mi không biết xấu hổ thế nào đâu, buổi trưa anh ta tới kiểm tra tình hình, không ai đi cùng, ta lại không biết thân phận của anh ta, còn tưởng anh ta là khách hàng tới mua nhà, còn lôi kéo bắt chuyện với anh ta về các loại nhà cửa a, ánh sáng, cảnh vật gì đó, suýt nữa còn kéo người ta lên xem phòng mẫu rồi, thảm nhất là ta còn lôi chuyện con anh ta đẩy mi ra dọa dẫm anh ta!" Ngồi trong một nhà hàng, Lâm Lệ kích động kể lại chuyện gấp phải hôm nay, cô thực sự không ngờ tới, mình và Chu Hàn lại có 'duyên' như vậy! (TT: Chu Hàn và Lâm Lệ bắt đầu thế đó ^_^)

"Vậy cuối cùng sao mi biết anh ta là ông chủ lớn của mi?" An Nhiên quan tâm đến điều này hơn bất kỳ điều nào khác.

Lâm Lệ chán chường thở dài, u oán nói: "cuối cùng quản lý của chúng ta tới, nhận ra anh ta, nịnh nọt lấy lòng một phen, ta mới biết được thì ra ông chủ cực phẩm hoàng kim trong miệng toàn thể phụ nữ công ty chúng ta."

"Ha ha." An Nhiên vui vẻ cười to, nhìn cô ấy tò mò hỏi: "vậy sau đó thì thế nào?"

Lâm Lệ tức giận liếc trăng cô một cái, nói: "sau đó, sau đó thì tiếp tục làm việc, chẳng lẽ lại hi vọng anh ta sẽ thưởng cho ta hả!"

"Ha ha." An Nhiên buồn cười nhìn cô ấy, hiện tại Lâm Lệ đã tốt hơn nhiều so với trước đây, dù còn chưa trở lại lúc đầu, nhưng ít nhất có thể cười, cô không gò ép, chỉ hi vọng thời gian có thể xoa dịu vết thương, để cô ấy quên đi ký ức đau buồn kia.

"Mi nói ta cũng thật đù xui xẻo, ta . . ." Lâm Lệ còn đang không ngừng oán phàn nàn sự bất mãn của mình, kể ra sự thay đổi của mình ở công ty mấy ngày nay.

An Nhiên chỉ cười gật đầu hoặc là ừ hả vài tiếng, hùa theo cô ấy, không nói nhiều lời.

Đợi cô ấy thao thao bất tuyệt nói xong có phần mệt mỏi, đến khi bắt đầu ăn miếng thật to, An Nhiên mới mở miệng hỏi: "gần đây cha Lâm khỏe chứ?"

"Ừ, bác sĩ nói tất cả đều bình thường." Lâm Lệ gật đầu nói, cho thêm một miếng cà vào miệng, ăn một nửa, đột nhiên như là nghĩ đến cái gì: "đúng rồi —" muốn nói gì, lúc này mới chú ý tới trong miệng mình có đồ ăn, thanh âm cắn bản là không rõ ràng. Vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn An Nhiên nói: "căn nhà kia của mi, mấy hôm nữa ta trả lại chìa khóa cho mi."

"Tại sao?" An Nhiên khó hiểu, đang ở bình thường, tại sao muốn trả chìa khóa cho cô.

"Mấy ngày nữa cha có thể xuất viện, cha và mẹ bàn bạc ra viện liền về quê, bọn họ quen cuộc sống ở đó, có hàng xóm, có bạn bè, bọn họ sẽ sống vui vẻ hơn nhiều." Lâm Lệ giải thích: "sau đó bác sĩ nói nửa năm sau đến kiểm tra lại, đến lúc đó lại mượn vài ngày, cũng thuận tiện."

"Vậy còn mi, cũng về sao?" An Nhiên nhìn cô ấy.

Lâm Lệ lắc đầu, khóc miệng yên lặng nở nụ cười nhạt, giả vờ nói: "ta tìm được việc rồi, sao còn về được! Tất nhiên nếu Chu Hàn không sa thải ta." Thật ra thì cũng không phải không muốn trở về, nhưng mà ngôi nhà đó quá nhỏ, làm việc gì cũng không phù hợp, lại vào thành phố làm cũng không thực tế, cho nên dù nơi này có nhiều hối ức không vui vẻ gì, nhưng vẫn lựa chọn ở lại đây bắt đầu lại lần nữa.

"Vậy mi cứ ở lại căn nhà đó đi, sao phải trả chìa khóa lại cho ta." An Nhiên không đồng ý cách làm của cô ấy: "Lâm Lệ, chúng ta là bạn bè, mi nhất định phải rành mạch như thế ư, huống chi căn nhà kia của chúng ta cũng chỉ để không, và lại khi cho mi ở chúng ta đã nói là thu tiền thuê nhà, ta cũng không có ý cho mi thuê không."

"An tử, ta không hề khách khí với mi, ta chỉ muốn dựa vào chính mình, ta không phải là trẻ con rồi, mi không thể bảo vệ ta như bảo vệ một đứa trẻ, thật đấy." Lâm Lệ nghiêm túc nói, nhìn cô, tự giễu cong cong khóc miệng: "ta không muốn làm một Lâm Lệ trước kia nữa, ta muốn một khởi đầu mới." Một Lâm Lệ hoàn toàn khác xưa.

An Nhiên chỉ nhìn cô ấy, không nói gì thêm nữa, mặc dù nhìn Lâm Lệ tùy tiện, nhưng mà cũng rất cỗ chấp, một khi sẽ quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi nữa, ví dụ như tình cảm với Trình Tường, dù trong lòng đau muốn chết, nhưng cô ấy vẫn bắt buộc bản thân tiếp tục tiến lên.

Đưa tay kéo tay cô, Lâm Lệ cố gắng khiến cho nụ cười của mình thật tươi tắn, bảo đảm nói: "ta rất ổn, thật!"

An Nhiên cười nhạt, gật đầu, "ta biết." Cô ấy rất cố gắng, cô biết cô ấy sẽ ngày càng tốt lên.

Lâm Lệ gật đầu, nói với cô: "ta đi vào phòng vệ sinh đã." Nói rồi liền đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

An Nhiên ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, từng ngọn đèn hai bên đường sáng lên, giờ cao điểm đã qua, xe đi trên đường không chen chúc nhau nữa.

Vào lúc này Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới, nở nụ cười nhàn

nhiệt, cầm lấy điện thoại di động nghe: "a lô, về nhà rồi?"

"Ừ, không thấy em, ở nhà gọi lúc lâu cũng không thấy em đáp, rồi mới nhớ ra em nói tối nay ra ngoài ăn cơm với Lâm Lệ." Ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa nói xong có chút u oán, có chút ủy khuất, có chút đáng thương.

"Tô đại lãnh đạo, anh đây là đang ghen sao?" Ghen tức nhiều thế, xa thế cô còn ngửi thấy vị chua kia.

"Ừ, phải" Tô Dịch Thừa thoải mái thừa nhận, hoàn toàn không hề ngượng ngùng.

An Nhiên cười, quan tâm hỏi: "Ăn rồi sao?"

"Chưa, em không ở nhà." Tô Dịch Thừa nói ở bên kia điện thoại, giọng nói càng u oán hơn.

An Nhiên bị giọng nói của anh chọc cười, cười hỏi, "Tô đại lãnh đạo, từ khi nào anh trở nên dính người như vậy." Như là trẻ con.

"Phải không?" Người nào đó còn chưa tự cảm thấy, hỏi: "ăn cơm xong chưa, lúc nào về, có muốn anh đến đón không."

An Nhiên nhìn cơm canh thừa trên bàn một chút, lại nhìn một ít cơm trong bát còn chưa ăn xong, nói: "vâng, gần ăn cơm xong rồi, nhưng mà Lâm Lệ mới đi làm, muốn mua mấy bộ đồ công sở, cho nên chúng em định đi siêu thị."

"À —" Giọng nói u oán, còn kéo âm kia rất dài, mùi vị u oán rất rõ ràng, nhưng mà không ép cô, chỉ nói: "vậy lát nữa xong thì gọi điện cho anh, anh đến đón em."

An Nhiên cười khẽ gật đầu, "biết rồi." Bởi vì biết cự tuyệt căn bản là dư thừa, cách thức chiêu chuộng của người đàn ông này rất trực tiếp cũng rất kiên quyết, nhưng mà thật ra cô cũng rất hưởng thụ cảm giác được anh chiêu chuộng như vậy.

Hai người lại nói mấy câu, rồi mới cúp điện thoại. Vừa mới thu lại điện thoại đã nhìn thấy Lâm Lệ vội vàng đi về đây, sắc mặt luống cuống.

"Chúng ta đi thôi." Vừa nói vừa cầm lấy cái túi xách ở chỗ ngồi chuẩn bị đi khỏi.

An Nhiên khó hiểu nhìn cô ấy, hỏi: "sao thế?" Sao mà đi vệ sinh

về thì liền thay đổi.

"Không có gì." Lâm Lệ quay đầu nhìn đàng sau một chút, ánh mắt trốn tránh, chỉ nói: "không phải chúng ta còn muốn đi mua quần áo sao, đi thôi, nếu không thì tối rồi."

Thấy cô ấy như thế, An Nhiên biết đích thị là đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi nhiều nữa, liền cầm túi xách đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chỉ là hai người vừa mới đứng dậy định đi, quay đầu lại đã nhìn thấy Trình Tường vội vã chạy đến đây, chấn trước mặt Lâm Lệ, nhìn cô hô hấp dồn dập do sau khi chạy nhanh, bộ ngực phồng phồng kịch liệt.

Giờ An Nhiên mới hiểu được sao vừa rồi Lâm Lệ lại khác thường, sợ là vừa rồi gặp phải ở phòng vệ sinh đi, đúng vậy a, Giang Thành nhỏ như vậy, hai người chỉ mới gặp một lần đều có thể gặp lại lần nữa, như thế gặp phải Trình Tường ở đây cũng không có gì là lạ.

Thật ra thì trở lại Giang Thành, hai người gặp mặt là chuyện sớm hay muộn, chỉ là không nghĩ lại nhanh như thế. An Nhiên quay đầu nhìn Lâm Lệ đứng một bên, thấy tay cô cầm chặt dây túi xách, dùng sức đến mức gân xanh trên tay đều nổi lên.

"Lâm Lệ. . . ." Trình Tường nhìn cô, nhìn chăm chăm, không nháy mắt, như là chỉ cần anh ta nháy mắt, Lâm Lệ sẽ biến mất trước mặt anh, sau đó lại không tìm được. Cảm giác như vậy đau quá, thật đau quá! Anh không biết mình còn có thể chịu được lần nữa hay không.

Lâm Lệ nhìn anh ta, tay càng dùng lực, mặt lạnh không có biểu cảm.

Trình Tường đuổi theo sau Mạc Phi tới đây, thấy An Nhiên, cũng hơi sững sờ.

Tất nhiên An Nhiên cũng nhìn thấy Mạc Phi, trên mặt ngoại trừ chút bất ngờ trong phút chốc, còn lại không có gì khác.

"Lâm Lệ. . . ." Trình Tường khẽ gọi tiến lên, đưa tay muốn đi kéo cô, lại bị Lâm Lệ quay đầu tránh ra.

Lạnh nhạt nhìn anh ta, Lâm Lệ lạnh lùng nói: "thật khéo, đã lâu

không gặp.” Câu nói không hề có tình cảm, lạnh lùng không hề có nhiệt độ.

Gương cười thu lại cánh tay cứng ngắc giữa không trung, giọng nói thấp đến không thể nghe thấy nói: “anh tìm em đã lâu.” Thật sự là buồn cười, hình như luôn đến khi mất đi rồi người ta mới biết quý trọng. Đến khi cô rời đi, anh mới biết mình đã yêu cô bao nhiêu. Anh đợi ở nhà cô hơn một tháng, nhưng không có tin tức gì, tìm An Nhiên, An Nhiên cũng không nói một chữ với anh, anh biết những điều này đều là do anh tự chuốc lấy, là anh làm tổn thương cô quá sâu, anh không oán hận, chỉ cần Lâm Lệ có thể quay lại, có thể tha thứ cho anh lần nữa, tất cả đều không quan trọng. (VL: vẫn còn mơ mộng!)

“Phải không.” Lâm Lệ chỉ lạnh lùng đáp lại, cũng không nhìn anh ta. Lực cầm túi xách tiết lộ tâm tình của cô lúc này, không hề bình tĩnh như bề ngoài.

Đúng lúc này, Mạc Phi tiến lên một bước, nói với An Nhiên: “An Nhiên, chúng ta đi ra ngoài trước đi, để bọn họ trò chuyện một chút.”

An Nhiên nhìn anh ta, lại quay đầu nhìn Lâm Lệ.

Lâm Lệ biết kiểu gì sớm hay muộn cũng phải đổi mặt, hôm nay đã gặp phải là không tránh khỏi rồi, chỉ xoay người khẽ gật đầu với An Nhiên.

Thấy thế, An Nhiên chỉ nói: “ta chờ mi ở bên ngoài.” Sau đó lại liếc nhìn Trình Tường, xoay người liền đi ra ngoài.

Mạc Phi đi theo sau cô ra ngoài, hai người đứng ở cửa nhà hàng, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước, chỉ lặng lẽ nhìn xe cộ qua lại trên đường.

Gió lạnh buốt tối thổi qua, khiến người ta không khỏi rùng mình, An Nhiên hơi lạnh, đưa tay xoa xoa cánh tay để trần của mình.

Thấy thế, Mạc Phi đứng bên cạnh cởi áo khoác tây của mình ra, muốn khoác lên cho cô, lại bị cô tránh chónh tránh ra. Nhàn nhạt mở miệng, “không cần, cảm ơn.”

Mạc Phi gượng cười, nhìn cô hỏi: “làm bạn bè, ngay cả khoác

thêm áo cho em cũng không thể sao?"

An Nhiên nhìn anh ta: "tôi không có thói quen mặc đồ của người khác ngoài chồng tôi."

Trong lòng như có tiếng thứ gì bị vỡ tan, vang lên bên tai anh ta, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, nói thật nhỏ: "anh hiểu rồi." Anh ta đã không có tư cách kia rồi.

An Nhiên quay đầu nhìn chăm chăm phía trước, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng, "tại sao làm như vậy?"

"Cái gì?" Mạc Phi khó hiểu.

Quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt anh ta: "tại sao muốn trộm bản thiết kế của tôi?"

Chương 124: Cầu xin

"Tại sao trộm bản thiết kế của tôi?" An Nhiên nhìn chăm chăm anh ta hỏi như thế.

Nếu như không gặp, về chuyện này, cô cũng không muốn nhắc lại, nhưng mà hôm nay gặp ở đây, cô lại muốn yêu cầu giải thích.

Mạc Phi nhìn cô, nhướng mày, về lời nói của cô, như là nghe không hiểu, nghi hoặc mở miệng: "Cái gì mà trộm bản thiết kế của em? Có ý gì?"

An Nhiên nhìn anh ta cười nhạt, lắc đầu, như là có chút cảm khái, thấp giọng khẽ than nói: "từ lúc nào anh thể mà trở nên phải chiếm dụng bản thiết kế của người khác."

Mạc Phi xoay bả vai cô lại, nhìn chăm chăm cô: "Anh không hiểu em có ý gì, anh trộm bản thiết kế của em lúc nào?" Muốn trộm anh ta cũng sẽ không trộm của cô a! Có hèn hạ nữa, có không từ thủ đoạn đi nữa, cho dù hiện tại bọn họ không ở cùng một chỗ rồi, anh ta cũng sẽ không làm chuyện hại cô!

An Nhiên nhìn anh, vẻ mặt lạnh nhạt: "nếu anh không nhớ, để

tôi nhắc nhở anh, anh mới nhớ ra, vậy thì tôi không ngại nhắc lại một chút, vừa rồi công ty các anh trúng thầu hạng mục 'trang viên thể thao Nhã Huy', mà bản thiết kế hạng mục này là từ tay anh, đúng không."

Mạc Phi nhìn cô, giống như là nghĩ tới điều gì, có chút không dám tin trừng to mắt: "em"

"Bản thiết kế hạng mục kia thật sự từ tay anh sao? Tất cả nội dung bên trên thật sự đến từ linh cảm của anh?" An Nhiên nhìn anh ta chất vấn, ánh mắt bức người.

Mạc Phi nhìn cô, vẻ mặt khiếp sợ, như là bất ngờ, rất bất ngờ, nhìn cô mãi một lúc mới khó tin mở miệng: "em, em nói cái, cái bản thiết kế kia là của em?" Không phải tiểu Tiệp nói là tác phẩm mới của công ty sao? Dùng tiền để mua! Sao bây giờ lại biến thành thiết kế của An Nhiên! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

"Bản thiết kế của anh giống bản thiết kế của tôi đến 80%, ngay cả số liệu cũng giống như đúc, mà một tuần trước khi đấu thầu, bản vẽ của tôi bị ăn cắp, anh nói có chuyện trùng hợp như thế sao?" An Nhiên cười nhạt hỏi anh ta.

"Nhưng mà rõ ràng tiểu Tiệp nói bản vẽ kia là ——"

An Nhiên nhìn anh ta lắc đầu, cảm thán: "Thời gian thực sự quá lợi hại, có thể thay đổi hoàn toàn con người như vậy." Người con trai từng nắm tay cô vừa đi quanh hồ vừa nói về ước mơ của bản thân trước kia, người cố chấp với thiết kế, có thể vì một bản thiết kế mà sửa lên sửa xuống mười mấy lần trước kia, qua sáu năm, đã sớm không còn nhiệt huyết với thiết kế như trước kia, thậm chí còn suy bại đến mức chiếm dụng bản thiết kế của người khác, thời gian thật sự đáng sợ.

Cười khổ buông cô ra, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, mong mỏi nhìn cô, hỏi: "nếu bản thiết kế này của em, vậy em không báo cảnh sát là vì nể tình cảm trước kia sao?" (VL: thêm một ng mơ mộng hão huyền nữa a!)

"Ha ha." An Nhiên cười lạnh, nhìn anh ta, "Chính Hoàng Đức Hưng trộm bản thiết kế, cũng chính Hoàng Đức Hứng đưa bản thiết

kẽ cho các người, báo cảnh sát, tôi không có chứng cứ, ai sẽ tin tôi?" Ai sẽ tin rằng một người phụ trách công ty lại có thể trộm bản thiết kế của công ty mình đưa cho người ngoài? Nếu không phải xảy ra với mình, chính cô cũng khó tin.

Mạc Phi giải thích: "Anh không biết, anh không hề biết, lúc Tiểu Tiệp đưa bản vẽ cho anh chỉ nói là của một người mới trong công ty làm, vì thiếu tiền nên sẵn lòng bán bản thiết kế này, anh hoàn toàn không ngờ rằng đó là của em!" Anh ta thật sự là không ngờ tới, lại càng không hiểu vì sao Đồng Tiểu Tiệp phải làm như vậy!

An Nhiên lắc đầu, "Có khác sao? Là của ai có khác sao?" Kết quả không phải đều là anh ta trộm bản thiết kế của người khác.

Mạc Phi cứng họng, nhìn cô không nói được một câu.

An Nhiên quay đầu, không nhìn anh ta nữa, có lẽ anh ta không thay đổi, chỉ là trước kia căn bản chưa hiểu rõ anh ta, nếu không cũng sẽ không đợi đến lúc anh ta xoay người đi rồi mới hiểu được thì ra tiền tài và lợi ích mà anh ta muốn cô không thể nào cho được.

Hai người cứ đứng như vậy, không ai nói gì. An Nhiên nhìn phía trước, vẻ mặt bình tĩnh mà lạnh nhạt, còn Mạc Phi đứng bên cạnh thì im lặng u ám.

Đột nhiên, cửa nhà hàng được đẩy ra, Lâm Lệ bước ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh, lại có phần cứng ngắc, mà Trình Tường thì không theo ra ngoài.

Thấy cô đi ra ngoài, An Nhiên bước lên đón, nhìn cái túi xách vẫn bị cô nắm chặt, hơi lo lắng nhìn cô, khẽ gọi: "Lâm Lệ."

Chỉ thản nhiên nhìn cô, giọng nói hơi căng thẳng nói: "chúng ta đi thôi."

An Nhiên không nói thêm gì, cùng Lâm Lệ rời đi.

Hai người đón một chiếc xe trên đường liền rời đi, trên xe nhiều lần tài xế hỏi đi đâu, An Nhiên cũng không biết trả lời thế nào, Lâm Lệ thì vừa lên xe liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không có ý muốn mở miệng, cuối cùng An Nhiên không thể nói ra địa chỉ, chỉ đành phải bảo tài xế lái lòng vòng quanh khu phố trung tâm, vì thế, tài xế xe taxi kia còn khó hiểu các cô một lúc lâu.

An Nhiên nhìn cô ấy, muốn hỏi mãi mà không mở miệng được, hai người cứ ngồi trong taxi đi lòng vòng quanh khu phố trung tâm gần nửa tiếng, lúc này điện thoại của Lâm Lệ vang lên, Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhìn số hiện trên màn hình, ổn định lại tâm tình, một lúc lâu mới nhận điện thoại.

Là mẹ Lâm gọi điện thoại tới, thấy Lâm Lệ muộn thế còn chưa về, có chút lo lắng, nên mới gọi điện thoại, "tiểu Lê a, con ở đâu, muộn như vậy còn chưa về."

Lâm Lệ nhàn nhạt mở miệng, cố gắng hết sức khiến cho giọng nói của mình nghe không có gì khác thường, cố gắng nở nụ cười, cười nhạt nói: "vừa rồi đi ăn cơm với An Nhiên, chuẩn bị trở về a." Trước khi cúp điện thoại, vẫn không quên quan tâm nói: "cha đã ngủ chưa?"

"Ừ, ngủ rồi, mẹ thấy con muộn thế này còn chưa về, nên lo lắng." Mẹ Lâm nói ở bên kia điện thoại.

"Vâng a, con về ngay." Lâm Lệ nói.

Cúp điện thoại, lúc này Lâm Lệ mới quay đầu nhìn An Nhiên, cười nhạt có chút áy náy nói: "sợ là tối nay không đi dạo được, hôm khác lại đi đi."

Bây giờ đâu còn quan tâm đi dạo hay không đi, An Nhiên nhìn cô ấy, vẫn có chút không yên lòng, nói: "Lâm Lệ, mi không sao chứ?"

Lâm Lệ cười, trên mặt đã sớm không còn căng thẳng và nghiêm túc vừa rồi, bình tĩnh đến không nhìn ra chút tâm tình, chỉ thản nhiên nói: "yên tâm đi, ta không sao."

Biết cô không muốn nói, An Nhiên cũng không hỏi nữa, chỉ gật đầu, "trước hết bảo tài xế đưa mi về đây, tránh để mẹ Lâm lo lắng."

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, gật đầu, báo địa chỉ cho tài xế.

Xe đến dưới tầng khu nhà, khi Lâm Lệ mở cửa xuống xe, cuối cùng An Nhiên vẫn có chút không yên lòng, kéo tay cô, nghiêm túc nói: "có vấn đề gì thì đừng giữ trong lòng, khó chịu thì gọi điện cho ta."

Lâm Lệ cười cười an ủi cô: "ta không sao rồi, nhưng là mi, về

một mình không sao chứ?"

An Nhiên biết cô ấy cậy mạnh, nhưng cũng không làm thế nào được, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

Lâm Lệ như là cũng không yên tâm, năm lần bảy lượt căn dặn tài xế phải đưa cô về đến nhà, ngoài ra còn đặc biệt nhấn mạnh lái xe rằng người ngồi trên xe anh ta là phụ nữ có thai, không nên đi nhanh, đi ổn định là quan trọng nhất.

Đến khi rời khỏi khu nhà, người tài xế nhìn An Nhiên qua kính chiếu hậu, cười nói: "bạn cô rất quan tâm cô." Vậy mà dặn đi dặn lại anh ta không dưới năm lần, như là rất sợ anh ta lái xe làm nguy hiểm đến tính mạng cô vậy.

An Nhiên gật đầu, kiên định nói, "ừ, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi."

Đến tầng dưới khu nhà của cô và Tô Dịch Thừa, An Nhiên thanh toán tiền xe xong cũng không lên tầng ngay, mà đứng ở đại sảnh dưới tầng, cầm điện thoại gọi cho người nào đó trên tầng, người trên tầng dường như đang canh điện thoại, điện thoại vừa kết nối ring một tiếng, lập tức được nhận, bên tai truyền đến giọng nói ôn nhuận dễ nghe: "ở đâu, bây giờ anh đến đón em?"

An Nhiên cười khẽ, cố ý nói: "rất xa, không thì em tự về."

Hầu như là không hề nghĩ ngợi, Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại khăng khăng nói: "anh đi đón em, nói cho anh biết địa chỉ." Giọng nói mạnh mẽ ẩn chứa thái độ không cho người ta khước từ.

An Nhiên cười, trong lòng ngọt ngọt ấm ấm, đôi mắt to xoay chuyển, cười nói: "em còn ở đường Quế Lâm, anh thật muốn đến sao?" Đường Quế Lâm cách đây gần nửa tiếng đi xe, thật coi như là khá xa.

"Địa chỉ cụ thể." Tô Dịch Thừa nói, vừa nói vừa lấy đồ gì đó, An Nhiên dường như còn nghe thấy tiếng anh cầm chìa khóa đóng cửa. "Nói cho anh biết địa chỉ cụ thể, bây giờ anh đến tìm em."

An Nhiên tùy tiện báo một địa chỉ, sau đó nghịch ngợm chạy tới trước cửa thang máy, cầm điện thoại trong tay, không cúp máy nhưng không nói lời nào nhìn chằm chằm vào con số màu đỏ đang

giảm xuống trên tường.

Sau đó đến khi thang máy xuống đến tầng dưới cùng, đợi thang máy xuống đến cuối cùng một tầng, sau đó cửa đinh một tiếng được mở ra, An Nhiên nhìn Tô Dịch Thừa còn đang cầm di động nói chuyện với cô, khoe miệng nở lên nụ cười đẹp mắt, ngọt ngào ấm áp vô cùng dễ nhìn.

An Nhiên giơ điện thoại trong tay lên rồi cúp máy, cười với anh: "anh là đến đón em về nhà sao?"

Tô Dịch Thừa ngẩn người, bật cười lắc đầu, bước ra khỏi thang máy, đứng ở trước mặt cô, không nhịn được đưa tay nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của cô, hơi trách cứ kèm theo chiều chuộng nói: "không phải đã bảo để anh đến đón sao, sao lại tự về, hử?"

An Nhiên cười khẽ đưa tay kéo tay anh, mồi ngón tay đan xen, giảo hoạt nói: "anh xem không phải là em bảo anh xuống đón đây sao."

Tô Dịch Thừa bị đánh bại, thì ra là còn có thể tính thế này, cầm tay cô, nhận lấy đồ trong tay cô, nói: "đi thôi, chúng ta về nhà." Nói xong, nắm tay đi vào thang máy.

Lúc này mới về nhà, còn đang đứng trước cửa nơi đổi giày, đã ngủi thấy.

An Nhiên quay đầu nhìn anh, không vui, nói: "anh còn chưa ăn cơm!"

Tô Dịch Thừa cười, cũng không hề phản bác, chỉ nói, "chuẩn bị ăn."

An Nhiên nhìn anh, đi thẳng đến bếp, thấy trên bàn ăn bày ngổn ngang tài liệu và giấy tờ, ngoài ra còn có một bát mì tôm vừa mới được đổ nước chuẩn bị ăn được.

An Nhiên chỉ vào bát mì tôm kia, nhìn anh bình tĩnh hỏi: "bữa tối mà anh nói là cái này?" Mì ăn liền, mệt anh nói ra.

Tô Dịch Thừa chột dạ sờ sờ lỗ mũi, ho nhẹ, đáp lại: "ừ."

"Tô Dịch Thừa! Anh là trẻ con ư, không biết chăm sóc mình sao?" An Nhiên nhìn chăm chăm anh, hai má tức giận, trong mắt Tô Dịch Thừa thật ra lại dễ thương không nói nên lời.

"Em không ở nhà, ăn gì cũng thế." Tô Dịch Thừa vẻ mặt thành thật nói, nhìn hai má phình lên kia, không nhịn được muốn tiến lên hôn lên đôi môi đỏ mọng đang lầm bầm kia, lại bị người nào đó tức giận dùng một tay gạt ra, có chút mất mặt sờ sờ mũi.

"Tốt nhất là ăn cái gì cũng giống nhau!" Nhìn anh, tức giận hừ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm: "đừng tưởng nói mấy lời ngon ngọt là có thể lừa gạt trót lọt, em mới không lọt vào bẫy này." Nói xong xoay người vòng qua quầy ba đi vào bếp, sau đó cầm mì ăn liền trên quầy ba ném vào thùng rác. Nhìn anh nói: "ngồi đi, em nấu bát mì cho anh."

"Được." Tô Dịch Thừa tươi cười, rất nghe lời ngồi vào trước bàn ăn, nhìn cô bận rộn nấu bữa tối cho mình, vừa nấu mì vừa đánh trứng, thật ra thì tay nghề nấu nướng của cô thực sự rất bình thường, nếu mà cách của Diệp Tử Ôn nói thì chính là quá kém. Nhưng mà lần nào anh cũng ăn rất vui vẻ., thậm chí cảm thấy đó còn ngon hơn so với đầu bếp nhà hàng nấu cả chục lần, thỉnh thoảng đồ ăn cũng chẳng có vị gì, nhưng có tấm lòng, dù tài nấu ăn của cô không tính là tốt thế nhưng trong món ăn lại tràn đầy tấm lòng của cô, anh có thể cảm giác được cô rất cố gắng làm ngon hơn cho anh, để mùi vị ngon miệng hơn, chỉ vì anh còn chưa ăn tối, sợ anh đói.

Vẫn là rưới cà chua, giống lần đầu tiên cô nấu cho anh ăn, trứng sốt cà chua đỏ lòm rưới lên trên mì, dù không hề đều đặn, nước canh cũng không trong, nhưng Tô Dịch Thừa vẫn cho đây là bát mì ngon nhất.

Đưa đũa cho anh, người nào đó còn tức giận, nói: "ăn nhanh lên." Giọng nói còn nồng đậm vẻ không vui.

Tô Dịch Thừa nở nụ cười thỏa mãn nhận lấy đũa, muốn ăn một miếng to, nhưng lại đã quên đây là mì vừa múc từ trong nồi ra, còn rất nóng không thể ăn được, cứ bỏ vào miệng như vậy, hiển nhiên đầu lưỡi không chịu nổi độ nóng, thoảng cái bị bỏng.

"Phốc ——" An Nhiên không nhịn được liền cười ra tiếng, vừa bức mình vừa buồn cười đứng lên rót cho người nào đó một cốc

nước lạnh, để anh súc miệng, làm dịu đi đau đớn ở đầu lưỡi bị b榜.

Tô Dịch Thừa nhận lấy chiếc cốc, liền uống một hớp lớn, sau đó để cái chén trong tay xuống, còn nhìn An Nhiên nịnh nọt: "bà xã thật tốt."

"Miệng lưỡi trơn chu." An Nhiên tức giận liếc trăng anh, nhưng cũng không quên quan tâm nói: "ăn chậm thôi, như là trẻ con ý."

Nhin người đàn ông này, rõ ràng anh có tay nghề nấu nước rất giỏi, hơn nữa hàng ngày đi làm về mệt gần chết cũng muốn nấu cơm cho cô ăn, nhưng mà sao đến bản thân thì không biết tự chăm sóc mình, thế mà lại úp mì tôm hành mình, đến cô nấu nướng vụng về thế cũng không bằng lòng ủy khuất mình như vậy.

Nghĩ như vậy, vừa thương anh, trong lòng không khỏi cảm động. Đột nhiên một miếng canh cà chua trứng được đưa đến trước mặt cô, ngẩng đầu thấy Tô Dịch Thừa tươi cười ấm áp nhìn cô, dụ dỗ cô nói: "ngohan, há mồm."

An Nhiên vừa bức mình vừa buồn cười, mở to miệng, ngậm miếng trứng gà anh đưa tới. Hình như hơi nhiều muối, vị mặn mặn.

Nhiu nhíu mày, hỏi: "hình như mặn quá rồi, có muốn thêm nước không?"

Tô Dịch Thừa cười nhạt cự tuyệt, "không cần, anh ăn là vừa." Nói xong, lại gấp một miếng to cho vào miệng mình, cuối cùng nước canh cũng không còn sót lại, một bát cà mì rưới cà chua sốt được ăn sạch sẽ.

Đứng lên, đưa tay muốn thu dọn bát đũa trên bàn ăn, lại bị bàn tay to ấm áp ngăn cản, Tô Dịch Thừa cười nhạt nói với cô: "để anh."

An Nhiên để bát đũa trong tay xuống, hai tay chống hông nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt nghiêm túc, không cười, nói: "hôm nay em rất tức giận!"

"Ừ, là anh không tốt." Tô Dịch Thừa chủ động thừa nhận sai lầm, thái độ rất tốt.

"Vậy tối nay anh phải nghe lời em." An Nhiên nhìn chăm chăm anh nói.

Điều này Tô Dịch Thừa không hề có ý kiến, cười gật đầu nói: “ừ, về sau cũng nghe lời em.”

“Ừ, rất tốt.” Đối với câu trả lời của anh, hiển nhiên người nào đó rất vừa lòng, sau đó lại xét thấy anh biểu hiện tốt, đưa tay sờ đầu anh, nín cười thỏa mãn nói: “tốt ngoan.”

Đối với động tác của cô, Tô Dịch Thừa có chút dở khóc dở cười.

Thu tay lại, sau đó lại cầm lấy bát đũa trên bàn ăn, nói: “vậy buổi tối em rửa bát, không cho anh có ý kiến phản đối.”

Tô Dịch Thừa ngẩn người lúc này mới kịp phản ứng mình mắc bẫy cô, trong lòng vì cô chăm sóc mà cảm động tận đáy lòng.

Bưng bát đũa bỏ vào bồn rửa bát, nhưng vì bát mì tôm kia mà cả bếp tràn ngập mùi mì tôm. Nhíu mày, sau đó xoay người nói với người đang đứng đó: “phân cho anh một nhiệm vụ.” Nói rồi khom lưng xách túi rác kia, sau đó vòng qua quầy ba đi ra khỏi bếp đến trước mặt anh nói: “đây, mang túi rác này ra ngoài vứt bỏ.”

Đưa tay nhận lấy, còn nghiêm trang nói: “cam đoan hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao cho.”

An Nhiên buồn cười nhìn anh một cái, rồi mới xoay người vào phòng bếp.

Đến khi An Nhiên tắm rửa thay quần áo ngủ xong xuôi đi ra, Tô Dịch Thừa còn chưa về phòng, nhìn đồng hồ, mười một giờ kém mười lăm, lau tóc còn đang ẩm ướt đi ra khỏi phòng, thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, tiến lên, đến gần mới nghe thấy láng máng tiếng nói chuyện điện thoại của Tô Dịch Thừa truyền đến bên trong qua cánh cửa khép hờ.

“Ừ, tôi biết rồi, bọn họ đã hành động, mấy ngày qua có người bên ban thanh tra kỷ luật bên kia cũng tiến hành tiếp xúc với tôi, . . .” Hình như người bên kia điện thoại nói thêm gì, nghe thấy Tô Dịch Thừa lại nói: “vâng, vậy làm phiền ngài.” Nói đến đây mới cúp điện thoại, mới quay đầu liền nhìn thấy An Nhiên mặc đồ ngủ đầu tóc còn ướt nhẹp đứng ở cửa, chân mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt như là đang lo nghĩ cái gì.

Nhin điện thoại trong tay một chút, Tô Dịch Thừa như là hiểu

rõ, cười nhạt lắc đầu đi về phía cô: "sao không lau khô đầu trước?"

An Nhiên không nói, nhìn chăm chăm anh. Mở miệng muốn hỏi anh về cuộc điện thoại vừa xong, rồi lại không biết nên mở miệng hỏi thế nào.

Thấy cô không nói, Tô Dịch Thừa nhận lấy khăn lau khô trong tay cô, kéo cô vào thư phòng, để cô ngồi trên sofa trong thư phòng, sau đó dùng khăn nhẹ nhàng lau mái tóc còn ẩm ướt cho cô.

Đưa tay kéo tay anh, nhìn chăm chăm anh, lo lắng hỏi: "Vừa rồi anh nói người ban thanh tra kỷ luật bắt đầu tiếp xúc với anh, có đúng hay không —"

"Lại đang suy nghĩ lung tung có đúng không." Tô Dịch Thừa buồn cười ngắt lời cô: "đừng lo lắng, không phải như em nghĩ."

"Thật?" An Nhiên vẫn có chút không yên lòng, lại nghĩ tới những lời Lăng Nhiễm nói với cô lần trước, trong lòng không khỏi lại hoảng loạn, tâm tình hơi kích động, nói: "có phải bên nhà họ Lăng kia muốn hăm hại anh, chúng ta nói thẳng với người ban thanh tra kỷ luật, nói bọn họ có ý quấy rối, muốn hăm hại chúng ta."

"An Nhiên." Xoay người cô lại, để tâm tình cô ổn định xuống, mắt nhìn cô chăm chú: "tin tưởng anh, anh nói không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì, anh sẽ không để em và con có chuyện gì, tin tưởng anh, có được không?"

An Nhiên nhìn vào mắt anh, trong mắt anh có sự kiên định khiến người ta an tâm, như là có sức mê hoặc lòng người, nhìn anh, An Nhiên chậm rãi gật đầu, "được."

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay sờ sờ mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đầu tóc chưa khô mà trở nên lạnh giá, nhíu mày, nói: "để anh lau khô tóc cho em đã."

An Nhiên gật đầu, an tĩnh ngồi ở đó, tùy ý anh lau khô tóc mình.

Ánh sáng trong thư phòng mờ tối tối, nhìn có chút không rõ, có lẽ vì mang thai, còn có lẽ vì tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, giờ phút này An Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại dưới ánh đèn lờ mờ này,

cơn buồn ngủ kéo tới, như thủy triều dâng lên mãnh liệt không có cách nào ngăn chặn, thoảng cái đã nhấn chìm cô.

Nhin người nghiêng người tựa vào ghế, Tô Dịch Thừa buồn cười lắc đầu, nhin mái tóc mới được lau một nửa, thả khăn lông trong tay vào một bên, đến bên cạnh khom lưng ôm cô, động tác đột ngột khiến An Nhiên khẽ nhíu mày, cũng không tỉnh lại, mà tìm một vị thoải mái trong ngực anh, khẽ hù một tiếng như mèo con, lại nặng nề ngủ đi.

Tô Dịch Thừa trùi mến cúi đầu hôn lên khói mắt cô, cảm thấy lông mi cô rung động, trên mặt lộ ra ý cười đẹp mắt, sau đó mới ôm cô ra khỏi thư phòng, đi thẳng vào phòng ngủ.

Cẩn thận đặt cô lên giường để cô nằm ngay ngắn, mới định kéo cái chăn mỏng đắp lên cho cô, người nằm trên giường đột nhiên thò tay kéo góc áo anh, vừa khởi động thân thể cái đầu nhỏ hướng vào lòng anh cọ cọ, cứ như là bất mãn vì đột nhiên mất đi độ ấm, cái miệng nhỏ nhắn không biết đang lẩm bẩm nói gì.

Không đánh thức cô, Tô Dịch Thừa cử động nhẹ nhàng, một lần nữa để cô nằm xuống, đầu gối lên cái gối mềm, An Nhiên bất mãn cau mày, không hề thích cái gối mềm này. Tô Dịch Thừa trùi mến đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày cô, cúi đầu hôn lên cái bóng mịn màng của cô, nhỏ giọng nói, "ngủ đi, bảo bối của anh."

Cũng không biết có phải thực sự nghe thấy không, chỉ thấy lông mày đang nhíu chặt của An Nhiên giãn ra, khói miệng nhẹ nhàng lộ ra ý cười.

Tô Dịch Thừa không nhịn được lại cúi đầu nhẹ nhàng mổ lén môi đỏ mọng của cô, một lúc lâu mới buông cô ra, đứng dậy chuẩn bị đắp cái chăn mỏng lên cho cô lần nữa, chỉ thấy tay cô vẫn nắm chặt góc áo anh, chân mày có chút không vui lại nhíu lại.

Tô Dịch Thừa bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay muốn tách tay cô ra, đứng dậy anh cũng muốn cùng cô ngủ, nhưng mà không biết làm sao chính là hôm nay còn có rất nhiều việc chưa hoàn thành, có lẽ anh phải thức khuya làm thêm giờ!

An Nhiên nắm rất chặt góc áo anh, mà Tô Dịch Thừa lại sơ đánh

thức cô, căn bản là không dám dùng sức, cho nên mất một lúc lâu, góc áo vẫn bị giữ lấy, Tô Dịch Thừa vừa bực mình vừa buồn cười, không tiếng động lắc đầu, cúi đầu nhẹ nhàng dỗ dành bên tai cô: "Nhiên Nhiên, buông ra, buông ra có được không."

Trong giấc mộng An Nhiên không nghe thấy tiếng dỗ của anh, ngược lại, xoay người một cái, một tay khác cũng níu lấy, nắm chặt góc áo anh, miệng lẩm bẩm, lúc này Tô Dịch Thừa đã nghe rõ ràng, cô nói: "Dịch Thừa, đừng đi"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa thật đi không thoát, buồn cười nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng vứt bỏ ý nghĩ muốn đi vào thư phòng làm việc, cởi giầy, xoay mình lên giường, nắm xuống bên cạnh cô, sau đó lồng tay qua cổ cô, để cô gối đầu lên cánh tay mạnh mẽ của mình, mà An Nhiên trong giấc mộng như là quen thuộc tất cả, chân mày vốn nhíu chặt cũng thả lỏng, cọ cọ trong lòng anh tìm được vị trí dễ chịu, sau đó tay vòng qua thắt lưng anh, thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa nhẹ tay vỗ về lưng cô, khoe miệng nở nụ cười vừa thỏa mãn vừa hạnh phúc, sau đó tắt đèn trong phòng, cả căn phòng chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong, vừa lờ mờ vừa mông lung.

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong bóng tối hình như An Nhiên gặp ác mộng, cả người bất an, miệng không ngừng gọi: "Dịch Thừa ... Dịch Thừa ..." Làm Tô Dịch Thừa ngủ nồng bên người cô tỉnh giấc.

"An Nhiên, An Nhiên?" Tô Dịch Thừa khẽ gọi cô, đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô: "anh đây, anh ở đây, anh ở đây." Tay không ngừng vỗ sau lưng trấn an cô.

Như là nghe được tiếng anh, lúc này An Nhiên mới từ từ bình tĩnh lại, hai mắt vẫn nhắm, không hề tỉnh lại, nhưng thân thể lại vô thức nhích lại gần anh, miệng lẩm bẩm cái gì, ôm chặt lấy anh, chặt đến nỗi Tô Dịch Thừa còn cảm thấy khó chịu, như là không ôm anh như thế anh sẽ biến mất vậy.

Mất một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới nghe rõ miệng cô lầm bẩm cái gì.

Cô nói: "Tô Dịch Thừa, anh đừng xảy ra chuyện gì, . ." Lặp đi lặp lại những lời này, cộng thêm động tác, tay càng ôm chặt anh hơn.

Tô Dịch Thừa sững sốt một lúc lâu, nói không ra lời cảm nhận trong lòng mình lúc này, mãi lâu sau, cuối cùng chỉ có thể đáp lại cái ôm chặt của cô, như là đám bảo khẽ nói bên tai cô: "ừ, sẽ không có chuyện gì, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em và con."

Cũng không biết trong giấc mộng An Nhiên có nghe thấy không, nhưng mà cô như nhận được trấn an, dần dần yên tĩnh lại, sau đó dưới những nhịp vỗ nhẹ và trấn an của anh mơ mơ màng màng thiếp đi.

Chẳng qua là trong bóng tối Tô Dịch Thừa từng lần từng lần vỗ nhẹ lưng cô, mở to mắt, thật lâu không ngủ được.

Đến khi An Nhiên tỉnh lại, trời đã sáng choang, mà hôm nay thì thời tiết dường như rất tốt, rất nhiều ánh sáng mặt trời, xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu sáng cả căn phòng, những tia sáng mãnh liệt kia rất chói mắt, giơ tay lên che trước mắt một lúc lâu, An Nhiên mới thích ứng được độ sáng như vậy.

Tô Dịch Thừa bên cạnh đã sớm không thấy, nửa giường trống lạnh giá không hề có nhiệt độ.

Quay đầu nhìn vị trí trống không bên cạnh một lúc lâu, nhẹ tay vỗ vỗ nơi anh từng nằm ngủ, cô còn nhớ rõ giấc mộng tối qua, thật đáng sợ, cô mơ thấy người viện kiểm sát đến đưa Tô Dịch Thừa đi, nói anh dính líu đến tham ô ăn hối lộ, hơn nữa chứng cứ vô cùng xác thực, hầu như không cần điều tra, có thể trực tiếp kết tội, mà số tiền bị nghi ngờ rất lớn, không cần ngồi tù, liền bị lôi ra ngoài xử bắn, cô rất sợ, nhìn anh bị đưa đi, cô giải thích thay anh rằng anh bị người hàm oan, nhưng không ai nghe, chỉ có thể trợ mắt nhìn anh bị đưa vào xe cảnh sát. Biết rõ đó chỉ là mơ, lại sợ sệt đến không tỉnh lại được. Sau đó cô nhớ trong giấc mộng có người ôm chặt cô, vỗ nhẹ cô, lặp đi lặp lại nói bên tai cô rằng không có chuyện gì, giọng nói kia thật ấm áp, khiến cô từ từ bình tĩnh lại.

Lại nằm trên giường một lúc lâu, đến khi An Nhiên đang chuẩn bị

thức dậy, cửa phòng được mở ra, Tô Dịch Thừa đẩy cửa đi vào, động tác rất nhẹ, đến khi đối diện với ánh mắt mờ to của cô, khéo miệng lộ ra độ cong đẹp mắt, không hề băn khoăn, liền đi vào, đi về phía cô, cúi người định cho cô một nụ hôn chào buổi sáng.

Ngủ một đêm, mùi miệng An Nhiên rất nồng, vô thức muốn đẩy anh ra, nhưng mà anh lại không cho cô cơ hội, giữ khuôn mặt cô, cứ thế hôn xuống.

Đến khi An Nhiên cảm giác mình sắp không thở nổi nữa, Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, hôn lên mắt và trán cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "chào buổi sáng."

"Sớm." Giọng An Nhiên nhẹ nhàng, uyển chuyển, có chút mê người.

Lại buông cô ra đứng dậy, Tô Dịch Thừa vươn vai, lúc này mới nhìn thấy cô lấm bẩm, lông mày cũng nhíu lại không vui. Nhíu mày, hỏi: "sao thế?"

An Nhiên không được tự nhiên lấy tay che lại miệng mình, rầu rĩ lấm bẩm: "người ta còn chưa đánh răng."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt lại, trong mắt Tô Dịch Thừa lại cực kỳ đáng yêu, buồn cười kéo tay cô xuống lại mổ hòn xuống môi của cô, đầu chống lên trán cô nói: "anh đánh rồi, có muốn thử nữa không?"

An Nhiên vừa tức vừa giận đưa tay vỗ vỗ anh, càu nhàu nói: "anh không sợ bẩn sao."

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười sang sảng, nhìn cô, ánh mắt như có thể nhấn chìm cô vào sâu trong mắt anh, tay vỗ vỗ da dẻ mịn màng của cô: "vì là em nên không ngại."

An Nhiên cảm thấy Tô Dịch Thừa thật sự là người biết dỗ ngon dỗ ngọt giỏi nhất trên thế giới này, hơn nữa kỹ sảo vô cùng cao siêu, nói xong lời ngon tiếng ngọt cũng không hề khiến người ta cảm thấy buồn nôn, tuy là ngọt nhưng lại không đến phát ngấy mà là hạnh phúc, hơn nữa luôn làm người ta bất giác đắm chìm vào giữa hạnh phúc này, cảm giác rất dễ chịu.

"Đứng lên đi, đã xong bữa sáng rồi." Khẽ hôn cô một chút mới

kéo cô lên, vừa dặn: "buổi sáng có một hội nghị lâm thời, anh phải lập tức đi, buổi trưa tự mình chuẩn bị đồ ăn, đừng để đói, biết không?"

An Nhiên gật đầu, nhỏ giọng nói thầm, "em mới sẽ không giống người nào đó dùng mì tôm hành mình." Cô nhỏ mọn, còn nhớ chuyện tối ngày hôm qua.

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười lớn xoay người, lấy bộ âu phục mặc cho ngày hôm nay từ trong tủ quần áo ra thay, sau đó giơ tay lên nhìn đồng hồ, sủng nịnh sờ sờ đầu cô, lại sờ cái bụng còn bằng phẳng kia, nhẹ nhàng hôn lên rốn cô qua lớp đồ ngủ, nơi gần nhất với em bé trong bụng. Nhỏ giọng nói: "nghe lời." Cũng không biết là nói với cô hay là với 'tiểu tình nhân' trong bụng cô.

An Nhiên ngẩng đầu vuốt đầu anh, ngón tay lồng vào mái tóc mềm mại của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, nhớ tới giấc mơ tối hôm qua, trong lòng còn sợ hãi, im lặng một lúc, cuối cùng nhẹ giọng hỏi ra miệng: "thật sẽ không có chuyện gì, đúng không?" Cô không yên lòng, cho dù anh đã năm lần bảy lượt cam đoan, không phải là không tin tưởng anh, chỉ là sợ hãi, lo lắng, thế nào cũng không thể hoàn toàn lờ đi mà yên tâm.

Chuyển biến quá nhanh như vậy, Tô Dịch Thừa giật mình sững sốt, mới phản ứng lại được cô đang nói cái gì, đứng dậy nhìn cô, không nề hà đảm bảo với cô lần nữa: "thật sự sẽ không có chuyện gì, yên tâm." Thật ra thì cảm giác được quan tâm như vậy rất tốt, quan tâm như vậy, có đôi khi cha mẹ cũng không cho được, mà kiểu được cô lo lắng từng giây từng phút thế này, thật ra cảm giác thật không tệ, tất nhiên là trừ chân mày luôn nhíu lại của cô khiến anh nhìn rất khó chịu.

An Nhiên cười, chỉ lắc lắc cười nhẹ, tay sờ sờ mặt anh, gật đầu nhẹ giọng đáp: "vâng."

Tô Dịch Thừa nắm cánh tay nhỏ bé kia, nhẹ nhàng đặt trên khóe miệng mình hôn nhẹ lên, nhìn cô mỉm cười.

Tiễn anh ra cửa, An Nhiên mới trở về phòng rửa mặt sau đó đi ra ngoài ăn bữa sáng trên bàn ăn mà Tô Dịch Thừa đã chuẩn bị cho

cô. Trứng gà chân giò hun khói sandwich, cộng thêm một cốc sữa tươi còn nóng. Cầm lấy cái bánh sanwich cắn một miếng to, mùi vị trước sau như một rất ngon, phổi hợp với trứng tráng chín 8 phần, lại uống một ngụm sữa tươi, An Nhiên thỏa mãn nhảm mắt lại, có ảo giác, cô như là có thể nếm được mùi vị hạnh phúc.

Còn chưa ăn xong bữa sáng, lúc này điện thoại đặt trong phòng ngủ vang lên, là một số lạ, điện thoại có mã vùng Giang Thành.

Chuông điện thoại kêu rất lâu, An Nhiên mới nhận điện thoại: "a lô, ai vậy?"

"Là An Nhiên sao?" Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói đượm vẻ tang thương, trầm thấp ám ách, nhưng có cảm giác quen thuộc.

An Nhiên nhíu nhíu mày, giọng nói này dường như cô biết, nhưng mà nhất thời lại không nhớ nổi đã nghe thấy ở đâu, là giọng ai.

Ngờ vực hỏi: "Ông là?"

Như là nghe ra nghi hoặc của cô, người bên kia điện thoại giải thích: "Tôi là Đồng Văn Hải."

"Đồng cục trưởng!" An Nhiên nhíu nhíu mày, có chút ngoài ý muốn, không biết vì sao ông ta gọi điện thoại cho mình, nghi ngờ hỏi: "Sao Đồng cục lại gọi điện thoại cho tôi?"

"Ha ha, là thế này, hai ngày trước đi ăn cơm cùng Hoàng tổng giám, hỏi ra mới biết cô đã rời khỏi công ty, hơi bất ngờ." Đồng Văn Hải khẽ cười nói.

An Nhiên lại càng khó hiểu, cô có từ chức hay không từ chức thì có liên quan gì đến ông ta, đương nhiên bề ngoài phải lễ phép, cong cong môi, thản nhiên nói: "Vâng, vì xảy ra chút chuyện, đã rời đi."

Nghe vậy, Đồng Văn Hải cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ khẽ cười hỏi: "Vậy gần đây đi làm ở chỗ khác hay là vẫn nghỉ ở nhà?"

An Nhiên cau mày, không biết ông ta hỏi nhiều như vậy đến tột cùng muốn làm gì, nhưng cũng vẫn lễ phép trả lời, "Ở nhà nghỉ

ngơi." Lần này không đợi Đồng Văn Hải mở miệng, liền hỏi trước: "hôm nay Đồng cục trưởng gọi cho tôi là?"

"À, thật ra thì cũng không có việc gì." Đồng Văn Hải ở bên kia điện thoại khẽ cười tùy ý nói: "trưa nay muốn mời An Nhiên cùng ăn một bữa cơm, An Nhiên có thể dành thời gian buổi trưa cho tôi được chứ?"

An Nhiên càng nhíu chặt chân mày: "Đồng cục trưởng tìm tôi có việc?" Không biết tại sao, trong lòng có phần chống cự và bài xích ông ta, mơ hồ không thích, hơn nữa cảm giác như vậy còn rất mãnh liệt.

"Ừ, đúng là có chút chuyện riêng muốn tìm cô nói chuyện, không biết là một chút chuyện riêng muốn tìm người nói một chút, không biết An Nhiên có thể cho tôi vinh dự này hay không?" Đồng Văn hải cười nói.

Cái mũ lớn như thế chụp xuống đầu, An Nhiên còn từ chối nữa hiển nhiên là không tiện rồi, huống chi ông ta cũng là người trong thị ủy, coi như là đồng nghiệp của Tô Dịch Thừa, hơn nữa ông ta là cục trưởng cục xây dựng Giang Thành, mặt khác Tô Dịch Thừa quản lý hạng mục đô thị khoa học công nghệ*, nhất định hợp tác không ít với ông ta, tất nhiên không nên để quan hệ với ông ta quá cứng ngắc. Nghĩ như thế, dù trong lòng không thích thế nào, An Nhiên vẫn cười nhạt đồng ý: "Đồng cục trưởng nói đùa, phải là vinh hạnh của tôi được ngài cho cơ hội trò chuyện này."

"Ha ha." Đồng Văn Hải cười to, một lúc lâu mới lên tiếng: "được, vậy 12 giờ trưa nay, chúng ta gặp mặt ở 'Giang Tâm uyển'."

An Nhiên đồng ý, nói: "vâng, được."

"Tốt, vậy đến lúc đó chúng ta gặp." Đồng Văn Hải nói xong liền cúp điện thoại.

Cúp máy, An Nhiên thử người nhìn chăm chăm vào điện thoại di động một lúc lâu, mới thu hồi ánh mắt. Một lần nữa cầm lấy bánh sandwich lên ăn, chỉ là vì trong lòng nghĩ không ra trưa nay Đồng Văn Hải tìm cô vì lý do gì, do đó ăn sandwich cũng không còn mùi vị kia nữa.

'Giang Tâm uyển' là một nhà ăn rất đặc sắc kiểu Trung, ở đây không có đại sảnh, chỉ có các gian phòng nhỏ cho thuê, khung cảnh rất lịch sự tao nhã.

Khi An Nhiên đến Đồng Văn Hải đã đến rồi, muốn một phòng riêng, trong phòng bày biện lăng hoa lan rất đẹp, ngồi trên ghế gỗ tròn màu nâu đỏ, Đồng Văn Hải cười nhạt nhìn cô: "tới rồi."

An Nhiên cũng cười nhạt, kéo cái ghế ra ngồi xuống đối diện ông ta, giơ lên tay nhìn đồng hồ, cười giỡn nói: "là tôi tới muộn sao?"

Đồng Văn Hải cười khẽ, cầm lấy chén trà rót cho cô trà long tinh Tây Hồ mà nhân viên phục vụ vừa đưa lên, cười nói: "tôi mới đến thôi, nếm thử trà long tinh ở đây, mùi vị rất được."

An Nhiên đưa tay nhận lấy, nhưng nhẹ nhàng khoát khoát tay, nói: "gần đây tôi không thể uống trà." Trong những cần chú ý mà Tân Vân đưa cho cô lần trước thỉnh thoảng chẳng làm gì thì cô xem một chút, trên đó rõ ràng ghi chú phụ nữ có thai kị trà và cà phê.

Đồng Văn Hải nhìn cô, hỏi: "Thân thể khó chịu?"

An Nhiên cười nhạt lắc đầu, cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: "hôm nay Đồng cục trưởng tới tìm tôi, không biết là muốn nói gì?"

Đồng Văn Hải nhìn cô, một lúc lâu, mới lên tiếng, "An Nhiên và Mạc Phi rất thân sao?"

An Nhiên sững sốt, nhíu mày, có phần không hiểu rõ hàm ý của ông ta: "tôi không hiểu ý Đồng cục trưởng."

Đồng Văn Hải nhìn cô, trong mắt có loại cảm xúc khó tả, có phần hoảng hốt, thật ra đối với cô, ông ta là mắc nợ, là hổ thẹn.

"Đồng cục trưởng?" Thấy ông ta không nói, An Nhiên lại thử gọi: "Đồng cục trưởng?"

Lúc này Đồng Văn Hải mới phản ứng lại, nhìn cô, nhìn chăm chăm, một lúc lâu mới lên tiếng: "An Nhiên, tôi có thể cầu xin cô, xin cô đừng can thiệp vào hôn nhân của tiểu Tiệp và Mạc Phi nữa?"

VL: (*) hạng mục đô thị khoa học công nghệ: các chương trước ta edit là hạng mục ban khoa học kỹ thuật, nhưng sau khi đọc kỹ thì ta cảm thấy nghĩa này không phù hợp lắm, vì thế từ giờ trở đi ta

sẽ dùng cách diễn đạt hạng mục đô thị khoa học công nghệ nhé!

Chương 125: Nhận hối lộ

"An Nhiên, tôi có thể cầu xin cô, xin cô đừng xen vào hôn nhân giữa tiểu Tiệp và Mạc Phi nữa?"

An Nhiên giật mình sững sờ nhìn Đồng Văn Hải, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn hỏi ông ta: "ông nói tôi xen vào hôn nhân của Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp?"

Đồng Văn Hải nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nói: "tôi không biết trước đây giữa cô và Mạc Phi từng có quan hệ gì, nhưng mà dẫu sao đều đã qua rồi, hiện tại hai người đều có gia đình của riêng mình, còn xoắn xít với quá khứ nữa, như thế quá không cần thiết rồi, chẳng lẽ không đúng sao?"

Bàn tay đặt dưới bàn nắm thật chặt, An Nhiên nhìn ông ta, căng thẳng cứng ngắc nói: "tôi nghĩ Đồng cục trưởng lâm rồi, tôi chưa từng can thiệp vào hôn nhân giữa Đồng Tiểu Tiệp và Mạc Phi. Về sau trước khi chỉ trích người khác xin ông tìm hiểu rõ nguồn đã, người khác sẽ không nhận sự chỉ trích của ông vô duyên vô cớ như vậy!"

"Không không không." Đồng Văn Hải xua tay, nói: "tôi không có ý chỉ trích cô, tôi chỉ cầu xin cô. Cho dù trước đây là ai đúng ai sai, cũng không thể nào quay về quá khứ, quan trọng là hiện tại, An Nhiên, đừng xem tôi là Đồng cục trưởng, chỉ xem tôi là bậc cha chú bình thường, một người cha già yêu thương con gái, sau này đừng qua lại với Mạc Phi nữa được chứ?"

An Nhiên có chút không thể tin lắc đầu, nhìn ông ta, hỏi: "rốt cuộc tôi làm cái gì?" Cô thật không biết, không biết rốt cuộc mình làm sai cái gì, tại sao ông ta lại muốn đến nhờ cậy cô đừng xen vào hôn nhân của Đồng Tiểu Tiệp!

"Vì cô, tiểu Tiệp và Mạc Phi đã cãi vã không chỉ một lần rồi." Hôm qua Mạc Phi và Tiểu Tiệp ầm ĩ một trận, đây không phải là lần đầu tiên hai người cãi nhau, chỉ là bây giờ khác rồi, tiểu Tiệp mang thai,

tối hôm qua thấy nó tủi thân đến tìm mình, ông thực sự không nỡ.

"Ha ha." An Nhiên cười lạnh, nhìn ông ta hết sức lạnh lùng, nói: "tôi không hề làm cái gì, bọn họ cãi nhau là vấn đề của bản thân bọn họ, chẳng hề liên quan đến bất cứ ai, Đồng cục trưởng là người từng trải, lẽ nào chỉ biết chỉ trích người khác một cách mù quáng thế sao?"

Đồng Văn Hải không vui cau mày lại, nói: "tôi không có ý chỉ trích cô!" Thanh âm nghiêm nghị hơn trước, ánh mắt nhìn cô trở nên có phần chán ghét.

"Ha ha." An Nhiên cười, gật đầu nói: "đúng, ông không chỉ trích tôi, ông là đang cầu xin tôi." Nói xong đổi giọng, ý cười trên mặt bỗng chốc biến mất, nhìn thẳng vào ông ta, nói: "nhưng mà tôi cũng cầu xin ngài Đồng cục trưởng, sau này đừng tự cho là đúng, có một số việc không phải là tôi chọc bọn họ, là bọn họ không buông tha cho tôi, hôn nhân của bọn họ tốt hay xấu, ồn ào hay ầm ĩ, là chuyện của bọn họ, có lẽ như ông nói có liên quan đến người khác, thế nhưng không liên quan đến tôi." Nói xong, An Nhiên trực tiếp kéo cái ghế ra đứng dậy, "nếu như hôm nay Đồng cục trưởng tìm tôi chính là vì nói điều này, như vậy tôi sẽ không tiếp nữa." Nói xong cầm cái túi xách xoay người muốn đi ra ngoài.

Nhin bóng lưng cô, sắc mặt Đồng Văn Hải càng thâm trầm hơn, mắt nhìn cô càng lạnh lẽo, không có bất kỳ biểu cảm gì, nói: "mẹ cô dạy cô như thế này sao? Cố Hằng Văn cũng giáo dục cô nói chuyện với người lớn như thế này sao? chẳng lẽ cô không có chút gia giáo nào?"

Nghe vậy, An Nhiên xoay đầu lại nhìn ông ta, cười lạnh nói: "ông có tư cách gì tới chất vấn gia giáo của tôi?"

"Chỉ dựa vào tôi là ——" Đồng Văn Hải bỗng dựng á khẩu, nhìn chăm chăm cô, không nói nên lời.

"Ông là cái gì?" An Nhiên nhìn ông ta, hỏi, tay cầm dây túi xách nắm thật chặt, mạnh đến nỗi chính cô cũng không cảm giác được.

Đồng Văn Hải chỉ nhìn cô, không nói lời gì nữa!

Nhin chăm chăm ông ta hồi lâu, An Nhiên cười lạnh xoay người,

đưa lưng về phía ông ta nói: "đối với tôi mà nói, ông chẳng là gì cả!"
Nói xong liền bước đi.

Đồng Văn Hải nhìn cô mở cửa, sau đó cánh cửa đóng lại ầm—"một tiếng nặng nề, mà bóng dáng An Nhiên hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, thở thật dài, đau đớn nhắm mắt lại.

An Nhiên đi ra khỏi 'Giang Tâm uyển', đôi giầy dẫm lên mặt đất vang lên tiếng cộp cộp, mỗi bước đi đều vô cùng nặng nề! tức giận khiến cô trở nên mất lý trí, mãi đến khi trong bụng truyền âm i đến cảm giác đau đớn, mới kéo An Nhiên khỏi dòng suy nghĩ của mình. Lúc này An Nhiên mới ý thức được em bé trong bụng mình, vội vàng che chở bụng, nhỏ giọng lầm bẩm: "con yêu, thật xin lỗi, thật xin lỗi, mẹ quên mất."

Dưới người truyền đến cảm giác đau lâm râm khiến cho cô sợ hãi, loảng loạn tựa vào cột điện ven đường, có chút lúng túng, cả người cô như bị cảm giác sợ hãi vây quanh, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, liền gọi cho Tô Dịch Thừa, chỉ là cuộc gọi lần này khác trước, điện thoại vang lên rất lâu, nhưng mãi không có ai nghe máy.

Tắt đi, gọi lại, cũng vẫn thế!

An Nhiên không biết Tô Dịch Thừa đi đâu, chẳng qua là bụng truyền đến đau đớn không cho phép cô nghỉ nhiều, vội vàng đón taxi, bảo bà ấy lái đến bệnh viện.

Tài xế xe taxi là một phụ nữ trung niên, thấy sắc mặt cô không bình thường, hỏi ra khỏi An Nhiên là phụ nữ có thai, không nói hai lời lập tức nhấn ga chạy đến bệnh viện, đến bệnh viện, còn rất tốt bụng dùi An Nhiên đi vào trong, vừa an ủi An Nhiên: "cô yên tâm, không có chuyện gì, đừng căng thẳng, điều cần nhất là đừng căng thẳng và sợ hãi, hồi đó khi tôi đang chữa có một lần nghi ngờ bị động thai, tình hình còn xấu hơn cô, cuối cùng cũng không sao, cho nên cô cứ thả lỏng, không sao cả."

"Cám ơn cô." An Nhiên có chút vô lực nói cảm ơn với bà, giờ phút này sắc mặt cô đã tái nhợt không còn chút máu nào.

Đến phòng cấp cứu, bác sĩ y tá thấy thế, bước lên phía trước

đỡ An Nhiên để cô thăng bằng, biết được là phụ nữ có thai, lại vội vàng điều bác sĩ phụ khoa tới đây, để giúp cô khám kĩ lại, dưới người ra chút máu, nhưng mà may mắn không tính là quá nghiêm trọng, hơn nữa đưa tới bệnh viện kịp thời, nhịp tim thai nhanh cả bình thường, bác sĩ cho cô uống progesterone cầm máu bảo vệ thai, sau đó chuyển cô đến phòng bệnh, vì lý do an toàn, vẫn giữ cô ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.

Người phụ nữ lái xe kia vẫn theo cô đến phòng bệnh rồi mới đi, An Nhiên rất cảm ơn bà, chờ sau khi bà đi, An Nhiên cầm điện thoại di động gọi lại cho Tô Dịch Thừa, vẫn không có ai nghe máy, An Nhiên có chút lo lắng cau mày lại, trong lòng mơ hồ bất an, muốn gọi vào phòng làm việc của anh, lúc này mới nhớ căn bản là mình không biết số phòng làm việc của anh!

Mà trong lúc An Nhiên bởi vì tâm tình xúc động quá độ mà bị đưa đến bệnh viện, thì bên Tô Dịch Thừa cũng có chút phiền phức, mà phiền phức này anh không hề có chuẩn bị, với lại trở tay không kịp.

Buổi sáng Tô Dịch Thừa vừa đến phòng làm việc, đang chuẩn bị mở hội nghị, thì vài vị khách không mời mà đến đến phòng làm việc, là người trong ban thanh tra kỷ luật, nhìn anh vẻ mặt rất nghiêm túc, chỉ nói là muốn mời anh qua phòi hợp điều tra.

Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm bọn họ, cuối cùng gật đầu đi theo bọn họ ra ngoài, theo quy định, anh không được mang tất cả phương tiện lạc.

Ngồi trong phòng đóng kín, vẻ mặt Tô Dịch Thừa thản nhiên, có hơi bất ngờ, biết bọn họ có hành động, lại không nghĩ rằng lại nhanh như thế, nhưng mà không sao cả, anh không thiện với lưỡng tâm.

Cửa bị người đẩy ra, Nghiêm Lực chủ nhiệm ban thanh tra kỷ luật cầm giấy tờ đi vào, nhìn Tô Dịch Thừa, mặt cực kỳ nghiêm túc. Ông nhận ra Tô Dịch Thừa, xem như là ông nhìn đứa trẻ này lớn lên, trước đây khi ông vẫn là quân dưới quyền của lão Tô thì Tô Dịch Thừa còn chưa ra đời, ông không có cha mẹ, mà lão Tô lại đối

đãi với ông vô cùng tốt, như là coi ông là con trai ruột vậy, Tô Văn Thanh cũng đối xử với ông như anh em, ngày lễ tết ông không về mà ở lại ăn tết với Tô gia, ngay cả hiện tại, tết nào ông ta cũng nhất định dẫn vợ con về thăm một chút, chỉ là ông thật không ngờ, Tô gia là một gia đình quang minh chính đại, tính tình lão Tô lại càng kiên cường chính trực, sao cũng không thể nghĩ đến Tô Dịch Thừa lại xảy ra vấn đề lớn trên phương diện tác phong thế này, tham ô, nhận hối lộ, hơn nữa liên quan đến số tiền lớn như thế!

Ngồi xuống trước mặt Tô Dịch Thừa, Nghiêm Lực nhìn chăm chằm vào anh, mãi hồi lâu không nói gì.

Vé mặt Tô Dịch Thừa thông dong, nhìn ông, chỉ gọi: "Nghiêm chủ nhiệm."

Nghiêm Lực thu hồi ánh mắt, buông tiếng thở dài, cầm giấy tờ trong tay đặt lên bàn, móc bao thuốc lá từ trong túi áo, cầm một điếu ngâm vào miệng, cầm bật lửa đốt cho mình, lại nhìn Tô Dịch Thừa hỏi: "một điếu chứ?"

Tô Dịch Thừa lạnh nhạt lắc đầu, "tôi bỏ rồi." Vốn là không hút, chỉ là khi đi xã giao thỉnh thoảng hút một điếu, bây giờ An Nhiên mang thai, anh bỏ rồi.

Nghiêm Lực không nói gì, gật đầu, bỏ bao thuốc lá lên trên bàn, sau đó nhíu mi tự hút thuốc của mình, không nói chuyện.

Ông ta không nói, Tô Dịch Thừa cũng không mở miệng, chẳng qua là lạnh nhạt nhìn ông ta.

Đến khi hút hết điếu thuốc trong tay, Nghiêm Lực dập đầu mẩu thuốc lá lên cái gạt tàn thuốc trên bàn. Sau đó mới nhìn Tô Dịch Thừa, chậm rãi mở miệng, nói: "tôi không nghĩ tới lại có một ngày chúng ta ngồi đối mặt thế này."

"Tôi cũng không nghĩ tới." Tô Dịch Thừa bình tĩnh đáp lại.

Nghiêm Lực nhìn anh, lắc đầu nói: "a Thừa, cậu làm như vậy là làm ông nội và cha cậu thất vọng!" Làm sao xứng đáng với Tô gia.

Tô Dịch Thừa nhìn ông, một lúc lâu mới mở miệng nói: "chú Nghiêm, chú tin cháu không?"

Nghiêm Lực nhìn chăm chằm anh, nói: "tôi đương nhiên tin cậu,

tôi nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, tính tình thế nào tất nhiên là tôi biết rõ chỉ có điều." Nói, đột nhiên cười khổ lắc đầu, nói tiếp: "chỉ có điều, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tôi không tin chính là vợ cậu!"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, nhìn ông, có chút khó hiểu: "cháu không rõ ý của chú, chuyện này liên quan gì đến An Nhiên?"

Nghiêm Lực khẽ thở dài, đẩy giấy tờ trên bàn sang cho anh, nặng nề mở miệng: "tự mình xem đi, sau lưng cậu, cô ta thu quà biếu của người khác gần trăm vạn!"

Tô Dịch Thừa không tin nhìn ông, đưa tay cầm lấy giấy tờ trên bàn.

Chương 126: Cô là bạn gái của tôi

Tô Dịch Thừa đưa ánh mắt nhìn chằm chằm văn kiện trong tay, phía trên ghi lại hành trình của An Nhiên vào ngày hai tháng sáu, An Nhiên ở đường Quế Lâm trong một tiệm kim hoàn ' Ngan Thai bách hóa ', đứng trước quầy thử đeo một sợi dây chuyền Trân Châu, mà nhân viên cửa hàng ở tiệm châu báu tận mắt nhìn thấy, Chu hàn trực tiếp đem sợi dây chuyền Trân Châu giá trị gần trăm vạn kia chuyển giao cho An Nhiên, phía trên thậm chí còn có ảnh lúc ấy bọn họ từ trong cửa hàng bước ra, do biên tập cắt ra khỏi camera, hai người bên trong có thể nhìn thấy rõ, họ lần lượt đi ra ngoài chính là Chu hàn cùng An Nhiên.

Nghiêm Lực lại lần nữa cầm qua hộp thuốc lá trên bàn, từ bên trong rút ra một điếu đốt xong rồi mạnh mẽ hít một hơi, sau đó nhả ra từng vòng khói trắng, vừa nói: "Bà xã của cậu thật không đơn giản a, dùng năm ngàn tệ để mua sợi dây chuyền Trân Châu giá trị gần trăm vạn, thật sự là lợi hại!"

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, dường như đã biết trước chuyện trên ảnh, đưa tay lật qua một trang, một ... tờ hóa đơn có

giao dịch chi tiết tài khoản của An Nhiên cùng tài khoản của Chu hàn, xế chiều hôm đó, sau khi rời đi bách hóa một tiếng đồng hồ, An Nhiên quả thật đã từ trên tài khoản của mình chuyển cho Chu hàn, thậm chí ghi chú rõ lần là chuyển khoản này dùng — mua dây chuyền Trần Châu.

"Cô ta cho là như vậy thì sẽ không có kẻ hở ư, nhưng mà cô ấy hình như không quá hiểu rõ, lấy giá thấp mua vào vật không có giá trị tương đương, so với giá thị trường xê xích quá lớn, như vậy cũng giống như nhận hối lộ." Nghiêm lực một bên hút thuốc một bên nói, "Đồng nghiệp bên Ban Thanh tra Kỷ Luật đã bắt đầu liên lạc với cô ấy."

Tô Dịch Thừa cau mày không vui, thả ra văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn ông ta, nói: "Tôi có thể gọi điện thoại cho cô ấy không?"

Nghiêm lực nhìn cậu ta, hồi lâu mới mở miệng nói: "Cậu cũng biết, cái này là không thể."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm ông ta, anh biết mình yêu cầu có chút quá, nhưng anh chẳng qua là lo lắng, lo lắng hết thảy quá đột ngột, An Nhiên căn bản không có đầy đủ thời gian để chuẩn bị tiếp nhận, tối hôm qua cô ấy còn sợ vì mơ thấy ác mộng! Huống chi, hiện giờ cô ấy đang mang thai.

Nghiêm lực nhìn Tô Dịch Thừa lần nữa, rồi đem điếu thuốc lá cầm trong tay dụi tắt ở trong cái gạt tàn thuốc, nói: "Dợi cô ấy tới đây, bản thân tôi cũng muốn xem thật kỹ một chút đến tột cùng là một cô gái như thế nào, mà có thể đem cậu mê đảo, ngay cả nguyên tắc của mình cũng bỏ qua."

"An Nhiên sẽ không làm chuyện như vậy." Anh nhớ được ban đầu cô đã nói, sợi dây chuyền kia là cô mua tặng cho Lâm Lệ, đó là lễ vật cô mua lúc Lâm Lệ kết hôn, chẳng qua là không nghĩ tới bọn họ lại lôi chuyện này ra.

Nghiêm lực nhìn anh, một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Cậu biết chuyện sợi dây chuyền này sao?"

Tô Dịch Thừa nhìn lại ông ta, gật đầu, thăng thắn nói: "Tôi

biết."

Nghiêm lực cau mày, tiếp tục hỏi: "Bởi vì chuyện dây chuyền, cho nên lần này cậu mới có thể loại bỏ nhiều ý kiến, cố ý đem hàng mục đô thị khoa học công nghệ cho một công ty hoàn toàn không có kinh nghiệm cùng năng lực như 'Hàn Hải bất động sản'; phải không?"

"Không phải vậy, hạng mục cuối cùng của đô thị khoa học công nghệ được giao cho công ty 'Hàn Hải' không quá nhiều kinh nghiệm là kết quả bỏ phiếu cuối cùng trong hội đồng xét duyệt chúng ta, hết thảy đều đi đúng trình tự, hợp lý, không hề có một chút thiên vị nào." Tô Dịch Thừa nói chi tiết xong, vẻ mặt thản nhiên.

Nghiêm lực nhìn anh hồi lâu, sau đó cầm lấy văn kiện một lần nữa đứng lên, lúc xoay người đi ra ngoài, tay nắm lấy tay nắm cửa nói: "Tôi sẽ gọi điện thoại cho ba cậu." Lấy bối cảnh của Tô gia, cho dù Tô Dịch Thừa thật bị định tội, thì dựa vào quan hệ nhân sự của Tô Văn Thanh cùng Tô Hán Niên, muôn giữ được hắn, cũng không có vấn đề.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, giờ phút này anh lo lắng nhất vẫn là An Nhiên, không biết có bị sợ hãi hay không, lá gan của cô cẩn bản nhỏ đến nỗi chỉ một tiếng pháo nổ cũng có thể đem cô hù dọa sợ.

Bởi vì tìm không được Tô Dịch Thừa, cũng không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, nên An Nhiên cuối cùng đã gọi điện thoại cho Lâm Lệ, thật sự có hơi mệt một chút, cô chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, sau đó trong khoảng thời gian đợi Lâm Lệ tới, cô đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hơn nữa ngủ say đến nỗi điện thoại đặt trên bàn ang lên mấy lần cũng không có đem cô đánh thức.

Một lần nữa tỉnh lại trong mông lung, thì Lâm Lệ đã qua tới, thấy cô tỉnh lại, thì bước lên phía trước đi, liên tục hỏi: "An Tử mi bị làm sao rồi, cảm giác như thế nào, có thấy nơi nào không thoải mái hay không? Bụng có đụng trúng không, đau không?" Hai đầu lông mày giờ phút này không khỏi lộ ra lo lắng cùng lo âu.

An Nhiên nhìn cô cười cười trấn an, lắc đầu, đưa thay sờ sờ bụng của mình, tựa hồ có thể cảm giác được nhịp đập vững chắc bên trong của đứa bé, trong lòng bất an cũng chậm châm để xuống, một lần nữa ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, hơi có chút xin lỗi nói: "Ta làm trễ nãi đến mi đi làm sao?" Cô có chút băn khoăn, cô biết Lâm Lệ lúc này mới vào công ty làm, xin phép nghỉ quá nhiều nhất định sẽ làm cho quản lý đối với cô ấy có ý kiến, nhưng mới vừa rồi vì tìm không được Tô Dịch Thừa, cũng không muốn để cha mẹ lo lắng, nên cuối cùng cô chỉ có thể tìm Lâm Lệ.

Tựa hồ là có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô, Lâm Lệ tức giận nói: "Nói gì ngu nói, công việc đâu có quan trọng bằng mi, bộ dạng hữu khí vô lực khi mi mới vừa gọi điện thoại tới, còn nói mình ở bệnh viện khám thai, ta thiếu chút nữa đã bị mi hù chết!" Vừa nói, có chút đau lòng đưa thay sờ sờ gương mặt của cô, nói: "May mắn là mi không có chuyện gì, may mắn không có chuyện gì."

An Nhiên gật đầu, khóc miệng lây nu cười thản nhiên.

Cô y tá lúc này cầm lấy giấy tờ đi vào, ngẩng đầu nhìn thấy An Nhiên, thì cười nói: "Tỉnh rồi."

An Nhiên gật đầu, nhìn cô y tá cười ôn hòa.

"Không có vấn đề gì lớn, mới vừa kiểm tra tim thai cho cô, tình huống của đứa nhỏ hết thảy rất bình thường, yên tâm đi." Lật lật tài liệu, Cô y tá nói như thế, sau đó đóng lại cặp văn kiện kia, ôm ở trước ngực, rồi nhắc nhở "Hiện tại cô đã làm mẹ rồi, mọi việc phải nghĩ đến cục cưng trong bụng, cục cưng bây giờ còn rất yếu ớt, hoàn toàn phải dựa vào cơ thể mẹ, tâm tình của cô trực tiếp ảnh hưởng đến hài tử, cho nên, sau này nên tránh chuyện cảm xúc biến hóa lớn, thời khắc nào cũng phải giữ vững tâm tình vui vẻ là quan trọng nhất, nếu không chỉ cần cô không vui, cục cưng cũng sẽ không vui theo."

Nghe vậy, An Nhiên gật đầu, "Ừ, tôi biết rồi."

Cô y tá không nói gì thêm nữa, cầm nhiệt kế kiểm tra nhiệt độ cho cô, xác định hết thảy đều bình thường, lúc này mới cười nói: "Tốt lắm, hai ngày này cô cố gắng nghỉ ngơi thật tốt đi, lúc trước

khi cô đến đây đã chảy máu, có dấu hiệu sảy thai, cho nên hai ngày này cô cần phải nằm trên giường, tận lực giảm thiểu đi lại, tốt nhất là cứ ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày đã."

"Ừ, cảm ơn Cô y tá." An Nhiên mỉm cười nói tạ ơn.

Cô y tá không nói gì thêm nữa, chỉ dặn dò cô kế tiếp nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, thả lỏng tâm tình của mình.

Đợi Cô y tá đi ra ngoài rồi, Lâm Lệ nhìn cô, lúc này mới hỏi: "Hôm nay rốt cuộc mi đã xảy ra chuyện gì, đang yên lành sao lại như vậy? Té ngã sao?"

An Nhiên lắc đầu, nhìn cô cười cười, "Không có chuyện gì, là ta tự mình không cẩn thận." Đối với chuyện ngày hôm nay cô không muốn nói nhiều, tựa như cô y tá mới vừa rồi nói, cô phải giữ vững tâm tình vui vẻ, không để cho ý xấu cùng những chuyện không vui ảnh hưởng tới tâm tình của mình, lần này, thật sự là sắp hù chết cô, cô thật không chịu nổi như vậy lần nữa.

Thấy cô không muốn nói, Lâm Lệ cũng không có ép hỏi, quay đầu một vòng, lại hỏi: "Tô Đại lãnh đạo nhà của mi đâu? Đang họp?" Họp hành cũng quá lâu đi, cũng sắp năm giờ rồi, lâu như vậy cũng chưa xong sau, cũng sắp hết giờ làm rồi.

An Nhiên lắc đầu, cô cũng không biết, lúc trước cô gọi điện thoại cho anh nhiều lần, cũng không có người nhận, cô không biết có phải là anh đang bận không, bất quá lâu như vậy cũng không có gọi điện thoại lại cho cô, tình huống như thế chưa xảy ra, dù bận rộn hơn nữa, nhìn thấy cô gọi điện thoại cho anh, thì anh cũng sẽ gọi lại, nhưng mà hôm nay lại không có.

Nhin điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường một chút, đưa tay liền muốn cầm lấy, "Để ta gọi cho anh ấy nữa xem."

Cầm qua điện thoại di động, lúc này cô mới phát hiện mình thậm chí có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều từ một số cá nhân gọi tới. Nhíu nhíu mày, nói thầm nói với: "Làm sao có nhiều cuộc gọi nhỡ thế mà mình không nghe thấy nhỉ?"

Lâm Lệ tò mò, hỏi: "Cái gì điện thoại, ai gọi?"

An Nhiên lắc đầu, nói: "Không biết, là một số cá nhân gọi, ta

không nhận ra số này."

"Để ta xem" Lâm Lệ hờn nhìn cô một cái, rồi đưa tay đem điện thoại trong tay cô nhận lấy, nhìn dãy số trên màn ảnh, thậm chí có đến năm cuộc điện thoại nhỡ, nên theo kinh nghiệm bình thường của mình, mà nói: "Nhất định là mấy cuộc điện thoại quảng cáo, những người này là phiền nhất đó." Vừa nói, lại cảm thấy có chút không giống, rồi nhỏ giọng nói thầm: "Bất quá người kiên trì như vậy cũng là hiếm thấy, thậm chí chịu khó gọi nhiều như vậy!"

An Nhiên cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ không ra là ai gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy cho cô.

Đang lúc hai người nghi ngờ không giải thích được thì điện thoại Lâm Lệ giữ trong tay lại vang lên nữa, cũng là một số điện thoại cá nhân lúc trước, Lâm Lệ nhìn An Nhiên giống nhau, nói: "để ta nghe?"

An Nhiên gật đầu, không có ý kiến.

Chuông điện thoại reo thêm vài tiếng, Lâm Lệ lúc này mới có chút kiên quyết trực tiếp nhấn nút nghe, "Alô?"

"Là Cố An Nhiên sao?" Điện thoại bên kia là giọng nói đàn ông hơi có chút nghiêm túc, có chút trầm thấp.

Lâm Lệ nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại: "Anh là ai?"

Điện thoại bên kia cũng không trả lời vẫn đề của Lâm Lệ , mà trực tiếp hỏi: "Xin hỏi Cố tiểu thư bây giờ đang ở đâu? Chúng tôi có chuyện muốn tìm Cố tiểu thư để tìm hiểu rõ một vài tình huống."

Lâm Lệ đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: "Tôi là đang hỏi anh, anh là ai! Còn có, hiểu rõ tình huống, hiểu rõ tình huống nào?" Vừa nói ánh mắt vừa nhìn An Nhiên hỏi thầm.

Nghe vậy, An Nhiên cũng có chút cau mày khó hiểu.

Người bên kia Điện thoại đối với việc cô không phối hợp thì có chút không vui, thanh âm trầm thấp nói: "Cố tiểu thư chỉ cần nói ngươi bây giờ đang ở nơi nào là tốt rồi, chúng tôi là người của Ban Thanh tra Ký Luật, về phần chuyện gì, đến lúc đó chúng tôi sẽ mời cô phối hợp điều tra."

"Tôi bắt kể ngươi nói cái gì điều tra hay là hiểu rõ tình huống, là

anh gọi điện thoại cho tôi, vậy mà anh lại không có thành ý nói mình là ai, như vậy chúng ta cũng không cần thiết tiếp xúc nữa.” Vừa nói Lâm Lệ trực tiếp cúp điện thoại. Còn chút không cam lòng nói: “Người nào nha, chê cười, anh ta không nói rõ rang cái gì thì muốn ta nói cho anh ta biết mi đang ở đâu, còn không thèm giải thích đã nói muốn điều tra gì đó, anh ta cho là ta ngu sao, ta bị ngốc mới nói cho anh ta biết.”

“Người nọ nói gì a?” An Nhiên nghi hoặc nhìn Lâm Lệ, trong lòng mơ hồ có chút bận tâm, cô nghe được nói là điều tra gì đó, nói hiểu rõ tình huống gì đó, cô không biết có phải là chuyện trong lòng mình nghĩ không, cũng không biết nguyên nhân mà Tô Dịch Thừa không có nghe điện thoại có phải có quan hệ đến việc này không.

“Ai biết a, nói một đống lời không giải thích được, làm cho người ta nghe khó hiểu..., còn chết cũng không nói mình tên gì, quả là rừng vốn lớn loại chim nào cũng có.” Lâm Lệ có chút tức giận bất mãn nói thầm, đưa điện thoại di động một lần nữa thả lại đến trên tủ đầu giường, nhìn An Nhiên nói, “Mi đừng cau mày, cũng đừng suy nghĩ nhiều, mới vừa rồi mi cũng nghe cô y tá nói rồi đó, mi cần phải nghỉ ngơi nhiều, còn có, quan trọng nhất là giữ vững tâm tình vui vẻ, mi cao hứng con nuôi của ta mới có thể cao hứng chứ sao.”

An Nhiên nhếch môi cười với cô, rồi nhìn điện thoại trên bàn, nói, “Đưa di động cho ta đi.”

“Này, không có chuyện gì đâu, có lẽ Tô Đại lãnh đạo nhà của mi thật sự đang bận, người nghĩ a, cái chức vị kia bao lớn chứ, bình thời nhất định là ‘trăm công ngàn việc’, mi đừng lo lắng nữa.” Lâm Lệ tất nhiên là nhạy bén, từ trong lời nói mới vừa rồi của người kia, rồi liên tưởng đến thân phận của Tô Dịch Thừa, tất nhiên là sẽ đoán được chuyện gì xảy ra, chẳng qua An Nhiên bây giờ còn đang trên giường bệnh, y tá người ta chân trước vừa đi ra ngoài bảo là phải chú ý nghỉ ngơi chú ý tâm tình, nên cô không muốn để cho An Nhiên bị cảm xúc này kích thích tâm tình vừa mới bình phục

“Lâm Lệ, đưa di động đưa cho ta đi, mi không đưa cho ta hỏi rõ ràng ta càng lo lắng hơn, ta biết có thể Tô Dịch Thừa đã xảy ra

chuyện gì đó.” An Nhiên bình tĩnh nói, trong lòng cũng bối rối lợi hại, cô nhớ tới lúc trước Lăng Nhiễm đã tìm cô nói chuyện, hơn nữa không phải chỉ là đơn thuần hù dọa cô, mà cô ta nói thật.

“An Nhiên.” Lâm Lệ nhìn cô, vẻ mặt là lo lắng.

An Nhiên nhìn Lâm Lệ cười cười, đưa tay vỗ về bụng của mình, lẩm bẩm nói: “Ta có chuẩn bị rồi, hơn nữa ta cũng tin tưởng Dịch Thừa, ta sẽ không để cho cục cưng có việc gì nữa, yên tâm đi.”

Lâm Lệ không nói gì thêm nữa, cầm điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường kia, đưa tới cho cô

An Nhiên nhận lấy, dò lại ghi chép cuộc trò chuyện vừa rồi, nhìn chằm chằm dãy số phía trên kia một lúc lâu, sau đó mới trực tiếp gọi lại.

Đường giây Điện thoại kết nối rất mau, cơ hồ vừa mới vang lên, đã bị đón lên, nghe điện thoại chính là người đàn ôn mới vừa cùng Lâm Lệ nói chuyện, chẳng qua lần này giọng nói thiếu trầm thấp cùng nghiêm túc, chỉ có kinh ngạc nhiều hơn, “Cố An Nhiên?”

An Nhiên hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Ừ, là tôi.”

Điện thoại bên kia trầm mặc, nhạy cảm nói: “Làm sao giọng nói lại không giống như mới vừa rồi?”

“Mới vừa chính là bạn của tôi.” An Nhiên giải thích, lại hỏi: “Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cô bây giờ đang ở đâu, chúng tôi là người của Ban Thanh tra Ký Luật, có chút ít vấn đề về Tô Dịch Thừa cần phải trao đổi với cô, hi vọng cô có thể phối hợp với công tác của chúng tôi.” Người nọ nói như thế.

An Nhiên trong bụng trầm xuống, quả nhiên không khác suy đoán của cô là bao, cái tay đặt ở trên tẩm chăn màu trắng nắm thật chặt, hỏi: “Dịch Thừa, Dịch Thừa bây giờ đang ở chỗ các người phải không?”

“Cố tiểu thư, có mấy lời không phải là cô nên hỏi hoặc là có thể hỏi, bây giờ cô chỉ cần nói ra địa chỉ của cô, sẽ có đồng nghiệp của chúng tôi đi qua tìm cô.” Giọng nói bên kia điện thoại hơi có chút nghiêm túc.

An Nhiên trầm mặc, một lúc lâu, mới nói: "Tôi, tôi ở tại phòng số năm bệnh viện khoa phụ sản thành phố, hiện tại các người cứ tới đây đi."

Cúp điện thoại, một bên Lâm Lệ tò mò hỏi, "Anh ta nói gì?"

An Nhiên lắc đầu, nhưng tay nắm thật chắc điện thoại di động, nói: "Không nói gì."

Lâm Lệ nhìn nàng, thử hỏi, "Tô Dịch Thừa nhà của ngươi hắn thật —"

"Không có!" An Nhiên cắt đứt lời cô chưa nói xong..., chỉ nói: "Không phải là như mi nghĩ, Dịch Thừa hắn sẽ không làm chuyện trái với nguyên tắc."

Lâm Lệ nhìn cô, không hỏi gì thêm nữa, chỉ gật đầu nói: "Ừ, vậy mi cứ yên tâm đi, chỉ cần anh at không có làm cái gì không nên làm, vậy thì không có gì phải lo lắng ." Thật ra thì lấy hiểu biết mấy lần ngắn ngủi cùng Tô Dịch Thừa tiếp xúc, cô cũng cảm thấy Tô Dịch Thừa không phải là cái loại người này.

An Nhiên không nói chuyện, chẳng qua là nhìn chăm chăm điện thoại di động, rồi chậm rãi đem tay đặt lên bụng còn băng phẳng của mình.

Lâm Lệ cũng không nói gì, chỉ nhìn cô, không khí trong phòng bệnh có chút ngưng trọng, quỷ dị.

An Nhiên ngó chừng điện thoại di động đến ngắn người, đột nhiên có một cái tay khác lấy đi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Lệ nhàn nhạt đối với cô cười, an ủi nói, "Yên tâm đi."

An Nhiên nhìn cô, chóp mũi có chút chua, nhưng quật cường ngẩng đầu đem nước mắt của mình bức lui về, dùng sức nhìn cô gật đầu, "Ừ." Tô Dịch Thừa đã bảo đảm qua, anh không có việc gì, nên cô mặc dù lo lắng, nhưng lại tin tưởng lời của anh.

Điện thoại của Lâm Lệ vào lúc này lại vang lên, đem điện thoại từ trong túi xách ra xem, là một dãy số xa lạ, nhưng mà là dãy số của Giang Thành, ngẩng đầu nhìn An Nhiên, nói: "Ta nghe điện thoại." Vừa nói, vừa đứng dậy đi ra phía ngoài.

Đi ra ngoài, Lâm Lệ đưa điện thoại di động đón nghe, thử hỏi:

"Alô, ai vậy?"

Không trả lời vấn đề của Lâm Lệ, người bên kia điện thoại trực tiếp mở miệng hỏi: "Cô bây giờ ở nơi đâu?"

Lâm Lệ nhíu nhíu mày, cái thanh âm này cô nghe có chút quen tai, lại nhất thời nhớ không nổi là ai, từ nơi nào mà nghe qua, nhăn nhíu đầu mày, hỏi tới: "Anh là ai a?"

"Chu hàn." Giọng nói bên kia Điện thoại bình thản không có chút nhiệt độ nào mà bay tới hai chữ, không mang theo một chút tình cảm."Cô không có ở công ty?"

Lâm Lệ sững sốt một lát, quá mức ngoài ý muốn, im lặng suy nghĩ một chút, nàng không phải đã xin phép nghỉ ư, tại sao còn làm phiền đến vị tổng giám đốc công ty như anh ta tự mình gọi điện thoại cho cô! Ngại uy nghiêm từ người khác, hơn nữa cô cũng không muốn mới vào công ty không tới một tuần lễ đã bị người ta sa thải, nên Lâm Lệ vội vàng giải thích nói: "Thật ra tôi, tôi đã xin phép cùng Thư quản lý, cô ấy cũng đã đồng ý ." Nhưng không có nói, khi cô xin phép Thư lão vu bà kia mặc dù đồng ý, nhưng là sắc mặt dường như không quá tốt, tựa hồ đối với người vừa tới đi làm không được một tuần lễ, mà xin nghỉ là chuyện rất đáng phê phán.

Không để ý đến giải thích của cô, Chu hàn lần nữa hỏi: "Cô bây giờ ở đâu?"

"Ách." Lâm Lệ sững sốt , cẩn thận hỏi: "Xin hỏi, có chuyện gì không?" Cô bất quá là một nhân viên tiêu thụ nhỏ mới vừa vào công ty thôi, thậm chí đến bây giờ ngay cả một cái phòng nhỏ cũng còn không có được, mà anh ta là lãnh đạo một công ty, có cần thiết cùng một công nhân viên như cô thảo luận công việc sao? Bất quá nếu như giữa hai người không có chuyện gì liên quan đến công việc để nói..., vậy thì còn có thể nói chuyện gì đây?

Lâm Lệ tựa hồ nghe thấy bên kia điện thoại Chu hàn nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, còn không đợi cô xác nhận xem là mình có phải nghe lầm không, thì đã nghe thấy bên kia đầu dây tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, nói: "Cô nghe kỹ đây, tôi bắt kể cô bây giờ đang ở nơi đâu, một chút nếu như có người gọi điện thoại nói là

người của Ban Thanh tra Kỷ Luật muốn mời cô phổi hợp điều tra, cô cứ theo như lời tôi nói mà trả lời."

"Ách, ánh nói cái gì?" Lâm Lệ xen mồm hỏi.

"Tôi còn không có nói xongn!" bên kia Điện thoại giọng nói của Chu hàn có chút tăng cao, hỏi tiếp: "Lúc trước Cố An Nhiên có phải đã đưa cho một sợi dây chuyền Trân Châu hay không, cái kia dây chuyền bây giờ đang ở đâu?"

"Dây chuyền Trân Châu?" Lâm Lệ suy nghĩ một chút, nhớ lại một ngày trước khi mình cùng Trình Tường kết hôn, An Nhiên quả thật đã tặng một dây chuyền Trân Châu cho cô, mà dây chuyền kia giờ phút này bị cô đặt ở trong căn hộ mà An Nhiên cho cô ở nhờ. Nhưng vẫn đề là, "Làm sao anh biết!"

"Bởi vì dây chuyền kia là tôi nhường lại cho cô ấy ." Chu hàn đạm mạc giải thích.

Lâm Lệ nghe xong thì có chút ít ngoài ý muốn, cô còn tưởng rằng là An Nhiên đi bách hóa mua cho mình, bất quá cô nhớ được sợi dây chuyền kia có độ sáng bóng rất đẹp.

"Nghe đây, nếu như có người hỏi cô có quan hệ như thế nào với tôi, thì cứ nói cô là bạn gái tôi, biết không?" bên kia Điện thoại Chu hàn lại nói.

Nghe vậy, Lâm Lệ trừng lớn mắt, "Cái gì, bạn gái? Tại sao?" Cô tại sao phải nói như thế cứ?

"Nếu như cô không muốn Cố An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa có chuyện gì, thì cô cứ dựa theo tôi nói mà làm." Chu hàn hạ giọng xuống nói.

Chân mày của Lâm Lệ nhíu lại thật chắc, có chút càng nghe càng cảm giác mơ hồ , nói: "Tôi không biết rõ ý của anh là gì?"

"Cô không cần hiểu, chỉ cần biết rằng, thân phận của cô bây giờ là bạn gái của tôi, mà dây chuyền Trân Châu kia là tôi nhờ Cố An Nhiên chuyển giao cho cô, mục đích là vì lấy lòng cô, chỉ cần nhớ được điểm này là đủ rồi." Chu hàn nhanh chóng nói.

Lâm Lệ không có lên tiếng, còn có chút không tiêu hóa được lời hắn mới vừa nói, cô thật sự là không hiểu lắm tình huống cặn kẽ

bên trong, tất cả đều này là cái gì cùng cái gì a?

Chỉ ngây ngốc hỏi: "Tôi tại sao phải làm bạn gái của anh?"

Bên kia Điện thoại Chu hàn tựa hồ thật sự có chút ít bị cô chọc tức giận, chỉ nghe thấy hắn hơi có chút nghiến răng nghiến lợi nói: "Tại sao, bởi vì tôi là ông chủ của cô, là người giao cho cô công việc, thì cô phải hoàn thành! Đừng hỏi tại sao nữa, nhớ kỹ lời tôi mới vừa nói, đến lúc đó y theo mà trả lời là được! Nếu không, sau này cũng đừng đến công ty nữa." Nói xong, cũng không đợi Lâm Lệ trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Lệ giật mình sững sờ nhìn cái màn hình đen thui trong tay, thật lâu mới kịp phản ứng, thì thầm lẩm bẩm tự nói: "Người nào a." Bất quá tinh tế nhớ lại lời anh ta mới vừa rồi nói..., tựa hồ lại có chút ít suy ra cái gì đó. Xoay người đi trở về phòng bệnh để nói cùng An Nhiên, chỉ thấy trên hành lang bệnh viện, có mấy người đang ông gương mặt nghiêm túc dưới sự hướng dẫn của cô y tá hướng về phía cô đi tới, Lâm Lệ hơi có chút phản ứng không kịp, nhìn chăm chắm bọn họ lướt qua bên cạnh mình đi vào phòng bệnh của An Nhiên, đợi cô phục hồi tinh thần lại thời điểm, muốn đi vào, thì bị người đàn ông đi ở chót nhất ngăn trở, trầm mặt nói: "Xin lỗi, chúng ta đang hỏi chuyện, cô không thể đi vào."

Chương 127: Một hồi sơ bóng sơ gió

"Bên trong chính là bạn tôi" Lâm Lệ nhìn chăm chắm người kia nói.

"Vậy cũng không được." Người kia nói, không nhìn cô, liền đóng cửa lại, chặn Lâm Lệ lại ngoài cửa.

Lâm Lệ tức giận nhìn chăm chắm cửa phòng một lúc lâu, rồi lại không thể làm gì được. Ngồi trên ghế nhựa, Lâm Lệ lo lắng nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, trong lòng căng thẳng, không biết

qua bao lâu, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông từ bên trong đi ra ngoài, nhìn Lâm Lệ, nghiêm mặt thâm trầm, một lúc lâu mới hỏi: "cô chính là Lâm Lệ?"

Lâm Lệ sững sờ gật đầu, hỏi, "tôi có thể vào chứ?" Cô vẫn lo lắng cho An Nhiên.

Người nọ lạnh nhạt nhìn cô một cái, nghiêng người, nói: "Vào đi, chúng tôi cũng đang có chuyện muốn hỏi cô."

Bởi vì có cuộc điện thoại của Chu Hàn vừa rồi, Lâm Lệ coi như là đã có chuẩn bị, lách người vào phòng bệnh, thấy hai người phân ra đứng hai bên giường bệnh của An Nhiên, thấy cô đi vào, một người đàn ông lớn tuổi hơn nói: "Cô chính là Lâm Lệ sao?"

Lâm Lệ gật đầu, nhìn ông ta, lại quay đầu nhìn An Nhiên một chút, tay không khỏi nắm chặt điện thoại di động hơn, cô chưa từng nhìn thấy tình thế như vậy, nhìn vẫn hơi sợ hãi.

Người đàn ông đi về phía cô, nói: "Tôi họ Nghiêm, là trưởng ban điều tra vụ án tham ô nhận hối lộ của Tô Dịch Thừa do tỉnh ủy phái xuống, tôi hi vọng cô có thể thành thật trả lời tôi mấy vấn đề."

Lâm Lệ nhìn ông, gật đầu nói: "Ông muốn hỏi cái gì."

"Cô và Cố An Nhiên có quan hệ như thế nào?" Nghiêm Lực hỏi, nhìn chăm chắm vào mắt cô, như là có thể nhìn thấu lòng người, không bỏ sót bất kỳ một biến đổi nào dù chỉ rất nhỏ trên khuôn mặt cô.

"Bạn bè, bạn tốt nhất." Lâm Lệ nhìn lại ông ta, nói vô cùng kiên định.

Thậm chí không cho Lâm Lệ thời gian kịp phản ứng, Nghiêm Lực liền hỏi tiếp: "Vậy có phải vào mùng hai tháng sáu năm nay Cố An Nhiên đã tặng cho cô một sợi dây chuyền ngọc trai trị giá trên trăm vạn?" Ánh mắt vẫn nhìn chăm chắm cô như thế, không hề chớp mắt.

"Phải" Lâm Lệ quả quyết gật đầu, nhìn ông, nói: "Đúng là tôi đã nhận được một sợi dây chuyền ngọc trai vào ngày hai tháng sáu, nhưng mà là bạn trai tôi nhờ An Nhiên tặng."

Nghiêm lực truy hỏi: "Bạn trai cô là ai?"

"Chu Hàn." Hầu như là không suy nghĩ, Lâm Lệ nói rất bình tĩnh, như là đang tường thuật lại, không hề mất tự nhiên.

Nghiêm Lực nhìn cô, một lúc lâu mới hỏi: "Vậy sợi dây chuyền kia ở đâu?"

"Ở trong nhà của tôi." Lâm Lệ bình tĩnh, nhìn ông ta nói: "Nếu mà các ông không ngại, thì bây giờ có thể cùng đến nhà tôi, tôi đưa sợi dây chuyền kia cho các ông xem, chứng minh điều tôi nói là thật."

Nghiêm Lực nhìn cô, gật đầu nói: "Được." Sau đó liền quay đầu nói với đồng nghiệp của mình, bảo anh ta đi theo Lâm Lệ trở về xác nhận cô có nói thật không.

Lâm Lệ liếc nhìn An Nhiên, gật đầu với cô, sau đó xoay người rời đi cùng với người thi hành công vụ.

Đợi Lâm Lệ rời đi, Nghiêm Lực lại quay đầu nhìn An Nhiên, nhìn chăm chăm vào cô, một lúc lâu mới lên tiếng, "Nếu quả thật chỉ là giúp Chu Hàn đưa sợi dây chuyền cho Lâm Lệ, tại sao phải chuyển năm vạn tệ từ tài khoản của cô sang cho bạn trai cô ta?"

"Trước đó tôi mượn của anh ta năm vạn tệ, muốn trả nhưng vẫn không tìm lúc thích hợp gửi chỗ tiền đó cho anh ta, mà hôm đó anh ta tìm tôi, cho nên tôi cũng vừa vặn hỏi số tài khoản của anh ta, liền chuyển cho anh ta." An Nhiên nhìn chăm chăm ông ta nói, chỉ là ở dưới chǎn nơi ông ta không nhìn thấy, tay cô nắm thật chặt.

Nghiêm Lực nhìn chăm chăm cô hỏi: "Cô biết chuyện đấu thầu hạng mục đô thị khoa học công nghệ lần này chứ? Có phải Tô Dịch Thừa đã sớm quyết định nội bộ muốn giao hạng mục kiến thiết thành bắc cho Chu Hàn?"

"Tôi không rõ lắm." An Nhiên nói chi tiết: "Về công việc, ở nhà Dịch Thừa chưa bao giờ nói gì, cho nên về chuyện đấu thầu dự án đô thị khoa học công nghệ, anh ấy chưa từng nói gì cho tôi biết, ngoài ra tôi tin tưởng tính tình Dịch Thừa, anh ấy nhất định sẽ không làm việc trái với nguyên tắc, tôi tin kết quả cuối cùng của đấu thầu sở dĩ sẽ chọn công ty của Chu Hàn, nhất định là có

nguyên nhân để bọn họ lựa chọn như thế.” Thật ra thì cô nhìn ra được quan hệ của Tô Dịch Thừa và Chu Hàn cũng không tốt, càng không có chuyên ngầm tiếp xúc, nếu Tô Dịch Thừa thực sự ích kỷ, anh còn có thể lựa chọn Chu Hàn sao? Người đàn ông từng phản bội tình bạn của anh!

Nghiêm Lực nhìn cô rất lâu, cũng không nhìn ra cái gì khác thường từ trên mặt cô.

Mấy người đứng giằng co, vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, chỉ là không hỏi thêm An Nhiên cái gì nữa, như là đang đợi tin tức bên Lâm Lệ, xác nhận xem có đúng như Lâm Lệ nói không.

Dưới chăn, tay An Nhiên nhẹ nhàng đặt lên bụng, như là đang cảm nhận sự tồn tại của đứa bé.

Vào lúc bầu không khí trong phòng đang kỳ lạ, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến.

Nghiêm Lực nhíu nhíu mày, lúc vừa tiến vào rõ ràng đã nói với nhân viên y sĩ ở đây rằng bọn họ có chuyện, để họ đừng tới quấy rầy.

Nhở mắt ý bảo đồng nghiệp bên cạnh ra mở cửa, vừa mở ra, nghe thấy thanh âm Tân Vân từ bên ngoài truyền vào: “Nghiêm Lực, ông giữ con dâu và cháu nội tôi làm gì!”

Nghe vậy, An Nhiên và Nghiêm Lực trong phòng vội vàng quay đầu nhìn ra bên ngoài phòng bệnh, thấy Tân Vân tức giận đứng ở cửa, còn có Tô Văn Thanh nghiêm mặt đứng bên cạnh.

Tân Vân nói xong định đi vào, lại bị người của tổ điều tra đứng ngăn lại: “xin lỗi, chúng tôi đang tra hỏi.”

“Tra hỏi, các anh hỏi thế nào, hỏi đến mức người ta phải vào viện!” Tân Vân có chút kích động, khi bà nhận được điện thoại nói An Nhiên đang ở trong bệnh viện, suýt nữa thì bà bị dọa đến nhữn cả người, ai ở trong bệnh viện cũng được, nhưng mà bây giờ An Nhiên đang mang thai, đang yên đang lành sao lại phải đến bệnh viện!

Thấy thế, Nghiêm Lực xoay người đi ra ngoài, đứng ở cửa, nhìn Tô Văn Thanh và Tân Vân, cười cười, nói: “anh, chị dâu.”

"Tránh ra, để cho tôi đi vào." Tân Vân nhìn ông, giọng nói rất mạnh mẽ, bà mới không rảnh để ý ông ta, bây giờ bà lo lắng chính là An Nhiên.

Nghiêm Lực có chút khó xử nói: "chị đâu, chị xem tôi đang bận rộn công việc đây, sao chị phải làm khó tôi như vậy."

"Làm khó cậu sao, có ai như các cậu không, hỏi thì hỏi, còn hỏi đến mức người ta phải vào viện! Nghiêm Lực, tôi nói cho cậu biết, bây giờ An Nhiên đang mang thai, nếu nó xảy ra chuyện gì, tôi xem ông làm thế nào nhìn mặt với cha tôi." Tân Vân oán hận nói. "Tránh ra cho tôi, tôi muốn đi vào."

Nghiêm Lực biết Tân Vân ngang lèn là ông không dấu nổi, mà lúc này tính tình Tân Vân bùng nổ cũng chỉ có Tô Văn Thanh có thể trị được, có thể nào nữa, chỉ cần Tô Văn Thanh mở miệng, thì nhất định bà sẽ không có ý kiến nữa. Từ trước đến giờ luôn như thế, Nghiêm Lực khó xử nhìn Tô Văn Thanh đứng bên cạnh, hi vọng ông có thể mở miệng nói gì đó.

Tô Văn Thanh nhìn ông ta, gật đầu, mở miệng nói với Tân Vân: "được rồi, Nghiêm Lực là người có công vụ, chúng ta không thể làm chậm trễ công việc của cậu ta, cứ để cậu ta làm rõ chuyện đã."

"Nhưng mà An Nhiên ——" Tân Vân còn muốn nói gì, lại bị An Nhiên trong phòng bệnh ngắt lời.

Nghe thấy trong phòng bệnh truyền đến tiếng của An Nhiên: "Mẹ, con không sao."

Nghe vậy, lúc này Tân Vân mới yên lòng lại, tay không ngừng vỗ vỗ lồng ngực của mình, miệng lẩm bẩm nói: "không sao là tốt rồi không sao là tốt rồi . . ." rồi lại cắt giọng nói vào trong phòng bệnh: "An Nhiên, con đừng sợ, không có chuyện gì, cha mẹ đều ở phía ngoài."

"Vâng." An Nhiên đáp lại, tay chậm rãi vỗ về bụng của mình, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, không còn căng thẳng và sợ hãi như vừa rồi.

Nghiêm Lực đóng cửa rồi trở lại trước mặt An Nhiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của cô, không nhịn được quan tâm hỏi:

"Sức khỏe cô thật không sao chứ?" Thật ra thì đúng như Tân Vân nói, cho dù kết quả điều tra thế nào, đứa bé trong bụng An Nhiên mà có chuyện gì, thì đúng là ông không có mặt mũi nào gặp ông Tô rồi.

An Nhiên gật đầu, "vâng, không có gì đáng ngại."

Lúc này Nghiêm Lực mới yên lòng lại, nhìn cô gật đầu, bị Tân Vân ồn ào như vậy, muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi gì nữa. Đúng lúc này, điện thoại trong tay ông vang lên, là điện thoại của người đồng nghiệp vừa đi cùng Lâm Lệ về nhà lấy dây chuyền, nhẫn nút nghe, liền mở miệng hỏi: "thế nào?"

"Sợi dây chuyền kia đúng là ở trong nhà Lâm Lệ, cô ta nói đúng sự thật." Bên kia điện thoại, người nọ nói như vậy.

Nghe vậy, Nghiêm Lực như là thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, chỉ nói: "Tôi biết rồi." Sau đó liền cúp điện thoại.

Lại nhìn An Nhiên, khuôn mặt cũng không nghiêm khắc như vậy, hơi nở nụ cười, nói: "Tìm được sợi dây chuyền ở nhà Lâm Lệ rồi."

"Vốn chính là Chu Hàn nhờ tôi tặng Lâm Lệ ." An Nhiên chỉ nhàn nhạt nói.

"Ừ." Nghiêm Lực gật đầu, nhìn cô thằng thắn nói: "Tôi nhìn a Thùa lớn lên từ nhỏ, như là con trai tôi vậy, lần này nhận được tố giác nói cậu ta tham ô nhận hối lộ, nói thật, chính tôi cũng sợ hết hồn, trong ấn tượng của tôi, a Thùa tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, sau lại đọc tài liệu kia, thấy nói là cô giấu cậu ta nhận quà tặng hơn trăm vạn như thế, tôi tin tính tình của a Thùa, lại không tin người xa lạ như cô."

An Nhiên không nói lời nào, chỉ nhìn ông ta, cô có thể hiểu được, dẫu sao cũng là người chưa từng gặp mặt, đổi lại là cô, cô cũng không tin.

Nghiêm Lực tiếp tục nói: "Mới từng đó tuổi, a Thùa có thể đi tới vị trí hiện tại lại còn không hề dựa vào quan hệ trong nhà, thật sự là không hề dễ dàng, đương nhiên là khi anh lên càng cao, thì càng nhiều người ghen ghét đố kỵ, nhất là trong xã hội chỉ nói đến lợi ích như thế này, có câu anh không phạm người, có người phạm anh,

không phải anh cứ làm tốt bỗn phận của mình là có thể sống yên ổn, người thực sự muốn gây phiền phức sẽ không vì anh yên phận mà không nghĩ cách lật đổ anh. Cô là vợ cậu ta, cho nên hành động của cô có thể trở thành nhược điểm và công cụ để người ta lợi dụng lật đổ cậu ta, tôi hi vọng sau này cô xử lý công việc xuất phát từ góc độ của a Thừa nhiều hơn, đứng trên lập trường của cậu ta mà cân nhắc, mặc dù lần này là một hiểu lầm, nhưng cũng đủ để chứng minh có người thật có lòng muốn gây phiền phức cho cô cậu."

Nghe vậy, An Nhiên bình tĩnh tiếp thu, bảo đảm nói: "tôi hứa." Cô vẫn cho rằng mình làm rất tốt, vì biết tính chất đặc thù công việc của anh, cho nên cho tới giờ cũng không hỏi anh chuyện liên quan đến công việc, cũng chưa bao giờ thay mặt anh hứa hẹn hay ký kết với người khác bất kỳ cái gì. Chỉ là không ngờ tới dù đã làm như thế, vẫn còn không phòng bị được, nếu người cõi tình, thì dù là chuyện nhỏ nhặt đi nữa, cũng sẽ bị lôi ra dựng chuyện, chuyện tưởng chừng là bình thường cũng sẽ biến thành nhược điểm trí mạng, lần này nếu không phải là Chu Hàn, cô cũng không biết hậu quả sẽ như thế nào...

Nghiêm Lực nói đến đây thì dừng lại, không nói thêm nữa, gật đầu với cô, xoay người liền mở cửa định đi ra ngoài, lại bị An Nhiên ở phía sau gọi lại.

"Chờ một chút." Thấy ông muốn đi, An Nhiên vội vàng gọi lại, ông hỏi xong rồi, cô lại vẫn còn có chuyện chưa rõ.

Nghiêm Lực nghi hoặc quay đầu, nhìn cô, hỏi: "cô còn có việc?"

An Nhiên gật đầu, nhìn ông, hỏi: "Dịch Thừa, Dịch Thừa anh ấy có phải là"

Không đợi An Nhiên nói xong, Nghiêm Lực liền tiếp lời: "mặc dù biết chuyện lần này là hiểu lầm, nhưng mà chúng tôi còn có chút chuyện muốn Tô Dịch Thừa phối hợp điều tra, ngoài ra tôi không nói nhiều nữa, tôi chỉ có thể nói, nếu cậu ta không có vấn đề, tất nhiên chúng tôi sẽ không kiểm chuyện với cậu ta."

An Nhiên nhìn ông, cũng chỉ có thể gật đầu, không hề hỏi gì nữa: "tôi biết rồi."

Nghiêm Lực nhìn cô, xoay người mở cửa đi ra ngoài, mấy người đồng nghiệp trong tổ điều tra cùng đi, cũng theo đuôi ông ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài phòng bệnh, Nghiêm Lực cười nói với Tân Vân: "chị dâu, tôi hỏi xong rồi, chị vào đi."

Tân Vân tức giận nhìn ông, nhưng vì lo lắng tình trạng của An Nhiên, cũng không rảnh trả lời ông, liền lướt qua vai ông đi vào phòng bệnh.

"An Nhiên." Tân Vân đi vào, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của An Nhiên, đau lòng khỏi phải nói, bước lên ngồi xuống cái ghế cạnh giường cô, kéo tay cô, nói: "sao mặt lại trắng bệch thế này."

"Mẹ." An Nhiên nhàn nhạt cười cười với bà, lắc đầu, nói: "con không sao."

"Cái ông Nghiêm Lực này thật là, mệt ông già lần nào ông ta đến cũng dặn mẹ hầm canh cho ông ta, chỉ sợ ông ta ở bên ngoài không có canh ăn." Tân Vân tức giận nói.

"Mẹ." An Nhiên cầm lại tay bà, giải thích: "không liên quan đến Nghiêm trưởng ban, là tự con không cẩn thận mới phải vào bệnh viện, Nghiêm trưởng ban chỉ là tới hỏi con chút chuyện cho biết rõ tình hình mà thôi."

"Thế à?" Tân Vân nhíu nhíu mày, nói: "vậy cũng là ông ta không tốt, hỏi thì hỏi, chẳng lẽ ông ta không biết chọn thời điểm ư, không thấy con đang không khỏe a, con đưa nhiều người đến thế này, căn bản là làm ảnh hưởng con nghỉ ngơi." Tân Vân thật là bị tức không ít, nói chuyện ngang ngược không nói lý.

An Nhiên cười khẽ, biết là bà yêu thương cô, trong lòng cảm thấy may mắn cho bản thân, người ta đều nói mẹ chồng nàng dâu là khó sống nhất trong xã hội, mà kể từ khi cô và Tô Dịch Thừa kết hôn tới nay, Tân Vân đối xử với cô khỏi phải nói, cô không tin số mệnh thần quỷ gì đó, nhưng mà bây giờ, đột nhiên cô cảm thấy nếu như mình thật sự có kiếp trước gì đó, vậy chắc chắn kiếp trước cô đã làm rất nhiều việc tốt, cho nên kiếp này mới có thể gặp được

người chồng tốt như Tô Dịch Thừa, gặp được người mẹ chồng tốt như Tân Vân.

"Thế nào, bác sĩ nói thế nào, không có chuyện gì chứ?" Cầm tay cô, Tân Vân kéo cái chăn ra hơi lo lắng nhìn bụng cô hỏi.

"Thấy hồng một chút, nhưng mà đã uống progesterone rồi, bác sĩ đã kiểm tra, thai nhi bình thường, nhưng mà phải ở lại bệnh viện mấy ngày để theo dõi." An Nhiên thuật lại.

Nghe vậy, Tân Vân đau lòng sờ sờ bụng cô, một lúc lâu nhẹ nhàng nói, "vừa rồi có một mình con nhất định là rất sợ đúng không, a Thừa lại không có ở bên cạnh con."

An Nhiên gật đầu, lúc cảm thấy bụng rất đau, cô thật sự sợ chết khiếp, gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa lại không làm sao liên lạc được với anh, trong lòng càng hoảng loạn, nhưng mà may mắn, con của bọn họ rất mạnh mẽ. Nghĩ tới, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về bụng của mình.

"Mẹ, Dịch Thừa anh ấy không sao, đúng không." An Nhiên nhẹ nhàng nói, trong lòng biết đáp án, nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi, muốn người khác nói cho cô biết Tô Dịch Thừa sẽ không sao, sẽ quay về đây.

Tân Vân thương yêu sờ sờ đầu cô, nói: "ừ, a Thừa sẽ không làm những chuyện kia, Nghiêm Lực sẽ điều tra rõ ràng, a Thừa sẽ không sao."

Nghe vậy, An Nhiên gật đầu, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Tân Vân giơ tay lên nhìn đồng hồ, thế mới thấy thì ra đã gần 6 giờ tối rồi, nghĩ tới cô ở trong bệnh viện cả tối như vậy nhất định là còn chưa ăn, hỏi: "đã đói chưa? Mẹ đi mua cho con ít cháo được không?"

An Nhiên lắc đầu, mặc dù buổi trưa cũng chưa ăn, nhưng mà bụng lại không thấy đói, chỉ là người hơi mệt, có chút mệt mỏi, biết Tô Dịch Thừa không sao, mình có thể yên tâm rồi. Nhìn Tân Vân nói: "mẹ, con hơi mệt, muốn ngủ một lát."

Tân Vân gật đầu lia lịa, nói: "được được được, con nằm ngủ đi, mẹ ở đây, con yên tâm mà ngủ." Vừa nói, vừa đỡ cô nằm xuống.

Cả ngày hôm nay trải qua nhiều chuyện khiến cô có cảm giác còn nhiều hơn một năm, thời gian dài đắng đắng, thật sự là mệt mỏi, mệt cả thể xác lẫn tinh thần, nắm, nhắm mắt lại, chưa tới một lát, An Nhiên đã ngủ thiếp đi.

Tân Vân ngồi cạnh người cô một lúc, xác nhận cô đã ngủ yên, mới đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Trong lúc mơ mơ màng màng có hương vị quen thuộc truyền đến, có nhiệt độ quen thuộc xet qua mặt cô, còn có thanh âm quen thuộc gọi tên cô vang lên bên tai, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô.

"Ừ?" An Nhiên nỉ non lên tiếng, xa xăm dần tỉnh lại, ánh đèn trong phòng bệnh hơi lờ mờ, không hề chói mắt.

"Tỉnh?" Thanh âm ôn hòa dễ nghe truyền đến bên tai cô, cúi đầu, sủng nịnh dây dưa.

Xoay người lại, đối diện với đôi mắt lấp lánh kia, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, rõ ràng khi anh đi làm hồi sáng bọn họ vẫn thân thiết hồn tạm biệt, mới có mười mấy tiếng đồng hồ không gặp thôi, nhưng mà lúc này nhìn khuôn mặt quen thuộc của Tô Dịch Thừa kia, An Nhiêm cảm thấy như là bọn họ đã lâu lắm rồi không gặp, đầu mũi cay cay, đôi mắt đau nhói, hoàn toàn không chịu khống chế, nhiệt độ hốc mắt bỗng chốc tăng lên, sương mù rất che phủ hai mắt cô. Đưa tay sờ soạn mặt anh, như là muốn cảm nhận sự hiện hữu của anh, là có thể chạm đến được.

Tô Dịch Thừa kéo tay cô dán lên mặt mình, để cô cảm nhận được nhiệt độ trên người mình, cười nhạt với cô, khẽ gọi tên cô: "An Nhiên." Âm cuối được kéo dài ra, nghe rất du dương.

Sương mù trong hốc mắt ngày càng nhiều, cuối cùng hốc mắt không chịu được nữa, nước mắt như ngọc trai từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống. Rõ ràng là khóc, khóc miệng lại không nén được ý cười, nụ non gọi tên anh: "Dịch Thừa. Dịch Thừa."

Tô Dịch Thừa kéo tay cô xuống buồn cười đặt ở khóe miệng, đưa tay lau đi giọt nước mắt đang rơi xuống, nhẹ giọng mà sủng nịch nói: "đồ ngốc, khóc cái gì."

An Nhiên bĩu môi lắc đầu, nhưng nước mắt không sao ngừng lại được, lau không hết, lách mình vào trong, chừa ra hơn nửa giường trống, vỗ vỗ vào đó nói: "lên đi."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, xoa xoa cái trán của cô, nói: "trên người anh toàn mùi khói." Những người đó cứ như là ông khói vậy, hút hết điều này đến điều khác.

"Lên đi." An Nhiên khăng khăng nhìn anh, lại vỗ vỗ cái giường.

Tô Dịch Thừa mỉm cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy cởi áo khoác của mình để vào một bên, rồi mới nằm xuống cạnh người cô. Ôm cô vào trong lòng, hiến dâng cánh tay mình cho cô gối lên.

An Nhiên dán chặt vào người anh, ôm thật chặt anh, còn chặt hơn nhiều so với ngày xưa.

Tô Dịch Thừa cười, sờ sờ đầu cô, cười nói: "An Nhiên, anh ở đây, sẽ không đi."

An Nhiên không nói lời nào, càng ôm chặt anh hơn.

Tô Dịch Thừa than nhẹ, cúi đầu hôn lên trán cô, anh biết hôm nay là dọa cô rồi, cô không hề có chuẩn bị trước, sợ hãi là điều bình thường, anh đã chuẩn bị sắp tới những người đó sẽ ra tay với anh, lợi dụng hạng mục đô thị khoa học công nghệ bới móc sơ hở của anh, lại không ngờ rằng bọn họ thế mà lại chuyển sang nhắm vào An Nhiên, điều này đúng đã khiến anh bất ngờ, cho nên mới mất cảnh giác, để cho An Nhiên không được chuẩn bị.

Hôn lên trán cô, Tô Dịch Thừa áy náy nói: "thật xin lỗi, để em lo lắng rồi."

An Nhiên ôm lấy anh, chỉ lắc đầu, lại cũng không nói chuyện.

Tô Dịch Thừa ôm lại cô, vỗ nhẹ lưng cô, hai người cứ nằm trên giường ôm nhau như vậy.

Một lúc lâu, Tô Dịch Thừa nhớ tới lúc vừa quay về mẹ anh ở cửa nói với anh An Nhiên còn chưa ăn tối, bảo lúc nào An Nhiên tĩnh lại thì anh hâm nóng lại cháo rồi cho cô ăn.

Thấp giọng khẽ nói bên tai An Nhiên: "An Nhiên, đã đói bụng rồi phải không, chúng ta dậy ăn chút cháo được chứ?"

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe được cô trả lời, lúc này Tô Dịch Thừa mới nghi hoặc cúi đầu, thấy cô nhắm hai mắt, đã sớm ngủ ngon trong lòng anh.

Bật cười lắc đầu, vỗ nhẹ lưng cô. Nhớ tới tất cả chuyện hôm nay, anh không muốn chuyện thế này xảy ra lần nữa, có một số việc anh còn nể tình cũ, nhưng mà có người không hề nghĩ như thế, thay vì ngồi chờ người khác đến bắt nạt, có lẽ anh nên ra tay đánh trả lại rồi. So với thủ đoạn vu oan giá họa hèn hạ của bọn họ, chí ít anh có bằng chứng rõ ràng.

Chương 128.1: Gả cho anh thật tốt

An Nhiên tỉnh vì đói, bụng trống rỗng khó chịu kêu gào, mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời còn chưa sáng hẳn, nhìn qua tấm rèm cửa sổ chưa được kéo ra, bên ngoài còn mờ mờ tối tối, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt.

Một ngọn đèn nhỏ phía bên kia giường lờ mờ soi sáng căn phòng, mà quay đầu nhìn lại, Tô Dịch Thừa đang nằm khuất sáng cạnh cô, An Nhiên sững người một lúc lâu, mới đưa tay đụng vào mặt anh, xúc cảm chân thực khiến cô xác định tối hôm qua mơ mơ màng màng tỉnh lại nhìn thấy anh không phải là mình nằm mơ, xúc cảm và nhiệt độ như thế này sẽ không lừa người, khéo miệng cong lên thành độ cong đẹp mắt.

Từ trước đến nay Tô Dịch Thừa luôn ngủ rất dễ tỉnh, chỉ đụng chạm rất nhẹ cũng khiến anh tỉnh lại, mắt còn buồn ngủ có chút mờ mịt, một lúc sau mới nhìn rõ cô ở trước mắt, khẽ cười với cô, giơ tay lên nhẹ bắt lấy tay cô, kéo tay cô vào trong miệng mình hôn lấy, chậm rãi mở miệng, nói: "tỉnh rồi?" Giọng nói còn khàn khàn và mông lung khi vừa mới tỉnh lại, cực kỳ trầm thấp.

An Nhiên gật đầu, vừa mới định mở miệng nói chuyện, thì bụng

đã tranh trước.

"Ọc ọc ọc ——"

Thời gian lúc này như ngừng trôi, hai người chỉ nhìn vào mắt nhau, lại không hề có hành động.

An Nhiên có thể cảm nhận rõ mặt mình nóng lên, cảm giác như lửa đốt vậy.

Tô Dịch Thừa cũng phản ứng lại, buồn cười đưa tay nhéo nhéo mũi cô: "Đói bụng rồi?"

An Nhiên gật đầu ngượng ngùng, sau đó lại lắc đầu mạnh mẽ, nói: "em, em không đói, là tiểu tình nhân của anh đói!" Đỏ bừng mặt, vẻ mặt An Nhiên rất thật tình, chỉ là độ tin cậy hình như hơi thấp.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, cũng không vạch trần, tiếp lời cô: "ừ, là tiểu tình nhân của anh đói." Nói xong, khom người, cách lớp quần áo hôn lên cái bụng còn bằng phẳng của cô, sau đó ghé sát lỗ tai vào bụng cô, nhẹ tay vỗ vỗ, còn nghiêm túc nói với bụng An Nhiên: "bé con, đã đói rồi sao? muốn ăn gì?" Sau một lúc lâu, gật đầu lia lịa nói: "ừ, ừ, để cha hỏi mẹ một chút." Sau đó ngồi dậy.

An Nhiên bị vẻ mặt nghiêm túc của anh khiến chọc cười, nhiệt độ trên mặt cũng giảm xuống, cười nhìn anh hỏi: "tiểu tình nhân của anh đã nói gì với anh rồi?"

Tô Dịch Thừa nhéo nhéo mũi cô, cười nói: "nó nói mẹ ăn gì thì nó ăn nấy."

An Nhiên cười to, nói: "Giỏi thật!" Nói cứ như thật.

Đưa tay xoa xoa mặt cô, ngón tay xẹt qua nước da mềm mại, cười nhẹ hỏi: "Muốn ăn gì, anh đi mua cho em."

An Nhiên quay đầu nhìn ra ngoài một chút, mày nói: "trời còn chưa sáng mà."

"Không sao, quán bán đồ ăn sáng thường mở sớm." Tô Dịch Thừa nói.

An Nhiên xoay chuyển mắt to, nhìn anh cười đùa: "em muốn ăn cháo trắng, ngoài ra còn muốn ăn bánh bao đậu." Nhìn anh, lại nhỏ giọng hỏi: "à, còn ăn gì cháo quẩy được nữa không?" Đột nhiên

thật muốn ăn, vô cùng muốn, nhưng mà cô cũng biết những đồ ăn dầu mỡ rất không tốt cho sức khỏe.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhìn cô nói: "Anh mua cho em cháo và bánh bao đậu, còn về bánh quẩy..." Vừa nói, vừa lắc đầu, nói: "không thể!"

"Em biết ngay mà." An Nhiên nhỏ giọng nói.

Tô Dịch Thừa cười vuốt vuốt đầu cô, chống người ngồi dậy, vén chăn xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói: "bây giờ anh đi mua cháo và bánh bao đậu cho em, ngoan ngoãn ở đây chờ anh."

An Nhiên nhìn ra ngoài một chút, lại giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, mới năm rưỡi, còn chưa đến sáu giờ, mặc dù không biết tối qua mấy giờ anh về, nhưng nhìn quầng thâm dưới mắt anh, cô nhìn ra được anh mệt mỏi như thế nào.

Trong lòng không nỡ và đau lòng, khi anh xoay người định vào phòng vệ sinh rửa ráy đưa tay kéo tay anh, đau lòng nhìn anh, nói: "không thì đợi lát nữa hẵng đi, anh ngủ tiếp một lúc."

Tô Dịch Thừa cười sờ sờ đầu cô, chỉ nói: "anh không muốn bỏ đói bảo bối của anh." Cũng không biết câu 'bảo bối' này của anh là chỉ cô hay 'tiểu tình nhân' trong bụng cô kia.

An Nhiên da mặt mỏng, đỏ mặt nhìn anh, khéo miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Đến khi Tân Vân xách theo canh gà bà đã hầm cả đêm, còn có cháo nấu buổi sáng còn nóng hổi tới bệnh viện, vừa mới tới cửa phòng bệnh, còn chưa đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ bên trong.

"Em không muốn ăn, em còn phải ăn cháo nữa, thật là không ăn được nữa." Là giọng nói của An Nhiên, mềm mại ngọt ngào.

"Ngoan, ăn cái này đi, em chưa ăn được bao nhiêu." Là giọng Tô Dịch Thừa, dịu dàng sảng nịnh, bản thân Tân Vân cũng không biết, hóa ra người con trai có nề nếp của bà có thể hạ giọng mềm mại đến thế này.

Cũng không vội vàng đi vào, Tân Vân xách đồ nhẹ nhàng đứng

ngoài cửa nghe trộm tình hình bên trong, bà thật đúng là một người mẹ thiện giải nhân ý⁽¹⁾, lại càng là người mẹ chồng am hiểu tình thú, tất nhiên sẽ không đột ngột xông vào quấy rầy bọn họ vào lúc này.

(1) thiện giải nhân ý: am hiểu ý người

Trong phòng bệnh, An Nhiên chỉ vào cái bàn nói: “đâu có, anh xem em ăn cháo, còn ăn bánh bao đậu, còn ăn một ít xíu mại, thực sự là em ăn rất nhiều rồi!” Đúng là cô đói, nhưng không đói đến mức này, thế mà anh mua vừa cháo, vừa bánh bao đậu, còn có xíu mại, thậm chí còn mua sữa đậu nành, hơn nữa tất cả đều là hai suất, đều muốn một mình cô ăn, sao có thể ăn hết!

Tô Dịch Thừa nhìn còn một cái mâm duy nhất trên bàn, ngẫm lại quả thực cô đã ăn không ít, gật đầu, “được rồi.” Với đưa gấp miếng xíu mại cuối cùng vào mâm của mình, lại nốc hết cốc sữa đậu nành kia vào bụng.

Cú đầu nhìn hờn nửa bát cháo của mình, lại nhìn anh một chút, An Nhiên dịu dàng gọi anh: “Dịch Thừa.”

“ Ủ?” Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng đáp, ngẩng đầu nhìn cô: “sao thế?” Vừa nói, vừa rút giấy ăn, lau chùi miệng mình.

An Nhiên dùng cái thìa quấy quấy cháo trong bát, lại nhìn anh một chút, nói: “Em có thể phí phạm lương thực một lần không a.” Vừa nói, còn đặc biệt cam đoan với anh: “Không nhiều lắm, chỉ có chút xíu, anh xem.” Vừa nói vừa bưng cái bát còn non nửa cháo cho anh nhìn, như là đang chứng minh mình nói thật, không hề giả vờ.

“Em ấy.” Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, sủng nịch nhìn cô, đưa tay nhận lấy cái bát trong tay cô, sau đó chỉ vài hớp là ăn hết cháo còn thừa lại của cô.

An Nhiên nhìn anh, khéo miệng tràn đầy ý cười: “Dịch Thừa, anh thật tốt.”

Ăn xong Tô Dịch Thừa sủng nịch chấm chắp cái mũi của cô, sau đó mới bắt đầu thu dọn đồ trên bàn.

“Mẹ, mẹ đứng ở cửa làm gì, sao còn không vào đi?”

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng Tô Dịch Kiều, nghe vậy, hai người bên trong phòng nhìn nhau, sau đó chuyển sang nhìn thẳng ra cửa phòng bệnh.

Cửa được mở ra, Tô Dịch Kiều xách một giỏ to toàn hoa quả đi vào, An Nhiên nhìn thấy Tân Vân đi phía sau cô, lúc này đang oán hận nhìn Tô Dịch Kiều, như là đang oán cô phá hoại chuyện tốt của bà vậy.

Tô Dịch Kiều thì hoàn toàn không thấy được ánh mắt trách móc cùng u oán của mẹ, mang theo giỏ hoa quả đi vào, cười cười chào hỏi An Nhiên và Tô Dịch Thừa: "anh, chị dâu, sớm." Vừa nói liền đi về phía An Nhiên, thấy sắc mặt cô hồng hào, hỏi: "chị dâu, không sao chứ, thân thể có khỏe không?"

An Nhiên gật đầu với cô ấy: "ừ, rất tốt."

Tô Dịch Kiều gật đầu, lại xoay người hỏi Tô Dịch Thừa: "anh, anh không sao chứ?" Ngày hôm qua cô về nhà mới biết được thì ra là ông anh nhà cô thế mà được chú Nghiêm mời đi uống trà rồi!

"Không có chuyện gì." Tô Dịch Thừa chỉ nhàn nhạt nói, động tác trên tay không ngừng, thu dọn bộ bát đũa duy nhất mà họ vừa ăn sáng xong.

Nghe vậy, Tô Dịch Kiều biết anh nói không sao nhất định thật là không sao, cho nên cũng không hỏi nhiều, thế nhưng cô cũng lo lắng thay cho những người đắc tội với ông anh cô, từ góc độ làm anh em với Tô Dịch Thừa hai mươi sáu năm qua, cô tuyệt đối sẽ không cho rằng ông anh phúc hắc này sẽ quên chuyện này đi, huống chi nghe mẹ nói lần này còn liên lụy đến chị dâu suýt nữa thì sảy thai, có thể thấy được tính nghiêm trọng của hậu quả.

Thu lại đôi mắt oán giận kia, Tân Vân tươi cười đầy mặt đi đến chỗ An Nhiên, đặt canh gà và cháo lên trên cái tủ bên cạnh, vừa cười nói: "bảo là định mang bữa sáng cho các con, không ngờ là các con đã ăn xong rồi." Cất đồ ăn vào ngăn tủ, xoay người nhìn lại An Nhiên, thấy sắc mặt cô hồng hào, hoàn toàn không nhợt nhạt như hôm qua nữa, cười, không ngừng gật đầu: "nhìn qua sắc mặt tốt hơn hôm qua."

An Nhiên cười nhạt, nhìn bình giữ nhiệt đặt trên tủ đầu giường một chút, lại quay đầu nhìn Tân Vân, hơi ngượng ngùng nói: “mẹ, xa như vậy, sau này đừng mang nữa, chúng con tự mua.” Từ đại viện quân khu đến khu vực thành thị, hơn một giờ đi xe, sáng sớm đã tới đây như vậy, cộng thêm thời gian hầm cháo và canh, như thế rất mệt người.

Tân Vân nhíu nhíu mày, không đồng ý nói: “đồ mua bên ngoài đâu có thể so với đồ làm trong nhà.”

An Nhiên kéo tay bà, nhẹ nhàng nói: “mẹ, chúng con chỉ không muốn mẹ vất vả như thế.”

Tân Vân nhìn cô, rất lâu, cay cay cái mũi, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa và Tô Dịch Kiều nói: “xem đi, mẹ đã nói mà, con đâu còn tốt hơn nhiều so với con trai con gái, biết thương người.” Nói xong lại cố ý vô tình liếc nhìn Tô Dịch Kiều đứng bên cạnh, lành lạnh nói: “không giống vài người, lớn thế rồi đừng nói thương mẹ, còn không làm mẹ tức giận là đã tốt rồi, một tháng không về còn chưa tính, một cuộc điện thoại cũng không có, nếu như ngày nào đó mẹ xảy ra chuyện gì, nó nhất định là không biết.”

Tô Dịch Kiều bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã, tất nhiên là nghe ra hàm ý của bà, đau khổ nhìn An Nhiên nói: “chị đâu, chị có thể không tốt như vậy được không, chị xem chị lấy lòng mẹ nhiều thế, nhưng mà lại khổ em cả ngày bị bà phê bình, sắp chết mất.” Nói xong còn vô cùng nhẫn mạnh kêu vài tiếng.

Chọc cho An Nhiên và Tân Vân cũng không nhịn được bật cười.

Tân Vân còn không khách khí dội cho cô một gáo nước lạnh, nói, “mẹ đây biết rõ tốt xấu, con bất hiếu hay có hiếu, còn không liên quan người khác.”

Tô Dịch Kiều vuốt vuốt cái đầu đau nhức, nhăn mũi lại, nói: “được rồi, được rồi, để chứng tỏ lòng hiếu thảo của con, mấy ngày tới chị dâu ở viện, sáng trưa tối con sẽ cho người đưa cơm tới đây, đảm bảo tươi ngon lại bổ dưỡng.” Nói xong, tiến lên ôm lấy bả vai Tân Vân, nịnh nọt: “như vậy được chưa, mẹ yêu quý của con.”

Tân Vân nhìn cô một chút, khóc miệng mơ hồ nổi lên ý cười:

"thể còn được."

Nhin hai người, An Nhiên khẽ cười, tâm tình rất tốt.

Khi Tô Dịch Thừa đổ hết đồ ăn thừa về là lúc điện thoại trong túi áo vang lên, là Diệp Tử Ôn gọi tới. không quấy nhiễu đám phụ nữ đang nói cười, cầm điện thoại di động đi ra bên ngoài phòng, rồi mới nhấn nút đón nghe.

"A Thừa, cậu không sao chứ, mình nghe ông già nhà mình nói hôm qua cậu bị mời đi uống trà hả!" Hôm qua anh trở về đại viện, ông già nhà anh còn hỏi riêng anh chuyện a Thừa, khiến anh như lọt vào mê cung, nghe mãi mới nghe ra, hóa ra a Thừa bị người tổ điều tra ban thanh tra kỷ luật mời đi uống trà, chuyện rất lớn thì phải, trên tinh ủy cũng phái người xuống.

"Không có chuyện gì, nếu có chuyện mình còn có thể nhận diện của cậu sao?" Tô Dịch Thừa cười nhạt nói, ngồi xuống ghế nhựa cạnh tường, tao nhã ghác chân lên.

"Ừm, cũng phải." Diệp Tử Ôn cười nói: "nhưng mà xem ra cậu đắc tội không ít người hả, nếu không thì chuyện đâu tới nỗi này."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhẹ giọng đáp: "ừ, có lẽ thế." Hắn là đột nhiên anh lên chức gây trở ngại lợi ích của không ít người rồi.

"Mình nghe nói Cố An Nhiên vào bệnh viện, không sao chứ?"
Diệp Tử Ôn quan tâm hỏi thăm.

"Không có chuyện gì." Vừa nói khẽ nghiêm đầu nhìn vào bên trong, nghĩ đến cái gì, nói với điện thoại: "Tử Ôn, cậu giúp mình tập hợp chút tài liệu đi."

Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại khẽ sững sốt, hỏi: "cậu chuẩn bị có hành động?"

Cầm điện thoại, Tô Dịch Thừa chỉ nói: "mình chỉ không muốn lần nào cũng bị động như vậy."

Diệp Tử Ôn cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói: "mình biết rồi, muốn mình tra cái gì, lát nữa gửi mail cho mình đi."

"Ừ." Tô Dịch Thừa lén tiếng gật đầu, có một số việc có vài người dường như không như anh nghĩ, nếu đã lựa chọn bắt đầu thế này, vậy dù thế nào cũng nên cho một kết thúc đi.

"Vậy vậy. . ." Diệp Tử Ôn bên kia điện thoại đột nhiên ấp a ấp úng, kiểu như muốn hỏi gì lại do dự.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "cái gì?"

Ở bên kia Diệp Tử Ôn hít sâu, như là đã quyết định cái gì đó, hỏi: "vậy gần đây cậu có gặp Tiểu Kiều không?"

"Dịch Kiều?" Tô Dịch Thừa nhíu mày, đứng dậy, xoay người mở hé cánh cửa ra, nhìn Tô Dịch Kiều đang nhường mày nhấn mạnh hóa, trong phòng bệnh, hỏi: "cậu và Dịch kiều làm sao vậy?"

"Không, không có gì!" Diệp Tử Ôn vội vàng giải thích: "mình thuận miệng hỏi một chút, mình vừa từ nước ngoài về, mấy ngày không gặp, cho nên thuận miệng hỏi thôi, không có gì cả."

Anh ta càng giải thích, Tô Dịch Thừa càng cảm thấy anh ta chột dạ, híp mắt, nhắc nhớ anh ta: "A Ôn, mình hi vọng cậu còn nhớ rõ những lời mình nói với cậu ở quán rượu lần trước."

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, sau đó chỉ nghe thấy Diệp Tử Ôn nói: "bên mình còn có việc, cúp máy đã." Sau đó căn bản là không đợi Tô Dịch Thừa mở miệng, liền cúp điện thoại.

Tô Dịch Thừa nhìn điện thoại, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Tô Dịch Kiều ở trong bệnh viện một lúc lâu, nhận được điện thoại từ quán mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, mà vào lúc rời đi, đứng cửa phòng bệnh, Tô Dịch Thừa kéo cô hỏi: "Gần đây em và Tử Ôn làm sao thế?"

Tô Dịch Kiều chớp mắt, tránh ánh mắt anh, chỉ nói: "không, không có gì a."

"Dịch Kiều, nếu Tử Ôn vẫn không xác định như vậy, thì buông tay đi." Cô là em gái anh, anh không muốn cô bị ai làm tổn thương, cho dù người kia là Diệp Tử Ôn, cũng không được!

Tô Dịch Kiều im lặng, sau cùng gật đầu, chỉ để lại câu, em biết rồi, rồi đi thẳng.

Tân Vân ở lại bệnh viện thêm một lúc, nhưng biết hôm nay Tô Dịch Thừa không đi làm, nên cũng yên tâm không sợ An Nhiên không có người chăm sóc, rồi đứng dậy trở về đại viện quân khu, nhưng mà trước khi đi năm lần bảy lượt dặn dò tối nay Tô Dịch

Thừa hâm nóng canh gà lên cho An Nhiên, nói phụ nữ có thai ra máu nhất định phải bồi bổ mới được.

Đợi sau khi hai người đều đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Tô Dịch Thừa và An Nhiên.

Đóng cửa phòng, ngồi xuống cạnh giường cô, tay đỡ bả vai cô để cô tựa đầu lên người mình.

An Nhiên an tâm gối đầu lên anh, tay nhỏ bé đùa nghịch tay anh, đốt ngón trỏ và ngón giữa của anh có vết chai của hàng năm cầm bút, vuốt vuốt có gò nhô lên. Nở nụ cười, nhẹ giọng mở miệng: "mẹ và Dịch kiều, còn có mọi người, đối xử với em thật tốt."

"Đồ ngốc, chúng ta là người một nhà nha, không tốt với em, còn tốt với ai?" Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng nói.

Quay đầu, nhìn anh, An Nhiên rất nghiêm túc nói: "Gả cho anh thật tốt, là quyết định tốt nhất cuộc đời này của em." Không chỉ có anh thương cô, người nhà anh cũng đối xử với cô tốt như thế, cô thật sự vui vẻ mình may mắn như thế.

Tô Dịch Thừa cũng cười, khom người mổ lén môi cô: "Cũng chỉ có em mới có thể cản đảm mở miệng liền nói chuyện kết hôn với một người lạ như vậy."

An Nhiên giảo hoạt lè lưỡi với anh, nói: "vậy cũng chỉ có anh mới đồng ý lời cầu hôn của em mà không cần suy nghĩ như thế."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "cho nên nói chúng ta là một đôi trời đất tạo nên?"

An Nhiên suy nghĩ một chút nghiêm túc gật đầu: "ừ, nhìn qua hình như là như vậy." Thế mà lại khớp nhau như vậy, còn không phải là một đôi được định trước sao.

Hai người đều cười, lại trở lại lồng ngực anh, An Nhiên vẫn nắm tay anh, ngắm nghía ngón tay anh. Mà Tô Dịch Thừa cũng hưởng thụ giờ khắc này, cúi đầu nghe mùi hương thơm thoang thoảng từ cô, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc lâu, Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng hỏi bên tai cô: "Mệt không? Có muốn ngủ một lát không?" Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi, sáng cô dậy rất sớm,

lâu như thế, có lẽ cũng đã mệt.

Tựa vào ngực anh, An Nhiên lắc đầu, một lúc lâu, lại nói: "Thật xin lỗi." Thanh âm trầm thấp, nặng nề, đã không còn vui vẻ tràn đầy sức sống như vừa rồi, tâm tình như là suy sụp.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "sao vậy?"

Yên lặng một lúc lâu, An Nhiên mới mở miệng nói: "em không biết sợi dây chuyền kia đắt tiền như vậy, hồi đó khi Chu Hàn nhượng lại cho em, em không nghĩ nhiều như vậy." Lại không ngờ rằng vì cô sơ suất như thế, suýt nữa khiến anh phải gánh tội tham ô nhận hối lộ, mặc dù cuối cùng đã giải thích rõ rồi, nhưng mà trong lòng cô thế nào vẫn cảm thấy có lỗi, nếu lần này không phải là Chu Hàn, hẳn là cô có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

"Đồ ngốc, không phải là lỗi của em." Tô Dịch Thừa ôm chặt cô hơn, nói: "là có vài người muốn lén gây sự, cho dù không có chuyện sợi dây chuyền kia, cũng sẽ có cái khác, đều khó tránh khỏi." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: "em nói gì với chú Nghiêm rồi?" Nếu nói đúng sự thật, sợ là thế nào cũng không rõ được.

An Nhiên lắc đầu, xoay người, nhìn anh nói: "thật ra là Chu Hàn bảo em nói như thế."

"Chu Hàn?" Tô Dịch Thừa nhíu mày, rồi lại nghĩ đến cái gì, gật đầu: "Cũng phải, cậu ta là đương sự."

"Trước khi đám người Nghiêm tổ trưởng đi vào, em nhận được tin nhắn của anh ta, anh ta nói nếu không muốn anh có chuyện gì, thì bảo em làm theo như anh ta nói, anh ta bảo em nói rằng sợi dây chuyền kia là em thay anh ta tặng cho Lâm Lê, vì anh ta cũng nói vậy, cứ như thế, lời khai ăn khớp rồi." Thật ra thì lúc nhận được tin nhắn của Chu Hàn, cô cũng không biết có nên nghe lời anh ta không, nhưng mà khi đó thì hình như cũng không có biện pháp khác.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa im lặng một lúc, mới nhàn nhạt đáp lại: "thế à."

An Nhiên gật đầu, lại xoay người, dựa vào anh, như là cảm khái nói: "làm vợ anh hình như em còn phải học rất nhiều."

Tô Dịch Thừa ôm cô, cắm đặt lên bả vai cô, hỏi: "làm vợ anh có cảm thấy mệt không?"

"Không." Hầu như không hề nghĩ ngợi, An Nhiên lắc đầu nói: "sẽ không cảm thấy mệt, vì anh chiều chuộng còn nhiều hơn những thứ này, em chỉ khuông muốn mình trở thành vật ngáng chân anh." Không muốn gây nhiều phiền phức không cần thiết cho anh như vậy, có một số việc cô có thể tránh, vậy cũng coi như là chia sẻ cho anh rồi.

Hôn gương mặt của cô, Tô Dịch Thừa dịu dàng nói: "không, em làm rất tốt."

An Nhiên khẽ nghiêng đầu, cùng anh chia sẻ nụ hôn ngọt ngào này.

Hai người đang ôm hôn ngọt ngào thì điện thoại đặt trên tủ đầu giường của An Nhiên vang lên, ánh sáng lập lòe, ầm ĩ không ngừng.

Tô Dịch Thừa lưu luyến không rời buông cô ra, sờ sờ mặt cô, đợi hai người ổn định lại hô hấp, mới xoay người lấy cái điện thoại di động.

Là Lâm Tiểu Phân gọi tới, vì sợ Lâm Tiểu Phân lo lắng, An Nhiên không nói cho Lâm Tiểu Phân chuyện mình suýt nữa sảy thai.

Nhấn nút nghe, lúc này mới muôn mở miệng gọi bà, đã nghe thấy tiếng nỗi giận dùng dùng của Lâm Tiểu Phân ở bên kia điện thoại: "Cố An Nhiên, mẹ đã nói con đừng có qua lại với Đồng Văn Hải, sao con còn không nghe!"

Chương 129: Cái tát

"Cố An Nhiên, mẹ đã nói con đừng có qua lại với Đồng Văn Hải, sao còn còn không nghe!"

Giọng của Lâm Tiểu Phân rất to, khiến Tô Dịch Thừa vừa cầm

điện thoại cho An Nhiên cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét của Lâm Tiểu Phân bên kia điện thoại.

An Nhiên sững sốt, mãi một hồi cũng chưa kịp phản ứng, thật bị tiếng gào thét và chỉ trích của mẹ hù dọa, nhất là không hề đề phòng, hoàn toàn không có chuẩn bị.

Bên kia điện thoại, Lâm Tiểu Phân vẫn kích động, giận dữ nói với An Nhiên: "Cố An Nhiên, sau này nếu con còn đi gặp Đồng Văn Hải, thì đừng có mà gọi mẹ là mẹ!" Nói xong, liền cúp điện thoại, thậm chí không hề cho An Nhiên thời gian phản ứng lại.

An Nhiên sững sờ nhìn điện thoại di động, cho dù điện thoại đã ngắn, nhưng vẫn chưa kịp phản ứng, thẫn thờ một lúc lâu, trong trí nhớ của cô, Lâm Tiểu Phân chưa từng quát cô, dù tức giận cũng chưa từng gào lên như thế. Trong hồi ức từng có vài lần cãi vã, trước đây vì chuyện hôn nhân của cô, hai người cũng từng bất đồng quan điểm, nhưng có tức giận nữa, cũng chưa bao giờ nói nặng lời với cô như vậy, chưa từng có!

Tô Dịch Thừa lấy di động từ trong tay cô, nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "sao thế?"

An Nhiên thẫn thờ mãi đến lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn anh, một lúc lâu cũng không nói chuyện, nhưng mà chớp mũi chua xót, hốc mắt thoảng cái đỏ lên, tiếp đó nước mắt không kiềm chế được không ngừng chảy xuống.

Tô Dịch Thừa đau lòng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, dỗ dành cô, hỏi: "hôm qua đi gặp Đồng Văn Hải sao?"

An Nhiên gật đầu, nước mắt lại không ngừng được, cô uất ức, trong lòng cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu, rõ ràng là cô không hề làm gì cả, nhưng mà hình như tất cả mọi người đều chỉ trích cô, Đồng Văn Hải như thế, bây giờ ngay cả mẹ cô cũng thế.

"Hôm qua Đồng Văn Hải đã nói gì với em?" Tô Dịch Thừa hỏi, nhìn cô, anh bắt đầu nghi ngờ An Nhiên suýt nữa sảy thai có phải liên quan đến Đồng Văn Hải không.

An Nhiên không nói chuyện, liếc mắt đi, không nhìn anh.

Đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, để cô nhìn vào mắt mình, nhìn

chăm chú cô, nói: "An Nhiên, không thể nói cho anh biết sao? hử?"

An Nhiên lắc đầu, nhìn anh một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng nói: "ông ta tìm em, bảo em đừng có can thiệp vào hôn nhân của Mạc Phi và Đồng Tiểu Tiệp."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa vô thức không vui nhùn mày lại.

An Nhiên lau nước mắt trên mặt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "hôm qua Đồng Văn Hải hỏi em có gia giáo hay không, hỏi rõ cuộc cha em dạy dỗ em như thế nào vậy."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, nhất thời không hề mở miệng.

"Anh nói xem ông ta có tư cách gì, dựa vào gì mà dạy dỗ em, dù là ông ta chính là ——" Nói, An Nhiên đột nhiên ngậm miệng.

Tô Dịch Thừa không bỏ sót tay cô đặt trên chăn nắm chặt lại. Tâm tình hình như rất kích động, như là đang cố gắng kiềm néo tâm trạng của mình.

Nhin cô, Tô Dịch Thừa cảm thấy hình như cô đã biết gì đó. Lo lắng nhìn cô, nhẹ nhàng gọi: "An Nhiên."

Dường như sợ anh lo lắng, An Nhiên quay đầu, khẽ cười với anh, chỉ nói: "đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, em muốn ngủ một lát."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cũng không nói lời nào. Chỉ khẽ gật đầu, đỡ cô nằm xuống, sau đó đắp chăn cho cô, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, chỉ nói: "ngủ đi."

An Nhiên gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Điện thoại trong túi áo Tô Dịch Thừa vang lên, là thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, không nghe luôn mà từ chối, lại ngồi cạnh cô thêm một lúc lâu, xác nhận cô đã ngủ rồi mới xoay người đi ra ngoài. Chỉ là anh không phát hiện, trong nháy mắt anh đóng cửa lại, An Nhiên trên giường bệnh mở mắt ra, ánh mắt không hề có tiêu cự.

Đi ra ngoài hành lang, Tô Dịch Thừa đang gọi lại cho thư ký Trịnh.

"Được, tôi biết rồi, có chuyện gì thì gọi điện lại cho tôi, hôm nay

tôi không đến văn phòng." Cũng không biết thư ký Trịnh ở bên kia điện thoại nói gì, chỉ nghe thấy Tô Dịch Thừa cầm điện thoại nói: "ừ, vậy vất vả cậu rồi."

Cúp điện thoại, khi Tô Dịch Thừa cầm di động định cất vào túi áo, thì nghe thấy phía sau có người như là hơi bất ngờ, còn có chút không xác định, lên tiếng gọi anh: "Tô phó thị?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới quay đầu lại, giống như người nọ, anh cũng bất ngờ thế mà lại gặp phải Đồng Văn Hải ở đây.

Cất điện thoại vào trong túi áo, mang theo chút xa cách, Tô Dịch Thừa nhìn, cười nhạt với Đồng Văn Hải, chào hỏi: "Đồng cục trưởng, thật trùng hợp."

Đồng Văn Hải cũng cười, nhìn anh gật đầu, nói: "Tôi cũng nghe nói chuyện hôm qua, bây giờ nhìn thấy Tô phó thị, tôi cũng yên tâm, có lẽ nhất định có hiểu lầm gì trong đó, nhưng mà đã tháo gỡ, không có chuyện gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi."

Tô Dịch Thừa đi về phía ông ta, trên mặt mặc dù nở nụ cười, nhưng ý cười không lan tới đáy mắt, giọng nói không nặng không nhẹ, ôn hòa nói: "ừ, đúng là hiểu lầm, có người tố giác nói tôi nhận hối lộ, cho nên cố ý chọn 'Hàn Hải bất động sản' cho hạng mục kiến thiết thành bắc."

Đồng Văn Hải nhìn anh, ra vẻ kinh ngạc và bất ngờ: "thế sao, vậy quá vô lý."

Tô Dịch Thừa cười nhạt, không tiếp lời ông ta.

Đồng Văn Hải nhìn anh, ánh mắt lóe lên, thấy anh không tiếp lời, liền thay đổi đề tài, nói: "sao Tô phó thị lại ở đây, có bạn bị bệnh sao?"

Tô Dịch Thừa vẫn cười nhạt, chỉ là ánh mắt nhìn ông ta sâu sắc hơn, lắc đầu nói: "không, là vợ tôi."

"An Nhiên?" Nghe vậy, Đồng Văn Hải sững sốt, khó tin, nói: "sao thế được! Hôm qua tôi còn gặp cô bé, thấy sắc mặt cô ấy cũng không tệ lắm!"

Tô Dịch Thừa gật đầu, chỉ nói: "ừ, chính là sau khi gặp Đồng cục trưởng thì tới bệnh, bác sĩ nói tâm trạng cô ấy kích động quá mức,

cho nên mới suýt nữa sảy thai."

Đồng Văn Hải sững sờ nhìn anh, một lúc lâu hỏi: "An Nhiên mang thai?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, đến gần ông ta một bước, cười như có như không, hỏi ông ta: "rốt cục hôm qua Đồng cục trưởng nói gì với cô ấy? Có thể kích động tâm trạng cô ấy như vậy?"

Đồng Văn Hải cứng lại, nhìn anh không nói ra được một câu.

Đang lúc hai người đang đứng giằng co, đột nhiên cánh cửa phía sau Đồng Văn Hải được mở ra, Mạc Phi đi ra từ trong phòng bệnh đi ra, thấy Đồng Văn Hải và Tô Dịch Thừa đứng ở cửa đầu tiên là sững sốt, sau đó khẽ nhíu máy, nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Tô phó thị trưởng, trùng hợp thế nǐ."

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn anh ta, cố tình tỏ ra bất ngờ: "à, Mạc tổng cũng ở đây a."

Mạc Phi gật đầu với anh, vẻ mặt hơi cứng ngắc, không có biểu cảm dư thừa.

"Cái kia, An Nhiên thế nào rồi?" mãi lâu sau Đồng Văn Hải nhìn hỏi Tô Dịch Thừa với vẻ mặt phức tạp.

Còn chưa đợi Tô Dịch Thừa mở miệng, Mạc Phi bên cạnh vội vàng hỏi: "An Nhiên làm sao?" Vẻ mặt vốn không có biểu cảm dư thừa bỗng chốc bị lo lắng và sốt ruột thay thế.

Tô Dịch Thừa nhìn bọn họ một chút, khẽ cười nói: "Đồng cục trưởng và Mạc tổng rất quan tâm vợ tôi a."

Khuôn mặt Mạc Phi cứng đờ, hai tay hai bên nắm chặt lại, như là kiềm nén tâm tình của mình.

Mà sắc mặt Đồng Văn Hải cũng trở nên mất tự nhiên, ánh mắt sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên, lảng tránh không nhìn tới Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa lạnh lùng cong cong khóe miệng, chỉ nói: "trời giúp, An Nhiên rất khỏe." Nói rồi giơ tay lên nhìn đồng hồ: "xin lỗi, ra ngoài quá lâu, tôi đi về trước." Nói xong, liền xoay người đi đến phòng bệnh của An Nhiên cách đó hai phòng.

Khi đi vào, An Nhiên còn đang ngủ, nhắm hai mắt nằm nghiêng,

vị trí không hề thay đổi so với vừa rồi, chỉ là chân mày như không nghe lời nhíu chặt lại.

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài, đưa tay vuốt lên nếp nhăn, ngồi xuống ghế cạnh giường cô.

Thật ra thì lần trước An Nhiên bảo anh điều tra tư liệu của Đồng Văn Hải, nhân tiện anh cũng tìm người điều tra tư liệu của Lâm Tiểu Phân, có một số việc thực sự càng biết rõ thì càng cảm thấy buồn phiền, mờ mịt không biết ngược lại mới là vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất. Anh không muốn cho An Nhiên biết, dù cô vốn có quyền biết tất cả, nhưng mà anh ích kỷ không muốn nói tất cả cho cô biết. Vì anh biết cuộc sống bây giờ là tốt nhất với cô, nếu biết những thứ kia, cô nhất định sẽ không vui vẻ, hạnh phúc như bây giờ.

Anh không muốn quản sự thật là gì, anh chỉ muốn cô vui vẻ, không có phiền muộn, chân mày mãi mãi không nhăn lại như vậy, làm cho cô vui vẻ, khiến cho cô hạnh phúc đều là trách nhiệm của anh.

Nghĩ tới đây, điện thoại đặt trên tủ đầu giường của An Nhiên đột nhiên vang lên, tiếng chuông kia có chút đột ngột.

Tô Dịch Thừa vội vàng mau chóng cầm di động, nhấn nút im lặng, sau đó liếc nhìn An Nhiên trên giường, thấy cô vẫn nhắm hai mắt, không hề bị đánh thức. Lúc này mới cúi đầu nhìn số gọi tới trên màn hình điện thoại, là Cố Hắng Văn gọi tới. Tô Dịch Thừa cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bệnh.

Nhấn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe Cố Hắng Văn ở bên kia điện thoại hơi nở nụ cười nói: "Nhiên Nhiên a, đang bận ư, buổi tối cùng a Thừa về nhà ăn cơm đi."

"Cha, con là Dịch Thừa." Cầm lấy điện thoại di động, Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng cười nhạt nói.

"Ách." Cố Hắng Văn hơi bất ngờ, nhưng vẫn rất vui vẻ, nói: "là a Thừa à, hôm nay không đi làm sao?"

"Vâng, hôm nay không đi." Tô Dịch Thừa đáp.

"Cũng đúng, hôm nay là cuối tuần rồi, có bận việc nữa cũng phải cho mình nghỉ ngơi thư giãn." Cố Văn Hắng nói.

"Vâng." Tô Dịch Thừa gật đầu, hỏi: "cha nhà trường sắp khai giảng rồi sao?" Đã sắp đến tháng chín, một học kỳ mới lại sắp bắt đầu rồi.

"Đúng vậy a, lại phải bận bịu rồi." Cố Hằng Văn cười, sau đó thử hỏi: "a Thừa a, Nhiên Nhiên đang làm gì đó?"

Tô Dịch Thừa biết ông muốn hỏi gì, nói thảng: "cha, An Nhiên đang ngủ."

Cố Hằng Văn khẽ than hỏi: "ai, Nhiên Nhiên đang oán trách mẹ nó đi."

"Không ạ, An Nhiên chỉ hơi mệt thôi." Tô Dịch Thừa giải thích: "đâu có con gái nào thật sự giận mẹ mình."

"Vừa rồi tâm tình tiểu Phân hơi kích động, nên mới nói nặng lời, thật ra thì vừa cúp điện thoại bà ấy liền hối hận, lại không có mặt mũi nào, nên bảo cha gọi điện tới bảo các con về nhà ăn cơm tối, bà ấy hầm canh gà từ tối hôm qua, chờ các con về thì ăn." Cố Hằng Văn cười nói: "cứ tưởng là hôm nay con đi làm, nên định bảo buổi tối các con về, để cả nhà tụ họp, bây giờ vừa vặn, nếu con không đi làm, buổi trưa đưa An Nhiên về nhà đi, cơm nước xong cha và con cũng có thể làm một ván, hôm nay cha muốn rửa nhục, hoàn toàn trở mình."

Tô Dịch Thừa cũng cười, chỉ là quay đầu nhìn phòng bệnh một chút, anh đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói mấy ngày tới An Nhiên cần yên tĩnh nghỉ ngơi, cố gắng không nên đi lại mệt nhọc.

Áy náy nói với điện thoại: "cha, chúng con không thể tới được, mấy ngày nữa đi, mấy ngày nữa con đưa An Nhiên trở về."

"Sao vậy?" Cố Hằng Văn nghi hoặc, còn tưởng An Nhiên còn đang tức giận vì cuộc điện thoại của Lâm Tiểu Phân lúc trước, hỏi: "có phải An Nhiên đang giận không?"

"Cha, cha đừng suy nghĩ nhiều, An Nhiên không tức giận, chỉ là xảy ra chút chuyện bất trắc, bây giờ cô ấy đang ở trong bệnh viện, bác sĩ nói mấy ngày nay nên nằm trên giường nghỉ ngơi, không nên đi lại mệt nhọc." Tô Dịch Thừa nói thảng.

"Nhiên Nhiên nằm viện?" Vẽ tin tức này, rõ ràng là Cố Hằng Văn

rất bất ngờ.

"Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra, sao Nhiên Nhiên lại ở bệnh viện?"

Hình như Lâm Tiểu Phân đã ở bên cạnh, lúc này vừa nghe nói An Nhiên ở bệnh viện, liền cuống quít hỏi, lo lắng và sốt ruột khỏi phải nói.

"Cha mẹ, đã không sao rồi, chỉ là còn phải ở lại viện quan sát mấy ngày, không cần lo lắng." Tô Dịch Thừa an ủi.

Mà đúng lúc này, ở phòng bệnh cách vách, Đồng Văn Hải từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, quay đầu nhìn lại, đúng lúc đối diện với Tô Dịch Thừa.

"Sao chúng ta có thể không lo lắng, An Nhiên xảy ra chuyện, sao các con không cho chúng ta biết, chúng ta là cha mẹ An Nhiên a!" Điện thoại bị Lâm Tiểu Phân đoạt lấy, cầm lấy điện thoại di động, có chút cấp bách nói: "a Thừa, bây giờ các con đang ở đâu, bây giờ chúng ta qua đó."

Tô Dịch Thừa bất đắc dĩ, chỉ đành nói địa chỉ cho bà: "ở khoa phụ sản, bệnh viện thứ năm thành phố."

"Chúng ta tới đó." Nói xong, Lâm Tiểu Phân liền điện thoại.

Tô Dịch Thừa lắc đầu cất điện thoại di động, quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Đồng Văn Hải đang đi về phía anh, sau đó đứng lại trước mặt anh.

Tô Dịch Thừa nhìn ông ta, sắc mặt không hề có biểu cảm, chỉ hỏi: "Đồng cục trưởng, có chuyện gì sao?"

Đồng Văn Hải nhìn phòng bệnh một chút, lại nhìn anh một chút, hỏi: "tôi có thể vào thăm An Nhiên không?"

Nếu nhìn không lầm, dường như Tô Dịch Thừa nhìn thấy có tia áy náy trong mắt ông ta.

Lạnh lùng mở miệng, Tô Dịch Thừa chỉ nói: "xin lỗi, tôi không muốn để An Nhiên lại không khống chế được tâm trạng, bác sĩ đặc biệt căn dặn rằng An Nhiên cần nghỉ ngơi."

"Tôi, tôi là nó⁽¹⁾—" Đồng Văn Hải mở miệng muốn giải thích, đột nhiên ý thức được cái gì, lại dừng lại ở cổ họng.

Tô Dịch Thừa chỉ nhìn ông ta, bình tĩnh chăm chú nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng không hề có nhiệt độ. Một lúc lâu, cong cong khéo miệng hỏi: "Đồng cục trưởng là gì của An Nhiên?"

Đồng Văn hải cười khổ lắc đầu: "không có gì."

Tô Dịch Thừa cũng không nhiều lời nữa, chỉ nhìn ông ta, rồi xoay người đi vào phòng bệnh, đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Đồng Văn Hải đứng cười khổ, đột nhiên thang máy bên kia truyền đến tiếng giày cao gót giẫm trên sàn nhà đá hoa, xoay người, thấy Đồng phu nhân trang phục sang trọng, cả sức nước hoa thơm ngát đi về phía ông ta, vội vàng cầm tay Đồng Văn Hải hỏi: "Văn Hải, Tiểu Tiệp thế nào rồi? Sao đột nhiên lại ngã? Là phòng bệnh này sao?" Nói xong liền muốn đẩy cửa đi vào phòng bệnh phía sau Đồng Văn Hải, lại bị Đồng Văn Hải kéo lại.

Đồng phu nhân khó hiểu quay đầu nhìn ông ta, nghi hoặc hỏi: "sao vậy?"

Đồng Văn Hải nhìn bà một lúc lâu, rồi mới mở miệng nói: "không phải phòng này." Nói xong buông tay bà ra, dẫn đầu đi về phía phòng bệnh của Đồng Tiểu Tiệp.

Đồng phu nhân có phần nghi hoặc nhìn cửa phòng bệnh đang đóng chặt kia, sau đó bước nhanh đuổi theo Đồng Văn Hải phía trước.

Khi Cố Hắng Văn và Lâm Tiểu Phân đến bệnh viện, An Nhiên còn chưa tỉnh lại.

Tô Dịch Thừa nhỏ giọng lược lại chuyện cho bọn họ, tất nhiên, không muốn bọn họ lo lắng cho An Nhiên đồng thời còn phải lo lắng cho mình, Tô Dịch Thừa không hề nhắc tới nửa chữ chuyện của mình cho bọn họ.

Khi nghe xong, Lâm Tiểu Phân sững người nhìn An Nhiên trên giường, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bà hơi trắng bệch, trong lòng hối hận mắng mình không dưới trăm lần.

Cố Văn Hắng nhìn ra được bà khó chịu, đau lòng ôm lấy bả vai bà, nhẹ giọng an ủi bà: "được rồi, đừng khó chịu, An Nhiên không có chuyện gì rồi, đừng tự trách mình nữa."

Có lẽ tiếng động trong phòng đánh thức An Nhiên, lông mì dài động đậy, An Nhiên dần tỉnh lại.

Thấy Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn trong phòng, hơi ngẩn người, có chút không xác định nhìn bọn họ, gọi: "cha, mẹ? Sao cha mẹ lại ở đây?" Nói xong, hơi nghi hoặc chuyển ánh mắt tới Tô Dịch Thừa đứng bên cạnh.

Lúc này mấy người mới chú ý tới cô trên giường đã tỉnh lại, Lâm Tiểu Phân kịp phản ứng, bước nhanh lên, nhìn cô, đau lòng sờ sờ mặt cô, nói: "thật xin lỗi Nhiên Nhiên, là mẹ không tốt."

Mãi một lúc lâu An Nhiên mới kịp phản ứng: "mẹ..." Nhìn chằm chằm bà, tay chậm rãi giơ lên, nắm tay bà.

Nhin cô, chớp mũi Lâm Tiểu Phân chua xót, hốc mắt cũng hồng hồng, nói: "mẹ không nên nói như vậy, thật xin lỗi, con mãi mãi là con gái mẹ, mãi mãi là thế."

"Vâng." An Nhiên gật đầu khẳng định, rất dùng sức.

Tô Dịch Thừa và Cố Hằng Văn nhìn, lắc đầu, đều cười.

Lâm Tiểu Phân ở lại bệnh viện cùng An Nhiên đến trưa, khi trời tối, mới chuẩn bị về cùng Cố Hằng Văn.

Tô Dịch Thừa tiễn bọn họ đi ra ngoài, Lâm Tiểu Phân vừa đi vừa thì thầm: "đợi lát nữa đi qua chợ phải vào mua chim bồ câu về hầm canh mới được, cả ngày ăn canh gà canh gà, Nhiên Nhiên ăn cũng phát chán, thay đổi khẩu vị cũng tốt. À, đúng đúng đúng, còn phải mua chân giò, phụ nữ có phải phải bổ xung canxi."

Nghe vậy, Cố Hằng Văn và Tô Dịch Thừa bên cạnh nhìn nhau bật cười. Tô Dịch Thừa nói lời cảm ơn bà: "cám ơn mẹ, làm phiền mẹ rồi."

Lâm Tiểu Phân nhìn anh khó hiểu, nói: "Nhiên Nhiên là con gái mẹ, mẹ không lo cho nó còn lo cho ai!"

Tô Dịch Thừa gật đầu lia lịa, vội nói: "dạ dạ dạ, mẹ nói không sai."

Thang máy vừa vặn từ dưới đi lên, mấy chữ màu đỏ đang nhảy, ba người đứng chờ thang máy.

Vốn là tầng không cao, cho nên thang máy tới rất nhanh, không

đến vài giây, chỉ nghe thấy đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, thế nhưng mà khi nhìn thấy Đồng Văn Hải và Mạc Phi ở bên trong, mấy người đều sững sốt, có chút không kịp phản ứng.

Đồng Văn Hải và Mạc Phi trong thang máy cũng sững sờ, nhìn chằm chằm bọn họ, thậm chí suýt nữa đã quên đi ra ngoài.

Người phái ứng nhanh nhất chính là Tô Dịch Thừa, lúc này vừa định mở miệng, đã thấy Lâm Tiểu Phân đột nhiên có hành động, oán hận nhìn Đồng Văn Hải trước mắt, sau đó tiến lên.

Tô Dịch Thừa không biết bà muốn làm gì, trực giác tưởng là bà muốn chất vấn Đồng Văn Hải cái gì. Nhưng mà anh sai rồi, không phải là chất vấn, mà là tát!

"Ba —"

Chỉ thấy Lâm Tiểu Phân giơ tay lên, một cái tát kia vừa mạnh vừa chuẩn rơi xuống mặt Đồng Văn Hải, sức lực rất lớn khiến mặt Đồng Văn Hải nghiêng sang một bên, lập tức khuôn mặt Đồng Văn Hải hiện lên dãy ấn bàn tay đỏ lòm.

Dường như mọi thứ đứng im lại trong nháy mắt, ai cũng không nói gì, ngay cả những cô y tá đi ngang qua, nhìn thấy màn này, cũng giật mình dừng bước.

Có thể nói một cái tát này là Lâm Tiểu Phân đã dùng hết sức lực toàn thân để đánh, cho nên sau khi đánh xong, cái tay dùng lực còn tê tê, kịch liệt run rẩy.

Bởi vì tức giận, bộ ngực pháp phồng kịch liệt, nhìn ông ta, Lâm Tiểu Phân oán hận chất vấn: "Đồng Văn Hải, ông coi ông là cái thứ gì, ông có tư cách gì tới chất vấn trách móc con gái tôi!"

Đồng Văn Hải quay đầu lại, nhìn cô, mím chặt môi, hai tay hai bên hông nắm thật chặt.

Lúc này Cố Hằng Văn bên cạnh cũng phản ứng lại, lo lắng khẽ gọi bà: "tiểu Phân...", đưa tay muốn kéo bà đến bên cạnh mình, lại bị nhẹ tay ngăn lại.

Quay đầu nhìn Mạc Phi đang cầm bình giữ nhiệt đứng bên cạnh, chỉ vào anh ta, ánh mắt sắc bén nói: "còn cậu nữa, cậu còn quấy rầy con gái tôi làm gì, hồi đó không phải là ra đi rất phóng khoáng

sao, sao bây giờ còn muốn quay lại, sao còn để An Nhiên bị người ta trách mắng rằng làm hỏng hôn nhân của cậu, cậu dựa vào cái gì mà đối với nó như thế!" Nói xong, cảm xúc Lâm Tiểu Phân sụp đổ, gào thét với bọn họ: "mẹ con chúng tôi nợ gì các người, sao các người lại làm hại chúng tôi như thế!" Nói xong, nước mắt không kiểm soát được rơi xuống: "các người có lựa chọn tốt hơn, có thể mượn hôn nhân để giành được mọi thứ, vậy thì cút đi là được, đàn ông như thế chúng tôi không hiếm lạ gì, nhưng mà xin các người cút đi, cút xa một chút, đừng có đứng trước mặt mẹ con chúng tôi, làm bẩn mặt chúng tôi!"

Đồng Văn Hải mím chặt môi, ánh mắt lần tránh bà, căn bản không dám nhìn bà. Dấu tát trên mặt sưng đỏ rõ rệt, nhìn rất dọa người.

Mạc Phi cũng không nói được câu nào, tay nắm bình giữ nhiệt thật đến nỗi cả gân xanh lên.

Lâm Tiểu Phân suy sụp khóc lên, thân thể đột nhiên vô lực, may mắn Cố Hằng Văn phía sau nhanh tay, liền ôm bà vào trong ngực. Sau đó ngẩng đầu nhìn Đồng Văn Hải và Mạc Phi, chỉ nhẹ nhàng nói: "đi thôi."

Tô Dịch Thừa lạnh lùng mời Đồng Văn Hải và Mạc Phi tránh ra, sau đó đưa Cố Hằng Văn và Lâm Tiểu Phân rời đi.

Chương 130: Khách không mời mà đến

Đưa Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn đi xuống, Lâm Tiểu Phân khóc ngã vào trong ngực Cố Hằng Văn, Tô Dịch Thừa nhìn bà, có chút lo lắng.

Cố Hằng Văn vỗ lưng Lâm Tiểu Phân, nhẹ giọng nói bên tai bà: "được rồi, được rồi, không có việc gì, không có việc gì."

Đưa bọn họ xuống đại sảnh dưới tầng dưới bệnh viện, Cố Hằng

Văn ôm Lâm Tiểu Phân xoay người nói: "Được rồi, A Thừa, con đừng tiễn nữa, đi lên với An Nhiên đi."

Tô Dịch Thừa nhìn Lâm Tiểu Phân trong ngực ông, nhẹ nhàng nhíu mày lại, vẻ mặt hơi lo lắng: "Mẹ..."

"Không có việc gì, con không cần lo lắng, đi lên đi." Ôm lấy Lâm Tiểu Phân, Cố Hằng Văn nói.

Tô Dịch Thừa cũng không khăng khăng nữa, gật đầu, nhìn ông ôm Lâm Tiểu Phân rời khỏi tòa nhà bệnh viện, lúc này Tô Dịch Thừa mới quay người một lần nữa đi vào thang máy lên lâu.

Lúc quay trở lại phòng bệnh, An Nhiên đang nói chuyện điện thoại, là Lâm Lệ gọi điện tới, khi nói chuyện trên mặt mang theo nụ cười, tâm tình nhìn qua rất tốt, đã không còn vẻ tối tăm sau khi nhận điện thoại vào lúc sáng.

Thấy anh trở về, cười với anh, sau đó nói với Lâm Lệ ở bên kia đầu dây: "được rồi, nếu mi bận việc thì cũng không cần tới đây nữa, huống hồ ta cũng đã không sao, không cần lo lắng... Được rồi, đã biết, mi làm việc trước đi, không nhanh sẽ quá muộn, tự giữ sức khỏe."

Dường như ở trong điện thoại Lâm Lệ vẫn còn nói gì đó, chọc An Nhiên cười lớn tiếng, tay vỗ về bụng của mình, cúi đầu nhìn nhìn, lại ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Thừa đang đứng ở trước giường mình, cười nói: "biết rồi, con nuôi của mi khỏe lắm, sẽ không bạc đãi nó."

'Con nuôi!' người nào đó dường như nghe được trọng điểm, chợt nhướng mày, khẽ nhăn mày, như là có chút không vui.

An Nhiên cầm di động còn nói với Lâm Lệ một lát, thế này mới cúp điện thoại.

Chờ cô cúp điện thoại, lúc này Tô Dịch Thừa mới đi về phía cô, nhìn cô chăm chú.

An Nhiên nhìn anh, kéo tay anh làm nũng. Tô Dịch Thừa tiến lên, cầm tay cô, đặt bên miệng cắn lấy.

"A!" An Nhiên nhẹ giọng hô lên, rồi nhìn anh, có chút ủy khuất lẩm bẩm: "anh bắt nạt em!" Thật ra không đau, chỉ là đôi khi giữa

vợ chồng cũng cần chút tình thú như vậy.

Tô Dịch Thừa lại khẽ cắn xuống ngón tay của cô, nhìn cô nghiêm túc nói: "con nuôi cái gì? Hử?" Nói xong, lại khẽ cắn cô một cái, không chế cường độ rất tốt, vĩnh viễn cũng sẽ không làm cô đau hay bị thương.

An Nhiên buồn cười ra tiếng, nhìn anh, giả bộ không biết nói: "con nuôi ở đâu ra? Em nghe như thế nào cũng không hiểu."

"Còn giả ngu." Tô Dịch Thừa nhéo mũi cô, sau đó tay anh kéo cô vào trong ngực, nói bên tai cô: "là con gái, nhất định là con gái! Em đã nói sẽ sinh con gái cho anh."

An Nhiên thật là vừa bức mình vừa buồn cười, thật sự nhanh chóng bị sự cố chấp của anh đả bại, đành phải thuận theo nói: "Được, được, được, là con gái, là con gái, được chưa."

Tô Dịch Thừa thế này mới vừa lòng, gật đầu đáp một tiếng nói: "ừ, được."

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lát mới buông ra. Rời khỏi ngực anh, An Nhiên cười nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: "cha mẹ đều đã về sao?" Trên mặt là nụ cười rất đẹp, hoàn toàn đã không còn vẻ buồn thiu rầu rĩ ban sáng. Qua nụ cười của An Nhiên có thể nhận ra tâm tình của cô đang tốt lắm, nụ cười phát ra từ nội tâm.

Anh thích cô cười như vậy, rất không thích bộ dáng cô cau có mặt mày hối sáng, ngay cả ngủ cũng cau mày.

Cười khẽ nói với cô: "ừ, đã về, mẹ còn nói muốn đi mua bồ câu và chân giò, nấu canh bồ cho em uống, như vậy không dễ dàng ngán."

An Nhiên cười hạnh phúc cong cong đôi mày, biểu tình trên mặt đều là thỏa mãn.

Nếu có thể, anh muốn để cho cô mãi cười như vậy, hạnh phúc thỏa mãn như vậy! nội tâm Tô Dịch Thừa thầm tự nhủ.

Thấy anh nhìn mình đến thất thần, An Nhiên khó hiểu nhìn anh, hỏi: "Làm sao vậy?"

Thế này Tô Dịch Thừa mới hồi phục tinh thần lại, khẽ lắc đầu cười với cô: "không có gì."

An Nhiên cũng không nghĩ nhiều, khẽ ngâm nga một bài hát trẻ con, tâm tình rất tốt.

Tô Dịch Thừa vẫn làm việc như trước, bởi vì lo lắng cho An Nhiên nên ở trong bệnh viện cùng cô một ngày, sáng sớm ngày hôm sau liền đi đến văn phòng.

Mà bên phía An Nhiên, Tô Dịch Thừa lo lắng một mình cô ở trong bệnh viện, cho nên sắp xếp thím Trương đến chăm sóc cô.

Thật ra An Nhiên cũng không quá nhảm chán, tuy rằng Tân Vân không hề đến đưa canh nóng sáng sớm nữa, nhưng mà ngày nào cũng đến phòng bệnh ngồi với An Nhiên hai giờ. Ngày nào Lâm Tiểu Phân cũng đến, có đôi khi giữa trưa, có đôi khi chiều tối, lần nào cũng mang canh đến, canh gà, canh bồ câu, canh chân giò, thay đổi liên tục. Đôi khi Lâm Tiểu Phân gặp được Tân Vân, hai người gặp nhau thể nào cũng ngồi lại trò chuyện một phen.

Lâm Tiểu Phân đang bàn giao công việc, còn khoảng hai tháng nữa là chính thức nghỉ việc, bà sẽ không đi làm nữa, hiện tại An Nhiên đang mang thai, qua mấy tháng nữa đứa nhỏ sẽ chào đời, như vậy sau này về hưu bà có thể chăm sóc tốt cho An Nhiên.

Chiều nào Tô Dịch Thừa không về nhà, mà là trực tiếp đi bệnh viện, sau đó buổi sáng hàng ngày trước khi đi làm sẽ quay về nhà tắm rửa thay quần áo. Giống như khi phát hiện cô mang thai trước đó, mấy ngày tiếp theo, cả người rõ ràng nhìn mỏi mệt rất nhiều.

Tuy là An Nhiên đau lòng, nhưng cũng không lay chuyển được kiên trì của anh.

Hơi xoay người, lại không có rơi vào cái ôm ấp ấm áp quen thuộc, mơ mơ màng màng tỉnh lại, toàn bộ phòng mờ mịt chỉ còn lại cái đèn ngủ nhỏ, ngọn đèn mờ mờ tối tối, chiếu lên toàn bộ căn phòng cũng mờ mờ tối tối.

An Nhiên ngáp một cái, chống người ngồi dậy, thấy cửa phòng vệ sinh hé ra khe nhỏ, ánh sáng theo khe hở hắt ra, tinh tế nghe, có tiếng Tô Dịch Thừa đang nói chuyện.

Anh cõi ý hạ thấp giọng nói, An Nhiên cũng không nghe rõ lắm anh đang nói cái gì, hơn nữa thực sự buồn ngủ, mí mắt nặng trịch

không mở được, gối lên gối, có chút mờ mịt.

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Dịch Thừa cúp điện thoại đi từ trong phòng vệ sinh đi ra, tay chân cỗ gắng nhẹ nhàng, không phát ra một chút tiếng vang.

Vừa xốc lên chăn lên giường, An Nhiên xoay người một cái đưa tay ôm lấy thắt lưng thon gầy của anh, Tô Dịch Thừa sững sốt, cúi đầu nhìn cô bé trong lòng, thấy cô đang dùng đầu cọ cọ trong ngực anh, sau đó nỉ non nói: "sao muộn thế này còn gọi điện thoại..."

Tô Dịch Thừa nâng tay nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, sau đó vỗ nhẹ lưng cô, cười khẽ, hỏi: "Đánh thức em?"

An Nhiên lắc đầu, hừ một tiếng có chút ủy khuất nói: "Không được anh ôm, cảm giác không quen." Nhiều thói quen thật là đáng sợ, cho dù thật sự vô cùng mệt mỏi, thiếu ôm ấp của anh, cô nhắm hai mắt cũng ngủ không được.

Tô Dịch Thừa cười một tiếng, thoảng cái kéo cô lên, trán hai người chạm vào nhau, cánh tay vòng qua cổ của cô, tay vây quanh thắt lưng của cô, sau đó hôn xuống đôi môi của cô, nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi, anh ôm em."

An Nhiên cọ cọ, mơ mơ màng màng nói: "Mất thăng bằng, không có gối đầu mềm..." Nói xong, liền ngủ tiếp, bộ dạng ngây thơ khiến cho người yêu mến.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là hửng sáng, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, hiếm khi nào người nào đó còn nằm ngủ yên bên cạnh mình, An Nhiên thỏa mãn nghiêng người nhìn người đàn ông bên người mình, khoe miệng nở nụ cười thản nhiên, rất đẹp.

Ngay cả tướng ngủ của anh cũng rất đẹp, chân mày hơi nhướng lên, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, không ngờ người đàn ông như anh lại không ngáy to, hơi thở rất ổn định, nhẹ nhàng nhàn nhạt.

Dạo này anh thật sự mệt mỏi, rất mệt mỏi, quầng thâm dưới mắt càng ngày càng đen đậm, công tác của anh cơ bản áp lực hơn

nhiều so với người khác, mấy ngày nay lại bởi vì bản thân mình mà phải chạy qua chạy lại giữa văn phòng và bệnh viện.

Đây lòng áy náy, rõ ràng nói với chính mình sẽ san sẻ cho anh, nhưng mà cảm thấy mình hình như càng gây phiền phức cho anh.

Tay nhẹ nhàng chạm vào anh, nhẹ nhàng lướt qua đường nét trên mặt anh.

Động tác của cô như là đánh tinh Tô Dịch Thừa, chỉ thấy anh khẽ chau mày, rồi mí mắt giật giật, chậm rãi mở mắt ra, không có khôn khéo bình thường, anh vừa tỉnh lại, mắt buồn ngủ còn mang theo mông lung, ánh mắt đơn thuần như một đứa trẻ nhỏ, sạch sẽ, không có tạp chất.

Chờ sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, thấy rõ cô trước mặt, Tô Dịch Thừa mỉm cười nhìn cô: "sớm." Thanh âm còn ám ách khi vừa tỉnh lại.

"Đánh thức anh?" An Nhiên áy náy nhìn anh.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, nhẹ tay vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, dùng thanh âm có chút khàn khàn còn chưa khôi phục bình thường nói: "Anh muốn hôn em."

Nghe vậy, An Nhiên vô thức lấy tay che miệng mình, buồn cười nói: "Em còn chưa đánh răng!" Ngủ một đêm, miệng cảm thấy khó chịu, ngay cả chính mình đều cảm thấy có vị lạ.

Tô Dịch Thừa cười, tay kéo tay cô xuống, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng kia, còn nhìn thật chăm chú, một hồi lâu mới mở miệng hỏi: "anh cũng chưa, để ý sao."

An Nhiên lảng lặng nhìn anh rất lâu, buồn cười lắc đầu, lông mày cong cong, nói: "không ngại."

Bởi vì nhận định là anh, biết anh là người sẽ đi cùng cô cả đời, biết anh là người sẽ bao dung tiếp nhận cô, cô là của anh, anh cũng là của cô, như vậy có ai lại ghét bỏ chính mình, ghét bỏ chính mình không đủ sạch sẽ sao?

Tô Dịch Thừa khom người, môi đặt lên môi cô, đầu tiên là nhẹ nhàng bình tĩnh dán lên, sau đó mới đưa tay giữ khuôn mặt của cô, lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, cùng cô cùng nhau trao

đổi một nụ hôn sâu.

Cũng không biết hôn bao lâu, khi Tô Dịch Thừa buông tay ra, hai người đều thở hổn hển, Tô Dịch Thừa lại ôm chặt cô, thân thể hai người kề sát nhau.

An Nhiên bị ôm có chút khó chịu, tay đẩy anh ra, lại đột nhiên dừng lại, cả người giống như bị lửa đốt, vì ở dưới bụng cô có gì đó cọ xát, cô biết rõ đó là cái gì chỉ là....

Tô Dịch Thừa ôm cô, lực nắm kiểm soát ngày càng chặt hơn, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, cực kỳ gấp gáp.

An Nhiên thử muốn rời khỏi ngực anh, tình hình hiện tại của cô như vậy, hiển nhiên là không có khả năng giúp anh 'dập lửa'.

"Đừng nhúc nhích!" Thanh âm vô cùng ám ách theo bên tai truyền đến, trong thanh âm lộ ra áp lực dục vọng, càng ôm cô chặt hơn.

"Anh! ..." An Nhiên trừng lớn mắt, rõ ràng cảm giác được trên thân thể của anh nổi lên biến hóa, cả người giống như có lửa đốt nóng rực lên!

Tất nhiên Tô Dịch Thừa biết sự biến đổi của mình, ôm cô trong lòng như bây giờ, anh không nổi lên biến đổi mới là lạ, có chút áp lực nói: "Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm em một chút, em động nữa, chỉ biết sẽ càng kích thích 'Nó'."

An Nhiên thật sự cũng không dám động, cô biết anh nói là sự thật, chỉ lăng lặng để anh gắt gao ôm ở trong ngực, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, rất sợ kích thích đến 'nó' khiến tình hình càng gay go.

Cố nén khát vọng trong nội tâm của chính mình, nhẫn nại khiến cho cái trán nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, Tô Dịch Thừa ôm lấy An Nhiên một hồi lâu, thế này mới buông cô ra.

An Nhiên nhìn anh, tay lau đi mồ hôi trên trán của anh, thật ra cô cũng đau lòng cho anh, nhưng mà không có cách nào cả, hiện tại chỉ có thể ủy khuất anh. Ai khiến bảo bối của họ bây giờ yếu ớt như thế chứ.

Tô Dịch Thừa mặt hơi đỏ ửng, cũng không biết là do bị nghẹn

hay là ngượng ngùng nữa, nhìn An Nhiên, vẻ mặt hơi kỳ lạ nói: "cái đó, đàn ông vào buổi sáng luôn dễ xúc động."

An Nhiên nhìn anh một hồi, xác định đỏ ứng trên mặt anh không phải nghẹn, mà là ngượng ngùng, không nhịn được cười nhẹ một tiếng, cười mắng: "đồ ngốc."

Tô Dịch Thừa cũng cười, không phải là nụ cười khách khí và xa cách như đối với người khác, mà mang độ ấm, có thể làm cho lòng người ấm áp.

Nhin đồng hồ báo thức đặt trên đầu giường, đã hơn bảy giờ rồi, thím Trương tám giờ sẽ lại đây. Tô Dịch Thừa lưu luyến xoay người đứng lên, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, rồi đi ra, chải lại mái tóc bị rối sau khi ngủ. Nhìn An Nhiên trên giường, cười hỏi: "Muốn ăn cái gì, anh đi xuống mua cho em." Hôm nay An Nhiên có thể xuất viện về nhà, cho nên hôm qua anh liền bảo Dịch Kiều đừng đưa cơm tới đây nữa.

Sau đó chuyển mắt to, còn thật sự suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: "Ừ, muốn ăn xíu mại cùng sữa đậu nành." Đột nhiên lại muốn nghĩ đến cái gì, bổ sung nói: "Nhưng mà không cần mua rất nhiều, em ăn không hết." Lần nào anh cũng sợ cô đòi không đủ ăn, lần nào cũng mua rất nhiều, khiến cô ăn no hết cỡ, đến giữa trưa cũng không có cảm giác đói nữa, sau đó các mẹ đưa canh lại đây, luôn nói cô nhân lúc còn nóng uống đi, vì quý trọng tấm lòng của hai bà mẹ, không đành lòng trái ý các bà, sau đó cho dù không cảm thấy đói, bụng vẫn còn no, cô cũng nể tình cố gắng uống hết bát canh to. Tiếp tục như vậy nữa, cô tin tưởng, nếu cứ thế dạ dày của cô sẽ căng ra hết mức, sẽ như là, như là Lâm Lệ hồi trước.

Tô Dịch Thừa cười sờ sờ đầu của cô, không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, xoay người liền ra khỏi phòng bệnh.

Chờ An Nhiên rửa mặt xong đi ra khỏi phòng vệ sinh, lại thu dọn quần áo chuẩn bị hôm nay xuất viện, chỉ trong chốc lát, Tô Dịch Thừa liền mang theo bữa sáng đi vào, mua rất nhiều giống như lần trước, lượng còn nhiều hơn cho hai người ăn.

An Nhiên dại ra nhìn đồ ăn bày trên bàn trà, tính trẻ con

miệng than thở nói: "Này, không phải nói anh mua ít đi một chút sao."

Tô Dịch Thừa chỉ cười, mở túi nhựa ra, lấy xíu mại, bánh bao nhỏ, còn có bánh đậu từ bên trong ra, cho vào trong bát, lấy cái cốc bình thường An Nhiên hay uống, rót sữa đậu nành vào bên trong. Chỉ nhẹ nhàng đáp lời cô, nói: "à, anh quên mất."

"Anh là cá sao." An Nhiên tức giận liếc trăng mắt, anh dễ quên nhỉ! Vừa nói lúc anh đi, lúc mua lại không nhớ được! Anh cho rằng đang lừa gạt trẻ con sao!

Tô Dịch Thừa cười kéo cô: "Nói với em một bí mật."

An Nhiên nhướng mày: "Cái gì?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đột nhiên lấy tay đặt trên bụng của cô, còn thật sự nói: "Đêm qua lúc anh đặt tay lên bụng của em, bảo bối nói với anh hôm nay nó muốn ăn bánh đậu và bánh bao nhỏ."

An Nhiên sững sốt rồi lại sững sốt, nhìn anh thật là có chút khóe cười, cô còn cho rằng anh muốn nói bí mật gì với cô, lại không ngờ rằng là cái này, vừa bức mình vừa buồn cười, không khách khí vỗ xuống ngực anh: "Tô Dịch Thừa, nó có thể nói được, anh cũng có thể nghe được sao, anh là quỷ ngây thơ sao."

Tô Dịch Thừa cười lớn, ôm cô, lấy xíu mại đưa tới bên miệng cô, nói: "ăn nhiều một chút, em rất gầy."

"Nhưng mà anh mua nhiều quá!" An Nhiên làm mặt khóc, nào có người mua nhiều như vậy, lại mua chỉ cho hai người ăn thôi!

"Cố gắng ăn nhiều lên, ăn không xong để anh." Tô Dịch Thừa nhẹ dụ dỗ.

Anh nói như vậy, An Nhiên cũng không nói gì nữa, chỉ có thể gật gật đầu, đưa tay nhận lấy xíu mại, nhã nhặn ăn.

Vừa ăn, Tô Dịch Thừa ở bên cạnh áy náy nói với cô: "chiều nay anh không thể đến đón em xuất viện, trưa nay anh phải lên tỉnh, chiều nay và ngày mai đều có hội nghị, phải sắm tối ngày mai mới về."

Nghe vậy, mặc dù An Nhiên có chút mệt mỏi buổi tối anh không thể ở bên cạnh ôm mình ngủ, nhưng mà cũng hiểu đây là việc phải

làm, gật gật đầu, nói: "vâng, được rồi, anh đi đường cẩn thận." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhắc nhở anh: "em biết nhất định là có xã giao, nhưng mà cố gắng uống ít rượu, biết không?"

Tô Dịch Thừa cười gật đầu, đối với quan tâm của cô, đáy lòng giống như có dòng nước ấm chảy qua.

Tô Dịch Thừa đợi thím Trương đến đây mới đi, mà như là Tô Dịch Thừa vừa đi thì Tân Vân liền đến, vì biết hôm nay An Nhiên xuất viện, cho nên hôm nay đến sớm một chút để cùng cô làm kiểm tra xong, còn đưa cô xuất viện. Mà Lâm Tiểu Phân vốn cũng muộn tới, nhưng mà hôm qua công ty thông báo, nói hôm nay bên xưởng có khoản tiền chuyển vào, các loại chuyện vụn vặt khiến cho bà muộn chạy cũng không đi ra được.

Trong phòng bác sĩ, bác sĩ nhìn phim siêu âm và điện tâm đồ của thai nhi, gật gật đầu, khéo tư liệu lại, ôn hòa cười nói với Tân Vân và An Nhiên: "ừ, các vị yên tâm, rất tốt, thai nhi tất cả đều rất bình thường. Nhưng mà sức khỏe sản phụ hơi yếu, bình thường cần bổ sung dinh dưỡng thích hợp."

"Còn có chú ý gì nữa không ạ?" Tân Vân bên cạnh quan tâm hỏi.

"Chú ý ngoài nghỉ ngơi, bình thường cũng có thể có vận động phù hợp, nhưng mà không được quá mạnh, sau khi ăn xong đi bộ nửa giờ cũng cần thiết, sáng tối ngày nào cũng phải uống hai cốc sữa để bổ sung canxi, ngoài ra ngày nào cũng nhớ uống vi-ta-min B11, giảm thiểu ăn đồ tái và hải sản." Bác sĩ dặn dò.

Tân Vân và An Nhiên thật sự nghe, sau đó không ngừng gật đầu ghi nhớ trong lòng.

Cho rằng bác sĩ đã nói xong hết, lúc An Nhiên và Tân Vân đứng dậy định rời đi, đột nhiên bác sĩ nhớ ra gì đó, vội gọi lại: "đúng rồi, ba tháng đầu phải tránh chuyện phòng the, ba tháng sau cũng phải chú ý kiềm chế một chút."

Nghe vậy, An Nhiên nhớ đến buổi sáng cùng Tô Dịch Thừa ôm nhau trên giường, cả khuôn mặt nóng hầm hập như bị lửa đốt.

Tân Vân nhìn mặt cô hồng hồng, cho là da mặt cô mỏng, cười

lắc đầu.

Lúc quay trở lại phòng bệnh, thím Trương đã thu thập xong mọi thứ, Tân Vân để An Nhiên ngồi lại trong phòng bệnh một lát, còn mình thì đi làm thủ tục xuất viện.

An Nhiên buồn chán đứng ở cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, từ ban công ở đây nhìn xuống dưới, vừa vặn có thể nhìn thấy cổng chính của bệnh viện, nhìn mọi người nhốn nháo bận rộn, có vào, cũng có ra.

"Cốc, cốc, cốc." Cửa phòng bệnh có người gõ, thím Trương đi ra mở cửa, nhìn người ngoài cửa, cũng chưa từng gặp người này, liền hỏi: "Cô tìm ai?"

An Nhiên quay đầu, chỉ thấy Đồng Tiểu Tiệp mặc áo bệnh nhân đứng ở cửa, sắc mặt hơi tái nhợt, ngay cả môi cũng không có bao nhiêu huyết sắc.

Nhiu nhíu mày, An Nhiên nhìn cũng không nói gì.

Đồng Tiểu Tiệp liền lướt qua thím Trương đi vào, thím Trương thấy An Nhiên không nói cái gì, tự nhiên bà cũng không tiện mở miệng nói gì.

An Nhiên nhìn cô ta, giờ phút này cả người Đồng Tiểu Tiệp nhìn bệnh hoạn, dù sao cũng là mỹ nhân, cô ta như vậy, xanh xao khiến người ta sinh lòng thương tiếc và không đành lòng.

Nhin quanh toàn bộ phòng bệnh, sau đó nhìn An Nhiên chăm, cười như có như không nói: "Thật trùng hợp, ở trong bệnh viện cũng có thể gặp được, thì ra cô cũng mang thai."

Trên mặt An Nhiên cũng không có bao nhiêu biểu tình, chỉ hỏi: "Cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Quan hệ giữa họ cũng không thân tới mức không có chuyện gì cũng đến hỏi thăm, tâm sự. Hơn nữa, còn có người hẹn cô để cầu xin cô, để cô đừng có xía vào hôn nhân vốn đang tốt đẹp của hai người đó kia.

Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô, nhìn chăm chăm, mãi một lúc lâu sau mới cười lạnh lắc đầu, nói: "Cô không hỏi xem vì sao tôi mặc quần áo bệnh nhân ở trong bệnh viện này sao?" Nói xong, chỉ chỉ bộ quần áo trên người mình.

An Nhiên nhìn cô ta, biểu cảm trên mặt không thay đổi, chỉ thản nhiên nói: "Đây là chuyện của cô, hình như chúng ta không thân tới mức đã hỏi thăm quan tâm lẫn nhau."

Đồng Tiểu Tiệp cười, không ngừng gật đầu đồng ý: "đúng, đúng, cô nói không sai, tôi không thích cô, cô cũng hận tôi, chúng ta đương nhiên sẽ không tốt đến nỗi đi quan tâm lẫn nhau."

"Tôi không hận cô, cô với tôi mà nói chỉ là một người xa lạ." Về cuộc tình cảm trước đây, nếu thật sự nói hận, cô cũng chỉ hận Mạc Phi, là vì anh ta đã phản bội tình cảm của bọn họ, mặc kệ có người thứ ba hay không, nếu tình cảm của anh ta kiên định thì tuyệt đối không cần lo lắng gì.

"Phải không." Nhìn thẳng vào cô, Đồng Tiểu Tiệp rõ ràng không tin.

An Nhiên nhìn cô ta, cũng không tính mở miệng giải thích cái gì, cô ta tin hay không là chuyện của cô ta, cô không quan tâm.

"Đối với cô, tôi cũng rất không thích cô, từ sáu năm trước không thích, đến bây giờ ..." Đồng Tiểu Tiệp dừng một chút, một hồi lâu sau, nhìn An Nhiên, biểu tình cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi hận cô!"

Nghe vậy, An Nhiên chỉ cảm thấy buồn cười, rõ ràng chính mình chưa hề làm gì, nếu cô nhớ không lầm, người bị cướp bạn trai, người bị người khác bị phản bội và vứt bỏ là cô mới đúng!

"Có phải cô cảm thấy rất nực cười đúng không, rất khó hiểu đúng không?" Đồng Tiểu Tiệp buồn cười nhìn An Nhiên, biểu tình đột nhiên trở nên vặn veo nói: "Nếu tôi nói tôi mất con, mà nguyên nhân là vì cô, cô còn có thể cảm thấy tôi hận cô vô duyên vô cớ không?"

Chương 131: Mẹ chồng mạnh mẽ

"Nếu tôi nói tôi mất con, mà nguyên nhân là vì cô, cô còn có thể cảm thấy tôi hận cô vô duyên vô cớ không?" Đồng Tiểu Tiệp chất vấn cô như vậy, nhìn An Nhiên, vẻ mặt trở nên vặn vẹo, dữ tợn.

An Nhiên sững sờ, thế mới biết thì ra là cô ta có vẻ bị bệnh là vì sảy thai. Nhưng mà cô ta nói cô ta mất con liên quan đến cô, a, có phải là nhìn cô rất dễ bắt nạt, cho nên tất cả mọi người đều đổ trách nhiệm lên người cô!

"Cô có biết cảm giác khi chồng cô ôm cô, miệng lại gọi tên người phụ nữ khác là gì không?" Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô, chất vấn, "cô có biết rõ ràng cô đã làm rất nhiều, nỗ lực rất nhiều, mất thời gian 6 năm để tìm cách vào lòng một người đàn ông, cô có biết đó là dạng tuyệt vọng thế nào không? Cô biết không?"

Thím Trương đứng một bên sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, không phản ứng kịp đây rốt cuộc là chuyện gì.

An Nhiên nhìn cô ta, lạnh nhạt không có chút biểu cảm, lạnh giọng nói: "tôi không biết, chồng tôi chưa bao giờ ôm tôi mà gọi tên người khác, cũng sẽ không đóng cánh cửa trái tim của anh ấy trước mặt tôi."

Đồng Tiểu Tiệp phẫn hận nhìn cô, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: "cô đang khoe khoang hạnh phúc của cô với tôi sao!"

"Không phải là khoe khoang, là sự thật, quả thật Dịch Thừa đối xử với tôi rất tốt." Cũng không phải tất cả đàn ông đều có thể làm được như vậy, ngay cả khi còn yêu đương thắm thiết với Mạc Phi, Mạc Phi cũng chưa từng làm được bằng một phần ba của anh.

Nhin lại Đồng Tiểu Tiệp đang giận giữ như là có thể ăn thịt cô, mặt không có biểu cảm, mở miệng nói: "nếu cô đã biết rõ tất cả, nhưng vẫn lựa chọn anh ta, vậy thì cô phải đoán trước được kết quả như vậy, đó là cái giá quyết định của bản thân mình hồi đó, không thể trách người khác."

Đồng Tiểu Tiệp cười lạnh: “đúng, cô nói rất đúng, tôi đáng đời, như bây giờ là tôi tự chuốc lấy.”

An Nhiên không nói gì, chỉ nhìn cô ta. Nếu như những lời cô ta vừa nói là thật, vậy thì đúng là cô ta tự mình chuốc lấy, không thể trách gì người khác, chẳng lẽ không đúng sao.

“Cô không hỏi xem đứa con của tôi mất như thế nào sao?”
Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô cười lạnh nói.

An Nhiên lắc đầu: “không muốn biết.”

“Nhưng tôi lại muốn nói cho cô biết.” Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô nói: “cô đã tìm Mạc Phi nói những gì? Cho nên anh ta mới tìm tôi tranh cãi một trận, nếu không cãi nhau, tôi sẽ không bị ngã!”

An Nhiên nhíu mày, cố gắng nhớ lại, cô không nhớ mình đi tìm Mạc Phi nói gì lúc nào. Đợi đã, dường như cô nhớ tới cái gì, hôm đó quả thật cô gặp Mạc Phi ở nhà hàng, cho nên đã chất vấn anh ta về chuyện bản vẽ.

“Thế nào, nghĩ ra?” Đồng Tiểu Tiệp mắt lạnh nhìn cô.

An Nhiên ngẩng đầu, cô cảm thấy rất buồn cười, gia đình họ Đồng bọn họ ai cũng tự cho mình là đúng như thế sao? Đồng Văn Hải như thế, không phân tốt xấu ‘cầu xin’ cô đừng có can thiệp vào hôn nhân của con gái ông ta, mà bây giờ Đồng Tiểu Tiệp còn hơn thế, liền đổ hết sai lầm và bất cẩn của mình lên đầu cô!

An Nhiên hít một hơi thật sâu, cảm thấy tức giận, nhìn cô ta vừa định mở miệng, lại có người đoạt trước.

“Cô người đàn bà này là sao vậy, chính mình bắt cẩn lại muốn đổ trách nhiệm và sai lầm lên đầu người khác, đầu óc cô có vấn đề sao?”

Cũng không biết Tân Vân về từ lúc nào, nhưng mà rõ ràng đã nghe thấy lời đối thoại của hai người, từ cửa đi vào, nhìn Đồng Tiểu Tiệp với vẻ khinh thường và coi rẻ.

“Mẹ.” An Nhiên có chút bất ngờ nhìn Tân Vân.

Tân Vân nhìn cô cười cười, khoát khoát tay với cô.

Đồng Tiểu Tiệp rất bất ngờ với sự xuất hiện của Tân Vân, nhìn bà, giọng nói hung hăng hỏi: “bà là ai!”

Ngoảnh lại nói thằng với Đồng Tiểu Tiệp: "tôi là ai cô việc gì phải biết, tôi nói cô thật sự không có bệnh đấy chứ, tìm tới tận cửa lại còn khóc lóc om sòm, cô cho Tô gia chúng tôi không có người sao? Con dâu Tô gia của tôi là người để cô tùy ý bắt nạt sao?"

"Bà!" Đồng Tiểu Tiệp nhìn chăm chăm bà, đối với Tân Vân, tỏ ra không phản kháng nổi.

"Tôi cái gì, tôi chưa thấy ai ngu ngốc như cô, biết rõ rồi mà còn chọn lấy người đàn ông không yêu mình, cô là kẻ ngu hay đần độn, hạnh phúc của mình, mình lại không biết quý trọng, ai sẽ quan tâm cô hả!" Tân Vân nói xong rất khinh thường: "Hôn nhân của mình có vấn đề, nhưng lại tìm nguyên nhân trên đầu người khác, tôi thấy vấn đề của cô không phải là ngu xuẩn, mà cô căn bản không có đầu óc, hay là đầu cô bị lừa đá rồi, cô không có đầu óc cũng chưa cần lo, nhưng cũng đừng để nước vào a, có thời gian thì tìm đến người khác mà khóc lóc om sòm đùa giỡn ngang ngược, sao cô không đi tìm thằng đàn ông kia mà ly hôn? Lợi dụng cô lên cao như vậy, rồi buổi tối ôm cô lại nghĩ đến người phụ nữ khác, đàn ông như thế cô còn mong đợi anh ta mang hạnh phúc đến cho cô?"

"Tôi . . ." Đồng Tiểu Tiệp bị bà nói không đáp được câu nào, nhìn Tân Vân, hàm răng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bệnh hoạn vừa rồi cũng trở nên đỏ bừng vì giận giữ. Để Tân Vân chờ thật lâu, mới nghe ra được một câu: "chuyện của tôi khỏi cần bà quản, bà cho bà là ai, dựa vào cái gì mà vung tay múa chân với tôi!"

"Khu." Tân Vân khinh thường: "tôi mới không rảnh tới vung tay múa chân với cô, cô cho cô là ai, tôi có rất nhiều việc, tôi phải chăm nom tốt con dâu tôi, còn phải giờ tròn, cô cho là tôi sẽ rảnh rồi gặp cô ư, tôi mới thèm mà quản, những lời vừa rồi cô nghe thì lợi cho cô, không nghe thì tôi cũng chịu, nhưng mà phiền cô từ nay về sau đừng gây phiền phức lung tung, những lời cô nói vừa rồi thật sự khó nghe, về cô, lại càng không muốn gặp." Sắc mặt Tân Vân không hề hòa nhã nhìn cô ta một cái, cũng bất kể vẻ mặt cô ta bây giờ khó coi hay đặc sắc thế nào, liền quay đầu đi, dịu dàng cười nói

với An Nhiên: "Nhiên Nhiên, chúng ta đi thôi, thủ tục đều làm xong rồi."

An Nhiên gật đầu, nghĩ tới những gì bà vừa nói, không nhịn được cười ra tiếng.

Tân Vân nói với thím Trương đứng bên cạnh đang nhìn đến thất thần: "thím Trương, xách đồ ra, chúng ta đi thôi, tiểu Trương đợi dưới tầng hẵn là sốt ruột rồi."

Thím Trương vội vàng lấy lại tinh thần, cuống quít đáp: "à à được được."

Tân Vân kéo tay An Nhiên vừa ra đến cửa phòng bệnh, thì gặp phải Đồng phu nhân đang tìm Đồng Tiểu Tiệp.

"Tiểu Tiệp." Đồng phu nhân vừa nhìn thấy con gái đứng trong phòng bệnh, cắn chặt môi, oán hận nhìn An Nhiên và Tân Vân, cũng không hỏi phải trái đúng sai, liền la lên với đám An Nhiên: "các cô đứng lại!" Vừa nói liền bước đến trước mặt đám An Nhiên, giọng nói rất hung hăng: "các cô làm gì Tiểu Tiệp vậy!" Ngón tay suýt nữa thì đánh đến An Nhiên.

Tân Vân không vui nhíu mi lại, kéo An Nhiên để cô đứng phía sau mình, chắn trước mặt cô, có chút khinh thường nhìn Đồng phu nhân, nói: "bà còn có phéo tắc hay không, nói chuyện không thể bình thường mà nói sao, động chân động tay như thế, bà muốn làm gì!"

"Tôi muốn làm gì, bản thân tôi muốn hỏi bà đã làm gì, các người biến con gái tôi thành gì?" Chỉ vào Đồng Tiểu Tiệp, Đồng phu nhân ngang tàng nói.

Tân Vân quay đầu nhìn Đồng Tiểu Tiệp một cái, ra vẻ kinh ngạc bỗng dưng hiểu ra nói: "thì ra cô ta là con gái bà a, thật đúng như câu châm ngôn, thượng bất chính hạ tắc loạn, có người mẹ như bà thế này mới có thể dạy dỗ ra được con gái như thế."

"Bà, bà có ý gì!" Đồng phu nhân nhìn bà, hai mắt gần như muỗi phun ra lửa.

Tân Vân khinh thường nhìn bà ta, châm chọc nói: "có ý gì, có ý gì thì bà xem lại bộ dạng của mình chẳng phải sẽ biết."

"Bà! ——" Đồng phu nhân tức giận, nhưng mà lại chỉ có thể
trừng mắt nhìn bà.

"Tôi cái gì mà tôi, tôi mới không có thời gian nói lời thừa với bà,
thật là lãng phí hơi sức, cả nhà đều là loại người gì a." Nói xong,
nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, Tân Vân khinh thường quay
đầu, một lần nữa kéo tay An Nhiên: "đi, chúng ta đi." Liên đi ra khỏi
phòng bệnh.

"Thật sự là lai người nào cũng có, bất cứ con chó con mèo cũng
muốn tới đây giễu võ giương oai, hù, thật tưởng Tô gia chúng ta
không có ai a!" Cho dù ra khỏi bệnh viện, Tân Vân vẫn còn căm hận
nói, vừa rồi bà đi làm thủ tục xuất viện, cũng không biế có phải là
do thời gian hay không, cũng không nhiều người xếp hàng, cho nên
không bao lâu là xong, khi trở về phòng bệnh đúng lúc thấy có
người bên trong, còn tưởng là bạn của An Nhiên, vừa định đi vào,
thì nghe thấy người phụ nữ kia căm phẫn chất vấn An Nhiên, còn
oán hận An Nhiên, bà vừa nghe thế không vội đi vào, muốn nghe
một chút rõ cuộc các cô muốn nói gì, cho nên đứng bên ngoài
thêm một lúc, Chỉ là không ngờ càng nghe càng khiến người ta tức
giận, là loại người gì a, tranh giành người rồi còn mặt mũi tới chất
vấn, phải chăng kỹ nữ rồi còn có mặt mũi lập đền thờ trinh tiết a!

An Nhiên nhếch môi nở nụ cười, không hề vì Đồng Tiểu Tiệp gây
phiền phức vừa rồi mà tâm trạng trở nên buồn bực, mà trái lại, còn
mừng thầm và vui vẻ. Nắm chặt tay Tân Vân, sau đó chậm rãi
dừng bước.

Thấy cô không đi Tân Vân khó hiểu quay đầu, nhìn cô, hỏi: "sao
thế?"

An Nhiên lắc đầu, nhìn cô chăm chú, nói: "mẹ, cảm ơn mẹ!"

Tân Vân sững sốt rồi lập tức kịp phản ứng, nhìn cô tức giận nói:
"còn tưởng rằng con muốn nói gì." Kéo cô tiếp tục đi về phía trước:
"con đâu Tô gia chúng ta không phải để người ngoài tùy tiện bắt
nạt nha, thật sự là chán sống rồi!"

An Nhiên bị bà nói không nhịn được cười ra tiếng, ngay cả thím
Trương đứng cạnh cũng cười theo.

Biết Tô Dịch Thừa đi công tác mai mới về, Tân Vân vốn là muốn bảo An Nhiên cùng bà về đại viện, như thế cũng tiện chăm sóc, nhưng bị An Nhiên khéo léo từ chối, cô biết Tô Dịch Thừa về chắc chắn sẽ tìm cô, mà cô cũng không muốn anh vất vả như thế, vì muốn chia sẻ cho anh, nếu đã không giúp được gì, thì cũng sẽ không gây phiền hà cho anh, đợi ở nơi anh tìm thấy dễ dàng nhất, về là có thể gặp cô, ít nhất không cần phải đi lại mệt nhọc.

Tân Vân tất nhiên là người từng trải, đâu lại không hiểu tấm lòng của cô, hơn nữa con trai là con của bà, làm mẹ bà cũng rất yêu thương, mà bên phía An Nhiên có thím Trương ở, cũng không đến nỗi không ai chăm sóc, vài ngày qua, bà cũng nhìn ra con người thím Trương không tệ, giao An Nhiên cho bà chăm sóc, bà cũng không có gì không yên lòng, nên cũng không khăng khăng nữa. Chỉ cần dặn thím Trương mấy câu, bảo thím Trương chăm sóc tốt An Nhiên, ở nhà không bao lâu, liền trở về đại viện.

Khác với những người khác, giờ An Nhiên mang thai đã hơn hai tháng, từ khi phát hiện mang thai đến giờ, phản ứng có thai không nghiêm trọng lắm, chỉ là sớm tối khi đánh răng thì có cảm giác buồn nôn, ngoài ra thì ổn cả, nhưng mà gần đây cô cảm giác mình càng ngày càng ham ngủ, rõ ràng buổi tối ngủ sớm, sáng dậy cũng muộn, nhưng ngày nào cũng ngủ nhiều thêm một lúc.

Sau khi Tân Vân về, An Nhiên về phòng nằm một lát, mơ mơ màng màng ngủ, khi tỉnh lại đã gần 5 giờ, hơi buồn rầu đi ra khỏi phòng, để phù hợp với việc nghỉ ngơi của cô, thím Trương đang chuẩn bị bữa tối trong bếp, thấy cô đi ra ngoài, thong thả hỏi: "cô tỉnh rồi, có đòi không, vẫn còn canh gà mà mẹ chồng cô mang đến lúc sáng, có muốn tôi hâm nóng lên cho cô ăn không."

An Nhiên lắc đầu, còn cứ ăn lại ngủ ngủ lại ăn như thế, cô đoán là cô sắp thành lợn rồi! Nhớ tới lời bác sĩ dặn buổi sáng răng cô rảnh thì có thể ra ngoài đi dạo bộ một chút coi như là vận động, kết quả là liền muốn xuống dưới đi dạo.

Nghĩ liền làm, quay đầu nói với thím Trương: "tôi xuống dưới một lát."

"Ách, vậy không thì tôi đi cùng cô nhé." Tân Vân đã cẩn dặn, Tô Dịch Thừa cũng đã dặn dò, bảo bà chăm sóc tốt An Nhiên, có thể thấy được Tô gia coi người con đâu này như bảo bối, bà cũng không dám để cô xảy ra sơ suất gì.

"Không cần đâu thím Trương, tôi chỉ xuống khu cư xá đi dạo một chút, hơn nữa bây giờ tôi cũng không phải là sản phụ sắp sinh gì đó, không cần căng thẳng như thế." Tô Dịch Thừa căng thẳng, Lâm Tiểu Phân căng thẳng, Tân Vân cũng căng thẳng, bây giờ chính cô cũng sắp có tể bào căng thẳng rồi, rõ ràng chuyện chẳng có gì, bọn họ cứ cường điệu hóa rồi.

Thím Trương ngẫm lại cũng phải, trước đây phụ nữ nông thôn các bà đâu được chiều chuộng thế này, mang thai bảy tám tháng vẫn ra đồng làm việc, sinh con vẫn khỏe mạnh, bây giờ cuộc sống tốt rồi, người cũng bị nuôi đến yếu ớt rồi. Nghĩ thế, liền gật đầu, nói với cô: "vậy cô cứ xuống đi dạo một chút, tôi chuẩn bị cơm, đợi lát nữa cô đi dạo về là có thể ăn rồi."

An Nhiên gật đầu, cầm áo khoác choàng thêm rồi đi xuống tầng.

Khu nhà ở khu vực nội thành, xung quanh nhiều trụ sở thương nghiệp, mà tuy là nhà An Nhiên có vị trí rất tốt, nhưng hiện nay tấc đất tấc vàng, diện tích phủ xanh không còn nhiều. Cho nên An Nhiên đi ra ngoài khu cư xá.

An Nhiên vốn chỉ định đi dạo một lúc, vận động hơn nửa tiếng là hợp lý rồi về nhà luôn, nhưng mà cô không ngờ sẽ gặp phải Tiểu Hiểu ở lân cận, lại trong tình huống này, gặp lại cô ta mới nhớ, đúng vậy, đây cách 'Chân Thành' không quá 5 phút đi bộ, mà dọc theo con phố, đi tới, tại khúc ngoặt phía trước chính là tòa nhà hành chính của 'Chân Thành'.

Thật ra thì An Nhiên cũng không phải là một người thích xem náo nhiệt, cô thấy phía trước có một đám người tụ lại, đang nhìn cái gì, giữa tiếng ồn ào có tiếng kêu của phụ nữ, đang mang thai, An Nhiên vô thức biết bản thân mình phải tránh đám người này ra, cho nên xoay người định đi về phía con phố. Chỉ là vừa đến ven

đường, thấy đối mặt chiếc Audi màu đen đột nhiên vòng lên dừng lại trước đám người, sau đó An Nhiên nhìn thấy Hoàng Đức Hưng từ trên xe bước xuống, sắc mặt tối tăm, tức giận tách đám người ra đi vào bên trong, mọi người quay đầu nhìn thấy ông ta biết ông ta là người trong cuộc, liền nhao nhao nhường đường cho ông ta, lúc này An Nhiên mới nhìn thấy hai người phụ nữ đang đấm đá thành một đống giữa đám người. Một người ngoài 40 tuổi hơi mập mạp, một người hai mươi mấy dáng chuẩn. Người phụ nữa hai mươi tuổi không phải ai khác, chính là Tiểu Hiểu! Mà người đàn bà ngoài 40 hơi mập mạp An Nhiên cũng nhận ra, chính là bà xã của Hoàng Đức Hưng, trước đây vào dịp họp thường niên của công ty, Hoàng Đức Hưng từng mang đưa bà ta đến tham dự, An Nhiên còn từng chúc rượu bà ta.

Nhưng mà từ góc độ quan sát của An Nhiên, Tiểu Hiểu có mạnh mẽ đi nữa nhưng trên phương diện tay chân cũng không mạnh hơn được vợ chính thức của Hoàng Đức Hưng, thấy Hoàng phu nhân miệng thì mắng Tiểu Hiểu là tiểu tam (kẻ thứ ba) cướp chồng của bà, tay thì túm tóc Tiểu Hiểu, một tay cầm túi xách dùng sức đập vào đầu vào người Tiểu Hiểu, như thế còn chưa hả giận, thỉnh thoảng chân còn đá vào đùi Tiểu Hiểu, Tiểu Hiểu hai tay ôm chặt đầu, không có sức phản kháng, quần áo trên người cũng bị xé toạc ra, lộ ra áo lót màu đen gợi cảm bên trong, chỉ có thể dùng miệng the thé chửi người đàn bà điên, đám người vây quanh chỉ nhìn, không một người nào tiến lên kéo hai người ra.

Hoàng Đức Hưng trầm mặt tức giận tiến lên, một tay kéo Hoàng phu nhân, đi về phía xe mình. Hoàng phu nhân đâu có bỗng lòng, vùng vẩy hất tay ông ra, muốn quay lại đánh cho Tiểu Hiểu một trận, miệng thì hùng hổ nói: "hừ, hôm nay tôi muốn đánh chết tiện nhân này, dám cám dỗ chồng tôi, hổ ly tinh!"

"Đủ rồi, bà còn chưa xong sao, ầm ĩ ngay dưới tầng làm việc của tôi, bà còn cho tôi mặt mũi gặp người không!" Hoàng Đức Hưng quát bà.

"Hừ, ông cũng sợ mất mặt, chơi đến cả đàn bà trong công ty

mình!" Hoàng phu nhân quát ông ta.

Khi hai người đang cãi vã, Tiểu Hiểu vốn là bị đánh vô cùng chật vật từ mặt đất bò dậy, ánh mắt âm ngoan bắn phía Hoàng phu nhân, lại bị Hoàng Đức Hưng đứng cạnh nhìn thấy, kéo giật bà xã của mình lại, tức giận bước nhanh lên phía trước, giơ tay "ba! —" một tiếng, một cái tát tàn nhẫn rơi xuống mặt Tiểu Hiểu, lực mạnh đến nỗi khiến Tiểu Hiểu lại ngã xuống mặt đất, trợn mắt hung ác nhìn cô ta, nói to: "ngày mai đừng đi làm nữa!"

Nói xong, cũng không nhìn Tiểu Hiểu cái nào nữa, xoay người kéo tay Hoàng phu nhân lôi lên xe, mà lần này Hoàng phu nhân lại không phản kháng nữa, ngoan ngoãn để mặc ông ta kéo tay, chỉ là trong nháy mắt xoay người đi vẫn không quên dùng chân đạp mạnh lên chân Tiểu Hiểu trên mặt đất, mắng: "tiện nhân, lần sau còn bị ta tóm được mà xem!"

Người vây quanh như là đang xem trò cười, xem xong rồi, than thở vài tiếng, rồi xoay người rời đi, không ai tiến lên đỡ Tiểu Hiểu dưới mặt đất đứng lên.

Tiểu Hiểu cứ nằm trên mặt đất như vậy, nửa bên mặt sưng đỏ ghê người, quần áo trên người bị xé rách hỏng hัก, ngay cả dây áo lót màu đen cũng rơi xuống rồi. Trên mặt còn ngân ngấn nước mắt, thẫn thờ nhìn phía trước, ánh mắt không có tiêu cự, khuôn mặt cũng có biểu cảm.

Người vây quanh dần dần tản đi, không ai sẽ đi thương xót người bị mắng chửi là tiểu tam, không ai sẽ đi đỡ một người phụ nữ phá hoại hạnh phúc gia đình của người ta, cho dù dáng vẻ cô ta bây giờ rất đáng thương, nhưng mà cũng không ai cảm thấy cô ta đáng cảm thông.

An Nhiên chậm rãi tiến lên, nhìn Tiểu Hiểu như vậy nói không nên lời cảm giác của mình lúc này, ít nhiều hัก là cảm thấy cô ta có chút đáng thương. Cởi áo khoác mỏng trên người mình, phủ lên cho cô ta, sau đó đỡ cô ta dậy.

Sau khi An Nhiên đỡ cô ta dậy rồi, lúc này Tiểu Hiểu mới từ từ lấy phục hồi tinh thần, nhìn An Nhiên bên cạnh, sững sờ nhìn một

lúc lâu, sau đó đột nhiên suy sụp khóc thành tiếng.

Nhin cô ta như vậy, An Nhiên khẽ thở dài, lắc đầu. Cô ta như vậy cũng không biết đi đâu, cứ bỏ lại cô ta thế này mà đi thì An Nhiên có chút không đành lòng, cô không phải thánh mẫu, hồi trước cô cũng hận cô ta hăm hại mình, nhất là khi bàn thiết kế kia bị xé hỏng, cô thật sự cũng căm hận cô ta, nhưng mà bây giờ nhìn cô ta thế này, người vẫn có lòng trắc ẩn. Đỡ cô ta về nhà mình.

Đến khi thím Trương thấy An Nhiên đỡ một người phụ nữ toàn thân bị thương, cả người vô cùng nhếch nhác, quần áo không chỉnh tề trở về, cảm thấy rất bất ngờ kêu lên: “trời ạ, đây là sao vây.” Nói xong bước lên phía trước dìu người từ tay An Nhiên đi vào.

Thu xếp người trên ghế sofa trong phòng khách, thím Trương xoay người rót trà cho cô ta, An Nhiên thì về phòng lấy quần áo của mình, chuẩn bị cho cô ta thay.

Khi trở ra Tiểu Hiểu vẫn ngồi trên ghế sofa trong tư thế vừa rồi, vẻ mặt chết lặng không có cảm giác. Khẽ thở dài, đưa quần áo trong tay cho cô ta, nhẹ nhàng mở miệng: “cầm quần áo đi thay trước đi.”

Thật lâu, Tiểu Hiểu mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô, hỏi: “tại sao . . giúp tôi.” Cô ta vẫn cho là cô hận mình, nhưng bất ngờ là trong chuyện xảy ra hôm nay, người sẵn lòng giúp cô ta lại là cô.

An Nhiên cầm quần áo nhét vào tay cô ta, chỉ nói: “dù thế nào, cũng coi như chúng ta đã từng quen biết.” Cô không thể làm được chuyện không thèm để ý, tất nhiên, điều cô làm được cũng chỉ là thế này, đỡ cô ta dậy, cho cô ta thay một bộ quần áo sạch sẽ, ít nhất nhìn không còn nhếch nhác nữa.

Tiểu Hiểu nhìn cô, không hề cầm lấy quần áo.

An Nhiên chỉ chỉ, nói: “phòng vệ sinh ở bên kia.”

Lúc này Tiểu Hiểu mới đứng dậy, đi về phía phòng vệ sinh.

Vào lúc Tiểu Hiểu vào phòng vệ sinh thay quần áo, thím Trương vừa pha xong ấm trà gừng từ trong bếp bưng ra, nhìn An Nhiên,

không nhịn được hiếu kỳ hỏi: "phu nhân, chuyện gì xảy ra a, sao cả người cô bé kia bị thương, như là đã bị đánh vậy?"

An Nhiên nhìn bà, lắc đầu, chỉ nói: "đừng hỏi nữa."

Cô nói như vậy, thím Trương cũng không hề hỏi nhiều nữa, chỉ nói mình đã làm xong cơm tối, sau đó liền quay lại bếp.

Tiểu Hiểu lại từ trong phòng vệ sinh đi ra đã thay quần áo xong, cũng đã rửa mặt chải đầu rồi, dấu vết cái tát còn sưng đỏ vô cùng, khóc miếng bị đánh bầm tím, ngay cả tay chân cũng bị Hoàng phu nhân kia đã bị thương, bước đi khập khiễng.

An Nhiên nhìn cô ta, để cô ta tới đây, chỉ vào thuốc mỡ cô vừa tìm được để trên bàn trà trước ghế sô pha, nói: "xoa một chút đi."

Tiểu Hiểu gật đầu, không nói nhiều, liền ngồi xuống ghế sô pha, sau đó cầm lấy thuốc mỡ xoa vết thương cho mình.

An Nhiên cũng không hỏi, không nói nhiều, ngồi trên ghế sô pha chỉ lắng lắng nhìn cô.

Một lúc lâu, sau khi thoa một lớp thuốc mỡ lên vết chầy xước trên da, Tiểu Hiểu mới nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "cám ơn."

An Nhiên gật đầu, nhìn bộ dáng của cô, cuối cùng mở miệng hỏi: "có muốn ở lại ăn cơm không."

Tiểu Hiểu nhìn cô, khuôn mặt lộ ra vẻ cảm động, cắn môi, hỏi: "cô không hận tôi sao?"

Chương 132: Sư Cố Giải Tỏa Mắt Băng

Tiểu Hiểu nhìn An Nhiên, trên mặt có chút xúc động, khẽ cắn môi, hỏi: "Cô không hận tôi sao?"

Từ trên xuống dưới nhìn cô ta một cái, An Nhiên thằng thắn gật đầu, "Nói không hận, thì là nói dối." Không có người nào bị hăm hại

nó như vậy rồi mà đối với người hâm hại mình không có chút oán trách gì.

Tiểu Hiểu gật đầu, nhìn An Nhiên không nói gì.

"Phu nhân, cơm chiều đã xong, có muốn hiện tại ăn không?" Thím Trương xuyên qua quầy bar hỏi, thím hình như vừa mới nghe đến An Nhiên nói muốn đi cùng cô gái này ra ngoài ăn cơm.

An Nhiên gật gật đầu, "Tốt, hiện tại ăn cơm đi." Rồi quay đầu lại, nhìn Tiểu Hiểu, mở miệng nói: "Cô ở lại cùng ăn cơm với tôi đi."

Tiểu Hiểu nhìn An Nhiên, rất lâu không nói gì, cuối cùng thì lắc đầu, rồi nhẹ nhàng thản nhiên nói: "Không được." Nói xong, đứng dậy, ánh mắt cổ quái nhìn cô, lại vẫn mở miệng nói lời cảm tạ: "Hôm nay, cảm ơn cô!" Nói xong, liền trực tiếp xoay người đi, kéo đôi chân bị thương, khiến tư thế đi đường có chút khó coi.

Về việc cô ta cự tuyệt, An Nhiên cũng không có ý giữ lại, nhưng vẫn là lễ phép tiễn cô ta đi ra khỏi cửa.

Lúc tới cửa, Tiểu Hiểu xoay người nhìn cô, lại cúi đầu nhìn bộ quần áo trên thân của mình: "Bộ quần áo này...."

"Lúc nào rảnh thì trả lại." An Nhiên nói.

Tiểu Hiểu gật gật đầu, không nói thêm cái gì nữa, xoay người trực tiếp rời khỏi.

Tô Dịch Thừa trở về vào lúc chạng vạng ngày thứ hai, lúc trở về An Nhiên đang ngủ trưa, bị mỗ nhân nào đó hôn loạn làm tỉnh lại. Mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ thấy trước mặt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại của anh, chỉ là khuôn mặt tuấn tú có vẻ mỏi mệt, đôi mắt thâm đen, hiển nhiên là ngủ cũng không tốt.

An Nhiên nhìn anh, có chút đau lòng đưa tay sờ sờ mặt của anh, nhẹ nhàng nói, "Đã về rồi."

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu, đem tay của cô kéo xuống đặt ở bên miệng của mình hôn lên.

Nghiêng người xê dịch một chút, chừa ra một nửa giường, nhìn anh hỏi: "Muốn đi lên ngủ một chút không?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu: "Còn phải đi tới văn phòng, buổi tối còn có bữa tiệc, chắc là sẽ phải đến khuya."

An Nhiên theo bản năng nhíu nhíu mày, "Vậy chắc rất vất vả."

Tô Dịch Thừa cười, chỉ lấy tay vuốt mặt của cô, bàn tay to của anh xet qua trên làn da non mịn của cô, thản nhiên mở miệng, "Buổi tối đừng chờ anh, mệt mỏi thì ngủ sớm đi."

Bởi vì biết đây là công việc của anh, An Nhiên cũng không biết làm sao, từ trên giường ngồi dậy, nhìn anh chỉ có thể gật gật đầu, dặn dò anh nói: "Uống ít rượu thôi, sớm chút trở về."

Tô Dịch Thừa sờ sờ của đầu của cô, cầm quần áo đã lấy ra rồi trực tiếp đi vào trong nhà tắm thay, lúc đi ra An Nhiên đã từ trên giường đứng lên, thấy anh ra, liền cầm cà vạt từ từ đi đến, kiềng chân một chút thắt lên cho anh, bàn tay lại điều chỉnh vị trí lại thật tốt cho anh, rồi thuận tay vuốt thẳng đến quần áo của anh.

Lúc đưa anh ra khỏi cửa, Tô Dịch Thừa lại hôn một cái trên mặt cô, lúc này mới xoay người rời đi.

Phía sau chị Trương đang quét tước nhìn thấy, trêu chọc nhìn

An Nhiên cười, nói: "Tiên sinh cùng phu nhân tình cảm thật là tốt."

An Nhiên da mặt mỏng đỏ bừng, lẩy cớ trực tiếp đi vào thư phòng.

Hôm đó Tô Dịch Thừa thật sự đến khuya mới trở về, An Nhiên nguyên bản ở trong phòng khách chờ, ngồi xem tivi chờ anh về, nhưng mà đang xem liền cảm thấy buồn ngủ, cho đến khi cô ngủ đến mức cảm giác tỉnh ngủ, anh cũng còn không có trở về, lúc này cũng đã nhanh chóng qua mười hai giờ đêm. Ngay cả tivi nhiều đài đã không còn chương trình gì nữa, sau đó lại ở trong phòng khách đợi hơn nửa giờ, cô vẫn không thể đợi được, cuối cùng kiên trì không được trực tiếp trở vào phòng, nằm ở trên giường mới đầu còn cố gắng mở to mắt, sau đó mí mắt càng ngày càng nặng trực tiếp mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cũng không biết anh khi nào thì trở về, buổi sáng ngày thứ hai lúc tỉnh lại chính mình vẫn là như trước giống nhau ngủ ở ngực của anh, chỉ là anh thật có chút mệt, ngay cả khi cô đứng dậy, anh cũng không bị đánh thức.

Khó có lúc anh ngủ, nên để cho cô có cơ hội xuống bếp làm bữa sáng cho anh, bữa sáng này còn không có làm tốt, anh đã tắm rửa xong từ trong phòng đi ra, trong tay cầm theo cặp công văn.

An Nhiên vội buông ra trứng trần nước sôi còn chưa chín, đi qua quầy bar từ trong bếp chạy ra, đứng ở trước mặt anh, hỏi: "Anh phải đi sao? Ăn qua bữa sáng rồi hãy đi làm."

Tô Dịch Thừa nâng tay nhìn đồng hồ, có chút xin lỗi lắc đầu: "Buổi sáng còn có một cuộc hội nghị, nếu không đi chỉ sợ là sẽ bị muộn."

An Nhiên có chút lo lắng anh làm việc cường độ lớn như vậy không biết thân thể có chịu nổi hay không, hỏi: "Đạo này công việc như thế nào?"

Tô Dịch Thừa cười cười, tay sờ sờ tóc xõa trên áo choàng của cô, nói: "Thật có lỗi, đạo này đều không có thời gian ở cùng em."

An Nhiên cúi đầu, tay trái cầm lấy tay phải anh, thì thầm trong miệng nói: "Em cũng không phải trẻ con, đâu cần anh lúc nào cũng phải ở cùng em." Cô chỉ là lo lắng cho anh, lúc trước là cô nâm viên, anh cũng mỗi ngày đến bệnh viện đưa tin, văn phòng, bệnh viện, trong nhà, chạy ba nơi, hiện tại mấy ngày nay vừa đi công tác vừa tiệc tùng vừa họp hành, cô thật là lo lắng thân thể của anh ăn không tiêu, mệt nhọc cùng mệt mỏi của anh cô đều có thể nhìn thấy, cô làm sao không đau lòng chứ.

Tô Dịch Thừa đưa tay đi qua ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng của cô, nhẹ giọng ở bên tai cô nói: "Cũng sắp làm xong việc rồi, qua một trán này, anh sẽ dành nhiều thời gian hơn ở bên em và cục cưng, có được không?"

"Em không muốn ở cùng anh." An Nhiên tay ôm lại anh: "Sau khi anh làm hết việc trong khoảng thời gian này, đến lúc đó anh phải ở nhà nghỉ ngơi tốt cho em, việc gì cũng không cần đi." Không cần anh đi theo mẹ con cô, cô cùng cục cưng sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Tô Dịch Thừa cười khẽ môi hạ xuống hôn lên trán cô, nâng tay lên nhìn đồng hồ lần nữa, buông cô ra: "Anh thật sự phải đi." Nếu không đi anh thật sự sẽ bị muộn.

An Nhiên gật gật đầu, đưa anh ra khỏi cửa, dặn dò trước: "Lái xe chậm một chút."

"Ù." Sủng nịnh sờ sờ đầu của cô, nói: "Nhớ rõ ăn bữa sáng."

An Nhiên đậm cười nói được rồi, sau đó nhìn anh đi vào thang máy.

Chờ tiễn Tô Dịch Thừa xong, An Nhiên quay trở lại vào nhà bếp, đem trứng chần nước sôi trong nồi nấu thêm bảy tám phút cho chín, mới mang ra khỏi nồi bỏ vào cái mâm đã chuẩn bị trước, lấy bánh mì đã nướng xong ra, rót cho mình một cốc sữa, đặt trong lò vi sóng quay khoảng một phút, sau đó bưng bữa sáng ngồi lên quầy bar ăn, kỳ thật hương vị cũng không tệ lắm, hai ngày nay cô đang học làm bếp cùng thím Trương, có người dạy so với sách dạy nấu ăn tốt hơn nhiều, lúc trước nhìn hướng dẫn cách làm, thì làm như thế nào mùi vị cũng không đúng, trải qua được thím Trương chỉ điểm một bên, cách làm giống nhau, nhưng hương vị làm ra rất khác biệt.

Chỉ là không có người cùng mình ăn bữa sáng, dù cho đồ ăn có thể ăn được trong miệng nhưng cũng không ngon miệng, nhìn đồ ăn bên cạnh, An Nhiên một chút cũng không có khẩu vị.

Tô Dịch Thừa bên này mấy ngày nay thật sự rất vội vàng, không chỉ có một hạng mục mà còn nhiều mục khác của công trình đô thị khoa học công nghệ vẫn phải tiếp tục đấu thầu, mặt khác anh đã đem tài liệu trình lên tỉnh ủy, hai ngày nay cũng vẫn có người tìm đến anh nói chuyện. Buổi sáng đấu thầu xử lý xong vòng chào giá đầu tiên, đột nhiên bên ngoài có điện thoại tới, nói là thành Bắc vùng giải phóng mặt bằng đã xảy ra vấn đề. Sự cố có chút nghiêm trọng, trong sự cố này có một người già và hai trẻ em phải đưa vào bệnh viện, còn có bộ phận người dân cùng công nhân bị trực tiếp đưa vào đồn cảnh sát. Chuyện này rất nhanh liền kinh động đến giới truyền thông của Giang thành.

Về vùng đất giải phóng mặt bằng để di dời đến nơi ở mới, có một vài hộ bị cưỡng chế không chịu rời đi, một chút là vì có chút tình cảm với mảnh đất này không thể dứt bỏ, một chút là vì bất mãn với khoản tiền bồi thường.

Kỳ thật nguyên nhân sự cố rất đơn giản, hôm nay là ngày phá dỡ, công nhân đến tiến hành cưỡng chế phá bỏ, nhưng mà còn có mấy nhà hộ gia đình cũng không có chịu rời đi, công nhân phá dỡ đầu tiên chỉ là đến nói chuyện cùng họ, nhưng mà trong lời nói chỉ không hợp một chút liền lan tràn đến xung đột tay chân, nói không đến vài câu, công nhân cùng vài hộ gia đình liền động tay động chân, mà trong lúc động tay động chân lại làm bị thương một người già đang khuyên can mọi người và hai đứa nhỏ vô tội.

Làm cho ông lão bị đẩy trúng ngã trên mặt đất, máu tươi theo đó chảy ra, tiếng khóc của đứa nhỏ cũng theo đó mà vang lên, lại chọc giận cơn thịnh nộ của người dân, hai bên mâu thuẫn lại trở nên gay gắt, thậm chí không thể khống chế, cuối cùng còn là có người biết sợ, lúc này mới gọi điện thoại báo cảnh sát. Sau đó mang đi những người cầm đầu náo loạn chuyện này, mặt khác vội vàng đem bị ông lão bị thương cùng đứa nhỏ đưa đến bệnh viện phụ cận.

Chuyện này rất nhanh đã bị phóng viên cùng giới truyền thông biết, đuổi theo mấy người Tô Dịch Thừa trực tiếp đi tới hiện trường xảy ra sự cố và bệnh viện.

Tô Dịch Thừa cùng vị phụ trách giải phóng mặt bằng hạng mục đô thị khoa học công nghệ, sau khi nhận được điện thoại của nhân viên công tác đầu tiên là trực tiếp chạy tới bị bệnh viện thăm ông lão bị thương và hai đứa nhỏ.

Cho nên lúc Tô Dịch Thừa đến bệnh viện, còn không có vào

phòng cấp cứu, đã bị đám phóng viên vây chặn như đàn ong.

"Tô phó thị trưởng, anh là người chịu trách nhiệm trong việc xây dựng hạng mục đô thị khoa học công nghệ, đối với chuyện phát sinh như vậy, anh có cái gì muốn nói?" Một cái nử phóng viên giành trước chạy đến trước mặt Tô Dịch Thừa, vừa đi vừa hỏi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta một cái, nhíu nhíu lông mày, chỉ nói nói:
"Tôi nghĩ đầu tiên đến gặp ông lão bị thương cùng đứa nhỏ."

Sau đó phóng viên đó còn muốn nói cái gì đó, lại bị Trịnh thư ký trực tiếp đỡ: "Các vị, để chút nữa phỏng vấn đi."

Thấy anh ta nói như vậy, phóng viên cũng không nói thêm cái gì nữa, lại đi theo Tô Dịch Thừa vào phòng cấp cứu.

Đầu ông lão bị khâu hơn mươi mũi, hiện tại nằm một mình trên giường của phòng bệnh cấp cứu, người chăm sóc bên cạnh chỉ là một phụ nữ hơn năm mươi tuổi, không thấy con của ông lão cùng thân nhân khác. Trên một giường bệnh bên cạnh, nằm hai đứa nhỏ, tuổi đều rất nhỏ, bé trai nhiều nhất tám chín tuổi, bé gái chỉ khoảng sáu bảy tuổi. Mở to mắt nhìn, bên cạnh người chăm sóc cũng không có, không thấy cha mẹ của đứa nhỏ.

Tô Dịch Thừa ngồi vào bên giường bệnh, tay cầm tay của ông lão, hỏi bệnh tình, có chút áy náy, tâm khó chịu nhìn ông nói: "Ông, làm cho ông phải chịu khổ ." Lớn tuổi như vậy lại còn đắc tội này, là bọn họ không nên.

"Vậy nhà cửa của chúng tôi thì sao, chúng tôi cũng muốn lá rụng về cội, các anh sao lại có thể phá hủy nơi đó!" Ông lão nằm ở trên giường bệnh, nhìn Tô Dịch Thừa hai mắt hồng hồng hàm chứa nước mắt.

"Ông, phá bỏ là tốt cho sự phát triển của thành phố, vì có thể tiếp tục cho chúng ta thay đổi hoàn cảnh phát triển, để cho họ xây dựng càng nhiều tiện lợi cho cuộc sống, cháu biết ông đổi nơi đó có cảm tình, kỳ thật chúng ta đổi với nơi đó cũng là có cảm tình, nhưng mà cảm tình không thể chinh phục hết thảy, quốc gia cần phát triển, thành phố cần kiến thiết, chỉ có phát triển xây dựng, cuộc sống của chúng ta mới có thể ngày càng tốt hơn, ông nói đúng không?" Tô Dịch Thừa nắm tay ông lão, nói rất rõ ràng.

Ông lão nhìn anh, hơn nửa ngày mới nói: "Nhưng mà hủy đi nhà của chúng tôi, các người như chúng tôi làm thế nào có chỗ để ở?"

"Chúng cháu đã đem tiền đền bù cho mọi người, nếu ông không nhận khoản bồi thường cũng không có vấn đề gì, ít hôm nữa, sau khi nhà nơi này xây dựng tốt, chính phủ sẽ căn cứ theo tình huống các gia đình đem phòng phân phối ra, đến lúc đó chỗ này vẫn là chỗ cũ, chỉ là chúng cháu đổi phòng mới cho ông mà thôi, hiện tại nếu như ông không có thể tìm ra chỗ ở mới chúng cháu có thể dàn xếp, chúng cháu ở đây có thể tận lực giúp các người tìm chỗ ở mới, tận lực không đi quá xa nơi này." Tô Dịch Thừa hứa hẹn nói với ông lão.

"Thật sự?" Ông lão có chút không quá tin tưởng nhín hắn.

Tô Dịch Thừa trịnh trọng nói: "Cháu cam đoan với ông." Biểu tình thật sự rất nghiêm túc.

Bình tĩnh nhín hắn một hồi lâu, ông lão mới thật sự nói: "Được, tôi tin tưởng anh!"

Tô Dịch Thừa gật gật đầu, dặn ông lão phải nghỉ ngơi cho thật tốt, cũng dặn vợ ông lão một bên chăm sóc tốt cho ông lão.

Sau đó lúc này mới xoay người đi về phía giường bệnh kia, hai đứa nhỏ nằm trên một giường bệnh, mở to mắt, hắc bạch phân minh, nhìn đặc biệt sạch sẽ. Trên mặt cái trán bị đập tróc da hiện tại đã dùng thuốc đỏ sát trùng bôi lên, tay cùng chân đều có băng gạc, nhìn làm cho người ta không khỏi đau lòng cho hai đứa nhỏ.

Bàn tay sờ sờ đầu hai đứa nhỏ, Tô Dịch Thừa nhẹ giọng hỏi: "Bạn nhỏ, nói với chú, các cháu tên là gì?"

Hai đứa nhỏ bình tĩnh nhìn Tô Dịch Thừa, lại nhìn nhau, một hồi lâu sau bé trai mới chậm rãi mở miệng, nhỏ giọng nói: "Cháu tên là Mộc Đầu, là anh trai."

Một bên cô bé cũng nhỏ giọng trả lời: "Cháu gọi là Đằng tử, là em."

Tô Dịch Thừa nhìn bọn nhỏ mỉm cười, thả giọng mềm nhẹ nói: "Hôm nay các cháu không đến trường sao?"

"Ba ba nói hôm nay có người đến phá bỏ nhà của chúng cháu." Anh trai Mộc Đầu nói.

"Mẹ nói để cho chúng cháu ở nhà bảo vệ nhà chúng cháu cho tốt." Em gái Đằng tử tiếp lời nói: "Mẹ nói là người đó sẽ không đánh trẻ con, nếu bọn họ muốn phá, để cho chúng cháu ôm đùi bọn họ đứng để cho họ đi vào."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, hắn không có cách gì hiểu được cha mẹ của hai đứa nhỏ này, vì sao lại để cho đứa nhỏ tham dự đến chuyện tình như vậy, đứa nhỏ hắn là vui vẻ, vô ưu vô lự, chẳng lẽ không phải sao?

Tay có chút đau lòng sờ đâu bọn nhỏ, thế này mới có chút trầm mặc đứng dậy. Quay đầu nói với Trịnh thư ký bên cạnh: "Đi ra mua một chút đồ ăn cho ông lão và hai đứa nhỏ, tiền cứ tính vào sổ sách của tôi."

Trịnh thư ký gật gật đầu, dẫn đầu xoay người ra khỏi phòng cấp cứu.

Tô Dịch Thừa lại dặn dò bác sĩ cùng y tá, nhất định phải chăm sóc tốt trị liệu vết thương cho ông lão cùng hai đứa nhỏ, đặc biệt còn phân phó y tá như thế nào đút đồ ăn cho hai đứa nhỏ, giúp bọn hắn nhanh chóng rửa mặt.

Lúc này mới ra khỏi phòng cấp cứu, đám phóng viên ký giả kia lại xông tới, Tô Dịch Thừa may mắn lại, chỉ trầm giọng nói: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, đừng ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi."

Mọi người không nói chuyện theo lời rời khỏi, nhưng cũng bị sự cẩn thận của vị thanh niên phó thị trưởng này có chút động lòng.

Đi đến đại sảnh bệnh viện, Tô Dịch Thừa lúc này mới tiếp nhận phỏng vấn của bọn họ.

"Tô phó thị trưởng, đối với nguyên nhân chuyện lần này, anh có cảm tưởng gì."

"Tôi cảm thấy rất đau lòng, hơn nữa biết bị thương đến là ông lão cùng đứa nhỏ. Về chuyện giải tỏa di dời giữa đường có trở ngại cùng khó khăn chúng tôi đã có kế hoạch trước, trong việc xây dựng lại cùng phát triển chúng tôi hết thảy sẽ lấy đại cục làm trọng, cho nên tránh không được việc không hoàn toàn làm vừa lòng một bộ phận dân chúng. Nhưng mà tình huống như vậy lại

đem người già cùng em nhỏ đẩy tới trước mặt, cá nhân tôi cảm thấy phi thường không nên!” Tô Dịch Thừa nói.

“Vậy về nguyên nhân chuyện lần này, Tô phó thị trưởng chuẩn bị xử lý như thế nào, công trình dỡ bỏ còn muốn tiếp tục tiến hành sao? Nếu người dân lại tiếp tục phản đối việc dỡ bỏ, các anh có phải sẽ dùng thủ đoạn cưỡng chế hay không?” Một kí giả khác có chút ác ý hỏi.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn anh ta, bình tĩnh mở miệng nói: “Việc phá bỏ cái cũ là mở đường cho việc phát triển của Giang thành sau này, đây là có lợi về phía người dân, cho nên việc dỡ bỏ sẽ phải tiếp tục, về phần anh nói chính phủ có thể sử dụng sức mạnh cưỡng chế hay không, tôi nghĩ trước hết phải nói rõ, chính phủ của chúng ta cũng không phải là một tổ chức bạo lực, kỳ thật có một số việc chúng ta có thể cùng người dân không hiểu rõ nói chuyện giải thích rõ ràng, tôi tin tưởng chúng ta sau khi nói rõ với người dân việc phá bỏ là để tốt cho việc phát triển sau này của thành phố, vấn đề này sẽ được giải quyết tốt.” Nói xong, trực tiếp nhắc chân chuẩn bị đi nói: “Tôi hiện tại chỉ có thể nói như vậy, về chuyện sau này đưa tin như thế nào, tôi rất hoan nghênh mọi người tiếp tục theo dõi.”

“Tô phó thị trưởng, tôi nghe nói thời gian trước anh bị kỷ ủy gọi qua nói chuyện, theo tin tức, nói là anh thu tiền quà cáp của một công ty tới gần một trăm vạn, xin hỏi việc này có phải thật hay không?” Thấy anh phải đi, trong đó một phóng viên vội vàng chạy đến trước mặt anh, bình tĩnh nhìn anh hỏi.

Bước chân dừng lại một chút, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn nhở kỹ, một hồi lâu sau đạm cười mở miệng, nói: “Tin tức của anh rất linh thông a.”

Bị anh nhìn có chút run sợ, nắm thật chặt micro trong tay, vị phóng viên kia lại nói: "Xin Tô phó thị trưởng trả lời vấn đề mới vừa rồi của tôi."

Tô Dịch Thừa gật gật đầu, mở miệng nói: "Tôi quả thật bị thị ủy mời đi phôi hợp điều tra qua, nhưng mà nếu như điều anh vừa nói được thành lập, vậy anh cảm thấy tôi còn có thể đứng ở chỗ này nhận phỏng vấn của anh sao?"

"Ách." Người nọ sững sốt, lập tức phản ứng lại đây: "Vậy nói cách khác anh không có thu lễ quà cáp của ai phải không?"

Tô Dịch Thừa nhìn mắt hắn, chỉ nói: "Tôi chưa từng có thu lấp lẩn của bất luận kẻ nào." Nói xong, không hề cùng bọn họ nói thêm cái gì, trực tiếp xoay người đi về phía cổng chính của bệnh viện, kế tiếp anh còn phải đi đến đồn cảnh sát, gặp người dân cùng những người công nhân gây chuyện vừa rồi.

Lúc Tô Dịch Thừa đến sở cảnh sát Đồng Văn Hải đã đến trước anh một bước, đang cùng với cảnh sát nói chút gì đó, mặt khác có chút ngoài ý muốn là, giờ phút này Chu Hàn đang cùng công nhân phụ trách giải trình tình huống, nhưng mà nhớ tới công ty Chu Hàn đầu tư vào hạng mục này, ở trong này nhìn thấy hắn, cũng hợp tình hợp lý không có gì đáng tò mò hết.

Trong văn phòng thẩm vấn, mấy người dân ồn ào trước, nữ cảnh sát làm việc suýt nữa không thể trấn áp được trường hợp này.

Tô Dịch Thừa để cho nữ cảnh sát lui ra, chính mình đứng ở giữa những người dân đang kích động kia, cũng không có nóng lòng mở miệng nói vẫn đề dở bở, trước mở miệng hỏi: "Nơi này có cha mẹ của Mộc Đầu và Đằng tử không?"

Một người phụ nữ trung niên dẫn đầu lên tiếng: "Tôi, tôi là mẹ của Mộc Đầu và Đằng tử."

Mặt khác một nam nhân trung niên cũng đứng đi ra: "Tôi là con trai của Lưu Đại Thành."

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, nhìn bọn hắn một hồi lâu, mới nói: "Các ngươi đi bệnh viện trước đi, ông lão cùng đứa nhỏ đều cần có người chăm sóc."

"Không có giải quyết vấn đề phá bỏ, chúng ta đều không đi." Người đàn ông kiên trì nói.

Người phụ nữ tựa hồ do dự, cuối cùng cũng phụ họa nói: "Đúng, hôm nay phải cho tất cả chúng tôi một lời giải thích, các người dựa vào cái gì để phá nhà của chúng tôi"

Tô Dịch Thừa mày mặt nhăn căng chút, có chút nghiêm khắc nói: "Ở trong bệnh viện nằm là cha mẹ cùng con cái của các người, chẳng lẽ nhà ở so với họ còn quan trọng hơn sao?"

Người đàn ông cùng người phụ nữ đều sững sốt, có chút không thể nói được điều gì.

Tô Dịch Thừa nhìn tất cả bọn họ liếc mắt một cái, lần này chầm chậm một tiếng, nói: "Các người đi bệnh viện trước đi, nơi này tôi sẽ nói chuyện cùng họ, bọn họ trở về cũng sẽ nói lại với hai người, lại có cái gì khác nhau chứ."

Nghe anh nói như vậy, con trai của ông lão cùng mẹ của hai đứa nhỏ, thế này mới đứng lên đi tới bệnh viện.

Tô Dịch Thừa nhìn một đám người dân còn mang theo tức giận như vậy, mở miệng nói: "Muốn xây dựng thành phố, việc phá bỏ đều là tốt cho việc phát triển sau này của thành phố, là chuyện tốt mới đúng, vì sao các người kiên trì không chịu phá bỏ, chẳng lẽ không muốn về sau sống ở nơi tốt trong một hoàn cảnh tốt hơn sao, lại nói, chỉ có một thành phố phát triển tốt, thì mọi người trong thành phố này mới có thể có cuộc sống tốt, chẳng lẽ không nên làm vậy sao?"

"Phát triển hay xây dựng lại cái gì chúng tôi đều không hiểu, đó đều là các người làm quan định đoạt, các người sẽ không quan tâm lợi ích của người dân chúng ta. Hiện tại nói muốn phá nhà xây dựng lại, cho một chút tiền như vậy mà được sao, hiện tại nhà giá cao hơn, cho một chút tiền như vậy, anh nói chúng ta sẽ đi nơi nào để ở? Không có nhà ở, để cho chúng tôi ở ngoài đường uống gió tây bắc sao!" Trong đó có người mở miệng nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, các người xây dựng cái gì đều là cho chính các người, làm sao có thể nghĩ tới người dân chúng ta." Có người phụ họa nói.

"Đúng, cho chút tiền như vậy, nhà ở của chúng tôi khẳng định sẽ không cho các người phá, các người nếu thật muốn phá, như vậy liền phá trên thân người chúng tôi trước đi."

"Đúng đúng, khẳng định không cho phá!"

Mọi người ưu tư đều có chút kích động, ánh mắt nhìn giống như là ăn thịt người.

Tô Dịch Thừa căng mi nhíu mày, theo như anh biết, khoản tiền đền bù lần này cũng không ít, hỏi: "Các người nhận được bao nhiêu tiền đền bù?"

"Mỗi hộ bảy mươi vạn." Trong đó có người trả lời, "Hiện tại giá nhà cao như vậy, bảy mươi vạn làm sao có thể mua được nhà ở, các người là bức chúng ta, đuổi chúng ta đi!"

"Đúng vậy, đúng vậy..." Mọi người phụ họa.

Tô Dịch Thừa tâm trầm xuống dưới, theo như anh biết đến mỗi khoản tiền đền bù không thấp hơn trăm vạn, sao bọn họ nói chỉ có bảy mươi vạn, như vậy rất hiển nhiên khoản đền bù này đã có người rút bớt.

Nâng tay ý bảo bọn họ bình tĩnh lại, Tô Dịch Thừa mở miệng nói: "Có lẽ trong này có chút hiểu lầm, về chuyện này, tôi nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo."

"Nói chuyện với anh thì tính gì chứ?" Có người nghi ngờ hỏi.

"Tính, tôi là người tổng phụ trách đô thị khoa học công nghệ lần này, tôi nói cho mọi người một cái công đạo nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo!" Tô Dịch Thừa cam đoan nói.

Người dân nhìn nhìn, một hồi lâu sau mới có người đại biểu mở miệng nói: "Chúng tôi cũng bất quá chỉ là cầu một nơi có thể che gió che mưa có thể ở được mà thôi, việc xây dựng lại nếu thật sự đổi với chúng tôi mới có lợi chúng tôi như thế nào không đồng ý, nhưng mà bây giờ bức chúng tôi đến tuyệt lộ, chúng tôi cũng không có cách nào khác. Chúng tôi có thể tin tưởng anh một lần, nhưng mà nếu như đến lúc đó còn như thế này, chúng tôi khẳng định là không dời."

Tô Dịch Thừa gật đầu, cam đoan nói: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với mọi người."

Chương 133: Gặp lại Nghiêm Lực

Có bảo đảm của Tô Dịch Thừa, những thôn dân kia đồng ý nếu như khoản đền bù di dời là hợp lý, thì bọn họ nhất định sẽ phối hợp với công tác di dời, nhất định sẽ không gây phiền phức cho các anh.

Đợi những thôn dân kia đi rồi, Tô Dịch Thừa đến chỗ những công nhân làm công tác di dời, Chu Hàn thấy anh đến đây, đứng ra bày tỏ thái độ nói: “tổn thất sự cố lần này gây ra, tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Tô Dịch Thừa nhìn anh, gật đầu, chỉ nói: “Vậy thì làm phiền Chu tổng rồi.” Nhìn nhân viên làm công tác di dời phía sau anh ta, nói: “Có một số việc cậu nhẫn mạnh lại với bọn họ đi, tôi không muốn chuyện này xảy ra lần nữa.”

“Ừ.” Chu Hàn gật đầu, nhìn đồng hồ, chỉ nói: “xin lỗi, công ty tôi còn có chút việc, đi trước.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, không nói thêm gì.

Bên kia Đồng Văn Hải đã hiểu rõ tình hình đi về phía anh, nhìn Tô Dịch Thừa chào hỏi: “Tô phó thị.”

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn ông ta, khéo miệng khẽ cong lên, ý vị thâm trưởng nói: “Đồng cục trưởng.”

Đồng Văn Hải bị anh nhìn mất thoải mái, quay đầu quan sát cảnh tượng có chút hỗn loạn này, nói: “Lần nào di dời cũng có chuyện như thế.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, đứng sánh đôi với ông ta, tay chắp lại phía sau, sau đó chỉ nhàn nhạt mở miệng, nói: “Vừa rồi tôi hỏi thăm những thôn dân kia, dường như bọn họ có chút bất mãn với vấn đề bồi thường di dời.”

Đồng Văn Hải giật mình, tay nắm thật chặt, trên mặt cũng hiện

lên một tia không tự nhiên, chỉ nói: "từ xưa đến nay, tiền bối thường di dời luôn không thể khiến người ta thỏa mãn, tất cả mọi người đều muốn lấy được nhiều hơn."

"Thế sao?" Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn ông ta: "tôi nhớ khoản tiền di dời lần này là do Đồng cục trưởng chịu trách nhiệm đi?"

Thân mình Đồng Văn Hải chấn động, rất nhẹ, nhưng không tránh khỏi con mắt của Tô Dịch Thừa.

Ngoảnh đầu lại nhìn Tô Dịch Thừa, chất vấn: "Lời này của cậu là có ý gì, là nghi ngờ tôi nuốt số tiền đền bù sao?" Hai tay nắm thật chặt, vẻ mặt kia thật sự tức giận, giọng nói rất bất mãn, vô cùng mất vui vì sự chất vấn của anh.

Tô Dịch Thừa khẽ cười: "tôi cũng chưa nói gì, Đồng cục trưởng ông căng thẳng cái gì?"

Đồng Văn Hải cứng ngắc quay đầu, không nhìn anh, chỉ ương ngạnh nói: "tôi không hề căng thẳng."

Tô Dịch Thừa nhìn ông ta, cười nhạt xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc Tô Dịch Thừa chuẩn bị đi, vừa vặn gặp thư ký Trịnh từ bên ngoài đi vào, hỏi: "đều sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?"

Thư ký Trịnh gật đầu, trả lời: "vâng, đã ổn thỏa rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, nhấc chân cùng thư ký Trịnh rời đi.

Cũng vào Tô Dịch Thừa chuẩn bị đi, Đồng Văn Hải phía sau đột nhiên lên tiếng gọi anh lại: "chờ một chút."

Xoay người nhìn ông ta, Tô Dịch Thừa nghi hoặc hỏi, "Đồng cục trưởng còn có việc?"

Đồng Văn Hải nhìn chăm chăm ông ta một lúc lâu, có chút không được tự nhiên hỏi: "An Nhiên, An Nhiên cô ấy có khỏe không?"

Sắc mặt Tô Dịch Thừa trở nên lạnh lẽo, nụ cười nhàn nhạt có phần xa cách bỗng chốc bị lạnh lùng thay thế, lãnh đạm nói: "tốt hay không tốt hắn không hề liên quan đến Đồng cục trưởng đi." Nói xong, cũng không thèm nhìn ông ta, liền xoay người rời đi.

Thư ký Trịnh đứng bên cạnh không hiểu chuyện, khó hiểu nhìn Đồng Văn Hải một cái, gật đầu với ông ta, xoay người đuổi theo bước chân Tô Dịch Thừa đi ra ngoài.

Sắc mặt Tô Dịch Thừa không tốt, lạnh như lěo như thể có thể đóng băng mọi thứ trong vòng một mét, khi đi tới cổng cục cảnh sát, thư ký Trịnh thật sự không nhịn được tò mò nữa, liền hỏi: "Tô phó thị, vừa rồi anh và Đồng cục trưởng —"

Thư ký Trịnh còn chưa hỏi xong, đã thấy Tô Dịch Thừa dừng bước quay đầu nhìn anh, ánh mắt kia tuyệt đối không thể nói là vui vẻ gì, sắc bén đến dọa người. Thư ký Trịnh bị nhìn cả người mất tự nhiên, chỉ cười khan nói: "Không có, không có gì."

Lúc này Tô Dịch Thừa mới thu hồi ánh mắt, đi vài bước, đột nhiên lại ngừng bước.

"Sao vậy?" Thư ký Trịnh mù mịt hỏi.

Im lặng một lúc lâu, thấy Tô Dịch Thừa mở miệng nói: "cậu đi tra về vụ rút lõi tiễn di dời lần này một chút, ngoài ra nghĩ cách tra xem gần đây Đồng Văn Hải tiếp xúc với ai."

Mặc dù thư ký Trịnh không hiểu rõ ý định của anh, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "được, tôi biết rồi."

Tô Dịch Thừa gọi điện thoại đến, ngay lúc An Nhiên đang học làm bánh ngọt với thím Trương, bảo tối nay cô đi cùng anh tham gia một bữa tiệc, là lễ mừng thọ của bí thư Trương, tối nay định mở tiệc ăn cơm, cũng không có nhiều người tham dự, chỉ mời mấy vị lãnh đạo cùng ban trong thị ủy tới nhà cùng ăn bữa cơm. Không cần lễ phục trang điểm trang trọng, cũng không cần quà tặng tiền biếu.

Bà xã của bí thư Trương đặc biệt cẩn thận Tô Dịch Thừa phải đưa An Nhiên đến, thật ra thì Trương gia và Tô gia coi như có quan hệ mấy đời, người hai nhà đã quen biết hơn ba mươi năm, trước kia bí thư Trương và Tô Văn Thanh là đồng đội, chỉ là sau khi xuất ngũ bí thư Trương tiếp tục nghề công chức, rồi từng bước tới được vị trí hôm nay.

Nhưng mà liên hệ hai nhà chưa từng đứt đoạn, Tân Vân và Trương phu nhân cũng là bạn thân giao, thường xuyên qua lại tán dọc, mà vợ chồng Trương gia không có con, lại càng đối xử với Tô Dịch Thừa như con mình. Lần này Tô Dịch Thừa đột nhiên kết hôn, không có hôn lễ không có tiệc rượu, mà tính chất công việc của Tô

Dịch Thừa lại bận rộn, cho nên cho tới nay cảm giác như là An Nhiên bị giấu đi vậy, bà vẫn luôn muốn gặp mặt, tuy nhiên không có cơ hội, cho nên mượn chuyện sinh nhật của bí thư Trương lần này, đặc biệt căn dặn Tô Dịch Thừa nhất định phải đưa An Nhiên đến.

Mặc dù không cần trang điểm lộng lẫy, nhưng mà khi Tô Dịch Thừa trở về An Nhiên đã thay quần áo xong xuôi, một bộ âu phục màu trắng nhạt, thật ra thì âu phục không có thiết kế gì đặc biệt gì, nhưng mà là lại có thể tôn lên phong thái dịu dàng của An Nhiên. Tóc dài xõa vai, trên đầu không hề có trang sức.

Tô Dịch Thừa cười đi về phía cô, hôn lên má cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Thật đẹp."

An Nhiên ngượng ngùng, cúi đầu, khi ngẩng đầu lại oán giận nhìn anh: "sao không nói với em sớm một chút, em còn chuẩn bị quà tặng gì đó, bây giờ gấp thế này, không có thời gian đi mua quà nữa rồi."

Tô Dịch Thừa chỉ cười khẽ khoác tay cô đi ra cửa, vừa nói: "không sao, Trương bí thư và Trương phu nhân sẽ không để ý."

"Vậy cũng rất ngại a, người ta sinh nhật mời cơm đãi khách, chúng ta lại tay không đến, vậy không phải là chúng đi ăn cơm chùa sao." An Nhiên nhỏ giọng nói thầm.

"Không sao, Trương phu nhân nói, đưa em đến là tốt rồi." Tô Dịch Thừa nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay, đứng trước cửa chờ thang máy.

An Nhiên nhíu mày, quay đầu hỏi anh: "hả? em là quà sao?" Sao càng nghe càng thấy khó hiểu đây.

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười to, kéo cô đi vào thang máy.

Dạ tiệc được tổ chức trong nhà bí thư Trương, khi Tô Dịch Thừa đưa An Nhiên đến, đã có khá nhiều người ngồi trong phòng khách, phần lớn là thành viên ban lãnh đạo trong thị ủy, thấy Tô Dịch Thừa đến, đứng dậy chào hỏi, thấy An Nhiên đứng bên cạnh anh, đều cười nói Tô Dịch Thừa kim ốc tàng kiều, âm thầm kết hôn, âm thầm dấu một bà xã xinh đẹp như vậy, còn giữ gìn đến nỗi bữa tiệc

nào cũng không đưa cô theo, hôm nay nhờ phúc của thư ký Trương, cuối cùng cũng nhìn thấy người.

Trong nhà Trương phu nhân bưng hoa quả đi ra, thấy vợ chồng Tô Dịch Thừa, cười tươi như hoa, bỏ hoa quả xuống, kéo An Nhiên nhìn trái nhìn phải, không ngừng gật đầu.

An Nhiên bị nhìn có chút mất tự nhiên, nhìn về phía Tô Dịch Thừa, thấy anh cười gật đầu với cô. Tiếp đó không hiểu sao đột nhiên thấy an tâm, biết anh ở đây, cách mình không xa. Sau đó nghe lời Trương phu nhân kéo đến một bên, hai người trò chuyện một lúc lâu.

Thật ra thì tối nay người đến cũng không nhiều, đều là người quen biết, Lăng Xuyên Giang là người đến cuối cùng, sắp mở tiệc mới đến. Quay đầu có thâm ý khác nhìn Tô Dịch Thừa một cái, sau đó liền quay đầu đi.

Các món ăn tối nay đều là món ăn gia đình, nhưng mà món nào cũng tràn đầy tấm lòng, từng món đều là do Trương phu nhân tự tay vào bếp, cô giúp việc hỗ trợ một tay. Tối nay tuy là tiệc rượu, nhưng trên bàn cũng không có rượu, chủ yếu là xem xét đến bí thư Trương vừa xuất viện sau cuộc phẫu thuật, bác sĩ căn dặn, sau này phải cai thuốc lá và rượu, cho nên Trương phu nhân thẳng tay ra lệnh trong nhà này cấm khói và rượu.

Ngồi bên phải An Nhiên là Trương phu nhân, bên trái là Tô Dịch Thừa, bởi vì biết An Nhiên mang thai, Trương phu nhân còn đặc biệt thiêng vị hầm cháo gà cho một mình An Nhiên. Khi mọi người đang ăn uống vui đùa thì người giúp việc chạy đến nói gì đó bên tai bí thư Trương, thấy bí thư Trương cau mày, gật đầu, nói với người giúp việc: "để ông ta đi."

Dường như mọi người nhìn ra gì đó, không khí thoáng cái yên tĩnh lại.

Có người hỏi: "bí thư, xảy ra chuyện gì?"

Bí thư Trương lắc đầu, không nói chuyện.

An Nhiên quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, thấy anh cười nhạt với cô, phía dưới bàn, tay cầm lấy tay cô.

Không đến một phút đồng hồ, thấy Nghiêm Lực đi vào, cười nhìn bí thư Trương nói: "Lão Trương a, hôm nay là sinh nhật ông sao có thể thiếu tôi được."

Bí thư Trương nhìn ông, nói: "tôi là tôi vạn lần không muốn mời rồi, mời ông, chẳng khác nào có người gặp xui xẻo, ngày nào ông đừng cứ nhìn chằm chằm vào tôi là được."

Nghiêm Lực cười to, vừa nói: "tôi cũng thế, hôm nay ngoài muốn uống với ông một chén, bản thân tôi thực sự là đến gây phiền phức." Nói xong, liền rời mắt về phía thành viên ban lãnh đạo.

Đối diện với Tô Dịch Thừa, có dừng lại vài giây, An Nhiên nhìn đến có chút kinh hãi, nhìn Nghiêm Lực, không khỏi nắm chặt tay Tô Dịch Thừa dưới bàn.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, vỗ vỗ tay cô, cười cười động viên cô.

Cuối cùng ánh mắt Nghiêm Lực dừng lại trên người Lăng Xuyên Giang, nhìn ông ta, cười như không cười, nói: "Lăng thị trưởng, thế nào, đi theo tôi một chuyến chứ."

Lăng Xuyên Giang nhìn chằm chằm ông ta, cũng không đứng dậy, một lúc lâu mới mở miệng nói: "tôi không rõ Nghiêm trưởng ban tìm tôi có việc gì."

"Cụ thể là chuyện gì không tiện nói ở đây, ông cứ đi theo tôi một chuyến đi, người của tôi đều đã chờ bên ngoài." Nghiêm Lực lãnh đạm nói.

Lăng Xuyên Giang nhìn ông ta lại im lặng ngồi ở vị trí cũ một lúc lâu, mới chậm rãi đứng dậy đi theo ông ra ngoài, chỉ là khi đi qua Tô Dịch Thừa thì dừng bước, chỉ nói: "xem như cậu lợi hại."

Chương 134: Phản ứng khi mang thai

Tiệc tối hôm đó bởi vì Nghiêm Lực xuất hiện, sau đó Lăng Xuyên Giang bị mang bắt đi, liền vô thanh vô tức mà giải tán, cuối cùng tất cả mọi người cùng Trương bí thư nói mấy câu chúc phúc qua loa rồi tan cuộc, Tô Dịch Thừa bị Trương bí thư trực tiếp gọi vào thư phòng, mà An Nhiên lại bị Trương phu nhân kéo vào phòng khách nói chuyện.

Trong thư phòng, Trương bí thư khoanh tay mà đứng, đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mà Tô Dịch Thừa thì đứng ở phía sau cách Trương bí thư vài bước, qua một lúc, hai người đều không có mở miệng.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp cũng rất sáng, vầng trăng cong cong tạo xung quanh nó vầng hào quang rất đẹp, có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng mỹ lệ.

Cứ như vậy đứng rất lâu, rồi nhẹ thán một tiếng, Trương bí thư mới chậm rãi mở miệng: "Tiếp qua vài năm, ông ta cũng đã nghỉ hưu rồi, sao lại như vậy." Trong giọng nói mang theo trầm trọng, một loại phiền muộn không nói nên lời.

"Ông ta cũng không nghĩ như vậy." Tô Dịch Thừa chỉ thản nhiên trả lời.

Trương bí thư quay đầu, nhìn anh, nói: "Tôi biết cậu vẫn tức giận ông ta lần trước đâm cậu một dao."

"Tài liệu cháu chuyển lên đều là sự thật, cũng không có nửa điểm làm giả." Tô Dịch giải thích nói, "Chú Trương, cũng không phải cháu không đi trêu chọc người khác thì người khác sẽ không đến trêu chọc cháu, có đôi khi quyền lợi của chiếc ghế kia dù hoặc người như thế, ông ta sợ cháu gây trở ngại đến lợi ích của ông ta, cho nên luôn cố gắng nghĩ biện pháp đem cháu trừ bỏ, cháu không

có khả năng cứ đứng như vậy ở một chỗ chờ người khác tới giết cháu."

Trương bí thư nhìn anh, cuối cùng lắc đầu, "Thôi." Ông cùng Lăng Xuyên Giang cộng sự lâu như vậy, có thể nói Lăng Xuyên Giang là do ông một tay mang lên, ông tự nhiên cũng biết một ít cách xử thế làm người của ông ta, kỳ thật về một ít sai lầm của ông ta, ông cũng biết, lúc trước còn đi tìm ông ta nói chuyện làm công tác tư tưởng, dù sao nhiều năm như vậy ai cũng đều không dễ dàng.

"Reng, reng, reng"

Trương bí thư sau khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu lên, mắt nhìn dãy số hiển thị trên điện thoại, lại nhìn Tô Dịch Thừa đang đứng, khẽ thở dài nhận điện thoại, người gọi điện thoại là Lăng phu nhân.

Tô Dịch Thừa nhìn mắt ông ta, gật gật đầu với ông ta, chỉ nói: "Chú Trương, cháu xin phép về trước."

Trương bí thư chỉ gật gật đầu, khoát tay với anh.

Lúc đi ra thấy An Nhiên cùng Trương phu nhân ở trong phòng khách đang nói chuyện hăng say, Trương phu nhân kéo tay An Nhiên vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ, trên mặt hai người đều là mang theo vẻ mặt ý cười, xem ra thật sự cao hứng.

Thấy Tô Dịch Thừa đi ra, Trương phu nhân nhìn Tô Dịch Thừa cười mắng: "A Thừa này, chỉ biết đem vợ giấu đi, nếu như không phải ta hôm nay nhất định phải bắt cháu mang An Nhiên lại đây, cháu không phải là còn muốn cất giấu với ta chứ."

"Không có, An Nhiên da mặt cô ấy mỏng, hay thẹn thùng." Tô

Dịch Thừa cười đi về phía hai người.

"Đi, ta nói chuyện rất hợp với An Nhiên, là mới quen đã thân." Trương phu nhân còn quay đầu nhìn An Nhiên, trưng cầu hỏi: "An Nhiên, cháu nói đúng không."

An Nhiên cười gật đầu, nói: "Dạ, cháu cùng dì là mới quen đã thân."

Tô Dịch Thừa mất mặt sờ sờ cái mũi, trong nội tâm nói thầm, cũng không biết là ai lúc vừa mới tới trên đường kéo hắn hỏi dì Trương là người như thế nào, dễ nói chuyện không, có hòa nhã không...

Đưa hai người Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên ra trước sân nhỏ, Trương phu nhân trong nội tâm còn có chút không nỡ, có lẽ là liên quan đến việc không có con cái, trong nhà cả ngày vắng lặng, cũng không có thực sự náo nhiệt.

Kéo tay An Nhiên, không thả để cho cô đi, nói: "An Nhiên a, nếu không hai người các cháu ở lại đây một đêm đi, dù sao trong nhà phòng cũng nhiều."

An Nhiên buồn cười nhìn bà, nói: "Dì à, cháu sau này sẽ còn đến thăm dì."

Trương phu nhân có chút thất vọng, lại cũng chỉ có thể gật gật đầu. Cũng lần nữa dặn dò bọn hắn trên đường lái xe cẩn thận, đi chậm một chút.

Ngồi ở trong xe, An Nhiên nhìn anh, nhịn không được hỏi: "Chuyện vừa rồi của Lăng thị trưởng có liên quan đến anh sao?" Cô vừa mới rõ ràng nghe thấy Lăng Xuyên Giang nói xem như cậu lợi

hở, lời này khi đó bên người không có người khác, rõ ràng là nói với Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn mắt của cô, quay đầu tiếp tục nhìn giao lộ phía trước, chỉ thản nhiên gật đầu, nói: "Anh chuyển tài liệu."

An Nhiên gật đầu, có chút trầm mặc, quay đầu nhìn dòng xe ngoài cửa sổ, có chút lầm bầm lâu lâu nói: "Quan trường không phải là như thế sao, lúc trước là ông ta hãm hại tố cáo anh, dù sao ai cũng đừng sống yên ổn."

Tô Dịch Thừa cười khẽ lắc đầu, anh biết cô lại suy nghĩ sai cái gì rồi. Buông một tay, cầm tay của cô, không có quay đầu, hỏi: "Lại miên man suy nghĩ cái gì?"

An Nhiên quay đầu nhìn anh, tay siết bàn tay của anh: "Anh hôm nay tố giác ông ta, ngày mai lại có người sẽ đến tố giác anh sao? Còn có thể giống như lần trước sao?" Bản thân cô đều phát hiện, tựa hồ sau khi mang thai sau mình đặc biệt dễ đa sầu đa cảm, không có cái gì cũng sẽ suy nghĩ lung tung.

Tô Dịch Thừa có chút bị cô đả bại, nhìn ánh mắt cô, biêt hiện tại không trả lời cô cô miên man suy nghĩ tiếp tục, đơn giản trực tiếp đưa xe đậu ở ven đường, kéo lấy tay cô nắm lấy, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "An Nhiên, ở trong mắt em anh là người không có nguyên tắc như vậy sao?"

An Nhiên lắc đầu, nhìn anh có chút không hiểu, anh rất ưu tú, đây là ngay từ đầu cô đã biết, hơn nữa chưa từng có nghi ngờ gì.

"Vậy em nghĩ vì sao anh sẽ bị người ta tố giác và hãm hại?" Nói

xong, Tô Dịch Thừa có chút sủng nịnh nhéo cái mũi của cô.

"Em, là do em sợ còn có thể xảy ra một lần như vậy nữa." Nhìn anh, An Nhiên nhỏ giọng nói thầm.

"Đứa ngốc." Bàn tay to xoa xoa tóc của cô, "Lần trước là do bọn họ cố ý tìm cách hãm hại, hoàn toàn không có chuyện gì, anh không có buông bỏ nguyên tắc để xảy ra sai lầm, chúng ta căn bản không cần sợ. Tổ điều tra bọn họ cũng phải dựa vào căn cứ cùng mạnh mẽ cung cấp mà đi vào điều tra. Không có người tùy tiện chỉ bằng tài liệu mà trực tiếp đến phán định, điều tra hết tất cả đều là vẫn đề cần thiết."

"Thật sự?" An Nhiên không xác định, còn có chút nửa tinh nửa nghi hoặc nhìn anh.

"Dương nhiên là thật." Tô Dịch Thừa cho cô một câu trả lời khẳng định thuyết phục, tay lại lần nữa vuốt ve khuôn mặt của cô, nói với cô: "An Nhiên, tin tưởng anh, chỉ có một lần ngoài ý muốn như vậy thôi, lần giáo huấn đó, để anh sẽ không để sai lầm đó tái phạm lần nữa, làm cho người khác có thể thừa cơ mà vào."

An Nhiên còn thật sự nhìn anh, một hồi lâu sau mới bình tĩnh gật đầu, nhỏ giọng nói thầm: "Kỳ thật em đều biết đến, cũng đều tin tưởng, nhưng mà vẫn không nhịn được lại miên man suy nghĩ."

Tô Dịch Thừa đưa tay ôm cô vào trong ngực, tay nhẹ nhàng vỗ về cô, ôn nhu ở bên tai của cô nói: "Anh biết, tất cả anh đều biết."

"Ừ." An Nhiên ôm lại anh, lực đạo thoảng có chút dùng sức.

Có đôi khi giới truyền thông đưa tin tức là một tập thể lợi hại, cho dù đã phong tỏa tin tức ở nhiều phương diện, bọn họ vẫn có

khả năng đào ra tin tức đưa lên. Về chuyện Lăng Xuyên Giang bị Ban Thanh Tra Kỷ Luật điều tra vào mấy ngày sau đã bị báo 'thành phố Giang thành' lôi toàn bộ ra, thậm chí ngay cả tiến độ điều tra, Lăng Xuyên Giang lợi dụng công chức thu tiền hối lộ của người ta đến gần hơn năm trăm vạn tệ, trong đó còn có nhiều nhà máy xí nghiệp dính líu vào, tin tức như vậy bị tung ra khiến tất cả mọi người ồ lên.

Tô Dịch Thừa vẫn như trước vội vã cho hạng mục đô thị khoa học công nghệ, mà các hạng mục đấu giá trong đô thị khoa học công nghệ cũng dần dần đi vào quỹ đạo, không giống như lúc trước, cũng không đến mức làm việc đến không thấy người.

Bất quá thời gian gần đây Tô Dịch Thừa cũng bắt đầu rảnh rỗi, An Nhiên bên này phản ứng có thai đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ, cả người không có khẩu vị gì, ngửi được một chút mùi vị liền nôn lợi hại, nguyên bản thím Trương ba ngày qua dọn dẹp một lần, hiện tại bởi vì phản ứng lúc mang thai của An Nhiên nghiêm trọng, mà Tô Dịch Thừa bên này lại bận việc, hiện tại chỉ có thể để cho thím Trương mỗi ngày đi qua chăm sóc.

Tân Vân cùng Lâm Tiểu Phân cũng vẫn là cách ngày đêm canh gà cho cô, lúc trước uống canh gà còn rất tốt, nhưng mà hiện tại chỉ cần ngửi thấy mùi gì thôi, thì có chút chịu không nổi, trực tiếp chạy vào toilet nôn hết, cái này sợ tới mức Tân Vân cùng Lâm Tiểu Phân cũng không dám đem canh nóng lại đây nữa. Tân Vân cũng không biết là làm sao nghe được, nói ăn trứng bồ câu đối với phụ nữ có thai rất tốt, cho nên, sau khi không đem canh tới đây cách mấy ngày lại đem một túi trứng chim bồ câu tới đây, rồi ở cùng với An Nhiên lúc ban ngày. Bởi vì lo lắng đến việc công tác của Tô Dịch Thừa, mà An Nhiên chỉ có một mình, nên lo lắng cho cô khi đi ra khỏi cửa, Lâm Tiểu Phân thường nấu chút ít đồ ăn An Nhiên thích ăn mang tới cho cô.

Mang thai thật sự sẽ thay đổi một khẩu vị, trước kia thích, hiện tại chỉ cần ngửi một chút mùi vị liền chịu không nổi, trước kia không thích, hiện tại lại luôn không giải thích được mà muốn ăn. Nhưng tóm lại vẫn là không có khẩu vị nhiều, miệng nhàn nhạt, ăn cái gì đều cũng không có hương vị. Ăn ít, mà lại nôn rất nhiều, như vậy một tuần tiếp theo, cũng không thấy An Nhiên béo lên, mà ngược lại gầy đi mấy ký. Tô Dịch Thừa nhìn vậy thằng tắp cau mày, còn rất là đau lòng.

Đêm nay Tô Dịch Thừa tham gia một bữa tiệc trở về, An Nhiên đã ngủ, từ từ nhắm hai mắt nghiêng người nằm ở trên giường, gối đầu trên tay của anh.

Từ trên xuống dưới nhìn khuôn mặt của cô rõ ràng gầy yếu hơn so với trước, cầm cึง đều nhỏ, có chút đau lòng đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, cúi đầu hôn xuống trán của cô.

Sau đó nhẹ nhàng xốc lên cái chăn đắp trên người cô, bàn tay to che ở trên bụng nhỏ của cô, nhẹ nhàng qua lại vỗ về, nhỏ giọng nói: "Bảo bối, đừng giày vò mẹ nữa, ba rất đau lòng." Một bên nói xong, một bên nhẹ nhàng cúi người xuống, đem lỗ tai dán ở trên mặt bụng của cô, tiếp tục nhẹ nhàng nói: "Bảo bối hiện tại phải ăn cơm, không thể kiêng ăn, sau này khi con đi ra, ba sẽ làm đồ ăn ngon cho con ăn."

"Ha ha..." Tiếng cười từ trên đỉnh đầu của Tô Dịch Thừa truyền tới, có chút thanh thúy, có chút dễ nghe.

Tô Dịch Thừa ngẩng đầu, thế này mới thấy An Nhiên đã tỉnh lại, đang mở to đôi mắt nhìn anh, trên mặt mang theo ý cười. Bậc dậy thăm dò đi qua hôn môi của cô, một hồi lâu mới buông cô ra, tay thay cô chải chuốt lại mấy sợi tóc rối loạn. Nhẹ giọng hơi có chút xin

lỗi nói: "Đánh thức em?"

An Nhiên cười khẽ lắc đầu, quay đầu nhìn trước mắt, lại nhìn anh có chút đau lòng nói: "Lại về muộn như vậy."

Không có trả lời câu hỏi của cô, cũng không có đi trước tắm rửa thay quần áo, chỉ cởi giầy, cởi áo vét, trực tiếp ở trên giường giang tay kéo cô vào trong ngực, để cho cô gối đầu trong ngực của mình. Cúi đầu hôn lên mi tâm của cô, hỏi: "Hôm nay vẫn còn nôn dữ dội sao?"

Tựa vào trong ngực anh, An Nhiên gật gật đầu, chậm rãi từ từ nhắm hai mắt, nội tâm có một loại an tâm nói không lên lời. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhẹ cười lên tiếng, đưa tay túc giận vỗ xuống ngực của anh, nói: "Hừ hừ, đều là anh không tốt, em như vậy đều không phải là vì anh 'tiểu tình nhân' làm hại." Sợ đánh đau anh, nên tay đấm căn bản cũng không nặng.

Tô Dịch Thừa buồn cười, đem cô ôm càng chặt, chủ động thừa nhận sai lầm, nói: "Ừ, là anh không tốt."

"Quên đi, tha thứ cho anh, nhìn thái độ nhận sai lầm của anh cũng không tệ lắm." Rồi lại ngáp một cái, mỗi nhân nào đó cố ý khoa trương rất nhiều. Kỳ thật, trong bụng trừ bỏ là 'tiểu tình nhân' của anh, chẳng phải cũng là bảo bối của cô sao.

Tô Dịch Thừa cũng không đi phản bác cô, theo cô, chỉ cần cô cao hứng là được. Nhưng mà ôm cô, mới biết được đạo này cô gầy đi rất nhiều, chân mày không khỏi nhíu chặt lại, rõ ràng là người mang thai, sao bế lên lại có cảm giác gầy hơn so với lúc trước, chỉ kém nước nhìn thấy xương cốt trong người.

Có chút đau lòng ở bên tai cô nói: "Vợ à, tranh thủ thời gian

chúng ta đi ra ngoài chơi một chút nhé.” Cả ngày buồn ở một chỗ
quả thật đã đem cô buồn hỏng rồi, đi ra nhìn một chút, kéo lại tâm
tình của cô, đồng thời, có lẽ sẽ kéo lại khẩu vị của cô.

Trong lòng An Nhiên có chút mệt, hôm nay không có ngủ bao
lâu, cơ hồ buổi sáng ăn được chút gì thì đều nôn hết ra, người được
một chút mùi vị thì liền nôn đến khó chịu rất lâu, nhưng mà không
ăn thì lại đói lả, ăn thì lại không có khẩu vị. Bất quá vì cục cưng
trong bụng của mình, cô cố gắng ăn rất nhiều, đương nhiên, nôn
càng nhiều. Như vậy hôm nay cô vừa ăn xong lại nôn hết cùng một
lúc, ngay cả thời gian mệt mỏi rã rời cũng không có, bây giờ thật là
có chút mệt.

Mang theo ủ rũ, An Nhiên mở miệng hỏi: “Anh có thời gian sao?”
Đạo này anh đều rất bận, tuy rằng không đến mức như lúc đầu,
nhưng cũng không có một chút thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày là rất
sớm đi tới văn phòng, đương nhiên, trở về cũng không tính sớm, chỉ
là so với lúc trước cũng tốt hơn rất nhiều.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa có chút áy náy: “Thực sự là anh không
đúng, anh đều không có thời gian ở cùng em.” Đoạn thời gian này,
anh quả thật vẫn không có thời gian tốt ở bên cạnh cô, đều nói khi
nữ nhân mang thai tâm tư rất yếu đuối mẫn cảm, thường xuyên
cảm giác được cô đơn cùng tịch mịch, so với lúc bình thường càng
cần có người ở bên cạnh cô, nhưng mà về điểm này, hắn tựa hồ
thật sự làm không tốt, cũng không tính là một người chồng đủ tư
cách.

“Đứa ngốc, anh đang phấn đấu cho chính chúng ta thôi.” An
Nhiên cười khẽ nói, tay kéo lấy tay của anh cùng nhau đặt trên
bụng nhỏ của chính mình, đầu cọ cọ trong ngực của anh, sau đó
hở hơi nhắm mắt lại, tuy rằng rất muốn ở cùng anh trong chốc lát,
nhưng mà mí mắt thật sự rất nặng, tiểu bảo bối trong bụng đang

gọi cô đi ngủ đây.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, bàn tay to lớn nhẹ vỗ về vụng của cô, cùng cục cứng trong bụng làm tiếp xúc thân mật trước.

Một hồi lâu sau mới lại ôm lấy cô nhẹ nhàng nói: "An Nhiên, cuối tuần chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi, nhìn núi, nhìn biển, muốn đi nơi nào cũng đều có thể, có được không?" Cùng cô giải sầu, coi như đồng nghiệp thay mình giải quyết một chút công việc của anh, điều hòa chút ít.

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, lại một hồi lâu cũng không có nghe được câu trả lời, thử thăm dò nhẹ gọi: "An Nhiên?"

Bé yêu trong lòng tựa hồ có nghe được, cọ cọ trong ngực của anh, sau đó mới nỉ non nói một tiếng: "Dịch Thừa..." Rồi im lặng lại, căn bản chính là đang nói mê.

Tô Dịch Thừa thấy thế này mới cúi đầu, mới thấy người trong ngực sớm đã mắt nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi chu ra, lắng nghe, còn có thể nghe thấy tiếng ngáy có chút ngây thơ của cô, khẽ tinh tế, rất nhẹ, rất nhẹ.

Bật cười lắc đầu, cúi đầu hôn xuống đôi môi hơi mở ra của cô, chỉ thấy cô ngậm lại miệng của mình, cái miệng nhỏ nhắn than thở cong lên, nhìn thật là quá đáng yêu.

Đem động tác thả tới nhẹ nhàng nhất, sau đó chậm rãi rút đi tay ở dưới cổ của cô, nhẹ nhàng đem đầu của cô gối lên gối đầu mềm mại. Rồi mới thả nhẹ động tác xuống giường, từ trong tủ quần áo lấy quần áo ngủ để tắm rửa, trực tiếp vào phòng tắm.

Ngày thứ hai lúc An Nhiên tỉnh lại Tô Dịch Thừa đã đi làm sớm,

xoa đôi mắt có chút mơ màng màng từ trong phòng đi ra, thím Trương đã tới, thấy bộ dáng mơ hồ của cô, cười nói: "Phu nhân, có cần hâm lại bữa sáng cho cô ăn luôn không, lúc tôi tới, bữa sáng là do tiên sinh tự tay làm cho cô nha."

Nghe vậy, An Nhiên dường như có chút thanh tịnh hơn rất nhiều, nhìn bà hỏi: "Dịch Thừa làm?" Đạo này bởi vì Thím Trương mỗi ngày đều đến, Tô Dịch Thừa công việc cũng thực sự nhiều, mà An Nhiên dạo này cơ bản đều ngủ tối hơn chín mươi giờ mới dậy, cho nên bữa sáng căn bản đều là thím Trương đến đây làm cho An Nhiên ăn.

Thím Trương cười nói: "Đúng vậy, tiên sinh nói đã thật lâu rồi không có làm bữa sáng cho cô, sợ cô đã quên hương vị do tiên sinh làm." Làm sao mà sợ cô đã quên hương vị, căn bản chính là không muốn nhìn thấy cô càng ngày càng gầy yếu, đau lòng vợ mới đúng.

An Nhiên khóc mồi nhếch lên ý cười đẹp mặt, gật gật đầu, nói: "Tôi hiện tại đi đánh răng rửa mặt." Nói xong, xoay người trực tiếp một lần nữa quay về phòng ngủ, tâm tình tốt lắm, thanh âm đều là nhảy nhót, thậm chí ngay cả bước đi cũng rất vui vẻ.

Thím Trương nhìn cô, cười, bà cũng đã làm bảo mẫu nhiều năm rồi, đổi qua mấy ông chủ tốt, nhưng mà cũng rất ít khi có thể nhìn đến hai vợ chồng tình cảm tốt như vậy, thật sự làm cho người ta nhìn có chút hâm mộ.

Cười lắc đầu, xoay người đem bữa sáng hơi lạnh bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lên, sau đó tiện tay rót một bát sữa lớn.

Cũng không biết là Tô Dịch Thừa tay nghề thật sự tốt hay là còn có cái gì, ăn bữa sáng anh làm, không ngờ khẩu vị của An Nhiên lại tốt, phân lượng bữa sáng cũng không tính là nhỏ cộng

thêm một bát sữa lớn tất cả đều vào trong bụng của cô, hơn nữa thần kỳ nhất chính là, không có buồn nôn, một chút cũng không có cảm giác buồn nôn.

Từ trên xuống dưới thím Trương nhìn có chút há hốc mồm, thậm chí trong lúc dọn dẹp bàn ăn nhịn không được có chút nói thầm: "Thì ra cục cưng trong bụng còn có thể nhận biết được tay nghề của người nhà, biết là ba buổi sáng dậy sớm vất vả làm, ngay cả một chút cũng không bỏ không lãng phí, cũng không nôn ọe."

An Nhiên nghe cười, cúi đầu nhìn bụng mình, lại duỗi tay sờ sờ nó, không phải vẫn đê tay nghề, mà là tâm ý, cô cùng bảo bối của cô đều rất quý trọng bữa sáng anh làm cho hai mẹ con cô, cho nên ăn cũng đặc biệt hạnh phúc, cao hứng.

Lúc Lâm Lệ gọi điện thoại tới là lúc An Nhiên tỉnh lại sau lúc ngủ trưa, nói là cũng đã lâu không có gặp cô, buổi tối cùng nhau đi ra ngoài ăn một bữa cơm, hai người cũng có thể hặp mặt nhau.

An Nhiên suy nghĩ cũng không có việc gì bận, Tô Dịch Thùa luôn làm việc đến đã khuya mới có thể trở về, buổi tối thím Trương làm xong cơm tối cho cô sau đó phải đi về, mà bản thân mình sau khi ăn cơm tối xong cũng chỉ nhảm chán ngồi ở trong nhà, huống hồ cô cùng Lâm Lệ quả thật cũng đã lâu không gặp nhau, từ lần trước ở trong bệnh viện gặp xong, nhoáng một cái, cũng đã qua một tháng. Cho nên mở miệng sảng khoái đồng ý.

Bởi vì lo lắng đến An Nhiên đang là phụ nữ có thai, Lâm Lệ tự mình tìm một chỗ gần nhà An Nhiên, hoàn cảnh cũng có vẻ im lặng thanh tĩnh.

Lúc An Nhiên đến Lâm Lệ vẫn còn chưa tới, vẫn như trước chọn một vị trí gần cửa sổ mà mình thích, trực tiếp tìm vị trí ngồi xuống,

uống nước do người phục vụ đưa lên, sau đó quay đầu nhìn người đi tới đi lui.

Người phục vụ đưa thực đơn tới cho cô, An Nhiên xem trước, nhưng mà chỉ nhìn thức ăn trên mặt thực đơn, An Nhiên ngay cả một chút khẩu vị cũng đều không có, bản năng có chút kháng cự, có chút bài xích.

Lâm Lệ hất tấp chạy tới, tựa hồ là đã chạy gấp, tóc bị gió thổi có chút loạn, chờ lúc ngồi vào ghế thì thở hào hển.

Từ trên xuống dưới nhìn bộ dạng của Lâm Lệ, An Nhiên nhịn không được có chút thầm oán, nói: "Mi chạy gấp gáp như vậy làm cái gì! Tự biến mình thành thở hổn hển, ta cũng đâu có biết mất đi."

Nhận nước do người phục vụ đưa lên, ngửa đầu một ngụm trực tiếp uống hết hơn phân nửa cốc, nói: "Ta sợ mi chờ sốt ruột, bên ngoài xe kẹt đầy đường, ta phải vòng hết mấy con phố, suýt chút chạy chết ta."

"Mi có thể gọi điện thoại cho ta là được." An Nhiên nói, gọi điện thoại cho cô, nói tối nay cô tới muộn một chút, An Nhiên cũng sẽ không để ý chờ cô.

Nói xong, Lâm Lệ tức giận mắt trăng nhìn cô "Mi tốt nhất xác định điện thoại của mi có mang trên người không." Cô cho rằng mình muốn chạy sao, ai bảo cô ấy ra cửa còn không mang theo di động, gọi vài lần cũng không có người tiếp, khiến cho cô sợ An Nhiên phải chờ lâu, trực tiếp nửa đường xuống xe, sau đó liền chạy tới đây.

"A!" Nghe vậy, An Nhiên cúi đầu nhìn túi xách của mình, quả thật không tìm được di động của mình, thế này mới nhớ tới, lúc ra

khỏi nhà sợ trời tối gió lạnh, cho nên đi vào trong phòng tìm cái áo khoác mỏng, tùy tay liền đem điện thoại di động trực tiếp đặt trên tủ đầu giường, lúc đi lại không chú ý, trực tiếp liên đồng cửa đi ra.

Có chút xin lỗi nhìn Lâm Lệ, nói: "Ta để quên ở trong nhà."

Lâm Lệ tức giận nhìn cô, khoát tay áo, nói: "Quên đi, chạy bộ cũng có thể giúp mình tự rèn luyện thân thể." Nói xong, nhìn thực đơn trên bàn, hỏi: "Thế nào, có muốn ăn món gì không."

An Nhiên lắc đầu, trực tiếp đem thực đơn đặt qua một bên, nói: "Lúc mi tới, ta thật không biết ăn cái gì."

Lâm Lệ nhìn mắt cô, cũng không có nhiều lời, trực tiếp cầm lấy thực đơn chuẩn bị nhìn xem tối nay ăn cái gì, dù sao cô lúc trước cũng đã từng mang thai, tự nhiên cũng biết phản ứng nghiêm trọng khi mang thai, quả thật nhìn cái gì cũng không muốn ăn.

Tùy tiện gọi vài món ăn, kêu hai chén cơm té, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Hôm nay coi như tốt, tuy rằng nhìn cũng không có bao nhiêu thèm ăn cùng mùi vị, nhưng cũng không đến mức buồn nôn muốn nôn, cho nên An Nhiên nói với chính mình cố gắng lúc này ăn thêm một chút, cho dù là không thích.

Ăn đến một nửa, Lâm Lệ đột nhiên nhớ tới cái gì, từ trong túi lấy ra một vật, chuyển qua đưa cho An Nhiên nói: "À, cái chìa khóa trả lại cho mi, ta đã tìm được nhà ở, thì ra công ty có cung cấp chỗ ở, tuần trước ta đã làm đơn xin, hôm qua vừa được duyệt, lại được nghỉ một ngày, nên đã trực tiếp đem mọi thứ đóng gói đến ký túc xá của công ty."

"Thật sự có ký túc xá?" An Nhiên nhìn Lâm Lệ, nội tâm không khỏi có chút hoài nghi.

Lâm Lệ tức giận mắt trăng nhìn cô, nói: "Đương nhiên là thật, mi cũng không nhìn xem công ty chúng ta là làm cái gì, làm xây dựng, bán chính là nhà ở, cũng không đến nỗi để cho nhân viên đi ngủ ở ngoài đường đi."

An Nhiên tức giận nhìn vào mắt Lâm Lệ, cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp nhận chìa khóa trong tay Lâm Lệ.

"Cố An Nhiên."

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu, lắng nghe còn có thể nghe ra trong giọng nói người nọ mang theo phẫn nộ cùng khó chịu.

An Nhiên cùng Lâm Lệ đồng thời quay đầu, chỉ thấy cách hai người không xa, Lăng Lâm vẻ mặt tức giận nhìn các cô.

Chương 135: Bữa tối dưới ánh nến

An Nhiên cùng Lâm lệ đồng thời quay lại, thấy Lăng Lâm đang tức giận nhìn các cô cách chỗ đó không xa.

Lâm lệ quay đầu liếc nhìn An Nhiên, dò hỏi: "cô ta là ai a, mi quen?"

An Nhiên gật đầu, "đồng nghiệp cũ." Nhìn Lăng Lâm khẽ nhíu mày lại.

Lăng Lâm đi tới chỗ bọn họ, vẻ mặt nỗi giận dùn dùn, đứng lại trước mặt An Nhiên, giọng điệu hung hăng nói: "Cố An Nhiên, là chị đúng không, là chị bảo anh Dịch Thừa làm thế đúng không!"

An Nhiên vô thức lùi lại phía sau, trên người Lăng Lâm mùi nước hoa, xông lên làm cô khó chịu. Càng cau mày chặt hơn, nói:

"tôi không biết cô đang nói gì."

"Chị đây là đang giả ngu với tôi sao." Lăng Lâm tiến lên một bước, nhìn cô hăm hăm, ánh mắt kia như là muốn ăn sống nuốt tươi cô, trách móc nói: "Chẳng lẽ Lăng gia chúng tôi biến thành thế này không phải là do chị tạo thành sao!" Cha nói là anh Dịch Thừa hăm hở tố giác ông, cô biết nhất định là người phụ nữ này, nếu không phải người phụ nữ này ở bên cạnh xúi giục anh Dịch Thừa, nhất định anh Dịch Thừa sẽ không coi nhẹ giao tình của hai nhà trước kia mà cố ý tố giác cha, như thế Lăng gia cũng không giống như bây giờ, những bạn bè của cô cũng sẽ không cố tình tránh cô, như là sợ cô muốn bọn họ giúp đỡ vậy.

An Nhiên đưa tay nắm miệng, buồn bực nói: "tôi không hề." Dạ dày cuộn lại, cảm giác như sắp trào ra vậy, An Nhiên đứng dậy, muốn đi vào phòng vệ sinh, lại bị một tay Lăng Lâm ngăn lại.

"Chị muốn đi đâu?" Lăng Lâm cản trở không để cô đi, hung dữ nói: "hôm nay chúng ta phải nói rõ ràng, chị muốn gì, Lăng gia chúng tôi đâu có lỗi gì với cô, vì sao cô lại hại Lăng gia chúng tôi như vậy!"

An Nhiên thật sự khó chịu, cũng có thể cảm giác những gì vừa ăn giờ đang cuồn cuộn từ dạ dày lên đến cổ họng rồi, còn không đi, cô thực sự rất khó mà đảm bảo mình còn chịu được!

Lâm Lệ bên cạnh nhìn ra An Nhiên khó chịu, lại nhìn vẻ mặt không nói rõ thì không bỏ qua của Lăng Lâm, vội vàng đứng lên vòng qua cái bàn vuông, vừa nói: "này, cái cô này là sao vậy, nào có ai như cô vừa đến liền mắng người như vậy?"

"Cô là ai, chuyện của tôi đến lượt cô quản sao!" Lăng Lâm trợn mắt nhìn Lâm Lệ một cái, vẻ mặt khinh thường.

An Nhiên che miệng, muốn đẩy Lăng Lâm ra nhưng không làm sao đẩy được, ngược lại trong lúc xô đẩy với cô ta, không nhịn được, ngã về phía Lăng Lâm một cái, nôn hết lên người cô ta.

"Ua ... ua" Đồ ăn trưa, đồ ăn tối, An Nhiên phun hết lên người Lăng Lâm.

Hôm nay Lăng Lâm mặc bộ váy liền thân bằng lụa trắng, chất

vải mỏng manh, chân váy không dài, thậm chí còn không quá đầu gối. Mà lúc này trên bộ quần áo bất hạnh, trên váy, thậm chí trên hai cái đùi trắng ngần đều dính đầy vật nhơ bẩn do An Nhiên nôn ra, thậm chí có cái chưa được tiêu hóa, vẫn còn ở dạng ban đầu, nhìn khiến người ta nhức đầu, buồn nôn.

Lúc này thời gian như ngừng trôi, ba người đều không nói gì, căn phòng vốn đang ồn ào cũng thoảng cái yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng truyền hình trong nhà hàng, chương trình đang phát nhạc nhẹ.

Người phản ứng nhanh nhất là Lâm lệ, nhìn cả người Lăng Lâm bị nôn ra, còn có vẻ mặt vì tức giận mà trở nên dữ tợn kinh khủng, cô nhìn thấy, đột nhiên lại có cảm giác rất muốn cười.

Thật ra thì An Nhiên vẫn còn khó chịu lợi hại, nhưng đã tốt hơn nhiều so với vừa rồi, chỉ là nhìn Lăng Lâm trước mắt, lại nhìn cả người bẩn thỉu của cô ta, trong chốc lát cô thực sự không biết nói gì.

Cả người Lăng Lâm tức giận đến phát run, hai tay nắm thật chặt, bị mùi chua khó ngửi kia xông đến mức chính cô ta cũng muốn nôn, bây giờ cô ta thực sự muốn đánh người.

Lâm Lệ không nhịn được, liền cười ra tiếng: "Ha ha."

Lăng Lâm quay đầu, con mắt nhìn cô dữ tợn, hàm răng gần như đang đánh nhau, phát ra âm thanh ken két.

Lâm Lệ ho nhẹ dừng cười, nhưng vẫn cô ta với bộ dạng buồn cười nhưng cố gắng nhịn lại.

Song Lăng Nhiễm thấy thế lại càng tức giận hơn, đổ lỗi tất cả cho An Nhiên, hung dữ quay đầu lại nhìn An Nhiên, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Cố An Nhiên!"

An Nhiên nhìn cô ta, lúc này cũng đã quên phản ứng khó ở khi có thai, nhìn quần áo và cái đùi hở hang của cô ta, thật sự là cô không biết nói gì. Chỉ có thể nhìn cô ta giơ tay mút chân một cách mất tự nhiên, cười khan nói: "Ồi, xin lỗi, người cô sặc mùi nước hoa rất gay mũi, tôi vốn là định đi vào phòng vệ sinh, nhưng mà cô cứ ngăn cản, cho nên..."

"Vẫn là lỗi của tôi sao!" Lăng Lâm nói từng câu từng chữ, chữ nào cũng nhấn rất rõ.

An Nhiên cười cười áy náy, thân thể vô thức lùi lại.

Lâm Lệ nhìn Lăng Lâm cả người nhếch nhác, không nhịn được mở miệng hỏi: "vậy, cô thực sự không định đi vào phòng vệ sinh sao?" Thanh âm kia vì nín cười mà trở nên kỳ quái.

Lăng Lâm hung dữ quay đầu trơn mắt nhìn cô một cái, nhìn người mình nhếch nhác, vì tức giận mà hàm răng cắn vào môi, cuối cùng xoay người, trước khi đi vào phòng vệ sinh còn độc ác trừng mắt nhìn An Nhiên: "chị chờ đấy cho tôi." Thanh âm kia như là nhả ra từ kẽ răng. Nói xong, xoay người muốn đi, nhìn thấy những nhân viên phục vụ trong nhà hàng tụ tập nhìn xem, ánh mắt kia gần như bốc lửa vậy, giận giữ gào lên: "Nhìn cái gì vậy!" trên đường đi hùng hổ chạy vào phòng vệ sinh.

Chờ sau khi cô ta đi, Lâm Lệ thật sự là không nhịn được nữa cười ra tiếng, "ha ha ha ha ... An tử, chiêu này của mi cũng quá độc rồi, mi nhìn dáng vẻ của cô ta, thật sự là ta muốn cười chết mất."

Bây giờ An Nhiên vừa bức mình vừa buồn cười, nhìn cô ấy cũng rất bất đắc dĩ: "mi còn cười." Miệng bởi vì vừa mới nôn mửa mà trở nên khó chịu, bưng nước trên bàn lên súc miệng. Nhìn đồ ăn trên bàn đã ăn kha khá rồi, cầm lấy cái túi xách trên ghế, nhìn Lâm lệ hỏi: "có đi hay không." Cô cũng không thật sự muốn ở đây chờ Lăng Lâm trở lại.

"Đi, nếu không người phụ nữ kia trở lại, mi lại muốn nôn ra người cô ta, ta đây thật sự sẽ cười đến đau cả bụng, thắt cả dạ dày!" Lâm Lệ vừa nói vừa cầm túi xách cùng An Nhiên đi: "lát nữa chúng ta đi trung tâm thương mại mua sắm đi."

"Ư." An Nhiên gật đầu, cô cũng muốn đi trung tâm thương mại mua cho Tô Dịch Thừa mấy cái áo sơ mi, cô thấy mấy cái áo sơ mi kia của anh đã hơi nhau rồi.

Hai người khoác tay nhau đi dạo trong trung tâm thương mại, khi đi qua quầy chuyên doanh đồ sơ sinh, Lâm Lệ nhất định kéo An Nhiên vào mua đồ sơ sinh, nói muốn tặng quà ra mắt cho con nuôi

cô ấy.

Cuối cùng hai người mua hai bộ quần áo bà bầu và túi tã trẻ sơ sinh rồi mới chịu rời đi. Mà ngay bên cạnh quầy trẻ sơ sinh là hiệu bán quần áo trẻ em.

Cũng không biết Lâm lệ lấy đâu ra tâm huyết dâng trào, nhất định kéo An Nhiên đi vào, nói muốn mua quần áo.

An Nhiên còn tưởng rằng cô muốn mua cho đứa bé trong bụng mình, kéo cô ấy lại nói: "Đây là quần áo cho trẻ con bốn năm tuổi, mi đi vào mua quần áo gì a, con nuôi của mi muốn mặc, cũng còn phải mấy năm nữa cơ, mi vội gì."

Lâm lệ tức giận liếc trăng cô một cái, nói: "ai nói ta mua cho con nuôi trong bụng mi." Nói xong không nói lời gì liền kéo cô đi vào.

An Nhiên khó hiểu nhìn cô ấy, dường như nhận ra có gì không bình thường đâu đó, hoặc là gần một tháng qua hình như đã bỏ lỡ gì đó. Đứng ở cửa cửa hàng, đột nhiên An Nhiên dừng bước không đi.

Lâm lệ thấy cô không đi, nghi hoặc nhìn cô, hỏi: "sao vậy, sao không đi vào?"

An Nhiên nhìn chăm chăm cô một cách kỳ lạ, một lúc lâu không nói gì.

Lâm Lệ bị cô nhìn chòng chọc đến sợ hãi: "sao vậy?" Bất giác kéo quần áo trên người mình, đưa tay sờ mặt mình, xem xem có chỗ nào mình dính gì không.

"Nói, gần đây mi đang làm gì vậy." An Nhiên chất vấn, nhìn bộ dáng của cô ấy, tuyệt đối là có chuyện gì mà cô không biết.

Anh mắt Lâm Lệ chợt mất tự nhiên, không nhìn cô, chỉ nói: "cái gì mà làm cái gì, đi thôi, chúng ta vào xem một chút, quần áo trẻ con nhìn rất đẹp đó." Vừa nói, vừa kéo An Nhiên vào trong hiệu.

Chọn lấy vài bộ quần áo bé trai tầm sáu bảy tuổi, miệng còn lẩm bẩm nói: "rộng một chút là được, trẻ con lớn rất nhanh, không lâu sẽ mặc vừa."

Một tay An Nhiên đoạt lấy quần áo trong tay cô ấy, nói: "trẻ con lớn nhanh cái gì, trẻ con ở đâu ra a!"

"Ai nha, tình mẹ của ta lan ra được không, là con nhà người khác, ta thấy thật đáng thương, cha không thương mẹ không yêu." Lâm Lệ vừa nói vừa giành lại quần áo trong tay cô, rồi nói sẽ đến quầy hàng thanh toán.

Dường như liên thường đến cái gì, An Nhiên kéo cô ấy lại, nhìn chằm chằm cô ấy, hỏi: "Lâm Lệ, có phải mi có gì giấu ta?"

Lâm Lệ nhìn cô, chỉ nói: "ta đâu có gì giấu mi a."

Nhin quần áo trên tay cô ấy, An Nhiên chậm rãi mở miệng nói: "Lâm Lệ, ta biết chuyện Trình Tường trước đây đã làm tổn thương mi rất sâu, nhưng mà ta không muốn vì thế mà mi không có trách nhiệm với bản thân mình." Tính ra cô ấy và Trình Tường chia tay đã gần bốn tháng rồi, mà gần đây thấy tâm trạng của cô ấy dường như không tệ, nếu có người đàn ông thích hợp, cô cũng mong muốn cô ấy có thể nắm chặt hạnh phúc của mình, thế nhưng nếu như cô ấy chỉ vì trốn tránh không dám đối mặt cái gì, mà chấp nhận ủy khuất mình, vậy đó không phải là điều mà cô muốn thấy, trước đây trong tình yêu cô ấy đã ủy khuất mình mười năm, nếu còn tiếp tục ủy khuất mình, như thế chính cô không dành lòng nhìn đến.

Lâm Lệ im lặng, quay đầu nhìn cô, gượng cười mở miệng: "mi thấy ta còn có thể yêu người khác sao?" Khi đang nói chuyện, tay cầm quần áo nắm thật chặt, rất dùng sức!

"Lâm Lệ." An Nhiên lo lắng nhìn cô ấy, lại cũng không biết nên nói cái gì để an ủi cô ấy, bản thân tham dự vào những gì cô ấy đã trả qua, hiểu được đau đớn trong lòng cô ấy, cũng biết nỗi đau kia cần thời gian, cũng không phải mấy tháng ngắn ngủi là có thể chữa lành.

Một lúc lâu, Lâm Lệ nhìn cô, lắc đầu, nở nụ cười nhàn nhạt, chỉ nói: "ta không sao."

An Nhiên gật đầu, cũng không biết mình có thể nói gì, chỉ có thể cười lại với cô ấy.

Vì không yên lòng cô về một mình, Lâm Lệ đưa An Nhiên trở về nhà, lúc này vừa mới đến cổng tiểu khu, Tô Dịch Thừa từ phòng an ninh bên cạnh đi ra ngoài, mặc bộ đồ thoái mái ở nhà, đầu tóc như

là vừa gội xong, còn bồng lén. Thấy An Nhiên và Lâm Lệ tới đây, liền cười đi về phía các cô.

An Nhiên bất ngờ, cũng mừng rỡ, vội vàng buông tay Lâm Lệ ra, đi về phía anh, hỏi: "hôm nay sao anh về sớm thế?" Bây giờ mới 9 giờ mà anh không những đã về, còn đã tắm rửa thay quần áo xong rồi.

"Hôm nay hết bận sớm." Tô Dịch Thừa ôn nhu nói, đưa thay sờ sờ đầu cô, vén tóc bị gió thổi tung của cô lên.

"Chắc chắc chắc . ." Lâm Lệ bên cạnh chặc chật hướng về phía họ, thấy An Nhiên thấy sắc quên bạn, tức giận nói: "có chồng cũng đừng có quên chị em nhá." Vừa nhìn thấy Tô Dịch Thừa, là liền bỏ rơi cô chạy đi, quá không có nhân tính a.

An Nhiên có chút ngại ngùng, thè lè lưỡi với cô ấy, thật ra thì đừng nói cô và Tô Dịch Thừa là vợ chồng, hàng đêm ngủ trên một chiếc giường, nhưng mà trong khoảng thời gian này Tô Dịch Thừa bận rộn, hai người hầu như là không chạm mặt, buổi sáng cô còn chưa dậy, anh đã đi, buổi tối anh còn chưa về cô đã ngủ, cảm giác như lâu lắm rồi không gặp vậy, khó có được một tối anh về sớm, để hai người có thể trò chuyện.

Tô Dịch Thừa cũng cười nhìn Lâm lệ, nói: "muốn lên ngôi một lát chứ?"

Lâm Lệ khoát tay, vẻ mặt khinh thường, nói: "tôi mới không có hứng thú đi làm bóng đèn của hai người, sắp chói cả mắt."

"Vậy cần chúng tôi đưa cô về chứ?" Tô Dịch Thừa lễ phép mà khách sáo nói, chỉ là anh cảm thấy tối thế này để cho một người phụ nữ như cô về một mình có chút không ổn.

"Không cần không cần, tôi không yếu ớt như thế." Lâm Lệ phóng khoáng nói: "hai người cứ về thân thiết đi, tôi đi đây." Xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại như là nghĩ đến cái gì, quay đầu nói với Tô Dịch Thừa: "đúng rồi, tôi nói anh có bận rộn nữa cũng phải chăm sóc tốt bà xã đấy, lần này tôi thấy An Nhiên sao còn gầy hơn so với trước khi mang thai a."

Tô Dịch Thừa xấu hổ gật đầu, nói: "ừ, là tôi không chăm sóc tốt

An Nhiên, sau này sẽ chú ý."

Lúc này Lâm Lệ mới gật đầu, trước khi đi vẫn không quên đe dọa: "nếu anh dám bắt nạt An Nhiên, Lâm Lệ tôi là người đầu tiên không tha cho anh, dù anh có là phó thị trưởng hay là thị trưởng."

"Được." Tô Dịch Thừa gượng cười, có chút xấu hổ, anh lớn như vậy, cũng vô số lần bị người ta làm cho xấu hổ, nhưng là lần đầu tiên có phụ nữ nói sẽ không bỏ qua cho anh. "Được rồi, được rồi, Dịch Thừa sẽ không bắt nạt ta, mi cứ yên tâm đi." An Nhiên thật là bị Lâm Lệ đánh bại, nhưng mà cũng rất cảm động cô ấy làm tất cả vì mình.

"Mi "lấy tay bắt cá" a tiểu An Nhiên, ta là đang giúp mi!" Lâm Lệ bắt mẫn la hét với An Nhiên, con bé này đúng là không biết tốt xấu!

An Nhiên vừa bức mình vừa buồn cười: "biết rồi biết rồi, nếu Tô Dịch Thừa dám bắt nạt ta, ta không tìm cha ta cũng không tìm mẹ ta, mà trực tiếp tìm Lâm Lệ mi, hai ta cùng nhau tới đây đánh anh ấy một trận có được không."

Lâm Lệ gật đầu, quả quyết nói: "ừ, đúng, dám bắt nạt chị em của ta, một người cũng không bỏ qua!"

Tô Dịch Thừa bên cạnh cũng chỉ có thể đứng vô vị sờ sờ lỗ mũi.

Tiễn Lâm Lệ đi, nhìn cô lên xe, An Nhiên mới để tùy Tô Dịch Thừa nắm tay đi về phía nhà trọ. Tô Dịch Thừa quan tâm nhận lấy túi trong tay cô, sau đó một tay xách túi, một tay nắm tay cô.

Khi chờ thang máy, An Nhiên nhảm chán ngắm nghía bàn tay anh, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: "anh nói xem khoảng hai năm nữa, anh còn có thể nắm tay em như vậy nữa không?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô một cái, cười, gật đầu khẳng định nói: "có chứ, nhất định là thế." Đừng nói khoảng hai năm nữa, có qua mười năm hai mươi năm nữa cũng như thế. Anh không phải là một người lăng nhăng, xác định đã nắm tay là chuyện cả đời.

An Nhiên nhìn anh, nhăn cái mũi với anh, nói: "nói phét, đến lúc đó nhất định anh sẽ không nắm tay em nữa!" Giọng nói khẳng định

như là chuyện đã từng xảy ra rồi vậy, chắc chắn không thể chắc chắn hơn.

Tô Dịch Thừa nhướng mi, hỏi: "vì sao?" Chẳng lẽ cô còn có thể đoán được tương lai, cho dù có thể đoán được tương lai, vậy cũng nên thấy anh vẫn nắm tay cô đi, sao có thể không phải chứ!

An Nhiên nhìn anh một chút, lại cúi đầu nhìn bụng mình một chút, chỉ vào bụng nói: "đây, khoảng hai năm nữa, hắn là đứa trong bụng này cũng sẽ biết đi rồi, đến lúc đó nó sẽ chen vào giữa chúng ta, nắm tay trái và tay phải của chúng ta rồi!"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười to, hơi dùng sức nắm tay cô, nói: "không đâu, đến lúc đó không để cho nó đứng ở giữa, anh vẫn nắm tay em, nó đứng bên cạnh."

"Hứ, thế thì nó sẽ thấy mẹ nó không thương nó." An Nhiên kháng nghị nói.

Lúc này thang máy đến, Tô Dịch Thừa cười cười, nắm tay cô đi vào, vừa nói: "không sao, anh sẽ nói cho nó biết mẹ nó cũng thương nó, chẳng qua là mẹ nó ghen với nó, cũng muốn cha nó phải nắm tay mẹ nó mới được."

"Em mới không ghen." An Nhiên bĩu môi giải thích cho mình, sao cô có thể ghen với con gái mình được!

Tô Dịch Thừa cười to, thấy bộ dạng chu môi của cô thật sự là đáng yêu liền dùng tay ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô.

An Nhiên bị hành động của anh dọa hết hồn, vội vàng đẩy anh ra, gương mặt thoảng cái đỏ bừng, đây còn đang ở trước thang máy đấy, còn có camera giám sát nữa, không khéo để cho an ninh trực ban bắt gặp rồi, nếu thế, cô thật sự còn không phải xấu hổ chết a!

Tô Dịch Thừa biết cô xấu hổ, chỉ thấp giọng buồn cười, nhưng mà cũng không đùa cô nữa, anh cũng không muốn bộ dạng e thẹn mê người của cô bị người khác nhìn thấy.

Hai người mở cửa vào nhà, An Nhiên hơi mệt mỏi thay giây liền ngồi vào ghế sofa, Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu thả đồ lên bên

cạnh ghế sô pha, sau đó đi đến kéo tay An Nhiên: “nào, đến đây cùng anh ăn chút gì đã.”

Nghe vậy, An Nhiên kinh hoảng, nhìn anh, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng cau lại, hỏi: “anh còn chưa ăn tối?” Lại giơ tay lên nhìn thời gian một chút, giờ đã hơn chín giờ, anh tắm rửa, gội đầu, thay quần áo, còn đặc biệt đợi cô ở cổng chung cư, nhưng còn chưa ăn cơm!

Tô Dịch Thừa cười, không giải thích, liền kéo tay cô đi về hướng quầy ba.

Đợi đến khi đến gần An Nhiên mới phát hiện, trên quầy ba đã sớm bày biện bộ đồ ăn, mâm thức ăn, bánh mì nướng, ly chân dài, sữa tươi và rượu đỏ, thậm chí còn bày cái giá cắm nến, trên đó có cắm ngọn nến màu đỏ.

An Nhiên há hốc mồm, sững sờ nhìn một lúc lâu, quay đầu khó hiểu nhìn anh: “đây, đây là?”

Tô Dịch Thừa cười đỡ cô ngồi xuống cái ghế cao màu hồng: “chính là tối nay muôn đi ra ngoài ăn với em, lúc tan việc về thì đụng phải thím Trương đi ra ngoài mới biết tối nay em đã hẹn Lâm Lê đi ăn cơm, hơn nữa còn sơ ý để quên di động trên tủ đồ trước cửa.” Vừa nói vừa đi vào trong bếp. Một lần nữa bật lửa lên, thịt bò cho thịt bò tái vào nồi rán lên, vừa tiếp tục nói: “đã không hẹn thành công, nên đi siêu thị mua nguyên liệu chuẩn bị những món này, muôn chờ buổi tối em về, chúng ta vẫn có thể có bữa tối ánh nến.”

An Nhiên nghe, nhìn hình bóng anh bận bịu trong bếp, muốn khóc lại vừa muôn cười, buồn cười là vì cảm thấy mình hạnh phúc, có thể có được một người đàn ông thương yêu chiều chuộng mình như vậy, muôn khóc là vì cảm động, rõ ràng người đàn ông này bận bịu muôn chết, nhưng vẫn sẵn lòng dành thời gian ra làm tất cả cho mình, có đôi khi cô không nhịn được mà tự hỏi rất cuộc bản thân mình có tài đức gì, có thể khiến một người đàn ông làm tất cả vì mình như thế.

Vì nghĩ đến An Nhiên mang thai, không thể ăn đồ tái, cho nên

liên rán miếng thịt bò đến chín, rồi mới đổ thịt bò ra đĩa, rưới nước sốt cà chua đã chuẩn bị từ trước lên, sau đó bưng đĩa thịt bò đến trước mặt An Nhiên, lúc này mới xoay người bưng phần cho mình. Rót cho mình chút rượu đỏ, còn sửa tươi cho An Nhiên, xong xuôi tất cả, sau đó lại liếc nhìn An Nhiên, cười nói, đợi đã, còn có một bước nữa, quay đầu lấy cái bật lửa từ trên tủ, đốt lên từng cây từng cây nến hồng trên giá nến, đợi làm xong tất cả, lúc này mới cầm lấy cái điều khiển đèn từ xa, điều chỉnh ánh sáng xuống chỉ còn mờ mờ, sau đó ánh sáng ngọn nến hồng trên giá sáng chập chờn thật giống như trong nhà hàng vậy, âm nhạc cũng theo đó vang lên, không khí đúng chất ngoài nhà hàng.

"Anh . . ." An Nhiên cười, có chút nói không ra lời.

Tô Dịch Thừa cũng cười, hỏi, "cảm giác giống chứ?"

"Ừ." An Nhiên gật đầu, rất dùng sức, dùng sức đến nỗi sắp rơi nước mắt, là cảm động, là mừng rõ.

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, sủng nịch nói: "đồ ngốc." Sau đó khom người dùng tay lau khô nước mắt cô, lấy ra một bó hoa hồng từ phía dưới quầy ba, đưa cho cô, nói: "thật ngại vì không mua một bó to, chỉ có mua một bó, chúng ta cảm nhận bầu không khí , nhé?"

An Nhiên gật đầu, vừa khóc vừa cười nhận lấy, cúi đầu ngửi mùi hương kia, méo miệng, thấp giọng nói: "Tô Dịch Thừa, anh đối tốt với em như thế làm gì." Cô sẽ bị làm hư mất.

Tô Dịch Thừa đưa tay kéo cô, bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt lên môi mình hôn lấy, sau đó ôn nhu nói: "em là vợ anh, không đối tốt với em còn đối tốt với ai?"

An Nhiên cười nhẹ, vẻ mặt hạnh phúc và vui sướng khó tả.

Tô Dịch Thừa buông tay cô ra, sờ sờ mặt cô, lau sạch nước mắt trên mặt cô, nói: "được rồi, nhân lúc còn nóng ăn cùng anh chút?" Vốn là làm cho cô, hằng ngày nhìn cô nôn nghén mà không tăng thêm tí thịt nào, mặc dù bụng rộn nhưng anh vẫn không khỏi lo lắng.

An Nhiên gật đầu, "được." Cầm lấy dao nĩa cắt miếng thịt bò, hạnh phúc ăn bữa tối ánh nến mà anh đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Hai người vừa ăn vừa cười nói, cực kỳ vui vẻ, hai người còn hài hước cầm sữa tươi và rượu đỏ chạm cốc, bón cho nhau ăn như những đôi tình nhân khác.

Chỉ là vào lúc hai người đang ăn vui vẻ, điện thoại trong phòng khách vang lên, có chút đột ngột. An Nhiên xoay người chuẩn bị đi nhận, lại bị Tô Dịch Thừa ngăn lại.

"Anh đi." Thả dao nĩa trong tay xuống, liền đi ra khỏi phòng bếp đến nhận cuộc điện thoại kia: "a lô."

An Nhiên không biết là ai gọi điện thoại tới, cũng không biết trong điện thoại nói những thứ gì, chỉ thấy Tô Dịch Thừa không vui khẽ nhíu mày lại.

Chương 136: Cha của tôi vĩnh viễn chỉ có Cố Hằng Văn

Cúp điện thoại xong, lúc Tô Dịch Thừa xoay người thì thấy An Nhiên đang nhìn anh, có chút nghi ngờ hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Không muốn để cho cô lo lắng, Tô Dịch Thừa cười nhạt nhìn nàng lắc đầu, chỉ nói: "Không có gì."

Anh không muốn nhiều lời, An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ cho là chuyện công việc của anh.

An Nhiên cảm thấy gần một tuần lễ này Tô Dịch Thừa trở nên có chút kỳ quái, trở về nhà đều rất sớm, nhưng mà công việc vẫn rất nhiều như cũ, trên căn bản tuy trở về nhưng lại vào thư phòng, ăn một bữa cơm cũng rất vội vàng. An Nhiên vẫn nôn nghén như cũ, hai ngày gần đây tựa hồ cũng chậm chậm giảm xuống, nôn mửa cũng rõ ràng bớt đi, thím Trương chọc ghẹo cô nói là bởi vì liên quan đến Tô Dịch Thừa, bởi vì Tô Dịch Thừa gần đây mỗi ngày đều ăn cơm ở trong nhà, nhìn anh, cô nôn mửa cũng ít đi.

An Nhiên có đôi khi buổi tối chơi xấu ở trong lòng ngực của anh, nói 'tiểu tình nhân' trong bụng đời trước khẳng định cùng anh yêu oanh oanh liệt liệt muốn chết muốn sống, nếu không tại sao mỗi lần cùng anh ăn cơm, ăn đặc biệt ngon, đừng nói nôn, ngay cả khẩu vị cũng đều rất tốt, ăn so sánh với ngày thường nhiều hơn rất nhiều. Mỗi lần nghe cô nói như vậy, Tô Dịch Thừa luôn chỉ biết cười, sau đó đưa tay đi sờ sờ bụng của cô, có đôi khi còn đem lỗ tai dán trên bụng của cô, nhỏ giọng cùng cục cứng trong bụng nói chuyện, nhưng mà lặng lẽ nói chuyện kia, tất cả đều rơi vào trong tai An Nhiên, bảo là muốn để cho 'tiểu tình nhân' ở bên trong biết điều một chút, đợi khi bé ra đời gặp mặt bọn họ anh sẽ đưa bé đi rất nhiều chỗ để chơi, đi ăn thật nhiều đồ ngon.

An Nhiên cười nhạo hỏi anh có thì giờ rảnh không? Anh vẻ mặt thành thật quay đầu nhìn, nói đang bận cũng muốn đem con gái theo!

Chủ nhật này Tô Dịch Thừa không có đi tới phòng làm việc, mà là đem công việc trực tiếp mang về nhà, cả ngày ở trong thư phòng xem như phòng làm việc, điện thoại dày đặc cơ hồ là không có ngắt quãng.

An Nhiên có chút nhảm chán ở trong phòng khách xem kênh du lịch, bên trong ngoại cảnh rất đẹp, giới thiệu thành phố, là Paris của nước Pháp, đó là nơi An Nhiên vẫn muốn đi.

Paris là một thành phố lịch sử, bên trong có rất nhiều kiến trúc thời Trung Cổ, nhìn những kiến trúc kia An Nhiên rất động tâm, thật ra thì ban đầu, thời còn là học sinh cô đã muốn tới đây tham quan, cô thích những kiến trúc này, chỉ là không có cơ hội đi qua nhìn xem một chút.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, An Nhiên đang bị một giáo đường của thành phố Paris trong Tivi kia hấp dẫn đến không chuyển mắt, nhìn chăm chăm Tivi, cũng không có ngẩng đầu. Thím Trương đang ở trong phòng bếp nhanh nhẹn đi ra mở cửa.

"Ông tìm ai?" Thím Trương hỏi người đàn ông đứng ở cửa.

"An Nhiên có ở đây không?" Người đàn ông nhìn Thím Trương, thần sắc có chút khẩn trương, ngẩng đầu nhìn về phía bên trong, đúng lúc nhìn thấy An Nhiên đang ngồi ở trong phòng khách trên ghế sa lon ôm gối xem tivi đến thất thần, cất giọng liên hô lên: "An Nhiên, An Nhiên!"

An Nhiên lúc này mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn lại, vì bị Thím Trương cản trở nên cũng không thấy được người đứng ở ngoài cửa, chẳng qua là thanh âm kia có chút quen thuộc.

An Nhiên để xuống gối ôm, đứng dậy, đi về phía cửa, vừa hỏi: "Thím Trương, người nào a?"

Thím Trương nghiêng qua thân mình, quay đầu nhìn An Nhiên một chút: "Phu nhân, tìm cô."

Thím Trương nghiêng thân đi, An Nhiên lúc này mới thấy người đàn ông đứng ở cửa, dừng lại cước bộ, sững sốt, có chút ngoài ý muốn. Người đứng ở cửa không ai khác, chính là Đồng Văn Hải.

Đồng Văn Hải thấy An Nhiên, có chút mừng rỡ có chút cao

hứng, trực tiếp đẩy thím Trương ra liền đi vào bên trong, giày cũng không có thay, sải bước đã đến trước mặt An Nhiên, nhìn An Nhiên, khóc miệng cười, "Nhiên, An Nhiên." Đưa tay muốn kéo tay An Nhiên.

An Nhiên theo bản năng tránh ra, nhìn ông ta, vẻ mặt có chút lãnh đạm, một lúc lâu chỉ thản nhiên nói: "Xin hỏi, có chuyện gì sao?"

Sự lãnh đạm của An Nhiên, Đồng Văn Hải có thể nhìn ra ở trong mắt, tay muốn vươn ra nắm tay của cô thu lại có chút ngượng ngùng, nhìn cô, ánh mắt kia giờ phút này xem ra đễn thật là có chút ít áy náy, có chút ngại ngùng mở miệng, nói: "An Nhiên, thật ra thì tôi. Thật ra thì tôi." Muốn nói cái gì, lại tựa hồ còn không biết phải nói như thế nào.

An Nhiên cau mày, chỉ nói: "Đồng cục trưởng mời đi ra ngoài đi, nhà tôi không hoan nghênh ông." Cô còn nhớ rõ ngày đó ở trong phòng ăn ông ta đã nói những lời đó với cô, cô cũng không muốn nghe ông ta nói ra nói vào gì với cô nữa.

Đồng Văn Hải biết cô vẫn còn tức giận với ông ta vì lần nói chuyện trước đó, nên vội vàng giải thích: "An Nhiên, lần trước là tôi không tốt, tôi không biết con mang thai, nếu như biết, tôi nhất định sẽ không nói những lời đó, thật."

An Nhiên cười lành, quay đầu đi nhìn ông ta, hỏi: "Bất kể tôi có thai hay không có mang thai, xin hỏi ông có tư cách gì mà nói tôi cái gì?"

"Đúng đúng đúng, là tôi không tốt, không biết rõ ràng tình huống, muốn trách hết thảy đều do Mạc Phi, rõ ràng cưới Tiểu tiệp còn...."

Đồng Văn Hải vẫn chưa nói hết, đã trực tiếp bị An Nhiên lạnh giọng cắt đứt: "Đủ rồi, tôi không muốn nghe ông nói chuyện nhà của ông, nó không có quan hệ gì tới tôi, tôi không muốn nghe cũng không muốn biết."

"Được được, tôi không nói bọn họ." Có ý tứ cầu xin cô, Đồng Văn Hải tận lực theo cô, một chút cũng không dám chọc cô mất

hứng.

Hiện tại ông ta thật sự là cùng đường rồi, ông ta cho là những người dân kia sau khi nhà bị phá bỏ dời đi nơi khác thì khoản tiền bồi thường kia sẽ không ai biết, muốn tra cũng sẽ không tra được đến trên đầu của ông ta, ban đầu chuyện này vốn là chính là Lăng Xuyên Giang khai báo ra, mà phần lớn khoản bồi thường cho những nhà bị phá bỏ và dời đi nơi khác cũng bị Lăng Xuyên Giang lấy đi, nhưng mà ai biết những người dân ở thành Bắc kia thế nhưng bởi vì tiền bồi thường quá ít mà huyên náo lớn như vậy, còn kinh động tới Tô Dịch Thừa tự mình đi tới hiện trường, mà càng không nghĩ đến chính là Lăng Xuyên Giang lại vào lúc này gặp chuyện không may, ban thanh tra kỷ luật gần đây quản thông tin truyền ra ngoài rất chặt, lần này chuyện của Lăng Xuyên Giang liên lụy không ít người, gần đây Nghiêm Lực cũng chầm chậm tra được tới ông ta ở bên này, khoản tiền bồi thường cho những nhà dân bị phá bỏ, đoán chừng lập tức sẽ tới tìm ông ta, nghe nói mấy vị lão tổng của một số công ty cũng đã bị xin mời đi phơi hợp điều tra, Hoàng Đức Hưng cũng là một trong những người đó.

"Tôi không có gì cần nói chuyện cùng với Đồng cục trưởng hết." An Nhiên nói như vậy, cũng không nhìn ông ta, trực tiếp xoay người gọi thím Trương nói: "Thím Trương, thím tiến khách giùm tôi." Vừa nói liền đi vào trong phòng, cô cũng không muốn nhìn người đàn ông này, theo bản năng rất là bài xích.

Thím Trương nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Đồng Văn Hải, chỉ nói: "Mời ông đi ra ngoài đi."

Đồng Văn Hải cũng không nhìn bà, chỉ nhìn chằm chằm An Nhiên, thấy cô muốn đi, thì bước lên phía trước lôi kéo tay An Nhiên: "An Nhiên, con giúp ta van cầu Tô Dịch Thừa, bảo anh ta đừng điều tra tiếp chuyện này nữa có được hay không, An Nhiên, con cũng không muốn thấy ta ngồi tù chứ, dù sao ta cũng là..."

"Đồng Văn Hải!" Không đợi Đồng Văn Hải nói xong, phía sau truyền đến tiếng kêu, thanh âm có chút bén nhọn, trong đó mang tức giận nhiều hơn.

Phía sau Lâm Tiểu Phân không biết đã đến từ lúc nào, cửa không có đóng, trực tiếp từ ngoài cửa chạy vào, ánh mắt sưng đỏ, đầu tóc cũng có chút xõe xêch, phía sau Cố Hằng Văn cũng nói gót chạy theo, bởi vì chạy gấp, hai người bây giờ nhìn tới đều có chút chật vật.

An Nhiên lảng lặng nhìn cha mẹ, lại nhìn Đồng Văn Hải, có chút không biết hiện tại là cái tình huống gì.

Trong thư phòng Tô Dịch Thừa nghe được động tĩnh kinh động phía bên ngoài, ngay cả cặp kính viễn vọng trên mặt còn chưa kịp tháo ra, liền từ bên trong đi ra ngoài, thấy Đồng Văn Hải, chân mày theo bản năng cau chặt lại.

Tiến lên từ phía sau đỡ lấy An Nhiên, nhìn An Nhiên đang bị Đồng Văn Hải nắm tay đến đỡ lên, thì càng thêm không vui rõ ràng, đưa tay kéo tay của Đồng Văn Hải, dùng sức một chút, khiến cho Đồng Văn Hải phải thả tay của An Nhiên ra.

"A!" Đồng Văn Hải có chút bị đau đem tay của An Nhiên thả ra, lúc này mới quay đầu nhìn thấy Tô Dịch Thừa đã đi ra ngoài, cũng chẳng quan tâm Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn phía sau, chỉ nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Tô phó thị trưởng, Dịch Thừa, cậu cũng đang ở nhà sao, vậy thì tốt quá!"

Tô Dịch Thừa đem An Nhiên kéo lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ông ta, mặt không chút thay đổi hỏi: "Đồng cục trưởng, ông muốn làm cái gì?"

"Dịch Thừa, tôi đem khoản tiền rút từ việc bồi thường cho những gia đình bị phá bỏ nhà cửa trả lại, có thể không tra những chuyện này nữa không, anh xem như thế nào!" Đồng Văn Hải có chút mong đợi nhìn anh, hiện tại có mấy lời cũng không còn có gì phải giấu diếm nữa rồi, thật ra thì đến một bước này hôm nay, mọi người đã sớm đều biết rõ trong lòng rồi, ông ta nếu còn muốn che giấu nữa thì sẽ chết vô cùng khó coi, còn không bằng nói toạc ra, cầu xin anh bỏ qua cho ông ta một mạng, dù nói thế nào ông ta cũng có quan hệ với Cố An Nhiên, Tô Dịch Thừa cũng phải cho hắn chút mặt mũi.

Tô Dịch Thừa hừ lạnh, nói: "Đồng cục trưởng thật sự là nói đùa, chuyên tra hay không tra cũng không phải một mình tôi nói là có thể định đoạt, tôi cũng không phải là thanh tra của ban kỷ luật cũng không phải là cục kiểm tra, điểm này Đồng cục trưởng hẳn là đã sớm biết chứ."

"Ha ha." Đồng Văn Hải gượng cười, nhìn anh, có chút nịnh hót nói: "Anh nhất định có biện pháp."

"Tôi tại sao phải giúp ông?" Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại. Tại sao muốn giúp ông ta, anh không có nghĩa vụ này cũng không có trách nhiệm này đi!

Nói tại sao chứ, Đồng Văn Hải thật giống như có một chút lảng rồi lấy dũng khí, nhìn anh tiến lên muốn nói: "Sao anh có thể không giúp tôi chứ, anh còn không biết tôi, tôi là...."

"Đồng Văn Hải, không cho ông nói, không cho ông nói. . . ." Lâm Tiểu Phân giống như phát điên chạy tới, nắm tay lại hung hăng đánh lên người Đồng Văn Hải, vừa đánh trong miệng vừa nói: "Tên khốn kiếp đáng bị chém ngàn dao này, không cho ông nói, không cho ông nói!" Vừa nói, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Một bên Cố Hằng Văn không cử động, chỉ nhìn bà, hai tay đặt hai bên hông nắm chặt lại, giống như đang đè nén cảm xúc cuộn cuộn trong cơ thể.

An Nhiên nửa tựa vào ngực Tô Dịch Thừa, cả người một câu nói cũng không có nói, nhưng mà thân thể lại có chút run rẩy, hàm răng cắn môi thật chặt, nắm tay Tô Dịch Thừa lực đao mạnh đến bãm đau Tô Dịch Thừa, mà chính cô cũng hoàn toàn không chú ý tới.

Tô Dịch Thừa có chút bận tâm nhìn An Nhiên, đưa tay vỗ vỗ tay cô.

Mà thím Trương cực kỳ không rõ chân tướng như thế nào, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì! Nhìn có chút ngẩn người.

"Đủ rồi!" Đồng Văn Hải bị đánh có chút căm tức, một tay bắt lấy Lâm Tiểu Phân đẩy ra. Lâm Tiểu Phân dưới chân có chút đứng

không vững, thiếu chút nữa bị ngã trên mặt đất, cũng may Cố Hắng Văn ở một bên mau mắt, tiến lên đỡ lấy bà ôm trong ngực. Ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm Đồng Văn Hải, quát lên với ông ta: "Đồng Văn Hải, ông muốn làm cái gì!"

Đồng Văn Hải tự biết đuổi lý, liếc qua không nhìn tới bọn họ, một lúc lâu mới lên tiếng: "Tôi biết tôi thật có lỗi với mẹ con các người, nhưng mà dù thế nào tôi thủy chung cũng là"

"Ông dám!" Lần này mở miệng không phải là Lâm Tiểu Phân, mà là An Nhiên!

Mọi người quay đầu nhìn An Nhiên, chỉ thấy cô đẩy Tô Dịch Thừa ra, cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm đi về phía Đồng Văn Hải. Nhìn chăm chăm ông ta, nói: "Ông câm miệng!"

Đồng Văn Hải nhìn cô, giờ phút này có chút bị An Nhiên hù dọa, giật mình sững sờ mở miệng: "An, An Nhiên."

"Đừng gọi tôi như vậy, ông gọi tôi như vậy chỉ làm cho tôi cảm thấy ghê tởm! Ông có tư cách gì mà gọi tên của tôi!" An Nhiên cắn răng từng chữ từng câu hỏi, hai tay nắm chặt tới không chế được tâm tình của mình.

"Ta, ta là" Đồng Văn Hải mở miệng, muốn giải thích.

"Câm miệng!" An Nhiên quát lên với ông ta, có chút mùi vị nổi điên.

"An Nhiên." Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hắng Văn có chút bận tâm nhìn cô.

Tô Dịch Thừa cũng có chút không yên lòng, tiến lên muốn ôm An Nhiên, lại bị cô đẩy ra.

An Nhiên hung hăng ngó chừng Đồng Văn Hải, có chút nghiến răng nghiến lợi nói: "Không cho ông nói ra!"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, trong lòng suy nghĩ, đột nhiên ý thức được An Nhiên có phải đã sớm biết điều gì hay không.

An Nhiên nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật dài, rồi mở mắt nhìn ông ta, nói: "Ông đi ra ngoài cho tôi, nhà chúng tôi không hoan nghênh ông, ông chết hay sống, đều không liên quan gì tới chúng tôi, không nói trước có thể giúp hay không, cho dù Dịch Thừa có

thể giúp ông tôi cũng sẽ không để cho anh ấy đi giúp ông! Nếu như không muốn bị điều tra, ban đầu ông cũng đừng làm nhiều chuyện thất đức như vậy!"

Nghe vậy, Đồng Văn Hải nhìn cô, lừa mình dõi người cười lắc đầu, chỉ nói: "Sẽ không, đó là bởi vì con không biết ta là ai, nếu con biết quan hệ giữa ta với con, con cũng sẽ không làm như vậy!"

"Ông dõi với tôi mà nói chính là một người xa lạ, cái gì cũng không phải!" An Nhiên bình tĩnh nói, quay đầu không nhìn tới ông ta.

Đồng Văn Hải lắc đầu, nói: "Không phải, An Nhiên, thật ra thì ta với mẹ của con năm đó gặp gỡ rồi yêu nhau, con chính là —"

Đồng thời.....

"Câm mồm, Đồng Văn Hải ông câm mồm !" Lâm Tiểu Phân hé lèn, xông qua muôn che cái miệng của ông ta.

"Câm miệng, không cho ông nói ra !" An Nhiên cũng rống giận quát lên với ông ta, cả người tâm tình có chút không chịu khống chế.

Nhưng mà...

"Ta với mẹ con trước đây yêu nhau, con chính là con gái của ta, con là con gái ruột của ta!" Đồng Văn Hải nói ra trong lúc hai mẹ con kêu lên, nói ra quan hệ giữa ông ta và cô, đồng thời cũng nói ra bí mật mà Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hắng Văn tử thủ hai mươi chín năm không dám nói ra ngoài.

Sau đó hết thảy tất cả đều yên tĩnh lại, mấy người cũng không có nói chuyện, An Nhiên cả người chỉ ngây ngốc nhìn Đồng Văn Hải, hàm răng cắn chặt môi, cắn mạnh tới môi chảy cả máu.

Lâm Tiểu Phân cả người một chút nhũng xuồng, một chút khí lực cũng không có, chỉ ngây ngốc ngồi liệt trên mặt đất, phía sau Cố Hắng Văn vội vàng đỡ lấy bà, ôm chặt trong ngực.

Tô Dịch Thừa có chút ác độc nảy sinh trưởng mắt nhìn Đồng Văn Hải, trong mắt là ngọn lửa tức giận đạng thiêu đốt!

Mà Thím Trương thì có chút há hốc mồm, lảng lặng nhìn hết thảy, có chút khó có thể tin.

Người phản ứng trước là Đồng Văn Hải, hoàn toàn không có ý thức được cái gì, có chút áy náy cười nhìn An Nhiên đi qua, đưa tay kéo lẩy tay của cô, sám hối với cô nói: "An Nhiên, thật xin lỗi, ba vẫn không biết sự tồn tại của con, ban đầu là ba không tốt, một chút cũng không biết mẹ của con mang thai, lúc chúng ta chia tay, ba hoàn toàn không biết ba còn có một cô con gái xinh đẹp thông minh như vậy, cho đến lúc trước, cho đến mấy tháng trước chúng ta gặp nhau, ba mới hậu tri hậu giác biết ba vẫn còn có cô con gái ưu tú như vậy!"

Đồng Văn Hải tự quyết định, vẻ mặt rất cảm động. Nhìn cô tiếp tục nói: "Ta biết con hận ba, oán ba, ba cũng biết hết thảy đây cũng là lỗi của ba, không trách con hận ba. Nhưng mà An Nhiên, dù sao chúng ta là quan hệ huyết thống, máu mủ tình thân a, không phải sao. Thật ra thì ngay từ mấy tháng trước khi ba biết ba đã muốn nhận lại con, nhưng lại sợ con không chịu được, sợ con có oán hận, cho nên cũng vẫn không có mở miệng nói với con, không dám nói cho con biết thật ra thì ta mới là cha ruột của con!"

Một lúc lâu, An Nhiên rốt cục có phản ứng, không có nhìn ông, ánh mắt thẳng tắp nhìn chỗ khác, cũng không có tiêu cự, có chút trống rỗng, chỉ lặng lẽ không có một chút tình cảm nào nói: "Vậy tại sao ông bây giờ lại muốn nói ra!"

Đồng Văn Hải thở dài, nói: "Có người cha nào không muốn nghe con của chính mình gọi mình một tiếng ba, có người cha nào có thể chịu đựng được thời gian dài biết rõ ràng đó là con gái của mình, nhưng lại cùng mình lãnh đạm khách sáo giống như một người xa lạ, loại tư vị này thật sự không dễ chịu."

"Ha ha. . . ." An Nhiên chỉ cười lạnh, "Ha ha. . . ."

Đồng Văn Hải cẩn thận nhìn cô, châm chước nói: "An Nhiên, con sẽ giúp ba đúng không? Con sẽ không nhìn ba ngồi tù có đúng không?" Hiện tại ông ta chỉ có thể dựa vào cô, ông ta đã điều tra, quan hệ giữa Nghiêm Lực cùng Tô gia rất tốt, nếu như Tô gia mở miệng để cho Nghiêm Lực đừng điều tra, như vậy nhất định sẽ hữu dụng. Trực tiếp gọi cho Tô Dịch Thừa nhất định là chuyện

không thể nào, nhưng mà nếu xuyên qua An Nhiên, vậy thì sẽ không giống rồi.

An Nhiên lạnh lùng giật giật bả vai, mím môi, một chữ đều nói không ra.

Thấy cô không nói, Đồng Văn Hải dụ dụ dỗ nói: "An Nhiên, gọi ta một tiếng ba, có được hay không? Ta năm mơ cũng muốn nghe con gọi ta một tiếng ba!"

Nghe vậy, một bên Lâm Tiểu Phân có chút nỗi điên nói: "Đồng Văn Hải, ông không xứng, ông căn bản là không xứng!"

Mà một bên ánh mắt Cố Hắng Văn chăm chú nhìn chăm chắm An Nhiên, xiết chặt nắm tay Lâm Tiểu Phân, khẩn trương đến mức ngay cả không khí cũng không dám thở gấp xuống.

Tô Dịch Thùa tiến lên, ôm lấy An Nhiên, chỉ cảm thấy cả người của cô cứng ngắc căng thẳng.

Tức giận nhìn Đồng Văn Hải, lạnh giọng nói: "Đồng cục trưởng, mời đi ra ngoài, nếu không, đừng trách tôi sẽ gọi bảo an."

Đồng Văn Hải quay đầu nhìn anh, trừng mắt to, có chút không dám tin, kéo cao giọng nói: "Anh mới vừa rồi không có nghe thấy sao? Tôi là cha của An Nhiên, cũng chính là cha vợ của anh!"

Tô Dịch Thùa mắt lạnh nhìn ông ta một cái, kiên định nói: "Cha vợ của tôi chỉ có một, đó chính là Cố Hắng Văn, vĩnh viễn đều chỉ có thể là ông ấy!" Ông ta là một người đàn ông không tốt, ông ta sao có thể có mặt mũi đi nói những điều này chứ!

Nghe vậy, An Nhiên rốt cục có chút lấy lại tinh thần, nhìn chăm chắm Tô Dịch Thùa, kéo nắm chặt tay của anh.

Đồng Văn Hải quay đầu không nhìn đến anh, chỉ nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, con..."

An Nhiên ngẩng đầu nhìn ông ta, cắt đứt lời của ông ta, chỉ nói: "Tôi chỉ có một người cha, đó chính là Cố Hắng Văn!" Từng chữ từng câu, nói xong rõ ràng.

"Hắn không phải là cha của con, ta mới phải, ta với con mới có mối quan hệ máu mủ ruột thịt!" Đồng Văn Hải nói, vội vã giải thích, "Như vậy, chúng ta đi bệnh viện, chúng ta đi bệnh viện làm giám

định DNA, như vậy con sẽ biết, ta với con mới là cha con, Cố Hằng Văn căn bản là một người ngoài!" Đồng Văn Hải biết nếu như ông ta không nắm chặt gốc cây cỏ cứu mạng cuối cùng là An Nhiên, vậy 30 năm cõi gắng của ông ta, ban đầu buông tha cho nhiều chuyện như vậy cũng sẽ không lấy được địa vị cùng tài phú hiện tại, vậy thì thật không còn cái gì nữa, vậy nỗ lực của ông ta ba mươi năm qua cuối cùng chỉ còn là công cốc!

"Không cần!" An Nhiên cự tuyệt, giọng nói như chém đinh chặt sắt, chất vấn ông ta, nói: "Cho dù ông với tôi có quan hệ máu mủ thì như thế nào? Ông đã làm gì cho tôi, lúc ba tôi ôm tôi sốt 39 độ đi suốt đêm đến bệnh viện vậy lúc đó ông ở đâu? Lúc ông ấy ở bên cạnh tôi dạy tôi từng chữ cái lúc đó ông đang ở nơi nào? Lúc tôi bị ngã, ông ấy ôm tôi an ủi tôi thì lúc đó ông ở chỗ nào? Lúc ông ấy vài đêm không ngủ rồi hết bận chuẩn bị cho cuộc thi của học sinh, nhưng mà bởi vì biết công việc của tôi không thuận lợi mà buông tha cho nghỉ ngơi tâm sự với tôi một đêm lúc đó ông đang ở nơi nào? Ông ấy vì tôi làm hết thảy những lúc đó ông đang ở đâu làm gì, tại sao nói ông với tôi có quan hệ máu mủ thì tôi lại phải nhận thức ông, cái người đối với tôi mà nói xa lạ tới không thể xa lạ hơn đến làm cha của tôi?"

"Ta, khi đó ta không biết, ta không biết sự tồn tại của con!" Đồng Văn Hải giải thích, "Ta nếu như sớm biết những chuyện này, ta nhất định sẽ..."

"Ông sẽ làm cái gì?" An Nhiên cười lạnh, "Ông biết tôi là con gái của ông, ông chỉ biết tới chỉ trích tôi không nên phá hư hôn nhân của Đồng Tiểu Tiệp cùng Mạc Phi, bởi vì Đồng Tiểu Tiệp cùng Mạc Phi gây lộn ông lại đến chỉ trích tôi không có gia giáo, trừ chỉ trích, ông đã làm gì?"

"Ta. . . ." Đối với chất vấn của cô, Đồng Văn Hải bị hỏi đến không nói được một câu nào!

An Nhiên nhìn ông ta, ánh mắt kiên nghị nói."Ông ấy thương tôi, yêu tôi, từ nhỏ đến lớn bao dung cho tôi hết thảy, tôi làm không tốt, có phê bình tôi để cho tôi sửa lại, từ trong sai lầm để

trưởng thành, tôi làm tốt ông ấy khích lệ tôi, để cho tôi không ngừng cố gắng để có thể làm được tốt hơn, từ nhỏ đến bây giờ, ông ấy chưa từng có để cho tôi thiếu thốn tình thương của người cha, chưa từng bởi vì tôi cùng ông ấy không có quan hệ máu mủ mà xa cách tôi, bài xích tôi, không thương tôi, người cha như vậy mới xứng đáng làm cha, ông căn bản cái gì cũng không làm! Ông không xứng!"

Một bên, Lâm Tiểu Phân bởi vì lời này của An Nhiên có chút không nhịn được khóc ra thành tiếng, mà Cố Hằng Văn ôm lấy bà hốc mắt cũng là hồng hồng. Đây là bí mật hai người bọn họ che giấu gần ba mươi năm, vẫn đều sợ hãi bị An Nhiên biết, vẫn lo lắng An Nhiên nếu biết rồi sẽ như thế nào, có đôi khi thậm chí gặp cơn ác mộng tỉnh lại, nói là An Nhiên biết rồi, sau đó liền không nhận bọn họ nữa, có vô số ngày gánh nỗi sợ như vậy trong lòng. Nhưng mà thì ra, thì ra nói ra cũng sẽ không có gì thay đổi, đúng vậy a, An Nhiên vẫn rất tốt, con bé làm sao có thể bởi vì chuyện này mà không nhận thức bọn họ, là bọn họ không tự tin, là bọn họ vô cùng khẩn trương cho nên mới phải lo lắng sợ hãi!

"An Nhiên, con nhìn ta, ta mới là người có cốt nhục tương liên với con, mặc dù ta không có vì con làm điều gì, nhưng mà chúng ta là cha con ruột thịt, ai cũng không thể cải biến được chuyện này!" Đồng Văn Hải làm giãy dụa cuối cùng!

An Nhiên lắc đầu, vẻ mặt lạnh như băng nói với ông ta: "Ông đối với tôi mà nói, cái gì cũng không phải! Người nếu chỉ nhận thức quan hệ huyết thống, chỉ nhận thức giám định báo cáo, mà không nhận thức được thân tình, mà không hiểu được cảm ơn, vậy thì quá bi ai rồi!"

Chương 137: Con gái

An Nhiên lắc đầu, nhìn ông ta với vẻ mặt lạnh lùng đến cực điểm: "đối với tôi mà nói, ông chẳng là cái gì cả! Nếu như con người chỉ thừa nhận quan hệ huyết thống, chỉ thừa nhận báo cáo giám định gì đó, mà không thừa nhận thân tình, mà không hiểu được ơn, vậy thì quá bi ai rồi!"

Nghe vậy, Đồng Văn Hải có phần nóng nảy, vội vàng kéo tay An Nhiên, cấp bách nói: "Nhiên Nhiên, không phải như thế, dù sao ta cũng là cha ruột con đúng không, con sẽ không thể nào không nhận ta đúng không."

An Nhiên hất tay ông ta, nhìn ông ta, nói từng câu từng chữ: "đừng gọi tôi như thế, ông gọi như thế chỉ khiến tôi buồn nôn!"

"Con."

Tránh ra khỏi cái ôm của Tô Dịch Thừa, An Nhiên từng bước từng bước ép hỏi ông ta, mắt nhìn chằm chằm vào ông ta, nói: "ông nhận tôi, ha ha, chẳng qua là ông muốn tôi thay ông cầu xin Dịch Thừa, để cho anh ấy nể mặt tôi mà đứng ra giúp ông vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, nếu không có việc này, hẳn là ông ước gì cả đời không phải nói ra thân thế của tôi, vì ông sợ, ông sợ vì tôi mà sẽ phá hủy mọi thứ của ông bây giờ!"

"Ta." Đồng Văn Hải chỉ có thể từng bước từng bước lùi ra phía sau, căn bản là không thể nào phản bác chất vấn của cô, đúng vậy, An Nhiên nói không sai, nếu không có chuyện này, vĩnh viễn ông ta sẽ không nói ra chuyện An Nhiên là con gái ruột của ông ta, cũng không phải là nói gì mà không muốn phá hoại gia đình hiện tại của Lâm Tiểu Phân gì gì, mà là ông không muốn vì chuyện An Nhiên mà phá hoại gia đình mình hiện nay, nếu để Trần Văn biết ông ta có một con gái lớn như thế thì còn không tan hoang cửa nhà mới là lạ. nhưng mà bây giờ ông ta cũng không quan tâm nhiều như thế, sáng nay đã có người của ban thanh tra kỷ luật tìm đến ông ta, tạm thời bị ông ta lừa đi, hẳn là ngày mai ngày kia vẫn sẽ tới, nếu ông ta còn không nghĩ cách thì thật sự là chết chắc rồi, mà người có thể giúp ông ta bây giờ chỉ có Tô Dịch Thừa thôi.

Thật ra thì ông ta cũng không muốn biến thành thế này, cho

nên ông ta mới đi tìm Lâm Tiểu Phân, hi vọng bà có thể ra mặt để khuyên An Nhiên để An Nhiên nói giúp ông ta trước mặt Tô Dịch Thừa, để cho anh nghĩ cách giúp ông ta một chút, nhưng mà Lâm Tiểu Phân từ chối thẳng thừng, không cho bàn bạc, thậm chí còn yêu cầu ông không được đi tìm An Nhiên. Cho nên ông ta mới thật sự không có cách nào, chỉ có thể trực tiếp tìm đến An Nhiên, dù sao bọn họ cũng có quan hệ máu mủ, qua vài lần tiếp xúc, ông ta cũng nhìn ra được An Nhiên có tính tình ôn hòa, nếu cô biết mình là cha ruột của cô, vậy nhất định sẽ giúp đỡ, lại không ngờ tới biến thành như bây giờ.

"Ông cho là thực sự tôi không cảm thấy gì sao? bộ dạng của mẹ tôi mỗi lần gặp ông, còn có bộ dáng ông tìm tới dạy dỗ tôi lần trước, tôi thực sự không cảm giác được cái gì khác thường sao?" Vừa nói, cảm xúc của An Nhiên trở nên kích động: "tôi không ngu xuẩn như ông nghĩ, chỉ là tôi không muốn nói, không muốn thừa nhận, không muốn thừa nhận tôi không phải là con gái ruột của cha tôi! Tôi mặc kệ cha ruột tôi là ai, là ông Đồng Văn Hải cũng được, hay Trương Văn Hải, Lý Văn Hải đều thế, căn bản không phải là điều tôi quan tâm, tôi chỉ tiếc nuối, tiếc nuối rằng tôi không phải là con gái ruột của Cố Hằng Văn! Cuộc đời này tôi chỉ muốn làm con gái của Cố Hằng Văn!"

"Nhiên Nhiên!" Trên khuôn mặt kiên nghị của Cố Hằng Văn người đang ôm Lâm Tiểu Phân bên cạnh lộ vẻ xúc động, hốc mắt kia vốn dĩ đã phiếm hồng, lúc này rốt cuộc không kiềm chế được nước mắt nữa, mỉm cười nhàn nhạt, nhìn thẳng vào An Nhiên, nói với giọng vô cùng kiên định: "Nhiên Nhiên, con mãi mãi là con gái của cha!" Từ năm đó khi đưa tay nhận lấy đứa trẻ bé bỏng kia vào lòng, ông đã tự nói với mình, cho dù sau này đứa trẻ này có biết thân thế của mình không, cũng không quan tâm sau này đứa bé này có tiếp nhận ông không, ông mãi mãi coi cô là con gái mình, cho cô tình thương của cha, thương yêu cô, che chở cô cả đời!

An Nhiên nhìn ông, cũng không ngừng rơi nước mắt: "cha!" Đưa tay che miệng, khóc không thành tiếng.

Cỗ Hăng Văn buông Lâm Tiểu Phân ra, đi về phía An Nhiên, đưa tay ôm An Nhiên vào trong ngực, ôm thật chặt.

Lâm Tiểu Phân ngồi dưới đất, nhìn đôi cha con ôm nhau trước mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, chỉ nước mắt lúc này khác trước, là hạnh phúc, là thỏa mãn.

Nhin thấy như thế, Đồng Văn Hải bên cạnh có chút nóng nảy, cũng chẳng để ý tới thái độ và giọng nói, nổi giận dùng dùng quát An Nhiên: "Cỗ An Nhiên, ta mới là cha con, con không nhận ta, là đại nghịch bất đạo!" Vừa nói, lại quay đầu nhìn Lâm Tiểu Phân gào thét lên: "Lâm Tiểu Phân, bà dạy con gái như thế sao? dạy con gái không có lễ nghĩa gì cả, bất hiếu đến mức không nhận tôi là cha!"

Lâm Tiểu Phân lau nước mắt, quay đầu nhìn ông, sau đó chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Ông là cái thá gì? Tại sao con gái tôi phải nhận ông?" Vừa nói, ánh mắt nhìn ông ta đột nhiên trở nên nghiêm nghị, lớn tiếng nói: "Tôi cho ông biết Đồng Văn Hải, An Nhiên mãi mãi họ Cỗ, không có chút quan hệ với Đồng gia nhà ông, đừng có mà lợi dụng nó đạt tới mục đích xấu xa của ông!"

"Bà, các người đều điên rồi!" Đồng Văn Hải không thể hiểu nổi, ông cho là huyết thống thân tình là tất cả mới phải, tại sao ông ta là cha ruột của An Nhiên, sao cô lại không nhận ông ta, lại càng không giúp ông đây!

Tô Dịch Thừa lạnh lùng nhìn ông ta, lấy di động trong túi ra, bấm số phòng an ninh, nói trong nhà có người lạ, muốn họ đưa người ra ngoài.

Đồng Văn Hải còn muốn đấu tranh lần cuối, nhưng mà ông ta có nói nữa cũng không ai sẵn lòng nghe nửa chữ, ông ta khoa tay múa chân như thằng hề đang nhảy nhót, rất kích động, cuối cùng là bảo vệ tới lôi ông ta ra ngoài, khi bị lôi ra còn luôn miệng la hét, tôi mới là cha An Nhiên, tôi mới là cha An Nhiên

An Nhiên khóc kiệt sức, cuối cùng khóc tựa vào người Cỗ Hăng Văn ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa thấy thế tiến lên muốn ôm An Nhiên về phòng, lại

bị Cố Hăng Văn ngăn cản, chỉ thấy Cố Văn Hăng gắng sức ôm ngang thắt lưng An Nhiên đã ngủ mê mệt, sau đó đi cũng không vững, nhưng vẫn nỗ lực ôm An Nhiên vào trong phòng ngủ.

Ngoài ở cạnh giường nhìn cô nhắm chặt mắt, trên má còn đọng lại nước mắt chưa kết, yêu thương đưa tay lau đi cho cô, cứ ngồi trêngiường nhìn cô như thế một lúc lâu, rồi mới ra khỏi phòng. Nhìn Lâm Tiểu Phân, không kiềm được kích động nói: "An Nhiên là con gái của tôi, là con gái ruột của tôi!" Mặc kệ có quan hệ máu mủ hay không, ông và An Nhiên là cha con, cha con suốt đời!

"Ư." Lâm Tiểu Phân nhìn ông trịnh trọng gật đầu, trên mặt vừa cười vừa chảy nước mắt.

Hôm nay tâm trạng An Nhiên vô cùng đói kích động, Tô Dịch Thừa và Lâm Tiểu Phân chung quy đều không yên lòng, cho nên liền gọi điện thoại mời bác sĩ đến nhà, kiểm tra qua cho An Nhiên, xác định An Nhiên và đứa bé trong bụng đều không sao mới xem như là yên lòng.

Hôm nay An Nhiên thật sự mệt mỏi, ngủ nhiều hơn vài tiếng cũng không thấy tỉnh, Tô Dịch Thừa giữ Lâm Tiểu Phân và Cố Hăng Văn ở lại, lại bị Cố Hăng Văn từ chối, bảo anh ngày mai đưa An Nhiên về nhà, đến lúc đó ông và Lâm Tiểu Phân sẽ giải thích rõ chuyện này, chuyện năm đó, về thân thế An Nhiên.

Tô Dịch Thừa gật đầu, không cố giữ họ, cũng biết bọn họ cần thời gian để tiêu hóa tất cả chuyện hôm nay, cũng cần thời gian để suy nghĩ xem ngày mai nói chuyện năm đó với An Nhiên như thế nào. Không giữ bọn họ, nhưng mà Tô Dịch Thừa khăng khăng lái xe đưa họ về.

Khi đưa bọn họ về đến cửa nhà, Tô Dịch Thừa chân thành nói với Cố Hăng Văn: "cha, cảm ơn cha!" Cảm ơn tình thương cha vô tư này, có ông mới có An Nhiên hôm nay, mới có người để anh yêu cả đời!

Cố Hăng Văn nhìn anh một lúc lâu, chỉ nói: "Sau này không được bắt nạt con gái cha!" Hai chữ 'con gái' được nhấn rất mạnh, như là đang tuyên bố cái gì.

Tô Dịch Thừa trịnh trọng gật đầu: "con sẽ thương cô ấy suốt đời!"

Cố Văn Hắng nhìn anh, cười, gật đầu, không nói gì thêm nữa, xoay người vào nhà.

Khi Tô Dịch Thừa trở về An Nhiên còn chưa tỉnh, vì tình hình đặc thù hôm nay thím Trương bị Tô Dịch Thừa giữ lại trông nom An Nhiên còn chưa về.

Lúc Tô Dịch Thừa đẩy cửa vào phòng thì thím Trương đang cầm khăn lau mồ hôi trên trán An Nhiên.

"Còn chưa tỉnh sao?" Tô Dịch Thừa hỏi, nhìn An Nhiên trên giường, chỉ thấy cô nhíu chặt mày lại, như là đang mơ thấy gì.

Thím Trương lắc đầu, nói: "còn chưa tỉnh, vừa rồi hình như là mơ thấy ác mộng, còn nói mê. Tôi thấy trán cô ấy rịn ra không ít mồ hôi lạnh, sợ cứ thế mai cô ấy dậy sẽ bị cảm, nên lấy ít nước lau cho cô ấy."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa lo lắng nhíu mày lại, cầm lấy khăn trong tay thím Trương, chỉ nói: "để tôi."

Thím Trương không nói thêm gì, đứng dậy nhường lại chỗ cho anh.

Tô Dịch Thừa ngồi xuống mép giường, cho khăn mặt vào trong chậu vắt một cái, sau đó tỉ mỉ lau cho An Nhiên. Nói với thím Trương đứng phía sau: "thím Trương, phiền cô đi hầm chút cháo, để An Nhiên tỉnh lại ăn là vừa." Ngủ lâu thế, tỉnh lại nhất định sẽ đói.

"À, được." Thím Trương vội vàng gật đầu đồng ý, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Đúng như thím Trương nói, dường như An Nhiên ngủ rất không thoái mái, nhíu chặt mày, lông mi run rẩy, như là mơ thấy cái gì, miệng khẽ lẩm bẩm: "cha ... ông tránh ra, ông không phải cha tôi, Cố Hắng Văn mới là cha tôi ... tôi chỉ có một người cha là Cố Hắng Văn, mãi mãi chỉ có một người cha là ông ấy ..." Vừa nói, vừa vung tay, như là muốn xua đuổi cái gì.

Đưa tay bắt được tay cô, không để cho cô bắt cẩn đánh vào mình, Tô Dịch Thừa đau lòng khẽ thở dài, kéo tay cô đặt lên bến

miệng mình, hôn lấp. Vừa nhẹ giọng nói: "không sao rồi, không sao rồi, em mãi mãi là con gái của Cố Hằng Văn, mãi mãi là thế, đừng sợ, đừng lo lắng."

Trong giấc mộng dường như An Nhiên thật sự có thể nghe được lời anh nói, từ từ bình tĩnh lại. Đợi cô bình tĩnh lại rồi, lúc này Tô Dịch Thừa mới nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán cô, sau đó lại ngồi bên cạnh nhìn cô một lúc lâu, rồi mới từ từ bỏ tay cô xuống, đắp chăn cho cô rồi ra khỏi phòng.

Trở lại thư phòng, nhìn công việc còn chưa hoàn thành trên bàn đọc sách, Tô Dịch Thừa xoa bóp chân mày có chút đau nhức, cũng không trở về ngồi xuống bàn đọc sách, mà cầm lấy di động đi đến cửa sổ thư phòng, nhìn ban đêm hôm nay không đẹp lắm, không có ánh sao cũng không có vầng trăng, nhìn điện thoại di động một lúc lâu, trực tiếp bấm điện gọi cho Nghiêm Lực.

An Nhiên có cảm giác ngủ thật lâu, ngủ đến gần 10 tiếng, đến 2 giờ sáng mới chậm rãi mở mắt ra, mà gần như là cô vừa động, thì người đàn ông nằm bên cạnh cũng tỉnh dậy, bật đèn đầu giường, vì sợ sáng quá sẽ chói mắt, cho nên cẩn thận điều chỉnh ngọn đèn cho mờ mờ, như vậy sẽ không khiến cô không thích ứng được!

An Nhiên cau mày, đưa tay đè lên huyết thái dương, còn chưa hoàn toàn mở mắt ra.

"An Nhiên. . ." Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng gọi bên tai cô, sợ tiếng to quá sẽ dọa cô.

Một lúc lâu, rốt cuộc An Nhiên mới tỉnh lại, quay đầu nhìn anh. Có lẽ vì hôm nay khóc quá nhiều, bây giờ huyết thái dương vẫn còn đau âm ỉ.

Dường như Tô Dịch Thừa nhìn ra cô khó chịu, chống người ngồi dậy, kéo tay cô xuống, thay bằng tay mình, nhẹ nhàng xoa lên huyết thái dương của cô, nhẹ giọng hỏi: "thoải mái hơn chứ?"

"Ừ." An Nhiên gật đầu, lại thoải mái nhắm mắt lại.

Tô Dịch Thừa xoa bóp một lúc lâu, bị An Nhiên đưa tay kéo xuống, chỉ nói: "được rồi, không đau nữa." Vừa nói, liền chống người muốn ngồi dậy.

Tô Dịch Thừa đỡ cô ngồi xong, tay vòng qua cổ cô, để người cô tựa vào trước ngực mình, nhẹ tay vỗ cô, từng cái từng cái một, không có quy luật nào cả. Sau đó nhẹ giọng nói bên tai cô: “đã đói chưa, anh bảo thím Trương nấu cháo rồi, bây giờ vẫn còn nóng, không thì anh mang vào đây cho em ăn?”

Tựa vào trong ngực anh, An Nhiên lắc đầu, nói: “Không đói.”

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cũng không nhiều lời hay bắt buộc cô gì cả, chỉ vỗ vỗ cô từng cái từng cái một.

Cũng không biết ngồi im như thế qua bao lâu, rốt cuộc An Nhiên chậm rãi mở miệng: “cha mẹ đâu?” Cô chỉ Lâm Tiểu Phân và Cố Hằng Văn.

“Đã đi về rồi.” Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng nói, cúi đầu hôn lên trán cô. Một lúc lâu, mới mở miệng nói cho cô biết: “cha bảo tối mai chúng ta về nhà.”

Một lúc lâu An Nhiên chưa nói đồng ý, để tùy anh ôm mình, rất lâu mới gật đầu trong lòng anh, đáp lại: “ừ”. Tay ôm anh thật chặt.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, ai cũng không mở miệng nói chuyện, cũng không biết ngồi bao lâu, lâu đến mức Tô Dịch Thừa tưởng là cô đã tựa vào mình ngủ thiếp đi rồi, cúi đầu nhìn cô, thấy cô vẫn mở to mắt, nhìn chăm chăm hướng về rèm cửa sổ trong phòng, hai mắt lại không có tiêu cự.

Đưa tay sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng hỏi: “An Nhiên, có muốn ngủ một lát không.”

Không có trả lời, Tô Dịch Thừa cho rằng cô không nghe thấy, lại nhẹ giọng gọi bên tai cô: “An Nhiên?”

Dường như người trong lòng lúc này mới phản ứng lại, lắc đầu không nói chuyện.

Cô không muốn ngủ Tô Dịch Thừa cũng không thúc ép cô, cứ ôm cô như thế, hai người ngồi không nói gì.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Tô Dịch Thừa tưởng là bọn họ phải ngồi như thế đến trời sáng thì An Nhiên trong lòng đột nhiên mở miệng nói: “có một hôm em về nhà nhìn thấy mẹ cầm một tấm ảnh cũ ngắn người, thậm chí cũng không phát hiện ra em về, em

nhìn thấy người đàn ông trong tấm ảnh kia, một người thanh niên mặc áo sơ mi trắng, tấm ảnh kia hẳn đã 30 năm rồi, em thấy bức ảnh đã ố vàng rồi."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ lảng lặng ôm cô, ôm chặt hơn vừa rồi.

An Nhiên tiếp tục nói: "còn có lần khác, em đang đi trên đường, vừa lúc gặp phải bà và Đồng Văn Hải đang lôi kéo gì đó, thấy em đến, vẻ mặt bà rất luống cuống, như là đang sợ cái gì, tức khắc kéo tay em lên taxi, còn năm lần bảy lượt cảnh cáo em đừng có qua lại với Đồng Văn Hải, khi đó em cũng không biết bà và Đồng Văn Hải có quan hệ như thế nào, nhưng mà cũng lờ mờ đoán được quan hệ của bọn họ không đơn giản."

"Sau đó đến chuyện mẹ ngất đi nằm viện, vào một buổi chiều em đến thăm bà, nhưng đến cửa phòng bệnh thì nghe được cuộc đối thoại của bà và cha, em mới biết được thì ra mình thật không phải là con gái ruột của cha, chỉ là khi đó em cũng không biết người kia trong miệng họ là ai, mãi đến khi Đồng Văn Hải tìm em lần trước, bảo em đừng có mà can thiệp vào hôn nhân của Đồng Tiểu Tiệp và Mạc Phi, em mở miệng châm chọc chỉ trích ông ta, tiếp đó vì mẹ rất kích động vì chuyện em lén lút gặp Đồng Văn Hải, khi đó em mới xác định, xách định thì ra Đồng Văn Hải chính là người kia trong miệng miệng bọn họ." Vừa nói, tay không khỏi ôm lấy thắt lưng Tô Dịch Thừa chặt hơn, tâm tình dường như cũng kích động theo.

Tô Dịch Thừa cảm nhận được tâm tình kích động của người trong lòng cũng run rẩy rất nhẹ của cô, vội vàng vỗ nhẹ lưng cô, nói: "được rồi, được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đừng nói nữa." Tay nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô.

Ở trong ngực anh, An Nhiên dần dần khóc nức nở, hỏi: "anh nói xem, anh nói xem sao ông ta có thể không biết xấu hổ như thế? Sao ông ta có thể mặt dày đến mức muốn em nhận ông ta?" Không làm cho cô cái gì cả, thậm chí còn không biết phân biệt tốt xấu tới chỉ trích con người của cô, sao ông ta có thể vô liêm sỉ đến mức này!

"Không sao rồi, không sao rồi, chúng ta chẳng liên quan gì đến ông ta cả, chông nghĩ đến ông ta là được." Tô Dịch Thừa an ủi, ôm cô chặt hơn.

An Nhiên lau nước mắt, tâm tình từ từ bình tĩnh lại, gật đầu, nói: "ừ, ông ta không liên quan đến em, trước kia là thế, bây giờ là thế, sau này cũng thế, ông ta đối với em mà nói còn không bằng một người xa lạ."

Tô Dịch Thừa gật đầu, tiếp lời cô: "ừ, còn không bằng một người xa lạ." Vừa nói, nhẹ nhàng buông cô ra, sau đó đưa tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô.

Nhưng mà An Nhiên vẫn còn không nhịn được muốn khóc, thế nào cũng lau hết được nước mắt, càng lau càng chảy, từng giọt từng giọt chảy xuống. Thấy thế Tô Dịch Thừa chỉ có thể nhẹ giọng thở dài, khom người hôn lên nước mắt trên mặt cô. Vừa khẽ lẩm bẩm: "không sao rồi, không sao rồi ..."

An Nhiên để tuỳ anh hôn mình, cũng chậm rãi bình tĩnh lại trong nụ hôn của anh, vừa gật đầu, vừa đáp lại anh: "ừ."

Hôn một lúc lâu, xác định nước mắt cô không rơi nữa, lúc này Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, nhìn đôi mắt và cái mũi hồng hồng của cô, không nhịn được cúi đầu lại hôn lên mắt cô, rất trìu mến, rất thương tiếc. Rất lâu mới buông cô ra, ôm cô vào lòng mình, ôm thật chặt.

An Nhiên giơ tay lên cũng ôm lại anh, thật chặt.

Hai người im lặng ôm nhau như vậy một lúc lâu, tay Tô Dịch Thừa từ phía sau lưng cô chậm rãi di chuyển ra trước, nhẹ tay đặt lên bụng cô, cọ đิ cọ lại. nói khẽ: "bác sĩ nói người mẹ phải thật vui vẻ, không được khóc cả ngày như thế, không tốt cho đứa bé."

An Nhiên trịnh trọng gật đầu, "ừ." Rời khỏi lòng anh, cúi đầu nhìn bụng mình, bây giờ đã nhìn rõ bụng rồi, hơi hơi lồi ra, lần khám thai trước, bác sĩ nói cho cô biết đứa bé rất khỏe mạnh. Nắm đó nghe nhịp tim của nó, cô có cảm giác xúc động khó ta. Tay chậm rãi đặt lên, mặc dù còn chưa cảm giác được thai đạp, nhưng mà dường như cô có thể cảm nhận được đứa bé trong bụng và cô là một thế,

cảm giác thật gần gũi, thật thân thiết.

Tô Dịch Thừa đưa tay đặt lên tay cô, sau đó để cô xoay người, mình ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng dung đưa, không cần nói thêm gì.

Vì không yên lòng để An Nhiên ở nhà một mình sẽ suy nghĩ lung tung cái gì, ngày hôm sau Tô Dịch Thừa không đến văn phòng, mà bảo thư ký Trịnh mang công văn khẩn đến tận cửa, ngoài ra còn bảo anh ta đưa toàn bộ công việc ngày hôm nay của anh đến nhà, thư ký Trịnh nhìn ra nét mặt mệt mỏi và hốc hác của anh, không khỏi quan tâm hỏi: "phó thị, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Dịch Thừa cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, lắc đầu, chỉ nói: "không có gì." Xem lướt qua, rồi ngẩng đầu, nhìn hỏi anh ta: "cậu theo hạng mục giải phóng mặt bằng khu thành bắc kia thế nào rồi?"

"Còn có chút giằng co, nhưng mà thôn dân bảo đảm khoản tiền di dời là hợp lý đúng hạn, thì nhất định bọn họ sẽ hợp tác với công việc của chúng ta." Thư ký Trịnh nói.

Tô Dịch Thừa gật đầu, cũng không nói lời nào.

Trước khi đi thư ký Trịnh lại nghĩ tới cái gì, nhìn hành lang không một bóng người kia một chút, nhẹ nhàng tiến tới trước mặt Tô Dịch Thừa nói: "tôi nghe nói Nghiêm trưởng ban tìm Đồng Văn Hải nói chuyện rồi."

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta một cái, chỉ nhíu mày, gật đầu, không nói thêm cái gì.

Thấy anh không nói gì, thư ký Trịnh cũng không nói gì nữa, cầm công văn đã xong rời đi.

Vào buổi tối Tô Dịch Thừa lái xe đưa An Nhiên về thăm nhà, trên xe, An Nhiên còn hơi bất an, hai tay trên đùi xoắn chặt vào nhau.

Tô Dịch Thừa cười nhạt nhìn cô một cái, vào lúc có đèn đỏ đưa tay ra cầm tay cô, cười nhạt nhặt với cô, không nói nhiều lời.

Có lẽ là tay anh quá ấm áp, được anh nắm như thế, An Nhiên từ từ quên đi căng thẳng, quên đi sợ hãi.

Chương 138: Tình yêu của Lâm Tiếu Phân (1)

Thang máy định tới một tiếng, Tô Dịch Thừa nắm tay An Nhiên từ trong thang máy đi ra ngoài, đợi lúc hai người đi tới cửa của Cố gia, nhìn trên cửa kia viết chữ phúc, giơ tay lên vừa định nhấn chuông cửa, thì An Nhiên đột nhiên mạnh mẽ kéo tay của Tô Dịch Thừa.

Quay đầu nhìn cô, chỉ thấy thần sắc của cô có chút khẩn trương, lại có chút bối rối. Cười khẽ đưa tay sờ sờ đầu của cô, cười nói, "Chỉ là về nhà của mình mà thôi."

An Nhiên cười khan kéo môi, ngập ngừng nói: "Em, em chỉ là, chỉ là không biết nên đổi mặt với bọn họ như thế nào." Cô cũng không biết nên dùng vẻ mặt gì đi đổi mặt với bọn họ, không biết sau khi vào cửa câu nói đầu tiên nên nói cái gì, thật giống như trải qua chuyện ngày hôm qua, hết thảy đều trở nên có chút không giống như lúc trước, rõ ràng vẫn là những người như vậy, nhưng hoàn toàn không biết nên dùng thái độ gì đi đổi mặt, đi nói chuyện.

Tô Dịch Thừa có chút buồn cười đưa tay nhéo cái mũi của cô, nói: "Đứa ngốc, nơi này là nhà của em, bên trong chính là cha mẹ của em, là người thương yêu em hơn hai mươi năm là chỗ em đã sinh sống hơn hai mươi năm, chẳng lẽ cũng bởi vì chuyện ngày hôm qua là có thể thay đổi hai mươi mấy năm tình cảm sao?"

An Nhiên bị anh nói có chút sững sốt, trong lúc nhất thời không nói ra lời, chỉ có thể lảng lặng lắc đầu.

Thấy cô lắc đầu, Tô Dịch Thừa lại nói: "Em cũng cho là không thể thay đổi đúng không, vậy em còn lo lắng vấn đề thái độ gì nữa, giống như trước kia thôi, nên làm như thế nào thì làm như thế đó, bởi vì hết thảy cũng không có thay đổi, nhà bên trong cũng là nhà trước kia, thiết kế bài biện cũng không có thay đổi, người ở bên trong vẫn là người trước kia, sau khi em đi vào vẫn gọi bọn họ là ba

mẹ, một chút cũng không thay đổi, không phải sao!"

Nghe vậy, An Nhiên có chút hiểu ra, nhìn anh cười cười, dùng sức gật đầu, "Ừ."

Tô Dịch Thừa cười cười, lúc này mới gật đầu, tay ấn lên chuông cửa ở bên cạnh, cách cửa, bọn họ có thể nghe thấy thanh âm chuông cửa vang lên bên trong, "Ting tong. . . ." Có chút hồi âm du dương.

Tô Dịch Thừa thu tay lại, một lần nữa cầm tay An Nhiên, giờ phút này An Nhiên đã không có cứng ngắc khẩn trương như vừa rồi, cô khẽ vui vẻ quay đầu cười cười.

Cửa rất nhanh được mở, là Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn hai người cùng nhau mở cửa, lúc cánh cửa này mở ra, đã nhìn thấy hai người cười nhạt đứng ở cạnh cửa, nhìn hai người ngoài cửa, cười nói: "Đã về rồi." Ánh mắt thẳng tắp nhìn An Nhiên bên cạnh Tô Dịch Thừa, không hề chớp mắt.

Chỉ thấy An Nhiên giống như bình thường, cười cất giọng kêu lên: "Ba, mẹ."

Một bên Tô Dịch Thừa cũng cười giống như An Nhiên, kêu: "Ba, mẹ, chúng con đã trở lại."

Lâm Tiểu Phân có chút cảm động, có chút cảm tính lấy tay che miệng, cố nén nước mắt sắp chảy ra, không được lưu loát mà gật đầu, giọng cũng có chút nghẹn lại đáp: "Ừ."

Cố Hằng Văn nhìn bọn họ nặng nề gật đầu, cũng không có mở miệng nói gì.

An Nhiên khiến cho mình giống như lúc trước, đi tới trực tiếp kéo tay Lâm Tiểu Phân liền đi vào trong phòng, vừa đi vừa làm nũng với Lâm Tiểu Phân nói: "Con thật lâu không có ăn đồ ăn của mẹ làm rồi, buổi tối ăn cái gì, con nhất định phải ăn no mới được!"

Lâm Tiểu Phân cười, nhanh chóng nói: "Có tôm ướp rượu, còn có thịt kho tàu, cá hấp hoa quế, rau muống xào tỏi, toàn là món con thích ăn."

Nghe vậy, An Nhiên cong lên chân mày cười càng lợi hại hơn, tâm tình tốt nói: "Con chỉ biết mẹ tốt với con nhất."

Cố Hắng Văn nhìn hình ảnh hai mẹ con ôm nhau, vừa cười vừa lắc đầu.

Tô Dịch Thừa nói với Cố Hắng Văn: "Ba, chúng ta có cần đánh tiếp ván cờ lần trước không, con còn chưa phá giải thế đánh được."

Nghe vậy, Cố Hắng Văn nhìn anh một cái, cười, nói thẳng: "Tốt, chúng ta vào thư phòng." Vừa nói vừa xoay người đi vào trong thư phòng.

"Dạ." Tô Dịch Thừa cười đáp ứng, theo đuôi Cố Hắng Văn cùng vào thư phòng.

Thật ra thì cũng không chờ Tô Dịch Thừa cùng Cố Hắng Văn hai người phân cao thấp với nhau xong, phía ngoài Lâm Tiểu Phân liền la hét để cho bọn họ cùng đi ra ăn cơm. Cho nên hai người cũng chỉ dành phải đứng dậy, đợi ăn cơm xong rồi trở về chơi tiếp ván cờ này.

Buổi tối, bàn cơm là do Lâm Tiểu Phân hôm nay xin nghỉ một ngày ở nhà làm, sáng sớm đã phải đi ra chợ mua những nguyên liệu nấu ăn mới nhất, sau khi trở về lại lập tức xử lý nêm nếm chờ để cho thức ăn kia ngấm gia vị. Đợi xế chiều ăn cơm xong, Lâm Tiểu Phân vẫn ở trong phòng bếp bận rộn, trước mấy phút đồng hồ mới vừa hết bận thì bọn An Nhiên đến, lúc này mới coi như là chân chính làm xong.

Ở Cố gia bàn cơm bốn cạnh đều ngắn, bốn người mỗi người phân ngồi vào một chỗ, tối nay thức ăn trên bàn có thể nói là mười món thì cũng đều là mười món An Nhiên thích ăn, hoàn toàn là vì chuẩn bị cho An Nhiên.

Gắp một khối thịt cá lớn thả vào trong chén của An Nhiên, Lâm Tiểu Phân vừa nói: "Người mang thai phải ăn nhiều cá, ăn nhiều cá, đứa nhỏ lớn lên mới xinh đẹp."

Nghe vậy, An Nhiên vội vàng gật đầu, ăn mỗi món ăn mẹ cô gắp cho, gần đây tình trạng nôn nghén bắt đầu giảm bớt đi, cũng không đến mức ngửi thấy mùi thức ăn gì đó liền bị ói ra, nếu như lúc này là thời gian trước khẳng định sẽ nôn hết, hiện tại khẩu vị của An Nhiên so sánh với trước tốt hơn rất nhiều, đói cũng mau,

trong nhà luôn phải chuẩn bị một ít bánh bích quy cùng ít bánh ngọt, như vậy khi An Nhiên đói bụng vừa lúc có thể lấy ra trực tiếp ăn.

Bữa cơm này ăn vô cùng dễ dàng, ai cũng không có chủ động nhắc tới chuyện ngày hôm qua, hết thảy vô cùng bình thường giống như dĩ vãng.

An xong cơm tối, lúc mấy người ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, chỉ thấy nụ cười trên mặt Cố Hằng Văn từ từ thu lại, sau đó nhìn An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa nói: "Tôi hôm qua cha cùng Tiểu Phân thương lượng cảm thấy có một số việc chúng ta hẳn là nên nói cho các con biết."

An Nhiên ngồi ở bên cạnh Tô Dịch Thừa, nắm tay của anh, lúc nghe thấy Cố Hằng Văn nói như vậy thân thể có chút cứng đờ, lại bị Tô Dịch Thừa nắm chặt tay, quay đầu nhìn cô, chỉ thấy anh đối diện với cô cười nhàn nhạt, giống như đang nói cho cô biết tất cả cũng không có chuyện gì, anh sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Thấy bọn họ hai người cũng không có nói chuyện, Cố Hằng Văn lại nói: "Có một số việc, có lẽ để cho mẹ của các con nói có thể rõ ràng dễ hiểu hơn chút ít." Nói xong, quay đầu trực tiếp nhìn Lâm Tiểu Phân đang ngồi ở bên tay trái của ông trên ghế sa lông, gật đầu với bà.

Lâm Tiểu Phân quay đầu một cái, nhàn nhạt gật đầu với ông, sau đó chậm rãi mở miệng, nói: "Năm đó."

Thì ra năm đó Đồng Văn Hải cùng Lâm Tiểu Phân là người cùng một thôn, thật sự có chút như phim truyền hình hay chiếu, thì ra là hai người ban đầu giống như An Nhiên cùng Mạc Phi lúc trước, cũng là bạn học, vốn là hai người trao đổi cũng không nhiều, nhưng mà sau khi hai người cùng thi vào đại học, bởi vì là cùng một nơi đi tới, lại cùng là độc thân ở bên ngoài, cứ như vậy hai người liền chầm chậm bắt đầu quen thuộc với nhau. Sau đó cũng giống như những nam nữ khác, đi lại gần cũng từ bạn bè mà phát triển thành tình yêu.

Tình yêu của hai người phát triển vô cùng thuận lợi, tất cả so

sánh với Lâm Tiểu Phân tưởng tượng còn muôn tốt đẹp hơn. Đồng Văn Hải là một nam nhân rất lăng mạn, rất biết nói những lời ngon tiếng ngọt chọc cho người khác vui vẻ, cũng làm cho cuộc sống khó khan nhảm chán ở đại học của Lâm Tiểu Phân có nhiều niềm vui.

Bởi vì là người cùng thôn, lại cùng học chung một đại học, lại còn là hai người yêu nhau, điều kiện ban đầu của họ như nhau, chưa nói tới giàu có, thậm chí còn có chút khó khăn, cho nên rất nhanh hai người bọn họ vì muốn tiết kiệm chi tiêu mà cùng nhau ở bên ngoài bắt đầu ở chung. Thời điểm đó không thể so sánh với hiện tại, không có kết hôn mà sống chung một chỗ, lúc đó coi như là hành động khác người. Một vài bạn học tất cả đều khuyên Lâm Tiểu Phân bảo bà không nên vọng động, hai người yêu nhau ở cùng dưới một mái nhà, tất cả mọi người quá rõ ràng sẽ phát sinh cái gì, mà trong chuyện này người bị lỗ lấp luôn là phụ nữ. Nhưng mà Đồng Văn Hải khi đó biểu hiện đích thực thật tốt quá, cũng quá lăng mạn, đối với bà chiếu cố cẩn thận, cùng suy nghĩ cho bà nhiều, nên Lâm Tiểu Phân vẫn dứt khoát kiên quyết dọn ra ngoài thuê nhà cùng Đồng Văn Hải.

Ở vào thời điểm đó, một cô gái có thể giao mình cho một nam nhân, vậy nhất định là nhận định người nam nhân kia là người mình có thể dựa vào cả đời. Cho nên dù lúc đó nhận lấy rất nhiều lời đồn đại, nhưng mà lại có thể ở cùng người đàn ông mà mình yêu, Lâm Tiểu Phân vẫn vui vẻ nhận lấy hết ủy khuất.

Phụ nữ rất là dễ dàng thỏa mãn, lúc bị hâm sâm trong tình yêu thì liền cho rằng tình yêu là tất cả, do đó xem nhẹ những nhân tố thực tế.

Sau khi bọn họ ở chung được một năm, chuyện của bọn họ truyền về tới nhà, cha của Lâm Tiểu Phân bởi vì con gái lén ở chung với nam nhân cùng một chỗ mà tức giận té xỉu tại chỗ trên mặt đất, lúc Lâm Tiểu Phân chạy trở về, cha của bà đã không cứu được, là tim đột quỵ, đưa đến bệnh viện không bao lâu liền ra đi, cha của bà thậm chí còn không kịp nhìn mặt con gái một lần cuối, mẹ Lâm bởi vì chuyện của ba Lâm tức giận ở tại chỗ liền tát Lâm Tiểu Phân một

cái, chất vấn bà tại sao lại có thể làm ra chuyện tình không biết xấu hổ như vậy. Lâm Tiểu Phân cái gì cũng không nói, tùy ý cho mẹ mình đánh chửi, bà còn chưa có hồi phục lại tinh thần sau chuyện của ba Lâm.

Sau khi xử lý tốt hậu sự cho ba Lâm, mẹ Lâm cũng biết, nếu chuyện đã phát sinh, cho dù truy cứu cũng vô bổ, nhưng mà bà yêu cầu Lâm Tiểu Phân phải nhanh một chút kết hôn cùng Đồng Văn Hải, không thể tiếp tục không minh bạch ở chung như vậy, đây là yêu cầu duy nhất của bà, cũng là điều trước khi chết ba Lâm nói lời cuối cùng với mẹ Lâm.

Đối với nguyện vọng cuối cùng của ba, Lâm Tiểu Phân gật đầu đáp ứng, lúc quay trở lại trường đại học Lâm Tiểu Phân trực tiếp đem chuyện phát sinh trong nhà nói cùng Đồng Văn Hải, bao gồm cả chuyện mẹ của bà muốn bọn họ mau chóng kết hôn.

Nghe Lâm Tiểu Phân nói, Đồng Văn Hải có chút trầm xuống ôm Lâm Tiểu Phân vào trong ngực, ở nàng bên tai bảo đảm nói mình nhất định sẽ chăm sóc bà cả đời, để cho cha mẹ của bà biết con gái của bọn họ cũng không có chọn lầm người, nhưng mà đối với chuyện kết hôn, Đồng Văn Hải cũng không có chính diện đáp ứng, mà Lâm Tiểu Phân bởi vì hắn bảo đảm nên cho đây là đáp án của hắn, cũng không có liên tục hỏi tới.

Qua hơn một tháng, phía bên mẹ của bà lại cho người hỏi tới, hỏi bà đến lúc nào thì làm hôn lễ kết hôn. Lâm Tiểu Phân lúc này mới kịp phản ứng Đồng Văn Hải cũng không có chính diện trả lời vẫn đề kết hôn với bà, đêm đó lại một lần nữa hỏi Đồng Văn Hải chuyện này, Đồng Văn Hải lại trầm mặc một lúc lâu, chỉ trả lời với bà, bọn họ bây giờ còn không có tốt nghiệp, hy vọng có thể chờ sang năm sau khi tốt nghiệp sẽ suy nghĩ đến chuyện kết hôn. Lâm Tiểu Phân cự tuyệt tại chỗ, thật ra thì về kết hôn hay không, bọn họ chỉ là thiếu một tờ giấy cùng một hôn lễ, thậm chí bà có thể không cần hôn lễ, nhưng mà giấy hôn thú vẫn phải có, bởi vì cái này cũng là nguyện vọng của ba bà, bà không làm được gì cho cha của mình, chuyện này nhất định phải làm được cho cha bà! Huống

chi, tình huống hiện tại của bọn họ, kết hôn bây giờ hay sau khi tốt nghiệp có gì khác nhau đâu, bà chỉ muốn một tờ giấy, một tờ giấy để cho mẹ của bà an tâm, để cho cha của bà chết được nhắm mắt mà thôi.

Đồng Văn Hải trầm mặc, ngày đó sau hai năm hai người ở chung một chỗ gần lần đầu tiên cãi nhau.

Bởi vì không muốn lui bước, cũng không muốn thỏa hiệp, Lâm Tiểu Phân ngày thứ hai sau khi cãi nhau liền đến ở nhờ trong túc xá của một bạn nữ mà ở trong lớp quan hệ cũng tương đối tốt, hi vọng Đồng Văn Hải có thể chủ động đáp ứng chuyện kết hôn với bà trước khi tốt nghiệp.

Đối với việc Lâm Tiểu Phân đến ở nhờ nhà người khác, mấy ngày đầu Đồng Văn Hải còn đến tìm bà bàn chuyện trở về, nhưng mà đối với chuyện kết hôn vẫn như cũ không có đồng ý, Lâm Tiểu Phân là quyết tâm nhất định phải chờ đến khi hắn đồng ý kết hôn mới trở về nhà. Mấy lần vấp phải trắc trở Đồng Văn Hải dần dần đi tìm bà cũng ít đi, mới đầu Lâm Tiểu Phân còn không có để ý, cho đến lúc hai người không sai biệt lắm đã hơn một tháng không có gặp mặt, bạn học nữ ở chung nhắc nhở, Lâm Tiểu Phân lúc này mới nhận thấy được quái dị, buổi tối hôm đó lúc trở về phòng trọ tìm Đồng Văn Hải cũng không gặp được hắn ta, đợi đến buổi tối hơn mười một giờ, mới nhìn thấy hắn đẹp xe đạp mang nụ cười rạng rỡ, mở cửa đi vào, nhìn thấy Lâm Tiểu Phân ngồi ở đầu giường thì không khỏi sững sốt, có chút phản ứng không kịp, sau một hồi lâu mới hỏi bà sao lại trở về rồi?

Lâm Tiểu Phân nghe xong hỏa khí nổi lên, chất vấn hắn có phải nghĩ bà sẽ vĩnh viễn không quay trở lại, Đồng Văn Hải không muốn cùng bà ầm ĩ, chỉ lầm lũi cởi áo khoác của mình xuống, sau đó lấy nước rửa mặt. Lâm Tiểu Phân thấy thái độ lãnh đạm của hắn ta, tức giận càng lớn, liền đi vào trọng đền, chất vấn hắn, tính toán lúc nào thì đi làm giấy hôn thú cùng với bà.

Nghe vậy, Đồng Văn Hải rõ ràng hơi có chút sững sốt, một lúc lâu mới liếc mắt trở lại không để ý tới bà, chỉ nói chuyện kết hôn sau

tốt nghiệp hãy nói tới.

Đợi lâu như vậy cũng không có đợi được thứ mình muốn, Lâm Tiểu Phân tức giận ngay đêm đó trở về trường học, mà Đồng Văn Hải cũng không có đuổi theo ra ngoài hoặc là như thế nào.

Mẹ bà lại cho người đến hỏi hai người khi nào thì kết hôn, Lâm Tiểu Phân cắn bản là không trả lời được, trong lòng cảm thấy ủy khuất muốn chết, nhưng không có biện pháp nào. Một ngày lúc ở trong phòng học, đột nhiên một bạn nữ học chung chạy vào nói với bà ở bên ngoài thấy Đồng Văn Hải, hơn nữa còn rất thân mật cùng một cô gái khác đi cùng một chỗ, hai người cười cười nói nói rất là tình cảm.

Chiếc bút đang cầm trên tay rơi xuống, Lâm Tiểu Phân lắc đầu có chút khó có thể tin, gượng cười nói với người bạn học có phải là nhìn lầm người không.

Người bạn học nữ kia rất kích động, trực tiếp lôi kéo Lâm Tiểu Phân chạy ra bên ngoài trường học, chỉ thấy trong công viên ở gần trường học, thấy Đồng Văn Hải đang rất thân mật cùng ngồi chung một chỗ với một cô gái khác, hai người cũng không biết đang nói gì đó, Đồng Văn Hải đang trêu chọc nữ sinh kia cười khanh khách không ngừng, thậm chí còn đưa tay thay nữ sinh kia lấy lá rụng rơi trên tóc của nữ sinh đó, còn nữ kia sinh thẹn thùng cúi đầu.

Lâm Tiểu Phân chỉ cảm thấy sét đánh giữa trời quang, bà hoàn toàn không nghĩ tới hơn một tháng trước người nam nhân còn cùng bà thề son sắt bảo đảm sẽ chăm sóc bà cả đời cư nhiên lại cùng một nữ nhân khác thân mật đến thế còn vừa cười vừa nói.

Bởi vì không muốn không muốn khiến cho mình mất mặt hơn nữa, Lâm Tiểu Phân cũng không đi lên chất vấn, ngày hôm đó lúc trở lại phòng trọ, song lần này đợi cả một đêm cũng không thấy Đồng Văn Hải trở lại.

Lâm Tiểu Phân không có rời đi, cho đến giữa trưa ngày thứ hai, mới đợi được khuôn mặt mỉm cười của Đồng Văn Hải từ bên ngoài trở lại, chỉ là nụ cười trên mặt của Đồng Văn Hải khi nhìn thấy Lâm

Tiểu Phân đồng thời liên thu lại, ngược lại theo bản năng nhíu chặt chân mày hỏi: "Sao em lại trở về làm gì?"

Lâm Tiểu Phân cười lạnh, một đêm không ngủ giờ phút này bà thoát nhìn tiêu tụy lợi hại, bởi vì khóc cả đêm hai mắt sưng đỏ lợi hại, thậm chí trong đôi mắt kia đều tràn đầy tia máu, nhìn hắn ôn hoà chất vấn: "Tôi làm sao lại không thể trở về đây được? Nơi này không phải là lúc đầu hai người chúng ta cùng nhau thuê chung sao?"

Đồng Văn Hải sững sốt, Lâm Tiểu Phân ở lại trường học quá lâu, lâu đến hắn đều đã nhanh chóng quên mất chuyện này. Lắng lặng thu hồi ánh mắt, quay đầu cũng không nhìn bà, tự mình thay quần áo, thu thập sách vở trên bàn có chút xốc xêch, một câu cũng không nói gì với Lâm Tiểu Phân.

"Chúng ta bây giờ đã trở nên không còn lời gì để nói sao?" Lâm Tiểu Phân nhẹ nhàng nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói mang theo châm chọc.

Bàn tay thu thập sách vở trên bàn hơi hơi dừng lại, nhưng không có quay đầu lại, cũng không có mở miệng, tiếp tục thu thập sách cùng giấy tờ trên bàn.

Phía sau Lâm Tiểu Phân lại có chút ít giễu cợt mở miệng, nói: "Ngày hôm qua tôi ở trong công viên chúng ta thường xuyên ngồi chơi nhìn thấy anh, anh cùng một nữ sinh rất xinh đẹp ngồi cùng một chỗ."

Lần này Đồng Văn Hải quay đầu lại rồi nhìn chăm chăm bà, nhưng một câu nói đều không thốt ra, chỉ là nhìn, bàn tay đang cầm sách vở sau đó liền buông ra, sau đó lại nắm chặt, giống như đang đe néo cái gì đó.

Lâm Tiểu Phân đứng dậy, chậm rãi từng bước từng bước đi về phía hắn ta, mở miệng, "Tôi nhìn thấy anh rất ôn nhu, giống như lúc ban đầu đối với tôi vậy, anh nói có phải tôi nhìn lầm rồi không, làm sao ngoại trừ tôi anh có thể đối xử ôn nhu cùng người con gái khác đây? Anh rõ ràng đã nói sẽ chăm sóc cho tôi cả đời, cưng chiều một mình tôi, có đúng hay không?" Những điều này là do những lời

thề ban đầu hắn thề với bà, nhưng là lúc này mới bao lâu? Tại sao hết thảy đều biến thành những thứ bà không thể nào nhận thức được?

Đồng Văn Hải không nói chuyện, nhưng mà ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm bà, bàn tay nắm sách rất chặt, lực đạo rất nặng.

Lâm Tiểu Phân từng bước từng bước tiến tới gần hắn ta, hỏi: "Anh nói tôi có phải nhìn lầm người hay không, làm sao anh có thể đổi xử đối với tôi như vậy, có đúng hay không?"

Đồng Văn Hải có chút đau đớn nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt sách lúc này buông lỏng ra, một lúc lâu, mở mắt ra nhìn Lâm Tiểu Phân trước mắt, bình tĩnh gật đầu, nói: "Em không có nhìn lầm, ngày hôm qua là anh ở trong công viên."

Nghe thấy lời này, Lâm Tiểu Phân cả người chấn động, thân thể không tự chủ được lui về phía sau hai bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn ta, hàm răng gắt gao cắn môi, bà vốn là muốn lừa mình dối người, chỉ cần hắn không thừa nhận, chỉ cần hắn chính miệng nói cho bà biết ngày hôm qua nam nhân ở trong công viên không phải là hắn, nam nhân ôn nhu dịu dàng với nữ sinh kia không phải là hắn, như vậy bà cũng sẽ không cho rằng hắn phản bội bà, không phản bội tình yêu của bọn họ, hắn vẫn là nam nhân dịu dàng ôn nhu lăng mạn kia, nhưng mà câu trả lời của hắn cũng là khẳng định, hắn nói ngày hôm qua nam nhân ở trong công viên chính là hắn, người đàn ông ở cùng cô gái kia cũng chính là hắn!

Đồng Văn Hải hít một hơi thật sâu, nhìn Lâm Tiểu Phân, có chút khó khăn mở miệng, nói: "Tiểu Phân, em xem chúng ta. Nếu không chia tay đi!"

Lâm Tiểu Phân bỗng đứng trừng lớn mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, có chút không dám tin tưởng mở miệng hỏi: "Anh. Anh thật sự là Đồng Văn Hải sao?" Thật sự là người đàn ông ban đầu thương thương yêu cưng chiều bà sao? Thật sự là là người vẫn thường ôm bà nói sẽ đem lại hạnh phúc cho bà cả đời sao? Lúc này mới bao lâu, cũng chỉ mới tách ra hơn một tháng, thậm chí hai tháng thời gian cũng không đến? Một người tại sao có thể biến đổi

nhanh như vậy!

Đồng Văn Hải cúi đầu không nhìn bà, tự biết có chút áy náy cho bà, chỉ nói: "Thật xin lỗi!" Hắn cũng không muốn, nhưng mà có một số việc chính là như vậy xảy ra, ngày hôm qua hắn đã đi gặp qua cha mẹ Trần Văn, thậm chí tối hôm qua cũng ngủ lại ở Trần gia. Thật ra thì Lâm Tiểu Phân hôm nay không đến tìm hắn, qua một thời gian ngắn, hắn cũng sẽ đi tìm bà nói rõ ràng, có một số việc hắn không muốn bỏ qua.

Lâm Tiểu Phân lắc đầu, đột nhiên cười lạnh ra, chất vấn: "Tại sao? Cũng bởi vì tôi ép anh hết hôn với tôi? Hay là nói từ khi mới bắt đầu anh cản bản đã không muốn kết hôn cùng với tôi?" Bọn họ mến nhau đến ở chung, cái gì nên làm không nên làm tất cả đều đã làm rồi, chẳng lẽ như vậy cùng kết hôn còn có khác biệt sao? Bà vẫn cho là bọn họ sau này sẽ kết hôn với nhau, vẫn cho là hắn sẽ kết hôn với mình, cho dù chia ra ở hơn một tháng, bà cũng chưa từng nghĩ tới hắn sẽ chia tay với mình!

Đồng Văn Hải ngẩng đầu, nhìn bà, cuối cùng chỉ giải thích nói: "Người con gái kia tên là Trần Văn, cô ấy là con gái một của phó cục trưởng cục kế hoạch."

Lâm Tiểu Phân không hiểu, lắc đầu hỏi: "Có ý gì? Tôi không rõ!"

"Cô ấy rất yêu thích anh, tối hôm qua anh đã ra mắt cha mẹ cô ấy rồi, cha mẹ của cô ấy cũng không phản đối bọn anh qua lại gặp gỡ." Đồng Văn Hải nói như vậy.

Lâm Tiểu Phân cảm xúc có chút kích động, chỉ tiến lên, nắm lấy hắn hỏi: "Tôi là hỏi anh có ý gì! Tại sao lại đối xử đối với tôi như vậy!"

Đồng Văn Hải không dám nhìn mặt của bà, cuối cùng chỉ có thể liếc lại, nói: "Ở cùng với cô ấy, Trần Văn đồng ý với anh, sau khi tốt nghiệp ba của cô ấy sẽ trực tiếp sắp xếp cho anh một công việc ở trong cục kế hoạch." Hiện tại công việc cũng không dễ tìm, nếu như không có bối cảnh đã khó lại càng thêm khó, hắn đã quá chịu đựng cuộc sống phải nhìn mặt người khác mà sống, hắn không bao giờ muốn nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa, hắn muốn thành

công, hắn muốn nổi bật, muốn tiên cung muốn địa vị! Mà Trần Văn chính là đường tắt để cho hắn dễ dàng nhận được điều này, nếu như hắn ở chung một chỗ với cô ta, lấy thực lực Trần gia, có thể làm cho hắn dễ dàng vào cục kế hoạch hoặc là một công việc trong một cơ quan nào đó. Mà tất cả những điều này Lâm Tiểu Phân không cách nào cho hắn.

Tĩnh lặng một trận, Lâm Tiểu Phân đột nhiên cười ra tiếng, buông hắn ra, không khỏi lắc đầu: "Thì ra là? Bởi vì cô ta là con gái của cục trưởng cục kế hoạch?" Bà cho là hắn sẽ nói hắn đã yêu người con gái kia rồi, sẽ nói là đã chán tình yêu của bọn họ, nhưng không có nghĩ đến chỉ là bởi vì người con gái kia là con gái của cục trưởng cục kế hoạch, mà bà thua cho cô ta bởi vì cô ta có bối cảnh! "Đồng Văn Hải, anh còn có thể nghĩ ra nguyên nhân nào buồn cười hơn nguyên nhân này sao?"

Đồng Văn Hải quay đầu không nhìn tới bà, chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không có lời nào để nói.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Tiểu Phân giống như là đã lắng đọng xuống tâm tình của mình, rốt cục chậm rãi mở miệng hỏi: "Chuyện từ khi nào?"

"Từ khi em quay trở về nhà!"

Chương 139: Tình yêu của Lâm Tiểu Phân (2)

"Bọn anh quen biết khi em về nhà, ha ha." Lâm Tiểu Phân lặp lại lời anh ta, chỉ cảm thấy buồn cười: "cho nên tôi dọn đi vừa đúng ý anh phải không?" Một cô con gái ngày nào cũng mong đợi bao giờ thì anh ta sẽ tới đón cô về, đồng ý kết hôn với cô, thì ra là anh ta căn bản không có ý định này!

Đồng Văn Hải không nói chuyện, thật ra thì anh ta cũng từng giãy dụa, nhưng mà anh ta càng không muốn bỏ qua cơ hội này,

Trần Văn không xinh đẹp như Lâm Tiểu Phân, nhưng mà ở chung tính nết cũng coi như là ổn, chủ yếu nhất bối cảnh của gia đình cô ta có thể giúp cho sự nghiệp sau này của anh ta. Nói anh ta ích kỷ cũng được, nói anh ta vô tình vô nghĩa cũng tốt, anh ta đều thừa nhận, chỉ là anh ta không muốn vứt bỏ tương lai của mình.

Sự im lặng của anh ta đã chứng minh tất cả, trái tim Lâm Tiểu Phân lạnh giá vô cùng, không nói gì thêm nữa, nhìn anh ta một cái, lắc đầu tự giễu, đi lướt qua bên cạnh anh ta, là cô quá ngu ngốc cho rằng người đàn ông này sẽ là chỗ dựa cho cô sau này, dũng cảm giao bản thân mình cho anh ta, thậm chí còn vì thế mà khiến cha mẹ trở thành đề tài nhạo báng của mọi người, thậm chí làm cha tức ch心头. Vừa đi trên đường Lâm Tiểu Phân vừa dùng sức đánh miệng mình, khuôn mặt bị đánh đến sưng đỏ lên cũng không dừng lại, cô giận mình, cũng oán chính mình!

Quay về ký túc xá của trường cũng không nói gì, liền ngã vào giường ngủ thiếp đi, vừa ngủ liền ngủ suốt hai ngày. Bạn cùng phòng cũng biết chuyện Đồng Văn Hải, thấy cô thế này cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể an ủi cô nghĩ thoáng một chút, đến giờ cơm luôn mang cơm cho cô ăn, nhưng mà mỗi khi Lâm Tiểu Phân ngủ thấy mùi thức ăn là luôn buồn nôn, tất cả mọi người đều không để ý, tưởng là cô quá đau lòng. Trong hai ngày mà Lâm Tiểu Phân gầy rộc đi. Hai ngày sau đột nhiên có người chạy tới nói cho cô biết có một phụ nữ trung niên tự xưng là mẹ cô đến tìm cô, bây giờ đang ở cổng trường. Lâm Tiểu Phân kinh hãi, cũng chẳng quan tâm thân thể mình suy yếu, thể lực không chống đỡ được nữa, liền bò dậy khỏi giường chạy về phía cổng trường học.

Người tới đúng là mẹ Lâm, lưng khoác túi quần áo, vẻ mặt mệt mỏi. Thấy mấy lần gửi thư đều không thấy con gái trả lời, mẹ Lâm không yên lòng, cho nên liền thu dọn đồ đến trường học của con gái.

Sắp xếp cho mẹ Lâm ở một nhà trọ ngoài trường học, vừa để đồ đạc xuống mẹ Lâm liền hỏi hôn nhân của cô và Đồng Văn Hải định vào lúc nào. Tay dọn đồ ngừng lại, Lâm Tiểu Phân không dám

xoay người nhìn mẹ, cô không dám nói cho mẹ rằng mình bị Đồng Văn Hải vứt bỏ rồi.

Thấy cô không nói lời nào, mẹ Lâm đã đoán được phần nào, bước lên phía trước cô, hỏi: "Chuyện gì? Nói không muốn kết hôn?"

Lâm Tiểu Phân cắn môi, chực khóc, cuối cùng xoay người dùng một cái quỳ gối xuống trước mặt mẹ: "mẹ, thật xin lỗi, con xin lỗi mẹ và cha!" Vừa nói vừa lấy tay tát vào mặt mình.

Mẹ Lâm có cảm giác sét đánh ngang tai, cầm lấy tay con hỏi: "Đồng Văn Hải cậu ta không cần con nữa?"

Lâm Tiểu Phân quay đầu, không nói nên lời.

Thấy cô như thế, mẹ Lâm lại càng tức giận, nắm bả vai của cô lắc mạnh nói: "Con nói đi, con nói đi chứ, có phải là Đồng Văn Hải không cần con nữa rồi, thằng đó chơi con xong rồi không cần con nữa có phải không!"

Bị mẹ quở mắng như thế, Lâm Tiểu Phân chỉ có thể khóc gật đầu, nhưng không nói nổi một chữ.

Thực sự mẹ Lâm cảm thấy trời sụp mất, vừa mất chồng, bây giờ con gái lại bị người ta ruồng bỏ, phải biết rằng ở thời đại này, đàn bà không còn nguyên vẹn, thì còn có ai cần nữa! càng nghĩ càng thấy tức giận, càng nghĩ càng thấy đau lòng, nắm tay Lâm Tiểu Phân, không ngừng đánh cô, vừa nói: "tôi đã gây ra tội gì a, sao lại sinh ra một đứa con gái vô liêm sỉ thế này, còn hại chết cha nó, tại sao, tại sao!"

Lâm Tiểu Phân chỉ khóc, để mặc mẹ đánh chửi, cô rất hối hận, nhưng mà đã không thể quay lại được nữa.

Chung quy thế nào cũng là con gái mình, đánh vào người cô lại đau lòng mình, mẹ Lâm lại quay sang đánh mặt mình, vừa nói là bà không tốt, không dạy dỗ con gái, mới có thể để cô gây ra chuyện như vậy, mới có thể làm hại chồng đang sống yên lành bị túc chết, vừa nói vừa đánh, đánh rất tàn nhẫn, mỗi cái tát đều để lại dấu vết máu đỏ tươi.

Thấy thế Lâm Tiểu Phân chỉ có thể bước lên phía trước ngăn mẹ lại, nói nếu mẹ tức giận thì cứ đánh cô, đừng làm tổn thương mình.

Buổi chiều hôm đó, hai mẹ con ôm nhau khóc trong nhà trọ .

Sau khi khóc, mẹ Lâm nói muốn đi tìm Đồng Văn Hải nói lý, nhưng bị Lâm Tiểu Phân ngăn lại, cô không muốn chuốc lấy nhục nhã nữa, cô muốn giữ lại chút danh dự nhỏ nhoi.

Con gái khăng khăng không chịu, mẹ Lâm cũng không có cách nào, mẹ Lâm ở lại nhà trọ hai ngày, sau đó chuẩn bị về quê, thế nhưng mà không ai ngờ được, trên đường trở về, xe mà mẹ Lâm ngồi xảy ra sự cố, vào khúc rẽ qua núi xe không phanh được, tổng cộng hơn hai mươi hành khách cùng cả tài xế đều rơi xuống chân núi, xe nát người mất, không một ai may mắn thoát được.

Ba ngày phải tiếp nhận ba cú sốc khiến Tiểu Phân không chịu nổi, cả người đều suy sụp rồi, cuối cùng đến mức mà cô muốn tự vẫn, muốn kết thúc sinh mệnh của mình, đứng trên bờ sông, cô nhìn thật lâu, cũng nghĩ thật lâu, cuối cùng cởi giầy, bước từng bước xuống dòng sông. Khi nước sông từng chút từng chút bao phủ cô, cuối cùng ngập đến đầu cô, cô từ bỏ giầy dọa, toàn tâm toàn ý muốn chết, nhưng khi tỉnh lại sau khi hôn mê, cô phát hiện mình nằm trong bệnh viện, mà một người thanh niên hơn cô mấy tuổi đang ngồi bên giường, trên người ướt sũng. Thấy cô tỉnh lại, nở nụ cười với cô, hỏi cô có chỗ nào khó chịu không, vội vàng gọi bác sĩ tới. Người thanh niên kia chính là Cố Hằng Văn.

Bác sĩ tới khám qua cho cô, xác định cô không có chuyện gì, lại xoay người nhìn Cố Hằng Văn đứng bên cạnh, trách móc: "các anh các chị còn trẻ ầm ĩ cãi vã gì thì làm đàn ông cũng nên nhường nhịn vợ mình, sao có thể chọc tức cô ấy đến nỗi cô ấy muốn nhảy sông tự sát! Anh có biết không, nếu không kịp thời cứu được, thì đó chính là một xác hai mệnh đấy, đến lúc đó anh có hối cũng không kịp!"

Cố Hằng Văn mờ mắt, nghe không hiểu gì cả, hỏi: "ý gì, cái gì, cái gì một xác hai mệnh?" Rõ ràng anh chỉ cứu một người mới phải.

Bác sĩ nhìn anh một cái, khẽ thở dài, nói: "chẳng lẽ anh còn không biết cô ấy đã mang thai!"

Lâm Tiểu Phân trên giường sưng sốt trùng to mắt, không dám

tin, bác sĩ vừa nói cô mang thai rồi!

Đợi sau khi bác sĩ đi ra ngoài, Cố Hăng Văn nhìn Lâm Tiểu Phân trên giường, lúc này mới mở miệng hỏi: "cô ở đâu, có muốn tôi đi tìm người nhà cô tới không?"

Căn bản là Lâm Tiểu Phân vẫn còn khiếp sợ, chưa kịp tiêu hóa tin tức kinh hoàng kia, không nhìn Cố Hăng Văn, sững sờ nhìn trần nhà, một lúc sau mới đưa tay tìm bụng mình, đột nhiên căm giận đánh vào bụng mình, cũng may Cố Hăng Văn ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, vội vàng bắt được tay cô, tức giận nhìn cô chất vấn: "cô làm gì, cô không nghe thấy bác sĩ vừa nói cô mang thai rồi sao!"

Lâm Tiểu Phân cười khổ ra tiếng, vừa cười, khóc mắt còn đọng nước mắt, nói: "ngay cả tính mạng bản thân mình tôi còn không cần, tôi còn cần đứa bé này làm gì!" Đáng lẽ đứa bé này không nên đến, không nên đến thế giới này, sự hiện hữu của nó là một sai lầm!

"Đức trẻ là vô tội, cô cho nó tính mệnh, cô nên cho nó quyền lợi được thấy thế giới này!" Cố Hăng Văn nghiêm túc nói.

Lâm Tiểu Phân trừng anh, chỉ nói: "đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!"

"Mạng của cô là do tôi cứu, tôi liền có chịu trách nhiệm với cô!" Cố Hăng Văn khăng khăng nói.

Lâm Tiểu Phân ở lại bệnh viện ba ngày, trong thời gian này đều là Cố Hăng Văn ở bên cạnh chăm sóc, sau đó dưới sự dò hỏi của Cố Hăng Văn, Lâm Tiểu Phân mới nói lại cho anh chuyện xảy ra với mình mấy tháng qua, Cố Hăng Văn im lặng, khuyên cô đi tìm Đồng Văn Hải một lần nữa, xem có thể vớt vát được gì không, dù sao giữa bọn họ còn có một đứa con.

Dưới sự khuyên nhủ của Cố Hăng Văn, cuối cùng Lâm Tiểu Phân quyết định đi tìm Đồng Văn Hải một lần. Song khi Lâm Tiểu Phân đợi cả một ngày ở căn nhà trọ cũng không thấy Đồng Văn Hải quay về, nhưng lại chờ thấy tin tức Đồng Văn Hải và Trần Văn kết hôn. Lâm Tiểu Phân thật có cảm giác mình là một tên hề.

Cố Hăng Văn lo lắng tìm cô, khi tìm được thì cô đang đi trên

đường, hai mắt vô thần, cả người đờ đẫn, nhìn Cố Hăng Văn đứng trước mắt, tâm tình Lâm Tiểu Phân thoảng chốc suy sụp, ôm anh khóc rất lâu.

Cố Hăng Văn không hỏi nhiều, cũng biết loại kết quả là gì

Sau khi Lâm Tiểu Phân khóc xong, cô nói với Cố Hăng Văn rằng mình không muốn đứa bé này, nhưng là bị Cố Hăng Văn nghiêm khắc trách cứ, Cố Hăng Văn vẫn cho rằng, cho dù đời cha mẹ có ân oán gì, chung quy lại trẻ con vẫn vô tội, nếu bọn họ đã cho nó sinh mệnh, vậy sao có thể tước đoạt quyền đến với thế giới này của nó.

Nhưng mà Lâm Tiểu Phân khăng khăng, cô không muốn giữ lại đứa bé này, không muốn giữ thứ liên quan đến Đồng Văn Hải. Cuối cùng không thể thay đổi được cô, Cố Hăng Văn đi theo Lâm Tiểu Phân đến bệnh viện, vào phút cuối trước khi Lâm vào bệnh viện, Cố Hăng Văn vẫn cố gắng khuyên nhủ hy vọng có thể khiến Lâm Tiểu Phân giữ lại lại đứa bé này, nhưng mà thái độ của Lâm Tiểu Phân rất kiên quyết, không hề cho thương lượng.

Nhưng mà đúng là trời trêu người, khi Lâm Tiểu Phân vào viện nói muốn phá thai thì bác sĩ nói cho cô biết không thể bỏ được nữa, đứa bé đã gần bốn tháng rồi, đã thành hình rồi, nếu còn khăng khăng bỏ đứa bé, thì sẽ làm tổn thương cơ thể người mẹ, hơn nữa thể chất thân thể Lâm Tiểu Phân lại tương đối đặc thù, thuộc về lại khó mang thai, nếu còn cứ khăng khăng phá thai, như vậy có thể cả cuộc đời này cô sẽ mất đi quyền làm mẹ, nghe vậy, Cố Hăng Văn bên cạnh kiên trì đưa Lâm Tiểu Phân ra khỏi bệnh viện, kiên trì không cho cô phá thai.

Lâm Tiểu Phân bất cần, cô đã không muốn sống nữa, đâu còn quản thân thể của mình có ổn hay không, có thể mang thai nữa hay không, người phụ nữ như cô về sau sợ là cũng không ai cần nữa.

Trong lúc gấp gáp Cố Hăng Văn nói với cô, giữ đứa bé lại, để anh làm cha nó.

Lâm Tiểu Phân sững sốt, nhìn anh thẫn thờ, một lúc lâu, hỏi, "anh, anh vừa nói gì?"

"Tôi nói giữ đứa bé lại, để tôi làm cha nó!" Cố Hằng Văn nhìn cô kiên định nói.

Lâm Tiểu Phân nhìn anh, không rõ vì sao anh phải làm thế: "anh, anh cần gì phải. . ."

Cố Hằng Văn cười cười với cô, chỉ nói: "Coi như là duyên số giữa tôi và hai mẹ con cô đi."

Cuối cùng dưới sự kiên trì của Cố Hằng Văn, rốt cuộc Lâm Tiểu Phân đồng ý giữ lại đứa bé, khi đó Cố Hằng Văn đã tốt nghiệp, làm giáo viên ngữ văn cho một trường cao trung, hai người chỉ đăng ký kết hôn đơn giản, không mở tiệc rượu, Cố Hằng Văn không nói gì với người nhà cả, chỉ nói là đứa bé là con ruột của mình, cha mẹ Cố gia là nông dân rất chất phác, nghe nói mình sắp có cháu, vội vàng từ quê lên thành phố, cả nhà chen chúc trong căn nhà tập thể đơn sơ của Cố Hằng Văn, cuộc sống rất kham khổ nhưng trôi qua rất vui vẻ. Cha mẹ Cố gia rất thương yêu, chăm sóc Lâm Tiểu Phân.

Mà dưới sự khăng khăng của Cố Hằng Văn, Lâm Tiểu Phân vì đang mang thai nên thôi học, sau khi sinh con cũng không quay về trường học nữa. Vào thời điểm Lâm Tiểu Phân sinh An Nhiên rất khó sinh, đứa bé không ra khỏi tử cung được, qua hai ngày hai đêm rốt cuộc mới sinh được, Lâm Tiểu Phân lại còn bị băng huyết, suýt nữa thì không cứu được, cuối cùng qua được quỷ môn quan, bác sĩ tuyên bố từ nay về sau cô không còn khả năng sinh con, nghe được tin này Lâm Tiểu Phân khóc suốt ba ngày, ngay cả tiếu An Nhiên đói bụng khóc cô cũng không để ý tới, cô đau lòng sau này không thể sinh cho Cố Hằng Văn một đứa con, cô áy náy, tự trách. Cha mẹ Cố gia không hiểu tình hình, chỉ biết con dâu mình vì sinh cháu mà suýt nữa mất mạng, cho nên dù chỉ sinh con gái, dù sau này cô không thể sinh con nữa, họ cũng không oán trách nửa lời, ngược lại còn khuyên Cố Hằng Văn an ủi chăm sóc Lâm Tiểu Phân.

Cố Hằng Văn biết ý nghĩ trong lòng Lâm Tiểu Phân, thật ra thì cũng không phải là không hề đau lòng và tiếc nuối, nhưng mà anh biết rõ có một số chuyện không thể cưỡng cầu, anh chỉ ôm Lâm Tiểu Phân nói, đời này anh có một con gái là đã thỏa mãn, không có

tiếc nuối.

Lâm Tiểu Phân khóc lớn trong lòng anh, cũng vào đêm đó Cố Hắng Văn đã rơi nước mắt đàm ông.

Về sau Lâm Tiểu Phân xuất viện, cũng không nhìn tiểu An Nhiên, nói thế nào vẫn oán hận. Cố Hắng Văn thương đứa bé, khóc đói đều do anh lo liệu, ngày nào cũng nói bên tai Lâm Tiểu Phân rằng đứa bé đáng yêu thế nào, lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp giống cô.

Dù thế nào cũng là con gái ruột, có oán hận nhiều hơn nữa cũng thế, đâu có thể hận đến mức không quản không hỏi, có một ngày Cố Hắng Văn đi lên lớp, mà cha Cố và mẹ Cố có việc ra ngoài, tiểu An Nhiên tinh vì đói, khóc gào lên rất đáng thương. Cuối cùng Lâm Tiểu Phân không tàn nhẫn được, đứng dậy khỏi giường, nhìn đứa con trong nôi, nước mắt cứ thế chảy xuống, vô thức ôm lấy đứa bé, vừa hôn vừa thương, vội vàng vén áo lên cho nó bú.

Khi Cố Hắng Văn trở về thấy Lâm Tiểu Phân ngồi ở đầu giường cho con bú, cười hiểu rõ, tiến lên ôm hai mẹ con vào lòng, cúi đầu hôn lên trán hai mẹ con.

Lâm Tiểu Phân nói xong, quay đầu liếc nhìn Cố Hắng Văn ngồi bên cạnh.

Hai người giống như là tâm linh tương thông, Cố Hắng Văn cũng quay đầu nhìn bà, cười cười khích lệ bà, tay nắm lấy tay bà.

Lâm Tiểu Phân nắm lại tay ông thật chặt, lại quay đầu nhìn An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa nói: "Cha mẹ đã giữ kín bí mật này 30 năm, cha mẹ luôn lo lắng con biết chuyện thì sẽ thế nào, vì không muốn mất đi con, cho nên luôn sợ hãi, vốn dĩ mẹ và cha con không định nói tất cả cho con biết, nhưng mà chuyện đã đến nước này, cha mẹ cảm thấy cần phải nói rõ với các con. Không sai, cha ruột của An Nhiên là Đồng Văn Hải."

An Nhiên nhìn bọn họ, nắm chặt tay Tô Dịch Thừa, một lúc lâu không nói được gì.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, vỗ nhẹ tay cô, như là đang cỗ vũ.

An Nhiên quay đầu nhìn anh một cái, lại xoay đầu, nhìn cha mẹ mình, khóc miệng nở nụ cười nhàn nhạt, khẳng định nói: "cha con chỉ có một, trước kia như thế, bây giờ như thế, sau này cũng thế, đó chính là Cố Hằng Văn!"

Hai người Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn quay đầu nhìn nhau cười hiểu rõ.

An Nhiên buông tay Tô Dịch Thừa ra, tiến lên, ôm cha mẹ của mình, nói: "cha, mẹ, con mãi mãi là con gái của cha mẹ!"

Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn cũng không nói chuyện, dùng sức ôm lại cô, hai người cùng dùng sức gật đầu.

Tối hôm đó, An Nhiên nỗi tính trẻ con nhất định phải ở lại nhà, Lâm Tiểu Phân đuổi cũng không đi, đến lúc đi ngủ còn làm nũng nhất định muốn ngủ cùng Lâm Tiểu Phân, cuối cùng Cố Hằng Văn buộc lòng phải ra phòng khách, mà Tô Dịch Thừa thì ngủ ở căn phòng trước kia của An Nhiên.

Buổi tối nằm bên cạnh mẹ, An Nhiên nhỏ giọng hỏi: "mẹ, cuộc đời này mẹ cảm thấy may mắn nhất chuyện gì?"

Hầu như không cần suy nghĩ, Lâm Tiểu Phân nằm lên gối, khóc miệng ẩn chứa ý cười nói: "chuyện hạnh phúc nhất may mắn nhất đó là có thể gặp được cha con, gặp được một người đàn ông thương mẹ, lo lắng cho mẹ như thế!"

An Nhiên cũng cười, nằm trong lòng bà, nhẹ giọng rồi lại tự hào nói: "con có một người cha vĩ đại nhất thế giới."

Trong bóng tối Lâm Tiểu Phân nhẹ nhàng thở dài, nói: "năm đó khi con bị Mạc Phi vứt bỏ, có lúc mẹ nghĩ, ông trời đối xử với mẹ con ta thật sự không tốt. Số phận giống nhau, cho chúng ta trải nghiệm giống nhau."

Giờ An Nhiên mới hiểu được vì sao năm đó khi cô và Mạc Phi chia tay thì Lâm Tiểu Phân còn tức giận hơn cô, thậm chí không đến một tuần, người gầy đi mất mấy cân. Bây giờ nghĩ lại, hóa ra là năm đó bà cũng có cùng số phận như thế, thậm chí lý do hai người bị vứt bỏ cũng giống nhau, đúng tính chất một vở tuồng. Mà càng buồn cười, càng thú vị hơn là người cướp đàn ông của hai mẹ con cũng là

một đôi hai mẹ con, có một số việc thật sự là đã được định trước như thế, tất cả đều là số phận.

An Nhiên quay đầu, cầm tay Lâm Tiểu Phân ở dưới chǎn, nói: "nhưng mà về sau đều tìm được người đàn ông tốt." Mẹ gấp được cha, cô gấp được Tô Dịch Thừa, hai người đàn ông đều ôn hòa, đều thương yêu các cô.

Lâm Tiểu Phân cười khẽ một tiếng, gật đầu nói: "đúng, ông trời đối đãi với chúng ta không tệ, cho hai người chúng ta người đàn ông tốt như vậy." Nói xong, quay đầu nhìn An Nhiên, đưa tay sờ sờ mặt cô, nói: "con vẫn luôn không bỏ được Mạc Phi, hồi đó nhìn con luôn khóc từ tình cảm, mẹ thế nào cũng lo lắng, lo lắng con không may mắn như mẹ, có thể gặp được người như cha con, nhưng mà sau đó con lấy Dịch Thừa, dù tốc độ tiến triển quá nhanh, nhưng mà cha mẹ nhìn ra, Dịch Thừa thật sự thương con, thấy nó, mẹ như là nhìn thấy cha con năm đó, đều dịu dàng săn sóc như thế."

An Nhiên gật đầu: "vâng, Dịch Thừa đối với con rất tốt."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt. . ." Lâm Tiểu Phân cười gật đầu, vỗ nhẹ lưng An Nhiên, nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi."

An Nhiên không nói gì thêm nữa, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như hồi còn bé, nằm trong lòng mẹ, dưới nhịp vỗ nhẹ nhàng của mẹ mà thiếp đi.

Ngày hôm sau, sau hai ngày không đến phòng làm việc, sáng sớm Tô Dịch Thừa liền về nhà thay quần áo rồi vội vàng đi làm, mà An Nhiên thì ở lại Cố gia, Lâm Tiểu Phân còn đặc biệt nghỉ một ngày, định là đi cùng An Nhiên đi mua sắm chút đồ trẻ sơ sinh.

Vụ án Lăng Xuyên Giang dính dáng đến rất nhiều người và việc, mà Đồng Văn Hải chính là một người trong số đó, vào buổi sáng ngày thứ ba sau khi ông ta đến thăm nhà Tô Dịch Thừa, thì trực tiếp bị Nghiêm Lực ở tổ điều tra mời đi phổi hợp điều tra, mà lần này không chỉ đơn giản là phổi hợp điều tra như thế, trên tay Nghiêm Lực đã sớm nắm được một ít bằng chứng vi phạm pháp luật của ông ta khi còn tại chức. đương nhiên trừ một số nhân viên trong thị ủy liên quan, còn có dính đến rất nhiều xí nghiệp.

Khi Tô Dịch Thừa đang xử lý mấy tài liệu khẩn mà sáng nay thư ký Trịnh đưa đến ở trong phòng làm việc, thư ký Trịnh gõ cửa đi vào, nói ở bên ngoài có người muốn gặp, tự xưng là đồng nghiệp của An Nhiên.

Tô Dịch Thừa khẽ nhíu mày, cuối cùng vẫn gật đầu để người ta đi vào.

Tiểu Hiểu một đầu tóc xoăn đã ép thẳng, chiều dài cũng đã cắt ngắn đi nhiều, đeo kính râm đi vào, mãi một lúc lâu Tô Dịch Thừa cũng không nhận ra cô ta. Cho đến khi cô ta tháo kính râm xuống, lúc này mới nhìn rõ mặt, xác định là trước kia mình đã từng gặp rồi.

Cười nhạt mang theo xa cách nhìn cô ta, nói: "cô Tiểu tìm tôi có việc sao?"

"Tôi còn tưởng rằng anh nhận không ra tôi cơ." Tiểu Hiểu giấu cợt nói, mấy lần gặp mặt, trong mắt Tô Dịch Thừa dường như chỉ có một mình An Nhiên, không hề có những người khác.

Tô Dịch Thừa chỉ cười cười, cũng không giải thích gì nhiều, anh sẽ không dồn tâm trí nhớ ai đó, chẳng qua là trí nhớ của anh không tồi, sau khi đã gặp là luôn nhớ được, cho dù chỉ gặp một lần.

Tiểu Hiểu lấy ra một túi tài liệu đã ố vàng từ trong túi, bỏ lên trên bàn, đẩy tới trước mặt anh, nói, "đây là tài liệu và căn cứ xác thực về thủ đoạn hối lộ, thông qua bất hợp pháp của 'Chân Thành'."

Tô Dịch Thừa nhìn túi tài liệu trên bàn một chút, lại nhìn cô ta một chút, nhíu mày, cũng không vội đưa tay đi lấy.

"Nhất định anh cảm thấy rất lạ vì sao tôi lại đưa vật này cho anh đúng không." Tiểu Hiểu nói.

Tô Dịch Thừa nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Trong mắt Tiểu Hiểu hiện lên một tia độc ác và tàn nhẫn, chậm rãi mở miệng, có chút cay độc nói: "bọn họ không cho tôi sống dễ chịu, tất nhiên tôi cũng sẽ không để bọn họ sống thong dong." Nói xong, tay đặt trên đùi nắm thật chặt thành nắm đấm. Cô đi theo Hoàng Đức Hưng sáu năm, không ngăn ngại thân phận bẩn thiêu kia, thế nhưng sáu năm ông ta cho cô cái gì, nhìn cô bị bà xã ông

ta hành hung, tiếp đó lại tiến lên bổ sung thêm một cái tát, thậm chí còn sa thải cô, tàn nhẫn đến mức ngừng tất cả thẻ của cô, ông ta đã không nhớ một chữ tình, vậy cũng đừng trách cô lòng dạ độc ác!

Tiêu Hiểu đứng dậy, chỉ nói: "Những tài liệu này làm phiên anh." Nói xong liền muốn đi khỏi, khi ra đến cửa mới nhớ tới túi giấy mình xách trên tay, quay trở lại, đặt túi giấy lên bàn làm việc của anh, nói: "đây là quần áo của An Nhiên, giúp tôi nói một câu cảm ơn với cô ấy." Nói xong, không hề dừng lại thêm phút nào nữa, xoay người liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Tô Dịch Thừa cầm xem vật trong túi tài liệu trên bàn, tài liệu bên trong đúng là căn cứ chính xác về Hoàng Đức Hưng hối lộ đám người Đồng Văn Hải và Lăng Xuyên Giang.

Chương 140: Mang thai đôi

'Về vụ án nghiêm trọng của Lăng xuyên Giang sau khi được thẩm tra báo cáo', Ban ủy viên kiểm tra kỷ luật tỉnh đưa ra vào ngày 28 tháng 9 quyết định khai trừ Lăng xuyên Giang ra khỏi danh sách đảng, cách chức xử phạt, đối với với những kẻ tòng phạm trong vụ án này đều được đưa cho cơ quan tư pháp xử lý theo luật pháp.

Trên Tivi, nữ phát thanh viên đưa tin tức mới nhất, trên mặt vẻ mặt thong dong cũng không có quá nhiều xúc cảm.

An Nhiên lấy điều khiển tắt tivi đi, liền thấy trên chiếc kỷ trà kia đặt báo chí mới nhất đưa tới vào buổi sáng hôm nay, mấy ngày gần đây thành phố Giang Thành giống như chỗ nào cũng thấy sự kiện Lăng xuyên Giang, cơ hồ tất cả đều chiếm phần lớn trên đầu trang báo, chuyện này lại càng làm đề tài cho tất cả nhân dân thành phố Giang Thành bàn tán xôn xao.

An Nhiên cũng không quá quan tâm những thứ này, cô chẳng qua là cảm thấy một thời gian ngắn gần đây, công việc của Tô Dịch Thừa hình như càng ngày càng bận rộn thêm, lại là bữa tiệc xã giao còn có kia vô số lần về muộn.

Đứng dậy, hơi có chút không quá thích ứng, bụng thật giống như ở trong nửa tháng này đột nhiên lớn lên, một chút liền phồng lên, mới chưa tới bốn tháng, nhìn lại giống như người mang thai năm tháng ấy.

Thím Trương đang ở một bên lau chùi cái bàn thay vậy, bước lên phía trước đi qua đỡ lấy cô: "Chậm, cẩn thận một chút."

An Nhiên có chút bất đắc dĩ cười: "Thím Trương, tôi không sao, thím đừng khẩn trương như vậy."

Thím Trương kiên trì đỡ cô đứng vững sau đó mới buông cô ra, nhìn cái bụng quá lớn của cô, không khỏi nói thầm: "Cô nói bụng cô sao lại lớn như vậy chứ, vợ nhà người ta mang thai cũng phải sáu tháng mới lớn như cô vậy."

An Nhiên chỉ cười cười, cô cũng hoàn toàn không hiểu. Lúc trước Lâm Lệ trêu chọc cô nói Tô Dịch Thừa có phải cho cô ăn đồ ăn tốt quá hay không, dinh dưỡng quá tốt, cho nên mới đem em bé mới ba tháng ở trong bụng cô nuôi lớn thành người mang thai năm sáu tháng. Lúc An Nhiên nghe cô ấy nói xong khuôn mặt đỏ gay gắt, thật ra thì cô cũng cảm thấy dinh dưỡng đã quá mức thịnh soạn rồi, hai bà mẹ đều chăm sóc cô quá tốt, hôm nay Tân Vân đưa cháo gà, ngày mai sẽ đổi lại Lâm Tiểu Phân đưa canh chim bồ câu, dù sao hai người thay phiên, hoàn toàn không gián đoạn, An Nhiên mặc dù uống đến ngán, nhưng mà cũng không nên phủ nhận mảnh tâm ý của các bà, cho nên mỗi lần cho dù không muốn uống cũng sẽ rất cố gắng uống hết.

"Xẽ chiêu sẽ đi làm kiểm tra, đến lúc đó tôi sẽ hỏi bác sĩ một chút." An Nhiên cười như vậy nói với thím Trương. Vừa nói vào đề thì liền ngáp "Thím Trương, tôi có chút buồn ngủ, đi vào ngủ trước."

"A, được, tôi đây chờ một chút nấu cơm, như vậy khi cô tỉnh lại có thể ăn."

An Nhiên gật đầu, quay đầu đi vào năm.

Bụng lớn quá nhanh, không tới một tháng trước còn bằng phẳng cǎn bǎn nhìn không ra cái gì, giống như không có mang thai, mà bây giờ cũng đã lớn như vậy.

An Nhiên cười khẽ lắc đầu, tay vỗ về bụng, bảo bối trong bụng giống như là có cảm giác, từ chỗ tay của cô vỗ về đụng phải, động đậy từng chút từng chút một, tựa hồ có nhịp đập rất tốt, nhưng cũng chỉ là một trận, thật ra thì cũng còn không quá rõ ràng. Cô điều tra tài liệu, phải chứng khoảng 4 tháng mới máy thai, cô vẫn chưa tới bốn tháng, coi như là máy thai được tương đối sớm.

An Nhiên khanh khách cười, nhẹ tay sờ sờ bụng, nhỏ giọng liền sảng nịnh nói: "Tiểu bướng bỉnh." Khóe miệng kia mang theo nụ cười hạnh phúc không ngăn che được.

Còn nhớ được ban đầu, lần đầu tiên máy thai, là vào buổi trưa, cô kích động trực tiếp gọi điện thoại cho Tô Dịch Thừa, mà ở trong điện thoại còn nói không rõ ràng lắm, cô kích động khiến cho lời nói có chút không mạch lạc không biết biểu đạt, lúc ấy thiếu chút nữa đã đem Tô Dịch Thừa dọa sợ, trực tiếp bỏ lại một nhóm người từ hội nghị trên đường chạy về nhà, đã thấy cô vừa khóc vừa cười ngồi ở trên ghế sa lông, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, hỏi tới cô sao vậy. Mà lúc An Nhiên cho là kia máy thai mới chính thức có ý thức sắp làm mẹ, có chút cảm động không biết nói làm sao, nhìn Tô Dịch Thừa chỉ khóc, một câu một chữ cũng đều nói không ra lời.

Mà khi đó Tô Dịch Thừa nhìn thấy cô khóc lại càng lo lắng, là người đàn ông luôn luôn lãnh tĩnh ngày đó cũng không khỏi có chút nóng nảy, trước trước sau sau đem An Nhiên kiểm tra một lần, cũng không còn thấy cô có vấn đề gì, cuối cùng vẫn là thím Trương từ trong phòng bếp làm xong cơm ra tới giải vây cho anh, cao hứng nói cho anh biết An Nhiên mới vừa máy thai, khóc là bởi vì kích động, bởi vì cảm động, cảm động vì sắp làm mẹ.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa mới thở phào nhẹ nhõm, tim bị treo trên cao mới yên tâm lại, sau đó nhìn An Nhiên bên cười bên khóc, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, nhỏ giọng ở bên tai cô nói: "An

Nhiên, em làm anh sợ muốn chết."

An Nhiên khi đó mới kịp phản ứng, từ từ ổn định tình hình xuống, đưa tay ôm lấy cổ anh thật chặt, có chút tự trách ở bên tai anh nói: "Thật xin lỗi, em, em chỉ là quá kích động thôi."

Hai người ngày hôm đó ôm nhau một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới chậm rãi buông cô ra, tránh nhìn bụng của cô, lại nhìn cô một chút, hỏi, "Bé còn đang động sao?"

An Nhiên biết anh đang hỏi bảo bối của bọn họ ở trong bụng cô, An Nhiên lắc đầu, thật ra thì mới vừa rồi động cũng rất yếu, nhưng mà cô có thể rõ ràng cảm giác cảm nhận được bé đang ở trong bụng của cô chuyển động. Cảm giác, rất rõ ràng cũng rất mãnh liệt.

Tô Dịch Thừa hơi có chút thất vọng, anh cũng muốn tham dự vào tất cả quá trình trưởng thành của bé, bao gồm lần đầu tiên máy thai.

Đột nhiên giống như là cảm nhận được nguyện vọng mãnh liệt của Tô Dịch Thừa phía ngoài, trong bụng An Nhiên lại một lần hơi có chút dao động nhỏ, lần này so sánh với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

"Dịch, Dịch Thừa!" Sợ anh bỏ qua, An Nhiên có chút kích động đánh tay của Tô Dịch Thừa, bởi vì kích động, mà trở nên có chút nói không ra lời: "Mau, mau, mau!"

Tô Dịch Thừa thấy vậy, vội vươn tay đặt lên bụng đã nổi lên rõ ràng của cô, lúc này mới đặt lên, quả thật tay có thể cảm giác được một tia khẽ di động, nhìn An Nhiên, người đàn ông luôn luôn tĩnh hơi có chút nghiêm túc giờ phút này nhìn qua giống như một đứa trẻ, vẻ mặt kia giống như là rất vui mừng, không có nhiều tư nghị, thậm chí so sánh với An Nhiên còn muốn kích động hơn: "Anh, anh cảm thấy được, bé đang đá anh, rất dùng sức."

An Nhiên cười anh, nơi nào có dùng lực, rõ ràng là động tĩnh rất nhỏ bé rất nhẹ.

Tô Dịch Thừa tay không ngừng vuốt bụng, trên mặt mang nụ cười sạch sẽ có chút khó tin được. Đột nhiên, nụ cười trên mặt kia

bỗng chốc bị thay thế bằng cau mày, nhìn mặt An Nhiên, giống như là có chút ủy khuất, còn có chút ít vô tội, nói: "Không còn."

An Nhiên cười, gật đầu, nói: "Ừ, không còn." Vốn là lần đầu tiên may thai, không thể nào thời gian quá lâu cùng động tác rõ ràng biến độ quá lớn.

Tô Dịch Thừa hơi có chút thất vọng, nói thầm: "Mới dừng lại, anh cũng còn chưa cùng bé chào hỏi, nói cho bé biết anh là ba của bé."

An Nhiên đột nhiên cảm thấy người đàn ông làm cha này lấp chỉ số thông minh so với phụ nữ khi yêu còn thấp hơn nhiều, nếu như nói tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ thông minh là số lẻ, như vậy hiện tại giờ phút này Tô Dịch Thừa căn bản chỉ số thông minh là số âm! Buồn cười nói với anh: "Đứa ngốc, bé còn nhỏ như vậy, anh cùng bé chào hỏi bé cũng không biết luôn."

"Phải không?" Tô Dịch Thừa có chút buồn rầu cau mày lại, "Không phải nói có thể cảm thụ được sao?"

An Nhiên cười nhạt nhìn anh, một khắc kia, cô thật cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất vui sướng nhất trên thế giới này.

Sau tối mấy ngày em bé cũng có động đậy mấy lần, hơn nữa còn là những lúc hai người bọn họ ở chung với nhau, nhưng mà cũng không biết là trùng hợp hay là cái gì, mỗi lần lúc chờ An Nhiên gọi Tô Dịch Thừa đưa tay tới được, động tĩnh kia cũng biến mất, một lần là đúng dịp, hai lần ba lần rồi, An Nhiên trêu chọc anh nói là bé nhất định là cô phụ tiểu tình nhân của anh, mà bây giờ tiểu tình nhân của anh còn đang tức giận với anh đây. Tô Dịch Thừa cũng không tin vậy, một chiểu kia để tay ở trên bụng suốt cả một buổi tối, khiến An Nhiên trợn tròn mắt không ngủ được, sợ mình ngủ sẽ bỏ lỡ cái gì, nhưng mà đêm đó bụng An Nhiên vẫn không nhúc nhích, một chút cũng không có, đến ngày thứ hai, chờ lúc Tô Dịch Thừa ôm lấy mắt gấu mèo đi làm, trong bụng tiểu gia hỏa lập tức liên hoạt động, động tác thậm chí so với trước cũng phải lớn hơn rất nhiều.

Cho nên Tô Dịch Thừa kể từ khi lần đầu tiên máy thai sau một tuần lẽ tiếp theo, liền không còn có cảm nhận được qua bé ở trong bụng An Nhiên có bất kỳ một điểm động tĩnh nào, khiến cho hắn dõi với cái này vô cùng buồn bực, mỗi ngày buổi tối cũng đặt tay trên bụng của An Nhiên nói thật lâu, nhưng là tựa hồ cũng không có hiệu quả gì. Đối với chuyện này, An Nhiên cũng đặc biệt bất đắc dĩ.

An Nhiên mang theo nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc, tay nâng thắt lưng ở trên giường, ngáp một cái nhắm hai mắt lại.

Lúc Tô Dịch Thừa mở cửa tiến vào nhà, thím Trương đang trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, thấy Tô Dịch Thừa trở lại, có chút ngoài ý muốn: "Tiên sinh buổi trưa sao ngài lại trở về rồi!"

Tô Dịch Thừa đem cặp công văn thả vào trên quầy trước cửa, từ trong tủ giày cầm dép đi ra ngoài, một bên đổi giày một bên nói: "Xế chiều An Nhiên sẽ đi kiểm tra, tôi sẽ cùng đi với cô ấy."

Thím Trương lúc này mới hiểu rõ, thì ra là anh vì An Nhiên đi kiểm tra mà trở về, bà còn tưởng rằng gần đây trong khoảng thời gian này, anh công việc bận rộn như thế, sợ là không có thời gian cùng đi rồi, cười nói: "Tiên sinh đối với phu nhân thật tốt, thật làm cho người hâm mộ."

Tô Dịch Thừa đổi dép xong, đem cặp công văn cầm qua, chỉ là cười nói: "Vợ chồng không phải là như vậy sao." Biết đó là người sẽ đi theo mình cả đời, không sống chung tốt, vậy cuộc sống lâu dài về sau như thế nào, nếu như mỗi ngày cãi vã, lẫn nhau nhìn đối phương không vừa mắt, hai người còn có thể sống chung sao!

Thím Trương cười gật đầu lia lịa: "Dạ dạ dạ, tiên sinh nói rất đúng, vợ chồng nên như vậy, tương thân tương ái mới có thể đi qua cả đời."

Tô Dịch Thừa cười cười, chỉ hỏi: "An Nhiên đâu?"

"Phu nhân nói hơi mệt chút, trở về phòng nằm ngủ một lát." Thím Trương thành thật nói.

"Ừ, tôi vào xem cô ấy một chút." Tô Dịch Thừa gật đầu, vừa nói vừa đi vào phòng ngủ.

Mở cửa đi vào, chỉ thấy An Nhiên nằm nghiêng ở trên giường,

một tay còn đặt ở trên bụng, khép miệng mang theo nụ cười thản nhiên, khuôn mặt khi ngủ cũng mang theo nụ cười thỏa mãn.

Tô Dịch Thừa nhỏ giọng đem cặp công văn thả vào trên hộc tủ trong phòng, anh nhẹ giọng bước nhẹ nhàng đi về phía An Nhiên, khom người nửa ngồi trên mặt đất, cúi người hôn lên môi của cô.

An Nhiên ứm một tiếng, cũng không có tỉnh lại, nhìn cô, Tô Dịch Thừa cũng thỏa mãn cười, đưa tay đặt lên bụng đã nổi lên của cô, hôn nhẹ dán lên, sau đó cúi người hôn bụng của cô, nhỏ giọng dán lên bụng nói: "Bảo bối, ta là cha của con."

Thật ra thì công việc bận rộn cũng giảm bớt, tối hôm qua vì dành thời gian cho xế chiều hôm nay đi làm kiểm tra cùng An Nhiên, ở thư phòng cơ hồ là làm việc đến rạng sáng, bây giờ nhìn An Nhiên, thật đúng là có chút mệt mỏi.

Nhẹ nhàng buông cô ra, sau đó cởi áo khoác của mình, trực tiếp từ một bên giường khác leo lên giường, tay đem đầu của cô khẽ nâng lên một chút, sau đó cánh tay vòng qua cổ của cô, làm cho đầu của cô gối lên trên cánh tay của mình, sau đó cũng nghiêng người thật nằm ở phía sau lưng cô ôm thật chặt, hai người liền giống như đang ấp thià, chặt chẽ dán vào nhau như thế. Một tay khác nắm bàn tay đang đặt trên bụng của cô, mười ngón tay cùng chung một chỗ, sau đó thả vào trên bụng. Lúc này mới từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ.

Thím Trương nhìn đồng hồ treo tường, đã nhanh chóng qua một giờ chiều, cơm nấu đã xong hiện tại sắp nguội, hôm nay cảm giác ngủ nhiều hơn một chút. So sánh với lúc trước cũng đã muộn hơn một giờ cũng không thấy người đi ra."Có lẽ là hôm nay có người phụng bồi, cho nên mới ngủ đặc biệt tốt." Thím Trương nhỏ giọng nói thầm, khép miệng mang theo nụ cười mập mờ.

Lại qua nửa giờ, cửa phòng vẫn như cũ đóng chặt, thủy chung không thấy người đi ra ngoài. Lúc này Thím Trương không thể đợi thêm được nữa, chuẩn bị đứng dậy đi qua gọi, mặc dù có chút ngại khi quấy rầy đến hai người trong phòng, nhưng mà xét thấy hai giờ chiều có hẹn với bác sĩ làm kiểm tra, hiện tại bà nếu không đi gọi

người, đoán chừng sẽ bị trễ mất!

"Cốc, cốc, cốc."

Ngoài cửa có tiếng người gỗ cửa, Tô Dịch Thừa ngủ không sâu lập tức mạnh mẽ mở mắt tỉnh lại, thấp giọng nói: "Chuyện gì?"

Ngoài cửa Thím Trương vội vàng nhắc nhở nói: "Tiên sinh, cơm đã làm xong, cũng nên nhanh một chút, để hai giờ rưỡi còn đi gặp bác sĩ làm kiểm tra."

Mà trong lúc này, An Nhiên vốn còn đang ngủ yên trong ngực của Tô Dịch Thừa cũng chậm rãi tỉnh lại, đôi mắt sương mù suy nghĩ thấy Tô Dịch Thừa khẽ sững sốt, hơi có chút phản ứng không kịp anh làm sao lại ở trong phòng.

Thấy An Nhiên tỉnh lại, Tô Dịch Thừa cũng liền không có cỗ ky, chỉ nói: "Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ cùng An Nhiên lập tức đi ra ngoài."

Ngoài cửa Thím Trương nghe anh nói như vậy, liên tục nói tốt, sau đó chuyển sang việc khác đi chuẩn bị đem đồ ăn mới vừa chuẩn bị xong nhưng bây giờ có chút nguội đi hâm lại.

An Nhiên nháy mắt mấy cái, xác định trước mắt chính là Tô Dịch Thừa, có chút mừng rỡ, cũng có chút nghi ngờ hỏi: "Anh sao lại trở về?"

Tô Dịch Thừa cười cười, lẩy tay nhéo cái mũi của cô, nói: "Hôm nay sẽ phải đi khám thai." Anh đã nói, anh muốn đi cùng cô nghênh đón thời khắc tiểu sinh mệnh mới này ra đời, anh không muốn bỏ qua mỗi một bước trưởng thành của đứa nhỏ.

An Nhiên nhìn anh, cười nhạt sờ sờ mặt của anh, nói: "Em còn tưởng rằng anh bận rộn quên mất." Gần đây anh rất bận rộn, cô thật cho là anh không nhớ rõ, cô không có nhắc nhở anh, cho là không muốn vì thế quấy rầy đến công việc của anh.

"Đứa ngốc, em cùng con là tương đối trọng yếu." Tô Dịch Thừa lôi kéo tay của cô đặt vào bên môi của mình hôn nhẹ.

An Nhiên bởi vì lời này của anh mà có chút hạnh phúc cười.

Nhin khuôn mặt tươi cười của cô, Tô Dịch Thừa có chút động tâm, song hành động trước khi động tâm trực tiếp làm ra là phản

ứng nguyên thủy nhất, khom người tiến lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của cô, đầu lưỡi dịch chuyển trong miệng của cô, cướp đoạt hết thảy tốt đẹp của cô.

An Nhiên theo mình bắn nồng phản ứng, tay chậm rãi nâng lên ôm lấy đầu của anh, ngón tay lớn nhỏ luôn vào trong đầu tóc mềm mại của anh, bản thân từng chút từng chút một đáp lại nhiệt tình của anh.

Từ lúc phát hiện mang thai tới thời điểm này coi chừng cũng gần hai tháng rồi, bởi vì cố kỵ cục cưng trong bụng, Tô Dịch Thừa ngay cả một lần cũng không dám làm loạn, rất sợ thương tổn đến cục cưng trong bụng của cô, có đôi khi thật sự là không nhịn được, cũng chỉ có thể ôm cô thật chặt, đầu của anh vùi sâu vào trên hõm vai của cô, có đôi khi thật sự là nhịn không được, cũng chỉ có thể vọt vào phòng tắm tự mình tắm nước lạnh, làm lạnh đi lửa nhiệt tình trên người mình.

Quá trình kia rất là thống khổ, nhưng mà thống khổ như vậy đối với anh mà nói cũng là ngọt ngào, bởi vì đây là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình đối với vợ con của mình, vợ cùng con sau này cũng là một gánh nặng ngọt ngào, hết thảy anh đều vui vẻ chịu đựng.

Giữa hai người vẫn luôn là dễ dàng biến vị, trong lúc chuyện còn dễ dàng thu thập, Tô Dịch Thừa mặc dù không muốn, nhưng vẫn rất lý trí lựa chọn đem cô đẩy ra, buông ra môi của cô, lại một lần nữa giống như vô số lần lúc trước, vùi đầu vào hõm vai của cô, An Nhiên tự nhiên biết trên người anh nổi lên biến hóa nhỏ. Cũng biết anh đang ẩn nhẫn, nhưng cũng không thể ra sức, chỉ có thể đưa tay thật chặt ôm lấy anh, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về lưng của anh.

Một lúc lâu sau bắn nồng sinh lý biến hóa kia hoàn toàn biến mất đi, chỉ nghe thấy Tô Dịch Thừa thanh âm ám ách ở bên tai cô vang lên, nói: "An Nhiên, chúng ta đi hỏi một chút đi."

Anh nói rất hàm súc, An Nhiên vừa nghe đã hiểu, anh muốn hỏi chính là chuyện phòng the!

Ý thức như vậy khiến cho mặt An Nhiên đột nhiên một chút phát hồng, một lúc lâu mới phát ra tiếng nhỏ như muỗ kêu ở bên tai anh gật đầu đáp: “Ư.” Thật ra thì có dục vọng làm sao chỉ có anh thôi, thời gian lâu như vậy, cô từ lúc hai người ôm nhau cũng bắt đầu có cảm giác.

Tô Dịch Thừa giọng khan khàn cười khẽ một tiếng, lực đạo ôm ấp lấy cô lại càng chặt lên rất nhiều.

An Nhiên bị tiếng cười của anh khiến cho càng thêm quẫn bách, đưa tay tức giận vỗ xuống người anh, hờn dỗi nói: “Đáng ghét.”

Tô Dịch Thừa đem cô buông ra, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng giống như quả táo đỏ, như vậy nhìn cũng trông rất đẹp mắt, không nhịn được cúi đầu mổ hòn xuống môi của cô, cũng không dám có làm nhiều động tác hơn, sau khi mổ liền lập tức buông cô ra, anh cũng không muốn chờ một chút còn phải ôm cô tới ‘tiêu hỏa’, quá trình kia cũng không làm sao dễ chịu.

“Đi thôi, đi trước ăn cơm, ăn cơm xong chúng ta còn phải đi bệnh viện khám thai.” Tô Dịch Thừa dẫn đầu tung mình xuống giường, vòng qua bên kia mới mới đỡ cô dậy.

Lúc đi đến phòng khách, An Nhiên kéo tay của anh, nhìn mặt của anh, hỏi: “Mặt của em còn rất đỏ sao?” Cô có thể cảm giác được trên mặt mình nhiệt độ kia vẫn vô cùng nóng. Cô cũng không muốn đi ra ngoài bị Thím Trương chọc ghẹo, như vậy thật sự là mất thể diện.

Tô Dịch Thừa buồn cười vuốt xuôi cái mũi của cô, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, chỉ cười lắc đầu nói: “Đứa ngốc.” Sau đó không nói hai lời lôi kéo tay củ cô đi tới phòng khách.

Thím Trương đã đem thức ăn được hâm một lần nữa dọn xong, nhìn bộ dạng Tô Dịch Thừa mặt mày hớn hở, lại nhìn bộ dạng An Nhiên vẻ mặt đỏ bừng, chỉ nhìn bọn họ một cái, nụ cười mập mờ ẩn hiện bên miệng.

An Nhiên dĩ nhiên chú ý tới vẻ mặt biến hóa trên mặt Thím Trương, trong lòng cũng biết trên mặt mình nhất định là hồng không nhẹ, cái này lại để cho người khác hiểu lầm, trong bụng thật

sự là vừa tức vừa giận, chỉ chờ hung hăng trợn mắt nhìn Tô Dịch Thừa một cái, sau đó đưa tay bấm hông của anh.

Tô Dịch Thừa có chút bị đau kêu ra tiếng: "A!"

Một bên Thím Trương phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, nhìn bọn họ một chút, trên mặt mập mờ nụ cười lại càng nhiều.

An Nhiên sững sốt, không nghĩ tới anh lại còn kêu ra tiếng, thật ra thì cũng không có quá mức dùng sức, lực đạo kia lại càng không đến nỗi để làm anh có thể kêu ra.

Thừa dịp Thím Trương không có nhìn sang, Tô Dịch Thừa được như ý hướng về phía cô nhếch lông mày.

An Nhiên giờ mới hiểu được minh trúng kế của anh, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười.

Ăn cơm xong Tô Dịch Thừa lái xe đưa cô đi bệnh viện, lúc đến bệnh viện muộn mất mấy phút đồng hồ, đăng ký trước đó phải bỏ lỡ, Tô Dịch Thừa phụng bồi cô ngồi ở cửa chờ, trên ghế ngồi mấy người phụ nữ có thai, hầu như toàn là các cặp vợ chồng, chỉ có vài trường hợp cá biệt chồng có việc, thì do mẹ hoặc mẹ chồng đưa tới.

An Nhiên ngồi ở trên ghế nhựa, có chút chán đến chết tựa vào trên người Tô Dịch Thừa, nắm tay Tô Dịch Thừa vuốt ve, Tô Dịch Thừa tay đặt ở sau lưng cô, đem ôm ở trước người mình.

Đột nhiên chân An Nhiên có chút rút gân, đau khiến cho An Nhiên cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn, Tô Dịch Thừa có chút bị tình huống này đột nhiên hù, bởi vì vô cùng quan tâm và khẩn trương khiến cho Tô Dịch Thừa rối loạn một chút, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

"An Nhiên, em làm sao vậy?" Tô Dịch Thừa có chút loạn, bị loạn chỉ biết tái diễn ở bên tai cô hỏi lời giống vậy.

An Nhiên đau có chút không nói ra lời, tay muốn đưa ra, nhưng bởi vì bản thân bụng mình có chút lớn mà trở nên vô cùng khó khăn, một bà mẹ chồng ngồi bên cạnh thấy anh quýnh lên, mới nói cùng Tô Dịch Thừa: "Anh còn đứng đấy nhìn cái gì, đi xoa bóp chân cho vợ anh đi, hắn là chuột rút, cần phải xoa bóp nhiều."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa mới kịp phản ứng, gật đầu lia lịa, nửa quỳ ở trước mặt An Nhiên, đem An Nhiên chân đặt ở trên nửa đùi của anh, sau đó lần lượt xoa cho cô, một lúc lâu sau cơn đau kia dần dần bớt đi, An Nhiên nhìn anh lắc đầu: "Tốt lắm, không đau."

Tô Dịch Thừa cũng không có dừng lại, nắm chân cô massage lâu hơn một chút. Khiến cho chỗ rút gân của cô da thịt không đễn nổi cứng ngắc như vậy.

An Nhiên cảm thấy ngại, bởi vì hiện tại Tô Dịch Thừa đang ở tư thế nửa quỳ xoa chân cho cô, đều nói đàn ông dưới đầu gối là vàng, lạy trời quỳ xuống đất lạy cha mẹ, nào có ai quỳ đối với vợ của mình đâu. An Nhiên muốn kéo anh, nhưng mà Tô Dịch Thừa kiên trì xoa chân cho cô một lát.

Mấy đôi vợ chồng khác ngồi một bên thấy thế, cười cười với An Nhiên, chỉ nói: "Chồng của cô thật là thương cô."

An Nhiên hơi có chút xấu hổ gật đầu với bọn họ, trên mặt có chút ít xấu hổ đỏ lên.

"Xem bụng lớn cô như vậy, chắc cô cũng mang thai hơn sáu tháng?" Một bên có người hỏi như vậy.

An Nhiên chỉ là cười khan lắc đầu, nói: "Vừa đúng bốn tháng thôi."

Mọi người có chút kinh ngạc, nhìn bụng An Nhiên, có chút không quá tin tưởng bụng của cô mới có bốn tháng mà lớn như vậy.

Lúc Tô Dịch Thừa còn đang xoa bóp chân cho An Nhiên, phía sau cửa phòng làm việc được mở ra, chỉ thấy bên trong một đôi vợ chồng cỡ bằng tuổi bọn họ từ bên trong đi ra, nữ mang mắt kiếng, vẻ mặt nhã nhặn, nam tóc cắt tỉa rất bằng phẳng, nhìn qua cũng đã biết đây là những người tinh anh của xã hội.

Hai vợ chồng hình như khám thai đã xong, đang chuẩn bị rời đi, cô gái mang kính đột nhiên dừng bước, nhìn chăm chắm Tô Dịch Thừa đang xoa bóp chân cho An Nhiên, bỗng dương ánh mắt tròn tròn, nhìn Tô Dịch Thừa một lúc lâu có chút nói không ra lời.

Chồng của cô gái ở một bên tựa hồ nhìn thấy cái gì khác thường, quay đầu hỏi vợ của mình, nói: "Sao vậy? Gặp phải người

quen sao?"

An Nhiên cũng không hiểu nhìn cô ta một chút lại nhìn Tô Dịch Thừa một chút.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng nhăn đầu lông mày, trong trí nhớ giống như không có ấn tượng gì với cô gái này, một chút cũng nghĩ không ra.

Cô gái kịp phản ứng, nhìn Tô Dịch Thừa có chút mới lạ kêu lên: "Tô trợ lý!" Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, vội lắc đầu nói: "Không đúng, không đúng, hiện tại hắn là phải gọi Tô phó thị trưởng mới đúng."

Nghe vậy mọi người ở chỗ này đều sững sốt, có chút phản ứng không kịp, một đôi vợ chồng này nhìn bình thường ân ái như vậy dĩ nhiên lại là vợ chồng Tô phó thị trưởng.

Tô Dịch Thừa đối với cô gái này đã không có ấn tượng gì, chỉ nhìn cô ta, hơi cau mày hỏi: "Cô là?"

Cô gái kia vội vàng cười nói: "Tôi là phóng viên của báo đô thị Giang thành, năm ngoái đã có dịp phỏng vấn qua anh."

Tô Dịch Thừa suy nghĩ một lát, rốt cục nhớ tới hình như năm ngoái có nhận một buổi phỏng vấn của giới truyền thông, anh hiện tại vẫn còn ấn tượng, hình như nữ phóng viên ban đầu họ Khâu, cười nhạt gật đầu với cô gái nói, nói: "Tôi nhớ rồi, cô Khâu." Dứt lời, liền lễ phép đưa tay bắt tay với chồng của cô ta.

"Ha ha, Tô phó thị trưởng trí nhớ thật tốt ." Cô phóng viên họ Khâu kia vừa cười vừa nói, xoay người nhỏ giọng giải thích câu giờ đó với chồng của cô ta.

Bác sĩ trong phòng làm việc cùng y tá từ bên trong đi ra ngoài, cất giọng gọi: "An Nhiên, Cố An Nhiên đã tới chưa, nếu như vẫn chưa tới chúng tôi liền hủy bỏ cuộc hẹn."

An Nhiên lúc này mới kịp phản ứng, đưa tay vỗ vỗ Tô Dịch Thừa, nhàn nhạt cười với cô phóng viên họ Khâu và chồng của cô ta.

Rồi ngẩng đầu nói với cô y tá kia: "Tôi đây."

Cô y tá kia nhìn cô, nói: "Vào đi."

Tô Dịch Thừa gật đầu với vợ chồng cô phóng viên nọ, sau đó lúc này mới đỡ An Nhiên đi vào.

Mang thai bốn tháng, kiểm tra chủ yếu là kiểm tra máu như thường lệ, kiểm tra nước tiểu, điện tim đồ, siêu âm, còn có lượng đường trong máu. Bởi vì có mấy lần bị động thai, cho nên An Nhiên trước đó đã kiểm tra qua máu và nước tiểu, cho nên lần kiểm tra máu và nước tiểu này được miễn, không cần làm tiếp, nhưng mà vẫn phải làm điện tim đồ cùng siêu âm, còn có lượng đường trong máu.

Nằm ở trên giường bệnh, tai nghe cử động của bụng, Tô Dịch Thừa một tay nắm tay của An Nhiên, ánh mắt thẳng tắp nhìn hình trên màn hình, bác sĩ chỉ vào hình ảnh kia giải thích nói, nơi nào là đầu, nơi nào là tay, nơi nào là chân, sau đó đột nhiên dừng lại, nhìn phía trên mà hình một lúc lâu, giống như là đang xác nhận cái gì, sau đó cười xoay người, nhìn Tô Dịch Thừa nói chúc mừng.

Tô Dịch Thừa bị giật mình sững sốt, một chút cũng không biết là chuyện gì xảy ra, có chút nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ, có vấn đề gì không?"

Bác sĩ kia là một phụ nữ trung niên, cười một lần nữa đem bút chỉ vào máy tính hiển thị hình ảnh phía trên, cười nói: "Nhìn, nơi này không phải là một cái tay khác, là song sinh, chúc mừng hai người, vợ của anh không nghi ngờ gì nữa chính là mang thai đôi, cho nên bụng có thể lớn hơn rất nhiều so với người bình thường."

Tô Dịch Thừa nghe vậy sững sốt, có chút phản ứng không kịp, An Nhiên nằm ở trên giường bệnh cũng bị một câu này mà không có phản ứng kịp.

Vị bác sĩ kia tự nhiên cũng hiểu tâm tình của cặp cha mẹ trẻ tuổi này đây đối với họ giờ phút này có chút kích động, chỉ cười lắc đầu, cũng không thúc giục bọn họ, để cho bọn họ từ từ phản ứng, chờ một chút mới nói những phần chú ý tiếp theo với bọn họ.

Cuối cùng đợi tất cả kiểm tra đều làm xong, hai người từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra ngoài, đột nhiên Tô Dịch Thừa quay người lại, ôm lấy An Nhiên đứng tại chỗ quay nhiều vòng, trong lúc An

Nhiên kinh hô cùng ánh mắt khác thường của nhiều người khác, anh mới đặt An Nhiên xuống, sau đó cao hứng tuyên bố với mọi người: "Tôi sắp làm cha!"

An Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ xuống người anh, cười mắng: "Ngốc tử, không phải đã sớm biết sao."

Mọi người cũng cười theo, ngay cả một cặp vợ chồng sắp đi vào kiểm tra cũng dừng bước đứng ở cửa chưa đi vào.

"Vợ của tôi mang thai đôi!" Tô Dịch Thừa liền lớn tiếng tuyên bố, tuyên cáo giờ phút hạnh phúc vui vẻ của mình lúc này.

Nghe vậy, mấy cặp vợ chồng ban đầu cũng ngồi chờ cùng An Nhiên quay lại rồi rít chúc mừng cô, chúc mừng bọn họ không phải kế hoạch hoá gia đình, mỗi gia đình chỉ có thể sinh một đứa con thế nhưng có thể có hai bảo bối thiên sứ.

Sau khi cười xong Tô Dịch Thừa lúc này mới từ từ bình phục lại tâm tình, nắm tay An Nhiên, trên mặt vẫn không giấu được nụ cười.

Sau đó cười hỏi anh có đi hay không, Tô Dịch Thừa lúc này mới nhớ tới mình hình như còn có một vấn đề rất trọng yếu lúc nãy quên hỏi, quay đầu cùng An Nhiên nói: "Em chờ một chút."

An Nhiên sững sờ, có chút không giải thích được nhìn của anh, hỏi: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Dịch Thừa quỷ dị cười với cô, xoay người trực tiếp một lần nữa đẩy ra cửa phòng làm việc của bác sĩ đi vào, may là cặp vợ chồng bên trong cũng đang hỏi cái gì đó, cũng không gặp việc kiêng kị gì, cười cười xin lỗi với bọn họ, sau đó quay đầu nhìn vị bác sĩ kia hỏi: "Bác sĩ, tôi muốn hỏi, hiện tại em bé đã được bốn tháng, cuộc sống quan hệ vợ chồng của chúng tôi có phải chú ý gì hay không?"

Bác sĩ kia bị anh hỏi vấn đề kiêng kị như vậy thì vô cùng sững sờ, một lúc lâu cũng không có kịp phản ứng, chỉ nhìn anh chăm chắm.

Đôi vợ chồng kia chuẩn bị làm kiểm tra cũng sững sờ, căn bản là không nghĩ tới anh một lần nữa đi vào lại hỏi vấn đề này, cô vợ trẻ

tuổi thậm chí nghe anh trực tiếp hỏi như vậy khuôn mặt cũng có chút đỏ lên, mà anh chồng trẻ bên cạnh cô cũng có chút nín cười trong bụng.

"Bác sĩ?" Không đợi được đáp án, lại nghĩ tới An Nhiên chờ ngoài cửa, Tô Dịch Thừa không khỏi có chút thúc giục: "Có chỗ nào cần chú ý sao?"

"Khụ khụ!" Thầy thuốc kia lúc này mới ho khan một tiếng phản ứng lại, nhìn vẻ mặt đứng đắn của anh nói: "Thai nhi qua ba tháng sẽ tương đối ổn định, theo lý thuyết có thể quan hệ vợ chồng bình thường, dĩ nhiên, hai người cũng phải chú ý độ mạnh yếu và số lần, không thể quá thường xuyên, hai người cũng phải chú ý vị trí, đừng đè lên bụng phụ nữ có thai, ba tháng cuối cũng là giai đoạn nguy hiểm, phải tránh chuyện phòng the."

Tô Dịch Thừa đã hiểu gật đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ." Sau đó vẻ mặt thong dong từ trong phòng làm việc đi ra ngoài.

Cho đến đi tới bãi đậu xe của bệnh viện, An Nhiên lúc này mới nhìn không được tò mò hỏi Tô Dịch Thừa: "Anh vừa mới vào lại đó làm gì vậy?"

Tô Dịch Thừa sắc mặt không đổi, vẻ mặt bình thường nói: "Không có gì, chỉ là hỏi lại bác sĩ mấy phần việc cần phải chú ý thôi."

Nói cái này, An Nhiên lúc này mới nhớ tới mới vừa rồi quá cao hứng, mà đã mang thai, nay lại là song sinh, giống như ăn cơm hay vận động cũng phải chú ý. Đồng thời cũng uất ức Tô Dịch Thừa săn sóc, vội hỏi: "Bác sĩ nói tất cả những cái gì, phải chú ý cái gì?"

Tô Dịch Thừa nhìn mắt cô, khéo miệng mang theo nụ cười tà mị, hỏi: "Em xác định muốn biết sao?"

"Dĩ nhiên, em là phụ nữ có thai, phải chú ý cái gì, phải làm gì đối với thai nhi mới tốt em đều cần phải biết, chỉ là vừa nãy thật cao hứng quá quên hỏi." An Nhiên vẻ mặt thành thật cùng kiên trì nói.

Tô Dịch Thừa lên giọng ho một tiếng, nhìn một chút người tới lấy xe, thay cô mở ra cửa xe, chỉ nói: "Lên xe trước đi, sau khi lên xe anh sẽ nói cho em biết." Anh cơ hồ đã có thể đoán được chờ một chút nữa sau khi biết An Nhiên sẽ có phản ứng như thế nào.

An Nhiên gật đầu, ngồi vào trong xe. Nhìn anh vòng qua đầu xe đi sang bên kia vào, mới đóng cửa xe, hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào? Phải chú ý cái gì?" Đúng là người làm mẹ luôn đối với những chuyện về cục cưng luôn kích động và đặc biệt quan tâm.

Tô Dịch Thừa hơi có chút không nhịn được nụ cười nỡ khóc miệng, cuối cùng vẫn là cứng rắn nhịn xuống, sau đó một đứng đắn nhìn An Nhiên nói: "Bác sĩ nói chỉ cần chú ý lực cùng tư thế cơ thể, như vậy cũng sẽ không có ảnh hưởng."

An Nhiên sững sờ, khẽ cau mày, sao cô cảm giác giống như lọt vào trong sương mù có chút nghe không hiểu rõ!

Tô Dịch Thừa nghẹn cười, giả bộ một bộ dạng nghiêm trang.

"Có ý gì a? Em làm sao nghe cũng không hiểu rõ." An Nhiên thì đang muốn biết rõ, nhìn Tô Dịch Thừa vẻ mặt nghi hoặc.

"Ha ha." Nhìn vẻ mặt vô tội nghi hoặc của cô, Tô Dịch Thừa thật sự là không thể định chỉ cười, hắng giọng cười to lên.

"Anh cười cái gì nha!" Anh cười khiến cho An Nhiên càng cảm thấy được có chút không giải thích được.

Tô Dịch Thừa cười một lúc lâu, sau đó tiến lên phía trước, tới bên tai của cô nhỏ giọng nói những thứ gì. Chỉ thấy An Nhiên nghe xong, mặt phút chốc đỏ bừng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không khỏi trừng lớn.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, tâm tình rất tốt, thường thức khuôn mặt của cô biến hóa là trong dự trù của anh, còn xấu xa cười.

An Nhiên quả thực cảm nhận của mình hiện tại không phải là của mình, giống như đang bị lửa đốt. Cô căn bản cũng không có nghĩ đến, anh thế nhưng có thể một lần nữa đẩy cửa đi vào hỏi cái kia ! Hung hăng nhìn chăm chăm anh, mắng: "Đồ lưu manh!" Anh như vậy nỡ nào còn có một chút hình tượng nghiêm túc chính trực bình thường chứ. Nếu như bị người truyền đi, nhìn hình tượng thị trưởng như thế nào còn có thể giữ vững, còn không làm cho người ta cười đến rụng răng.

Tô Dịch Thừa cười to, một chút cũng không ngại đánh giá của cô đối với mình, còn có chút vỗ lại nâng mặt của cô, nặng nề ở

trên môi của cô hạ xuống một nụ hôn, sau đó mới buông cô ra, có chút đặc ý nói: "Người đàn ông đùa giỡn lưu manh đối với vợ của mình mới là người đàn ông tốt!"

An Nhiên thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, hoàn hảo may mắn mình không đi cùng vào, nếu không cô vẫn không thể biết mình phải đào lỗ ở chỗ nào mà chui vào, nơi nào còn có mặt mũi gặp người a.

Việc An Nhiên mang thai đôi ngay buổi tối hôm đó người hai nhà Cố gia và Tân gia đều biết rồi, Lâm Tiểu Phân cùng Tân Vân là hai người kích động nhất, nói buổi tối sẽ phải chạy tới xem một chút, lại bị Tô Dịch Thừa cự tuyệt, nói buổi tối muốn dẫn An Nhiên đi ra ngoài, không ở trong nhà, hai bà mẹ không có cách nào khác, cũng chỉ có thể đợi đến sáng sớm ngày mai.

Tô Dịch Thừa cúp điện thoại, An Nhiên tò mò hỏi: "Buổi tối có chuyện gì sao, chúng ta phải đi đâu?" Cô nghe thấy nội dung mới vừa rồi trong điện thoại, nhưng mà trước đó hình như anh không có nói cho cô biết buổi tối muốn đi ra ngoài a!

Tô Dịch Thừa cười thần bí, cũng không nói chuyện.

Buổi tối, Tô Dịch Thừa để cho thím Trương về nhà sớm một chút, mà lúc An Nhiên chuẩn bị xong hành trang cho là anh thật muốn dẫn cô ra cửa, Tô Dịch Thừa lắc đầu nói với cô bọn họ cũng không có đi ra ngoài.

An Nhiên có chút nghi ngờ, hơn nữa là không giải thích được.

Tô Dịch Thừa tựa hồ cố ý muốn chuẩn bị thần bí, chỉ nói buổi tối anh đã có tính toán của mình, sẽ vì cô chuẩn bị một bữa ăn tối dưới ánh nến.

An Nhiên mỉm cười hớp tiếp nhận, tay nghề nấu ăn của anh rất tốt, có thể sánh ngang với đầu bếp bên ngoài, cho nên cô không cần lo ngại bọn họ không đi ra ngoài nhưng vẫn có thể được hưởng thụ thức ăn ngon.

Giống như lần trước vẫn có đầy đủ trang trí, chỉ là lần này Tô Dịch Thừa chú trọng hơn phối hợp thức ăn mặn ngọt, miếng thịt bò beefsteak ở giữa còn có thêm một chút thức ăn nhẹ, mặc dù nhìn

qua có chút tán loạn, lại làm cho An Nhiên ăn đặc biệt vui vẻ.

Sau buổi cơm tối, Tô Dịch Thừa ôm lấy An Nhiên ở trên ghế salon xem bộ phim cũ "The lake house" kinh điển của Mỹ, trong phim Keanu Reeves bộ dáng anh tuấn khiến cho An Nhiên không khỏi nhiều lần nhìn có chút si mê. Sau mấy lần khẽ gọi cô không có phản ứng một vị lãnh đạo bên cạnh trở nên có chút hẹp hòi, trong lúc phim đang chiếu đến đoạn đặc sắc, đột nhiên đưa tay trực tiếp tắt tivi.

An Nhiên lúc này mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau có chút bối rối, hỏi: "Sao vậy? Đang xem phim rất hay mà."

Người kia đang ghen tị, hoàn toàn không có lý trí bình thường, giữ khuôn mặt của cô để cho cô chăm chú nhìn mình, tính còn đặc biệt trẻ con hỏi: "Em nói, là anh đẹp trai một chút hay là cái tên mắt xanh tóc vàng trên ti vi kia đẹp hơn?"

An Nhiên cho dù là chậm lụt hơn nữa cũng nhìn ra người kia đang ghen tị, hơn nữa còn đang ăn giấm với nhân vật trên tivi, buồn cười mà khẳng định nói: "Đương nhiên là chồng của em đẹp trai!" Vẻ mặt kia rất thật tình.

Người kia nhìn cô, cũng không nói chuyện, sau đó mạnh mẽ cúi đầu hôn môi của cô, sau đó nóng nảy cướp đoạt hết tất cả của cô.

An Nhiên vì trấn an anh, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy anh cười thầm nhận đáp lại anh hết thảy. Nhưng còn không biết mình đang từng bước từng bước rơi vào cái bẫy của con sói đang bố trí cô!

Buổi tối hôm đó Tô đại lãnh đạo rốt cục sau hơn hai tháng cấm dục ôm lấy Tô phu nhân thỏa mãn mà ngủ, mà vị Tô thái thái kia rốt cục sau hơn hai tháng, cũng đã hiểu ý tứ của câu nói của người đời 'tiểu biệt thắng tân hôn', An Nhiên quả thực cảm thấy, nếu không phải cô đang mang thai, đoán chừng người kia còn muốn dây dưa với cô không buông tha cô.

Trên giường hai người đang ôm nhau, đột nhiên điện thoại đặt ở đầu giường vào lúc này vang lên, hù An Nhiên cả người mạnh mẽ

chấn động, thiếu chút nữa phản xạ có điều kiện mà đứng bật lên.

"Không có chuyện gì, anh đi nghe." Tô Dịch Thừa vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, để cho cô một lần nữa nằm xuống, còn mình chống đỡ ngồi dậy cầm lấy điện thoại ở trên đầu giường, thanh âm còn mang theo giọng khàn khan buổi sáng sớm: "Alo?"

Là thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, có chút vội vàng nói: "Tô phó thị trưởng, anh đọc được báo ngày hôm nay chưa?"

Chương 141: Tờ báo

Thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, vội vàng nói: "Tô thị trưởng, anh xem báo hôm nay chưa?"

Tô Dịch Thừa nhíu mày, giảm thấp âm thanh xuống hỏi: "báo gì?"

"Ách." Bên kia điện thoại thư ký Trịnh nhịn cười, nói: "Chờ lát nữa Tô thị trưởng tự mình xem báo đi, bây giờ sợ là Tô thị trưởng và phu nhân đã trở thành người nổi tiếng của Giang Thành rồi."

Tô Dịch Thừa lại càng nhíu mày chặt hơn: "Liên quan đến An Nhiên?" Anh chỉ quan tâm cái này, còn nếu về anh thì dù có chuyện gì cũng không sao cả, chỉ là đừng có dính dáng đến An Nhiên!

"Việc đó vẫn là Tô thị tự mình xem đi, đúng rồi, chiêu qua bí thư Trương gọi điện tới đây, thông báo rằng 10 giờ sáng họp ở phòng hội nghị số 1." Thư ký Trịnh tǎn trách báo cáo lại công việc, trước khi cúp máy còn thần thầm bí bí cười nói: "Cái kia, Tô thị, chúc mừng chúc mừng." Nói xong cũng không đợi Tô Dịch Thừa hỏi anh cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Dịch Thừa nhướng mày nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay, vén chăn đứng dậy, nhặt quần áo vì kích tình mà bị ném loạn xạ dưới đất lên mặc, chuẩn bị đi ra ngoài xem rốt cuộc báo chí hôm nay viết những gì.

An Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, vì điên cuồng và dây dưa tối qua mà lúc này buồn ngủ nồng đậm, chống người ngồi dậy, hỏi: "xảy ra chuyện gì?" Mặc dù còn chưa hoàn toàn tỉnh, nhưng mà cô cũng loáng thoảng nghe được cuộc điện thoại vừa rồi của anh, nhìn bộ dạng của Tô Dịch Thừa, hình như thật sự xảy ra chuyện gì.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, sững sốt một lúc lâu, sau đó mới tiến lên, cúi người, cho cô một cái hôn nóng bỏng, rồi dùng thanh âm đầy ắp tình dục mị hoặc nói bên tai cô: "em còn hấp dẫn anh nữa, anh

đảm bảo chúng ta nhất định sẽ xảy ra chuyện!" Vừa nói, vừa cắn xuống lỗ tai của cô.

An Nhiên sững sốt, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện mình ngồi dậy khiến cái chăn mỏng trượt xuống khỏi bả vai, mà tối hôm qua hai người quá kích tình nên lúc này cô trần truồng như đứa trẻ sơ sinh, bây giờ cái chăn mỏng lại trượt xuống đến cái bụng đã cao ngất, lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết trước ngực, hình ảnh này, rất khó không khiến người ta mơ màng.

"A!" An Nhiên hoảng sợ kêu lên, sau đó một tay đẩy Tô Dịch Thừa ra, kéo cái chăn phủ kín cả người, cũng che đi nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to chớp chớp, trốn trong chăn buôn bức nói: "Sắc lang! Đồ lưu manh!" Cả khuôn mặt hồng như gì, nóng hầm hập.

Tô Dịch Thừa cười to, trong sự khước từ và tiếng kêu sợ hãi của cô vẫn hôn một cái thật thỏa mãn, rồi mới buông cô ra đứng dậy, nhặt quần áo rơi lả tả dưới đất vì kích tình tối qua cất đi, lúc này mới túm tóm cười vui vẻ ra khỏi phòng.

Đợi cửa đóng lại, An Nhiên nhìn cánh cửa khép chặt kia, không nhịn được thầm nói: "đó xấu xa, đồ trứng thối!". Mặc dù phàn nàn, nhưng mà khoe miệng vẫn nổi lên ý cười đã tiết lộ sự thỏa mãn và hạnh phúc của cô lúc này.

Khi Tô Dịch Thừa từ trong phòng đi ra ngoài vừa vặn gặp thím Trương vừa từ nhà tới lúc sáng, thím Trương cầm tờ báo đi vào, thấy Tô Dịch Thừa, liền cười nói: "tiên sinh, còn chưa đi làm à, có cần chuẩn bị bữa sáng cho cậu không?"

Tô Dịch Thừa không gật đầu cũng chưa lắc đầu, nhìn tờ báo trong tay bà, hỏi: "là báo sáng nay sao?"

Thím Trương gật đầu, đưa tờ báo cho anh, vừa nói: "là báo sáng nay, vừa lấy ở tầng dưới." Vừa rồi khi đi qua hòm thư dưới tầng nhìn thấy, tiện tay cầm lên.

Tô Dịch Thừa gật đầu, đưa tay nhận lấy tờ báo, liền lật xem, đến khi giở đến tờ giải trí, bất ngờ dừng lại, nhìn bức ảnh mình và An Nhiên ở cửa bệnh viện ngày hôm qua thế mà lên trang nhất báo

giải trí Giang Thành, hơn nữa còn kèm theo một tiêu đề rất lớn: 'thị trưởng trẻ tuổi đưa vợ yêu đi khám thai, cử chỉ thể hiện rõ hình tượng người đàn ông chiều vợ!', nhìn chằm chằm tờ báo này một lúc lâu, Tô Dịch Thừa thật sự là không biết nên khóc hay nên cười, anh không phô trương, từ trước đến giờ rất bẽ bisten, từ khi vào chính trị tới nay rất ít khi anh tiếp nhận phỏng vấn, trừ phi bắt buộc, còn lại từ trước đến nay anh luôn tránh đi. Lại không ngờ hôm qua đưa An Nhiên đi bệnh viện khám thai, thế mà lại lên bảng giải trí!

Khi Tô Dịch Thừa còn đang cầm tờ báo có chút dở khóc dở cười thì điện thoại đặt trong túi áo vang lên, là tiểu tử Diệp Tử Ôn kia gọi điện thoại tới, nhìn điện thoại di động một chút, lại nhìn tờ báo trong tay, không cần nghe, anh cũng biết cậu ta gọi tới nói gì.

Nhưng mà vẫn nhẫn nút nghe: "nếu cậu muốn nói chuyện trên báo thì không cần, mình đã nhìn thấy rồi."

Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại sững sốt, một lúc lâu mới phản ứng lại, hỏi: "báo gì?" Thanh âm kia nghe uể oải không giống như tác phong của người nào đó.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nghe ra khác thường, hỏi: "cậu, làm sao vậy?"

Diệp Tử Ôn cũng không xoắn xuýt hỏi chuyện tờ báo, nhớ tới mục đích mình gọi tới, hỏi: "a Thừa, gần đây cậu có gặp tiểu Kiều không? Đã gần một tháng nay mình không gặp cô ấy."

"Dịch Kiều?" Tô Dịch Thừa càng nhíu chặt mày hơn, hỏi: "rốt cuộc hai người làm sao vậy?" Hình như đây không phải là lần đầu tiên anh ta gọi điện đến hỏi anh chuyện Dịch Kiều rồi.

Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại gượng cười, thở dài nói: "từ hôm đó trở đi mình chưa hề gặp lại cô ấy."

"Hôm đó?" Tô Dịch Thừa không biết cậu ta chỉ ngày nào, cũng không biết rốt cuộc cậu ta và Dịch Kiều xảy ra chuyện gì, nghiêm mặt nói: "Diệp Tử Ôn, nếu cậu dám bắt nạt Dịch Kiều, đừng trách mình không coi cậu là bạn!" Em gái của mình, anh vẫn cứ thương yêu, cho dù là anh em bạn bè cũng không thể bắt nạt.

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, mãi sau mới vô lực mở

miệng, nói: "a Thừa, hình như mình yêu tiểu Kiều rồi."

Tô Dịch Thừa sững sốt một lát, không ngờ rằng cậu ta chính miệng thừa nhận, thật ra thì hai người lớn lên với nhau, Diệp Tử Ôn đối với Dịch Kiều như thế nào thật ra là người trong cuộc thì u mê.

Diệp Tử Ôn vẫn cho rằng bản thân coi Dịch Kiều là em gái, nhưng mà về bày tỏ và quấy rầy của Dịch Kiều dù không đồng ý, nhưng mà không hề từ chối rõ ràng, thậm chí cậu ta còn căng thẳng cả buổi khi có nam sinh xuất hiện bên cạnh Dịch Kiều, nói gì mà không muốn cô bị lừa, điều tra rõ từng người từng người một, cuối cùng là không một ai có thể lọt vào mắt cậu ta.

"Hình như chính miệng cậu phải nói điều này với Dịch Kiều mới phải, nói với mình có tác dụng gì." Im lặng một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới thản nhiên nói như vậy.

Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại cười khổ, không nói gì, liền cúp máy.

Cúp điện thoại, Tô Dịch Thừa đứng ở trong phòng khách một lúc lâu, mãi đến khi thím Trương gọi anh, anh mới phục hồi lại tinh thần.

"Tiên sinh, có cần tôi chuẩn bị bữa sáng cho cậu không?" Thím Trương đứng trong bếp, mặc tạp dề chuẩn bị làm bữa sáng.

Cúi đầu nhìn tờ báo trong tay một chút, nhớ tới người phụ nữ trong phòng bị anh quấn quýt cả đêm qua, ý cười trên mặt càng nhiều hơn, cười nói với thím Trương: "thím Trương, để tôi làm bữa sáng đi."

Thím Trương cũng cười gật đầu, tới nơi này giúp việc đã một thời gian ngắn rồi, cũng biết Tô Dịch Thừa thương An Nhiên, tự mình xuống bếp làm bữa sáng đã không còn gì là lạ từ lâu rồi, cởi tạp dề trên người xuống để sang bên cạnh, cười nói: "vậy tôi đi chợ mua thức ăn cho ôm nay."

Tô Dịch Thừa gật đầu, vào lúc thím Trương mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, gọi thím Trương lại nói: "thím Trương, đợi đã, hôm nay cô đi mua ít chân giò nấu canh đi, hôm qua khi An Nhiên đi bệnh viện bị chuột rút."

"Hả, được." Thím Trương gật đầu đồng ý, sau đó ghi nhớ lời anh

nói trong lòng, rồi xách làn ra khỏi cửa.

Khi Tô Dịch Thừa làm bữa sáng xong, vừa định vào phòng ngủ gọi An Nhiên, đã thấy An Nhiên miệng lầu bầu, đi ra ngoài, nhìn thấy Tô Dịch Thừa, cái miệng nhỏ nhắn kia càng lầu bầu nhiều hơn.

Tô Dịch Thừa buồn cười nhìn cô, sờ sờ đầu cô, liếc thấy chiếc khăn quàng trên cổ cô, không khỏi nhíu mày hỏi: "rất lạnh sao?" Đưa tay chuẩn bị kéo tay cô, lại bị An Nhiên tức giận đẩy ra. Khẽ oán giận nói: "còn không phải là do anh!"

Tô Dịch Thừa sững sốt, sau đó phản ứng lại rất nhanh, cười to, dưới ánh mắt sắc bén của cô, cố nín cười, nói: "không sao, ở nhà, sẽ không ai thấy."

Nhéo hông anh một cái, nói thầm: "trong nhà còn có thím Trương nữa, quấn khăn thế này, không bị cô ấy cười mới là lạ."

Tô Dịch Thừa cười kéo cô đến trước quầy ba, để cô ngồi xuống cái ghế cao, rồi vòng vào bếp ngồi xuống đối diện cô, rót cho cô cốc sữa tươi nóng hổi, vừa nói: "để nhận lỗi với em, thế thì, thế thì trứng tráng và chân giò hun khói của anh đều dâng hiến cho em để bồi thường!" Nói xong liền dùng dao nữa chuyển trứng tráng và chân giò hun khói của mình sang đĩa của cô.

An Nhiên trợn tròn mắt nhìn trứng gà và chân giò hun khói tự nhiên xuất hiện trong đĩa của mình, kháng nghị kêu lên: "này này, làm gì có chuyện như thế! Em ăn không hết đâu."

Bưng sữa tươi lên uống một ngụm, nói: "không sao, bây giờ em đang cần bổ xung dinh dưỡng, trong bụng không phải chỉ có một em bé, bây giờ là có hai, cho nên, ngoan, ăn nhiều hơn chút, nhé?"

An Nhiên không có cách nào với anh, chu miệng, chỉ vào bụng mình, buồn cười nói: "xem ra kiếp trước anh rất lăng nhăng, một lúc mà rước lấy hai tiểu tình nhân."

Tô Dịch Thừa cười to, nhìn cô nói: "kiếp này chỉ rước một mình em."

An Nhiên bị lời của anh chọc cười rộ lên, cười mắng: "lèo mép."

Lâm Tiểu Phân và Tân Vân gần như là đến cùng một lúc, chạm mặt Tô Dịch Thừa đang xách túi chuẩn bị ra cửa, vì còn có hội nghị

nên Tô Dịch Thừa không thể ở lại nói chuyện nhiều được, chỉ nói mấy câu, rồi vội vã ra cửa.

Hai người Tân Vân và Lâm Tiểu Phân đi vào, lôi kéo An Nhiên xem trước ngó sau một lần, sau đó mới nhìn chằm chằm bụng An Nhiên đồng thanh hỏi: "thật sự là thai đái?"

Hỏi xong, hai người nhìn nhau cười to thành tiếng.

An Nhiên cũng bị chọc cười, vuốt bụng, hạnh phúc thỏa mãn gật đầu: "vâng, bác sĩ nói là thai đái." Cô cảm giác mình thật sự may mắn, mà vận may của cô dường như bắt đầu từ khi gặp được Tô Dịch Thừa, người đàn ông này cho cô tất cả hạnh phúc mà cô muốn, thậm chí còn hơn cả cô muốn rất nhiều.

"Thế thì thật tốt quá." Tân Vân vỗ bắp đùi trầm trồ khen ngợi, quay đầu nhìn Lâm Tiểu Phân nói: "bà thông gia a, cứ thế đi, một người cho theo bà, một người cho theo tôi, như vậy chúng ta không cần cãi nhau vì tranh cháu."

Lâm Tiểu Phân cũng cười, không ngừng gật đầu, nói: "đúng vậy, đúng vậy, thế này thì quá tốt, đỡ phải có mỗi một, bà muốn nhìn thì phải đi cả chặng đường đến đây, tôi muốn gặp thì cũng phải mất cả đoạn đường, như bây giờ, mỗi người đem theo một người, ai cũng không phiền phức."

Hai người mẹ nói về cháu thì nói mãi không hết, hai người bà một lời tôi một ý, nói rất vui vẻ.

Còn An Nhiên thì lại toát mồ hôi, hai đứa trẻ này dường như đã bị các bà phân chia xong rồi, các bà hình như đã quên cô mới là mẹ của đứa bé, cũng muốn con ở bên mình mới phải.

Hai người mẹ nói chuyện sau này phải chăm cháu thế nào, An Nhiên muốn nói nhưng cẩn bản là không chen mồm vào được, cuối cùng chỉ có thể nhảm chán ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cầm xem tờ báo trên bàn trà phía trước.

Cô cũng không hề hiểu mà đi quan tâm chuyện chính trị, cho nên cô chưa bao giờ hỏi một câu về công việc của Tô Dịch Thừa, một là kiêng kỵ, mà cẩn bản là không hề có hứng thú, đầu tiên là trang kinh tế tài chính, đại khái hiểu được tình hình bất động sản

Giang Thành, thật ra thì mấy ngày trước cô biết được thì ra là giá cổ phiếu 'Chân Thành' sắp lên sàn giảm xuống không ít, mà vì dính dáng tới vụ án Lăng Xuyên Giang, Hoàng Đức Hưng bị viện kiểm sát triệu tập thẩm vấn, nghe nói là bị giam gần một tuần, cuối cùng nhờ bối cảnh và sức mạnh của nhà vợ ông ta mới đưa được ông ta ra ngoài, nhưng mà cũng khiến cho ông ta bị bật khỏi 'Chân Thành', nhượng lại tất cả cổ phần trên tay cho một ông chủ lớn thầm bí ở hậu trường.

Sự thực là những chuyện này đều do Trần Trừng nói cho cô, có lẽ vì chuyện lần trước, Trần Trừng vẫn luôn cảm thấy áy náy với An Nhiên, cho nên cho dù từ đầu An Nhiên có thái độ tương đối lạnh nhạt, thỉnh thoảng cô ấy vẫn gọi điện cho An Nhiên, lâu rồi, một số chuyện không vui cũng từ từ phai nhạt, mà ngược lại gần đây các cô lại dần dần liên lạc nhiều hơn, nhưng mà vẫn là Trần Trừng chủ động gọi tới.

Thật ra thì qua hỏi thăm, An Nhiên cũng biết Trần Trừng thực sống cũng không dễ dàng gì, điều kiện trong nhà không tốt, mà cha lại ốm đau bệnh tật không dậy nổi, tất cả gánh nặng đè lên một mình cô ấy, trước đây khi cha cô ấy vì nhiễm trùng sau giải phẫu mà ra đi, khoảnh khắc gọi điện thoại cho An Nhiên, nói mình không khóc được, mà có cảm giác muốn trút ra, An Nhiên không biết nói gì an ủi cô ấy, chỉ là cầm điện thoại nghe cô ấy nói rất nhiều.

Đến khi giờ đến trang giải trí, lúc này vừa lật đến trang báo kia, thoáng cái ngây ngắn cả người, nhìn tấm ảnh chụp chiếm hơn nửa trang báo, An Nhiên không nói ra được cảm xúc của mình.

Bức ảnh kia được xem như ảnh chụp trộm, chụp không tính là đẹp lắm, nhưng mà có thể nhận ra được hai người trong ảnh, đó là bức ảnh chụp lén khi cô và Tô Dịch Thừa ra khỏi bệnh viện, gió ở cổng bệnh viện hơi to, thổi loạn tóc cô, mà Tô Dịch Thừa thì rất cẩn thận đưa tay vén sợi tóc cản tầm nhìn của cô lên, bây giờ nhìn về mặt và động tác từ trong ảnh thật rất dịu dàng, rất săn sóc.

An Nhiên suy đoán chuyện tờ báo này có thể liên quan tới đôi

vợ chồng đã gặp trước khi vào phòng bác sĩ, vì chỉ có đôi vợ chồng kia mới nhận ra Tô Dịch Thừa, ngoài ra người mẹ kia lại là phóng viên, không phải thì cũng là cô ta thông báo cho đồng nghiệp của mình.

Duỗi tay chạm vào tấm ảnh kia, lại có cảm giác cười không nổi, nhìn bài báo mô tả bên cạnh, bài văn khen lối khen để Tô Dịch Thừa, nói anh chiều chuộng vợ, thậm chí không ngại quỳ xuống bóp chân cho vợ, rõ ràng bận rộn, cũng muốn trích thời gian ra đi khám thai với vợ, thậm chí còn viết khi khám thai xong anh kích động tuyên bố bà xã mình mang thai đôi, nói rằng anh không chỉ một mặt người lãnh đạo, mà cũng là một người chồng bình thường, có hỷ nộ ái ố, khi vui vẻ thì cũng sẽ cười điên lên, nói nhìn anh không hề khiến người ta cảm thấy không thể tiếp xúc, mà cũng rất sinh động, giống như dân chúng bình thường, rất đời thường, rất chân thật.

Nhưng mà khi nhìn thấy đoạn văn cuối cùng, đột nhiên mặt An Nhiên phiếm hồng, không ngờ ngay cả việc Tô Dịch Thừa vào phòng hỏi thăm bác sĩ về chuyện sinh hoạt vợ chồng, bọn họ cũng viết vào, còn viết rất dí dỏm: 'xem ra Tô phu nhân mang thai, đã làm nghẹn thị trưởng trẻ tuổi của chúng ta rồi.'

An Nhiên thật sự khóc không ra nước mắt, đoán chừng bây giờ bọn họ đã bị toàn bộ dân Giang Thành cười nhạo chết, sau này cô quên chuyện ra khỏi cửa mất!

Tân Vân trò chuyện cùng Lâm Tiểu Phân ở bên cạnh, đúng lúc cũng chú ý tới tờ báo trong tay An Nhiên, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nói với An Nhiên: "An Nhiên a, có chuyện. . ." Nhìn thấy chiếc khăn quấn quanh cổ cô, đột nhiên dừng lại, hỏi: "khăn lụa trên cổ con là thế nào vậy?"

An Nhiên sững sờ, có chút ý xấu hổ sờ sờ cổ, chỉ lắc đầu, lại không nói được một lời, mặt hăng hái hồng rực lên.

Thấy thế, Tân Vân đương nhiên là hiểu ra cái gì, không đồng ý nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên a, bây giờ con đang mang thai, không thể so với trước, có một số việc nhất thiết phải chú ý." Nói xong lại

có chút oán giận con mình nói: "con xem a Thừa này cũng thật là, người chưa bao giờ không có chừng mực như thế, sao cứ dính đến chuyện này lại vội vàng như con khỉ vậy chứ!"

An Nhiên xấu hổ, trừ gượng cười, cũng không có biểu cảm nào khác, mà nhiệt độ trên mặt càng cao hơn so với vừa rồi.

Đại Lâm Tiểu Phân hiểu ý, cũng nghiêm túc nhìn An Nhiên nói: "đúng, mẹ Tân nói đúng, giờ con đã mang thai rồi, hơn nữa còn là thai đôi, nhất thiết phải cẩn thận. Buổi tối con nói chuyện với a Thừa một chút, để nó nhịn mấy tháng nữa, đâu sao thì đứa bé quan trọng hơn nha."

Tân Vân hùa theo: "đúng đúng, không được, tôi phải tự mình gọi điện thoại nói chuyện với thằng bé a Thừa kia mới được." Vừa nói, vừa lấy di động trong túi ra, muốn gọi cho Tô Dịch Thừa.

Đúng lúc lúc này thím Trương mua thức ăn quay về, xách lèn vào hỏi An Nhiên: "phu nhân, sáng nay tiên sinh nói cô bị chuột rút, hôm nay cô muốn ăn chân giò hầm đậu đen hay là cứ hầm không thôi?"

Nghe vậy, hai người mẹ ở đây căng thẳng ngoảnh lại nhìn An Nhiên, rất ăn ý đồng thanh hỏi: "An Nhiên con bị chuột rút sao?"

An Nhiên cười khan gật đầu, thấy thế, Tân Vân nhanh nhẹn đứng dậy, đi đến chỗ thím Trương, vừa nói: "chân giò này hầm cho nhiều đậu đen đi, ngoài ra không cần cho thuốc nào hết, hạt đậu có thể bổ xung protein, rất tốt." Vừa nói, nhận lấy cái lèn từ tay thím Trương, vừa tiếp tục nói: "để tôi đi hầm đi, cái chuột rút này là do thiếu canxi, ăn nhiều chất xương một chút, còn tốt hơn mấy cái đồ bổ kia nhiều."

Nhin thấy Lâm Tiểu Phân cũng đứng dậy đi vào bếp giúp đỡ, cuối cùng An Nhiên thở phào, nếu không thì lại bị hỏi nữa, cô thật không còn mặt mũi nào nữa.

Nhin ảnh Tô Dịch Thừa trên báo, An Nhiên hép hòi đưa tay đánh đánh anh, nhỏ giọng nói thầm: "cũng tại anh."

Buổi tối lúc Tô Dịch Thừa về, An Nhiên còn chưa ngủ, ngồi dựa vào đầu giường, tay cầm tờ báo, nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt khởi

binh vân tội.

Tô Dịch Thừa thò ơ hỏi: "sao vậy?" Vừa nói vừa cởi áo khoác trên người mình, lấy đồ tắm rửa từ trong tủ quần áo ra, cũng không để ý câu trả lời của An Nhiên, mệt mỏi tiến vào nhà tắm.

Khi đi ra An Nhiên vẫn ngồi trong tư thế vừa rồi, lúc này Tô Dịch Thừa mới chú ý tới sắc mặt cô không bình thường, nhưng mà khi liếc thấy tờ báo trong tay cô, dường như đã hiểu rõ rồi.

Cười cười lên từ bên kia giường, đưa tay muốn ôm cô vào lòng, lại bị người nào đó đang khó chịu dùng một tay đẩy ra.

Tô Dịch Thừa cũng chưa bở cuộc, một lần nữa duỗi tay ra, rồi lại bị người nào đó đánh trả về.

Lại một lần nữa, khăng khăng phải ôm cô vào phòng, thấy lần này người nào đó liếc anh một cái, không đẩy anh ra nữa, để mặc anh ôm mình, sau đó tức giận quay đầu dùng tay đánh ngực anh, giọng nói buồn bực: "đều tại anh đều tại anh, hôm nay có bao nhiêu người gọi điện đến hỏi em, sau này em không gặp được người rồi, ngày nào cũng trốn trong nhà mất thôi, nếu không đi ra ngoài còn không bị người ta cười chết." Mặc dù tay làm động tác đánh, nhưng mà sức rất yếu, căn bản là như gãi ngứa.

"Vậy thì đừng ra đi, anh chỉ mong sao giấu em trong nhà cả đời." Tô Dịch Thừa vui vẻ nói.

An Nhiên tức giận đẩy anh ra, cầm tờ báo lên chỉ chỉ: "mệt hình tượng lãnh đạo của anh, anh không sợ làm hại hình tượng vừa lớn lao vừa quyền thế của anh a!"

Tô Dịch Thừa nhìn cũng không nhìn, đắc ý nói: "không ảnh hưởng, báo nói, nhìn anh như vậy mới sinh động, rất đời thường, rất chân thật, đây đều là lời khen anh."

"Xí, nhìn anh có vẻ còn rất hả hê nha." An Nhiên có chút khinh thường nói.

"Võn chính là vậy." Vẻ mặt Tô Dịch Thừa rất nghiêm túc và quả quyết.

"Phốc!" An Nhiên bị vẻ nghiêm túc của anh chọc cười, luôn không thể nào giận anh được cái gì, thật kỳ diệu, mỗi một giây phút

ở cùng với anh luôn cảm nhận được hạnh phúc của mình.

Tô Dịch Thừa cũng cười, lại ôm cô nǎm lên trên giường, không nói gì, chỉ lảng lặng ôm cô nhưng thế, hít mùi hương sau khi tắm rửa của cô, không cần nói gì nhiều, rất an tâm, rất dễ chịu.

An Nhiên tựa vào ngực anh, trên tay còn cầm tờ báo đã xem, bình tĩnh nhìn tấm ảnh trên đó, nhẹ nhàng vuốt ve, thật sự càng nhìn càng thấy bức ảnh này đẹp, khẽ lẩm bẩm: "Dịch Thừa, lúc nào chúng ta đi chụp mấy tấm ảnh đi." Dường như bọn họ không có tấm ảnh chụp chung nào, không thể chờ đến lúc đứa con ra đời rồi chỉ vào tờ báo nói đây là bức ảnh chụp chung duy nhất của cha mẹ đó đi!

Tô Dịch Thừa hôn nhẹ gật đầu, dịu dàng đáp lại bên tai cô: "được."

Chương 142: Đất tay đi dạo phố

Không có đi làm cộng thêm sau khi mang thai An Nhiên đối với thời gian trở nên hoàn toàn không có khái niệm, cho đến khi thím Trương nói với cô ngày mai cháu trai cháu gái trở về nhà muốn xin phép nghỉ một ngày An Nhiên lúc này mới kịp phản ứng một năm đã qua lại sắp đến quốc khánh.

Tính chất công việc của Tô Dịch Thừa hoàn toàn không có bất kỳ ngày nghỉ nào phân chia rõ ràng, một cú điện thoại tới đây, bởi vì vào một ngày nào đó bỗng nhiên có một văn kiện khẩn cấp gửi xuống, cho nên vốn tính toán muốn dẫn An Nhiên đi ra ngoài đạp thanh, kế hoạch bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể gác lại, chuẩn bị một lần nữa quay lại phòng làm việc làm thêm giờ.

Cúp điện thoại, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn An Nhiên đã thay đổi quần áo bà bầu hơi có chút xin lỗi nói: "Thư ký Trịnh gọi điện thoại tới nói có một văn kiện khẩn cấp đưa tới, anh phải tới phòng

làm việc."

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà có thể hiểu được, An Nhiên rất hiểu lòng người nói: "Đi đi, công việc quan trọng hơn." Vừa nói, vừa sửa sang lại cà vạt cho anh.

Tô Dịch Thừa có chút áy náy tiến lên ôm lấy An Nhiên, nhẹ giọng ở bên tai nói: "Thật xin lỗi, luôn không có quá nhiều thời gian ở bên cạnh em." Bởi vì liên quan tới công việc, cũng không thể cùng người bình thường giống nhau có thể có giờ nghỉ ngơi làm việc, ngay cả hiện tại An Nhiên mang thai, bụng lớn như vậy, anh nghỉ muốn ở bên cạnh cô một ngày cũng đều khó khăn.

"Vậy anh phải làm việc tốt nha, nếu không làm sao có thể nuôi em và cục cưng." An Nhiên đưa tay ôm anh, khẽ cười nói.

Tô Dịch Thừa cũng cười, buông cô ra, trán của anh chạm vào trán của cô, hỏi: "Hôm nay thím Trương không ở nhà, có muốn anh đưa em về nhà mẹ hay không?"

An Nhiên lắc đầu, "Ba mẹ hôm nay phải đi dự tiệc cưới của con trai một chú họ, không có ở nhà." Ngày hôm qua Lâm Tiểu Phân tới thăm cô nói với cô như vậy.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, anh thủy chung có chút không yên lòng để một mình cô ở nhà.

Tựa hồ nhìn ra anh đang băn khoăn, An Nhiên bĩu môi, sau đó đưa tay đang giữ lấy khuôn mặt của anh, nửa nghiêng đầu, hỏi: "Tô Dịch Thừa, anh đem em là người vô dụng sao? Em có thể ở nhà một mình!" Tựa hồ như đang chứng minh cái gì, An Nhiên cắn đặc biệt nặng hai chữ 'có thể'.

Tô Dịch Thừa buồn cười đưa tay kéo tay của cô xuống, sau đó thuận thế trực tiếp đặt lên miệng của mình, hôn nhẹ, rồi nói: "Một mình em ở nhà anh không lo lắng, nhưng mà em bây giờ là ba người ở nhà, anh sao có thể yên lòng?" Vừa nói, một cái tay khác qua đì đặt nhẹ nhàng lên trên bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Này, thì ra là anh lo lắng không phải là em, mà là hai tiểu tình nhân của anh!" An Nhiên giả bộ tức giận vỗ tay anh một cái.

Tô Dịch Thừa há miệng đem tay của cô thả vào trong miệng của

mình, nhẹ nhàng cắn, cũng không có làm đau cô, nhìn cô rồi nói: “Bởi vì em, cho nên mới lo lắng để ý bảo bối trong bụng của em.”

“Cũng biết nói ngọt để lừa gạt em.” An Nhiên nhìn anh vừa bức mình vừa buồn cười, biết rõ anh am hiểu nhất đúng là lời ngon tiếng ngọt như vậy, nhưng mà nghe như vậy cũng rất đặc biệt hưởng thụ.

Suy nghĩ kỹ một lát, Tô Dịch Thừa đột nhiên nhíu mày, nghĩ đến cái gì, nhìn An Nhiên nói: “Em đi theo anh tới văn phòng làm việc đi.”

An Nhiên than thở, nhìn anh nhắc lại nói, “Em có thể ở nhà một mình, anh không nên coi em như đứa trẻ vậy.”

Tô Dịch Thừa gật đầu với cô, chỉ nói: “Ư, anh biết em có thể, cũng không có đem em trở thành trẻ con, em coi như đi theo anh, có được hay không?”

“Anh nơi nào cũng đem em theo sao!” Cô không thông minh, nhưng cô cũng không ngu a, còn coi cô như trẻ con để dụ dỗ, thiệt là!

“Em theo anh, anh sẽ có động lực, có thể hoàn thành công việc nhanh hơn.” Tô Dịch Thừa căn bản chính là nói dối không cần bẩn thỉu, trực tiếp liền hạ bút thành văn, hơn nữa rất có thứ tự.

An Nhiên nhìn anh, một lúc lâu mới nhẹ giọng thở dài, gật đầu, nói: “Được rồi.” Anh kiên trì như vậy cô căn bản là cự tuyệt không được, cũng không muốn cự tuyệt.

Lúc Tô Dịch Thừa mang theo An Nhiên xuất hiện ở văn phòng, thư ký Trịnh nhìn có chút há hốc mồm, lắng nghe nhìn An Nhiên có chút phản ứng không kịp, lấy kinh nghiệm anh ta đi theo bên cạnh Tô Dịch Thừa nhiều năm, anh ta vẫn cảm thấy Tô Dịch Thừa là người công tư rõ ràng, chưa bao giờ sẽ đem tình cảm tư nhân đi cùng với công việc, nhưng mà hôm nay lại mang theo vợ đi làm, thật sự là có chút làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

An Nhiên nhàn nhạt thong dong cười với thư ký Trịnh: “Thư ký Trịnh khỏe không?”

Thư ký Trịnh lúc này mới kịp phản ứng, thu hồi kia miệng mở có

chút quá độ bởi vì kinh ngạc, thay bằng nụ cười nhiệt tình nói: "Phu nhân khỏe không?"

An Nhiên bị anh ta gọi một tiếng phu nhân cảm thấy là lạ, chỉ gượng cười, nói: "Gọi tôi là An Nhiên là được rồi."

Thư ký Trịnh gật đầu, nhiệt tình nói: "An Nhiên là lần đầu tiên tới đây sao, chờ một chút cô có muốn tôi dẫn cô đi dạo không?"

Còn không đợi An Nhiên mở miệng, người kia ở bên cạnh lạnh giọng nói: "Thư ký Trịnh anh rất rảnh rồi sao?"

Nghe giọng nói kia, thư ký Trịnh sững sốt, vội vàng kịp phản ứng, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Không có, tôi rất nhiều việc, còn có rất nhiều chuyện không có hoàn thành, tôi sẽ đi ngay bây giờ, tôi sẽ đi ngay bây giờ." Vừa nói vừa xoay người nghĩ muốn chạy đi.

Trước lúc thư ký Trịnh xoay người nghĩ bỏ chạy, Tô Dịch Thừa rảnh rỗi nhàn nhạt mở miệng: "Tôi thấy anh rất rảnh rồi đi, đi hạng mục xây dựng thành phố làm một bảng tổng kết cho tôi."

Thư ký Trịnh chợt quay đầu, có chút kích động nói: "Tô phó thị trưởng, cái bảng kia tôi đã làm cho anh rồi mà." Ban đầu anh ta vì cái bảng phiền phức kia, liên tục bận rộn hai ngày hai đêm, bận rộn khiến cho anh ta cũng không có thời gian ở bên cạnh bạn gái, thiếu chút nữa làm cho bạn gái của anh ta vì thế mà đòi chia tay với anh ta.

"Ừ, tôi biết." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt gật đầu, trên mặt vẻ mặt không có gì, chỉ bình tĩnh nói: "Nhưng mà bảng trước kia anh làm cho tôi, tôi đã làm mất rồi, anh không phiền toái thì có thể làm giúp tôi một bản nữa được không."

Nghe vậy, chỉ nghe thấy Trịnh thư kí khổ não kêu lên "Tô phó thị trưởng, anh không nên chơi đùa với tôi như vậy!" Anh ta không phải là sợ An Nhiên lần đầu tiên tới đây cảm thấy không có gì vui cho nên mới nói đưa cô đi dạo chơi, chỉ là nhiệt tình một chút nha, về phần kia ngay cả nghĩ anh ta cũng không dám! Lấy hiểu biết của anh ta đối với Tô Dịch Thừa, anh làm sao có thể đem tư liệu trọng yếu như vậy đánh mất chứ!

Tô Dịch Thừa nhíu mày, quay đầu nhìn anh ta, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Có vấn đề sao?"

Thấy thế, thư ký Trịnh chỉ cảm thấy thân thể run lên, nhìn cũng không dám nhìn nhiều anh một cái, xoay người liền bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Tôi đây phải đi chuẩn bị tài liệu!"

"Ha ha." Một bên An Nhiên bị bọn họ chỉ thấy lẩn nhau động làm cho có chút nhịn không được cười ra tiếng, nói như thế nào cũng cùng ở chung một chỗ với Tô Dịch Thừa hơn nửa năm rồi, không thể nói đối với anh hiểu biết tất cả như lòng bàn tay, nhưng mà đối với tính cách cùng xử sự của anh cô biết bao nhiêu cũng hiểu, tất nhiên nhìn ra mới vừa rồi đoán chừng anh hắn là đang trả đũa thư ký Trịnh.

Thấy cô cười, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, đưa tay vuốt cô mềm mại tóc dài, giống như có chút lơ đãng hỏi: "Sao vậy, có cái gì đáng cười sao?"

An Nhiên dùng lỗ mũi khi hít hà trên người của anh, sau đó giảo hoạt cười hỏi: "Em gửi thấy được một mùi vị chua quá, anh có ngửi được không?"

Tô Dịch Thừa cười, gật đầu thằng thắn nói: "Ừ, là anh đang ghen."

Anh thằng thắn ngược lại khiến cho An Nhiên hơi có chút phản ứng không kịp, ngây ngốc nhìn anh, cô còn tưởng rằng anh sẽ phủ nhận chứ, cho dù ai bị phá ra ý nghĩ trong lòng cũng sẽ có chút lúng túng không phải sao.

Tô Dịch Thừa đưa tay vỗ về mặt của cô, nhìn cô, vẻ mặt hơi có chút buồn rầu nói: "Làm sao bây giờ? Anh thật giống như biến thành càng ngày càng không lý trí rồi, thậm chí bắt đầu có chút công và tư chẳng phân biệt được."

An Nhiên nhìn anh, có chút không nói ra lời, trong lòng lại không biết từ đâu tới cảm thấy có chút kỳ quái, ngọt ngào.

Gửi lấy khuôn mặt của cô, khéo miệng của Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mang theo nụ cười tiếp tục nói: "Anh nghĩ đem em giấu đi, để người khác cũng không thể nhìn thấy, để em chỉ có thể cưới với một

mình anh thôi, trong đôi mắt cũng chỉ có thể nhìn một mình anh."

An Nhiên buồn cười vỗ nhẹ lên người anh: "Cũng không biết anh thậm chí lòng tham muốn giữ mạnh như vậy." Ngón tay mảnh khảnh kia chọc chọc lồng ngực kiên cố của anh: "Bá đạo."

Tô Dịch Thừa cười, cúi người mổ hòn xuống môi của cô, nói: "Chỉ bá đạo đối với một mình em, có được hay không."

An Nhiên ngọt ngào cười, cười đến mặt mày đều loan ra biên độ đẹp mắt, nhìn anh, nặng nề gật đầu: "Được!" Cô thích anh bá đạo như vậy, làm cho người ta cảm giác mình là trân quý nhất, là người được quý trọng.

Hai người như vậy nhìn nhau cười một lát, Tô Dịch Thừa mang theo cô vào phòng làm việc của mình, từ phía sau trong giá sách tận lực tìm một quyển sách không đến nỗi buồn chán quá cho An Nhiên, để cho cô ngồi vào chỗ nghỉ ngơi trên ghế sa lông của mình, còn anh thì trở về phía sau bàn làm việc xử lý văn kiện giấy tờ khẩn cấp mà thư ký Trịnh lúc trước đã để lại trên bàn cho anh.

An Nhiên cho rằng quyển sách thật sự là rất nhàn chán, chỉ chít tất cả đều là chữ, hơn nữa cũng những loại học thuật từ ngữ này, An Nhiên chỉ cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng, sau đó từ từ cũng mất đi ý thức.

Đợi Tô Dịch Thừa xử lý tốt một phần văn kiện giấy tờ lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy An Nhiên đã gối lên ghế sa lông ngủ thiếp đi, tiến lên cởi khỏi áo khoác đắp lên cho cô, nhẹ nhàng ở trên ghế sa lông ngồi xuống, đưa tay vén lên lênh láng tóc trước trán của cô, khoe miệng nhàn nhạt mang theo nụ cười.

"Cốc, cốc, cốc." Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị gõ vang, thư ký Trịnh đẩy cửa đi vào, nói: "Tô phó thị trưởng, Trương thư ký đã đến, triệu tập mọi người."

Đột nhiên không dám lên tiếng, bởi vì nhìn thấy Tô Dịch Thừa trước mắt đang làm động tác chớp lóe tiếng với anh ta, lúc này anh mới thấy An Nhiên đang nửa nằm trên ghế sa lông ngủ.

Tô Dịch Thừa đứng dậy đi về phía anh ta, giảm thấp thanh âm xuống hỏi: "Chuyện gì?"

Thư ký Trịnh thấy vậy, cũng giống như anh giảm thanh âm thấp xuống nói: "Trương thư ký đã đến, triệu tập mọi người ở trong phòng họp số một chuẩn bị họp, hắn là nói về chuyện giấy tờ văn kiện khẩn cấp buổi sáng."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "Tôi biết rồi."

Thư ký Trịnh gật đầu, xoay người trước tiên lui ra khỏi phòng làm việc.

Lúc An Nhiên lần nữa tỉnh lại thì trong phòng làm việc sớm đã không còn thấy thân ảnh của Tô Dịch Thừa, có chút nghi ngờ dụi dụi mắt, vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho anh thì nhìn thấy điện thoại di động của anh đặt trên bàn.

Nghĩ thầm anh có thể đi toilet rồi, cũng không nghĩ gì nữa, lại cầm quyển sách kia đọc một chút. Đợi một lúc lâu nhưng không thấy người trở lại, có chút nghi ngờ cau chân mày, không biết Tô Dịch Thừa đến tột cùng là đi đâu.

Cô không yên lòng nên đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài phòng làm việc ngay cả thư ký Trịnh cũng không có ở đó, nghi hoặc, đồng thời mang theo hiểu kỳ đối với tòa nhà này, mới đi đến đầu hành lang, chỉ thấy có hai người từ phía dưới cầu thang đi lên, lúc An Nhiên nhìn thấy hai người kia đồng thời hai người đó cũng đúng lúc ngẩng đầu nhìn thấy An Nhiên.

An Nhiên sững sốt, nhận ra người đi lên kia là 'Húc Đông kiến trúc' Tiêu Ứng Thiên. Tiêu Ứng Thiên hiển nhiên cũng nhận ra cô, cười nhạt gật đầu với An Nhiên, nói: "An Nhiên, đã lâu không gặp."

An Nhiên cũng cười với ông ta nói: "Tiêu chủ tịch đã lâu không gặp."

Đợi Tô Dịch Thừa họp xong trở lại, chỉ thấy An Nhiên cùng Tiêu Ứng Thiên ở trong phòng làm việc đang nói chuyện rất hăng say.

"Chú Tiêu tại sao cũng tới?" Tô Dịch Thừa vừa cười nói vừa đem tài liệu thả vào trên bàn làm việc của mình, sau đó đi tới bên cạnh An Nhiên, ngồi ở ghế sa lông bên cạnh, tay rất tự nhiên khoác lên trên bả vai của An Nhiên, mà An Nhiên thì quay đầu cười nhạt với anh, hai người liếc mắt nhìn nhau.

"Chú tới tìm lão Trương, lúc đi ngang qua tầng này của cháu vừa lúc gặp được An Nhiên, cho nên cùng An Nhiên nói mấy câu." Tiêu Ứng Thiên cười nhạt nói, sau đó đứng dậy: "Xem ra hội nghị của các người cũng đã xong, chú hiện tại đi tìm lão Trương ông ta hẳn là rảnh rồi quan tâm tới chú đi." Vừa nói liền đứng lên liền đi về phía cửa phòng làm việc.

Tô Dịch Thừa khách sáo nói: "Chú Tiêu sao không ngồi thêm một chút?" Vừa nói vừa đỡ An Nhiên, hai người đứng dậy.

"Không được không được, chú ở lại sẽ làm trở ngại hai vợ chồng các cháu tình cảm mặn nồng, báo ngày đó chú đã đọc." Tiêu Ứng Thiên có chút trêu chọc nói.

Bài báo ngày hôm đó An Nhiên cũng đã đọc, mặt cô đỏ lên, cả người có chút ngượng ngùng, có chút oán giận quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa một cái.

Tô Dịch Thừa vẻ mặt cười nhạt, không có một chút ngại ngùng cùng không được tự nhiên.

Dưa Tiêu Ứng Thiên ra cửa, lúc tới cửa, Tiêu Ứng Thiên đột nhiên quay đầu, nhìn An Nhiên có chút thầm bí cười cười, "An Nhiên, điều chú mới vừa nói với cháu, cháu suy nghĩ kĩ một chút, ngàn vạn đừng lãng phí thiên phú của cháu."

An Nhiên cười nhạt gật đầu: "Đã được, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Tô Dịch Thừa nâng mày, anh vừa mới không có ở đây, hình như đã bỏ lỡ điều gì đó?

Đợi sau khi Tiêu Ứng Thiên đi, một lần nữa đóng cửa lại, Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên hỏi: "Mới vừa rồi chú Tiêu nói em suy nghĩ cái gì?"

An Nhiên di chuyển ánh mắt, nhìn anh hỏi: "Anh nói em ở nhà nhận mấy dự án làm thì như thế nào?"

Cô nói như vậy, anh liền hiểu rõ rồi, nhíu nhíu mày, có chút không quá đồng ý nói: "An Nhiên, em không nhớ hiện giờ em đang có mang sao?" Anh nhìn cô lúc trước bởi vì theo đuổi vẽ bản thiết kế mà bất chấp hết thảy, anh không muốn cô khổ cực như vậy,

huống chi bây giờ còn đang mang thai.

An Nhiên cong miệng, ngón tay vẽ vài vòng nhỏ trên ngực anh, nhỏ giọng nói thầm: "Em biết ngay anh sẽ không đồng ý." Bởi vì biết anh sẽ không đồng ý, cho nên cũng không có tùy tiện đồng ý với Tiêu Ứng Thiên.

Tô Dịch Thừa đưa tay vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, nhìn cô từ từ nói: "An Nhiên, chúng ta bây giờ hết thảy lẩy cục cưng làm trọng, được không?"

An Nhiên mặc dù có chút mất mát, nhưng mà biết anh là vì tốt cho mình, đâu hàng gật đầu, đáp ứng nói: "Được."

Tô Dịch Thừa tất nhiên nhìn ra cô đơn trên mặt cô, nhìn một chút văn kiện giấy tờ đặt trên bàn làm việc, nghĩ thầm, cũng may không vội, nếu không sẽ chờ khuya về nhà làm đêm xử lý cũng không sao.

Trong lòng quyết định ý kiến như vậy, Tô Dịch Thừa vuốt vuốt đầu của cô, nói: "Đi thôi anh cũng bớt bận rồi." Vừa nói, ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay, cũng đã gần đến bữa trưa rồi. "Chúng ta đi trước ăn cơm, sau đó lại lái xe đi đạp thanh?"

"Ừ." An Nhiên cười gật đầu, đưa tay tùy ý cho anh cầm lấy.

Bởi vì là ngày nghỉ lễ, trên đường người đặc biệt nhiều, người yêu nhau, bạn bè, cũng đều có người đi cùng, dĩ nhiên trên đường xe cũng nhiều, cơ hồ con đường nào cũng xuất hiện tình trạng tắc đường.

Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên bị tắc ở con phố trước cửa tòa nhà chính phủ, cuối cùng thật vất vả mới tiến lên phía trước một chút, Tô Dịch Thừa trực tiếp quyết đoán đem xe dừng ở trước mặt một nhà hàng, sau đó đỡ An Nhiên trực tiếp xuống xe.

Vừa đi, An Nhiên vừa cười, tựa hồ tâm tình đặc biệt tốt.

Mà Tô Dịch Thừa thì có chút buồn bực, anh hoàn toàn không nghĩ tới ngày quốc khánh người cùng xe sẽ nhiều như vậy, đi trên đường đều bị cản trở.

Càng làm cho anh buồn bực chính là hôm nay ngay cả muốn tìm một nhà hàng đều chật ních người, từ phòng làm việc đi ra đã hơn

một giờ, hai người còn đang trên đường đi tới, ngay cả quán cơm nhỏ tìm khắp cũng không tới.

Cúi đầu hỏi An Nhiên: "Em đói không?"

An Nhiên chuyển lưu tròng mắt, gật đầu. Gần đây một thời gian ngắn ăn nhiều đều đã thành thói quen, mỗi ngày cũng phải ăn nhiều bữa ăn. Buổi sáng ăn đến bảy giờ, thật đúng là đúng là thực có chút đói bụng.

Tô Dịch Thừa có chút áy náy, đưa tay đem cô kéo tới gần một chút, tránh cho người trên đường va chạm tới cô.

"Nếu không chúng ta trở về đi thôi, anh làm bữa trưa cho em." Tô Dịch Thừa nói như vậy.

An Nhiên lắc đầu: "Nếu để em đợi đến khi về nhà em sẽ đói mốc meo mất."

"Nhưng mà em đói bụng rồi." Tô Dịch Thừa cau mày nói.

An Nhiên suy nghĩ một chút, hai người cách đường dành riêng cho người đi bộ cũng không coi là xa, giảo hoạt nhìn anh nói: "Anh đi theo em đi dạo phố đi."

"Đi dạo phố?" Tô Dịch Thừa nhướn mày.

An Nhiên gật đầu, giơ lên hai bàn tay của hai người đang nắm chặt, nói: "Chúng ta hình như chưa từng đi dạo lần nào, anh đi dạo cùng với em đi, dù sao hôm nay trên đường tắc đường cũng lớn, đạp thanh chúng ta chắc là không đi được rồi, em cũng không muốn giống như ở nhà, cho nên, chúng ta đi dạo phố đi."

Tô Dịch Thừa cười gật đầu, nói: "Đi dạo phố có thể, nhưng mà chúng ta trước phải tìm một chỗ ăn cơm đã, không thể để em đói bụng."

An Nhiên vòng vo suy nghĩ, kéo tay của anh đi về phía trước, vừa nói: "Em biết có một chỗ ăn ngon."

Tô Dịch Thừa sau khi kịp phản ứng tùy ý cô kéo, chỉ là ở phía sau bật cười lắc đầu, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Tô Dịch Thừa ngó chừng đồ còn bốc hơi nóng trên tay An Nhiên, hơi có chút cau mày, nói: "Cái này vệ sinh không?" Trên đường cái người đến người đi, bụi bay đầy trời, cũng không thấy

người chủ kia lấy cái gì che đây.

An Nhiên nhìn mắt anh, đỡ lấy cái bụng to đùng, đang cầm canh thịt bò vừa mua xong còn nóng hổi rưới tương trên mặt, cười híp mắt nói: "Không thể luôn để ý như vậy, có đôi khi cũng phải chấp nhận hạ xuống, nếu không sẽ bỏ qua rất nhiều thứ." Vừa nói, một bên không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cô cũng đã thật lâu không có ăn cái này rồi, hình như từ khi ra khỏi trường học bắt đầu đi làm, mỗi ngày đều bận rộn, làm kiến trúc sư thời gian nghỉ ngơi luôn không có cố định, có đôi khi bận rộn suốt một tuần lễ, liên tiếp chừng mấy ngày cũng không có nhắm mắt, có thời gian nghỉ ngơi cơ hồ đều núp ở trong nhà ngủ ngon. Hình như đi dạo phố, luôn không đủ thời gian, mua đồ hay quần áo đều đến bách hóa mua, một lần là mua xong.

Nhin An Nhiên có chút nóng lòng, trực tiếp dùng một chiếc thìa nhựa múc một ít canh thịt bò đưa vào miệng mình, còn không có nếm đến mùi vị, trước đã bị nóng một đầu lưỡi, tính trẻ con oa oa kêu to: "Thật nóng, thật nóng, thật nóng quá."

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài một tiếng lắc đầu, đưa tay nhận lấy chiếc thìa trong tay cô thổi nguội, lôi kéo cô đi tới ven đường đứng, buồn cười nhìn mắt cô: "Làm sao lại giống như trẻ con vụn về thế." Cầm lấy chiếc thìa nhựa duy nhất trong tay cô, múc một ít, sau đó thả vào bên miệng nhẹ nhàng thổi, sau đó lại đưa tới bên miệng cô, nhẹ dụ dỗ nói: "Há mõm."

An Nhiên cười lan tới chân mày, nghe lời đem miệng mở ra, tùy ý anh đem mùi vị thức ăn đưa vào trong miệng mình, không nóng không lạnh, cộng thêm mùi vị trong trí nhớ kia, An Nhiên thỏa mãn nhắm mắt lại, thở dài nói: "Ăn vẫn ngon giống như lúc trước!"

Tô Dịch Thừa cũng cười cười, liền múc một thìa giống như lúc nãy đưa tới bên miệng thổi thổi, sau đó đưa tới bên miệng để cho cô há mõm ăn.

An Nhiên ăn được rất thỏa mãn, đợi đến lúc ăn hết hơn nửa chén, Tô Dịch Thừa tiếp tục đút cô cũng không mở miệng nữa, nhìn anh lắc đầu nói: "No rồi, còn dư lại để cho anh ăn."

Tâm tư nhỏ của cô anh tất nhiên hiểu được, nhưng mà cô kiên trì anh cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đồ ăn còn dư trong nửa chén kia ăn hết. Sau đó ở dưới đôi mắt mong đợi của cô gật đầu nói ăn ngon.

Nghe vậy, An Nhiên liền rất thỏa mãn cười lan tới chân mày, một lần nữa nắm tay của anh cứ như vậy đi trong đám người.

Tô Dịch Thừa thì luôn đề cao cảnh giác, rất sợ người đi tới đi lui đụng vào cô, luôn đem cô che lại trong phạm vi bảo vệ của mình.

Thật ra thì hai người cũng không mua cái gì, chỉ là đơn thuần đi dạo phố, An Nhiên rất thích cảm giác dắt tay người mình yêu đi dạo như vậy trong đám đông, rất kiên định, an toàn.

Nhin đến hai bên đường bày đầy đồ ăn vặt, An Nhiên luôn có cảm giác chảy nước miếng, nhưng mà có nhiều thứ không tốt, cho dù An Nhiên làm nũng, Tô Dịch Thừa cũng kiên quyết không đồng ý. Sau đó An Nhiên sẽ mắt hóng bĩu môi, nhưng mà sau khi nhìn tiếp những đồ ăn ngon trước mắt cô sẽ nhanh chóng quên hết tất cả những điều không vui lúc trước, sau đó chỉ vào quầy hàng phía trước vỗ tay Tô Dịch Thừa, giống như hiện tại, "Dịch Thừa, anh nhìn, là ngô luộc."

Tô Dịch Thừa có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười, sảng nịnh gật đầu: "Được rồi, bên kia quá nhiều người, em đứng đây, anh đi qua mua cho em."

An Nhiên nặng nề gật đầu, giống như một đứa nhỏ chờ được quà, biết điều là được rồi.

An Nhiên đứng ở dưới một cây ngô đồng, nhìn người đàn ông kia vì mình chen chúc ở trong một đám người chỉ vì mua cho mình một trái ngô luộc nho nhỏ, cô khẳng định anh nhất định chưa từng tới những con phố này, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Thật ra thì cũng không phải nói đặc biệt muốn ăn, nhưng mà nhìn anh vì cô chen chúc trong một đám đông, trong lòng có loại cảm giác ngọt ngào không nói ra lời.

"An Nhiên?"

Đang lúc An Nhiên mang vẻ mặt hạnh phúc nhìn Tô Dịch Thừa vì

mình chen chúc ở trong đám người mua ngô luộc, phía sau truyền đến tiếng một người đàn ông quen thuộc, mang theo dò xét, mang theo không xác định.

An Nhiên quay đầu, chỉ thấy Mạc Phi đang đứng ở sau lưng cô, nhìn thấy cô, trên mặt hiện lên một tia mừng rỡ.

An Nhiên hơi hoi sững sốt, có chút ngoài ý muốn lại ở chỗ này gặp được anh ta, chỉ nhàn nhạt gật đầu, trên mặt cũng không có quá nhiều vẻ mặt.

An Nhiên xoay người Mạc Phi lúc này mới thấy bụng tròn vo của cô, trên mặt mừng rỡ liền tối sầm không ít, gượng cười nói: "Lần trước, bài báo lần trước anh đã đọc rồi."

An Nhiên gật đầu, đối với Mạc Phi, cô thật cảm thấy không có gì để nói.

Mạc Phi cũng phát giác lúng túng, cố gắng muốn tìm chút đề tài: "Em..."

"Mạc Phi." Một giọng nữ truyền đến cắt đứt lời của Mạc Phi còn chưa nói xong.

Nghe tiếng, An Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Hiểu ở phía sau Mạc Phi trong tay đang cầm hạt dẻ rang đường đi về phía bên này.

Chương 143: To lên rồi

An Nhiên ngẩng đầu, thấy phía sau Mạc Phi, Tiểu Hiểu tay đang cầm hạt dẻ rang đường đi về phía này.

Tiểu Hiểu cũng thấy An Nhiên, cũng sững sờ, nụ cười trên môi từ từ biến mất, sau đó trong nháy mắt lại tươi tắn lên, bước lên rất tự nhiên khoác tay Mạc Phi, cười nói: "An Nhiên, thật trùng hợp a, đã lâu không gặp."

Đối với bọn họ thành cặp thế này, An Nhiên không khỏi sững sốt, không vì cái gì khác, chỉ là quá bất ngờ.

Bất ngờ, An Nhiên chỉ lắc đầu cười khẽ, khi ngẩng đầu lên nhìn bọn họ thì chỉ mỉm cười gật đầu, nói lại một câu: “đúng là vừa khéo.”

Tiểu Hiểu cong cong môi không hề có ý cười, quay đầu lấy một hạt dẻ rang đường từ trong túi giấy ra, như là đang hiến dâng vật quý ninh nọt: “Mạc Phi, không phải anh nói muốn ăn hạt dẻ sao, em bóc cho anh, vừa rồi em đã thử một hạt rồi, rất ngọt đấy.” Vừa nói, vừa bóc vỏ hạt dẻ, sau đó thận thiết đưa ruột hạt dẻ tới bên miệng Mạc Phi.

An Nhiên cười nhạt nhìn tất cả, như hai người hoàn toàn xa lạ, không có chút cảm giác.

Mạc Phi thì nhìn chăm chăm An Nhiên, hoàn toàn thờ ơ với ruột hạt dẻ mà Tiểu Hiểu đưa tới bên miệng kia, cũng không hề mở miệng.

“An Nhiên.” Sau đó, rốt cuộc Tô Dịch Thừa gạt đám người ra, cầm bắp ngô còn nóng hổi đi đến chỗ An Nhiên.

An Nhiên xoay người, nhìn anh cười đến thật hạnh phúc, thấy tay anh cầm bắp ngô nóng, cười cong cả lông mày: “mua về rồi.”

Trong mắt Tô Dịch Thừa chỉ có An Nhiên, đến gần ên, nhìn động tác thân mật của bọn họ, chỉ khẽ nhíu mày, như là không hề quá bất ngờ. Khẽ gật đầu với bọn họ, chỉ nói: “Mạc tổng, cô Tiểu, thật trùng hợp.”

Tiểu Hiểu rút tay đang để bên mép Mạc Phi, nhàn nhạt cười với Tô Dịch Thừa, cười nói: “Tô thị trưởng.”

Còn Mạc Phi nhìn chăm chăm anh, chỉ cứng ngắc gật đầu.

Coi như là chào hỏi xong, Tô Dịch Thừa cũng không thèm để ý bọn họ, trực tiếp mở túi nhựa ra lấy bắp ngô ngọt đưa miệng cho An Nhiên, vừa nói: “còn rất nóng, anh cầm, em ăn từ từ.”

“Ừ.” An Nhiên vui vẻ gật đầu, lại há mồm gấp một tiếng lên bắp ngô anh đang cầm, vừa ăn vừa trẻ con nói: “ừ, ăn thật ngon nha.”

Tô Dịch Thừa chỉ sủng nịch xoa xoa đầu cô, nói: “đi thôi, còn muốn đi đâu?”

An Nhiên miệng đầy ngô, nói không rõ ràng: “em muốn đi bờ

sông." Nhìn Tô Dịch Thừa, ánh mắt lấp lánh.

Tô Dịch Thừa gật đầu, "được, em nói đi đâu thì đi đó." Cô là sếp, tất cả đều do cô làm chủ. Lại ngẩng đầu nhìn Mạc Phi và Tiểu Hiểu còn đứng bên, cười nhạt gật đầu nói: "Mạc tổng, cô Tiểu tiếp tục đi dạo nhé, chúng tôi đi trước."

Mạc Phi vẫn không có biểu cảm gì nhiều, chỉ nhìn chăm chăm An Nhiên rồi lại nhìn anh, hai tay hai bên nắm thật chặt, như là đang cố gắng đè nén cảm xúc cuồn cuộn trong lòng.

Tiểu Hiểu thì hơi lúng túng gật đầu với Tô Dịch Thừa, đáp: "Tốt."

An Nhiên cũng thản nhiên gật đầu với bọn họ, sau đó để tùy Tô Dịch Thừa nắm tay đi thẳng đến bờ sông.

Mãi đến khi bóng dáng hai người bọn họ biến mất trong đám đông, Mạc Phi vẫn còn nhìn về phương xa, có chút thất thần.

Bên mép là ruột hạt dẻ mà Tiểu Hiểu vừa mới bóc, bên tai truyền đến giọng nói mềm mại của cô ta: "Mạc Phi, ăn hặt dẻ đi, không phải là anh muốn ăn sao, thật sự ngon."

Lúc này Mạc Phi mới phục hồi tinh thần lại, lạnh nhạt nhìn Tiểu Hiểu một cái, đưa tay phủi phủi tay cô ta, lạnh giọng nói: "Sau này đừng có làm chuyện nhảm chán thế này, nếu không, sẽ chỉ làm tôi càng chán ghét cô." Nói xong, cũng không nhìn cô ta thêm cái nào, liền xoay người rời đi.

Tiểu Hiểu nắm chặt tay, răng cắn chặt môi, đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, một màn vừa rồi đối lập rất rõ ràng, cô ta và Cố An Nhiên hình như mãi là hai người tương phản nhau, Cố An Nhiên có Tô Dịch Thừa chen chúc vào đám đông mua ngô ngọt cho cô, cùng là phụ nữ, mà cô ta lại chen chúc vào đám đông mua hạt dẻ cho Mạc Phi, Cố An Nhiên có Tô Dịch Thừa chiều chuộng sợ cô nóng nên cầm ngô cho cô ăn, còn cô ta hèn mọn đến mức tự tay bóc vỏ hạt dẻ cho người đàn ông kia mà người ta còn không thèm.

Ngẫm lại mà thấy buồn cười, thật sự là quá buồn cười. Cô ta biết sao anh ta lại đồng ý cùng với cô, chẳng qua là vì trước đó cô ta lén lấy tài liệu từ chỗ Hoàng Đức Hưng ra, sau đó tiêu hủy chứng cứ liên quan đến liên hệ giữa 'Chân Thành' và công ty của

mạc Phi, cảm thấy nợ cô ta một lần mà thôi.

Nghĩ tới, Tiểu Hiểu tự giấu cười ra tiếng.

Đứng ở hàng rào bảo vệ trước đập nước Thanh Giang, Tô Dịch Thừa để An Nhiên đứng trước người, mình thì ôm cô từ phía sau.

Cảm nhận gió đêm thổi qua mặt, nghe tiếng tàu thuyền trên sông cách đó không xa, tiếng cười đùa của người qua lại, An Nhiên thỏa mãn nhắm mắt lại, khẽ thở dài nói: "thật tốt !"

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, đặt cằm lên bả vai cô, dịu dàng cười hỏi: "tốt cái gì?"

An Nhiên cười nói: "rất nhiều rất nhiều, cảm giác anh ở bên cạnh em rất tốt, cảm giác mang thai con của chúng ta rất tốt, cảm giác dắt tay đi dạo phố như hôm nay cũng rất tốt, còn có rất nhiều rất nhiều, đều cảm thấy rất tốt!"

Tô Dịch Thừa cười, cũng không nói chuyện, chỉ ôm cô chặt hơn.

Hai người đứng trên bờ sông một lúc lâu, cho đến khi An Nhiên buồn ngủ, hai người mới tính đi về.

Hôm nay đi đường nhiều quá, Tô Dịch Thừa nghĩ sơ cô mệt, liền gọi taxi luôn ở dưới cái đập nước, còn xe mình chỉ có thể chờ sáng ngày mai đến lấy.

Hôm nay đi dạo một ngày, An Nhiên thật sự mệt mỏi, vừa mới lên tắc xi, dựa vào người Tô Dịch Thừa mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tô Dịch Thừa cởi áo khoác phủ lên người cô, nhẹ giọng nói với tài xế phía trước: "anh xế, anh đi chậm một chút, không vội, ổn đi là tốt rồi."

Anh tài xế kia cười gật đầu, nhìn qua gương chiếu hậu, khẽ cười đùa: "chàng trai, rất thương vợ nha."

Tô Dịch Thừa cười, cúi đầu liếc nhìn An Nhiên trong lòng, nhẹ tay vén sợi tóc trên trán cô, thản nhiên nói: "vợ vốn là phải thương chứ sao."

Anh tài xế kia cười gật đầu, nhìn hai người qua kính chiếu hậu, cảm thấy có chút quen mắt, như là đã gặp ở đâu, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra. Hơi nghi ngờ hỏi: "có phải là tôi đã gặp anh ở đâu

không a?"

Tô Dịch Thừa chỉ cười cười, cũng không nói chuyện, nhẹ tay ôm An Nhiên, để cô ngủ yên trong lòng mình.

Mãi đến khi xe chậm rãi dừng lại trước cổng tiểu khu, An Nhiên vẫn chưa tỉnh lại, Tô Dịch Thừa cũng không có ý định đánh thức cô, thanh toán tiền xe, trực tiếp ôm An Nhiên chuẩn bị xuống xe. Anh tài xế kia thấy thế, vội vàng xuống xe mở cửa cho bọn họ.

Dưới đèn đường, Tô Dịch Thừa ôm An Nhiên ra ngoài xe, lúc này anh tài xế kia mới nhìn rõ Tô Dịch Thừa, đột nhiên nhớ tới tờ báo từng đọc mấy ngày hôm trước, kinh ngạc hô lên: "à, anh giống như , anh, anh là Tô thị trưởng!"

Tô Dịch Thừa liếc nhìn An Nhiên trong lòng, thấy cô chưa bị đánh thức, lúc này mới nhìn người lái xe kia, khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: "nhỏ giọng một chút."

Lúc này người tài xế kia mới kịp phản ứng, xấu hổ cười khan, vội vàng gật đầu: "vâng, ngại quá ngại quá, tôi kích động quá rồi, tôi có xem báo hôm đó."

Tô Dịch Thừa cười cười, nhìn anh ta, chỉ nói: "tôi ôm vợ tôi về trước."

Anh tài xế vội vàng gật đầu: "được được được."

Tô Dịch Thừa ôm An Nhiên khi vừa định vào đại sảnh, anh tài xế phía sau vội vàng gọi lại: "Tô thị trưởng, chờ một chút."

Tô Dịch Thừa nghi hoặc quay đầu nhìn anh ta, thấy anh ta thở hổn hển chạy về phía này, sau đó vội vàng lấy tấm danh thiếp trong túi mình ra, hai tay đưa cho anh, cười híp mắt nói: "Tô thị trưởng, đây là danh thiếp của tôi, lần sau có chỗ nào không tiện dùng xe thì có thể gọi cho tôi, bình thường tôi đều chạy đến hai giờ đêm, tất nhiên, tôi sẽ giảm giá cho anh bảy phần." Vừa nói, còn thật thà chất phác lẩy tay gãi gãi đầu.

Tô Dịch Thừa đưa tay nhận lấy, cười gật đầu: "được, lần sau cần xe sẽ gọi cho anh."

"Ừ ừ ừ." Anh tài xế kia gật đầu lia lịa, "vậy tôi sẽ không quấy rầy các vị nữa, Tô thị trưởng tạm biệt." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu, lúc này mới ôm An Nhiên xoay người đi về phía thang máy.

Khi An Nhiên được Tô Dịch Thừa đặt lên trên giường, có lẽ là do đột nhiên thiếu cái ôm của Tô Dịch Thừa, vừa nằm lên giường, mí mắt giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

Vừa tỉnh ngủ, mắt còn ngái ngủ, như là không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nắm chặt tay Tô Dịch Thừa, lơ mơ hỏi: "Chúng ta đang ở đâu?"

Tô Dịch Thừa đưa tay sờ sờ mặt cô, cười nhạt nói: "Chúng ta về đến nhà."

Nghe vậy, hình như lúc này An Nhiên mới cõi găng mở mắt ra nhìn khung cảnh xung quanh một chút, nhận ra nơi này đúng là phòng của bọn họ, giờ này cô đang nằm trên giường lớn của họ, nhíu mày, nói: "em lên xe liền ngủ mất à!" Cô chỉ nhớ rõ bọn họ đón xe, ngồi lên nói muốn về nhà, sau lại cảm thấy mí mắt mình nặng trịch, sau đó ý thức dần mơ hồ, rồi chẳng nhớ được gì nữa.

"Ừ." Tô Dịch Thừa nhẹ giọng đáp, dỗ dành cô: "ngủ tiếp đi, em mới ngủ chưa bao lâu." Từ lúc lên xe đến vừa rồi, còn chưa đến nửa tiếng.

"Ọc ợc ợc . . ." Còn không đợi An Nhiên mở miệng, bụng cô đã phản ứng lại trước, thật ra thì hôm nay không ăn gì, mặc dù ăn không ít đồ ăn vặt ven đường nhưng cũng không lấp đầy bụng.

"Hai tiểu tình nhân của anh đòi bụng rồi." An Nhiên lâm bầm, ở cùng anh đã lâu, có một số việc không cần để ý lắm, cũng đã tự nhiên rồi. Tất nhiên, nếu bây giờ mà có mặt người thứ ba, hẳn là An Nhiên sẽ đỏ bừng mặt, nhưng mà chỉ ở cùng Tô Dịch Thừa, cô sẽ tự nhiên rồi.

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, đỡ cô ngồi dậy, nói: "em đi tắm, anh đi làm bữa khuya cho em."

"Ừ." An Nhiên gật đầu, nghe lời đứng dậy lấy quần áo tắm rửa trong tủ quần áo, rồi vào phòng tắm.

Tô Dịch Thừa thì đứng dậy vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra xem có gì có thể nấu không. Vì hằng ngày cô giúp việc đều đi chợ mua

nguyên liệu nấu ăn mới, cho nên lượng thức ăn căn bản là chỉ đủ số lượng trong ngày, ăn hết ngày hôm sau lại mua mới. Đó là lý do vì sao, hôm nay, cô giúp việc không đi làm, trong tủ lạnh cũng không có gì nhiều, chỉ có mấy quả cà chua, mấy quả trứng gà.

Nhin mấy thứ này, đột nhiên Tô Dịch Thừa cảm thấy anh và An Nhiên hình như đặc biệt có duyên với chúng, bật cười lấy cà chua và trứng gà ra, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Khi mở cửa chặn bát chuẩn bị lấy mì thì điện thoại trong túi áo vang lên,, lấy di động ra, cũng còn chưa nhìn màn hình, liền thuận tay nhận điện: "a lô, ai vậy?" Một tay khác thì lấy mì trong chặn ra, sau đó chuẩn bị đun nước luộc mì.

"Là em." Là giọng con gái, nhẹ nhàng dịu dàng xen lẫn u oán.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, tay ngừng lại, cầm di động ra liếc nhìn số gọi tới trên màn hình, xác định suy đoán của mình không sai, càng nhíu chặt mày lại, giọng nói thoảng chốc lạnh xuống âm 12°C , lạnh lùng nói: "có chuyện gì sao?"

Lăng Nhiễm ở bên kia điện thoại mệt mỏi cười cười, giọng nói lả longoose: "không có chuyện gì thì không thể gọi cho anh sao? dù thế nào thì chúng ta cũng từng có một cuộc tình, cho dù đã lâu rồi, anh cũng không thể phủ nhận sự thực đó, đúng không?"

Chân mày Tô Dịch Thừa không hề giãn ra, thậm chí đến đáp lời còn chẳng muốn, lấy điện thoại ra, liền ngắt máy. Bây giờ anh không rảnh rồi để nghe cô ta nói mấy lời này, hơn nữa, chuyện đã qua thì không thể nào quay trở lại, căn bản là không liên quan gì đến sự thật hồi đó cả, nhất là tình cảm, căn bản là không thể nào quay lại từ đầu, nói anh có tính sạch sẽ về mặt tình cảm cũng được, anh sẽ không tha thứ cho sự phản bội.

Một lần nữa bật bếp lên đun nước, trong lúc đợi nước sôi, điện thoại vừa ngắt không tới mười giây lại vang lên, vẫn là Lăng Nhiễm. Tô Dịch Thừa cau mày, đưa tay trực tiếp từ chối, lần này đến nhận cũng chẳng muốn.

Dường như cô ta đang đeo kiêng nhẫn với anh, anh cứ từ chối thì cô ta lại gọi, như là muốn gọi đến khi anh nghe mới thôi.

Sau ba lần dập máy, đến lần thứ tư, Tô Dịch Thừa tắt cái bếp ga đang cháy, nhận điện thoại, không đợi Lăng Nhiễm mở miệng, nói thẳng: "Lăng Nhiễm, cô làm thế này là có ý gì?"

Lăng Nhiễm ở bên kia điện thoại cười lạnh chỉ trích nói: "a, Tô Dịch Thừa, tôi biến thành như bây giờ cũng là do anh làm hại! Hồi đó nếu không phải anh —"

Tô Dịch Thừa không đợi cô ta nói hết, liền mở miệng ngắt lời: "nếu mà cô cố ý gọi điện cho tôi là muốn ôn chuyện với tôi, như vậy thì không cần thiết, tôi không muốn nghe, hơn nữa xin cô làm rõ lại, là cô phản bội tôi trước!"

Từ trước đến nay anh đều cho rằng mình là một người đàn ông truyền thống, đối với tình cảm lại càng truyền thống hơn, khi yêu một người anh có thể một lòng trả giá, có lẽ khi bạn rộn anh sẽ sao nhãng cái gì, nhưng mà lúc anh yêu một người, nhất định trong lòng chỉ chứa một mình cô ta, sẽ không cho người phụ nữ khác bất kỳ cơ hội nào, đây là thái độ của anh với tình cảm, nhưng mà tương tự như thế, nếu đã quyết định từ bỏ, anh sẽ làm rất dứt khoát, không hề dây dưa, đây là phương pháp làm giảm tổn thương xuống thấp nhất mà anh biết, cho mình cũng như cho người khác đều thế.

"Ha ha." Lăng Nhiễm cười lạnh, chỉ nói: "tốt, chúng ta không nói chuyện trước kia, vậy Lăng gia chúng tôi và Tô gia nhà anh coi như là có giao tình đi."

"Nếu cô nói chuyện này, như vậy tôi chỉ có một câu, người không phạm ta, ta không phạm người!" Trước đây không phải là anh không muốn cho Lăng Xuyên Giang cơ hội, chẳng qua là ông ta không nên động tới An Nhiên, anh không phải là không bận tâm đến tình cảm gì đó, mà là vì người phá vỡ tất cả trước là bọn họ!

"Lần này anh nhất định phải quyết tuyệt như vậy sao!" Quyết tuyệt đến mức khiến cha cô không có cơ hội xoay mình, thậm chí còn phải sống nửa đời sau trong tù!

"Có chỗ nào tôi toan uổng ông ta sao?" Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại, anh sẽ không hèn hạ, tự nhiên đi làm oan người khác, những tài

liệu anh tập hợp được đều là bằng chứng xác thực, từng khoản từng khoản đều có thời gian và sự việc tương ứng, tuyệt không hề oan uổng ông ta chút nào.

"Nhưng mà anh ——" Lăng Nhiễm như là còn muốn nói gì, nhưng mà Tô Dịch Thừa đã bắt đầu không kiên nhẫn, chỉ nói: "xem lại rõ cuộc bản thân mình đã làm gì người khác, đừng một mực thấy người khác nợ cô cái gì. Tôi sẽ không nhận thêm cuộc điện thoại nào của cô nữa, đừng có gọi đến nữa." Nói xong, liền cúp điện thoại.

Đưa tay xoa xoa chân mày đau nhức, liền ném điện thoại sang một bên.

Đến khi An Nhiên tắm rửa xong đi ra khỏi phòng, đúng lúc Tô Dịch Thừa đang dưới cà chua lên trên mì.

An Nhiên nhìn thấy, cười nói: "a, là mì sở trường của em."

Tô Dịch Thừa nhéo nhéo mũi cô, để cô ngồi xuống ghế cao rồi đưa đũa và thìa cho cô, mình thì ngồi xuống đối diện cô: "còn hơi nóng, ăn từ từ."

"Ư." An Nhiên vừa gật đầu vừa cầm thìa múc miếng canh, sau đó nét mặt cứng lại, sau đó dùng đũa gấp mì, thổi thổi, rồi thả vào miệng, chỉ thấy nét mặt kia càng nghiêm túc hơn.

Tô Dịch Thừa nhìn sắc mặt không vui của cô, nhíu mày, cúi đầu ăn một miếng, mùi vị không tệ lắm, hắn là không có vấn đề gì mới phải a!

Lại thêm miếng trứng gà và cà chua, lần này, sắc mặt An Nhiên liền méo xệch, nhìn Tô Dịch Thừa, vẻ mặt ủy khuất, vẻ mặt đau khổ, bộ dạng muốn khóc.

Tô Dịch Thừa sững sốt, hỏi vội: "sao thế, không hợp khẩu vị?"

Thấy An Nhiên vô tội lắc đầu, bĩu môi nói: "đều tại anh, sao lại làm mì này, bây giờ cả mì sở trường của em cũng không ngon như anh làm, về sau em còn làm cái gì cho anh ăn a!"

Tô Dịch Thừa sững sốt một chút, một lúc lâu mới kịp phản ứng, cười to đưa tay vuốt vuốt đầu cô, chiều chuộng nói: "đồ ngốc."

"Em quyết định, từ ngày mai, nhất định em phải học tập tài nấu

nướng với thím Trương!" Vẻ mặt An Nhiên rất nghiêm túc, như là đã hạ quyết tâm rất lớn.

Tô Dịch Thừa chỉ là cười, cũng không phát biểu ý kiến.

Ăn no, uống đủ rồi, Tô Dịch Thừa cầm quần áo đi vào nhà tắm tắm, mà An Nhiên thì lại nằm lên giường, vì mới ngủ một giấc, bây giờ cũng không buồn ngủ lắm, nằm trên giường cầm tạp chí trên tủ đầu giường tùy ý lật xem.

Thế nhưng mà không biết vì sao, hai chân cứ cảm thấy khó chịu, cảm như có cái gì đè lên vậy, còn mỏi nhừ nữa.

Khi Tô Dịch Thừa đi ra khỏi phòng tắm, thấy An Nhiên đang nửa ngồi lấy tay bóp bóp chân của mình, bóp mệt rồi thì buông tay xuống.

Dùng khăn lau tóc gần khô, rồi đặt khăn sang một bên, tiến lên ngồi cạnh người cô, hỏi: "sao thế?" Vừa nói, vừa cầm chân cô lên, đặt lên đùi mình.

An Nhiên nhíu nhíu mày, buồn rầu nói: "chân rất nhức mỏi."

Tô Dịch Thừa cười cười, kéo tay cô ra, tay mình tiếp nhận công việc vừa rồi, vừa cười nói: "đi một ngày, hắn là mỏi rồi, huống chi em còn đang mang thai."

"Mới bốn tháng thôi."

Tô Dịch Thừa vừa bóp chân cho cô, vừa nói: "nhưng mà em chính là mang thai đôi a, bác sĩ cũng nói, bụng em bây giờ không khác gì bụng người khác chửa 6 tháng."

"Làm sao bây giờ, trước đây em còn tìm Lâm Lệ để cô ấy giúp hỏi thăm quán chụp ảnh!" An Nhiên lẩm bẩm, cô còn muốn chụp ảnh đẹp đẽ nữa!

"Không sao, chúng ta đưa đứa bé theo." Tô Dịch Thừa an ủi.

An Nhiên đột nhiên im lặng, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm anh.

Tô Dịch Thừa buồn cười hỏi: "sao thế?"

An Nhiên lẩm bẩm, nhìn hỏi anh: "anh nói em mang thai rồi có phải trở nên thật xấu xí?" Sau khi mang thai, dường như luôn không nhịn được mà suy nghĩ nhiều hơn, cô cảm thấy cô sắp trở

nên không giống mình.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, buông chân cô ra, sau đó đi lên ngồi, kéo cô vào lòng, cười nói: "đồ ngốc, suy nghĩ lung tung cái gì, bà xã anh vẫn xinh đẹp như trước đây."

"Đâu ra, rõ ràng béo hơn trước rất nhiều!" Anh chỉ biết dỗ dành cô, vừa rồi khi tắm, cô đã soi gương rồi, cảm thấy cả người trở nên béo hơn nhiều, đâu có chỗ nào giống trước kia.

"Thật." Tô Dịch Thừa trọng trọng gật đầu, nói, "anh cảm thấy quả thực xinh đẹp hơn trước, anh thích cảm giác sờ sờ thịt em." Vừa nói, cái tay kia cũng bắt đầu di chuyển trên người cô.

"Biến, anh đồ háo sắc!" An Nhiên tức giận vỗ tay anh, cả người bị anh di dời sự chú ý, đề phòng cái tay xấu xa của anh.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ tiến tới bên tai cô, tà mị nói: "anh thích em bây giờ, bởi vì nơi này cũng trở nên to hơn rồi." Vừa nói, vừa đưa tay trực tiếp đặt lên trước ngực cô.

Sắc mặt An Nhiên phiếm hồng, một tay bắt được tay anh: "anh đồ lưu manh!"

Chương 144: Một Màn

Ngày thứ hai An Nhiên tỉnh lại, Tô Dịch Thừa đã sớm không còn ở trên giường, mơ mơ màng màng rời giường rửa mặt xong, lúc mở cửa phòng đi ra ngoài thím Trương đã tới, hình như trước khi An Nhiên tỉnh lại đã đi chợ, hiện tại đang xử lý nguyên liệu nấu ăn cần dùng đến cho bữa trưa.

Thấy An Nhiên đi ra ngoài, vội vàng rửa sạch tay hỏi: "Phu nhân, cô đã dậy rồi, bây giờ tôi đi hâm lại bữa sáng cho cô."

An Nhiên ngồi vào trước quầy ba, nhận lấy sữa tươi thím Trương đưa cho, vừa uống vừa hỏi: "Bữa ăn sáng là Dịch Thừa làm?"

"Đúng vậy a, buổi sáng lúc tôi vừa mới đến thấy tiên sinh đi ra cửa, tiên sinh dậy cũng sớm, hơn 7h đã ra khỏi cửa, còn làm đồ ăn sáng." Thím Trương vừa nói vừa lấy đồ ăn sáng mà Tô Dịch Thừa chuẩn bị cho An Nhiên trong lò vi sóng bưng ra.

An Nhiên khoe miệng nhàn nhạt cười, là thỏa mãn hạnh phúc.

An Nhiên ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, là một chương trình dạy nấu ăn, đúng lúc đó Lâm Lệ gọi điện thoại tới, nói là tìm cô đi dạo phố, nghe vậy, An Nhiên thảng lắc đầu, nói mình ngày hôm qua đã đi dạo cùng Tô Dịch Thừa, tối hôm qua chân đau nhức khó chịu.

"Vậy đi ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm được không, cũng đã lâu không gặp mặt, ta muốn sờ sờ con nuôi của ta." Lâm Lệ ở bên kia điện thoại nói.

"Hmm, vậy mi tới đây đi, ta đang ở nhà." An Nhiên cười, cảm giác hai người Lâm Lệ cùng Tô Dịch Thừa giống như là ngược với nhau, Lâm Lệ vẫn chấp nhất nhất định sẽ sinh con trai, mà Tô Dịch Thừa nhất định chấp nhất là con gái, thật ra thì thử nghĩ xem đều cảm thấy khôi hài, sinh con trai hay con gái vẫn đề này bọn họ không thể nào tính toán được nha, phải xem duyên phận, thật ra thì nếu để cho cô nói, cô rất muốn là một trai một gái.

"Vậy thì mi ra đi, ta, ta có chút chuyện muốn nói với mi." Giọng Lâm Lệ nói chuyện có chút quái dị "Bọn ta một chút nữa sẽ tới nhà đón mi, đến sẽ điện thoại cho mi."

An Nhiên nhíu nhíu mày, có chút nghi ngờ, hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì a, còn cần phải đi ra bên ngoài nói?"

"Ai nha, đến lúc đó mi sẽ biết." Lâm Lệ không có giải thích, trực tiếp nói cho có lệ: "Tốt lắm, ta không thèm nghe mi nói nữa, trước cứ như vậy." Vừa nói cũng không đợi An Nhiên mở miệng, trực tiếp cúp điện thoại.

"Thần thần bí bí ." An Nhiên cầm lấy điện thoại nói thăm mấy câu, sau đó trực tiếp nói với thím Trương nói: "Thím Trương, buổi trưa đừng nấu cơm cho tôi, tôi sẽ đi ra ngoài ăn."

"A, được." Thím Trương gật đầu đáp ứng.

Đợi lúc An Nhiên thay quần áo xong, vừa lúc Lâm Lệ gọi điện thoại tới, nói đã ở dưới lâu chờ, để cho cô trực tiếp xuống.

An Nhiên mặc quần áo bà bầu mua lúc trước, vốn cho là sẽ phải một thời gian dài nữa mới mặc tới, không nghĩ tới mình mang thai đôi, bụng so sánh với người thường lớn gấp đôi.

Lúc An Nhiên đi xuống, chỉ thấy một chiếc Audi màu đỏ ngừng lại trước cửa nhà, cô không biết là hệ gì, nhưng biểu tượng bốn vòng kia cô vẫn biết. Lâm Lệ quay xuống cửa sổ nơi ghế lái cười với An Nhiên.

An Nhiên có chút khó có thể tin trừng to mắt: "Lâm Lệ!"

Lâm Lệ có chút chột dạ cười với An Nhiên, nói: "Lên xe rồi hãy nói."

An Nhiên nghi ngờ lên xe, ngó chừng nhìn cô hỏi: "Mi lấy xe này ở đâu ra?" ba Lâm bị bệnh cơ hồ dùng hết tiền Lâm gia để dành, Lâm Lệ lấy tiền ở đâu mua xe tốt như vậy.

"Để sau hãy nói." Lâm Lệ chép miệng với, ý bảo cô nhìn phía sau.

"Cái gì a?" An Nhiên nghi ngờ quay đầu, chỉ thấy chỗ ngồi phía sau xe có một đứa nhỏ ánh mắt tròn to đang nhìn cô chăm chăm. Mà đứa bé kia An Nhiên có biết, là con trai của Chu Hàn. Có chút khó có thể tin đứa bé kia kêu lên: "Tiểu Bân?"

Đứa bé kia cũng không nói chuyện, nhìn cô một lát, sau đó rũ mắt xuống, tiếp tục chơi Transformers trong tay mình.

An Nhiên quay đầu, nhìn Lâm Lệ, vẻ mặt nghi hoặc, có chút không rõ lắm hiện tại là cái tình huống gì.

"Cái kia, chúng ta đi tới nhà hàng ăn trước đi." Lâm Lệ vừa nói vừa trực tiếp khởi động xe.

Trong xe An Nhiên cũng biết đứa trẻ đang ở phía sau khó mà nói được cái gì, chẳng qua là cô làm sao cũng nghĩ không thông Lâm Lệ này làm sao lại đối với con trai của Chu Hàn tốt như vậy, cảm giác thật sự là không thể tưởng tượng nổi rồi, ánh mắt thẳng tắp ngó chừng Lâm Lệ.

Lâm Lệ bị nhìn có chút sợ hãi trong lòng, chỉ có thể gượng cười,

"Ha ha, cái này giống như mi đang nhìn ta cũng biết lái xe nha."

"Hừ, mi ban đầu không phải nói vĩnh viễn cũng không muốn học lái xe sao?" An Nhiên hừ lạnh nói.

Chỉ thấy vẻ mặt trên mặt Lâm Lệ cứng đờ, bàn tay nắm tay lái có chút buộc chặt, chỉ nhìn chăm chăm phía trước, cũng không nói chuyện.

An Nhiên đột nhiên nghĩ tới đây, trong lòng thầm mắng mình miệng kém cỏi, biết rõ trong lòng cô đau, còn phạm vào nỗi đau của cô, thấp giọng có chút áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Lâm Lệ chỉ là có chút cứng ngắc kéo khóe miệng, cũng không nói chuyện, ánh mắt chỉ nhìn phía trước.

Bên trong xe không khí biến thành quý dị, An Nhiên cũng không nói thêm nữa cái gì, chỉ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Lâm Lệ đem xe dừng đến một quán ăn Kentucky Fried Chicken phía trước, quay đầu nhìn cười nói: "Tiểu Bân, chúng ta đã đến."

Nghe vậy Chu Tiểu Bân quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe ra.

Lâm Lệ quay đầu nhìn mắt An Nhiên cười nhạt nói: "Thằng bé muốn tới đây ăn, hôm nay không đi làm, thằng bé cũng không đi học, cho nên nên đáp ứng đưa thằng bé tới đây."

An Nhiên gật đầu, quay đầu liếc nhìn đứa nhỏ, khóe miệng nhàn nhạt cười. Thật ra thì từ lúc ban đầu, cô cùng đứa nhỏ này coi như là rất có duyên phận.

Ba người xuống xe, An Nhiên mang theo Tiểu Bân đi tìm chỗ ngồi, hôm nay là ngày nghỉ, người ở bên trong quán Kentucky Fried Chicken cũng đặc biệt nhiều, trẻ con cũng nhiều, chạy nhảy nhốn nháo, cười nói vui vẻ, rất náo nhiệt.

Lúc An Nhiên nắm tay đứa nhỏ tìm vị trí vừa lúc thấy một bàn vị trí gần cửa sổ có người vừa đi, An Nhiên trực tiếp để cho người bán hàng dọn dẹp đồ xong, sau đó cùng Tiểu Bân ngồi ở chỗ đó đợi. Tiểu Bân tựa hồ đối với những đứa trẻ đang chơi đùa một bên đặc biệt có hứng thú, ánh mắt thằng tắp ngoóng chừng bên kia.

Lâm Lệ đứng xếp hàng một hồi lâu mới đem đồ ăn qua đây,

nhung mà riêng đồ ăn cho An Nhiên còn chưa xong, phải đợi một lúc nữa.

Tiểu Bân thấy Hamburg mình yêu thích cùng khoai tây, cả người ánh mắt đều sáng, nhưng mà bộ dáng vẫn là rất biết điều, quay đầu nhìn Lâm Lệ, tựa hồ không được Lâm Lệ cho phép bé sẽ động.

Lâm Lệ sờ sờ đầu của bé, đem Hamburg mở ra, sau đó đưa tới cho bé, cười khẽ nói: "Ăn từ từ."

Nhận được cho phép, tiểu tử kia lúc này mới nhận lấy Hamburg ăn từng ngụm từng ngụm, cũng không sợ nóng, chân mày uốn lên, ăn được rất vui vẻ.

An Nhiên nhìn đứa nhỏ một chút, sau đó lại đưa ánh mắt chuyển dời đến trên người Lâm Lệ, mở miệng, hỏi: "Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

Lâm Lệ quay đầu, nhìn An Nhiên, nói thảng: "Ta lúc trước đã kết hôn cùng Chu Hàn."

"Cái gì!" An Nhiên kêu lên một tiếng, ánh mắt trừng so sánh với vừa còn muôn lớn hơn, vẻ mặt kia nghiêm chỉnh hình như là bị hù sợ.

Đứa nhỏ trước mặt cũng bị sợ hết hồn, cả người chấn động, nhìn chăm chăm An Nhiên, Hamburg kia cũng không ăn.

"Ai nha, An Tử, phản ứng của mì không thể nhỏ một chút sao!" Lâm Lệ tức giận nhìn vào mắt An Nhiên, sau đó vội vàng xoay người vỗ nhẹ phía sau lưng Tiểu Bân, vừa nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, Tiểu Bân tiếp tục ăn, uống chút cocacola, đừng chỉ ăn Hamburg không." Vừa nói vừa đem cola đưa cho bé.

Tiểu tử nhìn An Nhiên, tựa hồ có chút sợ.

An Nhiên cũng biết mình hù đến thằng bé, chỉ cười khan nhẽch môi với bé, tận lực làm cho vẻ mặt của mình không quá mức nghiêm túc. Tiểu tử lúc này mới yên tâm lại, cầm lấy Hamburg tiếp tục gặm.

Đợi trán an cảm xúc của đứa nhỏ xong, An Nhiên mới mở miệng lại hỏi: "Tại sao muốn làm như vậy?"

Lâm Lệ quay đầu, nhìn cô, khóe miệng phiếm nhàn nhạt cười

khổ, chỉ nói: "Thật ra thì cũng không có gì, quá yêu một người, ta đem tất cả tình cảm đều cho Trình Tường, ta phát hiện ta thật sự là yêu không được, cũng không muốn yêu nữa, nhưng mà ta không thể nào không kết hôn, Chu Hàn cũng cần một người vợ, chúng ta coi như là hợp tác, anh ta như cũ vẫn là ông chủ của ta, ta như cũ vẫn là nhân viên của anh ta, anh ta đưa cho ta tiền, ta chịu trách nhiệm sắm tốt vai của mình. Chỉ là một loại giao dịch, không có gì."

"Mi điên rồi sao?" An Nhiên có chút không dám tin tưởng nhìn cô: "Hôn nhân là trò đùa ư, làm sao mi có thể như vậy! ba mẹ Lâm hi vọng mi một lần nữa bắt đầu một đoạn tình cảm khác, chẳng lẽ là bắt đầu muốn như vậy sao? Họ nếu như biết được sẽ thương tâm biết bao nhiêu."

"Ha ha." Lâm Lệ cười lắc đầu, nhìn cô, nói: "An Nhiên, thật ra thì ta với mi giống nhau, không phải sao? Mi lúc ban đầu gả cho Tô Dịch Thừa, chẳng lẽ không phải là vì muốn quên Mạc Phi sao?"

An Nhiên cứng lại, bị cô nói có chút không nói ra lời, cô không cách nào phủ nhận, ban đầu lý do kết hôn hoang đường quả thật cùng Lâm Lệ bây giờ giống nhau, nhưng mà cô tương đối may mắn, gặp được Tô Dịch Thừa, khiến cho hôn nhân của bọn họ bắt đầu không bình thường nhưng có một kết cục bình thường hoàn mỹ. Nhưng mà Chu Hàn cùng Tô Dịch Thừa giống nhau sao? Lâm Lệ lại cùng cô giống nhau sao?

"An Nhiên, ta không có nhiều lời giải thích thêm cái gì, mi nhất định có thể hiểu rõ ta vì nguyên nhân gì cùng tâm tình gì mà làm ra quyết định như vậy, cho nên có những lời khuyên cũng đừng nói, đạo lý ta cũng biết, ta thậm chí còn nhớ được lúc trước còn khuyên qua mi, ha ha." Lâm Lệ có chút cười khổ nói.

An Nhiên nhìn cô, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng nói: "Ta không biết nên nói với mi cái gì mới tốt." Có một số việc khi trải qua mới có thể hiểu rõ, biết rõ Lâm Lệ làm như vậy là sai, nhưng không biết có thể nói cái gì, cô hiểu cảm thụ cùng bất đắc dĩ của Lâm Lệ hiện tại.

Lâm Lệ cười khẽ, cố ý dễ dàng nói: "A, không có gì nữa, lúc ấy

ta còn không phải là lo lắng cho mi, nhưng mà mi nhìn mi bây giờ đi, lúc này mới bao lâu, mi đều sắp làm mẹ rồi, nhìn lại Tô Dịch Thừa đi, đối với mi rất tốt nha, khó bảo toàn ta cũng có thể gặp một Tô Dịch Thừa thứ hai, đúng không."

An Nhiên tức giận nhìn cô một cái nói: "Tốt nhất là như vậy."

"Yên tâm đi, chẳng lẽ chỉ cho phép mi có thể gặp được mà ta thì không được sao!" Lâm Lệ nói dễ dàng, chỉ là không muốn An Nhiên vì cô mà lo lắng cái gì.

An Nhiên nhìn mắt cô, cũng không nói chuyện.

"Ta đi xem một chút cơm của mi có chưa." Lâm Lệ vừa nói vừa trực tiếp đứng dậy đi tới quầy bên kia.

An Nhiên cùng tiểu gia hỏa kia ngồi, nhìn bé ăn đến đầy miệng, cầm qua một ít khăn giấy đặt bên cạnh muốn lau mặt cho bé: "Để cô lau miệng cho con."

Tiểu tử nghe lời dừng lại động tác, tùy ý An Nhiên lau khói miệng cho bé cùng quần áo dính dầu mỡ.

Đợi lau miệng xong, An Nhiên đem khăn giấy để qua một bên, mỉm cười sờ sờ đầu của bé, cười nói: "Tốt lắm."

Chỉ thấy tiểu tử kia ánh mắt thằng tắp ngó chừng ngoài cửa sổ, trong miệng rù rì nói: "Mẹ."

An Nhiên nghi ngờ cau lại mi, theo ánh mắt của bé quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa sổ trên đường phố, xe cộ do đèn đỏ mà dừng lại, bên này từ xa nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngừng ở ven đường Lăng Nghiêm ngồi ở vị trí kế bên tay lái, mà cô quay đầu trong nháy mắt, An Nhiên nhìn thấy người trên ghế lái kia hiển nhiên là Tô Dịch Thừa.

Chương 145: Chụp ảnh

Lúc Lâm lệ quay lại, An Nhiên vẫn nhìn ra bên ngoài thất thần.

Lâm lệ để đồ trong tay xuống trước mặt cô, dùng tay quơ quơ trước mặt cô: "Nhìn cái gì đấy?"

An Nhiên mới phục hồi tinh thần, nhìn Lâm lệ, nói: "ta mới vừa nhìn thấy Tô Dịch Thừa."

"A, phải không, vậy làm sao còn chưa gọi anh ta vào a." Lâm Lệ vừa nói vừa ngồi xuống trước mặt cô, cũng không chú ý tới vẻ mặt kỳ lạ của An Nhiên, chỉ, chỉ lấy cái hộp thịt gà trong túi giấy mở ra, bắt đầu gặm, vừa uống coca, nhìn An Nhiên một cái, giọng điệu trêu chọc nói: "làm sao, nhìn thấy ông chồng thân yêu của mình thì ăn không ngon rồi?"

An Nhiên tức giận liếc trăng cô ấy một cái, chỉ nói: "ta nhìn thấy anh ấy và một người phụ nữ ở cùng nhau." Cô không biết, hóa ra là Tô Dịch Thừa và Lăng Nhiễm vẫn giữ liên lạc với nhau?

Lâm Lệ nhấp một hớp cola, bị hơi ga xông lên mắt hình tượng ợ một cái, vừa thở Ơ nói: "phụ nữ, phụ nữ gì a?" Vừa nói vừa cầm cho tiểu Bân một cái cánh gà, nhỏ giọng căn dặn nó ăn từng miếng nhỏ, kéo nghẹn.

An Nhiên im lặng một lúc rồi lắc đầu, chỉ nói: "không có gì, về ta hỏi anh ấy là được rồi."

Nghe vậy, Lâm lệ ngẩng đầu nhìn cô, không yên lòng hỏi: "An tử, sẽ không có chuyện gì chứ?"

An Nhiên lắc đầu, cười nói: "có thể xảy ra chuyện gì, đừng lo nghĩ vớ vẩn."

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nói: "Cũng phải, Tô đại lãnh đạo nhà mì coi như là người đàn ông hoàn hảo, tiền nhiều lại thực quyền, người đẹp trai, lại cực kỳ chiều chuộng mì." Vừa nói, vừa chê nhạo nhìn An Nhiên, nói: "An tử, mì nói mì cũng quá may mắn đi, cho mì gặp được người đàn ông tốt như vậy!"

An Nhiên cũng cười, vẻ mặt hạnh phúc, có thể gặp được Tô Dịch Thừa, có thể lấy được Tô Dịch Thừa, cô cũng cảm thấy mình đúng là đủ may mắn.

"Êu êu êu, nhìn vẻ hạnh phúc thỏa mãn của mì kia." Nhìn cô, Lâm lệ buồn cười lắc đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Hắc, ở

phương diện kia Tô đại lãnh đạo nhà mì có nhu cầu lớn thế thật à?"

Trong chốc lát An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, nhìn Lâm Lệ nghĩ hoặc hỏi: "Cái gì?"

Lâm Lệ nhìn cô mập mờ cười cười, sau đó nói: "Ta xem báo hôm đó rồi." nhíu mày mập mờ hỏi: "thật sự?"

Bỗng chốc An Nhiên kịp phản ứng lại cô ấy nói đòi hỏi trên phương diện kia là chỉ cái gì, thoảng cái khuôn mặt trở nên nóng hổi, tức giận liếc trắng cô ấy một cái: "nhàm chán." Nói xong cũng không dám lại nhìn cô ấy, cúi đầu tự lo ăn cơm của mình.

"Ha ha ha." Mà đổi thành Lâm Lệ đã sớm nhìn ra đáp án từ khuôn mặt hồng rực của cô, mắt hình tượng cười to lên, khiến nhiều người tò mò nhìn sang phía bọn họ, tiểu Bân đang ăn cáng gà đến bất diệc nhạc hồ (không biết trời đất là gì) ở bên cạnh cũng dừng lại động tác, sững sờ nhìn cô ấy, không hề biết cô ấy đang cười cái gì.

Vì nghĩ đến hôm qua An Nhiên đã đi cả ngày rồi, lại thêm giờ cô đang mang thai đôi, ba người cũng không đi dạo đâu nữa, ngồi trong KFC đến trưa, tiểu Bân cũng rất hưng phấn đi đến khu nhí đồng chơi với đám trẻ nhỏ chẳng quen biết đến quên mọi thứ.

Lâm lệ nhìn tiểu Bân, thỉnh thoảng phải hé lèn: "Tiểu Bân, chậm, đừng ngã."

Mà lúc này tiểu Bân cũng hoạt bát và vui vẻ thực giống một đứa trẻ.

"Như thế này có ổn không?" An Nhiên nhìn cô ấy, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu như vậy.

Lâm lệ không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào tiểu Bân bên khu vui chơi, một lúc lâu mới nhàn nhạt trả lời: "Ừ, rất ổn."

An Nhiên không nói gì thêm nữa, có đôi khi lựa chọn có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu.

Đến tối Lâm Lệ lái xe đưa An Nhiên trở về, mà tiểu tử ở chỗ ngồi phía sau xe vì ban ngày chơi mệt quá mà ngủ thiếp đi, khóc miệng còn nhàn nhạt ý cười.

Lâm Lệ lái xe rất chậm, bởi vì trong xe này không chỉ có một

phụ nữ có thai, mà còn có đứa trẻ chơi mệt quá ngủ thiếp đi.

Khi xe chạy đến dưới tầng nhà An Nhiên, An Nhiên cũng không vội xuống xe, mà là ngồi trên xe một lúc lâu, đưa tay kéo tay Lâm Lệ, nắm thật chặt, nhìn cô ấy, nói: "Lâm Lệ, nhất định phải hạnh phúc!"

Lâm lệ nhìn cô, chỉ mỉm cười gật đầu.

Thấy thế, An Nhiên gật đầu, sau đó không tiếng động khẽ thở dài, buông tay cô ấy ra, vừa nói: "về đi." Liên mở cửa xuống xe, không ngoảnh đầu lại, bước thẳng về tòa nhà, chỉ là không hiểu sao đầu mũi cay cay, chính cô cũng không biết vì sao.

Mà sau khi An Nhiên xuống xe, Lâm Lệ dừng xe ở ven đường rất lâu, mới lái xe rời đi.

Khi về đến nhà thím Trương đang chuẩn bị bữa tối hôm nay, chào hỏi An Nhiên xong, An Nhiên cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại, nhìn qua tâm tình hơi suy sụp. Còn muốn nói điều gì, chỉ nghe thấy An Nhiên nói hơi mệt chút, muốn vào phòng nằm một lát.

Hôm nay Tô Dịch Thừa về tương đối sớm, chưa tới sáu giờ đã về rồi.

Thím Trương thấy anh đã về, có phần lo lắng nói với anh, sau khi ra ngoài về An Nhiên trở nên khác thường. Tô Dịch Thừa nhíu mày, còn chưa kịp cất cắp công văn trong tay vào trong thư phòng, trực tiếp cầm vào phòng ngủ, thấy An Nhiên nằm trên giường, nhắm chặt mắt, chân mày khẽ cau lại.

Đưa tay vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của cô, An Nhiên dường như cũng không ngủ sâu, vừa bị chạm vào liền tỉnh lại, thấy anh trước mắt, sững sốt một lúc, mới khẽ cười, nói: "anh đã về rồi."

Tô Dịch Thừa cũng cười lại với cô, gật đầu, đáp lại: "ừ, về rồi." Nói xong cởi áo khoác, vén chăn lên giường, nâng bả vai cô, để cô tựa vào ngực mình.

An Nhiên dùng đầu cọ cọ, tìm một vị trí dễ chịu, sau đó an tâm gối lên, nhẹ tay ôm lấy thắt lưng anh.

Tay Tô Dịch Thừa vỗ nhẹ lưng cô từng nhịp từng nhịp, khẽ nói bên tai cô: "thím Trương nói em vừa về liền về phòng rồi, sao thế,

ra ngoài với Lâm Lệ gặp chuyện gì không vui sao?"

An Nhiên ôm anh một lúc lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng: "Dịch Thừa, anh nói người mang thai có phải là rất đa sầu đa cảm không, nghĩ ngợi rất nhiều?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa chỉ nhướng mi, khẽ cười hỏi: "em đa cảm cái gì? Có thể nói cho anh nghe chứ?"

"Lâm Lệ kết hôn với Chu Hàn."

Tô Dịch Thừa nhướng mi, hiển nhiên là hơi bất ngờ với đáp án này. Lại chỉ thản nhiên nói: "thế à."

An Nhiên tựa vào ngực anh, chậm rãi mở miệng: "em không biết thế này có tính là chuyện tốt không, Lâm Lệ có thể lập gia đình, bắt đầu một cuộc tình mới, em cảm thấy vui cho cô ấy, nhưng mà dùng cách như thế với hôn nhân của mình, em đau lòng cho cô ấy."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ vẫn nhịp nhàng vỗ về lưng cô.

"Kết hôn, chỉ là cô ấy muốn có câu trả lời với cha mẹ." An Nhiên nhẹ giọng nỉ non, cô biết rõ loại bất đắc dĩ, vì hồi trước cô cũng đã làm như thế. Nhỏ giọng nói: "nhìn cô ấy, em giống như là nhìn thấy mình trước kia."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cười khẽ một tiếng, cười hỏi: "cho dù ban đầu em quyết định lập gia đình chỉ là muốn có câu trả lời với người nhà, nhưng mà bây giờ chúng ta sống rất tốt, không phải sao?"

An Nhiên lui ra khỏi ngực anh, ngửa đầu nhìn anh, nói: "nhưng mà Lâm Lệ cùng Chu Hàn, sẽ giống chúng ta sao?" Chu Hàn không phải là Tô Dịch Thừa, mà Lâm Lệ bị Trình Tường làm tổn thương quá sâu!

"Ngốc." Tô Dịch Thừa nhéo nhéo mũi cô, nói: "chuyện tình cảm là phải xem duyên phận." Một lần nữa ôm cô để cô tựa vào ngực của mình, mười ngón tay đan xen với tay cô, đặt lên trên bụng cô, dính sát vào nhau, khiến cho người một nhà có thể tiếp xúc gần gũi hơn, vừa nói: "đôi khi duyên phận kỳ diệu như thế, khi em muốn nó đến thì không nhất định có thể, khi em không muốn nó tới, ngoảnh

đầu lại, hóa ra là không biết nó đã tới từ lúc nào. Thật ra thì mọi người chúng ta đều giống nhau, luôn có thái độ nghiêm túc với mỗi cuộc tình, cuộc tình cảm nào chúng ta cũng muốn có kết quả có hậu, nhưng mà đôi khi kinh nghiệm là để sau này có thể biết quý trọng hơn, kinh nghiệm là để sau này có thể gặp được người chân chính. Có lẽ duyên số của Lâm Lệ chính là Chu Hàn, ai nói trước được? Điều chúng ta có thể làm không phải là than vãn cho cô ấy không phải là cảm thấy uất ức cho cô ấy, chúng ta chỉ có thể chúc phúc, chúc cô ấy có thể sống tốt hơn, chỉ cầu khẩn, cầu khẩn bọn họ đúng là người định mệnh của đối phương."

An Nhiên không nói chuyện, chỉ tựa vào ngực anh, lắng lắng nghe lời anh.

"An Nhiên, em biết không? Trước khi gặp em, anh vẫn không dám tiếp nhận tình cảm, vì loại cảm giác bị phản bội đó anh vẫn chưa quên được. Anh cứ tưởng là cả đời này anh cũng không dám đụng vào thứ gọi là tình yêu nữa, nhưng mà anh gặp được em." Vừa nói, Tô Dịch Thừa cúi đầu khẽ hôn xuống tóc cô.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ đan xen mười ngón tay với anh, nắm thật chặt. Thật ra thì không phải là không thể, trước khi gặp anh, không phải là cô không có cảm giác mình sẽ không yêu nữa, tình yêu thuần khiết thời đi học trước kia đều biến vị, huống chi trong tình huống kết hôn với người mới quen chưa đến nửa ngày. Thế nhưng sự khởi đầu ngoài ý muốn cũng dẫn đến kết quả đầy bất ngờ, bây giờ cô cảm thấy may mắn vì sự xúc động của mình trước đó biết bao nhiêu.

"Khi mới bắt đầu, chúng ta đều giống nhau, như em nói, một phần không từ chối được trách nhiệm, chỉ là khi chung sống anh mới phát hiện, thật ra thì chúng ta giống nhau, đều từng phải trả giá rất nhiều trên con đường đó, đều biết đau đớn thế nào, cho nên chúng ta lại càng biết quý trọng, biết được gặp gỡ được một người đồng hành với bản thân đến bậc đâu là không dễ dàng đến thế nào. Đôi khi nghĩ lại, đau đớn hồi đó có phải chính là để đợi sự xuất hiện của em, để khiến anh càng thêm quý trọng." Tô Dịch Thừa

cười khẽ hỏi bên tai cô: “em nói có đúng thể không, đau đớn hồi đó của em có phải là vì để sau này gặp anh không?”

An Nhiên bị anh nói đùa, tại sao đế tài rõ ràng rất nặng nề mà anh vẫn có thể nói đùa như thế, khiến lòng cô như được ấm lên, cực kỳ ấm áp.

Lui ra khỏi ngực anh, nhìn chăm chăm anh, hỏi: “Tô đại lãnh đạo, khi tham gia huấn luyện cán bộ đảng, có phải các anh từng đào tạo tài ăn nói không nên mới có thể nói lời hay như thế a!”

Tô Dịch Thừa cười, như là còn nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc đầu, nói: “hình như không có.”

An Nhiên lấy tay đâm đâm ngực anh: “vậy anh nói, anh học những lời này ở đâu ra.” Đáng ghét nhất vẫn là cô luôn hưởng thụ lời ngon tiếng ngọt của anh, không thể thế nữa, cô muốn nổi cáu với anh một chút, không thể để ba câu của anh lừa gạt là đã cười được, như vậy thì quá là không có cốt khí a!

Tô Dịch Thừa cười, khom người mổ hòn môi cô: “tự nhiên là biết, gặp em rồi cứ thế là biết.”

“Miêng lưỡi trơn tru.” An Nhiên trẻ con nhăn mũi với anh.

Tô Dịch Thừa sủng nịch sờ sờ đầu cô, hỏi: “còn đa cảm sao?”

Nghe vậy, An Nhiên cười lắc đầu, chỉ nói: “có lẽ đi, như Lâm Lê nói, em có thể gặp được anh, cô ấy cũng có thể gặp được vương tử của cô ấy.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, một lần nữa để cô tựa vào ngực mình, nói: “ừ, biết rồi.” Nhẹ tay đặt lên bụng cô, nhẹ giọng hỏi: “hôm nay bé yêu động mạnh không?”

An Nhiên cười, cười nhạo anh nói: “Lêu, Tô thị trưởng, anh chẳng biết gì cả, mới có hơn 4 tháng, sao có thể động liên tục được, lần trước không phải bác sĩ đã nói rồi sao, bốn tháng thai đạp rất yếu.”

“Phải không?” Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, lâm bầm nói: “thảo nào, anh mới chỉ thấy một lần máy thai, hóa ra là yếu ớt a!”

An Nhiên cười ha ha, đột nhiên nhớ tới cái gì, tay bắt lấy cái tay đang vuốt ve trên bụng cô, vỗ nhẹ hỏi: “anh nói đi, hôm nay anh

đã làm cái gì?"

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "đi làm a." Nắm lại tay anh, bao quanh lẩy.

An Nhiên quay đầu nhìn chăm chăm anh, nói: "vậy anh nói đi, hôm nay anh gặp những người nào?" Cô không muốn suy đoán, không muốn bén thân mình không ngừng suy đoán có những chuyện kia hay không, mặc dù cô không thông thạo, cũng không có kinh nghiệm chung sống vợ chồng, nhưng mà cô cảm thấy hai người sống chung với nhau, cho dù là bạn bè hay người yêu hoặc là vợ chồng, thì ít nhất phải có sự thăng thắn, như thế là phương thức tôn trọng đối phương cơ bản nhất.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "gặp thư ký Trịnh, bí thư Trưởng, ban mời thầu, một số tổ trưởng hạng mục nhỏ, còn có ... Lăng Nhiễm."

Nghe được Lăng Nhiễm, An Nhiên ngược lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất biết rõ anh không cố tình giấu diếm, ít nhất biết anh cũng tôn trọng mình.

"Hôm nay em ra ngoài cùng Lâm Lệ, vào lúc ăn trưa vừa vặn nhìn thấy anh và Lăng Nhiễm lái xe qua." An Nhiên nói: "thật ra thì hỏi anh cũng không có ý gì nhiều, chỉ là em sợ bản thân mình sẽ nghĩ ngợi lung tung, sẽ suy đoán vớ vẩn." Hỏi rõ như vậy, biết biết anh không cố ý giấu diếm, như thế anh cũng an tâm, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều nữa. Anh sẵn lòng thăng thắn và tôn trọng cô, như vậy, cô cũng sẽ học tín nhiệm anh, tin tưởng anh.

"Lăng Nhiễm tới tìm anh muốn anh giúp chuyện cha cô ta." Tô Dịch Thừa mở miệng muốn giải thích: "thật ra về chuyện này tôi qua cô ta đã gọi điện nói cho anh, bị anh từ chối, anh —"

An Nhiên đưa tay che miệng anh, nhìn anh chăm chú, nói: "em tin tưởng anh, cho nên không cần giải thích."

Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm cô, cười, gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa. Thật ra thì buổi sáng anh đến phòng làm việc không bao lâu thì Lăng Nhiễm tới đây, nhất định van xin anh đưa cô ta đi gặp Lăng Xuyên Giang một lần, anh từ chối, nhưng mà nói thế

nào cô ta cũng không đi, vì không muốn làm um chuyện lên, cuối cùng đồng ý chỉ giúp Lăng Nhiễm một lần, thử sử dụng quan hệ sắp xếp cho hai cha con họ gặp nhau một lần vào buổi trưa.

An Nhiên cũng cười, rúc vào trước ngực anh, tay nhỏ bé vuốt vuốt bàn tay anh.

Vào ngày nghỉ, công việc của Tô Dịch Thừa không tính là bận quá, tuy là ngày nào cũng đi làm, nhưng mà đến tối lại về rất sớm.

Đôi khi hai người sẽ cùng đi dạo, nhưng mà nghĩ đến An Nhiên là phụ nữ có thai, lần nào bọn họ đi tản bộ cũng không quá nửa tiếng, vì nếu đi lâu đến tối An Nhiên sẽ bị nhức chân. Mà sau khi mang thai, An Nhiên đột nhiên lại thích xem phim điện ảnh, mấy bộ phim đã cũ rich, cuối cùng thích cùng Tô Dịch Thừa ngồi trên ghế sofa, sau đó rúc vào ngực Tô Dịch Thừa, nhìn hình ảnh trên màn hình tivi. Nhưng mà lần nào An Nhiên cũng không thể nào kiên trì đến cùng, lúc nào cũng xem đến một nửa rồi ngủ thiếp đi trong lòng Tô Dịch Thừa.

Chiều nay An Nhiên lại lôi kéo Tô Dịch Thừa cũng xem phim với cô, tiếp đó lúc này đang ở trong lòng Tô Dịch Thừa, mí mắt bắt đầu díu lại, nặng trịch trich, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cả người giật mình một cái rồi mở to mắt, miệng còn lẩm bẩm: "không được ngủ, lần này nhất định phải xem xong..."

Tô Dịch Thừa bật cười, lắc đầu, tay sờ sờ đầu cô.

Nhưng mà cuối cùng An Nhiên cũng không chống đỡ được lời vãy gọi của chu công, sau mấy lần đấu tranh, tuy là miệng còn lẩm bẩm đứng để mình ngủ mất, nhưng ánh mắt vẫn không thể mở ra được, mí mắt nặng trich rồi khép lại.

Tô Dịch Thừa chỉ buồn cười cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, sau đó vẫn duy trì tư thế như trước ôm cô thêm một lát, đợi bộ phim kết thúc mới ôm cô đi vào phòng ngủ.

Nhé nhàng đặt cô xuống, thấy An Nhiên trong lòng anh đầu tiên là có chút không thích ứng, lẩm bẩm, nhưng lại không tỉnh lại.

Tô Dịch Thừa vừa dịch góc chăn cho cô xong, điện thoại của An Nhiên đặt trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên, trong giấc mơ, An

Nhiên như là bị tiếng chuông dọa một chút, giật mình một cái, Tô Dịch Thừa cầm lấy cái điện thoại nhấn nút im lặng, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lưng An Nhiên như trấn an cô, đợi cô ổn định lại mới cầm điện thoại đi ra ngoài.

Là Lâm Lệ gọi điện thoại tới, liền nhấn nút nghe, không đợi Tô Dịch Thừa mở miệng, Lâm Lệ ở bên kia điện thoại đã nói: "An tử, tiệm chụp ảnh mà ta giúp mi liên hệ lúc trước nói ràng chiều mai rảnh thì qua đó, mi hỏi Tô đại lãnh đạo nhà mi một chút xem có thời gian hay không, nếu có thời gian, ta liền giúp các mi hẹn vào ngày mai, mi cũng biết, bây giờ mi đang mang thai đôi, kéo dài càng lâu thì bụng của mi càng to, sức khỏe của mi cũng sẽ không theo kịp, cứ là ngày mai đi, ngày mai chụp ảnh là tốt nhất."

Nghe vậy, trong đầu Tô Dịch Thừa điểm lại công việc ngày mai, cũng không có việc gì vô cùng quan trọng, sắp xếp rút ra nửa ngày hắn là không có vấn đề gì lớn.

Một lúc lâu không nghe thấy An Nhiên đáp lời, Lâm Lệ không khỏi dò hỏi: "An tử, mi đang nghe đấy chứ?"

Tô Dịch Thừa lấy lại tinh thần, nói: "vậy thì sắp xếp vào chiều mai đi, tôi rảnh, có thể chụp." Thật ra thì mấy hôm trước tình cờ anh thấy được một bức ảnh trong ngăn kéo tủ đầu giường, là tấm ảnh của bọn họ trên báo lần trước, nhưng mà được An Nhiên cắt riêng ra.

"Ach, Tô lãnh đạo?" Lâm Lệ ở bên kia điện thoại, hiển nhiên là bất ngờ người nhận điện không phải là An Nhiên mà là Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, giải thích: "An Nhiên đang ngủ."

"À." Lâm Lệ ở bên kia điện thoại hiểu rõ, sau đó nói: "vậy nếu mai Tô Đại lãnh đạo có thời gian thì tôi sẽ sắp xếp với tiệm chụp ảnh bên kia vào ngày mai nhé."

"Tốt, phiền cô rồi." Tô Dịch Thừa khách sáo nói.

"Cắt, An tử là bạn tốt nhất của tôi, chút chuyện này, đâu cần nói phiền hay không phiền gì chứ." Lâm Lệ cũng không thèm để ý, cái gì cần nói đã nói rồi, nói thẳng: "vậy được rồi, tôi liên hệ với

tiệm chụp ảnh đã, ngày mai hai người cứ qua đó là được."

"Được, cảm ơn." Tô Dịch Thừa nói cảm ơn rồi cúp điện thoại, sau đó một lần nữa cầm điện thoại di động của mình gọi điện thoại cho thư ký Trịnh, chuẩn bị bảo cậu ta thu xếp lại công việc ngày mai.

Hôm sau khi An Nhiên tỉnh lại, rửa mặt mũi đi phòng khách thì bất ngờ lại thấy được người nào đó mặc quần áo ở nhà ở trong phòng bếp, đầu tóc còn ướt sũng đang đứng trước bếp ga làm bữa sáng, mà thím Trương thì đang lau chùi bàn trà trong phòng khách. Nhìn thấy An Nhiên, cười nói: "phu nhân tỉnh rồi."

An Nhiên sững sờ gật đầu với bà, quay người lại, thấy người đàn ông vừa mới đưa lưng về phía cô lúc này đã xoay người lại, cầm cái bàn xép, đang cười nhìn cô.

An Nhiên tiến lên, đi đến trước quầy bar, hỏi: "không đi làm sao?" Sao lúc này vẫn còn ở nhà?

Tô Dịch Thừa gật đầu, vừa nói: "ừ, hôm nay không có việc gì, không có ý định đi."

"Thế à?" An Nhiên nhíu nhíu mày, nhỏ giọng nói: "sao em nhớ là hôm qua còn nghe anh nói sáng nay có hội nghị a."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, cũng không giải thích thêm cái gì, chỉ nói: "ngồi xuống đã, bữa sáng sắp xong rồi."

An Nhiên cũng không suy nghĩ nhiều, anh không đi làm cũng tốt, như thế có thể cùng mình nhiều hơn, vừa gật đầu, vừa ngồi xuống ghế cao, vừa nói, "Dịch Thừa, hôm nay anh lại không đi làm, thế chúng ta về nhà mẹ có được không, em hơi nhớ họ."

Tô Dịch Thừa bày biện bữa sáng của hai người xong xuôi, gật đầu nói: "buổi tối chúng ta đi." Nói xong liền rót cho cô cốc sữa tươi.

Sao An Nhiên nghe lời này cảm thấy có chút quái lạ, hỏi: "vậy ban ngày chúng ta làm gì?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, chỉ úp mở nói: "bí mật, rồi sẽ biết."

An Nhiên buồn cười nói thầm: "thần thần bí bí." Nhưng cũng không hỏi nhiều, cô cũng mong đợi anh cho cô kinh hỉ (1).

Thật sự là kinh hỉ, có kinh lại có hỉ!

(1): ở đây ta giữ nguyên âm Hán Việt vì kinh hỉ = kinh (kinh ngạc, ngạc nhiên) + hỉ (vui mừng, mừng rỡ), mà trong tiếng Việt ta chưa tìm được từ nào diễn đạt được cả hai ý này cả.

Đợi ăn trưa xong, lúc Tô Dịch Thừa lái xe đưa cô đến cửa tiệm chụp ảnh, An Nhiên có chút khó tin nhìn anh: “sao anh dẫn em tới đây rồi, lần trước không phải Lâm Lệ nói nhanh nhất cũng phải cuối tháng mười sao?”

Tô Dịch Thừa săn sóc nghiêm người sang tháo dây an toàn cho cô, sau đó giải thích chuyện Lâm Lệ gọi điện thoại tới vào tối qua sau khi cô ngủ.

Nghe vậy, An Nhiên không khỏi kêu lên: “a, sao anh không nói cho em biết, em còn chưa chuẩn bị xong.” Vừa nói, vừa lẩy gương trang điểm nhỏ từ trong túi xách ra, vừa xem xét lại tình hình của mình, vừa nói: “thế nào thế nào? Em thế này có được không? Có phải nhìn không có sức sống không?”

Mỗi người phụ nữ đều thích chứng diện, nhất là vào lúc chụp ảnh, có yêu cầu rất khắc nghiệt với bản thân, bởi vì tất cả mọi người đều muốn ăn ảnh, đều muốn chụp ra những bức ảnh đẹp nhất.

Tô Dịch Thừa kéo cái tay hồi hộp mà đổ mồ hôi của cô, vừa nói: “rất tốt, tất cả đều tốt, bà xã của anh là người xinh đẹp nhất trên thế giới này!” Trấn an vỗ vỗ tay cô, nói: “không sao cả, có anh ở đây.”

An Nhiên vẫn còn có chút hồi hộp nhìn anh một chút, cuối cùng gật đầu, nắm chặt tay anh.

An Nhiên căng thẳng đến tận khi bắt đầu chụp ảnh, chủ yếu biểu hiện khi đang trang điểm, phải đi nhà vệ sinh liên tục, mà lần nào Tô Dịch Thừa cũng không yên tâm, luôn đi cùng cô. An Nhiên cảm thấy nếu không phải bọn họ ngại thân phận của Tô Dịch Thừa, thì người ta hẳn là đã sớm nổi giận, có mỗi cái trang điểm qua loa thế mà kéo dài đến hơn nửa tiếng còn chưa trang điểm xong.

Cuối cùng đến thời điểm chụp ảnh thực sự, cảm giác hồi hộp kia

lại biến mất, cả quá trình chụp rất suôn sẻ, điều ngắt quãng duy nhất lại không phải là An Nhiên mà mà Tô đại lãnh đạo gấp mọi chuyện đều không sợ hãi.

Bởi vì mang thai đôi, hiện tại bụng An Nhiên đã không nhỏ rồi, theo đề nghị của nhiếp ảnh gia, An Nhiên sẽ chụp bức chân dung thời kỳ mang thai, nhiếp ảnh gia vốn là muôn thợ trang điểm vẽ mặt cười dễ thương lên bụng An Nhiên, giống như là quái bụng bự trên mạng, rồi để Tô Dịch Thừa phối hợp làm mấy động tác như là cha con, như vậy hiệu quả hẳn sẽ không tệ, tuy nhiên nghĩ đến hình tượng Tô Dịch Thừa, mặc dù An Nhiên rất dao động, nhưng vẫn từ chối. Chỉ đồng ý mặc một bộ quần áo lộ bụng, sau đó để Tô Dịch Thừa ôm cô từ phía sau, chụp mấy bức ảnh đơn giản là tốt rồi.

Cuối cùng trước khi kết thúc, dưới yêu cầu của nhiếp ảnh gia, Tô Dịch Thừa nửa quỳ xuống trước mặt An Nhiên, cúi đầu dịu dàng hôn lên bụng An Nhiên. Động tác như vậy đối với Tô Dịch Thừa mà nói hẳn là hạ bút thành văn (2), rất tự nhiên ngẩng đầu nhìn An Nhiên, thâm tình in nụ hôn lên bụng của An Nhiên. Mà An Nhiên thì tự nhiên đưa tay đặt lên đầu Tô Dịch Thừa, nhẹ nhàng vỗ về đầu Tô Dịch Thừa, tất cả đều vô cùng tự nhiên.

(2) Hạ bút thành văn: rất tự nhiên.

Thế nhưng mà vào lúc nhiếp ảnh gia vừa nói rất tốt, giữ nguyên động tác để chụp thêm mấy tấm ảnh thì đột nhiên Tô Dịch Thừa ngẩng mạnh đầu lên, nhìn chăm chăm An Nhiên, giống như là bị tập kích rất mạnh. Mà An Nhiên thì mỉm cười, không nói chuyện, chỉ là chân mày cười vô cùng đẹp mắt.

Nhiếp ảnh gia cùng chuyên gia ánh sáng ở đây không biết xảy ra chuyện gì, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "sao, sao vậy?"

Chỉ thấy Tô Dịch Thừa nói thầm, cũng không biết nói gì, sau đó áp lỗ tai mình vào bụng to của An Nhiên, tay còn kề sát bụng cô, như đang cảm nhận cái gì, miệng không ngừng nói: "bảo bối, ta là cha con, nào nói chuyện với cha một chút"

Thế này mọi người có mặt mới biết thì ra là lúc này thai trong bụng An Nhiên đẹp rồi, mà Tô Dịch Thừa phản ứng như thế là vì

kích động sau khi cảm nhận được thai đạp.

Nhìn lại An Nhiên vẫn như vừa rồi, tay vỗ về đầu Tô Dịch Thừa, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Nhiếp ảnh gia đột nhiên phát hiện hình ảnh này còn ấm áp tự nhiên hơn bất kỳ cái nào khác, liền cầm máy ảnh tách tách chụp liên tục vài bức.

Chương 146: Chờ Đêm

Tân Vân bởi vì theo mười đoàn tham gia hoạt động khảo sát mà mấy ngày gần đây vẫn không thể dành thời gian đi thăm An Nhiên, nhưng mà mỗi ngày vẫn có gọi điện thoại tới hỏi thăm An Nhiên một chút tình huống. Mà Lâm Tiểu Phân đã chính thức về hưu rồi, không có chuyện gì sẽ nẫu chút ít canh chuẩn bị chút ít đồ ăn đem tới cho An Nhiên. Kể từ sau khi thân thế của An Nhiên hoàn toàn nói ra, Lâm Tiểu Phân cả người nhìn qua cũng nhẹ nhõm, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Về chuyện Đồng Văn Hải cô cũng không hỏi qua với Tô Dịch Thừa, mà Tô Dịch Thừa cũng chưa từng nói với cô, nhưng mà cô đọc ở trên báo thấy nói là cũng xử phạt nghiêm trọng, dừng tất cả công việc trên tay, về xử phạt có hợp lý hay không hợp lý hoặc là ông ta tìm người khác thông qua quan hệ cụ thể cô cũng không biết, cũng không muốn biết.

Ngồi trong thư phòng, An Nhiên tiện tay mở ra tờ báo kiến trúc mình mới mua, mấy tháng không có tiếp xúc những đồ này, cảm giác đều biến thành mới lạ. Lần trước lúc Tiêu Ứng Thiên nói với cô để cho cô hỗ trợ tham dự một hạng mục, không phải là không có động tâm, chỉ là suy nghĩ đến đứa nhỏ, mặt khác cô cũng không muốn để cho Tô Dịch Thừa đang bận công việc đồng thời còn muộn lo lắng cho cô, cho nên mới vừa rồi Tiêu Ứng Thiên gọi điện thoại tới đây hỏi cô kết quả suy nghĩ thì cô trực tiếp cự tuyệt.

Bất quá cô cũng đề cử Trần Trừng với Tiêu Ứng Thiên, cô vẫn cảm thấy Trần Trừng rất có thiên phú, đối với phương diện thiết kế đặc biệt có tài, chỉ là hiện tại cô ta còn quá trẻ, không có kinh nghiệm, chỉ cần cho cô ta không gian cùng thời gian tới rèn luyện, cô ta tuyệt đối sẽ mang đến ngạc nhiên không thể tưởng tượng nổi cho mọi người.

"Cốc, cốc, cốc. . ." Cửa thư phòng bị gỗ vang lên, thím Trương

bụng sữa tươi nóng đi vào: "Phu nhân, nên uống sữa tươi."

"Cám ơn thím Trương." An Nhiên nói cám ơn, gấp lại tạp chí trong tay, đưa tay nhận lấy sữa tươi.

Có lúc nhảm chán cuối cùng nghĩ, may mắn cô cũng không bài xích mùi vị sữa tươi, nếu không một ngày uống vào mấy cốc, uống mấy tháng cô có thể ngán chết, có con mới chính thức khắc sâu cảm nhận được làm mẹ vĩ đại như thế nào, cho dù cực khổ hơn nữa, khó chịu đựng hơn nữa, lúc đưa tay mình đặt lên trên bụng của mình, lúc cảm nhận em bé máy thai trong bụng, một ít khổ sở kia trở nên tốt đẹp, một khắc kia sẽ cảm thấy tất cả những khổ cực kia đều đáng giá.

Thím Trương nhận lấy cái cốc không mà An Nhiên đã uống xong sữa tươi, nhìn đồng hồ, mở miệng hỏi: "Phu nhân hôm nay không ngủ trưa sao?"

An Nhiên buổi sáng ngủ một lúc lâu, hiện tại một chút buồn ngủ cũng không có. Chỉ nói: "Đợi lát nữa, bây giờ còn không muốn ngủ."

"Ừ." Thím Trương nhẹ nhàng gật đầu sau đó từ trong thư phòng đẩy cửa đi ra.

An Nhiên đem tạp chí đặt lại trên giá sách, sau đó lại cầm một cuốn sách đọc lại nhất thời cũng tìm không ra cuốn sách nào, Tô Dịch Thừa cất dấu sách rất nhiều, nhưng mà toàn là sách vô cùng chán, tất cả đều là những cuốn sách ngữ văn tự thuật thật là dài, An Nhiên ngay cả một chút ý niệm muốn đọc nó cũng không có.

Một lần nữa xoay người kéo ra ngăn kéo bàn đọc sách, nhìn bàn đọc sách bị sửa sang lại xem ra, Tô Dịch Thừa là một người nghiêm cẩn, văn kiện giấy tờ phân loại cẩn kỹ, một chút cũng không loạn, cao thấp tự động, phân loại có khác. Ngay cả trong ngăn kéo, cũng là sắp xếp vô cùng chỉnh tề.

Nhảm chán lật xem đồ trong đó thế nhưng ở trong ngăn kéo tìm thấy tờ giấy 'hiệp nghị vợ chồng' lúc ban đầu.

Nhin 'hiệp nghị vợ chồng' cầm trong tay, cái phần bị người kia giảo hoạt thêm vào, An Nhiên không khỏi có chút lắc đầu cười, trong miệng nhẹ nhàng cười mắng: "Tên lường gạt, 'gian thần'."

Tay có chút lưu luyến qua lại vuốt ve ở trên giấy kia, xem một chút trong hiệp nghị tay, rồi lại nhìn cái bụng tròn vo của mình, thử nghĩ xem đều cảm thấy kỳ diệu, lúc này mới bao lâu, đúng như lúc Tô Dịch Thừa nói như vậy, duyên phận thật sự là một chuyện bất khả tư nghi.

Đột nhiên có chút nhớ nhung đem tờ giấy hôn thú của hai người lấy ra xem một chút, cô đến bây giờ còn nhớ rõ ban đầu, lúc mình nhìn thấy tờ giấy hôn thú trên đó có tên của anh thì rất kinh ngạc, cô hoàn toàn không nghĩ tới mình lúc ấy còn nhận làm người. Bất quá cũng nhờ sơ sót nhận thức đó, mới có thể làm cho cô hiện tại cảm thấy hạnh phúc như thế .

Từ tận cùng bên trong ngăn kéo đem hai bản màu đỏ chót giấy hôn thú kia lấy ra, mở ra nhìn thấy trên giấy hôn thú ảnh chụp chung của hai người xa cách, An Nhiên không khỏi cười ra tiếng."Ha ha."

Nhin lại thời gian ngày ký, đột nhiên mới giật mình thời gian trôi qua thực mau, thì ra là bất tri bất giác đã qua nửa năm.

"Thì ra là, chúng ta đã kết hôn được nửa năm rồi." An Nhiên vuốt ve hình hai người trên mặt giấy hôn thú, cúi đầu lẩm bẩm nói.

Nhin hình phía trên kia, ngược lại càng ngày càng tưởng niệm.

Sau Quốc khánh Tô Dịch Thừa tựa hồ bận rộn hơn, mỗi ngày đi sớm về trễ dường như cũng trở thành thái độ bình thường của cuộc sống, mỗi ngày cuộc sống hai người ở cùng một mái nhà, mà An Nhiên thì có loại ảo giác như đã thật lâu rồi chưa từng thấy qua anh, mỗi sáng sớm lúc tỉnh lại Tô Dịch Thừa đã không thấy, mỗi ngày buổi tối lúc ngủ anh vẫn chưa về, kể từ đó, cô luôn lệch khỏi thời gian của anh, nếu không phải Tô Dịch Thừa mỗi sáng sớm cũng sẽ thay cô làm bữa ăn sáng rồi mới đi làm, An Nhiên thật là không biết đêm trước anh có về nhà không.

Lấy điện thoại ra kiểm số của anh, lúc này vừa định gọi điện thoại cho anh, rồi lại sợ mình quấy rầy đến công việc của anh, trực tiếp đổi thành gửi nhắn tin.

Tin ngắn gửi đi ra ngoài không tới một phút đồng hồ, Tô Dịch

Thừa liên gọi điện thoại về.

Nhin phía trên kia lóe ra biểu thị cuộc gọi tới, khóe miệng An Nhiên không tự chủ cười cong lên.

Đưa tay trực tiếp nhấn nút nghe, "Alô." Thanh âm điềm điềm nhu nhu, ngay chính cô cũng không có phát hiện trong giọng nói của mình hiện tại mang theo nồng đậm mùi vị làm nũng.

"Nhớ anh không?" Tô Dịch Thừa thanh âm ôn hòa từ bên kia điện thoại truyền tới, hơi mang theo nụ cười, nghe tới rất thoải mái, rất êm tai.

"Em mới không có." An Nhiên mạnh miệng không thừa nhận, ngón tay lớn nhỏ đang vuốt ve hình hai người trên mặt tờ giấy hôn thú, khóe miệng mang theo nụ cười đẹp mắt.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cũng không giận, chỉ nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, nói: "Nhưng mà anh rất nhớ em." Thanh âm cúi đầu trầm trầm, rất giàu từ tính, nghe anh nói đến đây giống như là hình thức tình thoại, đặc biệt có thể mê hoặc người.

An Nhiên trong lòng có chút rung động, không tự chủ đã nói: "Em cũng nhớ anh."

"Ha ha." Nghe vậy, bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cười nhẹ ra, tâm tình hì hò như cũng tốt lên rất nhiều.

An Nhiên cũng không so đo, cô thật sự có chút ít nghĩ nhớ anh, cầm lấy điện thoại di động nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: "Dịch Thừa, làm sao bây giờ, làm sao mà em lại cảm thấy thật lâu rồi chưa thấy anh vậy."

"Thật xin lỗi, gần đây có chút bận rộn." Mỗi lần lúc trở về cô đã ngủ, lúc anh thức dậy cô vẫn còn ngủ say, anh không đành lòng đánh thức cô, mà hai người cứ liên tiếp chừng mấy ngày như vậy cũng không nói với nhau một câu gì.

"Lúc nãy khi em nhìn thấy tờ giấy hôn thú, thì ra là, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn được nửa năm rồi." An Nhiên thấp lẩm bẩm nói.

"Buổi tối anh về sớm một chút." Nghe được ra trong giọng nói của cô có cô đơn cùng tưởng niệm, bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa

nói như vậy.

"Thật?" An Nhiên có chút không tin, gần đây công việc của anh rất bận rộn cô tất nhiên là rõ ràng, bởi vì chuyện của Lăng xuyên Giang quá mức đột ngột, đối với việc chọn người cho chức thị trưởng căn bản cũng không có trù bị, hiện tại một chút sự vụ của thị trưởng cũng chỉ có thể để cho Tô Dịch Thừa thay mặt xử lý, vốn là chuyện của mình thì một đống lớn, hiện lại thêm cái chức vị, công việc dĩ nhiên là càng nhiều. Suy nghĩ một chút, rồi nói: "Anh không nên vì em mà trễ nải công việc, em chỉ nói vậy thôi."

Tô Dịch Thừa cười khẽ, bởi vì sự thông cảm cùng hiểu biết của cô, nên chỉ nói: "Chuyện ngày hôm nay cũng không còn nhiều lắm, chỉ là buổi tối có một bữa tiệc, đến lúc đó để cho thư ký Trịnh thay thế anh đi dự là được rồi, buổi tối anh sẽ trở về với em."

"Thật không làm trễ nải công việc sao?" An Nhiên vẫn là có chút không yên lòng, bởi vì hiểu rõ Tô Dịch Thừa biết anh giống như dụ dỗ cho mình vui vẻ, cho dù còn có một đống lớn công việc không có hoàn thành cũng sẽ trước đi theo cô, sau đó bản thân mình cố gắng làm thêm giờ lúc đêm, làm vợ, cô không thể chia sẻ công việc cho anh được điều gì, nhưng mà ít nhất không thể tạo thành gánh nặng cho công việc của anh.

"Không sao." Tô Dịch thấp giọng nói, "An Nhiên, anh cũng muốn cùng em ăn một bữa cơm ngon."

Nghe anh nói như vậy, An Nhiên không có nói thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng đáp ứng.

Cúp điện thoại, An Nhiên trực tiếp đỡ lấy bụng đi ra ngoài tìm thím Trương, thím Trương quét dọn xong giờ phút này đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi.

"Thím Trương, thím dạy cho tôi thái đồ được không?" An Nhiên vẻ mặt mong đợi nói. Buổi tối cô muốn tự mình xuống bếp chuẩn bị một bữa ăn tối.

Nói đến việc học làm bếp An Nhiên thật là ngượng ngùng, cũng không có đi làm đã hai tháng rồi, nói ra thật xấu hổ, trong thời gian lâu như vậy, cô thế nhưng ngay cả một món ăn cũng không có

chính thức học xong. Tài nấu nướng của cô mặc dù không đến nổi bị nói thành một chút tiến triển cũng không có, nhưng mà trừ có thể không đem món ăn cháy khét đốt troi, thì mùi vị kia cũng không dám khen tặng. Cũng may Tô Dịch Thừa không chê nguyễn ý ăn sạch những món ăn cô làm khó ăn như vậy, đoán chừng cõi đời này cũng không thể tìm ra người nguyễn ý muốn ăn.

Thím Trương cười, nói: "Tại sao lại nghĩ tới muốn làm đồ ăn, lần trước tiên sinh không phải là không để cô làm sao?" Lần trước An Nhiên lúc thái đồ ăn không cẩn thận cắt vào tay, mặc dù vết thương không lớn cũng không sâu, nhưng mà để cho Tô Dịch Thừa biết, vẫn đau lòng một trận, sau đó đã không cho cô học.

"Không có chuyện gì, lần trước là ngoài ý muốn, bản thân tôi không có chú ý." An Nhiên lơ đãnh nói: "Hôm nay là ngày chúng tôi kết hôn được nửa năm, mới vừa gọi điện thoại, Dịch Thừa đáp ứng nói buổi tối sẽ về sớm một chút ăn cơm với tôi, tôi cũng muốn tự tay mình làm một lần, thím Trương, thím ở bên cạnh dạy tôi có được hay không. Tôi đồ gia vị cũng không biết nêm nếm bao nhiêu, mỗi lần làm không phải là mặn thì chính là ngọt."

Thím Trương ở đây làm việc cũng có hai tháng, đã sớm có thói quen nhìn đến đôi vợ chồng này ân ái ngọt ngào, cũng thật hâm mộ tình cảm của đôi vợ chồng này, so sánh với con mình cùng con dâu cả ngày vì một chuyện nhỏ cũng muốn cãi nhau, đáy lòng bà càng thích phương thức chung dung của An Nhiên và Tô Dịch Thừa.

Lấy chiếc điều khiển từ xa trên mặt bàn trà, trực tiếp tắt tivi đi, đứng dậy, cười nhìn An Nhiên nói: "Tốt, tôi dạy cho cô."

"Ư." An Nhiên cười gật đầu: "Thím Trương chỉ cần đứng ở một bên dạy tôi làm sao làm là được, nhìn xem tôi có làm sai bước hay lầm sai đồ gia vị không."

Thím Trương gật đầu, "Tốt, tôi chỉ nói không động tay."

Bởi vì An Nhiên động tác chậm, tay lại không quen việc, phải cẩn thận nhiều, cho nên rõ ràng còn cách buổi tối rất nhiều thời gian, An Nhiên lại bắt đầu công tác chuẩn bị thật sớm.

Thím Trương chịu trách nhiệm chân chạy, đi siêu thị đêm nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị cho buổi tối mua đầy đủ hết.

Thím Trương thông cảm cô là phụ nữ có thai, sợ cô buổi trưa không ngủ đủ, đề nghị để cho bà làm chuẩn bị xong hết những nguyên liệu nấu ăn này, chờ một chút lúc cô tỉnh ngủ vừa lúc có thể trực tiếp làm.

Nhưng lại bị An Nhiên cỗ chấp cự tuyệt, cô thật muốn tự tay mình làm một bữa ăn tối, cho nên từ rửa rau xử lý nguyên liệu vân vân, mỗi một thứ cũng tự đích thân mình xử lý.

Ở dưới chỉ thị của thím Trương đem tất cả nguyên liệu nấu ăn xử lý tốt, sau đó lại dưới chỉ thị của Thím Trương mỗi một món ăn dưới sự chỉ dạy của thím Trương làm ra, lúc đợi tất cả đều làm xong, An Nhiên tự gấp một ngum ăn, mùi vị không tính là vô cùng ngon, nhưng cũng coi như là tốt, tuyệt đối sẽ không khó để nuốt xuống, so sánh với đồ ăn lúc trước cô làm tốt hơn rất nhiều. Mà đợi lúc những thức ăn này tất cả đều làm xong, thời gian cũng đã hơn năm giờ, theo như dự tính của cô, Tô Dịch Thừa đại khái khoảng sáu giờ sẽ về đến nhà, như vậy đồ ăn kia sẽ còn ấm áp, vừa lúc ăn với cơm.

Coi như là bữa ăn tối dành cho hai người dưới ánh nến, An Nhiên để cho thím Trương tan việc sớm một chút, thím Trương nhìn ra tâm tư nhỏ của cô, mập mờ chớp mắt trêu cô, sau đó mang theo tiếng cười ra khỏi cửa đi về nhà.

Sau khi thím Trương đi, An Nhiên đem cây nến cùng giá cầm nến lúc trước Tô Dịch Thừa chuẩn bị cho lấy ra đặt ở trên quầy ba cất kỹ, còn dùng remote điều khiển ánh đèn bên trong nhà đến độ sáng vô cùng lẳng lặng và mờ ảo. Thậm chí còn đặc biệt đi vào phòng ngủ cho thay cho mình một bộ quần áo bà bầu xinh đẹp, màu vàng nhạt, dài đến đầu gối, ở giữa có thiết kế đai lưng, ở phía sau còn làm một cái nơ bướm bướm, đơn giản lại hào phóng, rồi nhìn lại kiểu dáng, mặc cũng đặc biệt thoải mái.

Sau khi thay quần áo xong thì vào phòng rửa tay lau mặt của mình một chút, làm cho mình cả người nhìn qua có tinh thần một

chút.

Nhin mình trong gương, An Nhiên đột nhiên dừng lại động tác, sau đó buồn cười cười ra tiếng, thử nghĩ xem đều cảm thấy buồn cười, tay che ở lồng ngực của mình, lòng bàn tay rõ ràng có thể cảm nhận được tim đập của mình giờ phút này không ngừng gia tốc, thậm chí có chút khẩn trương, giống như cảm giác ở cùng người mà mình yêu thích, hai người lần đầu tiên dắt tay, hai người lần đầu tiên ôm nhau, hai người lần đầu tiên hôn môi, tim đập không ngừng gia tốc, khẩn trương, rồi lại có chút kích động, loại cảm giác này, cô lúc ban đầu cùng Mạc Phi yêu thương nhau đều đã trải qua, khi đó còn đơn thuần là bị cảm giác rung động này hù dọa sợ, có chút bối rối lôi kéo Lâm lệ hỏi cô nói mình có phải bị bệnh hay không, còn bị Lâm lệ rất không khách khí cười nhạo một phen, nói cô không phải là bị bệnh, chẳng qua là bị bệnh tương tư thôi. Thậm chí còn còng giống như cái loa trở lại phòng ngủ cổ động tuyên truyền, sau đó không có mấy ngày toàn bộ cả lớp tất cả đều biết cô cùng Mạc Phi đang yêu nhau, chỉ là hiện tại lần nữa quay đầu người đã không phải là Mạc Phi.

Một cái tay khác đặt lên bụng tròn của mình, thấp giọng nhẹ lẩm bẩm nói: "Bảo bối, các con nói mẹ có phải vô dụng hay không, ba chỉ là đồng ý về sớm ăn bữa cơm tối cùng các con và mẹ thôi, mẹ lại cao hứng giống như đứa bé vậy, thật sự là rất không có tiền đồ có đúng không?"

Cũng không biết là có phải là thật sự có cảm ứng, lúc An Nhiên cảm khái như vậy hai tiểu tử trong bụng thế nhưng đáp lại một cái.

An Nhiên có chút cảm động, lấy tay theo chỗ chuyển động sờ sờ, buồn cười nói: "Các con cũng cảm thấy như vậy sao? Nhưng mà không có biện pháp, mẹ đã có mấy ngày không nhìn thấy cha của các con rồi, thật rất nhớ hắn, các con cũng nhớ hắn, có đúng hay không?"

Giống như là thật nghe hiểu lời nói của An Nhiên, đợi sau khi An Nhiên nói xong, bụng lại bị đá hai cái, lực đạo so với mấy lần trước cũng mạnh hơn rất nhiều, làm cho người ta có thể vô cùng rõ ràng

cảm giác được. An Nhiên ha ha cười, vẻ mặt hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Máy thai như vậy có lẽ chẳng qua là trùng hợp, nhưng mà trùng hợp như vậy khiến cho An Nhiên đặc biệt vui vẻ, ngân nga nhẹ một bài hát nhỏ ngồi vào một bên trên ghế sa lon trong phòng khách chờ Tô Dịch Thừa trở lại, lúc nhảm chán lẩy tay sờ sờ bụng cùng bảo bối trong bụng của cô cùng trò chuyện. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc trời bên ngoài tối vô cùng nhanh, đã hơn sáu giờ Tô Dịch Thừa vẫn chưa trở về.

An Nhiên nghĩ thầm anh hắn là chưa hết việc, cũng không có gọi điện thoại cho anh, chỉ là như cũ ngồi ở trong phòng khách chờ, hoặc là xem tạp chí, hoặc là xem TV một chút.

Lại qua hơn một giờ nữa, lúc bảy giờ tối Tô Dịch Thừa vẫn không có trở lại, mà bụng An Nhiên vào lúc này có chút đói, kháng nghị càu nhau kêu lên tiếng. Cong lên miệng, khẽ nhăn nhíu đầu mày, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên cái bụng đang mang thai của mình, nhẹ nói: "Chờ một chút có được hay không, đợi thêm một chút nữa cha sẽ trở lại rồi, lúc cha về chúng ta sẽ cùng ba ăn cơm, chúng ta đều thật lâu chưa có ăn cơm cùng với hắn rồi."

Cứ như vậy lại qua một giờ nữa, đợi tới lúc tám giờ cửa kia vẫn không có dấu hiệu bị mở ra, vốn là nụ cười trên mặt An Nhiên từ từ nhạt lại, từ từ thay thế bằng lo lắng cùng bất an.

Cầm lên điện thoại di động gọi điện cho Tô Dịch Thừa, điện thoại di động vang lên thật lâu cũng không có người nhấc máy.

An Nhiên không biết Tô Dịch Thừa đã xảy ra chuyện gì, chỉ là an ủi mình nói anh hắn là còn đang bận rộn, có lẽ còn đang hội họp, tạm thời không thể nghe điện thoại để báo cho cô.

An ủi trong lòng như vậy lo lắng cũng ít đi một nửa, bởi vì xế chiều một mực ở trong phòng bếp cùng thím Trương bận rộn chuẩn bị bữa ăn tối, cho nên ngay cả điểm tâm cũng không có ăn, hiện tại bụng thật sự là đói bụng đến có chút chịu, bởi vì mang thai, An Nhiên cũng không dám quá xem nhẹ, đứng dậy đi vào trong phòng bếp rót cho mình một ly sữa tươi lót dạ. Sau đó một lần nữa ngồi

vào trong phòng khách chờ Tô Dịch Thừa trở lại.

Chờ chờ mí mắt nhưng càng phát ra trầm trọng, từng chút từng chút có chút khó chống đỡ được, từ từ đóng lại, ý thức cũng bắt đầu trở nên có chút mông lung, thật sự có chút buồn ngủ, xế chiều cơ hồ nghiêm chỉnh ở phòng bếp, giấc ngủ trưa tất nhiên cũng không có ngủ.

Cứ như vậy ôm gối mơ mơ màng màng nằm tựa vào trên ghế sa long mà ngủ.

An Nhiên cũng không biết ngủ bao lâu, lần nữa tỉnh lại trong phòng đèn vẫn sáng, trên quầy ba bữa ăn tối đã sớm lạnh như băng, ngay cả nến đỏ cũng đốt hơn phân nửa, cầm qua điện thoại di động nhìn một chút thời gian phía trên, đã mười giờ rưỡi rồi, nhưng mà Tô Dịch Thừa vẫn còn không có trở lại, một lần nữa nặng nề gọi qua, như cũ vẫn không có ai nghe máy.

An Nhiên lo lắng, nhưng không có biện pháp nào, giờ phút này cô có chút tự trách mình lại không hỏi số điện thoại phòng làm việc của anh cùng số điện thoại của thư ký Trịnh, nếu lúc tìm không được anh cũng có thể tìm thư ký Trịnh hỏi một chút tình huống. Thật ra thì chủ yếu là ban đầu anh làm quá tốt, cho dù bận rộn nữa, nhưng cũng chưa từng làm cho cô tìm không được người.

Gọi nhiều lần, cũng là không có ai nghe máy.

Có chút bất đắc dĩ đứng dậy, mang thức ăn đã nguội để vào lò vi sóng hâm lại, có lẽ chờ một chút anh trở về, có thể trực tiếp ăn nóng.

Mà giờ khắc này An Nhiên trừ lo lắng đã sớm không có cảm giác đói bụng rồi, ôm gối ngồi ở trên ghế sa lông trong phòng khách chờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa, giống như sau một khắc nữa cửa sẽ mở ra, sau đó Tô Dịch Thừa sẽ nimb cười từ bên ngoài đi vào.

Chờ chờ, cũng không biết qua bao lâu, mí mắt lại bắt đầu càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng chống không được khốn ý, liền như vậy mơ mơ màng màng nằm tựa vào trên ghế sa lông ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng An Nhiên chỉ cảm thấy một trận mê muội, sau đó mí mắt khẽ giật giật, sâu kín tỉnh lại, đang lúc mơ mờ màng màng chỉ nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Tô Dịch Thừa đang ở trước mắt của mình, mà giờ khắc này mình đang bị anh treo trên bầu trời ôm lấy thắt lưng.

"Dịch Thừa?" An Nhiên rù rì khẽ gọi, đưa tay nhẹ nhàng đi đến đụng vào mặt của anh, xác định không phải là của mình nằm mơ thấy, giờ phút này người đang ôm mình chính là Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa quay đầu, nhàn nhạt ôn hòa mỉm cười cùng cô, nhưng có chút xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, anh về trễ." Ôm cô đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đem cô đặt trên giường.

An Nhiên nhìn anh, có chút ủy khuất nói: "Bạn em chờ anh thật lâu, gọi điện thoại cho anh không ai nghe máy, em cũng không biết anh có phải xảy ra chuyện gì không, thật lo lắng."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn lên trán của cô, thấp lẩm bẩm nói: "Thật xin lỗi, tạm thời xảy ra chút chuyện, điện thoại di động cũng để ở trong phòng làm việc rồi, cho nên mới không có nhận được điện thoại của em, xin lỗi, để em lo lắng như vậy."

An Nhiên lắc đầu, khéo miệng mang theo mỉm cười thản nhiên, chỉ hỏi: "Chuyện xử lý tốt sao? Không có chuyện gì chứ?" Cô chỉ là lo lắng anh xảy ra chuyện gì mình không biết, hiện tại anh trở lại, biết anh không có chuyện gì rồi, cô cũng yên lòng.

Tô Dịch Thừa nhàn nhạt gật đầu với cô, nói: "Ừ, đều xử lý tốt, không có chuyện gì."

An Nhiên khẽ cười cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, nửa chông người muốn ngồi dậy, hỏi: "Anh ăn tối chưa? Có phải quá bận rộn hay không?"

Tô Dịch Thừa cười cười, ăn lấy cô không để cho cô ngồi dậy, vừa nói: "Đừng, đừng lo lắng cho anh, anh sẽ tự mình chuẩn bị đồ ăn."

An Nhiên lắc đầu, sờ sờ bụng, cười khẽ le lưỡi nói: "Em cũng còn không có ăn, em cũng thật là đói."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhíu mày, có chút không đồng ý nói:

"Em đã trễ thế này còn không có ăn, em không biết mình hiện tại đang mang thai không? Sao có thể để đói bụng như vậy?"

An Nhiên bĩu môi nói: "Em chờ anh trở về nha, ai biết làm sao cũng đợi không được."

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Dịch Thừa vuốt mặt của cô nói: "Em hiện tại không giống với lúc bình thường, sau này đừng chờ anh, ít nhất đừng để đói bụng chờ anh, biết không?"

An Nhiên gật đầu, sau đó nở nụ cười nói: "Tôi nay món ăn tất cả là do em làm, ở trong tủ lạnh, chờ một chút lấy ra hâm lại có thể ăn, mùi vị không tệ nha." Trong giọng nói còn mang theo tự hào.

Tô Dịch Thừa cũng cười, ngắt cái mũi của cô, nói: "Anh đi hâm nóng thức ăn, em ở đây, hâm nóng xong anh mang cho em."

An Nhiên gật đầu, cười vẻ mặt thỏa mãn.

Sáng ngày thứ hai tới lúc Tô Dịch Thừa đã đi làm, lúc An Nhiên còn đang đánh răng Lâm Lệ gọi điện thoại tới, giọng nói rất gấp.

"An tử, mi xem đoạn video trên mạng hôm nay chưa?"

Chương 147: Ảnh chụp

"An tử, mi xem đoạn video trên mạng hôm nay chưa?"

"Video gì?" An Nhiên khó hiểu, dừng nói cô vừa mới dậy, cho dù đã dậy lâu rồi, gần đây vì mang thai nên cô không mở máy vi tính, chuyện video gì đó cô căn bản là không thể nào biết được.

Lâm Lệ ở bên kia điện thoại dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, im lặng một lúc, cuối cùng nặng nề mở miệng, hỏi: "An tử, tối hôm qua Tô Dịch Thừa có về nhà chứ?"

Giọng điệu của Lâm Lệ có chút ngưng trọng, không hề phù hợp với tính cách tùy tiện bình thường của cô ấy. Giọng cô ấy thế này lại khiến An Nhiên không yên lòng, không xác định hỏi: "Lâm Lệ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Lâm Lệ cũng không trả lời thẳng câu hỏi của cô, mà khẳng định nói: "Tôi qua Tô Dịch Thừa không về nhà có phải không."

"Tôi qua Dịch Thừa có về." An Nhiên nói: "chỉ là hơi muộn." Cô còn nhớ rõ khi Tô Dịch Thừa ôm mình về phòng, mình có tinh đã là không giờ ba mươi phút.

"Ha ha." Lâm Lệ ở bên kia điện thoại cười lạnh.

An Nhiên cau mày: "Lâm Lệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có phải liên quan đến Dịch Thừa hay không?" Cô ấy hỏi tôi qua Tô Dịch Thừa có về hay không, hẳn thật sự liên quan đến Dịch Thừa. Chẳng lẽ là tôi hôm qua thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi? Video trong lời của Lâm Lệ là về Dịch Thừa?

Lâm Lệ im lặng, một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói trầm thấp: "An tử, nếu mà có thể ta cũng không muốn nói cho mi biết, nhưng mà bây giờ chuyện này đã ầm ĩ cả đến mức cả Giang Thành đều biết rồi, cho dù ta không nói cho mi, người khác cũng sẽ báo cho mi."

"Rốt cuộc là chuyện gì!" An Nhiên không biết rốt cuộc là Lâm Lệ muốn nói gì với cô, nhưng mà trong lòng luôn âm ỉ có cảm giác bất an, có phần sợ hãi chuyện Lâm Lệ muốn nói với cô.

"An tử, mi đồng ý với ta đừng quá kích động, không vì những cái khác, cũng phải nghĩ đến đứa bé trong bụng mình." Lâm Lệ không yên lòng nói.

"Lâm Lệ!" An Nhiên tức giận trách mắng, cô ấy càng như vậy, lòng cô càng sợ hãi.

Lâm Lệ im lặng, lại là một lần im lặng, cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là vài giây, có lẽ là mấy phút, chừng qua là khi Lâm Lệ tiếp tục nói, tay cầm điện thoại của An Nhiên đã sờn đổ mồ hôi.

"Ta không nói được, tự mi đi xem đi, bài viết và video đều ở trên diễn đàn Giang Thành." Ở bên kia điện thoại, giọng nói của Lâm Lệ rất thấp, khiến An Nhiên nghe được ra tính nghiêm trọng: "An tử, chúng ta đừng cúp điện thoại, mi xem thấy khó chịu thì hãy nói với ta."

An Nhiên không nói chuyện, bỏ cốc đánh răng trong tay xuống

đi ra khỏi phòng tắm, đi thẳng về hướng thư phòng.

Thím Trương ở trong bếp thấy cô đi ra ngoài, vừa định hỏi cô có muốn bà chuẩn bị bữa sáng cho không, lại thấy An Nhiên không ngoảnh đầu lại đi thẳng vào thư phòng.

Khi An Nhiên mở máy tính ra, thấy được đoạn video và bài viết kia, An Nhiên bỗng đứng ngây ngẩn cả người. Ánh mắt nhìn chăm chắm vào hình ảnh trên màn hình máy vi tính, đoạn video kia hơi hỗn loạn, ánh đèn bên trong cũng vô cùng lờ mờ, nhưng dù thế, vẫn có thể nhận ra được người đàn ông và đàn bà trong đoạn phim đó.

Trong đoạn phim đó không phải ai khác, rõ chính là Tô Dịch Thừa cùng Lăng Nhiễm!

Trái tim căng lên, có nỗi đau đớn khó tả, tay cầm con chuột ấn chặt xuống, cả người như đang đè nén cảm xúc nội tâm của mình.

Bài viết này là do một gã nặc danh đăng lên mạng, bên trong không chỉ có đoạn video dài hơn năm phút, còn có nhiều bức ảnh chụp bằng di động, chất lượng không tốt lắm, trong hình chỉ thấy được Tô Dịch Thừa đang ôm Lăng Nhiễm không tỉnh táo tiến vào một khách sạn.

Bài viết này thật sự rất nóng, đăng lên vào ba giờ rạng sáng, mới mấy tiếng ngắn ngủi, lượt xem đã trên dưới một vạn người, mà phía bình luận phía dưới bài viết đã sôi sục xôn xao, có xem cuộc vui, có khiển trách, có gây rối, có mắng chửi người ...

'Xã hội này, làm quan, không phải là tham ô thì là chơi gái gọi, mãi cũng quen rồi . . '

'Ha ha, Tô thị trưởng đây là muốn học tập thầy giáo Trần sao?'

'Xem đoạn phim, Tô thị trưởng quả nhiên rất mạnh mẽ nha, hắn là bà xã bụng bự không thỏa mãn được nhu cầu của anh ta, nghẹn lâu quá thực rất đáng thương, ha ha ha ~'

'Súc sinh, lần trước xem báo còn tưởng rằng anh ta tốt thế nào, không ngờ mới bao lâu lại xảy ra chuyện thế này, bà xã anh ta còn đang mang thai đấy! Thế mà lại lén lút làm ra chuyện như vậy! kịch liệt lên án!'

'Đạo đức suy đồi, không bằng cầm thú! '

'Thịt người thịt người, mãnh liệt yêu cầu vạch trần xem người phụ nữ kia rốt cuộc là ai! '

Các bình luận tương tự như thế còn có rất nhiều ở phía dưới, thậm chí hơn mấy trang.

"An tử?" Lâm Lệ vẫn chưa cúp điện thoại, thật lâu không đợi được lời đáp của An Nhiên Lâm lệ không khỏi lo lắng.

An Nhiên nhìn các bức ảnh và đoạn phim kia, như là có một hơi thở tắc lại trong lồng ngực vậy. Cô không tin Tô Dịch Thừa sẽ làm ra chuyện như thế này, cho dù mới quen biết nửa năm, nhưng mà bằng sự săn sóc tốt cô trong nửa năm qua, thế nào cô cũng không tin được anh là người như thế, thái độ của anh với Lăng Nhiễm luôn rất rõ ràng, dứt khoát từ chối không hề dây dưa.

Nhưng mà bức ảnh trên mạng này, cô không biết bào chữa cho anh thế nào rằng người trên đó không phải là anh. Bởi vì cô nhận ra quần áo anh mặc khi ôm Lăng Nhiễm trong ảnh đúng là quần áo anh mặc tối hôm qua, lúc anh về tối qua chính là mặc bộ này!

Mãi không thấy An Nhiên đáp lại, Lâm Lệ nóng nảy, lo lắng nói về phía điện thoại: "An tử? Mi nói chuyện đi a! Mi đừng làm ta sợ!"

Lúc này An Nhiên mới lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính, tay nắm con chuột mạnh đến mức có thể bóp nát con chuột! Loáng thoáng nghe được tiếng nghẹn ngào của Lâm Lệ, lúc này mới chậm rãi nói: "ta không sao." Thanh âm có chút vô lực, khẽ kháng đến mức khiến người ta đau lòng.

"An tử ..." Lâm Lệ không biết nên nói gì, đột nhiên có chút hối hận mình không nên nói cho cô biết, nhưng mà chuyện này ầm ĩ như vậy, cho dù cô ấy không nói thì sẽ có những người khác đến nói cho cô biết, cô ấy không muốn để cô như một đứa ngốc là người cuối cùng biết được đã xảy ra chuyện gì!

"Ta không sao." Khinh lầm bẩm nói, ánh mắt An Nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình kia, miệng cắn chặt.

"An tử, ta đi qua chỗ mi nhé." Cuối cùng vẫn không yên lòng, hiện tại cô như thế này, thật sự là khiến người ta không yên lòng,

hơn nữa cô còn đang mang thai.

An Nhiên lắc đầu, "Không cần, mi đi làm đi."

Lâm Lệ ra vẻ thoái mái nói: "không sao, không sao, ta là một người rảnh rỗi, có cũng được mà không có cũng không sao, dù sao, dù sao cũng không mua được nhà, ta qua tìm mi, chờ ta."

"Lâm Lệ." An Nhiên khẽ gọi.

"Ừ?"

"Ta tin tưởng anh ấy." An Nhiên chậm rãi mở miệng, nhìn vào hình ảnh lờ mờ trong video kia, nói: "ta tin tưởng anh ấy sẽ không làm như vậy, ta muốn tự mình hỏi anh ấy, nếu anh ấy giải thích với ta, rằng trên đó không phải là anh ấy, rằng anh ấy không làm chuyện như thế, ta liền tin!"

"Nếu như anh ta lừa mi thì sao?" Lâm Lệ không đành lòng chọc phá cô, nhưng mà suy đoán này không phải là không thể, video mờ mờ không rõ thật giả, nhưng những tấm ảnh kia cô ấy đã tìm bạn bè thông thạo máy vi tính giám định rồi, tuyệt đối không có dấu vết PS (photoshop).

"Gạt ta, ta cũng tin!" Giọng điệu An Nhiên kiên định, "miễn là anh ấy nói, ta liền tin!"

Lâm Lệ ở bên kia điện thoại không nói gì nữa, trước đây cô đã biết trong lòng người đàn ông kia không có mình mà vẫn liều lĩnh lún sâu vào, cũng từng không chỉ một lần an ủi bản thân mình, chỉ cần thân xác anh ta còn ở bên cạnh mình, như vậy được được trái tim anh ta cũng chỉ là vấn đề thời gian. Vì những lời này, cô kiên trì mười năm, cuối cùng không có lý do gì để kiên trì nữa, mới buông tay rời đi.

Hai người đều im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn là Lâm Lệ mở miệng trước, nói: "An tử, khó chịu tìm ta."

"Ừ." An Nhiên gật đầu.

Sau khi Lâm Lệ cúp điện thoại, An Nhiên cũng không rời khỏi thư phòng ngay, mà là cứ giữ nguyên tư thế vừa rồi, ngẩn người ngồi trước máy vi tính, nhìn hình trên kia, ánh mắt trống rỗng.

Thím Trương ở bên ngoài thỉnh thoảng nhìn vào trong thư

phòng một chút, nhưng mãi không thấy An Nhiên đi ra ngoài, cuối cùng không khỏi lo lắng, gõ cửa thư phòng, đẩy cửa đi vào, hỏi: "phu nhân, tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô nhé?"

An Nhiên không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính, không nhúc nhích.

Thím Trương nhìn ra có gì không bình thường, đi về phía An Nhiên, vừa gọi: "phu nhân?"

Đợi đến khi bà đi đến trước mặt mình rồi, An Nhiên mới phục hồi tinh thần lại, sững sờ nhìn bà.

"Tôi đi làm bữa sáng cho cô nhé? Sáng nay cô muốn ăn gì?"
Thím Trương lặp lại lần nữa.

An Nhiên chậm chạp lắc đầu, nói: "tôi không có khẩu vị."

Thím Trương nhìn ra cô có cái gì không bình thường, lo lắng hỏi: "phu nhân, cô, không sao chứ?"

An Nhiên quay đầu liếc nhìn máy tính, chỉ sững sờ lắc đầu, cô thật sự là không có khẩu vị.

"Cứ ăn chút đi, đang mang thai đấy, không thể để con đói được." Thím Trương không biết xảy ra chuyện gì, à, ngoài ra liên tục mấy hôm nay không thấy Tô Dịch Thừa làm bữa sáng, nghĩ thầm rằng là hai vợ chồng cãi nhau, chỉ có thể khuyên thế này.

Nghe vậy, An Nhiên đưa tay sờ bụng của mình, giờ phút này hai tiểu báo bối bên trong khua khua cái tay nhỏ bé, như là đang kháng nghị cô bỏ đói chúng. Đúng vậy a, chính cô không muốn ăn, nhưng mà em bé trong bụng cần dinh dưỡng a!

Quay đầu nói với thím Trương: "buổi sáng, cho tôi cốc sữa tươi đi."

Nghe vậy, thím Trương gật đầu lia lịa, xoay người đi ra ngoài lấy sữa cho cô.

Khi Tô Dịch Thừa chạy về đến nhà vừa vặn thím Trương đang ở trong bếp hâm nóng sữa cho An Nhiên, không nhìn thấy An Nhiên trong phòng khách, có phần hoảng hốt, thậm chí không kịp thay giầy, liền đi vào phòng ngủ, cũng không thấy người trong phòng.

Trở ra, hỏi thím Trương: "An Nhiên đâu?"

Thím Trương không rõ tình huống, chỉ thong thả chỉ chỉ, nói: "phu nhân ở thư phòng."

Nghe vậy, lòng Tô Dịch Thừa trầm xuống, xem ra cô đã biết rồi, nhíu nhíu mày, lại hỏi thím Trương: "An Nhiên sao rồi?" Xem video, nhìn bức ảnh kia, cô tin sao?

"Buổi sáng phu nhân thức dậy liền vào thư phòng, bữa sáng cũng không ăn, nói ăn không vào, vất vả mãi mới bằng lòng ăn chút gì, cũng chỉ uống sữa tươi." Thím Trương bưng cốc sữa vừa được hâm nóng kia, nói như vậy, lại nhìn Tô Dịch Thừa, khuyên: "tiên sinh, tôi không biết cô cậu xảy ra chuyện gì, nhưng mà tính tình phụ nữ đang mang thai luôn không tốt, cậu đừng so đo với cô ấy."

Tô Dịch Thừa gật đầu với bà ấy, nhận lấy sữa tươi trong tay bà, nói: "để tôi bưng vào."

Thím Trương gật đầu, không nói gì thêm nữa, chỉ đưa sữa trong tay giao cho anh.

Đẩy cửa đi vào, thấy An Nhiên đang như khúc gỗ ngồi ở trước máy vi tính, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng đóng cửa, bưng sữa đến cạnh cô, An Nhiên không quay đầu, tưởng là thím Trương đi vào, chỉ nhàn nhạt nói: "thím Trương, cứ để đó, lát nữa tôi uống."

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài, đặt ly sữa sang một bên, ngồi xổm xuống cạnh cô, khẽ gọi: "An Nhiên."

An Nhiên sững sốt, lúc này mới từ từ ngoảnh đầu lại, nhìn Tô Dịch Thừa trước mắt, hơi sững sốt, sau đó chỉ nhìn anh, không nói một lời.

Tô Dịch Thừa đưa tay nắm lấy cái tay đang đặt trên đùi của cô, nhẹ nhàng đặt lên khóm miệng hôn, rù rì nói: "chính là sợ em thấy sẽ hiểu lầm, cho nên anh vội về, muốn giải thích trước khi em nhìn thấy, lại không ngờ là em đã thấy rồi."

An Nhiên cắn chặt môi, để mặc anh hôn lấy, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh trên mu bàn tay mình, ngứa ngứa, âm ấm.

Tô Dịch Thừa ngẩng đầu, nhìn cô cắn chặt môi, gần như cắn

chảy cả máu, nhíu mày, một tay khác chàm rãі đưa lên vuốt ve môi cô, rù rì nói nói: "đừng cắn mình."

Lúc này An Nhiên mới nói lỏng miệng, nhìn chăm chăm vào anh, một lúc lâu, mới lên tiếng: "anh muốn giải thích với em chứ?" Nói cho cô biết người trên đó không phải là anh, tối qua anh không ở cùng với Lăng Nhiễm!

Tô Dịch Thừa nhìn cô, nhìn vào mắt cô, hỏi: "em tin anh chứ?"

An Nhiên gật đầu, gần như không hề chần chờ, nói: "miễn là anh nói, em liền tin!" Chỉ cần anh nói cô sẽ tin tưởng, cho dù là lừa cô, cô cũng sẵn lòng để anh lừa gạt.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nhàn nhạt cười, sau đó nhìn cô khẳng định nói: "không phải là thật, người trong video này không phải là anh, anh không hề cùng Lăng Nhiễm làm gì." Nhìn chăm chăm vào mắt cô, cam đoan nói: "An Nhiên, anh sẽ không phản bội em!"

Nghe được lời giải thích của anh, An Nhiên nhàn nhạt cười, gật đầu, nói: "được, em tin tưởng anh!" Điều cô muốn rất đơn giản, chỉ là một lời xác nhận và hứa hẹn của anh.

Tô Dịch Thừa cũng cười, sờ sờ đầu của cô, nói: "trước ăn cái gì đã, lát nữa anh sẽ nói cho em nghe mọi chuyện, nhé?"

An Nhiên gật đầu, cô đã nói cô muốn tín nhiệm anh, thằng thắn giữa vợ chồng rất quan trọng, tín nhiệm lại càng không thể thiếu, nửa năm chung sống, cô nhớ rõ anh đối tốt với cô, săn sóc từng ly từng tí, nếu mà nói anh phản bội cô, phản bội gia đình của bọn họ, thế nào cô cũng không tin được.

Vì hết lòng hết dạ tín nhiệm anh, cho nên miễn là anh nói, cô sẽ tin, vô điều kiện!

"Em muốn ăn đồ anh làm." Nhìn anh, An Nhiên nhàn nhạt cười.

Nghe thấy thế, Tô Dịch Thừa nghiêm túc nhìn cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên đưa tay ôm cô, ôm vào lòng thật chặt. Trên đường về, lòng anh luôn sợ cô sẽ chỉ vào tấm ảnh trên màn hình máy vi tính vặn hỏi anh, thậm chí anh đã nghĩ không biết đến lúc đó chính anh nên trả lời thế nào, may mắn, cô tín nhiệm anh, không hề hoài nghi anh chút nào! Biểu điều này, toàn bộ lo lắng và bất an

trong lòng anh đều biến mất, bởi vì anh biết, anh có thể không phải lo lắng gì mà xử lý chuyện tiếp đó. Bao gồm điều tra người dựng chuyện video và tấm ảnh chụp lần này! Còn có Lăng Nhiễm, anh sẽ không nhân nhượng nữa!

Thím Trương nhìn hai vợ chồng bọn họ mỉm cười nắm tay nhau đi ra khỏi thư phòng, biết bọn họ không có chuyện gì rồi, mình cũng an tâm đi dọn dẹp nhà cửa.

Để An Nhiên ngồi trong phòng khách, Tô Dịch Thừa cởi áo khoác, vén tay áo sơ mi lên, vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho An Nhiên, An Nhiên thì bưng sữa tươi, ngồi trước bàn trà, nhàn nhạt cười nhìn bóng lưng anh vì mình mà bận rộn.

Vào lúc này đột nhiên chuông cửa vang lên, thím Trương đi ra mở cửa, là Lâm Lệ, đúng là vẫn có chút không yên lòng, cứ xin công ty nghỉ rồi chạy đến, chỉ sợ vì cái video và bức ảnh mà An Nhiên xảy ra chuyện gì. Thế nhưng không giống như cô nghĩ, Tô Dịch Thừa lại ở nhà, bây giờ còn đang nấu bữa sáng cho An Nhiên, còn An Nhiên thì hạnh phúc nhìn anh cười, thật giống như là chuyện trên mạng kia căn bản không tồn tại, hoặc là không hề có chút xíu nào liên quan đến bọn họ.

An Nhiên nhìn thấy Lâm Lệ tới đây, không đồng ý nói: "không phải là đã bảo đừng tới nha, sao lại tới rồi!"

Lâm Lệ nhìn cô, nhỏ giọng nói thầm: "còn không phải vì lo lắng cho mi." Sau đó lại nhìn Tô Dịch Thừa trong bếp một chút, nhỏ giọng hỏi An Nhiên: "anh ta đã giải thích rõ rồi?"

An Nhiên gật đầu, nói: "anh ấy nói người đàn ông trong video kia không phải là anh ấy, ta tin tưởng anh ấy."

"Vậy còn ảnh?" Cô đã tìm người giám định ảnh rồi, tuyệt đối không có dấu vết PS.

"Cho dù tấm ảnh kia là thật, anh ấy thật sự ôm Lăng Nhiễm vào khách sạn, ta cũng tin anh ấy có lý do, hơn nữa cũng không làm cái gì." Quay đầu liếc nhìn người đàn ông còn đang bận rộn trứng cho cô ở trong bếp, lại quay đầu nhìn Lâm Lệ, nói: "Lâm Lệ, ta tin tưởng anh ấy, tin anh ấy sẽ không phản bội ta và cái nhà này!" Giọng nói

vô cùng dứt khoát, kiên định như là không ai có thể dao động được.

Thấy cô nói như vậy Lâm Lệ tự nhiên cũng không nói được nữa, tất nhiên là cô ấy cũng muốn tốt cho An Nhiên, cũng hi vọng những gì trên mạng đều là giả dối.

"An Nhiên, ăn sáng đã." Tô Dịch Thừa bưng bữa sáng tới đây đặt xuống bàn trà trước mặt An Nhiên, nhìn Lâm Lệ, cười nhạt gật đầu: "cô Lâm."

Lâm Lệ nhìn anh một cái, chỉ lạnh nhạt gật đầu, nhìn An Nhiên hạnh phúc thỏa mãn ăn bữa sáng anh làm cho, cả người không hề khác thường chút nào, mình cũng yên tâm, đứng lên nói: "mi đã không sao, ta về đây."

An Nhiên cười cười: "vốn là không sao, là mi lo lắng lung tung."

Lâm Lệ tức giận liếc trăng cô, lại quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, uy hiếp nói: "tốt nhất là anh giải thích rõ ràng, nếu để tôi biết anh lừa gạt An tử nhà chúng tôi, dám bắt nạt cô ấy, mặc kệ anh là thị trưởng hay bí thư, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!"

Tô Dịch Thừa chỉ cười gật đầu, "được."

"Mi đi nhanh lên đi, làm đã chẳng tốt còn ngày nào cũng xin nghỉ, cẩn thận bị sa thải!" An Nhiên chê nhạo cô nói.

"Mi không có lương tâm." Lâm Lệ liếc trăng cô, sau đó khoát tay: "đi đây đi đây, không nhìn vợ chồng hai người ân ái đến phát ngán nữa."

An Nhiên cũng không thèm để ý, nói vọng với bóng lưng cô ấy, bảo đi đường cẩn thận, sau đó tiếp tục ăn bữa sáng của mình, vừa rồi không đói, nhưng bây giờ vì có đảm bảo của Tô Dịch Thừa, vậy mà lại có hứng ăn rồi.

Tô Dịch Thừa lễ độ đưa Lâm Lệ tới cửa.

Vào lúc chuẩn bị rời đi, Lâm Lệ quay đầu nhìn anh nghiêm túc nói: "tôi đã tìm người giám định những bức ảnh kia, không phải là cắt ghép, hắn là thật đi, hôm qua anh thực sự ôm người đàn bà kia vào khách sạn, đúng không!"

Tô Dịch Thừa thản nhiên nhìn cô, gật đầu: "ảnh là thật, nhưng

người trong đoạn phim không phải là tôi."

"Tôi cũng không muốn hỏi anh lý do, An Nhiên tin tưởng anh, hi vọng anh đừng phụ sự tín nhiệm của An Nhiên dành cho anh." Lâm Lệ cảnh cáo.

Tô Dịch Thừa gật đầu: "tôi cam đoan." An đã hiểu vì sao trước đây An Nhiên lại quan tâm chuyện Lâm Lệ như vậy, mấy lần vì Lâm Lệ mà tâm trạng không tốt, bây giờ nhìn Lâm Lệ, anh cũng đã hiểu, vì Lâm Lệ cũng đối với cô như thế, hai người đều coi chuyện của đối phương như chuyện của mình.

Lâm Lệ không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu, xoay người rời đi.

Tô Dịch Thừa đóng cửa đi vào, An Nhiên vẫn ngồi ở trên ghế sofa ăn bữa sáng.

Tiến lên ngồi xuống đối diện cô, chà lau nước sốt dính trên khóm miệng cô, sủng nịnh sờ sờ đầu cô. Vừa định nói gì, điện thoại trong túi áo vang lên, là thư ký Trịnh gọi tới, nói đã tuyên bố ra bên ngoài, chính quyền tỏ ý sẽ truy xét đến cùng chuyện này, mà đoạn video và ảnh chụp trên mạng đã bị gỡ xuống rồi.

Cúp máy rồi lại ngồi xuống trước mặt An Nhiên, lúc này An Nhiên đã ăn sáng xong.

Tô Dịch Thừa nhìn cô mở miệng nói: "đoạn video kia là giả, người bên trong không phải là anh."

An Nhiên gật đầu, "ừ." Anh nói, cô sẽ tin, đây không chỉ là tin tưởng anh, còn là tin tưởng mình.

"Nhưng tấm ảnh kia là thật, tối hôm qua quả thật anh đã ôm Lăng Nhiễm vào khách sạn kia." Tô Dịch Thừa nhìn vào mắt An Nhiên, thản nhiên nói.

Chương 148: Lý do

"Nhưng tấm ảnh kia là thật, tối hôm qua quả thật anh đã ôm

Lăng Nhiễm vào khách sạn kia." Tô Dịch Thừa nhìn vào mắt An Nhiên, thản nhiên nói.

An Nhiên nhìn chăm chăm anh, không nói chuyện, chỉ lắng lặng nghe anh nói tiếp.

Tô Dịch Thừa đứng lên, đi đến bên cạnh cô, cầm tay cô, nắm chặt trong lòng bàn tay, chậm rãi kể lại toàn bộ chuyện tối hôm qua cho An Nhiên.

Thì ra là hôm qua trước lúc chuẩn bị tan tầm thì bị bí thư Trương gọi vào phòng làm việc, lúc Tô Dịch Thừa vừa từ phòng làm việc của bí thư Trương đi ra về phòng mình thì không biết là Lăng Nhiễm tới từ lúc nào, nhìn anh cười như có như không.

Tô Dịch Thừa vô thức nhíu mày, không vui nhìn cô ta, trực tiếp cầm giấy tờ trong tay đặt lên trên bàn làm việc. Vừa thu dọn đồ vừa nói: "tôi nghĩ sau này tôi nên thông báo chính thức cho thư ký Trịnh, lần sau cô Lăng Nhiễm còn tới tìm tôi thì có thể thẳng thừng chặn lại ngoài cửa."

Lăng Nhiễm cười duyên, cũng không giận dữ, lắc lắc nhẹ mái tóc xoăn đầy phong tình, cười đi về phía anh, tay chống lên bàn làm việc, cổ áo hình chữ V khiến phong cảnh trước ngực như ẩn như hiện trước mắt Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa chán ghét liếc mắt đi, không nhìn tới hình ảnh hương diễm như vậy, chỉ lạnh lùng nói: "xin tự trọng."

Lăng Nhiễm cũng không thèm để ý, nhìn anh cười quyến rũ, nói: "a Thừa, trong lòng anh còn muỗn em đi."

Tô Dịch Thừa chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, nói: "tôi không nhớ là tôi đã ám thị cho cô như thế."

Lăng Nhiễm cười, lại ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, hai chân vắt chéo, nói: "hôm đó anh bằng lòng dẫn em đi gặp Nghiêm Lực, không phải đã nói rõ tất cả rồi sao."

"Tôi nhớ tôi đã nói rõ điều kiện với cô chỉ một lần này, sẽ không có lần sau nữa." Tô Dịch Thừa lạnh giọng nói, cầm cặp công văn đã sửa soạn xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy anh muốn đi, Lăng Nhiễm tiến lên lôi kéo tay anh, mới định

lần thêm một bước, đã bị anh không lưu tình gạt ra, lạnh giọng nói: "cô Lăng, mời về đi, tôi chuẩn bị tan việc."

Anh từ chối, Lăng Nhiễm cũng không giận, chỉ nhún vai rồi theo anh ra khỏi phòng làm việc.

Khi Tô Dịch Thừa từ phòng làm việc đi ra ngoài, thư ký Trịnh còn chưa tan việc, đang sửa sang giấy tờ cần dùng cho ngày mai, Lăng Nhiễm cùng Tô Dịch Thừa một trước một sau từ bên trong đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bàn làm việc của thư ký Trịnh, Tô Dịch Thừa liền nói thầm với thư ký Trịnh: "thư ký Trịnh, sau này cô Lăng còn tới tìm tôi nữa, cứ từ chối thẳng giúp tôi, tôi và cô ta không có gì để nói."

Thư ký Trịnh sững sốt, hiển nhiên là không ngờ tới Tô Dịch Thừa sẽ nói thẳng trước mặt Lăng Nhiễm như thế, mà Lăng Nhiễm đãng trước cũng dừng bước, sắc mặt xanh mét, dù ai nghe thấy thế cũng đều không vui.

Tô Dịch Thừa cũng không để ý tới phản ứng của bọn họ, liền cầm cắp đi thẳng ra cửa.

Lúc đi ra đã hơn tám giờ tối, vì tối nay hẹn với An Nhiên, nên Tô Dịch Thừa đi vô cùng vội vàng, bước nhanh vào bãi đỗ xe của tòa thị chính.

Lăng Nhiễm phía sau đi giầy cao gót gần 10cm, cỗ sức chạy đuổi theo, lôi kéo Tô Dịch Thừa, nói: "Tô Dịch Thừa, vừa rồi anh có ý gì! em không đáng được anh chào đón sao?"

Tô Dịch Thừa khẽ nhíu nhíu mày, lạnh lùng gạt tay cô ta ra, khuôn mặt không có biểu cảm gì nhìn cô ta, giọng nói cũng không ấm hơn bao nhiêu, nói: "Cô nghĩ sao? Lời tôi vừa nói còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Vẻ mặt Lăng Nhiễm bi thương, nhìn anh không ngừng lắc đầu, ủy khuất nói: "vì sao nhất định phải đối xử với em như thế, rõ ràng trước kia chúng ta sống rất tốt!"

Không hề vì vẻ mặt ủy khuất của cô ta mà sinh lòng thương tiếc, Tô Dịch Thừa chỉ lạnh lùng mở miệng nói: "cô cũng biết đó là trước kia, nếu là chuyện đã qua, còn liên tục dây dưa như vậy còn

có tác dụng gì." Anh chưa bao giờ là một người sẽ lưu luyến quá khứ.

Lăng Nhiễm lắc đầu, tiến lên như muốn nắm tay anh, nhưng bị anh nghiêng người tránh ra, nước mắt như sợi dây trân châu bị đứt, nhìn Tô Dịch Thừa như không khống chế được từng giọt từng giọt rơi xuống, nói: "tại sao không chịu cho em một cơ hội, vì em sai một lần mà nhất định phải phán em tử hình sao, Tô Dịch Thừa, anh thật độc ác, thậm chí anh còn không cho em một cơ hội kháng án, anh đối với em như vậy có phải là quá tàn nhẫn không!"

Tô Dịch Thừa xoay người rời đi, thật sự là không muốn tiếp tục nói về đề tài vô nghĩa này với cô ta, đề tài này đã kết thúc từ bảy năm trước, bây giờ nhắc lại chuyện xưa, anh không có nhiều thời gian như vậy.

"Tô Dịch Thừa, anh đừng đi!" Phía sau Lăng Nhiễm đuổi theo, kéo tay anh giống như trước nhưng bị anh không khách khí hất ra, vì chân đi dép cao gót rất cao nên cả người suýt nữa thì ngã xuống mặt đất, Tô Dịch Thừa không ngoảnh đầu lại đi thẳng đến xe mình.

Tay thả cặp công văn vào ghế phụ, ngồi vào ghế lái, theo thói quen Tô Dịch Thừa nới lỏng cái cà vạt, sau đó khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Cửa chính đang mở ra, người gác cổng đang mở cái cổng sắt. Vừa cầm điện thoại trong túi áo, muốn gọi cho An Nhiên, nói cho cô biết mình xong việc rồi, lúc này vừa vặn nhìn thấy trên màn hình có cuộc gọi nhỡ, hóa ra là vừa nãy An Nhiên mới gọi cho anh.

"A! —"

Nghĩ thầm rằng nhất định là cô sốt ruột rồi, vừa nhấn nút gọi lại, trong nháy mắt máy còn chưa kết nối được, đột nhiên nghe thấy phía trước vang lên tiếng kêu sợ hãi, ngẩng mạnh đầu lên, thấy Lăng Nhiễm ngã xuống trước xe anh.

"Chết tiệt!" Bên trong xe Tô Dịch Thừa khẽ nguyền rủa một tiếng, liền ném điện thoại sang một bên, vội vàng dừng xe lại, mở cửa xuống xe. Thấy Lăng Nhiễm ngã trên mặt đất, đập đầu sứt trán, máu từ vết thương chảy ra.

Người gác cổng ở phía sau cũng nghe thấy tiếng chạy tới, nhìn Tô Dịch Thừa một chút hỏi: "Tô thị trưởng, đây, đây là làm sao?" Anh ta không hiểu được, sao chỉ có một lát, đã đụng vào rồi, anh ta vừa mới thấy người phụ nữ này đi ra ngoài mà!

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, nâng Lăng Nhiễm dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ mặt cô ta, vừa gọi: "Lăng Nhiễm, Lăng Nhiễm, tinh, nghe thấy tôi nói chứ?"

Lăng Nhiễm nhắm chặt hai mắt, mặc anh gọi thế nào cũng không phản ứng. Vết thương trên trán không lớn, lại không ngừng có máu tươi chảy ra.

Vừa rồi Tô Dịch Thừa đang gọi điện thoại, thật không biết Lăng Nhiễm chạy đến trước xe anh rồi bị đụng vào như thế nào, cũng không biết lực có mạnh hay không, nhưng mà nhìn người còn đang mê man thế này, hẳn là lực va đập không nhẹ.

Chỉ ôm thắt lưng Lăng Nhiễm, nói với người gác cổng bên cạnh: "giúp tôi mở cửa xe ra."

Người gác cổng kia kịp phản ứng, gật đầu lia lịa, nói: "được được được." Vừa nói vừa tiến lên mở cửa phía sau xe của Tô Dịch Thừa ra.

Tô Dịch Thừa ôm Lăng Nhiễm để cho cô ta nằm ở phía sau, sau đó vòng lên đầu xe, lên xe, quay đầu liếc nhìn Lăng Nhiễm phía sau, liền khởi động xe đi về hướng bệnh viện thành phố.

Khi xe Tô Dịch Thừa sắp đến bệnh viện thì Lăng Nhiễm ở ghế sau yếu ớt tỉnh lại, chậm rãi bỏ dậy, tay đè lên trán, hơi đau đớn nói: "đau, đau quá"

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta qua kính chiếu hậu một cái, nói: "chịu đựng một chút, đến bệnh viện bây giờ."

Dường như lúc này Lăng Nhiễm mới tỉnh táo lại, nhìn Tô Dịch Thừa dâng trước, nói, "a Thừa, đầu em rất choáng váng."

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta một cái, quay vòng tay lái, sau đó dừng trước tòa nhà bệnh viện.

Xuống xe mở cửa chỗ ngồi phía sau, nhìn cô ta hỏi: "có thể đi chứ?"

Lăng Nhiễm nhìn anh, lắc đầu, nói: "đau chân quá."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cũng không có cách nào, đành ôm lấy thắt lưng cô ta, bước vào trong tòa nhà phòng khám.

Tựa vào ngực anh, hai tay Lăng Nhiễm vòng lên cổ anh, thỏa mãn tựa vào ngực anh, khẽ nói: "a Thừa, đã bao lâu rồi anh không ôm em như vậy."

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ nhìn phía trước, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

"A Thừa, em rất nhớ anh." Lăng Nhiễm nhẹ nhàng nói, cơ thể càng cọ xát vào ngực anh.

Trực tiếp ôm cô ta vào phòng cấp cứu, vì là buổi tối, phòng cấp cứu không có nhiều người, bác sĩ trực ban nghe tiếng tới đây, khám kỹ cho Lăng Nhiễm, thật ra thì cũng không đáng ngại, vết rách trên trán không lớn, cũng không sâu, không cần khâu vết thương, sát cồn iốt lên là không có vấn đề gì rồi. Về phần vết thương ở chân, có hơi sưng tấy, kết luận sơ bộ có thể là do bị trật khớp.

Đến lúc sát cồn iốt để tẩy trùng vết thương, khi y tá lấy rượu cồn để sát trùng vết thương cho Lăng Nhiễm, nghe thấy Lăng Nhiễm cường điệu hóa kêu lên, không ngừng duỗi tay với tới Tô Dịch Thừa, vẻ mặt rất ủy khuất.

Tô Dịch Thừa thờ ơ đứng, không hề đi đến chỗ cô ta, chỉ hỏi thăm tình hình qua bác sĩ đứng cạnh.

Chờ sau khi xử lý vết thương trên trán, bôi thuốc xong rồi, Lăng Nhiễm vẫn cảm thấy đau đầu dữ dội, cuối cùng bác sĩ đề nghị đi chụp X-quang, ngoài ra cũng chụp luôn cái chân bị trật khớp.

Mặc dù là miệng vết thương nhỏ, dưới đề nghị của bác sĩ vẫn bố trí phòng bệnh uốn ván cho Lăng Nhiễm, khi đang truyền nước, Tô Dịch Thừa đưa ra đề nghị gọi điện thoại cho người nhà cô ta, để Lăng phu nhân hoặc Lăng Lâm đến chăm sóc cô ta.

Nhưng mà Lăng Nhiễm từ chối, một mực nói vì chuyện của cha mà mẹ và em gái cô ta đang chạy khắp nơi, bây giờ đang lên tinh xem có bạn bè có thể giúp đỡ hay không, không có ở Giang Thành.

Tô Dịch Thừa giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã hơn

mười một giờ, muốn gọi điện thoại cho An Nhiên, nhưng khi thò tay vào túi áo mới nhớ ra hình như để điện thoại trong xe rồi, giờ không có trên người. Đứng dậy muốn ra ngoài tìm điện thoại di động gọi cho An Nhiên, vừa mới đứng dậy định đi thì Lăng Nhiễm đang ngồi truyền nước trong đại sảnh nói to lên, căng thẳng hỏi có phải là anh muốn bỏ lại cô ta không.

Tô Dịch Thừa giải thích, nói chỉ muốn ra ngoài gọi cuộc điện thoại.

Nhưng mà Lăng Nhiễm không nghe, tâm tình kích động lên, vừa gọi vừa trách mắng: "Tô Dịch Thừa, em biến thành như bây giờ anh muốn mặc kệ em ở chỗ này phải không! Đừng quên, là xe anh tông vào em, chẳng lẽ anh muốn rũ bỏ trách nhiệm hả!"

Mặc dù giờ là nửa đêm, nhưng mà trong đại sảnh truyền dịch còn lác đác vài người, vốn là vào lúc mọi người truyền dịch đang buồn ngủ, lúc đó Lăng Nhiễm khiến bọn họ tỉnh cả ngủ. Mọi người ào ào nhìn về phía này, trong đó còn có một bác trung niên nhìn Tô Dịch Thừa trách cứ: "chàng trai, cậu tệ quá rồi, va vào người, người ta còn chưa truy cứu trách nhiệm của cậu là tốt lắm rồi, cậu còn đưa người ta đi khám, làm người phải có đạo đức, cậu thế này quá vào vô đạo đức rồi!"

Mấy người khác cũng ào ào đồng ý, thậm chí còn có người đặc biệt giám sát Tô Dịch Thừa, nói là thay Lăng Nhiễm trông chừng người gây họa này, đừng cho anh trốn thoát.

Tô Dịch Thừa thật là có miệng mà khó giải thích, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh, ngồi cùng Lăng Nhiễm đến khi truyền xong. (VL: ôi, tức quá, tức quá đi!!!!)

Phim chụp X-quang cho thấy trán Lăng Nhiễm chỉ hơi trầy xước, không hề bị chấn động não gì đó, ngoài ra, vết thương ở chân cũng chỉ là bị trật khớp, không hề đông đến gân cốt. Nhưng Lăng Nhiễm vẫn vỗ đầu nói mình đau đầu dữ dội, thế này bác sĩ cũng đành chịu cười cười, nói máy móc sẽ không lừa người.

Tô Dịch Thừa liếc nhìn Lăng Nhiễm, quay đầu nói với bác sĩ trực ban kia: "bác sĩ, anh sắp xếp cho cô ta nằm viện đi." Thật sự là anh

không có thời gian dông dài với Lăng Nhiễm, cô ta thực sự đau đầu khó chịu thì cứ ở lại viện đi, dù sao đã có bác sĩ và y tá.

Bác sĩ trực ban nhìn anh một cái, lại liếc nhìn Lăng Nhiễm, khuyên: "theo tình hình của cô ấy thì không cần bản không cần nằm viện, với lại số giường bệnh của bệnh viện hiện nay rất eo hẹp, nhiều bệnh nhân đến giờ còn chưa có chỗ nằm, trực tiếp ở trên hành lang, nếu mà anh chị khăng khăng muốn ở lại bệnh viện cho yên tâm thì tôi có thể bố trí một giường cho cô trong hành lang."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ quay đầu liếc nhìn Lăng Nhiễm, thấy khóc miệng Lăng Nhiễm co rúm lại, nói: "không cần, có lẽ sáng mai sẽ hết đau, tôi vẫn là về nhà đi."

Tô Dịch Thừa không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ cầm lấy đơn thuốc từ tay bác sĩ sau đó đi lấy thuốc cho cô ta.

Khi trở về, Lăng Nhiễm vẫn nói mình rất đau chân, thật sự không đi được.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn ôm thắt lưng cô ta, ra khỏi bệnh viện.

Ngồi ở trong xe, Tô Dịch Thừa quay đầu xe đưa Lăng Nhiễm về, đột nhiên nghe thấy Lăng Nhiễm mở miệng nói mình đã không còn ở đó, đã dọn đi rồi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô ta, không hề hỏi nhiều, chỉ hỏi địa chỉ hiện tại của cô ta.

Lăng Nhiễm thuận miệng nói một địa chỉ, đến khi lái xe đến chỗ kia, Tô Dịch Thừa mới phát hiện thì ra chỗ mà cô ta nói là một khách sạn nhỏ, nhíu mày, quay đầu nhìn cô ta một cái.

Ánh mắt Lăng Nhiễm chợt lóe lên, chỉ nói: "đừng nhìn em như vậy, chỗ em ở trước đây là cha mẹ ngầm mua cho em, bây giờ ông ấy mất chức rồi, em còn có thể quay về sao? sớm đã bị niêm phong rồi, bây giờ một nhà ba người bọn em chỉ có thể chen vào khách sạn nhỏ này."

Tô Dịch Thừa cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, chẳng qua là hiện tại anh đã chẳng quan tâm nhiều, bây giờ điều

anh muốn nhất là nhanh về tìm An Nhiên. Không nói thêm gì nữa, liền xuống xe mở cửa, ôm Lăng Nhiễm đi về phía khách sạn.

Khi lên cầu thang, Lăng Nhiễm cố ý thổi khí vào tai anh, nói buối tối cô ta ở một mình sẽ sợ, ngụ ý rất rõ ràng. Cái tay cũng bắt đầu không an phận di chuyển trên lồng ngực anh.

Trên hành lang, Tô Dịch Thừa liền bước, lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, giọng nói cực kỳ rét lạnh: "Lăng Nhiễm, cô có tin không tôi sẽ vứt cô ở đây."

Nghe vậy lúc này Lăng Nhiễm mới bối rối, không dám lộn xộn nữa.

Đưa cô ta đến cửa phòng khách sạn, Tô Dịch Thừa không hề đi vào, thậm chí không quay đầu lại liền chạy như bay xuống tầng. Không thèm để ý tới tiếng gọi của Lăng Nhiễm phía sau.

Đến khi lên xe tìm được cái điện thoại bị mình vứt sang bên cạnh, vừa định gọi cho An Nhiên thì thấy thời gian muộn quá, cuối cùng lại thôi, tiếp đó không chậm trễ thêm phút nào nữa, liền khởi động xe quay về nhà, lần này xe của Tô thị trưởng luôn tuân thủ luật lệ giao thông đã vượt tốc độ.

Tô Dịch Thừa kể lại toàn bộ truyện tối qua cho An Nhiên, sau đó lẳng lặng ôm cô, rất lâu không nói gì.

An Nhiên vẫn giữ tư thế tựa vào ngực anh như vừa rồi, một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "em tin anh."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa nở nụ cười nhàn nhạt, dùng lực ôm cô chặt hơn không ít.

Lại ôm nhau thêm một lát, An Nhiên mới chui ra khỏi ngực anh, nhìn anh lo lắng hỏi: "chuyện lần này ầm ĩ thế này, có ảnh hưởng gì đến anh không!"

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đưa tay sờ sờ mặt cô, chỉ nói: "không cần lo lắng, anh có thể xử lý."

An Nhiên khẽ thở dài, lắc đầu nói: "anh nói cái video và bức ảnh này có phải là do Lăng Nhiễm đăng lên không?" Nghe anh nói như vậy, hình như là mọi chuyện đều bị Lăng Nhiễm tính kế, khi đó đi khách sạn đó, lại vừa vặn bị chụp ảnh, hơn nữa góc độ tấm nào

cũng chuẩn xác như vậy, cứ như là trước đó bọn họ đã đo đạc rồi vậy.

"Trừ cô ta, anh không nghĩ ra còn ai vào đây." Có lẽ từ khi cô ta đến tìm anh nhờ giúp cha cô ta, cô ta đã tính toán tất cả, tối hôm qua cô tình tìm anh, vì chuyện hôm trước thư ký Trịnh cẩn bản không để phòng cô ta, để cô ta đi thẳng vào văn phòng, tiếp đó cô tình nói với anh những chuyện kia, thậm chí còn cố ý lao vào xe anh, rõ ràng chỉ bị trầy da nhưng lại cố ý ra vẻ như bị hôn mê bất tỉnh, tạo ra mọi điều kiện khiến anh phải ôm cô ta đi vào khách sạn, tiếp đó đã có người sớm được sắp xếp nhầm ngay góc chuẩn để chụp ảnh.

"Nhưng mà đoạn phim như vậy, truyền ra thế cũng không tốt cho cô ta." Dù sao cũng là phụ nữ, truyền ra đoạn phim như thế, sau này sao còn có thể ra ngoài gặp người a, cô thật không nghĩ ra, vì sao Lăng Nhiễm có thể làm ra được chuyện này, đến danh tiếng cũng không cần, vì trả thù? Vậy thì cứ coi như là trả thù thành công thì sao, chẳng lẽ cô ta không biết điều mình mất đi còn nhiều hơn so với cái được sao?

Tô Dịch Thừa đưa tay vuốt vuốt tóc cô, cười cười nói: "được rồi, đừng nghĩ nữa, anh sẽ giải quyết chuyện này, chỉ là thời gian này em đừng đi ra ngoài, bên ngoài hẳn là có nhiều phóng viên truyền thông gì đó đang săn tin."

An Nhiên gật đầu, "vâng, em biết rồi." Nói rồi lại tựa vào ngực anh, hai người cứ lẳng lặng ngồi ôm nhau như vậy.

Hôm nay Tô Dịch Thừa không đến văn phòng nữa, mà trực tiếp liên lạc điện thoại với thư ký Trịnh. Thư ký Trịnh nói hôm nay cậu ta đã nhận trên trăm cuộc điện thoại, tất cả đều là về đoạn video và bức ảnh trên mạng kia. Mặc dù sáng sớm, bài viết này đã bị bọn họ gỡ xuống kịp thời rồi, nhưng mà ngay từ trước khi gỡ xuống bài viết này bị hơn vạn người tải xuống rồi, bây giờ gần như toàn bộ Giang Thành đang thảo luận về chuyện của vị thị trưởng tốt đẹp này của Giang Thành, mà bây giờ không chỉ có bình luận trên diễn đàn, mà còn được phát thẳng lên trang nhất tìm kiếm trên mạng,

cứ như thế, chuyện này nhanh chóng lan rộng ra cả nước.

Có một số người còn lùng sục tìm ra người phụ nữ trong video chính là Lăng Nhiễm, không chỉ điều tra rành mạch thân phận bối cảnh của Lăng Nhiễm, thậm chí chuyện của của Tô Dịch Thừa và Lăng Nhiễm mấy năm trước cũng bị đào bới triệt để, chuyện này phát tán quá nhanh chóng khiến người ta không kịp trở tay.

Chuyện này bùng lên, khiến cả Giang Thành thậm chí cả Trung Quốc đều xôn xao, tấm ảnh trên mạng bị phát tán một cách điên cuồng, ngày càng xuất hiện nhiều lời chửi rủa kích động, có người xem náo nhiệt, còn có người đứng ở góc độ bề trên mà lên án, có thể nói là đây đủ thái độ cần gì có nấy.

Mà bên phía chính quyền thì trước tiên tuyên bố rằng người trong đoạn phim tuyệt đối không phải là Tô Dịch Thừa, mặt khác đặc biệt làm rõ rằng chuyện này đã chuyển sang cục công an, thi ủy nhất định sẽ tra xét đến cùng chuyện này.

Ngoài ra bí thư Trương đặc biệt gọi cho Tô Dịch Thừa, đầu tiên là khiển trách anh không chú ý vẫn đề tác phong cuộc sống, bên cạnh đó còn thông báo cho anh trước khi điều tra rõ ràng chuyện này, phải đinh chỉ mọi công tác trên tay anh.

Tô Dịch Thừa không có ý kiến, nhưng mà nhấn mạnh rằng người trên đó không phải là mình.

An Nhiên đứng ở cửa sổ, cau mày nhìn ra xa xuống tầng dưới, rõ ràng có thể nghe thấy xe đài truyền hình, các phóng viên mai phục ở dưới cửa tiểu khu, là chờ bọn họ ra ngoài rồi ủa lên yêu cầu bọn họ phát biểu ý kiến và thái độ đối với chuyện này.

Nhé nhàng thở dài một tiếng, còn chưa xoay người, đã lọt vào cái ôm quen thuộc. Hơi thở ấm áp kia phả vào tai cô, hỏi: “nhìn cái gì?”

Cả người thả lỏng tựa vào ngực anh, khẽ cười nói: “nhìn những người có nhiệm vụ canh giữ dưới tầng nhà chúng ta một chút.”

“Mấy ngày nữa chuyện này hết nóng, bọn họ cũng sẽ giải tán.” Tô Dịch Thừa thản nhiên nói.

An Nhiên gật đầu, chỉ nói: "chẳng qua là bất tiện cho thím Trương rồi, hằng ngày bà ấy đều phải đi lại, luôn bị hỏi này hỏi nọ."

"Ừ." Tô Dịch Thừa gật đầu đáp lại: "thím Trương —"

Lúc này mới mở miệng nói gì, thì điện thoại trong túi áo đột nhiên vang lên, buông An Nhiên ra, đưa tay lấy di động ra, số gọi tới trên màn hình là 'nhà', là bên đại viện gọi tới.

"Hắn là mẹ gọi điện thoại tới." Liếc nhìn An Nhiên, Tô Dịch Thừa liền nhận điện.

"A lô."

"Ai." Tân Vân ở bên kia điện thoại nồng nề thở dài một tiếng, sau đó nói: "a Thừa, con về nhà ngay, ông nội và cha con có việc muốn hỏi con."

"Được." Tô Dịch Thừa liền đồng ý, thật ra thì khi nhìn thấy số điện thoại gọi tới anh cũng đã biết được nội dung cuộc điện thoại này rồi.

Chương 149: Gia pháp

Dưa An Nhiên theo, Tô Dịch Thừa phải đổi xe mới tránh được tai mắt những phóng viên kia rời khỏi tiểu khu.

Khi An Nhiên và Tô Dịch Thừa lái xe đến đại viện quân khu thì trời đã sắp tối, gần hai tháng không quay về đại viện rồi, lính gác cổng cũng đã thay rồi, không phải là tiểu Trương nữa, mà là một người thanh niên còn to lớn hơn tiểu Trương, tuổi thì xấp xỉ tiểu Trương, nhìn thấy bọn họ cũng không nở nụ cười tươi rói gọi anh, chỉ đâu như tiểu Trương, chỉ chào một cái rất chuẩn mực, rồi ngượng ngùng nhìn An Nhiên.

Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên đều tươi cười ôn hòa với cậu ta, rồi đi thẳng vào trong đại viện.

Nắm tay Tô Dịch Thừa, An Nhiên nhìn anh một cái, trong lòng hơi sợ hãi, lo lắng hỏi: "a Thừa, cha mẹ họ bảo chúng ta về là vì chuyện video và bức ảnh kia sao?"

Tô Dịch Thừa gật đầu nhàn nhạt cười với cô, nhẹ giọng đáp, "ừ."

An Nhiên cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ theo Tô Dịch Thừa đi vào.

Trong phòng khách, bầu không khí có phần bất thường, ông nội Tô ngồi trên ghế thái sư trong phòng khách, cha Tô thì ngồi bên cạnh, Tân Vân đứng cạnh, thấy bọn họ đi vào, sắc mặt không bình thường.

"Ông nội, cha, mẹ, chúng con đã về." Tô Dịch Thừa nắm tay An Nhiên chào hỏi mọi người.

An Nhiên cũng hùa theo gọi họ: "ông nội, cha, mẹ."

Ông nội Tô và cha Tô cũng không mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Dịch Thừa, mà Tân Vân đứng bên thấy bọn họ đi vào thì đang nháy mắt với họ, như là ám chỉ cái gì, tay không ngừng vẫy vẫy bọn họ.

An Nhiên nhìn không hiểu, nghi hoặc nhìn Tân Vân, lại quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, không rõ rốt cuộc Tân Vân đang ám chỉ cái gì.

Không đợi An Nhiên nghĩ ra, cha Tô bên cạnh đã mở miệng nói: "Tân Vân, đi lấy đồ tới đây." Thanh âm vẫn bình tĩnh, chỉ là khác trước kia, thiếu đi phần dịu dàng.

Tân Vân gượng cười khó xử quay đầu, nhìn Tô Văn Thanh cười nói: "vẫn là đừng đi, sẽ dọa An Nhiên sợ."

Sắc mặt Tô Văn Thanh trầm xuống, giọng nói nghiêm nghị nói: "đi lấy đến đây!"

Tân Vân bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể xoay người đi vào phòng.

An Nhiên ngẩn cả người, bị giọng nói nghiêm nghị của Tô Văn Thanh dọa, vô thức nắm chặt tay Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa quay đầu liếc nhìn cô một cái, chỉ thản nhiên mỉm cười, tay vỗ vỗ tay cô, an ủi: "không có chuyện gì." Buông tay cô ra, xoay người nhìn Tô Văn Thanh cùng Tô Hán Niên, trực tiếp quỳ

hai đầu gối xuống

An Nhiên nhìn không hiểu rõ, nhìn anh một chút, lại ngẩng đầu nhìn Tô Hán Niên và Tô Văn Thanh, không rõ hỏi: "ông nội, cha, đây là?"

Tô Văn Thanh nhìn An Nhiên một cái, nói: "An Nhiên, con đứng sang bên cạnh."

"Cha ——" An Nhiên muốn nói cái gì, lại bị Tô Dịch Thừa ngắt lời: "An Nhiên, nghe lời."

An Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu, đứng sang một bên.

Tân Vân cầm cái roi từ trong nhà đi ra ngoài, nhìn Tô Dịch Thừa khó xử.

An Nhiên sững sờ nhìn cái roi trong tay Tân Vân, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tân Vân nắm thật chặt cái roi kia không chịu giao ra, còn muốn cứu vãn cái gì, nhìn Tô Văn Thanh nói: "ông Tô, ông xem bụng An Nhiên đã lớn rồi đây."

Tô Văn Thanh nhìn An Nhiên một cái, lạnh giọng nói với Tân Vân: "bà đưa An Nhiên đi vào trước." Sau đó đưa tay liền cầm lấy cái roi trong tay Tân Vân.

Tân Vân bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên kéo tay An Nhiên: "An Nhiên, chúng ta đi vào trước đi, để cho bọn họ trò chuyện." Nói xong liền muốn kéo An Nhiên vào buồng trong.

An Nhiên không yên lòng, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "mẹ, đây là làm sao vậy?"

Tân Vân cũng xoay người liếc nhìn Tô Dịch Thừa, có phần không đành lòng, lại mạnh mẽ rời mắt đi, chỉ nói: "không, không sao."

Mặc dù nghi ngờ, An Nhiên lại chỉ có thể đi theo Tân Vân đi vào trong.

Chỉ nghe thấy bõp một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng Tô Dịch Thừa đau đớn rên lên, kèm theo tiếng vặn hỏi nghiêm nghị của cha Tô.

"Tô Dịch Thừa, từ nhỏ cha đã dạy con như thế nào! Vậy mà lại bị người ta quay phim chụp ảnh đăng lên internet như vậy, tất cả

mọi người đều chạy tới hỏi cha người trên máy tính có phải là con không, con bảo cha phải trả lời thế nào!" Trong phòng khách, cha Tô cầm roi chắt vãnh.

Tô Dịch Thừa không nói gì, chỉ cắn răng cố gắng chịu đựng đau đớn bỏng rát trên lưng, không kêu ra tiếng.

Tô Văn Thanh giương tay, giơ cái roi lên vụt lén người Tô Dịch Thừa, mỗi cái đều dùng toàn lực, suy cho cùng là một quân nhân đã qua huấn luyện, quất roi da lén lưng Tô Dịch Thừa thế này, phần lưng cách áo sơ mi trắng nhanh chóng đỏ lòm.

Tô Dịch Thừa không dám kêu một tiếng tiếp nhận tất cả, răng cắn chặt môi, tay đặt trên hai chân nắm thật chặt, gân xanh nổi lên dữ dội, mạch máu như căng lên, cứ như là sắp vỡ tan ra.

An Nhiên nửa đường quay trở lại, vừa vào phòng khách, đã nhìn thấy Tô Dịch Thừa thì quỳ trên mặt đất, Tô Văn Thanh thì cứ trút roi xuống như thế.

"Đừng đánh nữa!" Sợ hãi kêu lên cũng không để ý đến cái roi vô tình kia, liền chấn trước mặt Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa giật mình, vội vàng bảo vệ An Nhiên, lại chịu thêm vài roi lên lưng, đau đớn khiến anh thốt ra tiếng.

Tô Văn Thanh bên cạnh cũng vội vàng ngừng roi lại, Tô Hán Niên và Tân Vân cũng căng thẳng đứng dậy.

Thấy An Nhiên không sao, lúc này mới yên tâm lại, không ngừng vỗ lồng ngực của mình.

Trong ngực Tô Dịch Thừa, An Nhiên nhìn chằm chằm vào Tô Văn Thanh, mở miệng bảo vệ: "cha, đừng đánh nữa, rốt cuộc là Dịch Thừa làm sai cái gì, cha phải đánh làm như vậy!"

"An Nhiên, em đi xuống, anh không sao." Tô Dịch Thừa ôm An Nhiên nghiêm túc nói, từ lúc mẹ anh gọi điện bảo bọn họ về, là anh đã biết không tránh khỏi trận roi này rồi.

"Em không muốn!" An Nhiên kiên quyết từ chối, quay đầu nhìn Tô Văn Thanh khăng khăng nói: "cha, cho dù Dịch Thừa làm cái gì, dù sao cha cũng phải cho chúng con cơ hội giải thích chứ, cha chưa phân biệt tốt xấu gì đã đánh, thậm chí chúng con còn không biết

xảy ra chuyện gì!"

"Nó bị người ta lén chụp ảnh và quay phim như thế, những cái này, còn cần giải thích gì nữa!" Tô Văn Thanh nói.

Nghe vậy, An Nhiên vội vàng giải thích: "đây không phải là lỗi của anh ấy, cái này Dịch Thừa đã giải thích với con rồi, đoạn video kia là có người vu oan giả họa, còn bức ảnh là cũng là có nguyên nhân."

"Không quan tâm đoạn phim kia là giả họa hay vu oan, cũng không quan tâm bức ảnh kia có phải là thật hay không hay là do nguyên nhân khác, nó cướp con, nhất định phải gánh vác trách nhiệm một gia đình, bây giờ hai con có con rồi, thì lại càng phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, phải có trách nhiệm tạo tấm gương cho con cái mình sau này!" Tô Văn Thanh nghiêm túc nói, thanh âm cũng không tính là quá to, nhưng giọng nói rất có lực, nhìn An Nhiên tiếp tục nói: "cha đánh nó, vì chổ sai của nó là cho người khác cơ hội gây chuyện hiểu lầm như vậy, lẽ ra không được cho người khác cơ hội vu oan nó, lại càng không nên không dây dưa không dứt khoát trong một số việc, do vậy làm hại đến người nhà của mình!" Con của ông nên tất nhiên là ông hiểu rõ, về chuyện đoạn phim và ảnh chụp ông không cần nhìn cũng có thể kết luận Tô Dịch Thừa sẽ không làm chuyện như thế, nhưng mà anh không nên cho người khác cơ hội như vậy, không nên còn dính dáng với Lăng Nhiễm, dù sao bây giờ anh không chỉ có một mình, còn có vợ, mấy tháng nữa là có con, còn vướng víu nhập nhằng với Lăng Nhiễm như thế, dù bọn họ trong sạch, nhưng mà đặt An Nhiên ở chổ nào!

An Nhiên sững sờ nhìn ông, nhất thời không nói ra lời, cô tưởng là cha Tô hiểu lầm chuyện đoạn phim và ảnh chụp kia, lại không ngờ rằng ông đánh là vì Tô Dịch Thừa để chuyện này xảy ra lại không xử lý tốt.

"Tô Dịch Thừa, cha nói như vậy, con có phục hay không!" Tô Văn Thanh nhìn Tô Dịch Thừa hỏi.

Tô Dịch Thừa gật đầu, chủ động thừa nhận sai lầm của mình:

"chuyện này là do con không xử lý tốt!" Bây giờ ngẫm nghĩ lại, thật ra thì hoàn toàn có thể tránh được, chỉ là mình nhất thời không đề phòng, hoàn toàn không ngờ tới, mới có thể sập bẫy người ta.

"Được rồi, được rồi, đánh đã đánh, a Thừa cũng biết sai rồi, cứ như vậy đi, để cho a Thừa xử lý tốt chuyện kế tiếp là được." Tân Văn đúng lúc nói chen vào, đưa tay cầm lấy cái roi trong tay Tô Văn Thanh.

Tô Văn Thanh nhìn bà một cái, dừng tưởng rằng ông không biết, An Nhiên nửa đường quay lại, lại tùy tiện xông đến đây, nhất định là ý của bà.

Tân Văn chỉ coi như không nhìn thấy ánh mắt quở trách kia, không nhìn ông. A Thừa là con trai bà, người ta nói đánh con đau lòng mẹ, nhìn con trai bị đánh hết cái này đến cái khác, bà có thể không đau lòng sao.

"Đứng lên đi." Mãi không mở miệng, cuối cùng Tô Hán Niên lên tiếng, nhìn Tô Dịch Thừa một cái, lại quay đầu liếc nhìn Tân Văn, chỉ nói: "đi lấy lọ thuốc mỡ hoa hồng của ta bôi cho nó." Nói xong cũng không nói gì thêm nữa, trực tiếp xoay người vào trong phòng.

Tô Văn Thanh liếc nhìn Tô Dịch Thừa, nói: "mau sớm xử lý tốt chuyện này, trước khi xong việc, An Nhiên ở lại trong đại viện." Nói xong, cũng xoay người đi vào thư phòng.

Sau khi Tô Văn Thanh xoay người rời đi, Tân Văn mới nhỏ giọng nói thăm mấy câu, nhìn Tô Dịch Thừa đau lòng nói: "cái ông Tô này, đối với cấp dưới của mình cũng không nặng tay như thế, huống chi con còn là con trai ruột của ông ta!" Vừa nói, nhìn phía sau lưng bị đánh đến đỏ lừ, mắt đỏ lên, cuối cùng chỉ nói: "mẹ đi lấy cái lọ thuốc mỡ của ông nội."

An Nhiên đỡ Tô Dịch Thừa, tự nhiên cũng nhìn thấy vết đỏ lòm trên áo sơ mi trắng sau lưng anh, nước mắt không ngừng ngưng tụ lại trong vành mắt, thoáng cái đây tràn hốc mắt, sau đó nước mắt như sợi dây trân châu bị đứt ào ào rơi xuống, thấy thế, Tô Dịch Thừa đau lòng, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô: "đồ ngốc, sao lại khóc."

An Nhiên nghẹn ngào, hỏi: "vừa rồi là gia pháp sao?" Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gặp cảnh tượng nào như vậy, trước kia ở nhà, cha mẹ có tức giận cũng chưa từng đánh cô, đều là giảng giải đạo lý cho cô, phân tích nguyên nhân các loại, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến gia pháp thế này.

"Ừ, gia pháp Tô gia chúng ta." Tô Dịch Thừa gật đầu, chịu đựng đau nhói sau lưng.

"Rất đau, có đúng không?" An Nhiên nhẹ nhàng đụng vào phía sau lưng anh, thấy người anh vô thức chấn động, hiển nhiên là rất đau.

Nhin ra cô lo lắng, Tô Dịch Thừa chỉ miễn cưỡng cong cong môi, nói: "không có chuyện gì, thật."

An Nhiên thấy trán anh đổ mồ hôi lạnh, biết rõ chịu đựng đau đớn sau lưng cực khổ thế nào, chỉ nói: "chúng ta về phòng đi, để mẹ cầm thuốc mỡ đến, em bôi cho anh."

Tô Dịch Thừa gật đầu, cùng cô đi về gian phòng trước kia của mình.

Chương 150: Ban trai của Dịch Kiêu.

Cởi xuống áo sơ mi mặc trên người, trên lưng đã bị đánh hiện đầy vết đỏ, có chỗ thậm chí rỉ ra tia máu.

An Nhiên nhìn thấy, nước mắt không tự chủ được liền trực tiếp chảy xuống, nhẹ nhàng đưa tay, mới chỉ đụng phải đã nghe thấy Tô Dịch Thừa đang đưa lưng về phía cô hút một hơi lạnh thật sâu.

"Rất đau có đúng hay không." An Nhiên hỏi, thanh âm thật thấp mang theo giọng khóc nghẹn ngào, nhất định là đau, cô nhìn thấy ba Tô giơ tay rất cao sau đó cây roi rơi xuống, mỗi một roi cũng là dùng hết sức quật xuống, một chút cũng không có mềm lòng

nương tay.

"Không đau." Tô Dịch Thừa cắn răng lắc đầu, bởi vì không muốn cô lo lắng.

"Cốc, cốc, cốc. . ." Ngoài cửa Tân Vân gỗ cửa đi vào, thấy trên lưng con mình bị thương, đau lòng cau lại mày. Nhìn An Nhiên ở một bên vẻ mặt như muối khóc, đột nhiên lại có chút buồn cười, cười khẽ một tiếng, đem dâu hồng hoa cầm trong tay đưa tới cho An Nhiên, nói: "Trước kia lúc A Thừa bị cha của nó đánh như vậy cũng là mẹ bôi rượu thuốc cho nó, hiện tại, công việc này liền giao cho con."

An Nhiên đưa tay nhận lấy, nhìn Tân Vân chỉ nói: "Cám ơn mẹ."

Tân Vân lắc đầu, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa chỉ nói, "A Thừa, con cùng Lăng Nhiễm làm sao dây dưa không rõ ràng như vậy." Bà vẫn cho là con của mình thông minh không cần mình lo lắng, xử sự trầm ổn có chừng mực, không thể để cho cha mẹ lo lắng nửa phần, lại không nghĩ rằng trên vẫn đề Lăng Nhiễm, đã vậy còn bị người ta bắt được nhược điểm, viết lên trên báo chí.

"Con sẽ xử lý tốt." Tô Dịch Thừa bảo đảm nói.

Tân Vân nhìn anh một cái, không có nói thêm nữa, chỉ gật đầu, xoay người ra khỏi phòng.

An Nhiên đổ dâu hồng hoa bôi đến trên tay của mình, xoa xoa ra nhiệt độ sau rồi đặt lên phía sau lưng Tô Dịch Thừa, dùng sức xoa bóp.

Tô Dịch Thừa chỉ cắn răng, tay đặt trên đùi nắm thật chặt.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi phía sau tay nhỏ bé từ từ không có lực đạo, lúc quay đầu lại, thì ra là An Nhiên không biết lúc nào đã sớm khóc đến lệ rơi đầy mặt.

Tô Dịch Thừa có chút buồn cười lắc đầu, đưa tay ôm cô vào trong ngực, để cho cô gối lên lồng ngực của mình, tay nhẹ nhàng vỗ về đầu của cô: "Đứa ngốc, khóc cái gì."

An Nhiên đưa tay ôm thật chặt anh, cũng không nói chuyện, chỉ ở trong lòng ngực của anh lắc đầu, nhưng mà nước mắt trên mặt có chút không khống chế được, không ngừng chảy xuống. Cô là

đau lòng cho anh, vô cùng đau lòng.

Ôm lấy cô, Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng ở cô bên tai nói: "An Nhiên, chỉ cần em tin tưởng anh, những thứ đau đớn này đối với anh mà nói cũng không có cái gì."

Nghe thấy lời này, An Nhiên vội vàng ngẩng đầu, nhìn anh nói: "Em tin, em tin tưởng anh." Anh là chồng của cô, là người đàn ông cô yêu nhất, cô không tin anh còn có thể tin tưởng người nào." Mặc dù chúng ta từ lúc quen biết đến lúc kết hôn đến bây giờ cũng không tính quá lâu, nhưng mà em cảm giác được anh đối với em thật là tốt, cảm thụ nhận được tâm ý của anh cùng thương yêu, em chưa từng có hoài nghi tới anh, chỉ cần anh nói cho em biết, chỉ cần anh giải thích cho em, em đều tin tưởng anh nói đều là thật."

Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng cười, một lần nữa đưa tay đem cô kéo vào trong ngực, chỉ nhẹ giọng ở bên tai cô nói: "Được vợ như thế, chồng còn có đòi hỏi gì."

An Nhiên chậm rãi đưa tay, ôm lại anh.

"An Nhiên, em yên tâm, chuyện này anh sẽ giải quyết tốt." Tô Dịch Thừa ở bên tai cô bảo đảm, làm chồng, làm cha, anh đều phải vì gia đình này gánh vác hết thảy, bảo vệ tốt người nhà của mình không bị ngoại giới quấy nhiễu.

"Em tin tưởng anh." An Nhiên trả lời, giọng nói không có nửa điểm chấn vấn.

Hai người ôm nhau một hồi lâu, thì bị động tĩnh ầm ĩ ngoài cửa truyền đến, trách trách vù vù tựa hồ nghe được thanh âm của Tô Dịch Kiều.

An Nhiên mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, vừa lúc đụng vào Tô Dịch Kiều cũng đang muốn gõ cửa tiến vào, cũng may phía sau Tô Dịch Thừa nhanh mắt, trực tiếp kéo An Nhiên qua, mới không để cho cô bị Tô Dịch Kiều va phải.

Tô Dịch Kiều nhìn Tô Dịch Thừa, trực tiếp tiến lên lại hỏi: "Anh, người ở trong video cùng người trên hình là có chuyện gì!" Cô lúc buổi sáng nhìn tin tức mới giật mình, vội vàng mua vé máy bay trở lại.

"Không có gì, người trong đoạn phim là người ghép." Tô Dịch Thừa chỉ thản nhiên nói.

"Là Lăng Nhiễm làm sao, hừ, em đã sớm biết cô ta không phải là cái đèn đã cạn dầu." Tô Dịch Kiều có chút phẫn hận nói, cô cho tới bây giờ đều không thích Lăng Nhiễm, từ nhỏ đến lớn người đàn bà kia ở trước mặt cô cùng ở trước mặt anh cô và mấy người Chu Hàn luôn là hai bộ mặt, con người đổi trá như vậy cô đều không chào đón, nếu như cô đoán không lầm, thì chuyện đoạn phim cùng hình kia chính là Lăng Nhiễm cho người làm ra. Ngẩng đầu hỏi: "Anh, nếu anh cảm thấy không tiện nói chuyện để em giúp anh nói chuyện với người đàn bà kia?"

"Không cần, chuyện này anh sẽ xử lý." Tô Dịch Thừa cự tuyệt, bữa tiệc gia pháp này anh cũng không phải là khổ sở uổng phí, là anh để cho người khác có cơ hội này để hãm hại anh, anh tự nhiên cũng muốn để cho người kia biết rõ ràng, chuyện này có một, tuyệt đối không có hai, đừng tưởng rằng anh để cho cô ta có thể lặp đi lặp lại nhiều lần mà bỏ qua cho cô ta. Ngẩng đầu nhìn thấy phía sau Tô Dịch Kiều có một nam nhân, hơi nhíu mày, nhìn Tô Dịch Kiều hỏi: "Dịch Kiều, vị này là?" Tô Dịch Thừa lúc này mới chú ý có một người đàn ông tóc vàng dễ nhìn đi theo em gái mình tới, tuổi nhìn qua cũng không quá lớn, cảm giác cùng tuổi với Tô Dịch Kiều xê xích không bao nhiêu.

Tô Dịch Kiều lúc này mới lấy lại tinh thần, thấy người đàn ông phía sau theo kịp, thì cười nói: "Đúng rồi, vì chuyện của anh mà em quên mất không giới thiệu với hai người." Thân mật kéo tay của người kia nói: "Em giới thiệu với hai người, Johnson, hai vị này dễ nhìn này chính là anh trai và chị dâu của em, anh, chị dâu, vị này là bạn trai của em, Johnson." Tô Dịch Kiều đơn giản làm giới thiệu với mấy người, sau đó như chú chim nhỏ nép vào tựa vào người đàn ông tóc vàng dễ nhìn tên là Johnson kia cười vẻ mặt hạnh phúc cùng ngọt ngào.

Nam nhân kia, tên là Johnson, tóc vàng đẹp trai nhìn Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên, nâng khuôn mặt tươi cười thật to, đi theo

Dịch Kiều vô cùng thân mật nói: "Anh trai, chị dâu." Anh chàng mang theo ngữ âm của người Mỹ nói tiếng Trung có âm điệu hơi là lạ.

Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên hai người lẩn nhau trao đổi ánh mắt, rồi xoay đầu lại, cũng chỉ cười cùng người con trai tóc vàng dễ nhìn kia chào hỏi: "Anh khỏe không?"

"Anh chính là người trong đoạn phim kia sao, buổi sáng em có thấy trên internet, oa, vóc người của anh thật là tốt, động tác kia cũng rất mãnh liệt." Nam nhân tóc vàng dễ nhìn kia có chút hưng phấn nhìn Tô Dịch Thừa nói.

Mấy người ở tại chỗ sắc mặt bỗng dựng ám chìm, không khí có một chút quỷ dị đến một khó có thể hình dung ra.

"Anh, anh dạy em mấy chiêu đi, em cảm thấy được ... Aaaa!" Còn chưa nói hết, chỉ thấy nam nhân tóc vàng dễ nhìn kia hai tay ôm chân, gào khóc kêu, có chút ủy khuất khó hiểu nhìn Tô Dịch Kiều, kháng nghị nói: "Tiểu Kiều Kiều, em làm cái gì giãm chân của anh."

Tô Dịch Kiều chỉ trừng mắt liếc anh ta một cái, quay đầu cười khan nhิน Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên, cười nói: "Hắn, hắn là người Mĩ, hai người cũng biết tư tưởng của người Mĩ, tư tưởng của bọn họ rất mở rộng không có gò bó giống như chúng ta, cái gì đều nói, cũng không biết kiêng kị, ha ha, chớ, chớ để ý Hmm." Vừa nói, vừa lôi kéo Johnson một bên ý bảo anh ta đi.

Johnson này mới học tiếng Trung hơn một năm, chỉ có thể trao đổi rất đơn giản, đối với từ ngữ hơi sâu một chút năng lực hiểu hoàn toàn bằng không, hơn nữa nói xong lại cảm thấy kỳ dị. Coi như là có 80% trở lên đều nghe không hiểu Tô Dịch Kiều mới vừa rốt cuộc nói những thứ gì, chỉ thấy cô không ngừng lôi kéo mình, hoàn toàn xem không hiểu cô ám chỉ cái gì, chỉ nghi ngờ hỏi: "Tiểu Kiều Kiều, khéo mắt của em bị làm sao vậy? Là có con ruồi bay vào sao?"

Tô Dịch Kiều thiếu chút hộc máu, nhấc chân dùng giày cao gót kia nặng nề dẫm lên chân của anh ta, sau đó có chút tức giận xoay

người đi, cũng không để ý đến hắn.

"Ôa, oa, oa...." Johnson bị giãm chỉ biết ôm chân kêu gọi thảm thiết, vô tội ngay cả mình rốt cuộc nói cái gì tại sao bị giãm thế.

An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhăn đầu lông mày.

Buổi tối bởi vì Tô Dịch Thừa, mà mọi người đều ở lại, trong đại viện khó khi được náo nhiệt, Tân Vân cùng dì giúp việc ngay từ lúc Tô Dịch Thừa bị gia pháp đánh, liền vội vàng đi chợ mua thức ăn mua đồ nấu nhiều hơn trước, chuẩn bị một bữa ăn tối phong phú.

Tô gia là một gia đình thường phật phân minh, làm sai chuyện nên chịu phạt, nhưng mà sau khi phạt qua, lúc trước như thế nào vẫn là như thế ấy, bởi vì người làm sai trải qua trùng phạt coi như là chịu tất cả những sai lầm của mình.

Dĩ nhiên, có trùng phạt tất có phần thưởng, làm sai muốn phạt, làm đúng sẽ được khen thưởng.

Đối với Tô Dịch Kiều mang bạn trai trở lại, lần này Tân Vân là phi thường mẫn ý, mặc dù mới đầu đối với thân phận con rể này có chút để ý, nhưng mà bản lĩnh tiếng Trung kém, hoàn toàn đem bà chọc cho cười ha ha không ngừng, đối với một ít điểm không đáng chú ý liền dễ dàng bỏ qua, thậm chí còn cảm thấy anh ta nói chuyện đặc biệt buồn cười.

Trên bàn cơm, Tân Vân không ngừng gấp thức ăn cho tiểu suất ca, sau đó cùng anh ta có chút ông nói gà bà nói vịt, một chút câu hai người đều nghe không rõ ý tứ gì, nhưng mà hai người lại nói được đặc biệt vui vẻ.

Ba Tô cùng ông nội Tô đối với Tô Dịch Kiều mang bạn trai tóc vàng về cũng không có ý kiến gì, đều chỉ nói Dịch Kiều thích là tốt rồi, bởi vì sau này là hai người bọn họ sống với nhau, người khác thích hoặc là không thích cũng không trọng yếu.

An Nhiên nhìn Tô Dịch Kiều cảm thấy có cái gì không đúng, cô cũng không cho là, một thời gian ngắn trước kia cô ấy còn chạy về khóc với cô mà hiện tại có thể nhanh chóng chuyển đổi tâm ý như vậy, sau đó trong một khoảng thời gian ngắn lại lần nữa đem tình

cảm của mình chuyển dời đến trên một người khác.

Ăn xong cơm tối xong An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa dắt tay tản bộ quanh đại viện, trăng đêm tháng mười có chút lạnh lẽo, gió thổi tới có tia lạnh. An Nhiên có chút lạnh, không nhịn được đưa tay ôm lấy tay của mình.

Tô Dịch Thừa tất nhiên là chú ý tới, trực tiếp cởi xuống áo khoác trên người mình, phủ thêm cho cô.

An Nhiên quay đầu, chỉ là nhẹ nhàng cười với anh, cũng không có khách sáo nói cảm ơn hay là cái gì, giống như là có loại ăn ý, Tô Dịch Thừa giang hai tay, sau đó cô trực tiếp dựa vào ngực của anh, giữa hai người thậm chí đều không cần ngôn ngữ dù thừa.

"Dịch Thừa, anh nói Dịch Kiều là cố ý sao?" An Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Tô Dịch Thừa kéo lấy bả vai của cô, chỉ nói: "Nó cũng đã không phải là đứa bé nữa rồi, nên nó phải chịu trách nhiệm hành vi của nó."

An Nhiên không có nói nữa, chỉ là nhàn nhạt gật đầu.

Chương 151: Cuộc điện thoại từ cảnh sát

Bởi vì chuyện khiêu dâm của Tô Dịch Thừa gây ảnh hưởng rất lớn, nghĩ đến thái độ quan tâm mãnh liệt của truyền thông đối với chuyện này, sợ quấy rầy đến An Nhiên, cho nên Tô gia nhất trí quyết định để An Nhiên ở lại đại viện đã, chờ chuyện này được xử lý xong rồi, phong ba qua đi rồi mới cho Tô Dịch Thừa đón An Nhiên về. Mặt khác, cha Tô còn đặc biệt ra lệnh, nếu Tô Dịch Thừa còn chưa giải quyết vẹn toàn chuyện này thì sẽ không được về đại viện, lúc nào dàn xếp xong thì mới được về.

Mặc dù là Tô Dịch Thừa không muốn tách khỏi An Nhiên như

vậy, anh đã quen tối nào cũng xoa bụng An Nhiên ngủ, đã quen cô hồn nhiên khẽ ngáy trong lòng mình, nhưng mà anh cũng biết, bây giờ đối với An Nhiên mà nói, ở lại đại viện là tốt nhất, và lại còn do chính miệng cha anh chỉ thị.

Lái xe đến trước cửa tòa thị chính, thấy các xe săn tin vây quanh cửa chính, nhìn tình hình này, là phải đợi anh xuất hiện bằng được.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho thư ký Trịnh, hẹn địa điểm rồi, lái xe đến đó chờ cậu ta.

Nơi Tô Dịch Thừa hẹn chính là hội sở mà anh và Diệp Tử Ôn thường tới, điều kiện ở đây rất tốt, phục vụ được đào tạo cao cấp, không bao giờ hỏi cũng không tiết lộ chuyện của khách hàng.

Tô Dịch Thừa trực tiếp lên quán cà phê chờ thư ký Trịnh tới, sau đó lấy điện thoại di động ra tìm kiếm tin tức hai ngày nay, trang web nào cũng ùn ùn đưa tin về anh và sự kiện 'khiêu dâm' kia, mặc dù đã ra lệnh xóa bức ảnh cùng đoạn phim, nhưng không vì thế mà chấm dứt được các cuộc bình luận, thảo luận trên mạng, vì sự kiện này rất nhiều người bắt đầu chất vấn vấn đề tố chất quan chức nhà nước hiện nay, thậm chí còn có người lôi cả bối cảnh gia đình của Tô Dịch Thừa ra, cố ý nói anh trẻ tuổi như vậy đến tột cùng là làm sao mà ngồi lên được vị trí hiện tại. Ngoài ra ngày hôm qua Lăng Nhiễm đã tiếp nhận phóng vấn truyền thông, ngoặt ý rằng đoạn video trên mạng không phải thật, nhưng mà khi phóng viên hỏi đến quan hệ của cô ta và Tô Dịch Thừa thì thái độ của cô ta trở nên mập mờ, không rõ, chỉ nói hai người là bạn thân phi thường. Cô ta nói thế này đã trắng trợn cổ vũ cho cuộc tình đã qua của anh và Lăng Nhiễm lên mặt báo, có người bắt đầu suy đoán vài lần lên chức của anh mấy năm nay thì ngoài bối cảnh gia đình, không tránh khỏi do thị trưởng tiền nhiệm Lăng Xuyên Giang dìu dắt.

Đơn giản mà nói, hiện tại cả Giang Thành thậm chí cả Trung Quốc, dư luận đang khiến Tô Dịch Thừa đứng mũi chịu sào.

"Có thể ngồi xuống trò chuyện vài câu chứ?"

Tô Dịch Thừa thu hồi ánh mắt khỏi màn hình điện thoại di động,

ngẩng đầu chỉ thấy Chu Hàn một thân tây trang ăn mặc rất chỉnh tề, tay còn cầm cặp công văn, hiển nhiên là mới vừa bàn chuyện với người xong định đĩ khỏi.

Chỉ gật đầu, Tô Dịch Thừa cũng không từ chối.

Chu Hàn ngồi xuống trước mặt anh, để cặp công văn sang chỗ bên cạnh.

Nhân viên phục vụ ở đây quả nhiên là rất có tố chất, Chu Hàn vừa ngồi xuống, liền có người bưng nước và cầm thực đơn tới, Chu Hàn không lấy thực đơn, chỉ nói muốn ly cà phê.

Đợi nhân viên phục vụ đi ra rồi Chu Hàn mới bình tĩnh nhìn Tô Dịch Thừa, mà lúc này Tô Dịch Thừa cũng đang nhìn anh ta.

"Chuyện của cậu, tôi xem tin tức rồi, cần tôi giúp đỡ không?" Chu Hàn mở miệng hỏi.

Tô Dịch Thừa chỉ lắc đầu: "không cần thiết, cảm ơn."

Chu Hàn gật đầu, cũng không nghi ngờ anh có thể giải quyết tốt chuyện này không. Bưng cốc nước người phục vụ vừa đưa tới lên, uống một hớp, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, nói: "Không ngờ mấy người chúng ta cuối cùng lại biến thành thế này." Giọng nói không thiếu mang theo cảm khái.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ bưng cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Chu Hàn chậm rãi mở miệng: "thật ra thì hồi đó tôi vẫn luôn ghen tị với cậu, cũng hận cậu, ghen tị cậu có thể có được tình yêu toàn tâm toàn ý của cô ấy, hận cậu có thể khiến ánh mắt cô ấy khóa chặt vào một mình cậu, rõ ràng tôi là người biết cô ấy sớm nhất, nhưng mà kể từ sau sự xuất hiện của cậu, trong mắt cô ấy đã không còn có tôi nữa."

Mặc dù không chỉ đích danh, nhưng mà Tô Dịch Thừa biết cô ấy mà anh ta nói chính là Lăng nhiễm.

"Có lẽ cậu không biết, trước khi hai người qua lại, tôi từng bày tỏ với cô ấy, nhưng mà bị cô ấy từ chối, rất thảng thắn, không quan tâm đến cảm nhận của tôi, cô ấy nói cô ấy thích cậu, sẽ thích cả đời." Nói xong, Chu Hàn thấp giọng cười: "Thật ra thì vào thời

khắc bị cô ấy từ chối, tôi rất tức giận, tức giận tại sao rõ ràng mình không kém cậu cái gì, nhưng cô ấy lại không nhìn thấy tôi tốt, thậm chí lúc ấy tôi còn ấu trĩ đến nỗi muốn đi tìm cậu đánh một trận, nhưng mà khi đi đến cửa nhà cậu tôi dừng bước, vì tôi không muốn mất đi người bạn này, không muốn mất đi người anh em này." Chu Hàn nói như vậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tô Dịch Thừa dõi điệu.

Tô Dịch Thừa cũng nhìn lại anh ta, không hề tránh né.

Lúc này cà phê được đưa tới: "tiên sinh, cà phê của ngài." Nữ phục vụ sinh mỉm cười đặt cà phê trước mặt Chu Hàn, sau đó lại mỉm cười lui xuống.

Chu Hàn thu lại ánh mắt, khéo miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng nhìn có phần cay đắng. Cầm cái thìa nhỏ nhẹ nhàng khuấy khuấy chất lỏng màu đen, sau đó cũng không cho thêm đường hay sữa, mà bưng lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chất lỏng đắng chát chảy xuống cổ họng anh, đi vào trong dạ dày. Mà mặt anh chưa hề thay đổi, không hề vì cà phê đắng mà nhăn lại.

"Sau đó khi các cậu ở cùng nhau, mặc dù ghen tị và không cam lòng, nhưng tôi vẫn chúc phúc cho hai người, mặc dù không chiếm được cô ấy, nhưng mà biết cậu là một người dù có tùy tiện cũng sẽ giữ gìn cả đời, biết cậu cầm tay cô ấy liền sẽ không bao giờ để cô ấy chịu uất ức." Nói xong Chu Hàn ngừng lại, im lặng một lát, lại mở miệng tiếp tục nói: "tôi nghĩ các cậu sẽ rất hạnh phúc, sẽ cùng nhau đi rất xa, lại không ngờ rằng có một đêm mưa cô ấy khóc lóc tìm đến tôi ..."

Từ đầu đến cuối Tô Dịch Thừa không hề nói gì, chỉ nhìn chăm chắm vào ly cà phê.

"Chúng tôi làm sai rồi, đã sai lại càng sai, tôi không muốn, nhưng mà không khống chế được mình. Cuối cùng thậm chí vì vậy một tình yêu nực cười này mà phản bội bạn bè anh em tốt nhất của mình, khi đó tôi tưởng rằng bản thân sẽ không hối hận, thế nhưng mà đến cuối cùng ..." Chu Hàn lắc đầu cười khổ. Đứng dậy, nhìn anh nói: "Tôi biết Lăng Nhiễm 30 năm, từ khi cô ấy ra đời đến bây

giờ, tôi cứ tưởng là mình rất hiểu cô ta, nhưng mà cho đến khi tôi và cô ta ly hôn, tôi mới phát hiện mình không hề hiểu cô ta chút nào, thậm chí căn bản là chưa từng nhìn rõ cô ta. Một câu cuối cùng, thủ đoạn của cô ta hắn không chỉ có thể, cậu vẫn là để phòng chút đi." Nói xong, liền cầm cặp công văn để bên cạnh, xoay người chuẩn bị đi.

Tô Dịch Thừa nhìn chằm chằm vào hình bóng anh ta, khi thấy anh ta sắp đi tới cửa thì đột nhiên đứng dậy, mở miệng hô: "Chu Hàn, lúc nào rãnh rồi uống một chén đi."

Chu Hàn sững sốt, quay đầu nhìn anh, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói: "Được, chờ cậu qua đợt này."

Tô Dịch Thừa gật đầu, khéo miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Chu Hàn cũng cười, lại không tới đây, giơ tay lên, đi ra khỏi quán cà phê.

Lúc thư ký Trịnh tới vừa vặn gặp Chu Hàn đang rời đi, hai người đều nhận ra đối phương, không trò chuyện nhiều, chỉ hơi gật đầu.

Khi thư ký Trịnh đi vào Tô Dịch Thừa đã ngồi trở lại chỗ cũ, thấy cậu ta tới đây, giơ tay lên ra hiệu cho cậu ta.

Thư ký Trịnh đi về phía anh, đưa tài liệu cho anh, giải thích: "bên cục cảnh sát đã tìm chuyên gia giám định rồi, đoạn video kia là có người cắt ghép, ngoài ra về người tung tin lên, bên cảnh sát đang điều tra, nhưng mà theo tin tức mới nhất, người đăng tin lên rõ ràng là một tay lão luyện, cảnh sát vừa lần được IP tung tin kia thì phát hiện đó là từ một nhà internet ở ngoại ô không có giấy phép, bên trong không có tên đăng ký, cũng không bị giám sát, rất khó tra ra người đăng tin là nam hay nữ."

Tô Dịch Thừa vừa liếc nhìn tài liệu, vừa nghe lời thư ký Trịnh, đợi xem gần xong tài liệu, lại ngẩng đầu nhìn cậu ta nói: "Cậu đi đến khách sạn kia điều tra camera giám sát ở cửa chính từ mười một giờ rưỡi đến mười hai giờ đêm hôm đó, có lẽ có thể phát hiện ra cái gì."

Thư ký Trịnh gật đầu, nhìn anh, muốn nói, nhưng có chút ấp a ấp úng: "Tôi thị trưởng, cái kia. . ." Nói đến miệng, nhưng lại không

nói nên lời.

Tô Dịch Thừa nhíu mày, nói: "muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng có dông dài."

"Cái kia tôi nghe ý trên thị ủy, về chuyện này, bất kể thật giả thế nào, nhất định phải xử phạt anh." Thư ký Trịnh nói xong, cẩn thận quan sát phản ứng của anh.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa gật đầu, nét mặt chưa biến, như là không hề bất ngờ là mấy, chỉ nói: "tôi biết rồi."

"Tô thị trưởng, anh không lo lắng sao?" Thư ký Trịnh có chút ngạc nhiên hỏi.

Tô Dịch Thừa nhìn cậu ta một cái, nói: "lo lắng có tác dụng sao? nếu biết là chuyện nhất định sẽ xảy ra, dù có lo lắng thế nào thì có thể có ích lợi gì. Thay vào đó, còn không bằng thuận theo tự nhiên." Thật ra thì anh cũng bắt đầu có chút chán ghét khoảng thời gian bận bịu này rồi, ngày nào cũng đi sớm về khuya, trước kia ở một mình thì chẳng sao, bây giờ có An Nhiên rồi, hơn nữa An Nhiên còn đang mang thai, thật ra là anh muốn có nhiều thời gian hơn ở bên cô.

Thư ký Trịnh gật đầu, nhìn anh nói: "Tô thị trưởng thật thoáng."

Tô Dịch Thừa cười nhàn nhạt, còn muốn nói gì, nghe thấy điện thoại di động đặt trên bàn lúc này vang lên, là số nội thị, cầm di động lên nghe: "a lô, ai vậy?"

"Xin hỏi là Tô Dịch Thừa Tô phó thị trưởng sao?" Bên kia điện thoại là giọng một người đàn ông xa lạ, ngữ điệu không tính là ôn hòa.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, hỏi: "đúng, xin hỏi anh là?"

"Tôi là Ngũ Thành Bân, đội trưởng đội công an điều tra thành phố Giang Thành, hôm nay gọi điện thoại tới là muốn mời Tô thị trưởng phối hợp điều tra vụ án cưỡng dâm xảy ra vào tối hôm qua, rạng sáng nay trên đường công viên, người bị hại một mực chắc chắn rằng người tình nghi chính là Tô phó thị trưởng, cho nên mời anh đến phối hợp điều tra, xin hỏi hiện giờ Tô phó thị trưởng đang ở đâu?"

Tô Dịch Thừa càng nhíu chặt mày, chỉ hỏi: “người bị hại kia là ai?”

“Lăng Nhiễm.”

Chương 152: Lăng Nhiễm bị cưỡng hiếp

Lúc Tô Dịch Thừa cùng thư ký Trịnh tới cục công an thành phố, cũng không biết là người nào tiết tin tức, trước cửa đã tới khá đông phóng viên, thấy anh tới đây, vội vàng vây lại, tia sáng đèn huỳnh quang lóe lên không ngừng, nhiều người hỏi tới mức không phân rõ ai với ai.

"Tô thị trưởng, xin hỏi anh hôm nay tới cục cảnh sát có phải chứng minh anh có liên quan tới vụ án cưỡng hiếp phát sinh vào rạng sáng hôm nay ở công viên?"

"Tô thị trưởng, nghe nói hôm nay rạng sáng cô gái bị cưỡng bức chính là Lăng Nhiễm con gái của Lăng thị trưởng lúc trước, xin hỏi có thật không?"

"Tô thị trưởng, nghe nói hôm nay rạng sáng người bị cưỡng bức rất khẳng định nói tội phạm ngày hôm qua chính là ngài, xin hỏi ngài tối hôm qua lúc phát sinh vụ án ngài ở chỗ nào?"

"Tô thị trưởng, xin giải thích."

.....
Nhìn thấy loại trận thế này, thư ký Trịnh tiến lên đi xua đuổi những phóng viên truyền thông kia: "Xin lui ra, xin lui ra."

Bất đắc dĩ thư ký Trịnh chỉ có một người, tất nhiên chống không được bọn họ nhiều người như vậy, có người vượt qua thư ký Trịnh, trực tiếp vọt tới trước mặt Tô Dịch Thừa, hỏi: "Tô thị trưởng, xin anh trả lời."

"Tôi không có gì có thể nói, vì tôi căn bản là không biết rạng sáng nay xảy ra chuyện gì, bởi vì khi đó tôi đang ở ngoại thành, cách khu vực thành phố hơn một giờ lái xe, tính khoảng cách tới công viên khoảng hơn 1h20' để lái xe. Về phần tôi tới đây đúng là phối hợp điều tra vụ án, nhưng cụ thể tiến triển như thế nào, tôi nghĩ các người hỏi lầm người." Tô Dịch Thừa bình tĩnh giải thích.

"Vậy xin hỏi Tô thị trưởng lưới những bức hình cùng đoạn phim

truyền lưu trong thời gian qua anh có giải thích gì?" Người nọ cố gắng hỏi, căn bản cũng không có ý từ bỏ qua cho anh.

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta một cái, chỉ nói: "Về chuyện hình ảnh cùng đoạn phim lưu truyền kia, chuyện này thị ủy bộ tuyên truyền đã phát thông báo giải thích qua, đoạn video trên internet kia tất cả đều không phải là thật, chuyện này chúng tôi cũng đã giao cho cục công an đến điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả, đối với những người ác ý phát tán những lời đồn kia, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm trị không tha."

"Tô thị trưởng, có người nói trước anh kéo vợ anh đi ra ngoài biểu hiện ân ái, cũng chỉ là giành sự đồng tình để xin bỏ phiếu, xin hỏi có thật không?" Người nọ chất vấn, giơ cái micro nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, chỉ nói: "Tôi rất yêu vợ của tôi." Giọng nói kia là khẳng định, chân thật đáng tin.

"Tô thị trưởng ——" người nọ còn muốn hỏi tới cái gì, nhưng trực tiếp bị Tô Dịch Thừa cắt đứt.

"Xin lỗi, tôi chỉ có thể nói những cái này, những chuyện khác không thể trả lời." Vừa nói, trực tiếp lướt qua bọn họ trực tiếp vào cục công an, những ký giả kia còn muốn đuổi theo không tha, nhưng trực tiếp bị cảnh vệ chắn phía ngoài cửa.

Lúc Tô Dịch Thừa vào ký trụ sở công an đội hình sự Ngũ đội trưởng đã ở trong phòng làm việc chờ anh, thấy vậy đi tới, chỉ nhàn nhạt gật đầu, ý bảo anh ngồi xuống, nói: "Về vụ án cưỡng bức phát sinh tối hôm qua ở công viên bởi vì người bị hại một ngụm ấn định tối hôm qua người cưỡng gian cô ta là Tô thị trưởng, cho nên tôi nghĩ dựa theo lệ cũ hỏi thăm anh một chút vấn đề, hi vọng Tô thị trưởng có thể phối hợp với công tác của chúng tôi, thành thật trả lời vấn đề của tôi."

Tô Dịch Thừa gật đầu: "Có thể, không thành vấn đề."

Cầm qua giấy bút, Ngũ đội trưởng theo thường lệ hỏi: "Xin hỏi tối hôm qua 11 giờ rưỡi tới khoảng rạng sáng lúc 1h trong khoảng thời gian này Tô thị trưởng anh đang ở nơi nào?"

"Tôi ở trong nhà của cha mẹ tôi, ngoại thành quân khu đại viện." Tô Dịch Thừa chi tiết nói.

Nhin ánh mắt của anh, Ngũ đội trưởng kia lại hỏi: "Có ai có thể chứng minh?"

"Vợ của tôi, cha mẹ tôi, còn có em gái của tôi cùng bạn trai của nó, ngoài ra nhân viên gác cửa cũng có thể chứng minh đêm qua tôi không trở về." Tô Dịch Thừa nói rất thong dong, trên mặt nhìn không ra một chút khác thường.

Ngũ đội trưởng trầm mặc một lát, một lúc lâu liền mở miệng hỏi: "Xin hỏi anh có biết bị người hại Lăng Nhiễm không?"

"Biết." Tô Dịch Thừa gật đầu.

"Các người có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ." Tô Dịch Thừa trả lời.

"Nhưng mà cô Lăng cũng không phải là nói như vậy, cô ta nói các người quan hệ rất tốt, anh cũng rất chăm sóc cô ta, các người lúc trước còn có một thời gian yêu nhau, cô ta nói tối hôm qua anh hẹn cô ta ở công viên ven đường gặp mặt, lại không nghĩ rằng anh cưỡng bạo cô ta." Ngũ đội trưởng nói.

"Lời từ một phía chẳng lẽ Ngũ đội trưởng anh cũng tin tưởng sao?" Tô Dịch Thừa hỏi ngược lại.

"Là lời từ một phía hay không tôi sẽ điều tra rõ ràng, nhưng mà đối với chuyện Lăng Nhiễm bị cưỡng bạo này chúng tôi có thể xác định, đồng nghiệp của chúng tôi đã mang cô ta đi bệnh viện kiểm tra, trên người cô vết thương đúng là bị cưỡng bạo mà ra, hạ thân cũng có bị dấu vết bị xâm phạm mạnh mẽ, mặt khác lúc ấy người báo án tại chỗ cũng xác nhận cô ta lúc ấy cả người áo quần rách rưới nằm ở bồn hoa, nghe được thanh âm thì người chứng kiến đi qua, lúc đó mới nhìn rõ một người đàn ông trong lúc bối rối tháo chạy."

Tô Dịch Thừa nhíu nhíu mày, chỉ nói: "Tôi không có thời gian để phạm tội."

Ngũ đội trưởng nhìn anh một lúc lâu, sau đó đem giấy tờ cầm trong tay đưa tới cho anh, chỉ nói: "Sau khi xem lời khai của anh

không thành vấn đề thì kí ở chỗ này."

Tô Dịch Thừa cầm qua giấy tờ, bên trong là một chút ghi chép anh ta vừa mới làm, xác nhận sau khi không có vấn đề, trực tiếp ở phía dưới kí tên của mình.

Ngũ đội trưởng nhận lấy nhìn thoáng qua, sau đó đem giấy tờ khép lại, nói: "Về phía những lời khai này tôi sẽ sai người đi xác nhận. Mặt khác tôi nghĩ có thể xin Tô thị trưởng phối hợp với chúng tôi đi một chuyến đến bệnh viện làm một chút xét nghiệm DNA, bởi vì ở trên người Lăng Nhiễm chúng tôi tìm được dấu vết tên tội phạm lưu lại. Tôi nghĩ cái này so sánh với khẩu cung và có độ chuẩn xác cao hơn."

Tô Dịch Thừa gật đầu, "Tốt, nếu như vụ án cần, tôi rất sẵn lòng phối hợp."

Ngũ đội trưởng gật đầu, thu thập giấy tờ trên bàn nói, "Chúng ta đi bây giờ được chứ."

Tô Dịch Thừa trực tiếp ngồi trong xe của Ngũ đội trưởng đi tới bệnh viện, trên đường Tô Dịch Thừa hỏi tình hình vụ án đoạn phim lưu truyền trên mạng, Ngũ đội trưởng chỉ nói: "Phía ngoài tìm người phân biệt điều tra đoạn phim trên mạng đúng là cắt ghép, nhưng mà bức hình kia là thật. Từ góc độ bức hình kia chúng tôi có thể khẳng định bức hình đó là ở phía ngoài khách sạn quay chụp, nhưng mà chúng tôi đi tới khách sạn, muốn tìm băng hình giám sát, nhưng mà chậm một bước, đã bị người trước đó cắm đi. Người này hắn là kẻ đồng phạm, hắn rất hiểu mỗi một bước động tác kế tiếp của chúng ta, rất thông minh, không có để lại một chút dấu mồi."

Tô Dịch Thừa chỉ gật đầu, nói: "Có lẽ các anh có thể từ phía bệnh viện bên kia tra ra, đêm hôm đó tôi cùng Lăng Nhiễm rời đi bệnh viện thời hơn 12h đêm, tôi chỉ lái xe đưa cô ta tới khách sạn, sau đó trực tiếp về nhà, tòa nhà nơi chúng tôi ở cũng có quản chế."

Ngũ đội trưởng gật đầu, đem tay lái đánh một vòng tròn, để cho xe trực tiếp dừng lại ở cửa bệnh viện, lúc mở cửa xe liếc nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Xem ra lần này là có người nghĩ làm cho anh cực khổ."

Tô Dịch Thừa cười cười: "Chắc thế."

Ngũ đội trưởng không nói gì, chỉ nhún nhún vai sau đó mở cửa xuống xe.

Đại lúc Tô Dịch Thừa ở trong bệnh viện nhìn thấy Lăng Nhiễm thì chỉ thấy cô ta một người nửa nằm tựa vào trên giường bệnh, quay đầu hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ là đang nhìn cái gì đó, không ai biết.

Tô Dịch Thừa gõ cửa, Lăng Nhiễm trong phòng lúc này mới kịp phản ứng, chậm rãi quay mặt sang, nhìn thấy anh đầu tiên là sững sốt, nhưng ngay sau đó ngăn khóe miệng bật cười nói: "Khó được, anh mà chịu đến đây thăm tôi."

Tô Dịch Thừa đi vào, đứng ở đầu giường của cô ta, anh lúc này mới thấy rõ khóe mắt của cô ta xanh tím cùng vết thương nơi khóm miệng, thậm chí ngay cả nửa mặt cũng bị sưng, hết thảy những thứ này chứng tỏ cô ta quả thật bị người đối xử bạo lực.

"Tôi cũng vậy, cảm thấy lần đó là một lần gặp cuối cùng của tôi." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng.

"Ha ha." Lăng Nhiễm khẽ cười, nhìn ánh mắt anh đột nhiên trở nên bén nhọn, nói: "Tôi nói rồi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy."

"Ngày hôm đó cô cố ý chạy tới xe của tôi để xe của tôi đụng vào cô, sau đó cố ý giả bộ hôn mê để cho tôi đưa cô đi bệnh viện, sau đó cố ý để cho tôi ôm cô trở về khách sạn, thật ra thì đã sớm an bài tốt người đứng ở bên kia chờ chực để nhìn thấy tôi ôm cô, để đem hình chụp được, rồi làm cho người ta tìm một người nặc danh, đem hình cùng đoạn phim trước đó chuẩn bị xong tung lên mạng, phải không?" Tô Dịch Thừa hỏi, giọng nói bình tĩnh không ra bất kỳ tâm tình.

Lăng Nhiễm cười, nhìn anh nói: "Tôi không biết anh đang ở đây nói gì, nếu tôi nhớ lầm, đoạn video trên internet kia, tôi sẽ làm sáng tỏ với giới truyền thông."

"Phải không." Tô Dịch Thừa ánh mắt thằng tắp ngó chừng cô ta nói: "Vậy tối hôm qua thì sao, cô một mực chắc chắn là tôi cưỡng

bạo cô, thật sự là tôi sao?"

Nghe thấy lời này, cả người Lăng Nhiễm có chút phát run lên, cắn môi thật chặt, tâm tình có một chút kích động, nhìn anh gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi biến thành như bây giờ, tất cả đều là bởi vì anh! Là anh đem tôi hại thành như vậy ! Không sai là tôi cố ý tìm anh, cố ý để anh đụng tôi, cố ý tìm người chụp hình sau đó đem tung lên mạng, bởi vì tôi muốn phá hủy anh, tôi muốn đích thân phá hủy anh!" Vừa nói, trực tiếp nắm lấy gối phía sau mình ném về phía Tô Dịch Thừa."A! —"

Tô Dịch Thừa nghiêng người tránh ra, mắt lạnh nhìn cô ta, cả người giống như nổi điên kêu loạn, trên mặt cũng không có quá nhiều vẻ mặt.

"Chuyện gì xảy ra?" Ngoài cửa y tá nghe được thanh âm liền chạy vào, "Xảy ra chuyện gì?" Còn không có đợi cô y tá kịp phản ứng, trong lúc đó một chén trà ném về phía cô, may mắn Tô Dịch Thừa đứng ở một bên của cô ta tay mắt lạnh lẽo, trực tiếp đưa tay đem chén trà đang bay kia đánh rót trên mặt đất.

"Bốp." Chén trà lập tức vỡ trên mặt đất.

Chiếc chén kia liền rơi xuống bên chân, hù cô y tá kia thiếu chút nữa thì u mê, ngắn người một lúc lâu chưa có lấy lại tinh thần. Cô ta thậm chí cũng không biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Cút ngay đi, ai bảo cô tiến vào!" Lăng Nhiễm có chút như phát điên gào thét với cô y tá kia, cô y tá kia lúc này mới kịp phản ứng, chân có chút mềm nhũn xoay người đi ra ngoài.

Đợi sau khi cô y tá kia đi ra ngoài, cảm xúc của Lăng Nhiễm so sánh với vừa rồi đã bình tĩnh lại, nhìn Tô Dịch Thừa cười lạnh nói: "Tô Dịch Thừa, tôi cho anh biết, tôi không được tốt, anh cũng đừng nghĩ tới được thoái mái, dù tôi dùng bất cứ giá nào, chết tôi cũng muốn kéo anh cùng chết chung."

"Cô cảm thấy chuẩn bị những thứ giả dối này rồi vu hãm tôi là có thể được sao?" Tô Dịch Thừa chỉ cảm thấy buồn cười, anh lúc nào thì dễ bị cô ta khi dễ như thế?

"A, cho dù tất cả đều bị các ngươi điều tra ra thì thế nào, anh

sẽ không bị tinh ủy xử phạt sao, anh muốn giẫm lên cha tôi để lên chức vị, không dễ dàng như vậy!" Cô hủy không được người của anh, cô cũng muốn phá hủy con đường làm quan của anh!

Tô Dịch Thừa nhìn cô, lắc đầu, "Cô điên rồi." Nói xong, không hề liếc nhìn cô ta một cái, xoay người trực tiếp ra khỏi phòng bệnh.

"Tô Dịch Thừa, anh quay lại, anh cút trở lại đây cho tôi!" Phía sau trong phòng bệnh, Lăng Nhiễm điên cuồng kêu.

Tô Dịch Thừa không quay đầu lại, cũng không từng xoay người liếc nhìn cô ta một cái.

Lăng Nhiễm ngồi ở trên giường, cả người nắm gối điên cuồng quật, dịch truyền trên tay bởi vì động tác kịch liệt khiến cho kim tiêm kia rơi ra, tạo thành vết thương nhỏ máu bị chảy ngược ra, sau đó cái chấn tuyết trắng bị nhiễm máu đỏ lòm, Lăng Nhiễm cả người từ từ tỉnh táo lại, ngồi cười khúc khích, lầm bầm lầu bầu nói: "Tôi bị điên rồi, tôi đã sớm điên rồi, tất cả đều là bị anh bức cho điên lên."

Cô đột nhiên nhớ tới hôm qua, mình từ trong quán rượu đi ra ngoài, lúc đi tới công viên ven đường, đột nhiên có người từ phía sau đem cô ôm lấy, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn la lên, lại bị người kia gắt gao lấy tay đem miệng che lại, cô hoàn toàn kêu không ra tiếng, sau đó thì nghe được phía sau có người dùng thanh âm tục tĩu ở bên tai cô nói: "Tao xem đoạn phim của mày rồi, bộ ngực trắng thật ghê gớm, đủ lồng lơ đủ phóng túng, là thứ anh mày thích nhất, hôm nay để cho anh mày tới thỏa mãn mày." Người nọ vừa nói, thẳng kéo Lăng Nhiễm qua một bên bụi hoa, một tay che miệng cô, một tay kéo cổ trực tiếp lôi kéo cổ của cô.

"Ô ô... ô ô ô...." Lăng Nhiễm muốn kêu, nhưng làm sao cũng kêu không ra, trên cổ bị kéo đến rát đau, dưới chân chỉ có thể theo hắn ta thối lui về phía sau, tay không ngừng đập loạn xạ, nhưng một chút cũng tránh thoát không ra.

Chỗ này phòng ốc rất ít, người cũng rất ít, lại là nửa đêm, trên đường ngay cả xe cộ lui tới cũng ít tới thảm thương, Lăng Nhiễm chỉ cảm thấy trên người mình đau xót, sau đó lúc kịp phản ứng lại mình

đã bị người ném trên mặt đất, dưới lưng và vào cục đá khiến cô rất đau. Nhưng mà cô chẳng quan tâm trên lưng truyền đến đau đớn, chỉ thấy trước mắt một người đàn ông cười vô cùng hèn mọn ngó chừng cô, nhìn ánh mắt cô trong đêm tối tựa hồ cũng phiếm ánh sáng.

Lăng Nhiễm rất sợ, không ngừng lắc đầu, ánh mắt của cô tràn đầy nước mắt nhìn hắn ta một chút, bộ dạng vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm nói: "Đừng tới đây, không nên tới đây, van cầu ông không nên tới đây. . . ." Dưới chân cũng chẳng quan tâm dưới đất toàn nhánh cây với cục đá, dùng cả tay chân lui về phía sau.

"Hắc hắc, tiểu lằng lợ, mày ở trên mạng không phải rất dâm đãng sao, để cho anh trai tới thoả mãn sự dâm đảng của mày, mở rộng lòng đi, để cho anh trai tới chơi đùa sảng khoái một phen." Người đàn ông hèn mọn kia xoa xoa tay, trên mặt vẻ mặt kinh khủng nở nụ cười.

"Không muốn, không nên. . . ." Lăng Nhiễm lắc đầu, không ngừng lui về phía sau, khóc nói: "Đoạn phim kia là giả, đó là tôi tìm người cắt ghép biên tập lại, người trong phim không phải là tôi, thật không phải là tôi, van cầu anh bỏ qua cho tôi đi, bỏ qua cho tôi được không, tôi, tôi cho anh tiền, anh muốn bao nhiêu tiền tôi đều cho anh, không cần thương tổn tôi có được hay không, không cần thương tổn tôi. . . ." Lăng Nhiễm cầu khẩn, hi vọng hắn có thể xin thương xót bỏ qua cho mình.

Nam nhân hèn mọn kia xoa xoa khéo miệng của mình đều sắp chảy xuống nước miếng, nhìn Lăng Nhiễm ánh mắt càng phát ra tà ác, lè lè phát ra ánh sáng, một bên lắc đầu nói: "Không sao, bộ ngực của cô em so với trong đoạn phim trên mạng còn lớn hơn, anh trai thích." Vừa nói, cả người đều muốn nhào về phía Lăng Nhiễm rồi nói: "Tới đây để cho anh trai sung sướng một trận nào."

Lăng Nhiễm sợ hãi kêu, xoay người muốn bỏ chạy, lại bị nam nhân kia một phát nắm được tóc, gắt gao kéo, khiến cho cả người hắn đều đặt trên người cô, khiến cho cô quay đầu nhìn hắn, thấy

hắn nói: "Tiểu tiện nhân, còn không có để cho anh trai được thoái mái sao lúc này cô em muốn chạy đi đường nào!" Vừa nói, hung hăng tát một cái lên mặt Lăng Nhiễm, không có một chút ý tứ thương hương tiếc ngọc, đánh Lăng Nhiễm khiến cho một bên mặt sưng đỏ lên.

"A!" Lăng Nhiễm sợ hãi kêu, "Đau quá, đừng..." không đợi cô nói xong, liền thêm một cái tát nữa đánh tới trên mặt cô, sau đó cắn bản là không để cho cô có cơ hội mở miệng, tay trực tiếp kềm ở cổ của cô, nắm miệng của cô, nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi ở bên tai cô nói: "Đừng loạn gọi, mày muốn chết thì kêu người tới đi, để cho tao giết chết mày luôn!" Vừa nói thêm một cái tát nữa rơi xuống.

Lăng Nhiễm trên mặt rát đau khiếp sợ thằng khóc, cũng không dám khóc ra thành tiếng, rất sợ mình khóc ra thành tiếng bị hắn đánh mình đến chết. Từ nhỏ đến lớn cô vẫn là cô gái được chiều chuộng, hàng vạn hàng nghìn sủng ái trên thân, cho dù cha ngoài mặt nói chặt đứt quan hệ cùng cô, nhưng mà vẫn bí mật chu cấp tiền bạc cho cô khi cô sống ở nước ngoài, từ nhỏ cũng chưa có bị ai đánh, một đầu ngón tay cũng không có.

Nam nhân hèn mọn kia thấy cô an tĩnh lại muốn khóc nhưng mạnh mẽ của mình không để cho mình phát ra từ nhỏ, coi như là mẫn ý, quay đầu nhìn chung quanh, xác định không ai sau đó bắt đầu cởi quần của mình, tháo dây thắt lưng trực tiếp rút đi quần cùng quần lót của mình, Lăng Nhiễm nhìn, không chịu được lắc đầu, cuối cùng tránh né muốn chạy trốn dùng hết sức lực bảm thân nâng nửa người dậy, lại không đợi mình đứng dậy chạy đi, đầu của mình trực tiếp bị nam nhân hèn mọn kia hung hăng bắt được, sau đó trực tiếp nặng nề đụng vào trên mặt đất, Lăng Nhiễm nhắm hai mắt sợ hãi kêu không ta, nhưng một nam nhân kia một chút cũng không thương tiếc buông cô ra, ngược lại còn dùng sức hơn hung hăng nắm đầu tóc cô, trong miệng một bên giận mắng: "Tiểu tiện nhân, muốn chạy trốn, không nghe lời, không nghe lời, thì tự tìm."

Lăng Nhiễm đau đến cầu xin tha thứ: "Đau quá, đau quá, tôi không dám, cũng không dám nữa. . . ."

Nghe thấy lời này, nam nhân hèn mọn kia lúc này mới đem đầu của cô buông ra, trong miệng hờ lạnh nói: "Hừ, sớm biết như vậy không phải tốt lắm sao." Vừa nói vừa xoay cả người Lăng Nhiễm, trực tiếp làm cho cô nằm trên mặt đất sau đó đưa tay ra trực tiếp xé rách quần áo trên người Lăng Nhiễm mặc cũng không nhiều lắm, nằm trước ngực của cô, hung hăng nắm, nhéo, một chút cũng không có hạ thủ lưu tình, dùng sức giày xéo, bên cười đến có chút dâm đãng nói: "Mẹ kiếp, bộ ngực quả nhiên lớn, lại mềm nộn, so sánh với những con đòn bà ta đã ngủ qua rất khá, ta thích." Vừa nói, trực tiếp cúi người đi xuống há mồm liền cắn tới, hàm răng dùng sức cắn, một chút cũng không để ý có làm cô đau hay không.

Lăng Nhiễm chỉ chảy nước mắt, rồi lại không dám khóc ra thành tiếng, chỉ sợ mình khóc lên sẽ bị hắn hung hăng kéo tóc đánh.

Nam nhân một bên cắn bộ ngực của cô, một bên thô lỗ đưa tay kéo quần cụt của cô, sau đó không có mở đầu, trực tiếp xông vào, không để ý cô khóc khóc cùng đau đớn, hung hăng đụng. Một bên dùng những từ tục tĩu nói bên tai cô: "Mẹ kiếp, thật sự sảng khoái, quả nhiên rất sung sướng."

Lăng Nhiễm chỉ cảm thấy ghê tởm, che miệng không cho mình khóc ra tiếng, cũng không dừng chảy nước mắt.

"Tiểu lằng lơ, anh trai khiến cho cô em sướng không??" Nam nhân hèn mọn kia một bên dùng sức đụng chạm lấy, một bên tục tĩu cười hỏi Lăng Nhiễm.

Lăng Nhiễm che miệng, một câu nói không nói ra ngoài, nước mắt không ngừng chảy.

Đợi không được đáp lại, điều này làm cho nam nhân hèn mọn kia bắt đầu có chút khó chịu, giật xuống tay cô đang che miệng, sau đó vung lên hung hăng tát lên mặt của Lăng Nhiễm, có chút thô bạo nắm tóc Lăng Nhiễm hỏi: "Đồ đê tiện, tao đang hỏi mà, sướng hay không?"

Lăng Nhiễm chỉ khóc, cô đang nghĩ có người phát hiện ra bọn họ

và hắn sẽ buông cô ra, nhưng mà không có, chung quanh an tĩnh ngay cả một chút thanh âm cũng không có, chỉ có nam nhân hèn mọn này hung hăng đánh mình, ghê tởm làm cho cô cảm muối ói, tuy nhiên không có biện pháp nào.

"Nói chuyện! Tao đang hỏi mày, lão tử có khiếu cho ngươi sướng không? Sướng thì kêu ra tiếng cho tao. Đừng có dùng bộ dạng cá chết!" Không chiếm được phản ứng của Lăng Nhiễm, nam nhân hèn mọn kia rất không thoải mái, lực đạo đụng cũng lớn hơn, tựa hồ nhất định phải làm cho cô nói ra tiếng.

Lăng Nhiễm bị hắn đụng phải làm đau, cả người có chút không chịu nổi, chỉ có thể cắn răng gật đầu, nước mắt chảy tràn ra càng ngày càng hung ác, khuất nhục như vậy, cô cho là cả đời cũng sẽ không phát sinh ở trên người của mình.

"Mẹ kiếp, đừng có gật đầu, gọi ra cho tao, thoải mái liền gọi ra cho tao, có gọi hay không, đàn bà lảng lơ này, đồ dâm đãng, kêu ra tiếng cho tao." Nam nhân vừa nói vào đề hơn nữa càng dùng sức đụng chạm lấy, bàn tay nắm trước ngực cô càng dùng sức.

Lăng Nhiễm bị hành hạ thật sự ở không có cách nào, chỉ có thể cắn răng nói: "Sảng. A, sảng khoái."

"Ha ha ha." Nghe vậy nam nhân hèn mọn kia lớn tiếng cười ra tiếng, cô càng hô ra tiếng lại càng ủng hộ cho hắn, khiến cho hắn càng thêm hứng phấn, sau đó cả người càng phát ra kích động, tần số đụng cô càng ngày càng nhanh, lực đạo càng ngày càng nặng.

"A ——" Lăng Nhiễm không chịu nổi sợ hãi kêu.

"Ha ha, tiểu lảng lơ, tiểu dâm đãng." Lời tục tĩu của hắn không ngừng từ trong miệng tuôn ra.

"Người nào ở đây?"

Đột nhiên chỉ nghe thấy bên ngoài bụi hoa có tiếng quát to.

Lăng Nhiễm chỉ cảm thấy trên người mình chợt nhẹ, sau đó nghe được nam nhân kia thấp giọng một tiếng: "Con mẹ nó, hư việc tốt của tao." Vừa nói vừa nhanh chóng mặc lên quần của mình, đang lúc luống cuống tay chân nhưng làm sao cũng không thể nhanh hơn: "Đáng chết." Đang lúc bối rối cũng chẳng quan tâm

nhiều như vậy, trực tiếp kéo theo quần tháo chạy ra ngoài. Ném Lăng Nhiễm một người cả người trần truồng nằm ở trên mặt đất.

Phát hiện khác thường là một cặp nam nữ, vừa lúc đi qua gần chỗ này, mỗi ngày đều phải đi qua quãng đường này, hôm nay hai người gặp một đám bạn bè cho nên về tương đối trễ, lúc đi qua bên này thì nghe thấy âm thanh khác thường, mới hô một tiếng, đã nhìn thấy một người đàn ông cầm quần từ trong bụi hoa tháo chạy đi ra ngoài, đợi hai người đi vào vẹt ra bụi hoa kia, đã nhìn thấy một cô gái nằm trong đó cả người không mảnh vải che thân, trên mặt sưng đỏ, cả người rõ ràng cho thấy dấu hiệu bị cường bạo, chẳng quan tâm nhiều như vậy, nam nhân cởi quần áo ra để cho bạn gái bọc lại cho Lăng Nhiễm, sau đó mình trực tiếp cầm điện thoại gọi cho cục cảnh sát báo án.

Nghĩ tới, Lăng Nhiễm cả người lớn tiếng thét chói tai, sau đó cầm toàn bộ đồ trong bệnh viện hung hăng quăng xuống mặt đất, ngay cả dung dịch đang truyền còn một chút nữa cũng bị ném nề rơi trên mặt đất, chất lỏng trong suốt chảy đầy trên mặt đất, mảnh thủy tinh cũng rơi đầy trên mặt đất.

Bên ngoài mấy y tá đi vào, thấy thế, vội vàng tiến lên ngăn lại Lăng Nhiễm, nhưng mà Lăng Nhiễm cả người giống như đã phát điên, tay chân không ngừng càu cát, trong miệng hô, "Cút ngay, cút ngay, các người cút đi cho tôi, các người đều cút hết cho tôi, không nên tới đây, không nên tới đây. . . ." Điên cuồng càu cát những y tá kia, kêu: "Đi ra ngoài, cút ngay đi, không nên tới đây, cút, cút hết!" Trong hỗn loạn mọi người thật sự là không có cách nào, mấy người hợp lực đem Lăng Nhiễm đè lại, sau đó có người trực tiếp cho Lăng Nhiễm một mũi an thần, sau đó Lăng Nhiễm cả người mặc dù giống như nỗi điên gào thét, nhưng thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ đứt quãng vô lực nói "Cút ngay, không nên tới đây, tất cả đều không nên tới." Sau đó vừa nói xong suy nghĩ cả người từng chút từng chút một trầm xuống, cuối cùng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Đợi lúc Lăng Nhiễm ngủ lại, các y tá một bên lúc này mới thở

phào nhẹ nhõm, có người xử lý các vết thương cho Lăng Nhiễm.

Một bên một y tá nhỏ giọng hỏi: "Y tá trưởng, cô nói cô ta có phải là bị kích thích quá độ, nên thần kinh xảy ra vấn đề không?"

Y tá trưởng một bên nhìn cô ta một cái, sau đó liền quay đầu nhìn thoáng qua Lăng Nhiễm, nói: "Đi liên lạc với bác sĩ khoa tâm thần sang đây xem đi." Dù sao cũng là bị cưỡng bạo, ngày hôm qua lúc người ta đưa cô ta tới đây, cả người bị đánh không còn hình dáng, dưới tình huống như thế tinh thần bị tổn thương cũng không phải là không có, cho dù không có, cũng cần thiết tìm bác sĩ tâm lý khám.

Y tá kia gật đầu, xoay người liền đi ra ngoài gọi điện thoại cho khoa tâm thần.

Ở cửa bệnh viện, Tô Dịch Thừa đem điện thoại ghi âm mình vừa mới ở trong phòng bệnh nói chuyện với Lăng Nhiễm đưa cho Ngũ đội trưởng đội hình sự, có băng ghi âm kia, có thể rõ ràng nghe được Lăng Nhiễm đã thừa nhận những chuyện cô ta làm, cô ta cố ý để cho xe của Tô Dịch Thừa đụng vào, cố ý để cho Tô Dịch Thừa đưa cô ta đi bệnh viện, trước đó tìm người tốt an bài ở cửa khách sạn chờ chụp hình, sau đó tính sửa sang lại đoạn phim phát tán trên mạng.

Cầm lấy điện thoại di động, Ngũ đội trưởng bật cười lắc đầu, nhìn Tô Dịch Thừa nói: "Tôi thị trưởng chiêu này quá không quang minh chính đại."

Tô Dịch Thừa cũng cười, chỉ nói: "Gậy ông đập lưng ông, có gì không thể?"

Ngũ đội trưởng nhún bả vai một cái, lắc đầu nói: "Không có gì." Sau đó nhìn Tô Dịch Thừa từ từ nói: "Tôi sẽ tìm đồng nghiệp nói chuyện với Lăng Nhiễm, có tiến triển gì mới nhất chúng tôi sẽ thông báo cho anh, kết quả xét nghiệm DNA chắc ngày mai sẽ có, không có vấn đề gì chúng tôi sẽ gọi điện báo cho anh."

Tô Dịch Thừa gật đầu, suy nghĩ một chút, chỉ nói: "Có thể xin chờ có kết quả DNA rồi hãy thông báo ra ngoài, rồi mới quyết định có nên hỏi tiếp khẩu cung lúc sáng của tôi."

Ngũ đội trưởng khiêu mi, hỏi: "Sao vậy?"

Tô Dịch Thừa thằng thắn mà thong dong nói: "Vợ tôi đang mang thai, tôi không muốn làm cho cô ấy quá lo lắng cho tôi."

Ngũ đội trưởng nhìn hắn một lúc lâu, gật đầu đáp ứng, "Tốt, không thành vấn đề."

Chương 153: Làm nũng

Sau bữa cơm chiều An Nhiên đở bụng đi lại trong sân, Tân Vân và cô giúp việc còn đang dọn dẹp trong bếp, cô muốn đi lại giúp đỡ gì đó, lại bị Tân Vân đuổi thằng ra ngoài, cha Tô và ông nội Tô nói lâu nay không đánh cờ rồi, hiện tại hai người đang đánh cờ trong thư phòng, đổi chơi giắc co căng thẳng.

Dường như tình cảm của Dịch Kiều cùng người tên Johnson kia rất tốt, mới cơm nước xong hai người liền ngọt ngào dắt tay nói đi tản bộ. Dù thế nào An Nhiên vẫn cảm thấy hai người có chỗ nào không đúng, tuy nhiên không nói ra được, chỉ cảm thấy là lạ.

Đọc theo vườn hoa đi ra sân, tháng mười, mặt trời xuồng núi càng ngày càng sớm, lúc này mới sáu giờ, trời đã tối đen, nếu không có đèn đường nhen lên, hắn là vươn tay ra cũng đã không nhìn thấy gì rồi. Một trận gió đêm thổi qua, lay động cây ngô đồng cao ngất ngoài cửa. Lá cây lung lay xào xạc, đột nhiên An Nhiên cảm thấy hơi lạnh, đưa tay xoa xoa cánh tay, hôm nay không có ai cởi áo ra khoác lên người cô.

Cha Tô ra lệnh khi còn chưa giải quyết xong chuyện thì không được quay về, nhớ tới trận đòn hôm qua của cha Tô, hết roi này đến roi khác trút xuống, cô nhìn cũng đã thấy đau, sáng nay cô và Tân Vân trò chuyện với nhau, thì ra từ trước đến giờ ở Tô gia luôn như thế, làm sai ắt bị phạt, nghiêm trị không tha, làm tốt ắt được thưởng, mặc dù có phần giống giáo dục Sparta (*), nhưng không

thể phủ nhận, phương thức giáo dục cứng rắn thế này mới có thể dạy dỗ ra Tô Dịch Thừa ưu tú như thế.

(*) Giáo dục Sparta: nền giáo dục nổi tiếng về huấn luyện và đào tạo chiến binh một cách hà khắc và nghiệt ngã.

Thật ra gia giáo ở Tô gia thành công không phải ở gia pháp, mà là vẫn đề mục tiêu và thái độ. Buổi sáng nói chuyện với Tân Vân mới biết được hôm qua cha Tô và ông nội Tô tức giận không phải là vì hiểu lầm giữa Tô Dịch Thừa và Lăng Nhiễm có gì, mà là tức giận những chuyện này rõ là có thể tránh được, thế mà Tô Dịch Thừa lại bị kẻ khác thừa cơ như vậy, giận anh rõ ràng là trong sạch mà lại khiến bản thân và người nhà phải chịu ánh mắt khác thường của người khác, giận anh không hết sức bảo vệ tốt người nhà mình.

Thật ra thì cô nên cảm thấy thật may mắn, cô không chỉ có người chồng vô cùng ưu tú và yêu thương mình, còn có cha mẹ chồng rất tiến bộ, không hề thiên vị.

Bảo bối trong bụng đột nhiên đá một cái, An Nhiên phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn cái bụng đã lộ rõ ra kia, khóe miệng bất giác cong lên thành nụ cười, tay nhẹ nhàng đặt lên, bất thình lình nghĩ đến cái gì, tay đang đặt trên bụng đột nhiên dừng lại, nhíu mày, thò tay vào trong túi lấy điện thoại di động ra, vừa định gọi cho người nào đó thì người nào đó như là thần giao cách cảm, gọi tới đúng lúc này, An Nhiên nhìn số hiển thị trên màn hình, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay nhấn nút nghe, cười nói: "vừa định gọi cho anh đấy, anh đã gọi đến rồi."

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại cũng cười, nói: "vậy xem như là thần giao cách cảm?"

"Đáng ghét, mới không thần giao cách cảm với anh." An Nhiên cười ngọt ngào, lại không thừa nhận, dùng chân đá đá lên hòn đá nhỏ.

"Ha ha." Ở bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa thấp giọng khẽ cười, hỏi: "ăn cơm chưa?"

"Ừ, ăn rồi." An Nhiên gật đầu, cầm lấy điện thoại hỏi: "còn anh?"

"Còn chưa." Không biết có phải Tô Dịch Thừa cố ý không, giọng nói kia nghe có chút cô đơn.

An Nhiên cau mày, có chút không vui nói: "Tô Dịch Thừa, anh là trẻ con à, đến giờ còn không biết đi ăn cơm, anh ngốc thế hả!" Người đàn ông này thật là, mỗi lần không ở bên cạnh anh là không biết phải ăn cơm, không trách được rõ ràng có tài nấu nướng tốt thế mà vẫn biến dạ dày mình đau loét lỗ chỗ như tổ ong như vậy. Nghiêm túc nói: "không đùa, mau đi ăn cơm đi!"

Hoàn toàn coi nhẹ lời cô, Tô Dịch Thừa có chút đáng thương nói: "An Nhiên, anh nhớ em lắm, làm sao bây giờ?"

An Nhiên vừa bức mình vừa buồn cười: "Tô Dịch Thừa, đây là anh đang làm nũng với em sao?"

"Ừ." Tô Dịch Thừa đáp rất tự nhiên, không hề cảm thấy có gì không tốt, nói: "anh đang làm nũng em sẽ cho anh gấp em chứ?"

An Nhiên buồn cười đi về phía trước, dọc theo tường đất, nhìn khóm hoa ven đường, những đóa hoa dưới ngọn đèn đường màu da cam trở nên vô cùng đẹp mắt, buồn cười nói: "bạn học Tô Dịch Thừa, hình như chúng ta mới gặp mặt chưa quá mười mấy tiếng trước đây?"

"Là 11 tiếng 25 phút." Tô Dịch Thừa nói ra con số chính xác, như là đã đong đếm tỉ mỉ thời gian rồi vậy.

"Ha ha." An Nhiên thấp giọng cười, thật sự là bị anh đánh bại, dừng bước lại nhìn đèn đường xa xa, nói: "vậy em đi tìm anh?" Nghĩ kỹ lại, thật ra thì cô cũng nhớ anh.

Tô Dịch Thừa từ chối, nói: "không được, một mình em, anh không yên lòng, còn đang mang bảo bối của chúng ta đấy."

"Vậy làm sao bây giờ?" An Nhiên khẽ cười hỏi, cô nghe hai người trò chuyện thế này, quanh co tình cảm, có cảm giác ngọt ngào và lãng mạn. Đang nghĩ, đột nhiên có một cơn gió thổi đến, "hắt xì." Cả người lạnh run lên, hắt xì một cái, đưa tay nhéo nhéo cái mũi, thật sự là bị lạnh rồi, thậm chí còn có nước mũi.

"Bị cảm?"

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, đột nhiên An Nhiên

cảm thấy tiếng nói của Tô Dịch Thừa hơi gần, cứ như là gần trong gang tấc vậy, chứ không phải là xa tít tắp qua làn sóng điện thoại vô hình kia. Cười khẽ lắc đầu: lau lau lỗ mũi, nói: "không phải, ở ngoài gió thổi hơi lạnh." Trước đây anh luôn ở bên cạnh cô, sau đó vào lúc cô lạnh luôn khoác thêm áo cho cô, hoặc là cho cô một cái ôm ấm áp, đôi khi chuyện càng nhỏ nhặt lại càng dễ trở thành thói quen, vì đã quen anh ở bên cạnh chăm sóc, cho nên bây giờ không có anh ở đây, cô đã quên nên chăm sóc bản thân mình thế nào.

Đột nhiên một cái áo khoác âu được choàng lên vai cô, rồi lọt vào một cái ôm ấp ám, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: "đồ ngốc, đi ra ngoài mà không mặc thêm quần áo."

An Nhiên kinh ngạc quay đầu lại, thấy gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, thoáng chốc chưa kịp phản ứng.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, cúi đầu mổ hòn lên cái miệng đang hé mở của cô, nói: "còn ngốc nữa, ngay cả ông xã mình còn chưa nhận ra sao?"

Lúc này An Nhiên mới phục hồi tinh thần lại, đưa tay sờ sờ mặt anh, xác định nhiệt độ kia là chân thực, kinh ngạc hỏi: "sao anh lại ở đây?"

Tô Dịch Thừa cười, ôm cô chặt hơn, nói: "anh nói rồi, nhớ em." Để anh một mình đối mặt với bốn bức tường, không có cô bên cạnh anh mới biết được, cái này quả thực là một loại giày vò, khó chịu cực độ, cho nên dù cha đã ra lệnh khi còn chưa giải quyết xong chuyện thì không được trở về đại viện, anh vẫn không chịu được mà quay lại, cùng lăm thì lại bị đánh trận nữa, cũng không sao cả, đàn ông con trai, cắn răng chịu đựng chút là sẽ qua thôi, dù sao thì cũng không phải là chưa từng bị đánh. (VL ^_^)

An Nhiên nhìn anh, thật sự là muốn nói anh gì đó lại không biết nên nói gì, thấy tóc anh bị gió thổi tán loạn, khẽ thở dài, đưa tay sửa sang tóc tai cho anh, sau đó nhón chân hôn lên môi anh, rồi nhìn anh cười.

Tô Dịch Thừa cũng nhìn cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chú, nét mặt nghiêm túc nói: "em còn nhìn anh như vậy, anh sẽ

cảm thấy em đang muốn mời anh hôn em."

Nghe vậy, An Nhiên thoáng cái thiện đở mặt, tức giận liếc trăng anh một cái, nhỏ giọng hờn dỗi nói: "lưu manh." Sau đó giận dỗi quay lưng đi.

Tô Dịch Thừa cười to, đặt cằm lên bả vai cô, hai tay ôm chặt cô, tay chậm rãi vỗ về lên bụng cô, phương thức như là đang trấn an bảo bối trong bụng cô.

"Không phải cha đã nói không cho anh về đây sao? Sao đã về rồi." Tựa vào lồng ngực anh, An Nhiên khẽ cười hỏi.

"Vợ con đều ở đây, sao anh có thể ở nơi khác được, tất nhiên cũng phải tới đây, cùng lầm thì hứng thêm trận đòn nữa, dù sao đàn ông con trai da dày thịt béo, xong rồi em còn có thể thoa rượu thuốc cho anh, rất tốt." Tô Dịch Thừa không thèm để ý nói.

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu lại, tức giận trừng anh, nói: "em mới không muốn thoa cho anh cái thứ khó ngửi kia thêm lần nữa." Cô mới không muốn nhìn anh bị cha Tô dùng roi đánh như thế lần nữa, ngẫm lại cũng thấy kinh khủng, tối qua lúc thoa thuốc cho anh, bản thân cô cũng cảm thấy rất đau, cô không muốn nếm trải cảm giác khó chịu đó lần nữa.

Tô Dịch Thừa cười ôm cô cứ từ từ đi về phía trước, vừa gật đầu, nói: "được, đợi lát nữa anh tìm cha cầu xin, để ông ấy đừng đánh hôm nay, rót cuộc vẫn là con trai ông đi."

An Nhiên bị lời anh nói chọc cười, cô mới không tin anh sẽ hạ mình đi cầu xin người khác, cũng không tin cha Tô là người tùy tiện đồng ý lời cầu xin của người khác. Nói đến gia pháp, đột nhiên lại nhớ tới chuyện mà mình định gọi điện hỏi anh, dừng bước, quay đầu nhìn anh hỏi: "em hỏi anh, nếu mà sau này con chúng ta làm sai, anh có giống cha dùng gia pháp xử lý nó thế không?" Nếu mà thế, đến lúc đó cô sẽ giấu gia pháp nhà anh đi, mực dù nói dưới gậy là hiểu tử nhưng mà muốn cô nhìn anh dùng roi quật bảo bối của họ, cô không nỡ, đến lúc đó có mà đau lòng chết a.

"Sẽ không." Hầu như không cần suy nghĩ, Tô Dịch Thừa liền phủ nhận, nói: "anh sẽ không dùng gia pháp, dù nó có sai đi nữa."

Giọng nói khẳng định, chân thật đáng tin.

An Nhiên cũng hơi bất ngờ, hỏi: "tại sao?"

Tô Dịch Thừa nhìn cô một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: "con gái là bảo bối, chỉ để thương yêu, sao có thể đánh, con gái vốn để chiều chuộng, không thể đánh."

An Nhiên sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng, nhớ tới anh vẫn đang chắc chắn là cô đang chữa con gái. Bật cười lắc đầu, vẫn muốn nói trái lại anh: "vậy nếu là con trai?"

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa cau mày, như là có chút không vui, nhìn cô nghiêm túc nói: "nhất định là con gái!"

An Nhiên thật sự là không có cách nào với sự cỗ chấp của anh, nói: "em nói nếu như, nếu như là con trai, anh đánh không?"

Hầu như là không suy nghĩ, liền mở miệng nói: "đánh." Sau đó lại bổ sung nói: "nhất định là con gái, không có nếu như!"

An Nhiên buồn cười liếc trăng mắt, nhăn mũi, lấy tay chọc chọc lồng ngực anh, nói: "cỗ chấp."

Tô Dịch Thừa cười to, ôm cô tiếp tục đi về phía trước, coi như cùng cô đi dạo sau khi ăn.

Chương 154: Lửa giận của Diệp Tử Ôn

Lúc Tô Dịch Thừa mang theo An Nhiên đi dạo trở về, vừa lúc gặp được Diệp Tử Ôn đang vô cùng lo lắng chạy tới, tiểu tử kia lái xe, tựa hồ cũng không thấy được hai người đang đi trên đường: "Huu ——" một tiếng như gió vụt qua, khiến cho cát bụi trên mặt đất bay mù mịt làm cho người bị sặc, An Nhiên có chút khó chịu bị cát bụi bay vào trong miệng.

Tô Dịch Thừa vỗ nhẹ lưng của cô, có chút nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Diệp Tử Ôn tiểu tử kia vì sao ở nơi này chạy siêu tốc như vậy không sợ bị phạt sao?"

An Nhiên một lúc lâu mới dừng lại khụ, ngẩng đầu nhìn chiếc xe kia biến mất ở trong màn đêm, quay đầu lại nhìn Tô Dịch Thừa một chút hỏi: "Anh nói anh ta đang muốn đi tìm Dịch Kiều sao?" Hướng kia, rõ ràng là đi về phía sân của nhà họ Tô.

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa khéo miệng có chút cười quý dì, sau đó một lần nữa kéo tay An Nhiên nói: "Đi thôi."

An Nhiên chỉ dịu ngoan gật đầu, đưa tay tới để cho anh nắm.

Lúc Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên trở lại sân nhà họ Tô, quả nhiên liền thấy xe của Diệp Tử Ôn dừng ở trước cửa, nhưng mà không đợi hai người vào cửa, ở bên ngoài có thể nghe thấy thanh âm truyền từ trong nhà ra.

"Ai nha, các người làm cái gì vậy chứ, Tử Ôn, cháu, cháu dừng tay, mau dừng tay!" Là tiếng của Tân Vân, thanh âm có chút lo lắng kêu lên.

"Diệp Tử Ôn, anh điên rồi a, dừng tay! Johnson, anh cũng dừng tay, đừng đánh nữa!" Là tiếng của Tô Dịch Kiều, đi tới nghe tiếng như có chút muốn khóc, ngay cả thanh âm đều mang tiếng khóc nức nở.

"Tất cả dừng tay!" Một tiếng la cứng cáp có lực vang lên, sau đó hết thảy đều ngừng lại, tựa hồ trong nháy mắt toàn bộ thế giới đều an tĩnh, an tĩnh đến tiếng người nào hít thở cũng có thể nghe rõ ràng.

Ngoài cửa Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên liếc nhau một cái, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy trong viện bị quần ẩu có chút xốc xêch, ngay cả hoa cỏ Tân Vân bình thường yêu thích cũng bị làm hỏng mấy bồn, bùn đất tản mát trên đất, rễ cây đều lộ ra, một bên bày bộ bàn ghế nhỏ cũng bị xô nghiêng. Trên người Diệp Tử Ôn bộ tây trang giá trị hàng vạn đồng cũng bị tùy tiện ném trên mặt đất, mà tay áo sơ mi thì vén lên, vẻ mặt hung ác, hung hăng ngó chừng Johnson, một bộ dáng muốn ăn thịt anh ta.

Johnson thật đúng là bị Diệp Tử Ôn đánh không nhẹ, cả khéo mắt đều sưng lên, khéo miệng còn có tia máu. Đưa thay sờ sờ khéo

mặt của mình, có chút bị đau tê một tiếng, nhìn Tô Văn Thanh với bộ dáng vô tội lẩy tiếng phổ thông không chuẩn nói: "Ba, con cẩn thận là không biết người này, hắn quá dã man rồi, đi vào liền một quyền đánh tới."

Tô Văn Thanh lúc này cũng không có mở miệng, Diệp Tử Ôn bên kia khí giận vừa đi qua lại nỗi lên, quát với anh ta: "Ai là cha của mì chứ, ai là cha của mì, đừng có kêu loạn!" Vừa nói liền tiến lên nắm được cổ áo của Johnson, vẻ mặt tức giận, ánh mắt kia hiện tại nếu như có thể hóa thành vũ khí thì đoán chừng Johnson kia cũng sớm đã chết ngàn vạn lần.

"Mi là người dã man, ta cẩn thận là không biết mi!" Johnson có chút tức giận nói, đưa tay muốn gỡ ta tay của Diệp Tử Ôn, nhưng làm sao cũng không kéo ra được.

Dù sao Diệp Tử Ôn cũng là người luyện võ, từ nhỏ lớn lên ở trong đại viện quân khu, cùng Tô gia không sai biệt lắm, Diệp gia cũng là giáo dục quân đội, hơn nữa so sánh với Tô gia nhiều hơn, Tô Văn Thanh còn có nửa phần trí thức, nhưng ba của Diệp gia lại là xuất thân từ quân đội, thật coi như là người thô hào, giọng lớn, tính tình dữ dội, khi còn bé Diệp Tử Ôn không nghe lời, cũng không ít lần bị ba Diệp cầm gậy đuổi đánh chạy vòng quanh sân đại viện, bất quá cũng may mẹ Diệp là một cô gái ôn nhu thành thạo, mà ba Diệp thì cũng là thương yêu vợ nổi danh, như vậy mẹ Diệp mới một lần lại một lần cứu được con trai ra ngoài đòn roi của ba Diệp, bất quá phạt cấm túc ở trong nhà hoặc chạy thao trường và vân vân thì một lần cũng không thiếu mà Diệp Tử Ôn hiện tại tay rắn chắc như vậy cũng là từ nhỏ rèn luyện ra, nếu thật sự muốn đánh nhau, mà kéo một người lính đã qua huấn luyện chuyên nghiệp đi ra ngoài cũng không nhất định có thể đánh thắng được anh.

Tô Dịch Kiều tiến lên, trong mắt còn hàm chứa nước mắt, quát với anh: "Diệp Tử Ôn, anh đến tột cùng là muốn làm cái gì nha, anh vừa vào liền đi lên đánh người, anh có ý gì?" Rồi kéo tay của anh, cả giận nói: "Anh buông ra, tại sao lại nắm cổ áo của Johnson?"

"Kiều Kiều." Diệp Tử Ôn nhìn cô, đem tay buông ra, ánh mắt

thẳng tắp ngó chừng nhìn Tô Dịch Kiều: "Kiều Kiều."

Tô Dịch Kiều cũng không nhìn anh, lo đỡ Johnson đứng dậy đi ra, một bên lấy tay có chút đau lòng đụng vào vết thương của anh ta, vẻ mặt lo lắng nói: "Có đau hay không?"

Bộ dáng Johnson rất hưởng thụ sự quan tâm của Dịch kiều với mình, cố ý giả bộ đáng thương nói: "Đau !" Vừa nói, dùng ngón tay chỉ khói miệng cùng khói mắt của mình, vừa nói nói: "Nơi nào cũng đau, chỗ này cũng có, còn có tay cũng đau."

Một bên Diệp Tử Ôn nhìn lửa giận trong lòng càng tăng lên một chút, bắp tay hai bên căng lên thật chặt, trên mặt càng phát ra âm trầm, giống như chạm vào thì sẽ bộc phát.

Một bên An Nhiên quay đầu liếc nhìn Tô Dịch Thừa, chỉ thấy khói miệng anh đang tựa tiếu phi tiếu nhìn Diệp Tử Ôn cười, giống như đang xem kịch vui, thấy vậy rất sung sướng.

"Mẹ, dầu hồng hoa của ông nội ở đâu, lấy tới cho Johnson thoa một chút đi." Tô Dịch Kiều quay đầu hỏi Tân Vân, không có giả bộ xem ra thật là lo lắng.

"Được, được, được, để mẹ đi lấy." Tân Vân vội vàng gật đầu, xoay người muốn đi vào phòng lấy thuốc cho cô.

Diệp Tử Ôn nắm chặt quả đấm nghe có tiếng răng rắc của xương cốt va chạm, ánh mắt gắt gao ngó chừng Tô Dịch Kiều, cuối cùng giống như là thật sự nhìn không được vẻ mặt quan tâm cùng bộ dáng lo lắng của Tô Dịch Kiều đối với cái tên Johnson người Mì kia, liền bước nhanh lên phía trước, một tay kéo tay của Dịch Kiều, hung hăng túm đi ra bên ngoài.

Tô Dịch Kiều có chút không có kịp phản ứng, đợi sau khi kịp phản ứng người đã bị anh nhanh chóng túm tới cửa rồi, lúc này mới lớn tiếng quát lên, "Diệp Tử Ôn, anh làm gì?" Đưa tay muốn bắt tay anh ra, nhưng mà bắt đắc dĩ anh nắm cô quá chặt, quá gấp, cô như thế nào cũng vứt không ra.

Diệp Tử Ôn cũng không nói chuyện, chỉ là lôi cô đi ra ngoài cửa.

Tô Dịch Kiều quay đầu, kêu, "Cha, anh, cứu em."

Tô Dịch Thừa chỉ nhìn, cũng không động đậy, mà Tô Văn Thanh

cũng chỉ là nhìn bọn họ một cái, không nói chuyện, quay đầu trực tiếp xoay người đi vào trong phòng.

Johnson có chút khẩn trương, cũng chẳng quan tâm trên mặt đau đớn, muốn chạy tới phía Diệp Tử Ôn, một bên chạy một bên ngoài miệng hô: "Này, đứng lại, không cho đi, buông Kiều Kiều ra!" nhưng mà lúc đi ngang qua bên cạnh Tô Dịch Thừa lại bị Tô Dịch Thừa ngăn trở.

Johnson không giải thích được, nhìn Tô Dịch Thừa hỏi: "Why, hắn mang Kiều Kiều đi, tôi muốn đi cứu cô ấy."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, chỉ nói: "Không cần, bọn họ có lời cần nói, Tử Ôn sẽ không làm hại Dịch Kiều."

"NO, người đàn ông kia là một người dã man." Vừa nói, tay liền chỉ vào vết thương trên mặt mình nói.

Tô Dịch Thừa chỉ cười lắc đầu, nói, "Chờ một chút mẹ đi ra ngoài làm rượu thuốc cho anh bôi, rượu thuốc của ông nội, xoa lên hiệu quả rất nhanh."

"Tại sao, cô ấy là em gái của anh, em gái của anh hiện tại bị một người dã man mang đi, các người chẳng lẽ không lo lắng sao?" Johnson không giải thích được kêu.

Sau đó nghe được ngoài cửa truyền đến một trận tiếng xe hơi khởi động, sau đó lại chẳng quan tâm trực tiếp đẩy ra tay của Tô Dịch Thừa vội vàng chạy ra, xe của Diệp Tử Ôn chỉ còn lại có ánh đèn từng chút từng chút biến mất trong bóng đêm.

Lúc Tân Vân đem rượu thuốc lấy ra, lại chỉ thấy Johnson đang đứng ở cửa dùng tiếng Anh nói cái gì đó, mà trong viện trừ Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên, Dịch Kiều cũng không thấy. Hỏi con trai của mình: "A Thừa, Dịch Kiều đâu?"

Tô Dịch Thừa nắm tay An Nhiên đi vào trong nhà, chỉ cười nhạt nói: "Dịch Kiều bị Tử Ôn đưa đi rồi."

Tân Vân nhíu mày, lại hỏi Tô Dịch Thừa: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tử Ôn hôm nay làm sao đi vào liền đánh người?" Mấy đứa nhỏ này cũng là mình nhìn tận mắt lớn lên, tính cách tính tình mình cũng hiểu rất rõ, tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ động thủ

đánh người.

Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên nhìn nhau cười, chỉ thần bí nói: "Là có người đem người khác bức đến nóng nảy."

Tân Vân nghe không hiểu, nhíu nhíu mày, hỏi: "Có ý gì a?"

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói.

Tân Vân cũng không để ý đến anh, quay đầu hỏi An Nhiên: "An Nhiên, con nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

An Nhiên cười, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ nói: "Mẹ, hay là mẹ chờ Dịch Kiều trở lại tự mình hỏi em ấy đi, con cũng không rõ ràng lắm chuyện gì đang xảy ra."

Tân Vân kỳ quái nhìn tới vợ chồng bọn họ một cái, cảm giác vợ chồng bọn họ thật giống như có chuyện gì gạt bà. Sau đó lúc xoay người chuẩn bị đem dầu thuốc cho Johnson bôi, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa cười nói: "Hắc, con trở lại làm gì, ba con không phải là nói con đem chuyện giải quyết xong rồi mới trở về sao?" Vừa nói, còn mập mờ nhìn một chút An Nhiên đứng bên cạnh anh, chớp chớp mắt với cô.

An Nhiên trên mặt hơi có chút không được tự nhiên, có cảm giác giống như là làm chuyện xấu bị người lớn bắt được.

Tô Dịch Thừa trên mặt cũng khó được có chút mất tự nhiên, đưa tay sờ sờ lỗ mũi, nói: "Nơi này là nhà của con nha, không trở lại con có thể đi đâu."

"Thôi đi, nếu không phải An Nhiên ở nơi này, con nơi nào còn nhớ rõ nơi này là nhà của con." Tân Vân không chút khách khí vạch trần anh một cái, sau đó trực tiếp tới cửa đi gọi Johnson bị Diệp Tử Ôn đánh bầm dập.

Hai người Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên nhìn nhau cười, sau đó dắt tay đi về phía phòng của hai người.

Kết quả đối chứng DNA giữa trưa ngày thứ hai đã có, Ngũ đội trưởng gọi điện thoại tới đúng lúc Tô Dịch Thừa đang ở bên cạnh phụng bồi An Nhiên ở trên giường ngủ trưa, bàn tay vỗ về bụng mang thai của cô.

Điện thoại di động ở trên đầu giường vừa kêu, Tô Dịch Thừa

trước tiên cầm lấy điện thoại lên nghe, đè thấp thanh âm của mình để tránh đánh thức An Nhiên đang ngủ say, nhẹ nhàng nói với người phía bên kia điện thoại: "Này?"

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng của Ngũ đội trưởng nói: "Là Tô thị trưởng ư, tôi là Ngũ đội trưởng của đội hình sự cục công an thành phố, ngày hôm qua kết quả xét nghiệm DNA của anh với DNA của hung thủ đã ra, chứng thật là không phải cùng một người, cho nên có thể khẳng định Tô thị trưởng không có quan hệ đối với vụ án cưỡng bức ở công viên ven đường rạng sáng ngày hôm kia."

"Ừ, tra rõ ràng là tốt rồi." Tô Dịch Thừa nhẹ nói, thỉnh thoảng quay đầu nhìn An Nhiên trong ngực, sợ thanh âm của mình quá lớn mà đánh thức cô.

"Còn một chuyện khác về sự kiện 'Diễn chiếu môn' buổi sáng hôm nay cũng có tiến triển mới nhất, một bảo vệ của khách sạn nói đêm đó anh ta trực ban có thấy một người đàn ông quý quý quái, đại khái còn nhận diện được người đàn ông kia, có thể để cho chúng tôi phác thảo ra khuôn mặt, xem diễn chiếu hôm nay Tô thị trưởng nếu có thì giờ rảnh có thể hy vọng có thể anh tới cục cảnh sát một chuyến, nhìn đối tượng khả nghi kia một chút xem có ăn tượng gì không." Ngũ đội trưởng nói như vậy.

Trong ngực Tô Dịch Thừa, An Nhiên sâu kín tinh lại, đưa tay dụi dụi mắt, chậm rãi mở mắt ra, vừa lúc chống lại tầm mắt của Tô Dịch Thừa, chỉ thấy trong tay của anh còn đang cầm điện thoại di động, hình như đang nói chuyện với ai đó.

Tô Dịch Thừa thấy cô tinh lại, khẽ cười với cô, nhẹ giọng hỏi: "Đánh thức em à."

An Nhiên lắc đầu, nói: "Không có." Rồi cũng mỉm cười ôn hòa đáp lại anh.

Hai vợ chồng bọn họ nơi này ngọt ngào với nhau, nhưng mà Ngũ đội trưởng nghe được bên kia điện thoại có chút ít như lọt vào trong sương mù không rõ, cầm lấy điện thoại di động hỏi: "Cái gì?"

Tô Dịch Thừa lúc này mới kịp phản ứng, cầm lấy điện thoại di động nói với Ngũ đội trưởng: "Không có gì, chuyện bức họa kia lúc

chiều tôi sẽ đi qua xem, nhưng mà đoán chừng phải sau hai tiếng nữa, bởi vì tôi bây giờ còn đang vùng ngoại thành."

"Tốt, cái này không có vấn đề, vậy Tô thị trưởng làm việc trước." Vừa nói Ngũ đội trưởng liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, chỉ thấy An Nhiên đang nửa chống muôn ngồi dậy, thấy thế, Tô Dịch Thừa vội vàng từ phía sau đỡ một tay, nâng hông của cô để cho cô ngồi dậy. Liếc nhìn đồng hồ trên bàn, nhẹ giọng ở bên tai cô hỏi: "Mới hai giờ, còn sớm, không bằng ngủ thêm một lát?"

An Nhiên lắc đầu, thật ra thì cô thích ngủ, nhưng mà mỗi lần ngủ được cũng không nhiều, nếu như có anh ở bên người thì cũng sẽ ngủ nhiều hơn một chút, anh không có ở bên cạnh thì đại khái ngủ nửa giờ cũng sẽ tỉnh lại, sau đó trợn tròn mắt nhìn trần nhà, chính là ngủ không được. Quay đầu hỏi anh: "Ai gọi điện thoại tới vậy, anh phải đi làm việc sao?"

"Là cục cảnh sát bên kia gọi điện thoại tới, nói chuyện đoạn phim trên mạng và hình chụp đã có đầu mối mới, muốn anh đi qua xác nhận một chút." Tô Dịch Thừa nói chi tiết, vừa nói vào đê vừa đưa tay đi sửa sang mái tóc ngủ hơi có chút rối loạn của cô.

An Nhiên gật đầu, cũng không có hỏi nhiều chuyện này tiến triển như thế nào, bất quá vẫn là hơi có chút lo lắng cho công việc của anh, nhìn anh chân mày khẽ nhíu chặt hỏi: "Bởi vì chuyện lần đó, công việc của anh có thể gặp phiền toái hay không?" Cô nghe anh đề cập tới gần đây phí trên thị ủy để cho anh hoãn một chút công việc trên tay, rất rõ ràng thị ủy đối với chuyện lần này có cái nhìn khác.

"Không sao, cũng giống như gần đây anh có chút mệt mỏi thôi, hơn nữa em bây giờ bụng càng lúc càng lớn, đến lúc đó anh còn muốn ở bên em." Tô Dịch Thừa dễ dàng nói, một chút cũng không thèm để ý.

"Nhưng mà rõ ràng anh không có làm gì cả." An Nhiên có chút bất bình thay anh.

Tô Dịch Thừa cười lắc đầu, đưa tay vuốt khuôn mặt của cô, từ

từ nói: "An Nhiên, em để ý thân phận của anh sao?"

An Nhiên bị hỏi đến sững sốt, theo bản năng lắc đầu, cô cũng không thèm để ý, thậm chí lúc ban đầu kết hôn, cô còn tưởng rằng anh chỉ là một nhân viên làm việc bình thường thôi, hoàn toàn không nghĩ tới anh làm quan trẻ tuổi nhất giới quyền quý thành phố Giang Thành.

Tô Dịch Thừa cười nói: "Vậy chức vị của anh sau này biến hóa có quan hệ gì đâu?"

Nghe vậy, An Nhiên nhìn anh cũng cười khẽ lên tiếng, hiểu ý tứ của anh, gật đầu trả lời: "Ừ, em biết rồi."

Bất kể anh là thị trưởng hay là phụ tá của thị trưởng, thật ra thì chỉ có công việc của anh thay đổi, nhưng không thay đổi chính là con người anh, anh vẫn như cũ là người đàn ông cô yêu, như cũ là người chồng yêu thương của cô.

Chương 155: Tới Chơi

Về sự kiện trên mạng truyền lưu 'thị trưởng Giang Thành 'Diễn Chiếu môn'(video khiêu dâm), vào ngày thứ ba sau khi chuyện phát sinh, cảnh sát lúc đó đã tổ chức một buổi phỏng vấn lớn cho giới phóng viên, chính thức làm sáng tỏ những giả dối hư ảo trong chuyện này, đoạn phim trên mạng là do dùng máy tính cắt nối mà thành, làm khá vụng về, là có người cố ý vu hãm làm.

Mà cảnh sát bên này cũng hỏi riêng các nhân viên làm ở khách sạn đêm hôm đó, về việc Tô Dịch Thừa ôm Lăng Nhiễm trở về khách sạn quả thật có chuyện này, nhưng mà bởi vì hôm đó Lăng Nhiễm bị thương, vết thương trên trán cũng còn băng bó, mặt khác cũng có người chứng nhận thực sự là Tô Dịch Thừa đi tới đó không tới một phút đồng hồ đã đi xuống, sau đó trực tiếp lái xe rời đi, về điểm này ở khu cư xá Tô Dịch Thừa có ghi lại, thời gian phía trên cùng

người bán hàng kia nói hoàn toàn phù hợp.

Cho nên sau một loạt kết quả điều tra mặt ngoài, Tô Dịch Thừa ngày đó chỉ là đưa Lăng Nhiễm bị thương về khách sạn, về phần 'Diễn Chiếu môn' trên mạng, hoàn toàn là có người ác ý bịa đặt phi báng, về người ác ý bịa đặt phi báng này, cảnh sát bên này cũng tỏ thái độ minh xác, tuyệt đối không qua loa, nhất định truy xét đến cùng.

Mặt khác giới truyền thông vẫn hỏi tới vụ án cưỡng gian ở công viên rạng sáng hôm kia, trải qua điều tra quả thật không có liên quan tới Tô Dịch Thừa, về tội phạm hiềm nghi chân chính thì cảnh sát cũng đã toàn lực truy xét, tin tưởng rất nhanh sẽ cho mọi người một câu trả lời.

An Nhiên đem báo chí trong tay để xuống, lúc này mới quay đầu có chút nghi ngờ hỏi Tô Dịch Thừa đang ở một bên nhàn chán cầm lấy quyển sách tác phẩm nổi tiếng liếc nhìn: "Trên báo chí nói vụ án cưỡng gian là sao?"

Tô Dịch Thừa không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt trả lời: "Không có gì, chẳng qua là hiểu lầm mà thôi."

Anh không nói, An Nhiên cũng không có hỏi nhiều, đứng lên đi về phía anh.

Thấy cô tới đây, Tô Dịch Thừa để quyển sách trên tay xuống, Giang hai tay cười nhạt với cô.

An Nhiên cũng không khách khí, tiến lên rất tự nhiên ngồi vào trên đùi của anh, tay kéo cổ của anh, đầu gối lên bờ vai của anh.

"Buồn ngủ sao?" Tô Dịch Thừa nhẹ giọng ở bên tai cô hỏi, buổi sáng là bị còi hiệu báo rời giường đánh thức, ở đại viện này mấy ngày, cơ hồ mỗi ngày cũng là bị còi hiệu báo rời giường đánh thức, mà An Nhiên là người sau khi bị đánh thức rất khó ngủ lại, cho nên mỗi ngày đều theo còi hiệu rời giường, anh thì không có vấn đề gì, trước kia lúc ở đại viện luôn đi theo còi hiệu rời giường thức dậy, sau đó cùng cha với ông nội luyện tập, sau lại chuyển ra đi ngoài cũng vẫn giữ thói quen đó, đồng hồ sinh học mỗi ngày đến lúc đó cũng sẽ khiến cho anh tự động tỉnh lại, sau đó đi ra ngoài luyện

công buổi sáng, chạy một vòng rồi trở về. Sau khi kết hôn cũng có mấy lần bởi vì sợ đánh thức An Nhiên, cho nên theo cô nằm trên giường một lúc. Nhưng mà An Nhiên hiện tại mang thai, phụ nữ có thai luôn cần ngủ nhiều, lại bị còi hiệu rời giường này hành hạ mỗi ngày phải dậy sớm, giấc ngủ nghiêm trọng không đây đủ.

Nói ngủ, thật là có chút buồn ngủ, An Nhiên ngáp một cái, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua anh đi tới cục cảnh sát phổi hợp điều tra, liền thuận miệng hỏi: "Ngày hôm qua nhận dạng như thế nào a."

Thật ra thì cùng dự đoán không có bao nhiêu khác biệt, người hiềm nghi do máy tính lấy ra, người trong hình anh hoàn toàn không nhận ra, cũng không có ấn tượng. Bất quá có đôi khi thật sự rất trùng hợp, hơn nữa cũng thật nghiệm chứng câu châm ngôn kia: "lưới trời tuy thưa mà khó lọt" lời này nói cũng thật là có đạo lý.

Anh không nhận ra người hiềm nghi, nhưng có một đồng nghiệp trong cục cảnh sát vốn là đi ra ngoài phá án, vừa mới trở lại rót cho mình một cốc nước uống, sau khi lấy lại tinh thần chuẩn bị vội vàng làm công việc trên tay, chẳng qua là giống như trùng hợp, đi ngang qua bên cạnh máy tính kia vô ý thoảng nhìn, lại nhận ra hình người khôi phục được trên máy tính, suy tư thật lâu xác định người hiềm nghi cùng một tên tội phạm trong một vụ án của mình rất giống nhau, lập tức còn tìm ra hình lưu lại trong hồ sơ vụ án lần trước, hình phía trên quả thật cùng người hiềm nghi trong máy tính giống nhau tới tám phần.

Tra xét hồ sơ, thì ra là người này chuyên sửa chữa máy tính, lúc trước có mở cửa hàng sửa máy tính, thừa dịp sửa máy tính đồng thời trộm lấy thông tin cá nhân của người khác, lại càng ác liệt hơn là cầm lấy những bí ẩn kia tới tổng tiền người bị hại, cuối cùng có người không cam lòng bị tổng tiền lâu dài, đã trực tiếp báo cảnh sát, vì thế người nọ bị ngồi tù hơn hai năm, nửa năm trước vừa mới mãn tù được thả ra.

Có đâu mối quan trọng này, mặc dù người nọ sau khi mãn án cũng không trở về nhà, nhưng sau khi xác định phương hướng điều

tra, chuyện tình cũng bắt đầu từ từ sáng tỏ, mặt khác về phía Lăng Nhiễm, cảnh sát cũng tiến lên hỏi thăm qua, cô khai lúc vầy lúc khác, nhiều lần đều tự mình lật đổ lời khai của mình, khẩu cung kia nhìn ra có vấn đề, bắt quá lại ngai bây giờ còn không có chứng cứ xác thực, nên cảnh sát bên này vẫn là yên lặng theo dõi kỳ biến không có hành động nóng vội.

Tô Dịch Thừa đại khái đem tình huống nói một lần cùng An Nhiên, đợi nói xong, lúc này mới phát hiện người trong ngực thì ra lúc nghe anh nói chuyện bất tri bất giác đã ngủ rồi, gối lên đầu vai anh, đóng chặt mắt lại, cái miệng nhỏ khe khẽ ngáy, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, nhìn qua càng thêm khả ái.

Tô Dịch Thừa bật cười lắc đầu, cẩn thận đem cô ôm trở về trên giường, giống như là trong nháy mắt không có nhiệt độ trên người anh, An Nhiên có hơi chút không thích ứng, đầu chà chà trên gối, trong miệng mộng mơ nói mấy câu, cuối cùng cũng an ổn ngủ tiếp.

Tô Dịch Thừa đắp kín chăn cho cô, đem sách trong tay của cô tiện tay bỏ vào trên giá sách, vừa mới mở cửa ra, liền thấy Tân Vân đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa. Khẽ ngẩn người hỏi: "Mẹ, tìm con có việc?"

Tân Vân gật đầu, nói: "Trương bí thư tối, người đang ở trong phòng khách rồi, bảo là có chuyện muốn nói với con một chút."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa gật đầu, chuyện bây giờ đã có kết quả, vậy thì thị uy cũng sắp đưa ra quyết định, Trương bí thư tối tìm anh cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tân Vân nhìn trong phòng một chút hỏi: "An Nhiên ngủ thiếp đi?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, vừa cùng mẹ đi tới phòng khách vừa mở miệng nói: "Mẹ, buổi tối con chuẩn bị mang An Nhiên về nhà, ở chỗ này còi hiệu rời giường khiến cho chúng con không thể ngủ ngon."

Tân Vân suy tư, thật ra thì An Nhiên ngủ không được ngon giấc bà cũng đã biết, mình ở đại viện sinh sống mấy chục năm, sớm đã thành thói quen với tiếng còi này, có đôi khi thậm chí cũng có thể

trực tiếp đem nó thành bài hát ru con, nó kêu thì kêu, bà ngủ cứ ngủ, nhưng mà An Nhiên mới đến mấy ngày, tự nhiên là không quen, mặt khác bây giờ còn đang mang thai, là lúc rất thích ngủ, nếu mỗi ngày đều ngủ không tốt, lâu dài đi xuống quả thật cũng không phải là chuyện tốt.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: "Ừ, được rồi, nhưng mà các con một tuần lễ cũng nên trở lại một lần, cho chúng ta biết An Nhiên tốt hay không." Mặc dù biết để cho An Nhiên ở lại có thể dễ dàng cho mình chăm sóc, nhưng mà suy nghĩ cho hai đứa cháu mập mạp trong bụng của cô, có lẽ để cho cô đi theo A Thừa về khu vực thành thị sẽ tốt hơn chút ít, hơn nữa ở thành thị nhà mẹ đẻ của An Nhiên cũng ở gần, Lâm Tiểu Phân cũng có thể thỉnh thoảng tới chăm sóc cô, mặt khác bà xem A Thừa có thím Trương giúp việc cũng là người cẩn thận, đều rất biết chăm sóc.

Tô Dịch Thừa cười gật đầu: "Không thành vấn đề."

Lúc đến phòng khách Trương bí thư đang ngồi ở trên ghế sa lon giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, trong tay còn bưng trà, ngay cả Tô Dịch Thừa tới đây cũng không phát giác.

Tô Dịch Thừa ở trước mặt của ông ngồi xuống, lên tiếng gọi khiến cho ông hoàn hồn: "Trương bí thư."

Trương bí thư lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn anh trước mặt, cười nhạt: "Dịch Thừa a."

Tô Dịch Thừa cười nhạt gật đầu, chỉ nói: "Trương bí thư tìm tôi là muốn nói về quyết định xử phạt của thị ủy sao?"

Trương bí thư nhìn mắt anh, vẫn biết anh thông minh có thể hiểu rõ hết thảy, quả nhiên là ông mới tới cửa, anh cũng đã đoán được mục đích ông tới. Nhìn anh không nhịn được mà khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Dịch Thừa a, chúng ta lúc nào trở nên khách khí như vậy rồi, nơi này không phải là thị ủy của thành phố, cậu cũng đừng gọi tôi khách sáo như vậy, không phải là trước giờ cậu luôn gọi tôi chú Trương sao."

Tô Dịch Thừa chỉ cười nhạt gật đầu.

Thấy thế Trương bí thư có chút trêu ghẹo hỏi: "Dịch Thừa,

không phải là cậu đang thăm oán giận tôi để cho cậu buông việc trong tay nghỉ ngơi chứ?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu, mở miệng nói: "Không có, cháu chỉ thấy là hôm nay chú Trương tới tìm cháu nói chuyện công việc, cho nên cảm thấy kêu chú là bí thư có vẻ thích hợp hơn."

"Cái gì thích hợp hay không thích hợp, cậu gọi tôi là chú Trưởng tôi sẽ niệm tình quan hệ hai nhà mà công và tư không phân minh sao?" Trương bí thư có chút không đồng ý nói.

Tô Dịch Thừa cười, gật đầu kêu lên: "Chú Trương."

Trương bí thư lúc này mới hài lòng gật đầu, sau đó nâng cốc trà lên nhấp một chút, nhìn Tô Dịch Thừa có chút cảm khái nói: "Uống tới uống lui tôi vẫn là yêu thích đại hồng bào của nhà cậu, hương thơm đù đậm, cậu nói tôi đi đâu cũng không mua được, làm sao luôn có cảm giác mùi vị so với nhà họ Tô của cậu vẫn kém hơn?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, nói: "Cái này chú Trương thật đúng là hỏi lầm người, trà trong nhà này cũng toàn do Dịch Kiều mua về, cửa hàng của nó đều có các nhà cung ứng hợp tác lâu dài đưa tới, có lẽ là bởi vì như thế, cho nên lá trà này xem chừng nếu so với trên thị trường cũng tốt hơn chút ít."

Trương bí thư gật đầu, nói thầm: "Vậy hôm nào nhật định là phải đi lấy lòng nịnh bợ nha đầu Dịch kiều kia một chút, hôm nào để cho con bé mang cho tôi mấy bao lá trà như vậy tới mới được."

Tô Dịch Thừa chỉ cười không nói, đối với lần này cũng không có quá nhiều ý kiến gì.

Trương bí thư liền uống thêm một ngụm, nhìn lại Tô Dịch Thừa trong mắt có nhiều phần bất đắc dĩ, nghĩ dời đi đề tài nói chuyện nhưng mà cuối cùng vẫn phải nói vẫn đề kia, bởi vì hôm nay mục đích ông tới đây đúng là muốn nói chuyện với anh một chút về quyết định của thị ủy lần này, ông coi như là nhìn anh một đường lớn lên, ông không có con cái, quả thật đã coi anh giống như con trai của mình vậy, về chuyện quyết định xử lý anh, thật ra thì cá nhân ông cho rằng xử lý như vậy thật quá nặng, nhưng mà cũng không có biện pháp, ai bảo hiện tại đúng vào thời điểm nhạy cảm,

hiện tại ban thanh tra kỷ luật bắt đúng là cái này, chẳng qua là không khéo vừa lúc anh đụng phải. Thật ra thì hôm nay ông tới cũng chỉ là muốn cho anh một hồi chuông cảnh báo, để cho anh chuẩn bị tốt tâm lý, đến lúc quyết định xử phạt xuống, cũng không có quá nhiều ngỡ ngàng. Nhưng mà để cho ông nói ra khỏi miệng, thật đúng là có chút nói không nên lời.

Tô Dịch Thừa đại khái có thể đoán được ông muốn nói cái gì rồi, thật ra thì anh cũng biết hiện tại chính là thời điểm kỷ luật tác phong đảng nghiêm khắc, lần trước về chuyện đám người Lăng Xuyên Giang cùng Đồng Văn Hải đã khiến cho tỉnh ủy có độ chú ý nặng, cho nên có thể nói hiện tại là thời kỳ phi thường nhạy cảm.

Thấy ông có chút khó xử, Tô Dịch Thừa cũng không có để ý quá lớn, chỉ dễ dàng nói: "Chú Trương có cái gì nói thẳng đi, tâm lý của cháu thừa sức chịu đựng."

Trương bí thư quả thật có chút bị lời nói của anh ngỡ ngàng, lắc đầu cuối cùng mở miệng nói: "A Thừa a, cấp trên đối với chuyện lần này của cậu đã có quyết định xử lý, hai ngày nữa sẽ công khai xử phạt."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, trên mặt của anh vẫn mỉm cười như cũ, nghe ông tiếp tục nói hết lời.

Trương bí thư đưa mắt nhìn anh, thở dài một tiếng nói tiếp: "Thị ủy đã quyết định phải nghiêm khắc hơn, nên ngoài việc muốn lấy lại chức vị phó thị trưởng của cậu, còn đối với việc cậu đang phụ trách hạng mục đô thị khoa học công nghệ thành phố cũng có thể chuyển giao cho người khác phụ trách. Cụ thể điều nhiệm tới chỗ nào cũng chưa chính thức cho ra báo cáo nhưng mà tình huống không thể lạc quan a. Nói cho cậu biết, cũng là để cho cậu chuẩn bị tâm lý trước, tình huống như vậy cậu biết trước thì tốt hơn."

Tô Dịch Thừa gật đầu, tựa hồ đối với quyết định như vậy cũng không có quá ngạc nhiên, nụ cười trên mặt như cũ, nhìn Trương bí thư nói: "Chú Trương, cảm ơn chú từ xa chạy tới báo cho cháu, cháu biết rồi."

Trương bí thư lắc đầu, chỉ nói: "Chuyện này đây cậu cũng đừng

oán trách, cậu lần này gặp phải Lǎng nha đầu kia, bắt kể chuyện trên mạng cùng hình ảnh là thật hay là giả, hình tượng của cậu cũng bị cô ta làm hỏng rồi, cậu cũng biết lực lượng dư luận như thế nào, chúng ta không thể không để ý tới tiếng nói của quần chúng. Nhưng mà cậu cũng đừng quá để ý trong lòng, cậu còn trẻ, sau này con đường làm quan còn dài, hơn nữa năng lực của cậu cũng tốt, không sợ ở phương diện khác không làm ra thành tích."

Tô Dịch Thừa gật đầu, chỉ nói: "Dạ, cháu biết, cái kết quả này cháu đã nghĩ tới, nhưng mà vậy cũng tốt, trong khoảng thời gian này chuyện của đô thị khoa học công nghệ thật sự là quá bận rộn đến tối mặt tối mũi, ngay cả muốn rút ra chút thời gian ở nhà với An Nhiên cũng đều rất khó khăn, nhưng mà bây giờ như vậy, công việc ít đi, thời gian nhiều hơn, hiện tại An Nhiên mang thai, bụng cũng ngày một lớn lên, cháu đúng lúc này có thể ở bên cô ấy nhiều hơn."

Nghe vậy, Trương bí thư gật đầu, đối với việc anh nghĩ như vậy coi như là yên tâm, trong lòng của ông tố chất của anh quả thật không tệ, có ít người gặp phải chuyện này, cũng không nghĩ được thoáng như thế, nhìn anh cười nói: "Cậu lần này cũng coi như là học được bài học, sau này mọi việc cần phải suy nghĩ nhiều một chút chú ý đừng cho người ta chui vào chỗ trống, trả giá tuy rằng lớn một chút, nhưng cậu còn trẻ, một ít "học phí" này nộp cũng được đi, đúng không?"

Tô Dịch Thừa cũng cười, liên tiếp gật đầu, nói: "Dạ, chú Trương nói rất đúng."

Tân Vân từ trong nhà đi ra ngoài, cười nhìn Trương bí thư nói: "Lão Trương a, buổi trưa ở lại ăn cơm, hôm nay tôi sẽ làm cá hấp chưng mà ông thích ăn, buổi trưa lão Tô trở lại, hai người các ông cũng có thể uống thêm mấy chén, lão Tô mấy ngày hôm trước còn đang nhắc tới lâu rồi không thấy ông tới đây."

Trương bí thư cũng cười, giơ tay lên nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã sắp tới buổi trưa, cười cùng Tân Vân nói: "Buổi trưa thật đúng là không được, trong nhà lão Phương đồng chí ngày hôm qua

nói với tôi có chút đau đầu, buổi trưa trở về đi theo bà ấy vào bệnh viện kiểm tra một chút, ai, bà nói xem người già rồi thật đúng là không dùng được, bệnh tật cũng nhiều hơn, bình thường một người thân thể thật tốt, hiện tại hóng gió cũng có thể thổi ra bệnh."

"Vậy có nặng lắm không?" Tân Vân có chút quan tâm hỏi, vừa nói vừa đi về phía ông.

"Buổi trưa đi trước kiểm tra xem một chút đi, không có kiểm tra ai biết được." Trương bí thư vừa đứng dậy, cầm lấy cặp công văn bên cạnh, vừa cười nói: "Tốt lắm, hôm nay cá hấp chưng tôi không thể ăn được rồi, để lần tới tôi tới tìm lão Tô nhà bà đánh cờ, lần trước tôi còn chưa có đánh xong đâu."

Tân Vân vừa gật đầu lia lịa, vừa nói: "Ông đem vợ ông cùng tới đây chơi với tôi, một người ở trong nhà nhiều cũng nhảm chán lắm, không có bệnh cũng sẽ bị buồn bực thành bệnh."

"Được, tôi trở về nói với bà ấy." Trương bí thư cười đáp ứng.

Tô Dịch Thừa đưa ông ra cửa, đợi lúc trở về phòng khách An Nhiên đã mơ hồ mở mắt từ trong phòng đi ra. Vừa nhìn đồng hồ, ngủ cũng chưa được nửa giờ.

Tiến lên có chút thương tiếc sờ sờ mặt của cô, mấy ngày gần đây có lẽ là do giấc ngủ không tốt cả người nhìn qua cũng gầy đi chút ít. Khẽ nhíu mày, hỏi: "Làm sao không không ngủ thêm một chút?"

An Nhiên làm nũng cười với anh, lắc đầu nói: "Tỉnh."

Nhin đồng hồ, cơm trưa còn phải đợi một lát, liền nắm tay cô đi ra ngoài: "Chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút."

An Nhiên gật đầu, tùy ý anh dắt tay cô đi ra ngoài, lúc đang đi tới cửa, đúng dịp gặp được Tô Dịch Kiều mang vẻ mặt tức giận trở lại, cũng không biết là người nào làm cô tức giận, cả người đầy tức giận nhìn thấy Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên cũng chỉ nói một tiếng, sau đó mặt âm trầm liền chạy về phòng của mình.

"Xảy ra chuyện gì?" An Nhiên có chút nghi hoặc nhìn Tô Dịch Thừa, thật ra thì ngày hôm qua lúc Dịch Kiều bị Diệp Tử Ôn mang đi không bao lâu Johnson nhận được điện thoại cũng đi, cũng không

nói chuyện gì, nhưng mà bởi vì biết Dịch Kiều bị Tử Ôn mang đi, người Tô gia cũng yên lòng, nên không có gọi điện thoại đi qua hỏi gì, tự nhiên cô không có trở lại đoán chừng là đã ở trong thành phố.

Tô Dịch Thừa nhún nhún vai, lắc đầu, tỏ vẻ anh cũng không rõ ràng.

Nhưng mà còn không đợi hai người xoay người, lúc này Diệp Tử Ôn đột nhiên như gió từ bên ngoài đã chạy tới, thấy Tô Dịch Thừa, trên mặt treo thật nụ cười to, nắm anh hỏi: "A Thừa, mẹ Tô có ở đây không, tớ tới tìm bà ấy cầu hôn."

Nghe vậy, An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa đều là trừng lớn mắt, cái này phát triển cũng quá nhanh đi, hơn nữa nhìn bộ dạng Dịch Kiều mới vừa rồi, làm sao cũng cảm giác không ra là tâm tình vui sướng khi đính hôn, hơn nữa là tức giận.

Đợi không Tô Dịch Thừa trả lời, Diệp Tử Ôn cũng không để ý đến anh, chỉ nói: "Tớ tự mình đi tìm mẹ Tô." Vừa nói liền chạy vào trong nhà.

An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa nhìn nhau một cái, sau đó không hẹn mà cùng cười lớn ra.

Lúc hai người nhìn nhau cười, điện thoại của An Nhiên vào lúc này vang lên, là Cố Hằng Văn gọi điện thoại tới.

Cầm lấy điện thoại di động nghe: "Dạ, ba."

Bên kia điện thoại Cố Hằng Văn có chút vội vàng nói: "An Nhiên, mẹ con, mẹ của con phải nhập bệnh viện rồi."

Chương 156: Bệnh Tình

Nhận được điện thoại của Cố Hằng Văn nói Lâm Tiểu Phân phải vào bệnh viện, An Nhiên bối rối một trận, một chút chủ trương cũng không có, căn bản là không biết làm sao, may mắn là Tô Dịch

Thùa đang ở bên người cô, nhận lấy điện thoại trong tay cô nên mới biết thì ra là bệnh cũ lúc trước của Lâm Tiểu Phân tái phát, bác sĩ bước đầu xác định là khối u trong đầu di chuyển, cụ thể có phải là chuyển biến xấu thành u ác tính hay không, thì hiện tại bác sĩ còn không có kết luận minh xác.

Tô Dịch Thùa sau khi nghe, chỉ nói với Cố Hằng Văn rằng bọn họ sẽ qua đó ngay, sau đó liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cũng không có để ý xem Diệp Tử Ôn rốt cuộc cầu hôn như thế nào, thậm chí ngay cả cơm trưa cũng không ăn, chỉ nói một câu cùng Tân Vân, Tân Vân sau khi biết liền dặn dò anh đến đó thì hỏi thăm tình huống sau đó gọi điện thoại báo cho bà, Tô Dịch Thùa gật đầu, liền trực tiếp mang theo An Nhiên lên xe lái về phía nội thành.

Đọc theo đường đi, An Nhiên thật là có chút khẩn trương, trong miệng cúi đầu nói thăm cái gì đó, tay cũng bởi vì lo lắng cùng khẩn trương cho nên có chút không biết đặt ở đâu.

Tô Dịch Thùa nhìn cô một cái, đưa tay kéo cô lại, giữ thật chặc trong lòng bàn tay.

An Nhiên nhìn anh, hốc mắt hồng hồng, trong mắt sương mù một chút liền nhuộm đầy hai mắt của cô, nắm chặt bàn tay to lớn của Tô Dịch Thùa, lực đạo lớn tới mức làm đỏ cả tay của Tô Dịch Thùa, mà chính cô một chút cũng không có phát giác. Cô đang lo lắng, đang sợ, đang khẩn trương, cô thậm chí không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung tâm tình của mình giờ phút này.

"Lần trước bác sĩ không phải nói sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường sau này sao, hiện tại làm sao lại đột nhiên chuyển biến xấu rồi, tại sao có thể như vậy. . . ." An Nhiên có chút luống cuống lẩm bẩm, cô hiện tại quá sợ, người đang nắm trong bệnh viện kia là mẹ của cô, là người đã mang cô tới thế giới này, là người từ nhỏ đến lớn che chở yêu thương cô.

"Không có chuyện gì." Tô Dịch Thùa không biết giờ phút này mình có thể nói gì, cũng chỉ có thể an ủi cô như vậy.

"Nhưng mà khối u kia là ở trong đầu, là ở trong đầu." An Nhiên

nắm tay của anh, tâm tình bởi vì lo lắng mà trở nên có chút kích động lợi hại.

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, khẽ thở dài một tiếng, đem xe dừng lại ven đường.

"Anh sao lại dừng xe lại?" An Nhiên không giải thích được, có chút vội vàng nói: "Anh nhanh lái xe đi, em muốn đi gặp mẹ"

Tô Dịch Thừa kéo lấy tay cô, nhẹ nhàng áp vào bên miệng của mình, một lúc lâu không nói gì.

Bởi vì lo lắng bệnh tình của Lâm Tiểu Phân, An Nhiên có chút vội vàng, né tránh muốn rút tay về, giọng nói cũng biến thành có chút nghiêm lực, oán giận nói: "Tô Dịch Thừa, nhanh lái xe đi!" Vừa nói, trong hốc mắt nước mắt một chút không khống chế được, nước mắt giống như từng viên lớn rơi xuống.

Tô Dịch Thừa kéo cô qua trực tiếp ôm vào trong ngực của mình, bàn tay nhẹ nhàng ở phía sau lưng của cô vuốt ve vỗ về, dùng lời nói dỗ dành tâm tình của cô.

An Nhiên lấy tay đánh lên người Tô Dịch Thừa, trên mặt một bên khóc, một bên nói: "Không cần ôm em, lái xe, em muốn đi gặp mẹ của em."

Tô Dịch Thừa cũng tùy ý cô đánh, nhưng mà lực đạo ôm cô mạnh hơn so với lúc đầu một chút, trong miệng cũng lập lại nói: "Đừng sợ, không có chuyện gì, không có chuyện gì."

"Em còn chưa kịp hiểu kính mẹ, còn có cục cưng còn chưa có ra đời, em cũng không biết làm như thế nào mới tốt cho mẹ, không biết nên như thế nào với bảo bối, em cái gì cũng không hiểu, rất nhiều điều cần mẹ tới dạy em. Dịch Thừa, anh nói nếu khói u của mẹ chuyển biến xấu thì phải làm sao bây giờ, em rất sợ, thật sự rất sợ." Nằm trên bờ vai của anh, An Nhiên khóc đến không thành tiếng.

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, ôn nhu an ủi: "Đứa ngốc, chớ suy nghĩ lung tung, mẹ sẽ không có chuyện gì, đừng tự hù dọa mình."

An Nhiên đẩy anh ra, nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, hai mắt của mình hồng hồng, quyết miệng hỏi: "Nhưng mà tại sao lại té xỉu,

lần trước bác sĩ rõ ràng nói không có chuyện gì, nói không ảnh hưởng tới cuộc sống sau này."

Tô Dịch Thừa than nhẹ một tiếng, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, vừa nói: "An Nhiên, bác sĩ cũng còn chưa có kết luận gì cả? Đừng tự mình hù doạ mình như vậy, em cứ thế để cho mẹ nhìn thấy, mẹ sẽ lo lắng, em hi vọng để cho mẹ lo lắng cho em sao?"

An Nhiên có chút khó chịu lắc đầu, nắm thật chặt tay của anh, nói: "Em rất sợ, em thật sự rất lo lắng cho mẹ."

"Đứa ngốc, tại sao toàn nghĩ về điều xấu, có lẽ mẹ căn bản là không có chuyện gì, em đã khóc như vậy, không cho khóc nữa." Tô Dịch Thừa tận lực làm cho thanh âm của mình thả lỏng một chút, hy vọng có thể giảm bớt cảm xúc khẩn trương của cô.

Nâng một bàn tay khác lau đi nước mắt trên mặt cô, có chút bất đắc dĩ hỏi: "An Nhiên, em muốn mẹ sẽ có chuyện sao?"

"Dĩ nhiên không muốn." Cô làm sao có thể muốn mẹ có việc, cô chỉ là sợ, lo lắng mẹ sẽ bị cái gì đó.

Nghé vậy, Tô Dịch Thừa cười, lấy tay nắn nề nhéo lỗ mũi của cô, nói: "Vậy em còn khóc thành như vậy, giống như là mẹ đã xảy ra chuyện gì đó vậy."

"Em. . . ." An Nhiên cứng họng, cúi đầu, nói: "Em, em thật là lo lắng cho mẹ, em sợ. . . ."

"Tốt lắm, không có chuyện gì, bớt lo lắng đi." Tô Dịch Thừa đưa thay sờ sờ đầu của cô, thở dài một tiếng, nói: "Đừng khóc nữa, nhìn em khóc, sẽ làm cho anh đau lòng."

An Nhiên quyết miệng, đưa tay có chút oán giận đánh xuống người anh, lại nói: "Vậy anh cũng đừng nói một số lời khiến cho người ta khóc." Anh cũng không biết thâm tình của anh luôn dễ dàng làm cho người ta cảm động muốn khóc.

"Đứa ngốc." Tô Dịch Thừa cười cười, lấy khăn giấy để trong xe, lau đi nước mắt trên mặt của cô, sau đó lúc này mới xoay người một lần nữa khởi động xe lái xe lên đường.

Đọc theo đường đi, An Nhiên mặc dù vẫn còn có chút khẩn trương cùng sợ hãi, nhưng thật cũng không có khẩn trương tới

muốn khóc như vừa rồi.

Nhưng mà lúc lái xe đến bệnh viện, An Nhiên vẫn là do dự, khẩn trương nắm tay Tô Dịch Thừa, Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn cô, tay cũng nắm lại tay cô thật chặt, nhìn cô kiên định nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì."

Được thêm sự khích lệ của anh An Nhiên lúc này mới chân chính yên tâm lại, nhìn anh gật đầu, sau đó được anh dắt tay đi vào trong bệnh viện.

Lúc đến phòng bệnh thì Lâm Tiểu Phân đã tỉnh lại, vẻ mặt Cố Hằng Văn lo lắng ngồi ở bên giường của bà nhìn bà, trong miệng không ngừng hỏi bà có chỗ nào không thoải mái hay không?

Lâm Tiểu Phân cả người nhìn qua có chút mỏi mệt, chỉ cảm thấy đầu có chút nặng, rồi lại không muốn để chồng lo lắng cho mình, chỉ cố gắng hé ra cười, lắc đầu, nói mình không có chuyện gì.

Lúc An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa đi vào, mới tiến vào, An Nhiên cả người có chút gấp gáp chạy đến trước giường, lôi kéo tay của Lâm Tiểu Phân hỏi, trên mặt sự quan tâm cẩn bản là không cần nói nên lời. Lâm Tiểu Phân có chút oán giận nhìn chồng, oán ông không nên nói cho An Nhiên biết, suy nghĩ đến An Nhiên đang mang thai, bệnh viện nhiều vi khuẩn, phụ nữ có thai cẩn bản là không nên tới. Nhưng mà cũng biết con gái là quan tâm lo lắng cho bà, chỉ cười lắc đầu, nói mình không có chuyện gì, để cho cô đừng lo lắng.

Bên trong giành không gian lại cho hai mẹ con An Nhiên cùng Lâm Tiểu Phân nói chuyện, Tô Dịch Thừa cùng Cố Hằng Văn đi tới phía ngoài phòng bệnh, nhìn vẻ mặt lo lắng trên mặt cha vợ của mình, Tô Dịch Thừa hỏi: "Cha, bác sĩ nói như thế nào."

Cố Hằng Văn nhìn anh một cái, trên mặt có chút cô đơn nói: "Bác sĩ nói u mặc dù không có chuyển biến xấu thành ung thư, nhưng vị trí của khối u đã bị di dời so với lúc trước, hiện tại trực tiếp đè lên dây thần kinh thị giác, nếu như không phẫu thuật, kế tiếp có thể sẽ bị mù."

Tô Dịch Thừa trong lòng trầm xuống, tin tức như thế không tính là bết bát nhất, nhưng cũng tuyệt đối không tính là tin tức tốt gi.

Giải phẫu như vậy nhất định phải mở hộp sọ, động dao ở trên đầu, nguy hiểm so sánh với những nơi khác cũng lớn hơn gấp mấy lần, coi như là có lòng tin trăm phần trăm, cũng không thể bảo đảm một trăm phần trăm thành công.

Hai người đều trầm mặc, không nói gì, bởi vì không biết nên nói gì, hoặc có thể nói cái gì.

Cửa bị mở ra, An Nhiên từ bên trong đi ra ngoài, nhìn hai người ngoài cửa, thàn sắc trên mặt cũng nhìn không tốt, trong lòng có chút sợ, nhẹ giọng hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào. . . ." Hai tay có chút khẩn trương nắm tại một chỗ, từ trên mặt cô cơ hồ có thể nhìn ra cái gì đó, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cười ôn hòa, đưa tay kéo cô qua, không để cho cô tự mình ngược đai tay của mình, nhàn nhạt ôn hòa lắc đầu nói: "Không có việc gì, đừng lo lắng."

An Nhiên nhìn anh một chút, lại quay đầu nhìn về phía Cố Halendar Văn: "Cha, bác sĩ rốt cuộc nói như thế nào?"

Cố Halendar Văn than nhẹ một tiếng, đem những lời mới vừa nói cùng Tô Dịch Thừa nói lại lần nữa với cô.

Nghe xong, An Nhiên ngẩn người, cả người có chút không biết làm sao, một chút không nói ra lời.

Tô Dịch Thừa tiến lên đem cô ôm vào trong ngực, hòa hoãn không khí nói: "Mặc dù không tính là kết quả tốt, nhưng mà không phải là ung thư, đúng không?" So với lúc trước khi kết quả đi ra, bọn họ lo lắng nhất là bị ung thư, hiện tại mặc dù không tính là viên mãn, nhưng là ít nhất không phải là ung thư.

An Nhiên còn có chút trì hoãn thẩn thờ, cũng là Cố Halendar Văn lấy lại chút tinh thần tới đây, nét mặt biểu lộ cười, nhìn bọn họ nói: "Đúng, Dịch Thừa nói rất đúng, không phải là ung thư, coi như là trong cái rủi có cái may, chúng ta phải tin tưởng y học hiện tại phát triển như vậy, phẫu thuật mở hộp sọ tỷ lệ thành công cũng cực kỳ cao, không có gì có thể lo lắng, không có gì phải lo lắng."

An Nhiên nhìn chồng cùng cha, mặc dù biết kết quả như thế chưa tính là xấu nhất, nhưng mà trong lòng mình vẫn có chút khó

chịu, tâm tình có chút khống chế không được, cô vốn cũng không phải là người kiên cường dũng cảm, nhưng mà từ sau khi mang thai cô hình như thích khóc hơn so với trước kia, nước mắt luôn là không khống chế được.

Tô Dịch Thừa biết cô khó chịu, đem cô xoay người để cho cô vùi đầu trong ngực của mình, Cố Hắng Văn nhìn, trong lòng cũng khó chịu, hốc mắt hơi có chút hồng, quay lưng đi.

Ba người đứng bên ngoài một lúc lâu, đợi tâm tình của mình đều bình phục, mấy người lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Lâm Tiểu Phân nhìn mấy người, cũng không có hỏi bọn họ mới vừa đi đâu, chỉ nhàn nhạt cười với bọn họ. Cố Hắng Văn nhìn đồng hồ, tiến lên ôn nhu hỏi cbà: "Có đói bụng không, anh đi mua cơm cho em."

Lâm Tiểu Phân gật đầu, cười nói: "Thật là có chút đói bụng."

Cố Hắng Văn gật đầu, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài mua cơm.

Tô Dịch Thừa kéo ông, cười nhạt nói: "Cha, để con đi." An Nhiên cũng chưa ăn, anh đi xem một chút, thuận tiện xem có thứ gì An Nhiên thích ăn thì mua một chút cho cô.

Cố Hắng Văn cũng không có kiên trì, chỉ gật đầu.

Xung quanh bệnh viện thức ăn làm cũng không ngon miệng, nhưng mà bữa ăn này mọi người trong nhà quay quần cùng một chỗ cho nên ăn rất vui vẻ, mặc dù vui vẻ như vậy nhưng phía sau còn cất giấu cảm xúc đau thương nhàn nhạt.

Sau khi ăn cơm xong An Nhiên ngồi ở trong phòng bệnh nói chuyện với Lâm Tiểu Phân, mà Cố Hắng Văn bởi vì là giáo viên dạy cấp ba, gần đây công việc cũng bận, xế chiều trong trường còn có lớp, cho nên phải về trường học trước. Mặt khác xem ngày mai có giáo viên có thể dạy thế cho ông không.

Tô Dịch Thừa thì trực tiếp đi tới phòng làm việc của bác sĩ chữa trị cho Lâm Tiểu Phân, bác sĩ kia nhận ra anh, lộ ra vẻ mặt có chút cung kính cùng câu nệ, nhưng mà sau khi biết rõ ràng ý của anh, vẫn đứng ở góc độ chuyên nghiệp của mình phân tích bệnh tình của

Lâm Tiểu Phân với anh, cùng Cố Hằng Văn nói cũng không khác nhau là mấy, mặc dù không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng mà bởi vì khôi u di chuyển đè đến dây thần kinh thị giác, nếu như không phẫu thuật cắt bỏ, vậy sau này chắc chắn sẽ mù.

Đại khái sau khi hiểu rõ xong, Tô Dịch Thừa hỏi thẳng nguy hiểm của việc phẫu thuật, bác sĩ cũng không dám nói ngoa, dù sao đây cũng là phẫu thuật mở hộp sọ, nguy hiểm trước mắt có thể nhìn ra được, nếu nói muốn trăm phần trăm không có nguy hiểm là không có khả năng, nhưng mà cụ thể nắm chắc được bao nhiêu phần trăm, ông ta cũng không nói được, cuối cùng chỉ nói câu, loại phẫu thuật này nên tới bên Mỹ có nhiều chuyên gia bệnh này, làm phẫu thuật ở Mĩ là tốt nhất, ông ta ở bên này cũng có thể hỗ trợ liên lạc một chút với bác sĩ cũng bệnh viện bên kia.

Sau khi hiểu rõ anh trở lại phòng bệnh, đẩy cửa đi vào chỉ thấy An Nhiên cùng Lâm Tiểu Phân hai người đang nằm ở trên giường bệnh ngủ thiếp đi, An Nhiên giống như đứa nhỏ rúc vào trong ngực của mẹ, khóc miệng mang theo mim cười thản nhiên.

Lâm Tiểu Phân cũng không có ngủ sâu, lúc Tô Dịch Thừa mở cửa đi vào đồng thời cũng mở mắt ra.

"Mẹ, đánh thức mẹ?" Tô Dịch Thừa có chút xin lỗi nhỏ giọng nói.

Lâm Tiểu Phân lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng buông An Nhiên ra, từ từ ngồi dậy, tận lực cẩn thận không để cho mình đánh thức An Nhiên đang ngủ say, sau đó chậm rãi vén chăn lên, trên tay thì lẩn mò từng chút một.

Tô Dịch Thừa thấy thế, bước lên phía trước đi cây treo truyền nước, nhỏ giọng hỏi: "mẹ, mẹ muốn đi toilet sao?"

Lâm Tiểu Phân lắc đầu, liếc nhìn An Nhiên trên giường, xác định cô cũng không có bị mình đánh thức, sau đó nói với Tô Dịch Thừa: "Chúng ta đi ra ngoài đi, mẹ có chút chuyện muốn nói với con một chút."

Tô Dịch Thừa mặc dù không biết bà muốn nói gì, nhưng vẫn là gật đầu, một tay đỡ bà, một tay cầm cây treo truyền nước đi ra ngoài.

Hai người đi ra ngoài phòng bệnh ngồi ở trên ghế dài ngoài cửa, Lâm Tiểu Phân ánh mắt thằng tắp nhìn vách tường đối diện trắng như tuyết, một lúc lâu mới mở miệng nói: "A Thừa, mặc dù con cùng An Nhiên kết hôn không bao lâu, giữa các con cảm tình cũng không sâu, nhưng mà từ cử chỉ con, mẹ xem con là thật thương yêu An Nhiên, nhìn ra được con đối với An Nhiên là thực tâm thực lòng, đem con gái giao cho con, mẹ thật rất yên tâm." Vừa nói, quay đầu liền liếc nhìn Tô Dịch Thừa, cười nói: "Không thể không nói An Nhiên ánh mắt không tệ."

Tô Dịch Thừa nhìn bà, đại khái có chút đoán được bà muốn nói cái gì, thật ra thì kể từ khi chuyện đoạn phim kia tràn trên mạng, Cố gia bên này vẫn không có chất vấn anh một câu, anh biết bọn họ cũng không phải là không nhìn tin tức trên mạng, chỉ là bọn họ cùng An Nhiên giống nhau, đều tin tưởng anh, cũng chưa từng hoài nghi anh cái gì, cho nên mới không có hỏi gì cả.

Nhin bà, Tô Dịch Thừa chân thành nói: "Mẹ, có thể lấy được An Nhiên làm vợ, là phúc khí của con, có thể có mẹ cùng ba làm ba mẹ vợ sáng suốt như vậy, cũng là phúc khí của con."

Lâm Tiểu Phân cười cười, nói: "Chúng ta tin tưởng con, bởi vì nhìn thấy con làm hết thảy cho An Nhiên, chúng ta cũng không hoài nghi lòng dạ của con. Mẹ cùng ba của An Nhiên chưa từng có nghĩ tới An Nhiên sau này nhất định phải gả cho người như thế nào, không cần nhiều phú quý, cũng không cần phải có nhiều bần lãnh, chỉ cần người đó đối với An Nhiên tốt, cho An Nhiên hạnh phúc đây chính là hi vọng lớn nhất của chúng ta."

Tô Dịch Thừa không có chen vào nói, chỉ là lắng nghe.

"Có đôi khi thử nghĩ xem An Nhiên thật giống mẹ, hai mẹ con kinh nghiệm tựa hồ cũng giống nhau, lần yêu đầu tiên đều bị tổn thương, ban đầu mẹ vẫn sợ, sợ An Nhiên không có may mắn như mẹ, không gặp được người đàn ông tốt như ba của An Nhiên bây giờ, nhưng mà sự thật chứng minh ông trời già vẫn hậu đãi mẹ con chúng ta, mẹ may mắn gặp được Cố Hằng Văn, mà An Nhiên lại may mắn gặp được con."

Lâm Tiểu Phân quay đầu, kéo lấy tay của Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng vỗ, nói: "Dịch Thừa, có lẽ An Nhiên có thật nhiều chỗ không tốt, có lẽ con bé cũng không xinh đẹp, cũng không hiền lành ôn nhu, nhưng mà con bé có một tấm lòng thiện lương, con đối tốt với nó, thì nó sẽ đổi đổi tốt hơn với con, nó biết cảm ơn, cũng rất dễ dàng thỏa mãn, con chỉ cần ôm nó một chút, cho nó một nụ cười ôn nhu, nó sẽ rất thỏa mãn, nó muốn hạnh phúc đều rất đơn giản, không cần oanh oanh liệt liệt, bình bình đạm đạm là tốt nhất, chỉ cần con thật lòng đổi với nó, như vậy cũng đã đủ rồi, không cần nói có nhiều tiền, không cần nói nhất định phải rất phú quý, hai người cùng nhau vui vẻ đó chính là hạnh phúc lớn nhất."

Tô Dịch Thừa cầm lấy tay bà, nhìn Lâm Tiểu Phân, ánh mắt rất chân thành, cũng là kiên định, tựa hồ giống như là đang bảo đảm với bà, rất nghiêm túc thể trang trọng nói: "Me, con sẽ cho An Nhiên hạnh phúc."

Lâm Tiểu Phân gật đầu, khéo mắt mang theo mỉm cười, đưa qua một cái tay khác, vỗ nhẹ nhẹ lên tay của anh nói: "Con hiểu ý của mẹ là tốt rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, kiên định nói: "Con hiểu."

Nhận được khẳng định của anh, Lâm Tiểu Phân giống như là rốt cục lấy được yên tâm chuyện mình lo lắng nhất, thật sâu thở dài, quay đầu lại nhìn phía trước cười nhạt nói: "Như vậy mẹ liền yên tâm."

Bà nói như vậy thật ra khiến Tô Dịch Thừa ngược lại cau lại chân mày, nhìn bà, có chút bận tâm kêu: "Mẹ?" Bà có phải đã biết cái gì rồi, hay là nói phản ứng của bọn họ quá lớn, làm cho bà hiểu lầm cái gì.

Lâm Tiểu Phân quay đầu, chỉ nói: "Không có gì, biết An Nhiên có con ở bên chăm sóc, mẹ cũng đã không còn lo lắng gì nữa rồi, như vậy mẹ có thể an tâm phẫu thuật, không còn lo lắng gì nữa."

"Me, mẹ đã biết?" Tô Dịch Thừa hỏi.

Lâm Tiểu Phân gật đầu, buổi sáng lúc bác sĩ nói chuyện cùng Cố Hằng Văn ở cửa, bà nghe được, thật ra thì tình huống của mình

như thế nào bà là người rõ nhất, gần đây cũng cảm thấy thị lực có chút giảm xuống, nhìn rất nhiều đồ vật đều có chút mơ hồ, mới đầu còn tưởng rằng là mình lớn tuổi, hiện tại mới biết được, thì ra khói u trong não của mình xảy ra biến hóa.

"Mẹ, phẫu thuật sẽ thành công."

Lâm Tiểu Phân gật đầu, cười nói: "Ừ, mẹ biết, mẹ còn chờ các con sinh mấy đứa cháu cho mẹ đây."

Tô Dịch Thừa cũng cười, kiên định gật đầu, "Được."

Chương 157: Vô tình gấp gỡ

Lâm Tiểu Phân quyết định làm phẫu thuật, vì bà còn muộn đơi khôi phục thị lực để bế con cho An Nhiên.

Bởi vì biết An Nhiên lo lắng phẫu thuật mạo hiểm, Tô Dịch Thừa đảm bảo với bà có sử dụng quan hệ để liên lạc với chuyên gia phẫu thuật bên Mỹ để đảm bảo giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

Cố Hằng Văn nghỉ dạy rồi, nhưng vì đang theo lớp mười hai, gấp phải vắn đề thi tốt nghiệp trung học, cho nên nghỉ dạy được vài hôm lại tiếp nhận thêm một khóa mới, không hề có thời gian nghỉ ngơi, cộng thêm mấy ngày qua vẫn ở viện chăm sóc cho Lâm Tiểu Phân không rời nửa bước, nhiều gánh nặng như vậy khiến sức khỏe Cố Hằng Văn không chịu được, đứng trên bục giảng mà hoa mắt suýt nữa thì ngã xuống, các học sinh lo lắng, liền đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói là mệt nhọc quá độ, ngoài ra còn dặn ông đã từng tuổi này rồi, vốn không còn sung sức nữa, cần phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải.

Sau khi Lâm Tiểu Phân biết chuyện liền từ chối không để ông nghỉ dạy rồi còn tăng thêm gánh nặng cho mình, ngoài ra cũng không cho ông cứ hết giờ học buổi trưa lại tới bệnh viện. Cố Hằng Văn phản đối, nhưng trực tiếp bị bác bỏ không có hiệu lực, cuối cùng dưới sự khăng khăng của Lâm Tiểu Phân, hằng ngày đến tối sau khi tan việc Cố Hằng Văn mới được đến bệnh viện với Lâm Tiểu Phân.

Mà An Nhiên thì ngày nào cũng muốn ghé qua, nhưng mà dù sao bụng cũng đã to rồi, có nhiều chuyện không tiện, Tô Dịch Thừa liền điều thím Trương đến đây chăm sóc, mặt khác Tân Vân cũng qua đây vài lần, tặng đồ bổ, còn tự mình hầm canh, an ủi cho bà thả lỏng tâm tình, đừng suy nghĩ quá nhiều, sau này còn chờ bà giúp đỡ chăm sóc một trong hai cháu nữa đây.

Mặc dù hai người Lâm Tiểu Phân và Tân Vân không gặp mặt

chính thức nhiều lắm, nhưng lại có cảm giác vừa gặp đã thân, vừa gặp luôn nói không hết chuyện, hai người cười cười nói nói, nhìn qua tâm trạng Lâm Tiểu Phân vô cùng tốt, sắc mặt nhàn qua cũng tốt, sức thái bệnh trạng cũng ít đi, nhìn không giống như một bệnh nhân.

Hằng ngày An Nhiên vẫn muốn tới bệnh viện, nhưng vì cô là phụ nữ có thai, Lâm Tiểu Phân kiểm soát nghiêm ngặt thời gian của cô, không cho phép cô ở bệnh viện quá lâu, mặc dù An Nhiên muốn ở cùng mẹ nhiều một chút, nhưng vì đứa bé trong bụng, chỉ có thể nghe lời, chiều nào cũng tới, sau đó ở bệnh viện trò chuyện với mẹ khoảng một hai tiếng, đến tối thì Tô Dịch Thừa sẽ tới đón cô về.

Về việc xử lý Tô Dịch Thừa còn chưa chính thức, nhưng vì tính cấp bách của dự án khoa học kỹ thuật cộng với trong thời gian vừa qua thị ủy bị chấn động mạnh, rất nhiều chuyện vẫn phải do Tô Dịch Thừa đến tạm thời quản lý, nhưng mà xem xét chuyện video khiêu dâm, còn có chuyện Lăng Xuyên Giang và Đồng Văn Hải, vì phòng ngừa có người độc quyền, tỉnh ủy cử người xuống gánh một phần dự án kiến thiết thành phố khoa học kỹ thuật, san bớt hơn nửa công việc trong tay Tô Dịch Thừa ra, trong mắt người ngoài là bị tước quyền rồi, nhưng mà chỉ có bản thân Tô Dịch Thừa là thật sự cảm thấy hài lòng, lượng công việc của anh giảm được hơn nửa như thế, nên mỗi ngày cũng có thể rút ra nhiều thời gian và sức lực hơn cùng với An Nhiên và con.

Xử lý xong công việc trên tay, Tô Dịch Thừa liền ra khỏi phòng làm việc lái xe đến bệnh viện, cũng không đến phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân trước, mà đến phòng làm việc của bác sĩ Trương điều trị cho Lâm Tiểu Phân, khi đến còn thấy còn có bệnh nhân đang ở, cũng không quấy rầy, gật đầu với bác sĩ Trương, rồi lại đi ra ngoài đứng chờ ngoài cửa.

Mấy phút đồng hồ sau, chờ người nhà bệnh nhân kia đi ra ngoài, Tô Dịch Thừa mới đẩy cửa đi vào. Bác sĩ Trương gật đầu với anh, bảo anh ngồi xuống trước bàn làm việc của ông, gầy đây ông đã quen lần nào tới bệnh viện Tô Dịch Thừa cũng sẽ tới chỗ ông hỏi

thăm bệnh tình của Lâm Tiểu Phân trước, mới đâu còn cảm thấy mất tự nhiên, dù sao thân phận của anh cũng quả thực làm người ta có chút áp lực, nhưng mà sau mấy lần anh tới, ông cũng quen dần.

"Tô thị trưởng đến thường xuyên như vậy, thật là làm cho người ta vô cùng áp lực a." Bác sĩ Trương nói đùa.

"Chủ nhiệm Trương chỉ coi tôi như người nhà bệnh nhân bình thường là được rồi." Tô Dịch Thừa thản nhiên nói: "tôi tới cũng chỉ là muốn hỏi tình hình của mẹ vợ tôi một chút."

Bác sĩ Trương cười gật đầu, vừa lấy bệnh án của Lâm Tiểu Phân từ trong cặp tài liệu ra, vừa thoái mái nói: "ừ, không biết còn tưởng người nắm viện là mẹ của Tô thị trưởng đấy."

"Bà chính là mẹ tôi." Tô Dịch Thừa nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Bác sĩ Trương sững sốt, biết mình nói lỡ lời, cười khan nói: "đúng đúng đúng, xem đây tôi có tuổi rồi nói cũng như không." Đột nhiên nhớ tới 'sự kiện video của thị trưởng' xem trên mạng và báo chí trước đây, đối với lời kết luận của cảnh sát, vẫn có rất nhiều người bạn trên mạng bày tỏ thái độ ngờ vực, nói rằng đây là lý do thoái thác từ chính phủ, mục đích là duy trì hình tượng của Tô Dịch Thừa, đầu đuôi cụ thể còn phải cần thanh tra. Nhưng lúc này ông cảm thấy cái gọi là 'lý do thoái thác của quan chức' có lẽ là đầu đuôi mọi chuyện, một người đàn ông đối xử với mẹ vợ như mẹ đẻ của mình, chiều chuộng vợ con, không để cho vợ phải rơi lệ như vậy sao có thể thực sự làm chuyện có lỗi với vợ con, có lỗi với gia đình được cơ chứ!

Mở bệnh án của Lâm Tiểu Phân ra, bác sĩ Trương nói từ góc độ chuyên môn: "sáng nay khi tôi làm kiểm tra thể lực cho bà ấy phát hiện thị lực của bà ấy giảm xuống rõ rệt, điều này biểu thị khối u trong đầu đã đè lên dây thần kinh thị giác, cần gấp rút tiến hành phẫu thuật."

Tô Dịch Thừa nhíu mày, hỏi: "đã liên lạc được với bệnh viện bên Mĩ kia chưa?"

Bác sĩ Trương gật đầu, nói: "rồi, tối qua vừa nhận được thư, hôm nay bên kia đã cho người sắp xếp giường bệnh, thời gian và chuyên gia khám bệnh, nếu bên các anh đã chuẩn bị ổn thỏa, thì bất cứ lúc nào trong tuần này cũng có thể xuất phát, bên tôi cũng sẽ chuyển bệnh án sang bên kia."

"Tốt, vậy thì phiền chủ nhiệm Trương sắp xếp, phía bên mẹ vợ tôi, hôm nay tôi sẽ nói với họ." Tô Dịch Thừa đứng lên, khách khí nói.

"Được rồi." Chủ nhiệm Trương gật đầu đứng dậy đưa anh ra ngoài.

Đến khi Tô Dịch Thừa đến phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, An Nhiên đang ngồi ở trước giường bệnh vui vẻ cười nói với Lâm Tiểu Phân, ngay cả anh đẩy cửa đi vào cũng không phát hiện ra.

"An Nhiên a, bật đèn đi." Đột nhiên Lâm Tiểu Phân trên giường bệnh cười nói với An Nhiên.

An Nhiên sững sốt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trời còn chưa tối, mặt trời vẫn chưa xuống núi, ở ngoài còn sáng choang, giật mình sững sờ nhìn mẹ, hỏi: "mẹ, mẹ sao thế?"

Lâm Tiểu Phân bị hỏi sững sốt, vô thức sờ sờ mặt mình, nói: "cái gì làm sao, trên mặt mẹ có cái gì sao?"

"Không, không phải, mẹ nói bật đèn." Trong lòng càng hoang mang hơn, An Nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm mẹ mình.

"Tôi rồi thì phải bật đèn chứ sao." Lâm Tiểu Phân thở ơ nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "đúng rồi, hôm nay a Thừa bận bịu ư, sao giờ này còn chưa đến."

"Mẹ ——" An Nhiên muốn nói, lại bị Tô Dịch Thừa vừa tiến vào ngắt lời.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa lên tiếng, nháy mắt với cô, ý bảo cô đừng nói, sau đó quay đầu nhìn Lâm Tiểu Phân trên giường bệnh, nói: "đúng ạ, hôm nay ở văn phòng hơi bận nên đến muộn." Sau đó lại hỏi: "hôm nay mẹ cảm thấy như thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có không có, mẹ rất khỏe, bây giờ xuất viện cũng không

sao, là các con quá căng thẳng rồi." Theo giọng nói mà nhìn về phía Tô Dịch Thừa, lại chỉ nhìn thấy đại khái vị trí của Tô Dịch Thừa, hơn nữa còn rất mơ hồ, trong lòng than nhẹ, biết thị lực của mình càng ngày càng không xong rồi, khi làm kiểm tra thị lực lúc sáng, hầu như bà không thấy những gì bác sĩ Trương chỉ, mà đều dựa vào đoán mò.

An Nhiên mở to mắt nhìn mẹ, lại quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa đứng cạnh cô, Tô Dịch Thừa biết trong lòng cô hoang mang, chỉ đưa tay vỗ vỗ tay co.

Có lẽ sợ bọn họ nhìn ra gì đó, Lâm Tiểu Phân cười đuổi người, nói: "các con nhanh về đi, An Nhiên đang mang thai đừng có ở lỳ bệnh viện mãi, ở đây nhiều vi khuẩn gây bệnh."

An Nhiên cố gắng hết sức khiến giọng nói của mình nghe không có gì khác thường, cười nói: "con muốn ở với mẹ nhiều hơn chứ sao."

"Mẹ cũng không phải là trẻ con, còn cần con tới ở cùng a." Lâm Tiểu Phân tức giận nói: "An Nhiên, con cũng sắp làm mẹ rồi, phải suy phải suy nghĩ cho đứa bé nữa, từ ngày mai đừng đến bệnh viện nữa."

"Mẹ. . . ." An Nhiên kéo dài âm cuối, tỏ vẻ kháng nghị.

"Không lăng nhăng." Lâm Tiểu Phân nói với thái độ kiên quyết.

An Nhiên còn muốn nói điều gì, lại bị Tô Dịch Thừa giơ tay lên cắt ngang

Tô Dịch Thừa bước lên nói với Lâm Tiểu Phân: "mẹ, vừa rồi con vừa qua chỗ chủ nhiệm Trương, ông ấy nói đã liên lạc với bệnh viện và chuyên gia bên Mỹ rồi, sắp xếp xong là chúng ta liền sang đó."

Không đợi Lâm Tiểu Phân trả lời, An Nhiên ở bên cạnh vui mừng nhìn Tô Dịch Thừa hỏi: "Có thật không?"

Tô Dịch Thừa Triệu mỉm cười với cô, gật đầu khẳng định.

"Thật tốt quá, con đi với mẹ." An Nhiên chỉ muốn có thể nhanh chóng cắt bỏ khối u trong đầu mẹ, để mẹ khỏe mạnh, sau này khi con cô ra đời, khi con cô trưởng thành, khi cô có gì buồn bức khó khăn thì có thể tìm bà tâm sự.

Một lúc lâu, Lâm Tiểu Phân trên giường bệnh mới lên tiếng: “thế, phải ra nước ngoài sao?”

“Vâng.” Tô Dịch Thừa gật đầu, giải thích: “chuyên gia và bệnh viện bên Mỹ là tốt nhất, là số một số hai trên thế giới.” Phẫu thuật não rất nguy hiểm, anh chỉ có thể cố gắng giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

“Không thì cứ làm ở trong nước đi, đi xa thế làm gì.” Lâm Tiểu Phân nói, dưới chăn nơi Tô Dịch Thừa và An Nhiên không nhìn thấy, hai tay nắm thật chặt.

“Mẹ, ra nước ngoài đi, bên Mỹ rất có kinh nghiệm với loại phẫu thuật này.” An Nhiên tiến lên, đưa tay đặt lên trên chăn của bà.

Lâm Tiểu Phân nhìn cô, rất cố gắng, nhưng làm sao cũng thấy không rõ mặt An Nhiên. Rời tầm mắt, chỉ nói: “để cho mẹ suy nghĩ đã.” Cũng là vì biết loại phẫu thuật này rất nguy hiểm, bà mới không muốn ra nước ngoài, nếu ra nước ngoài thật sự là xảy ra chuyện gì, thì thật là lá rụng không thể về cội rồi.

An Nhiên còn muốn khuyên nhủ, lại thấy Tô Dịch Thừa lắc đầu, cuối cùng không nói gì nữa.

“Vâng, thế mẹ cứ suy nghĩ kỹ càng, không nóng vội.” Tô Dịch Thừa chỉ nói như vậy.

Lâm Tiểu Phân gật đầu, ngẩng đầu nở nụ cười nhìn bọn họ nói: “được rồi được rồi, các con đều về đi, không về là muộn lắm rồi.”

Tô Dịch Thừa gật đầu, “vâng.”

Nắm tay An Nhiên đi ra khỏi phòng bệnh, đi tới trước thang máy, An Nhiên quay đầu nhìn chăm chăm hỏi anh: “tình hình của mẹ có phải đã xấu đi rồi không?” Rõ ràng là ban ngày, lại nói muốn bật đèn, có thể tưởng tượng thị lực của mẹ đã tệ thế nào.

Tô Dịch Thừa cũng không dối gạt cô, vì biết căn bản không giấu được chuyện này, gật đầu, nói: “chủ nhiệm Trương nói bệnh tình của mẹ không thể kéo dài được nữa, còn kéo dài nữa thì thực sự sẽ không nhìn thấy gì nữa.”

Nghe vậy, vẻ mặt An Nhiên trở nên ảm đạm, nét mặt lo lắng.

Tô Dịch Thừa biết trong cô lo lắng và sợ hãi, dang tay ôm cô

vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: "được rồi, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu."

An Nhiên nhìn anh một cái, cong cong môi, gật đầu, "vâng."

Khi hai người đi qua vườn hoa dưới tầng thi điện thoại di động của Tô Dịch Thừa đột nhiên vang lên, là điện thoại từ Ngũ đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Tô Dịch Thừa liền nhấn nút nghe: "a lô, Ngũ đội?"

An Nhiên dừng bước lại chờ anh nói chuyện điện thoại xong, quay đầu nhìn hoa trong bồn hoa, vì chuyện Lâm Tiểu Phân mà lúc này nhìn cô có phần rầu rĩ không vui.

"Cái gì!" Cũng không biết ở bên kia điện thoại Ngũ đội trưởng nói những gì, chỉ thấy sắc mặt Tô Dịch Thừa đại biếng, không khỏi đề cao giọng nói.

An Nhiên bị anh dọa sợ, quay đầu lo lắng nhìn anh.

Tô Dịch Thừa chỉ cười cười với cô, chân mày vẫn nhíu chặt, nói với điện thoại: "tôi đến bệnh viện ngay." Sau đó cũng không biết bên kia điện thoại nói gì, liền cúp điện thoại.

Thấy anh cúp điện thoại, An Nhiên mới lo lắng hỏi: "xảy ra chuyện gì sao?"

Không muốn làm cho An Nhiên lo lắng, Tô Dịch Thừa lắc đầu, chỉ nói: "không có chuyện gì, An Nhiên, không thì em quay về chỗ mẹ đi, bên anh có chút chuyện, chờ giải quyết xong sẽ qua đón em."

An Nhiên không yên nhìn anh: "thật sự không có chuyện gì sao?" Nhìn dáng vẻ của anh tuyệt đối không giống như là không có chuyện gì.

Tô Dịch Thừa vuốt vuốt tóc cô: "Không có chuyện gì."

An Nhiên không hỏi nhiều nữa, biết anh không muốn mình lo lắng, cũng tin tưởng anh nói không có chuyện gì là không có chuyện gì.

Một lần nữa đưa cô quay lại phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, cũng đến lúc chờ thang máy thì không biết là Tô Dịch Thừa nhìn thấy cái gì, có chút căng thẳng nói với An Nhiên: "An Nhiên, một mình em lên trước đã, lát anh đến đón em." Nói xong, liền chạy ra

hành lang.

An Nhiên sững sờ nhìn phương hướng anh chạy đi, chân mày hơi nhíu lại, mặc dù tin là anh có thể xử lý tốt, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo âu.

Thang máy đinh một tiếng, hai cánh cửa sắt đang đóng chặt từ từ mở ra, đến khi thấy rõ người đứng bên trong, An Nhiên hơi sững sốt, bà người bên trong thấy An Nhiên đứng ngoài cửa cũng kinh ngạc và bất ngờ.

An Nhiên không ngờ lại gặp phải Đồng Tiểu Tiệp ở đây, kể từ sau lần cô ta tới náo loạn ở phòng bệnh thì hai người chưa hề gặp lại, hôm nay gặp ở đây, quả thật là bất ngờ.

Đồng Tiểu Tiệp đối diện cũng kinh ngạc, sững sốt một lúc lâu mới bước ra khỏi thang máy.

An Nhiên thu lại ánh mắt, lướt qua cô ta chuẩn bị vào thang máy, cũng vào lúc đi qua người cô ta thì bị cô ta gọi lại.

"Chờ một chút." Đồng Tiểu Tiệp gọi cô lại: "chúng ta có thể nói chuyện một chút chứ?"

Chương 158: Quên Được

"Chờ một chút." Đồng Tiểu Tiệp gọi cô lại."Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

An Nhiên dừng bước, không có quay đầu lại, chỉ hơi nhăn nhíu mày, nói: "Tôi không cảm thấy chúng ta có cái gì để nói." Người Đồng gia, một người cô cũng không muốn có quan hệ. Lướt qua cô ta, rảo bước tiến vào thang máy chuẩn bị rời đi.

Đồng Tiểu Tiệp quay đầu, nhìn bóng lưng An Nhiên, nói: "Tôi đã li hôn cùng Mạc Phi rồi."

"Đó là chuyện của cô, không liên quan gì tới tôi." Như cũ không có quay đầu, thẳng bước vào thang máy, bắt kể là Mạc Phi, hay là

Đồng gia, chuyện của bọn họ, một người cô cũng không muốn biết.

Lần nữa quay đầu trực tiếp đưa tay muôn nhấn phím trong thang máy, ánh mắt cũng không có liếc nhìn cô ta một cái.

Bất quá Đồng Tiểu Tiệp hình như thật sự là muôn cùng cô nói chuyện rõ ràng, trực tiếp đưa tay ngăn trở cửa thang máy, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, nói: "Cho dù không muốn nói về chuyện Mặc Phi, tôi nghĩ chúng ta cũng có thể nói một chút chuyện quan hệ giữa cô và Đồng gia đúng không?"

An Nhiên lúc này mới nâng mắt nhìn cô ta, ánh mắt thảng thompson chừng nhìn cô ta, một lúc lâu, mới lãnh đạm mở miệng: "Tôi và Đồng gia các người không có một chút quan hệ."

"Chúng ta nói chuyện một chút đi, tôi có chút chuyện muốn nói với cô." Đồng Tiểu Tiệp kiên trì, tay như cũ chặn ở cửa sắt thang máy.

An Nhiên nhìn cô ta một lúc lâu, cuối cùng vẫn là nhấc chân rời khỏi thang máy.

Trời còn chưa có tối, nhưng mà mặt trời bắt đầu lặn từ phía tây, phía chân trời lưu lại một vệt màu hồng kiều diễm, rất đẹp, rất đẹp.

An Nhiên cùng Đồng Tiểu Tiệp hai người ngồi xuống trên ghế đá bên bồn hoa của bệnh viện, An Nhiên ánh mắt thảng thompson rơi trên người mĩ em nhỏ đang chơi đùa trên thảm cỏ, tay cầm túi xách đặt trên đầu gối, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Đồng Tiểu Tiệp nhìn cô, xác thực là nhìn chăm chăm lên bụng nổi lên của cô, một lúc lâu mới trì hoãn phục hồi tinh thần, khẽ nghiêng mặt đi, ánh mắt cùng An Nhiên nhìn cùng về một hướng phía trước, nhưng cũng không có tiêu cự, hốc mắt cũng hơi có chút hồng lên.

Gió nhẹ mơ trán, thổi lên sợi tóc của hai người phất phơ trong không trung, cứ như vậy trôi qua một lúc lâu, Đồng Tiểu Tiệp mới chậm rãi mở miệng nói: "Tôi lúc trước cũng cho là tôi sẽ có con, tôi cũng có thể làm một bà mẹ hạnh phúc." Thanh âm hơi có chút trầm thấp, tâm tình nghe ra thật là có chút xuống thấp.

An Nhiên ngẩn ra, nhớ tới lần đó nằm ở trong viện cô ta tái nhợt

nghiêm mặt đi tới phòng bệnh của cô trách cứ cô, cô ta nói con của cô ta không còn, mà hết thảy những điều này là do cô làm hại. Cô ta vốn là cũng rất trắng, khi đó lại càng tái nhợt vô cùng, nếu như nói cô ta lúc trước là tiên nữ không vướng khói lửa nhân gian, trên người mang theo tiên khí, cô ta lúc đó giống như tiên nữ bị gãy cánh, cả người để lộ ra bệnh tật.

An Nhiên có chút không tốt nói: "Kiên trì muốn cùng tôi nói chuyện một chút, là vì lần nữa muốn chỉ trích chuyện tôi làm hại cô mất con sao?" Nếu như đúng như vậy, cô ta không khỏi quá mức nhảm chán, chẳng lẽ mỗi một sai lầm của cô ta lại tìm nguyên nhân trên người người khác, cho tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ sai lầm có phải là từ trên người chính mình hay sao, tại sao phải đi tới kết cục cuối cùng như thế, chẳng lẽ bọn họ cũng không tự kiểm điểm lại mình sao?

Bên cạnh Đồng Tiểu Tiệp cười khổ, chậm rãi thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn cô, có chút tự giễu mở miệng, nói: "Chỉ trích cô con của tôi có thể trở lại sao?"

Câu trả lời của cô ta khiến cho An Nhiên sững sốt, có chút ngoài ý muốn quay đầu lại, vừa lúc chống lại ánh mắt của cô ta, cô nhìn ra trong mắt của cô ta có bi thương cùng khổ sở.

"Cô. . . ." Nhìn cô ta, An Nhiên có chút không biết nên nói gì.

Đồng Tiểu Tiệp lần nữa thu hồi ánh mắt của mình, một lần nữa quay đầu nhìn mấy đứa nhỏ trên bãi cỏ phía trước, chỉ là ánh mắt như cũ mơ hồ, cũng không tiêu cự.

Lại qua một lúc lâu, An Nhiên không rõ ràng lầm là mấy giây, hay là mấy phút đồng hồ, cho đến lúc hoãn lại thần, Đồng Tiểu Tiệp bên cạnh lần nữa chậm rãi mở miệng, nói: "Tôi cùng Mạc Phi ly hôn." Giọng nói đã không có sự xúc động giống như lúc ban đầu ở cửa thang máy.

An Nhiên nhìn cô ta, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Cô vừa lúc nãy đã nói."

"Đúng rồi, tôi đã nói rồi." Đồng Tiểu Tiệp lập lại, sau đó quay đầu nhìn cô, bình tĩnh nhìn cô nói: "Tôi chỉ là ngoài ý muốn, tôi nói

tôi cùng Mạc Phi ly hôn rồi, lại không nhìn thấy vẻ mặt ngoài ý muốn hoặc biểu tình kinh hỷ của cô.” Cô vẫn cho là An Nhiên sẽ vỗ tay nói hay, sau đó giấu cợt cô đã cướp đoạt tình yêu của người khác nhưng cuối cùng vẫn không thể đi tới cuối đời, sau đó ở trước mặt cô giấu cợt cô lúc ban đầu khiêu khích nói với cô ấy trôi qua hết thảy, cô tưởng tượng ra các loại vẻ mặt các loại phản ứng, nhưng mà không nghĩ đến phản ứng của cô ấy lại bình tĩnh như thế, một chút cũng không có gợn sóng.

“Đó là chuyện hôn nhân, tình cảm của các người, tôi sao lại phải vui mừng chuyện của các người chứ.” An Nhiên bình tĩnh nói: “Tôi đã sớm nói với các người, tôi chưa từng có tham gia vào tình yêu của các người, kể từ khi sáu năm trước lúc Mạc Phi nói lời chia tay với tôi, chuyện của tôi và anh ta đã kết thúc, cho dù sáu năm sau lại gặp nhau, bởi vì không muốn có chuyện không cần thiết hiểu lầm phiền toái, tôi chỉ tự mình cho các người nhận thức được, ngay cả bạn bè đều cũng không phải, tôi chán ghét chuyện người khác tham gia vào tình yêu của mình, cho nên càng sẽ không đi tham gia vào chuyện tình yêu của người khác.” Nhìn cô ta, An Nhiên nói thẳng suy nghĩ của mình.

“Ha ha.” Đồng Tiểu Tiệp cười khẽ, nụ cười kia có chút cảm giác tự giấu, cô ta cũng là người thông minh, tự nhiên nghe được ý tứ trong lời nói của An Nhiên, biết cô nói rất đúng, chỉ có chút ít tự giấu cợt mình nói: “Đúng vậy a, ban đầu là tôi nhảy vào tình yêu của các người mới đúng, người thứ ba chân chính là tôi.” Vừa nói, một bên không ngừng gật đầu: “Thì ra là anh ấy cho tới bây giờ yêu cũng không phải là tôi”

An Nhiên không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt dõi đi ánh mắt của mình, đối với đoạn tình cảm ban đầu kia không phải là không có hận, nhưng thật lòng mà nói người mà cô hận, một đoạn thời gian rất dài là Mạc Phi, không thể phủ nhận một câu nói, yêu bao sâu, hận liền có bao sâu, cô ban đầu thật cho là Mạc Phi sẽ là người chẳng đi cùng cô suốt cuộc đời, chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới cô gặp phải một kết cục không ứng phó kịp như vậy, nhưng là tự ái

trong lòng của cô không cho phép cô hèn yếu mạnh mẽ giữ lại một người đàn ông phản bội mình, một thời gian rất dài cô không thoát được vết thương do đoạn tình cảm đó lưu lại, cô không dám dễ dàng động tình nữa, không dám thử đi yêu thương, đối với cô mà nói, yêu thương cùng hôn nhân giống như một đề mục nhất định phải làm, không thể nhảy qua, không thể vô ích trăng tay, đối với cô mà nói đó là nhiệm vụ, là trách nhiệm nhất định phải hoàn thành.

Cô đã từng cho rằng bởi vì đoạn tình cảm ngây ngô đó sẽ làm cho cô không có đủ dũng khí để tin tưởng tình yêu, lại dùng tim đến yêu một người, cô thậm chí còn coi tình yêu hôn nhân như công việc mà chuẩn bị, nhưng mà. Nhưng mà nhân sinh luôn tràn đầy những vui mừng ngoài ý muốn, cô chưa bao giờ tin tưởng vận mệnh, cũng không tin tưởng vận khí một người, cuối cùng thế nhưng để cho cô may mắn gặp được Tô Dịch Thừa, cô chưa từng có hoài nghi, thậm chí vẫn nhận định gặp gỡ Tô Dịch Thừa là một chuyện may mắn nhất hạnh phúc nhất đời của cô. Cô bắt đầu tin tưởng, trời cao thật là chiếu cố tới cô.

Có đôi khi cô cũng suy nghĩ, có phải đây chính là duyên phận hay không, giống như Tô Dịch Thừa lúc trước nói với cô, bọn họ đều chịu qua thương tổn, cả hai đều đã trải qua thời gian chờ đợi, có lẽ những thương tổn cùng đợi chờ kia chính là chuẩn bị cho sau này, chuẩn bị cho bọn họ gặp nhau, sau đó trời cao kết hợp họ với nhau cho họ cơ hội cùng khảo nghiệm, bởi vì ... khảo nghiệm cùng khổ khốn khổ, bọn họ vẫn để cho bản thân tự giữ lại cho riêng mình.

Nghĩ tới, An Nhiên khép miệng nhàn nhạt hiện lên một nụ cười, nụ cười kia là thỏa mãn cùng hạnh phúc.

"Cô biết không, tôi từng cố chấp cho là chỉ cần tôi có thể sinh con cho anh ấy, thì anh ấy sẽ đi theo bên cạnh tôi cả đời." Đồng Tiểu Tiệp chậm rãi mở miệng, khép miệng mang theo nụ cười giấu cợt: "Nhưng mà anh ấy lại tình nguyện không cần con, cũng không nguyện ý ở lại bên cạnh tôi."

An Nhiên không nói chuyện, chỉ là nhìn cô ta, không có mở

mặt, không có phát biểu bất kỳ cách nhìn của mình đối với chuyện này.

"Anh ấy thật không yêu tôi, cho dù tôi rất cố gắng đi yêu anh ấy, nhưng mà trong lòng của anh ấy chưa từng có tôi." Đồng Tiểu Tiệp vừa nói, bên khoe miệng nụ cười từ từ mở rộng ra, sau đó cười ra tiếng, "Ha ha." Nụ cười kia ở trong mắt An Nhiên, quả thực so với khóc còn muôn khó coi hơn gấp trăm ngàn lần.

Quay đầu nhìn chăm chăm An Nhiên, cười hỏi: "Cô nói tôi có phải là vụng về lắm hay không, rất ngu, thế nhưng nỗ lực ở trên một người đàn ông sáu năm, dùng thời gian sáu năm mới chính thức nhận ra, hiểu ra rằng người đàn ông đó không yêu tôi, bắt kể tôi có làm nhiều điều hơn nữa, trong lòng của anh ta sẽ không bao giờ có tôi."

An Nhiên như cũ không nói gì, bởi vì cô cũng không biết mình có thể nói gì. Thật ra thì, Đồng Tiểu Tiệp cũng là người đáng thương, hôn nhân của Mạc Phi cùng cô ta, Mạc Phi chỉ là muốn lợi dụng gia thế của cô ta, bối cảnh sau lưng của cô ta, sau đó giúp cho mình đi tới thành công, cũng không giao ra tình cảm chân thành với cô ta, hôn nhân của bọn họ cũng chỉ có mục đích trao đổi thì sẽ nhận được kết quả như thế, thật ra thì cũng không thể tính là ngoài ý muốn.

"Tôi biết anh ấy đi theo tôi cũng chỉ vì bối cảnh, gia thế của nhà tôi, tôi biết anh ấy chưa bao giờ yêu tôi, tôi biết anh ấy lúc ban đầu chọn lựa giữa tôi và cô có bao nhiêu thống khổ, tôi cũng biết anh ấy sau khi rời khỏi cô chưa bao giờ quên được cô, những điều này tôi cũng biết, tất cả đều biết." Đồng Tiểu Tiệp vừa nói, quay đầu nhìn phía xa, gió nhẹ thổi qua làm rối loạn sợi tóc phiêu dật trong không trung, trực tiếp áp vào trên mặt của cô ta, thậm chí có một ít tóc bay tới miệng của cô ta, cô ta cũng không lấy tay kéo ra, tiếp tục thản nhiên nói: "Tôi không ngăn ngại anh không thương tôi, không ngăn ngại anh ấy chỉ là vì tiền vì quyền lợi địa vị ở cùng một chỗ với tôi, thậm chí tôi cũng không ngại trong lòng anh ấy chưa từng quên được cô, cho dù lúc anh ấy ôm tôi mơ hồ gọi tên của cô,

tôi cũng có thể làm bộ chưa từng nghe thấy, tôi cũng vậy chỉ có thể cố gắng tự nói với chính mình sớm muộn sẽ có ngày thay được vị trí của cô trong lòng anh ấy. Tôi cho là thời gian có thể thay đổi hết thảy, tôi cho là thời gian lâu dài rồi, anh ấy có thể đem tên cô xóa hẳn khỏi trí nhớ của anh ấy, tôi cho là thời gian lâu dài anh ấy có thể nhìn thấy cố gắng của tôi, thấy tôi yêu anh ấy như thế nào, đối với anh ấy thật tốt như thế nào, nhưng mà. . . ." Đồng Tiểu Tiệp dừng lại, một lúc lâu mới một lần nữa chậm rãi mở miệng, nói: "Nhưng mà tôi sai lầm rồi, rất sai, cho dù bất kể tôi cố gắng đến cỡ nào, anh ấy cuối cùng cũng không nhìn thấy mặt tốt của tôi, nhìn không thấy tình yêu của tôi, mà một đạo lý rõ ràng tôi lại phải dùng tới sáu năm, mới nhìn rõ ràng." Vừa nói, đưa đôi tay chậm rãi đặt lên bụng bằng phẳng của mình, một lúc lâu, tay bỗng dừng buộc chặt, thật chặt nắm lại thành quyền, trên mặt vẻ mặt có chút thống khổ, nói: "Còn có sinh mạng của con tôi." Trong hốc mắt nước mắt liền không tiếng động rơi xuống, cũng không có thanh âm, khiến người thương tiếc.

An Nhiên giật mình sững sờ, trong nội tâm chấn động không nói ra lời, cô sắp làm mẹ, bây giờ còn đang mang thai, cô biết cảm giác mang đứa nhỏ trong bụng, cho dù lúc ban đầu đứa nhỏ chưa may thai, giống như lúc chưa có, nhưng mà sau khi biết được cảm giác này, vô cùng kỳ diệu, cô hình dung không đến, nhưng mà có thể cảm thụ nhận được.

An Nhiên không biết có thể nói cái gì, chỉ là nhìn bộ dáng của cô ta, vẫn còn có chút không nhịn được hỏi: "Cô, cô có khỏe không?"

Đợi tâm tình của mình ổn định lại, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, lắc đầu, mạnh nở ra nụ cười nói: "Không có chuyện gì, mặc dù đau thật nhiều, nhưng cũng không phải là không có ý nghĩa, ít nhất cho tôi nhìn rõ ràng, người đàn ông này không đáng giá cho tôi yêu nữa, u mê sáu năm, cũng là lúc không thể tiếp tục ngu nữa."

An Nhiên không biết có thể nói cái gì, chỉ nhìn cô ta gật đầu. Nói cũng kỳ quái, giờ này khắc này, cô chợt bắt đầu có chút đáng thương, thương tiếc cô ta.

"Cô có biết hiện giờ anh ta đang ở với ai không?" Đồng Tiểu Tiệp có chút dễ dàng hỏi.

An Nhiên không nói chuyện, chỉ là lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô ta.

"Tiểu Hiểu." Đồng Tiểu Tiệp nói: "Cái tên này hắn không xa lạ với cô, là đồng nghiệp lúc trước của cô, một nữ nhân phong tình vạn chủng."

An Nhiên chỉ gật đầu, đúng, cô cũng nhớ ra rồi, một lần trước dắt tay đi dạo phố cùng Tô Dịch Thừa, ở đường dành riêng cho người đi bộ gặp được, Tiểu Hiểu cùng anh ta rất thân mật ở cùng nhau, bởi vì thật sự cho anh ta là người xa lạ, cho nên cũng không có để ý nhớ đến chuyện của anh ta, một phần cũng là không quan tâm.

Phản ứng của cô vô cùng bình thản, khiến cho Đồng Tiểu Tiệp có chút ngoài ý muốn, nhìn cô có chút nghi ngờ hỏi: "Cô một chút cũng không kinh ngạc?" Cho dù thật sự không còn tình cảm với Mạc Phi nữa, nhưng tổ hợp như vậy không phải rất quái dị sao?

"Tôi lúc trước ở trên đường có gặp qua bọn họ." An Nhiên nói.

"Thì ra là như vậy a." Đồng Tiểu Tiệp hiểu rõ gật đầu, sau đó cười nói: "Cô biết không, tôi lúc trước rất hận cô, thật đặc biệt hận cô, tôi vẫn cảm thấy là bởi vì cô, cho nên Mạc Phi mới không thể tiếp nhận tôi, không thể yêu tôi, nếu như không có cô, nếu như Mạc Phi sớm một chút gặp tôi, có lẽ chúng tôi kết cục cũng sẽ không phải như vậy."

"Tứ sáu năm trước lúc Mạc Phi nói lời chia tay với tôi đi về phía cô, tôi cùng anh ta cũng đã không còn có khả năng." An Nhiên lần nữa làm sáng tỏ nói, có lẽ trước khi gặp được Tô Dịch Thừa cô vẫn không có chân chính để xuống Mạc Phi, hoặc là nói cũng không thể đi ra từ đoạn tình cảm đó, nhưng mà cô vô cùng rõ ràng, cho dù Mạc Phi lần nữa quay đầu lại, bọn họ cũng không thể nào.

"Tôi trước kia không tin, có câu ngạn ngữ là trong mắt tình nhân đều là Tây Thi, ha ha, mọi thứ không tốt của anh ta trong mắt tôi vẫn là tốt, ban đầu anh ta ở trong mắt tôi là ưu tú nhất, thậm chí

có thể nói hoàn mỹ, bởi vì đối với anh ta tình cảm của tôi vô cùng mảnh liệt, tôi vẫn cho là cô nói những lời đó là gạt tôi, tôi thậm chí cảm thấy được nam nhân ưu tú như là ước mơ của bao nhiêu người, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy thật buồn cười, anh ta cũng không ưu tú, lại càng không hoàn mỹ, ngay cả đối với tình cảm cũng không phải nam nhân trung tình, nơi nào có thể được ca tụng là người đàn ông tốt."

An Nhiên không nói chuyện, chỉ là gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đúng vậy bắt kể có bao nhiêu ưu tú bao nhiêu khả năng bản lãnh, nếu như đối với tình cảm lại không chuyên nhất, làm không được trung thành, thì sao có thể gọi là người đàn ông tốt.

Khẽ thở dài một tiếng, Đồng Tiểu Tiệp tiếp tục nói: "Khi anh ta mang theo người đàn bà kia tới trước mặt của tôi đem tờ ly hôn đưa tới cho tôi, tôi mới hoàn toàn hiểu, người đàn ông này thích nhất căn bản chính là anh ta. Khi đó tôi mới hoàn toàn hiểu chính mình đã sai bao nhiêu, tôi vẫn cho là bởi vì cô, nhưng mà ngày đó tôi mới hiểu được, cho dù không có cô, cũng sẽ có Lâm An Nhiên, Trương An Nhiên, Lý An Nhiên, mà thật lòng của anh ta cũng chỉ là một cái cớ anh ta đưa ra, lý do không phải anh ta không yêu tôi, còn nguyên nhân chân chính cũng không phải là trong lòng anh ta không bỏ xuống được người nào, không quên được người nào, mà là anh ta căn bản thích nhất chính là anh ta, cho tới bây giờ đều chỉ có một mình anh ta."

"Nếu như anh ta chân chính yêu cô, ban đầu anh ta sẽ không bởi vì kỳ ngộ gặp được gia thế bối cảnh của tôi mà rời đi cô, anh ta so sánh với cái gì thì bản thân anh ta cũng nặng hơn, nghĩ đến nhiều nhất cho tới bây giờ chỉ có mình anh ta." Đồng Tiểu Tiệp có chút giễu cợt nói, "Người đàn ông đó căn bản là vô tâm, cho nên cho dù có bao nhiêu thời gian hơn nữa, anh ta sẽ không yêu người nào, yêu chỉ có chính anh ta."

Trên bãi cỏ mấy đứa nhỏ cười đùa không biết lúc nào đã bị mẹ của bọn chúng mang đi, vốn là mặt cỏ náo nhiệt giờ lại an tĩnh lại, chỉ có gió buổi đêm thổi vù vù bên tai, phía chân trời khác ánh nắng

chiều cũng chầm chậm trầm xuồng, đêm tối lờ mờ từng chút từng chút một thay thế.

An Nhiên nhìn mặt cô giờ phút này không có một bóng người, chỉ gật đầu, khéo miệng cười nhạt nói: "Có lẽ đúng như cô nói như vậy."

Đồng Tiểu Tiệp cũng quay đầu, nhìn mặt cô kia, nói: "Thật ra thì hôm nay kiên trì muốn cùng cô nói chuyện một chút, chỉ là muốn đem những lời cất chứa trong tim nói rõ ràng với cô mà thôi, mặt khác tôi biết tôi vẫn còn thiếu nợ cô một câu nói xin lỗi."

Nghe vậy, An Nhiên quay đầu nhìn cô ta, trên mặt có chút ít nói không ra lời.

"Thật xin lỗi." Đồng Tiểu Tiệp không có quay đầu, ánh mắt như cũ nhìn chằm chằm vào phía trước, sắc mặt bình tĩnh nói: "Năm đó là tôi đã tham dự vào tình cảm của các người, đối với chuyện này, tôi thiếu cô một câu thật xin lỗi." Nói xong, lúc này mới quay đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn thẳng ánh mắt của cô.

An Nhiên thực tại bị cô ta nói xin lỗi có chút sững sờ, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi Đồng Tiểu Tiệp hôm nay cùng Đồng Tiểu Tiệp lúc trước cô gặp là cùng một người sao?

Hình như là nhìn thấu nghi ngờ trong nội tâm của cô, Đồng Tiểu Tiệp cười nói: "Cô có phải là muốn hỏi tôi có phải là Đồng Tiểu Tiệp trước kia hay không?"

An Nhiên lúc này mới định thần lại, nhưng mà vẫn khó nén trên mặt khiếp sợ cùng ngoài ý muốn.

"Tôi hận cô, vẫn là bởi vì cảm thấy là cô làm trở ngại giữa tôi cùng Mạc Phi, là bởi vì cô tồn tại cho nên Mạc Phi sẽ không thử đi yêu tôi đi phát hiện điểm tốt của tôi, nhưng bây giờ đã hiểu rõ, tôi cùng Mạc Phi từ lúc trước cho tới bây giờ cũng là tôi yêu anh ta còn anh ta lại không hề yêu tôi, cùng bất luận kẻ nào cũng không liên quan. Đã như vậy, tôi còn có lý do gì để hận cô." Đồng Tiểu Tiệp tự giễu cợt mình nói.

An Nhiên sững sờ, chỉ nhìn cô ta, một hồi vẫn không có phản ứng, không gật đầu, cũng không nói chuyện.

Đồng Tiểu Tiệp cũng không đi nhìn cô, quay đầu, trực tiếp đứng dậy, chỉ nhìn nơi xa phía chân trời ánh nắng chiều ảm đạm buông xuống nói: "Nói xin lỗi là chuyện của tôi, không chịu tiếp nhận là chuyện của cô, tôi chỉ là cảm thấy phải xin lỗi thôi, đối với cô nguyện ý hay không nguyện ý tiếp nhận tôi cũng không thèm để ý, bởi vì tôi cũng không muốn làm bạn bè với cô, lần sau gặp mặt lại tôi cũng vậy coi như không biết cô, bởi vì tôi muốn bắt đầu cuộc sống mới của tôi." Vừa nói, Đồng Tiểu Tiệp khóc miếng nhàn nhạt cong lên nụ cười.

Xoay người chuẩn bị rời đi, cũng đang lúc chuẩn bị rời đi đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nhìn An Nhiên sắc mặt có chút ngưng trọng nói: "Đúng rồi, hôm nay trừ muôn nói rõ ràng chuyện Mạc Phi với cô còn có một chuyện khác, xin mời đừng quấy rầy đến cuộc sống của nhà chúng tôi, giống như cô mới vừa nói, cô với Đồng gia chúng tôi, không có một chút quan hệ."

An Nhiên một hồi lâu mới nghe rõ ý tứ trong lời nói của cô ta, trong lòng thầm nghĩ xem ra Đồng gia bên kia là đã biết rồi, bất quá có biết hay không cũng chẳng có gì, bất kể là Đồng Văn Hải hay là Đồng gia, đối với cô mà nói cũng là không có chút ý nghĩa nào, nhìn Đồng Tiểu Tiệp kiên định nói: "Tôi và Đồng gia các người vốn là không có quan hệ, cha của tôi cho tới bây giờ chỉ có Cố Hằng Văn, trước kia như vậy, bây giờ cũng vậy, sau này vẫn như vậy."

Đồng Tiểu Tiệp không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu, xoay người chuẩn bị bước xuống thềm gạch xây thành đường nhỏ, đi thẳng tới con đường bên ngoài hoa viên.

An Nhiên thu hồi ánh mắt, cũng không có đi nhìn cô ta, lần nữa quay đầu nhìn lại ánh nắng chiều đang tắt dần nơi cuối chân trời, nâng tay lên nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ nơi cổ tay, thời gian có chút không còn sớm, mới vừa rồi Tô Dịch Thừa nói cô ở trong phòng bệnh chờ anh, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, mặc dù cũng không biết anh bận rộn hay không, hay là quyết định trở về trước, tránh cho một lát nữa anh xong việc trở về bệnh viện lại không thấy mình mà lo lắng.

Nhưng lúc này mới nhớ tới, trong bụng hai tiểu bảo bối đột nhiên động, cũng không biết là quả đấm nhỏ hay là chân nhỏ dùng sức đạp trong bụng của mình, hơi có chút đau, nhưng khiến cho cô không khỏi cảm động.

Cười khẽ đưa thay sờ sờ bụng nhô lên của mình, khóc miệng nâng lên, cúi đầu nói nhỏ nhẹ bảo bối với trong bụng: "Bảo bối, các con cũng muốn gặp cha sao?"

Không biết là trùng hợp hay là thật thần kỳ như vậy, đợi sau khi cô hỏi xong, trong bụng hai tiểu bảo bối kia lại người một quyền ta một cước giật giật, nhắm trúng An Nhiên cười ra tiếng: "Ha ha, được, chúng ta cùng đi tìm ba." Vừa nói vừa chậm rãi đứng lên chuẩn bị đi về phía tòa nhà bệnh viện.

Nhưng mà An Nhiên mới đứng dậy, quay đầu còn không có chuẩn bị đi, lại thấy Lăng Nhiễm không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cô, giờ phút này khuôn mặt âm trầm nhìn cô, khóc miệng tự tiểu phi tiểu cười, vẻ mặt kia nhìn có chút âm trầm, có chút kinh khủng.

Chương 159: Lăng Nhiễm điên cuồng

Không biết Lăng Nhiễm đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, lúc này đang cười như không cười nhìn cô, vẻ mặt âm trầm, có phần khủng bố.

An Nhiên sững sốt, không kịp phản ứng, bất ngờ là gặp phải Lăng Nhiễm ở đây, hơn nữa từ góc nhìn của cô, Lăng Nhiễm nhìn có vẻ không tốt lắm, trên mặt, khóc miệng đều có vết thương, những vết bầm còn chưa tan, xanh xanh vàng vàng.

Lăng Nhiễm thì cười có phần kinh khủng đi về phía cô, vừa nói: "thật trùng hợp, lại gặp cô ở chỗ này."

An Nhiên không nói chuyện, bị cô ta nhìn chòng chọc như vậy

có phần sợ hãi, theo bản năng lùi bước về phía sau, một tay che lên bụng.

Lăng Nhiễm cười lạnh, tiếp tục dùng giọng nói âm trầm như vậy: “nhìn thấy tôi cô cũng không vui vẻ hả, sao lại thụt lùi ra sau làm gì, sợ tôi sẽ làm gì cô sao?”

“Cô, cô muốn làm gì?” Nói thật, nhìn Lăng Nhiễm như vậy, An Nhiên thật sự có phần sợ hãi, cô không biết Lăng Nhiễm muốn làm gì, nhưng mà vẻ mặt cô ta như thế, cứ tiến dần từng bước một, luôn có ảo giác, Lăng Nhiễm lai giả bất thiện!

“Tôi muốn làm gì.” Lăng Nhiễm cười lạnh, nói: “ha ha, tôi không muốn làm gì a. Chẳng qua là đúng lúc đi ngang qua, lại đúng lúc nhìn thấy một mình ‘Tô phu nhân’ ngồi ở đây, muốn tiến lên chào hỏi thôi.” Khi nói, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ‘Tô phu nhân’ kia, gần như nghiến răng nghiến lợi.

An Nhiên vẫn thụt lùi về phía sau, vẫn che bụng mình, nhìn cô ta nói: “chúng ta cũng không có chuyện gì để nói.”

“Phải không?” Lăng Nhiễm xem thường, nhìn cô nói: “tôi không nghĩ như thế, tôi cảm thấy tôi và Tô phu nhân có rất nhiều chuyện để từ từ nói rõ ra!” Nói xong, tiến thêm một bước về phía cô.

Trái tim An Nhiên đập mạnh lên, không phải là căng thẳng, là sợ hãi, hôm nay nhìn Lăng Nhiễm quá kinh khủng, khiến cô có cảm giác sợ sệt nói không nên lời! Thế nào vẫn cứ sợ sẽ xảy ra chuyện gì!

“Tôi với cô không có gì vui vẻ để nói.” Bỏ lại một câu nói như vậy, An Nhiên xoay người liền muốn chạy đi, cô đã không muốn nói, vậy thì cô đi đường khác, không định tranh cãi nữa.

Lăng Nhiễm thật sự là lai giả bất thiện, thấy cô muốn chạy, thì bước nhanh đến phía trước hung hăng bắt lấy tay An Nhiên, dùng sức rất mạnh, gần như làm bấm vào vây! bấm đến mức An Nhiên phải kêu thành tiếng .

“A, đau quá!” An Nhiên nhìn cô, vì đau đớn trên tay truyền đến mà khuôn mặt nhăn lại, đau đớn nhức nói: “Bỏ ra, cô, rốt cuộc cô muốn làm gì!”

Lăng Nhiễm cười lạnh, nhìn cô, dùng lực mạnh hơn rất nhiều,

núi là nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi muốn làm gì, hử, cô thấy tôi muốn làm gì? hử?"

"Tôi, sao mà tôi biết được!" An Nhiên giãy dụa, nhưng không biết thế nào nhìn Lăng Nhiễm rõ ràng rất yếu ớt lại không biết lấy sức lực ở đâu ra, nắm chặt tay An Nhiên, mặc An Nhiên giãy dụa sao cũng không thoát khỏi sự khống chế của cô ta.

"Ha ha." Lăng Nhiễm cười, vẻ mặt kia nhìn không bình thường, tiến lên nói bên An Nhiên: "tôi đây nói cho cô biết có được không."

"Không cần, tôi không muốn biết." An Nhiên vẫn giãy dụa, bị người nắm lấy thế này, trong lòng cô rất hoảng sợ: "Thả tôi ra, thả ra."

"Hừ, không được kêu!" Lăng Nhiễm quát to lên, nhìn cô vẻ mặt bắt đầu vặn vẹo dữ tợn nói: "Cô có muốn biết hay không thì tôi cũng nói, cô không có quyền không nghe!"

An Nhiên bị cô ta quát trái tim nhảy lên một cái, trong lòng càng sợ hãi hơn, một tay khác vô thức che lên bụng mình, nhìn cô ta cố gắng khiến giọng nói mình bình tĩnh lại, nhìn cô ta thương lượng: "Tôi nghe cô nói, nhưng mà cô buông tay ra đã có được không."

"Không được!" Lăng Nhiễm liền từ chối, không cho thương lượng, lực cầm cổ tay An Nhiên lại tăng lên không ít.

"á! ——" An Nhiên bị đau khẽ thốt ra tiếng, muốn tránh cũng không tránh được.

Tiến tới bên tai An Nhiên, giọng nói âm u của Lăng Nhiễm vang lên: "cô biết vết thương trên mặt tôi làm sao mà có chứ?"

An Nhiên lắc đầu, bây giờ cũng chẳng quan tâm đau đớn trên tay, một tay che bụng, cô không dám tưởng tượng nếu đứa bé có chuyện gì, cô sẽ thế nào!

"Ha ha, làm sao, cô không đọc báo sao?" Lăng Nhiễm cười lạnh, giọng điệu càng âm trầm hơn nhiều: "không phải là cô muốn biết tôi muốn làm gì sao? tôi sẽ nói cho cô biết, cô nghe cho kỹ, tôi muốn giết cô!"

Nghe vậy, An Nhiên sững sờ, khó tin nhìn cô ta, nói: "cô, cô điên rồi sao!"

Lăng Nhiễm rời khỏi bên tai cô, tay vẫn nắm chặt tay cô, vừa cười vừa nói: "ha ha, tôi điên rồi, ha ha tôi đã sớm điên rồi!" Cả người nhìn qua quả thật có chút không bình thường, đột nhiên lại hung hăng nhìn chằm chằm An Nhiên nói: "tôi biến thành như ngày hôm nay, tất cả đều do các người làm hại! Cô còn có Tô Dịch Thừa, là các người bức điện tôi, là các người hại tôi biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, là các người, tất cả đều do các người!" Nói xong, Lăng Nhiễm la toáng lên!

Nói xong, một tay túm tóc An Nhiên, vẻ mặt vặn vẹo dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "tôi muốn giết cô, không phải là Tô Dịch Thừa anh ta rất yêu cô sao, ha ha, tôi muốn giết cô, giết chết cô, giết chết cô!"

"Cô điên rồi, cô điên thật rồi." Da đầu bị kéo căng đau nhức, An Nhiên cố nén đau đớn vừa nói: "cô thật sự có thể giết tôi thì sao nào, cô thoát được sao, Tô Dịch Thừa anh ấy sẽ không bỏ qua cho cô, cô nhất định sẽ bị bỏ tù!"

"A, tôi bây giờ, còn có thể quan tâm ngồi tù hay không ngồi tù sao?" Lăng Nhiễm cười lạnh, tay buông tóc cô ra, vừa nói : "tôi muốn sống, biến thành như bây giờ tôi cũng không muốn giận giữ, nhưng mà tôi không sống được nữa, cô đừng tưởng có thể yên yên ổn ổn, phải chết, tôi cũng muốn cô cùng chết!" Vừa nói, vừa lấy một con dao gọt hoa quả từ trong túi mình ra, rút dao ra, cứ thế cầm đặt lên mặt An Nhiên.

An Nhiên thật sự là bị cô ta dọa sợ, thấy con dao trong tay cô ta, cũng tin tưởng cô ta nói muốn giết cô tuyệt đối không phải là chỉ là nói suông, cô ta điên thật rồi, thật có thể sẽ làm như thế!

Một màn bên vườn hoa này bị cô y tá đi qua nhìn thấy, thấy Lăng Nhiễm đang túm An Nhiên đang chửi to, không khỏi lên tiếng gọi: "này, cô làm gì vậy, buông phụ nữ có thai ra!" Vừa nói, liền muốn chạy đến bên này.

Lăng Nhiễm chợt quay đầu lại, hung ác nhìn cô y tá kia, kề dao lên cổ An Nhiên, quát to lên: "không được đến đây, cô còn tới tôi đâm chết cô ta!"

Nghe vậy, cô y tá kia giật mình, thật sự không dám tiến lên nữa, nhìn bộ dạng của Lăng Nhiễm, lại nhìn vẻ mặt đau đớn của An Nhiên, thì nhìn ra đây tuyệt đối không phải là đùa giỡn!

Lăng Nhiễm vừa quát một tiếng này dẫn tới ánh mắt của nhiều người đi ngang qua chung quanh, sau đó ngày càng nhiều người vây qua xem, nhìn tình cảnh thế này, mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh cho An Nhiên, muốn tiếng lên, lại kiêng dè con dao trong tay Lăng Nhiễm, không dám di chuyển.

"Tất cả các người không được đến đây, còn đến nữa tôi sẽ một nhát đâm chết cô ta!" Lăng Nhiễm phát ra lời nói tàn nhẫn, con dao trong tay đã rời khỏi vỏ, inox sáng loáng giữa không trung, hơi không cẩn thận sẽ rạch vào An Nhiên.

"Cô, cô đừng động dao, chúng tôi, chúng tôi không tiến là được, không tiến là được." Trong đám người vây xem có người vội vàng nói, sợ con dao nhíp trong tay cô ta không cẩn thận một cái sẽ rạch vào An Nhiên, đây không phải là chuyện đùa, chưa to thế này, chuyện gì mà xảy ra là một xác hai mệnh, một xác ba mệnh đều có thể, nhìn quá dọa người!

"Ha ha, anh bảo tôi đừng động hả?" Lăng Nhiễm thản kinh hỏi, tay nắm chặt An Nhiên, vì đề phòng An Nhiên chạy thoát, liền quay ngang tay chặn ngang cổ An Nhiên, ghìm thật chặt.

"Đúng, đúng, đừng động, quá nguy hiểm, đừng động." Có người nói hùa theo. Đám người vây quanh cũng lo lắng cùng hô lên: "đúng đúng, trước để dao xuống đã, đừng động!"

"A a." Lăng Nhiễm cười, dường như tiếng ngăn cản của họ khiến cô ta hưng phấn, khiến cô ta kích động, sau khi cười to, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, giọng nói sắc bén quát bọn họ: "các người bảo tôi đừng động, tôi càng muốn động!" Nói xong, cỗ tình dùng sức quơ quơ con dao trước mặt An Nhiên, nhiều lần suýt va vào mặt An Nhiên, thấy thế người có mặt ở đó quả thực là sợ hết hồn vía.

"A! —" trong đám người có người không kiềm được kêu ra tiếng, có điều là thanh âm đó càng khiến Lăng Nhiễm kích động, cười như điên, động tác trên tay càng điên khùng hơn.

An Nhiên chỉ có thể nhắm hai mắt, thân thể không ngừng ngừa về sau, hai tay ôm chặt bụng, không phải là không sợ hãi, mà là cẩn bản sợ đến không biết kêu thẽ nào nữa.

Tô Dịch Thừa còn đang tìm Lăng Nhiễm trong bệnh viện, trước đó nhận được điện thoại của đội trưởng Ngũ, vốn là hôm nay anh ta đến bệnh viện định đưa Lăng Nhiễm về, vì trưa nay rốt cuộc bắt được nghi phạm trong vụ việc đăng video và ảnh trái phép trên mạng về quy án rồi, trải qua buổi trưa thẩm vấn cuối cùng đã cạy được miệng anh ta, thật ra thì bàn tay gây tội sau màn là một người khác, mà anh ta chỉ chịu trách nhiệm chụp ảnh và cắt ghép video đăng lên mạng thôi, ngoài ra cẩn bản không có ân oán cá nhân gì với Tô Dịch Thừa, thậm chí trước đó anh ta cũng không biết thân phận của Tô Dịch Thừa, sau khi Lăng Nhiễm bảo anh ta đăng lên mạng mới biết được thân phận của Tô Dịch Thừa, vốn là không muốn làm, vì không dám, ít nhiều hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, nhưng mà nếu anh ta không làm tiếp thì sẽ không nhận được một xu nào, anh ta không có tay nghề, sau khi ra tù, cha mẹ anh ta vì bẽ mặt cũng không nhận anh ta, liền đuổi anh ta ra khỏi nhà, ra ngoài tìm việc thì cũng vì có tiền án nên bị nhiều công ty nhà máy từ chối ngay ngoài cửa, cho nên sau nhiều lần đắn đo, dù hiểu rõ chuyện này quá mạo hiểm, nhưng vì tiền mưu sinh, anh ta vẫn dứt khoát nhận việc này. Theo như anh ta nói, anh ta chẳng qua chỉ nhận tiền làm việc, hai bên thỏa thuận tiền hàng xong thì không nợ nần gì nhau.

Thế nhưng mà sau khi đội trưởng Ngũ đã xác định người đứng sau màn là Lăng Nhiễm thì lập tức dẫn theo người chuẩn bị bắt Lăng Nhiễm về quy án, vừa tới bệnh viện, vào phòng bệnh, mới phát hiện tờ giấy Lăng Nhiễm để lại trên tủ đầu giường, trên đó nói cô ta muốn ra ngoài giết An Nhiên, nói cô ta muốn chém An Nhiên thành trăm mảnh! Nhìn tờ giấy mọi người hoảng sợ, vội vàng ra ngoài hỏi y tá Lăng Nhiễm rời khỏi phòng bệnh lúc nào, y tá nói Lăng Nhiễm vừa đi ra ngoài mấy phút trước, hẳn là vào nhà vệ sinh rồi, đội trưởng Ngũ xin cô vào phòng vệ sinh xem một chút, ngoài

ra chia người ra tìm trong bệnh viện, thậm chí cho người trông coi cửa các cửa bệnh viện, để đề phòng Lăng Nhiễm ra khỏi bệnh viện, cô y tá vào phòng vệ sinh cũng không phát hiện ra Lăng Nhiễm, trong lòng đội trưởng Ngũ trầm xuống, lo lắng liền gọi điện nói cho Tô Dịch Thừa, nói qua chuyện cho anh để anh có đề phòng.

Sau khi nói chuyện với đội trưởng Ngũ, Tô Dịch Thừa không yên lòng, quyết định để An Nhiên đến phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân trước, thứ nhất, Lăng Nhiễm không biết An Nhiên ở bệnh viện, nếu Lăng Nhiễm rời khỏi bệnh viện An Nhiên cũng an toàn, hơn nữa ở lại trong bệnh viện còn có thím Trương và Lâm Tiểu Phân ở bên cạnh chăm sóc, anh cũng yên tâm, và lại đội trưởng Ngũ nói Lăng Nhiễm mới rời khỏi phòng bệnh không lâu, mà bây giờ các cửa bệnh viện đều có người của đội trưởng Ngũ canh gác, như vậy hiện tại hắn vẫn còn ở trong bệnh viện. Vì sự an toàn của An Nhiên, anh định hội hợp với đội trưởng Ngũ cùng đi tìm tung tích của Lăng Nhiễm, chẳng qua không ngờ rằng khi anh chuẩn bị đưa An Nhiên lên tầng phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, đang cùng An Nhiên đợi thang máy thì lại trùng hợp nhìn thấy một người có vẻ giống Lăng Nhiễm trên một hành lang khác, thậm chí không quan tâm đưa An Nhiên lên, bảo An Nhiên tự lên, còn mình thì đuổi theo bóng dáng kia.

Bóng dáng kia đúng là Lăng Nhiễm, Tô Dịch Thừa thử gọi cô ta, khi xoay người thấy người phía sau là Tô Dịch Thừa, Lăng Nhiễm liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy, cuối cùng mất dấu cô ta ở khúc rẽ cuối hành lang, sau đó lòng vòng cả buổi cũng không tìm được bóng người.

Cuối cùng gặp đội trưởng Ngũ ở cửa tòa nhà, hai người đều lắc đầu nói không tìm được Lăng Nhiễm.

Khi Tô Dịch Thừa đang nhíu mày không nghĩ ra thì đột nhiên đồng nghiệp của đội trưởng Ngũ chạy về phía bọn họ, nói phát hiện Lăng Nhiễm ở chỗ bồn hoa trong bệnh viện rồi, nhưng mà tình hình có phần đặc thù, bây giờ bọn họ cũng không dám di chuyển.

Hai người Tô Dịch Thừa và đội trưởng Ngũ cũng không hỏi nhiều, chạy thẳng đến vườn hoa, nhưng mà đến khi vạch đám

người ra để chen vào, cả người Tô Dịch Thừa đột ngột trơ ra, nhìn chằm chằm vào An Nhiên đang bị Lăng Nhiễm ghìm cổ, anh chưa từng có cảm giác sợ hãi như khoảnh khắc này, thậm chí sợ đến mức quên cả hô hấp, thậm chí cảm thấy tim cũng ngừng đập, anh nhìn thấy con dao trong tay Lăng Nhiễm quơ quơ trước mặt An Nhiên, mắt thấy không cẩn thận một cái sẽ dễ dàng trực tiếp xẹt vào An Nhiên, anh cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi.

Đội trưởng Ngũ nhìn anh, cũng chẳng quan tâm gì khác, mới chuẩn bị tiến lên thuyết phục Lăng Nhiễm, vừa mới bước chân lên, liền bị một tay Tô Dịch Thừa ở bên cạnh giữ lại.

Sau đó thấy một mình anh bước lên, hướng tới Lăng Nhiễm đứng cạnh ghế đá la lên: "Lăng Nhiễm!"

Chương 160: Mũi dao kia giơ lên cao

"Lăng Nhiễm!"

Lăng Nhiễm men theo thanh âm quay đầu lại, thấy Tô Dịch Thừa đang đứng trong đám người.

An Nhiên bị Lăng Nhiễm ghìm cũng nghe thấy thanh âm chậm rãi mở mắt ra, thấy Tô Dịch Thừa đứng cách đó không xa, sau đó vành mắt liền đỏ lên, trong miệng nhẹ nhàng kêu lên, "Dịch Thừa. . . ."

Theo thanh âm, những quần chúng đang vây xem kia cũng tản ra nhường đường cho Tô Dịch Thừa, trong đó có người nhận ra Tô Dịch Thừa, sau đó một chút liên tưởng đến sự kiện 'Video khiêu dâm' đoạn thời gian trước, phía dưới bắt đầu có người bàn luận xôn xao thảo luận.

Tô Dịch Thừa nhìn An Nhiên, ánh mắt kia giống như là đang nói cho cô biết không cần sợ.

Lăng Nhiễm tự nhiên chú ý tới ánh mắt trao đổi giữa hai người

bọn họ, trong lúc này trong lòng lửa giận lại càng tràn đầy thêm, trên tay ghìm An Nhiên lực đạo càng mạnh hơn, chặt tới thiểu chút nữa khiến cho An Nhiên có chút không cách nào hô hấp, cả người mặt đột nhiên đỏ lên, chỉ có thể đưa tay bắt thật chặt tay cô ta, cố gắng để cho cô ta buông ra chút ít, sau đó để cho mình có thể hô hấp thông thuận chút ít.

Siết chặt ghìm cổ An Nhiên, sau đó lại ở bên tai của cô nói: "Mày gọi nữa đi, gọi nữa đi!" Lúc nói chuyện cả vẻ mặt trở nên có chút dữ tợn kinh khủng.

Tô Dịch Thừa thấy thế, trong lòng căng thẳng, anh thấy được vẻ mặt An Nhiên có rất thống khổ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn hồng hồng, trợn mắt nhìn Lăng Nhiễm, quát với cô ta: "Lăng Nhiễm, cô buông cô ấy ra!" Vừa nói, liền muốn đi về phía cô ta, đang bước ra nửa bước thì phải dừng lại, một bước cũng không dám bước lên.

Bởi vì Lăng Nhiễm đang cầm dao đặt trên cổ của An Nhiên.

"Anh thử bước thêm một bước nữa xem." Lăng Nhiễm có chút khiêu khích nói với Tô Dịch Thừa, bàn tay nắm dao gọt trái cây có chút run rẩy, chỉ cần cô ta chạm thêm một cm nữa thì con dao kia sẽ đâm vào cổ của An Nhiên, hậu quả kia ai cũng không dám tưởng tượng.

Tô Dịch Thừa dừng bước, ánh mắt gắt gao ngó chừng cô ta, hai bàn tay bên hông cũng siết lại thật chặt, anh cường hãn nữa cũng không dám cầm tánh mạng của An Nhiên cùng con làm tiền đặt cược, bởi vì anh biết, anh căn bản là thua không nổi.

Thấy anh dừng bước lại, Lăng Nhiễm cố ý tiếp tục khiêu khích nói: "Làm sao, không dám? Là sợ dao của tôi trực tiếp đâm vào cổ cô ta sao?" Vừa nói, trên tay dao gọt trái cây làm bộ như muốn đâm về phía An Nhiên.

"Lăng Nhiễm, cô dám!" Tô Dịch Thừa hô to.

Con dao kia cách cổ của An Nhiên một cm thì dừng lại, không tiếp tục về phía trước nữa, khói miệng tựa tiếu phi tiếu ôm lấy, nói: "Anh làm tôi sợ a, đừng cho là tôi không dám, tôi cũng không muốn sống rồi, anh nói tôi có cái gì không dám."

Tô Dịch Thừa hít sâu, tận lực làm cho cảm xúc của mình ổn định lại, thật vất vả mới đem tâm tình ổn định lại, Tô Dịch Thừa lúc này một lần nữa ngẩng đầu nhìn Lăng Nhiễm, tận lực làm cho giọng nói của mình hòa hoãn, thương lượng cùng cô ta nói: "Lăng Nhiễm, cô muốn như thế nào, cô muốn tôi làm sao bây giờ, cô nói ra, cô nói ra tới tôi nhất định làm được, chỉ cần cô thả An Nhiên!"

"A, Tô Dịch Thừa, anh cho tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Còn dùng thủ đoạn như vậy tới lừa gạt tôi." Lăng Nhiễm cười lạnh nói.

"Lăng Nhiễm, cô đến tốt cùng muôn tôi làm như thế nào?" Giờ phút này Tô Dịch Thừa trở nên có chút không bình tĩnh, nhìn con dao trong tay cô ta cứ gác ở trên cổ của An Nhiên, anh cũng đã không thể giữ được bình tĩnh lúc bình thường nữa.

"Tôi muốn như thế nào, tôi muốn người đàn bà này chôn cung tôi." Lăng Nhiễm cảm xúc có chút kích động lên, trên tay lực đạo có chút khống chế không được, lưỡi dao kia trực tiếp ma sát qua cổ của An Nhiên, xuất ra một vết cắt thật dài, sau đó máu đỏ tươi từ từ từng chút từng chút trong vết thương tràn ra.

"Tê ——" An Nhiên có chút bị đau cũng rút ngum khí lạnh.

"Lăng Nhiễm!" Tô Dịch Thừa cả người cảm xúc nổ tung theo, nhưng mà anh không dám động, chỉ có thể trợn mắt nhìn như vậy.

"Đừng gọi tôi, anh có tư cách gì gọi tôi." Lăng Nhiễm quát với anh, cả người tâm tình kích động, cầm dao gọt trái cây trên tay quơ, nhìn thực tại làm cho lòng người kinh sợ.

Tô Dịch Thừa nắm tay hai bên hông siết chặt, tận lực áp chế cảm xúc của mình giờ phút này, khóc mắt liếc về Ngũ đội trưởng vốn đang đứng ở bên cạnh mình, không biết lúc nào đã không có ở đây.

"Tôi biến thành như vậy hết thảy cũng là do anh làm hại, cũng là anh. Là do anh Tô Dịch Thừa, cũng là bởi vì anh mới có thể bức tôi thành như bây giờ." Lăng Nhiễm tức giận kêu lên, cả người giống như con nhím xù lông lên, lông trên người dựng đứng lên.

"Nếu như không phải ban đầu là anh làm tuyệt tình như vậy, tôi sao phải núp ở nước ngoài bảy năm chứ, anh trách tôi phản bội

anh, nhưng mà lúc tôi tịch mịch thì anh đang ở nơi nào, anh cả ngày chỉ biết bận rộn công việc của anh, anh cả ngày chỉ biết để cho tôi chờ anh, muốn tôi an tĩnh ở một bên chờ anh làm xong hết công việc của anh, nhưng mà công việc của anh vĩnh viễn đều bận rộn, nơi này làm xong, lập tức nơi khác lại có chuyện, anh tại sao lại ích kỷ như vậy muốn tôi chờ anh, chẳng lẽ anh không biết là tôi cũng có tịch mịch, cũng muốn có người luôn ở bên cạnh tôi! Chỉ một lần, anh liền tuyệt tình nói muốn chia tay, tôi đi theo anh nhiều năm như vậy, cũng bởi vì tôi nhất thời hồ đồ mà đồng ý chia tay, thậm chí làm hại cha tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con, anh nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?" Lăng Nhiễm chất vấn, cô ta hoàn toàn cho rằng những điều này là do lỗi của anh, là anh ban đầu không nên bận rộn như vậy, bận đến thế nhưng chẳng quan tâm đến cô ta để cho cô ta đi ôm người đàn ông khác.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, anh thậm chí một câu cũng không nghe vào, giờ phút này anh khẩn trương, quan tâm chỉ có một, đó chính là an nguy của An Nhiên, ánh mắt của anh thậm chí không dám nhìn sang chỗ khác, chỉ thẳng tắp ngó chừng con dao trong tay cô ta đặt trên cổ của An Nhiên.

Vừa nói, Lăng Nhiễm quay đầu nhìn An Nhiên bị mình nắm, điên điên khùng khùng cười, sau đó quay đầu hỏi Tô Dịch Thừa nói: "Cô ta có cái gì tốt so với tôi chứ?"

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, nắm tay chặt chẽ nắm lại, nhếch môi, ánh mắt nhìn cô ta, trong mắt mang theo ngọn lửa tức giận có chút đè nén không được.

"Cô ta cũng không xinh đẹp như tôi, cũng không có khí chất như tôi, hơn nữa còn là một con nhỏ không quyền không thể, tại sao anh chọn cô ta lại không chọn tôi chứ?" Lăng Nhiễm chất vấn, cô ta không cam lòng, rõ ràng mình cái gì cũng hơn so với cô ta, nhưng mà anh ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một mắt, cái này làm sao có thể khiến cho cô cam tâm. Cả người cảm xúc có kích động vài phần, con dao đặt trên cổ của An Nhiên đâm sâu hơn một chút, máu đỏ lòm trên cổ của An Nhiên chậm rãi chảy xuống, vết

thương cưng không tính sâu, nhưng nhìn rất dọa người.

Tâm của Tô Dịch Thừa bị hung hăng níu lấy, muốn tiến lên phía trước một chút nhưng cũng không dám vọng động, nhưng mà để cho anh trơ mắt nhìn An Nhiên gặp nguy hiểm nhưng cái gì đều không làm thì anh làm không được.

Tô Dịch Thừa không dám nữa kích thích cô ta, chỉ có thể để mềm nhũn giọng nói: "Lăng Nhiễm, cô buông cô ấy ra, tôi thế cô ấy có được hay không, cô muốn tôi làm sao tôi nhất định sẽ làm như vậy. Chỉ cần cô buông cô ấy ra."

"Ha ha, anh bây giờ mới tới van xin tôi à?" Lăng Nhiễm cười, có chút điên cuồng, sau đó cau mày không được lắc đầu, nhìn anh hơi có chút tốn chất thần kinh nói: "Quá muộn, quá muộn."

"Không muộn, chỉ cần cô buông cô ấy ra." Tô Dịch Thừa kiên trì, trong lúc cô ta không chú ý tiến tới một bước.

"A a." Lăng Nhiễm cười lắc đầu, nói: "Tôi sẽ không tin tưởng anh, đừng cho là tôi không biết các người thật đã tìm được người chụp mấy bức hình cùng tung đoạn phim lên mạng, tôi biết các người hiện tại đang chuẩn bị tới bắt tôi, đúng, không sai, mấy bức hình kia cùng đoạn phim là tôi để anh ta phát đi, là tôi cố ý muốn anh đưa trở về, sau đó để cho anh ta ở góc độ đó chụp được hình, đây hết thảy cũng là tôi làm."

Nghe vậy, đám người vây xem một mảnh xầm xì, mọi người có chút ngoài ý muốn, thì ra là cái gọi là 'Video khiêu dâm' kia căn bản là Lăng Nhiễm một tay tự biên tự diễn.

"Đồ tôi không chiếm được, người khác cũng đừng nghĩ đến, nhất định không phải là của tôi, tôi đây cũng sẽ đem anh phá hủy." Lăng Nhiễm vừa nói, ánh mắt trở nên có chút âm tàn sắc bén, ngay cả cười lên, cả nụ cười đều quỷ dị đến làm cho người ta sợ hãi. Âm tàn nói: "Tôi biết, tôi trốn không xong, các người khắp nơi đều có người tìm tôi, thay vì để cho tôi nửa đời sau sống ở trong nhà tù, như vậy không bằng các người một phát bắn chết tôi đi, dù sao tôi cũng không muốn sống, nhưng mà nếu như trước khi chết còn có thể lôi kéo thêm một cái đệm lưng, ở trên đường hoàng tuyển làm

bạn cũng không phải không tốt." Vừa nói, vừa cầm lấy dao gọt trái cây cứ như vậy dùng thân dao inox kia, còn mang theo vết máu trực tiếp lướt trên mặt An Nhiên, khiến cho trên mặt An Nhiên lưu lại một tùng dấu vết đỏ lòm, nhìn đến còn có chút giật mình.

An Nhiên gắt gao cắn môi, mặc dù rất sợ, nhưng cũng tận lực không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Lăng Nhiễm đột nhiên một tay nắm tóc An Nhiên, khiến cho An Nhiên cả người đều ngửa ra sau, sau đó nhìn Tô Dịch Thừa có chút âm trầm nói: "Tô Dịch Thừa, tôi muốn anh tận mắt nhìn à tiên nhân này chết ở trước mặt anh như thế nào." Một bên nói, bên dùng dao găm ở trên mặt cô nhẹ nhàng vạch lên, nhưng cũng không dùng sức, hình ảnh như vậy nhìn qua cũng đã có bao nhiêu kinh khủng dọa người. Quần chúng vây xem thậm chí ngay cả thở lớn cũng không dám thở.

"Lăng Nhiễm, nếu cô dám động An Nhiên một chút, tôi thề nhất định sẽ không buông tha cô, không buông tha Lăng gia các người." Tô Dịch Thừa này sinh ác độc cảnh cáo, cặp mắt kia nhìn chằm chằm cô ta, cơ hồ có thể đem cô ta ăn sống nuốt tươi.

Lăng Nhiễm quay đầu nhìn anh, đột nhiên cười, cầm lấy dao găm giống như bút nhẹ nhàng họa trên mặt của An Nhiên, có chút biến thái nhìn Tô Dịch Thừa hỏi: "Anh nói tôi sẽ đâm từng nhát từng nhát trên người cô ta, hay là đâm trước mấy nhát dao trên mặt cô ta rồi sau đó đâm lên người cô ta?"

Tô Dịch Thừa nắm chặt tay, cắn răng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cô dám!"

Lăng Nhiễm hừ lạnh, nói: "Có cái gì không dám." Sau đó ánh mắt xuống chút nữa, đột nhiên tựa hồ lúc này mới chú ý tới bụng của An Nhiên, giật mình sững sốt một lúc lâu, đột nhiên có chút mỉm cười: "Tôi nghĩ đến, anh nói tôi trực tiếp một dao cắm vào trên bụng của cô ta có được hay không?"

Tô Dịch Thừa cắn răng, "Lăng Nhiễm, tôi sẽ không tha cho cô!" Tàn bạo nhìn cô, nắm tay kia cầm lên lực đạo chặt hơn chặt, móng tay đã được cắt tia vẫn trực tiếp cắm thật sâu vào lòng bàn tay

của anh, song anh hồn nhiên không biết.

Lăng Nhiễm cười, hoàn toàn không đem lời của anh để vào trong mắt, sau đó nhìn anh rồi giơ tay cao lên, dao găm trong tay thẳng tắp đâm về phía bụng của An Nhiên.

Chương 161: Tai qua nạn khỏi

Lăng Nhiễm cười, hoàn toàn không để lời của anh vào mắt, sau đó nhìn anh giơ cao tay lên, mũi nhọn của con dao trong tay nhắm thẳng vào bụng An Nhiên!

Nhin con dao trong tay Lăng Nhiễm, Tô Dịch Thừa cảm thấy đầu óc trống rỗng, phản ứng duy nhất còn sót lại cũng là phản ứng bản năng nhất, bước nhanh chân lên, bây giờ anh chỉ muốn cướp con dao gọt trái cây trong tay Lăng Nhiễm xuống, kéo An Nhiên vào trong ngực mình ôm thật chặt.

Lăng Nhiễm cười điên cuồng, hạ xuống, những người vây xung quanh xem cũng bị một màn này dọa sợ hãi kêu lên.

Nhin Tô Dịch Thừa đang điên cuồng chạy, Lăng Nhiễm cười điên khùng, trong mắt không nhìn thấy đám người vây xung quanh, cũng không nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của họ, cô ta chỉ biết là cô ta muốn thấy Tô Dịch Thừa suy sụp, cô ta muốn Tô Dịch Thừa hối hận, cô ta sống không tốt, anh cũng đừng hòng sống tốt! Tất cả là lỗi của anh, muốn trách thì trách hối đó anh quá tuyệt tình, hiện tại lại muốn đuổi cùng giết tận Lăng gia bọn họ, a, dù sao cô ta cũng bị ép cùng đường rồi, có bước lên trước hay không thì cũng là vách đá, ngã xuống là thịt nát xương tan, mà quay đầu lại cũng là không có đường lui, đã như thế, cô ta chết không tử tế, vậy bọn họ cũng đừng hòng sống dễ chịu, cô ta chết cũng muốn kéo thêm một cái đệm lưng, ít nhất có thể cho mình toàn thây.

Lăng Nhiễm cười điên lên, cầm con dao gọt trái cây từ từ buông

xuống, cho đến khi đột nhiên tay trái đau nhói lên khiến cô ta phục hồi tinh thần lại, bị đau phải kêu thành tiếng: "a! ——" ngay sau đó tay phải cầm dao bị lệch hướng, con dao trong tay rơi xuống đất, tay bị người hất mạnh ra.

Khi kịp phản ứng lại muốn túm lại An Nhiên lần nữa thì đã quá muộn, Tô Dịch Thừa đang bước nhanh lên cản bản không cho cô ta cơ hội này, một tay kéo lấy An Nhiên, sau đó đá một phát vừa chuẩn vừa ác lên người cô ta.

Tô Dịch Thừa từng được huấn luyện, một cú đá này tuyệt đối là không hề nhân nhượng, sức lực mạnh đến nỗi người bình thường sẽ không thể chịu được.

Cú va đập mạnh khiến Lăng Nhiễm đứng không vững, cộng thêm quán tính, động tác của chân không theo kịp động tác cơ thể, cả người đổ lật ra phía sau.

Tô Dịch Thừa một tay ôm An Nhiên vào trong ngực, ôm thật chặt, anh sợ, anh vội vàng muốn xác nhận người trong lòng anh thực sự tồn tại, có độ ấm, cứ ôm nhau như vậy, ôm thật chặt, rất chặt.

An Nhiên cũng ôm chặt lại anh, không kiềm chế được nước mắt, cô cũng sợ, thực sự rất sợ, sợ mình cứ thế mà chết, sợ mình sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Khi hai người đang ôm nhau cảm nhận sự tồn tại của nhau thì đột nhiên phía sau Lăng Nhiễm vừa bị đá văng ra từ từ bò lên, nhìn hai người ôm nhau trước mắt với ánh mắt âm ngoan (thâm độc và tàn nhẫn), nhặt con dao vừa rơi xuống đất, sau đó đứng thẳng lên đột nhiên xông về phía Tô Dịch Thừa và An Nhiên.

Mọi người vây quanh thấy thế la loảng lên: "a, cẩn thận!"

Tốc độ xông lên của Lăng Nhiễm lại quá nhanh, khi Tô Dịch Thừa kịp phản ứng lại thì chỉ còn đủ thời gian xoay người An Nhiên lại về phía sau mình, sau đó đổi mặt với con dao nhíp của Lăng Nhiễm, vô thức giơ tay lên chặn lại, bàn tay trần cứ thế nắm lấy con dao, máu tươi từ tay chảy ra nhiễm đỏ cả thân dao.

Lăng Nhiễm thật sự là muốn anh chết, cầm dao ra sức muốn

đâm về phía trước, Tô Dịch Thừa chịu đựng đau đớn trên tay, một tay kia bắt lấy tay Lăng Nhiễm, cổ gắt cướp con dao trong tay cô ta.

Lăng Nhiễm một lòng muốn anh chết, tay nắm chặt chuôi dao, thế nào cũng không buông tay.

An Nhiên nhìn tay Tô Dịch Thừa không ngừng ứa máu ra, phát khóc lên rồi, muốn tiến lên trước lại bị Tô Dịch Thừa liếc thấy cô liền lớn tiếng ngăn lại.

"An Nhiên, đứng đấy đừng nhúc nhích, không được đến đây!"
Tô Dịch Thừa quát cô, chỉ cần cô không sao là anh yên tâm.

"Tôi muốn giết anh, tôi muốn giết anh!" Lăng Nhiễm như là phát điên rồi, vì điên cuồng, sức lực toàn thân cũng tăng lên không ít.

Một tay Tô Dịch Thừa chợt dùng sức một cái, mạnh mẽ bẻ gãy tay Lăng Nhiễm, sau đó nghe thấy Lăng Nhiễm sợ hãi kêu lên một tiếng.

Theo đó một tiếng súng vang lên "bùm—"

Hình như bị tiếng súng này dọa sợ, cả vườn hoa bệnh viện đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ thấy chỗ bụng Lăng Nhiễm không ngừng tuôn ra máu, sau đó cái tay cầm dao gọt hoa quả từ từ buông thõng ra, không còn hơi sức, cả người vô lực ngã ra phía sau.

Màn đêm từ từ buông xuống, những tia nắng mặt trời dần dần bị bóng tối thay thế, gió đêm ủa về, không có sự oi bức của mấy tháng trước, giờ chỉ còn cảm giác man mát.

Sau khi Lăng Nhiễm ngã xuống, lúc này mới nhìn thấy người vốn ở phía sau Lăng Nhiễm, đội trưởng Ngũ giơ súng đứng đó, tư thế kia, liếc mắt một cái là nhìn ra phát súng vừa rồi là do ông bắn.

An Nhiên chẳng quan tâm điều gì khác, bước lên phía trước nắm lấy tay Tô Dịch Thừa, nhìn vết thương bị con dao khoét một vết lớn không ngừng chảy máu kia. Tức giận quát anh: "Tô Dịch Thừa, anh là đồ ngu hay đồ đần vậy, con dao đâm tới thế mà anh lại lấy tay chặn lại, anh nghĩ tay anh là cái gì, là làm bằng thép hả!" Vừa nói vừa rơi nước mắt, là oán trách, lại càng là đau lòng.

Mà dường như Tô Dịch Thừa không hề cảm giác được đau đớn

trên tay, nhìn An Nhiên, dùng một tay khác nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, lắc đầu với cô, chỉ nói: "em không sao là tốt rồi."

Bên kia đội trưởng Ngũ tiến lên, xác nhận Lăng Nhiễm còn hơi thở, lớn tiếng gọi bác sĩ và y tá. Vì đúng lúc là ở bệnh viện, cho nên có sẵn bác sĩ và y tá túc trực, trong đám người vây quanh cũng có nhiều bác sĩ các khoa trong bệnh viện, đến khi đội trưởng Ngũ gọi một cái, mọi người mới kịp phản ứng lại, vội vàng tiến lên, kiểm tra tình hình của Lăng Nhiễm, sau đó gọi người mang cáng đến đây.

Ngoài ra nhân viên y tế cũng tiến lên xử lý vết thương cho Tô Dịch Thừa và An Nhiên, vết thương trên tay Tô Dịch Thừa tương đối sâu, nhưng mà may mà không tổn thương gân cốt, sau khi bôi thuốc băng bó cũng không có gì đáng lo, có điều là phải điều dưỡng, hai ngày thay thuốc, tránh nhiễm trùng vết thương.

Vết thương trên cổ An Nhiên cũng không nghiêm trọng, mũi dao cọ vào da, xử lý qua là không sao, nhưng mà vì lý do an toàn, vẫn sắp xếp một loạt kiểm tra cho An Nhiên, xác định thai nhi trong bụng không vì cù sơ hãi này mà xảy ra chuyện gì.

Bệnh viện bố trí cho hai vợ chồng bọn họ một phòng bệnh, vì An Nhiên sợ Lâm Tiểu Phân biết sẽ lo lắng, cho nên yêu cầu bệnh viện đứng sắp xếp phòng bệnh của bọn họ cùng tầng với phòng của Lâm Tiểu Phân.

Nằm trên giường bệnh, về chuyện vừa xảy ra, An Nhiên vẫn còn có chút sợ hãi, đưa tay vỗ nhẹ cái bụng bự, xác nhận thai nhi trong bụng vẫn còn, xác nhận mình vẫn còn nghe rõ máy thai của đứa bé trong bụng, mới yên tâm lại, cảm xúc căng thẳng cũng từ từ dịu lại.

Tô Dịch Thừa nói chuyện với đội trưởng Ngũ ở bên ngoài một lúc lâu, rồi mới đẩy cửa đi vào thấy An Nhiên nằm trên giường bệnh với nét mặt nghiêm túc đang nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

Nhin hình ảnh này, Tô Dịch Thừa không khỏi sững sốt, rồi sau đó là vui mừng, là cảm kích. Hồi tưởng lại vừa rồi Lăng Nhiễm tay cầm dao, nhắm vào bụng An Nhiên, hình ảnh như vậy vẫn khiến anh sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Tiến lên, ngồi xuống ở mép giường, vươn cái tay đã băng bó kỵ càng ôm An Nhiên vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cảm nhận nhiệt độ trên trán cô là chân thực, một tay khác đặt lên bụng cô, cùng cô cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ trong bụng.

Cả người An Nhiên nhũn ra, để người mình tựa vào ngực anh, một tay khác vòng ra lưng anh, ôm thật chặt, lại không nói lời nào.

Tô Dịch Thừa cũng không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng cô hôn lên trán cô như thế.

Cũng không biết hai người ngồi như thế qua bao lâu, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gỗ cửa cốc cốc, mới kéo lại tinh thần của hai người trong phòng, Tô Dịch Thừa quay đầu liếc nhìn An Nhiên, chỉ nhẹ giọng nói bên tai cô: "anh đi mở cửa."

An Nhiên không nói chuyện, chẵng qua là gật đầu.

Tô Dịch Thừa xuống giường mở cửa ra, đứng ở ngoài cửa chính là Cố Hằng Văn với vẻ mặt lo lắng, vừa mở cửa, liền hỏi luôn: "Dịch Thừa, cha nghe nói vừa rồi trong vườn hoa xảy ra chuyện, con thế nào rồi? An Nhiên có sao không?" Vừa nói ánh mắt liếc thấy cái tay đang băng bó của Tô Dịch Thừa, quan tâm vội hỏi: "tay con làm sao thế? Không sao chứ? Có nặng lắm không?"

Tô Dịch Thừa cũng không muốn ông lo lắng, chỉ lắc đầu, nói: "không sao cả, chỉ là vết thương nhỏ, không quan trọng."

Nghe vậy, lúc này Cố Hằng Văn mới gật đầu, sau đó vội vàng hỏi: "An Nhiên đâu rồi, An Nhiên như thế nào."

"Cha, vào đây trước đã, An Nhiên cũng không sao." Tô Dịch Thừa vừa nói vừa tránh đường cho ông.

Cố Hằng Văn đi vào, nhìn thấy An Nhiên ngồi trên giường bệnh, vội vàng tiến lên.

"Cha." An Nhiên nhìn thấy Cố Hằng Văn, rõ ràng không muốn khóc, nhưng mà nước mắt không nhịn được cứ chảy xuống, như sợi dây chuyền bị đứt, từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Nhiên Nhiên, sao thế sao thế?" Thấy cô khóc, Cố Hằng Văn còn tưởng rằng cô thật đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi: "có phải là bị thương chỗ nào không?"

Có điều là An Nhiên muốn ngừng nhưng sao cũng không ngừng được nước mắt.

Cố Hắng Văn thấy vết thương trên cổ cô, đau lòng hỏi: "có phải đau ở đây không?"

An Nhiên lắc đầu, chính là không ngừng khóc được

Mãi khỏi không ra nguyên do, Cố Hắng Văn quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa lắc đầu với ông, chỉ nói: "không sao, có thể là vừa bị dọa sợ rồi." Nói xong, tiến lên một lần nữa ôm An Nhiên vào trong lòng, nhẹ tay vỗ về lưng An Nhiên.

"Thật không có chuyện gì sao?" Cố Hắng Văn vẫn không yên lòng, ông vừa tan lớp liền tối bệnh viện, đến cửa bệnh viện thấy rất nhiều xe cảnh sát, còn có xe của báo đài, hơn nữa vừa đi vào vừa nghe những người đó nói chuyện xảy ra trong vườn hoa, nghe bọn họ nói đến Tô thị trưởng và Tô phu nhân, xác định bọn họ nhắc đến Tô Dịch Thừa và An Nhiên, không kịp suy nghĩ gì nhiều, vội vàng hỏi nhân viên y tế, rồi chạy thẳng tới phòng bệnh này.

Dưới nhịp vỗ của Tô Dịch Thừa, cuối cùng An Nhiên cũng từ từ ổn định lại cảm xúc, đưa tay lau nước mắt trên mặt đi, nhìn Cố Hắng Văn lắc đầu, "con không sao."

Nghe chính miệng cô nói không sao, lúc này Cố Hắng Văn mới yên tâm lại, sau đó hỏi thăm đại khái chuyện tình, khi biết được Lăng Nhiễm chính là nữ chính trong 'video khiêu dâm' kia, nét mặt trở nên nghiêm túc, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, chỉ nói: "Dịch Thừa, con đi theo cha ra ngoài, cha có lời muốn hỏi con."

Chương 162: Cam đoan

Cố Hắng Văn đứng thật lâu ở dưới cửa sổ, phía ngoài màn đêm đã bao phủ toàn bộ, từ nơi này nhìn lại có thể thấy được phía ngoài của bệnh viện, hiện đang là giờ tan tầm, trên đường đèn xe đèn đường cơ hồ chiếu sáng cả con đường.

Tô Dịch Thừa đóng kỹ cửa phòng bệnh mới đi về phía ông, đứng ở phía sau lưng ông, mở miệng khẽ gọi nói: "Ba."

Cố Hắng Văn không quay đầu lại, hai tay đặt ở phía sau lưng, ánh mắt như cũ nhìn chăm chăm vào bóng đêm ngoài cửa sổ cùng xe cộ lui tới.

Cố Hắng Văn không nói gì, Tô Dịch Thừa cũng không có mở miệng, cung kính đứng ở phía sau ông, trên tay bị thương còn băng bó trắng xóa, ở trong bóng đêm có chút chói mắt.

Hai người cứ như vậy đứng một lúc lâu, Cố Hắng Văn mới chậm rãi mở miệng, nhưng mà vẫn như cũ không có xoay đầu lại, chỉ nghe ông nói: "A Thừa, ta đem con gái giao cho con, là hy vọng con có thể thương con bé, yêu con bé, không để cho con bé bị nửa điểm ủy khuất. Mặc dù An Nhiên một chút quan hệ máu mủ với ta cũng không có, nhưng mà trong lòng ta, trong mắt ta con bé là con gái của ta, chính là ruột thịt, nửa điểm không có giả dối."

Vừa nói, Cố Hắng Văn xoay đầu lại, nhìn Tô Dịch Thừa, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt cũng có chút bén nhọn.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ là bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ông, không có tránh né nửa phần.

"Mặc dù An Nhiên kết hôn cùng con quá mức xúc động, lần đầu tiên gặp mặt liền nói chuyện kết hôn, lúc ấy ta rất tức giận, tức giận các con đối với tình cảm đối với hôn nhân qua loa, nhưng mà nhìn cung cách của con ta thấy được, con là người An Nhiên có thể phó thác cả đời, không có phản đối, lấy biểu hiện của con sau này cũng chứng minh ý nghĩ của ta là chính xác, con đối xử với An

Nhiên rất tốt, yêu con bé, thương con bé, ít nhất không để cho con bé hối hận quyết định qua loa ban đầu của mình như vậy, không có hối hận nói gả cho con. Ta cùng Tiểu Phân đều rất vui mừng, vui mừng An Nhiên tìm được người có thể đi cùng và che chở cho con bé cả đời." Vừa nói, Cố Hằng Văn vừa chuyển hướng, nhìn ánh mắt của anh lại càng sắc bén hơn rất nhiều so với lúc trước, thảng tắp đe dọa nhìn vào ánh mắt của anh, nói: "Nhưng mà yêu con bé thương con bé không chỉ có cần con chiếu cố ôn nhu chăm sóc, con không nên cho người khác cơ hội tới thương tổn công kích con bé, lần trước chuyện hình ảnh cùng đoạn phim trên mạng, còn có chuyện lần này, chúng ta đều tin tưởng con làm người xử sự, nhưng mà không thể phủ nhận chính là, An Nhiên bởi vì con mới bị thương tổn."

"Thật xin lỗi." Tô Dịch Thừa gật đầu, đón lấy tất cả chỉ trích của ông: "Là con không có làm tốt."

Cố Hằng Văn lớn tiếng thở dài, một lúc lâu không nói gì, chỉ quay đầu một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hồi lâu Cố Hằng Văn mới chậm rãi mở miệng: "A Thừa, cũng nên hiểu cho tâm tình người làm cha như ta, ta biết chuyện này không thể trách con, con cũng không muốn có chuyện phát sinh như vậy, nhưng nhìn đến con gái của mình bị thương, khóc như thế mà không thể giúp, là người làm cha, ta không thể nào không đau lòng, ta không cầu con bé có thể gả cho một người nhất định có thành tựu, hoặc là người phú quý, ta chỉ mong con bé bình an qua cả đời, không có thương tổn, vui vui vẻ vẻ bình bình an an là tốt rồi, cái tâm nguyện này cũng không quá đáng, đúng không?" Nói xong, một lần nữa quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, ánh mắt đốt có chút bức người.

"Ba, thật xin lỗi, là con để cho An Nhiên chịu ủy khuất." Tô Dịch Thừa bình tĩnh nhìn lại ông cũng không có tránh sai lầm cùng trách nhiệm của mình, kiên định nhìn ông nói: "Con ở chỗ này bảo đảm với ba, lần này là một lần cuối cùng, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy lần nữa, con sẽ bảo vệ tốt An Nhiên, sẽ

không có lần nữa làm cho cô ấy chịu nửa điểm ủy khuất."

Cố Hắng Văn cũng bình tĩnh nhìn anh hồi lâu, cuối cùng gật đầu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh, chỉ nói: "Nhớ kỹ những lời hôm nay của con là được, bảo đảm không cần phải nói ra ngoài, yên tâm chứng thực đến là tốt rồi." Nói xong, Cố Hắng Văn cũng không có nói thêm cái gì nữa, trực tiếp xoay người đi tới một phòng bên cạnh cầu thang, xác nhận An Nhiên không có chuyện gì ông mới an tâm, thời gian đã không còn sớm, ông phải đi tới phòng của Lâm Tiểu Phân, nếu không bà sẽ lo lắng.

Nhin bóng lưng của ông biến mất ở phía sau cửa, Tô Dịch Thừa nhẹ giọng tự nói: "Con sẽ ." Cái này không chỉ là hứa hẹn với ông, cũng là quyết tâm của mình.

Lần nữa trở lại phòng bệnh An Nhiên vẫn như cũ nắm ngón ở trên giường bệnh, nhẹ tay vỗ nhẹ không có quy luật trên bụng tròn vú của mình. Mở cửa đi vào thấy vậy, khóc miệng nhàn nhạt mỉm cười với cô, cũng không có nhìn thấy Cố Hắng Văn, liền hỏi: "Ba đâu?"

"Lên rồi." Tô Dịch Thừa đi về phía cô, ở mép giường ngồi xuống, vươn tay không có bị thương ôm phía sau lưng cô.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, trở tay đưa tay nắm lấy, An Nhiên có chút khẩn trương nhìn anh nói: "Ai nha, anh nói mẹ có thể biết hay không?" Nếu mà Lâm Tiểu Phân biết, lại không biết sẽ lo lắng biết bao nhiêu.

Tô Dịch Thừa vỗ nhẹ tay của cô: "Yên tâm đi, mẹ ở trong phòng bệnh sẽ không biết, thím Trương nếu là đi ra ngoài nghe được cái gì, cũng sẽ cẩn thận tránh không để cho mẹ biết đến."

Nghe vậy, An Nhiên lúc này mới có chút yên lòng gật đầu, chỉ nhẹ giọng rù rì nói: "Vậy thì tốt."

Khẽ ngồi thẳng người dậy, đưa tay qua kéo lẩy cánh tay bị thương của anh, nhìn bàn tay bị băng bó một vòng trắng, nước mắt lại chảy ra.

Miệng lâm bầm ngẩng đầu, nhìn anh hỏi: "Còn đau không?" Nhẹ tay chạm vào, một chút lực cũng không dám động mạnh, chỉ sợ làm

đau vết thương của anh, vừa rồi cô thấy vết thương kia có bao nhiêu kinh người, rất sâu, rất sâu.

Tô Dịch Thừa cười nhạt lắc đầu: "Không đau." Vươn bàn tay còn hoàn hảo lên lau nước mắt cho cô: "Đứa ngốc, khóc cái gì vậy." Cô không biết, anh có nhiêu quý trọng nước mắt của cô, anh chỉ muốn cô từ nay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô luôn nở nụ cười sáng lạng, một chút cũng không muốn cô vì mình rơi lệ.

"Gạt người, chảy nhiều máu như vậy, làm sao có thể không đau." An Nhiên vừa nói, một bên nước mắt rơi càng nhiều.

Nước mắt kia giống như là không thể ngừng, Tô Dịch Thừa bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi gần hơn một chút, sau đó một tay nâng mặt của cô, từng chút từng chút hôn đi lệ trên mặt của cô, gương mặt, khéo mắt tất cả đều không buông tha, cuối cùng đặt lên môi của cô, khác với lúc bình thường, chỉ là cánh môi dán cánh môi, giống như chỉ đơn giản đang cảm thụ nhiệt độ của hai người.

Hai người cứ như vậy ôm một lúc lâu, Tô Dịch Thừa lúc này mới buông cô ra. Nhìn vết thương đã được xử lý trên cổ của cô, còn có vết đỏ chỗ cổ lúc trước bị Lăng Nghiêm xiết đỏ, chân mày có chút không vui cau lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt, hỏi: "Còn đau không?"

An Nhiên đều lẩm bẩm miệng nói: " Tay anh không đau, em cũng vậy không đau."

"A." Tô Dịch Thừa có chút bất đắc dĩ đưa tay vuốt vuốt đầu của cô, sủng nịch nói: "Đứa ngốc." Điều chỉnh tốt vị trí, trực tiếp để cho cô nằm ở trong ngực của mình, làm cho cô đầu gối ở trước ngực của mình, tay nắm cả bả vai của cô.

An Nhiên mới đầu còn có chút không muốn, sợ mình áp đảo chạm lên vết thương trên tay, nhưng mà anh rất kiên trì, cũng chỉ có thể tận lực cẩn thận tránh ra vết thương trên tay của anh, an tĩnh trước ngực của anh, đưa tay nhẹ đặt vào lòng bàn tay anh. Một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: "Mới vừa rồi ba gọi anh đi ra ngoài nói gì a?"

Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn tóc của cô, lắc đầu, chỉ nói: "Không có gì."

An Nhiên cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, về đáp án cũng không truy hỏi, anh không muốn nói cô sẽ không hỏi nhiều.

"Thật xin lỗi." Ôm lấy cô, Tô Dịch liền nói xin lỗi.

"Ừ?" An Nhiên đưa vào anh trử lời một tiếng, cô cũng không hiểu anh nói câu xin lỗi này là vì cái gì?

"Mới vừa hù đến em có đúng hay không?" Tô Dịch Thừa chỉ nhẹ nhàng hỏi như vậy, lực đạo đang ôm cô trên tay kia cũng nặng hơn một chút.

Về cái này, cho dù đến bây giờ trong lòng của An Nhiên còn có chút sợ hãi, gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Ừ." Nói cô nhát gan cũng tốt, nói cô quá mềm yếu cũng được, tình huống như vậy, cô thật sự rất sợ, sợ cứ như vậy sẽ chết, sợ sẽ không còn được gặp lại anh, sợ cũng không có cơ hội đưa hai bảo bối trong bụng đi nhìn thế giới này.

"Thật xin lỗi." Tô Dịch Thừa lặp lại, cúi đầu khẽ hôn tóc của cô: "Là anh không tốt, không có bảo vệ tốt cho em, mới có thể khiến em bị hù như vậy." Lăng Nhiễm là nhắm vào anh, lần trước trận đòn gia pháp của cha không có đánh oan anh, hôm nay Cố Hằng Văn chỉ trích cũng không có trách lầm anh, không có bảo vệ tốt cho cô, chính là trách nhiệm của anh, chính là sai lầm của anh.

"Việc này làm sao có thể trách anh." An Nhiên quay đầu, chăm chú nhìn anh, nói: "Là người khác sai lầm, tại sao lại trách đến anh."

Tô Dịch Thừa đưa tay vuốt mặt của cô nói: "Bởi vì em là vợ của anh, anh là chồng của em, làm người chồng phải bảo vệ được vợ và con của mình, để cho họ không chịu một chút thương tổn cùng ủy khuất, nhưng mà anh không có làm tốt."

"Nói nhảm, anh làm rất tốt." An Nhiên phản bác anh: "Anh có gọi cho em nói em về phòng bệnh của mẹ trước, là em chậm trễ, mới có thể bị Lăng Nhiễm thay." Nói cái này, đột nhiên nhớ tới lúc trước bộ dáng anh nhận điện thoại vội vã rời đi liên hồi: "Đúng rồi, mới vừa anh vội vã rời đi, chuyện đều làm tốt sao?"

Tô Dịch Thừa thở dài, thẳng tinh nói: "Anh mới vừa rồi là đi tìm Lăng Nhiễm, bởi vì Ngũ đội trưởng ở trong phòng bệnh của cô ta

phát hiện cô ta lưu lại tờ giấy, nói muốn làm hại em."

"Ngũ đội trưởng?" An Nhiên có chút nghi ngờ, nhớ tới vết thương trên mặt của Lăng Nhiễm, lại càng có chút không giải thích được: "Lăng Nhiễm cô ta tại sao lại ở trong bệnh viện?"

"Mấy ngày hôm trước rạng sáng ở công viên ven đường xảy một vụ án cưỡng bức, người bị hại kia chính là Lăng Nhiễm." Tô Dịch Thừa thành thật nói.

Nghe vậy, An Nhiên không khỏi trực tiếp mở to hai mắt nhìn: "Trời." Không trách được trên mặt của cô ta khắp nơi đều là vết thương, nói vậy lúc ấy nhất định bị đau khổ không ít.

Tô Dịch Thừa tiếp tục nói: "Mặt khác về chuyện hình cùng phim trên mạng lần trước tội phạm hiêm nghi cũng đã bắt được, anh ta khai đây hết thảy cũng là bị Lăng Nhiễm sai sứ, hết thảy cũng là do Lăng Nhiễm sau lưng bày ra."

An Nhiên trầm mặc, thật lâu mới rù rì nói: "Anh nói cô ta rốt cuộc hận anh bao nhiêu, mới có thể không tiếc hết thảy để hãm hại anh như vậy."

Tô Dịch Thừa lắc đầu, một lần nữa đem cô ôm vào trong ngực.

An Nhiên một lần nữa gối lên bờ vai của anh, có chút cảm than: "Anh nói xem trong cuộc đời mờ mịt này, mọi thứ có phải đã định sẵn hay không?"

"Có lẽ vậy." Tô Dịch Thừa vừa nói, vừa cô ôm càng chặt hơn chút ít, cuộc đời này nhất định có nhân quả báo ứng hay không anh không quan tâm, cho dù không có lần ngoài ý muốn đó, chuyện hình cùng đoạn phim kia Lăng Nhiễm cũng tránh không khỏi luật pháp trừ phạt, dĩ nhiên lần này cô ta cho dù bị thương, luật pháp vô tình kia cũng sẽ đang chờ cô ta.

Nhé giọng ở cô bên tai hỏi: "Mệt không? Nếu mệt thì dựa vào trong ngực của anh ngủ một giấc đi."

Trải qua trò khôi hài lớn như vậy, An Nhiên gật đầu, quả thật có chút mệt, ngáp một cái, gối lên lồng ngực của anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chương 163: Đến Thăm

Đến khi Lâm Lê xem báo biết được chuyện trong bệnh viện, gọi điện đến thì An Nhiên đã được Tô Dịch Thừa đưa về nhà, thật ra thì hai người cũng không có gì đáng lo ngại chỉ là lo rằng hôm qua An Nhiên bị hoảng sợ, ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, cho nên ở lại bệnh viện theo dõi một đêm. Mà sáng nay xác nhận tất cả đều bình thường, thai nhi vẫn lớn bình thường, yên tâm rồi thì Tô Dịch Thừa liền dẫn An Nhiên về nhà ở nội thành.

Lúc này vừa mới về đến nhà chưa bao lâu, điện thoại từ Lâm Lê đến, giọng nói rất gấp gáp, hỏi cô đang ở đâu, còn ở bệnh viện không, cô ấy đi đến đó. Biết An Nhiên đã về đến nhà, không nói hai lời, chỉ để lại một câu: "ta sẽ tới nhà mi ngay bây giờ." Sau đó liền cúp điện thoại.

Mà điện thoại của An Nhiên vừa ngắt thì điện thoại của Tô Dịch Thừa lại vang lên, là Tân Vân gọi điện thoại tới, hỏi xem hai người có gì đáng ngại không, sau đó mắng cho Tô Dịch Thừa một trận, nói anh không rút ra bài học từ lần dạy bảo trước đó, giờ lại để xảy ra chuyện này, ngoài ra còn khẳng định lần này nếu chồng bà còn dùng gia pháp nữa thì bà cũng sẽ không nói giúp anh nửa câu.

Tô Dịch Thừa cúp điện thoại quay đầu lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt lo lắng của An Nhiên ngồi bên cạnh.

Tô Dịch Thừa buồn cười vuốt vuốt tóc cô: "sao thế?"

An Nhiên lắc đầu, cảm xúc Tân Vân khá kích động, giọng khá to, cho nên tất cả những gì bọn họ vừa nói trong điện thoại đều lọt vào tai cô ngồi bên cạnh, nhẹ giọng khẽ than, rù rì nói: "Gia giáo Tô gia lúc nào cũng nghiêm khắc thế sao" Có một số việc cố gắng tránh rồi, nhưng vẫn không tránh được, vậy làm sao có thể đổ tất cả tội lỗi cho anh được, với lại đều là người bình thường, không phải là ba đầu sáu tay gì đó, làm sao có thể làm cháo mọi chuyện.

"Đối với con trai là như vậy." Tô Dịch Thừa gật đầu, kéo cô ôm vào trong lòng, nói: "từ nhỏ cha và ông nội đã dạy con trai nhất định phải đội trời đạp đất, như vậy sau này mới có thể cảng đáng được gia đình, mới có thể bảo vệ tốt người nhà mình không bị tổn thương, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ bẩm sinh của người đàn ông, không được thoái thác, chỉ được nỗ lực làm tốt."

Tựa vào trước ngực anh, An Nhiên hỏi: "còn con gái thì sao?" Tay nhỏ bé nhèm chán đùa bốn nút áo của anh.

"Tất nhiên con gái khác, con gái được chiều chuộng, là thiên sứ trời ban cho, được thương yêu, cưng chiều." Tô Dịch Thừa nói, tay vỗ về qua lại trên bụng cô, ở đây cũng có hai vị tiểu thiên sứ mà ông trời ban cho anh, qua mấy tháng nữa, bọn họ có thể gặp mặt rồi. (VL: chưa gì a đã tưởng bở rồi!!!!)

An Nhiên nửa cười, hỏi: "đây là trọng nữ khinh nam sao?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, trả lời quả quyết: "ừ, có thể nói như vậy."

An Nhiên than nhẹ, bùi ngùi nói: "thật hy vọng hai đứa bé trong bụng đều là con gái." Cô có thể khẳng định, nếu sau này mà động một tí là lại dùng gia pháp với con cô, cô sẽ đau lòng chết mất, đó cũng là máu thịt cô a, sao có thể chịu được!

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười, hôn lên gương mặt cô, nói: "biết rồi."

Hai người cứ ngồi ôm nhau như vậy một lúc lâu thì chuông cửa vang lên, người ngoài cửa hiển nhiên không hề có kiên nhẫn, nhấn chuông liên hồi, thanh âm ting tong không ngừng truyền đến.

"Nhất định là Lâm Lệ." An Nhiên không cần nghĩ cũng đoán ra ngoài Lâm Lệ ra thì không có người thứ hai có thể nhấn chuông như thế. Nói xong định đứng dậy ra mở cửa thì bị Tô Dịch Thừa kéo lại: "để anh."

Để cô ngồi xuống ghế sô pha, Tô Dịch Thừa đứng dậy đi mở cửa, An Nhiên đoán quả nhiên không sai, người đứng ngoài cửa đúng là Lâm Lệ, nhưng mà Tô Dịch Thừa vừa mới mở cửa ra, thấy Lâm Lệ không hề nhìn anh, liền vọt vào, vừa lo lắng gọi: "An tử, An

tử mi không sao chứ, có làm sao không?"

An Nhiên đứng dậy khỏi ghế sô pha, nhìn Lâm Lệ đang vô cùng lo lắng, bất đắc dĩ cười cười: "ta không sao, không phải đã nói không cần tới sao."

"Xảy ra chuyện lớn như thế sao ta có thể không đến xem một chút!" Lâm Lệ vừa nói, vừa đánh giá trên dưới trước sau cô một lần, xác định cô không có chuyện gì mới coi như là yên tâm lại, sau đó oán giận nhìn An Nhiên một cái, nói: "Cố An Nhiên, mi xảy ra chuyện lớn như thế vậy mà không nói cho ta biết! Sáng nay lúc đọc được trên báo, suýt nữa thì dọa chết ta!"

"Không có chuyện gì nữa, không phải ta vẫn khỏe mạnh đây sao." An Nhiên cười cười, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Mà đổi thành Tô Dịch Thừa đang cầm tay nắm cửa có hơi bất ngờ nhìn Chu Hàn đứng ngoài cửa, anh không ngờ Chu Hàn lại tới đây cùng với Lâm Lệ.

Chu Hàn đứng ở cửa, nhìn anh nét mặt có phần nghiêm túc, liếc thấy cái tay đang được băng bó, hỏi: "vết thương trên tay không sao chứ?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới phục hồi tinh thần lại, nghiêng người nhàn nhạt nói: "không có gì đang ngại, đi vào ngồi đi."

Chu Hàn giờ mới gật đầu, lướt qua anh vào nhà.

An Nhiên ở trong phòng khách nhìn thấy Chu Hàn đi vào, hơi bất ngờ, khó hiểu nhìn Lâm Lệ ngồi cạnh cô, sau đó cười đứng lên, nhìn Chu Hàn nói: "Chu tổng và Lâm Lệ cùng đi đến a."

Vẻ mặt Chu Hàn vẫn nghiêm túc, chỉ cong cong khóe miệng gật đầu với An Nhiên, sau đó xách giỏ hoa quả đặt lên trên bàn trà, lại ngẩng đầu lên nói: "sáng nay chúng tôi xem báo, cho nên tới đây xem một chút, cô không sao chứ."

"Không có chuyện gì không có chuyện gì." An Nhiên cười lắc đầu, nhìn Lâm Lệ ngồi bên cạnh cười rất mập mờ, quen biết lâu như thế, làm bạn nhiều năm như thế, sao Lâm Lệ lại không biết trong đầu cô nghĩ đến những cái gì, chỉ là không hứng thú đảo cặp mắt trắng dã.

Chu Hàn ngồi xuống ghế sô pha đối diện với Lâm Lệ, Tô Dịch Thừa thì vào phòng bếp chuẩn bị rót trà cho Lâm Lệ cùng Chu Hàn.

Ngồi ở trong phòng khách An Nhiên thấy thế, suy nghĩ đến cái tay bị thương của Tô Dịch Thừa, đứng dậy cười cười với hai người, liền vào phòng bếp.

Nhận lấy ấm nước và chén trà trong tay anh, chỉ nói: "để em."

Tô Dịch Thừa cũng không phản đối, chỉ lui sang một bên, bây giờ đúng là làm không tiện lắm.

An Nhiên vừa rót nước vào lá trà vừa ngẩng đầu nhìn qua quầy ba về hướng phòng khách, thấy hai người Lâm Lệ và Chu Hàn ngồi đối diện nhau, nhưng không nói câu nào.

"Sao vậy?" Thấy cô không ngừng nhìn ra bên ngoài, Tô Dịch Thừa hiểu kỳ hỏi.

An Nhiên chỉ thần bí lắc lắc, trong miệng lẩm bẩm: "đợi em hỏi Lâm Lệ đã." Vẽ phần có ý gì, Tô Dịch Thừa cũng không hiểu rõ lắm.

Hai người mỗi người bưng một chén trà lên, chia ra cho Lâm lệ và Chu Hàn.

Bốn người ngồi, tính ra thì Lâm Lệ tương đối nhiều lời, kéo An Nhiên hỏi này hỏi kia, lại duỗi tay với tới bụng An Nhiên, hỏi con nuôi cô có chuyện gì không, Tô Dịch Thừa ngồi bên cạnh dù là khi nghe đến hai chữ con nuôi kia có hơi nhíu mày, nhưng mà ngại vì người tới là khách, nên cũng im không nói gì.

Bốn người như vậy thế nào cũng khiến người ta cảm thấy có phần lạ lùng, thế nào cũng thấy không có đề tài để nói, cho nên An Nhiên lôi kéo Lâm Lệ vào phòng, bên kia phòng ngủ có một ban công rộng, nhìn từ đây, cảnh sắc thật không tệ.

Tựa lan can trên ban công, An Nhiên lấy tay đẩy đẩy cô ấy, hỏi: "Lâm Lệ, có phải mi và Chu Hàn có tiến triển gì không a?"

Lâm Lệ khó hiểu nhìn cô một cái, hỏi: "cái gì cái gì tiến triển?"

An Nhiên mập mờ nhìn cô ấy một cái, nói: "hai người cùng tới, còn không phải là có biến a!"

Nghe vậy, Lâm Lệ chịu không được liếc trăng cô một cái, tức giận nói: "linh tinh cái gì a, không phải Chu Hàn là bạn bè với Tô đại

lãnh đạo nhà mi sao, ta nói đến thăm mi, anh ta nói đến thăm Tô đại lãnh đạo nhà mi, vừa vặn thế, ta liền ngồi xe anh ta chứ sao. Cái gì mà có biến, mi nghĩ chúng ta là mi và Tô lãnh đạo nhà mi hả!"

"Vậy cũng không có gì không tốt." Từ lúc cô gả cho Tô Dịch Thừa đến bây giờ, cũng chưa từng hối hận.

Trong phòng khách, Tô Dịch Thừa cho mình chén nước, sau đó ngồi xuống trước mặt Chu Hàn.

Chu Hàn bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, rồi đặt chén trà xuống, nhìn anh, rốt cục chậm rãi mở miệng hỏi: "Lăng Nhiễm cô ấy như thế nào?" Trên báo nói, cô ta trúng phát đạn.

Tô Dịch Thừa cũng không cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của Chu Hàn, khi anh ta vừa tới, anh đã đoán được phần nào mục đích anh ta tới lần này.

Bưng chén nước lên uống một口, chỉ thản nhiên nói: "Bụng trúng một phát súng, nhưng đã lấy đạn ra, cũng không nguy hiểm đến tính mạng." Những điều này là do đội trưởng Ngũ gọi điện tới nói cho anh vào tối qua, sau đó mặc kệ là chuyện 'video khiêu dâm' hay là chuyện cầm dao đâm người trong bệnh viện lần này, Lăng Nhiễm đều không tránh khỏi sự trừng trị của luật pháp, tiếp đó về hai vụ án này còn cần anh phôi hợp điều tra.

Chu Hàn chỉ gật đầu, khóc miệng nở nụ cười chua chát, tự giễu nói: "có phải cậu cảm thấy tôi rất nực cười." Biết rõ Lăng Nhiễm là người thế nào nhưng đến giờ này vẫn không bỏ cô ta được.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, tình cảm của người khác, anh không có tư cách chỉ trích cái gì.

"Về chuyện của cô ấy, cậu có nhúng tay không?" Chu Hàn nhìn anh.

"Cũng không cần tôi nhúng tay, cô ta sẽ không thoát khỏi luật pháp, không phải sao?" Tô Dịch Thừa nhìn anh ta hỏi ngược lại: "hay là cậu muốn nhúng tay vào giúp cô ta?"

Chu Hàn cười, lắc đầu khẳng định nói: "sẽ không." Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với việc mình làm, và lại anh cũng không có lập trường nhúng tay vào nói giúp cô ta cái gì, bọn họ không

phải là vợ chồng, thậm chí không có chút quan hệ vào, thậm chí cô ta còn tỏ vẻ không nhận tiểu Bân, anh còn có thể nói gì.

Không chờ Lâm Lệ đi ra ngoài, Chu Hàn liền đứng dậy, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói: "trong công ty còn có việc, đi trước đã."

Tô Dịch Thừa cũng không giữ anh ta lại, chỉ gật đầu, sau đó đưa anh ta ra cửa.

Đến khi Lâm Lệ cùng An Nhiên đi ra khỏi phòng ngủ, Chu Hàn đã rời đi một lúc lâu, Lâm Lệ cũng không để ý, chỉ gật đầu nói mình cũng muốn chạy tới công ty, sau đó cùng nói vài câu với An Nhiên, lại quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa cảnh cáo, rồi mới xoay người rời đi.

Sau khi Lâm Lệ đi rồi, An Nhiên khẽ nhíu mày, nói thầm: "hai người bọn họ thật không thể nào sao?"

Chương 164: Long Phượng Thai

Ngũ đội trưởng nhận được điện thoại, đi tới thì đúng lúc Lăng Nhiễm đã được chữa bệnh và nhân viên chăm sóc trấn định ở trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Lúc trước đồng nghiệp ở lại canh giữ trong bệnh viện nói với anh, Lăng Nhiễm vốn là tỉnh lại sau nửa đêm, lúc tỉnh lại cũng hoàn hảo, cũng không ồn ào, chỉ là lảng lặng ngó chừng trần nhà, hơn nửa đêm bọn họ cũng không có làm ghi chép gì nữa, nghĩ tới sáng sớm ngày mai chờ đợi trưởng tới hỏi lại cẩn kẽ, nhưng mà vẫn là có trách nhiệm gọi y tá tới xem xét, xác nhận cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là sau nửa đêm lúc trời sắp sáng, trên giường bệnh Lăng Nhiễm đột nhiên có chút khác thường, ánh mắt trừng trừng nhìn trần nhà, trong miệng lẩm bẩm nói cái gì đó, tiến lên đi nghe, cũng sững sờ không rõ cô ta đang nói cái gì, hai người giơ tay lên

nhìn một chút đồng hồ đeo tay, nghĩ thăm hay là chờ trời sáng, chỉ là cũng không có đợi đến trời sáng, trên giường Lăng Nhiễm đột nhiên phát điên, nằm ở trên giường bệnh cả người cảm xúc có chút kích động lên, trong miệng vốn là nhỏ giọng lẩm bẩm đột nhiên lớn tiếng, mặc dù như cũ nghe không rõ lầm đang nói cái gì, nhưng mà tình huống như thế rõ ràng có cái gì không đúng. Hai người tiến lên ngăn lại, lại bị Lăng Nhiễm nắm lấy một ngón tay cắn đi xuống, thật sự là độc ác, một ngón tay cắn xuống cũng không chịu nhả ra, cắn mạnh tới nỗi làm tay của người kia chảy máu.

Giống như là phát điên, cứ như vậy gắt gao cắn tay của người kia, cũng không để ý đến vết thương bên bụng của mình bị nứt ra máu chảy thăm qua áo bệnh nhân, cuối cùng phải để người bên cạnh đánh bất tỉnh mới chịu nhả ra.

Vội vàng tìm bác sĩ cùng y tá tới xem xét tình huống cụ thể cũng xử lý miệng vết thương kia, chỉ đơn giản băng bó lại miệng vết thương, kiểm tra cụ thể còn phải đợi tới sáng hôm sau làm tiếp.

Đợi Lăng Nhiễm lẩn nấp tỉnh lại trên mặt thật không thể khống chế được, đầu tiên là ở trên giường cười to kêu to, sau đó cả người giống như con nhím bị thương đem mình nấp ở trong góc, trong miệng không ngừng hô không nên tới đây, nhìn nữ cảnh viên đi tới bên cạnh cô ta định làm cho cô ta tỉnh táo lại, nhưng mà cô ta đột nhiên rống lên rồi điên cuồng đánh, cái giá treo để truyền nước bị hành động quá khích của cô ta làm cho kim văng ra, không có kịp thời đè lại mạch máu, máu theo vết thương liền chảy ra ngoài, mặt khác vết thương trên bụng cô ta cũng lại một lần nữa nứt toác ra, máu theo bắp đùi của cô ta thậm chí chảy đến trên mặt đất, nhưng mà cô ta giống như cũng không cảm giác được đau đớn, cả người nổi điên vừa cười vừa hét, trên mặt hoàn toàn mất khống chế, cuối cùng chỉ có thể để cho mấy người hợp lực kéo cô ta tới trên giường, sau đó y tá tiêm cho cô ta một mũi an thần cô ta lúc này mới an tĩnh lại.

Lúc Ngũ Thành Bân đi tới bệnh viện bác sĩ đang làm bước đầu kiểm tra cho Lăng Nhiễm, hỏi thăm đồng nghiệp bên cạnh, đại khái

biết chuyện xảy ra tối hôm qua, Ngũ Thành Bân chán mày khẽ cau nhẹ.

Đang lúc Ngũ đội trưởng cau mày suy nghĩ sâu xa, bác sĩ mặc áo khoác trắng từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, kéo khẩu trang xuống nói với anh: "Tôi nghĩ các người tạm thời không thể lấy được lời khai gì."

Ngũ đội trưởng khiêu mi, trong lòng đã mơ hồ có suy đoán.

Bác sĩ kia cầm khẩu trang được tháo xuống thả vào trong túi áo khoác trắng, vừa nói: "Tôi nghĩ chúng tôi cần phải mời bác sĩ khoa thần kinh tới xem tình huống của cô ta."

Ngũ Thành Bân nâng mắt nhìn, chỉ nói: "Xác định sao?"

Bác sĩ kia gật đầu: "Bước đầu suy đoán hẵn là liên quan tới vụ án cưỡng gian lúc đâu, có rất ít người có thể vượt qua được chuyện này, tinh thần hoàn toàn có thể bị phá hủy."

Bác sĩ đều nói như vậy anh dĩ nhiên cũng không thể nói cái gì, Ngũ Thành Bân chỉ gật đầu: "Trước hết để cho khoa tâm thần đến xem sao, thật sự có vấn đề cũng phải làm một bản báo cáo cho chúng tôi." Bác sĩ gật đầu, sau đó xoay người đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

Lúc Ngũ đội trưởng gọi điện thoại đem chuyện tình của Lăng Nhiễm nói cho Tô Dịch Thừa biết, Tô Dịch Thừa cũng không có nói thêm cái gì, chỉ hơi có chút nghiêm túc nói cho dù thật như thế, cũng sẽ không để cho người chui chổ trống, nên xử lý như thế nào vẫn phải theo trình tự mà xử lý.

Ngũ Thành Bân tự nhiên là biết ý tứ trong lời nói của anh, nhưng mà lấy tình huống hiện tại của Lăng gia, người nào có thể tùy tiện xuất thủ tham dự cái gì.

Tô Dịch Thừa mới cúp điện thoại của Ngũ đội trưởng liền nhận được điện thoại của thư ký Trịnh, nói là hôm nay đã nhận mười mấy cú điện thoại của báo chí truyền thông, cũng vì chuyện phát sinh ở bệnh viện ngày hôm qua mà đến phỏng vấn Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa cau mày, chỉ nói: "Tôi không chấp nhận bất kỳ hình thức phỏng vấn nào."

"Ừ, tôi toàn bộ đều đã từ chối." Đi theo bên cạnh anh nhiều năm, điểm này anh cũng biết, buổi sáng báo chí anh ta cũng đọc thấy, gọi cú điện thoại này tới chủ yếu là muốn quan tâm thăm hỏi tình hình vết thương của anh, từ hình ảnh buổi sáng trên báo chí xem ra đúng là có chút nghiêm trọng, quan tâm hỏi: "Vết thương của Tô phó thị trưởng cùng phu nhân cũng không có nghiêm trọng chứ?"

"Ừ, không có gì đáng ngại." Tô Dịch Thừa nói: "Tôi đoán chừng hai ngày tới sẽ không thể tới phòng làm việc, có chuyện gì thì anh trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

"Được." Thư ký Trịnh sảng khoái đáp ứng nói: "Vậy tôi cũng sẽ không quấy rầy anh nghỉ ngơi, thay tôi gửi lời hỏi thăm tới Tô phu nhân."

Tô Dịch Thừa cúp điện thoại, lúc trở về phòng An Nhiên còn đang ngủ, ánh mắt nhắm, lông mi thật dài run lên một cái, giống như ngủ cũng không tốt, chuyện ngày hôm qua thật đã hù dọa cô, ngay cả tối hôm qua lúc cô tựa vào trong lòng ngực của anh ngủ cũng thỉnh thoảng run rẩy, thanh âm trong mộng mang theo kinh hoàng, rất là sợ hãi.

Vén chăn leo lên giường, ở bên người cô nằm xuống, đưa tay đem cô ôm vào trong ngực của mình, tay nhẹ nhẹ vỗ trên lưng của cô, cỗ găng có thể làm cho cô cả người thanh tĩnh lại, bớt căng thẳng.

Trong ngực An Nhiên mạnh mẽ cả kinh, cả người có chút phản ứng theo điều kiện nhảy dựng lên, chợt mở mắt ra, có chút sợ hãi: "Không cần, không cần!"

"An Nhiên, không có chuyện gì, không có chuyện gì." Tô Dịch Thừa nâng tay lên cỗ găng đem cô một lần nữa ôm vào trong ngực của mình, lại bị động tác theo bản năng của cô đẩy ra mà không cẩn thận chạm tới băng gạc trên vết thương.

"Tê ——" Tô Dịch Thừa có chút bị đau cũng rút ngum khí lạnh.

An Nhiên lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn bàn tay bị thương của anh, đã nắm, khẩn trương hỏi: "Không có sao chứ, em

chạm vào vết thương của anh phải không?" Vừa nói, giọng nói có chút tự trách.

Tô Dịch Thừa cũng dựa vào ngồi dậy, dùng một bàn tay hoàn hảo còn lại vuốt vuốt tóc của cô, cười nhạt nói: "Không có chuyện gì, không đau." Sau đó nắm cả người cô để cho cô tựa vào trước ngực của mình.

"Thật xin lỗi, em không phải cố ý." Tựa vào trong ngực của anh, vẫn như cũ nắm bàn tay bị thương kia, An Nhiên có chút áy náy lẩm bẩm nói xin lỗi.

Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn lên tóc của cô, dán lên tóc của cô nói: "Anh biết."

Hai người cứ như vậy ôm, một lúc lâu An Nhiên mới chậm rãi mở miệng, nói: "Em mới vừa rồi nằm mơ, trong mơ thấy Lăng Nhiễm cầm dao đang chuẩn bị đâm vào bụng của em, em cảm giác bụng của em như quả bóng, một chút liền xẹp xuống, em đưa tay sờ, lại cảm thấy không còn gì nữa, cái cảm giác này thật là khủng khiếp." Vừa nói, tay ôm hông của Tô Dịch Thừa nắm thật chặt.

Lấy tay qua lại nhẹ vỗ về, chỉ thấp giọng ở cô bên tai nói: "Đứa ngốc, mộng cũng không phải là thật, em cùng cục cưng sẽ không có chuyện gì, tin tưởng anh, anh sẽ không để việc này xảy ra lần nữa."

An Nhiên nặng nề gật đầu: "Ừ, em biết." Mỗi một câu nói của anh cô đều tin tưởng, chưa từng có hoài nghi tới.

Tô Dịch Thừa hôn vành tai của cô, ôn nhu ở cô bên tai nói: "Anh giống như nghe được tiếng của cục cưng."

An Nhiên có chút nhột, co lại cổ, cười nói: "Bạn họ không có ở động đây." Mặc dù nói như vậy, nhưng mà vẫn là nửa chống tay thuận thế nắm chết dí trên giường.

Tô Dịch Thừa cúi người đem lỗ tai áp vào trên bụng của cô, cách y phục nhẹ tay vỗ về cái bụng rất tròn của cô, thật ra thì cái gì cũng đều nghe không được, nhưng mà luôn luôn có ảo giác, tựa hồ có thể nghe được tim đập của hai bảo bối.

Dán lên bụng, sơ bỏ qua một chút động tĩnh của bọn họ, Tô

Dịch Thừa mới hỏi: "Các con có động sao?"

An Nhiên khẽ cười, tay vỗ về đầu của anh, ngón tay xen kẽ đến từng kẽ hở đèn nhánh kia, lắc đầu ôn nhu nói: "Không có, có thể các con đang ngủ."

"Nha." Tô Dịch Thừa thanh âm hơi có chút buồn bực, mang theo chút buồn bực.

Tựa như An Nhiên tiểu tình nhân kiếp trước của anh ở trong bụng, không muốn đòi nợ anh hay sao, mà nhiều lần vốn là trong bụng máy thai nhưng khi anh đưa tay tới chạm vào thì liền khôi phục lại yên tĩnh, mà Tô Dịch Thừa bình thường nhìn rất khôn khéo rất lý trí, nhưng gặp phải vấn đề như vậy thì giống như đứa nhỏ, chỉ số thông minh thấp đến khiến cho An Nhiên cũng không muốn chê cười anh, luôn là cố chấp nhất định đem lỗ tai áp vào trên bụng của cô hơn nửa giờ cũng không thôi, hơn nữa còn trẻ con một bên áp lên bụng của cô nói chuyện, nhưng mà cũng không biết là trùng hợp hay là thật thần kỳ, coi như là mặc cho Tô Dịch Thừa tốn nước miếng nói chuyện ra sao hai tiểu tử kia cũng không động đậy, có thể Tô Dịch Thừa rốt cục nhận rõ sự thật thất vọng nên đem lỗ tai cùng tay thu hồi, bảo bối trong bụng lại bắt đầu có chút di động bất an, sau đó đợi Tô Dịch Thừa đem lỗ tai dán lên, liền động tĩnh cục cựa nhỏ cũng không có, phản phục mấy lần cũng là như vậy, làm cho người ta phải hoài nghi đôi bảo bối tiểu tình nhân trong bụng này có phải có ý kiến gì với anh hay không?

Tùy ý anh dán lên bụng của mình như vậy, nhưng mà nằm ở trên giường thế này, cộng thêm tối hôm qua ngủ cũng không sâu, bây giờ còn thật sự có chút ít mệt, giơ tay lên che miệng ngáp một cái, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng nề.

Tô Dịch Thừa cũng nhìn thấy mệt mỏi trên mặt của cô, chậm rãi nâng mình lên, chuẩn bị để cho cô ngủ yên, lúc đang đứng dậy có chút lưu luyến đối với cái bụng to lớn của cô nhẹ nhàng vừa hôn, cách y phục nụ hôn rơi xuống trên bụng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "bảo bối".

Nhưng mà còn chưa kịp thu hồi lại, đột nhiên chỉ cảm thấy trên

mỗi kia bị đá một cước, lực đao không lớn, nhưng là lại có thể rất rõ ràng cảm giác được.

Động tĩnh này khiến cho Tô Dịch Thừa bỗng dung trừng lớn mắt, có chút vui mừng gọi lên: "An Nhiên, bảo bối đá anh, bảo bối đá anh." Vừa nói tay vội vàng một lần nữa dán trở lại trên bụng An Nhiên, đối diện với chỗ anh vừa hôn.

An Nhiên tự nhiên cũng cảm nhận được, bất quá nhìn bộ dáng kia của anh, không khỏi buồn cười cười ra tiếng, đưa tay vuốt đầu của anh nói: "Thật giống như trẻ con."

Tay che ở trên bụng của cô, có thể chân thiết cảm nhận được hai tiểu tử trong bụng này hữu lực đá đánh, khóe miệng ngây ngốc cười, cao hứng cùng tự đắc giống như trẻ con.

"Ngô." An Nhiên hô một tiếng, chân mày cau lại, bất quá khóe miệng như cũ mang theo nụ cười.

Tô Dịch Thừa tự nhiên chú ý tới nét mặt của cô, sau đó đưa tay vỗ về bụng của cô ôn nhu nói: "Bảo bối, các con đá đau mẹ, nhẹ chút, nhẹ chút có được hay không?"

Cũng không biết có phải nghe hiểu được lời của Tô Dịch Thừa hay không, hai tiểu tử trong bụng kia thật đúng là chậm rãi yên tĩnh lại.

Tô Dịch Thừa lúc này coi như là thật thỏa mãn, một lần nữa dựa vào ngồi xuống đem An Nhiên ôm vào trong ngực, khóe miệng nụ cười kia đều không ẩn dí được, có chút tự hào nói: "Con gái của chúng ta rất thông minh."

An Nhiên tựa vào trong lòng ngực của anh cười, nhẹ tay vẽ vài vòng trên ngực của anh, cố ý có chút ý xấu nói: "Dịch Thừa, em muốn con trai nha."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa có chút nhíu mày, kiên trì nói: "Con gái tốt hơn."

Cảm giác, cảm thấy về vấn đề con trai hai con gái anh biểu hiện đặc biệt khả ái, An Nhiên không nhịn được muốn trêu chọc anh, rơ vè buồn rầu nói: "Làm sao bây giờ, nhưng mà người ta muốn con trai."

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, một lúc lâu không nói gì, tựa hồ làm ra quyết định khó khăn, sau đó mới đẩy cô ra nhìn chăm chắm vào cô nói: "Vậy thì một nam một nữ đi."

An Nhiên nhìn anh một lúc lâu, sau đó thật sự không nhịn được cười ra tiếng: "Vèo ——" người đàn ông này thật sự quá đáng yêu đi.

Sau khi cười xong tức giận đưa tay chọc chọc anh nói: "Anh còn nói." Còn muốn long phượng thai! Anh cho mình muốn gì được nấy sao.

Một lần nữa đem cô ôm lấy, ngữ khí kiên định không có thương lượng nói: "Vậy thì đều là con gái đi" Không thể long phượng thai vậy thì là con gái đi, dù sao anh nhất định phải cùng cô có con gái giống cô, nho nhỏ, mềm nhũn.

Chương 165: Tâm sự

Vì không muốn Lâm Tiểu Phân lo lắng, An Nhiên lấy cớ hai ngày nay mình bị cảm, không đi bệnh viện, muốn ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, mà trên thực tế là theo Tô Dịch Thừa về đại viện quân khu, vì chuyện này vẫn còn rùm beng, hằng ngày luôn có một loạt phóng viên tới cổng tiểu khu, điện thoại trong nhà cũng liên tục cứ cúp lại reo lên, cho nên Tô Dịch Thừa mới muốn đưa An Nhiên về đại viện, ở đây có thể yên tĩnh, an tâm nghỉ ngơi.

Về chuyện lần này cha Tô cũng không nói nhiều, chỉ gọi Tô Dịch Thừa vào trong thư phòng, hai cha con ở trong đó nói chuyện suốt hơn hai tiếng. Khi đi ra An Nhiên hỏi anh, Tô Dịch Thừa chỉ cười cười, không nói gì nhiều.

Mặc dù tay bị thương, nhưng mà hai ngày sau chuyện xảy ra, Tô Dịch Thừa vẫn đi làm như thường lệ. Mà An Nhiên thì ở lại đại viện, bên tai truyền đến khẩu lệnh huấn luyện, An Nhiên lại cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

An cơm tối xong An Nhiên ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với Tân Vân. Câu được câu chăng một lúc lâu, Tân Vân nhìn An Nhiên đắn đo hỏi: "An Nhiên a, a Thừa đã nói chuyện của nó với Lăng Nhiễm với con chưa?"

Gần đây có quá nhiều chuyện, lại còn rất ầm ĩ rồi, bà thật là sợ những chuyện nhảm chán kia sẽ khiến con bé này không thoải mái, nếu vì Lăng Nhiễm mà ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng của hai người họ, vậy thì thật sự không ăn thiết rồi, mặc dù nhìn ra được quan hệ của cô và a Thừa vẫn giống như bình thường, nhưng mà mấy ngày nay, con trai không ở nhà, cô có vẻ rầu rĩ không vui bao nhiêu.

Ai! — trong lòng than nhẹ, làm cha mẹ chính là như thế, luôn lo này lo kia, vốn tưởng một Dịch Kiều thôi đã đủ khiến bà lo nghĩ rồi, tưởng là a Thừa, đứa con này đủ chứng chắc trưởng thành rồi,

bà không cần hỏi nửa câu, nhưng nào đâu ngờ gần đây lại liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như thế, nếu nói trong lòng An Nhiên có khúc mắc không vui thì đó chũng là chuyện bình thường, có điều là đừng vì thế mà ảnh hưởng tới tình cảm của hai vợ chồng họ mới tốt.

An Nhiên hơi sững sốt, nhìn Tân Vân gật đầu, nói: "Dịch Thừa đã nói với con." Cô rất cảm kích sự thẳng thắn của anh, bây giờ nghĩ lại có lẽ cũng là vì anh thẳng thắn ngay từ đầu, cho nên mới khiến quan hệ vốn kỳ quặc của hai người ban đầu trở nên gần gũi hơn.

Nghe vậy, lúc này Tân Vân mới yên tâm lại, gật đầu nói: "vậy thì tốt, vậy thì tốt." Những chuyện này giấu diếm không bằng nói thẳng ra, nhìn cô, Tân Vân lại hỏi: "An Nhiên, mẹ thấy gần đây con râu rí không vui, có phải là có gì không thoải mái với chuyện Lăng Nhiễm không a, nếu có thì con cứ nói ra, đừng giữ trong lòng, mẹ cũng biết gấp chuyện này nhất định rất khó chịu."

An Nhiên nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu ý Tân Vân, vội lắc đầu nói: "mẹ, có phải là mẹ hiểu lầm cái gì không? Con không để ý chuyện Lăng Nhiễm." Tô Dịch Thừa đã nói mọi chuyện giữa anh và Lăng Nhiễm cho cô rồi, lý do cô cũng biết rõ rồi, và lại chuyện hai lần này cũng đều là do bản thân Lăng Nhiễm rắp tâm làm, không thể trách Tô Dịch Thừa được.

"Mẹ thấy con cứ râu rí." Tân Vân nghi hoặc cau mày lại, nghĩ tới cái gì, nhìn cô căng thẳng hỏi: "An Nhiên, có phải người có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có" An Nhiên lắc đầu, nhìn bà lo lắng: "con chỉ là đang lo lắng, con lo cho sức khỏe mẹ con." Có thể nói bây giờ mắt mẹ đã không nhìn thấy gì rồi, trước mắt phải nhanh chóng phẫu thuật, nếu qua thời gian phẫu thuật tốt nhất thì chỉ sợ là sẽ để lại di chứng.

Lúc này Tân Vân mới kịp phản ứng, mấy ngày qua đầu tiên là bị con bé Dịch Kiều kia nhiễu loạn đầu óc, bà cũng không biết con bé và thẳng bé họ Diệp kia trở nên tốt lên từ bao giờ, thế mà thẳng bé họ Diệp kia lại chạy tới nói với bà rằng muốn kết hôn với Dịch Kiều!

Bà còn chưa kịp làm rõ chuyện của bọn họ, lại xảy ra chuyện Lăng Nhiễm, nhất thời quên mất Lâm Tiểu Phân đang nằm viện vì u não, nhưng mà như thế đã hiểu rõ vì sao An Nhiên rầu rĩ không vui như vậy rồi, gần đây nhiều chuyện, lại còn phải lo lắng bệnh tình mẹ mình, đổi lại là ai cũng cảm thấy phiền muộn.

"Bà thông gia thế nào rồi, sức khỏe đã khá hơn chút nào chưa, xem mẹ này gần đây cứ loạn hết cả lên, không có lúc nào để đến bệnh viện xem một chút." Tân Vân tự trách nói.

An Nhiên lắc đầu: "vì khởi u di chuyển, bây giờ đã đè lên dây thần kinh thị giác, gần như là không nhìn thấy cả người đứng trước mặt rồi, phải nhanh chóng làm phẫu thuật."

Tân Vân gật đầu, nét mặt lo lắng từ đáy lòng, bà biết lần phẫu thuật này nguy hiểm thế nào, hơn nữa tuổi tác Lâm Tiểu Phân cũng không còn ít, chỉ sợ xảy ra chuyện gì trong lúc phẫu thuật, thật không dám tưởng tượng.

Khẽ thở dài, đưa tay kéo tay An Nhiên nhẹ nhàng đặt vào tay mình, nhìn cô an ủi: "sẽ không có chuyện gì, yên tâm đi." Tình hình này chỉ có thể nói như thế.

An Nhiên miễn cưỡng cười cười gật đầu với bà: "vâng, con không sao, mẹ đừng lo lắng cho con."

"Đang nói chuyện gì vậy?" Tô Dịch Thừa một tay cầm cặp công văn đi từ sân vào, một tay vẫn còn quấn băng gạc, vì vết thương trên tay tương đối sâu, cho nên mấy ngày qua đi làm đều do thư ký Trịnh lái xe giúp

Thấy anh về, không đợi Tân Vân mở miệng, An Nhiên ngồi một bên đã hỏi: "ăn chưa, hôm nay cô giúp việc làm món cà om dầu mà anh thích ăn, để em đi hâm nóng cho anh."

Tân Vân ngồi bên cười đứng dậy, nói: "An Nhiên con đang mang thai to thế không được làm những cái đó, để mẹ đi hâm lại đồ ăn." Nói xong không đợi An Nhiên trả lời, liền đi vào bếp.

Tô Dịch Thừa vào phòng trước đặt cặp công văn xuống trước, rồi cởi bộ quần áo trên người, thay một bộ quần áo khác rồi ra khỏi nhà vệ sinh, khi đi ra An Nhiên đang đứng trước cửa sổ nói chuyện

điện thoại, nghe giọng điệu thì hẳn là Lâm Tiểu Phân gọi đến.

"Con không sao, đã khá hơn rồi, mẹ đừng lo lắng cho con, tình hình mẹ thế nào rồi? có chỗ nào không thoải mái không?" An Nhiên cầm điện thoại không yên lòng nói với Lâm Tiểu Phân ở đầu bên kia.

Tô Dịch Thừa lắng lặng tiến lên, ôm cô vào lòng từ phía sau, tay ôm bụng cô, bao cả người cô vào lòng mình.

"Được rồi, mẹ, ngày mai con đến thăm mẹ, vâng, con biết rồi, không nghiêm trọng lắm, mẹ đừng lo lắng." An Nhiên cúp điện thoại, khẽ thở dài một tiếng, quay đầu, nhìn Tô Dịch Thừa, bất đắc dĩ nói: "mẹ biết chuyện hôm kia rồi." Bởi vì biết cô là con gái Lâm Tiểu Phân, mà thấy hai hôm nay cô không đến, khi cô y tá đưa thuốc thì đúng lúc thím Trương đang ở trong phòng vệ sinh, vì thấy không có ai bên cạnh Lâm Tiểu Phân nên thuận miệng hỏi tình hình của An Nhiên, sau đó mới lộ ra chuyện chiều hôm đó, mà rõt cuộc sau ba ngày xảy ra chuyện Lâm Tiểu Phân biết được vào hôm ồn ào dưới tầng là hôm bà suýt mất đi con gái. Cho nên cô y tá vừa đi, thím Trương về thì liền gọi điện thoại cho An Nhiên.

Tô Dịch Thừa ôm cô, hôn lên trán cô, nói: "không sao, ngày mai anh cùng em đến bệnh viện."

An Nhiên gật đầu, tựa vào ngực anh.

"Lúc về anh đã qua bệnh viện." Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Nghe vậy, An Nhiên kích động quay đầu, hỏi: "gặp mẹ sao?"

Tô Dịch Thừa lắc đầu: "anh chỉ đến gặp bác sĩ Trương, nghe ngóng tình hình."

"Bác sĩ Trương nói như thế nào?" An Nhiên hỏi, nắm tay anh cả người trở nên căng thẳng.

Tô Dịch Thừa vỗ vỗ cô, ý bảo cô không cần căng thẳng như thế: "bác sĩ Trương nói thái độ của mẹ là không muốn xuất ngoại, muốn làm phẫu thuật trong nước."

"Tại sao!" An Nhiên không giải thích được, rõ ràng đã liên lạc với bệnh viện và bác sĩ bên Mỹ xong xuôi rồi, hơn nữa tay nghề bên kia cũng tốt hơn trong nước rất nhiều.

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài, đưa tay sờ sờ mặt cô, nói: "thật ra thì em cũng nên hiểu, đôi khi người ta già rồi sẽ như thế, cho dù nhìn bể ngoài rất lạc quan mạnh mẽ, nhưng thật ra trong lòng rất yếu đuối, có một số việc họ luôn tính đến trường hợp xấu nhất, mà bác sĩ Trương nói, ông ấy cảm thấy mẹ lo lắng phẫu thuật nguy hiểm."

"Thế không phải đã đổi thành đi Mỹ rồi sao!" Thiết bị và trình độ bên kia cao hơn trong nước không ít, nếu lo lắng phẫu thuật nguy hiểm thì nhất định là nên chọn nước Mỹ mới phải a!

Tô Dịch Thừa giải thích: "An Nhiên, có đôi khi người ta lớn tuổi rồi, thì băn khoăn sẽ nhiều hơn, một số người vốn là ở bên ngoài cách xa ngàn dặm, có tuổi rồi đều chọn quay trở về, đó là lý do, còn không phải gốc gác của họ ở đây, lá rung về cội. Bản thân mẹ hiểu rõ lần phẫu thuật này nguy hiểm thế nào, không phải bà lo rằng cuộc phẫu thuật này xảy ra bất trắc thì sẽ thế nào, mà là lo rằng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, mà bà lại cách xa ngàn dặm."

"Sẽ không có bất trắc!" An Nhiên nhìn anh, kiên định nói: "không thể có chuyện bất trắc!" Nói xong, hốc mắt bất thình lình đỏ lên, sau đó hơi nước dâng lên, tầm mắt mơ hồ, nhìn không rõ.

Tô Dịch Thừa đưa tay ôm cô vào lòng, tay không ngừng vỗ về tóc cô, nói an ủi bên tai cô: "đúng đúng đúng, sẽ không có bất trắc, nhất định sẽ không có gì bất trắc."

Tựa vào trong lồng ngực anh, An Nhiên không ngừng gật đầu, nước mắt trong hốc mắt biến thành nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, dòng nước mắt kia rơi xuống bả vai Tô Dịch Thừa, làm tổn thương da thịt anh.

Cứ khóc trong lòng anh như vậy một lúc lâu, An Nhiên mới chậm rãi rời khỏi ngực anh, nhìn anh kiên định mà nghiêm túc nói: "Dịch Thừa, em muốn theo mẹ đi Mỹ." Cô muốn ở bên cạnh mẹ, vào lúc đẩy bà vào phòng phẫu thuật thì nắm chặt tay bà, nói cho bà biết mình vĩnh viễn đợi bà ngoài phòng mổ, nói cho bà biết đứa bé trong bụng cô vẫn đang chờ bà thương yêu.

Tô Dịch Thừa nhìn ra được sự cương quyết trong mắt cô, cũng

hiểu lòng cô lúc này, chỉ gật đầu, nói: "được."

Chương 166: Hạnh Phúc (Đại kết cục)

Sáng sớm, Tô Dịch Thừa đưa An Nhiên tới bệnh viện rồi không lâu sau nhận được điện thoại của thư ký Trịnh nói có một số tài liệu cần anh nhanh chóng về xem một chút, cho nên liền phỏng đến phòng làm việc.

Trong phòng bệnh Lâm Tiểu Phân nghiêm túc dạy bảo An Nhiên một trận, cuối cùng nói đến mức bản thân mình không chịu đựng được nữa mà rơi nước mắt.

"Mẹ." An Nhiên tiến lên, ngồi vào mép giường, ôm mẹ vào lòng, áy náy nói bên tai bà: "thật xin lỗi, con chỉ không muốn mẹ lo lắng cho con."

"Sao mẹ có thể không lo lắng cho con được, con là con gái mẹ, mẹ không lo lắng cho con thì còn lo lắng cho ai."

Quả thật đúng như Tô Dịch Thừa nói, lý do Lâm Tiểu Phân không muốn ra nước ngoài điều trị là sợ trong khi mổ có vấn đề gì, bà nói, bà không sợ chết, mà là sợ chết ở đó!

Nếu ra nước ngoài phẫu thuật thật sự xảy ra vấn đề gì, thì đó là chết nơi đất khách quê người, bà không muốn như thế, bà thà rằng ở lại trong nước, ít nhất ở bên cạnh con gái bà, bên chồng bà, nhà bà, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, bà cũng không có gì tiếc nuối.

"Mẹ, sao mẹ lại cố chấp như thế chứ!" Đối với sự khăng khăng của Lâm Tiểu Phân, An Nhiên có phần sốt ruột, sáng nay cô thấy thị lực của mẹ dường như đã tệ hơn so với trước rồi, với tay cầm gì đều phải dựa vào lân mò, nhìn mẹ mình như thế, lòng cô có nỗi khó chịu khó tả.

Lâm Tiểu Phân vỗ vỗ tay cô, cố gắng muốn thuyết phục An Nhiên, nói: "đi phẫu thuật ở đâu mà chả thế a, ra nước ngoài vừa lãng phí tiền vừa phiền phức, hay là chúng ta cứ mổ trong nước đi."

"Mẹ." An Nhiên nắm lại tay Lâm Tiểu Phân, nhìn bà chăm chú,

nói: "ra nước ngoài phẫu thuật là chúng con muốn gia tăng xác suất phẫu thuật thành công, giảm nguy hiểm xuống, mọi người đều biết phẫu thuật này nguy hiểm thế nào, chúng con sợ hãi, bì không có cách nào tiếp nhận được phẫu thuật thất bại, nếu thật mất đi mẹ, mẹ muốn con và cha phải làm sao bây giờ?" Nói xong, An Nhiên không kiềm chế được rơi nước mắt.

Lâm Tiểu Phân không nói gì, quay mặt đi, không nhìn cô, dù ánh mắt đã mờ đi, bà không thấy rõ ánh mắt con gái, nhưng mà lại vẫn có thể mãnh liệt cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, bà không có cách nào đổi mặt với cô được. Chóp mũi chua xót, hốc mắt nồng nóng.

"Mẹ, coi như là mẹ vì con, vì cha, chúng ta đi Mỹ được không?" An Nhiên nói rất nhẹ, giọng nói như là đang cầu xin.

Lâm Tiểu Phân không quay đầu lại, rặng cắn chặt vào môi, hơi run rẩy, nhiệt độ trong hốc mắt nóng đến đốt người.

Đưa tay kéo tay Lâm Tiểu Phân đặt lên bụng mình, nghẹn ngào nói: "mẹ, em bé trong bụng con vẫn chờ gọi bà ngoại đấy, mẹ đồng ý với con sẽ không sao, có được không."

Nước mắt trong hốc mắt rốt cục không đứng được nữa, Lâm Tiểu Phân đưa tay che miệng mình, không để mình khóc thành tiếng.

"Mẹ. . . ." An Nhiên cố chấp gọi bà, nước mắt đã lăn đầy mặt từ lâu rồi, nhưng vẫn cố chấp tìm kiếm một đáp án, một đảm bảo.

Chung quy lại vẫn là con gái mình, là máu thịt mình, đâu thể thực sự nhẫn tâm khước từ nguyện vọng của cô được.

Không lay chuyển được sự cố chấp của An Nhiên, Lâm Tiểu Phân cũng chỉ có thể gật đầu ưng thuận.

Thấy bà đồng ý, An Nhiên nín khóc mà cười ra tiếng, đưa tay qua quýt lau nước mắt trên mặt mình, sau đó lại duỗi tay cẩn thận nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lâm Tiểu Phân.

Việc rốt cuộc Lâm Tiểu Phân gật đầu đồng ý ra nước ngoài làm phẫu thuật khiến tất cả mọi người thật vui vẻ, bên bác sĩ Trương đã sớm liên hệ với bệnh viện bên Mỹ, tư liệu bệnh án đều đã chuyển

sang băng đường bưu điện, mấy ngày tới chỉ cần Lâm Tiểu Phân thu dọn xong là có thể sang đó, đương nhiên sau khi sang, bệnh viện bên kia cũng sẽ kiểm tra cẩn kẽ lại cho Lâm Tiểu Phân, sau đó sẽ cho ra phương án phẫu thuật cụ thể.

Về cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u lần này, An Nhiên khăng khăng muốn đi cùng Lâm Tiểu Phân, Cố Hằng Văn cũng muốn ở bên cạnh vợ mình trong lúc phẫu thuật, nhưng mà vướng bận lớp ôn tốt nghiệp, chương trình học bình thường đã rất gấp rút rồi, bên nhà trường không thể cho phép nghỉ hơn nửa tháng được, cho nên chỉ dành ở lại có trách nhiệm với học sinh.

Đối với việc An Nhiên đi Mỹ, Lâm Tiểu Phân là người đầu tiên phản đối, lý do là An Nhiên đang mang thai, không muốn cô quá mệt mỏi. Dù Tô Dịch Thừa cũng lo lắng, nhưng mà anh hiểu lòng An Nhiên, người đi phẫu thuật là mẹ cô, không cho cô đi cô nhất định sẽ không tán thành, vì yêu cô, cho nên lựa chọn ủng hộ quyết định của cô, thật ra thì vốn là anh cũng muốn cùng đi, nhưng mà gần đây công việc và hạng mục trong thị ủy rất nhiều, ngoài ra trong khoảng thời gian này, có rất nhiều lời đồn đại về anh, nếu mà bây giờ anh tùy tiện xin nghỉ phép, bên ngoài sẽ phỏng đoán anh muốn lật trời.

Đun trà dưỡng sinh trong phòng bếp, bưng chén Mark đi vào thư phòng, An Nhiên gõ cửa thư phòng, đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng trong phòng, liền đẩy cửa đi thẳng vào.

Chỉ thấy Tô Dịch Thừa ở trong phòng xắn tay áo sơ mi đến khuỷu tay, cà vạt trên cổ được nới lỏng ra, chỗ tay băng bó mây hôm trước đã được tháo ra rồi, nhưng mà vết thương đã được khử trùng rồi, cũng không gây trở ngại cho cuộc sống bình thường rồi, liếc nhìn giấy tờ trong tay, tài liệu trên bàn chất thành đống.

An Nhiên tiến lên, nhẹ nhàng đặt chén trà dưỡng sinh trong tay lên bàn, lúc này Tô Dịch Thừa mới phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn An Nhiên, khẽ cười với cô, giơ tay lên nhìn đồng hồ, đến khi thấy rõ giờ lại không đồng ý cau mày lại, đưa tay kéo tay cô, đặt vào trong lòng bàn tay, hỏi: "sao muộn thế này rồi còn chưa ngủ?"

An Nhiên để tùy anh nắm tay mình, chỉ cười khẽ lắc đầu, nói: "không buồn ngủ."

Tô Dịch Thừa dùng lực một cái, liền kéo cô ngồi xuống chân mình, cầm gối lên bả vai cô, tay vòng qua bụng cô.

An Nhiên thả lỏng người ngồi dựa vào ngực anh, tay nắm cái tay đang vòng quanh bụng mình ngắm nghía, nhìn vết thương trên tay anh, mặc dù đã không còn tầng băng gạc thật dày nhưng vẫn được xử lý chu đáo, vươn tay ra chỉ nhẹ nhàng đụng vào, khẽ hỏi: "còn đau không?"

Tô Dịch Thừa cười khẽ, lắc đầu khẽ hôn xuống lỗ tai tinh xảo của cô, nói: "không đau." Khi nói chuyện, hơi thở âm ấm kia phả vào trong tai An Nhiên, An Nhiên có chút ngứa ngáy, rụt cổ lại, cười khẽ lên: "ha ha, đừng thổi nữa, buồn quá."

Nghe vậy, Tô Dịch Thừa thật sự không thổi nữa, chẳng qua là ôm cô chặt hơn chút ít.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc lâu, An Nhiên mới chậm rãi nói: "Lúc xế chiều chủ nhiệm Trương đã nói với em, bên Mỹ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, mấy ngày nay bên mẹ phải khởi hành, sợ kéo dài nữa, khỏi u trong đầu lại xê dịch vị trí, thì phẫu thuật sẽ càng khó, đến lúc đó thì hậu quả khó mà tưởng tượng được."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, chỉ là ôm cô với tư thế vừa rồi.

"Em muốn ngày kia xuất phát đi Mỹ, ngày mai có gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị luôn." An Nhiên bổ sung những gì chưa nói hết.

Tô Dịch Thừa khẽ thở dài một tiếng, ôm cô chặt hơn chút nữa, sau đó mở miệng hỏi: "thực sự không cần anh đi cùng em sao?" Nói cho cùng, anh vẫn không yên tâm, đủ loại lo lắng, sợ cô rời khỏi mình rồi có chăm sóc được cho bản thân không.

An Nhiên chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ nói: "không cần, anh còn bận việc." Mấy ngày qua anh bận bìu thế nào cô đều thấy cả.

"Em quan trọng hơn." Tô Dịch Thừa dường như không cần nghĩ ngợi, nói ra rất đương nhiên, giọng điệu lại vô cùng kiên định.

An Nhiên cong cong môi, quay đầu nhìn người đàn ông trước mắt, biết anh lo lắng cho mình, cho nên nghiêm túc đảm bảo với

anh: "em không phải là đứa trẻ, không cần lo lắng cho em, em sẽ chăm sóc tốt mẹ, cũng sẽ chăm sóc tốt bản thân mình."

"Thật?" Tô Dịch Thừa vẫn giữ thái độ hoài nghi.

An Nhiên gật đầu, đáp: "dĩ nhiên!" Thái độ thật tình, nhìn không có nửa câu dối trá.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đưa tay sờ sờ mặt cô, nghiêm túc nói: "vậy thì tốt."

An Nhiên mỉm cười gật đầu, nhìn anh chăm chú.

Tay vuốt ve làn da nhẵn mịn của cô, Tô Dịch Thừa động tình cúi đầu cướp lấy đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ nhàng hôn lên, đầu lưỡi nhẹ thăm dò cô, khi thấy cô mở miệng đáp lại nụ hôn của anh, lúc này Tô Dịch Thừa mới bắt đầu tiến vào hôn sâu, đòi hỏi nhiều hơn.

Cho đến khi An Nhiên sắp không thở nổi nữa, Tô Dịch Thừa mới chậm rãi buông cô ra, nhẹ nhàng mổ lén môi cô, sau đó ôm chặt cô vào lòng, khuôn mặt cọ xát vào mặt cô, một lúc lâu mới chậm rãi nói bên tai cô: "anh sẽ nhớ em."

An Nhiên tựa vào trước ngực anh bộ ngực vẫn pháp phòng vì nụ hôn vừa rồi, nhưng mà khói miệng cong lên thành nụ cười đẹp mắt, tay đang ôm tấm lưng gầy gò của anh từ từ quấn lên cổ anh, cái đầu đang chôn trước ngực anh cũng ngẩng lên, mở to mắt nhìn anh chăm chú, gật đầu, nghiêm túc nói: "em cũng sẽ nhớ anh!"

Giọng nói của cô rất mềm mại, nghe khiến người ta cảm thấy thoải mái, dễ đi vào lòng người, Tô Dịch Thừa nhìn cô chăm chú, nhìn đôi môi đỏ mọng của cô bóng loáng vì vừa bị anh hôn, màu môi đỏ tươi sáng tỏa mắt anh, không thể rời mắt, chỉ có thể tham lam nhìn chăm chú.

Ngón tay mảnh khảnh rời khỏi cổ anh, vươn lên miêu tả nét mặt anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng dạo chơi trên khuôn mặt anh, cô thật sự sẽ nhớ anh, rất nhớ người này, cô không biết sang bên kia mắt đi cái ôm của anh, cô có ngủ được không, khi gả cho anh, anh thật sự đã quá chiều chuộng cô rồi, chiều đến nỗi cô bắt đầu nghi ngờ mình có phải đứa trẻ không, còn được người che trở yêu thương như thế.

Tô Dịch Thừa chợt bắt lấy cái tay đang chơi đùa gây sự trên mặt mình, hơi có tính trùng phạt hé miệng cắn một ngụm lên đầu ngón tay cô, dùng lực hơi mạnh.

"U, đau" Đầu ngón tay đau đớn khiến An Nhiên hơi dỗi bật ra tiếng, ánh mắt nhìn anh mang theo chút uất ức, khiến người ta nhìn mà thương.

Tô Dịch Thừa buông ngón tay cô ra, liền ôm cô hôn xuống lần nữa, không dịu dàng như vừa rồi, nụ hôn lần này của anh trở nên hơi nôn nóng, kèm theo một chút thô bạo và bá đạo.

An Nhiên đáp lại anh, mở miệng dây dưa với anh, tay vòng lên cổ anh, ngón tay cầm vào mái tóc anh.

Tay Tô Dịch Thừa ôm lưng cô bắt đầu trở nên không thành thật, xấu xa di chuyển khắp nơi, thăm dò, muốn nhiều hơn.

Không khí mập mờ giữa hai người nhanh chóng tăng lên, nhiệt độ cả thư phòng thoáng thoảng cái cao hơn rất nhiều.

Khi tay Tô Dịch Thừa kéo cao áo bầu của An Nhiên lên rồi thăm dò vào, cái tay như mang lửa tiếp xúc với làn da cô, lúc này An Nhiên mới phục hồi tinh thần lại, lý trí từ từ quay trở về, biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên nhân lúc còn lý trí, trong khoảnh khắc anh buông cô ra, lập tức nỉ non nói: "Dịch, Dịch Thừa, anh, công việc của anh, ..." Cô không muốn vì mình mà làm chậm trễ công việc của anh.

Đôi môi Tô Dịch Thừa từ từ trượt xuống dưới, hôn dọc theo cái cổ nhẵn mịn, đến chỗ nào chỗ đó hiện một vết đỏ, tay chui vào quần áo trong của cô, lưu luyến vuốt ve da thịt trơn nhẵn của cô.

"Dịch, Dịch Thừa. . . ." An Nhiên nỉ non, cả người bị anh trêu chọc đã hết sức khó chịu rồi, thở hổn hển, nói: "anh, công việc của anh. . ." Còn như vậy nữa, cô không cho là anh còn có thể lý trí buông cô ra rồi tiếp tục công việc.

Như là nhắm mắt làm ngơ với lời nói của cô, nụ hôn theo cổ cô đi xuống, hôn, đã bắt đầu không thể thỏa mãn anh.

"Dịch Thừa. . . ." An Nhiên nhắm hai mắt, ngẩng đầu, cả người nồng hừng hực khó chịu, dùng chút lý trí cuối cùng bắt được

cái tay đang châm lửa kia.

Lúc này Tô Dịch Thừa mới chậm rãi ngẩng đầu, dùng cặp mắt mang theo lửa nóng nhìn cô chăm chăm, tay rời khỏi áo lót của cô, bắt lấy cái tay đang đặt trước ngực anh, từ từ đi xuống, khi tay cô cầm lấy khói nóng bồng kia, khuôn mặt chôn vào hõm vai cô rên lên tiếng.

Thoáng cái khuôn mặt An Nhiên đỏ bừng lên, đầu óc vốn mơ mờ hổn hển lúc này đã tỉnh táo trở lại, cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình lúc này phải cao đến mức sắp bốc cháy rồi, tất nhiên là cô biết khói nóng bồng trong tay mình lúc này là cái gì!

Chôn ở hõm vai cô, thanh âm trầm thấp ám ách của Tô Dịch Thừa vang lên bên tai cô: "em nghĩ anh còn có thể tiếp tục làm việc nữa hả?" Bây giờ còn bảo anh tiếp tục công việc, anh sẽ chết, thật sẽ chết !

An Nhiên chỉ cảm thấy mặt mình càng nóng hơn, nóng đến mức có thể rán chín quả trứng. xấu hổ lúng túng muốn rút tay về, lại bị anh khăng khăng giữ lấy, thậm chí bắt đầu bị bắt vuốt ve.

An Nhiên chưa từng có trải qua chuyện như vậy, mặt đỏ đến có thể nhão ra máu, luống cuống nhìn anh, lúc này đầu óc trống rỗng, bản thân có thể cảm giác được tim đập loạn lên, như là thoảng cái là có thể nhảy ra khỏi ngực vậy, sợ hãi không nói nổi một câu.

Tô Dịch Thừa tựa vào vai cô kêu lên một tiếng rồi chợt ôm lấy cô, dùng chân đầu cái cửa ra, liền ôm cô ra khỏi thư phòng.

Đến khi An Nhiên kịp phản ứng lại, người đã bị anh ôm bồng lên trở lại đến cửa phòng ngủ của hai người, bám chặt lấy cổ anh, mắt nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy Tô Dịch Thừa "ầm! —' một tiếng đá văng cái cửa nửa khép kia ra, sau đó như gió ôm An Nhiên vào phòng, khi An Nhiên cho là anh mất lý trí sẽ ném cô lên giường, thì thấy anh khom người xuống, nhẹ nhàng, cẩn thận thả cô lên giường, rất sợ làm cô bị thương.

Sau khi sững sờ An Nhiên khẽ cười, khóc môi nhếch lên thành nụ cười đẹp mắt, người đàn ông này trong tình huống này còn có

thể đối với cô dịu dàng như thế, cô còn có thể nói gì?

Giót tay lén vòng qua cổ anh, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cô có thể thấy bản thân mình bốc cháy trong mắt anh, khóc miệng cong cong, khẽ nói: "hôn em."

Tô Dịch Thừa sững sوت, cũng nhanh chóng phản ứng lại, lửa nóng trong mắt dường như càng bốc cháy mãnh liệt hơn, sau đó cúi đầu có phần thô lỗ hôn lên môi cô, động tác không tính là dịu dàng.

Mặc dù cánh môi bị gặm đến có chút đau đớn, nhưng An Nhiên trước sau vẫn ẩn ẩn nụ cười, dang tay ra ôm anh, vào khoảnh khắc anh buông mình ra, ghé vào bên lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói: "em rất yêu anh!"

Lần nữa khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi, phía ngoài sắc trời đã sáng choang, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ băng sa chiểu vào, mặc dù cũng không phải quá chói mắt, nhưng mà cũng làm cho An Nhiên tỉnh lại có chút mắt mở không ra. Nâng tay ngăn cản lại chút ánh sáng mặt trời, mệt mỏi vẫn như trước nồng đậm, không nhịn được ngáp một cái.

Đợi đôi mắt rõ rệt thích ứng được với cường độ ánh sáng, An Nhiên lúc này mới chậm rãi đưa tay hạ xuống, quay đầu nhìn về phía bên kia, người đàn ông bên cạnh đã sớm không có ở đây, một bên giường đã lạnh giőng như không có nhiệt độ từ lâu.

Quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, thì ra đã sắp tới mười giờ, đầu giường còn đặt quần áo đã được người nào đó chu đáo chuẩn bị sẵn, An Nhiên hài lòng cười, vén chăn lên đứng dậy, cầm quần áo đã được chuẩn bị sẵn trực tiếp đi vào phòng tắm.

Sau khi rửa mặt thay đổi lại quần áo trở ra, trong bụng truyền đến tiếng hai tiểu tử kia kháng nghị, tiếng kêu cô lỗ cô lỗ, tâm tình

rất tốt đưa tay sờ sờ cái bụng tròn của mình, khóe miệng khẽ cười nói: "Được rồi, mẹ đi cho các con ăn cơm."

Mới đến quầy ba, đã nhìn thấy trên quầy ba kia đặt một tờ giấy, trên tờ giấy nét chữ hồn lực viết:

"Bữa ăn sáng ở trong tủ lạnh, rót cho mình cốc sữa tươi, đun nóng sau rồi ăn — Thừa!"

Cũng không phải là ôn tồn lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ là một câu dặn dò, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, nhưng mà thật ấm áp, rất ngọt, lời nói bình thản kia làm cho người ta đọc được hương vị ngọt ngào.

Mở tủ lạnh ra quả thật có sandwich mà Tô Dịch Thừa đã chuẩn bị xong cho cô, đặc biệt dùng màng bảo vệ bọc lại, để cho An Nhiên cho dù hâm nóng lại khi ăn vẫn còn hương vị tươi mới.

An Nhiên rất nghe lời rót cho mình một cốc sữa tươi, sau đó cho sandwich cùng nhau trực tiếp đặt vào trong lò vi sóng hâm nóng lại, lúc vò vi sóng kêu đinh một tiếng, điện thoại đặt trong phòng ngủ cũng đồng thời vang lên Tô Dịch Thừa đặt nhạc chuông đặc thù cho cô, không cần nhìn cũng biết là anh gọi cho cô, cho dù công việc bận rộn tới cỡ nào cũng không bỏ lỡ.

Sải bước vào phòng cầm lấy điện thoại đặt trong phòng ngủ nhắc lên, trực tiếp nhấn nút nghe, khóe miệng tràn đầy nụ cười nói ra một tiếng "Alo." Nghe thấy tiếng như vậy cũng có thể nghe ra được tâm tình của cô rất ngọt ngào.

"Đã dậy?" Tiếng Tô Dịch Thừa bên kia điện thoại rất ôn nhu, rất êm tai.

”Ư.” An Nhiên cầm lấy điện thoại di động một lần nữa ra khỏi phòng.

”Ăn bữa ăn sáng chưa?” Tô Dịch Thừa hình như ở bên ngoài, hoàn cảnh quanh thân có chút ẩm ĩ.

”Đang chuẩn bị ăn đây.” Đem sandwich trong lò vi sóng lấy ra, bưng lên sữa tươi đã được hâm nóng trực tiếp uống một hớp, có chút hưởng thụ nhảm lại mắt. Thuận miệng hỏi: ”Anh đang ở công trường sao? Âm ĩ như vậy.” Vừa nói liền cắn một ngụm lớn miếng sandwich trong tay, quả nhiên là mùi vị cô thích, ăn xong nhiều bữa ăn sáng như vậy, vẫn cảm thấy tay nghề của Tô Dịch Thừa là tốt nhất, có lẽ không chỉ là thủ nghệ tốt, mà trọng yếu hơn bên trong còn mang theo tâm ý của anh đối với cô, cái này người khác không cho được.

”Ư, đi qua nhìn xem tiến trình hạng mục như thế nào.” Tô Dịch Thừa đơn giản giải thích nói: ”Anh buổi trưa sẽ trở về, chiều chúng ta cùng đi bệnh viện.”

”Ư.” An Nhiên gật đầu nói, trong miệng chất đầy sandwich anh làm.

Tô Dịch Thừa bên kia điện thoại tựa hồ có thể tưởng tượng đến bộ dáng của cô bây giờ, không khỏi buồn cười, nhưng vẫn không quên quan tâm nói: ”Ăn chậm, nuốt không nỗi thì uống một chút sữa tươi.”

Quả thật ăn có chút đầy miệng, An Nhiên nhấp một hớp sữa tươi mới đưa thức ăn trong miệng toàn bộ nuốt xuống, đối với di động ngọt ngào nói: ”Tô Dịch Thừa!” Như vậy liền mang cả tên cả họ của anh gọi ra giống như lúc ban đầu bọn họ quen biết trước khi kết hôn thường xuyên gọi. Nhớ tới lúc ban đầu người khác còn đặc

biết hép hòi đổi với xưng hô này rất bất mãn, bây giờ nghĩ lại hết thảy quá khứ, lúc này mới giật mình thì ra là thời gian trôi qua rất nhanh.

"Ừ, anh đây." Tô Dịch Thừa bên kia điện thoại mang theo nụ cười trả lời, ban đầu cảm thấy cách gọi kia quá phận cùng khách khí giờ phút này nghe lại thì có một phen tình thú khác, thật ra tên không thay đổi, nhưng tình cảm giữa hai người đã thay đổi.

"Anh làm được bữa ăn sáng ăn ngon thật." An Nhiên có chút trẻ con lớn tiếng nói, kết hợp với tiếng cười sáng lạng.

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại cũng cười, nghe được những lời này của cô thì tâm tình rất tốt, cầm lấy điện thoại có chút sủng nịnh nói với An Nhiên: "Vậy thì ăn cả đời nhé!" Là lời hứa hẹn cả đời, giọng nói rất chân thành tha thiết.

An Nhiên cười, trong mắt đột nhiên có chút cảm giác thật nóng, không có đưa tay lau đi, chỉ là rất cố gắng rất chân thành gật đầu nói: "Anh nguyện ý làm cả đời cho em thì em liền ăn cả đời." Nước mắt theo gương mặt rơi xuống, khóe miệng thủy chung mang theo nụ cười, rất ngọt ngào, rất hạnh phúc.

"Được!" Tô Dịch Thừa bên kia điện thoại trịnh trọng gật đầu hứa hẹn.

Sau đó hai người nắm điện thoại không nói chuyện, cũng không cắt đứt, chỉ là lặng lẽ cười.

Cô hiểu ý tứ trong lời nói của anh, anh cũng biết cô muốn nói là cái gì, không cần giải thích, bởi vì bọn họ tâm linh tương hợp.

Đặt xong vé máy bay, thu thập xong hành lý, sáng sớm ngày

thứ hai An Nhiên cùng Lâm Tiểu Phân chuẩn bị đi tới nước Mỹ, bên kia hết thảy đều đã an bài thỏa đáng, bệnh viện cũng đã liên lạc, người chăm sóc An Nhiên bọn họ cũng đã đều sắp xếp xong xuôi tất cả.

Vì thế Tô Dịch Thừa lần đầu tiên sau tám năm xảy ra chuyện kia, một lần nữa gọi điện thoại cho Chu Hàn, nhờ anh hỗ trợ an bài cho cuộc sống của An Nhiên cùng Lâm Tiểu Phân ở nước Mỹ trong một thời gian ngắn.

Chu Hàn cơ hồ là không có suy nghĩ, nhận được điện thoại liền trực tiếp đáp ứng, sau đó gọi điện thoại liên lạc bạn bè của mình ở nước Mỹ, dù sao anh ở nước Mỹ hơn bảy năm, mấy người bạn chân thật vẫn phải có.

Máy bay của An Nhiên cất cánh lúc hơn mười hai trưa, trực tiếp từ Giang Thành bay thẳng tới New York nước Mỹ, thời gian bay chừng hơn mười bốn tiếng, mà Giang Thành cùng nước Mỹ chênh nhau mười hai giờ, cho nên lúc máy bay đến New York đúng lúc đã hơn hai giờ giờ địa phương, bạn bè của Chu Hàn ở nước Mỹ trực tiếp đón các cô ở sân bay đi thẳng tới bệnh viện làm thủ tục nhập viện.

Tô Dịch Thừa cố ý đem tất cả công việc buổi sáng hôm nay trực tiếp để cho thư ký Trịnh an bài chuyển vào buổi chiều hôm nay, buổi sáng, mới sáng sớm đã làm bữa ăn sáng cho An Nhiên, hai người ở nhà ăn xong rồi trực tiếp đi tới Cố gia, đồ của Lâm Tiểu Phân ngày hôm qua An Nhiên cũng đều đã thu thập xong, Cố Hằng Văn đổi giờ dạy học buổi sáng cho đồng nghiệp, để ở nhà chờ một chút chuẩn bị đưa hai mẹ con đi tới sân bay.

Mặc dù đến bây giờ, Lâm Tiểu Phân đối với việc An Nhiên đi theo bà tới New York vẫn không đồng ý, nhưng mà cuối cùng cũng

không thể cải biến được sự thật, chỉ có thể để cho An Nhiên đi cùng bà.

Trù An Nhiên, Tô Dịch Thừa cũng nói chuyện riêng với thím Trương cùng đi, dù sao An Nhiên đang mang thai, bụng cũng không nhỏ, đi như vậy cũng không tiện, có thím Trương ở một bên chăm sóc, có thể giảm bớt gánh nặng trên người An Nhiên.

Cố Hằng Văn nhìn qua có chút khẩn trương, dọc theo đường đi vẫn nắm thật chặt tay của Lâm Tiểu Phân, nhưng cái gì cũng không nói.

Lúc đi tới sân bay vẫn còn sớm, sau khi chuyển xong hành lý mấy người họ ngồi ở trong đại sảnh chờ, Cố Hằng Văn vẫn nắm tay của Lâm Tiểu Phân không có buông ra, ánh mắt lại nhìn chăm chắm vào An Nhiên rồi dặn dò An Nhiên đến nước Mỹ phải chăm sóc tốt mẹ của cô như thế nào, vừa nói xong thì có chút không yên lòng, nhìn Lâm Tiểu Phân, rồi rất cục không nhịn được nói: "Tiểu phân a, nếu không hay là anh đưa em đi."

Lâm Tiểu Phân buồn cười vỗ vỗ tay của ông, biết ông là khẩn trương lo lắng cho mình, từ ngày hôm qua bà xuất viện về nhà ông đã như vậy rồi, vốn là khẩn trương nắm chặt tay của bà, cứ nắm như vậy, cũng không nói chuyện, cười nói: "Em không sao, sẽ tự biết chăm sóc mình thật tốt, hơn nữa, còn có An Nhiên cùng thím Trương ở bên cạnh em, không có việc gì." Cho dù bà nửa đời trước gặp phải người đàn ông bết bát như vậy, cuộc sống cũng cho bà nhiều đả kích vô tình đến thế, nhưng mà sau đó lại có thể gặp được Cố Hằng Văn, bà thủy chung trong lòng còn có cảm kích, thủy chung vẫn cảm thấy trời cao đối với mình không tệ, có thể nói gặp được Cố Hằng Văn, là chuyện đời này bà cực kỳ may mắn, cho dù lần này bà thật không qua được, bà cũng không có gì tiếc nuối, những năm gần đây thương yêu ông đối với bà cũng đủ rồi, không

còn có điều gì tiếc nuối nữa.

"Anh còn không yên lòng, anh cùng em đi qua đi." Cố Hằng Văn vừa nói vừa nhìn lại Tô Dịch Thừa: "A Thừa, bây giờ còn có thể đặt được vé máy bay không?"

Tô Dịch Thừa còn chưa mở miệng, Lâm Tiểu Phân dẫn đầu tiếp lời nói: "Anh không phải còn đang trong thời gian tốt nghiệp của học sinh sao, sao có thể nói đi là đi, đừng quên anh còn phải chịu trách nhiệm với bao nhiêu tiền đồ của rất nhiều học sinh." Giọng nói hơi có chút nghiêm túc.

Thấy thế, Tô Dịch Thừa ở dưới đáy bàn lôi kéo tay của An Nhiên nói: "Anh đi mua chút đồ uống."

An Nhiên thấy vậy, đứng dậy nói: "Em đi cùng với anh."

Tô Dịch Thừa cười vươn tay nắm tay cô cùng nhau rời đi.

"Ba rất yêu mẹ." Bàn tay của cô bị anh nắm, ngón tay có chút đào vài vòng trong lòng bàn tay của anh.

Bị cô gãi có chút ngứa, lực đạo trên tay nắm chặt lại có chút muốn trừng phạt, nắm chặt tay cô không để cho cô làm chuyện mờ ám thêm nữa. Ngoài miệng nhẹ giọng đáp lời cô: "Ừ."

Cố Hằng Văn cùng Lâm Tiểu Phân trong lúc hoạn nạn tương cứu nảy sinh tình yêu làm cho người ta rất hâm mộ, mấy chục năm vẫn như một, toàn tâm toàn ý yêu thương lẫn nhau như cũ, tình cảm như vậy làm cho người ta cảm động.

Mặc dù cha cùng mẹ tình cảm cũng tốt, nhưng mà lại không phải cùng một loại cảm giác như vậy, tình cảm của hai người mặc dù rất

tốt, nhưng mà có đôi khi cũng không tránh được ồn ào, nếu như muốn nói rõ tình cảm là loại nào, thì hắn phải như tình yêu của Cố Hằng Văn cùng Lâm Tiểu Phân vậy .

Đang đi tới, An Nhiên đột nhiên dừng bước, Tô Dịch Thừa có chút nghi ngờ quay đầu, nhìn cô nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

An Nhiên quay đầu nhìn Cố Hằng Văn cùng Lâm Tiểu Phân ngồi ở nơi xa đó, thím Trương cũng không biết lúc nào đã cớ gì rời đi, Cố Hằng Văn thủy chung cứ nắm tay của Lâm Tiểu Phân, trên mặt lo lắng cùng khẩn trương không thể dùng lời mà nói, ngoại nhân vừa nhìn liền biết.

Một lúc lâu mới đem ánh mắt thu hồi, lúc quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, ánh mắt chân thành kia nhìn anh hỏi: "Anh nói chúng ta khi già rồi cũng sẽ giống như ba mẹ vậy phải không?"

Tô Dịch Thừa cười, lắc đầu nhưng không có lên tiếng.

Thấy thế, An Nhiên trên mặt bị lây chút thất vọng, chỉ hỏi nói: "Sẽ không giống như ba đối với mẹ đối với em như vậy sao?"

Tô Dịch Thừa biết đầu nhỏ của cô lại nghĩ sai lệch, đưa tay vuốt vuốt đầu của cô, sau đó trực tiếp đem cô kéo vào trong ngực, ở bên tai cô nói: "Anh chỉ hi vọng em sẽ không có kinh nghiệm thống khổ giống như mẹ." Tô Dịch Thừa chỉ chính là bệnh của Lâm Tiểu Phân hiện tại.

Nghe vậy, An Nhiên sững sốt một lúc lâu, sau đó nở nụ cười, vẫn cố chấp muốn một cái đáp án như cũ, hỏi: "Ừ, sẽ không ngã bệnh, vậy anh sẽ biến thành tốt giống như ba vậy ư, thương em như ba thương mẹ sao? Đến lúc đó sẽ không ghét bỏ em già rồi, trên mặt nhiều nếp nhăn, vóc người không đẹp, anh cũng không

thấy khó nhìn chú?"

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô buồn cười, tựa hồ nghe thấy chuyện phi thường buồn cười nhất, thanh âm sáng láng từ trong miệng truyền ra.

An Nhiên không thuận theo đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh, có chút hờn dỗi nói: "Không cho cười nữa, không được hay sao."

Cho dù An Nhiên không cho, Tô Dịch Thừa cũng cười một lúc lâu mới dừng cười, ôm lấy tay cô, nhẹ vỗ về tóc của cô, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Sẽ không, đến lúc đó anh sẽ yêu em hơn, thương em hơn, tránh cho đến lúc đó em ghét bỏ anh không thù vị, già rồi sẽ không chú ý anh."

An Nhiên khanh khách cười, tâm tình tựa hồ rất tốt, ngoài miệng vẫn muốn hờn dỗi nói: "Có phải anh đang dụ dỗ em có đúng không?"

"Không có, em nói em sẽ già, anh cũng vậy, em nói em có nếp nhăn, anh đoán chừng còn già hơn, còn có thể đã rụng răng, tóc trắng, hơn nữa có thể không còn vóc người giống như hiện tại, đến lúc đó anh nghĩ anh chỉ có thể mỗi ngày nghĩ đến làm sao không khiến cho em chán ghét anh phiền, nghĩ tới như thế nào mới có thể khiến cho em vui vẻ, để thấy cho dù anh già rồi, khó coi, cũng là một lão đầu thú vị, lúc không có chuyện gì làm còn có thể trêu chọc em vui vẻ giải buồn, như vậy em cũng sẽ không rời đi anh." Tô Dịch Thừa ôm lấy cô nói như thế, vẻ mặt rất chân thành, tựa hồ thật đã đoán được cuộc sống tương lai của bọn họ, thật có thể tưởng tượng được lúc hai người già sẽ như thế nào. Anh nghĩ đến khi đó, cô nhất định là một bà lão có khí chất, vẫn xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt của anh như cũ.

"Ha ha." An Nhiên bị anh nói cười ra tiếng, từ trong ngực của anh lui ra, tức giận nhìn anh một cái, nói: "Miệng lưỡi trơn tru." Khóe miệng như cũ cười sung sướng.

Tô Dịch Thừa cũng cười, nhìn cô kiên trì như cũ nói: "Anh nói thật."

An Nhiên cười một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu cố ý vô cùng chân thật nói: "Ai nói chồng em sau này sẽ là một ông lão, sau này nhất định là một ông lão đẹp trai, một thanh tuổi còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt kia...."

Tô Dịch Thừa thâm tình nhìn cô, nụ cười vẫn còn nơé miệng nói: "Không nên trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ cần có thể hấp dẫn em là tốt rồi." Vẻ mặt không giống nói đùa với An Nhiên, nhưng lại thật tình vô cùng .

Nhin anh An Nhiên giật mình sững sốt một lúc lâu, thiếu chút nữa liền bị lạc trong ánh mắt thâm tình của anh.

Trong sân bay người đến người đi, An Nhiên chỉ ngây ngốc nhìn anh, nhất thời không có chú ý phía sau có mấy đứa trẻ ham chơi chạy tới, đứa bé kia vừa quay đầu nhìn người phía sau vừa chạy về phía trước, đợi lúc An Nhiên kịp phản ứng, lúc quay đầu đứa bé kia đã chỉ cách cô mấy bước, lúc này An Nhiên muốn làm ra phản ứng gì cũng đã không còn kịp rồi.

Mắt nhìn thấy đứa nhỏ sẽ đụng tới, An Nhiên chỉ cảm thấy cả người mình lướt nhẹ chuyển một vòng, lúc lấy lại tinh thần mình đã bị Tô Dịch Thừa xoay người ôm vào trong ngực, mà cha của đứa nhỏ kia cũng kịp thời tiến lên đem đứa con nghịch ngợm của mình ôm lại, đứa nhỏ tựa hồ một chút cũng không có nhận thấy được vừa rồi mình thiếu chút nữa làm sai cái gì, bị cha của mình cao cao

ôm vào trong ngực, đang cười đùa gay gắt, cả khuôn mặt nhỏ nhăn nheo tràn đầy vẻ ngây thơ chất phác vui vẻ.

Cha của đứa bé kia ôm đứa nhỏ có chút áy náy gật đầu với Tô Dịch Thừa xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, đứa nhỏ quá nghịch ngợm rồi, thiếu chút nữa đụng vào vị phu nhân này, khiến cho các người sợ hãi, thật vô cùng xin lỗi." Hoàn hảo không có đụng vào, nếu thật đụng vào chắc là to chuyện, người ta bụng lớn như vậy, nhìn qua cũng đã sáu bảy tháng rồi, nếu như thật có sơ xuất gì, hậu quả kia thật sự là không dám nghĩ.

Tô Dịch Thừa ôm lấy An Nhiên, cúi đầu liếc nhìn người trong ngực còn có chút sợ hãi chưa kịp lấy lại tinh thần như cũ, tay ôm lấy bả vai của cô tựa hồ nói cho cô biết hết thảy cũng không có chuyện gì, anh đang ở bên cạnh cô, rồi quay đầu nhìn người cha kia, nhàn nhạt lắc đầu, chỉ nói: "Không có chuyện gì, lần sau chú ý đứa nhỏ một chút." Nơi này không chỉ có An Nhiên là một phụ nữ có thai, mènh mông như vậy nếu là thật đụng vào, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Người nọ gật đầu lia lịa, không ngừng nói: "Dạ dạ dạ, chúng tôi biết rồi, mới vừa rồi thành thật xin lỗi."

Tô Dịch Thừa không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu, ôm An Nhiên trong lòng.

Sau khi đôi cha con đi rồi, An Nhiên mới lấy lại tinh thần, căng thẳng vuốt vuốt bụng, như là xác định bụng vẫn thế, xác định mình và đứa bé trong bụng không sao, mới yên tâm lại.

Tô Dịch Thừa ôm cô cúi đầu khẽ hôn xuống trán cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "anh sẽ không để em và em bé xảy ra chuyện gì." Lời nói rất bình thường cũng là lời hứa hẹn, hứa hẹn rằng sẽ không để cô bị thương, để cô sợ hãi.

An Nhiên gật đầu, cô biết anh sẽ không, một lần nữa tựa vào

ngực anh khẽ cười.

Tô Dịch Thừa buông cô ra, rồi vươn tay ra, An Nhiên đặt tay mình vào tay anh, sau đó nắm tay anh như vừa rồi, chỉ khác một điều, lúc trước là được anh nắm tay, mà lúc này hai người đan xen mười ngón tay, trên mặt nở nụ cười.

Đến khi Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên mua đồ uống trở lại, bên này Cố Hắng Văn và Lâm Tiểu Phân dường như nói cũng xong rồi, mặc dù Cố Hắng Văn vẫn lo lắng muốn đi cùng bà, nhưng rõ ràng cuộc cung hiếu rõ trách nhiệm của mình.

Mấy người vừa uống nước vừa chờ trong máy bay ở sảnh chờ, rõ cuộc nghe được tiếng loa thông báo tiếp theo là chuyến bay từ Giang Thành đến Newyork, tất cả hành khách giờ bắt đầu soát vé ở các cửa soát vé. Cuối cùng giờ phút ly biệt cũng phải đến, thím Trương đỡ Lâm Tiểu Phân đi cẩn thận, An Nhiên thì đứng đó lưu luyến không rời, mắt nhìn Tô Dịch Thừa chăm chú.

Tô Dịch Thừa cười khẽ, tiến lên ôm cô một cái thật to, sau đó nói bên tai cô: "nhớ phải nhớ anh."

An Nhiên tự nói là không được khóc, quật cường bức nước mắt về, ghé vào tai anh ra sức gật đầu, lên tiếng: "Ừ!"

Phát thanh viên lại lần nữa vang lên tiếng thúc giục lạnh lùng, biết đây là phút chót rồi, còn không đi, hẳn là sẽ để lỡ chuyến bay.

Buông cô ra, đưa tay vuốt ve mặt cô, dặn lần cuối: "Chăm sóc bản thân cẩn thận, có chuyện gì thì gọi cho anh, bất kỳ lúc nào."

An Nhiên gật đầu, biết anh thương yêu mình.

Khi người đăng ký lục tục đi vào cả rồi, Tô Dịch Thừa mới buông tay cô ra, gật đầu với cô, nói: "đi đi."

An Nhiên nghe lời gật đầu, tiến lên dắt Lâm Tiểu Phân đi qua cửa đăng ký, đưa vé máy bay và hộ chiếu trong tay cho nhân viên soát vé, sau đó đi vào lối lên.

Tô Dịch Thừa cùng Cố Hắng Văn đứng ở bên ngoài nhìn bóng dáng họ biến mất, nhìn cũng về một phía một lúc lâu mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

"Đinh ——" thang máy dừng lại ở tầng mười, Tô Dịch Thừa xách

cặp công văn đi ra khỏi thang máy, nới lỏng cà vạt trên cổ, vừa mở túi ra lấy cái chìa khóa nhà.

Mở cửa đi vào, chào đón anh chính là một mảnh vắng lặng không một bóng người, đèn cảm ứng trước cửa sáng lên khi anh bước vào, ánh đèn màu vàng mờ mờ, không hề chói mắt. Có điều là hôm nay khác với trước kia, trong phòng khách tối mịt, toàn bộ căn nhà yên tĩnh không hề có tiếng động.

Thả chìa khóa lên trên cái bát trên tủ giầy dép trước cửa, thay dép xong, đưa tay bật điện nhà lên, mệt mỏi lê người đến ghế sofa trong phòng khách, đặt cặp công văn lên trên bàn trà, cả người nằm dựa vào ghế sofa, ngừa đầu nhìn trần mà, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Mới bao lâu.

Khẽ than trong thầm trong lòng, đột nhiên không quen yên ắng thế này, không quen cảm giác về nhà mà không có ai, không quen không nhìn thấy khuôn mặt luôn tươi cười kia.

Thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, mới bao lâu đã ăn mòn nội tâm, giờ anh thậm chí không thể tưởng tượng ra trước khi kết hôn với An Nhiên, tan việc về làm thế nào mà anh có thể một mình đối mặt với bóng tối tĩnh lặng như thế?

Bật cười lắc đầu, mở mắt ra, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, mười giờ ba mươi lăm phút tối, còn bốn tiếng nữa là An Nhiên xuống máy bay rồi, thật ra thì anh định đi cùng, nhưng mà hai ngày trước bí thư Trương ngầm nói cho anh biết công văn về việc xử phạt anh đã được đưa xuống từ hai hôm trước, nghe giọng điệu của ông thì có vẻ như là có chút thay đổi trong việc xử phạt chuyện 'video khiêu dâm', cụ thể thế nào ông không tiết lộ, chỉ bảo anh làm tốt công việc trên tay là được rồi.

Thật ra thì anh cũng không quá để ý đến xử phạt gì đó, chỉ miễn là hợp lý anh có thể tiếp nhận. Anh không hề quan trọng quyền lực, về con đường làm quan, anh cũng chỉ coi là một công việc bình thường, cho nên lúc nào anh cũng có thái độ rất rõ, chỉ làm tốt công việc trên tay, còn tính chất công việc này với anh mà

nói cũng chẳng có tính đặc thù gì.

Dựa vào ghế sofa nhắm mắt lại, mệt mỏi ùa tới khiến anh suýt nữa thì cứ thế mà ngủ, có điều là cái bụng lại rất không nể tình, khi anh mơ mơ màng màng sắp ngủ thì lại kháng nghị gọi anh dậy, mở mắt ra ngồi dậy, cúi đầu nhìn bụng mình, bất đắc dĩ bật cười lắc đầu, nhớ tới những gì An Nhiên nói với anh khi ở sân bay, anh quyết định đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị ít đồ lấp đầy bụng mình, coi như là không uổng công cô bé kia cẩn dặn.

Khi mở cửa tủ lạnh trong bếp ra, Tô Dịch Thừa không khỏi bật cười lắc đầu, đưa tay lấy cà chua bên trong ra, nụ cười trên mặt cũng chưa từng ngừng lại, không biết từ lúc nào, dù trong nhà không còn đồ gì khác, lại luôn có thể tìm được cà chua trong tủ lạnh. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tay nghề người nào đó không thạo, chỉ biết làm mỗi mì rưới cà chua sốt.

Rửa sạch thái lát cà chua, lấy thêm trứng gà, đánh tan ra sau đó cho cà chua vào xào lên, ngoài ra lấy nồi đun mì lên, đợi nước mì sôi chín rồi thì cho cà chua đã xào nhừ lên phía trên, nhìn qua màu sắc không tệ.

Người đàn ông lý trí cũng có mặt trẻ con, khi anh cầm điện thoại chụp lại hình ảnh bát mì rưới cà chua sốt sau đó liền gửi tin nhắn cho An Nhiên kèm theo ghi chú nhấn mạnh rằng mình rất nghe lời, chính Tô Dịch Thừa còn cười không dám tin mình mà cũng có hành động ngây thơ này.

Anh mặt, tắm rửa, không về phòng ngủ, mà là cầm công văn và giấy tờ mình mang về còn chưa xem xong liền đi vào thư phòng.

Điện thoại di động đặt trên bàn, tối nay Tô Dịch Thừa không tài nào tĩnh tâm nhìn giấy tờ trong tay, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về điện thoại trên bàn, hoặc là thỉnh thoảng giơ tay lên nhìn đồng hồ trên tay, tính toán xem chuyến bay của An Nhiên rốt cuộc đã đến chưa.

Một cặp tài liệu xem mãi cũng làm xong, không những làm xong việc cho hôm nay, mà việc ngày mai cũng đều xong xuôi, giơ tay lên nhìn thời gian, 2 giờ sáng, nhẩm tính hắn là An Nhiên đến rồi,

liên cầm điện thoại di động gọi cho An Nhiên, âm thanh lạnh lùng truyền tới, thông báo rằng chủ thuê bao không mở máy.

Đứng trên sân thượng nhìn thành phố trống vắng này, ánh đèn đường lảng lặng chiếu sáng, đường phố vốn không ngừng xe cộ, lúc này lác đác hǎn đi, toàn bộ thành thị như đang chìm vào giấc ngủ, nhà cao tầng mọc lên san sát cũng chỉ sáng một hai căn, còn lại đều đen ngòm, ánh đèn đường vẫn rọi sáng, ngoài những biển quảng cáo thì cũng không còn gì khác, ngay cả đèn giao thông cũng không ngừng trong trạng thái đèn xanh.

Khi Tô Dịch Thừa nghĩ xem có nên vào bếp lấy chén rượu ra vừa uống vừa chờ hay không thì điện thoại vang lên tiếng tin nhắn đã gửi, báo rằng người nào đó đã mở máy rồi.

Mừng rỡ liền gọi cho số này, tiếng chuông vừa vang lên tiếng đầu tiên thì đã được người ta nhận, thanh âm mình nhớ nhung cả buổi tối vang lên ở bên kia đầu dây.

"Sao còn chưa ngủ a!" Giọng nói An Nhiên ở bên kia điện thoại vẫn dịu dàng, nhưng mà có phần lo lắng.

Tô Dịch Thừa khẽ cười, cũng không trả lời vẫn đề của cô, mà hỏi: "đã đến sao?"

"Đúng vậy a, vừa mở điện thoại thì anh đã gọi đến rồi." An Nhiên nói, giọng nói có chút hờn dỗi: "mấy giờ rồi, sao còn chưa ngủ, ngày mai còn phải đi làm nữa đấy!"

"Người đón các em đến chưa?" Tô Dịch Thừa vừa hỏi, vừa đi về phòng ngủ.

An Nhiên cầm lấy điện thoại di động vừa bực mình vừa buồn cười nói: "em đã kịp gọi điện đâu thì anh đã gọi đến."

Tô Dịch Thừa cũng cười, cô đến nơi là anh yên tâm rồi, xem thời gian một chút, quả thật cũng không còn sớm rồi, sáng mai anh còn có cuộc họp, nói với điện thoại: "được rồi, đến nơi là tốt rồi, có việc gọi điện thoại cho anh."

"Biết rồi biết rồi, đồ dài dòng." An Nhiên khẽ cười nói.

"Tốt, chờ chút nữa sắp xếp xong xuôi phải đi ngủ một giấc ngon lành, đừng để mình mệt quá." Tô Dịch Thừa cẩn dặn.

"Ừ, được."

Cuối cùng, nói với điện thoại di động: "giúp anh chúc ngủ ngon hai bão bối trong bụng." Lúc nói chuyện chân mày cũng rất nhu hòa.

An Nhiên ở bên kia điện thoại rất không nể tình cười nói: "đồ trẻ con, mau ngủ đi."

Tô Dịch Thừa gật đầu nói được, cúp điện thoại nằm dài trên giường, nằm di động nhìn hồi lâu, lại nhìn nửa giường trống trơn, than nhẹ trong lòng, tối nay không có ôn hương nhuyễn ngọc để ôm vào lòng

Ngay lúc Tô Dịch Thừa tắt đèn nằm xuống nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại di động đột nhiên nhận một tin nhắn, là từ cô gái cách nửa địa cầu gửi tới, nội dung rất đơn giản, chỉ một chữ duy nhất — ngoan! Là lời khen ngợi trả lời tin nhắn anh gửi cho cô lúc trước.

Vào lúc Tô Dịch Thừa nhìn chữ ngoan kia mà phì cười, thì một tin nhắn khác nữa tới, — lần sau anh phải ăn cơm tối đúng thời gian.

Đưa điện thoại di động đặt lên tủ đầu giường, khóe miệng Tô Dịch Thừa vẫn luôn ẩn hiện ý cười.

Cũng không biết là ai dùng di động chụp ảnh lại chuyện xảy ra trong bệnh viện hôm đó, đăng lên mạng, trong đó còn bao gồm cả lời Lăng Nhiễm chính mõm thửa nhận sự kiện 'video khiêu dâm' là do cô ta tự tay bày ra.

Bài viết này được công bố ra khiến cả Giang Thành xôn xao, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi không tới một ngày mà đã có hơn một ngàn bình luận dưới bài viết. Mà khác với lần trước, những lời bình luận trước kia phê phán chỉ trích Tô Dịch Thừa là chủ yếu, thì lần này bình luận nhắm vào Lăng Nhiễm, ngoài ra còn cổ vũ hành động vội vàng cứu vợ của Tô Dịch Thừa, kết hợp với bài báo anh theo An Nhiên đến bệnh viện khám thai hồi trước lại càng khen ngợi anh là đại biểu cho người đàn ông tốt của Giang Thành.

Mà vào rạng sáng hôm sau khi bài viết được đăng thì một bài

viết nặc danh khác cũng được tung ra, bài đó rất dài, vạch trần chân tướng việc Lăng Nhiễm và Tô Dịch Thừa chia tay là vì Lăng Nhiễm đã lên giường với một người pha rượu trong quán rượu đêm sau lưng Tô Dịch Thừa, thậm chí còn tuôn ra ảnh hai người thân mật, mà tấm ảnh nào cũng có kích thước rất lớn, nhìn động tác của hai người trong ảnh thân mật như thế tuyệt đối không phải là bạn bè bình thường.

Ngoài ra bài viết này cũng thẳng thừng vạch rõ cuộc hôn giữa Chu Hàn và Lăng Nhiễm, thì ra là mấy năm trước khi ly hôn với Chu Hàn, Lăng Nhiễm đã giấu chồng qua lại với mấy người đàn ông khác, hồi đó ở bên Mỹ từng nổi lên vụ khiêu dâm còn rùm beng hơn, 3P, 4P gì đó, khẩu vị rất nặng khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Như là để chứng minh tất cả là sự thật, bài viết còn kèm theo những bức ảnh cuộc sống dâm loạn của Lăng Nhiễm ở Mỹ, loại khẩu vị nặng này thật khiến người ta không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Bài viết này vừa đăng lên đã được bình luận với tốc độ kinh người, các bình luận phía dưới hầu như đều chỉ trích Lăng Nhiễm, có một số người cảm khái nói nhìn Lăng Nhiễm là người thanh thuần như thế sao có thể làm ra chuyện như vậy! Cũng có người bắt đầu nói giúp Tô Dịch Thừa, trước đây từng vì chuyện 'video khiêu dâm' mà yêu cầu cách chức Tô Dịch Thừa lúc này đều chuyển sang bảo vệ Tô Dịch Thừa, còn có người tải ảnh Tô Dịch Thừa tiến An Nhiên ra nước ngoài hôm đó chứng minh hai người thật sự ân ái không hề có chút giả dối nào, trong ảnh là cảnh hai người ôm nhau ở sảnh chờ sân bay trước giờ phút An Nhiên đi vào đăng ký, khoảnh khắc hai người yên lặng ôm nhau đối lập với những ồn ào xung quanh, khiến cho hình ảnh kia rất đẹp, tấm ảnh kia nhanh chóng được truyền đi trên internet.

Bài viết này duy nhất cảm thông với Chu Hàn, trên mạng thậm chí có người tìm kiếm về con trai của Chu Hàn và Lăng Nhiễm, Chu Gia Bân. Mà về ngày sinh của Chu Gia Bân có người suy tính đứa trẻ này căn bản không phải là con của Chu Hàn, mà là của người

pha rượu Lăng Nhiễm có quan hệ trước đó.

Suy đoán này được tung ra, không khỏi có người cảm khái Chu Hàn là người bi tình nhất Giang Thành năm nay, hồi trước bị vợ cắm sừng khắp nơi chưa tính, thậm chí còn nuôi con trai không công cho người ta bảy năm!

Chuyện đứa bé khiến trọng điểm của mọi người không còn nhắm vào Tô Dịch Thừa nữa, mà chuyển sang Chu Hàn, hầu như ngày nào cửa công ty của Chu Hàn cũng chật ních phóng viên, ngay cả trường mà tiểu Bân đi học cũng đông nghịt người, cuối cùng khiến cho đứa bé phải xin phép nghỉ học.

Khi nhận được điện thoại của Diệp Tử Ôn, Tô Dịch Thừa đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan việc.

Vừa thu dọn giấy tờ và tài liệu bỏ vào trong cặp công văn, Tô Dịch Thừa trêu đùa nói với điện thoại: "a lô, sao hôm nay em rể lại có thời gian rồi gọi điện cho tôi vậy."

Diệp Tử Ôn đến Tô gia cầu hôn rồi, nghe nói đã chuẩn bị xong cả nhẫn đính hôn gì đó, nhưng mà thàm là chưa được cô dâu ưng thuận, cuộc hôn nhân này hai bên cha mẹ không phản đối, thậm chí còn vui mừng toại nguyện thế nhưng Dịch Kiều vẫn chưa đồng ý, đến bây giờ còn lấp lửng đâu đó. Nhưng người nào đó quyết tâm muốn làm con rể Tô gia rồi, chỉ cần bên cạnh Dịch Kiều có ong bướm gì đó, lập tức vội vàng chạy tới hung ác xua đuổi 'cuồng phong lăng diệp'(*) kia, tuyên bố 'chủ quyền' của mình.

(*) cuồng phong lăng diệp: đại ý là chỉ đàn ông phong lưu.

Trước đây vẫn luôn là Dịch Kiều chạy theo đuôi cậu ta, giờ thật sự là ứng với câu ngạn ngữ phong thủy luân chuyển, giờ Diệp Tử Ôn việc thì không làm, ngày nào cũng đi theo cạnh Tô Dịch Kiều, rất sợ bên cạnh Tô Dịch Kiều lại lòi ra một Johnson nữa, khiến cho Tiêu Viễn Sơn gọi đến Tô gia kháng nghị không chỉ một lần, nói giúp cho Diệp Tử Ôn với Tô Dịch Kiều, nhưng mà lần này Tô Dịch Kiều đúng là cứng mềm đều không ăn, như là quyết tâm không để ý Diệp Tử Ôn, mỗi lần gặp đều không cho cậu ta sắc mặt hòa nhã, hoàn toàn không còn vẻ quấn lấy cậu ta không tha trước kia.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người họ, mọi người cũng không nói gì, có loại cảm giác xem cuộc vui vậy. Có lần Diệp Tử Ôn không tìm được Tô Dịch Kiều thực sự không có cách nào khác phải gọi cho Tô Dịch Thừa hỏi Tô Dịch Kiều ở đâu, hôm đó vừa vặn Tô Dịch Kiều ở bên nhà Tô Dịch Thừa, Tân Vân bảo cô mang cháo gà cho An Nhiên, Diệp Tử Ôn gọi điện thoại tới vào lúc Tô Dịch Kiều vừa vào phòng vệ sinh, Tô Dịch Thừa mới nhấn nút nghe đã thấy cậu ta ở bên kia điện thoại lo lắng hỏi anh có biết Dịch Kiều ở đâu không. Tô Dịch Thừa vừa định nói, thì An Nhiên ở bên cạnh lắc đầu với anh ý bảo anh đừng nói.

Đợi cúp điện thoại xong, Tô Dịch Thừa hỏi cô tại sao, An Nhiên chỉ nhìn anh một cái, thản nhiên nói, cũng nên để cho anh ta nếm thử mùi vị đuổi theo phía sau người khác.

Diệp Tử Ôn bên kia điện thoại khóc miệng không khỏi co giật xuống, đối với Tô Dịch Thừa rõ ràng còn nhỏ hơn mấy tháng mà gọi mình là 'em rể' hơn nữa sau này mình cũng đều phải gọi anh ta là anh vợ, quan hệ như vậy khiến cho anh cảm thấy là đặc biệt thiệt thòi, mặc dù trong lòng là các loại khó chịu cùng bất mãn, nhưng mà lại là vạn bất đắc dĩ.

Anh cũng rất rõ ràng tiểu tử Tô Dịch Thừa này căn bản là chơi anh, lần trước nói với anh ta đừng gọi anh là em rể, không nghĩ tới người này đồng ý rất sảng khoái, sau đó quay đầu đi tới bên cạnh Dịch Kiều đưa tay khoác lên vai tên mặt trắng nhỏ kẽ bên gọi em rể, thiếu chút nữa khiến anh tức hộc máu, cho nên mỗi lần lúc Tô Dịch Thừa gọi anh như vậy anh cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, ai bảo anh chết cái gì không chết lại coi trọng em gái của người ta. Vì hạnh phúc sau này, cho dù thiệt thòi hơn nữa vẫn phải nhịn.

"Nói đi, em rể, tìm anh có chuyện gì, nếu không có việc gì anh

liên cúp máy, anh không có hứng thú nghe người khác nói nhảm.” Tô Dịch Thừa cầm lấy điện thoại lành lạnh nói.

Diệp Tử Ôn cũng muốn phát tác, cuối cùng vẫn là ngại thân phận của anh nên chỉ dám khẽ cắn răng, nhịn! Bởi vì anh cũng không muốn bây giờ còn chưa có giải quyết xong nha đầu Dịch Kiều kia, mình lại chọc tới một kẻ phúc hắc này, nên chỉ có thể nói: “Tan việc rảnh không, tới chỗ cũ đi, có một người ở chỗ này đang mơ màng màng, tớ không rảnh theo bồi, cậu tới nhận ca.”

Trên tay động tác thu dọn đồ đặc chậm một chút, khẽ nhăn nhíu đầu mày thử hỏi: “Chu Hàn?”

“Không phải là anh ta còn có ai, lôi kéo tớ đến đây uống hết một đêm rồi, hiện không được nữa, phải đi đón Dịch Kiều rồi, cậu tới đây xem, tâm tình của anh ta không tốt, đã uống vài bình rồi.” Diệp Tử Ôn ở bên kia điện thoại nói như thế.

Tô Dịch Thừa trầm mặc một lúc thì gật đầu nói: “Tớ biết rồi.”

Hai ngày này tất cả báo chí đều nói về một chuyện, ban đầu Chu Hàn yêu Lăng Nhiễm như vậy thậm chí vì Lăng Nhiễm không tiếc bỏ đi tình huynh đệ nhiều năm, mà cuối cùng lại nhận được kết quả như thế, đúng là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Lúc Tô Dịch Thừa đi tới chỗ club tư nhân mấy người thường lén tới tụ hội, thì Diệp Tử Ôn đã rời đi, mà Chu Hàn vẫn ngồi ở trước quầy ba cầm lấy chai rượu đổ vào trong miệng mình, trên bàn toàn là những chai rỗng, nhìn ra được Chu Hàn thật là đã uống không ít, cơ hồ sắp tới cực hạn.

Cau mày tiến lên, cầm cắp công văn trực tiếp ngồi vào bên cạnh anh ta, Chu Hàn cả người đã đầy mùi rượu đỏ, hoàn toàn

nhanh không ra Tô Dịch Thừa, chỉ thấy có người ngồi xuống ở bên cạnh anh, cả người đầy mùi rượu nói: "Đừng, đừng ngồi ở đây, nắc — nơi này, nơi này là chỗ của bạn tôi, nắc — anh ta sắp tới rồi!"

Tô Dịch Thừa quay đầu nhìn người phục vụ rượu, hỏi: "Anh ta uống bao nhiêu rồi?"

Người phục vụ rượu liếc nhìn Chu Hàn, chỉ chỉ hai chai trên quầy bar, có chút khoa trương bấm ngón tay tính, nói: "Cộng thêm trên bàn, tổng cộng uống hơn năm chai rồi."

Tô Dịch Thừa gật đầu, đem cặp công văn cầm trong tay trực tiếp đặt vào trên quầy bar, đưa tay cầm lấy chai rượu trong tay của Chu Hàn, bình tĩnh nói: "Đủ rồi, đừng uống nữa."

Rượu trong tay bị người đoạt đi, Chu Hàn theo bản năng đưa tay đoạt lại, trong miệng còn đầy men say nói "Cho tôi, nào, nâng cốc cho tôi, tôi còn muốn uống."

Tô Dịch Thừa đem chai rượu cầm trong tay đặt vào một bên, bắt được tay của anh ta không để cho anh ta động, vẻ mặt nghiêm túc lợi hại nói: "Đủ rồi, Chu Hàn!"

Chu Hàn tựa hồ lúc này mới nhận rõ thanh âm của anh, tròng mắt sương mù ngẩng đầu lên nhìn, một lúc lâu mới nhận ra anh, lúc này không ngừng gật đầu, cười khúc khích nói: "A, A Thừa!" Ngón tay chỉ vào anh, lăng lăng cười nói: "Đúng, đúng, cậu là A Thừa, A Thừa!"

Tô Dịch Thừa buông tiếng thở dài, quay đầu nói với người phục vụ rượu trong quầy bar: "Làm phiền anh cho tôi một cốc trà." Cái bộ dáng này của anh ta căn bản là thần chí cũng không rõ ràng,

ngay cả việc nói chuyện cơ bản nhất với nhau cũng thành vấn đề.

Người phục vụ rượu kia gật đầu, xoay người phân phó người vào phòng bếp.

Chu Hàn cả người ý thức căn bản không rõ ràng lắm, nhìn Tô Dịch Thừa mà lung la lung lay, tay vẫn không quên tiến tới, trong miệng la hét nói muốn uống rượu.

Người phục vụ rất nhanh từ trong phòng bếp bưng ra một cốc nước trà, Tô Dịch Thừa đưa tới cho Chu Hàn, Chu Hàn một tay muốn đẩy ra cái cốc Tô Dịch Thừa đưa tới, lúc quay đầu lại đúng lúc Chu Hàn đẩy rớt cốc nước, cốc nước trực tiếp rơi xuống mặt đất, mảnh thủy tinh vỡ đầy trên mặt đất.

Tô Dịch Thừa quay đầu, lần nữa nói với người phục vụ: "Cho tôi một cốc nước lạnh."

Người phục vụ gật đầu, lấy cho anh một cốc nước lạnh, Tô Dịch Thừa nhận lấy, cũng không có uống, đem nước trong cốc dội thẳng lên người Chu Hàn.

Thời gian giống như dừng lại, Chu Hàn bị anh dội hơi lạnh một chút, ngay cả mấy người phục vụ bên trong quầy ba cũng kinh ngạc có chút phản ứng không kịp.

Đem cốc không cầm trong tay trực tiếp đặt lại trên quầy ba, Tô Dịch Thừa lạnh lùng nhìn Chu Hàn, lạnh giọng nói: "Đã tỉnh chưa?" Lạnh mạc, trong giọng nói thậm chí không mang theo một chút tâm tình.

Chu Hàn lúc này mới có chút kịp phản ứng lại, mùi rượu trên người cũng bị dội hơn phân nửa, nhìn chăm chăm anh, bàn tay đặt

trên quầy bar nắm chặt lại.

Tô Dịch Thừa cũng chỉ là nhìn anh ta, hai người cũng không nói chuyện, không khí tựa hồ trở nên căng thẳng một chút.

Hai người trầm mặc nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên chỉ thấy Chu Hàn nâng lên nắm tay liền đánh một quyền về phía mặt của Tô Dịch Thừa, Tô Dịch Thừa sinh ra ở trong gia đình quân nhân, từ nhỏ cũng lớn lên ở quân khu đại viện, bình thường ba Tô và nội Tô đối với anh cũng là chọn lựa giáo dục quân sự hóa, thân thủ cũng có thể so sánh với quân lính dưới tay của ba Tô hiện tại.

Nghiêng đầu trực tiếp tránh được quả đấm kia của Chu Hàn, bất quá Chu Hàn tựa hồ là tính đánh thật, một quyền khác liên lặp tức đánh tới, Tô Dịch Thừa giơ tay lên trực tiếp ở giữa không trung chặn lại, nhìn Chu Hàn lạnh giọng mở miệng: "Thật muốn động thủ?"

Chu Hàn không nói lời nào, cả người có chút nảy sinh ác độc đánh về phía anh, Chu Hàn thân thủ không tồi, nói thật về anh, Chu Hàn, Diệp Tử Ôn từ nhỏ coi như là không đánh nhau thì không quen biết, ba người thân thủ đều không chênh lệch lắm, coi như là không phân cao thấp.

Chu Hàn uống rượu nên hiện tại cả người có một cỗ khí rất mạnh, ra quyền rất ác, dĩ nhiên cũng rất chuẩn, Tô Dịch Thừa một chút không phòng bị, trúng một quyền vào bụng, bị đau kêu rên thành tiếng.

Đợi lúc Chu Hàn đánh tới một lần nữa anh đã lắc mình tránh tới phía sau kiềm lại, sau đó có chút tức giận nói: "Có phải rất muốn đánh nhau hay không?"

Chu Hàn giãy dụa tránh anh, tròng mắt nhìn chầm chằm vào anh, lớn tiếng nói: "Đúng."

"Tốt!" Tô Dịch Thừa lớn tiếng đáp ứng, trên mặt là vẻ thô bạo từ trước tới nay chưa từng có, quay đầu nói với người phục vụ kia: "Cho chúng tôi một phòng." Muốn đánh anh không ngần ngại tìm một chỗ đánh thống khoái một trận.

Những người phục vụ bên trong quầy bar đều bị hai người bọn họ hù dọa, cho là bọn họ nói đùa, nhưng mà động tĩnh kia cũng không có nửa phần lưu tình.

"Tô, Tô phó thị trưởng, này, này không tốt lắm đâu?" Người phục vụ kia vẻ mặt có chút cổ quái nói.

"Vậy anh nghĩ chúng tôi ở nơi này động thủ sao?" Tô Dịch Thừa quay đầu liếc nhìn chung quanh cái bàn, bất quá hôm nay trong quán rượu người cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có một hai người ngồi ở trên ghế dài uống rượu, nhìn thấy động tĩnh bên này cũng không hiểu kỳ, nhưng vẫn ngồi ở vị trí như cũ uống rượu của mình.

Nhìn ra bọn họ không phải là nói giỡn, vì tránh tổn thất không cần thiết cho quán rượu, người phục vụ kia dưới sự cẩn nhắc đã trực tiếp cho bọn họ một phòng trống, mặt khác sau khi bọn họ vào phòng liền gọi điện thoại cho quản lý, vì ngại thân phận đặc thù của Tô Dịch Thừa, chuyện này còn phải có người ra mặt tới xử lý.

Lúc người quản lý của quán bar này chạy gấp từ bên ngoài trở về, bên trong phòng Tô Dịch Thừa cùng Chu Hàn đã sớm động thủ, bên trong chỉ truyền đi ra ngoài tiếng bùm bùm.

Nghe động tĩnh bên trong, Đường quản lý cau chặt lông mày có chút lo lắng quay đầu hỏi người phục vụ bên cạnh vừa mới gọi điện

thoại: "Đi vào đã bao lâu?"

"Cũng sắp mười phút rồi." Người phục vụ kia thành thật nói, mới vừa rồi bọn họ đi vào anh ta đã đứng ở cửa, nếu như xảy ra chuyện gì, cũng có thể trước tiên gọi điện thoại báo cảnh sát hoặc là gọi điện thoại cho xe cứu thương."Quản lý, có cần thiết phải gọi điện thoại báo cảnh sát không?"

Đường quản lý kia tức giận trắng mặt nhìn anh ta một cái nói: "Báo cái gì, anh có biết thân phận hai người bên trong hay không?" Một người là phó thị trưởng, một người là chủ một công ty lớn, người nào anh cũng không thể chọc vào.

Người phục vụ kia hậm hực ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Đang khi hai người ở ngoài cửa có chút lo lắng chờ đợi, trong phòng đột nhiên không có tiếng động gì nữa.

Hai người theo bản năng nhìn nhau, người phục vụ kia không khỏi có chút bận tâm hỏi: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Đường quản lý kia cũng lo lắng, xoay người nhẹ gõ cửa, mang theo giọng cười nhẹ gọi: "Tô phó thị trưởng, Chu tổng?"

Không có trả lời, an tĩnh, một chút thanh âm cũng không có.

Nghe không được tiếng vang nào, ngoài cửa Đường quản lý không khỏi căng lỗ tai đặt lên cửa nghe, vẫn như cũ không có thanh âm, tựa hồ những ồn ào vừa mới rồi không có tồn tại vậy, giống như căn phòng này không có người.

"Làm sao lại không có tiếng gì nữa?" Đường quản lý nhỏ giọng nói thầm, chân mày có chút không giải thích được nhíu thật chặt.

"Sẽ không phải đã xảy ra chuyện chứ?" Người phục vụ kia suy đoán nói.

Nghe anh ta vừa nói, Đường quản lý cũng rất lo lắng, nếu là thật ở nơi này xảy ra chuyện, hơn nữa hai người bên trong cũng là người có tiếng tăm, ông ta cũng không đủ sức chịu nổi trách nhiệm này, quay đầu vội vàng nói với người phục vụ đang đứng một bên: "Mở cửa mở cửa, nhanh lên một chút mở cửa!"

"Không có, không có chìa khóa." Người phục vụ kia cũng bị việc này hù dọa sợ hãi nói.

"Nhanh chóng đi lấy đi!" Đường quản lý có chút gấp nói.

"Nga nha." Người phục vụ kia lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đi ra ngoài tìm người phụ trách quầy bar, lấy tới chìa khóa từ người kia.

Cầm chạy tới, Đường quản lý cứng ngắc cầm chìa khóa mở cửa đi vào, chỉ thấy cửa bỗng một tiếng cửa từ bên trong bị mở ra.

Chỉ thấy Tô Dịch Thừa một tay cầm áo khoác một tay xoa khói miệng từ bên trong đi ra ngoài, áo sơ mi trắng do mới vừa rồi đánh nhau mà bị nhăn nhúm, thậm chí chỗ dưới nách còn bị rách.

Phía sau Chu Hàn cũng theo ra ngoài, giống như trước áo khoác vắt trên bả vai, khói mắt có chút tím bầm áo sơ mi màu xanh đậm trên người cũng bị giật mất mấy nút áo, giờ phút này lồng ngực mở ra, chính diện nhìn tới, có thể thấy được thân hình của anh rất tốt, cơ bụng sáu múi, rõ ràng cho thấy là người luyện võ.

Nhìn lại trong phòng bàn trà bị vỡ mất một góc, trên mặt đất

thủy tinh vỡ rơi đầy, ngay cả tivi màn hình LCD treo trên vách tường cũng bị tai họa vỡ mấy chỗ.

Đường quản lý cùng người phục vụ kia theo bản năng nhường đường cho hai người đi ra, còn có chút từ trong khiếp sợ không kịp lấy lại tinh thần.

Tô Dịch Thừa xoa khéo miệng đi qua đại sảnh về phía quầy rượu, không quay đầu lại nói thảng: "Tiền rượu, cùng tất cả hú hao bên trong đều do Diệp Tử Ôn trả." Vừa nói, vừa trực tiếp đi đến quầy ba cầm lấy cặp công văn của mình, mặt khác cũng cầm lấy cặp công văn của Chu Hàn lúc trước để lại trực tiếp ném cho Chu Hàn, sau đó hai người cũng không nói chuyện với nhau trực tiếp ra khỏi quán bar.

Bãi đỗ xe, Chu Hàn đi thảng về phía xe của mình, lại bị Tô Dịch Thừa phía sau gọi lại: "Cậu muốn vì say rượu lái xe mà đăng lên báo sao?"

Chu Hàn dừng lại cánh tay đang mở ra cửa xe, quay đầu nhìn chằm chằm Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa nhìn anh một cái, chỉ nói nói: "Đi thôi, đánh cũng đánh đủ rồi, tìm một chỗ hàn huyên một chút." Vừa nói, trực tiếp mở cửa ngồi vào trong xe của mình.

Chu Hàn không nói chuyện, cuối cùng cũng cầm cặp công văn trực tiếp ngồi vào trong xe của Tô Dịch Thừa.

Tô Dịch Thừa không lái xe trở về nhà cũng không có đưa Chu Hàn về nhà, mà lái xe đến bờ sông, tắt máy xong thì xuống xe, đứng ở trên bờ đê, gió đêm thổi khiến cho tóc của anh vốn rối loạn càng rối loạn hơn, Chu Hàn cũng từ trong xe đi ra, đi tới đứng bên

cạnh anh.

Không có quay đầu nhìn, Tô Dịch Thừa chỉ nhàn nhạt mở miệng, nói: "Vì chuyện trên báo chí."

"Ha ha." Chu Hàn cười khổ, nụ cười khóe miệng có chút khổ sở giống như nuốt hoàng liên.

Anh không có trả lời, Tô Dịch Thừa cũng không có hỏi nữa, hai người cứ như vậy đứng ở trên đê một lúc lâu. Đến lúc cảm thấy mùi rượu trên người anh đều nhanh chóng bị gió thổi tan, Tô Dịch Thừa xoay người, chuẩn bị trở về trong xe.

Mà đồng thời lúc Tô Dịch Thừa xoay người, Chu Hàn từ lúc nãy đến giờ vẫn cũng chưa có mở miệng lên tiếng, lại đột nhiên nói: "Tôi sau khi đọc báo mới biết được thì ra là lúc trước cô ta từng có nhiều người đàn ông như vậy ."

Tô Dịch Thừa dừng bước, quay đầu từ phía sau nhìn anh ta, anh biết cô ta trong miệng Chu Hàn là chỉ người nào.

Chu Hàn chậm rãi mở miệng, giọng nói mang theo tự giễu: "Chúng tôi là do cô ta ngoại tình mới ly hôn, lúc ly hôn cô ta chỉ trích tôi nói tôi không có thời gian đi theo cô ta quan tâm cô ta, mỗi ngày chỉ biết tới công việc, đã có lúc tôi vẫn cho rằng là tôi làm không tốt, là tôi không hiểu được cô ta, cho rằng cô ta ở Mỹ căn bản cũng không có bạn bè, cho nên khiến cô ta quá mức tịch mịch, lúc ấy ly hôn là bởi vì tôi không cách nào tiếp nhận, nhưng cũng không hề hận cô ta."

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, đến bây giờ anh mới biết thì ra là hồi đó Chu Hàn có tình cảm sâu nặng với Lăng Nhiễm như thế, thậm chí bắt đầu hiểu tại sao anh ta tình nguyện vứt bỏ tình cảm

anh em mươi mấy năm của bọn họ cũng muốn ở cùng với cô ta. Chỉ là khi đó anh ta giấu diếm quá tốt, anh và Diệp Tử Ôn không hề nhìn ra chút nào, cho nên không thể nào tiếp nhận được khi anh ta đột nhiên phản bội.

Dừng một lát, Chu Hàn đè nén tâm tình đau đớn nói: "thật ra thì tôi đã sớm biết tiểu Bân không phải là con tôi." Vừa dứt lời, thì đấm mạnh một quyền nện lên trên hàng rào.

Tô Dịch Thừa giật mình nhìn anh ta không nói ra lời.

"Ha ha." Cúi đầu, Chu Hàn cười đến có chút cô đơn: "có một lần thằng bé gặp tai nạn giao thông, đưa nó đi bệnh viện, bác sĩ bảo phải truyền máu, tôi mới phát hiện thì ra thằng bé căn bản không phải là con trai của tôi!" Thanh âm bị đè nén, kèm theo nỗi đau đớn không nói nên lời.

Hòa hoãn lại rồi quay đầu lại, nhìn anh, nói: "phản ứng đầu tiên tôi nghĩ rằng đó là con của cậu, nhưng mà sau này ngẫm lại thì căn bản là không thể nào, khoảng thời gian đó hai người không hề ở cùng, thằng bé không thể nào là của cậu. Khi đó tôi mới biết thì ra người phụ nữ mà tôi yêu căn bản không phải là loại người tôi từng biết, thậm chí tôi không biết mặt nào mới là bộ mặt thật của cô ta." Gương cười nhìn Tô Dịch Thừa, hỏi: "cậu nói đây có phải là báo ứng không?"

"Cậu—" Tô Dịch Thừa muốn nói gì, lại nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Hàn gương cười khổ quay đầu lại, ngừa đầu nhìn bầu trời đêm vô tận kia, cười ra tiếng, chẳng qua là nụ cười kia không thể xóa nhòa đi cay đắng trong lòng.

Tô Dịch Thừa nhìn anh ta, tiến lên, muốn mở miệng nói gì, nhưng trong lúc vô tình ánh trăng sáng chiết xạ lóng lánh trên gương mặt anh, dừng bước chân, sau đó không thể nhắc chân được, đây là lần đầu tiên anh thấy Chu Hàn rơi lệ.

"Tuuuuuuu —" xa xa kèn lệnh trên mặt sông vang lên, cuối cùng con thuyền đêm xuất phát từ bến cảng Giang Thành chạy sang bên Thanh Thành, con tàu thủy rẽ từng vòng từng vòng sóng

nước trên mặt sông vốn yên ả kia.

Cũng không biết cứ đứng như vậy bao lâu, rốt cuộc Chu Hàn chậm rãi quay đầu lại, giọt nước mắt trên mặt đã sớm bị làn gió sông thổi khô, nhìn Tô Dịch Thừa chỉ nói: “đi thôi.” Nói xong đi thẳng về phía xe Tô Dịch Thừa, mở cửa xe ra ngồi lên.

Sững sờ một lát, Tô Dịch Thừa cũng vòng qua đầu xe, trực tiếp lên xe, không hỏi, khởi động xe đưa anh ta về nhà,

Khi xe dừng lại trước khu biệt thự sa hoa, Chu Hàn có chút mất tự nhiên nói cảm ơn với anh, sau đó mở cửa xe muộn đi.

Tô Dịch Thừa ngồi trên xe, nhìn bóng lưng của anh ta, khi anh chuẩn bị vào khu cư xá, bỗng mở cửa xuống xe, hô lên với anh ta: “Chu Hàn!”

Nghe tiếng, Chu Hàn sững sờ quay đầu, nhìn anh có chút khó hiểu.

Tô Dịch Thừa đóng cửa xe đi về phía anh ta, ném một quyền vào bả vai anh ta, sau đó cười nói: “thân thủ cậu vẫn tốt như trước, đánh một quyền kia khiến khóc miệng tôi vẫn cảm thấy tệ hại.”

Chu Hàn ngẩn người, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng, khóc miệng mang ý cười, cũng trả lại một quyền vào bả vai anh, nói: “cậu cũng không hề thụt lùi, khóc mắt tôi bị cậu đánh khá nặng!”

Hai người cười to, ăn ý vươn ra huých một cái, sau đó ôm nhau.

Tô Dịch Thừa đưa tay vỗ mấy cái lên lưng anh ta, sau đó ghé vào lỗ tai anh ta nói: “sau này vẫn là anh em tốt!”

Chu Hàn cũng đáp lại vỗ mấy cái trên lưng anh, nói: “ừ, vẫn là anh em tốt!”

An Nhiên đẩy cửa đi vào, thím Trương đang ngồi trên giường bón điểm tâm cho Lâm Tiểu Phân, Lâm Tiểu Phân đã hoàn toàn không nhìn thấy gì, ngay cả hình ảnh mơ hồ cũng không rõ.

Thời gian phẫu thuật được ấn định vào thứ hai, hai ngày nay đã làm một loạt các kiểm tra, trước khi tới còn tưởng là lập tức phẫu thuật, nhưng mà kiểm tra rồi mới phát hiện không dễ như thế, tình hình còn phức tạp hơn so với họ tưởng tượng, vì vị trí khối u di

chuyển lệch quá rồi, liên quan đến rất nhiều mạch máu, nếu sơ suất một chút thôi sẽ đung vào mạch máu, đến lúc đó khi phẫu thuật sẽ bị xuất huyết máu, như vậy độ khó phẫu thuật tăng thêm 50%.

Cho nên qua vài ngày hội chẩn chuyên môn, có chuyên gia đề nghị không mổ nữa, dù hai mắt không nhìn thấy, nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng.

Nghe lời chuyên gia nói, An Nhiên liền không muốn phẫu thuật nữa, vì cô thực sự không dám mạo hiểm như thế, dù sau này mẹ cô như thế nào, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

Nhưng mà Lâm Tiểu Phân khước từ, bà nói lần này bà đến là muốn chữa khỏi mắt, sau này còn bế con cho An Nhiên, hơn nữa cuộc phẫu thuật này nguy hiểm thế nào, từ trước khi đến đây bà đã chuẩn bị tâm lý rồi, dù có khó khăn thế nào, bà cũng dũng cảm tiếp tục.

Chuyên gia trong bệnh viện nghe nói Lâm Tiểu Phân khăng khăng muốn mổ, đều bày tỏ niềm kính nể với sự dũng cảm của Lâm Tiểu Phân, hơn nữa còn hứa hẹn với An Nhiên, nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ Lâm Tiểu Phân.

Lâm Tiểu Phân kiên quyết, An Nhiên cũng không có cách nào, chỉ có thể cầu nguyện tất cả đều suôn sẻ.

Lâm Tiểu Phân nghe được thanh âm, liền biết An Nhiên tới, nghiêng đầu nhìn ra hướng cửa, mỉm cười, nói: "Nhiên Nhiên sao?"

An Nhiên cười nhạt gật đầu, "vâng, mẹ, là con." Vừa nói vừa đi về phía Lâm Tiểu Phân, sau đó nhận lấy cái bát cái thìa trong tay thím Trương, tự mình bón từng miếng từng miếng cho Lâm Tiểu Phân.

Lâm Tiểu Phân há mồm ăn, nở nụ cười.

"Hắt xì ——" Đêm qua hơi lạnh, sáng dậy có cảm giác cả người chóng mặt khó chịu.

Nghe tiếng, Lâm Tiểu Phân nhíu nhíu mày, hỏi: "Nhiên Nhiên, con bị cảm sao?"

"Không có chuyện gì, có thể là đêm qua gió thổi lạnh quá." An

Nhiên cười nhẹ nói, lại múc một ngụm cháo đưa tới cho Lâm Tiểu Phân.

Lâm Tiểu Phân không yên lòng, nói: "Nhiên Nhiên a, bây giờ con đang mang thai, a Thừa cũng không ở bên cạnh, tự mình phải cẩn thận đấy."

"Vâng con biết rồi." An Nhiên thuận theo đồng ý.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tiểu Phân lại nói: "ở bệnh viện nhiều vi khuẩn, mấy ngày nay con cứ đợi ở khách sạn đi, đừng tới đây nữa, ở đây có thím Trương chăm sóc mẹ, không sao đâu."

"Mẹ, con không sao thật mà, mẹ yên tâm đi." An Nhiên nhẫn nại bảo đám nói, để bà và thím Trương ở nơi này, nơi này không thể so với Giang Thành, tất cả bác sĩ y tá ở đây đều là tóc vàng mắt xanh, nếu cô không có ở đây, bọn họ khó có thể hiểu nhau.

Lâm Tiểu Phân vẫn lo lắng, chỉ có thể nhỏ giọng thầm nói: "ai, lúc đâu không nên cho con đi cùng."

Cho Lâm Tiểu Phân ăn sáng xong, đưa bát cháo cho thím Trương đi rửa, mình thì đi sang chỗ bác sĩ điều trị chính cho Lâm Tiểu Phân hỏi thăm tình hình.

Vừa mới ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ điều trị chính thì điện thoại di động vang lên, là Tô Dịch Thừa gọi tới, tính thời gian, giờ hẵn là hơn 8 giờ tối ở Giang Thành.

Liên nhẫn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, người bên kia điện thoại đã nói trước: "để anh đoán em đang ở đâu."

An Nhiên cười khẽ, nói: "được, anh đoán xem giờ em đang ở đâu nào?"

"Ở bệnh viện có đúng không." Cách nửa địa cầu, giọng nói Tô Dịch Thừa vẫn dịu dàng dễ nghe như thế.

An Nhiên cười, "Tô Đại lãnh đạo thông minh như vậy, quả nhiên không lừa được anh."

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại khẽ thở dài nói: "anh cũng muốn mình đoán sai một lần, nghe em nói cho anh biết em còn đang ở khách sạn." Chẳng qua là anh lo lắng cô mệt mỏi quá, chỉ muốn cô nghỉ ngơi cho khỏe, mình không có bên cạnh, cô vẫn chăm sóc tốt

cho bản thân, như vậy anh mới an tâm.

"Ha ha." An Nhiên khẽ cười, tất nhiên là cô biết trong lòng anh nghĩ gì, chẳng qua là mẹ cô còn đang nằm trên giường bệnh, cô đâu thể an tâm ngủ được.

"Em, hắt xì —" Vừa muốn mở miệng nói gì, đột nhiên ngứa mũi, liền hắt xì một cái, "hắt xì, hắt xì, hắt xì —"

Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại không khỏi lo lắng căng thẳng, vội vàng hỏi: "sao vậy, có phải ngã bệnh rồi không?"

Không muốn anh lo lắng, An Nhiên chỉ cười khẽ, lắc đầu nói: "không sao, chỉ hơi cảm chút, uống chút nước là được rồi."

Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại im lặng một lát, nói: "An Nhiên, anh không có bên cạnh em, phải chăm sóc tốt cho mình, đừng làm anh lo lắng cho em."

An Nhiên gật đầu, không muốn anh lo lắng vì mình, vội chuyển đề tài, nói: "hôm nay công việc suôn sẻ chứ, ăn tối chưa?"

"Ừ, ăn rồi, công việc cũng suôn sẻ." Tô Dịch Thừa nói, "định thời gian phẫu thuật cho mẹ chưa?"

"Định rồi, ngày mai, cũng chính là thứ hai." An Nhiên thuật lại, nhưng mà nhớ tới lời bác sĩ nói, vẫn không khỏi lo lắng, giọng nói hơi rầu rĩ nói: "Dịch Thừa, em, em rất sợ." Càng tới thời khắc phẫu thuật, cô càng sợ, luôn không ngừng suy nghĩ, nếu trong lúc mổ có vấn đề gì thì làm thế nào bây giờ, nếu phẫu thuật thất bại thì làm thế nào, cô không dám tưởng tượng những hậu quả này, cô thừa nhận mình rất yếu đuối, không thể tiếp nhận những tin tức không tốt.

"Đồ ngốc, không có chuyện gì, đừng lo lắng linh tinh." Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Đưa tay lau đi nước mắt rơi xuống mặt từ lúc nào, miễn cưỡng cười vui nói: "ừ, không sao, mẹ mạnh mẽ như thế, nhất định sẽ không sao."

"Ừ, sẽ tốt thôi!" Tô Dịch Thừa ở bên kia điện thoại nói với giọng khẳng định.

Hai người lại nói vài câu khác, vì không muốn quấy rầy anh nghỉ

ngơi, An Nhiên thúc giục anh nhanh cúp điện thoại, buổi tối cũng đừng làm việc quá khuya.

Người này bình thời phải chậm chạp nói thêm mấy phút nữa, thế mà hôm nay lại rất nghe lời, sớm liền cúp điện thoại.

Tay cầm điện thoại vẫn còn hơi ấm, An Nhiên than nhẹ lẩm bẩm, 'nếu mà anh ở bên thì tốt. . . .' nhất định anh sẽ cho cô một cái ôm trong lúc cô bất lực, để cho cô yên lòng.

Cảm cúm lần này còn nghiêm trọng hơn so với An Nhiên nghĩ, sáng ngày hôm sau thức dậy chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề mê man, mũi không thở nổi, cổ họng cũng hơi sưng lên, nói chuyện hay uống nước đều thấy đau.

Mơ mơ hồ hồ đi từ khách sạn đến bệnh viện, khi thím Trương thấy bộ dạng nhợt nhạt của cô, thì giật nảy mình, nhưng vì cô là phụ nữ có thai, không được tiêm hay uống thuốc gì, chỉ có thể uống nước ngủ nhiều hơn, Lâm Tiểu Phân lo lắng bệnh viện nhiều vi khuẩn lây cho cô, cho nên khăng khăng bắt buộc cô phải về khách sạn nghỉ ngơi, không chăm sóc tốt thân thể mình thì không được quay lại đây.

An Nhiên bị thím Trương áp tải về khách sạn, cũng may khách sạn cách bệnh viện không xa, không cần thuê xe, cứ đi bộ mấy phút đồng hồ là đến rồi, thím Trương cũng có thể qua lại.

An Nhiên nằm ở trên giường, đặc biệt căn dặn khách sạn mang cho cô một bình nước sôi, vì không thể tiêm hay uống thuốc, chỉ có thể uống nhiều nước, để mình đổ mồ hôi.

An Nhiên uống chén nước, cảm thấy mình toàn thân vô lực, muốn ngủ, rồi lại không dám, rất sợ Tô Dịch Thừa gọi điện thoại tới cho cô, nếu mình ngủ say anh gọi không nhận được thì sẽ lo lắng. Nhưng mà hôm nay đợi đã lâu, đến gần 11 giờ rồi mà Tô Dịch Thừa còn chưa gọi tới, thật sự không chịu được nữa, liền gọi cho Tô Dịch Thừa, lúc này mới biết là Tô Dịch Thừa tắt máy.

Không suy nghĩ nhiều, chỉ đoán anh đã quên gọi điện tới là vì còn đang bận bịa công việc, đâu càng ngày càng nặng, cả người chóng mặt quay cuồng không chịu được nữa, cầm điện thoại di

động nằm trên giường cứ thế là ngủ.

Trong lúc mơ màng An Nhiên cảm thấy có người nhẹ nhàng gọi tên bên tai cô, chỉ là mệt mỏi quá, mí mắt nặng trich, thật sự không mở mắt ra được.

An Nhiên không biết mình rốt cuộc ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy trong lúc mình ngủ có người không ngừng lật cái khăn mặt trên trán mình, tay cũng thương yêu vuốt ve mặt cô, cảm giác này rất quen thuộc, cảm giác giống hệt lúc Tô Dịch Thừa sờ sờ mặt cô, rất dịu dàng, rất cẩn thận.

Mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy mình nằm trong một cái ôm ấm áp quen thuộc, mà gương mặt tuấn tú trước mắt càng khiến cô cảm thấy ngẩn ngơ, An Nhiên thấy mình bị cảm đến hổ đồ rồi, thậm chí còn có ảo giác Tô Dịch Thừa đang ở bên cạnh mình, giống như trước kia, ôm cô để cô ngủ yên trong ngực anh.

"Là đang nằm mơ sao?" An Nhiên nhẹ nhàng lẩm bẩm, đưa tay ra không xác định vuốt ve mặt anh, xúc cảm chân thật nơi tay kia khiến cô thấy không thực, lẩm bẩm, "sao giấc mộng này lại chân thật như vậy?"

Bị cô đụng vào, người nào đó vốn đang ngủ say chậm rãi mở mắt ra, thấy cô tỉnh, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ, đưa tay áp lên trán cô, xác định nhiệt độ đã hạ xuống, nở nụ cười đẹp mắt, sau đó vào lúc An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, một tay ôm cô vào lòng, sau đó nói bên tai cô: "tốt quá, rốt cuộc hạ sốt rồi."

Bị anh ôm như vậy một lúc lâu, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, lúc này An Nhiên mới từ từ phục hồi tinh thần lại, sau đó đưa tay đẩy anh ra, có chút ngạc nhiên trùng to mắt nhìn người đàn ông trước mắt: "anh anh anh ..." Trong lúc nhất thời thật đúng là không nói nên lời.

Tô Dịch Thừa cười, đưa tay néo cái mũi xinh xắn của cô, nói: "là anh."

An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, cô còn chưa kịp tiêu hóa, chưa kịp tiêu hóa vì sao người đàn ông rõ ràng cách cả bán cầu giờ lại xuất hiện ở đây!

Sau khi cười xong, Tô Dịch Thừa kéo lấy tay của cô, sau đó trực tiếp đặt vào trong miệng, cũng không nhẹ nhàng trực tiếp cắn đầu ngón tay của cô một cái, trong nháy mắt từ đầu ngón tay truyền đến đau đớn đem An Nhiên lấy lại tinh thần từ trong nửa trạng thái lơ mơ, bị đau cau lại lông mày, giãy dụa muốn kéo lại bàn tay nhỏ bé của mình.

"Em đây là tự chăm sóc bản thân mình sao?" Tô Dịch Thừa vẻ mặt có chút nghiêm túc, cả người nhìn qua thật là có chút ít tức giận.

An Nhiên nhìn anh, ánh mắt có chút vô tội, cô thậm chí còn không có hiểu anh sao lại ở chỗ này, hiện tại lại cũng không biết dưới tình huống nào bị lừa giận của anh đốt tới.

Nhin ánh mắt vô tội của cô, Tô Dịch Thừa chỉ có thể than thở, đưa tay kéo cô ôm cô vào trong ngực, tay vỗ về mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng ở bên tai cô nói: "An Nhiên, em làm anh sợ muốn chết biết không?"

Đưa tay ôm lại anh thật chặt, nhẹ nhàng gọi tên của anh: "Dịch Thừa."

"Em biết mình sốt đến hơn 39 độ không?" Bây giờ sau khi suy nghĩ một chút đều cảm thấy sợ, ngày hôm qua nghe được ra trong giọng nói của cô không khỏe, cho nên không suy nghĩ nhiều nữa, buổi tối hôm đó trực tiếp đặt một vé cho chuyến bay sớm nhất, rồi trực tiếp thu thập đồ tới New York, lúc đến bệnh viện mới biết được cô cảm mạo ngã bệnh rồi, nghe mẹ nói xong rất nghiêm trọng, sau đó không có suy nghĩ nhiều trực tiếp từ bệnh viện chạy tới khách sạn, sau khi đi vào mới phát hiện cô một mình khó chịu nằm ở trên giường, trên tay còn đang nắm điện thoại, trong miệng rù rì cái gì

đó, đưa tay đặt lên trán của cô, lúc này mới phát hiện trán của cô nóng đến kinh người, lúc ấy anh thật rất luống cuống, hoàn toàn không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể gọi điện thoại cầu trợ mẹ, hỏi thăm kinh nghiệm cô hộ lý, cũng biết tình huống đặc thù của cô bây giờ, tất cả thuốc cũng đều không được uống, chỉ có thể không ngừng thay khăn chườm cho cô, tới khi nhiệt độ trên người cô hạ xuống.

"Em, em không biết. . ." An Nhiên lắc đầu, cô hoàn toàn không biết, cô cho rằng chỉ bị cảm mạo, mấy ngày nữa mình sẽ tốt hơn.

"May là, may là anh tới." Tô Dịch Thừa ôm lấy cô nhẹ nói. Sau khi suy nghĩ lại đều có chút ít sợ hãi, nếu như anh không có tới đây, nếu như cô cứ như vậy một người ở trong khách sạn, nếu như phát sinh chuyện gì cũng không biết, cũng may là, may là hiện tại không có chuyện gì.

Cúi đầu, hôn tóc của cô, mới hạ xuống tâm tình căng thẳng của mình.

Trong ngực, An Nhiên ôm chặt hơn chút ít, thanh âm ôn nhu ở trong ngực vang lên: "Dịch Thừa thật sự là anh sao? Thật sự là anh đã tới sao?" Đến bây giờ còn cảm thấy có chút khó tin, không thể tin được.

Tô Dịch Thừa bật cười, tay vịn tóc của cô, gật đầu ở bên tai cô nói: "Ừ, là anh."

Chôn ở trước ngực anh, An Nhiên khóc miệng nhàn nhạt nở nụ cười, tay ôm càng chặt hơn chút ít.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, ôm một lúc lâu, Tô Dịch Thừa lúc này mới đem người trong ngực thả mở ra, tay nhẹ nhàng vuốt

mặt của cô, nói: "Đã đói bụng chưa?"

An Nhiên khẽ mỉm cười, dùng sức gật đầu, đúng là thật đói bụng, hôm nay cơ hồ cô chưa ăn gì cả, hiện tại bụng đói vô cùng.

"Anh đi nói họ làm một bát cháo tới đây." Tô Dịch Thừa vừa nói vừa từ trên giường ngồi dậy xuống giường.

"Anh cùng em ăn đi." An Nhiên biết anh xuống máy bay khẳng định cũng chưa có ăn cái gì, cộng thêm đã biết cô như vậy, lại càng chẳng quan tâm tới chính anh.

Tô Dịch Thừa xoay người sờ sờ đầu của cô, rồi mới cầm lấy điện thoại trực tiếp kêu phòng phục vụ, đặc biệt dặn họ chuẩn bị cháo nhanh lên mới được.

Chờ sau khi khách sạn nghe yêu cầu của Tô Dịch Thừa đưa cháo được nấu xong vào thì cũng đã hơn nửa giờ sau, đồng thời cũng đưa mì Ý cho Tô Dịch Thừa ăn.

Bữa cơm tối này ăn cũng đã sắp qua 9h, sau đó gọi điện thoại cho thím Trương, hỏi tình huống của Lâm Tiểu Phân, nghe nói mọi chuyện đều tốt, nên cũng yên lòng hơn.

Buổi tối hai người ngủ vô cùng sớm, Tô Dịch Thừa là bởi vì bị lệch giờ, mà An Nhiên thì bởi vì bị cảm mạo thể chất còn có chút suy yếu.

Giữa trưa ngày thứ hai là Lâm Tiểu Phân sẽ phải phẫu thuật, buổi sáng lúc hai người đi tới bệnh viện Lâm Tiểu Phân đã bị cạo trọc đầu, cả người nhìn qua khí sắc cũng không tệ lắm, cùng An Nhiên nói đùa là mình như vậy có phải rất xấu hay không.

Trước khi phẫu thuật, Cố Hăng Văn ở Giang Thành gọi điện thoại cho An Nhiên, nghe ra được trong lòng ông rất khẩn trương cùng sợ hãi, hơn nữa cứ dặn đi dặn lại An Nhiên nói sau khi phẫu thuật kết thúc nhất định phải gọi điện thoại cho ông trước tiên để nói cho ông biết kết quả.

Buổi trưa lúc hơn 11h một chút Lâm Tiểu Phân được đưa vào phòng phẫu thuật, An Nhiên, Tô Dịch Thừa cùng thím Trương ba người đợi ở phía ngoài phòng phẫu thuật.

Lòng bàn tay An Nhiên rất lạnh, chỉ đổ mồ hôi, Tô Dịch Thừa vẫn nắm tay cô, cô còn có chút ho khan, cổ họng có chút đau, nhưng cả người đã không còn giống như ngày hôm qua tái nhợt đến dọa người nữa, thím Trương lo lắng cô đang mang thai chờ ở bên ngoài như vậy sẽ mệt mỏi, liền quan tâm cô bảo cô trở về nghỉ ngơi, nhưng mà An Nhiên làm sao chịu đi, nhất định kiên trì nói muốn chờ Lâm Tiểu Phân đi ra ngoài.

Lúc đang lúc từng giây từng phút trôi qua, phẫu thuật tiến hành đã hơn phân nửa thời gian, cửa phòng phẫu thuật đột nhiên bị mở ra, chỉ thấy một cô y tá tay đầy máu từ bên trong chạy ra, An Nhiên là người đầu tiên đứng dậy, lôi kéo cô y tá đang muốn đi nhanh, hỏi tình huống bên trong phẫu thuật như thế nào, cô y tá kia căn bản là chẳng quan tâm trả lời, trực tiếp đẩy tay của An Nhiên ra liền chạy về phía trước, lúc chạy về trên tay là hai bịch máu, An Nhiên cả người có chút lảo đảo, suýt chút nữa không đứng vững, may mắn phía sau có Tô Dịch Thừa đỡ lấy cô, ôm lấy bả vai của cô không ngừng an ủi cô nói không có chuyện gì.

"Me. . . ." Nắm chặt tay của Tô Dịch Thừa, cả người bởi vì lo lắng mà có chút phát run, lúc lần nữa quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa, trong hốc mắt đã tràn đầy nước mắt, "Mẹ sẽ không có chuyện gì, có đúng không?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, ôm lấy cô tựa vào ngực của mình, ôm chặt lấy, ở bên tai cô khẳng định nói: "Nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Tựa vào trong ngực của anh, An Nhiên gật đầu, nắm chặt quần áo bên hông của Tô Dịch Thừa.

Thím Trương nhìn như thế, chỉ lắc đầu than nhẹ, sau đó trong miệng không ngừng lẩm bẩm, chỉ là mấy lời cầu nguyện đơn giản.

Tại bên kia địa cầu, Cố Hằng Văn cũng cả đêm không ngủ, một người ngồi ở trong phòng khách trong nhà, cả buổi tối ngó chừng chiếc điện thoại đặt trên bàn trà. Sợ bỏ qua một cú điện thoại, một cái tin nhắn nào.

Chờ suốt một đêm, tính toán thời gian, bên kia nước Mỹ, Lâm Tiểu Phân đi vào làm phẫu thuật cũng đã hơn bảy tiếng rồi, An Nhiên đến bây giờ cũng chưa có điện thoại tới đây, trong lòng luôn có dự cảm xấu, mơ hồ lo lắng, muốn cầm lấy di động gọi điện cho An Nhiên, nhưng mỗi lần cầm điện thoại chuẩn bị gọi qua, lại rút lui trở lại, thủy chung không có dũng khí, ông quá sợ, sợ nghe được tin tức gì đó không tốt.

Thời gian đợi chờ trôi qua rất lâu, từng giây từng phút cũng đều hành hạ người ta.

Phía đông dần dần lộ ra ánh sáng trắng, hôm nay khí trời tựa hồ không tệ, ánh bình minh kia nhiễm đỏ phía chân trời, mặt trời chậm rãi từ phía đông dâng lên, Cố Hằng Văn lần nữa đem ánh mắt dừng lại ở trên chiếc điện thoại trên bàn kỷ trà, Lâm Tiểu Phân vào phòng phẫu thuật đã sắp tắt tiếng rồi, An Nhiên vẫn còn chưa gọi điện thoại tới đây.

Trong lòng không khỏi lo lắng, phiền não, bất an đã hoàn toàn chiếm lấy lí trí, ông hiện tại không cách nào làm cho mình bình tĩnh xuống, nắm lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi cho An Nhiên, nhưng vừa mới cầm lấy điện thoại di động, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, là An Nhiên gọi điện thoại tới, nhìn màn hình trên điện thoại di động kia lóe ra biểu tượng gọi tới, đột nhiên đến thời khắc này, Cố Hằng Văn lại khiếp đảm, ông bỗng có chút sợ sau khi nhận điện thoại nghe được tin tức không tốt, rất sợ, rất sợ.

Điện thoại di động ở trên tay một lần nữa vang lên, dùng sức nắm thật chặt, nhưng vẫn không có dũng khí nhấc lên điện thoại, ông không dám, thật sự không dám.

Bên kia điện thoại An Nhiên một lần vừa gọi lại, nhưng thủy chung không thấy có người nhận máy, vừa tức vừa vội đậm chân, ngoài miệng nói thầm: "Chuyện gì xảy ra vậy, điện thoại làm sao không ai nhấc máy đây!" Vừa nói, một bên đi qua đi lại.

Một bên Tô Dịch Thừa cười, đưa tay cầm lấy điện thoại trong tay An Nhiên, đưa thay sờ sờ mặt của cô, nói: "Em đi gặp mẹ trước đi, để cho anh tới báo cho ba tin tức tốt này."

Đúng vậy, Lâm Tiểu Phân sau khi trải qua hơn tám tiếng phẫu thuật bác sĩ đã tuyên bố thành công, mặc dù trong lúc đang phẫu thuật không cẩn thận đụng vào một bên mạch máu phức tạp, nhưng mà bởi vì cứu giúp kịp thời, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi tới nói phẫu thuật viên mãn thành công, An Nhiên cơ hồ là cao hứng đến muôn ngất đi, phía trước lo lắng khổng lồ, sau đó đột nhiên tới khổng lồ vui sướng, cái loại vui sướng này làm cho người ta khó có thể đón nhận.

Đợi tiêu hóa hết tin tức tốt kia, An Nhiên trước tiên là muốn gọi điện thoại cho Cố Hằng Văn, chỉ là gọi hồi lâu, hình như cũng không có ai nhัc máy.

An Nhiên có chút bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Tô Dịch Thừa, đành gật đầu, đi về phía phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân.

Tô Dịch Thừa cũng không có gọi điện thoại thêm cho Cố Hằng Văn, anh có chút có thể hiểu được tâm tình của Cố Hằng Văn bây giờ, vừa lo lắng, lại khát vọng biết đến.

Kiểm tra số điện thoại của Cố Hằng Văn, rồi trực tiếp viết một tin nhắn ngắn gửi cho Cố Hằng Văn, anh biết, sau khi nhận được tin nhắn, không tới một phút đồng hồ, Cố Hằng Văn cũng sẽ gọi điện thoại lại cho anh.

Quả nhiên đúng như Tô Dịch Thừa dự đoán, tin nhắn gửi đi vẫn chưa tới một phút đồng hồ, chỉ có ba mươi giây, Cố Hằng Văn liền gọi điện thoại tới.

Tô Dịch Thừa cười khẽ nhắc máy, còn chưa kịp chờ Tô Dịch Thừa mở miệng, Cố Hằng Văn liền mở miệng trước tiên nói: "An Nhiên, có thật không? Phẫu thuật thành công có phải không? Mẹ của con không có chuyện gì rồi, có phải hay không?" Liên tiếp hỏi vài vấn đề, mặc dù qua điện thoại, nhưng mà Tô Dịch Thừa có thể nghe ra được ông hiện tại rất vui sướng.

Tô Dịch Thừa cười khẽ gật đầu nói: "Ba yên tâm đi, mẹ mọi chuyện đều tốt, không có gì đáng ngại."

Nghe được thanh âm của Tô Dịch Thừa, Cố Hằng Văn có chút kích động, nói: "A Thừa, con đang ở nước Mỹ?"

"Dạ, gần đây đều đã không còn bận rộn, lo lắng An Nhiên, cho nên con sang đây xem cô ấy." Tô Dịch Thừa coi như là nói chi tiết.

"Được, được, tốt." Cố Hằng Văn liên tục nói mấy tiếng tốt, cả người có chút thả lỏng nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, có con ở đấy, ba cũng yên tâm."

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa lộ ra nụ cười, có chút ân cần nói: "Ba, một đêm không ngủ sao, buổi sáng đi ngủ một giấc đi."

"Được, được, được." Cố Hắng Văn hợp với gật đầu, khẩn trương lo lắng một đêm, buổi sáng không có lớp, ông nghĩ hiện tại ông rõ rốt cục có thể ngủ ngon giấc rồi, không cần lo lắng rằng bên kia điện thoại truyền đến tin tức gì không tốt nữa. Nghĩ đến cái gì lại mở miệng hỏi: "Đúng rồi, bác sĩ nói lúc nào có thể xuất viện không? Các con lúc nào trở lại?"

"Còn không có, nhưng mà sau khi phẫu thuật ít nhất còn muốn quan sát một thời gian, đoán chừng cũng không có nhanh như vậy." Tô Dịch Thừa chỉ suy đoán nói.

"Ừ." Cố Hắng Văn gật đầu, mặc dù hiện tại lòng khẩn cấp muốn nhìn thấy Lâm Tiểu Phân, nhưng mà cũng biết sau phẫu thuật quả thật cần phải quan sát chặt chẽ, nên gật đầu nói: "Ừ, cũng cần phải quan sát tốt, người không có chuyện gì là tốt rồi, người không có chuyện gì là tốt rồi." Người không có chuyện gì so sánh với cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Lại cầm điện thoại hàn huyên mấy câu, Cố Hắng Văn lúc này mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Dịch Thừa giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, đã sắp 8h, từ giữa trưa đến bây giờ, An Nhiên cũng không có ăn cái gì, đồ mua tới đây, vốn nói ăn không vô liên đụng không có đụng tới, nghĩ đến hiện tại cũng nên ăn rồi, vì vậy trực tiếp đi ra phía bên ngoài bệnh viện mua chút thức ăn, nơi này dù sao không thể so với trong nước, toàn là cơm Tây, muốn mua cháo phải tìm khắp các nơi, cuối cùng chỉ có thể mua mấy phần sandwich cùng mấy bình sữa tươi trở về, lúc đến phòng bệnh của Lâm Tiểu Phân, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy An Nhiên đang ngồi ở trước giường

bệnh của Lâm Tiểu Phân, tay nắm lấy tay của Lâm Tiểu Phân nhẹ nhàng đặt ở trên mặt của mình, nhìn bà, khóc miệng mang theo nụ cười đẹp mắt, vẻ mặt kia, không hề có u buồn lúc trước nữa, là thoái mái, là tự nhiên.

Tô Dịch Thừa đem sandwich phân cho thím Trương, hôm nay thím Trương cơ hồ cũng chưa có gì cả ăn, ba người một ngày đều vì lo lắng cho Lâm Tiểu Phân phẫu thuật, bất quá cũng may là kết cục tốt.

Lúc An Nhiên xoay đầu lại, vừa lúc chạm vào ánh mắt của Tô Dịch Thừa, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Lâm Tiểu Phân sau khi phẫu thuật, hai ngày mới tỉnh lại, khi tỉnh lại cả người còn rất yếu, biết được mình đã không có chuyện gì, khóc miệng nhàn nhạt nở nụ cười.

Sau bốn ngày Tô Dịch Thừa đang ở New York, thư ký Trịnh gọi điện thoại tới, bởi vì Tô Dịch Thừa lần này đi tương đối gấp, có rất nhiều chuyện cũng không có nói rõ ràng, có rất nhiều chuyện tình khác chờ anh trở về xử lý, thư ký Trịnh qua điện thoại còn nói với anh tin tức trọng yếu, đó chính là trong tình đối với chuyện tình của Tô Dịch Thừa lần này đã ra quyết định xử phạt, cụ thể còn phải chờ bản thân anh sau khi trở về mới báo cho anh được.

Lâm Tiểu Phân trải qua hai ngày nghỉ ngơi, cả người tinh thần cũng khôi phục rất nhiều, sắc mặt nhìn cũng tốt hơn, đôi mắt sau khi phẫu thuật, ngày thứ nhất hơi mờ hồ, hai ngày này tất cả đều thấy được rõ, bất quá thể lực tự nhiên còn phải qua một thời gian nữa mới có thể khôi phục giống như lúc trước, bởi vì có công chuyện, nên Tô Dịch Thừa cũng rất bất đắc dĩ, không thể ở chỗ này lâu, chỉ có thể trở về trước, nhưng mà sợ thím Trương một người bận không chịu kịp, nên đã ở ngay tại chỗ tìm một người phụ

giúp, bởi vì sợ tiếng nói không thông, cho nên trực tiếp tìm một người Hoa kiều tới hiệp trợ thím Trương chăm sóc tốt cho Lâm Tiểu Phân.

Biết Tô Dịch Thừa sáng mai phải bay trở về, Lâm Tiểu Phân cùng thím Trương để cho An Nhiên tối nay ở bên cạnh Tô Dịch Thừa đi dạo một chút, lại muốn ly biệt, trong lòng đối với anh tất nhiên là có chút ít không đành. Mà bây giờ có thêm người cùng Thím Trương cùng nhau chiếu cố mẹ của cô, tự nhiên cũng yên tâm rất nhiều, cho nên sau khi ăn xong cơm tối, An Nhiên liền lôi kéo Tô Dịch Thừa nói muốn để cho anh mang cô đi dạo một chút chỗ thành phố có kinh tế phát đạt nhất thế giới này.

Thật ra thì lúc trước An Nhiên cũng đã tới New York, nhưng mà lúc trước là vì công việc, thời gian vô cùng gấp, căn bản là chưa từng thấy rõ diện mạo của thành phố này, đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc trở về.

Tô Dịch Thừa đối với thành phố này cũng coi như không quen thuộc, bất quá khi còn đang học ở trường bị mấy người bọn Diệp Tử Ôn lôi kéo anh tới đi dạo quá một thời gian ngắn, khi đó Diệp Tử Ôn nói là tới học tập đặc điểm kiến trúc bên này, mà anh ta và Chu Hàn chỉ là khách, nên hai người chỉ lo du ngoạn, vì thế đối với mấy phong cảnh nổi tiếng New York cùng đặc điểm của nơi này anh cũng hiểu rõ ràng. Bất quá xem ra, hiện tại anh cùng An Nhiên đều là thời gian cấp bách, căn bản cũng không có thời gian nói đến khắp nơi đi dạo vân vân, mặt khác thì suy nghĩ đến An Nhiên đang mang thai, thời gian đi dài tất nhiên sẽ bị mệt, cho nên anh chuẩn bị xong liền mang An Nhiên đến quảng trường Thời Đại cách bệnh viện cùng khách sạn không xa đi dạo xem một chút.

Đến buổi tối, quảng trường Thời Đại người luôn đặc biệt nhiều, các chủng tộc, các màu da, Tô Dịch Thừa đưa tay kéo An Nhiên

vào trong ngực, tránh cho cô mãi mê nhìn mà bị đâm người kia đụng vào.

Lâm Tiểu Phân phẫu thuật thành công, An Nhiên mấy ngày qua, cả người đều thoái mái rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Quảng trường Thời Đại cơ hồ là chỗ nào cũng bị bảng hiệu quảng cáo che lấp, biển quảng cáo khổng lồ cùng màn hình điện tử lớn cơ hồ bao trùm tất cả các cửa sổ kiến trúc, hình hình sắc sắc đèn quảng cáo lóe lên làm cho người ta có chút chói mắt.

Hai người theo đám người không có gì mục đích gì mà chậm rãi dạo bước, đi mệt rồi, hai người liền ngồi ở trên ghế dài bên cạnh nghỉ ngơi, đợi nghỉ ngơi tốt xong, hai người tiếp tục đi xem một chút phía trước.

Ở đầu đường quảng trường Thời Đại, bày biện một đoàn Piano hội họa, một kẻ lang thang đang chơi đàn, hai người nghỉ chân lắng nghe, mặc dù đối với âm nhạc cũng không có nghiên cứu cùng hiểu biết sâu gì, nhưng mà hai người giờ phút này thật là tâm tình rất tốt để cho bọn họ cảm thấy người lang thang kia chơi đàn vô cùng tốt. Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của hai người, người lang thang quay đầu, cười cười với bọn họ, dĩ nhiên, hai người cũng lễ phép mỉm cười đáp lại.

Xong một khúc, người lang thang liền tiếp tục con đường lang thang của mình, lại có người lên đánh đàn, cô gái ăn mặc khêu gợi, vừa đàn vừa ngoảnh đầu nhìn về phía bạn trai của mình cười, mà bạn trai của cô gái ở bên cạnh gật đầu nhau lên khiêu vũ trên đường, cứ thế thu hút ánh mắt rất nhiều người, nhiều du khách thi nhau chụp ảnh.

Đợi hết một khúc, hai người rời đi trong tiếng vỗ tay của mọi người, An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa cũng tiếp tục lộ trình của bọn

họ.

Nhin xe buýt hai tầng trên đường phố, An Nhiên hưng phấn reo lên, như đứa trẻ vậy kéo tay Tô Dịch Thừa nói muốn lên ngồi thử một chút, Tô Dịch Thừa chỉ sững nịnh sờ sờ đầu cô.

Hai người thật sự đi xe buýt hai tầng, An Nhiên khăng khăng nhất định phải ngồi tầng trên, Tô Dịch Thừa thì lo lắng tầng trên quá chật, cộng thêm An Nhiên vừa bị cảm, gió buổi tối thì lớn quá.

Nhưng mà An Nhiên chỉ lém lỉnh thè lè lưỡi, nói có anh bên cạnh nhất định sẽ không để cô gặp chuyện gì, lại nói anh nhất định sẽ ôm chặt cô vào lòng, dù trời có lạnh nữa, chỉ cần có nhiệt độ của anh, cô sẽ không sợ.

Người ta đã chụp mũ anh thế rồi, Tô Dịch Thừa còn có thể nói gì, chỉ có thể cười nghe theo cô.

Khi bọn họ đi lên, đã có một đôi vợ chồng người Pháp lảng mạn ngồi tầng trên xe buýt, hai người nhìn đã khoảng năm mươi, nhưng mà vẫn ân ái ôm nhau ngồi một chỗ, lấy tay chỉ chỉ khung cảnh phồn hoa dọc hai bên đường.

An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa ngồi vào phía cuối của xe buýt, thật lo lắng cô bị lạnh, Tô Dịch Thừa ôm cả người An Nhiên vào lòng, An Nhiên cũng ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh, vẻ mặt hạnh phúc.

Xe chạy không nhanh, đủ thời gian cho người ta thấy rõ quang cảnh xung quanh, An Nhiên tỏ ra hưng phấn, luôn vui vẻ chỉ tay chỗ nọ chỗ kia, cả buổi tối nụ cười trên mặt chưa từng phai mờ.

"An Nhiên." Tô Dịch Thừa thấp giọng khẽ gọi cô.

"Ừ?" An Nhiên quay đầu, trên mặt vẫn cười rạng rỡ.

Tô Dịch Thừa nhìn có chút động tình, giữ khuôn mặt cô, sau đó hôn lên môi cô.

An Nhiên đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó kịp phản ứng, đưa tay vòng lên cổ anh, nở nụ cười ôm hôn anh. Chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ thăm, nếu mà lúc này có máy ảnh thì tốt, hình ảnh này nhất định rất đẹp.

Hai người ôm hôn một lúc lâu, mới buông ra, cái trán hai người

kẽ sát nhìn nhau cười, chỉ nghe thấy tách một tiếng, hai người quay đầu lại nhìn, thấy đôi vợ chồng trung niên người Pháp đang mỉm cười nhinh họ, người đàn ông tiến lên đưa hai tấm ảnh cho bọn họ, nói giọng Anh chuẩn nói với bọn họ, là vợ ông bảo ông chụp, vì cảm thấy hình ảnh vừa rồi rất đẹp.

An Nhiên nhìn ảnh rất vui, quay đầu mỉm cười gật đầu với vị phu nhân kia.

Vị phu nhân kia cũng đi tới, bốn người cùng ngồi một hàng, nói chuyện phiếm một lúc mới biết, thì ra vị phu nhân kia bị bệnh nan y, không còn nhiều thời gian lắm, bà và chồng bà quyết định cùng nhau đi lại những con đường bọn họ từng đi, nghe thế An Nhiên khiếp sợ, lại càng tiếc hận cho bọn họ, vị phu nhân kia như là nhìn ra cảm xúc của An Nhiên, nắm tay cô, lắc đầu nói, giờ bà rất hạnh phúc, suốt chặng đường này được ở cạnh người bà yêu nhất, bà không còn gì để tiếc nuối.

Vị phu nhân kia còn nói, Newyork là chặng cuối cùng của bọn họ, sau đó trở về bọn họ còn phải làm đám cưới, dù đã yêu nhau 30 năm rồi, nhưng vì hồi đó cha mẹ bà không đồng ý, hai người bỏ trốn đi, hôn lễ của bọn họ không nhận được lời chúc phúc của người thân bạn bè, nhưng bà biết hôn nhân của bọn họ rất hạnh phúc, cho nên lần này trở về, dù cuộc sống đã đi đến hồi kết rồi, nhưng bọn họ vẫn muốn bổ sung hôn lễ, để người đời chứng kiến bọn họ hạnh phúc, để tất cả mọi người chúc phúc cho bọn họ.

Cho dù chia tay rồi, trên đường trở về, An Nhiên vẫn còn bùi ngùi nhớ lại câu chuyện của vị phu nhân kia và chồng bà.

Nhin ra tâm tình của cô, Tô Dịch Thừa đưa tay nắm chặt tay cô, mỉm cười với cô, nói: "bọn họ rất hạnh phúc."

An Nhiên nhìn anh, nghe hiểu ý anh, gật đầu mỉm cười, "ừ bọn họ rất hạnh phúc."

Khi đi ngang qua một cửa hàng áo cưới, An Nhiên không khỏi dừng bước, nhìn áo cưới màu trắng thánh khiết được trưng bày trong tủ kính, không nhịn được ngơ ngẩn nhìn, một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, nói: "vị phu nhân kia mặc áo cưới nhất định rất

đẹp."

Tô Dịch Thừa nhìn cô, lại nhìn áo cưới một chút, nhớ tới dường như mình còn nợ người nào đó một nghi lễ rất quan trọng, trong lòng âm thầm có chủ ý.

Một đêm này An Nhiên nằm trong lòng Tô Dịch Thừa ngủ không ngon giấc lắm, hơn hai giờ đêm còn chưa ngủ được, một là sắp phái ly biệt, theo như tình hình bình phục của Lâm Tiểu Phân, các cô phải ở lại đây ít nhất nửa tháng nữa, một là không khỏi nhớ tới đôi vợ chồng người Pháp gặp tối qua trên xe buýt hai tầng, hi vọng bọn họ trở về có thể có một hôn lễ lãng mạn, lại được mọi người chúc phúc, hi vọng vị phu nhân kia có thể hạnh phúc lúc cuối đời này.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại Tô Dịch Thừa đã rời đi, không nói lời từ biệt, chỉ để lại một tờ giấy ở đầu giường cho cô, nói mình phải nhanh kịp giờ bay, thấy cô chưa tỉnh không đành lòng đánh thức cô, ngoài ra còn mang đi hai tấm ảnh chụp tối qua, nói lúc không có cô, ít nhất có thể để anh nhìn ảnh nhớ cô.

An Nhiên nắm thật chặt tờ giấy kia, cầm điện thoại di động muốn gọi cho anh, nhưng mà đã tắt rồi.

Khi An Nhiên có chút cô đơn từ khách sạn đi đến bệnh viện, Lâm Tiểu Phân đã làm xong kiểm tra đi ra rồi, thấy bộ dạng của cô, mặc dù cả người vẫn suy yếu, nhưng nhìn tinh thần không tệ, cười vẩy vẩy tay với cô, nói có đồ cho cô.

"Cái gì ạ?" An Nhiên ngờ vực, nhìn thím Trương đưa một hộp giữ nhiệt cho cô.

An Nhiên lắc đầu, "con không muốn ăn." Thanh âm nghe rầu rĩ, hơi suy sụp.

Lâm Tiểu Phân bật cười lắc đầu, đưa tay lấy sandwich trong hộp giữ ấm ra, đưa cho cô, nói: "cầm lấy, nếm thử xem, con sẽ thích."

An Nhiên bất đắc dĩ, không tiện trái lời mẹ, chỉ có thể gật đầu, nhận lấy sandwich từ tay bà, có lẽ do tâm trạng, rõ ràng chưa ăn gì, nhưng không cảm thấy đói.

Há mõm cắn miếng sandwich, không khỏi trùng lớn mắt, cảm giác rất quen thuộc, mùi vị cũng rất quen.

Lâm Tiểu Phân ngồi trên giường và thím Trương đứng cạnh cùng mấy cô y sĩ đều bật cười, Lâm Tiểu Phân hỏi: "thích không?"

"là là là anh ấy làm đúng không ạ?" An Nhiên cảm động, hốc mắt hơi nóng lên, ăn bữa sáng anh làm hơn nửa năm rồi, tất nhiên cô ném ra đây là mùi vị Tô Dịch Thừa làm.

Lâm Tiểu Phân cười gật đầu, cũng cảm thấy vui mừng vì con gái mình tìm được người thật lòng yêu thương, nói: "sáng nay trước khi lên máy bay, a Thừa đặc biệt đến bệnh viện thăm mẹ, sau đó giao chỗ sandwich này cho mẹ, nói là cho con ăn, đây là nó mượn phòng bếp của bệnh viện làm cho con, Nhiên Nhiên a, con tìm được người đàn ông thật tốt, mẹ mừng cho con."

An Nhiên gật đầu, vừa cười vừa khóc, cầm lấy sandwich ăn một miếng to.

Mấy ngày nay Tô Dịch Thừa bèle bộn nhiều việc, không chỉ bận công việc, anh vẫn nợ An Nhiên một hôn lễ, mặc dù lúc đầu An Nhiên nói không muốn có hôn lễ, nhưng mà ở Newyork vào đêm trước khi đi, đứng ở trước cửa hàng áo cưới, anh cảm nhận được cô không chỉ cảm thán cho đôi vợ chồng kia, cô cũng muốn có một hôn lễ thuộc về mình.

Vì thế anh đặc biệt tìm hỏi Lâm Lệ, từ miệng Lâm Lệ mới biết được nguyên nhân tại sao hồi đó cô khăng khăng không muốn tổ chức hôn lễ, thì ra là cô coi hôn lễ rất thần thánh không gì sánh được, bất khả xâm phạm, hôn nhân có thể được tạo thành từ sự hợp tác của hai người không hề yêu nhau, nhưng hôn lễ phải do hai người thật lòng yêu nhau cùng sánh vai đi tới.

Nhớ lại lúc sự gắn kết của hai người lúc mới gặp nhau, quả thật là phần hí kịch, hồi đó cô nói không cần hôn lễ, mình cũng không nói thêm gì, vì khi đó mình hoàn toàn khác với bây giờ, nếu lúc đầu cô thật sự muốn lễ cưới, anh sẽ cho vì cảm thấy đây là chuyện mà một người chồng nên làm cho vợ mình, nên tôn trọng, nhưng mà cô nói không cần, anh cũng không thèm để ý, giống như lúc ban đầu, lúc

lựa chọn kết hôn với cô cũng vì hai chữ — thích hợp!

Nhưng mà bây giờ khác rồi, tình cảm của anh đối với cô không giống như hồi đó, không phải là thích hợp, mà là yêu, bất kể cô có muốn hay không, anh cảm thấy mình nên cho cô một hôn lễ, trong hôn lễ cho cô lời hứa hẹn, đây không phải là sự tôn trọng nên có của một người chồng đối với vợ mình, mà là lời hứa hẹn và tỏ tình của một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu nhất.

Cho nên sau khi trở về từ Mỹ, trừ công việc, anh vẫn luôn bận rộn chuẩn bị các nghi thức hôn lễ, hy vọng trong vòng nửa tháng chuẩn bị xong hôn lễ, đến ngày cô về nước, có thể chính thức nắm tay cô lên tấm thảm đỏ, tiếp nhận lời chúc phúc của tất cả mọi người dành cho bọn họ.

Đối với việc anh nói muốn bổ sung hôn lễ, hầu như là nhận được sự ủng hộ của mọi người, Tô gia vẫn luôn cảm thấy thua thiệt An Nhiên một hôn lễ, cho nên lần này Tô Dịch Thừa nói muốn bổ sung, nhận được phiếu thông qua của mọi người. Trước đó Tô Dịch Thừa cũng liên lạc với bên Cố Hằng Văn, nói cho ông biết ý nghĩ và kế hoạch của mình, hơn nữa xin ông phối hợp giữ bí mật cho anh, thật ra thì người cha nào cũng muốn có thể đích thân đắt con gái lên thảm đỏ, sau đó đặt tay con gái mình vào tay người có thể cho cô hạnh phúc, thương yêu chiều chuộng cô cả đời, lúc An Nhiên nói không cần hôn lễ, vì muốn con gái vui, nên bọn họ tôn trọng quyết định của cô, nhưng mà bây giờ Tô Dịch Thừa hứa hẹn muốn bổ sung một hôn lễ cho cô, làm cha, tất nhiên là Cố Hằng Văn không có ý kiến gì, hớn hở đồng ý, cũng giữ bí mật với vợ và con gái mình.

Tất cả tiến hành vô cùng thuận lợi, người nào đó vì muốn lấy lòng anh vợ mình, đứng ra nói toàn bộ sân khấu, đoàn xe hoa đều do cậu ta lo, cũng có người đứng ra chịu trách nhiệm điều khiển chương trình và đội nhạc để chúc mừng bạn tốt.

Một hôn lễ long trọng thế đều bị người khác ôm việc, cứ như vậy, chú rể là Tô Dịch Thừa lại biến thành không có việc gì. Khi Dịch Kiều nói muốn chịu trách nhiệm bao hết lễ phục của bọn họ thì Tô Dịch Thừa từ chối, còn để bọn họ ôm đ้อม hết thì anh cảm thấy đây

không phải là hôn lễ của anh nữa.

An Nhiên cùng Lâm Tiểu Phân đã xác định ngày về, vào hơn tám giờ sáng ngày mai máy bay sẽ hạ cánh xuống Giang Thành, sau khi nhận được tin tức, Tô Dịch Thừa lập tức báo cho mọi người, tính ngày mai hai người Tô Dịch Kiều và Lâm Lệ trực tiếp đến sân bay đón An Nhiên đi trang điểm, sau đó đi đến nơi tổ chức hôn lễ, đến lúc đó Cố Hằng Văn nắm tay cô giao cho anh.

Vừa tưởng tượng thế, khéo miệng Tô Dịch Thừa nở nụ cười nhàn nhạt, một lần nữa cầm lấy giấy tờ trong tay, chuẩn bị hoàn thành công việc hôm nay, ngày mai một lòng một dạ đi đón 'cô dâu' của anh.

Đúng rồi, đã quên nói, văn kiện xử lý Tô Dịch Thừa đã được ban xuống rồi, thật ra thì chức vị không thay đổi mấy, chỉ có cái ghế thị trưởng vẫn trống đã do nguyên cục trưởng cục cảnh sát Lý cục trưởng đảm nhiệm, mà Tô Dịch Thừa vẫn là phó thị trưởng Giang Thành, về chuyện dự án khoa học kỹ thuật thành phố thì phân ra cho một vị chủ nhiệm tinh cử xuống cùng quản lý, nhưng mà trong văn kiện lần này còn có một mục chuyên chuyển công tác, chính là Tô Dịch Thừa đảm nhiệm chức trách phó thị trưởng đồng thời còn kiêm nhiệm chức cục trưởng cục xây dựng Giang Thành, tiếp nhận vị trí của Đồng Văn Hải trước kia.

Kể từ đó, mặc dù chức vị không thay đổi gì, nhưng phạm vi quyền lực lại lớn hơn, việc cũng nhiều hơn.

Vào lúc Tô Dịch Thừa còn đang phẫn đấu làm nốt mấy cái công văn cuối trong tay, thì cửa phòng làm việc được gõ vang, không nghĩ nhiều, tưởng là thư ký Trịnh lại có giấy tờ gì muốn đưa cho anh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, liền cao giọng nói: "vào đi."

Cửa bị đẩy ra, Tô Dịch Thừa vẫn không ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhìn giấy tờ trong tay, vừa nói: "chuyện gì?"

"Ha ha." Đáp lại anh không phải là thanh âm của thư ký Trịnh, mà là một tràng cười thanh thúy, dễ nghe như chuông bạc.

Nghe tiếng, Tô Dịch Thừa vội ngẩng đầu, sau đó bỗng dừng

sưng sốt.

Đứng trước mặt anh đâu phải là thư ký Trịnh tục tằng mà rõ ràng là người mình vừa mới nghĩ tới cho cô một hôn lễ đầy bất ngờ vào ngày mai!

An Nhiên cười đứng trước bàn làm việc của anh, nhìn anh, mở miệng nói: "em đã trở về."

Tô Dịch Thừa ngây ngẩn, cả người còn thừ ra, trừ vui mừng, còn có kinh sợ!

An Nhiên nhìn bộ dạng ngây ngốc của anh, hoàn toàn không có vẻ khôn khéo bình thường, không khỏi cảm thấy buồn cười, ý cười trên mặt càng lớn hơn, nghiêng về phía anh nói: "vẫn còn choáng sao?"

Lúc này Tô Dịch Thừa mới kịp phản ứng, vội vàng đẩy ghế ra đứng lên, tiếng lên ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, không nói lời nào.

An Nhiên cười khanh khách, đưa tay ôm lại anh, nở nụ cười rất đẹp, rất ngọt ngào.

Hai người cứ như vậy ôm nhau một lúc lâu, Tô Dịch Thừa buông cô ra, nhìn cô, hỏi: "Em không phải là ngày mai mới bay về sao?"

An Nhiên cười loan chanh mày, nghiêng đầu nhìn cả người lộ ra tươi cười hỏi: "Kinh ngạc không?"

"Kinh. . . ." Anh có thể nói là kinh sợ sao? Này hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của anh.

"Anh không vui?" An Nhiên có chút nghi hoặc nhìn anh, bộ dáng của anh hoàn toàn không có giống trong tưởng tượng của cô.

Tô Dịch Thừa lắc đầu, một lần nữa đem cô ôm vào trong ngực, ở bên tai cô nói: "Anh chỉ là quá cao hứng." Anh làm sao sẽ mất hứng, chỉ quá mức ngoài ý muốn, cùng kế hoạch của anh có chút trục trặc.

An Nhiên cũng cười, đưa tay ôm lấy anh thật chặt, đầu tựa vào lồng ngực của anh, thanh âm buồn bực nói: "Tô Dịch Thừa, em rất nhớ anh."

Đem người trong ngực ôm chặt hơn nữa, cúi đầu hôn tóc của

cô, nói: "Anh cũng vậy rất nhớ em."

An Nhiên từ trong ngực của anh lui ra ngoài, nhìn chằm chằm anh, đưa tay nhẹ vỗ về mặt của anh, mắt của anh, mũi của anh, cuối cùng là môi của anh, sau đó hai tay vòng quanh cổ của anh, đưa môi tới chút ít, tự mình kiếng mũi chân hôn lên môi của anh, bốn cánh môi kề nhau trong nháy mắt, thanh âm rù rì từ trong miệng của cô truyền ra: "Tô Dịch Thừa, em yêu anh." Cố ý nói cho anh biết sai thời gian sai máy bay, vì chính là cho anh một kinh hỉ, vì ngay khi xuống máy bay thì vội chạy tới gặp anh, tới nói cho anh biết ba chữ kia.

Ba chữ kia tựa hồ như nhiễm ma pháp, tựa hồ mang theo ma lực, khiến cho lòng của Tô Dịch Thừa vô cùng mềm mại lại không có kích động nào so sánh với, một tay ôm lấy hông của cô, một tay thật chặt cố định cái gáy của cô, Tô Dịch Thừa có chút nóng bỏng hôn trả lại cô, lời lẽ ở trong miệng của cô lui đi, cướp đoạt tất cả tốt đẹp của cô.

Tô Dịch Thừa dùng tốc độ nhanh nhất đem công việc của mình hoàn thành, sau đó nắm tay của An Nhiên đi tới bãi đậu xe. Thư ký Trịnh đi ra ngoài trở lại thấy vợ chồng Tô Dịch Thừa, không khỏi trừng lớn mắt, vừa nhìn Tô Dịch Thừa một chút, vừa nhìn An Nhiên một chút, có chút nói không ra lời.

An Nhiên cười chào hỏi cùng anh: "Thư ký Trịnh, đã lâu không gặp."

"Ách." Thư ký Trịnh sững sốt một lúc lâu, lúc này mới kịp phản ứng, nhìn An Nhiên gượng cười nói: "Tôi, Tô phu nhân không phải là ngày mai mới trở lại sao?"

"Mẹ tôi tốc độ khôi phục so sánh với dự đoán tốt hơn rất nhiều, cho nên bay trở về sớm hơn dự định." An Nhiên cười nói.

Thư ký Trịnh cũng chỉ gật đầu, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Tô Dịch Thừa.

An Nhiên tựa hồ nhìn thấu giữa hai người có gì đó không thích hợp, có chút nghi ngờ hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Thư ký Trịnh vội lắc đầu, gượng cười nói: "Không có, không có,

không thành vấn đề." Sau đó sợ mình sẽ nói nhiều sai nhiều, vội vàng lấy cớ nói: "Cái kia, tôi, tôi còn có một số việc chưa hoàn thành, xin phép đi trước." Ngay khi vừa đi vẫn không quên nói: "À thay tôi hỏi thăm bác gái, chúc bà thân thể sớm ngày khang phục." Vừa nói, cũng không đợi An Nhiên trả lời, vội vàng trực tiếp bước vào thang máy.

Nhưng mà sau khi ngồi xuống trên xe, An Nhiên vẫn có cảm giác, cảm thấy nơi này tựa hồ có cái gì không đúng, nhưng mà cụ thể để cho cô nói, cô cũng không thể nói là cái gì.

Ngồi trên xe, lúc An Nhiên còn đang nghi ngờ thư ký Trịnh là lạ ở chỗ nào, đột nhiên phát hiện hình như đường về nhà xảy ra vấn đề gì đó.

"Chúng ta đang đi đâu?" Mặc dù gần một tháng nay cô đều ở nước Mỹ, nhưng mà cái này cũng không đại biểu cô đã quên mất đường về nhà, con đường này căn bản là không phải là đường về nhà.

Tô Dịch Thừa quay đầu, nhàn nhạt mỉm cười với cô nói: "Về nhà."

"Nhưng mà nhà của chúng ta không phải là bên kia sao?" An Nhiên chỉ chỉ chỗ ngược lại, cả người rất là nghi ngờ.

Buông ra một cánh tay, đem tay nhỏ bé của cô giữ tại lòng bàn tay, nói: "Chúng ta về căn phòng trước của chúng ta, mấy ngày qua em không có ở đây, anh đều trở về bên kia, bên này căn phòng quá lớn, khiến cho anh cảm thấy trống trải." Tô Dịch Thừa lừa gạt cô, mặc dù gần đây anh quả thật vẫn ở trong căn phòng lúc còn độc thân, nhưng mà anh sẽ không nói cho cô biết là bởi vì chuyện hôn lễ, cho nên căn phòng bên kia phải bố trí một lần nữa. Mặc dù bố cục lớn cũng không có thay đổi, nhưng mà vẫn muốn căn phòng mang không khí vui mừng một chút, anh đối với hôn lễ của bọn họ rất coi trọng.

An Nhiên không nghĩ nhiều như vậy, sau khi nghe thấy lời nói của anh cô chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nắm chặt bàn tay của anh, nhìn anh lộ ra nụ cười hạnh phúc .

Lúc trở về hai người tự mình đi xuống siêu thị dưới nhà mua đồ ăn, về đến nhà Tô Dịch Thừa tự mình cho xuống bếp làm một bữa tối thịnh soạn cho An Nhiên, An Nhiên cũng bị lệch giờ, có chút ngủ không được, lôi kéo Tô Dịch Thừa nói chuyện. Gần tối rạng sáng, lúc này mới buồn ngủ, ngồi ở phòng khách trên ghế sa lông, tựa vào trong ngực Tô Dịch Thừa chậm rãi ngủ.

Nhin khuôn mặt đang ngủ say kia của cô, Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn mắt, lông mày của cô, sau đó lúc này mới ngồi chổ cuối đêm cô ôm vào đặt xuống giường trong phòng, thay cô đắp chăn, sau khi làm xong, mới từ trong phòng lui ra ngoài, một tay khác trực tiếp gọi điện thoại cho Diệp Tử Ôn.

Điện thoại vang lên vài tiếng sau mới có người nhấc máy, bất quá người bên kia điện thoại hiển nhiên hỏa khí có chút lớn, nhưng mà tựa hồ sơ là đánh thức cái gì, hỏa khí mặc dù rất lớn, nhưng mà thanh âm áp vô cùng thấp nói: "Kháo, con mẹ nó người nào hơ nửa đêm còn phá giấc ngủ người khác"

"Anh vợ của cậu." Tô Dịch Thừa nhàn nhạt mở miệng.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, Tô Dịch Thừa nghe được tiếng thanh âm xột xoạt, tựa hồ anh ta đang xuống giường ra khỏi phòng, sau đó nghe được Diệp Tử Ôn thanh âm đột nhiên cất cao, hơi có chút kêu rên nói: "Đại ca, ngày mai cậu mới làm hôn lễ kết hôn bổ sung cũng không cần kích động đến nửa đêm còn ngủ không được tới quấy rầy tớ đi."

Tô Dịch Thừa không để ý đến anh oán trách cùng kêu rên, chỉ thản nhiên nói: "Dịch Kiều ở bên cậu sao."

"Đúng vậy a." Diệp Tử Ôn nghiêm chỉnh đương nhiên nói.

"Cậu nói cho con bé biết, sáng sớm ngày mai không cần đi tới sân bay, trực tiếp đi tới phòng lúc trước của tớ, An Nhiên đã trở về."

"Trở về?!" Diệp Tử Ôn có chút ngoài ý muốn, phản xạ có điều kiện hỏi: "Vậy hôn lễ ngày mai không có vui mừng rồi?"

"An Nhiên còn không biết." Tô Dịch Thừa đơn giản trả lời, sau đó lại nói: "Chu Hàn bên kia nhờ cậu gọi điện thoại cho cậu ta đi."

Diệp Tử Ôn sững sốt, hỏi: "Tại sao là tớ a?" Theo anh biết, người này cùng người kia hẳn là đã không có ngăn cách rồi mới đúng, vậy còn dùng anh làm ống loa trung gian sao?!

Bất quá Tô Dịch Thừa trả lời khiến cho Diệp Tử Ôn có chút hộc máu, chỉ nghe anh nói: "Chuyện thất đức làm một lần là đủ rồi, tớ không muốn giống như vậy bị người ta mắng hai lần." Ý tú chính là nửa đêm gọi điện thoại phá giấc ngủ người khác quả thật rất thất đức nên bị mắng, nhưng mà anh không muốn lại bị mắng nữa, cho nên chuyện bị mắng còn dư lại trực tiếp cho Diệp Tử Ôn đi làm.

Nói xong, cũng không đợi Diệp Tử Ôn trả lời, Tô Dịch Thừa trực tiếp cúp điện thoại.

Mà bên kia điện thoại Diệp Tử Ôn sững sốt một lát sau hướng về phía điện thoại phát điên, lại càng cảm giác mình căn bản là chơi lầm bạn xấu, nhưng mà vừa suy nghĩ đến hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn sau này của mình còn có một phiếu vé của anh ta chỉ có thể đem chuyện khổ ép này ôm xuống.

Một lần nữa trở lại trong phòng, An Nhiên vẫn như cũ biết điều ngủ yên, đi vào tắm đổi quần áo, từ bên kia lên giường, đưa tay đem cô ôm vào trong ngực. Hôn cái trán của cô, sau đó nhắm mắt lại ôm lấy cô ngủ.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại Tô Dịch Thừa đã không còn ở bên cạnh, An Nhiên cũng không có để ý, chắc là anh phải đi làm, dụi dụi mắt từ trên giường, ngáp cái vào phòng tắm rửa mặt, lúc trở ra thì cảm giác bụng của mình trống trơn hơi có chút đói, cho nên trực tiếp đi phòng bếp, cô đoán Tô Dịch Thừa nhất định đã giúp cô làm xong bữa ăn sáng đặt ở trên quầy bar, hơn nữa phía dưới nhất định còn đè ép một trang giấy, làm cho cô hâm nóng rồi ăn.

An Nhiên suy đoán quả nhiên là chính xác, phòng bếp trên quầy bar Tô Dịch Thừa quả nhiên đã sớm đem bữa ăn sáng làm tốt, hơn nữa đặt ở phía dưới sandwich quả nhiên có một trang giấy, nhưng mà cô đoán sai chính là nội dung trong tờ giấy, lần này cũng không phải nói để cho cô đem bữa ăn sáng hâm nóng lại. Hơn nữa hôm nay trên tờ giấy giấy tựa hồ có chút dài, giống như là một

đoạn độc thoại.

Tám tháng trước một ngày nào đó, tôi ở trong một quán cà phê gặp một cô gái, cô hình như là đi gặp đối tượng gặp mặt, cô biểu hiện rất chân thật, nhưng mà tôi thấy được tư thế cô tay đặt ở dưới mặt bàn bẩm thật chặt, xem ra cô ấy thật không phải là tự nguyện, nên lúc đầu có chút không nhịn được.

Sau này tôi ở ba chỗ khác nhau gặp được cô ấy, tựa hồ mỗi lần như thế cô đều đang gặp mặt, có lẽ duyên phận của chúng tôi bắt đầu như vậy. Vào lần thứ tư lúc tôi nhìn thấy cô, cô ấy làm tưởng tôi là đối tượng gặp mặt, tôi muốn giải thích, nhưng mà cô ấy hiển nhiên là bị mấy lần gặp mặt trước lẩy đi hết tất cả sự kiên nhẫn, cô ấy rất trực tiếp, tiến lên liền hỏi tôi có muốn kết hôn cùng cô không, lúc ấy tôi có chút ít bị hù dọa, bởi vì chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nhưng khi cô hiểu lầm nghĩ rằng tôi không đồng ý, liền đứng dậy muốn đi, tôi đột nhiên không muốn để cho cô ấy rời khỏi như vậy, ta nghĩ có lẽ cô ấy sẽ là một người vợ tốt.

Chúng tôi cứ như vậy mà kết hôn, cũng không phải vì tình yêu, đơn giản là vì cả hai người thích hợp với nhau. Nhưng mà cô ấy là một người rất dễ dàng làm cho người ta yêu, chờ tới lúc giật mình lại, mới phát hiện thì ra cô ấy đã tác động đến lòng của tôi, nước mắt của cô ấy sẽ làm cho tôi cảm thấy đau lòng, sự bi thương của cô ấy lây nhiễm sang tâm tình của tôi, cô ấy vui vẻ có thể mang đến cho tôi cao hứng, hết thảy mọi thứ của cô ấy tựa hồ từ từ len lỏi vào cuộc sống của tôi, dung nhập vào máu của tôi, tôi vẫn cho là tôi sẽ không yêu nữa, nhưng mà yêu cô ấy thật không khó, quá mức đơn giản.

Tôi nợ cô ấy một lời hứa hẹn, thậm chí còn nợ cô ấy một lời tỏ tình, nếu như cô ấy nhìn thấy tờ giấy này, tôi hi vọng cô ấy có thể đem bữa ăn sáng trên quầy bar ăn xong trước, sau đó lại trở về phòng đem tủ mở ra, nếu cô ấy đồng ý cho tôi một cơ hội hứa hẹn với cô ấy, như vậy xin mời cô ấy mặc quần áo treo trong tủ rồi mở cửa đi ra ngoài.

— Tô Dịch Thừa —

An Nhiên có chút nghi ngờ để xuống tờ giấy, hứa hẹn cái gì? Tò tình cái gì? Nhìn một chút bữa ăn sáng bày sandwich kia, chần chờ một lát, cuối cùng cũng không có ăn bữa ăn sáng trước, mà là đi vào trong phòng.

Đứng ở trước tủ quần áo, tim của An Nhiên đập nhanh, không khỏi khẩn trương, hít một hơi thật sâu, nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đưa tay, đem tay nắm của cánh cửa tủ quần áo kia cầm lấy, nhắm hai mắt mà mở ra, một lúc lâu cô chậm rãi mở mắt ra, sau đó có chút không dám tin tưởng mà đưa tay che miệng mình, mắt mở thật to, "Trời ạ!" An Nhiên quả thực có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Che miệng lắc đầu, rù rì nói: "Làm sao lại, làm sao lại. Nó tại sao lại ở chỗ này? !"

Quần áo bên trong cũng không phải là cái gì khác, chính là bộ đồ cưới treo trong cửa tiệm áo cưới mà An Nhiên ở Newyork nhìn thấy, chính diện thiết kế là một đóa hoa tản ra, phần eo cũng không có thiết kế ôm thắt lưng, mà là thẳng xuống, làn váy còn làm trước ngắn phía sau thì xòe ra, một bộ lễ phục như vậy, vừa có thể che kín cái bụng cao kia, có thể thể hiện ra chân thon dài tinh tế, dễ dàng hơn một chút vẫn để làn váy áo cưới quá dài mà không dễ đi đường.

Hồi lâu, nội tâm kích động rất cục hơi bình phục lại, tiến lên đem áo cưới cầm lấy, từ trong áo cưới đồng thời rơi ra một trang giấy, đem áo cưới thả vào trên giường, nghi ngờ đem tờ giấy rơi xuống nhặt lên nhặt lên, lúc thấy rõ chữ viết trên giấy cũng nhịn không được chảy xuống nước mắt lần nữa.

Thật ra thì phía trên chỉ ghi một câu nói: "Mặc nó vào, để anh cho em một hứa hẹn"

Che miệng An Nhiên có chút khóc không thành tiếng, mặc dù không có người xem tới được, nhưng nắm thật chặt áo cưới kia xong, nước mắt làm sao cũng không chế được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gỗ cửa rầm rầm rầm, cho là Tô Dịch Thừa, cô không có suy nghĩ nhiều, ôm áo cưới liền chạy về phía

cửa, nước mắt trên mặt còn quên chưa lau, vội vàng mở cửa ra, vừa định mở miệng, nhưng thấy rõ, người đứng ở cửa cũng không phải là Tô Dịch Thừa, mà là Lâm Lệ cùng Tô Dịch Kiều, hai người đều mặc tiểu lǚ phục màu trắng nhạt, trên mặt trang điểm cũng rất tinh xảo.

"Chị đâu!" Tô Dịch Kiều sáng láng kêu, thanh âm kia thanh thúy nghe đặc biệt khiến cho người thích.

Lâm Lệ cười nhìn cô, "An Tử!"

"Mi, các người. . . ." An Nhiên sững sờ nhìn các cô, có chút không biết rõ các cô tại sao lại ở chỗ này.

"Ai nha, chị đâu, chúng ta đã không kịp, đều ở cửa chờ chị đã lâu, thật sự là chờ không nổi nữa, cho nên trực tiếp gõ cửa." Tô Dịch Kiều đại đại liệt liệt vừa nói vào vừa kéo tay cô vào nhà, nhìn áo cưới trong tay cô, vừa không khỏi la hét nói: "Nha, chị đâu, làm sao chị còn không có thay quần áo a?"

Lâm Lệ cũng chú ý tới, cầm lấy tay của An Nhiên lôi kéo cô đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói chuyện: "Đi, chúng ta nhanh lên một chút thay cho cô ấy, còn phải trang điểm, hiện tại thời gian không còn sớm, như thế này xe hoa cũng sắp tới."

"Đúng đúng đúng." Tô Dịch Kiều liên tục gật đầu phụ họa, đưa tay nhận lấy quần áo trong tay An Nhiên, một tay kéo An Nhiên đến phòng ngủ khác.

An Nhiên hoàn toàn không biết là xảy ra chuyện gì, xem một chút Lâm Lệ tay cầm bút lông mày, vừa quay đầu nhìn một chút Tô Dịch Kiều cầm lấy phần đang bỗn nhào tới, hỏi: "Các người có thể nói cho tôi biết hôm nay có chuyện gì xảy ra không?"

Hai người nhìn nhau cười, Lâm Lệ nhìn cô hỏi: "Mi chỉ cần nói cho ta biết, mi nguyện ý vì Tô Dịch Thừa mặc vào cái áo cưới này không?"

An Nhiên khẳng định gật đầu, cô nguyện ý, điểm này không thể nghi ngờ.

"Vậy thì không thành vấn đề." Tô Dịch Kiều cười duyên nói: "Chỉ cần chị nguyện ý vì anh của em mặc vào bộ quần áo này là tốt rồi,

chuyện kể tiếp giao cho chúng ta."

"Tôi ——" An Nhiên còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Lệ cắt đứt.

"Tốt lắm, đã bảo là đừng nói rồi, chúng ta không có nhiều thời gian lắm đâu." Lâm Lệ một bên nói, một bên cúi người tiến lên, cầm lấy bút lông mày ở trên lông mày của cô vẽ.

"Ừ, phải nhanh lên một chút thôi, mới vừa rồi bên kia gọi điện thoại tới đây hỏi chúng ta khi nào thì tới." Tô Dịch Kiều vừa nói vừa cầm lấy phấn bổ nhào tới chuẩn bị trang điểm cho An Nhiên.

An Nhiên cho dù có đắn hay ngu xuẩn hơn nữa, đến lúc này cũng lấy lại tinh thần hiểu rõ Tô Dịch Thừa nói hứa hẹn trên hai tờ kia giấy, anh là muốn cho cô một hôn lễ!

Lúc Lâm Lệ cầm giấy ăn tới lau đi nước mắt trên mặt cô, An Nhiên mới biết được mình đang khóc. Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn các cô lắc đầu, hỏi: "Anh ấy ở đâu?" Cô hiện tại muốn nhìn thấy anh, ôm anh, cảm ơn anh.

"Chờ một chút sẽ thấy được." Lâm Lệ chỉ cười nói như vậy, thật ra thì làm bạn bè, cô cũng cảm thấy cao hứng thay cho An Nhiên, thấy cô ấy có thể tìm được một người yêu cô ấy như vậy mà cảm thấy cao hứng.

An Nhiên không hỏi nhiều nữa, chỉ nặng nề gật đầu, ngồi thật thẳng, để cho các cô ấy trang điểm cho mình.

Cũng không giống với hôn lễ truyền thống chính quy, chú rể không có tới đón cô dâu.

Lúc An Nhiên trang điểm xong thì Lâm Lệ cùng Tô Dịch Kiều hai người đỡ đi xuống, thư ký Trịnh cũng sớm đã ở dưới lâu chờ rồi, thấy các cô xuống tới, vội vàng mở cửa cho các cô, Tô Dịch Thừa cũng không có tới.

Lúc thư ký Trịnh lái xe đem An Nhiên tới chỗ tổ chức hôn lễ, Cố Hằng Văn cùng Lâm Tiểu Phân hai người bọn họ cũng đã đến, hôm nay Lâm Tiểu Phân khởi sắc rất tốt, bất quá bởi vì do mới phẫu thuật, lần này phải đội mũ, cả người nhìn qua ngược lại càng lộ ra vẻ trẻ đẹp.

An Nhiên mặc bộ áo cưới nhìn thấy trong cửa hàng trên đường

ở Newyork trước đây, bộ áo cưới này đã được sửa chữa lại, mặc vào nhìn bụng An Nhiên cũng không lộ lầm, tất cả được ẩn dấu dưới làn váy, tay cầm bó hoa màu tím nhạt mỉm cười đi về phía cha mẹ. Nhìn bọn họ, lại có chút ít kích động, có chút làm nũng nói: "Hai người, hai người bắt tay với Tô Dịch Thừa lừa con."

Lâm Tiểu Phân tiến lên, nhìn cô mặc áo cưới, đột nhiên cũng cảm khái, lúc này không thể nói được gì, chỉ gật đầu lia lịa: "tốt tốt tốt . . ." Liên tục nói mấy từ tốt, trong mắt có phần ướt át.

An Nhiên cười, tiến lên ôm lấy Lâm Tiểu Phân, nói bên tai bà: "mẹ, con phải kết hôn rồi."

Lâm Tiểu Phân cũng cười, hốc mắt hồng hồng còn ầng ặng nước mắt, đưa tay ôm chặt con gái, nặng nề gật đầu: "ừ!"

Cố Hằng Văn nhìn hai mẹ con ôm nhau, ánh mắt cũng trở nên ướt át, ông đi lên, ôm chặt hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời ông vào lòng.

Hai người Lâm Lệ cùng Tô Dịch Kiều đứng bên nhin nhau cười, vui mừng cho bọn họ.

Lâm Lệ nói chuyện với An Nhiên cùng vợ chồng Cố Hằng Văn ở khu nghỉ cho cô dâu, Tô Dịch Kiều thì nói muốn đi ra xem tình hình thế nào.

Từ khu nghỉ ngơi đi ra, vừa vặn có thể nhìn thấy sân khấu nơi tổ chức hôn lễ, là bãi cỏ lộ thiên, lúc này trên đó được bày rất nhiều ghế ngồi, một cái thảm đỏ kéo thẳng lên trên bức diềm khiển chương trình, các bó hoa tươi được bày hai bên thảm đỏ, đầu bên kia tấm thảm đỏ là một cái cổng vòm hoa, bước vào cổng hoa, như là bước vào thế giới cổ tích.

Khi mấy người đang trò chuyện rất vui vẻ, điện thoại Lâm Lệ vang lên, là Tô Dịch Kiều gọi điện thoại tới, nói thời gian sắp đến rồi, nghi thức bên ngoài sẽ bắt đầu ngay lập tức.

An Nhiên có chút hồi hộp nắm tay Lâm Tiểu Phân, nụ cười trên mặt lúc này cũng trở nên cứng ngắc.

Lâm Lệ nhìn thấy tất cả, không chút khách khí cười nhạo cô: "đã là vợ chồng già rồi, con cũng sắp chào đời rồi, còn bẽn lẽn hồi hộp

cái gì a!"

An Nhiên bị cô ấy nói đến đỏ cả mặt, nhưng mà hôm nay khoác lên người bộ áo cưới, nhìn càng đẹp hơn.

Lâm Tiểu Phân đưa tay vỗ vỗ tay cô, an ủi: "không sao, đừng sợ."

An Nhiên gật đầu, tất nhiên, vì hồi hộp mà nụ cười trên mặt vẫn không được tự nhiên.

Ngoài cửa, hành khúc hôn lễ vang lên, từ cửa sổ nhìn ra, rất xa, cô có thể nhìn thấy Tô Dịch Thừa mặc bộ lễ phục màu đen đứng dưới đài của người điều khiển chương trình, nhưng mà hơi xa, nên không nhìn ra được vẻ mặt anh lúc này, không biết anh có hồi hộp đến đỗi mồ lạnh cả lòng bàn tay như cô không.

Cố Hắng Văn tiến lên, kéo tay An Nhiên từ trong tay Lâm Tiểu Phân, nắm tay cô, để cô khoác tay mình, cười nói với cô: "đi thôi."

Nắm chặt tay cha mình, An Nhiên gật đầu, "vâng."

Lâm Lệ mới mở cửa ra, bên ngoài một tiểu hoa đồng đáng yêu đã đứng cười ở cửa, nhìn An Nhiên, cô bé dễ thương kia không nhịn được reo lên: "cô dâu thật xinh đẹp!"

An Nhiên quay đầu nhìn cha, sau đó vui vẻ cười.

Khách khứa trên sân đã ngồi vào chỗ, Tô Dịch Thừa đứng ở trên tấm thảm đỏ, mắt nhìn thẳng vào phía bên kia tấm thảm, tay hai bên hông nắm thật chặt, tiết lộ cảm xúc lúc này của anh.

Anh chưa từng nghĩ mình sẽ căng thẳng như thế, thậm chí căng thẳng đến nỗi lúc này người chủ trì trên đài nói gì anh cũng không biết, ánh mắt chỉ nhìn thẳng về phía trước, tiếng hét ầm ĩ xung quanh anh không hề cảm nhận được. Cho đến khi cửa căn phòng nghỉ kia mở ra, một người mặc áo cô dâu màu trắng đi từ bên trong ra ngoài, tay cầm bó hoa, nhìn anh tươi cười đi về phía này, khuôn mặt vốn đang cứng ngắc lúc này mới nở nụ cười.

An Nhiên khoác tay cha, tâm tình vốn đang căng thẳng khi nhìn thấy Tô Dịch Thừa đứng bên kia tấm thảm đỏ, thì cả người thả lỏng ra, tâm trạng bỗng nhiên bình tĩnh hơn, chỉ cần nhìn chằm chằm anh, dường như thế giới này chỉ còn hai người họ.

"Âm—"! Khi An Nhiên bước vào cổng hoa thì pháo hoa được bắt ra, giấy và sợi ruy băng màu bay bay khiến trở thành màn sương che mắt An Nhiên, đồng thời cũng kéo ý thức cô trở về, tất cả khách khứa có mặt dồn mắt về phía cô, trong tiếc vỗ tay rất sôi nổi.

Nụ cười trên mặt không cứng ngắc như trước, rất tự nhiên khoác tay cha, đi thẳng về phía người đàn ông lúc này đang nhìn cô chăm chú, lần này cô muốn nói cho anh biết ba chữ kia.

Tô Dịch Thừa cảm thấy cánh cổng hoa cách mình không quá ba mươi mét lúc này đặc biệt xa xôi, như là chờ đợi ròng rã suốt một thế kỷ vậy, rõt cuộc cũng có người đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, nắm tay cô, Tô Dịch Thừa nhìn chăm chăm cô. Hôm nay cô thật đẹp, đẹp đến mức khiến anh không nói nên lời, nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của cô, Tô Dịch Thừa cảm thấy giờ phút này nội tâm mình có ham muốn hôn cô mãnh liệt.

Cho nên khi mọi người bật ra tiếng kinh hô thì Tô Dịch Thừa mới giật mình, thì ra mình không chỉ là muôn, mà thực sự đã làm như thế rồi.

Dán môi lên môi cô, nhìn cô còn chưa kịp phản ứng mà trợn to mắt, khéo miệng cong lên thành vòng cung đẹp mắt, dán vào môi cô ní non: "nhắm mắt lại."

Kịp phản ứng, An Nhiên đưa tay khoác lên hông anh, khẽ cười nhắm mắt lại, bắt kẽ tiếng kinh hô của mọi người chung quanh, chuyên tâm ôm hôn anh.

Một lúc lâu, Tô Dịch Thừa mới buông cô ra, nhìn đôi môi bị anh hôn đến bóng nhẫy, ý cười trên miệng càng lớn hơn.

Người điều khiển chương trình trên đài trêu ghẹo: "xem ra không cần những thủ tục rườm ra kia, cô đâu chú rể đã sớm không đợi được nữa rồi, mọi người nói có đúng hay không a!"

"Đúng rồi!" Dưới đài có người hùa theo.

Sau đó mọi người cười rộ lên, nhìn rất náo nhiệt.

An Nhiên mặt mỏng, bị tiếng cười làm đỏ mặt lên.

Tô Dịch Thừa thì trái lại, không thèm để ý mọi người xung quanh

giểu cợt, nhìn An Nhiên, vẻ mặt thâm tình.

"Nếu cô dâu chú rể đã không chờ được nữa, vậy chúng ta mau chóng mời bọn họ lên đây có được không?" Người điều khiển chương trình lớn giọng hỏi.

Cũng không biết là người nào khởi đầu, phía dưới đồng thanh hô lên: "ôm lên đi, ôm lên đi, ôm lên đi."

Đối yêu cầu này, Tô Dịch Thừa cũng rất thích ý, khom lưng định ôm An Nhiên, nhưng lại bị An Nhiên lo lắng ngăn lại, lắc đầu nói: "rất nặng!" Bây giờ cô không giống như trước kia, cô còn đang có em bé đấy!

Tô Dịch Thừa chỉ cười, cúi xuống ôm lấy An Nhiên, đứng tại chỗ bồng cô lên vài vòng, An Nhiên ôm chặt cổ anh, sợ hãi hô lên: "a! —"

Sau khi xoay vài vòng, Tô Dịch Thừa nói bên tai cô: "nặng nữa anh cũng ôm được!"

Khách khứa cũng không ngồi yên, tất cả đều ào ào đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay, đám người khen ngợi Tô Dịch Thừa đủ kiểu.

Ôm An Nhiên lên bục người điều khiển nghi thức, sau đó để cô xuống, một lần nữa nắm chặt tay cô. Màn hình LED điện tử đang chiếu ảnh hai người chụp lần trước, còn lại đa số là ảnh cuộc sống sinh hoạt, có những ảnh mà An Nhiên thậm chí chưa từng nhìn thấy.

Theo kế hoạch đám cưới có hai cái mic phân ra cho hai người bọn họ, sau đó người điều khiển chương trình lại mở miệng, đều là các lời chúc phúc và trêu đùa, không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng khiến người dưới đài phì cười.

"Hôm nay dưới sự chứng kiến của nhiều người thế này, chú rể của chúng ta hãy làm một màn tỏ tình thâm tình với cô dâu nào." Người điều khiển chương trình kia vừa nói vừa ra hiệu với mọi người dưới đài: "mọi người nói muốn hay không!"

"Muốn, cái này nhất định muốn!" Dưới đài vẫn có người hùa theo, tâm tình rất phấn khích.

Tô Dịch Thừa giơ tay lên, để cho phía dưới an tĩnh, sau đó xoay

người lại nhìn An Nhiên, ánh mắt tâm tình.

An Nhiên hơi hồi hộp, tay được anh nắm hơi đỗ mồ hôi, trái tim trong ngực cung đập mạnh lên.

Nhin vào mắt cô, Tô Dịch Thừa thâm tình nói: "An Nhiên, cảm ơn em hôm nay bằng lòng mặc áo cưới này vì anh. Có lẽ anh không đủ lưỡng mạn, bình thường cũng không thể có nhiều thời gian ở bên em, thế nhưng cho phép anh hôm nay, trước mặt mọi người, cho em một lời thề nguyện, thề rằng cả đời này sẽ đặt em trong lòng, thề rằng cầm tay em vĩnh viễn không buông ra, thề rằng dù chúng ta có già đi thì anh vẫn sẽ yêu em như hiện tại, cho nên em đồng ý cầm tay anh trải qua các mùa xuân hạ thu đông từ nay về sau được chứ?"

An Nhiên nhìn anh, trong lòng không khỏi cảm động, ánh mắt hồng hồng, nụ cười trên khóe miệng thế nào cũng không giấu được, nhìn anh nặng nề gật đầu.

Tô Dịch Thừa cũng cười, kéo tay cô thả vào miệng mình hôn, sau đó chậm rãi lấy chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị từ trong túi ra, kéo tay cô, từ từ, từ từ đeo lên, sau đó lại lấy một cái nhẫn khác từ trong túi thả vào lòng bàn tay cô, nói: "đeo lên cho anh."

An Nhiên gật đầu, chậm rãi đeo nhẫn lên cho anh.

Phía dưới đài nổ ra tràng pháo tay nhiệt liệt, có người lại nhân cơ hội ồn ào kêu lên: "Hôn tiếp hôn tiếp hôn tiếp."

Người điều khiển chương trình trên đài cũng hợp thời mở miệng, nói: "thể theo yêu cầu của quần chúng, chú rể và cô dâu sẽ hôn lần nữa, chúng ta cũng không yêu cầu nhiều, chỉ cần kéo dài mười giây trở lên là được rồi, mọi người nói có được không."

"Được!" Dưới đài gần như là trăm miệng một lời.

An Nhiên đỏ mặt, quay đầu ngượng ngùng nhìn Tô Dịch Thừa.

Ngược lại Tô Dịch Thừa không hề xấu hổ, tiến lên một bước, giữ khuôn mặt An Nhiên hôn xuống, làm bùng lên tiếng reo hò phía dưới.

Người điều khiển chương trình bên cạnh cũng ồn ào theo nói: "mọi người chúng ta tới đếm ngược, không đủ thời gian thì không

tính."

Bên dưới đồng thanh đếm: "10, 9, 8, 7. 2, 1."

Đếm đã đếm xong rồi, hơn nữa tốc độ còn chậm hơn nhiều so với bình thường, thế mà nhân vật chính trên đài còn chưa tách ra, vẫn tiếp tục ôm hôn, thâm tình, chuyên chú.

Đến lúc hôn xong, chờ khi Tô Dịch Thừa buông An Nhiên ra thì phía dưới ồ lên tràng cười, người điều khiển chương trình bên cạnh cũng cười trêu chọc bọn họ: "Xem ra cô dâu chú rể của chúng ta chê 10 giây quá ngắn, không đủ thời gian, giờ chúng ta để bọn họ làm lại có được không, lần này chúng ta nhân tính hơn, 5 phút đồng hồ, mọi người có chịu không!"

"Tốt!" Có người lớn tiếng đáp.

An Nhiên đâu còn không biết xấu hổ, đỏ cả mặt giống như cà chua vậy, giật dữ lấy tay néo Tô Dịch Thừa.

Cả hôn lễ nào nhiệt coi như là suôn sẻ, nghĩ đến An Nhiên mang thai, rất nhiều chi tiết rườm rà đều được lược đi. Nhưng mà cô dâu chú rể kính trà cho cha mẹ là không thể bỏ được, khi Tô Dịch Thừa cùng An Nhiên quỳ xuống trước mặt Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn thì Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn đều kích động khóc lên.

Cuối cùng là màn cô dâu ném hoa cưới, cũng không biết là duyên phận hay là trùng hợp, hoa cưới rơi vào Tô Dịch Kiều đứng phía sau, mà đúng lúc đó Diệp Tử Ôn quỳ một chân xuống đất lấy ra chiếc nhẫn từ trong túi cầu hôn với cô ấy.

Cho dù trong khoảng thời gian này vẫn cõi ý xa lánh Diệp Tử Ôn, nhưng chung quy vẫn là người đàn ông mình yêu hai mươi mấy năm, giờ vẫn yêu, cộng thêm vào dịp hôm nay, Tô Dịch Kiều đâu thể chối từ được, cảm động chỉ kém chưa khóc thôi, nhìn anh gật đầu đồng ý.

Qua một khoảng thời gian thử thách cuối cùng thì Diệp Tử Ôn đã có thể ôm người đẹp về, phấn khởi ôm Tô Dịch Kiều xoay mẩy vòng, trải qua đoạn thời gian đau khổ này, hiện tại rõ rệt có thể vượt ve mĩ nhân, cũng lớn tiếng hô: "Tôi muốn kết hôn nữa!" Không hề có chút bộ dáng của một công tử phong lưu chỉ nói yêu

đương không kết hôn.

Tiệc cưới này được tổ chức theo kiểu tiệc đứng, Tô Dịch Thừa ở lại bên ngoài xã giao với khách khứa hôm nay, mà vì mang thai nên An Nhiên bố trí đi về phòng nghỉ ngơi, Lâm Lệ cùng nói chuyện với cô.

An Nhiên thay bộ áo cưới kia bằng bộ quần áo rộng thùng thình, ngồi trong phòng nghỉ nhìn ra quang cảnh nào nhiệm bên ngoài, nụ cười nơi khóe miệng chưa từng phai nhạt.

"Thật tốt ." Lâm Lệ kéo tay An Nhiên, chăm chú nhìn mặt cô, nói: "An tử, nhất định phải hạnh phúc!"

An Nhiên nắm lại tay cô ấy, gật đầu, "mì cũng thế!"

Lâm Lệ không trả lời, chẳng qua là cười.

Vẻ mặt cô ấy như thế khiến An Nhiên không yên lòng, có chút lo lắng mở miệng: "Lâm Lệ, mì ——"

Lâm Lệ cắn bản không cho cô có cơ hội nói tiếp, cắt ngang lời cô: "được rồi, hôm nay là ngày vui của mì nha, đừng nói với ta, mì chỉ cần đồng ý với ta sau này phải hạnh phúc là tốt rồi, biết không?"

"Ai!" Nhìn cô ấy, An Nhiên than thở, biết cô ấy cố chấp, cũng biết cô ấy bị tổn thương sâu sắc, nhưng mà nhìn cô ấy như bây giờ, cô đau lòng cho cô ấy.

Có lẽ sợ An Nhiên còn nói gì khuyên cô nữa, Lâm Lệ đứng dậy, lấy cớ nói: "ta ra ngoài xem một chút, lấy gì đó ăn, sáng dậy còn chưa ăn đây."

An Nhiên kéo tay cô nói: "Lâm Lệ, thử lại lần nữa có được hay không?" Thử lại đi yêu, thử đi tin tưởng người khác."

Lâm Lệ trầm mặc, một lúc lâu, đưa tay tránh thoát khỏi tay của cô, có chút chật vật nói: "Ta thật sự có chút đói bụng." Nói xong, giống như trốn khỏi phòng.

Tô Dịch Thừa hôm nay uống thật không ít, lúc ngồi trên xe cũng

có chút ngồi không yên cả người tựa vào trên người An Nhiên.

An Nhiên nhìn anh khó chịu nhíu chặt chân mày, có chút bận tâm dạ dày của anh có vấn đề hay không.

Hôm nay cũng không có trở về căn phòng lúc còn độc thân, một lần nữa trở lại trong căn nhà ở khu vực thành phố kia, lúc xuống xe An Nhiên lo lắng anh có thể đứng vững hay không, nên vội vàng muốn đi đỡ anh lại bị anh loáng một cái bẽ lén.

"Ai nha, thả em xuống, nhanh lên một chút thả em xuống." An Nhiên kinh hô nắm lấy bờ vai của anh, rất sợ anh đứng không vững, hai người cũng sẽ bị té xuống.

"Ha ha." Tô Dịch Thừa cười lớn đem cô đặt xuống, sau đó nắm tay cô đi vào tòa cao ốc.

Lúc thang máy tới tầng lâu, An Nhiên chuẩn bị muốn mở cửa đi vào, đột nhiên mắt bị Tô Dịch Thừa đưa tay che kín, nhẹ giọng ở bên tai cô nói: "Chờ một chút."

An Nhiên nghi ngờ, hỏi: "Tại sao?"

"Nhắm mắt lại, anh dẫn em đi vào." Tô Dịch Thừa đưa tay đóng cửa lại, sau đó nắm tay cô đi tới phía trước.

Nhắm hai mắt, An Nhiên mang theo cười hỏi: "Có cái gì sao?"

Tô Dịch Thừa cười nhẹ không nói, chỉ nắm tay cô cẩn thận mang theo cô đi tới.

Đẩy cửa phòng ngủ, để cho cô dừng đứng lại ở đầu giường, sau đó nhẹ giọng ở bên tai cô nói: "Tốt lắm, mở mắt ra nhìn được

rồi."

"Là cái gì nha." Vừa cười An Nhiên chậm rãi mở mắt ra, sau đó khi thấy trước mắt mình bức hình thật là lớn, có chút kinh hô kêu lên: "Trời ơi!"

Tô Dịch Thừa từ phía sau đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi: "Thích không?"

An Nhiên không ngừng gật đầu, cả người bị khiếp sợ có chút nói không ra lời, thậm chí còn có chút không dám tin tưởng: "Sao lại trở nên lớn như vậy." Trên đầu giường bức hình kia rõ ràng là hình lúc trước bọn họ ở New York trên xe buýt hai tầng gấp được cặp vợ chồng người Pháp chụp hình cho bọn họ, chỉ là bức hình kia rất nhỏ, nhưng bức này lại lớn hơn gấp hai mươi lần nha, hơn nữa giống như thật không sai lệch. Mà treo ở trên đầu giường là bức hình hai người đang hôn nhau, rất duy mỹ, rất đẹp.

"Thích không?" Tô Dịch Thừa lập lại hỏi, đầu lưỡi như có như không nhẹ nhàng xẹt qua lỗ tai của cô, khiến cho An Nhiên cả người phát run một trận.

An Nhiên gật đầu, cả người có chút nóng ran, tránh thoát khỏi ngực của anh, quay đầu hỏi: "Còn có một bức đâu rồi, có lớn hơn sao?"

Tô Dịch Thừa gật đầu, lôi kéo tay cô đi tới phòng khách, chỉ thấy sau lưng ghế sa lông kia trong tấm ảnh treo trên tường, đầu hai người chạm vào nhau đang ôm nhau, khoe miệng đều là nụ cười hạnh phúc. Tấm hình này so sánh với bức hình treo ở trong phòng ngủ còn lớn hơn chút ít, bối cảnh tựa hồ trải qua xử lý, có cảm giác mông lung, nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

"Thật xinh đẹp!" An Nhiên sợ hãi than, xoay người nhìn Tô Dịch Thừa, cười nói: "Dịch Thừa, em thật thích." Không nhịn được chủ động kiêng mũi chân hôn lên môi của anh, giống như chuồn chuồn nước xong lại muôn xoay người, thì bị người khác hung hăng nắm lại eo, không cho phép cô trốn chạy.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, đôi mắt kia thâm thúy giống như đá cẩm thạch đen, thanh âm trầm thấp nói: "An Nhiên, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta"

An Nhiên tự nhiên biết anh nói những lời này là có ý tứ gì, chỉ cảm thấy cái tay kia đang ôm ngang hông cô nóng rực giống như lửa đốt, mà đầu của anh nhẹ nhàng dựa vào, mặt hai người càng ngày càng gần, hơi thở của anh vẩy vào trên mặt của cô, khiến cho An Nhiên cả người cũng nóng ran, nhìn anh lắp bắp nói: "Chúng ta, chúng ta không phải cũng sớm đã kết hôn à."

Tô Dịch Thừa mỉm cười cúi đầu, hôn mắt, lông mày của cô, vừa nói: "Nhưng mà hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta." Vừa nói, vừa cúi người ôm lấy An Nhiên, bay thẳng đến phòng ngủ.

Lúc thả An Nhiên xuống giường anh rất cẩn thận, An Nhiên lúc này mới chú ý tới thì ra là cái túi nhỏ màu đỏ nằm giữa trên mặt giường là hình trái tim được xếp bằng cánh hoa, mà cũng tại lúc này mới phát hiện, đèn bên trong phòng hình như cũng bị đổi lại, so với trước, sắc đèn hơi có chút tối, ánh đèn lờ mờ nhưng càng làm cho người cảm thấy có chút mập mờ, không khí càng thêm kiều diễm.

Đem quần áo trên người cô cởi ra, sau đó cúi người sùng bái hôn toàn thân của cô, một lúc lâu, mới ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sương mù của An Nhiên, cúi đầu ở bên tai cô dụ dụ dỗ nói: "Giúp

anh cởi đồ đi.” Lôi kéo tay của cô thả vào lồng ngực của mình.

An Nhiên đứng lên ngồi xuống giúp đỡ anh, đưa tay dán lên lồng ngực của anh, cô bây giờ so sánh với lần đầu tiên còn muốn khẩn trương, tim đập không khỏi treo lên, làm cho cô không khỏi có loại áo giác, chỉ sợ tim của mình từ trong lồng ngực nhảy ra.

Tiếp theo ngón tay đặt trên nút áo sơ mi của anh, động tác có chút run rẩy, đầu ngón tay xẹt qua da thịt trên bộ ngực của Tô Dịch Thừa, khiến cho anh kêu rên than nhẹ một tiếng, giống như đang đè nén cái gì đó.

Càng là khẩn trương, động tác trên tay càng có chút không linh hoạt, một cái áo sơ mi mà cô mất ba phút đồng hồ mới có thể cởi xuống từ trên người Tô Dịch Thừa.

Đưa tay về phía dây lưng, An Nhiên có chút bất an ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Thừa, chậm chạp không dám động.

Tô Dịch Thừa đang cầm mặt của cô, chi chít hôn mỗi một chỗ trên mặt cô “Nhanh, giúp anh cởi xuống.”

An Nhiên lúc này mới chậm rãi có chút ngốc bắt đầu động thủ, nhưng dây đưa suốt năm phút đồng hồ, một cái dây lưng An Nhiên cũng không thể cởi xuống, bởi vì chưa từng trải qua chuyện như vậy, mỗi lần hoan ái cũng là anh đến giải quyết những vấn đề này, thật đến trên tay của cô, nhưng làm sao cũng làm không xong.

Trải qua dây đưa như vậy, An Nhiên nhanh chóng đều có chút muộn khóc rồi, ngẩng đầu có chút ủy khuất nhìn Tô Dịch Thừa: “Em làm không xong.”

“Đủ rồi!” Tô Dịch Thừa đã sớm nhịn khiến cho cả người đều có

chút thấy đau, đưa tay mình nhanh chóng giải hết trói buộc cuối cùng trên người mình, đem cô nhẹ nhàng đẩy ngã xuống giường, sau đó cúi đầu hôn lên môi của cô, bàn tay có chút vội vàng tìm kiếm trên bụng của cô.

Đang lúc trong phòng một mảnh kiều diễm phong tình, chuông cửa vào lúc này không chút nào báo động trước vang lên, mà hiện giờ là ban đêm, nên lộ ra vẻ đặc biệt đột ngột.

Bên trong phòng người hai người đều sững sốt, sau đó Tô Dịch Thừa kịp phản ứng cúi người tiếp tục, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của anh, ai tới cũng không có phản ứng.

An Nhiên đẩy anh, dùng một chút lý trí cuối cùng của mình nói: "Phía ngoài có người ở nhấn chuông cửa. . . ."

"Mặc kệ." Tô Dịch Thừa cúi đầu hôn, đốt hỏa trên người cô, thiêu đốt cô cũng thiêu đốt chính mình.

"Nhưng mà, a! ——" An Nhiên còn muốn nói, lại chỉ cảm thấy phía dưới trống không cùng tịch mịch chợt bị nhồi, sau đó cô cũng không thể nói ra lời nữa.

Mà đang lúc hai người ý loạn tình mê, đột ngột điện thoại trong phòng vang lên, giờ phút này Tô Dịch Thừa nỡ nào còn đi để ý tới, chỉ vùi đầu tiếp tục nhiệm vụ 'cày cấy' của mình. Nhưng mà người bên kia điện thoại tựa hồ rất có tính nhẫn耐, một lần một lần lại gọi, hoàn toàn không có ý tứ buông tha.

Mơ hồ, An Nhiên có chút khó khăn nói: "Nhận. . . . Nhận điện thoại đi, a — ừ —" An Nhiên lấy tay gắt gao che miệng của mình lại, không để cho mình kêu lên thanh âm kỳ quái.

Phía dưới động tác không ngừng, Tô Dịch Thừa đưa tay qua nháu nút nhận điện thoại. Cơ hồ căn bản không cần Tô Dịch Thừa mở miệng, mới nháu điện thoại đã nghe tiếng kêu ầm ĩ, Diệp Tử Ôn bên kia tựu truyền đến thanh âm có chút như ý nhìn có chút hả hê, lớn tiếng hô: "Mở cửa nhanh, náo động phòng rồi!" Phía sau còn truyền đến tiếng những người khác ồn ào cười vang.

Tô Dịch Thừa cắn răng, đè nén tức giận, thanh âm trầm thấp cơ hồ có chút nghiến răng nói: "Diệp Tử Ôn, cậu tin có hay không ngày mai tôi sẽ để cho Dịch Kiều nói không lấy cậu làm chồng." Đây là uy hiếp, trấn trụi uy hiếp!

Nói xong cũng không quản anh trả lời khi gió thế nào, trực tiếp dùng sức đem máy điện thoại từ trên quăng xuống đất.

Ngoài cửa Diệp Tử Ôn bị chọc tức trực tiếp nói tục: "Đéo đỡ được!" Quát về phía bên trong cửa: "Tô Dịch Thừa, ta sáng mai sẽ lôi kéo tiểu Kiều đi đăng ký"

Lại là tháng tư, như trước là tháng thoái mái nhất, không quá lạnh, cũng không quá nóng.

Ngồi ở trong thư phòng, An Nhiên cầm lấy bản thiết kế cuối cùng xem kỹ, sau khi xác định các chi tiết đều không có vấn đề, An Nhiên mới đưa bản thiết kế cuộn lại, hôm nay trễ chút chuẩn bị đưa cho bên 'Húc Đông'. Dỡ đôi kính trên sống mũi xuống, An Nhiên tay nâng thắt lưng từ trên ghế xoay đứng dậy.

Sở dĩ nhận mấy bản thiết kế của Húc Đông tất cả đều là bởi vì Diệp Tử Ôn, sau ngày thứ hai An Nhiên cùng Tô Dịch Thừa làm hôn lễ xong, Diệp Tử Ôn thật sự kéo Tô Dịch kiều trực tiếp đi cục dân chính đi đăng ký, hơn nữa hai người trở lại trước tiên liền tuyên bố

hai người muốn lữ hành kết hôn. Hơn nữa nói xong liền làm, ngày thứ ba sau khi đăng ký, hai người thật đúng là trên lưng mang túi khởi hành con đường du lịch của họ, đây chỉ có một người ứng phó tin tức kia không kịp thiếu chút nữa không thể không đem câu của Diệp Tử Ôn là Tiêu Viễn Sơn giận đến ói máu, thì ra Diệp Tử Ôn tên kia căn bản là ngay cả công việc trên tay cũng không có hoàn thành xong, trực tiếp chạy tới 'thế giới của hai người'. Vì thế, Tiêu Viễn Sơn tự mình chạy tới Tô gia tổ khố. Mặt khác còn đặc biệt nói rõ muốn mời An Nhiên hỗ trợ, nói chỉ cần giúp đỡ 'Húc Đông' hoàn thành mấy nan đề kia là tốt rồi, hơn nữa thời gian không có hạn định. Ông đã nói như vậy Tân Vân cũng không thể một ngụm cự tuyệt, nên nói chỉ cần An Nhiên nguyện ý, bà cũng không có ý kiến.

Mà An Nhiên thật ra vẫn muốn động tới bút trên bản vẽ, chỉ là bị chuyện mang thai làm rối loạn tất cả kế hoạch, bất quá sau mấy tháng an tâm nghỉ ngơi, mỗi ngày hết ăn lại ngủ, tỉnh ngủ liên tiếp tục chờ đợi, cuộc sống đã sớm quá nhảm chán rồi, cho nên sau khi Tiêu Viễn Sơn đưa ra điều kiện như vậy, An Nhiên lập tức liền đồng ý. Vì thế lúc Tiêu Viễn Sơn đến tìm, cô liền gật đầu đáp ứng.

Mà đối với việc An Nhiên nhận mấy bản vẽ của 'Húc Đông' ban đầu Tô Dịch Thừa rất phản đối, nhưng mà An Nhiên kiên trì, hơn nữa bảo đảm sẽ không để cho chính mình mệt mỏi, Tô Dịch Thừa lúc này mới nhả ra miễn cưỡng đáp ứng. Hình thức làm việc chính là kiêm chức vẽ trong nhà một mình cũng đã qua bốn tháng.

Lúc này An Nhiên đã mang thai hơn chín tháng rồi, căn cứ bác sĩ suy tính, dự tính ngày sinh còn một tuần lễ nữa, nhưng bởi vì An Nhiên mang thai đôi, cả người bụng so sánh với phụ nữ có thai bình thường lớn hơn rất nhiều, bác sĩ sợ đến lúc sinh sẽ khó khăn, liền dặn dò cô bình thường thỉnh thoảng đi lại nhiều hơn, đến lúc đó có thể trợ giúp sinh sản. Cho nên hiện tại An Nhiên chỉ cần ngồi tạm

một lát, sẽ đứng dậy đi lại.

Đi tới gần cửa sổ, đột nhiên cảm giác được tiễn bảo bối trong bụng dùng sức đạp bụng mình một cái, còn có chút đau, cúi đầu nhìn cái bụng tròn vo như muỗn nở tung của mình, vẻ mặt sảng nịnh, đưa tay nhẹ vỗ về, khoe mắt là nụ cười hạnh phúc.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn xanh thẳm như cũ, ngoài cửa sổ nào nhiệt như cũ, không khỏi có chút cảm khái, cảm khái thời gian trôi qua thực vui vẻ, thì ra là trong lúc vô tình một năm đã qua, bây giờ trở về khoảng thời gian đó, cô còn bị mẹ buộc đi xem mắt, thậm chí một tuần cũng không có gián đoạn, cùng ăn cơm với những người đàn ông khác nhau, còn phải tìm hiểu rõ tình huống lẫn nhau.

Chuyện đời thật khó liệu, mà mới một năm trôi qua, lúc này bụng cô đã lớn như vậy, không mấy ngày nữa sẽ trở thành mẹ của hai đứa nhỏ, một năm trước, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có kết cục như hôm nay, nhưng cũng may mắn, kết cục này khiến cho cô rất vui mừng.

"Cốc, cốc, cốc." Dì Lý chị của thím Trương mới tới bưng sữa tươi đi vào, nhìn An Nhiên cười nói: "Phu nhân, mới vừa rồi Tô phó thị trưởng gọi điện thoại tới dặn dò nói đem sữa tươi này cho cô uống."

Dì Lý là chị của thím Trương mà Tô Dịch Thừa gần đây mới mời tới, bởi vì lo lắng An Nhiên lúc lâm bồn sắp tới, đến lúc đó hai đứa nhỏ, thím Trương có thể bận không kham nổi, cho nên nói trước với chị của mình tới trước, làm cho bà quen thuộc một chút tình huống trong nhà.

An Nhiên có chút bất đắc dĩ cười cười, đưa tay nhận lấy sữa tươi trong tay dì Lý, bưng lên miệng uống, cô thật sự có chút ít bị

Tô Dịch Thừa đánh bại, cũng không biết có phải là bởi vì nhanh muôn cho đứa nhỏ gắp mặt người làm cha chán chính này hay không, mấy ngày gần đây Tô Dịch Thừa khẩn trương có chút quá đáng. Trừ mỗi ngày buổi tối trở lại luôn muôn dán lên bụng của cô nói một đoạn văn hay, hơn nữa chỉ cần anh tan việc về nhà, luôn muốn một tấc cũng không rời ở cạnh bên người cô.

Mà giống như hiện tại, rõ ràng đi làm việc, nhưng vẫn không quên gọi điện thoại về nhà, để cho dì Lý hoặc là thím Trương dặn dò nhất định phải làm cho An Nhiên đem sữa tươi uống.

Thấy cô bụng sữa tươi uống, dì Lý liền cầm khay trực tiếp từ thư phòng lui ra ngoài.

An Nhiên đứng một lúc lâu, cảm giác mình hơi mệt chút, liền chuyển sang đi về phía ghế sa lông, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đột nhiên cảm thấy bụng truyền đến trận trận đau đớn, ngay cả tay đang cầm cốc sữa tươi cũng cầm không được, trực tiếp phịch một tiếng nện xuống mặt đất, chất lỏng màu trắng chảy trên đất, mà chiếc cốc kia cũng vỡ rơi đầy trên đất. An Nhiên đỡ lấy tay vịn ghế sa lon, cố gắng không để cho mình rơi xuống trên mặt đất, trên bụng truyền đến đau bụng lại làm cho cô có chút không thể đứng lên.

Ngoài cửa dì Lý đang ở phòng khách quét dọn nghe được tiếng động trong thư phòng truyền ra, vội vàng bỏ lại khăn lau trong tay chạy tới trong thư phòng, đẩy cửa ra chỉ thấy An Nhiên cả người ngồi liệt trên mặt đất, tay ôm bụng, vẻ mặt nhìn qua rất là thống khổ.

Bước lên phía trước, khẩn trương hỏi: "Phu nhân, sao vậy, cô bị ngã xuống sao?"

An Nhiên lắc đầu, cả người đau có chút thở dốc không đến, bộ ngực pháp phồng, có chút khó khăn nói: "Dì, dì Lý, tôi, tôi hình như sắp, sắp sinh, nước ối, nước ối bị vỡ rồi." Trên bụng truyền đến trận trận đau đớn, đau đớn cô chỉ có thể nắm chặt tay của dì Lý.

Dì Lý cúi đầu, thấy trên mặt đất đúng là có nước đọng lại, xem ra đúng là sắp sinh, cất giọng hô bên ngoài cửa "Thím Trương, phu nhân sắp sinh."

Lúc Tô Dịch Thừa nhận được điện thoại là đang chuẩn hội nghị, thảo luận về vấn đề xây dựng cầu lớn Thanh Giang. Bởi vì thấy là điện thoại từ trong nhà gọi tới, Tô Dịch Thừa rất ít khi ở trên hội nghị nghe điện thoại lần này phá lệ đưa tay nhấc điện thoại trên bàn ăn nút nghe, "A lô. . . . Cái gì! Tôi lập tức đi qua." Nói xong, ngay cả giải thích cũng không có, thậm chí giấu tờ, văn kiện, tài liệu trên bàn cũng không kịp cầm, trực tiếp nhanh chóng chạy ra khỏi phòng họp, để lại một đám người không rõ nguyên nhân.

Mọi người mang theo với ánh mắt khó hiểu, rồi đem đầu nhất trí chuyển hướng về phía thư ký Trịnh vẫn đi theo bên cạnh Tô Dịch Thừa, dò hỏi: "Thư ký Trịnh, xảy ra chuyện gì thế?"

Thư ký Trịnh cũng không hiểu ra sao, lắc đầu tỏ vẻ mình hoàn toàn không rõ ràng lắm đây rất cuộc là chuyện gì xảy ra.

Khi Tô Dịch Thừa chạy tới bệnh viện An Nhiên còn đang ở trong phòng bệnh, còn chưa vào phòng sinh, Cố Hằng Văn cùng Lâm Tiểu Phân cũng đã nghe hỏi chạy tới, mà Tân Văn cũng nhận được thông báo lúc này đang trên đường đến rồi.

Tô Dịch Thừa đẩy cửa đi vào, thấy An Nhiên nằm nghiêng trên giường, vì đau bụng mà chỉ có thể nắm chặt cái ga trải giường phía

dưới, khuôn mặt nhỏ nhắm đau đớn nhăn lại. Tô Dịch Thừa bước lên phía trước, nắm tay cô, khẽ gọi: "An Nhiên, An Nhiên. . . . Không phải nói ngày sinh dự tính phải một tuần nữa sao? sao lại sinh bây giờ?"

An Nhiên mở mắt ra nhìn anh, bụng đau đớn khiến An Nhiên không nói ra lời, chỉ có thể nắm chặt tay anh, khó khăn nói: "anh, anh đến rồi."

"Đúng đúng đúng, anh đến rồi." Tô Dịch Thừa vội vàng đáp lại cô, nhưng mà thấy cô bị đau đớn hành hạ, không khỏi đau lòng, căng thẳng hỏi: "sao còn chưa vào phòng sinh! Không phải nói đã vỡ nước ối sao, sao còn chưa vào trong!"

"Bác sĩ nói cửa tử cung còn chưa mở, phải đợi lát nữa." thím Trương thuật lại.

"Thế phải làm thế nào! Đau thế này rồi!" Tô Dịch Thừa hơi nóng ruột, giọng nói không dịu dàng như bình thường.

Lâm Tiểu Phân an ủi nói: "A Thừa, con đừng sốt ruột, chúng ta biết con đau lòng Nhiên Nhiên, nhưng mà phụ nữ sinh con là thế, không đau sao sinh được, có người phải đau một ngày một đêm đấy." Lâm Tiểu Phân đã khỏi hẳn, tóc trên đầu vì cuộc phẫu thuật hồi trước phải cạo đi cũng đã mọc dài ra, người giống như trước khi ngã bệnh, gần đây thị lực còn tốt hơn nhiều, cầm kim xỏ chỉ cũng không có vấn đề gì.

"Một ngày một đêm!" Tô Dịch Thừa trừng to mắt, vậy làm sao chịu nổi! Quay đầu nhìn An Nhiên, trong mắt là thương yêu cùng đau lòng.

Lâm Tiểu Phân nhìn An Nhiên nắm trên giường bệnh đau đớn cả

người đỡ mổ hôi, có chút lo lắng nói: "Nhiên Nhiên, có muốn ăn chút gì hay không, để đến lúc sinh còn có sức lực."

An Nhiên lắc đầu, chỉ nói: "con, con không có khẩu vị." Bây giờ cô chỉ có một cảm giác, chính là đau, là cái loại cảm giác như vỡ rụng ra, như là có một thứ gì đó muốn rụng ra khỏi cơ thể.

Lâm Tiểu Phân vẫn bảo dì Lý ra ngoài mua cho cô ít cháo, sinh con tốn bao nhiêu sức lực, với lại An Nhiên còn mang thai đôi, nếu đến lúc đó mà không có sức thì thật không tốt, cho nên đợi cô hết cơn đau phải bảo cô ăn một chút mới được.

"An Nhiên, chúng ta mổ đi!" Thật sự là không thể nhìn cô đau đớn như thế, Tô Dịch Thừa cười chỉ có thể nghĩ đến cái này, chỉ cần có thể giảm bớt đau đớn cho cô, làm gì cũng được.

An Nhiên lắc đầu, nhìn anh mà bộ ngực pháp phồng kịch liệt, nói: "bác sĩ, bác sĩ nói có thể sinh tự nhiên, sinh tự nhiên là tốt nhất cho em bé!" mỗi đứa trẻ đều là bảo bối của người mẹ, tất nhiên người mẹ nào cũng muốn điều tốt nhất cho con mình. Nếu sinh tự nhiên tốt cho con, như vậy dù có khổ nữa, đau nữa, cô cũng phải cắn răng chịu đựng cho qua đi.

"Nhưng mà em đau như thế, anh không muốn em phải chịu khổ như vậy, anh không nỡ." Kéo tay cô thả vào khói miệng hôn nhẹ, hai cái chân mày sắp dính sát vào nhau rồi.

"Vậy sau này đối với em tốt hơn nữa." An Nhiên cố gắng cong khói môi cười với anh, nhưng cơn đau từ bụng truyền đến khiến cô không khỏi nhíu chặt mày lại.

"Ừ!" Tô Dịch Thừa nghiêm túc gật đầu, điều này thì khỏi phải nói rồi, nắm chặt tay cô, thả vào khói miệng miệng hôn, đau lòng hỏi:

"còn rất đau có phải hay không?" Nếu như có thể, anh sẵn lòng chịu nỗi đau này thay cô!

"Thằng bé này." Lâm Tiểu Phân cười nhìn anh một cái, nói: "sinh con sao lại không đau được." Quay đầu hỏi thím Trương, nói: "có mang những thứ cần thiết tới rồi chứ?"

Thím Trương vội vàng gật đầu, nói: "mang tới rồi mang tới rồi." Vừa rồi khi An Nhiên đột nhiên đau bụng sinh thật là làm mọi người luống cuống chân tay, nhưng mà may là đã chuẩn bị từ trước rồi, cho nên đến khi sinh con cần tã lót, quần áo trẻ sơ sinh gì đó đều để cùng một chỗ, chỉ cần cầm theo cái túi là xong rồi.

Đau đớn qua đi, An Nhiên có thể ngồi một chút, cả người thoái mái hơn, mà lúc này dì Lý cũng đi từ ngoài vào, mua chút cháo, cùng với ít món ăn để An Nhiên ăn lót dạ.

Nhưng mà hiện giờ An Nhiên đâu muốn ăn gì, chỉ vô lực lắc đầu, nói: "con ăn không vào."

"Nhiên Nhiên, sinh con cần nhiều sức lực, bây giờ con đã đau kiệt cả sức rồi, đến lúc sinh thì làm thế nào bây giờ. Cho nên có không thèm ăn thì cũng cố ăn chút ít."

"Đúng vậy a phu nhân, sinh con đều dựa vào sức lực, nếu không có sức thì phải chịu dày vò rồi, dù là người lớn hay là đứa bé." Dì Lý đầy kinh nghiệm nói.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, cũng dụ dỗ: "ngohan, chúng ta ăn chút có được không."

An Nhiên gật đầu, coi như là vì hai bảo bối trong bụng, cô phải cố gắng ép mình ăn nhiều một chút!

Thấy cô gật đầu nói muốn ăn, Tô Dịch Thừa mừng rỡ, nói: "nào anh bón cho em ăn." Đưa tay bưng lấy bát cháo dì Lý mang tới, bón cho cô từng miếng từng miếng, sợ cháo quá nóng, miếng nào cũng đặt trước miệng thổi thổi, mỗi một động tác đều cẩn thận từng li từng tí.

Lâm Tiểu Phân cùng Cố Hằng Văn đứng ở một bên, vui mừng nở nụ cười.

Đang ăn, bụng lại truyền đến một cơn đau đớn, lại một lần đau bụng sinh nữa bắt đầu, há mồm ăn miếng cháo được đưa đến trước mặt, chân mày nhíu chặt hơn.

"Sao vậy, lại bắt đầu đau sao?" Tô Dịch Thừa căng thẳng nhìn cô.

An Nhiên đau đớn nắm chặt lấy cái ga trải giường phía dưới, vì không muốn khiến anh lo lắng, cố gắng cười với anh, nói: "nữa, cho em một miếng cháo nữa đi." Ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, nhưng mà vì đứa con, lúc này người mẹ lại có khả năng mạnh mẽ phi thường.

Tô Dịch Thừa chỉ có thể đau lòng lo lắng suông, có gấp gáp nữa cũng không thể giúp gì, nghĩ thầm, khi hai tiểu bảo bối trong bụng cô đi ra ngoài, đến lúc đó nhất định phải vỗ vào cái mông nhỏ của hai bé, để hai bé biết mẹ chúng đã chịu khổ thế nào để sinh chúng!

Đau hết lần này đến lần khác, cuối cùng sáu tiếng sau, vào lúc hơn 9 giờ, bác sĩ khoa sản đến khám, rõ cục gật đầu nói: "cửa tử cung đã sắp mở rồi, giờ có thể vào phòng sinh rồi."

Tô Dịch Thừa nắm tay cô muốn đi vào, lại bị cô y tá chắn ngoài

cửa. Tân Vân vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nhìn một đám đều chen vào phòng sinh, hỏi vội: "đã vào rồi, đã vào rồi sao?"

Lâm Tiểu Phân kéo bà ngồi xuống bên cạnh mình, nói: "vừa vào, sợ là không nhanh đâu."

Tân Vân tay xách theo bình giữ nhiệt, đây là cháo và bà vừa hầm ở nhà mang đến, cũng vì hầm cái này mà đến muộn, nói: "còn muốn để cho An Nhiên ăn một chút trước khi vào, đến khi sinh con cũng khỏe mạnh một chút, có nhiều hơi sức hơn."

"Không sao không sao, nếu thật không có sức, chúng ta sẽ đưa cho y tá mang vào trong cho Nhiên Nhiên ăn." Lâm Tiểu Phân nói.

"Đúng đúng đúng, đến lúc đó cầm đi vào cho con bé ăn." Tân Vân liên tục nói.

Lúc này cả người Tô Dịch Thừa có thể nói là đứng ngồi không yên, không ngừng đi qua đi lại trước cửa phòng sinh, tay nắm chặt, cách cánh cửa phòng sinh, anh còn có thể nghe được tiếng kêu đau đớn của An Nhiên, một tiếng lại một tiếng khiến anh rất đau lòng, nhưng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể đứng ở cửa lồng lǎng suông.

Lâm Tiểu Phân nhìn anh như vậy, vừa lo lắng cho An Nhiên bên trong, vừa buồn cười, nói: "A Thừa a, con nghỉ một chút đi, không nhanh đâu, con còn đi qua đi lại như thế, khiến chúng ta hoa cả mắt rồi."

Tân Vân cũng cười, nói: "nuôi con trai ba chục năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó như vậy."

Tô Dịch Thừa cũng không nghe lọt tai lời của các bà, giờ anh chỉ

nghĩ đến người bên trong, cả ba đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh a! Anh đâu thể ngồi yên không lo nghĩ, không nóng ruột được.

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng dài dằng dẵng, rốt cuộc khi mà Tô Dịch Thừa cũng không biết đã chờ đợi bao lâu thì một tiếng khóc nỉ non vang lên từ bên trong phòng sinh, mọi người ngoài cửa mừng rỡ, Lâm Tiểu Phân cùng Tân Vân kéo tay nhau kêu lên: "sinh, sinh, nghe tiếng em bé khóc rồi, rất vang!"

"Đúng đúng đúng, sinh, sinh rồi."

Tô Dịch Thừa cả người căng thẳng đứng canh ở cửa, lúc này tay cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Cửa phòng sinh được một cô y tá đẩy ra, ôm trong lòng một đứa bé nho nhỏ lại hồng hồng đi từ bên trong ra, em bé gào khóc, thanh âm vang vọng.

Cô y tá còn đeo khẩu trang cưới nói với bọn họ: "chúc mừng chúc mừng, là một bé trai." Nhìn Tô Dịch Thừa, cưới nói, "vị này là ba đứa bé sao, nào đến ôm con một cái."

Tô Dịch Thừa nhìn bối hông hông nho nhỏ trong lòng cô ấy, nhưng lại chậm chạp không dám tiếp nhận.

Tân Vân cùng Lâm Tiểu Phân đứng sau nhìn thấy đều cười, Lâm Tiểu Phân bước lên phía trước tiếp nhận đứa bé trong tay cô y tá, mừng rỡ ngắm nhìn, thế nào cũng thấy em bé đỏ au trong lòng rất dễ thương quá chừng.

Còn Tân Vân thì xách cháo gà vẫn luôn ôm trong lòng đứa cho cô y tá, nói: "cô y tá, nhờ cháu mang cháo gà này vào cho con dâu

bác ăn, bác sợ nói không có sức nữa.”

“Được ạ.” Cô y tá đưa tay nhận lấy, sau đó quay lại phòng sinh.

Mà Lâm Tiểu Phân thì ôm đứa bé đi theo nhóm y tá tắm rửa cho nó, thím Trương và Tân Vân cũng theo giúp đỡ.

Tô Dịch Thừa còn chưa kịp phục hồi tinh thần, vẫn sững sờ đứng đó. Còn chưa dứt ra khỏi khiếp sợ đây.

Cố Hằng Văn cười tiến lên, đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh, hiểu rõ cười nói: “Khi Nhiên Nhiên ra đời, ba cũng như thế, sợ đến nỗi không dám ôm.”

Một lúc lâu Tô Dịch Thừa mới lấy lại tinh thần, nhìn Cố Hằng Văn ngượng ngùng gãi gãi đầu, đột nhiên lại nhớ tới câu cô y tá kia vừa nói: ‘chúc mừng chúc mừng, là bé trai.’

Ngẩn người lẩm bẩm: “sao không phải là con gái?” Không phải nói sinh đôi con gái sao?

Thắc mắc như thế, Tô Dịch Thừa còn chưa ý thức được, người vẫn khăng khăng nói sinh đôi con gái từ trước đến giờ chỉ có mình anh, chưa hề có đáp án chính xác nào!

Cố Hằng Văn cười, vỗ vỗ bờ vai anh, nói: “còn đứa nữa, biết đâu là con gái.”

Tô Dịch Thừa hoán hồn, lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn của An Nhiên truyền ra từ trong phòng sinh. Kéo tất cả tâm trí quay lại rồi, không còn chỗ nào để mà nghiên cứu vẫn đề con gái với không phải con gái, trái tim lại bị thắt lại, ngược lại với vẻ mừng rỡ khi biết được An Nhiên mang thai đôi, lúc này trong lòng không khỏi nói thầm nếu

mà một có phải tốt không, nếu không phải sinh đôi thì tốt quá, giờ An Nhiên đã được đi ra rồi, đâu còn phải chịu đau đớn lần nữa!

Nhưng mà may mắn đứa bé này không hành hạ mẹ nó quá lâu, ra đời chỉ sau anh nó một tiếng đồng hồ, rốt cuộc vang lên tiếng khóc òa rời khỏi bụng ấm áp của mẹ đi đến thế giới này, có điều thật thú vị là, tuy là chỉ sau anh trai một tiếng nhưng lại kém một ngày, vì lúc bé sinh ra đúng vào 0 giờ một phút rạng sáng ngày hôm sau.

Nghe được tiếng khóc nỉ non vang lên từ bên trong, Tô Dịch Thừa kích động đến đỏ cả mắt, càng hận không thể trực tiếp mở cửa phòng sinh ra vọt thẳng vào. Khi cô y tá bên trong mang đứa bé đi ra định báo tin mừng, vừa mở cửa ra, thì một người đàn ông lập tức lướt qua cô chạy vào trong phòng sinh, kéo lại cũng không được.

Cả người An Nhiên mồ hôi nhễ nhại, tóc dính chặt vào trán, cả người vì dùng sức mà trở nên hư nhược, Tô Dịch Thừa tiến lên, nắm thật chặt tay cô, cúi đầu hôn lên trán cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "bà xã, em thật dũng cảm, cảm ơn em!"

An Nhiên mệt lử mở mắt ra, thấy người trước mắt, vô lực kéo kẽm môi, thanh âm suy yếu vang lên từ miệng cô: "em mệt mỏi quá."

Nắm thật chặt tay cô, đặt ở khéo miệng mình hôn, Tô Dịch Thừa hứa hẹn nói: "Ngủ đi, anh ở bên cạnh em vẫn luôn ở bên cạnh em."

Nghe vậy, An Nhiên khẽ gật đầu, khéo miệng mang theo nụ cười thản nhiên, nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Khi An Nhiên tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau rồi, căn phòng im

ắng, vừa định giơ tay lên lại phát hiện tay của mình được người tay nắm chặt, quay đầu nhìn lại, thấy Tô Dịch Thừa tựa vào mép giường ngủ thiếp đi. Khóe miệng khẽ cười, cô biết tối qua nhất định anh ngủ không ngon giấc, khi cô nỗ lực ở bên trong, anh ở bên ngoài cũng nhất định nỗ lực cùng cô.

Ngoài cửa Tân Vân đẩy cửa đi vào, thấy cô trên giường đã tỉnh lại, mừng rỡ lộ ra nụ cười, vội vàng đi vào, nhỏ giọng nói: "An Nhiên tỉnh rồi!"

Ngủ một giấc cảm giác đã khá hơn so với khi vừa sinh xong hôm qua, dù là nhìn qua còn hơi suy yếu.

Động tĩnh của Tân Vân cũng làm thức giấc Tô Dịch Thừa vốn đang ngủ bên mép giường, ngẩng đầu nhìn đến khuôn mặt tươi cười của An Nhiên, mình cũng cười lên theo: "tỉnh rồi."

An Nhiên nhàn nhạt gật đầu: "ừ."

Đột nhiên, "oa! ——" một tiếng, căn phòng vang lên tiếng khóc òa của đứa trẻ sơ sinh đang nằm trên nôi, Tân Vân bước lên phía trước ôm lấy đứa bé, vừa dỗ vừa nói: "ai nha, chắc là đói bụng, muốn ăn rồi."

Bên này Tân Vân còn chưa dỗ xong đứa nhỏ trong lòng, thì một đứa nhỏ khác trên giường cũng cùng kêu khóc lên, thấy thế, Tân Vân vội vàng gọi Tô Dịch Thừa đi qua ôm lấy đứa nhỏ. Nhưng mà lúc này Tô Dịch Thừa đứng ở trước mặt giường của đứa nhỏ trừ một lúc lâu, cũng không đưa tay ôm lấy đứa nhỏ trên giường.

"Con đem đứa nhỏ ôm lấy!" Tân Vân thúc giục: "Đây là con của con nha, con cứ như vậy không đau lòng để đứa nhỏ khóc hoài sao?"

Tựa hồ là làm quyết định rất lớn, Tô Dịch Thừa rốt cục đưa tay chậm rãi đem tiểu tử nhỏ nhẫn mềm mại trên giường ôm lấy, tư thế còn vụng về, nhưng vô cùng cẩn thận.

An Nhiên còn không có nhìn thấy đứa nhỏ, sau khi sinh xong liền cũng không còn khí lực nữa, hiện tại mới tỉnh lại, nhìn trong ngực bọn họ mỗi người ôm một bảo bối của cô, không nhịn được nói: "Để cho em, để cho em xem đứa nhỏ một chút."

Tân Vân lúc này mới kịp phản ứng, gật đầu lia lịa, ôm đứa nhỏ đi về phía cô, thả vào bên giường của cô nói: "Để cho mẹ xem một chút."

Nói cũng kỳ quái, đứa nhỏ kia giống như có thể cảm nhận được, mặc dù ánh mắt cũng không có mở ra, cứ như vậy nằm ở bên cạnh An Nhiên cũng không khóc.

An Nhiên nhìn tiểu thiên sứ nằm ở bên cạnh mình, đây cũng là tiểu bảo bối ở trong bụng của cô đợi hơn chín tháng, cô thấy thế nào đều cảm thấy bé xinh đẹp khả ái, bé bây giờ tất cả đều nho nhỏ, lỗ mũi nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ, nhưng cái miệng nho nhỏ này có thể phát ra thanh âm vang như vậy, thử nghĩ xem đều cảm thấy rất thần kỳ, cảm thấy bất khả tư nghị.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn Tân Vân cùng Tô Dịch Thừa hỏi: "Là trai hay là gái a?"

Nghe vậy, Tân Vân cười ha hả, mà nhìn lại Tô Dịch Thừa, sắc mặt đột nhiên có chút tối trầm xuống, đứa nhỏ ôm trong lòng ngực của mình cũng không cười cũng không đùa rồi, ngược lại ánh mắt trở nên có chút nghiêm nghị, u oán nhìn chăm chắm.

Tân Vân tự nhiên nhìn thấy phản ứng kia ở trong đáy mắt, cố ý chọc giận anh nói: "Để cho A Thừa nói."

An Nhiên tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Tô Dịch Thừa, gấp vẻ mặt như thế đáy lòng hơi có chút nhíu lại.

"A Thừa, con nói đi, là con trai hay con gái? An Nhiên nhìn chằm chằm đấy." Tân Vân thúc giục, đưa tay lôi kéo anh.

Nhắm lại mắt, Tô Dịch Thừa cuối cùng có chút rầu rỉ nói: "Đều là con trai" Nói xong, có chút tức giận trực tiếp đưa đứa nhỏ đang bế trên tay đưa cho Tân Vân, bất quá động tác như cũ rất cẩn thận.

Trên giường An Nhiên nhìn ra bộ dáng buồn bức tức giận kia, không khỏi trực tiếp cười ra tiếng: "Ha ha. . . ." Cô cảm thấy anh giờ phút này quả thực thật là đáng yêu.

Tân Vân cũng cười lên ha hả, tố cáo với An Nhiên nói: "Con cũng không biết đâu, tiểu tử này ngày hôm qua khi biết hai đứa nhỏ đều là con trai vẻ thì có vẻ mặt như thế nào, thậm chí còn nhìn chằm chằm hai đứa cháu của ta một lúc lâu." Bảo bối cháu trai của bà sao có thể để cho người khác trứng loạn, cho dù là cha của bọn hắn cũng không được, nhìn xem bà nội này phải báo thù cho bọn hắn, giờ phút này nhìn vẻ mặt kia của Tô Dịch Thừa, thử nghĩ xem đều cảm thấy hả dạ.

An Nhiên cũng cười, cô có thể tưởng tượng được tình cảnh khi đó, cô quá rõ ràng tâm tình anh muốn con gái như thế nào, lúc mang thai vẫn cố chấp nói là con gái, mua tất cả quần áo đồ dùng cũng là cho con gái, thậm chí Lâm Lệ nói trong bụng của cô là con trai, anh cũng rất trẻ con và cố chấp, thậm chí ngay cả nhũ danh cũng đã chuẩn bị tốt lắm, gọi Y Y Nha Nha. Bất quá thiên ý trêu người, sinh đôi, thế nhưng cả hai đều là con trai, anh quả thật là

quá buồn bức đi.

Đại An Nhiên cùng hai tiểu bảo bối xuất viện đã là chuyên tình một tuần lễ sau, cũng không giống như trên ti vi nói những thứ kia ở trong tháng ở cũ, xem những thứ đó càng khiến họ lo lắng là chăm sóc lại không đủ chu đáo.

Cho nên sau khi về nhà An Nhiên đang trong tháng trực tiếp do Lâm Tiểu Phân cùng Tân Vân thay phiên hầu hạ, mà hai kim tôn của Tô gia thì do dì Lý cùng thím Trương hỗ trợ chăm sóc.

Mà trải qua mấy ngày thích ứng, Tô Dịch Thừa rốt cục cũng có thể từ từ đón nhận anh đồi này nhất định không thể có con gái, bất quá đối với việc An Nhiên sinh đồi hai đứa con trai, Lâm Lệ đã mượn cơ hội này ở trước mặt Tô Dịch Thừa đắc ý hồi lâu.

Tối hôm đó, An Nhiên chia ra cho hai đứa nhỏ bú sữa, sau đó để cho thím Trương cùng dì Lý chia ra ôm đi dỗ ngủ.

Tô Dịch Thừa hết bận từ trong thư phòng đi ra ngoài, lúc trở lại trong phòng An Nhiên đang ngồi ở trên giường lấy giấy ăn lau chùi bộ ngực của mình, hai đứa nhỏ mới ăn xong, bây giờ còn có chút ít sưng, sữa tươi không ngừng từ bộ ngực tràn ra. Lộ ra kia bộ ngực tuyết trắng khiến Tô Dịch Thừa nhìn cả người có chút 'hỏa'.

Tiến lên, ngồi xuống ở đầu giường, trực tiếp một tay kéo An Nhiên ôm vào trong ngực, cúi đầu chôn ở vai của cô, rầu rĩ nói: "An Nhiên, em đang hấp dẫn anh sao." Trời mới biết từ sau khi cô mang thai bảy tháng, anh nhẫn có bao nhiêu cực khổ. Bây giờ còn để cho anh thấy hình ảnh như vậy, đối với anh mà nói quả thực chính là một loại đau khổ, thật sự là quá tàn nhẫn.

An Nhiên buồn cười cười ra tiếng, đột nhiên cảm giác được anh

kéo qua tay nhỏ bé của cô thả vào nơi nào đó trên người của anh, thì cười không nổi nữa, đỏ mặt một tay đẩy anh ra: "Anh, anh điên ư?"

Tô Dịch Thừa thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng dậy, từ trong tủ quần áo lấy ra quần áo đi tắm, trực tiếp vào phòng tắm.

An Nhiên nhìn về phía phòng tắm, có chút đau lòng cho anh, rồi lại không thể làm gì.

Lúc Tô Dịch Thừa từ trong phòng tắm đi ra, An Nhiên đang cầm một quyển từ điển Tân Hoa tựa vào đầu giường xem, hai đứa nhỏ này ra đời cũng sắp nửa tháng rồi, nhưng mà tên vẫn chậm chạp chưa có đặt, phía bệnh viện cũng đã gọi điện thoại tới thúc dục để làm giấy khai sinh.

Tô Dịch Thừa dùng khăn lông xoa xoa đầu tóc, sau đó trực tiếp lên giường đem An Nhiên ôm vào trong ngực, nhẹ giọng ở trên đỉnh đầu của cô hỏi: "Còn đang suy nghĩ tên à?"

"Đúng vậy a, cũng phải nhanh chóng đi làm giấy khai sinh mới được, trong bệnh viện đã mấy lần gọi điện thoại tới." An Nhiên vừa nói, một bên lại lật một tờ.

Tô Dịch Thừa ôm lấy cô, đưa tay lấy từ điển ở trong tay cô thả vào một bên trên tủ đầu giường.

An Nhiên ngạc nhiên, quay đầu không giải thích được nhìn anh, "Sao vậy?"

Tô Dịch Thừa buông cô ra, để cho cô ngồi xuống, xoay lại nhìn nhau, nói: "An Nhiên, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Nói chuyện gì?" An Nhiên cau mày, nhìn vẻ mặt cùng bộ dạng nghiêm túc của anh lại càng có chút nghi ngờ.

"Nói chuyện tên của con một chút." Tô Dịch Thừa nói, nhìn ánh mắt của cô, vẻ mặt thật tình dị thường.

An Nhiên sững sốt, theo bản năng phản xạ có điều kiện hỏi: "Anh đã có tên sao?" Đôi mắt ti hí kia nhìn có chút kích động.

Tô Dịch Thừa gật đầu, thật ra thì mấy ngày qua anh một mực nghĩ, đối với tên, anh đã có hai cái tên thích hợp, nhưng mà còn phải hỏi qua ý của cô.

"Thật a!" An Nhiên có chút vui mừng hô: "Vậy gọi là gì, mau nói cho em biết." Bọn em tìm trong từ điển chừng mấy ngày rồi, cũng không nghĩ ra lấy tên gì mới tốt cho hai đứa nhỏ, vào lúc này mới thầm thiết cảm nhận được, việc chọn tên cho đứa nhỏ thật sự chính là một kỹ thuật sống, phí sức cũng phí não.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, nói: "Anh nghĩ để cho hai đứa nhỏ chia ra cho họ của hai người."

Nghe vậy, An Nhiên sững sốt, có chút ngơ ngẩn không biết rõ lời này của anh có ý gì, ngạc nhiên hỏi: "Cái này có ý gì?"

Tô Dịch Thừa cười nhạt nói: "Anh nghĩ để cho một đứa họ Tô, một đứa họ Cố." Thật ra thì cái ý nghĩ này ngay từ lúc biết được An Nhiên mang thai đôi cũng đã có, ba Cố vì An Nhiên mà không có cơ hội có đứa nhỏ ruột thịt của mình, hơn nữa lại càng bỏ ra toàn bộ, tình thương của người cha như vậy làm cho người ta rất cảm động, ông chỉ có An Nhiên là con gái một, mà anh là chồng của An Nhiên, tự nhiên là con rể của Cố gia, cho nên anh muốn cho Cố gia tiếp tục kéo dài.

"Vì, vì sao?" An Nhiên nhìn anh, trong mắt không khỏi có chút ấm áp, thật ra thì cái ý nghĩ này ban đầu lúc cô mang thai đã có, lúc trước cũng nói chuyện cùng với mẹ, lại bị mẹ cự tuyệt, bởi vì bà lo lắng nhà giàu giống như Tô gia vậy người ta không thể nào đem cháu đích tôn nhà mình mang họ người khác, cho nên cũng không muốn nói lại chuyện này nữa, chỉ là không nghĩ tới, không nghĩ tới hôm nay Tô Dịch Thừa nói với mình.

Tô Dịch Thừa đưa tay, lau đi nước mắt trên mặt cô bất tri bất giác đã chảy xuống, cười nhẹ nói: "Anh biết em rất yêu ba, mà ba cũng rất yêu em, anh cũng vậy rất yêu các người, cho nên anh nghĩ cho con của chúng ta chia ra nhận hai họ của chúng ta, như vậy có thể làm cho bọn họ hiểu được ý nghĩa người một nhà."

An Nhiên nhìn anh, nước mắt rơi xuống càng dữ tợn hơn, nhưng một chút cũng không biết nên nói gì.

Tô Dịch Thừa cười nhẹ, đưa tay trực tiếp đem cô kéo vào trong ngực, vừa cười đưa tay vỗ về tóc của cô, vừa nói: "Sao lại giống như trẻ con vậy nè, đều đã là mẹ của hai đứa nhỏ rồi."

An Nhiên khóc, có chút tức giận đưa tay đánh anh, mang theo âm thanh nức nở nói: "Anh, anh đã muốn nhanh như vậy ghét bỏ em, không phải là ghét bỏ em sau khi sinh con xong xấu đi, không đẹp."

Tô Dịch Thừa cười lớn, đưa tay đem cô ôm càng chặt hơn một chút, cười ở bên tai cô nói: "Vợ của anh là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian này."

An Nhiên đưa tay lau nước mắt, có chút tức giận nói, "Hừ, em cho anh biết, cho dù khó nhìn nhất anh hiện tại cũng đã không có

cơ hội hối hận, em đã định với anh cả đời, đừng nghĩ thoát khỏi em."

Tô Dịch Thừa cười ha ha, hứa hẹn ở bên tai cô nói: "Tốt, vậy an đây liền nắm tay của em cả đời, vĩnh viễn không buông ra."

An Nhiên vừa khóc vừa cười: "Ù!"

Hai người cứ như vậy ôm một lúc lâu, Tô Dịch Thừa lúc này mới đem cô buông ra, đưa tay ngắt lỗ mũi của cô khóc đến có chút hồng, cúi đầu hôn chóp mũi của cô.

An Nhiên nhắm hai mắt để có thể cảm thụ được nụ hôn của anh chi chít rơi vào trên mặt mình, hơi thở của anh ấm áp, rất thoải mái. Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, mở mắt đẩy anh ra, chăm chú hỏi: "Anh nói anh đã nghĩ ra tên, tên gì?"

Tô Dịch Thừa dựa vào ngồi ở trên giường, lấy tay của anh kéo cô để cho cô tựa vào ngực của mình, một tay thì vòng qua hông của cô, ôm lấy cái bụng vừa mới sinh xong của cô còn có chút ít thịt, cùng so sánh với lúc đầu gầy tro xương, anh thích cô như bây giờ hơn, ôm có cảm giác có thịt, vuốt ve xúc cảm đặc biệt tốt.

An Nhiên bị bàn tay bên hông mò có chút cứng ngắc, bắt được tay của anh, giữ tay lại thật chặt, cùng mười ngón tay của anh đan xen nói: "Tên gì nha?"

"Ù." Tô Dịch Thừa nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Gọi Tô Vĩ Minh cùng Cố Vĩ Dịch, em nói được không?"

"Vĩ Minh, Vĩ Dịch, Vĩ Minh, Vĩ Dịch. . . ." An Nhiên nghiền ngẫm kêu, vừa cười vừa gật đầu, trong đáy lòng rất thích hai tên này.

"Thích không?" Tô Dịch Thừa hôn lỗ tai của cô.

An Nhiên quay đầu, nhìn anh cao hứng nặng nề gật đầu: "Ừ, thích, Vĩ Minh, Vĩ Dịch, rất êm tai!"

Tô Dịch Thừa cười ôn hòa, đưa tay sờ sờ mặt của cô, anh thích cô cười như vậy, đã từng thè muối cho cô vĩnh viễn cười như vậy.

Như nghĩ đến cái gì, nụ cười trên mặt đột nhiên mờ đi, nhìn Tô Dịch Thừa có chút không dám hỏi.

Tô Dịch Thừa khẽ nhíu mày, hỏi: "Sao vậy?" Mới vừa rồi còn tốt, làm sao mặt lại có chút khổ sở rồi?

"Đứa nhỏ họ Cố, ba mẹ cùng ông nội đồng ý không?" Dù sao cũng là con cháu của Tô gia, đi theo họ của mẹ, người đời trước có thể cũng không đồng ý.

"Còn tưởng rằng em đang đây lo lắng cái gì." Tô Dịch Thừa buồn cười đưa tay gõ gõ cái trán của cô nói: "Ba mẹ cùng ông nội bọn họ không cổ hủ như vậy, họ giống như người không biết thông cảm sao? Sao lại nghĩ nhiều như vậy!"

An Nhiên xoa trán, vẫn còn có chút không tự tin: "Nhưng mà cũng nên nói cho cha mẹ, nếu như bọn họ không đồng ý, chúng ta cũng cần tôn trọng ý kiến của bọn họ chứ sao."

Tô Dịch Thừa cười, có lẽ cũng bởi vì cô là người như vậy, tính cách luôn thay người ta suy nghĩ nên anh mới thích cô gái nhỏ này. Cúi đầu hôn lên môi của cô, dán vào môi của cô rù rì nói: "Anh lúc trước đã hỏi ba mẹ cùng ông nội, bọn họ đều đồng ý, không có ý kiến, cho nên, đừng suy nghĩ lung tung nữa!"

Nghe vậy, An Nhiên nở nụ cười thật tươi, đưa tay vòng qua cổ của anh, cái trán đặt trên trán của anh, nói: "Tô Dịch Thừa, em đã từng nói qua em yêu anh chưa?"

Tô Dịch Thừa cũng cười, mổ hòn xuống cái mũi của cô nói: "Anh không ngăn ngại sau này ngày nào em cũng nói với anh một lần như vậy."

An Nhiên cười, ngửa đầu hôn môi của anh, ở trong lòng đáp ứng, cô biết rồi.

TOÀN VĂN HOÀN